

Samuel prezentas

Volumo 1

La spirita manao de la lastaj adventistaj piedirantoj

survoje al la ĉiela Kanaano.
Alveno, merkredon, la 20-an de marto
2030.

*“ Kiu do estas fidela kaj saĝa servisto, kiun lia
sinjoro starigis super sia domanaro, por doni al ili
ilian nutraĵon en ĝusta tempo?*

*Feliĉa estas tiu servisto, kiun lia sinjoro, kiam li
venos, trovos tiel aganta.*

*Vere mi diras al vi, ke li starigos lin super sia tuta
havaĵo. ”*

Mateo 24:45-47

Indekso de temoj traktitaj ĉe la fino de la libro

La spirita manao de la lastaj adventistaj piedirantoj

Etendo de diaj revelacioj ricevita ekde la 07/03/2020
Novaj mesaĝoj kontinue inspiritaj de Dio

Mesaĝoj de la Aŭtoro

Kiel estas skribite en Apokalipso 2:26: " *Al la venkanto kaj gardanto de miaj faroj ĝis la fino*, al li mi donos aŭtoritaton super la nacioj. " Jesuo Kristo dividas kun sia servisto, sia profeto, la scion pri sia juĝo pri ĉio, kiel religiaj, politikaj kaj ekonomiaj temoj. Ĉar li plenumas siajn planojn agante en ĉiuj ĉi tiuj areoj, kiuj regas la homaron.

Inter la faroj de Jesuo Kristo estas la konstanta inspiro de lia lumo, tiel grava por la spirita vivo de liaj elektitoj kiel la manao donata ĉiutage al la hebreoj kolektitaj de Dio en la dezerto Sinajo.

Tiuj, kiuj serĉas ĝin, trovos en la artikoloj skribitaj en ĉi tiu verko la garantion de aŭtentika dia penso, kiu engaĝas min kiel atestanton, kaj kiu igas ilin respondecaj antaŭ Dio kaj lia supera sankta juĝo. Ĉar la rifuzo de lia lumo estas la kaŭzo de rompo en la rilato inter li kaj lia kreitaĵo.

La inspiro rivelita en ĉi tiuj linioj estas nur la plenumiĝo de la promeso farita de Jesuo al siaj servistoj, en Mat. 28:18 ĝis 20 kie, por forigi dubon de siaj interparolantoj, estas skribite: " *Jesuo, alproksimiĝante, parolis al ili jene: Ĉia aŭtoritato estas donita al mi en la ĉielo kaj sur la tero. Iru do kaj disĉipligu ĉiujn naciojn, baptante ilin en la nomon de la Patro kaj de la Filo kaj de la Sankta Spirito, kaj instruante ilin observi ĉion, kion mi ordonis al vi. Kaj jen mi estas kun vi ĉiujn tagojn, ĝis la fino de la mondo.* "

Post prezento en "Klarigu al mi Danielon kaj Apokalipson" detalan studon, verso post verso, de ĉi tiuj diaj profetaĵoj, mi prezentas en ĉi tiu verko, laŭ la dia inspiro de la momento, sintezajn analizojn pri temoj traktataj en ĉi tiuj profetaĵoj, sed ankaŭ pri aktualaj eventoj. Ĉi tiu ampleksa rigardo estas riĉa kaj ĝi antaŭenigas la majstradon de la kompreno ofertita de Dio en la nomo de Jesuo Kristo. Ĉi tiuj novaj atestoj havas tiom da valoro por li kiom la unuaj, kaj por liaj elektitoj, ili klarigas kaj komprenas tion, kio estis ĉifrita kaj nepenetrebla.

Mi aldonas, ke en la malfacilaj tempoj, kiujn ni devos travivi, la scio pri ĉi tiuj artikoloj faros la tutan diferencon por akiri, aŭ ne, de Kristo, lian nemalhaveblan helpon kaj dian subtenon por venki kiel li venkis. Ĉar liaj elektitoj estas invitetaj " *konservi liajn farojn ĝis la fino* " de la mondo, en " *pacienco kaj persistemo* ", kiuj karakterizas la verajn " *sanktulojn* " de Dio.

Noto: ĉar tradukoj en fremdajn lingvojn estas faritaj per maŝintradukada programaro, la aŭtoro respondecas nur pri tekstoj en la franca lingvo, la lingvo de la originala versio de la dokumentoj.

2020 – Komenco de malfeliĉoj

Preter la ideala konduto, kiun li aprobas kaj benas, Dio toleras portempe tion, kion li malaprobas; sed nur por relative mallonga tempo. Ekde 2020, ni havas la avantaĝon vidi lin tuj respondi al la skandaloj, kiujn li suferas, ĉefe en la kristana Okcidento.

Aplikante ĉi tiun version cititan en Rom.2:9: "*Sufero kaj angoro sur ĉiu animo de homo, kiu faras malbonon, unue de la Judo, kaj ankaŭ de la Greko!*" la granda kreinto Dio, nia granda Juĝisto faris la jaron 2020, de la printempa ekvinokso de 2020 ĝis la printempa ekvinokso de 2021, laŭ sia ordono, jaro markita de malbeno senekzempla en la homa historio ekde la eliro el Egiptujo. Kaj sekvante la ordon indikitan en la verso, Israelo estis la unua lando, kiu adoptis, fronte al la supozebla "pandemio" atribuita al la viruso Covid-19, kiu aperis en Ĉinio, kaj la kaŭzo de la grandeco de ĉi tiu malbeno, la seriozan decidon "enfermi" la tutan landon, tiel blokante la tutan ekonomian aparaton. Kopiante ĉi tiun modelon, Italio (la unua okcidenta lando trafita) kaj aliaj okcidentaj kristanaj popoloj siavice adoptis la saman rimedon kun la samaj katastrofaj ekonomiaj konsekvencoj ekde la printempo de 2020. La kolapso de la okcidenta mondo egalas al tiu kaŭzita de mondmilito.

La kaŭzo de ĉi tiu dia malbeno devenas de la originoj de la tera kreado kaj de la plej novaj skandaloj, kiel ekzemple samseksa geedzeco, la novaj plurseksaj "genraj teorioj" kaj la subteno donita al Islamo. Per ĉi tiu reago, la kreinta Dio de Adamo kaj Eva kaj iliaj posteuloj ĵus konfirmis la mesaĝon donitan en Genezo 3:22: "*Tiam Dio, Jahve, diris: Jen la homo fariĝis kiel unu el ni, sciante bonon kaj malbonon. Nun do ni malpermesu al li etendi sian manon kaj preni de la arbo de vivo kaj manĝi kaj vivi eterne.*" Mi jam precizigis, ke ĉi tiu "unu el ni" rilatas al Satano, la diablo.

Klarigo: Dum pluraj jardekoj, parto de la grandegaj profitoj rikoltitaj de la usona financa giganto "Google" estis reinvestita en sciencan esploradon, kaj unu el ĝiaj celoj estas nenio malpli ol igi la homon "senmorta". Kun la apero de mortigaj kontaĝaj virusoj, la Ĉiopova signalas al la sciencistoj de la Tero, ke Li ne permesos al ili atingi ĉi tiun rezulton; la morto restos Lia dia armilo, kaj ĝi trafos ĉiujn kulpajn ribelulojn. La grandega scienca progreso pro la disvolviĝo de elektroniko kaj komputiloj konsiderinde transformis homajn mensojn, precipe inter junuloj kreskigitaj en la Okcidento sen religio. Vere, la homaro nur adaptiĝas al la programo, kiun Dio desegnis por ĝi. Donante dominadon al Usono en la Dua Mondmilito, Dio preparis la vojon por eŭropa malkresko. Per sia "interreta" reto, Usono igis la loĝantojn de la tuta tero dependaj de sia teknologio. Kapitalisma avideco kondukis al la ofero de loka produktado favore al produktado translokigita al Azio, kaj precipe, fine, al Ĉinio. Necesis la ago de virusoj por ke okcidentaj nacioj rimarku sian dependecon de aziaj produktantoj kaj sian staton de

ruino. La sekva paŝo estos ilia detruo per milito. La gvidantoj de okcidentaj nacioj estas sufiĉe junaj, kaj kiel la junuloj de nia tempo, ili fidas nur je la scienco, kiu ĝis 2020 kapablis solvi ĉiujn problemojn. Ni do povas kompreni la konsterniĝon de ĉi tiuj junuloj, kiuj malkovras, ke la scienco ne havas respondon por kuraci la viktimojn de Covid-19. Ĉi tiu nova, aflikta situacio igis ilin "enfermi", "malŝlosi" kaj "reenfermi" siajn loĝantarojn, ne suspektante, ke la kuraco finfine estus pli malbona ol la malsano, kiu cetere estis amplekse plifortigita laŭ ilia juĝo. Sed tiel farante, ili nur plenumis la planon de Dio, kiu solvis ilian detruon.

Dum la jaro, vendrede, la 16-an de oktobro, je la 5-a horo posttagmeze komence de la ŝabato, la historiinstruisto Samuel Paty estis senkapigita de ĉeĉena enmigrinto post la montrado, en lernejo, de mokaj kaj skabiaraj karikaturaj de la profeto Mohamedo publikigitaj de la satira gazeto "Charlie Hebdo".

La 6-an, 7-an kaj 8-an de marto 2021, Papo Francisko vojaĝis al Irako por subteni persekutitajn orientajn "kristanojn". Vojaĝante al Mosulo, la detruita iama ĉefurbo de la Islama Kaliflando, li nomis la islamanojn, kiujn li renkontis, "fratoj". Tiel li kolerigis Jesuon Kriston, kiu uzis la militeman Islamon de siaj "fratoj" por puni lin. Laŭ Dio, "frata amo" estas frukto de lia Sankta Spirito, kiu agas nur favore al liaj fidelaj elektitoj; kaj precipe ne por popoloj, kiuj neas kaj prezentas, kiel kristanan mensogon, la elaĉetan morton de Jesuo Kristo, la bazon de la Evangelio (la Bona Novaĵo) de savo. Notindas, ke en la samaj tagoj, perfortaj kolizioj inter junuloj de enmigrinta origino kaj la franca polico okazis en pluraj urboj, tiel konfirmante la nekongruecon de la islama religio kun la sekulara franca respublikana reĝimo.

Merkredo, la 19-an de majo 2021

35 000 policistoj kolektiĝis por protesti kontraŭ la malstrikteco de la jura sistemo apud la Asembleo. Ili estas viktimoj de atakoj fare de junaj drogovendantoj, kiuj ankaŭ estas islamistoj, kiuj jam ne hezitas pafi al ili. La polico nombras iliajn mortintojn kaj vunditojn. La perforto fariĝas pli kaj pli nekontrolebla. La kaŭzo estas la nekapablo de la Respubliko malhelpi homan malmoralecon. Korupto aperas en ĉiuj profesioj kaj ĉiuj religiaj, ekonomiaj, juraj kaj politikaj kampoj. Kaj la klarigo kuŝas en la fakto, ke la Respubliko atribuas postenojn bazitajn nur sur akademias kvalifikoj. La moraleco de la homoj neniam estas konsiderata, kaj prezidentaj kandidatoj poste estas malkovritaj kiel mensogantoj kaj ŝtelistoj. Fortranĉita de Dio, ĝi ne kapablas trakti siajn problemojn, kaj ĝia jura sistemo, bazita nur sur la litero de siaj leĝoj, produktas la maljustecon, kiun nur moraleco povus malhelpi. En la Respubliko, kiel en la Biblio, "*la litero mortigas, sed la spirito vivigas* ." Kiel ĉe sia komenco, la Respubliko fortranĉita de Dio povas nur produkti perforton, detruon kaj morton. Koncerne homan justecon, Jesuo Kristo povis prezenti nur en parabolo la tipon de la maljusta juĝisto; la realeco de 2021 perfekte plenumas lian vizion kaj lian juĝon pri aferoj.

Novaĵoj ekde la 25-a de septembro 2021

La spirita homo juĝas ĉion

La plena verso de 1 Kor. 2:15 diras: “ *Sed la spirita homo juĝas ĉion, kaj li mem estas juĝata de neniu.* ”

Mi volas esti honesta kaj agnoski, ke ĉi tiu verso celas ĉefe religiajn aferojn, sed tiu, kiu havas dian saĝon por juĝi spiritajn aferojn, povas, pli bone ol iu ajn alia, ankaŭ juĝi la aferojn de ĉi tiu mondo. La apostolo Paŭlo tiel intencis tion, dirante en 1 Kor. 6:3: “ *Ĉu vi ne scias, ke ni juĝos anĝelojn? **Kiom pli ni juĝos la aferojn de ĉi tiu vivo** ?* ”

Mi do prezentos la kleran spiritan perspektivon de mia juĝo pri la politikaj kaj ekonomiaj elektoj de nia franca socio, ĉar ĝi estas tiu, kiun mi plej bone konas, naskiĝinte fine de la Dua Mondmilito kaj kreskinte en ĉi tiu lando Francio. La unuaj ricevitaĵoj bildoj estis tiuj de kvartalo detruita de bombado. Sub la Kvara Respubliko, la lando rekonstruis sin kaj reakiris bonan prosperon. Poste venis la tempo de malkoloniigo kaj la Kvara Respubliko disfalis pro la Milito de Alĝerio, ĝis la punkto, ke en 1958, ĉi tiu respubliko estis anstataŭigita per la Kvina proponita de Generalo de Gaulle. Sur la demokratia nivelo, la Kvara, bazita sur la plimulta kaj proporcia reprezentado de deputitoj, malhelpis la adopton per voĉdono de troaj mezuroj. Ĝi estis tre utila protekto. Por esti adoptita, la projekto devis atingi konsenton kaj esti subtenata de la registara partio kaj almenaŭ parto de la opoziciuloj. La principo estis vere inda je demokratio kaj utila por la franca popolo. Sed kiam venis la tempo por Dio prepari la punon de la franca respublikana reĝimo, li transdonis Francion al la duonmonarĥa reĝimo de la 5-a Respubliko, kiu ne prezentis problemon sub la regado de Generalo de Gaulle. La viro estis honesta, honesta, sed ankaŭ ruza kaj 68-jaraĝa kiam li prenis la prezidantecon de la lando. Li tiel sukcesis akceptigi sian diktatoran reĝimon, alivestitan kaj maskitan malantaŭ oficiale demokratia organizo, kiel demokration. La popolo povus ŝanĝi sian "reĝon" ĉiujn sep jarojn. Krome, ekde la fino de la Dua Mondmilito, la tempo kiam mi naskiĝis, Francio estis metita sub la premon de du ekstremaj kontraŭaj politikaj influoj: la usona kapitalismo kaj la rusa sovetia komunismo, reflektante ĝian geografian pozicion kiu metas ĝin inter Ameriko kaj Rusio. Generalo de Gaulle uzis siajn povojn por doni al Francio sendependecon de la premoj de la du kontraŭaj blokoj. Sed post lia emeritiĝo kaj morto, liaj posteuloj remetis Francion sub la allogan influon de riĉa Ameriko. Lia liberala spirito, prenante religian formon de liberalismo, venkis la elitajn de la politikaj heredantoj de Generalo de Gaulle. Liberalismo estas efektive la doktrina formo de la praktiko de libereco. Sed Dio instruis al ni, ke vera libereco troviĝas nur en Li, en obo al Liaj leĝoj, do ĉiu alia deziro al libereco en realeco nur celas akiri, laŭ egoisma, egocentra maniero, la rajton fari kion oni volas. De tiam, de generacio al generacio, kaj de prezidanteco al prezidanteco, la frukto de avido nepre kondukus gvidantojn al farado de ĉiuj eraroj malutilaj por la tuta franca popolo. Inter ĉi tiuj eraroj, mi notas unue, tiun permesi al ĝiaj islamaj malamikoj ekloĝi

sur ĝia teritorio, sur la grundo de ĝia metropolo. Ĉi tiu eraro estas rekte pro la religia malestimo de ĝiaj elitoj. Iluminitaj de Dio, ili komprenus la neeblecon igi la kristanajn religiojn kunekzisti kaj "vivi kune" kun Islamo. Sed la establado de Islamo celis prepari por la fina religia konflikto, kiu pavimus la vojon por la Tria Mondmilito, ĉi-foje nuklea. La longa sperto de Francio pri esti sinsekve malakceptita de ĉiuj ĝiaj kolonioj en Magrebo devus esti servinta kiel leciono, sed kiel la blinduloj, surduloj kaj malsaĝuloj, la lernitaj lecionoj estis ignoritaj. En preskaŭ-suicida movo, la francaj aŭtoritatoj rifuzis al si la rajton fari enketojn kaj testojn pri la veraj proporcioj de eksterlanda enmigrado, precipe komence islama. Tamen, la vero aperas, ĉar Francio oficiale havas 63 milionojn da loĝantoj, sed strange, ĝiaj sanservoj zorgas pri 75 milionoj da homoj. Ĉu la 12 milionoj da troo povus esti, almenaŭ parte, kontraŭleĝaj enmigrintoj bonvenigitaj de laŭleĝaj enmigrintoj? Kiam oni alfrontas danĝeron, fariĝas esence povi mezuri ĝian intensecon; postvivado postulas tion. La risko de la formado de islama "kvina kolono" sur franca teritorio ekzistas kaj finfine estos kare pagita. La kaŭzo de ĉi tiu blindeco estis la povo de iluzio, en kiun Dio enigis popolojn kaj iliajn regantajn aŭtoritatojn kiam ili malestimas Lian veron, kiel skribite en 2 Tes. 2:11-12: "*Ĉar Dio sendis al ili fortan iluzion, por ke ili kedu mensogon, por ke ĉiuj, kiuj ne kredis la veron, sed plezuris maljustecon, estu kondamnitaj.*" La rilatoj establitaj de Francio kun Islamo estis, de la komenco, konfliktaj, kaj nur per forto la Magrebaĵ landoj estis koloniigitaj. Malamo kaj indigno ĉiam troviĝas en la viktimo, ne en la konkerinto. Kaj ĉi tie denove, tute blindigitaj, la francoj ne komprenis la nivelon de tiu indigno, kiu tamen estis bone pravigita. La Evangelioj kaj la Epistoloj ĉiuj prezentas Jesuon Kriston kiel **la solan** universalan savanton, kiu **libervole** donis sian teran karnan vivon kiel penton por la pekoj de siaj elektitoj **sole**; Islamo, kiu neas tiun libervolan morton, neniel povus **esti** kongrua kun la kristana kredo kaj ĝia inspiranta Dio. Li ne estas la ŝanĝiĝema spirito, kiun prezentas falsaj kristanaj religioj, sed male, la unika kreinta Dio, kiu, laŭ Malaĥio 3:6, "*ne ŝanĝiĝas*", kaj ofertas al la tuta homaro ununuran planon de savo, kiu baziĝas **ekskluzive** sur la **vera kristana kredo**, kiun Jesuo persone juĝas kaj taksas. Ĉi tio estante bone komprenata, ni povas analizi Islamon kiel ajnan alian ideologian penson, kiu respondas al tiu principo: ĝi ĉiam havos subtenantojn, kontraŭulojn kaj indiferentajn aŭ hezitemajn. Tiu malbona arbo laŭ Jesuo Kristo havas du fundamentajn brakojn: la aktivajn subtenantojn kaj la neaktivajn subtenantojn. Por esti eĉ pli klare, ni diru, ke Islamo konsistas el la aktiva terorista brako kaj la neaktiva brako, kiu publike, aŭ sekrete, aplaŭdas la venkojn akiritajn de la aktiva brako. Ĉi tio pruviĝis ĉar, dum la detruo de la usonaj ĝemelturoj en Novjorko la 11-an de septembro 2001, la venkaj "jujuoj" de islamaj virinoj resonis kaj esprimis sian ĝojon en la antaŭurboj kaj ZUP de Francio. Ĉi tiuj malamikaj reagoj ne estis rimarkitaj aŭ aprobitaj de francaj politikistoj kaj, rezulte, la islama armita alo fortiĝis, organiziĝis kaj prenis la formon de la islama grupo Daesh. Indiferenteco al la dia vero kaj la vero de vivitaj eventoj klarigas la islaman agresemon, kiun Dio konservis kaj vekis por plenumi sian punan mision kontraŭ la nekredanta kaj ribelema Okcidento de la finaj tempoj. Francio restas simbole la celo de lia kolero, ĉar, post Grekio kaj Romo, ĝi estas ĉe la origino de ĉiuj nuntempaj respublikoj. Kaj la respublikana reĝimo kaj ĝiaj ekscesoj ŝuldas sian

ekziston nur al la Kreinto Dio, kiu ilin levis por renversi la monarĥan reĝimon, kiun li akuzis kaj kondamnis, pro ĝia subteno al la papa romkatolika kredo, ekde la komenco de ĝia establado, en 538. Ĉi tiu akuzo legeblas en Apokalipso 2:20 ĝis 23, kie Dio nomas la murdan agon de la Franca Revolucio " *granda aflikto* ": " *Tamen mi havas kelkajn aferojn kontraŭ vi, ĉar vi permesas al tiu virino Izebel, kiu nomas sin profetino, instrui kaj delogi miajn servistojn malĉasti kaj manĝi oferitajn al idoloj. Mi donis al ŝi tempon por penti, kaj ŝi ne pentos pri sia malĉasteco. Jen mi ĵetos ŝin en liton, kaj tiujn, kiuj adultas kun ŝi, en grandan aflikton, se ili ne pentos pri siaj faroj. Mi mortigos ŝiajn infanojn; kaj ĉiuj eklezioj scios, ke mi estas tiu, kiu esploras la mensojn kaj la korojn, kaj mi rekompencos ĉiun el vi laŭ viaj faroj.* " En ĉi tiu verso, la " *virino Izebel* " rilatas al la Papista eklezio, kies persekutoj ordonitaj de ĝia inkvizitoria... juĝistoj igas Dion simbole kompari ĝin kun reĝino " *Izebelo* ", la fremda virino edziniĝinta al la juda reĝo " *Aĥab* ", kiu jam mortigis la profetojn de Dio en la tempo de la profeto Elija laŭ 1 Reĝoj 18 kaj 19. Alia aspekto de ilia simileco koncernas la akuzon de la viktimoj fare de falsaj atestantoj, ĉar la atestoj de la katolikaj pastroj, tiel fortranĉitaj de Dio kiel " *la pastroj de Aŝtoret kaj la Baaloj de Izebelo* " de la malnova interligo, havis nenian valoron por li. La atestoj skribitaj en la libroj de Reĝoj kaj Kronikoj pruvis la nekapablon de teraj monarkoj igi justecon akcepteblan al Dio. Ĉe la fino de ĉiu regado, la Spirito punktas rivelante sian juĝon per ĉi tiuj terminoj: " *li faris tute malbonon, kiel lia patro faris antaŭ li.* " Kaj post ĉi tiu speco de regado, la respublikana reĝimo faris eĉ pli da " *malbono* "; kaj tio pro la jenaj kialoj.

La principo de franca demokratio donas la saman valoron al la voĉo de ĉiu franca civitano. Tamen, la valoro de civitanoj ne estas unuforma, ĉar ĝi varias inter la du ekstrecoj de la tre inteligentaj kaj la tute frenezaj. Inter ĉi tiuj du ekstrecoj, la tuta loĝantaro do konsistas el inteligentaj estaĵoj kaj aliaj, kiuj estas malpli inteligentaj, aŭ eĉ preskaŭ stultaj. Inteligentaj estaĵoj analizas la proponojn de la kandidatoj, kiuj kandidatiĝas por prezidentaj aŭ leĝdonaj elektoj. Kaj en ĉi tiu miksaĵo de inteligentaj kaj stultaj voĉoj, la akirita averaĝo estas nepre sub la necesa kaj nemalhavebla nivelo de inteligenteco. La plimulto de balotantoj estas en realeco nekapabla analizi la proponojn kaj la problemojn en la elektoj. Sekve, ĉi tiu rajto je voĉdono donita al ĉiuj estas mortiga kaj, pli-malpli longtempe, kondamnas la reĝimon al fiasko, krizo, ruino kaj katastrofo por ĉiuj, kondukante al mortiga konflikto. Kian ŝancon havas ĉi tiu egaleca principo adopti leĝojn utilajn kaj justajn por ĉiuj? Neniun, ĉar, krome, la elektita gvidanto trudas sian karakteron, sian naturon kaj sian volon. Se la homo estus perfekta, ĝi estus la idealo, sed bedaŭrinde, li estas, plej ofte ol ne, egoisma kaj ambicia pro fiereco, kaj ĉiuj posteuloj de Generalo de Gaulle havas tion komune, ke ili ĉiuj oferis la longperspektivan francan intereson por la profito de la mallongperspektiva, tio estas, la daŭro de sia persona mandato. Tio fariĝas evidenta kiam ni vidas kiel la socialista prezidanto François Mitterrand favoris ĉinajn kaj aziajn importadojn por doni al la francoj la impreson de aĉetpovo, reala en la tuja estonteco, sed detrua por laborpostenoj por la longperspektiva franca ekonomio. Krome, la kreado de unuiĝinta Eŭropo baziĝas nur sur la reguloj de ĝia komerco. Blindigitaj de humanismaj valoroj, la gvidantoj igis Francion kaj ĝian popolon pagi la prezon de ĉi tiu konstruado. Ĝiaj laborpostenoj estis translokigitaj kaj transportitaj al eŭropaj

landoj kun malaltaj vivniveloj, sinsekve Portugalio, Pollando, Rumanio kaj Bulgario. Se Eŭropo finis kun 27 nacioj, tio estas ĉar la kapitalismo, kiu pelas ĝin, allogas ĉiam pli malriĉajn landojn por ekspluati ilin. Samtempe, Francio fariĝis tute dependa de Ĉinio, kiu nun havas ekskluzivajn rajtojn al la produktado de ĉiaj produktoj. La ruino do havas multajn kaŭzojn, sed ĉefe tiun de la malbeno de la vivanta Dio, kiu venis sur la teron en Jesuo Kristo.

Franca demokratio havas ĉi tiun apartaĵon: ĝia konstitucio bazas siajn voĉdonojn sur du raŭndoj. Tio malkaŝas la perversan karakteron de la francoj. Kontraste, la dia principo diras al ni en Mateo 5:37: " *Via jes estu jes, kaj via ne estu ne, kaj ĉio krom tio estas de la malbonulo* ." Tial " *al la malbonulo* " ni devas atribui la duan raŭndon, kiu perversigas la balotan elekton. Origine, sub la 3a^{kaj} 4a^{Respublikoj}, la unu-raŭnda baloto permesis la elekton de la kandidato, kiu venis unue, sendepende de la nombro da akiritaj voĉoj. Sed en la 5a^{Respubliko}, la dua raŭndo donas al la voĉdono la rimedojn esprimi, krom subteno, malamon kaj malakcepton de naciismaj kandidatoj; la suicidema voĉo, kiu mortigos la nacion, estas tiel trudita. Mi aldonas ĉi tiun demandon: Kiel ni povas elekti la intelligentan personon, se la balotanto estas plejparte stulta? Ĉi tiu juĝo estas konfirmita de Dio, ĉar liaj elektitoj formas " *malgrandan gregon* ", kiu **sole ricevas** de li **veran inteligentecon**, tre malsaman ol la instruado de diplomiĝintoj. Sed ĉi tiuj aferoj estas laŭ la volo de Dio, pro kio: **la popolo havas la gvidantojn, kiujn ĝi meritas.**

Teknologiaj progresoj en informa teknologio kaj la establado de la "interreta" sistemo ankaŭ ludas gravan rolon en la transformado de okcidentaj ekonomioj. Multaj specialigitaj profesioj fariĝis fareblaj por ordinaraj individuoj, danke al iliaj komputiloj. Tamen, la ekonomia ekvilibro de popoloj dependas de plena dungado kaj ekvilibra kontentigo de oferto kaj postulo. Mortigante diversajn ekonomiajn sektorojn unu post la alia, la ekscesoj de la interreto detruas la ekonomiojn de nacioj per mortiga malekvilibro en dungado.

En la lastaj tempoj, la plifortigita rolo de la "interreta" sistemo portas la respondecon permesi al la intelligentaj kaj la malsaĝaj esprimi siajn pensojn kaj opiniojn pri multaj temoj. La plimulto de homoj, nekapablaj juĝi inter bono kaj malbono, pozitiva kaj negativa, malbonaj pensoj estas potence diskonigitaj kaj dividitaj de homamasoj, kaj nacioj estas tiel gajnitaj de malbono, nekapablaj malhelpi ĝian disvastiĝon. Ideologioj, ĉiuj utopiaj, kolizias en la "interreto" antaŭ ol kolizii, fizike, sur la tero kaj en la aero. Ni ne devas atendi aŭ esperi ian ajn rimedon aŭ solvon por solvi ĉi tiujn problemojn, kiuj venas en la tempo elektita de la vivanta Dio por prepari grandan incendion, kiu konsistigos, laŭ Apokalipso 9:13, la " *sesan* " avertan punon de lia granda kolero, antaŭ lia reveno rivelita al liaj elektitoj por la printempo de 2030, kiu estos la horo, kiam la " *sepa trumpeto* " de Apokalipso 11:15 sonos. Li revenos kaj finos la ekziston de la ribeluloj kaj ĉiujn iliajn utopiajn revojn, sub la ĉiela nomo de Jesuo Kristo, Miĥaelo kaj la Ĉiopova JaHVÉH.

Scii kiel aŭskulti por kompreni

En Francio, la prezidanta elekto estas preparata por elekti la ŝtatestron, kiu estos elektita en aprilo 2022. La debatoj kaj interŝanĝoj inter ĵurnalistoj kaj politikaj fakuloj ebligas identigi inter ili tiujn, kiuj elstaras pro sia kapablo aŭskulti. La sperto estas tre instrua, ĉar tiu sama konduto koncernas la religian temon. En la daŭranta balotkampanjo, unu viro, "problemulo", delonga dekstra politika polemikisto kaj ĵurnalista, altiras la atenton de la amaskomunikiloj pro la 17- ĝis 18%-a procento de la taksoj, kiujn la opinisondaj agentejoj donas al li. Ĉi tiu viro ne estas oficiale deklarita prezidenta kandidato, sed li profitas la publikigon de sia libro, en kiu li prezentas sian takson pri la situacio en Francio, kiun li konsideras "koŝmara", konvinkita, ke estonta interna civita milito estos la neevitebla konsekvenco de la kreskanta islama loĝantaro setliĝanta en Francio. Ĉi tiun pozicion logike kontraŭas ĉiuj orientitaj al humanisma penso kaj universalisma spirito, kiu reprezentas preskaŭ ĉiujn amaskomunikilajn ĵurnalistojn. La bibliaj profetaĵoj de Dan. 11:40-45 kaj Apok. 9:13 konfirmas la baldaŭan alvenon de ĉi tiu konflikto. Mi do povas nur rekoni certan saĝon kaj homan inteligentecon en la ideoj disvastigitaj de ĉi tiu viro. Eric Zemmour estas tiel projekciita kiel lumturo en ĉi tiu balotkampanjo kaj la opinioj esprimitaj pri li kaj liaj vortoj estas ekstreme malkaŝaj. Mi atentigas tiujn, kiuj ignoras liajn klarigojn, ĉar ili restas surdaj al ĉiuj klarigoj, kiujn li alportas laŭlonge de la tempo al liaj kontestitaj kaj miskomprenitaj deklaroj. Kiel robotoj sen homa inteligenteco, ili senlace ripetas akuzojn, kiujn la partia justico favora al la humanisma tendaro subtenis kaj konfirmis. La antaŭjuĝo malkaŝiĝas en sia tuta signifo. Ili tenas sin al sia pozicio kaj jam ne aŭdas la voĉon de la racio. Ĉi tiu konduto troviĝas ĉe la plimulto de ĵurnalistoj, kiuj laboras en publikaj kaj privataj amaskomunikiloj. Kelkaj, kiuj amas " *agrablajn fablojn* " (2 Tim. 4:3-4), eĉ se la sekvo de trompo estas mortiga, kritikis lin pro tio, ke li ne prezentas siajn solvojn aŭ optimisman kaj allogan mesaĝon por kolekti popolan subtenon malantaŭ li. Sed, feliĉe, kelkaj aliaj, malmultaj laŭnombre, elstaras montrante, ke ili kapablas ĝuste kaj honeste analizi la deklarojn de la polemikisto.

Homoj kondutas same en la civilaj kaj religiaj sferoj, tial ilia konduto en civila balota elekto malkaŝas kiaj ili vere estas. Kaj mi rimarkas, ke en sia parolado, Eric Zemmour kondamnas la rezignon de francaj regantoj al la modelo de asimilado de la fremdulo bonvenigita de Francio. Subtile, li rimarkas, en la elekto konservi aŭ forlasi fremdan antaŭnomon, signon, kiu malkaŝas falsan aliĝon al la franca popolo aŭ veran aliĝon. Ĉi tiu riproĉo estas des pli pravigita, ĉar ĉi tiu kulpo unue estis aplikita en la religia sfero. Ĉar kion apostataj religioj ne komprenis estas, ke Jesuo Kristo "asimilas" en sian modelon kaj siajn normojn ĉiujn, kiujn li savas kaj vere savos. Kiam li vokas kaj engaĝigas siajn apostolojn, li komencas per ŝanĝo de iliaj nomoj kaj poste instruas ilin: Simon fariĝas Petro; Saŭlo fariĝas Paŭlo, sed ĉi tiu nomŝanĝo povas malkaŝi la bezonon de granda ŝanĝo, ĉar la unua Simon konvertiĝos post trifoja neo de Jesuo. Kaj por la dua, Saŭlo, ĝi estis la fervora gvidanto de la persekutantoj de la unuaj kristanoj. Male al la aliaj, Johano ne ŝanĝas sian nomon, kiu malkaŝas naturon vere naskitan de Dio ekde la naskiĝo, kiel diras lia nomo: Dio donis. Por Dio kaj liaj inteligentaj elektitoj, asimiliĝo estas la necesa normo kaj konformas al la ideo de bapto, el kiu la baptito eliras kiel nova homo, kiu jam ne apartenas al si mem, ĉar li nun

apartenas al Kristo, kiu lin elaĉetis. Falsa religio faris kristanisman simpla etikedo algluita sur la frunto de la false baptitoj, kiuj, logike, sklavo de la diablo, daŭre servos lin, en trompa espero de kristana savo. La samo validas por la modelo de asimiliĝo de eksterlandaj enmigrintoj, kiu estis forlasita, kaj la enmigrinto kunekzistas kun la denaska franco sed ne volas asimiliĝi kun li ĉar li volas konservi sian tutan originan heredaĵon. Tiel, kiel en la religia sfero, en la civila sfero, la bona greno ankaŭ kunekzistas kun la pajlo, kaj ĉi tiu kunvivado kreas problemojn de agreso kaj rifuzo submetiĝi al naciaj aŭtoritatoj; ĉi tiu militema konduto estas nur la preludo al multe pli gravaj konfliktoj. Por Dio, ekde Klovis, la unua reĝo de la Frankoj, la franca modelo konsistigas la socion de peko, kies civilan kaj religian konduton li kondamnas. Ĝis ĝia baldaŭa detruo, Francio plenumis por li ĉi tiun malkaŝantan rolon. Tial la riproĉoj prezentitaj de Eric Zemmour devas esti aŭskultataj kaj aŭdataj, kiel estas la kazo kun la profeta vorto laŭ Apokalipso 1:3: "*Feliĉa estas tiu, kiu legas, kaj tiuj, kiuj aŭdas la vortojn de la profetaĵo, kaj kiuj observas la skribitajn aferojn en ĝi! Ĉar la tempo estas proksima.*" Ĉi tiu verso montras la ligan inter la sinsekvaj etapoj, kiuj kondukas la animon al la praktiko benita de Dio. Ĉio komenciĝas per legado "*felĉa estas tiu, kiu legas*" aŭ kompreno fare de individuo. La dua etapo estas tiu de transdono: "*tiuj, kiuj aŭdas*" aŭ la amaso da tiuj, kiuj komprenas la transdonitan mesaĝon. Kaj la tria, "*kaj kiuj observas*", indikas la eblecon konkretigi la normon de la transdonita mesaĝo.

Tial ĝi elstarigas sian avantaĝon, ĉar la spirita homo tiras spiritajn mesaĝojn eĉ en civila balotsituacio. Ĉar la vivo estas tuto, kiu inkluzivas la civilan kaj la religian, kaj per sia konduto, la homo reproduktas sian plej profundan naturon en ambaŭ areoj egale.

Ekde sia resurekto, Jesuo Kristo elektis siajn elektitojn, kiujn oni povas kompari al amasoj da homoj, kiuj preparas sin por elmigri al fremda lando, kiu estas la regno de la ĉielo. Nun, la Majstro kaj Reĝo de ĉi tiu lando postulas vestregularon, kiun li faris deviga; li nomas ĝin: "*la edziĝa vesto*". Per ĉi tiu esprimo, Dio resumas la normon de sia karaktero rivelita en Jesuo Kristo kaj antaŭ li, tion, kio estis rivelita per liaj verkoj plenumitaj ekde la kreado de la tera mondo. Ĉar la Dio de Justeco kaj Amo prezentis sin antaŭ la Dio de Amo kaj Justeco. Falsaj kristanoj vidas Dion nur en la aspekto de amo pro la malforteco portata de Jesuo Kristo en homa karno. Ili ne komprenis, ke dum sia tempo sur la tero, la potenca Miĥaelo **libervole rezignis** ne uzi sian dian ĉiopovon. Tamen iam ajn Jesuo povus esti repreninta sian dian aperon, ĝuste kiel ĝi estis, glora kaj terura, terurante la hebreojn de la supro de Monto Sinajo, transformita en brulantan, fumantan fornon.

Mi laŭdas kaj dankas la Sinjoron Jesuo Kristo, kiu permesas al mi identigi diajn lecionojn en ĉi tiu balota kunteksto, ĉar asimiliĝo estas la bazo de biblia instruado, ĉar ĝi estas esprimita el Genezo, kiam Dio diras al la homo en Genezo 2:24: "*Tial viro forlasos sian patron kaj sian patrinon, kaj aliĝos al sia edzino, kaj ili fariĝos unu karno.*" Por sukcesi en sia nova kuniĝo kun sia edzino, la viro devas rezigni sian statuson kiel filo por fariĝi la edzo de sia edzino; kaj samtempe, liaj gepatroj devas konsenti perdi sian privilegian statuson kiel gepatroj, por antaŭenigi la transformiĝon kaj adaptiĝon de sia filo al sia nova situacio. Naskita

en pagana etoso en Ur de la Ĥaldeoj, Abram estis invitita forlasi la domon de sia tera patro por asimiliĝi al la ĉiela vivnivelo, kiun li ricevos de Dio. Vi povas tiel kompreni, ke Dio interesiĝas pri ĉiuj areoj de la homa ekzisto. Ne li, sed la ateisma homaro, elektis apartigi civilajn subjektojn de religiaj subjektoj. Ĉar Dio estas la posedanto de ambaŭ, estante ilia Kreinto. Kaj kiel tia, li die juĝas ambaŭ. Tial ne estas kialo juĝi civilan konduton alimaniere ol religian konduton. Kaj la bezono de asimiliĝo aperas en ĉi tiu principo rivelita de Jesuo Kristo: " *Neniu povas servi* (mi precizigas: ĝuste, ĝis kontentigo) *al du mastroj* "; du virinoj, du naciecojn, du kontraŭajn religiajn aŭ politikajn apartenojn.

Nun ni apliku ĉi tiujn lecionojn al civila konduto.

Ankoraŭ ne temas pri aprobi aŭ malaprobi la rimarkojn faritajn de Eric Zemmour, sed prefere kompreni kion la homo, la alia ol ni mem, volas diri al ni. Tiuj, kiuj komprenas, povas tiam poziciigi sin por aŭ kontraŭ, sed ĉi tie denove la inteligenta homo devas establi la diferencon inter la ebla klarigo kaj kion deziras la aŭskultanto. La vivo ne donas al homoj tion, kion ili deziras, sed la mondmilito, nedezirata, tamen estos neevitebla, ĉar Dio programis ĝin por okazi antaŭ 2030.

En sia parolado, Eric Zemmour kondamnas la danĝeron de Islamo kaj li pravas, ĉar tiu religio aperis **nur fine de la** ^{6-a} jarcento . **puni** la pekojn de la falsa papa katolika kristana religio establita, siaflanke, en 538 de la sama 6-a ^{jarcento} . Pacaj islamanoj defendas la ideon, ke Islamo estas religio de amo; kion la militaj agoj gvidataj de ĝia fondinto Mohamedo kontraŭdiras. La sola religio bazita sur amo estas tiu, kies fundamento estas Jesuo Kristo, kiu, pro amo al siaj elektitoj, donis sian vivon kaj verŝis sian sangon, preciziginte en Johano 10:17-18: " *La Patro min amas, ĉar mi demetas mian vivon, por repreni ĝin. Neniu ĝin forprenas de mi, sed mi ĝin demetas memstare; mi havas la potencon demeti ĝin, kaj mi havas la potencon repreni ĝin: ĉi tio estas la ordono, kiun mi ricevis de mia Patro.* " Lia resurekto, videbligita post la tria tago, provizis pruvon pri tio. La kristana kredo **sole havas** sencon, ĉar ĝi plenumas dian projekton profetitan en la Sankta Biblio, per kiu **la vera kaj sola** Kreinto Dio sin konigis al la homoj, per la skribaĵoj de Moseo, la hebrea patro de la juda popolo, 3500 jarojn antaŭ nia tempo.

Humanistoj ne komprenas kial Eric Zemmour kondamnas la danĝeron de Islamo, ĉar ili vidas Islamon nur tra la paca aspekto montrata de la plimulto de francaj islamanoj. La konduto de islamanoj estas identa al tiu de okcidentaj kristanoj. Krome, en Francio, nekredo fariĝis plimulto, kaj la falsa kredo de la ceteraj formas, ĉe pacemaj islamanoj, superfortan humanisman penson, kiu nur volas vivi en paco, kune unu kun la alia. Ve por ili, la kreinta Dio estas tre viva kaj aktiva en sia ĉiopovo, kaj lia plano por tiuj, kiuj ignoras aŭ malestimas lin, trudas sin al ĉiuj neeviteble. Lastatempe, por distingi inter paca kaj militema, humanistoj nomas militeman Islamon "islamismo". Mi tial aldonos al la firmaj kaj konvinkitaj asertoj prezentitaj de Eric Zemmour argumenton, kiu faras pacan Islamon danĝero por la francoj. La ĉeesto de pacemaj islamanoj en Francio necesigas la intervenon de "islamistoj", ĉar ili devas veni por "ĝustigi" la malfidelan konduton de siaj islamaj samreligiuloj. Por "islamisto", la pacema islamano estas la unua konvertito. Koncerne la nekredantojn, ili konsideras ilin "hundoj" kaj traktas ilin kiel tiajn. Tiel, kie ajn islamano estas, la islamisto devas

iri tien kaj agi por konverti la nekredanton. Tio ne plaĉas al la humanistoj, sed tiuj, kiujn ili nomas "islamistoj", estas, en realeco, la virtaj kaj obeemaj servistoj, ĉar ili nur volas obei la militemajn direktivojn instruitajn kaj praktikatajn de Mohamedo. La problemo estas do la ekzisto de la Korano kaj ĝiaj agresemaj instruoj. Se islamanoj kondamnas perforton kaj religian maltoleremon, tiam ili manifestacias kontraŭ la Korano, kiu instigas kaj ordonas ĉi tiujn aferojn. Ili ankaŭ kondamnu la malpermeson ŝanĝi religion, kiun Islamo defendas eĉ ene de libera lando, kies motoj estas "libereco, egaleco, frateco"; bela moto, kiu fakte restas nur bela utopia moto. Ĉi tiuj multnombraj kontraŭdiroj estas la radiko de la malsukceso de la asimilado de la religio de la Korano kaj de la kolizioj, kiuj povas nur pliiĝi. Kaj agreso okazas nur kun la interkonsento kaj la volo de la Kreinto Dio, kiu malkaŝe asertas ĝin inspirante ĉi tiujn vortojn cititajn en Amos 3:6: "*Ĉu oni blovas trumpeton en urbo, kaj la popolo ne timas? Ĉu venas malfeliĉo en urbon, kaj JaHVéH ne estas la aŭtoro?*" Spirita juĝo permesas al mi identigi similajn situaciojn en la disvolviĝo de la historio rivelita en la Biblio. Kion Francio, Eŭropo kaj la tuta mondo spertis estas nur la finfina apliko de la punaj agoj organizitaj de la Kreinto Dio, la granda Juĝisto de la homaro kaj la ĉielaj anĝeloj. Post la diluvo, kiu venis en 1656 post la peko de Adamo kaj Eva, Dio frapis Egiptujon por liberigi kaj formi la nacion de Izrael. Inter 605 kaj 586, li alvokis la Ĥaldean popolon puni la malfidelecon de Izrael. Poste, en 70 p.K., li alvokis la Romanojn puni kaj detrui la nacion de Izrael pro ĝia malakcepto de la Mesio Jesuo. En nia tempo, post Nazia Germanio kaj la murdaj agoj de ĝia kolera "führer", Adolf Hitler; siavice, islamismo fariĝas la vipo kaj la sabro de puno, esprimo de dia furiozo. Islamo ne estas la religio de savo sed tiu de puno; la sabro aperas sur ĝiaj flagoj. Savo estas ekskluzive ligita al Kristo Jesuo kaj lia tera pekliberiga ministerio, kaj estas li, kiu, vidante sin perfidita kaj malestimata, sendas kontraŭ la Okcidento la fanatikan islaman religian furiozon kaj post ĝi, la venĝeman, maligan kaj oportunisman rusan furiozon. Ĉar dum ĝia historio kaj ĝis lastatempaj tempoj, la gvidantoj de Francio kaj iliaj eŭropaj aliancanoj faris ĉagrenajn elektojn rilate al potencaj kaj tro armitaj eblaj malamikoj.

Revenante al la nuna elekto, mi ne scias ĉu Eric Zemmour finfine sindediĉos al la prezidanta elekto. Sed lia rolo jam estas, por Dio, tiu de interninformanto, ĉar la homaro, minacata de morto, devis esti avertita; la individua inteligenteco de ĉiu estas invitata produkti sian frukton de inteligenteco. Kaj ĉi tiuj vortoj cititaj en Dan. 12:10 tiam alprenas sian plenan signifon: "*Multaj estos purigitaj, blankigitaj kaj rafinitaj; la malvirtuloj faros malvirtaĵojn, kaj neniu el la malvirtuloj komprenos, sed la komprenantoj komprenos.*"

La elekto aŭ ne de la polemikisto jam ne estas la temo, ĉar nun la ĵetkubo estas ĵetita. Komprenu per tio, ke la establita situacio estas nemaligebla, la timata damaĝo jam estas farita. Kio estas tiu damaĝo? Ĝi estas la neebleco formi en Francio plimulton zorgantan pri ĝia defendo. Ĉar dum la 40 jaroj da blindeco de politikaj gvidantoj, la granda anstataŭigo anoncita de Eric Zemmour jam okazis. Francio hodiaŭ konsistas el miksaĵo de **duoblaj ŝtatanoj** el Italio, Hispanio, Portugalio, Germanio, Anglio, ktp., kiuj dividas ĉi tiun pripensadon el la buŝo de la nuna Justicministro Dupont-Moretti, inter la du raŭndoj de la elektoj de 2017: "kiel vi atendas, ke mi, kiu havas **duoblan ŝtatanecon**, voĉdonu por la Nacia

Fronto? (nun la Nacia Kunveno)." La legitimita duobla ŝtataneco tiel turniĝas kontraŭ tiuj, kiuj leĝigis ĝin. Ili ignoris la saĝon de la enkarniĝinta Dio, Jesuo Kristo, kiu deklaris en Mateo 6:24: " *Neniu povas servi du sinjorojn. Ĉar aŭ li malamos unu kaj amos la alian, aŭ li aliĝos al unu kaj malestimos la alian. Vi ne povas servi Dion kaj Mamonon.* "; ne pli ol la vera Dio kaj Alaho de Islamo, kiu, antaŭ Mohamedo, nomumis la lunan dion, la paganan Astarteon de la Biblio. La vera danĝero do estas ne nur Islamo, sed ankaŭ la akcepto de fremduloj el Eŭropo kaj la mondo, kiuj, ŝtatigitaj, per sia voĉdono, malebligas defendi francajn naciajn interesojn. Ni troviĝas en Francio en ĉi tiu paradoksa situacio, kie la plej franco el la francoj, tiu, kiu zorgas pri la supervivo de Francio, estas ĉi tiu Eric Zemmour, kiu asertas sian berberan devenon.

Ĉi tiu alia verso de la Biblio, citita en Jer. 17:5, malkaŝas veran malbonon de nia jarcento direktitan de la pensoj de intelektuloj: " *Tiele diras YaHweh: Malbenita estu la homo, kiu fidas homon, kiu faras karnon sia brako, kaj kies koro forturniĝas de YaHweh!*" » En amaskomunikilaj interŝanĝoj, interparolantoj ofte aludas al verkistoj tradicie famigitaj per la respublikanaj elektoj faritaj dum la franca historio. Kaj ĝuste en Francio, la respublikana reĝimo favoris, per sia konkero de libereco, la multiplikon de esprimoj de la diversaj signifoj de pensoj. Ni aludas al la verkistoj nomataj "klerismo", el kiuj la unua estis la ĝenevano Voltaire. Sed kia ajn estas la penso kaj opinio de homo, ĝi restas nur lia propra koncepto pri modelo. Kial la penso de homo devas fariĝi komuna penso trudita kiel modelo? Ĉar la manko de inteligenteco dividita de la superforta plimulto de homoj signifas, ke ĉi tiu popola maso bezonas esti direktita kaj instruata. La homo jam ne scias kiel reflekti kaj juĝi por si mem, kaj li trovas, en la grupo, la forton, kiu kreas unuecon. En ĉi tiu vizio de homa vivo, la homaro perdis el vido la veran "rajton de homo"; tiun, kiun Dio donas, individue, "al homoj"; tiun decidi por si mem, aprobi aŭ rezisti, surbaze de strikte persona analizo de la studitaj temoj. Ĉi tiu persona opinio devas fari sian elekton inter la aferoj, kiuj prezentas sin al nia reflektado, kaj kion la homo trovas sur sia vojo? Homaj pensoj kaj diaj pensoj rivelitaj, **ekskluzive**, de la Biblio. Sen la Biblio, ĉio povas esti legitimita de homo, sed ĉi tiu legitimigo malaperas kiam la normo de bono kaj malbono estas, **klare**, indikita kaj difinita de Dio. Jen kiel ĉi tiu verso de Jer. 17:5 alprenas sian plenan signifon. Dio " *malbenas la homon* ", kiu prenos kiel modelon la pensojn de homaj verkistoj, kaj tiel malestimas la dian normon enskribitan en la Biblio, la vorton de Dio skribitan sur volvlivroj, kiuj fariĝis libroj.

La generacio, kiu spertis la reĝimon de la 4-a ^{Respubliko}, malaperas, anstataŭigita de la generacioj naskitaj post la alveno en Francion de nordafrikaj laboristoj, tio estas, post 1976, la dato de la leĝigita familia reunuiĝo. Ĉi tiu generacio kreskis prenante kiel modelon la kulturon devenantan de la mult-etna socio de Usono, konsistanta el senskrupulaj aventuristoj el ĉiuj popoloj de la tero. Ĉar tie naskiĝis kaj disvolviĝis ĉi tiu modelo de socio de la Babela tipo. Ĉi tiu nova sperto karakteriziĝas per alt-alta indico de perforto kaj murdoj kaj per doloraj demonstracioj de ĝiaj maljustecoj. Notu, ke Dio mem kondamnis ĉi tiun modelon, apartigante la homojn unuigitajn per malsamaj lingvoj, en la tempo de la historia Babelo post la diluvo. Krome, por instalii ĉi tiun modelon de socio kondamniton de Dio, la usonaj pioniroj, kiuj venis el Eŭropo kaj la mondo,

preskaŭ ekstermis la originan loĝanton por anstataŭigi lin. Tial do en la usona ekzemplo moderna Eŭropo trovis sian modelon, kiu favoras, nun sur sia teritorio, ĉi tiun praktikon anstataŭigi loĝantarojn, anstataŭigi laboristojn, anstataŭigi familiajn entreprenojn per korporaciaj entreprenoj, kiuj riĉigas akciuulojn disigitajn tra la tuta tero, malprofite al la loka nacio kaj ĝiaj laboristoj. La kreado de la Unuiĝinta Eŭropo estas, mem, imitaĵo de la usona modelo: Usono. Ĉi tiuj Usono estas en procezo de tutmonda konkero kaj la unua el iliaj konkeroj estas Eŭropo, kiu forlasis sian modelon de liberaj kaj sendependaj nacioj, kaj adoptis la normojn de la usona kulturo, ĝiajn muzikajn modojn, ĝiajn vortojn kaj esprimojn. La franca, antaŭe la lingvo de diplomatio, estis anstataŭigita per la angla. Notu, ke ĉi tiu sukceso estas, por Dio, la levado de Babela Turo, kies angla estas la nova internacia lingvo. Denove, kaj ĉi-foje malgraŭ fremdaj lingvoj, homoj kuniĝas kun la celo eskapi la vivnivelon fiksitan de Dio. Sed kion la ribelema homo ne antaŭvidis estas la fina konsekvenco de ĉi tiuj kunvivadoj de kontraŭaj kulturoj kaj religioj. La granda kunveno portas en si, per simpla konsekvenco, sian estontan punon. La agresoj de militema Islamo efektivigataj ene de okcidentaj socioj mem konfirmas tion, kaj ili estas nur la malgaja preludo al amasa detruo, kiu prepariĝas en la puna plenumiĝo dezirata kaj profetita de Dio. Tiel, la kreinta Dio punos ĉi tiun lastan formon de la Babela Turo, kaj lia puno, ĉi-foje, havos definitivajn konsekvencojn, ĉar ili estas mortigaj. Tamen, ĉi tio estas nur la unua parto de ĉi tiu puno, kiu intervenas por fini la tempon de nacioj. Efektive, la venonta Tria Nuklea Mondmilito finos la naciajn sistemojn, kiujn ni nuntempe konas. La anoncita planeda detruo lasos nur " *pluvivantojn* " disigitajn tra la tero. Nekapablaj restarigi la malnovajn naciojn, ĉi tiuj pluvivantoj tamen regroupiĝos, tutmonde, sub la gvidado de Usono, tiel konstituante novan Ŝtaton, novan stelon, reprezentantan la reston de la mondo sub sia stelplena standardo. Tiuj postvivantoj estos parte la elektitoj de Kristo, kaj la ceteraj, ribeluloj, kiujn Apokalipso 9:21 priskribas jene: " *La ceteraj homoj, kiuj ne estis mortigitaj per tiuj plagoj, ne pentis pri la faroj de siaj manoj, por ke ili ne adoru demonojn kaj idolojn orajn kaj arĝentajn kaj latunajn kaj ŝtonajn kaj lignaĵojn, kiuj ne povas vidi, nek aŭdi, nek marŝi; kaj ili ne pentis pri siaj mortigoj, nek pri siaj sorĉoj, nek pri sia malĉasteco, nek pri siaj ŝteloj.* "

Legante ĉi tiujn aferojn, mi povas dedukti, ke la baldaŭa milita detruo ne venas por ŝanĝi homojn; ĝia sola celo estas do doni al la ribelema homaro solenan lastan averton de Dio al la ribelemaj homoj; kio pravigas ĝian simbolon de la " *6a trumpeto* " en Apokalipso 9:13. Mi uzas ĉi tiun okazon por memori, ke, signo de la ribelema sinteno, la romkatolika dimanĉo heredita de Konstantino la 1-a ' ekde la 7-a de marto 321, estas la kaŭzo de la sinsekvaj punoj simbolitaj de la kvin antaŭaj " *trumpetoj* " . La averto sugestas la alvenon de eĉ pli granda puno: la lasta. Ĝi venos kun la plenumiĝo de la " *7a trumpeto* " , kiu, simbolante la revenon de Kristo, ĉi-foje ekstermos la homon de la tero. Ĉar, prenante siajn elektitojn al sia ĉiela regno por provizora restado de mil jaroj, la venka Kristo Dio faros la dezertan teron, dum ĉi tiu sama tempo, la malliberejo de la diablo izolita meze de la ruinoj, kiujn lia malboneco kaŭzos.

En 2020, transformita de teknologiaj progresoj, la homaro similas de unu fino de la mondo ĝis la alia. La rolo de la amaskomunikiloj fariĝis superreganta.

Ĉie, reveninte hejmen, homoj estas submetitaj al la reklama bombardo, kiu revenas ĉiujn 20 ĝis 25 minutojn ĉe privataj televidaj aŭ radiokanaloj. Ĉi tiu cerbolavado estas trudita por financi la ofertitajn programojn kaj kelkaj el ĉi tiuj kanaloj, specialigitaj pri novaĵoj, organizas debatojn kie fieraj estaĵoj, avidaj je fifameco, venas esprimi sian juĝon pri la diversaj faktoj de la novaĵoj. Ĉi tiu speco de programo direktas la aŭskultanton al respondoj, kiuj anstataŭigas iliajn proprajn. Ĉio estas farita por ŝiri la homon de liaj personaj opinioj. Mi rimarkas, ke la esprimitaj opinioj estas, principe, ligitaj al la orientiĝo de la politika elekto de individuoj. Ankaŭ, ni povas kompreni kiel ĉi tiuj debatoj estas sen vera intereso, kaj ke la solaj kialoj de ilia ekzisto estas la fiereco de iuj kaj la avideco de aliaj.

Balotaj tempoj **nur vekas** falsajn esperojn en la koroj kaj mensoj de homoj, ĉar perfekteco ne estas homa aŭ tera, ĉar Dio malbenis la teron kaj ĝiajn loĝantojn post la peko de Adamo kaj Eva. Mi havas la avantaĝon super multaj, ke mi komprenis la planon de Dio, kiu kondamnis la planojn de ribelemaj estaĵoj, kaj kun mi mi invitas vin liberigi vin de falsaj homaj teraj esperoj. Dio mem dekretis ĝin, li havos la lastan vorton kaj liaj elektitoj promenos sur la korpoj de la ribeluloj, kiuj fariĝis "*polvo*".

Antaŭ tiu tempo, la homa neperfekteco malkaŝiĝas en siaj ekstremaj karakterizaĵoj, ĉu en ekstremismo; tiu de la dekstro kaj tiu de la maldekstro, aŭ de konservativuloj kaj novigantoj, liberaluloj kaj socialistoj, riĉaj kaj malriĉaj, aŭ malpli riĉaj. En la orientaj landoj, kie ĝi disvolviĝis, al komunismo mankis nur la dia Spirito de Jesuo Kristo por similigi ĝin al la unua Eklezio konsistanta el liaj apostoloj kaj disĉiploj. Sed la perfekta modelo amata kaj aprobita de Dio iras eĉ pli foren en memneo, ĉar la mastro devas fari sin servisto de ĉiuj kaj de siaj servistoj; rilate al egaleco, la respublikana koncepto estas venkita kaj alprenas la bildon de tipa maljusteco. Dia saĝo instruas nin iri laŭ mallarĝa linio situanta meze de tiuj ekstremismaj elektoj. La saĝulo retenas dekstre kaj maldekstre la aferojn, kiuj estas ĝuste sub la rigardo de la vivanta Dio. Kaj tiu elekto, kiu karakteriziĝas per sia mallarĝeco, alprenas la karakterizaĵon de la mallarĝa religia vojo instruita de Jesuo, en la Biblio, al tiuj, kiuj volas sekvi lin. Bono kaj rajto ne troviĝas en ekstremismaj pozicioj, sed malbono, difinita de Dio, troviĝas en ambaŭ. Kaj ĉar, sen la Spirito de Dio, "*la litero mortigas*", la elektito bezonas esti gvidata en siaj juĝoj de la Spirito, kiu estas la dia Spirito de Jesuo Kristo. En Tes. 5:19 ĝis 22, la Spirito diras al ni: "*Ne estingu la Spiriton.*" *Ne malestimu profetaĵojn. Sed provu ĉion, tenu forte la bonon, detenu vin de ĉia malbono.* » Sed ne faru al vi iluziojn, sen la helpo de Jesuo Kristo, praktiki ĉi tiujn aferojn estas neeble, laŭ tio, kion li diris en Johano 15:5: "*Mi estas la vinberarbo, vi estas la branĉoj. Kiu restas en mi, kaj mi en li, tiu portas multe da frukto, ĉar sen mi vi nenion povas fari.*" Tio signifas, ke kun li, la limo de la neebila retiriĝas kaj ĉio, kion Dio opinias bona, povas fariĝi ebla por homo, ĉar "*nenio estas neebila ĉe Dio*" laŭ Luko 1:37; Dio, kiu ofertas al li en Jesuo Kristo sian nemalhaveblan helpon.

"Tiuj, en kiuj Jesuo ne loĝas", brilas per la brilo de sia malinteligenteco pro sia nescio pri la religia temo. Mi rimarkis brilan pruvon de tio sur la radioondoj. Paca islamano protestis kontraŭ sia alligiteco al militista Islamo, ĉar li asertis esti enradikiĝinta en la Korano. Nek la gastiganto nek lia gasto, filozofo,

povis trovi la respondon, kiu devus esti prezentita al li. Estis terure, ĉar la respondo estis simpla. Ili simple devis atentigi la junan islamanon, ke la juĝo pri la Korano baziĝas sur la historia atesto de la verkoj plenumitaj de ĝia aŭtoro: Mohamedo kaj lia konverta glavo; kiu nur antaŭis la glavon de konvertiĝoj efektivigitajn de Karolo la Granda por la gloro de la roma papeco. Kie do estas ĉi tiu religio de amo, kiun ĉi tiu junulo atribuas al la Korano? Ne en ĝia teksto, nek en ĝia aŭtoro, kiel atestas la historio. Ĉi tiu ekzemplo elstarigas la sekvon de la malestimo al la religia temo fare de la origina franca loĝantaro, iom post iom gajnita de agnostikismo kaj ateismo. Ĉar kie Dio jam ne ekzistas, la vorto religio perdas sian signifon. Kaj kiam ili alfrontas la revenon de religio, ateismaj intelektuloj subite mutiĝas kiel karpoj. Por ili, religio fariĝis kaj restas ĉi tiu "opio de la popolo", al kiu, laŭ ili, iuj homoj fariĝis dependaj. Kaj nekredantoj subtenas ilin, same kiel ili subtenas kaj legitimas la uzon de veraj drogoj, kiuj, en pactempo, mortigas pli ol religio. Fakte, oni povas nur bedaŭri ĝin, sed la oficiala reprezentado de religio ĉiam estis uzurpita kaj misgvida. Unue, la juda religio, la fonto kaj baza modelo, perdis sian dian akrediton profite al la naskiĝanta apostola kristanismo. Ordonita de la romia imperiestro Konstantino la 1-a ' la rezigno de la sabato la 7-an de marto 321, igis Dion meti, en 538, ĉi tiun kristanan kredon sub la severan kaj despotan dominadon de la romiaj papoj, kies diabla naturo estis rivelita per la Reformacio alportita de Dio ekde 1170 kaj konfirmita per la bibliaj profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso. En 1863, la Sepa-taga Adventismo kondamnis la malbenon de la romia dimanĉo kaj tial, sekve, tiun de la protestantoj, kiuj praktikas ĝin, kiel heredaĵon de la Romkatolika Eklezio; ĉi tiu malbeno rezultas el la ekvalidiĝo de la dekreto de Daniel 8:14, printempe de 1843. Sed ĝi ne finiĝis, ĉar testita inter 1991 kaj 1994 per la profetaj lumoj disponeblaj tiutempe, kaj klarigita en ĉi tiu verko, la Sepa-taga Adventista Eklezio estis " *elvomita* " de Jesuo Kristo. Ni tiam mezuras la gravecon de la profeta revelacio, preparita de Dio, por lumigi siajn elektitojn, ĝis la fino de la mondo. Sen ĝi, fariĝas **neeble** respondi pozitive al liaj specifaj postuloj kaj atendoj en ĉiu epoko. Ankaŭ, mi volas ĉi tie memorigi ĉi tiujn versojn, kiujn la Spirito adresis al ĉiuj siaj servistoj; tiuj de la unua kaj lasta epoko de kristana vivo, en 2 Petro 1:19-21: " *Kaj ni havas la profetan vorton plifirmigitan , **al kiu vi bone faras, ke vi atentis** , kvazaŭ al lampo brilanta en malluma loko, ĝis la tagiĝos kaj la matenstelo ekleviĝos en viaj koroj. Sciante unue tion, ke neniu profetaĵo de la Skribo estas laŭ privata interpreto; ĉar la profetaĵo neniam estas farita per homa volo; sed homoj, movataj de la Sankta Spirito, parolis laŭ Dio.* "

" *Profetaĵo estas por kredantoj ,*" Paŭlo diris en 1 Kor. 14:22. Ĝi estas tial por tre malgranda malplimulto disigita inter la homaj amasoj. En la Okcidento, homoj, kiuj fariĝis nekredantoj aŭ nekredantoj, akceptas religion kondiĉe ke ĝi ne persekutas homojn. Tiel religioj malbenitaj de Dio restas legitimitaj de homoj, kiuj ne komprenas, ke la dia malbeno venas sur kredantojn kaj religiojn, kiuj damaĝas lin **malobeante liajn leĝojn** . Kaj asertante esti liaj sekvantoj en ĉi tiu malobeo, ili distordas lian perfekte justan aman naturon kaj imputas sian modelon de maljusteco al li. Pasintaj aŭ estontaj persekutoj estas konsekvencoj , ne la kaŭzo , de la dia malbeno. Ankaŭ, ni povas kompreni, ke, kvankam ĝi jam ne persekutas, la Papa Romkatolika Eklezio restis en sia Dio-malbenita stato ekde sia

establado en 538. Notu, ke ĉi tiu idolkulta eklezio ne libervole elektis ĉesi persekuti. La ĉesigo de ĝiaj persekutoj estis trudita al ĝi de la Francaj Revoluciuloj ekde 1792. Ekde tiu tempo, la diversaj deklaroj de pento kaj publikaj petoj pri pardono faritaj de la lastaj papoj estas senvaloraj por Dio, kaj havas nenian alian celon ol delogi kaj trompi la okcidentan homaron, kiu fariĝis sole "humanisma". Notu ankaŭ, ke ĝia ekumena alianco repacigas ĝin kun ĝiaj malamiko kaj religiaj kontraŭuloj de la pasinteco: la protestantoj. Sed ĉi tiu trompema kaj trompema oficiala repaciĝo celas nur sufoki ilin, sklavigi ilin kaj levi ĝian personan prestiĝon. Krome, ĉi tiu kunveno fariĝis ebla nur ekde 1843, la dato kiam la protestanta kredo estis, siavice, malakceptita kaj kondamnita de Dio. Kaj post la protestantoj, siavice, en 1995, la Adventistoj de la Sepa Tago aliĝis al la apostata ekumena kunveno, tiel konfirmante sian vomadon per Jesuo Kristo, post la provo de kredo vekita de la Spirito inter 1991 kaj 1994 en Francio, en Valence sur Rhône. Estas do tempo produkti, **libervole**, la veran frukton de pento; post tiu favora tempo, estas tro malfrue por **kolektive postuli** la gracon de Dio; **individue**, la oferto nur ĉesos kun la fino de la tempo de kolektiva kaj individua graco. Tiel, de la apostoloj ĝis la glora reveno de Kristo, la vera kristana kredo neniam ĉesos esti tiu "*mallarĝa vojo*", kiun "*malmultaj trovas*", prezentita de Jesuo Kristo al siaj Elektitoj elaĉetitaj per lia sango, por ke ili sekvu lin post kaj malantaŭ li.

En la progreso de siaj konkeroj de homaj animoj, post kiam ĝi kontraŭstarigis religiojn, regnojn, naciojn, popolojn kaj virojn, la peko de fiereco kaj egoismo finis per starigi virinajn ligojn kontraŭ viraj homoj. Neniu povas nei, ke virinoj suferis maljustan perforton de la dominanta vira homaro, kiu trudis sin al virinoj, per sia supera fizika forto, sia volo kaj siaj ideoj. Sed rekonante ĉi tiun kulpon atribueblan al viroj, ĉu necesis aldoni al ĝi virinan ribelon, kies frukto rompas la principon de kunvivado inter viro kaj virino? Al kiu oni atribuu ĉi tiun ribelon? Al virinoj liberaj de ĉia devo al Dio. Tiel ke ĉi tiu virina protesto estas nur la plej nova frukto kreita de homa peko. Kaj ĝiaj konsekvencoj estas detruaj, ĉar por Dio, ili markas la neceson haltigi la plilongigon de la vivo sur la tero. La homa paro estinte kreita de Dio por ĉi tiu sola celo, kiu konsistigas la generadon de la specio, ses mil jarojn aŭ preskaŭ antaŭ nia tempo.

La faritaj eraroj nur evidentiĝas kun la paso de la tempo, kio helpas iliajn konsekvencojn disvolviĝi. Tiel, la situacio establita en 1962 jam ne estas tiu de 2021. La alĝeriaj batalantoj, aŭ "harkioj", akceptita kun rezervo de la franca popolo, kiu vidis nur la malavantaĝojn de la Milito de Alĝerio, komence ne prezentis tujajn problemojn. Multaj el ili nur aspiris esti asimilitaj kaj esti agnoskitaj kiel filoj de Francio establitaj en Alĝerio ekde 1830. Tamen, neniu rimarkis, ke jam en Alĝerio, religio igis la kristanan kredon kaj la islaman kredon kunekzisti sen miksiĝo, unu sur unu flanko, la alia sur la alia flanko. La kamparaj loĝantaroj spertis la francan ĉeeston kiel nelegitiman okupadon de 128 jaroj dum la komenco de la malamikecoj gvidataj de la FLN-grupo; la Nacia Liberiga Fronto. La vera kulpo de la francoj rilate al Francio estis bonvenigi sur franca grundo, post 1962, la dato de la interkonsentoj subskribitaj en Evian de Francio kaj la FLN, alĝeriajn ŝtatanojn ankoraŭ plenajn de malamo al Francio, kiuj elmigris sole pro la ekonomia fiasko de la nova ŝtato de libera kaj sendependa

Alĝerio. La sekvo aperis en 1995 kun la atakoj de la GIA, la Alĝeria Islama Grupo, faritaj sur franca grundo. Ekde tiam, vokiĝoj favoraj al sankta milito, Ĝihado, estis ĉe la origino de la grupoj Al-Kaida kaj Daesh. Pro sia malintereso kaj malestimo pri la religia temo, Francio fariĝis la lulilo de la islama vekigo levita en Irano de ajatolo Ĥomejni, kiu preparis ĝin, sur franca grundo, el Neauphle-le-Château, kie li loĝis. Francio do estas ankoraŭ ĉi tiu universala revolucia bredejo, fidela al sia bildo kaj sia revolucia sperto, kiu kondukis ĝin al nacia ateismo en 1792. Por ĝi, venis la tempo pagi, tre kare, la prezon de siaj juĝeraroj. La brileto de klareco de inteligenta malplimulto ne ŝajnas al mi kapabla akiri subtenon de la sensciaj masoj. Kaj tio klarigas, kial Francio suferos la malĝojan sorton, kiun Dio preparas por ĝi kaj kiun Li profetas nomante, en Apokalipso 11:8, sian ĉefurbon Parizo per la simbola nomo " *Sodomo* ", kies terura fino estas rivelita en la Biblio, frapita de Dio per pluvo de brulantaj sulfurŝtonoj.

La blinda kaj stulta akcepto de duobla nacieco fare de la Respubliko izolita de Dio metas la estron de Francio en nesolveblan situacion. Li nun devas fari paroladon kontraŭ la ŝtato Islamo kontraŭa al Francio, dum reprezentantoj de ĉi tiu origina malamiko fariĝis ĝiaj civitanoj, rekonitaj per sia ĉeesto sur ĝia propra grundo. La problemo prezentita al la Prezidanto de Francio estas la jena: kiel respondi al minaco de milito antaŭ ol ĝi estas deklarita kaj efektive engaĝita? Kaj la demando estas prezentita al viro, kiu favoras humanismon. Pacifismo povas ŝanĝiĝi nur kiam ĝi estas devigita fari tion de la situacio trudita al ĝi. Tiam la "humanista" homo transformiĝas en sangavidan sovaĝan beston por respondi baton post bato al la agresanto.

En besta vivo, eĉ la plej malgranda insekto scias kiel identigi minacon, kiu prenos ĝian vivon; tio estas en la nomo de ĝia instinkto por memkonservo. Mi rimarkas, ke en la homa specio ĉi tiu instinkto por memkonservo jam ne funkcias; la homo fariĝis pli blinda kaj senkonscia ol insekto. Fariĝinte nekapabla identigi la danĝeron, kiu minacas lin, li povas nur venkiĝi al ĝi.

Viro kaj Virino

Malestimo al dia ordo rilate al ĉi tiu afero respondecas pri la gravaj devioj observitaj en ĉi tiu balotperiodo. Ĉar, de la anglaj "sufragetinoj" de la 1900-aj jaroj ĝis 2021, kaj baldaŭ 2022 en ĉi tiu monato oktobro, proksime al la juda festo de la "Tago de Pentofaro", feminismo fariĝis politika kaj socia protesta forto, en sia ekstrema esprimo kaj en la sama epoko, la longe kontrolita pensado de la GLAT-ligoj, en sia nova senco de mensa perversio, celas subpremi viran dominadon, superi ĝin kaj establi la epokon de seksa elekto. La Unua Mondmilito kaj ĝia amasa detruo tuj finis ĉi tiujn ekscesojn, sed ni atestas la demonstradon de la frukto de la nesatigebla libereco, por kiu Dio ofertis al la moderna homo, la plej longan periodon de universala paco en la tuta homa historio.

Por tiuj, kiuj kandidatiĝas por loko kun Jesuo Kristo, en lia regno, komence ĉiela, reveno al la bibliaj fundamentoj preskribitaj de Dio estas esenca. Ankaŭ, mi devas memori vin, unue, ke Dio kreis la Homon en sia "vira" versio de Homo. Poste, por duobla celo, profeta kaj produktiva, li kreis el viro virinon,

por doni al li " *helpanton* ". Jam ĉi tiu termino " *helpanto* " metas ŝin en la duan lokon. Post kiam Eva malobeis la ordonon de Dio ne manĝi la frukton de la sola malpermesita arbo, kaj Adamo, pro amo al Eva, siavice manĝis iom, Dio donis sian verdikton kaj li parolis ĉi tiujn vortojn en Gen. 3:16: "Kaj *al la virino Li diris: Mi multigos viajn suferojn dum la nasko, kaj kun doloro vi naskos infanojn, kaj via deziro estos al via edzo, **kaj li regos super vi*** . " Ĉi tiu virina statuso estas gravurita en ŝtono por la eterneco de la homa specio sur la tero. Sed antaŭ ol vi ploros kontraŭ ĉi tiu malsupera statuso, ho virino, aŭskultu la signifon, kiun Dio donas al ĉi tiu dominanto. Ĉar la proklamita statuso havas signifon nur por tiuj, kiuj apartenas al ĝi, tio estas, estaĵoj renaskitaj laŭ la modelo de Jesuo Kristo. Tial, inspirita de la Spirito, Paŭlo evoluigis ĉi tiun temon en Efezanoj 5:32, kaj li komparas la viron al Jesuo Kristo, kaj la virinon al la Eklezio, la Elektito de lia koro.

" Edzinoj, submetiĝu al viaj edzoj, kiel al la Sinjoro. "

" Ĉar la edzo estas la kapo de la edzino, kiel ankaŭ Kristo estas la kapo de la eklezio, lia korpo, kaj li estas ĝia Savanto. "

" Nun kiel la eklezio submetiĝas al Kristo, tiel ankaŭ edzinoj submetiĝu al siaj edzoj en ĉio. "

" Edzoj, amu viajn edzinojn, kiel ankaŭ Kristo amis la eklezion kaj sin donis por ĝi, "

" por ke li sanktigu ŝin per la lavado de akvo, puriginte ŝin per la vorto, "

" por prezenti ĝin al li en gloro, sen makulo aŭ sulko aŭ io simila, sed sankta kaj sen difekto. "

" Do edzoj amu siajn edzinojn kiel siajn proprajn korpojn. Kiu amas sian edzinon, tiu amas sin mem. "

" Ĉar neniu iam malamis sian propran karnon, sed nutras kaj prizorgas ĝin, kiel ankaŭ Kristo faras kun la eklezio, "

" ĉar ni estas membroj de lia korpo . "

" Tial viro forlasos sian patron kaj patrinon kaj aliĝos al sia edzino, kaj la du fariĝos unu karno. "

" Ĉi tio estas granda mistero; mi tion diras rilate al Kristo kaj la Eklezio. "

" Fine, ĉiu el vi amu sian edzinon kiel sin mem, kaj la edzino respektigu sian edzon. "

Tiu, kiu parolis en Genezo en Sia tuta dia povo, metis Siajn klarigojn en la penson de la Apostolo Paŭlo por reveli al ni, kion implicas la dominado donita al la viro. Sed mi ripetas, ĉi tio estas dia idealo ofertita al la homaro. Ĉar por plenumi kaj sukcesi en ĉi tiu grandioza projekto, necesas viro laŭ la bildo de Jesuo Kristo kaj virino laŭ tiu de Lia Elektito. La elvokita amo estas tiu, kiu amas ĝis la morto; la ofero de la propra vivo por la amato.

Kio pri teraj paroj? La kialoj, kiuj kondukas al geedzeco, estas multnombraj, kaj eĉ kiam amo ludas rolon, ĝi devas esti egale dividita. Multaj homoj rapidas al geedzeco pro timo esti solaj; kiel maljunaj fraŭloj aŭ maljunaj fraŭlinoj. Aliaj fidas je tre teraj interesoj: mono, komerco, fifameco. Pro ĉiuj ĉi tiuj kialoj kaj tiuj, kiujn mi forgesas, sukcesa geedzeco estas varo, kiu fariĝis tiel malofta kiel oro aŭ oleo. Kion povas fari infano de Dio en kazo de malsukcesa

kunvivado? La edzo, kiu kondutas malbone, agas sub la rigardo de Dio, vira aŭ virina, li donos raporton al sia Kreinto. Paŭlo ne forgesas ĉi tiun riskon, ĉar li diras, en 1 Kor. 7:28: "*Se vi edziĝas, vi ne pekis; kaj se virgulino edziniĝas, ŝi ne pekis; sed ĉi tiuj homoj havos afliktojn en la karno* , kaj mi volas savi vin de ili. " Laŭ Paŭlo, la problemo ne estas nova, sed tiel malnova kiel la mondo. Tamen, Dio havas prioritaton super ĉio, kaj pri ĉi tiu temo de regado li estas la unua. Ĉiu kreitaĵo prioritatas la devon plaĉi al la Kreinto Dio. La opozicio, eĉ la subpremo trudita de perforta edzo valoras la persekutojn de religia aŭ kontraŭreligia reĝimo. Vera kredo ĉiam estos objekto de atakoj fare de la diablo kaj demonoj, kiuj prenas la aspekton de edzo, juĝisto, aŭ kristana pastro aŭ alia. Vera tera paco ekzistas nur por la celibatulo (la ideala elekto laŭ Paŭlo), kiu vivas kaŝita, ignorata de ĉiuj. Estas la situacio, en kiu la kreitaĵo estas engaĝita, kiu favoras aŭ malfavoras la kreadon de problemoj. Sed la devo obei Dion estas trudita en ĉiaj situacioj, kaj kiam ĝi obeis ĉi tiun devon, la kreitaĵo devas nur fidi je sia Dio, kiu ĉion vidas, ĉion aŭdas kaj ĉion registras.

Ĉi tiu pripensado igas min memori la vortojn cititajn en la reĝa preĝo instruita de Jesuo Kristo: "*... via volo fariĝu sur la tero kaj en la ĉielo* ." Do vi povas peti Dion pri kio ajn vi volas, sed ne forgesu, ke nur lia volo fariĝos, kion ajn vi petis de li. En sia preĝo en Getsemano, Jesuo petis Dion forigi la kalikon, kiun li trinkos, sed li tuj diris: "*tamen ne mia volo, sed via volo* ." Same kiel por savi siajn Elektitojn, Jesuo devis trinki la kalikon prezentitan de la Patro, iuj Elektitoj devas suferi la suferojn de malbona edzo aŭ malbona edzino, ĉar malboneco ne estas sekso.

En la sendia mondo, la agnoskita libereco gajnita de virinoj atakas la viran agresanton, kiu ofte profitis sian superan fizikan forton por mistrakti sian edzinon. Ĉi tiuj abomenindaj kaj ofte profunde maljustaj agoj hodiaŭ ricevas la respondon, kiun ĉi tiuj misuzoj meritis. En geedzeco kiel en religio, la plej forta trudas sian leĝon al la plej malforta, kaj tio donas al homoj ilian bildon de "*bestoj* ", kiun Dio atribuas al ili en siaj bibliaj profetaĵoj. En nia tempo de preparo por la fino de la mondo, la du vojoj proponitaj de Dio produktas, per la elekto de bono, homojn laŭ la bildo de Kristo kaj, per la vojo de malbono, "*bestojn* " laŭ la bildo de la diablo. Kaj la destino de ĉiu konstruiĝas je la nivelo de infanaĝo per la instruado, kiun sendiaj socioj donas al siaj junaj infanoj. Tio igis min proponi al vi ĉi tiun reflektan, kiu koncernas ĉiujn infanojn naskitajn ekde 2018. Laŭ Dio, la infano eniras plenaĝecon kiam li estas 12-jaraĝa. Tio estas la aĝo, kiam, kiel plenkreskulo, laŭ Dio, li fariĝas respondeca pri siaj elektoj kaj agoj; ĝi estas la aĝo necesa por malakcepti malbonon kaj elekti bonon. Tamen, ĉe la reveno de Kristo, printempe de 2030, la infano naskita en 2018 ne havos 12 jarojn sed nur 11 jarojn da vivo, tio estas, ne sufiĉe por fari la elekton de bono, kaj esti savita kiel la Elektito. Ekde 2018, ĉu la infanoj, kiuj naskiĝas, ne jam estus la senutila generacio oferita? La graveco de ĉi tiu dato de printempo 2018 devenas de la elekto de Dio, ĉar estas li, kiu suverene decidis doni al mi seninterrompan fluon de lumo ekde tiu momento; printempo 2018, tio estas, 12 jarojn antaŭ printempo 2030.

Dio kaj Scienco

Lunde, la 4-an de oktobro, kiel gasto ĉe la novaĵkanalo C-News, la polemikisto EZ ŝokis la amaskomunikilojn komparante transgenrajn intervenojn faritajn en Usono al 3- aŭ 4-jaraj infanoj kun la eksperimentoj faritaj de la nazia kuracisto Josef Mengele en ekstermkoncentrejoj dum la Dua Mondmilito. EZ kritikis la Ministraron pri Edukado pro sia deziro kreskigi ĉi tiun specon de socio en Francio, sekvante direktivon adresitan al francaj instruistoj, kiu ŝajnis subteni ĉi tiun ideon. Por unufoje, estis la viro de la respublikana dekstro, kiu elvokis la teruran fantomon de naziismo. Ĉu li malpravas?

Mi kredas, ke li levas temon por reflektado, kiu nin kondukos malproksimen.

Ŝajnas eĉ, ke oni povas diri, ke scienco aplikita al sano rezultigis senposedigon de Dio je liaj diaj prerogativoj, kiujn oni povas resumi per la povo naski kaj tiu kaŭzi morton. Sed de la komenco, tria povo apartenas nur al Dio, ĝi estas la povo resanigi liajn kreitaĵojn. Kaj por siaj elektitoj, li restas ankoraŭ hodiaŭ la sola kaj ekskluziva kuracisto de malsanaj korpoj kaj mensoj.

Hodiaŭ, infanoj estas koncipitaj en sciencaj provtuboj aŭ fare de surrogatpatrinoj por permesi al iu ajn virino, ĉu sterila aŭ ne, havi infanon. Kion Dio, Tiu, kiu kaŭzas, ke virinoj naskiĝu sterilaj aŭ ne, povas pensi pri tia situacio?

Dum jarmiloj, la uzo de naturaj plantoj estis la sola medicino praktikata de la homaro. Kirurgoj ĉiam kudris la karnon de vundoj kaŭzitaj de akraj armiloj. La cikatroj kaj kontuziĝoj atestis la kuraĝon de la batalantoj. Sed la scienco ne povis fari pli bone.

Jen kion Dio diras pri kadavroj en Nombroj 19:11-13 (la plena legaĵo ĝis verso 22 estas rekomendinda): *“ Kiu ajn tuŝos ian kadavron, ian homan korpon, estos malpura dum sep tagoj. Li purigos sin per akvo en la tria tago kaj en la sepa tago, kaj li estos pura; sed se li ne purigos sin en la tria tago kaj en la sepa tago, li ne estos pura. Kiu ajn tuŝos la kadavron de iu mortinto kaj ne purigos sin, malpurigas la tabernaklon de YHWÉH ; tiu persono estos ekstermita el Izrael. Ĉar la akvo puriga ne estas aspergita sur lin, li estas malpura, kaj lia malpureco estas ankoraŭ sur li. ”*

" **La tabernaklo de Jahve** " estas, individue, la korpo de la kreitaĵo, kaj kolektive, la kolektita popolo. La korpoj de la mortintoj malpurigas ambaŭ ĉi tiujn tabernaklojn.

Tiuj ordonoj estis preskribitaj por Izrael por eterna daŭro, kiel verso 21 indikas: *“ Ĝi estu por ili eterna statuto. Kiu ajn aspergos per la puriga akvo, lavu siajn vestojn, kaj kiu ajn tuŝos la puriga akvon, estos malpura ĝis la vespero. ”* Tiujn sanitarajn antaŭzorgojn jam ordonis la granda Dio la Kuracisto, ĉar li volis eviti poluadon per la mikroboj, toksinoj kaj mortigaj bakterioj, kiujn la kadavro produktas en grandaj kvantoj. La solvo estis la lavado de la vestoj kaj korpo de ĉiu, kiu tuŝis aŭ alproksimiĝis al kadavro. La procezo de ĝia putriĝo postulas la entombigon de la kadavro kiel eble plej baldaŭ, por protekti la vivantojn. En la naturo, Dio kreis specialigitajn flugilhavajn aŭ dentohavajn speciojn por forigi la putran karnon de mortaj bestoj. Sed mortaj homaj korpoj devas malaperi laŭ reguloj fiksitaj de Dio, per homa ago, plej ofte per entombigo aŭ kremacio. Kaj se tio ne eblas, en la maro kaj surtere, pli puraj bestoj zorgas pri ilia malaperigo.

Ĉirkaŭ la 13-a jarcento, la unuaj kirurgoj-kuracistoj komencis studi la homan korpon, kaj dissekcioj de kadavroj permesis al Ambroise Paré publikigi, en 1562, verkon titolitan: "Universala Anatomio de la Homa Korpo". Ĉi tiu scio estis akirita per malobeo de dia malpermeso. Sed kiu zorgis? Neniu, kaj male, la homaro fidis je ĉi tiu scio por legitimi esploradon kaj ĉiujn progresojn en medicino ĝis nia tempo de la fino. Kaj nekredanta aŭ nekredanta homaro ignoras la pensmanieron de la Ĉiopova Dio, kiu ne ŝanĝiĝas. Tial, ignorante la instruon donitan de Dio, kuracistoj mortigis la pacientojn, kiujn ili volis resanigi. Ni memoras iliajn kuracilojn: sangelverŝon, kiu anemiigas la pacienton, kaj arsenikon, kiu venenigas lin. Kaj ĉefe, manko de baza higieno forigis ĉian eblecon de resaniĝo. Unue, Louis Pasteur kaj la germana kuracisto Robert Koch konsciiĝis pri mikroba malbono kaj la bezono, ke praktikantoj lavu siajn manojn ofte kaj plene. Tiel, estis iomete malpli da mortoj, danke al ĉi tiu pure sanrilata ago, jam instruita de Dio. Sed paralele kun ĉi tiu progreso, fizika kaj kemia scio enkondukis kemion en la konsiston de medikamentoj kun nemaligeblaj konsekvencoj por la natura protekta imuneco de homaj korpoj. Kemio fariĝas drogo, kies kutimiĝo kreas la inferan ciklon de dependeco de la produkto. Kiam la natura ago de la korpo estas anstataŭigita per kemia rimedo, la naturo forlasas sian batalon por ĉiam. Kaj kemio invadis ĉiujn sektorojn - agrikulturan, nutraĵan kaj medicinan - kiuj konstruas la korpon de la moderna homo.

Aldone al ĉi tio fizika kaj kemia degenero, aldoniĝas tiu, kiu ŝuldiĝas al seksaj mensaj perversioj. Kaj aldone al ĉio, signoj de morala dekadenco, el Usono venas la "fumplenaj" ideoj laŭ EZ, pri la "transgenra" legitimeco, kiu tie konstruas sian aŭtoritaton. En la nomo de libereco, en Usono, ĉio estas permesita, ĉio estas ebla. Kaj la usona modelo estas eksportita al ĉiuj okcidentaj landoj. Ni vidis, ke la scienco malobeas la malpermesojn starigitajn de Dio; ni diru, ke ĝi ignoras ilin. Ĉu moderna scienco, kiu malpermesas al si iujn ajn limojn, diferencas de Joseph Mengele de Nazia Germanio? Usono ankoraŭ ne dekretis "la finan solvon", sed ĝi faros tion, temas nur pri "tempigo" de la programo starigita de Dio. Ĉe la fino de la Dua Mondmilito, Usono akceptis nazi-germanajn sciencistojn por ekspluati ilian scion por sia propra profito. La frukto de ĉi tiu senlima domina spirito trovita en la Germanio de Adolf Hitler nun troviĝas en la penso de moderna Ameriko. Kaj ĝia scienco puŝas reen ĉiujn moralajn limojn, kiel Joseph Mengele sciis fari, profitante la kuntekston de la ekstermejoj en kiuj li trovis homajn kobajojn, mortintajn aŭ vivajn, por testi la limojn de la ebla. La du aferoj komparitaj ankoraŭ ne estas je la sama nivelo de hororo, sed la aliro estas komuna: ni puŝas reen la limojn de la ebla; kiom malproksimen? Sub la humanisma preteksto de la vojo al infero kovrita per bonaj intencoj, kiom malproksimen povas konduki nin la scienco?

Dio estas nek surda nek blinda, kaj la diversaj modernaj malsanoj, kancero, aidoso, Alzheimer-malsano, Covid, estas la punoj de aroganta kaj despota scienco. Se estas vere, ke sciencistoj manipulas injektilojn kaj provtubojn, kaj nun, genarojn, estas Dio, kiu donas vivon kaj efikecon al la tumoroj kaj virusoj, kiuj aperas. " *Ĉu venas malfeliĉo al urbo sen ke JaHVéH estu la aŭtoro de ĝi?*" (Amos 3:6). " Jes, tiele diras la Sinjoro JaHVéH : Kvankam Mi sendas kontraŭ Jerusalemon **Miajn kvar terurajn punojn** , **la glavon** , **la malsaton** , la

sovaĝajn bestojn kaj la peston, por ekstermi en ĝi homojn kaj bestojn " (Jeĥezkel 14:21).

La kongruenco de la Respubliko kun religioj

La postuloj levitaj de la islama religio, establita en metropola Francio ekde 1962, kaŭzas frotadon kun ĝia respublikana reĝimo. Kial problemoj ekestas nur kun ĉi tiu religio? Por kompreni la novajn levitajn problemojn, ni devas unue kompreni kial antaŭaj religioj ne kreis ĉi tiujn problemojn. La Respubliko estas juna reĝimo konstruita sur la dispremado de la kombinita reĝimo de romkatolika papismo kaj la monarkio ekde 1792. Komence, forviŝante la tabelon tute, la revoluciuloj adoptis kalendaron, kiu defiis la katolikan heredaĵon. Tridektagaj monatoj, konsistantaj el tri dek-tagaj semajnoj, anstataŭigis la septagan semajnon hereditan de judismo. Sed la revolucia kalendaro estis forlasita, kaj sinsekvaj Respublikoj estis konstruitaj sur la tempo de la katolika kalendaro. Tio klarigas la perfektan kongruon de katolikismo kun la respublikana reĝimo, ĉar adoptante sian kalendaron, estis la Respubliko, kiu adaptiĝis al la religia normo de dia origino. Sen iu ajn sufero, en 1981, dimanĉo moviĝis de la unua al la sepa pozicio de la semajnotagoj. Sed ĉi tiu ŝanĝo havis neniujn konsekvencojn, nek por katolikoj, nek por protestantoj, nek por agnostikaj respublikanoj; nek por la "filoj de Dio", por kiuj dimanĉo restas la unua tago en iliaj pensoj, kaj la Ŝabato ankaŭ restas la sepa tago sanktigita de Dio ekde la fondo de la mondo. Kiam Napoleono la 1-a ^{establis} sian Konkordatan reĝimon, la katolika normo de tempo estis agnoskita kiel la oficiala normo. Katolikismo rajtis praktiki sian religian ministerion kaj nur ĝin. La civila povo trudis siajn limojn. Protestantismo estis tre malforta, kaj preskaŭ neekzistanta en Francio, kie ĝi estis submetita al la samaj rajtoj kaj limoj kiel la katolika kredo. La organizado de tempo estis trudita kaj akceptita de ĉiuj religiaj grupoj. La judaj malplimultoj kuniĝis en ĉi tiun grupon, libere organizi sian religian tempon laŭ sia plaĉo. Individue kaj en komunumoj, ili povis observi "Ŝabaton" ĉiun sepan tagon, kaj neniu malhelpis ilin. Do kial tio, kio funkciis tiel bone kun ĉiuj monoteismaj kristanaj kaj judaj religioj, ne funkcias kun Islamo? Estas nur unu kialo: ĉar Dio dekretis alie.

Islamismo montris sian kapablon miksiĝi en la Francan Respublikon dum 33 jaroj, inter 1962 kaj 1995, la dato de la unua alĝeria ĝihadista atako sur ĝia teritorio. Dum ĉi tiu 33-jara periodo, Islamo restis religio praktikata private kaj prezentis neniun problemon. Sed ĉi tiu religio, kreita de Dio por disputo, ne celis resti silenta, kaj en la momento de Lia elekto, ĝi eliris el sia silento kaj komencis sian agreseman programon de konkero per multiplikado de siaj provokaj gestoj. Subite, islamaj virinoj aperis portante la kaptukojn, la ĉadoron kaj la burkon de la pakistana islama ekstremismo, en tempo kiam ilia nombro konsiderinde kreskis. Ĉiu observanto povas rekoni la aspekton de kaptilo fermiĝanta ĉirkaŭ la franca popolo, celo de la Kreinto Dio ekde la komenco de la tempo, kaj eĉ pli ekde ilia adopto de respublikana ideologio. Traumatigita de la rasismo de la nazia germana reĝimo, la Respublikana Francio klopodis konvinki la homaron pri sia perfekta humanismo. Timante esti vidata kiel rasisma lando, ĝiaj gvidantoj ne kapablis juste puni la abomenaĵojn faritajn de enmigrintaj junuloj de nordafrika origino.

Tiel oni kuraĝigis kaj evoluigis maldisciplinon ĝis la punkto transformi regionojn de Francio en senbridajn, kaj ĝis hodiaŭ, nekontroleblajn, zonojn; tio ĉar riĉiĝo per la kontraŭleĝa drogkomerco aldoniĝis al nacia kaj religia opozicio. Kun tiaj interesoj en risko, krimaj junuloj de fremda origino transformiĝis en fakciajn grupojn, kiuj jam ne hezitis pafi kontraŭ la polico. La naciaj policejoj, kiuj estis starigitaj en ĉi tiuj regionoj, estis atakitaj kaj bruligitaj. Kaj ĉi tie denove, pro timo esti juĝitaj rasismaj, la gvidantoj preferis forlasi la administradon de ĉi tiuj teritorioj perditaj al la Respubliko.

Mankante konon pri la plano de Dio, laikaj gvidantoj ne kapablis lerni el la malbonaj spertoj de la kunvivado de Respublikana Francio kun islamaj landoj. Kaj post ĉi tiuj subitaj, sinsekvaj fiaskoj de kunvivado kun Tunizio, Maroko kaj Alĝerio, en nekredebla blindeco, ĝiaj politikaj gvidantoj, cedante al la apartaj interesoj de siaj partianoj, bonvenigis Islamon sur francan grundon, sen zorgi pri la risko. La pasinteco montris al ni, kia estos la estonteco. La armilo de puno denove, kaj por la lasta fojo, estos neevitebla kaj terure efika. La pacifismo de la franca popolo mispreparas ilin por reagi al amasa milita agreso, precipe kiam la malamiko jam estas grandnombre sur ilia grundo, en reala kunvivado kaj jam en rekta konflikto. Sed la ekstrema danĝero kuŝas en la ekstera interveno de la plej militemaj, malamplenaj kaj indignemaj islamaj popoloj, ĉar ili estis longe humiligitaj de Francio. La plej malbona estis antaŭdirita en Dan. 11:40, kie Dio profetas la aldonon de agreso de potenca Rusio, "*la reĝo de la nordo*", al la atakoj de islamanoj, "*la reĝo de la sudo*". Do kion ni povas diri? Tiu, kiu vivas, vidos, ĉar la plenumiĝo devas okazi baldaŭ, inter 2022 kaj bone antaŭ 2030.

Mi memorigas vin, ke aserti, ke Islamo estas religio de amo, egalas al remeti Jesuon sur krucon, egalas al forpreni de li la profiton de la suferado, kiun lia libervola morto igis lin elteni. Kaj ĉiukaze, ĉar ĉia povo estas donita al li sur la tero kaj en la ĉielo, ĉia atako kontraŭ lia verko estos elpagita antaŭ lia vizaĝo.

La Fatima Kaptilo

La jaro 1917 estis markita de aperoj de la "Virgino" en Fatima, Portugalio. Ŝi aperis al tri tre junaj paŝtistoj, en aĝo de 7 ĝis 10 jaroj. Hodiaŭ, en oktobro 2021, ĉi tiu antikva semo donos fruktojn, ĉar en kinejoj, tiu efika instrumento de propagando, estos montrata filmo rakontanta la faktojn. La elektitoj estas protektataj kontraŭ ĉi tiu speco de delogo, sed la samo ne validas por la needukitaj kaj sensciaj homaj masoj. Ekde la fino de la Dua Mondmilito en 1945, ĝis hodiaŭ, la fido malkreskis kaj, samtempe, la materia riĉeco kreskis, sed kun la krizo kaŭzita de la monda komerco, la homaro perdas siajn orientiĝojn kaj siajn certecojn. Homamaso tial riskas fariĝi sentema al la mirakloj atestitaj kaj agnoskitaj de katolikaj aŭtoritatoj. Dum pluraj renkontoj, ĉiufoje la 13-an de la monato, la "Virgino" dividis sian sekreton. Ĝiaj ĉefaj mesaĝoj povas esti resumitaj jene: infero estas realo montrita en vizio al infanoj; Dio volas, ke la Senmakula Koro de Maria estu objekto de devoteco de ĉiuj; La Eklezio devas konverti la

komunistajn landojn kaj ĝi ankoraŭ havos martirojn. Sed fine, kun Maria, ĝi triumfos. En 1917, komunismo ekregis en Rusio. Por klarigi la sukceson de ĉi tiu mesaĝo, estas miraklo, kiun samtempe atestis 17 000 homoj kunvenintaj. Mi resumas la faktojn: Du tondroeksplodoj, fulmo, kaj nubo malsupreniris al la tero, haltante sur la supro de arbo, kiu kliniĝis flanken. Tiam, la suno dancis, alproksimiĝante kaj kreskante, kaj retiriĝante, malkreskante; tio okazis plurfoje. Tiun tagon, Maria ne estis videbla, la viziaj infanoj estante detenitaj. Sendube ĉi tiu atesto, renovigita en filmo, havos definitivan efikon. La malpleno en la mensoj de la homoj bezonas esti plenigita.

Mi rimarkis, ke tiu delogo estas tre simila al la delogo de Eva fare de la serpento. Ĉiufoje, la diablo nomas verajn aferojn, sed li misprezentas ilin. Infero ja estas profetita sed ne sub tiu nomo kaj ĉefe, infero ne estas sed ĝi estos. Koncerne la adoron de la "Virgino", nur la scio pri la Biblio protektas nin kontraŭ ĝi, kaj por la nesciuloj, tio, kio estas videbla, estas nepre vera. La vero estas multe pli subtila ĉar la aspektoj estas trompaj. Satano uzas infanojn ĉar katolikoj konsideras ilin senkulpaj. Tamen, en la jura kazo Outreau, infanoj kolektive malvere akuzis homojn pri agoj de pedofilio; do, ĉu la infanoj estas senkulpaj? La faktoj pravas ĝin, iliaj mensoj estas manipuleblaj de la diablo kaj liaj demonoj, same kiel tiuj de plenkreskuloj ne protektataj de Jesuo Kristo.

Laŭ Dio, tiuj, kiuj ne amas Lian veron, ricevas potencon de iluzio, tiel ke ili kredas je mensogoj. Tiujn allogajn mistifikojn do faras la diablo, sed kun la konsento de Dio. La filmo "Fatima" do delogos homamasojn da nekredantoj por igi ilin senti sin tute kulpaj; antaŭ ol la morto trafos ilin.

Dum la semajno de la 17a ĝis la 23a de oktobro 2021, malbenita de Dio, la respublikana Francio estas viktimo de siaj elektoj kaj juĝeraroj. En ĉiam pli streĉaj kaj malamikaj rilatoj, la alĝeria prezidanto ĵus memorigis al siaj ŝtatanoj loĝantaj en Francio, ke ilia devo estas labori tie por defendi la interesojn de Alĝerio. Tiel, la defendo de la principo de duobla nacieco turniĝas kontraŭ la lando Francio, kiu adoptis kaj defendis ĝin. La ĉeesto kaj organizado de "kvina kolono" sur franca grundo tiel alprenas vivan kaj realan formon. Jesuo pravis averti siajn sanktulojn dirante al ili: "*Neniu povas servi du sinjorojn...*" Francio estis trompita de la obeema kaj akordema konduto de la falsa kristana religio, kiu perfidis la fidon de Kristo dum jarcentoj. Islamo memorigas lin, ke Dio estas granda kaj havas prioritaton super ĉio, per sia brutaleco de devigita kaj trudita nacia religio, kiu karakterizis la katolikan religion, kiam ĝi havis la subtenon de la armita alo de la monarkio aŭ la diktatoro en ofico. La naskiĝo de la profeto Mohamedo fine de la 6-a jarcento, post la establado de la papa reĝimo en 538, havis, por Dio, la celon militi kontraŭ la falsa kristana kredo, kiun li konsideras kulpa. Kaj tio estos konfirmita en la granda konflikto de la "*sesa trumpeto*" de la Apokalipso, tio estas, la baldaŭa "Tria Mondmilito".

En la pasinteco, post detronigo, reĝo Saul turnis sin al la antaŭdiroj de viziulo, io malpermesita de Dio. Tamen, ŝi povis nur anonci verojn inspiritajn de Dio mem, kvankam ŝia laboro estis diabla. Kiel ĉi tiu ekzemplo, ni trovas en la 16-a jarcento la profeton Nostradamus el juda familio renomita por eskapi la

malamon de la tiamaj judoj. Ĉi tiu profeto estis aprezata pro siaj talentoj kiel alkemiisto kaj astrologo fare de la reĝinpatrino Katerina de Mediĉo. Inter liaj "Jarcentoj", nomo donita al la ĉapitroj de multaj profetaj kvarliniaj strofoj, kiujn li ricevis inspirite kaj portis skribe, ni trovas ĉi tiun 18-an ^{kvarlinian} strofon de la 1-a jarcento : " Per la misharmonio Gaŭla Neglekto, estos malfermita trapasejo al Mahometo, kun sango trempita la tero kaj maro Senoise, la Foccean havenon de veloj kaj ŝipoj kovrita. " Oni ne povus diri pli bone. La profeto kulpigas la francojn, la antikvajn gaŭlojn, pro spirito de misharmonio kaj neglekta konduto, kiu favoras la establon de Islamo en Francio. Li elvokas amasan invadon de ĉi tiu religio alvenanta en boatoj, kiuj kovros la surfacon de la haveno de Marsejlo kaj sangigos ĉi tiun sudan regionon de la lando. Ĉi tiu profetaĵo konfirmas tiun de Dan. 11:40-45, kie Islamo estas nomumita kiel " *reĝo de la sudo* ". En 2021, la disvolviĝo de informaj amaskomunikiloj prenas la formon de multaj "novaĵaj" kanaloj, sur kiuj, inter reklamaj paŭzoj, programoj konsistantaj el politikistoj aŭ eseistoj kun kontraŭaj opinioj estas montrataj bukle. La vortoj de la profeto estas tiel konfirmitaj; ĝi estas senĉesa... fluo de kontraŭdiraj vortoj kiuj kondukas al neniuj rezultoj; la inercio de Francio kaptita inter konfliktaĵoj intereso estas do observebla kaj tial montrita. La sekvoj estos do katastrofaj kaj mortigaj kaj la francoj komprenos, tro malfrue, ke "regi estas antaŭvidi" kiel instruas malnova diraĵo.

Francio ŝanĝiĝas pro la situacioj, kiujn ĝi alfrontas. En 2017, la elekto de ĝia juna prezidanto, pro la malakcepto de la Nacia Fronto, demonigita de la popolo kondiĉigita de ĝiaj politikaj elitoj, kreis precedencon, kies sekvojn neniu rimarkis. Ĝis tiam, la elektitaj kandidatoj reprezentis politikajn partiojn subtenatajn de multaj adeptaj membroj. Por la unua fojo, la juna elektita prezidanto havis neniun oficialan partion malantaŭ si, kaj nur post elekto kaj venka li rekrutis sian leĝdonan asembleon. Rezulte, tiuj, kiuj aliĝis al li, profitis de lia venko por eniri la venkan politikan tendaron. Ĝis tiam, deputitoj estis elektitaj kaj elektitaj pro siaj politikaj kaj ekonomiaj elektoj. En ĉi tiu nova kazo, tio ne estas la kazo; persona ambicio sole estis la motivo por engaĝiĝo. La prezidanto tiel havis obeeman subtenon, pretan obei sian gvidanton laŭlitere; kio nomiĝas reprezentado de "godillotaj" deputitoj, kio devis favori la akcentitan dirigismon de ĉi tiu nova prezidanteco, juna, ambicia kaj nesperta, kiel la kandidato mem asertis kaj rekonis.

Per adoptado de la teknologiaj progresoj inventitaj de Usono, la popoloj de la tero falas en la kaptilojn, kiujn ĉi tiuj allogaj mirinfanoj konsistigas. Viditaj kiel brilaj inventoj ĉe la komenco de sia apero, la interreto kaj ĝiaj sociaj retoj aperas kiel instrumentoj, kiuj antaŭenigas kontakton, endoktrinigon kaj regrupiĝon de homoj en multaj formoj, kiuj ribelas kontraŭ ĉia aŭtoritato. Kaj baziginte la tutan organizadon de landoj sur ĉi tiuj teknikaj rimedoj, la naciaj aŭtoritatoj trovas sin alfrontitaj al nesolveblaj problemoj. Ribeluloj de ĉiuj specoj trovas en la interreto la idealan instrumenton de propagando kaj misinformado; sufiĉe por kontentigi la plej postulemajn anarkiistojn. La profetita malbeno de Usono estas tiel konfirmita kaj, per la sociaj retoj de la interreto, ĝi disvastiĝas tra la tuta tero. Ĉi tiuj

ekzemploj ankaŭ konfirmas la esceptan evoluon de la " ribelema " konduto de junuloj de la lasta epoko, " ribelema " karaktero heredita de iliaj gepatroj, kiel la apostolo Paŭlo anoncis al sia juna frato en Kristo nomata Timoteo: 2 Tim. 1:1-2: " *Sciu ankaŭ, ke **en la lastaj tagoj** venos danĝeraj tempoj. Ĉar homoj estos... amantaj sin mem, amantaj monon, fanfaronantaj, arogantaj, blasfemantoj, malobeemaj al gepatroj, sendankaj, malsanktaj, neamaj, nekredemaj, kalumniantoj, nesinĝenaj, furiozaj, malestimindaj de bono, perfiduloj, obstinaj, arogantaj, amantaj plezuron pli ol Dion, havantaj ŝajnon de pieco sed **neante ĝian potencon** de tiaj vin deturniĝu.*

Televida dokumentario instigas min averti vin kontraŭ la provoj de sciencistoj detrui la biblian ateston, tio estas, la fidon al la deklaroj de la vivanta Dio transdonitaj en la Sanktaj Skriboj. La prezentita dokumentario proponis doni klarigojn pri la diluvo spertita en la tempo de Noa. Ĉe la fino de la argumentoj, ina antropologino fiere anoncis, ke ŝia demonstracio senmistikigis la temon de la diluvo. Mi atestis kompletan reripenson de la biblia rakonto rivelita de Dio. Laŭ la dokumentariistoj, la rakonto pri la diluvo havus sian originon en la malkovro de la kojnoskriba atesto gravurita sur argilaj tabuletoj en la tempo de Gilgameŝ, rolulo kiu vivis post la diluvo. Krome, la kovro de la plej altaj montoj rivelitaj en la Biblio estas neita ĉar ĉi tiuj nekredantoj konsideras ĝin fizike neebla; la diluvo estas nenio pli ol inundo de la regiono de la Nigra Maro. Jen la rezulto atingita kiam malpiaj homoj kaptas bibliajn temojn en kiuj agas la senfina ĉiopovo de la Kreinto Dio, por kiu nenio estas neebla, dum ili ne kredas je lia ekzisto. Mi uzas ĉi tiun okazon por diri, ke la malkovro de la atesto de Gilgameŝ, anstataŭ esti senutila, plifortigas kaj konfirmas la plenumiĝon de la diluvo en la Biblio. Ĝi tial donas al ni bonajn kialojn kredi je la dia inspiro rivelita al Moseo ĉirkaŭ 1500 a.K.

Vira sano

Mi traktas ĉi tie elstare religian temon, ĉar la unuaj deklaroj faritaj de Dio post sia kreado de la homo koncernis lian dieton. Vi devas kompreni, ke la sano de la homo dependos ĉefe de la kvalito de ĉio, kio eniras lian korpon tra lia buŝo. Ne estas koincido, ke la buŝo permesas la elsendon de sonoj, tiujn de lia lingvo, kaj la eniron de lia manĝaĵo. Sur la spirita nivelo, ĉi tiuj du aferoj estas intime ligitaj. Prenante la vorton de Dio kiel manĝaĵon, la homo parolos kiel Dio. Kaj ĉi tiu dia vorto konsistigas la perfektecon de akceptebla instruo. Por reprodukti aliron al ĉi tiu perfekteco, la homo devas lerni filtri la disponeblajn instruojn kaj permesi nur tion, kio estas bona kaj ĝusta, establita per la juĝo de Dio, eniri lin. Estas same por lia sano. Inter ĉiuj disponeblaj manĝelektaj al li, li devas respondece filtri kaj reteni nur tiujn, kiuj havas, en lia korpo kaj dum lia tuta vivo, la pozitivajn efikojn de bono kaj rajto. Perfekta bono estis establita en Edeno, sed alia normo de bono kaj rajto estis establita post la diluvo kaj rivelita al Moseo, kiu prezentas kaj disvolvas ĝin en Levito. 11. Kun ĉiuj ĝiaj judaj "koŝeraj" normoj (viando lavita en akvo por forigi sangon), la konsumo de puraj viandoj estis rajtigita.

Ho ve, kion ni vidas hodiaŭ? La katastrofajn efikojn de homaro, kiu, per siaj propraj elektoj, emancipiĝis kaj apartigis sin de Dio. Ekde la komenco de 2020, la puno de Covid-19 estis ĝia respondo al kreskanta kaj domina malpieco. Kaj estas edife rimarki, ke ĉi tiu unua kolektiva puno celis la homaron, kiu rifuzas atenti la manĝajn ordonojn preskribitajn de ĝi, ekde la fondo de la mondo, por la feliĉo kaj sano de la unua homa paro, Adamo kaj Eva. Bazante sin sur vera kuraca praktiko el la apostola epoko, en Apokalipso 22:2, Jesuo Kristo prezentas "**la resanigon**" de la peko de la elektitoj, kiujn li savas: "*Meze de la strato de la urbo kaj ambaŭflanke de la rivero estis arbo de vivo, portanta dek du fruktojn, donanta sian frukton ĉiumonate, kaj kies folioj estis uzataj por la resanigo de la nacioj* ." Laŭ ĉi tiu verso, la sennombraj varioj de arboj kaj arbedoj, folioj, plantoj, legomoj kaj fruktoj estas la medikamentoj, kiujn Dio metis antaŭ la homon por resanigi kaj nutri lin. La gloro de Dio kuŝas sur la perfekteco de lia tera kreaĵo, kie homo kaj naturo dependas unu de la alia. Alia elokventa bildo: naturo estas la branĉo, sur kiu homo sidas. Sekve, se homo malfortigas naturon, estas li, kiu falas kaj pagas la prezon. Kaj jen kie scienco aperas malutila kaj mortiga, malgraŭ ĝia atribuo al progreso. Efektive ekzistas progreso, sed ĝi estas tiu de malbono. Notu, ke Dio ne donis al Adamo mikroskopon post kreado. La feliĉo kaj bona sano de la homo ne dependis de lia malkovro de la ege malgranda, nevidebla al la nuda homa okulo, sed nur de lia respekto al la reguloj starigitaj de Dio, kiu diris pri plantoj: "*Ĉi tio estos via manĝaĵo* ." Do, kiam venis la tempo por Dio prepari la formorton de la homa ĉeesto sur la tero, post ses mil jaroj, du jarcentoj da reviviĝoj kaj scienca dominado kontraŭis liajn diajn normojn. El ses mil jaroj entute, nur du jarcentoj favoris la morton malprofite al la vivo. Nia nuntempa normaleco estas la anomalio de la dia ordo. Moderna medicino naskiĝis en la tempo de Louis Pasteur, la unua homo kiu kontraŭstaris diajn leĝojn per scienca metodo de prizorgo kiu detruas la viruson de malsano kaj resanigas la pacienton. Notu ke malsano kaj malbeno havas la saman radikon, tial Dio fieris ke, dum la kvardek jaroj de la restado de la hebreoj en la dezerto, sub lia regado, malsano ne trafis iun ajn. Aliflanke, ribelemaj viroj estis mortigitaj, eliminitaj el inter la popolo, per lia detrua juĝo pri peko kaj pekuloj. Dum ĉi tiuj kvardek jaroj, la ekskluziva nutraĵo de la popolo estis la manao kreita speciale de Dio por nutri tiujn kiuj dependis de li. Kun la akvo el la fontoj kiujn li elŝprucigis en la dezerto, la manao, kiu gustumis kiel mielkuko, ne povis malsanigi ilin. Nu, la foresto de malsano estas la unua profito en la homa vivo kaj la celo ne estas neatingebla, ĉar ĉio dependas de liaj elektoj. Ne ekzistas elekto kiu estas negrava, ĉar la homa elekto de hodiaŭ preparas lian estontan destinon. En Apokalipso 10:8 ĝis 10, la Spirito de la dia Kristo profetas sekvon de la elekto de la amo al sia profeta vero, agrabla ricevi, kiel havanta la guston de mielo, la profeta lumo faras la elektiton celo malamata kaj abomeninda de la lastaj ribeluloj, kiuj volos mortigi lin. Por li, en tiu tago, la gusto de mielo de la komenco prenos la formon de "doloroj" "*en la internaĵoj* ", tiom la provo lin enigis en "*amarecon* ". Sed, ĉu ne estas pli bone suferi pro nia aparteno al la Kreinto Dio, ol suferi estante frapitaj de li kiel lia malamiko? Ĉiuj elektoj estas liberaj kaj ili havos siajn neeviteblajn sekvojn. En nia nuntempa vivo, la pozitivaj elektoj de la komenco estis renversitaj. La vivo en urboj favoris progreson en pureco, higieno, aferoj, kiuj preventis malsanojn, kaj rezulte, la maljuneco pliiĝis.

Sed paradokse, ĉi tiu gajno perdiĝis, pro la kutimiĝo al kemiaj medikamentoj, al la grandegaj homaj koncentriĝoj en grandaj kaj mezgrandaj urboj, kie bonkvalita akvo maloftiĝas kaj en kiuj poluado de ĉiaj specoj koncentriĝas. Tio, tiel ke la kampara loĝanto fariĝas la privilegiita homo kvankam submetita al malfavora kaj mortiga medio kaŭzita de pesticidoj kaj kemiaj sterkoj uzataj de lokaj farmistoj kaj arbokultivistoj.

Kemio mortigas, kemia medicino kiu pretendas kuraci, ankaŭ mortigas la korpojn de homaj spiritoj kaj la sekvo de ĉi tiuj mortigoj estas la morto de la imunsistemo per kiu ĉiu homo estas dotita ekde la naskiĝo, krom en esceptaj hazardaj kazoj ekster la normo. Ĉi tiu imundefendo estis la armilo kiun Dio donis al siaj teraj kreitaĵoj; io kiu malkaŝas lian amon al ili. Tial, konsiderante ke la animo elaĉetita de Jesuo Kristo apartenas al li, korpo kaj spirito, tuta animo, mi elektis atesti mian amon al Dio, adoptante la dieton kiun li preskribis por siaj teraj infanoj ekde la fondo de la mondo. Mi ŝuldas al ĉi tiu normo bonan sanon, 55 kilogramojn por 1.68 metroj, normon konservitan de miaj tridek jaroj ĝis miaj nunaj 77 jaroj. Mi lernis redukti miajn manĝojn (unu ĉefa manĝo tage) kaj tiel konservi la sveltecon kaj flekseblecon kiuj antaŭenigas bonfarton kaj aktivecon. La rezulto tiel atestas la utilon de la ordonoj de la Dio de amo kiu nur deziras konduki siajn elektitojn al la supera feliĉo por eterneco akirita ekskluzive de Jesuo Kristo. Dio trinkinte lakton antaŭ Abraham, mi ne rifuzas al mi ĉi tiun altvaloran produkton, kiun mi tre ŝatas pro ĝia gusto kaj ĝia nutra valoro, kia ajn estas la opinio de la specialistoj.

Kontraŭe al tiu ĉi aliro, al tiu ĉi persona elekto, estas la homaro delogita de la " *serpenta* " diablo, kiu ripetas al li, post kiam li diris ĝin al Eva: " *Vi estos kiel Dio* ." Siavice, por la gloro de la " *serpento* ", simbolo de moderna medicino, puŝante la limojn ĉiam pli foren, la scienca esploristo volas krei vivon kaj detruo la morton, sed li trovas, sen scii, antaŭ si, la Ĉiopova Dion, kiu turnas siajn malkovrojn kontraŭ li, kiel ĉi tiu Covid-19-viruso, naskita en ĉina laboratorio, en la lando oficiale adoranta la " *drakon* ", kiun Jesuo identigas kun la " *diablo* " en Apokalipso 12:9. Denove, la privilegio estas konfirmita: " *la spirita homo juĝas ĉion kaj mem estas juĝata de neniu* ." La naturo havas la rajton kaj la eblecon erare krei esceptajn nenormalajn krucbredadojn, kies efikoj dissolviĝas en la vivantan mason. Sed la kreado de novaj molekuloj industrie reproduktitaj per aplikata fiziko kaj kemio portas nemaligeblajn konsekvencojn. La naturo estas atakata en la aero, en la akvo kaj en la profundoj de la tero, kiu venenigas la manĝaĵon de la homo; ĝi estas submetita al la dominado de ribelema kaj malbona homo. Ankaŭ ĝi atendas la tagon de sia liberiĝo, kiu neniam revenos, ĝis la renovigo kreita de Dio ĉe la krepusko de eterna oka jarmilo. Per la buŝo de Paŭlo, Dio diris en Rom. 8:20-21: " *Ĉar la kreitaro estis submetita al vaneco, ne volonte, sed pro tiu, kiu ĝin subigis, kun espero, ke ŝi mem estos liberigita el la sklaveco de korupto en la gloran liberecon de la infanoj de Dio* ".

En la malespera situacio, en kiu ni troviĝas, Dio ne postulas de siaj elektitoj la neeban, sed nur la saĝan elekton el tio, kio restas ebla.

Kredo, frukto de ordinara racio

Kiel ŝajnas al ni, la homa kreitaĵo konsistigas esprimon de perfekteco. Tamen, perfekteco ne atingiĝas sen la volo de inteligento. La proporcioj de la homa korpo ofertas al ĝi, krom agrabla aspekto, multajn kapablojn por ago, kiuj permesas al homoj tuŝi, kapti kaj premi objektojn, aŭdi sonojn, flari odorojn kaj gustumi aromojn; ĉio, kio postulas intelligentajn mensajn konstruojn. Ni havas pruvon de dia perfekteco reprezentita en liaj homaj kreitaĵoj. Kiam homo volas inventi novan kreitaĵon, li povas nur krei deformaĵojn de realaj aferoj, kiuj jam ekzistas, ĉar Dio kreis ilin. Kaj ĉiuj ĉi tiuj aferoj elpensitaj de la homa menso alprenas monstrajn aspektojn. En la imago de la grekoj, ni trovas la "ciklopon" de la insulo Kreto de la poeto Homero. Lia giganto estas dotita per nur unu okulo lokita meze de lia frunto. Sed la Kreinta Dio ne faris ĉi tiun eraron, kiam li kreis vivon sur la Tero. Liaj kreitaĵoj estas ĉiuj ekipitaj per du okuloj, ĉar tio estas la esenca kondiĉo por regi la situacion en la spaco. Unu okulo ne permesas ĝuste juĝi distancojn. Simile, la inventintoj de la mondo de moderna fikcio prenas ekzistantan vivon kaj simple distordas ĝin per troigo de la oreloj, okuloj kaj ĉiu alia parto de ekzistantaj aferoj. Certe, kreante la unuan homon, Dio kreis veran majstraĵon, kiu gajnas al li nian tutan adoron per vortoj kaj agoj.

La francaj elektoj de 2022 kaj la dia malbeno

Dum la semajno de la 13a ĝis la 20a de novembro 2021, mi atingis preskaŭ certecon, ke la nuna juna prezidanto estos reelektita en la venontaj elektoj; tio pro la jenaj kialoj: en 2017, la francoj elektis la prezidanton, kiun Dio trudis al ili, kreante favoran situacion. Por tio, la kandidato, kiun oni atendis venki, estis ekskludita el la konkurso. Voĉdonante kontraŭ la "Nacia Fronto", prezentita dum jardekoj kiel diabla birdotimigilo, la francoj kontraŭvole elektis la junulon sen sperto, jam konatan kiel aroganta kaj ambicia. Sciante, ke la dia malbeno estas la kaŭzo de la venko de ĉi tiu elektita junulo, Dio havas neniun kialon forigi lin de la povo. Pro la mallerteco de la misgvidita juna ŝtatestro, la dia malbeno devas konduki la landon al ĝia ruino kaj parta detruo, kion ĝiaj internaj kaj eksteraj malamikoj plenumos en la baldaŭa kunteksto de la " *sesa trumpeto* " aŭ "Tria Mondmilito". Estas tro malfrue por Francio ŝanĝi siajn elektojn. Ĝia prezidanto celas eŭropan dominadon, kio kondukas lin subteni kaj instigi etnan miksadon inter Francio kaj aliaj eŭropaj landoj. Krome, suferante la sekvojn de la "Dua Mondmilito", la francoj kultivas senton de multnombra kulpo. Subteno al la Vichy-reĝimo, kiu kunlaboris kun Germanio, estas la unua. La dua estas la koloniisma pasinteco de Francio. Pento kaj bedaŭro mortigis la patriotan spiriton de la popolo. La timo esti konsiderata rasisma puŝas la francojn akcepti sen plendo la mizeron de la tuta mondo. Kaj por plimalbonigi la aferojn, la subtenataj malplimultoj nun esprimas postulojn pri multnombraj temoj, tiel ke la franca kulturo kaj ĉiuj ĝiaj normoj estas atakitaj de ideoj el Usono aŭ Kanado. Francio kaj ĝiaj tradiciaj valoroj disfaliĝas. La " *Babela* " spirito produktas siajn fruktojn de konfuzo kaj disiĝo, eĉ ene de la ĉiam pli furioze dividita popolo de Francio.

Mi memoras la vojon sekvitan de la dia malbeno, kiu unue koncernis la Judojn de la malnova interligo, kiel pruvis la dia juĝo esprimita de la apostolo Paŭlo: en Rom. 11: " *la branĉoj deŝiritaj (aŭ fortranĉitaj) de la trunko* "; en Rom.

2:9: " *Tribulado kaj angoro sur ĉiun animon de homo, kiu faras malbonon, de la Judo unue, kaj ankaŭ de la Greko!*" "Ĉi tiun juĝon poste konfirmis Jesuo Kristo, kiu nomas la Judojn " *sinagogo de Satano* " en Apokalipso 2:9 kaj 3:9. Ĉi tiu dia juĝo kontraŭ lia popolo klare montras, ke esti la ekskluziva deponejo de la sankta skriba vorto de Dio ne sufiĉas por resti en lia aprobo. Male, iliaj profetaj skribaĵoj atestinte kaj anoncinte al la Judoj la alvenon de la Mesio Jesuo, la skriba vorto de Dio turniĝas kontraŭ ili kaj kondamnas ilian judan nacion; ili juĝas ilin kaj mortigas ilin; aferoj laŭvorte plenumitaj de la Romanoj en la jaro 70. En la kristana epoko, post la rezigno de la Sabato anstataŭigita per "dimanĉo" establita kiel "tago de la suno" fare de Konstantino la 1-a ' ekde 538 la malbeno estas enkorpigita de la Romkatolika religio, kiu, subtenata armee de Francio, dominos dum longa tempo sur la eŭropa kontinento. Ĝiaj persekutoj direktitaj kontraŭ la Reformantoj de la 16-a ^{jarcento} devigos ĉi-lastajn ekzili al pli bonvenigaj landoj kaj inter tiuj landoj, la nove malkovrita aŭ remalkovrita usona lando. La franca reĝo, Ludoviko la 16-a, ofertas sian subtenon al la usonaj ŝtatanoj, kiuj ribelis kontraŭ la angloj." dominanto. Usono unue akiras liberecon kaj la plimulto estante protestanta, ĉi tiu lando donas al la Biblio grandan gravecon en sia konstitucio ĝis nia tempo. Usona libereco estas sekvata de la libereco de la franca revolucia reĝimo trudita al la tuta popolo de Francio. Libereco etendiĝas al aliaj popoloj per la militaj venkoj de la imperiestro Napoleono la 1-a. Religio fariĝas libera per sia "Konkordato", sed tiutempe ĝi nur koncernas la kristanan kaj judan religiojn, jam tre malfortigitajn de la ateisma libera penso, kiu akiras homajn mensojn. En 1843, en Usono, pro la ekvalido de la dekreto de Dan. 8:14, la juĝo de Dio kondamnas la protestantan kredon kaj la frukto de la malbeno prenas la formon de la akcepto de la katolikaj hispanidaj loĝantaroj. Kiel modernaj filmoj de usona kinejo atestos, katolikaj pastroj anstataŭigos protestantajn pastorojn kaj pastorojn. La repaciĝo de la du malamikaj religioj estis tiel konfirmita, kaj Ameriko tiam portas la aspekton, kiun Dio donos al ĝi en sia profeta rolo de " *la besto, kiu leviĝas el la tero* " en Apokalipso 13:11: " *besto simila al ŝafido, kiu havis du kornojn* "; " *Du kornoj* ", tio estas, la protestanta kredo kaj la katolika kredo. Ĉar la juda malbeno estis klare rivelita de la historio, la profetaĵo elvokas kaj malkaŝas nur la protestantajn kaj katolikajn malbenojn ignoratajn de la homaj masoj. La du kristanaj religioj estinte trafitaj de la malbeno de Dio, estas ateismo, kiu unue plenigis la religian malplenen lasitan libera. La situacio malboniĝis lastatempe pro la eniro sur la scenejon de la religio de Islamo. Ĉar ĉi tiu disvolviĝis en la landoj de la Proksima Oriento en plena libereco, apartigita de la okcidenta mondo. Ĝia aparta karakterizaĵo estas havi neniun religian gvidanton kaj ĝia potenco baziĝas sur la ekskluziva aliĝo kaj hereda devo de siaj membroj. Islamo estas koncepto de religio, kie la vivo de la homo estas tute metita sub religian regadon sen distingo inter profana kaj sankta; kio cetere respondas al la modelo donita de Jesuo Kristo kaj liaj apostoloj. Jen kion Dio petas, kiam li diras al la hebreoj kaj kristanoj en Readmono 6:5, 11:1, 30:6 kaj Mat 22:37, Mar 12:30 kaj Lu 10:27: " *Li respondis kaj diris: Amu la Eternulon, vian Dion, per via tuta koro, per via tuta animo, per via tuta menso*" *forto, kaj per via tuta menso; kaj via proksimulo kiel vi mem.* " La problemo kun Islamo estas, ke la amo postulata de Dio baziĝas sur la rekono de lia libervola morta ofero plenumita en la homa kaj dia persono de Jesuo Kristo; io,

kion Islamo ne subtenas. La kolizio de du civilizoj, hiperreligia Islamo kaj la false kristana kaj klare agnostika Okcidento, produktos, kaj jam produktas, murdajn militecajn agresojn reĝisoritajn de la granda kreinto Dio, kiu tiel punas la rezignon de kristana fervoro kaj la malfidelecon de falsaj okcidentaj kristanoj. Religio tiel kondukos la popolojn de la mondo en terurajn konfliktojn, ĉar estas per religio, ke la juĝo de Dio, kiu kondamnas ilin ĉiujn, estas efektivigita. Kiel antaŭulo, kontraŭstarigante konkurantajn religiojn, serban ortodoksan al kroata katolikismo kaj bosnia islamismo, la "Balkana Milito" memorigis Okcidentan kaj Orientan Eŭropon pri ilia terura kaj tragika destino.

En la dia plano de la fina provo de fido, Usono ludos la ĉefan rolon; tiun de la universala dominanto, kiu trudas sian volon, laŭ sia opinio, por la bono de ĉiuj. En la Apokalipso, ĉi tiu usona ento aperas nur en Apok. 13:11 sub la bildo de " *la ŝafido kun du kornoj* ", kiu, reprezentante la protestantan kredon kaj la katolikan kredon unuigitajn, kune konsistigos " *la beston, kiu supreniras el la tero* ". Usono estis konstruita ekde 1776 sur tero nekonata al homoj ĝis la 16-a jarcento. Jen kio pravigas ĝian nemencion kiel nacio en la libro de Daniel, kies specifan apartecon ni devas kompreni. En ĉi tiu libro, la referenca popolo estas la Izraelo de la malnova interligo, la popolo de Daniel. Kaj aparte, Daniel 8 donas al ni geografiajn detalojn kongruajn kun la situacioj de la entoj celitaj de la profetaĵo, kaj tio, ĉiam rilate al la Mezoriento, kie staras Izraelo. Tial, en Dan. 11:40, Rusio aperas kiel la " *reĝo de la nordo* ", la " *nord* " rilate al Izraelo. Simile, la Islamo de Arabio estas nomita " *reĝo de la sudo* (aŭ *sudo*) ", kio ankoraŭ kongruas kun la pozicio de Izrael. Kaj ĉar en la tempo de la profeto Daniel, la ekzisto de la amerika kontinento estas ignorata, Dio ne mencias ĝin kiel " *reĝon* ", ĝia ekzisto estas tenata sekreta, sed li profetas ĝian punan nuklean agon kontraŭ Rusio, kies " *reĝo* " kaj regado ĉesos, detruita sur la montoj de Izrael, post kiam, en granda malespera kolero, sangigis ĉefe la Okcidentan Eŭropon invaditan kaj celitan de la profetaĵo. Fakte, por Dio kaj la historia vero, Ameriko estas nur malfrua elkreskaĵo de la " *dek kornoj* " aŭ " *reĝoj* " de Eŭropo, kiuj okupiĝas pri la praktiko de dimanĉo heredita de Konstantino la 1-a. Kaj tio ankaŭ koncernas la grandan teritorion de Aŭstralio kaj tiun de Sudameriko. Ĉar efektive, en Daniel 8, Dio profetas regadon venantan de la Okcidento de Izrael; tiu de Romo. La religia centro de referenco tiel transiras de la Proksima Oriento al la Okcidento. Kaj estas el ĉi tiu "kristana" Okcidento, ke popoloj komencos loĝi la du amerikajn kontinentojn; inkluzive de la norda, kiu jam regas la tutan teron kaj komerce kaj kulture koloniigas ĉiujn naciojn delogitajn kaj ekspluatatajn, sed libervole konvertitajn al sia vivmodelo.

Semajno de la 28-a de novembro ĝis la 4-a de decembro 2021

Aktualaj eventoj centriĝas ĉirkaŭ du ĉefaj temoj, kiuj teruras la amaskomunikilojn kaj la malnovajn francojn. Temas pri la Covid-viruso kaj la viruso nomata naciismo. Ĉar, juĝante laŭ la malamplenaĵoj reagoj de la amaskomunikiloj kaj tiuj, kiujn ili manipulis, dum pli ol kvindek jaroj, ĉi tiuj aferoj ŝajnas esti la du celoj de ilia kolero. Eric Zemmour kuraĝis denunci la riskon de "granda anstataŭigo", kaj lia sola eraro estas ne diri, ke ĉi tiu

"anstataŭigo" jam estas plenumita. Li certas, ke ĝi ankoraŭ povus esti plifortigita dum civila milito aŭ la venonta Mondmilito, sed la esenca afero jam estas plenumita. La anstataŭigo estas tiu de la ideoj kaj normoj de la civila kaj politika publika penso. Ni komparu la kontrastajn situaciojn de la komenco kaj la nuna epoko de la Kvina ^{Respubliko}.

En 1958, dum la tempo de Generalo de Gaulle, la liberigita Francio konsistis ĉefe el du politikaj partioj: la Respublikana Katolika Dekstro, kiu subtenis la Ŝtatestron, kaj kontraŭe al ĝi, forta reprezentado de francaj laboristoj kolektitaj sub la egido de la Komunista Partio de rusa kaj sovetia inspiro. La naciisma spirito regis en ambaŭ tendaroj, kaj la programo de liberiĝo de la invadanta Usono estis subtenata de ĉiuj. Oni do devis vivi en ĉi tiu epoko por rimarki la ŝanĝon, la aŭtentan renversion de ĉi tiuj valoroj kompare kun tiuj subtenataj hodiaŭ de la plimulto. En 2021, la nacia spirito estas demonigita, ĉar tiuj, kiuj vivas hodiaŭ, en Francio kaj en Eŭropo, neniam spertis kuntekston de milito en sia propra lando. Favorita de Dio, la longa paco produktis projekton de universala kompreno, kiu havas sian originon en la dezajno de la konstruado de la " Babelturo " naskita en la penso de Reĝo Nimrod. Por la homa opinio, ĉi tiu vivkoncepto, kiu celas establi pacon... Sekura inter homoj estas nobla kaj neatakebla. Por la infano de Dio, ĝi estas same tia, ĉar ĝi estas la modelo, kiun Dio eterne ofertas al siaj elektitaj venkintoj. Jen kie la Biblio aperas altvalora, por kompreni kion ni vivas, kaj kio faras la tutan diferencon en la fina vizio de la du tendaroj, laŭ tio, kion Salomono, ĉi tiu dia saĝo enkarniĝinta en homo, deklaras en Kohelet 1:9-10: " *Kio estis, tio estos, kaj kio estis farita, tio estos farita; nenio estas nova sub la suno.*" *Se estas io, pri kio homoj diras: 'Vidu, ĉi tio estas nova!'* *Ĉi tiu afero ekzistis ekde la epokoj antaŭ ni .*" Post Nimrod, tra la tuta historio de la tero, ĉi tiu provo establi universalan pacon renoviĝis. Ĝi estis la motivo por la konkeroj de la grandaj dominantoj de la historio, kaj inter ili, ni devas rimarki la rezulton akiritan de la granda Ĥaldeaj reĝo Nebukadnecar, kies regno akiris pacon ĉar li persone submetiĝis kaj konvertiĝis al la vera Dio, kreinto de nia tuta tera universo. Kion nekredantaj aŭ nekredantaj agnostikuloj ignoras estas, ke akiri pacon, tiel altvaloran kaj deziratan de ĉiuj, estas neebla kaj nur akirebla per la bonvolo de Dio. Nu, en Jesuo Kristo, li ne anoncis pacon, sed " *la glavon* " kaj " *militojn* " en eterna sinsekvo; Mat. 10:34: " *Ne pensu, ke mi venis por sendi pacon sur la teron; mi ne venis por alporti pacon, sed glavon* " » ; Mat. 24:6: « *Vi aŭdos pri militoj kaj famoj pri militoj : gardu vin, ke vi ne maltrankviliĝu, ĉar tio devas okazi. Sed la fino ankoraŭ ne estas* ». Tiel, Dio sola sukcesos krei kuntekston de vivo de eterna universala paco, ĉar por atingi tiun rezulton, li antaŭe estos elektinta, ordiginta kaj reteninta, inter la reprezentantoj de la homa specio, la maloftajn estaĵojn trovitajn konformajn al la normoj, kiuj kondiĉigas la eblecon de tiu paco gajnita, ekskluzive, de Jesuo Kristo, la sola universala Savanto. Ni do ne devas erari pri la signifo de la 76 jaroj da paco donitaj al Okcidenta Eŭropo ĝis nun, ekde la fino de la « Dua Mondmilito ». La metamorfozo de homaj mensoj akirita dum tiu periodo alportas la demonstraĵon atendatan de Dio. Nek milito nek paco permesis al ribelemaj homoj establi komunan feliĉon kaj daŭran pacon. La kreitaj iluzioj cedas al la realo: rasaj, etnaj aŭ religiaj diferencoj ne antaŭenigas riĉecon aŭ pacon, sed prefere opozicion kaj militon. Enmigrado fariĝas malbeno

dum ĝi kreskas laŭlonge de la tempo. Ĉio estas afero de proporcio. Kiam malplimulto fariĝas egaleco, novaj postuloj aperas kaj trudas sin, kaj ili kreas problemojn neelteneblajn por la sangofrancoj, kiuj volas unue ĝui sian nacian privilegion; tio malkaŝas la malbenon de la respublikana elekto, kiu donas, eĉ al siaj malamikoj, naciecon pro naskiĝo sur la tero de Francio aŭ ĝiaj transmaraj teritorioj; kiam ĝi ne estas donita pro simplaj kialoj de memkontenteco, persona aŭ ne, fare de politikaj gvidantoj. La rezulto estas eksploda; kverelo, pli forta ol la aliaj, ekbruligos la tendarojn plenajn de reciproka malamo. Civila milito igos Eŭropon malforta kaj malferma al la rusa invado profetita de Dio en Dan. 11:40. Profetaĵo de la obskura Nostradamus diras: "Romia papo, gardu vin alproksimiĝi al la urbo akvumata de du riveroj; via sango kraĉos tie, vi kaj la viaj, kiam la rozo floros." Tiel, atakita en Italio de militema Islamo, la nuna roma papo baldaŭ serĉos rifuĝon kaj protekton en Francio, en Liono; urbo akvumata de la riveroj Rodano kaj Saono. La profeto indikas du grandajn akvovojojn de identa aspekto. En ĉi tiu urbo Liono, dediĉita al la kulto de Maria, oni anoncas masakron de katolikaj kristanoj (= via) kaj la papon "kiam la rozo floros." Ĉi tiu rozo estis prenita kiel politika emblemo de la socialista prezidanto François Mitterrand. en 1981. Ĝi do reprezentas la paŝon de Francio sub la centro-maldekstra filozofia penso de socialismo formita kaj pligrandigita malprofite al la komunista partio. La historiaj sinsekvoj de francaj registaroj konservis ĉi tiun socian karakteron; ĉu ili estis dekstraj aŭ maldekstraj. La rozo do estas ankoraŭ, en 2021, aktiva, ĉar ĝi subtenas la islamajn enmigradojn, kiuj preparas ĝian falon. La rozo estas la flora simbolo de ĉi tiu amo, kiu karakterizas la blindan humanismon, kiun Dio preparas detrui. Sed, ĉu Jesuo mem ne diris: "*Amu viajn malamikojn!*" Jes, li diris ĉi tiujn aferojn, sed nur al siaj fidelaj elektitoj liaj vortoj estas adresitaj; ne al nekredantaj kaj ribelemaj humanistoj. Kaj ni ne forgesu, ke ĉi tiu ordono de Jesuo celas plifortigi la kulpon de iliaj malamikoj, metante pli da lignofaskoj sur iliajn kapojn, por la tago, kiam Dio juĝos ilin kaj ekstermos ilin. La celo celata de ĉi tiu martirigita amo do ne estas amo, sed dia justeco.

Mi iom post iom moviĝas al la aĝo, kiu faros min okdekjarulo. Kaj kiom mi povas rerigardi, el mia infanaĝo, mi memoras, ke mi estis ekscitita de la penso pri frata amikeco, kiu devus unuigi la korojn de ĉiuj homoj. Mia animo vibris aŭdante la vortojn de ĉi tiu kanto, kiu fariĝis la titolo de filmo, vortoj, kiuj diris: "**Se ĉiuj uloj en la mondo** fariĝus bonaj kamaradoj kaj irus man-en-mane, feliĉo estus por morgaŭ." Do mi lernis de Jesuo Kristo, ke nur en li ĉi tiu grandioza universala revo plenumiĝos. Ĉar sur la nuna tero de peko, Dio ne permesas ĝin. Kaj por malhelpi ĝin, la diablo kaj liaj helpantoj agas efike. Ili inspiras homojn per malamplenaj pensoj, kiuj igas ilin misinterpreti tiujn de aliaj. En mia humanisma spirito, mi ĉiam kondutis amike al fremduloj, al kiuj mi spontanee povis servi. Samtempe, mi malkovris, kiel facile ili ŝanĝis sian opinion kaj kiel facile ilia malamo al ilia gastiganta lando revekigis. Por kompreni ilian mensstaton, ni devas rimarki, ke en ilia natura fiereco, ili sentas la hontigon de esti revenintaj al la koloniigita lando por prosperi. Kaj tiu fiereco kondukas ilin malestimi eĉ pli okcidentanojn submetitajn al la kompromisoj truditaj de ilia delonga respublikana reĝimo. Kvankam la komencoj de la Franca Respubliko estis murdemaj kaj militemaj, fine ĝi aspektas malforta kaj malestiminda. Ankaŭ

tiu tre reala malforteco eksponas ĝin al la malestimo de ĝiaj malamikoj kaj eŭropaj konkurantoj, kiuj profitas kaj riĉigas sin de ĝia ruino. Mi estis dum longa tempo viktimo de malagrablaj okazaĵoj, kiujn mi erare atribuis al alĝeria enmigrinto, kiu venis loĝi en mia konstruaĵo. Private, li ne kaŝis la fakton, ke li sentis fortan malamon al Francio kaj la francoj. Nur en 2021 la instalado de videokameroj permesis al mi malkovri la veran kulpulon de la faritaj kaj observitaj misfaroj. Mi lokis lin preter ĉia suspekto, pro lia stulta sed malkaŝe amika konduto. Mi tiel malkovris, ke tiu najbaro, tre franca, grave dispepsia kaj parte lama, kies sonojn elirantajn el lia buŝo mi apenaŭ komprenas, estis vere, rilate al mi, unue kaj ĉefe, mensoganto, ŝtelisto, hipokritulo kaj krimbruliganto. Tiujn mense handikapitajn homojn juĝas psikiatroj taŭgaj por vivi inter normalaj homoj. Vere, ili estas sendefendaj estaĵoj, nekapablaj rezisti la inspirojn de la demonoj, kiuj faras malbonajn agojn per ili. En sia tempo, Jesuo dirus al tiuj ĉi malfortmensaj homoj: "Demono, kia estas via nomo?" Hodiaŭ, la homa scienco provas redukti, per siaj drogoj, ilian perfortan reagon kiam tio estas la kazo, kaj kiam ne, la demonoj daŭre agas en plena trankvileco. Ĉi tiu ekzemplo montras la malutilecon de pure scienca juĝo, kiu kontribuas, per sia blindeco, al pliintensigo de la malbonoj, kiuj trafas la tutmondan homaron, kredanton, nekredanton aŭ nekredantan. Kun racio, Paŭlo deklaris en Efezanoj 6:12: "***Ĉar ni luktas ne kontraŭ karno kaj sango, sed kontraŭ princlandoj, kontraŭ potencoj, kontraŭ la regantoj de la mallumo de ĉi tiu mondo, kontraŭ la spirita malboneco en la ĉielaj lokoj.***" Protektitaj de ilia nevidebleco, nur la analizo de klera kredo permesas al ni identigi ilin kiel la verajn krimintojn de la faritaj misfaroj. Francio devis suferi la sekvojn de enmigro nur pro la politikaj kaj ekonomiaj elektoj faritaj de siaj sinsekvaj prezidentaj gvidantoj. Ili ruinigis sian landon liverante ĝin al fremda konkurenco; komence, eŭropa, kaj poste, por fini ĝin, per la translokigoj faritaj por la profito de Ĉinio. Estas en ĉi tiu kunteksto de ruino, ke la eksterlanda ĉeesto fariĝis neeltenebla ŝarĝo kaj la vickulpulo por la observita malriĉeco. Kaj la islamista afero nur devis travivi malfavoran situacion por pravigi siajn eldevidojn kontraŭ Francio kaj la tutmonda okcidenta kristana mondo.

En la tre severa postmilita kunteksto, kiu sekvos la venontan Trian Mondmiliton, la ribelaj postvivantoj pensos, ke ili povas, fine, establi la kondiĉojn por ununura universala registaro, kiu ebligos akiri tion, kion Babelo ne sukcesis konservi. La granda anstataŭaĵo timata kaj anoncita de Eric Zemmour, la oficiala kandidato por la prezidanta elekto de 2022, jam estis signalita kaj profetita de Dio en Apokalipso 18:2-3, per ĉi tiuj vortoj: "*Kaj li kriis per laŭta voĉo, dirante: Falis, falis la granda Babel! Kaj fariĝis loĝejo de demonoj, kaj provizo de ĉiu malbona spirito, kaj kaĝo de ĉiu malpura kaj malaminda birdo.*" *ĉar ĉiuj nacioj trinkis el la vino de la kolero de ŝia malĉasteco, kaj la reĝoj de la tero malĉastis kun ŝi, kaj la komercistoj de la tero riĉiĝis per la abundo de ŝia lukso.*" La multkulta aspekto de Francio kaj eŭropaj landoj estas substrekitaj per la termino "**malpura**" citita dufoje. Post la serĉado de rasa pureco fare de la nazia registaro de Hitler, la tuta Eŭropo, katolika kaj protestanta, alprenis la absolute kontraŭan vidpunkton de ĉi tiu kondamnita aliro per komencado de bonveniga politiko, kiu kondukis al la katastrofo, kiu aperas hodiaŭ. Se ekonomia konkurenco povas havi gravajn financajn konsekvencojn, la alia konkurenco, religia, estas eĉ pli damaĝa.

Ĉar ĝi kondukas Dion interveni persone en la historio kaj homa vivo por puni la kulpulojn. La mortigaj virusoj kaj la venonta mondmilito estas la doloraj, konkretaj videblaj esprimoj de ĉi tio. Kaj la veraj sciencistoj kaj ilia subteno konsistanta el sennombraj propagandistaj papagoj fariĝis la novaj pastroj de malkristanigitaj okcidentaj socioj kaj popoloj, serioze moligitaj, dekadencaj kaj submetiĝemaj, kvankam restantaj ribelemaj al profana aŭ religia vero. La diktaĵoj de la scienca komunumo anstataŭigis la religiajn diktaĵojn de la romkatolika monarkio por la plilongigo de la malfeliĉo de la koncernaj popoloj. Ĉi tiun novan dikton favoras la kresko de la potenco de la gvidantoj de la grandaj nuntempaj nacioj. Ĉi tio estas rivelita en Apokalipso 9:17, en simbola mesaĝo: "*Kaj tiel mi vidis la ĉevalojn en la vizio, kaj **la sidantajn sur ili**, havantajn kirasojn el fajro, hiacinto kaj sulfuro. **La kapoj de la ĉevaloj estis kiel la kapoj de leonoj**; kaj el iliaj buŝoj eliris fajro, fumo kaj sulfuro.*" Ĉie sur la tero, en la landoj, kiuj posedas ilin, la decido uzi nukleajn armilojn estas konfidita al ununura persono. Kaj ĉi tiu situacio, kun siaj teruraj detruaj konsekvencoj, meritas esti reliefigita kaj rivelita de la Dio, kiu kreis la vivojn, kiuj estos masive detruitaj per ĉi tiuj teruraj modernaj rimedoj. En la citita verso, la vorto "*estro*" indikas, laŭ Jes. 9:14, la "*magistraton*" aŭ, en Apokalipso 9, la ŝtatestrojn aŭ prezidantojn de nacioj. Kaj la vorto "*leono*" atribuas al ili la forton, laŭ Juĝistoj 14:18, en ĉi tiu kazo, nuklean, sugestitan per la terminoj "*fajro, fumo kaj sulfuro*". Ĉi tio estas konfirmita kaj subtenata en la sekva verso. Dio atribuas al la vortoj, aŭ "***buŝoj***" de la magistratoj, la decidon uzi la atoman armilon: "*Per ĉi tiuj tri plagoj, **per la fajro, per la fumo kaj per la sulfuro, kiuj eliris el iliaj buŝoj, triono de la homaro estis mortigita**.*" Nomante nukleajn agojn "*plagoj*", Dio malkaŝas sian respondecon pri la detruaj agoj kaj prezentas ilin kiel sekvojn de sia dia juĝo, kiu koncernas ĉiujn homojn vivantajn sur la tero, kie ajn ili estas kaj kiajn ajn religiojn ili konfesas kaj konfesas. Lia unika sava plano bazita sur Jesuo Kristo, kiun ili malestimas, malakceptas aŭ subtaksas, kondamnas ilin ĉiujn suferi kaj fine morti unuforme. Tamen, ĉar ilia malfideleco damaĝis la kaŭzon mem de savo ofertita de Dio en Jesuo Kristo, falsaj kristanoj, konsiderataj pli grave kulpaj, suferos pli severan sorton, laŭ Apokalipso 19:20-21, kie ili estas indikitaj per la simboloj de la katolika "*besto*" kaj la protestanta "*falsa profeto*". La diferenco rivelita en verso 21 kun aliaj nekristanaj popoloj aperos dum ilia fina detruo por ilia definitiva ekstermado en la "*fajra lago*", kiu donas la "*duan morton*", laŭ Apokalipso 20:14. Sed tio, ne antaŭ la fino de la "sepa jarmilo", kiu komenciĝos printempe de 2030.

Kiam Satano elpelas Satanon

Kvankam ĝi povas ŝajni surpriza, ĉi tiu speco de ago estas realo. Ĉiu devas unue demandi kaj respondi ĉi tiun demandon: Kial Satano senigus sin de ĉi tiu speco de ruzo, li, kiu havas nenion plu por perdi, jam perdinte la eternan vivon, kiun li nature heredis kiel la unua ĉiela anĝelo kreita de Dio? En la antaŭĉambro de promesita morto, ĉu Dio ne lasis al li la eblecon agi laŭplaĉe ĝis la glora reveno de Jesuo Kristo?

Por konvinki vin, ke Satano efektive elpelas Satanon, jen argumentoj bazitaj sur logikaj deduktoj necesaj post ricevo de scio pri la profeta mesaĝo nomata " *Apokalipso de Jesuo Kristo* " aŭ "Revelacio de Jesuo Kristo". Ĉar ĝuste en Danielo kaj Apokalipso, en Jesuo, Dio malkaŝas la veran juĝon, kiun li eldonas al la Romkatolika Eklezio kaj ĝiaj sinsekvaj papoj. Neniam sub sia vera identeco, sed per simboloj, malbenita de Dio ekde sia komenco en 538 kaj ĝis sia fino en 2030, la Romkatolika Eklezio aperas tie kiel la ĉefa celo de liaj punoj kaj kondamnoj. Hejme, Satano estas hejme. En Apokalipso 13:3, li, Satano, kiu sub la bildo de la " *drako* " de Apokalipso 12:3 sangigis la romiajn arenojn per kristana sango per siaj agentoj, la imperiestroj de Romo, donas al la tiel nomata romia kaj papa "kristana" eklezio, mi citas: " *sian aŭtoritaton, sian potencon kaj sian tronon* ". La konvertiĝo de Romo al papa kristanismo kondukas Romon reen en novan formon de dominado, ĉi-foje nur religia, tiel ke ĉi tiu sinsekvo estas formo de diabla trompa relajso.

De tiam, la kaptilo devas resti ignorata de la homaj popoloj, ankaŭ, la eklezio devos, ŝajne, ŝajni batali kontraŭ la diablo, la malamiko venkita de Jesuo Kristo. Jen kiel la organizo de la diablo establas ĉi tiujn inkviziciajn tribunalojn, supozeble batali kontraŭ la diablo kaj liaj helpantoj. La celoj estas oficiale, la sorĉistoj kaj sorĉistinoj, kiuj praktikas okultajn sciencojn, ĝuste akuzitaj pri komerco kun la diablo, sed ekster ĉi tiuj pravigitaj celoj, la eklezio persekutas la verajn servistojn de Dio en Kristo, tio en la nomo de herezo, kiu karakterizas ĉion, kio kontraŭas la normon de la oficiala romkatolika instruado difinita de la papo de la horo.

Homaj amasoj estas tiel trompitaj; ĉi tiuj demonĉasadoj maskas lian diablan identecon. Ŝajne, ĝi etendas la agojn de Jesuo, kiu mem elpelis demonojn dum sia tera ministerio. Kaj hodiaŭ, kiel en lia tempo, tiuj, kiuj profitas de liaj liberigoj fare de la ekzoracistoj, estas liaj unuaj kaj efikaj atestantoj. Ili observis kaj sentis en sia karno kaj spirito la ŝanĝon, kiu klarigas ilian novan staton. Tial malfacilas por ĉi tiuj homoj akcepti la ideon, ke ili estis savitaj de la diablo aŭ liaj demonoj fare de la diablo mem aŭ unu el liaj demonoj. Kiel la " *serpento* " en Edeno, la ekzorcisto estas nur peranta instrumento, tio estas, mediumo, kiu pretendas potencon donitan de Jesuo Kristo. Estas facile kompreni, ke Jesuo ne povas doni ian ajn potencon al reprezentanto de la malamika eklezio, al kiu liaj mesaĝoj ĉiam estas adresitaj en la tria persono, ĉar li neniam alparolas ĝin per la dua persono de la singularo; la formulo "vi" estas aplikata nur por alparoli siajn verajn servistojn; eĉ se ilia rekono fare de li estas nur provizora. Ĉi tio aperas en Apokalipso 3:1, kie ĉi tiu "vi" koncernas la protestantan kredon kondamniton de Jesuo en 1843. En la antaŭa epoko, nomata Tiatira, la mesaĝo de "vi" ankaŭ koncernas la protestantojn de la 16-a ^{jarcento}, kies beno estis nur provizora atendante "novan" "ŝarĝon", kiu indikas la kompletigon de la Reformacio per la restarigo de la Ŝabato sanktigita de Dio ekde lia kreado de nia mondo. Lia postulo de 1843 pravigos tiun de Sardes, kie li diras al li: " *Vi ŝajnas esti vivanta, kaj vi estas mortinta* ". En la 16-a ^{jarcento}, la veraj servistoj de Jesuo Kristo estis celoj de malamo fare de la katolikaj ligoj servantaj la " falsan profetion " simbole nomitan " *Jezabel* " kompare kun la Reĝino de la Judoj, la fremda fenicia edzino adoranta Baalojn, prenita kiel edzino de Reĝo Aĥab. Ŝi ankaŭ aplikis sian

murdeman malamon al la veraj profetoj de JHWéH kaj mortigis 400 el ili. Ĉi tiuj aferoj estas detale klarigitaj en ĉi tiu libro, do mi simple memorigos ĉi tie kiel Jesuo rifuzas alparoli ĉi tiun katolikan religian konfesion rekte aŭ al iu ajn el ĝiaj reprezentantoj. La kazo de katolikismo estanta rivelita, ekde 1843, " *la La "mallumo"* " prenita por " *lumo* " intensiĝos, ĉi-foje koncerne la protestantan kredon en ĝiaj multnombraj formoj kaj konfesioj. En Usono, post tiu dato de 1843, aperas la fruktoj de la dia malbeno: la interna civila milito nomata "secesio"; la intensa praktiko de okultismo kaj spiritismo. Kaj denove, kiel inter la katolikoj antaŭ ili, en la protestantaj eklezioj, la pastroj forlasitaj de la Spirito de la vivanta Dio elpelas: "Satano ankoraŭ elpelas Satanon."

La leciono de la revelaciita historio estas kompreni, ke ne ĉiu ajn povas elpeli Satanon, sed nur tiuj, kiuj povas, laŭ tio, ĉu Dio konfesas lin kiel sian infanon kaj donas al li ĉi tiun potencon. Sed por ke tio okazu, la ekzorcismo mem devas esti trovita " *inda* " de Dio por tia ago. Kaj en Apokalipso, nur la "unuaj Adventistoj" ordigitaj kaj elektitaj per la testo de 1843 estas agnoskitaj kiel " *indaj iri kun Jesuo vestite en blanko* " laŭ Apokalipso 3:4. Ve por ili, la rakonto ne finiĝis tie, ĉar la sama malbeno trafis, ĉi-foje la oficiala Adventismo, kaj ekde 1994, ĝiaj preĝoj aliĝis al tiuj de la aliaj falintoj, kiuj antaŭis ĝin. Ekde tiam, Satano ne estis vere forpelita de iu ajn, kio pravigas la etendiĝon de lia potenca malbona influo super ĉiuj popoloj de la tero, inkluzive de la false kristana Okcidento, ĉar, laŭ Jesuo Kristo, lia " *trono* " situas en Romo laŭ Apokalipso 2:13: " *Mi scias, kie vi loĝas, mi scias, ke tie estas la trono de Satano. Vi tenas firme mian nomon, kaj vi ne malkonfesis mian fidon, eĉ en la tagoj de Antipas, mia fidela atestanto, kiu estis mortigita inter vi, kie loĝas Satano.* " La uzo de la neformala "tu" en ĉi tiu mesaĝo estas pravigita, ĉar Jesuo trovis siajn fidelajn disĉiplojn en Romo, ĉar Paŭlo kaj Petro venis tien por alporti la Evangelion de savo. Sed en 538, la dato ligita al ĉi tiu mesaĝo, la nova Romkatolikismo estas nomumita kaj kondamnita kiel la portanto de la " **doktrino de Bileam** " en verso 14, kiu sekvas: " *Sed mi havas kelkajn aferojn kontraŭ vi: ĉar vi havas tie tiujn, kiuj tenas la doktrinon de Bileam* , kiu instruis al Balak meti falilon antaŭ la Izraelidojn, por ke ili manĝu oferitajn al idoloj kaj malĉastu. " Por pli bone apartigi ŝin de ŝiaj servistoj, en verso 15 li diras pri ŝi: " *Simile vi ankaŭ havas tiujn, kiuj tenas la doktrinon de la Nikolaitanoj.* " Tial sub la nomo "doktrino de la Nikolaitanoj" Jesuo difinas la novnaskitan papan reĝimon. La nomo Nikolaitanoj estas konstruita sur la grekaj vortoj Nike kaj laos, kiuj signifas venka popolo, kio klare indikas por la tempo la regadon de la lastaj venkaj romiaj imperiestroj antaŭ la falo kaj kolapso de la imperio. En 538, Vigilio la 1-a ^{estas} interesa figuro, kiu utiligas intiman rilaton kun Teodora, la prostituitino edziniĝinta al Justiniano la 1-a ' por esti la unua, kiu sidas sur la " *trono de Satano* " en la Laterana Palaco en Romo. Ĉi tiu imperia paro, kiu establas la malbenon en la kristana kredo, strange similas al la paro, ankaŭ malbenita de Dio, Izebelo kaj Aĥab de la malnova interligo. Kaj ne senkaŭze la nomo "Izebelo" indikos la persekutantan romian eklezion de la 16-a ^{jarcento} en la mesaĝo nomita Tiatira, kiu signifas "porkoj en varmego, kaj doni morton kun sufero", tio estas, la horo de la apogeo de la "abomenindaĵo de dezerteco" profetita en Dan. 9:27: " *... la dezertisto faros la plej abomenindajn aferojn, ĝis detruo kaj tio, kio estas decidita, falos sur la*

dezertiston . » ; Ofte, ĉar la laŭvorta traduko ofertas mesaĝon, kiun ili ne komprenas, Biblio-tradukistoj transformas kaj distordas la originalan hebrean tekston. Tio okazas kun ĉi tiu mistradukita verso, kies laŭvorta traduko estas: « **Kaj sur unu flugilo estos abomenindaĵoj de dezerteco kaj eĉ ekstermado** (aŭ **kompleta detruo**) **kaj ĝi estos rompita** , [laŭ] tio, kio estas dekretita, sur la dezerta [lando] ». Ĉi tiu vorto « flugilo » estis miskomprenita kaj tial forigita de Louis Segond en sia traduko. Nun, flugiloj estas simbolaj de la ĉiela karaktero kaj tial de religio. Per ĉi tiu "flugila" simbolo, la Spirito indikas la katolikan kredon dominantan Francion kaj Eŭropon, mem organizitan laŭ la Traktato de Romo subskribita en 1957 kaj konfirmita en 2004. Tial estas anoncote, ke la delogo de la papa romkatolikismo, provizore morte vundita de la francaj revoluciuloj inter 1792 kaj 1798, estos kuracita per la Konkordato de Napoleono la 1-a. ^{Ĝi} tiel daŭrigos sian fatalan delogon ĝis la potenca glora reveno de Jesuo Kristo, kiu senmaskigos kaj detruos ĝin same kiel ĉiujn ĝiajn partizanojn kaj ribelajn subtenantojn, ĉiujn false kristanajn.

Evidente, ĉar ŝia konduto rilate al siaj religiaj konkurantoj tute ŝanĝiĝis, ne plu persekutante, ĉar ŝi jam ne estas subtenata de la franca rojalista armita alo, ŝian veran naturon estas eĉ pli malfacile malkovri. Trompa humanisma amo karakterizas ŝin, sed la kulpo de ĉi tiu amo estas ĝuste dividi ĝin nur kun homoj, dum nur la amo montrita al Dio en Kristo indikas veran fidon. En liaj ordonoj cititaj en Mat. 22:37-38, amo al Dio estas indikita kiel prioritato: " *Jesuo respondis al li: **Amu la Eternulon, vian Dion, per via tuta koro kaj per via tuta animo kaj per via tuta menso.** Ĉi tiu estas la unua kaj plej granda ordono* ". Poste li aldonas: " *Kaj la dua estas simila al ĝi: Amu vian proksimulon kiel vin mem* ." Kaj ĉi tiu riproĉo adresita al la judoj de lia tempo koncernas hodiaŭ, ekde 1843, ĉiujn religiojn, kiuj honoras kaj religie praktikas la dimanĉan ripozon de la romkatolika heredaĵo adoptita ekde la 7-a de marto 321, la dato kiam imperiestro Konstantino la 1-a ^{trudis} ĝin tra la tuta Romia Imperio. Ĉi tiu dimanĉo fariĝis ekde 1843 la signo de la kontraŭvola adorado de la diablo. La elektitoj de Jesuo povas nur aprezi la fakton, ke la identigo de la kristano malbenita de Dio fariĝis tiel facila kaj simpla. Sed atentu, pure tradicia praktiko de la vera Ŝabato ne sufiĉas por esti benita kaj savita per la ofero de Jesuo Kristo. En la koroj de homoj, Dio detektas kaj identigas la veran amon al sia vero kaj sia persono, en penso kaj en ago; ĉi tiuj estas la solaj kriterioj, kiuj faras vokiton sia elektito. Ni legas en Mat. 15:3: " *Kaj li diris al ili: Kial vi ankaŭ malobeas la ordonon de Dio por via tradicio?* " » Ĉar la riproĉoj adresitaj de Jesuo konservas sian valoron ĝis la fino de la mondo. Tio estas ankaŭ la kialo por skribi la ateston de la malnova juda interligo. Ĝi estis registrita skribe por malhelpi kristanojn de la nova interligo siavice fari la samajn erarojn kaj pekojn. Ve! Ĉi tiu riproĉo pri ĉiuj religiaj organizaĵoj de la tero, ĉi tiu alia deklaro de Jesuo citita en Luko 18:7-8 jam povas esti tragedie observata hodiaŭ: " *Kaj ĉu Dio ne faros justecon al siaj elektitoj, kiuj krias al li tage kaj nokte, kvankam li pacience atendas ilin? Mi diras al vi, li rapide faros justecon al ili. Sed kiam la Filo de homo venos, ĉu li trovos fidon sur la tero?* " » Ĉi tiu demando prezentita de Jesuo, almenaŭ maltrankviliga, devus instigi singardemon kaj malfidon ĉe ĉiu leganto de liaj vortoj kaj permesi al li aŭ ŝi almenaŭ kompreni, ke la grandaj religiaj organizaĵoj ne reprezentas lin,

kontraŭe al iliaj pretendoj. La vere elektitoj estas kaŝitaj en anonimeco kaj nur en ia klandestineco la mesaĝo de vero de Dio atingas la homajn mensojn, kiujn li opinias indaj je ĝi.

En realeco, la sola maniero forpeli Satanon estas pruvi lin malprava per konsento submetiĝi al la Kreinto Dio kaj liaj leĝoj, perfekte honorataj de Jesuo Kristo antaŭ ĉiuj homoj. Nur en ĉi tiu kazo li, Jesuo, ofertante al ni sian helpon, povas, kiel ekzorcionista ĉefpastro, forpeli Satanon kaj liajn demonojn el niaj vivoj, kaj tio laŭ strikte individua maniero kaj kondiĉe ke ni ne spekulu pri la akirita graco. Ĉar reveno al peko povas igi la akiron de pardono eĉ pli malfacila kaj finfine neebila.

Tamen, por konvinkiĝi per tiuj deduktitaj lecionoj, kiuj sekvas unu la alian kaj sinsekvas unu la alian, estas nepre necese dividi kun Dio lian juĝon rivelitan de Jesuo Kristo. Ĝuste ĉi tie la profetaĵoj aperas kiel neeviteblaj kaj nemalhaveblaj, por ke la vokito adaptiĝu al la postuloj de Dio de sia tempo, por akiri, en Jesuo Kristo, la statuson de elektito, kiu garantias lian savon. Nur oboe al diaj leĝoj kaj principoj, vivata en kritika spirito, en timo malplaĉi al la Dio, kiu juĝas niajn agojn kaj niajn pensojn, alportas en nian spiriton la ateston, ke li akceptas nin kaj ke li volas beni nin; kion konfirmas ĉi tiu verso de Rom. 14:22: "*Ĉi tiun fidon, kiun vi havas, gardu ĝin por vi antaŭ Dio. Feliĉa estas tiu, kiu ne kondamnas sin en tio, kion li aprobas!*" Ni ankaŭ ne devas trompi nin mem, juĝante nin mem tro memkontenta maniero. Ĉar Jesuo estas kompatema, postulema, sed neniam memkontenta.

Jesuo Kristo kandidato por la elekto de la reganto de universalaj koroj

Lia programo

Ĝi povas esti resumita en unu sola verso: "*Redonu al Dio la proprajon de Dio, kaj al Cezaro la proprajon de Cezaro*." Adaptita al la realo de nia tempo, ĉi tiu teksto fariĝas "kaj al Romo la proprajon de Romo." De tiam pluen, ni nur devas listigi la longan liston de aferoj, kiujn oni ŝuldas al li.

1- La rezigno de la semajna sabato-ripozo de la vera "*sepa tago*" sanktigita de Dio al la ripozo de Dio kaj homo; tio ekde la kreado de la mondo. En la listigo de la festoj de JHWÉH, en Levito 23, la observado de la semajna sabato venas unue inter la aliaj festoj, kiuj trovis sian plenumiĝon en la unua alveno de Kristo. Tio ne validas por la sabato, kies profetita plenumiĝo ne plenumiĝos ĝis 2030 per la eniro en la sepan jarmilon, kiun anoncas la sanktigita semajna sabato. Ĝia rezigno fare de kristanoj, por obei la ŝanĝon de tago truditan per dekreto de la romia imperiestro Konstantino datita la 7-an de marto 321, estas la unua peko, el kiu rezultos multaj aliaj pekoj kontraŭ la dia leĝo. Ĝi estas kiel tia la bazo de ĉiuj formoj de la malbeno de Dio, kiujn Apokalipso 8 kaj 9 prezentas sub la simbola nomo de "*trumpetoj*". Estos "*sep*" kaj la "*sepa*" estos plenumita per la glora interveno de Jesuo Kristo.

2- La adopto de dimanĉo. Origine nomita "Tago de la Nevenkita Suno" fare de la paganoj de la Romia Imperio, ĝi estis trudita de la falsa imperia konvertito, Konstantino la 1-a^{la} Granda, per dekreto datita la 7-an de marto 321. En mensa konfuzo, la diablo inspiris al li la ideon, ke lia suna dio kaj Jesuo

Kristo, la nova "Dio" de la kristanoj, estis unu kaj la sama dia persono. Li do estas ĉe la origino de ĉi tiu nova kristana doktrino, kiun Apokalipso 2:13 nomas "*doktrino de la Nikolaitoj* " aŭ, laŭ traduko: " kristana *doktrino de la venka romia popolo* ". En rekta kaj absoluta opozicio al la Ŝabato, la "**sigelo** de la vivanta Dio ", la romia dimanĉo, antaŭe la tago de la Suno, poste renomita por pli bone allogi kaj kaŝi la satanan kaptilon "Tago de la Sinjoro", estos prezentita de Dio kun la malkaŝanta titolo de "**marko de la besto** ", en Apokalipso 13:16; 14:9-10; 16:2; 19:20; 20:4. Akceptante ĉi tiun malobeon de la kvara ordono de Dio, la kristana kredo kulpis pri pekado kontraŭ li, kaj ĉi tiu ago rompis la novan interligon establitan pri la elaĉeto de pekoj efektivigita de Jesuo Kristo. Ĉi tiu peko praktikita kontraŭ la biblia teksto portis la karakteron de libervola peko, kiu nuligas la profiton de dia graco ofertita en la nova interligo. Ĉi tiun gravan kulpon sekvas "sep" laŭgradaj punaj sankcioj, kiujn Apok. 8 kaj 9 nomas "*trumpetoj* ". La "unuaj ses" havante avertan rolon, "*la sepa* " finos la homan vivon sur la tero. La fakto ŝanĝi la nomon "Tago de la Suno" al "Tago de la Sinjoro" konsistigas en si mem plian arogantan sakrilegion kontraŭ la Sinjoro Jesuo Kristo. Notindas, ke ĉi tiu nomŝanĝo okazis nur en landoj de latina Eŭropo, inkluzive de Italio, kie sidas la papoj. La atribuo de la tago malpurigita per suna kulto al la Sinjoro Jesuo Kristo estas do pure romia iniciato. Sed siavice, en 1981, franca agnostikismo kondukis al la adopto en Eŭropo de la ideo, ke ĉi tiu romia "Dimanĉo" estu konsiderata la "*sepa tago* " de niaj semajnoj. Tiel, nova atako estis lanĉita kontraŭ la ordo de la kalendaro establita de la Kreinto Dio.

3- La ŝanĝo en la teksto de la Dekalogo de Dio . En Daniel 7:25, Dio profetis ĝin jene: "*Li parolos vortojn kontraŭ la Plejaltulo, kaj lacerigos la sanktulojn de la Plejaltulo, kaj pensos ŝanĝi tempojn kaj leĝojn; kaj la sanktuloj estos transdonitaj en lian manon por tempo, kaj tempoj, kaj duono de tempo* ." La popolaj masoj estis nekleraj kaj religia legado estis ekskluzive tiu de pastroj kaj ĝi estis legata nur en la latina, la romia lingvo. La popolo tial ĉeestis allogajn magiajn kaj sorĉajn kunsidojn, sed kies signifon ili ne komprenis. Ili memoris nur la nomojn de bibliaj roluloj, Maria, Jozefo, Jesuo, Sankta Petro prezentita de Romo kiel la fondinto de la romia eklezio, Sankta Paŭlo, Sankta Jakobo kaj amaso da aliaj realaj aŭ fikciaj sanktuloj. Ankaŭ, sub la preteksto faciligi la memoradon, la teksto de la Dek Ordonoj de Dio en Eliro 20 estis reverkita de la Roma Kurio kaj ĝia papa gvidanto. En ĉi tiu versio, la dua ordono de Dio estis forigita, por ke la grego kaj pastroj povu, sen opozicio kaj tute laŭleĝe, malobei la komencan ordonon de Dio per sterniĝo antaŭ la idoloj deklaritaj sanktaj de la episkoparoj kaj la Sankta Seĝo. Por maski sian arogantan krimon, la malpia Romano disigis la ordonon pri adulto, tiel donante al sia koncepto pri la Dek Ordonoj de Dio ŝajnan aliron al la batalo kontraŭ nur la peko de la karno. Tamen, jam al la peko de la karno, la sekso ago, ĝi alkroĉis la nocion de prapeko; tio estis nur unu plia mensogo, ĉar prapeko estis peko kontraŭ la Spirito, havante kiel kaŭzon la elekton de malobeo de Eva kaj Adamo; ambaŭ antaŭe konvene avertitaj de Dio pri la sekvoj de ilia malobeo.

Se dimanĉo venis de Romo, aliflanke, la propono de ripoztago, kiun Dio origine alkroĉis kaj fiksas ekskluzive al la "*sepa tago* ", estas unike dia. Al la boneco de Dio ni ŝuldas semajnan ripoztagon bone ŝatatan de ĉiuj laboristoj. Kaj

la paradokso estas, ke Dio permesis al la diablo igi ĉi tiun ŝatatan ripozon temo de malbeno kaj subteno de provo de homa fido. Tial, la elekto estas tre simpla: doni al Dio la gloron honori sian Ŝabaton, kiu profetas la veran liberiĝon de la karno, kaj lasi dimanĉon al la ribeluloj, kiujn li jam juĝis kaj kondamnis atendente ilian kompletan detruon.

4- La kulto de Maria. Post kiam ili estas fortranĉitaj de Dio, la homaj spiritoj estas transdonitaj de Dio al la diablo. De tiam, delogitaj de spiritismaj vizioj, la ĉielaj demonoj prezentis sin al ili kiel senditoj de Dio. La ruzo funkciis bone kaj por kroni ĉi tiun mistifikon, la diablo igis ĉiujn adopti la grekan dogmon de Platono pri la senmorteco de la animo, per kiu la apero de la mortintoj fariĝus logika kaj akceptebla. Kaj kiu aperas? Maria, la surogata patrino de la infano Jesuo. En la pasintaj kulturoj de aliaj etnoj, ĉi tiu rolulo jam estis ĉieesta sub la nomoj "Semiramiso, Iziso, Astarteo, Diana, Artemizio, Tanito, Venuso kaj Afrodito", ĉiuj indikante la paganan diinon de fekundeco: la virinon, kiu naskas kaj tenas sian infanon en siaj brakoj. La demonoj ankoraŭ povas ridi pri homa stulteco, kiam ili vidas, ke la afero sukcesas ĉiufoje.

Tamen, por la homo, la temo ne estas io por ridi, sed por plori. Ĉar kredi je ĉi tiu sofismo simulita de la diablo konsistigas agon de idolkulto puninda per morto fare de Dio. Ankaŭ malakceptu kaj ignoru ĉiun mesaĝiston kontraŭdiritan de ĉi tiu mesaĝo de Jesaja 8:20: "*Al la leĝo kaj al la atesto; se oni ne parolos tiel, ne estos tagiĝo por la popolo* ." Ĉi tiu teksto tradukiĝas jene: La vero aprobita de Dio estas proponita nur en la Biblio de A ĝis Z. En la leĝo, kiu estas lia ekskluziva atesto ĝis la fino de la mondo. Kaj tiuj, kiuj ne sekvas ĉi tiun pure kristanan vojon, ne profitos de la liberigo, kiun Kristo alportos al siaj elektitoj. Mi memoras, ke en la tempo de Jesaja, la leĝo rilatas al la unuaj kvin libroj de la Biblio skribitaj de Moseo sub la diktaĵo de Dio. Koncerne la ateston, ĝi indikas la du tabelojn de lia leĝo de la dek ordonoj, kies originala teksto estis proklamita de Dio publike al la kunveninta juda popolo, poste diktita al Moseo en lia verkado de la libro Eliro.

5- La Sorĉoj de Katolikaj Mesoj. Tenataj en alta sankteco en siaj dogmoj, katolikaj Mesoj estas kondamnitaj de Jesuo Kristo per ĉi tiu termino "sorĉoj" en Apokalipso 18:23-24: "*La lumo de la lampo ne brilos en vi, kaj la voĉo de la fianĉo kaj la novedzino ne estos aŭdita en vi, ĉar viaj komercistoj estis la granduloj de la tero, ĉar ĉiuj nacioj estis trompita per viaj sorĉoj* ." kaj **ĉar en ŝi troviĝis la sango de profetoj kaj sanktuloj kaj de ĉiuj mortigitoj sur la tero** ". Dum la Dua Mondmilito, en Kroatio, rolulo nomita Pavelic sole ilustras la mesaĝon de ĉi tiu verso. Ĉi tiu romkatolika pastro, estro de serba prizonkoncentrejo, persone eklaboris ĝis la punkto, ke post torturado de ortodoksaj serboj ĝismorte, li aperis por celebri la katolikan meson en sutano ruĝigita per la sango de siaj viktimoj. Sed ĉi tio estas nur malfrua konfirmo de la agoj, kiujn Dio imputas al la katolika eklezio, de Daniel ĝis Apokalipso, kaj kiujn ĉi tiu verso de Apokalipso 18:24 memorigas kaj resumas. Katolikaj mesoj ne alproksimigas pekulojn al Dio, sed distancigas ilin. Ili ne nur estas senutilaj, sed ankaŭ malutilaj, ĉar ili gloras la diablon, lian veran inspiranton. En ĉi tiu malpieco, li sabotas la elaĉetan agon de Kristo donante al ĝi magian karakteron renovigitan en ĉiu meso laŭ tio, kion instruas lia dogmo de "transsubstancigo". Vere, la pekulo ne bezonas pastrojn aŭ ian homan peranton, ĉar lia sincera preĝo

povas esti ricevita rekte de Kristo, la ĉiela doktrina peranto inter la pekulo kaj Dio. Se lia pento estas sincera, ĝi estas sufiĉe por ke li produkti antaŭ Dio, per faroj, fruktojn indajn je pento. Malobeon anstataŭigas obeemo; nescion anstataŭigas scio pri lia dia biblia revelacio.

6- Katolikaj religiaj ferioj: Kristnasko; Pasko; Pentekosto; Ĉieliro; Tago de Ĉiuj Animoj.

La sindediĉo al religiaj aŭ civilaj festotagoj estas grava ĉar ĝi estas la tempo kiam tiuj kun samideanoj kunvenas por festi kaj konfirmi en festa ĝojo sian totalan sindediĉon al la celebrata temo. Dio observas ĉi tiujn homajn kondutojn; li juĝas ilin kaj kondamnas ilin. Ferioj estas la allogaĵoj per kiuj la dominantoj kaptas la subtenon de la popolaj masoj. Ili ofertas al ili tion, kion ili deziras.

- a- Kristnasko signifas la naskiĝon de Dio, sed origine, la 24-a de decembro estis dediĉita al la pagana dio Tamuzo reprezentita de la suna disko, poste adorata sub la nomo Re ĉe la egiptoj. Sub la preteksto festi la naskiĝon de Kristo, la trompitaj popoloj donas gloron al ĉi tiu pagana suna dio aldone al la honoroj, kiujn ili pagis al li ĉiun dimanĉon ekde la 7-a de marto 321. Vere, Dio ne petas homojn festi la naskiĝon de Jesuo Kristo ĉar li lasis neniun peton, kiu iras en ĉi tiu direkto, sed li postulas, ke la elektitoj rekonu lian pekliberigan morton kaj la kialon de lia akcepto de morti torturite, por akiri de ili veran konvertiĝon, kiu kaŭzas konkretajn karnajn kaj spiritaĵajn ŝanĝojn.
- b- Pasko. La vera Pasko laŭ la plano de Dio plenumiĝis la 3-an de aprilo, en la jaro 30 p.K. De tiam, la festo fariĝis malaktuala kaj senutila. Fido al Kristo, la vera fido, portanta la frukton atendatan de Dio, sufiĉas por porti la mesaĝon de Pasko kaj la "Tago de Repacigo", ambaŭ festoj plenumiĝis je la horo de la morto de Jesuo Kristo.
- c- Pentekosto. Ĉi tiu festo estis ĝustatempa kaj ĝia plenumiĝo estis planita okazi 40 tagojn post la morto de Kristo. Ĝia plilongigo ĉiujare estas nepravigebla.
- d- La Ĉieliro. Ĉi tiu pure kaj ekskluzive romkatolika festo festas la ĉieliron de la senmakula virgulino, same kiel islamanoj festas la ĉieliron de Mohamedo al la ĉielo sur lia ĉevalo de la esplanado de Jerusalemo. Mensogoj estas malfacile rezistemaj kaj estas subtenataj de la homamasoj, kiujn la sango de Kristo ne savos. La honoroj pagitaj al la Virgulino Maria estas nepravigeblaj. Kultado estas rezervita ekskluzive por Dio. Ni preĝas kaj sternaĝas antaŭ Jesuo Kristo, kies dieco estis konfirmita kaj asertita de la atestantoj de lia resurekto. Sed la kultado de iu ajn alia kreitaĵo, eĉ anĝela, estas kondamnita de la dua el la Dek Ordonoj de Dio. Siaflanke, Maria, naskita sole homa, estas la heredonto de la prapeko; atribui senmakulan blankecon al ŝi estas tial nepravigebla. Kiel la anĝelo Gabrielo deklaris sinsekve al sia kuzino kaj al Maria mem, laŭ Luko 1:25-28-30, "*graco*" estis donita al ili; Por Elizabeto, tiu naski Johanon, la antaŭulon kaj anoncanton de Kristo, kaj por Maria, tiu esti la surogata patrino de la Kristo de Dio. Krome, en la katolika religio, la ĉiela hierarkio estas inversa; la ĉefa

rolo estas donita al la patrino kaj la dua al la infano Jesuo, ŝia filo. La viktimoj de ĉi tiuj aferoj estos malagrabla surprizitaj kiam, en sia tuta dia gloro, la Ĉiopova Dio aperos en la aspekto de Kristo, tiel longe malestimata kaj frustrita. Li, kiu deklaris "Al mi estas donita ĉia aŭtoritato en la ĉielo kaj sur la tero." Kie estas la rolo de Maria? La vera Maria konis sian edzon Jozefo biblie laŭ Mateo 1:25: "*Sed li ne konis ŝin, ĝis ŝi naskis filon, kaj li nomis lin Jesuo* ." Post Jesuo, Maria naskis la filojn de Jozefo laŭ Mateo 12:47: "*Iu diris al ŝi: 'Jen via patrino kaj viaj fratoj estas ekstere, volante paroli kun vi* .'" Maria do ne plu estis virgulino post ĉi tiuj naskoj.

- e- La Tago de la Mortintoj . Ĝi devenas rekte de la adopto de la dogmo pri la senmorteco de la animo kaj ĝiaj konsekvencoj estas grandegaj. Ĝi igas homojn zorgi pri la rigardo de la mortintoj kaj por ne ofendi ilin, ili devas honori ilin metante florojn sur iliajn tombojn, kiuj estu ornamitaj kiel eble plej bone laŭ la rimedoj de ĉiu. Kaj ĉi tiu dogmo estas tre favora al la "*komercistoj de la tero* ", kiujn Jesuo Kristo mencias en sia lasta alvoko, en Apokalipso 18:11, antaŭ la puno de "*Babilono la Granda* ", la katolika eklezio, kiun li ilustras per la bildo de "*prostituino* ". Por homoj, la dogmo pri senmorteco igas ilin sklavoj kaj viktimoj de altiĝo de la vivkosto, kiu estas tute vana kaj senutila. Vere, la mortintoj scias nenion kaj ilia memoro estas forgesita laŭ tio, kion Dio instruis per la buŝo de la reĝo Salomono kaj kion ĉiu povas legi en Kohelet 9:5-6. Ĉi tio ne estas la homa opinio de Salomono, sed aŭtenta deklaro inspirita de Dio: "*Ĉar la vivantoj scias, ke ili mortos; sed la mortintoj scias nenion, kaj ili ne havas rekompencan, ĉar ilia memoro estas forgesita.*" **Kaj ilia amo, kaj ilia malamo, kaj ilia envio jam pereis; kaj ili ne plu partoprenos en io, kio fariĝigas sub la suno.** ".

7- La katolika kredo kaj peko . La malplej, kion oni povas diri, estas ke lia vizio pri la temo estas tre malpreciza kaj tre persona. Lia koncepto pri la elaĉeto de pekoj per mono forigas ĉian ligon kun la aŭtentika kristana kredo. La vendo de "liaj indulgencoj" fare de la monaĥo Tetzel malfermis la menson de la monaĥo-instruisto Martin Luther. Li estis la unua konvinkita katoliko, kiu malkovris kaj kondamnis la diablan naturon de la roma papa organizado. Sed la afero ne finiĝas tie, ĉar laŭ ĝi, peko povas esti elaĉetita de la kulpulo per korpa puno, kiun la pekulo trudas al si mem. En ĉi tiu kazo, kial Jesuo venis por libervole doni sian vivon? La leĝo ŝanĝiĝis, kiel ni vidis antaŭe, la normo de elaĉeto ŝanĝiĝis... kio restas de la kredo de la apostoloj? Nenio, krom iliaj nomoj ekspluatitaj por la idolkulta ago kondamnita de Dio. Tiuj, kiujn ŝi nomas la "sep mortaj pekoj", havas nenion de kapitala graveco en la okuloj de Dio, kiu punas kaj punas nur malobeon al liaj ordonoj. Kaj kiel ni ankaŭ vidis, ŝi stigmatizas la pekon de la karno, kiun Dio kondamnas pro ĝiaj pekoj faritaj kontraŭ sia Spirito. Ekspluatante biblian version, ŝi utiligis la principon de la konfeso de pekoj al siaj pastroj fare de pekuloj. Tiu, kiu konfesas tiel, metas sin sub la spiritan dependecon de la pastro kaj la eklezio, kiuj tiel kolektas scion pri siaj malfortoj. Ĉi tiu superregado super animoj klarigas la obeemon de la delogitaj kaj trompitaj

viktimoj. Vere, kion diras la Biblio pri ĉi tiu temo en Jakobo 5:6: "*Konfesu viajn pekojn unu al la alia kaj preĝu unu por la alia, por ke vi saniĝu. La efika fervora preĝo de justulo multe utilas* ." En ĉi tiu teksto, ne temas pri konfesi pekojn al pastraro, sed pri fari ĝin egale inter kristanoj, de disĉiplo al disĉiplo. Ĉar la plej bona maniero eviti disputojn ofte pro miskompreno de unu fare de la alia, konsistas el solvi la malkonsentojn klare deklarante la levitajn plendojn; ĉi tio, de homo al homo. En la malnova interligo, konfeso estis adresita rekte al Dio laŭ Ezra 10:11: "*Nun konfesu vian kulpon al YHWÉH, la Dio de viaj patroj, kaj plenumu Lian volon! Apartigu vin de la popoloj de la lando kaj de la virinoj aligentaj* ."

Usono

La temoj, kiujn mi ĵus prezentis, koncernis Romon , sed en niaj finaj tempoj, la homaro suferas la malutilan influon de pensoj venantaj al Eŭropo el Usono kaj Kanado . Kaj ĉi tie denove, estas konvene "redoni al Dio tion, kio apartenas al Li, kaj al la nova usona Cezaro tion, kio venas de Li." Ĉar en ĉi tiu "nova mondo", kie la prezidanto oficiale sin devontigas per sia mano sur la Biblio, lia konstitucio favoras liberecon, starigita kiel diino en la golfo de Novjorko. Individua libereco superas biblian juron, ĝis la punkto, ke scienco estas agnoskita kiel religio; tion pravas la ekzisto de la potenca "Scientologio". Ankaŭ el Usono venis la normo de mult-etnaj socioj, kies unua formo estis la provo lanĉita de Reĝo Nimrod per starigo de sia "Babelturo". Dio sugestas la ligon inter la du aferoj karakterizante Novjorkon kiel la urbon, kie aperis la unua moderna "Babelturo", la "Nubskrapuloj". Ĉi tiu nomo mem malkaŝas dian penson, kaj tiun de la diablo, kiu incitas homon iriti aŭ grati Dion. Kaj la influo de ĉi tiu "nova mondo" estas videbla tra la tuta tero, kaj ĉie, la defio, aŭ spitemo, estas starigi la plej altan turon, eĉ en la islama Mezoriento kaj Azio. La kultura dominado de Usono jam ne estas dubinda kaj la verkoj de ĉi tiu nacio konsistas pli kaj pli en sabotado de la religiaj kaj civilaj valoroj establitaj de la kreinto Dio; ĉio ĉi, en la nomo de la sankta libereco de homaj rajtoj de franca origino, same kiel la statuo nomita "Libereco". Sendube, ofertante ĉi tiun statuon al Usono, Francio efektive transdonis la bastonon al Usono por rekomenci sian batalon kontraŭ tiu, kiun Voltaire nomis "la fifama", kiu indikis Kriston kaj lian religion. Oni devas rekoni, ke la aspekto, kiun la katolika kredo donis al li, ne pruvis lin tute malprava. Sed la vera kredo kuŝis en la normo skribita en la Biblio, kaj tie, Voltaire havis nenion legitimecon por pravigi sian kontraŭreligian elekton. Ĉar la vera Kristo kaj liaj veraj disĉiploj estas nenio krom amo kaj servo al sia proksimulo; ili havas nenion de la "fifama", en ĉiuj tempoj kaj epokoj de la kristana epoko.

Modernaj novaĵoj montras al ni kiel la scienco disvolvita en Usono riĉigas ilin kaj konstruas ilian superecon super ĉiuj popoloj de la tero. Ĝi proponis, en suspektinde mallonga tempo, novan specon de "mesaĝilo RNA" vakcino, vendita por miliardoj da dolaroj al riĉaj okcidentaj landoj. La estonta "*besto de la tero* " "plukas" siajn viktimojn antaŭ ol domini ilin, kiam la venonta milito frapis kaj ruinigis ilin. Niaj mondgvivantoj forgesis, ke Usono estis loĝata de avidaj aventuristoj, kiuj venis el la tuta mondo por la oro de Kalifornio kaj la Roka

Montaro, ke ili inventis la ludon "Mensogista Pokero", kaj ke antaŭ "Skrablo", ilia plej ŝatata familia ludo estis "Monopolo". De tiam, ĉi tiu nova " *trono de Satano* " naskis abomenindajn pensojn celantajn ekstermi ĉiujn ĝiajn fondajn principojn el la jarcenta tradicia eŭropa kulturo. Ĝi ricevas la nomon "Wokismo". En ĉi tiu nova liberecana penso, viro jam ne estas viro kaj virino jam ne estas virino; la binara seksa aspekto fondita de Dio estas kontestata kaj devas malaperi. Danke al la transformoj faritaj de la skalpeloj de kirurgia scienco, la elekto de sekso fariĝas individua. Al ambaŭseksemo aldoniĝas transseksemo. Post la religiaj elektoj prezentitaj sur superbazara breto, estas la elekto de seksa aparteno, kiu profitas de ĉi tiu komerca oferto. Ekde la leĝigo de samseksemo, la homaro estis forportita en delira fluo de postuloj, ĉiu pli freneza kaj pli polemika ol la antaŭa. Ĉi tiu kultura fermento kontraŭstarigas homajn mensojn unu kontraŭ la alia kaj nutras la kaŭzojn, kiuj apartigas kaj kondukas la homaron al civilaj kaj religiaj kolizioj. Ĉar por Usono, "Wokismo" havas ĉiujn rajtojn donitajn al religia engaĝiĝo; ĉar estas la homo, kiu individue decidas, kio estas religia aŭ ne. Ni pensis, ke ni vidis ĉion, sed ne, ankoraŭ estis nepenseblaj surprizoj por malkovri. Sed "filo aŭ filino de Dio", estonta senseksa ĉiela anĝelo, ĝoju, ĉar la disvastiĝo de perversa pensado konfirmas la baldaŭecon de la profetita nuklea puno. Ĝi trafos la rifuĝejon de malvero kaj perverseco, kiu el la Okcidento disvastiĝas tra la tero. Kiel Dio diris al la profeto Ĥabakuk: " *La profetaĵo ne mensogos, ĝi plenumiĝos, ĝi certe plenumiĝos* ", tio estas, kun absoluta certeco.

Naturo kaj scienco

Tiuj du temoj estas principe kontraŭaj ĉar naturo estas dia, dum scienco estas homa. Naturo estas submetita al kaj dependas de la vivanta Dio; ĝi konstante evoluas kaj ŝanĝiĝas. Kontraste, scienco ripozas sur fiksj kaj ankoraŭ limigitaj fundamentoj, kaj ĝia evoluo estas malrapida, malvolonta pridubi sin mem.

Ĉe la radiko de nia degenero kaj nia malsaniĝemo kuŝas la rezigno de la dieto preskribita de Dio al la unua homa paro; veganismo, por ili kaj por ĉiuj bestoj. Ni povas rimarki la perfektan komplementecon de la besta vivo, kiu enspiras oksigenon el la aero kaj liberigas karbondioksidon esencan por la nutrado de plantoj, kiuj siavice produktas la oksigenon necesan por la vivo de homoj kaj bestoj. En ĉi tiu konstanta interŝanĝo, la vivo sur la tero povis esti plilongigita. Kun malsano, la homo klopodis kompreni sian propran funkciadon por trovi rimedojn por resanigi sin kiel eble plej rapide. Kaj en modernaj tempoj, medikamentoj estis kreitaj, komence per kombinaĵoj de naturaj produktoj, poste per molekuloj konstruitaj per kemiaj procezoj kun pli-malpli oftaj kaj pli-malpli gravaj kromefikoj. La Kreinto Dio meritas esti glorata pli ol sciencistoj, ĉar estas maljuste por la homo, lia kreitaĵo, fanfaroni pri siaj propraj teknikaj kreaĵoj, dum vivantaj estaĵoj mem reprezentas eksterordinarajn viglajn maŝinojn. Dio nature dotis siajn kreitaĵojn per kompleksaj kaj efikaj imunaj defendsistemoj. La homo ankoraŭ ne egalas lin kaj li neniam egalos lin. Sed, natura imuneco estas fakte ekstreme fragila kaj ĝi povas esti detruita tre facile. Nia cerbo funkcias ekde naskiĝo kiel komputilo, ĝi estas programita por plenumi funkciojn serĉante tre altan precizecon. Prenu la kazon de la okulo, ĝi estas programita por adaptiĝi al tio, kion ĝi rigardas, kun la plej bona ebla fokuso, kaj krom se estas difekto pro gepatra heredeco, ĝi sukcesas kondiĉe ke tio, kion ĝi rigardas, estas difinita per stabilaj kaj precizaj linioj. Sed kio okazas kiam la okulo rigardas malklaran bildon kun malprecizaj linioj? Li vane provas atingi sian fokuson, poste, malsukcesante, li rezignas la batalon kaj la cerba regado de la okulo estas malprogramita. Tiam nia okulo uzas korektan lenson provizitan de la scienco de optikistoj. La fokuso de la okulo tiam estas definitive perdita, la okulmuskoloj malstreĉiĝas kaj ne plu respondas al la necesaj agoj. La korekto de la lensoj pliiĝos kun la tempo, kaj natura fokuso estas definitive perdita. La principo estas la sama por aŭdado. La uzo de aŭdaparatoj forigas ĉian eblecon reakiri naturan normalan aŭdon. La malprogramado de la normalaj funkcioj de la cerbo okazas ĉiufoje kiam la homo trudas al ĝi nenormalan situacion, al kiu ĝi ne kapablas adaptiĝi. Ĉu mi deflankiĝis de la religia temo? Tute ne, ĉar kompreni ĉi tiujn aferojn signifas kompreni la vivon, kiun Dio kreis. Scii kiom fragila ĝi estas necesa por antaŭenigi ĝian plilongigon. Nia vivo estas donaco de Dio, nia vera ĉiela Patro, kaj Li estas sentema pri kiel ni traktas Lin, Lian donacon. La feliĉo, kiu dependas de bona sano, devenas de ĉi tiu konscio. Respekto por nia fizika korpo estas vera verko de fido. Paŭlo diras pri nia korpo, ke ĝi estas la "*templo de la Sankta Spirito*". Ĉu vi rimarkis la sanktecon, kiun la judoj atribuis al la "sankta templo" en Jerusalemo? La sama sankteco karakterizis la korpon de Kristo kaj tiun de liaj disĉiploj, sanktigatajn per lia sango. Tamen, aktualaj medicinaj evoluoj malkaŝas danĝeran paradokson. Maskoj kovrantaj la nazon kaj buŝon estis delonge truditaj de

medicinaj aŭtoritatoj por limigi la disvastiĝon de la viruso Covid-19. Portado de masko reduktas la kvaliton de spirado kaj antaŭenigas la enspiradon de karbondioksido. La oksigeno esenca por purigi la sangon en la pulmoj tial reduktiĝas. Ĉu ĉi tio ne estas paradokso en la batalo kontraŭ malsano, kiu atakas la spirkapablon de trafitaĵaj pacientoj? Efektive, oni devas esti tre pacienca por elteni tiajn malkonsekvencajn direktivojn. Kaj la plej malbona ankoraŭ timindas, ĉar el Usono venis la laboratoriovakcino de Pfizer, post DDT, kiu venenigis eŭropajn grundojn fine de la lasta mondmilito, kaj ankaŭ la GMO-semoj de Monsanto-produktadoj, kiuj celas nenion malpli ol la monopolon pri la vendo de nutraĵsemoj, eĉ jurpersekutante la najbarajn loĝantojn de siaj klientoj, ĉar Monsanto-semoj superfluis kaj kreskis sur iliaj apudaj teroj. Ĉi tiu lando bone meritas la esprimon "*komercistoj de la tero*", per kiu Dio nomas ĝin en Apokalipso 18:11. Tial ne surprizu nin, ke Dio profetas sian regadon de la lasta universala koalicio, kiu kontraŭos lian sanktigitan Sabaton. Avideco kaj amo al mono estas la radikoj de ĉia malbono. Ĉe sia glora reveno, Jesuo detruos ĝin.

Kion la scienco ne konsideras estas ke, kvankam ŝajne simila kaj simila, la konsisto de la homoj estas malsama, ĉar ĉiu kreitaĵo estas vere unika. En la tempo, en kiu ni vivas, la medicina scienco agas ne sur la individua kazo, sed sur la ĝeneraligita kazo de granda nombro da homoj, kiuj, reale, ĉiuj estas malsamaj pro sia genetika heredaĵo. Kaj depende de ĉi tiu heredita genaro, kio povas kuraci unu personon, povas mortigi alian. La scienco estas en malfacilaĵo, ĉar ĝi kuras malantaŭ la kreaĵoj de la Kreinto Dio, kiu povas senĉese produkti, per homaj agoj aŭ tiuj rekte kaŭzitaj de li, virusojn, kataklismojn kaj ĉiajn naturajn aŭ supernaturajn fenomenojn. Ni diru, do, ke ĝiaj bataloj estas perditaj dekomence. La bildo estas tiu de la kolizio de la argila poto kontraŭ la fera poto. En laboratorioj, esploristoj klopodas malkovri, per provoj kaj eraroj, la elementon kaj la metodon de resanigo, sen konsideri la efikojn pro individua kondiĉado. Eĉ en la naturo, ni trovas herbojn kaj plantojn, kiuj resanigas aŭ mortigas depende de la uzitaj proporcioj. En malpezaj dozoj, tilia teo antaŭenigas dormon, sed en altaj dozoj, ĝi ekscitas kaj malhelpas dormon. La naturo instruas al ni la malfacilecon de medicina praktiko. Kiel kristano, aŭskultante Dion, mi rimarkas, ke la homaro jam dum proksimume 5800 jaroj rezignis pri fizika kaj kemia scienco. Homoj vivis sur la tero en pli-malpli sanaj kondiĉoj ligitaj al pli-malpli damaĝaj kaj detruaj manĝelektaj, kaj ili akceptis la sekvojn, foje mortante pli junaj ol normale. Sed dum ĉi tiuj 5800 jaroj, la naturo ne suferis pro iliaj manoj. Moderna scienco aperis kiel diabla venenigita kaliko, kaj ĝia veneno disvastiĝis sur kaj tra la tuta tero. Ni devas esti honestaj kaj rimarki la kaŭzitajn damaĝojn. Ĝi havas sekvojn, kiuj, por la unua fojo, pridubigas la plilongigon de la vivo sur la tero. Ĉu ĉi tiu simpla observado ne pravigas penton aŭ bedaŭron pro tio, ke ĝi permesis al scienco kompromiti bonfarton kaj vivon? Anstataŭ esti akuzita, la scienco religie dominas la mensojn de politikaj gvidantoj, kaj ĝi trudas sian vidmanieron. En la novaĵoj ekde 2020, ĝi estas ĉe la origino de la kompleta paralizo de eŭropaj kaj okcidentaj nacioj. Ĉar ĝiajn decidojn obeas la ŝtatestroj mem. La malbeno forlasi Dion kaj liajn normojn havas tre altan prezon, kaj ĉi tio estas nur la preludo, la antaŭpago de la fakturo por la prezo, kiu restas pagenda.

Samtempe, ĉirkaŭ 1843, oni povas observi du ŝanĝojn kun grandegaj sekvoj. Unuflanke, provo de fido bazita sur intereso pri la profeta vorto de Dio metis la protestantan kristanan fidon en Usono al la provo. Aliflanke, post la hontinda, eĉ katastrofa, rezulto observita de Dio, la sama Usono kaj Eŭropo lanĉiĝos en la disvolviĝon de industria fizika kaj kemia scienco. En Francio, ni vidas la unuan vaporveturilon; en Anglio, aperas la unuaj vaportrajnoj, reloj trairas kristanajn kaj koloniigitajn landojn. Poste, estas la vico de nafto por instigi benzinajn motorojn. En Usono, borplatformoj estas starigitaj en grandaj nombroj en malamikaj areoj, kiuj longe restis dezertaj. Ĉe la fino de la Dua Mondmilito, la disvolviĝon de la unua usona atombombo sekvas pli ol 2 000 eksplodoj por testoj ĝis nia tempo. Ĉu ni serĉu aliloke la kaŭzon de la tutmonda varmiĝo? Kion reprezentas la karbondioksidadaj emisioj de modernaj motorveturiloj kompare, sciante krome, ke karbondioksido estas la nutraĵo de la planta mondo? Ho, vi rikoltas hodiaŭ tion, kion dum generacioj, en senkonscieco kaj senzorgeco, la homa scienco semis. La temo de atomtestoj nur altiris la atenton de la popolaj masoj kiam tiuj testoj okazis proksime de homaj loĝejoj. Laŭlonge de la tempo, tiuj testoj estis faritaj en dezertoj aŭ subteraj areoj, aŭ eĉ en la koro de la maroj. Ankaŭ, la homaro subtaksis iliajn gravajn konsekvencojn, ĉar la Tero estas fermita ujo, grandega, sed tamen limigita. Mi malkovris en la interreto filmeton, kiu prezentas en akcelita animacio la sinsekvon de 2100 atombombotestoj de diversaj potencoj. La afero estas impresa kaj tre malkaŝanta pri la konsekvencoj faritaj por la tera atmosfero kaj por la grundo de surradiitaj zonoj, kondamnitaj ĉar igitaj neloĝeblaj dum jarmiloj. La rusa Caro-bombo detruas ĉiun bestan kaj plantan vivon en fajra ringo, super diametro de 500 kilometroj, kaj ĝi estos uzata en la Tria Mondmilito, kiu venas antaŭ 2030. Ĉu Dio zorgas hodiaŭ pri la stato de sia planedo? Ne, ĉar li sciis sian finon de la komenco. Ĝi estas ligita al la sorto de la homo kaj ekzistis nur por porti lin al la detruo de lia specio post 6.000 jaroj. Por kompreni ĉi tiun rezignacion de Dio al detruo, kiun li mem programis, sciuj, ke inter 533, la dato de la dekreto de Justiniano, kiu establis la romian papan reĝimon, kaj 538, la dato de lia efektiva instalado en Romo, en 535 kaj 536, du grandegaj vulkanoj sinsekve elŝprucis sian polvon kaj toksajn gasojn en la atmosferon, ĉiu ĉe kontraŭaj finoj de la spektro; unu en Centrameriko, la alia en Indonezio. Polvo disvastiĝis tra la tuta tero en ambaŭ hemisferoj, kaj la imperia regno de imperiestro Justiniano, konstante kovrita de mallumo, estis trafita de malsato kaj pesto, mortigante milojn. Tio estis la maniero de Dio marki la tempon por la instalado de la malhela papa reĝimo. Li ne celis ŝpari sian planedon. En niaj modernaj tempoj, la homo longe uzis la maron kaj la teron por recikli siajn rubaĵojn. Sed kreante plaston, per sia scienco, li donis al fiŝoj kaj mariskoj manĝaĵon, kiun ili ne asimilas kaj kiu mortigas ilin. Konsideru do, ke ĉi tiu afero nur konfirmas la finon de la mondo por 2030. Ĉar la akumulitaj eraroj kaj la damaĝo, kiu rezultos el nuklea milito, lasas neniun ŝancon por longdaŭra supervivo por la homa specio origine kreita laŭ la bildo de Dio. Antaŭ ĉi tiu detruo, aperos la problemo de pura akvo, trinkebla sen kaŭzi malsanojn. Ĉar la uzo de pesticidoj kaj kemiaj sterkaj ekde ilia unua produktado en Usono poluis kamparon kaj subterajn akvonivelojn, ĝis la punkto, ke trinkakvo komencas malabundiĝi. Sed scienco ne estas la sola kulpulo, ĉar la kresko de urbaj

loĝantaroj nun atingas nivelojn, kiuj kreas ĉenreakcion de problemoj. Kiam oni vivis en la kamparo, homoj ne koncentris siajn rubaĵojn kaj ĉiu ĉerpis sian propran manĝaĵon el la tero. Kaj la naturo ne suferis pro ilia ĉeesto. La grundo regeneriĝis nature jaron post jaro. La rezigno de ĉi tiu vivospeco markis la komencon de malica ciklo, kiu fine kondukus al la neebleco supervivi sur la tero.

Falsa pieco

Kiel tiu ĉi esprimo indikas, tiu ĉi pieco baziĝas sur "malvera" koncepto pri amo. La koncernatoj spertas unu-flankan amon. Ilia kontento centriĝas sur si mem; tiuj homoj amas Dion kaj la ideon, kiun ili havas pri Dio, kaj tio sufiĉas por ili. Tiu ĉi koncepto pri amo estas malvera, ĉar amo konstruiĝas per renkonto, kies celo estas la interŝanĝo kaj kunhavigo de komuna plezuro. Por kredanto, estas grave kaj nemalhavebla zorgi pri kiel Dio juĝas ilin, por ne trompi sin pri la naturo de ilia rilato establita aŭ ne kun Dio. Jesuo diris al siaj fidelaj disĉiploj: "*Mian pacon mi donas al vi .*" Tio ne estas mirakla paco, sed simple la natura sekvo de la ripozo de la animoj de la elektitoj, ripozo akirita kiam ilia konscienco ne plu igas ilin senti sin kulpaj. Kaj tiu ĉi ripozo estas do la natura frukto de oboe al la ordonoj de la sava plano difinita kaj plenumita de Dio en Jesuo Kristo. Jen kiam la vortoj de la Biblio bezonas esti tradukitaj ĝuste. Kontraŭe al tio, kion diras iuj versioj, Paŭlo ne diris: "*Ĉio, kio ne estas konvigo, estas peko*", sed: "*Ĉio, kio ne estas fido, estas peko*". "*Konvinko*" povas rilati al io falsa; male, "*fido*" rilatas al la skriba vorto de Dio, kiu ne povas esti falsa, specife en siaj originalaj "*hebreaj kaj grekaj*" tekstoj. Vi povas do kompreni, ke vera pieco kaj falsa pieco estas identigitaj kaj distingitaj unu de la alia per la koncepto, kiun ĉiu homa kreitaĵo donas al biblia Skribo.

Sub inspiro de demonoj, la religia aspekto povas preni multajn formojn laŭ iliaj inventoj; formoj, kiujn la universala religia vivo malkaŝas ĉie sur la tero. Tial, en sia saĝo, Dio gravuris unikan vojon por konduki la pentantan pekulon al sia oferto de savo, kiu baziĝas ekskluzive sur la morto de sia Kristo. Por ke tiu rimedo estu prezentita al homoj ĝis la fino de la mondo, li skribis sian planon en la Biblio. Tial la savo baziĝas sur la vera scio de tiuj sanktaj Skriboj, de la unuaj vortoj skribitaj de Moseo sub la diktaĵo de Dio, ĝis la lastaj, skribitaj de la apostolo Johano, kies spirito estis kaptita de Dio, por prezenti al li la viziojn de sia Revelacio nomata Revelacio.

La homo devas lerni malfidi siajn proprajn pensojn, ĉar li ne kapablas distingi inter ili tiujn, kiuj venas de li mem, tiujn, kiuj venas de Dio aŭ unu el liaj anĝeloj, kaj tiujn, kiuj venas de diablaj demonoj. Nia cerbo estas "hakita", kaj en ĉi tiu situacio, nur la Biblio kaj ĝiaj instruoj ofertas al ni dian garantion. Ekzemple, ekde la komenco de lia tera ministerio, ni vidas Jesuon forpuŝi la tentojn de la diablo citante la Skribojn. Ĉi tiu ekzemplo estas donita al ni por ke ni imitu lin kaj komprenu, ke vera pieco povas baziĝi nur sur perfekta kongruo kun la normoj de sankteco establitaj kaj rivelitaj de la tuta Biblio. Memoru ĉi tiun kunvenigantan signon, kiu karakterizis la protestantan kredon en la 16-a jarcento: "Sola scriptura", latina formulo signifanta "Skribo sole". Ĝi konservis sian tutan

valoron tra la tempo kaj ankoraŭ, en la fina atendo de la glora reveno de Jesuo Kristo, faras la tutan diferencon inter vera kaj falsa pieco.

Samseksemo

Ĉi tiu temo postulas multan atenton. Konforme al la antaŭa temo, scio pri la "hakado" de nia cerbo estas esenca. Tiuj, al kiuj mankas ĉi tiu scio, atribuas ĉion, kion ili sentas, al la naturo kaj ĝia funkciado, kaj logike, normaligas ĝin. Mi legis en Proverboj 29:18: "*Kie ne estas vizio, la popolo pereas; feliĉa estas tiu, kiu observas la leĝon!*" Sen fido kaj ĝia revelacio, la moderna okcidenta homo ne kapablas imagi, ke tio, kio okazas en li, povas esti kaŭzita de ento fremda al li. Kiel Tomaso, se ili ne vidas, ili ne kredas. Kaj tie kuŝas la problemo, la pensoj kaj sentoj de nia cerbo ne estas videblaj. Sed la sento restas individue nekontestebla. Sammaniere, kiel murdaj pensoj estas inspiritaj de demonoj ĉe murdistoj, instigoj kredi sin virino por viro aŭ inverse, viro por virino, okazas kaj klarigas samseksemon kaj ĉiajn eĉ pli abomenindajn perversaĵojn. La termino estas forigita: "*abomenindaĵo*". Ĝi estas tiu, kiun Dio donas en la Biblio al la praktikoj, kiujn li juĝas kaj kondamnas. En la malnova interligo, la dia juĝo estis plenumita de la popolo, kiu ŝtonumis ĝismorte la homojn kulpajn pri ĉi tiuj "*abomenindaĵoj*". En la nova interligo, Jesuo persone prenis respondecon pri la meritita repago pro la pekoj faritaj kontraŭ Dio. "*Venĝo estas Mia, puno estas Mia*", li diris. Tamen la juĝo de Dio pri ĉi tiuj aferoj ne ŝanĝiĝis, kaj lia kondamno de abomenindaĵoj daŭras ĝis la fino de la mondo, ĉar li deklaras en Apokalipso 21:27: "**Nenio malpura eniros en ĝin, nek iu, kiu praktikas abomenindaĵon aŭ mensogon**; nur tiuj, kiuj estas skribitaj en la libro de vivo de la *Ŝafido, eniros*."

En nescio, ĉiu tera kreitaĵo povas esti trompita de nevideblaj demonoj, sed tiu ĉi senkulpigo ĉesas ĉar la malpermesoj de Dio estas rivelitaj kaj alportitaj al la scio de homoj, per la Skriboj de lia Sankta Biblio. Tial samseksemo kaj ĝiaj perversioj konsistigas malsanojn de la homa animo, kiujn la Ĉiopova Jesuo Kristo povas kuraci, kiam la viktimo pretas konvertiĝi kaj obei ĉiujn liajn ordonojn. Por li, temas pri tute ŝanĝi sian mastron. La homo estas aŭ sub la dependeco de Dio, aŭ sub tiu de la diablo aŭ liaj demonoj. Li havas nur la elekton inter libereco en obo al Dio aŭ sklaveco en submetiĝo al demonoj kun morto kiel sia destino.

En la nova interligo, nur ĉi tiu teksto de Paŭlo, el Rom. 1:26 ĝis 32, memorigas pri la kondamno de seksaj devioj fare de Dio: "*Tial Dio lasis ilin al malhonoraj pasioj; ĉar eĉ iliaj virinoj ŝanĝis la naturan uzon en kontraŭnaturan; kaj tiel same la viroj, forlasante la naturan uzon de virino, brulis en sia volupto unu al la alia, viroj kun viroj farante maldecajn aferojn*, kaj ricevante en si la konvenan rekompencan de sia eraro. Kaj ĉar ili ne ŝatis havi Dion en sia konado, Dio lasis ilin al malaprobinda menso, por fari aferojn nekonvenajn, plenigitaj de ĉia maljusteco, malboneco, avido, malico; plenaj de envio, mortigo, malpacemo, trompo, malico; klaĉemuloj, kalumniantoj, malpiaj, arogantaj, fieraj, fanfaronantaj, elpensantoj de malbonaĵoj, malobeemaj al gepatroj, sen kompreno, sen fido, sen natura amo, sen kompato. Kaj sciante la juĝon de Dio, ke tiuj, kiuj faras tiajn agojn, meritas morton, ne nur faras ilin mem, **sed ankaŭ ĝojas pri tiuj,**

kiuj faras ilin. La kulmino de tiuj " *abomenaĵoj* " estas atingita hodiaŭ per la fakto, ke samseksemuloj, kies statuso estas leĝigita de homaj leĝoj, publike pretendas la savon ofertitan de Jesuo Kristo. Modernaj homaj socioj, kiuj, post kondamni tiujn aferojn, hodiaŭ leĝigas kaj " *aprobas* " ilin, altiras sur sin la justan koleron de Dio. Aprobo tial portas gravajn kaj terurajn konsekvencojn eĉ por tiuj, kiuj ne praktikas ilin mem. Ĉiuj baldaŭ spertos la normon de lia justa kolero. Sed ĉi tiu tipo de " *abomenaĵoj* " ne estas la ĉefa celo de la dia juĝo rivelita en lia Apokalipso, en kiu la termino " *abomenaĵo* " rilatas al la falsaj kristanaj religioj, kiuj pravigas, per la praktiko de dimanĉo, la gloradon de la pagana tago dediĉita al la gloro de la sundio. Ĉi tiu tipo de idolkulta abomenaĵo estas ligita, en Apok. 21:27, al la termino " *mensogo* " aŭ, la absoluta malo de ĝia " *vero* ", kiu indikas la normojn de ĝiaj leĝoj kaj la unikan formon de ĝia sava projekto.

Dio kaj plezuro

Ĉi tiu punkto valoras rimarkon: plezuro estis kreita de Dio por instigi agojn necesajn en lia plano por la vivo sur la tero. En la sekva ago, plezuro instigas la reproduktadon de specioj. Ĉi tio validas por homoj kaj bestoj. Gustuma plezuro ekzistas por instigi la nutradon kaj reproduktadon de niaj vivantaj ĉeloj. La nocio de plezuro permesas al homoj dresi bestojn, kiuj ligas la plenumon de ago al la plezuro akirita en la formo de oferto de agrabla manĝaĵo. Dio agas same kun siaj elektitoj, al kiuj li deklaris en Jesuo, en Mateo 7:7: " *Petu, kaj estos donite al vi; serĉu, kaj vi trovos; frapu, kaj estos malfermite al vi.* " " *Serĉado* " konsistigas penon, kaj " *trovado* " estas ĝia rekompenco. Ĉi tiu leĝo de plezuro, kiu validas en ĉiuj kampoj, montras la ekziston de la Kreinto Dio plena de amo por siaj kreitaĵoj. Hazardo sole ne povus zorgi pri ofertado de plezuro al estaĵoj vivantaj sur la tero. Ili tial meritas esti nomataj: teraj kreitaĵoj de la vivanta Dio, kaj kiel tiaj, ili ŝuldas al li, almenaŭ, respekton, honorojn kaj gloron. La adoro kaj amo al lia persono restas la suplemento alportita nur de liaj elektitoj. Kiel Daniel, laŭ Dan. 10:12, tiuj, kiuj " *celas kompreni* " la misterojn proponitajn en la formo de diaj revelacioj, estas rekompencitaj per akiro de respondoj de Dio. La rekompenco de la studado estas scio, kiu transformas nian personecon. Kio validas por fizika nutraĵo, validas same por spirita nutraĵo. Tial ni legas en Mat. 4:4: " *Jesuo respondis: Estas skribite: Ne per pano sole vivos homo, sed per ĉiu vorto, kiu eliras el la buŝo de Dio.* " ".

Sed plezuro estas ligita al strikte persona individua aprezo. La plezuro de unu persono ne nepre estas la plezuro de alia. Ankaŭ, oni devas kompreni, ke la plezuro pravigita de Dio troviĝas nur en la vivnivelo, kiun li aprobas. La plezuro de la elektitoj ne estas tiu de la falintoj. La vivo ofertas senkulpajn plezurojn, sed, fruktoj de perversio, aliaj specoj de plezuro estas malpermesitaj kaj kondamnitaj de Dio. Ĉi tiujn demonoj favoras kaj kuraĝigas en la mensoj de ribelemaj homoj; la plej multnombraj, reprezentitaj en amasoj.

Francio dividita kaj rompita

Ĉi tiu situacio, agnoskita kaj rimarkita fine de 2021, povus esti evitata se ĝiaj gvidantoj sciis kiel utiligi la historiajn lecionojn raportitajn en la Biblio.

La unua leciono de la atesto de Dio malkaŝas la malbenon de nekongruaj homaj miksaĵoj. Genezo 6 rakontas kiel la geedzeco, kiuj unuigis homojn el la fidela tendaro, la "filoj de Dio", kun la "filinoj de homoj", la idolkulta malfidela tendaro, rezultigis la disvastiĝon de malbono kaj, kiel punon, kompletan detruon per la akvoj de la diluvo.

La dua leciono kondukas nin al la tempo, kiam la familio de Jakob, aŭ Izrael, ekloĝis en Egiptujo kun Jozef, kiu fariĝis la granda veziro de Faraono. Ĉirkaŭ du jarcentojn poste, kolektitaj ĉe Goŝen en la fekunda regiono de Nilo, la hebreoj komencis multe nombriĝi; pli ol miliono da viroj, plus virinoj kaj infanoj. Ĉi tiu kresko prave maltrankviligis la novan Faraonon, kies prudenton ni devas saluti. Ĉi tiu kresko povus iam ajn ekfunkciigi internan militon en lia lando Egiptujo. Ĉi tiu Faraono montriĝus ribelema al Dio, sed li ne estis stulta. Li zorgis pri la intereso de sia popolo. La kunvivado de la hebreoj kaj la egiptoj atingis sian limon kaj prenis la formon de terura malbeno por la bonveniga egipta popolo.

Iom poste, post la dek malinstigantaj plagoj de Dio, la popolo vagos en la dezerto dum kvardek jaroj, post kiuj Izrael entreprenis konkeri Kanaanon, la landon de la gigantoj, la Amoridoj, kies maljusteco atingis sian kulminon, 400 jarojn post la anonco farita de Dio al Abraham en Genezo 15:16: "*En la kvara generacio ili revenos ĉi tien; ĉar la maljusteco de la Amoridoj ankoraŭ ne estas plena .*" Kaj tie, por certigi daŭran trankvilon por Izrael, sia popolo, Dio entreprenis ekstermi la loĝantojn de la lando antaŭ la antaŭeniro de la Hebreoj. Li sendis krabrojn kaj venenajn muŝojn kontraŭ la gigantojn, kiuj malpliigis ilian loĝantaron. La ordono de Dio donita al Izrael estis neniam lasi siajn malamikojn pluvivi. Kvankam ĉi tiu ordono povas ŝajni terura al sentemaj kaj humanismaj animoj, ĝi devenas de la absoluta dia saĝo de la granda kreinto Dio. Permesi al malamiko vivi certe preparus la vojon por malamikeco inter liaj posteuloj. Kaj Dio volis ŝpari al sia popolo travivi ĉi tiun tragikan situacion. Izrael malobeis ĉi tiun dian ordonon kaj fine suferis la dolorajn konsekvencojn. Post la peko de la antaŭdiluvianoj, oni povas kompreni kial Dio provis eviti plian homan miksiĝon por protekti sian popolon Izrael kontraŭ la idolkultaj religiaj praktikoj de aliaj tute paganaj popoloj.

La averto de Dio estis senutila, geedziĝoj kun fremduloj alportis la koleron de Dio sur Izraelon, kiu fine sinkis en apostazion kaj idolkulton. Kaj la finan lecionon ni trovas en Jerusalemo post la reveno de la hebrea popolo el la deportado al Babilono en Ĥaldeo, en ago atribuita al la pastro Ezra; en Ezra 9:1: "*Post kiam ĉi tio finiĝis, venis al mi la estroj, dirante: La popolo de Izrael, la pastroj kaj la Levidoj, ne apartiĝis de la popoloj de ĉi tiuj landoj, sed ili imitas iliajn abomenindaĵojn* , tiujn de la Kanaanidoj, la Hitidoj, la Perizidoj, la Jebusidoj, la Amonidoj, la Moabidoj, la Egiptoj kaj la Amoridoj. **Ĉar ili prenis iliajn filinojn por si kaj por siaj filoj, kaj miksis la sanktan rason kun la popoloj de ĉi tiuj landoj ; kaj la estroj kaj la magistratanoj estis la unuaj, kiuj faris ĉi tiun pekon .**" Por reakiri la aprobon de Dio, oni faris decidon; Ezra 10:3: "*Nun ni faru interligon kun nia Dio, ke ni forigu ĉiujn ĉi tiujn virinojn kaj iliajn infanojn, laŭ la*

konsilo de mia sinjoro kaj de tiuj, kiuj timas la ordonojn de nia Dio; kaj fariĝu laŭ la leĝo. " Kaj fariĝu; Ezra 10:17: " *En la unua tago de la unua monato ili finis ĉiujn virojn, kiuj prenis aligentajn edzinojn .* "

En sia tempo, la profeto Bileamo rivelis al reĝo Balak kiel, edzinigante la filinojn de sia popolo al la filoj de Izrael, li povus korupti ilin kaj senigi ilin de la subteno de Dio. Dum la kristana epoko, ĉi tiu ago estis reproduktita je pli granda kaj pli spirita skalo. Dio simbole reprenas la agon de Bileamo por illustri la eniron de paganismo en la kristanan religion en Apokalipso 2:14: " *Sed mi havas kelkajn aferojn kontraŭ vi: ĉar vi havas tie tiujn, kiuj tenas la doktrinion de Bileamo, kiu instruis al Balak meti falilon antaŭ la filojn de Izrael, por ke ili manĝu oferitajn al idoloj kaj malĉastu.* " La koncerna loko estas Romo, " *kie estas la trono de Satano* ", kiel specifikas la antaŭa verso 13; ĉi tio estas el la jaro 538. La uzo de la konata alparolformo fare de la Spirito estas pravigita per la fakto, ke en Romo ankoraŭ estas veraj servistoj de Jesuo Kristo. Post Jerusalemo, Romo fariĝis la loko, de kie la Okcidento estis kristanigita anstataŭ evangeliigita. Ĉar la agadon gvidis la homoj de " *la doktrino de Bileamo* " kaj estis la romkatolika religio kiu disvastiĝis kaj ne la vera kristana kredo.

Kompreneble, Francio ne estas Israelo, sed donante siajn lecionojn per la sperto de ĉi tiu hebrea popolo, Dio ofertas ilin al ĉiu inteligenta homo, por ke li povu profiti de ili, kia ajn estas lia popolo kaj lia denaska origino.

Neeble estas ne rimarki kiom damaĝe estas por homoj ne ĝui bonan rilaton kun Dio. Ĉar la finaj sekvoj estas morto kaj detruo.

La leciono, kiun ni ĵus vidis, baziĝas sur la danĝeroj de etna miksado, kaj tio estas ĉefe la kazo por du landoj: Usono kaj Francio. Francio distingiĝas per la rajto je la grundo, kiu aŭtomate donas francan naciecon al ĉiu infano naskita sur ĝia teritorio kaj ĝiaj transmaraj posedaĵoj. La tragika destino de ĉi tiu nacio estis konstruita sur preskaŭ suikidaj decidoj: bonvenigo de siaj malamikoj, sed ankaŭ la malpermeso registri statistikojn pri la konsisto de sia loĝantaro. La problemo, kiun Faraono timis por sia Egiptujo, falos sur Francion kaj kondukos al ĝia murdema ruino. En Apokalipso 11:8, la nomo " *Egiptujo* " simbole donita al ĝia ĉefurbo, Parizo, estas do bone pravigita. Rigardante ĝian historion, ĉi tiu lando estis trafita de ĉenaj malbenoj. Ekde kiam Klovizo, la unua reĝo de Francio delogita de Romo, fariĝis subtenanto de ĝiaj papoj; poste, en la 16-a ^{jarcento}, Parizo markis sian alligitecon al katolikismo per batalado kontraŭ la protestanta reformita kredo. Poste, post sia Revolucio kaj la Respubliko, ĝi fariĝis kolonia potenco. Kaj jen kie ĝia fina malbonŝanco estis preparita. Ĝi fine perdis siajn aziajn koloniojn kaj tiujn de Magrebo. Malkoloniigo markis la komencon de ĝia malkresko, sed tutmondismo kaj la amaskomunikiloj igis afrikajn kaj nordafrikajn loĝantarojn enmigri al Francio, tiel malferma kaj bonveniga, por profiti de ĝia reĝimo de libereco kaj ĝia socia malavareco. Sed inter ĉi tiuj alvenoj estas islamanoj plenaj de indigno kontraŭ la iama koloniigisto, kaj la konflikto, kiu forpelis Francion el ilia lando, ripetiĝos ĉi-foje sur la tero de Francio, kiun Dio transdonos al ili. Tiel, la Eŭropo de la " *dek kornoj* " de Daniel 7:7-24 estos punita per Tria Mondmilito laŭ la bildo de Judujo, kiu estis frapita de Dio tri fojojn, de la reĝo Nebukadnecar, laŭ 2 Kron. 36:5 ĝis 21.

La kunekzisto de pluraj monoteismaj religioj ene de la sama nacio kreas problemojn pro la frustriĝo de la kompromisoj necesaj por obei la normojn establitaĵojn de tiu ĉi gastiganta nacio. La semajna ripoztago sole kreas malfacilaĵojn en la organizado de laboro, sciante ke la ripoztago observata de kristanoj estas la unua tago, tiu de islamanoj estas la sesa, kaj tiu de judoj kaj elektitaj kristanoj estas la sepa. Pli frue aŭ pli malfrue, la islamano venas postuli respekton por sia ripoztago, la sesa; la judo faras same por obei la imperativan ordonon de sia Dio; la lando, kie la unua tago estas la normo, rifuzas tiujn postulojn kaj ĝi estas kolizio kaj religia konfrontiĝo. Ĉar submetiĝo al normo kontraŭa al tiu de la praktikata religio kreas senton de frustriĝo ĉe la malkontenta sekvento. Fakte, la paco atingita ĝis nia tempo baziĝis sur la manko de konscio pri tiu frustriĝo. Religio ne estis la ĉefa zorgo de enmigrintoj el Magrebo; estis laboro kaj mono por pluvivi, kiuj devigis ilin transiri la Mediteranean Maron por ekloĝi en Francio. Sed hodiaŭ, setlantaj, ŝtatigitaj, kaj en pli granda nombro, islamanoj sentas sin ĉiam pli frustritaj, kaj iliaj postuloj fariĝas pli kaj pli urĝaj.

Inter la loĝantaroj bonvenigitaj de Francio, estas nigruloj, kiuj plenigas la adventistajn preĝejojn de Parizo kaj Liono. Nigruloj pli bone rezistis la influon de la sekulara ateisma fluo de okcidentaj blankuloj. Ofte animismaj laŭ sia origino, nigruloj ĉiam konsciis pri la ekzisto de senkorpaj spiritoj kaj ili konservis rilatojn kun ili markitajn per videblaj manifestiĝoj; ankaŭ, la supernatura estas natura por ili, male al skeptikaj aŭ nekredantaj blankuloj. La alproksimiĝo al la Dio de vero estas tiel faciligita por ili.

Kristnasko

Ĉi tiu tiel nomata kristana festo estas markita per kriterioj, kiuj povas nur igi ĝin malamata de la Dio de vero. Bazite sur la amasiĝo de mensogoj kaj idolkulto, vi povas kompreni, ke mi ne troigas farante ĉi tiun juĝon.

Unue, notu, ke ĉi tiu festo ne estis organizita laŭ la volo de Dio; la Biblio ne donas precizecon por fiksi daton por la naskiĝo de Jesuo, la Kristo de Dio. La kialo de ĉi tiu silento estas, ke Dio donas gravecon al la morto de Jesuo, ne al lia naskiĝo. Organizante ĉi tiun feston supozeble festantan la naskiĝon de Jesuo, la katolika religio plifirmigas kaj pravigas sian reprezentadon de Kristo en la stato de bebo tenata en la brakoj de Maria, lia patrino, kiu estas mem la objekto de la ĉefa adorado.

La dato elektita de Romo, la 25-a de decembro, estis origine tiu de la naskiĝo de la homa dio Tamuzo, filo de la homa diino Semiramiso, edzino de la reĝo de Babelo, la fama Nimrodo, ankaŭ tre homa. Tamuzo estis reprezentita per la bildo de suna disko. La vorto "Kristnasko" devenas de la latina "dies natalis", kiu signifas naskiĝtagon; tiu de ĉi tiu pagana Tamuzo. Inter la romanoj, ĉi tiu periodo estis dediĉita al la Saturnalioj markitaj de orgiaj praktikoj. Por plaĉi al popoloj, kiuj amis festi kaj volis konservi sian feston, katolikismo ŝanĝis sian motivon. Tiel, la naskiĝo de Jesuo anstataŭigis tiun de Tamuzo aŭ tiun de la Saturnalioj. La ligo inter Tamuzo kaj Jesuo estis la suna disko, ĉar, por papa Romo, Kristo estas la sundio festata kaj adorata la 25-an de decembro, kaj la unua tago de la semajno de la dia ordo subite fariĝis, laŭ homa decido, la " **sepa**

tago". » ekde 1981, en la vortaro Larousse; ĉi tiu nova normo estis trudita per la decido ISO 8601 de la Internacia Organizaĵo por Normigado.

Usono, komerca kaj "*komercisto de la tero*" en Apokalipso 18:11, kreis la mitan rolulon de Patro Kristnasko. Ili donis al li lian aspekton kaj liajn kolorojn, blankan kaj ruĝan, kiuj jam karakterizis ilian limonadon "Koka-kolaon". Usono donis al ĉi tiu festo sian aspekton kaj ĝian komercan celon, renovigante la principon oferti donacojn al infanoj, kiel la paganoj faris por Tamuzo. Tiel, la festo, kiu ravas gepatrojn kaj infanojn en ĉiuj okcidentaj nacioj, estas nenio alia ol koncentriĝo de abomenindaj agoj kapablaj, nur, kolerigi la Dion de vero, Jesuon Kriston. Sciante ĉi tiujn aferojn, liaj elektitoj bone farus sin deteni de partopreno en ĝi.

La Biblio atestas pri la "*glora libereco de la infanoj de Dio*". Ni ne devas erari pri la signifo de ĉi tiu vorto "*libereco*", ĉar ĝi havas signifon nur por Dio kaj liaj elektitoj kontraŭe al "*la sklaveco de peko*". Klare kaj precize, la kreitaĵo obeas Dion aŭ la diablon. Obeo al Dio konsistas el apliki la normojn de liaj leĝoj, kaj obeo al la diablo konsistas el malobei Dion kaj eniri en disputon kun li. Se la Biblio tamen substrekas la aperon de ĉi tiu "*libereco de la infanoj de Dio*", tio estas ĉar en Jesuo Kristo, krom la semajna celebrado de la sanktigita Ŝabato, ĉiuj aliaj religiaj festoj de la malnova interligo malaperas. La religia vivo tiel simpligas ĝis la ekstremo, kaj la "elektitoj de Kristo" ĝuas konkretan kaj tre realan liberecon. Neniu bezono de tera peranto, la kontinua vivo de ĉiu fariĝas formo de adorato, kaj la normo sekvota estas skribita en la Biblio, kiu, laŭ Apokalipso 11:3, konsistigas la "*du atestantojn*" de la vivanta Dio. Kaj ĉefe, la rilato konservata kun Dio ofertas la helpon kaj konsilon de Jesuo Kristo, kiujn li alportas en la Sankta Spirito al tiuj, kiuj vere apartenas al li; kaj tio, ĝis la fino de la mondo, laŭ lia promeso, kiu estos fidele plenumata kaj honorata.

Kiel la falsa Kristnasko, la ripeta uzado de la nomo "dimanĉo" konsistas el pravigado de ĝia karaktero kiel "la Tago de la Sinjoro", kiam ĝi fakte estas nur la "tago de la diablo", kaj pli forte ekde 1981, kiam oni atribuis al ĝi la normon de "**sepa tago**" de niaj semajnoj. Kiel la "unua tago", la nomo "la Tago de la Sinjoro" povus esti historie pravigita kiel la tago, kiam Jesuo aperis vivanta kaj resurektis al siaj disĉiploj. Sed ĉi tiu resurekto ne pravigis esti festata per semajna ripozo je la kosto de la "Ŝabato" sanktigita de Dio. Por atesti nian alligitecon al la vero establita de Dio, kun miaj fratoj kaj fratinoj en Kristo, ni renomis la romian "dimanĉon" al "Soldi", kio konformigas ĝin al la nomo donita en la angla "Sunday" kaj en la germana "Sonntag". Nomante ĉi tiun tagon "Soldi", la scivolemo de la interparolantoj povas esti vekita kaj oferti la ŝancon por sana klarigo. Notindas, ke la nomo "Dimanĉo", tio estas "dimanĉo" tradukita el la latina "Dies Domenica", estis trudita nur en Francio, "la plej aĝa filino" kaj historia armita subtenantino de la Katolika Eklezio, en Hispanio, Portugalio kaj Italio, kie ĝi portas la nomon "Domenica", kiu signifas "Sinjoro"; en Italio, kie troviĝas la Papa Sankta Seĝo, "*la trono de Satano*", mem, estas ĝia inspiro. La kulmino de la aroganteco de Katolikismo estas, ke en la itala, la vorto "Sabato" indikas **la sanktan Sabaton de Dio. kiun Romo metas en la sesan pozicion de la tagoj de la semajno**. En la franca normo, ĉi tiu ago restas nerimarkita ĉar la vorto "sabbath" kaj ĝia radiko estis anstataŭigitaj per la nomo "Samedi", en kiu la

anstataŭigo de la "b" per la "m" igas la nomon "Sabbat" ignorata. Sub ĉi tiu obskura nomo "Samedi" ĝi povas esti konfuzita kun la angla "Saturday", kiu festas la gloron de la romia dio "Saturno".

La elektitoj de Kristo, Dio de vero, devas do, en scio, rekonsideri ĉi tiujn normojn establitajn de la diablo kaj konstrui sian rilaton kun Dio, adoptante, en siaj mensoj kaj sia atesto, lian temponormon kaj tiun de lia semajna kalendaro, en kiu la unua tago de la semajno estas profana tago kaj eĉ profanita, tio estas, malpurigita, de la romia paganismo kiel la aliaj tagoj de la semajno, ĉiuj dediĉitaj al la romiaj astralaj diaĵoj. Laŭ Dio, la semajno do komenciĝas per la "Soldi", aŭ "falsa dimanĉo", kaj ĝi finiĝas en la sepa tago, per "la Ŝabato sanktigita", de lia supera aŭtoritato, por ripozo, ekde la komenco de lia kreo de la mondo; la eterna ripozo de la sepa jarmilo profetita ĉe la fino de ĉiu semajno kaj en kiun nur la "elektitoj de Kristo Jesuo" eniros en la venonta printempo de 2030; la dato, kiu estos markita de lia glora reveno.

Mi memoras la komencan formon de la semajno kreita kaj establita de Dio: unua tago, dua tago, tria tago, kvara tago, kvina tago, sesa tago, kaj sepa tago sanktigita por ripozo kaj nomata Ŝabato.

Viktimo de amasiĝo de skandaloj, Dio deklaris militon kontraŭ la ribelema homaro. Komence de 2020, prezidanto Emmanuel Macron anoncis al la franca popolo, per serioza tono, martelante ilin: "Ni estas en milito." Li kulpigis la agreson je la koronaviruso, kiu aperis en Ĉinio. Sed li ne komprenis, ke tiun agon iniciatis Jesuo Kristo, la ĉiopova Dio. Nun estas esence kompreni ĉi tion: per ĉi tiu puno, Jesuo diras al homoj: "Paco sur la tero finiĝis, definitive finiĝis." Kaj kiam li kondukas homojn al kreado de mortiga viruso, tio estas ĉar li volas atingi morton en la rangoj de la ribelema tendaro. Ankaŭ, oni devas kompreni, ke kia ajn estas la teknika efikeco de la medikamentoj kaj vakcinoj desegnitaj de la homa scienco, ĉi tiuj homaj rimedoj estas uzataj por malhelpi kaj redukti la efikojn de dia puno. Tial Dio multobligas la formojn de siaj atakoj kontraŭ la kulpuloj, kiel indikite en ĉi tiu verso citita en Ezek. 14:21-22-23: "Ĉar tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Kvankam Mi sendos kontraŭ Jerusalemon Miajn kvar terurajn punojn, la glavon, la malsaton, la sovaĝajn bestojn kaj la peston, por ekstermi en ĝi homojn kaj bestojn, ... tamen restos saviĝo, eliros el ĝi, filoj kaj filinoj. Jen ili venos al vi; vi vidos iliajn vojojn kaj iliajn agojn, kaj vi konsoliĝos pro la malfeliĉo, kiun Mi venigos sur Jerusalemon, pro ĉio, kion Mi venigos sur ĝin. Ili konsolos vin, kiam vi vidos iliajn vojojn kaj iliajn agojn; kaj vi scios, ke ne senkaŭze Mi faras ĉion, kion Mi faras al ĝi, diras la Eternulo, JAHVEH ». Notu, ke en ĉi tiu terura mesaĝo, kiu anoncas ekstermadon, Dio memorigas sian savan planon, kiu estas elekti kaj konservi la homojn, kiuj restis la plej fidelaj al li. Post "Jerusalemo", siatempe, en la jaro 70, hodiaŭ estas la vico de la malfidelaj okcidentaj kristanaj popoloj esti celitaj de la timigaj armiloj uzataj de Dio. Li plenumos sian seriozan planon ĝis la fino kaj efektivigos la rimedojn por plenumi ĝin. Tutmonde, la loĝantoj de la tero finfine estos ekstermitaj. Post virusoj, malsato kaj civila milito, universala nuklea milito plue reduktos la nombron de pluvivantaj homoj. Tiam, en la kunteksto de la "sep lastaj plagoj de la kolero de Dio" priskribitaj en Apokalipso 16, la lastaj postvivantoj estos submetitaj al la fina testo de fido, kiu kontraŭstarigos la "Ŝabaton" al la "Tago de la Suno", la

falsa romia "dimanĉo". La minaco de morto, kiu celos la elektitojn de Kristo, turniĝos kontraŭ tiuj, kiuj ĝin decidas, kiam la Dio, kiu savas, intervenos por savi tiujn, kiuj amas lin en perfekta fideleco.

Marŝante al la ĉielo

Mi estis baptita en 1980 kaj tial atingis 40 jarojn da servo por Jesuo Kristo en 2020. Tamen, konstanta fluo de lumo venis en la formo de inspiro por nutri mian scion pri la signifo de la spertitaj eventoj. En la Biblio, ĉi tiu 40-jara periodo aparte karakterizis la sperton de Moseo. Li fuĝis el Egiptujo en la aĝo de 40 jaroj kaj revenis 40 jarojn poste por gvidi la ekzilon de sia hebrea popolo. En 2020, tempo de provita fido finiĝis, ĉar post jardekoj da paco kaj prospero donitaj al la dominaj okcidentaj kristanaj popoloj, Dio agis, laŭ maniero identigebla por siaj elektitoj. La ekonomia blokado kaŭzita de la supertaksitaj efikoj de la Covid-19-Koronaviruso konsistigas videblan pruvon de ĉi tiu ŝanĝo en konduto de la granda kreinto Dio, ofendita, malakceptita, kaj de preskaŭ ĉiuj homoj, malestimata. Historia detalo rimarkinda estas, ke la Covid-19-viruso aperis en Ĉinio ses tagojn post kiam ĝiaj gvidantoj decidis ŝanĝi la Biblion, forigante citaĵojn, kiuj ne konformis "al la vizio de la Ĉina Komunista Partio kaj ĝia gvidanto". Tia atako kontraŭ la sankta skriba Vorto de Dio ne povis resti sen respondo. Covid-19 esprimis tion.

Post la eliro el Egiptujo, longa **marŝo** en la dezerto atendis la hebrean popolon. Ankaŭ por ni, ekde 2020, komenciĝis **fina marŝo** en homa rilata kunteksto, kiu malboniĝas kaj malboniĝos pli kaj pli. Venis la tempo por disiĝo, iel analoge al tio, kion Dio diris kaj faris, laŭ Zeh. 11:14: "*Tiam Mi rompis mian duan bastonon, Uniĝon, por rompi la fratecon inter Jehuda kaj Izrael.*" La referenco al "*Jehuda kaj Izrael*" ne estas ekskluziva, ĉar ĉi tiuj du nomoj servas kiel subteno por la mesaĝoj, kiujn Dio adresas al siaj servistoj ĝis la fino de la mondo. Ĉi tiu "*dua*" "*Bastono*" malkaŝas la finan sekvon de la horo de la juĝo de Dio super la nacioj: la disiĝo aŭ malunueco de popoloj, kiu kondukas al murdema milita agreso. Nu, ĉi tiun "*baston*" antaŭas la rompo de unua "*bastono*" nomata "*Graco*" laŭ Zeharja 11: "*Mi prenis mian bastonon Graco, kaj mi rompis ĝin, por rompi mian interligon, kiun mi faris kun ĉiuj popoloj.*" Ĉi tiu verso malkaŝas, ke de la komenco de sia kreisma projekto, Dio elpensis sian rolon kiel Mesio, kiu devis savi siajn elektitojn per la principo de "*Graco*" ofertita kaj proponita al "*ĉiuj popoloj*". Sed viktimo de universala homa indiferenteco kaj malestimo, kiu donas al li, kiel al la juda pastraro, la valoron de "*tridek arĝentaj ŝekeloj*" cititaj en verso 12, en sia projekto, Dio finas rompi ĉi tiun "*bastonon*", tiel metante finon al sia oferto de "*Graco*". Zeharja 11:12: "*Mi diris al ili: Se plaĉas al vi, donu al mi mian salajron; se ne, vi ne donu ĝin. Kaj ili pesis por mia salajro tridek arĝentajn monerojn.*" "Krom ĝia apliko al la tempo de la fino, la principo de la sinsekvo de la rompado de la bastonoj "*graco kaj Unio*" plenumiĝas individue por la viktimoj, kiuj mortas en la tempoj markitaj de "*la trumpetoj*" kaj la "*plagoj de Dio*". En ĝisdatigo por sabato, la 18-an de decembro 2021, mi klarigis la gravecon de la vorto "*lastaj*" en la esprimo "*la sep lastaj plagoj de la kolero de Dio*". Ĉar ĉi tiu klarigo sugestas la elverŝon de

aliaj plagoj en la tempo antaŭ la kolektiva fino de la tempo de provtempo. Kaj mi memorigas vin, ke dum pli ol 70 jaroj da paco kaj prospero, diaj " *plagoj* " konstante frapis la homaron en la formo de pli-malpli kuraceblaj modernaj malsanoj: kancero, aidoso, Alzheimer-malsano kaj aliaj; al kiuj aldoniĝas la mortoj de viktimoj de fumado, alkoholo kaj kemiaj aŭ naturaj drogoj, kiuj detruas la junularon, trafikakcidentoj, viktimoj de inundoj, neĝglitoj, incendioj, sismaj kaj vulkanaj katastrofoj, cunamoj, sen menciitaj ciklonoj kaj tornadojn, kiuj aparte celas Amerikon, ktp.; ĉio, kio rezultas el la neobservo." de la normoj instruitaj en diaj leĝoj. Ni memoras kiel, por kontentigi la bezonon pri viando de la hebrea popolo, en la dezerto, Dio alportis koturnojn. Ili manĝis tiom multe kaj tiel troe, ke miloj mortis. Malbonaj manĝkutimoj, kiuj ne konformas al la normoj establita de Dio, ankoraŭ hodiaŭ kaŭzas morton kaj malsanon. Aplikitaj je tutmonda skalo, ĉi tiuj mortigaj manĝnormoj povas esti konsiderataj kiel punaj " *plagoj* " destinitaj de la sola kreinto Dio; malsano estante la neevitebla sekvo de malobeoj de la naturaj leĝoj establitaj en lia tera kreaĵo.

En anonimeco kaj apartigo, la elektitoj de Jesuo Kristo okupiĝas ekde 2020, pri la fina paŝo, sur la vojo al la ĉielo, kiu malfermiĝos por ili printempe de 2030. Kaj ĉiuj ĉi tiuj skribaĵoj, kiujn mi prezentas kaj kolektas en ĉi tiu verko, konsistigas, konkrete, ĉi tiun spiritan nutraĵon nemalhaveblan por edifi kaj konstrui la spiritan homon, kiu ĉiuj liaj elektitoj devas fariĝi. Kompreni la juĝon de Dio por aprobi ĝin kaj dividi ĝin kun li estas la celo de ĉi tiu spirita nutraĵo. Estas en reciproka aprobo kaj aprezo, ke komuneco konstruiĝas inter Dio kaj liaj elektitoj; tio, per la ekskluzivaj rimedoj de " *Graco* " akirita per aktiva fido, bazita nur sur la nomo kaj la meritoj de Jesuo Kristo.

Ĉi tiu punkto estas fundamenta por memori. La veraj elektitoj de Jesuo Kristo ne estas celitaj de la plagoj de Dio, kaj ilia protekto baziĝas sur ilia obojo al Liaj leĝoj. Dio sin devontigis montri la diferencon en la traktado de Siaj elektitoj kaj tiu de ribelemaj estaĵoj. Sed, logike, kiam la suno troviĝas, Liaj eksponitaj elektitoj sentas la brulvundojn same kiel la ribelantoj. La traktado de la elektitoj estas esence diferencigita per la nutrado de ilia spirito kiam la manĝelektitoj de la fizika korpo estas aprobitaj de Dio. La vivo estas neapartigebla tuto, Dio kreis la fizikan korpon, la spiriton kiu viviĝas en ĝi, kaj la plantnutraĵon, la idealon de Genezo, kiu konstruas la fizikajn ĉelojn kiuj konsistigas ĝian korpon. Respekto por ĉi tiuj principoj protektas la elektitojn kontraŭ malsanoj ĉar ilia natura imuneco estas plifortigita. En vera kredo, oni ne mokas Dion malobeante Liajn leĝojn kaj vokante Lian helpon kaj socorron kiel faras falsaj religiuloj. La vojo spurita de Jesuo Kristo estas tiu de vero, ĉiam logika, simpla kaj justa. Ĉe la fino de ĉi tiu vojo benita de Jesuo, post trapaso de la lastaj teraj provoj, nia **irado** finiĝos en la ĉiela regno de Dio, kie li pretigis lokon por ni laŭ Johano 14:1 ĝis 4: " *Ne maltrankviliĝu via koro. KREDU al Dio, kaj KREDU al mi. En la domo de mia Patro estas multaj loĝejoj. Se ne estus tiel, mi dirus al vi: Mi iras, por pretigi lokon por vi. Kaj kiam mi iros kaj pretigos lokon por vi, mi revenos kaj prenos vin al mi mem, por ke vi ankaŭ estu kie mi estas. Kien mi iras, kaj vi konas la vojon.* " Vere!

La fazoj de sanktigo

Ĉi tiu teksto citita de Paŭlo en Hebreoj 12:14 malkaŝas la sanigan aspekton de ĝia graveco: “ *Serĉu pacon kun ĉiuj, kaj sanktecon, sen kiu neniu vidos la Sinjoron .*”

Kio estas sanktigo? Paŭlo diras al ni en 1 Tes. 4:17: “ *Ĉar Dio ne vokis nin al malpureco, sed al sankteco .*” “ *Sanktigo* ” estas la absoluta malo de “ *malpureco* ”, tial **pureco** .

sanktigo sole resumas la dian savan programon, kiu estas konstruita laŭ pluraj etapoj aŭ fazoj. Sed jam por kompreni ĝian signifon kaj celon, ni devas konsideri la unuan signifon, kiun Dio donas al ĝi en Genezo 2:3, kie ĉi tiu **sanktigo** estas ligita al la “ *sepa tago* ” de sia kreaĵo: “*Kaj Dio benis la sepan tagon , kaj Li sanktigis ĝin , ĉar en ĝi Li ripozis de Sia tuta laboro, kiun Li kreis, farante ĝin.*” Ĉi tiu verso estas fundamenta, ĉar ĝuste sur ĉi tiu dia deklaro ni povas ligi la sanktigitan **Sabaton de Dio** kaj la **nombron "7"**, kiu nombre indikos lian “ **sanktigon** ” en lia tuta revelacio. Kiel tia, la sanktigita Sabato fariĝas “ **la sigelo de la vivanta Dio** ” en Apokalipso 7:2, tio estas, la signo de lia dia personeco. Ĝis hodiaŭ, de la “sold” mateno de la 19-a de decembro 2021, prenante hereditan interpreton, mi atribuis al ĝi la signifon de la nombro de pleneco. Tamen, ĉi tiu termino ne aperas en ĉi tiu teksto de Genezo, male al la verbo “ **sanktigi** ”. Ankaŭ, eĉ se ĉi tiu pleneco povas esti konservita por duaranga signifo, la signifo de **sanktigo** superas ĝin. Tial, mi tuj faris ĉi tiun modifon tra ĉi tiu verko. Kaj mi devas fari tion, en ĉiuj miaj dokumentoj, ĉar la dia mesaĝo estas konsiderinde ŝanĝita kaj riĉigita. La analizo de Dan. 8:14 fariĝas hela kaj ekstreme logika kaj facile komprenebla. Ĝia ĝusta traduko, kiun la Spirito de Kristo kondukis min malkovri kaj restarigi, estas: “ *Ĝis la 23a horo vespero kaj mateno kaj sankteco estos pravigitaj .*” La tempo de la ekvalido de ĉi tiu profeta dekreto estas la printempo de 1843. Tiam, la kristana kredo estas reprezentita ĉefe en Eŭropo de la roma papa kredo, kies “ *morta vundo* ” (Apokalipso 13:3) portata de la franca revolucia ateismo estis poste “ *resanigita* ” per la konkordato de Napoleono Bonaparte. En sia nova humila kaj submetiĝema aspekto, la katolika kredo reprenas siajn beatigojn, kiuj multobligas la kanonigon de siaj “sanktuloj”, kiujn ĝi ofertas por esti adorataj de siaj sekvantoj. Por la vera Dio, ĉi tiu ago estas idolkulta kaj tial abomeninda. Tial, volante “korekti la aferon”, tio estas, restarigi la normon de vera sankteco, Dio proklamas ĉi tiun profetan dekretan de Dan. 8:14, en kiu aperas la vortoj “ **justeco kaj sankteco** ”. La ebleco atribui “ *la justecon* ” de Kristo kaj la statuson de “ *sanktulo* ” apartenas nur al li. Lia mesaĝo do venas kontraŭi la **papan “arogantecon** ” kondamnitan en Dan. 7:8-20 kaj Ap. 13:5. Tiel, ekde la printempo de 1843, la dia Kristo reprenis sian superan aŭtoritaton, forlasitan dum jarcentoj da mallumo al la roma papa religia potenco. Sed ĉi tiu restarigo aperas nur al siaj elektitoj, kiujn li individue lumigas laŭ ilia amo al sia vero. La restarigo de ĉiuj liaj veroj tiam realiĝas en la sekreto de iliaj koroj kaj mensoj. La mondo tute ne konscias pri la ekzisto de ĉi tiuj ligiloj, kiuj restarigas la dialogon kun la supera Dio. La falsa sankteco, unue establita sur la papoj, trompas la homamasojn. Ĉar ne ĉiu, kiu asertas esti sankta, estas sankta, sed nur tiu, kiun Jesuo Kristo, la granda dia Juĝisto, difinas kiel tian, ĉar li trovas lin inda je tiu statuso. Por plenumi tiun normon, unue, **la praktiko de la Ŝabato** ,

la dia bildo kaj sigelo de sanktigo , devas esti adoptita kaj fidele observata de la veraj kristanaj elektitoj. Estas tiu ĉi adopto, kiu kondukas Jesuon beni, precipe, en 1873, la fidon de la **Sepa-Taga Adventismo** en la mesaĝo adresita al " *Filadelfio* ", la Elektito de la tempo karakterizita per vera "frata amo" signifita per tiu ĉi greka nomo, en Apokalipso 3:7; kaj tiuj ĉi nombroj signifas: 3 = perfekteco; 7 = sanktigo.

En 1 Kor. 1:30, la vortoj " **justeco kaj sanktigo** " estas grupigitaj kune kaj atribuitaj al la Kristo de Dio sole: " *Nun el li vi estas en Kristo Jesuo, kiu fariĝis al ni saĝeco el Dio, **justeco, sanktigo, kaj elaĉeto** .* " Li sole do povas atribui kaj igi siajn elektitojn profiti de " *lia justeco* " kaj " *lia sanktigo* ", tio estas, lia pureco. Kaj estas ankoraŭ li, Jesuo, kiu atribuas ĉi tiujn aferojn sub la bildo de la Sankta " **Spirito** " laŭ 2 Tes. 2:13: " *Sed ni devas ĉiam danki Dion pro vi, fratoj amataj de la Sinjoro, ĉar Dio elektis vin de la komenco al savo **per la sanktigo de la Spirito kaj la kredo al la vero** .* "

Unua difino konsistas el diri, ke **la Sanktigo** karakterizas la perfektan **purecon** de la Spirito Dio mem, kio estas konfirmita en 1 Petro 1:16: " *Estu sanktaj, ĉar **Mi estas sankta** .* " Por liaj kreitaĵoj, distorditaj de peko, **sanktigo** konsistos el retrovo kaj reproduktado de la bildo de Dio en la spirito de ilia tera korpo. Ĉar en la komenco, en sia stato de perfekta senkulpeco kaj pureco, Adamo (homo) estis kreita laŭ la bildo de Dio, laŭ Gen. 1:26-27: " *Kaj Dio diris: Ni faru homon laŭ Nia bildo, laŭ Nia simileco; kaj ili regu super la fiŝoj de la maro kaj super la birdoj de la ĉielo kaj super la brutoj kaj super la tuta tero, kaj super ĉiu rampaĵo, kiu rampas sur la tero. Kaj Dio kreis la homon laŭ Sia bildo, laŭ la bildo de Dio Li kreis lin; viron kaj virinon Li kreis ilin .* "

Fakte, **sanktigo** estas procezo desegnita de Dio por akiri, de pentanta pekulo, elektitan, " *fidelan kaj veran atestanton* ". Ĉi tiu klarigo baziĝas sur kompreno de la signifo, kiun Dio donas al la priskriboj, per kiuj Li prezentas Sin en la 7 sinsekvaj epokoj elvokitaj per la nomoj de la " *sep eklezioj* " en Apokalipso 2 kaj 3. La alia novaĵo, kiun mi alportas en la nomo de Jesuo Kristo en ĉi tiu nova mesaĝo, estas kompreni, ke ĉi tiuj malsamaj priskriboj malkaŝas la normon de la servisto, kiun ĉiu koncerna epoko devas produkti por Lia gloro. Ĉi tio jam estis parte komprenita, sed hodiaŭ ĉi tiu principo estas nemalhavebla kaj prioritata por kompreni la dian planon de sanktigo, kiu atingas eternan savon. Komence de ĉi tiu paragrafo, la esprimo " *fidela kaj vera atestanto* " malkaŝas kaj indikas la serviston, kiun Jesuo venas apartigi, do sanktigi, en la tempo nomata " *Laodikea* ". Ĉi tiu epoko indikas, sub la dato 1994, la tempon por testi la fidon de la oficiala institucia Adventismo. Jesuo fiksas ĉi tiun daton, je kiu li volis testi sian amon al la vero rivelita per la profeta vorto, ĉar lia origina sanktigo estis akirita per ĉi tiu speco de testo en la tempo de la adventistaj pioniroj. Ĉu ĝi ankoraŭ indus esti benita de li? En sia mesaĝo, Dio profetis tion, kio efektive plenumiĝis je ĉi tiu dato. Trovante, dum jardekoj, la popolon kaj iliajn gvidantojn tepidaj kaj formalismaj, li " **elvomis** " ilin post 1994. Sed en sia mesaĝo, li anoncis, ke lia graco kaj subteno estos individue konservitaj de tiuj, kiuj, atestante amon al lia vero kaj lia profeta mesaĝo, fariĝos por li kaj lia afero, liaj " *fidelaj kaj veraj atestantoj* ". Estas en ĉi tiu rolo, ke, ekde 1994, en disidento, liberigita de institucia kuratoreco post oficiala malpermeso en 1991, mi ricevas kaj komunikas

la spiritan nutraĵon, kiun li fidele daŭre malavare ofertas al siaj elektitoj; tiuj, kiujn li amas. La pruvo estas nediskutebla, ĉi tiu manĝaĵo, kiun mi ricevas kaj prezentas, estas la lasta " *atesto de Jesuo* ", kiu estas ankoraŭ kaj ĉiam " *la spirito de profetaĵo* ", laŭ Apokalipso 19:10. Ĉi tiu manĝaĵo venas en min, kaj la institucia eklezio ne nur jam ne ricevas ion ajn de Jesuo, sed ĝi insultas lin, farante aliancon kun tiuj, kiujn liaj profetaĵoj nomumas kiel liajn malamikojn; la servistoj de falsa kristanismo uzata de la diablo por trompi kaj perdi delogitajn animojn.

La sinsekvaj fazoj de **sanktigo** estas rivelitaj al ni en la muntado de lia Apokalipso. Ĉi tiuj fazoj estas, sinsekve, tiuj de selektado kaj purigo. En historia apliko, tiu de selektado estas elvokita en Apokalipso 3: **1** , per la epoko nomata " *Sardeso* ". Kion faras Jesuo en ĉi tiu tempo? Li diras al ni per ĉi tiuj vortoj: " *Skribu al la anĝelo de la eklezio en Sardeso: Jen estas la vortoj de tiu, kiu havas la sep Spiritojn de Dio kaj la sep stelojn : Mi scias viajn farojn. Mi scias, ke vi estas konsiderata vivanta, kaj vi estas mortinta.* " Aplikante al la nombro " *sep* " ĝian ĉefan signifon de **sanktigo** , Jesuo diras al ni, ke en ĉi tiu epoko nomata " *Sardeso* ", tio estas, de la printempo de 1843 ĝis la aŭtuno de 1844, li venas por sanktigi, per sia dia Spirito, siajn mesaĝistojn, kiuj konsistigas kaj konstruas en la tempo lian eternan Elektiton, kiu fariĝos, longtempe, eterna. Sed logike, la testo malkaŝas gajnintojn, kaj malgajnintojn, al kiuj, reprenante sian sanktigon, Jesuo diras: " *Mi konas viajn farojn. Mi scias, ke vi estas konsiderataj vivaj, kaj vi estas mortintaj.* " Estas li, la granda kaj sola Juĝisto, kiu diras tion. La kontestado de lia juĝo estos tute vana kaj senefika. La provoj de la amo al la vero, konstruitaj sur la atendo de la reveno de Jesuo Kristo en 1843 kaj 1844, produktis efikojn kun definitivaj konsekvencoj difinitaj per novaj normoj de obo al la forlasitaj diaj leĝoj, inkluzive, unue, la ripozon de la " *sepa tago* " Ŝabato, kies adopto konsistigas la duan fazon de sanktigo; dua fazo, kiu estas tiu de purigo de peko. La rezigno de la "soldi" favore al la "Ŝabato" estas do tiu de ĉi tiu purigo, sen kiu la programo de sanktigo estas interrompita. Tial estas necese kompreni la progreseman naturon de la sanktiga verko, ĉar, elektitaj pro sia demonstraĵo de amo al la anonco de la reveno de Kristo, la koncernaj kristanoj tradicie praktikis la katolikan kaj protestantan religian kultron de la "soldi", la "Tago de la Nevenkita Suno" de Konstantino la 1-a.^{El} tiu ĉi selekto, ili devis esti individue purigitaj de tiu ĉi peko, rezignante pri tiu ĉi kulto favore al la sabata kulto, al kiu la lumo de la Spirito direktus ilin inter 1844 kaj 1863. Tio, por plenumi la postulon de la dekreto de Daniel 8:14, kie ĝuste tradukite, solene kaj ordone laŭ sia supera aŭtoritato, Dio deklaras: " *Ĝis la 23a horo vespero kaj mateno kaj sankteco estos pravigitaj.* " Tiu ĉi mesaĝo do anoncis la bezonon plenumi sanktigan verkon necesan pro la rezigno de la sabato ekde la 7-a de marto 321, la dato kiam imperiestro Konstantino ĝin forlasis kaj anstataŭigis per sia malpurigita pagana "Tago de la Nevenkita Suno". Laŭ Daniel... 8:14, en 1843, la dato de la fino de la proponitaj 2300 jaroj, " *sankteco* " devis esti " *pravigita* ". Tio signifas, ke por la disĉiploj de Kristo, la plej pacemaj protestantoj, ĉi tiu antaŭe akirita justeco estis pridubita kaj rekonkerota ekde ĉi tiu dato 1843. Ĉi tiu mencio pri pravigo memorigas pri la graveco de la juĝo, kiun Dio faras al ĉiu kandidato, kiu volas profiti de lia oferto de savo. Kaj ĉi tiu pravigo estas la respondo, kiun Jesuo Kristo donas al la klopodoj de purigo manifestitaj de la vokita estaĵo. Ĉar post la justeco

de Kristo imputita al la pentinta pekulo, venas la batalo de fido, kiu konsistas por li en akiri la donitan justecon, tio estas, la totala rezigno de la praktiko de peko, por simili Jesuon Kriston, kiun Dio prezentas kiel la perfektan modelon por imiti. Ni do konservu la asocion de purigo kaj pravigo intime ligitaj: sen purigo, neniu pravigo. Mi insistas pri ĉi tiu punkto, la valoro donita al la kredo de ĉiu apartenas nur al Kristo kaj al li sole, sed per sia revelacio, li donis al siaj disĉiploj la eblecon kompreni kion li atendas de ili; kaj tial, la eblecon scii kiam ili vere profitas de lia justeco.

Kun la mesaĝo de " *Filadelfio* " prezentita en Apokalipso 3: 7 , la purigitaj elektitoj kunvenis en strikte usona institucia formo inter 1863 kaj 1873, kie, oficiale benitaj kaj lanĉitaj en universalan mision, ili eniris la fazon de **unua sanktigo**, kiun la verso " 7 " de Apokalipso 3 konfirmas. Mi memoras, ke ĉi tiu dato 1873 estis establita en Dan 12:12. Tie, Jesuo adresas beatecon al la kristanoj, kiuj ankoraŭ atendas lian revenon, en ĉi tiu dato produktita de la kalkulo, kiun li proponas fari, el ĉi tiu profeta daŭro de " *1335 tagoj* ". Komencante en 538, la dato de la historia establado de la romia papa reĝimo, kiu *finis la eternan* pastraron de Jesuo Kristo, ĉi tiu periodo finiĝis 1335 jarojn poste, en 1873, la dato, kiam la sabato jam estis adoptita kiel signo de ilia sanktigo fare de Jesuo.

En 1873, Dio sanktigis kaj benis la Sepa-tagan Adventismon, esprimo kiu resumas la du neapartigeblajn verojn pri la reveno de Jesuo Kristo kaj la sanktigita Ŝabato, kiu profetas la gajnon de lia venko super peko. Sed ĉi tio estis nur la unua etapo de la adventista historio; tiu de " *ĝia komenco, ĝia komenco, ĝia Alfo* ", kiel Jesuo forte sugestas en Apokalipso 1:8 kie li diras: " **Mi estas la Alfo kaj la Omega** , diras la Sinjoro Dio, kiu estas, kaj kiu estis, kaj kiu venos, la Plejpotenca . " Tial en Apokalipso 3:14 , sub la nomo " *Laodikea* ", kies preciza signifo estas "juĝataj homoj", Jesuo elvokas la finan fazon, la " *omega* " fazon de la " *kvin monatoj* " aŭ 150 jaroj da instituciaj agadoj programitaj en Apokalipso 9:5-10. Kion signifas la nombro 14 en ĉi tiu verso, se ne duobligo de la nombro "7"? Ĉi tiu duobligo fermas en la fina " *omega* " fazo la tempon de aprobo de 150 jaroj, kiun Jesuo profetis en sia Apokalipso. La ĉeso de ĉi tiu dia aprobo estis pravigita per demonstraĵo de manko de amo al profeta vero, kiam, inspirita de Dio, mi prezentis al li inter 1982 kaj 1991 la eblecon de la reveno de Jesuo Kristo por 1994, la dato akirita ĉe la fino de la 150 jaroj, aŭ " *kvin monatoj* " profetitaj en Apokalipso 9:5-10.

La historio de Adventismo ne finiĝis en 1994, ĉar post tiu dato, mi, la Adventisto malestimata kaj oficiale forpelita de la institucio en 1991, ricevis el la ĉielo la klarigojn, kiuj permesis al mi kompreni, kial Jesuo ne revenis en 1994. Denove, sed por la lasta fojo, Jesuo ĵus lanĉis falsan anoncon por testi la Adventistan fidon en sia unua historia franca fortikaĵo, la urbo Valence en Drôme (26). La sperto servis kiel specimeno de la situacio de universala Adventismo. Ĉie sur la tero, kie li estas reprezentita, Jesuo vidis nur formalismon kaj tradicion, li, kiu postulas " *bolantan fervoron* " kaj amon al sia persono super ĉio alia. Kun la tempo, ĉi tiu ĝeneraligita apostazio estis konfirmita en 1995, per la grupigo de institucia Adventismo kun la tradiciaj observantoj de la malpurigitaj romiaj "soldi". Oficiala Adventismo eniris la ekumenan aliancon.

Ĉi tiu analizo ĵus donis signifon al la nombroj 1; 7; 14. **1 = selektado ; 7 = unua sanktigo ; 14 = dua sanktigo** . Kaj ni devas aldoni al ĉi tiuj nombroj la nombron **21** , kiu, reprezentante **3-oble 7** , indikas **la perfektecon de sanktigo** , kiu poste akiras la statuson de **glorado** . Efektive, la kunteksto de ĉapitro 21 de la Apokalipso estas tiu de la instalado de la elektitoj, kiuj fariĝis ĉielaj, sur la nova tero regeneritaj kaj gloritaj de Jesuo Kristo, nia granda kaj ĉiopova kreinto Dio; la esprimo mem de la "Ĉiopova Dio". Ne senkaŭze li estas nomata la "trifoje sankta" Dio pro ĉi tiu verso el Jes. 6:3: "*Kaj ili kriis unu al la alia, kaj diris: **Sankta , sankta , sankta** estas YHWÉH Cebaot! La tuta tero estas plena de Lia gloro!* " La bildo kaj ĝia mesaĝo estas reprenitaj en Apokalipso 4:8: "*La kvar vivantaj estaĵoj havis po ses flugiloj, kaj ili estis plenaj de okuloj ĉirkaŭe kaj interne. Ili ne ĉesis diri tage kaj nokte: **Sankta , sankta , sankta** estas la Sinjoro Dio, la Plejpotenca, kiu estis kaj estas kaj venos!* " Ĉi tiun trioblan sanktecon Dio fine dividos kun siaj elektitoj, ordigitaj kaj elektitaj laŭ sia juĝo, justaj, perfektaj kaj neeraripovaj. Ĉar la nombro "3" simbolas perfektecon, kio konfirmas la popularan diraĵon: neniam du sen tri. Kaj la afero estas konfirmita multfoje en la plenumo de la programo profetita de Dio: 3 sinsekvaj deportadoj al Babilono, 3 reĝaj dekretoj por reveni; 3 fojojn 2000 jarojn por la tempo de tera peko; 3 diaj roloj por savi pekulojn, Dio estante sinsekve Patro, Filo kaj Sankta Spirito; kaj 3 sinsekvaj adventistaj spertoj en 1843-1844, en 1873 kaj en 1994 ĝis 2030, la dato de la fino de la tera testo.

La nombroj 1, 7, 14 kaj 21 nun havas spiritan signifon por vi, kiu estas en kreskanta ordo: la selektado kaj purigo, kiuj akiras pravigon; la unua sanktigo; la dua sanktigo; kaj la tria sanktigo aŭ glorado. Nu, ĉi tiu sanktigo estas la bazo por la organizado de la unua Pasko en la homa historio, kiel ĝi estis plenumita por la liberigo de la hebrea popolo sklavigita de la egiptoj. Ni do revenu al ĉi tiu kunteksto kaj la formo, en kiu Dio anoncas al la hebreoj la organizadon de ĉi tiu Pasko, kiu indikas la horon, kiam Dio "transiras" por juĝi inter sia popolo kaj siaj malamikoj. Ĉi tiu dia trapaso estos plene plenumita per la tera enkarniĝo de nia Savanto, Jesuo Kristo. Kiuj estas liaj malamikoj kaj kiu estas lia popolo? La respondo estas simpla kaj klara. Lia popolo aŭskultas lin kaj obeas lin; liaj malamikoj ne aŭskultas lin kaj malobeas lin. Inter ĉi tiuj du opcioj iuj homoj vagas sen povi sin devige engaĝiĝi, ĉar ili reduktis la tutan diecon de Jesuo Kristo, kiu ne povas kontraŭdiri la Dion de la malnova interligo, kiu li mem jam estis persone.

Ni legas en Eliro 12:1-2: "*Jahve diris al Moseo kaj Aaron en la lando Egipta: '**Ĉi tiu monato estu por vi komenco de monatoj ; ĝi estu por vi la unua de monatoj de la jaro** .'*" Estas grave kaj sanige kompreni, ke ĉi tiu " vi " ne limiĝas al la Hebreoj de ĉi tiu eliro el Egiptujo. Ĉi tiu " vi " koncernas ĉiujn elektitojn de la malnova kaj de la nova interligo, kiu finiĝas ekde 1843, per la laboro de la Sepa-tagita Adventismo, daŭrigita de ĝiaj lastaj disidentaj reprezentantoj, post 1994. La elektitoj de la fina tempo havas des pli da kialo por sincere aliĝi al ĉi tiu ideo, ĉar ĉi tiu verso alportas al ili klarigon, kiu determinos la tempon de la vera reveno de Jesuo Kristo. En la momento de la printempa ekvinokso, gravurita en la naturo laŭ eterna maniero, Dio deklaras al Moseo, ke printempo markas la komencon de la monatoj de la jaro de lia kalendaro kaj lia programo. Kaj li insistas, ripetante: "*Ĝi estos por vi la unua de la monatoj de la*

jaro ." Dio tial elektis la printempan tagon por komenci kaj fini la tempon de sia tera saviga projekto. Ĉi tiu elekto de Dio estas prioritata ĉar ĝi koncernas lian vizion kaj lian ordon de tempo. Kaj ĉi tiu elekto konformas al la ordo, kiun li establis dum sia kreado de nia tera mondo. Ĉar antaŭ la peko de Adamo kaj Eva, sen kliniĝo, la tero rotaciis ĉirkaŭ sia vertikala akso kaj sekve, la tagoj kaj noktoj havis la saman nombron da horoj; 12 horoj da nokto sekvataj de 12 horoj da tago; kio respondas al la normo de la nuna printempa ekvinokso. En la tago de la prapeko, la tero estis klinita kaj la tempo de 6.000 jaroj komenciĝis per printempo, sekvata de la unua somero, poste de la unua aŭtuno kaj la unua vintro. La ciklo, kiu komenciĝis, devis esti ripetata 6.000 fojojn. Tial, Jesuo Kristo povas reveni nur komence de la printempo de 2030. Ni povas fiksi kaj dati lian revenon por merkredo, la 20-a de marto 2030.

Ni revenu al la teksto de Eliro 12; ĉi-foje, al verso 3, en kiu Dio lanĉas la organizadon de la unua Pasko: "*Parolu al la tuta komunumo de Izrael, kaj diru: En la deka tago de ĉi tiu monato, ili prenu po unu ŝafidon por ĉiu familio, po unu ŝafidon por ĉiu domo* ." Ĉi tiu festo estas konstruita sur la procezo de sanktigo, kiun ni vidis. Ĉi tiu fazo estas la unua, tiu de selektado.

Ni poste legas en verso 4: "*Ĝi estu ŝafido sendifekta, virseksa unujara; vi povas preni ŝafidon aŭ kapridon* ." Ĉi tiu dia postulo de pureco estas pravigita ĉar la elektita ŝafido aŭ kaprido simbolas la perfektecon de Jesuo Kristo, la Ŝafido de Dio sen difekto kaj peko. Ni trovas en ĉi tiu postulo la kriteriojn por la elektoprocezo de sanktigo.

Verso 5: "*Konservu ĝin ĝis la dek-kvara tago de ĉi tiu monato; kaj la tuta komunumo de Izrael oferu ĝin inter la du vesperoj* ." Ĉi tiu ago plenumos la purigan fazon de la komencinta sanktigo. Dio ligas ĝin al la numero 14, kiu, kiel ni vidis, indikas la duoblan sanktigon. La instruo portata de ĉi tiu unua Pasko koncernos du sinsekve sanktigatajn interligojn. Krome, metita inter la numero 7 kaj la numero 21, ĉi tiu Pasko ligita al la numero 14 profetas ĝian plenumon en Kristo, kiu venos inter la kreado, kie la sanktigita Ŝabato estas ligita al la numero 7, kaj la fino de la mondo, kiu povas esti difinita kiel la horo de la perfekteco de sanktigo aŭ tiu de glorado reprezentita de la numero 21. Por respondi demandon, kiu estis farita al mi pri ĉi tiu elekto de Dio fari sian unuan Paskon en la 14-a^{tago} anstataŭ en la 7-a, la respondo aperas en ĉi tiu studo, ĉi tiu elekto estas gvidata de spiritaj kialoj, kiuj igis Dion atribui al la numero 7 la signifon de la sanktigo de la Ŝabato. Tial ĉi tiu nombro ne povas ricevi samtempe alian signifon. Sed la proksima rilato inter la 7 de la Ŝabato kaj la 14 de Pesaĥo ekzistas; la Ŝabato profetas la eternan ripozon gajnitan de la ŝafido de la 14-a. Ĉi tiuj nombroj subtile atestas la neapartigeblan naturon de Kristo kaj la Ŝabato. Specife ekde 1843, ĉi tiu ligo estas konfirmita de Jesuo Kristo, per lia postulo de la observado de la Ŝabato fare de siaj elektitoj. Krome, en la kristana epoko, la apartigo de la Ŝabato de Jesuo Kristo alportis kaj daŭre alportos terurajn konsekvencojn plenumitajn en la formo de la "*unuaj ses trumpetoj*" de la Apokalipso, tio estas, sinsekvaj murdaj malbenoj. La nombroj daŭre parolas, ĉar kiam ni aldonas la 7 kaj la 14, ni ricevas la nombron 21 de la perfekteco de sanktigo; kio tradukiĝas en la jenan mesaĝon: obeo al la Ŝabato (7) kombinita kun la graco akirita per la morto (14) de Kristo,

lia Pesahô, ofertas al la koncernaj elektitoj la statuson de la perfekteco de sanktigo, kiun Jesuo gloros (21) je la tempo de sia reveno.

En la originala juda Pasko, Eliro 12:7 elvokas la fazon de sanktigo per aspergado de la sango de la ŝafido sur la fostojn de la domoj: "*Kaj ili prenu iom el ĝia sango kaj metu ĝin sur la du fostojn kaj sur la supran lintelon de la domoj, kie ili ĝin manĝos* ." Dio ofertas al la hebreoj la ŝancon individue manifesti la eblecon akiri lian protekton. La elekto dependas de ĉiu kreitaĵo, lasita libera obei aŭ ne la donitan ordonon. Estas per la respondo libere donita de ĉiu persono, ke la fazo de sanktigo fariĝos ebla aŭ ne. Jen la specifa karakterizaĵo de sanktigo: ĝi baziĝas sur la individua elekto de homoj lasitaj liberaj ĝis la fino de la mondo por serĉi kaj akiri ĝin. Ĉiu, kiu ne aspergus la fostojn de sia domo, ne estus protektita en la tempo, kiam la dia morto estis venonta kaj mortigos la unuenaskiton de la malobeemaj hebreoj aŭ egiptoj. En ĉi tiu leciono, Dio resumas la savan planon elpensitan por la tuta homaro, antaŭ kiu du elektoj, du vojoj, estas metitaj: obeemo kaj vivo aŭ malobeemo kaj morto. Tial, eĉ en Jesuo Kristo, la kondiĉo de repaciĝo kun Dio nepre pasas tra oboe kaj la produktado de la frukto de pento, tio estas, la ŝanĝo de konduto de viroj kaj virinoj, kiuj volas profiti de lia savanta graco.

La signifo de Pasko estas rivelita en versoj 12 kaj 13: "*En ĉi tiu nokto Mi trairos la landon Egiptan kaj frapos ĉiun unuenaskiton en la lando Egipta, de homoj ĝis brutoj; kaj kontraŭ ĉiuj dioj de Egiptujo Mi faros juĝojn. Mi estas la Eternulo.*" *La sango estos al vi signo sur la domoj, kie vi estos; kaj kiam Mi vidos la sangon, **Mi pasos preter vi**, kaj ne estos sur vi la plago, por ekstermi vin, kiam Mi batos la landon Egiptan.*" En ĉi tiu klarigo, Dio aplikas la principon de pravigo per fido. Kie ajn li vidas la signon de oboe, li ofertas la profiton de la eterna justeco de la senmakula Ŝafido Jesuo Kristo. Sed kie la signo de oboe, la ago de fido, forestas, tiu, kiu iam ofertas sin kiel la "*unuanaskito*" de la plano de savo, mortigos la "*unuanaskiton*" de la ribelemaj familioj. Kaj la unuaj viktimoj estis la egiptaj familioj dum la unua Pasko.

En Eliro 12:18, aperas la numero 21: "*En la unua monato, en la dek-kvara tago de la monato vespere, manĝu senfermentojn ĝis la dudek-unua tago vespere* ." En la plano de historia savo, ĉi tiu festo de senfermentoj reprezentas la sanktigon de la elektitoj de la morto de Kristo (numero 14) ĝis la fina tempo, kiam la elektitoj atingos la perfektecon de sanktigo (numero 21). Pano leviĝas per procezo de fermentado, bildo de malpuriĝo kaj peko. La malpermeso de fermentita pano tial signifis la malpermeson de ĉi tiu malpuriĝo kaj peko en la vivoj de la fidelaj hebreoj kaj la veraj sanktuloj de Jesuo Kristo.

En Dan. 9:27, la tempo de la vera Pasko estas markita per "*interligo por unu semajno kun multaj*". Ĉi tiu semajno estas kalkulata laŭ jaroj kaj faktaj tagoj. Laŭ jaroj, ĝi komenciĝas per la bapto de Jesuo, aŭtune de la jaro 26 kaj finiĝas per la morto de la diakono Stefano aŭtune de la jaro 33, ago ricevita de Dio kiel definitiva nacia malakcepto de la Mesio Jesuo fare de la hebrea popolo. Jesuo, kiu prezentis sin al la popolo, kiu petis kaj akiris de la romia prokuroro Pontio Pilato, lian morton per krucumo. Meze de la semajno, la 3-an de aprilo 30, per sia pekliberiga morto, Jesuo finis "*la oferon kaj oferadon*" de bestoj, kiuj simbolis lin ĝis li. Ĉi-merkrede, la 3-an de aprilo, la 30-an, plenumiĝis la Pasko de la morto (numero 14) de la Mesio, donante al la printempo de ĉi tiu jaro 30 sian bazon por

la komenco de la lastaj 2000 jaroj, kiuj kondukas al la fino de la 6000 rotacioj de la tero ĉirkaŭ la suno, programitaj de Dio por elekti kaj fine savi siajn elektitojn en Kristo.

Kalkulita laŭ faktaj tagoj, ĉi tiu " *semajno* " de Dan. 9:27 komenciĝis la 10-an ^{tagon} de la unua monato kaj finiĝis la 17-an ^{tagon} . En la efektiva mezo de ĉi tiu semajno, tio estas, merkredon, la 3-an, 30-an kaj 14-an ^{de aprilo de} la sama unua monato, Jesuo oferis sian vivon kaj mortis por la elaĉeto de la pekoj nur de siaj elektitoj; tiuj, kiujn li juĝas indaj profiti de sia oferto de graco kaj kiujn li pravigas kovrante ilin per sia perfekta persona justeco. En ĉi tiu instruado aperas la nombroj 10, 14 kaj 17, portante signifon jam viditan por la 10 kaj la 14. Sed la 17 alportas mesaĝon kongruan kun la koncerna situacio. La nombro 17 simbolas la juĝon en Apokalipso 17. En ĉi tiu semajno Dio juĝis pekon kaj li pentigis pro ĝi por siaj elektitoj. La 6-an, 30-an de aprilo, la 17-an ^{tagon} de la monato, la Ŝabato, la profetita semajno finiĝis. La sekvan tagon, en la mateno de "soldi", la 7-a de aprilo, la resurektita Jesuo aperis al siaj elektitoj. Ĉi tiu resurekto plifortigis la kulpon de la nekredanta hebrea popolo, sed indulgo estis donita ĝis la aŭtuno de 33, kiel la antaŭa leciono klarigis. Ni ĵus vidis la utilecon de la nombroj 10, 14, 17 kaj 21, kiuj ĉiuj portas lecionojn, sed ili ne havas prioritaton en la konstruado de la kalendaro laŭ la ordo de tempo difinita de Dio. Ĉi tio baziĝas ekskluzive sur lia deklaro en Eliro 12:2 vidita komence de ĉi tiu studo: " **Ĉi tiu monato estos por vi komenco de monatoj ; ĝi estos por vi la unua de monatoj de la jaro .** " Tiel, en la kontinueco de la adventista laboro, daŭrigante la klopodojn konservi la sanktigon kaj pravigon postulitajn de Kristo, la lastaj elektitoj estos ŝanĝitaj kaj gloritaj por eniri merkrede, la 20-an de marto 2030, en la ĉielan sanktecon de la regno de Dio.

Paŭlo kaj la Profetita Ripozo

Ĉi tiu pripensado baziĝas sur ĉi tiu verso el Hebreoj 3:11: " *Tial Mi ĵuris en Mia kolero: Ili ne eniros Mian ripozejon!* " Gvidate de la Spirito, Paŭlo komprenis, ke la koncerna ripozo koncernis la ripozon akiritan per la paco de Kristo. Ĉi tiu rezonado estis necesa, ĉar tiuj, kiuj estis koncernitaj de la dia malbeno, la patroj, sciis pri la sabata ripozo kaj praktikis ĝin pli-malpli fidele. Estis klare, ke Dio aludis al spirita ripozo, kiun la kristana elektito trovas en la pardono akirita en Jesuo Kristo. La logiko de ĉi tiu argumento estis nediskutebla kaj ĝi verŝajne konvinkus judon konvertiĝi al la kredo de Kristo.

Tamen, en lia tempo, ĉirkaŭ 4000 jarojn post Adamo, Dio ne malkaŝis al li la profetan naturon de niaj septagaj semajnoj. Li tial ne vidis la ligon inter la semajna Ŝabato kaj la venko de Kristo super peko. Ĉi tiu scio estas nia malfrua privilegio ĉar antaŭ nia tempo, ĝi estus kaŭzo de senkuraĝigo por liaj servistoj. Dio ĉiam volis, ke liaj servistoj esperu la revenon de Kristo en ilia tempo.

Heb. 4:1: " *Ni do timu, ke dum restas promeso eniri en lian ripozejon, iu el vi ŝajne ne atingos ĝin .* "

Du mil jarojn post la tempo de Paŭlo, ĉi tiu verso konservas sian tutan valoron, des pli ĉar, ĉi-foje, la tempo permesita por sin dediĉi al profito de la oferto de la Sinjoro estas hodiaŭ, vere, mallonga.

La ĉielaj " mil jaroj " perditaj en Milano

Efektive en la itala urbo Milano konstruiĝis la perfido de la kristana kredo, kondukante ĝin suferi la punojn de la " *sep trumpetoj* " de la Apokalipso. Ĉi tiu mesaĝo koncernas la " *Smirnan* " epokon, en kiu, dum " *dek jaroj* " sub la teruraj persekutoj de la imperiestro Diokleciano, la elektitoj de Kristo kuraĝe kaj sindoneme atestis por la lasta fojo sian alligitecon al la pura vero de la doktrino de savo en Kristo. Montrante al ĉi tiu terura provo, la Spirito de Kristo direktas nian atenton al la historiaj cirkonstancoj, kiuj ĝin finis.

Post " *dek jaroj* ", dum kiuj Diokleciano dividis sian potencon kun unu, poste du aliaj asociitaj imperiestroj, tiel kreante la reĝimon de la "tetrarkio", Konstantino la 1-a ' filo de unu el ili, batalis kaj venkis ilin. Okaze de sia venko, en la urbo Milano, li oficiale ĉesigis per dekreto datita la jaron 313 la persekutadon de kristanoj, kaj tio tra la tuta Romia Imperio. Jen kiel ni povas trovi en la historio la ĉeeston de ĉi tiu lasta persekutado de " *dek jaroj* ", inter 303 kaj 313. En sia mesaĝo nomita " *Smirno* ", Jesuo kulpigas la diablon, Satanon, pri ĉi tiu persekutado, tiel konfirmante sian alligitecon al la romiaj imperiestroj, la veraj aŭtoroj de la faktoj. La akirita paco estis ŝatata de la malriĉaj martirigitaj homoj, sed ĉi tiu paco baldaŭ alportos tragikajn konsekvencojn por la kristana kredo.

En 321, ok jarojn poste, la 7-an de marto, el sia urbo Milano, la sama imperiestro Konstantino la 1-a ^{eldonis} novan dekreton, kiu devigas la semajnan ripozon de la unua tago. Kio okazis inter tiuj du datoj? La diablo atentigis la imperiestron pri kiom damaĝaj kaj malutilaj individuaj elektoj pri la ripoztago estis por la prospero de la imperio. Kristanoj ripozis en la sepa tago por la Ŝabato sanktigita de Dio por tiu celo, kaj adorantoj de la pagana romia astrala dio honoris la romian "Sol Invictus", aŭ la tagon de la "Nevenkita Suno", la unuan tagon de la dia semajno observatan de la pagana imperiestro mem. Tiu ĉi problemo reaperas tra la tempo, kaj la limigoj de la dominantoj egaligas tiujn diferencojn adoptante ununuran nacian ripoztagon, religian aŭ ne. En religia historio, tiu ĉi fakto restis neremarkita, ĉar la ĉesigo de persekutoj rezultigis disvastiĝon de falsaj konvertiĝoj al la kristana kredo. Kaj kiam la nombro de falsaj kristanoj fariĝis la plimulto, la konstantina normo fariĝis la domina modelo, kiu estis trudata.

En 538, per imperia dekreto, Justiniano la 1-a ^{donis} al la unua reganta papo, la intrigema Vigilio, la regadon de universala kristanismo, samtempe Episkopo de Romo. La Episkopo de Romo, legitime elektita de la popolo, estis ĉi-okaze ekzilita kaj anstataŭigita. Sed mi memorigas vin, la titolo de episkopo estis nur tiu de rekono de vera religia scio kaj kompreno, kiu ne donis al li la povojn de gvidanto. Kun Vigilio, la normo ŝanĝiĝis kaj tiu, kiu sidas en Romo, fariĝis la gvidanto de la aliaj episkopoj kaj kredantoj de la imperio. Tiel, laŭlonge de la tempo, la falsa romia kristana kredo fariĝis la normo, donante falsan legitimecon al la tago de la "Nevenkita Suno", de tiam renomita la tago de la "Sinjoro", aŭ, latine, dies "Domenica" kaj france "Sunday".

La nelegitimeco de la romia "dimanĉo" videblas per la praktiko de la sabato konservita kaj observata, tradicie, ĉiam kaj en ĉiuj cirkonstancoj, fare de la judoj disigitaj tra la nacioj de la tero.

Ĉu vi komprenas, kial, fronte al ĉi tiu religia uzurpo, Dio multigis siajn punojn sur kulpaj homoj? Kion la historio ne rimarkis, Jesuo substrekas kaj malkaŝas en siaj profetaĵoj de Danielo kaj Apokalipso. Ĉar la nuna kristana religia normaleco estas nenio alia ol mensogo por Dio. Kaj la homaro daŭre pagas la prezon, precipe ekde 2020, kiam la kolero de la Plejaltulo celis la regionon "Milano"; la loko mem, kie la dekreto de la 7-a de marto 321 estis skribita, kaŭzante, ke multaj el la vokitoj perdis la rajton "*juĝi la mortintojn*" dum "*mil jaroj*", en la regno de Dio, kie oni eniras nur laŭ la vojo de vero instruita de Jesuo Kristo. La 14-an de marto 2020, la dia plago nomata Covid-19 frapis la urbon Bergamo, situanta nordoriente de Milano, ekstermante la religiajn komunumojn de la klostroj de la regiono, kaj kaŭzante 6.000 mortojn nur en ĉi tiu areo. La loĝantoj de la regiono demandis, kial tia tragedio trafis ilin. La respondo estas en la datoj: la 14-a de marto 2020 estis la respondo de Dio al la kolero de la 7-a de marto 321. Kaj por la koncernaj loĝantoj, venis la tempo apliki ĉi tiun saĝan konsilon de Dio transdonitan de Salomono, en Kohelet 7:14: "*En la tago de bonstato ĝoju, kaj en la tago de malprospero konsideru : Dio faris ambaŭ, por ke neniu eksciu pri tio, kio estos post li .*" La kuraĝigita pripensado devus konduki la viktimojn al la konscio, ke, siaflanke, Dio ne rezignacias akcepti la kolerojn faritajn al li. Kaj en la tempo elektita de li, li reagis kaj esprimas sian justan koleron. Kvankam mortigaj, la sekvoj de liaj plagoj konsistigas altvalorajn avertajn signalojn, kiujn li adresas al pekuloj, sed ankaŭ al siaj elektitoj mem. Per la plago de Covid-19, Dio signalas sian eniron en agon. Ĝi eliras el silento, kiu permesis al okcidentaj homoj forgesi ĝian ekziston mem. Tiel, ĝia "vekiĝo" estas markita de potencaj efikoj. Sed kvankam mortiga, la plago de Covid-19 ne celas ekstermi la homaron. Ĉefe, ĝi konfirmas al elektitaj oficistoj la alproksimiĝon de la eventoj profetitaj por la "*finaj tempoj*". Kaj valoraj lecionoj eliras el ĉi tiu sperto de tutmonda epidemio. Teruritaj de la mortiga risko, homoj akuzas unu la alian, kaj tiuj, kiuj rifuzas esti vakcinitaj pro diversaj personaj kialoj, estas tenataj respondecaj. Du tute logikaj pozicioj estas neakordigeble kontraŭaj. Kaj ni rimarku, ke ĉi tiu opozicio estas tiu de religia kredo kontraŭ sekulara, ateisma, humanisma sanscienco. Dio invitas nin vidi en ĉi tiuj kondutoj ĝuste la specon de reagoj, kiujn la lastaj ribeluloj havos al la fidelaj observantoj de la Ŝabato, obstinaj kaj kontraŭaj al la obo de la romia ripozo de la "unua tago" trudita tutmonde al la pluvivantoj de la lasta tera nuklea konflikto. Individua intereso devos cedi al kolektiva intereso. Kaj en ĉi tiu fina kunteksto, la obstinaj estos punitaj per morto. Sed per sia glora reveno, Jesuo turnos la morton kontraŭ tiujn, kiuj volis doni ĝin. En Vero! Kaj tie, en 2030, pro manko de tombistoj, la korpoj de la lastaj mortintoj ne estos enterigitaj, ili estos lasitaj kiel manĝaĵo por la birdoj de la ĉielo, la rabobirdoj, inter kiuj, en Eŭropo, estas la nigraj "milvoj"; Ĉi tiu termino "Milano" trovas tie trian "makabran" rolon, kiu bone kontrastas kun la "mil jaroj" de juĝo, kiuj estas, ekde ĉi tiu printempo de 2020, la parto de la elektitoj, kiuj povis eskapi la mortigajn sekvojn de la dekreto subskribita en 321 en "Milano" de la false konvertita imperiestro, Konstantino la 1-a ' nomata la Granda de ĉiuj, kiujn Dio juĝas tro malgrandaj mem por eniri en lian eternecon.

"La Laboroj de Heraklo"

Per ĉi tiu esprimo, mi aludas al la grandega malfacilaĵo, kiun Dio alfrontas en niaj modernaj tempoj por reakiri la korojn de homoj. Ili forgesis lian ekziston, fidante nur je sia vidkapablo; ili vivas tre bone sen li. Estas vere, ke ĉiu problemo povas havi kaŭzojn, kaj fakuloj estas tie por klarigi ilin. Fakte, la homaro ĉe Kristnasko 2021 estas en la sama stato, kiel la antaŭdiluvianoj estis tuj antaŭ la diluvo. Jam en 1992, ok homoj aperis por dua konferenco, kiun mi donis en hotelo pri la temo "La Revelacio de la Sepa Horo". Fakte, nur ok homoj eniris la savan arkeon de Noa. La proklamo de la dia lumo, kiu venis por klare klarigi la profetaĵojn, jam ne interesis iun ajn, nek ene de la adventista parokanaro nek ekster ĝi. De tiam, ĉi tiu lumo nur kreskis, kaj samtempe, ankaŭ maljusteco kreskis en la mondo. Ĝis la punkto, ke ĉiuj malnovaj valoroj estas pridubataj. Sub la psikologia premo de virusaj atakoj, la franca popolo, tiel fiera pri siaj homaj rajtoj, fariĝis obeema kaj manipulebla, obeante la novajn devojn truditajn al ili de siaj gvidantoj. Sed jen denove estas klarigo: el la malnova Francio restas nur la grundo, mem malpurigita de la troa uzo de kemiaj sterkoj kaj pesticidoj. Multe tro malfrue, oni organizas biologiajn provojn, sed kiel perdita tempo, la faritaj eraroj neniam povas esti riparitaj. Abismo malfermiĝis inter okcidentaj popoloj de kristana deveno kaj la Kreinto Dio. Por renovigi dialogon kaj rilaton, ni simple bezonas atente interesiĝi pri li, ĉar li atendas nur unu aferon de la pekulo: ke li serĉu lin. Dio lasas sin esti trovita de ĉiuj, kiuj serĉas lin. Tamen, kion ni observas? Post du sinsekvaj jaroj da vivo en timo de malsano kaj morto, ni aŭdas neniujn kriojn de doloro leviĝantaj al Dio; ĉiu espero kuŝas sur la medicina scienco. La eklezioj ne atribuas al la Ĉiopova, kiun ili supozeble reprezentas, ĉi tiujn virusajn plagojn, kiuj trafas homojn tra la tuta tero. Kaj tio estas pruvo, ke la malbono estas multe pli malforta ol la blindigitaj gvidantoj imagas. Se milionoj da viroj, virinoj kaj infanoj subite komencus morti, la ĉielo estus sieĝata de preĝoj kaj petegoj. La malbono do ne estas vere sufiĉe granda por vekti dormantan aŭ forestantan fidon.

La fenomenaj inercio de la konduto de homoj klarigas kial Dio kaŭzis, ke la restarigo de kristanaj dogmaj veroj, kiuj bezonis esti rekonstruitaj post la longa, malhela regado de falsa papa katolika kristanismo, daŭris dum pluraj jarcentoj. Dum multaj jarcentoj, "homa cerbolavado" okazis en la okcidenta mondo. Ankaŭ, la grafika impresado de biblia vero povis reakiri homajn mensojn nur dum la daŭro de la tempo. La Biblio estis multekosta kaj malofta. La homamasoj ne havis aliron al ĝi. Kaj la laboro de la Reformacio dependis de riĉaj kaj kleraj homoj. La kazo de Petro Valdo en 1170 konfirmas tion. Krom lia kazo, scio estis en la manoj de ĉi tiuj riĉaj, eble avidaj, kruelaj kaj koruptaj homoj kiel Johano Kalvino. La simpla popolo devis kontentiĝi per la paneroj de la aferoj, kiujn ili aŭdis. De la komenco, sekvante la agojn de la monaĥo Martin Luther, la esenca mesaĝo konservita koncernis savon per graco, kontraste al savo per senutilaj faroj, instruitaj de la papa eklezio. Komparante la skribon de la "Dek Ordonoj de Dio", la Biblion, kaj la reduktitan formon instruitan de katolikaj pastroj, oni malkovris la subpremon de la dua ordono fare de Romo. Ĝi preskribas la malpermeson adori kaj surmeti sin antaŭ la kreitaĵoj; ĉi tiu formo de adorado ŝuldiĝas nur al Dio kaj al Li sole. Ĉi tiuj

du veroj estis la bazo de la reformita kredo. Sed la inercio kreita de la jarcenta praktiko de la romia ripoztago malhelpis la reformistojn malkovri la malobeon de la dia Ŝabato kaj, ĉefe, ĝian gravecon. Ili tiel ignoris, ke ĉi tiu malobeo de la tago sanktigita de Dio estis la kaŭzo de la religia hardado, kiu igis ilin suferi ĝis la punkto de esti mortigitaj. Por needukitaj kaj sensciaj homoj, la tagoj, kiuj sekvas unu la alian, ĉiuj similas unu al la alia, kaj nur surbaze de tradicia kutimo la romia dimanĉo estis observata kiel la "Dimanĉa Tago". Kaj oni devas rimarki, ke needukiĝo kaj nescio ne karakterizas la nuntempan mondon. Tamen, en ĉi tiu klera socio, homoj reagis kun la sama indiferenteco, sed kun plifortigita kulpo. Oni devas vere esti inspirita de Dio por malkovri la gravecon de la Ŝabato. Antaŭ ol fariĝi "adventisto", praktikanta ne baptita protestanto, kaj post legado de la Biblio en ĝia tuteco, mi miris, ke la kristana religio ne konservis la judan sabaton kiel sian semajnan ripoztagon. Ĉi tiu miro estis la bazo de mia vera konvertiĝo al Jesuo Kristo. Renkonti adventistojn kondukis min al la sabato kaj baptito. La kaŭzo de la miro tiel malaperis danke al la adventista lumo. La studo de la profetaĵoj kaj la respondoj, kiujn Dio en Kristo donis al mi, kvalifikis min por la ago, kiun mi plenumas hodiaŭ por li. Justa miro estas ĉe la origino de ĉi tiu spirita metamorfozo. Necesas tre malmulte, kion Jesuo nomas fido kaj kiun li ilustras per sinapa semo, por ke nia tuta vivo profitu de ĝia plena lumo, la frukto de lia savanta graco. En la 16-a jarcento, amo al Kristo, kiu mortis pro niaj pekoj, sufiĉis por akiri lian gracon. Tiutempe, Jesuo ne postulis ian ajn alian "ŝarĝon", kiel li diras en Apokalipso 2:24: "Al vi ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne havas ĉi tiun doktrinon, kaj kiuj ne konas la profundaĵojn de Satano, kiel oni nomas ilin, mi diras al vi: Mi ne metas sur vin alian ŝarĝon." Ni devis ami lin pli ol nian propran vivon kaj scii kiel identigi la tendaron de la diablo, lian malamikon, kaj nian. Ĉi tiuj diaj postuloj ankoraŭ restas en nia fina tempo, sed ni jam ne havas la pretekston de nescio; ekde 1843, kaj precipe 2018, klarigoj por ĉiuj liaj revelacioj kaj la situacioj de la nuna mondo estas haveblaj kaj perfekte klarigitaj.

KIA ESTAS VIA NOMO?

Juĝistoj 13:17-18: "Kaj Manoaĥ diris al la anĝelo de la Eternulo: **Kia estas via nomo**, por ke ni glori vin, kiam plenumiĝos via vorto?" Kaj la anĝelo de la Eternulo diris al li: Kial vi demandas mian nomon? Ĝi estas mirinda.

La patro de la estonta Samsono akiris nenion pli, sed la respondon al ĉi tiu demando donis al Moseo la Dio, kiu aperis al li en la formo de brulanta arbusto, kiu brulis sed ne estis konsumita. La sperto estas rakontita en Eliro 3. Mi ofte studis ĉi tiun temon, sed la Spirito de la Eternulo igis min malkovri hodiaŭ, vendrede, la 31-an de decembro 2021, tre gravan aspekton de ĉi tiu rakonto. Ĉi tiu nova lumo baziĝas sur la numera valoro de la nomo de Dio, kiun homoj devis indiki laŭ lia ordo per la tetragramatono "יהוה" konsistanta el kvar literoj de la hebrea alfabeto, kiuj estas de dekstre al maldekstre, sinsekve, la "jod", kies numera valoro estas 10, ĉar ĝi okupas la 10-an lokon en ĉi tiu alfabeto; poste venas unua "Li", kies valoro estas 5 pro la samaj kialoj kaj kiu estas la simbola nombro de la homo; poste la "wav", kies valoro estas 6 kaj simbola nombro de la anĝelo

aŭ la diablo; kaj la nomo finiĝas per dua "Hej", kio alportas la tutan nombron de la adicio de ĉi tiuj kvar literoj al 26; tio estas, $10 + 5 + 6 + 5$. Mi precizigas, 26 estas la nombro de literoj de la franca alfabeto, ĝi estas ankaŭ la numero de la franca departemento en kiu Dio igis min naskiĝi kaj vivi. Sed estas ankaŭ en la urbo kie mi loĝas, ke li establis sian unuan adventistan preĝejon post Svislando, por disvastigi sian lumon.

Kiam li kreas, la granda kreinto Dio ne limigas sin al la materio, kiun li elprenas el la nenieco. Li ankaŭ estas, senlime, ĉe la origino de la matematikaj sciencoj, kiuj hodiaŭ fascinas specialistojn, kiuj ne hezitas deklari, ke la tuta vivo estas analizata kaj konstruita sur matematikaj formuloj. Mi ne estas specialisto pri ĉi tiu scienco, sed mi plene aprobas ilin. Mi simple bedaŭras, ke ili ne atribuas ĉi tiun sciencon al ĝia brila inventinto, la supera Dio. Mia aliro al nombroj estas nur spirita kaj estas en la studo de lia "Revelacio", ke mi povis malkovri la mesaĝojn kaŝitajn en nombroj kaj ciferoj. Dio konstruis "Sian Revelacion", kaj li prezentas ĝin al siaj elektitoj. Ĝia kompreno baziĝas sur tiu de la bildoj, literoj kaj nombroj, kiuj konsistigas ĝin. Ĉi tiuj estas tri komplementaj direktoj de penso, kiuj kune formas harmonian perfektecon, kiu estas unike dia kaj tridimensian koncepton.

En ĉi tiu jarfina kunteksto inter homoj de romia tradicio, televido projekcias sur la malgranda ekrano filmojn, kiuj ravas la spektantarojn de infanoj kaj plenkreskuloj. Kaj en ĉi tiu kunteksto, kiel ĉiujare, la filmo pri la "Dek Ordonoj", filmita kun grandega buĝeto plejparte repagita ekde sia unua montrado, ĵus estis denove ofertita al nia mirigita rigardo. Ĉar ne la zorgo glori la veron estis la kaŭzo de ĝia kreado. La usonaj produktoroj komprenis la intereson ekspluati je la prezo de mono ĉi tiun rakonton, kie la supernatura estas konstanta; kinejo permesas, per lerta ruzo, reprodukti impresajn kaj imponajn scenojn kiel la disiĝo de la Ruĝa Maro antaŭ la hebrea popolo enkaptigita sur la bordo fronte al ĉi tiu maro. La filmo permesas al vi amuziĝi, sed mi invitas tiujn, kiuj rigardas ĝin, rapide forgesi la prezentitan formon por trovi, en la Biblio, la tekstan rakonton pri la vera plenumo de ĉi tiu eksterordinara sperto. Ekde Adamo kaj Eva kaj post Noa, Dio neniam manifestiĝis tiom multe apud unu homo, Moseo, kun tiom da potenco, efikoj kaj rezultoj, kiuj donas al la homaro la ateston pri sia realeco. Mi revenos al ĉi tiu temo, sed unue, mi revenas al ĉi tiu nomo de Dio, kiun Moseo malkovros sen devi demandi lin: "Kia estas via nomo?" Por kompreni la konduton de Moseo, ni devas memori el la biblia teksto la fakton, ke li ricevis en sia menso la kontraŭan influon de du kulturoj, tiun de Egiptujo kaj tiun de la Hebreoj, al kiuj li ĉiam sciis, ke li apartenas, kontraŭe al la scenaro de la filmo. Neniu mistero pri lia deveno, la filino de la Faraono kontaktas Mirjam, la pli aĝan fratino de Moseo, tuj kiam li estas malkovrita en lia korbo flosanta sur Nilo. Eĉ pli bone, ŝi konsentas konfidi la infanon al lia vera patrino, por ke ŝi povu mamnutri lin kaj kreskigi lin. Moseo do ĉiam sciis, ke li estas hebreo kaj ke la Hebreoj estas "*liaj fratoj*". Tamen, kiam li plenkreskiĝis, laŭ la pakto establita kun la egipta adopta patrino, la vera patrino redonis Moseon al la filino de la Faraono, kiu gardis lin kaj kreskigis lin "*kiel filon*"; tio estas, kun la tuta amo kaj memrezigno, kiujn ŝi montris provizore konfidante lin al lia vera familio. Ĝuste ĉar li konis sian personan devenon, ke kvardekjaraĝe li mortigis egipton, kiu volis mortigi unu el "*siaj hebreaj fratoj*". Moseo do estis ŝirita inter siaj amsentoj por siaj du

neakordigeblaj ligiloj; egipta patrino inda je lia amo kaj patrino de la hebrea sango, kiu fluis en ŝiaj vejnoj, same inda je lia amo. Kaj ĝuste la sangoverŝado devigis lin prioritatigi la devenon de sia propra sango. En sia edukado, Moseo akceptis hebreojn kaj egiptojn. Ĉiuj ĉi tiuj kontraŭdiraj kredoj devis esti ordigitaj kaj selektitaj. Ankaŭ, rifuĝante en Midjan, Moseo, fariĝinte gardanto de la gregoj de sia bopatro Jetro, la Midjanido, posteulo de la lasta geedzeco de Abraham, malkovras ĉe Sinajo Dion, kiu manifestiĝas en la aspekto de flamanta arbeto. Mi uzas ĉi tiun okazon por tordi la kolon de publika mensogo, kiu metas ĉi tiun Sinajon en la sudo de la egipta duoninsulo, dum la vera Sinajo situas apud Midjan, oriente de la orienta brako de la Ruĝa Maro, en Arabio, en vere monta dezerta loko; kion konfirmas Gal.4:25: "*ĉar Hagar estas Monto Sinaj en Arabio, kaj ŝi respondas al la nuna Jerusalemo, kiu estas en sklaveco kun siaj infanoj* ." Grava detalo, la krimo farita de Moseo estis malkovrita kaj atribuita al li de la Faraono. Tial por eskapi ĉi tiun egiptan koleron li fuĝis el Egiptujo. La ago igis lin fidi je sia hebrea deveno kaj tiel preparis lin por vere renkonti la Dion de siaj patroj. En sia menso, Moseo demandis al si multajn demandojn pri ĉi tiu nevidebla kaj konfuza Dio. La demando "Kia estas via nomo?" resumas ĉiujn liajn neformulitajn mensajn demandojn. Ĝi tiam alprenas plurajn signifojn. En Egiptujo, la popolo de lia adopta patrino honoris multajn diaĵojn, se ne senefikajn, almenaŭ nevideblajn. Sed la Dio de liaj fratoj estis same nevidebla. Krome, fidi je li, dum liaj infanoj estis liveritaj en la sklavecon de severa kaj murdema sklaveco, ne parolis favore al li. La demandoj, kiujn li demandis al si, estis tiuj de homo serĉanta komprenon, tiel konfuza estis la religia situacio. "Kiel la vera Dio povas transdoni sian popolon al egipta malamo?"

Elstarigu en viaj respondoj kiel Dio montras, ke li scias kaj esploras la sekretajn pensojn de vivantaj estaĵoj, anĝelaj aŭ homaj.

De la unua voĉa kontakto, Dio trankviligas Moseon, kiun li nomas laŭnome, kaj prezentas sin al li laŭ sia formulo, kiel "*Dio de liaj patroj, de Abraham, de Isaak, kaj de Jakob* ." Lia kredo estas tiel pravigita. Tuj post ĉi tiu prezento, Dio elvokas la sufersituacion de sia sklavigita popolo. Eliro 3:7: "*Jahve diris: Mi vidis la suferon de Mia popolo, kiu estas en Egiptujo, kaj Mi aŭdis la krion de ĝiaj subpremantoj, ĉar Mi konas ilian doloron* ." Moseo ankoraŭ povas esti trankviligita; la senagado de Dio ĝis ĉi tiu momento do havis sencon. Kaj celon, kiun la sekva verso malkaŝas: "*Mi malsupreniris, por savi ilin el la manoj de la Egiptoj, kaj por elkonduki ilin el tiu lando en bonan kaj vastan landon, en landon, en kiu fluas lakto kaj mielo, en la lokojn de la Kanaanidoj, la Ĥetidoj, la Amoridoj, la Perizidoj, la Ĥividoj, kaj la Jebusidoj* ." Laste en ĉi tiu listo Dio nomas la Jebusidojn, la urbo Jebus fariĝis sub la reĝo David la ĉefurbo de la hebrea popolo nomata Jerusalemo. La areo restus Jebusita enklavo ĝis lia regado.

La programo de Dio estas tiel klare rivelita al Moseo, kiu tiam ekscias, ke li mem gvidos sian popolon sur ilia marŝo al dia libereco.

La jena verso diras: "*Moseo diris al Dio: Mi iros al la Izraelidoj, kaj mi diros al ili: La Dio de viaj patroj sendis min al vi. Sed se ili demandas min, **kia estas Lia nomo**, kion mi diru al ili?*" Ĉi tiu verso igas nin kompreni, ke ekde sia setliĝo en Egiptujo, la familio de Jakob konservis ĉefe trian karakteron kaj ke ĉi tiu naturo karakterizis eĉ pli la sklavigitajn hebreojn. Sklavo havas neniujn rajtojn

krom obei la mastrojn por postvivi. En ĉi tiu kunteksto, kolektiva religia sindediĉo jam ne eblas kaj la sklavigita popolo devos relerni ĉion; ĉion, kion Abraham lasis kiel ateston por siaj posteuloj kaj kion Dio aldonos al ĝi. Moseo mem ne ricevis la scion pri la nomo de la Dio de siaj patroj kaj lia intelekta trejnado igas lin demandi "sub *kia nomo* " li devos anonci ĝin al siaj hebreaj fratoj. Ĝis nun, Dio neniam nomis sin mem laŭnome. Lia respondo venas en verso 14: " *Dio diris al Moseo: Mi estas kiu Mi estas.*" Kaj li aldonis: "Tiel diru al la Izraelidoj: Tiu, kiu estas nomata '*MI ESTAS*', sendis min al vi. " Fakte, por kongrui kun la hebrea teksto, la respondo de Dio estas eĉ pli telegrafa: "Mi estas kiu Mi estas." Sed eĉ ĉi tiu tradicia traduko ne precize transdonas la faktan respondon de Dio. Unue, notu, ke ĉi tiu esprimo sugestas certan ĉagrenon en Dio kiam ĉi tiu temo estas diskutita. Donante al si nomon, Dio konsentas esti komparata kun aliaj diaĵoj inventitaj de la diablo kaj homoj, diaĵoj kiuj ne ekzistas ekster li. Lia ĉagreniĝo estas do pravigita. Tamen, decidita meti sin sur la nivelon de la homaj eblecoj de sia popolo, li konsentas doni al si nomon, kiu estas "neprononcebla" de iu ajn krom li mem. Por kompreni ĉi tiun mesaĝon, legi la hebrean tekston estas esenca. Jen la hebrea verso el Eliro 3:14: " *orojniS aL aĥA רֹאשׁוֹ aĥA הַיָּהוָה* jak aĥ-*roš* mijaĤ- *la* aĥ-*roš* *orojniS aL aĥA* *orojniS aL ofirešbeL* הַיָּהוָה *orojniS al satse* *«אֵלֶיכֶם»*. Klarigo: la tri substrekitaj vortoj estas "Mi estas kiu Mi estas". En ĉi tiuj tri aperoj, la nomo de Dio komenciĝas per la litero "aleph"; " א ". Kaj ĉi tiu litero reprezentas en la konjugacio de la hebrea, la unuan personon de la singularo, aŭ, en la franca, "mi". Ĉi tiu persona pronomo, "mi", povas esti postulita nur de Dio sole, tial la nomo, kiun liaj kreitaĵoj prononcos, fariĝos, laŭ lia ordono, "YaHWéH" aŭ, " הַיָּהוָה ". La "aleph" komence de la verbo estas anstataŭigita per la "yod", kiu indikas la trian personon de la singularo en la konjugacio de hebreaj verboj, aŭ, la persona pronomo "li". Tial estas kun la scio de ĉiuj ĉi tiuj detaloj, ke nun venas la granda lumo promesita por ĉi tiu studo.

Ĝi baziĝas sur la valoro de nombroj. La nomo de Dio, kiun homoj povas prononci, kaj kiu komenciĝas per la "jod", havis la tutan nombron 26 kiel sian valoron. Sed tiu, kiun nur Dio povas prononci, kaj kiu komenciĝas per "alefo", kies numera valoro estas "1", havas la tutan nombron 1 + 5 + 6 + 5, tio estas, 17, la simbola nombro de juĝo en lia Apokalipso. Tio signifas, ke malantaŭ la nombro 26 atribuita al li, kiam lia nomo estas elvokita de homoj, estas la nombro 17, per kiu Dio nomas sin, konfirmante sian karakteron kiel la granda universala Juĝisto. Fakte, Dio ne ĉesas juĝi; la daŭro de lia ekzisto estas sceno de konstanta kolektiva kaj individua juĝo de ĉiuj siaj kreitaĵoj. Li gravuris ĉi tiun veron en sia sankta nomo. Kaj ĉi tiu nomo, neprononcebla de homo, estas tia pro pluraj kialoj, kaj inter ili, la nekongruenco de la gramatikaj reguloj de la hebrea lingvo kun niaj lingvoj de greklatina origino. En la tempoj de hebreaj konjugacioj, la "prezenco" ne ekzistas. Ĝia konjugacio baziĝas sur la ĉefa duuma divido de la perfekto kaj la imperfekto, tio estas, pasinta ago kaj estonta ago. Sed alportante sian revelacion en la greka lingvo, Dio povas elvoki sian nomon per uzado de la tri tempoj de la pasinteco, la nuntempo kaj la estonteco, proponitaj en ĉi tiu lingvo. Jen kiel la granda dia Juĝisto malkaŝas sian nomon, dirante laŭ maniero adaptita al nia franca lingvo de greklatina origino, en Apokalipso 1:4: " *Johano al la sep eklezioj, kiuj estas en Azio: Graco kaj paco estu donitaj al vi de tiu, kiu estas kaj kiu estis kaj*

kiu venos , kaj de la sep Spiritoj, kiuj estas antaŭ lia trono . " " *Tiu, kiu estas, kiu estis, kaj kiu venos* ", la formulo estas renovigita en Apokalipso 1:8: " *Mi estas la Alfa kaj la Omega, diras la Sinjoro Dio, tiu, kiu estas, kiu estis, kaj kiu venos , la Plejpotenca.* " La prononcebla sed netradukebla nomo estas tiel tradukita kaj bone redonita, koncerne la neprononceblan nomon, vi hodiaŭ dividas kun mi ĝian kaŝitan sekreton: Dio estas la sola " **Juĝisto** ", kiun homoj devas timi kaj lerni ami. Ĉar la tuta projekto, kiun li ekigis, celas " **juĝi** " inter ribelemaj pekuloj kaj fidelaj elektitoj, por fine atingi tion, kion li volis atingi: amon libere spertatan de siaj fidelaj elektitoj. La granda eterna vojaĝo tiam povos daŭri sen la ombro de problemo. Li ĉesos juĝi kaj kondamni.

Kaj ĉar sen sia "jud", sed kun la "Alefo", la sankta nomo malkaŝas Dion kiel la "Superan Juĝiston", ne estas surprize, ke la libro de Daniel, nomo signifanta "Dio estas mia **Juĝisto** ", estis verkita por prepari la malkovron de la dia " **juĝo** " detale malkaŝita en sia Apokalipso, sia plej sankta "Revelacio". Ĉar ĝuste en ĉi tiu "Revelacio" Dio malkaŝas la ŝlosilojn al ĉiuj siaj kodoj bazitaj sur bildoj, vortoj kaj nombroj. La temo de ĉiu ĉapitro harmonias kun la nombro, kiun ĝi portas laŭ sia signifo en la ĉifra kodo de Dio. Tiu, kiu aperas unue, estas, kompreneble, la nombro 7, kiu indikas dian sanktigon, kaj per etendo, la religian ligon establitan, aŭ ne, kun ĝi. Tiel, kontraŭe al la tendaro de la dia "7", ni trovas la romian tendaron kaj ĝiajn "7 estrojn" de Apokalipso 12:3, 13:1 kaj 17:3. Tiel, en Apokalipso 13, vera sanktigo estas provizore anstataŭigita per la falsa sanktigo de la romia papa reĝimo inter 538 kaj 1798 kaj por ĉiuj, kiujn Dio transdonas al sia mallumo, ĝis 2030.

En la nomo de Dio, YaHWéH, la sinsekvo de la lastaj tri literoj konservitaj en la du formoj de la sankta nomo, la literoj HWH aŭ, 5 + 6 + 5, resumas la programon elpensitan de Dio, ĉar la temo de Apokalipso 5 temas pri "Jesuo Kristo, la filo de homo". Inter la du "5", kiuj koncernas lin, la numero 6 de la litero "waw" bildigas la ŝajnan provizoran venkon de la diablo, longe dominanta la terajn popolojn. Sed destinita por malvenko kaj morto, la diablo jam estis kaj fine estos venkita de Jesuo Kristo. Jen kion anoncas la lasta "5", per kiu finiĝas la sankta nomo de Dio. Ĉiuj necesaj demonstraĵoj faritaj, la anoncita dia venko estos kompleta.

En la hebrea, la litero "aleph" estas la unua en la alfabeto kaj la unua vorto formita de ĉi tiu litero estas "ab", kiu signifas patro. La numero 1, kiu karakterizas ĝin, estas do simbola por la perfekta unueco de la Kreinto Dio, la Spirito de la Patro de ĉiuj formoj de vivo. Sen ia surprizo por li, la problemoj aperis nur per la kreado de la liberaj vivoj de liaj kreitaĵoj. Sed la solvo al la problemo de libereco ankaŭ jam estis preta kaj programita, ĝi havus nomon: Jesuo Kristo. Kaj la sinsekvo de la numeroj 1 + 5 + 6 + 5 proklamas la venon al la tero de la Patro (1), kiu foriris " kiel konkerinto ". (5) kaj venki (5) la diablon (6) kaj liajn pekojn. Vere!

La Vojo, la Vero kaj la Vivo

Jesuo lasis al ni ĉi tiun faman deklaron konatan al amasoj da kristanoj, en Johano 14:6: " *Jesuo diris al li: 'Mi estas la vojo kaj la vero kaj la vivo. Neniu*

venas al la Patro krom per mi. " En ĉi tiu verso, Jesuo resumas por ni la tutan planon de savo, kiun li elpensis kiel Patro, kreinto de ĉiu vivo. Li bazas ĝin sur tri etapoj, kiuj sinsekve estas 1- **la rimedoj** ; 2- **la normo** ; 3- **la fina celo** .

Ĉu la vojo estas la ĉefa celo? Ne, sed ĝi restas **la esenca rimedo** por ĉiu, kiu volas atingi la finan celon, kiu estas la eterna vivo.

Ĉu vero estas la celo? Ne, ne pli ol la vojo, tamen eniri en ĝian **normon** , ĝian konformiĝon, estas nemalhavebla por ĉiu, kiu volas atingi la finan celon de eterna vivo. Kompreni ĉi tiun vorton vero do fariĝas saniga. Sen eniri en detalojn, kiuj komplikigas aferojn al la granda plezuro de la diablo, komprenu, ke vero estas la normo, kiun Dio donas al la vivo en ĉiuj ĝiaj aspektoj. Vero estas lia koncepto pri la kondiĉoj, kiuj ofertas la eblecon de komuna feliĉo. Kaj kiu ajn defias liajn vivkonceptojn, sin faras pekulo kaj netaŭga por vivi sub lia rigardo por eterne. Estas per agado tiel, ke la unua rilate al Dio malkvalifikis sin de vivi eterne en lia ĉeesto. Jesuo ankaŭ diris en Johano 8:32: " *Vi konos la veron, kaj la vero vin liberigos.* " Li volis diri, ke kun lia helpo, obeante la dian leĝon, pekuloj trovas en obo al Dio, liberecon de la sklaveco de "**peko** ", kiu estas "**la malobeco de la leĝo** " laŭ 1 Johano 3:4. Tial, la signifo de ĉi tiu vorto libereco devas esti bone komprenata, ĉar por Dio vera libereco ekzistas nur en obo al liaj vivkonceptoj. Ne ekzistas tria vojo por homo, kiu estas pekulo pro heredeco. Laŭ Deuteronomio 30:19, Dio metis antaŭ lin du unikajn vojojn, unu el kiuj estas la sola, kiu kondukas al vivo, kaj la alia, la maljusta, kiu kondukas laŭ multaj manieroj al pereco kaj eterna morto, tio estas, definitiva; la tuta estaĵo, korpo kaj spirito estante definitive neniigitaj.

En ĉi tiu triobla asocio de " vojo ", " vero " kaj " vivo ", ni trovas la tri fazojn de la sanktiga plano de Dio. La sanktigo de la vokito per **la** sango verŝita de Jesuo, lia sanktigo per la **normo** de obeemo al la leĝoj kaj principoj aprobitaj de Dio, kaj fine, kiel fina **salajro** aŭ **rekompenco** , la sanktigo de la glorado de la vokito, kiu, atinginte la statuson de elektito, povas eniri en eternan vivon.

Pravigo per kredo forgesita

Jesuo Kristo mem faris ĉi tiujn parte maltrankviligajn rimarkojn en Luko 18:7-8: " *Kaj ĉu Dio ne faros justecon al siaj elektitoj, kiuj krias al li tage kaj nokte, kvankam li longe paciencas kun ili? Mi diras al vi, ke li rapide faros justecon al ili. Sed kiam la Filo de homo venos, ĉu li trovos fidon sur la tero?* " »

Mi ne dubas, ke Jesuo trovos fidon sur la tero kiam li venos, kaj tio estas ĉar en verso 7 li profetas la maljustecon, kiu persekutos liajn lastajn elektitojn. Tamen, la demando, kiu aperas, estas: en kia kvalito kaj en kia kvanto? Ĉar estas kun fido kiel kun la vino produktita de la tero: multaj vitejoj kaj vinkultivistoj, sed de kia kvalito? Bonaj vinoj estas maloftaj kaj multekostaj, kaj vera fido estas same tia kaj tial ekstreme ŝatata de Jesuo Kristo, la Ĉiopova Dio, ĝia Plenumanto. Mi revenas ĉi tie al temo, kiu estis traktita multfoje, tiu de "**pravigo per fido** ", kaj por igi ĝin eĉ pli komprenebla, mi donos al ĝi alian difinon paralele: "pravigo per saĝo", la religia formo de inteligenteco; Tio estas tute legitima, ĉar Dio deklaras en Dan. 12:3: " *Kaj la saĝuloj brilos kiel la brilo de la firmamento, kaj la instruantoj de multaj justeco kiel la steloj por ĉiam kaj eterne.* " Ĉar rezultas, ke

en ĉi tiun vorton "fido" ĉiu metas ĉion, kio konsistigas iliajn personajn konvinkojn; kio estas ĝuste tio, kio karakterizas falsan kredon, helpate en tio de malbonaj tradukoj de la originalaj grekaj tekstoj de la Biblio. Rom.14:23 estas ekzemplo trovita en la versio de Louis Segond: " *Sed kiu dubas pri tio, kion li manĝas, estas kondamnita, ĉar li ne agas el konvinko. Ĉio, kio ne estas la produkto de konvinko, estas peko.* " La ĝusta traduko estas ofertita al ni en la versio de JNDarby en la formo: " *sed kiu dubas, se li manĝas, estas kondamnita, ĉar li ne agas el principo de fido. Nun ĉio, kio ne estas el la principo de fido, estas peko.* " Nun fido estas principo unike difinita de Dio por esprimi liajn personajn diajn konvinkojn pri kia devus esti la ideala konduto de liaj kreitaĵoj. Kaj en la kazo de ĉi tiu verso, fido preskribas kio estas konsumebla aŭ ne en Lev. 11, sed jam la idealo estis preskribita de Dio de post la fondo de la mondo, en Gen. 1:29: " *Kaj Dio diris: Jen Mi donis al vi ĉiun herbon, kiu semigas semon, kiu estas sur la tuta tero, kaj ĉiun arbon, kiu havas en si frukton de arbo, kiu semigas semon; ĝi estos por vi manĝaĵo.* " » ; Mi ne povas esprimi kiom multe mia elekto obei ĉi tiun ordonon plenigas min per ĝojo kaj kontento. Kaj mia fizika kaj mensa sano estas la unuaj profitantoj. Vera kredo ampleksas ĉiujn valorojn, kiujn Dio aprobas kaj benas. Sed por fari tion, homo devas lerni koni ĝin, kaj por atingi ĉi tiun celon, oni ne devas erari pri la rimedoj. Ĉar sub la titolo Sankta Skribo, pluraj elektoj estas ofertitaj: tiuj de la malsamaj versioj de la Biblio kaj tiu de la Korano. La elekto de inteligenteco, tiu de vera kredo, estas favore al la Biblio de la Judoj, kiun Dio kreis per tio, ke ĝi estis skribita laŭlonge de la tempo por igi ĝin la deponejo de siaj orakoloj. La pruvo por ĉi tiu elekto troviĝas en la bibliaj rakontoj mem. La bibliaj " *du atestantoj* ", la malnova kaj la nova, atestas unu pri la alia. Ili estas historie ĉe la origino de la kredo de la sola Dio. Do ne temas pri kredi "je", sed pri kredi "je" ĉi tiu Dio, kiu sola posedas senmortecon; kio signifas kredi je la vero portata kaj enkorpigita en la dia-homa persono de Jesuo Kristo. Ĉar la kredo "je" lia ekzisto estas nur la sekvo de la vera inteligenteco donita al homoj levitaj super bestoj, la bestoj kiuj, siaflanke, ricevis de Dio nur la instinkton de memkonservado, de kiu ankaŭ la homo profitas. Tamen, la disvolviĝo de lia inteligenteco povas, laŭ lia morala karaktero, paradokse, senigi lin de la profito de ĉi tiu instinkto de memkonservado. La elekto farita de la diablo kaj la obstineco de lia ribelo kontraŭ Dio donis pruvon pri tio. Male al bestoj, la homo rezonas, li kalkulas, li deduktas kaj tiras lecionojn el spertoj. Kaj ĉiuj liaj intelektaj kapabloj devus, normale, konduki lin al la kompreno, ke inteligenteco ne povas ekzisti sen inteligenta estaĵo, kiu kreis ĝin. Ĉu hazardo povas krei bonan guston? Ĉu li zorgis pri ofertado de agrablaj odoroj al homaj nazoj? La pensulo Pascal diris tion, uzante la bildon de pentraĵo, kiu nepre originas de la verko de pentristo. Preter ĉi tiu simpla kaj logika rezonado, la homa kaj diabla penso povas imagi amasojn da filozofiaj konceptoj, kiuj estas tiel falsaj kaj mensogaj kiel ili estas malutilaj.

La maltrankviliga anonco farita de Jesuo estas hodiaŭ plene konfirmita. Kaj la rimarkinda afero estas, ke ĉiuj plej novaj lumoj ricevataj el la ĉielo finas en la menso de homo, kiu vivas meze de lando, kie ateismo dominas: Respublikana Francio, deturnita de Dio per la skribaĵoj de siaj ribelemaj majstroj pensuloj, siaj humanismaj "lumoj". Tiel ke la plej novaj veroj, restarigitaj aŭ novaj, ofertitaj de Jesuo Kristo floras en spirita dezerto, en kiu, flank-al-flanke, du pulmoformaj

departementoj portas la simbolajn religiajn numerojn "07" kaj "26". Ambaŭ profitas de la akvumado de la rivero Rhône, kiu fluas inter ili de nordo al sudo. La regiono produktas la fruktojn de siaj multaj fruktoĝardenoj, kaj ĉe la loko de la koro estas la urbo Valence, la unua historia franca adventista fortikaĵo, kie mi ricevis bapton per totala mergado en la aĝo de 36 jaroj. Sankteco troviĝas nur kie Dio metas ĝin, kaj estis lia elekto havi Papon Pio la 6-a morti kiel malliberulo en ĉi tiu urbo en 1799, por plenumi la fakton profetitan en Apokalipso 13:3: "*Kaj mi vidis unu el ĝiaj kapoj kvazaŭ ĝi estis frapita al morto ; kaj ĝia mortiga vundo saniĝis ; kaj la tuta mondo miris pri la besto.*" Kaj estis denove lia elekto havi la estontan francan imperiestron Napoleono la 1-a loĝantan tie ' dum lia trejnado kiel artileria oficiro; Napoleono la 1-a ' "*la aglo*" de Apokalipso 8:13: "*Kaj mi vidis, kaj mi aŭdis aglon flugantan meze de la ĉielo , dirantan per laŭta voĉo: Ve, ve, ve al la loĝantoj de la tero pro la aliaj voĉoj de la trumpeto de la tri anĝeloj, kiuj estas blovantaj!"* » Kiu povas diri, ke la nombro "26", la nombro de la nomo de Dio "YaHWéH" (YHWH=10+5+6+5) prononcata de homo kaj nombro de la departemento Drôme, reprezentas nenion en liaj okuloj? Sed ve, por faligi "*la beston, kiu leviĝas el la maro*" en Apok. 13:1, "*besto*" kiu indikas la koalicion de la romia papeco kun la franca monarkio, ĝia ĉefa armita subteno ekde ĝia unua reĝo Klovis la 1-a ' Dio alvokis la "*beston, kiu leviĝas el la abismo*", en Apok. 11:7; kiu indikas la Francan Revolucion kaj ĝian sangon ateismon de la "Teroro" jaroj 1793-1794. Kiel Apok. 13:4 antaŭdiris, "*la mortiga vundo*" de "*la besto*" estos "*resanigita*", kaj la katolika kredo, ĉi tiu falsa kristana kredo, povis disvolviĝi kaj multobligi siajn sekvantojn kun des pli da facileco, ĉar ĝi enskribas ilin en ilian lulilon, baptante ilin kiel "bebojn" tuj post ilia naskiĝo. Mi dankas Dion pro tio, ke Li ŝparis al mi ĉi tiun sperton praktikitan en la falsa katolika kredo kaj la falsa protestanta kredo. Ĉar multaj kreitaĵoj estas kaptitaj donante al ĉi tiu bapto, kvankam ĝi ne estis elektita, veran valoron. Mi memorigas ilin, ke nur tiuj, kiuj kredas kaj estas baptitaj, estos savitaj. Kaj kredo estas plenkreska... materio kaj frukto de saĝo, kiel instruis Daniel; la "bebo" tial ne kvalifikiĝas por demonstri ĝin. Krome, igante ĝin la frukto de plenkreska elekto, Dio faras bapton elekto, kiu devigas kaj povigas la baptitojn. Ĉar sindediĉi al Dio ne estas senriska, kaj mi memorigas vin post Jesuo kaj Jakobo, kredantoj estos "*juĝataj pli severe*" ol nekredantoj. Mat. 23:14: "*Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj! Ĉar vi formanĝas la domojn de vidvinoj kaj faras longajn preĝojn por preteksto; pro tio vi estos juĝataj pli severe*". Jakob. 3:1: "*Miaj fratoj, ne lasu multajn el vi fariĝi instruistoj, ĉar vi scias, ke ni estos juĝataj pli severe*".

Tiel, en dezerto de senreligieco, ekde 2018, fervora Islamo venis skui la ateisman normon de la franca popolo. La konkordato subskribita de Napoleono ne antaŭvidis la malfacilaĵojn rezultantajn el ĉi tiu nova scenaro. Ĉar en la tempo de Napoleono, la konkordato celis establi respublikanajn regulojn akcepteblajn kaj adaptitajn nur por la katolikaj kristanaj religioj, kaj la protestantaj, kiuj estis malbone reprezentitaj en Francio. Neantaŭvidita kolizio, kiel tiu de la Titanic en 1912 kontraŭ glacimonto, kontraŭstarigis la fanatikan fidon de Islamo al ateismo. Ĉi tiuj du ekstremaj reprezentoj estante ambaŭ fortranĉitaj de la granda kreinta Dio Jesuo Kristo, la granda Juĝisto de la universoj preparas la detruon de amasoj da animoj, kies vivoj ne meritas esti plilongigitaj. La senutilaj "*argilaj vazoj*"

estos senkompate " *rompitaj* ". Sed meze de ĉi tiu masakro, li scios konservi la integrecon de la " *vazoj de honoro* ", kiuj apartenas al li, ĉar ili estas altvaloraj por li, kaj ĉar ili reprezentas lian gloron. Kaj la gloro de Dio estas la vera kredo de liaj elektitoj, tio estas, ilia perfekta adaptiĝo al la ideala modelo de lia dia kaj homa koncepto.

Neniu povas diri je kiu alteco, individue, Dio metas, laŭ Sia juĝo, la nivelon de Sia postulo, sed ni ĉiuj estas alfrontitaj kun Lia biblia atesto, en kiu ni ĉiuj povas malkovri kio estas en Liaj okuloj plaĉa, bona kaj perfekta. Kiu deplojos Sian fervoron, por fariĝi la ĉampiono de obeemo, kaj la "karulo" de la dia Majstro de fideleco en amo? Jen la batalo de fido, la vera fido, en kiu la apostoloj de Kristo okupiĝis kaj antaŭiris nin ĝis ĉi tiu tago de la 3-a de januaro 2022.

"Pravigo per fido", aŭ "pravigo per saĝo", identigas la celojn de la diaj plagoj. Ĉi tiuj estas ĉiuj, kiuj malestimas aŭ malvere ekspluatas la instruojn de la Biblio, kiu estas reprezentita de ĝiaj " *du atestantoj* " de la malnova kaj nova interligoj, kiel indikite en Apokalipso 11:3; la du konstruinte, komplemente, la profetan mesaĝon alportitan al la Benitaj elektitoj de Jesuo Kristo, la lastaj Sepatagaj Adventistaj disidentoj trovitaj fervoraj kaj fidelaj, kiuj atendas lian gloran revenon en la printempo de 2030.

“AL LARMOJ CIVITANOJ!”

La tempo por senzorga amuziĝo kaj ridado finiĝis. La festenoj kaj luksaj festenoj estis afero de la pasinteco. Kaj por realigi ĉi tiun ŝanĝon, la granda Kreinto Dio devis nur ekspluati la delogojn de la novaj serpentoj nomataj "scienco" kaj "kulturo" por puni la nekredeman kaj sendankan aŭ nekredeman socion delogitan de ĝiaj mirindaĵoj kaj lerteco. En Okcidento, dominita de malvarma kaj cinika kapitalismo, la plezuro de senbrida konsumo okupis la pensojn de la homoj. Sed nun, ekde la komenco de 2020, ĉio ŝanĝiĝis. Post la mortiga "aidoso", la apero de la kontaĝa koronaviruso, Covid-19, finis la kutiman vivnormo, kiu ĝis tiam konsistis el ekskursoj kaj varmaj amikaj aŭ romantikaj renkontoj. Distancado nun estas trudita kaj post suferado de la sekvoj de multoblaj adultoj kaj sennombraj eksgeedziĝoj pro egoismo, la familia unuo de homoj eksplodas en pecojn, kiuj moviĝas for unu de la alia kiel la eksplodo de stelo en la kosmo. Tamen, en Francio, tia ŝanĝo povus esti plenumita nur per la alveno al la povo de juna prezidanto, naskita sub la Kvina Respubliko, kaj ĉi tiu detalo estas plena de konsekvencoj. En 1958, la adopto de ĉi tiu Konstitucio proponita de Generalo De Gaulle estis kondamnita kiel kaŝita diktaturo fare de la tuta politika opozicio de la tempo. Ĝi efektive estis diktaturo, fajne organizita, la diktaĵo akirita per la subteno de leĝdona plimulto je la servo de la nove elektita princo. Malgraŭ la rezisto de la veraj respublikanoj de la Kvara Respubliko, la konstitucio de la Kvina estis adoptita. Dum longa tempo, en la tempo de sia prospero, Francio ne suferis pro ĝi. Ĝi ne prezentis problemon, sed dum la pensoj de la franca popolo estis sorbitaj de diversaj formoj de konsumo, sinsekvaj prezidantoj kondukis la landon en decidojn kaj direktojn, kiuj estas katastrofaj longtempe. Kaj ĉi tio koncernas nian tempon, en kiu la bezono konsenti kun aliaj eŭropaj nacioj senigas la Prezidanton de Francio de la ŝanco preni mezurojn por profitigi sian landon. En

unuiĝinta Eŭropo, malfermita al multaj fontoj de enmigrado, la malfacilaĵoj de la mondo enradikiĝas kaj pliigas la ŝarĝon sur popoloj jam ruinigitaj pro la detruo de laborpostenoj post ene kaj ekstereŭropaj translokadoj. Kaj en ĉi tiu kunteksto, kie ĉiuj popoloj estas provizitaj de Ĉinio, el kie ĝi ankaŭ aperis, la viruso Covid-19 kaŭzas neantaŭviditajn kromefikojn: malunuecon inter tiuj, kiuj vakciniĝas, kaj tiuj, kiuj ne volas vakciniĝi. Kvazaŭ la religiaj kaj politikaj aferoj ne sufiĉus, nun la vakcino denove dividas la francan socion. Ĝi vere bezonis tion!

Ĉiu trovas kialojn por pravigi sian pozicion. La plimulto, kiun mi nomas "la ŝafoj", ignoras ĉi tiun version el la Biblio cititan en Jeremia 17:5: "*Tiele diras la Eternulo: Malbenita estas la homo, kiu fidas homon, kiu faras karnon sia brako, kaj kies koro forturniĝas de la Eternulo!*" Ĉiuj estas konvinkitaj de la argumentoj prezentitaj de sciencistoj kaj sansciencistoj. Tamen ili eraras, ĉar ili ne konsideras la ekziston de Dio kaj eraras en ĉiu maniero pri la veraj valoroj de la vivo. Mi scias el sperto, ke kun la plej granda volo kaj ĉia necesa singardo, mi ofte detruis aferojn, kiujn mi volis ripari. Ĉi tiu sama risko validas por la homa sano. Kaj injekti molekulojn en la korpon, kiujn ĝi mem ne produktas, estas malproksima de sendanĝera kaj povas havi la efikojn de veneno pli-malpli longtempe. Viktimoj de la ĉikanado trudita de scienca kaj politika regado, la vakcinitoj kulpigas sian senigon de libereco sur tiujn, kiuj rifuzas la vakcinojn. Ili forgesas, ke la situacio estas kreita de la decidoj de la potenculoj. Sed nekapablaj aŭ ne volantaj kritiki ĉi tiun politikan sandiktaĵon, kaj evitante kontraŭdiri la aŭtoritatojn, ili preferas direkti sian indignon kontraŭ tiuj, kiuj ne dividas ilian opinion. Ŝafoj estas ankaŭ malkuraĝuloj kaj, ĉefe, facile manipuleblaj.

En la alia vidpunkto, tiu de tiuj, kiuj analizas kaj pensas mem, la problemoj estas vidata alimaniere. La vakcino nun nur servas por akiri la rajton vivi pli libere. Ĝi ne protektas 100% kontraŭ Covid, ĝi ne malhelpas ĝian poluadon, sed ĝi reduktas la riskon de kazoj pligravigitaj de la malsaneco de aĝo kaj malsanoj kaŭzitaj de malbonaj kutimoj, kiuj aperis en la moderna vivo (tabako, alkoholo, drogoj, ktp.). Malgraŭ ke 90% de homoj estas vakcinitaj, nevakcinitaj homoj eniras hospitalojn kaj mortas tie. Ĉi tiu situacio memorigas min pri la metodo adoptita en ekologia terkultivado. Sur tuta semita areo, la vasta plimulto de la surfaco estas tre malpeze traktita per organikaj insekticidoj, kaj malgranda parto de la tuto tute ne estas traktita; ĝi estas lasita al la insektoj. Kaj la principo funkcias perfekte bone, ĉar inter la malpeze traktita areo kaj la netraktita areo, la insektoj ne eraras. Ili forlasas la traktitan areon kaj rapidas satigi sin en la netraktita areo. Nia Covid-19 faras same. Ĝi invadas la nevakcinitan korpon, malofte trovante la naturan imunan defendon kapablan neŭtraligi ĝin. Ĉar la nuna homaro vivas sub la kemia leĝo inventita de Usono de 1945 ĝis hodiaŭ. Ĝis nun, la nevakcinita korpo allogas ĝin, sed tiu altiro povas esti plifortigita per ĝia laŭgrada adaptiĝo al la antikorpoj kreitaj en vakcinitaj homoj. La principo estis observita por antibiotikoj, kies efikeco malfortiĝis, kaj en iuj kazoj, jam ne havas ian ajn efikon. Kun humanisma obstineco, prezidanto Macron kredas, ke vakcinado de ĉiuj siaj homoj povas fini la vivon de la viruso. Sen eraro, mi asertas, ke tio estas iluzio, kaj tio pro pluraj kialoj. Supozante, ke ĉiuj homoj estas vakcinitaj, kion faras Covid? Ĝi mutacias kaj adaptiĝas al la antikorpoj, kiuj kontraŭbatalas ĝin, kaj rekomencas la batalon en nova, eĉ pli agresema kaj

kontaĝa formo. En tiu milito kondukata kontraŭ li, la juna prezidanto estas submetita al la detrua potenco de la granda Kreinto Dio, kiu sola kapablas finisian nunan plagon. Sed konante lian planon, mi scias, ke li tute ne intencas fari tion. Ĉar jam, en la anonimeco de sia nevidebleco, li preparas la jenajn punojn. La plimulto de homoj ne kapablas akcepti la ideon, ke ili eniris fazon de progresema detruo de ĉiuj homaj vivoj disĵetitaj tra la tero. Covid-19, kaj ĝia malalta mortoprocento, estas nur la signo de la komenco de ĉi tiu programita universala hekatombo. Kie estas la homaj rajtoj? Kie estas la krioj levitaj kontraŭ la genocido organizita de Dio? Ĉu vi komprenas kiom multe nia tempo similas al ĉi tiu konflikto inter Faraono kaj liaj magiistoj, kaj Moseo, Aaron kaj la Ĉiopova Dio?

Inter tiuj, kiuj rifuzas la vakcinon, multaj fidas sian fizikan sanon, nekonsciaj, ke ĝuste Dio uzas la viruson, kiu mortigas kaj perturbas la ekonomian, socian kaj politikan situacion de la tuta homaro. Montriĝas, ke nek natura imuneco, nek la plej bona fizika kondiĉo, nek vakcinoj protektas kontraŭ la juĝo de Dio. La morto trafos ĉiun, kiu ne estas vere protektata de la pekliberiga sango de Jesuo Kristo. Post la tempo de rido, nun venas la tempo de larmoj, kaj jam ĉie sur la tero, funebrantaj familioj funebras siajn mortintojn, kiuj subite malaperis. En la tempo de Faraono, egiptaj familioj faris same, kaj siavice, la hebreoj funebris siajn mortintojn, kiuj falis dum la dezerta pilgrimado dum 40 jaroj, kaj ĉiufoje Dio punis ilin pro iliaj pekoj. Jen mi devas reveni al ĉi tiu kriterio, kiu estas tiel fundamenta por kompreni tion, kion ni spertas. Ĉiuj niaj gvidantoj estas junaj kaj kreskis en la 5-a ^{Respubliko}, kion neniuj el la politikistoj, kiuj sin sukcedis, iam ajn pridubis. Tiu diktaturo alivestita kiel demokratio estis kaj ankoraŭ estas rigardata kiel ekzempla modelo de demokratio pro la sola kialo, ke niaj sinsekvaj monarkoj permesis al la popolo la rajton ĝui sian liberecon, en plezuro kaj diboĉo. En tiu klimato de senzorgeco, la riĉuloj povis riĉiĝi eĉ pli kaj la malriĉuloj povis provi sian bonŝancon ĉe la loterio kaj la PMU. La "Makrona" junularo (kvazaŭ-anagramo = mia stulteco) do ne kapablas konsideri potencon alie ol en ĝia absoluta formo de tiu ĉi 5-a ^{Respubliko}. Por Dio, la numero 5 estas tiu de la homo. Ĝi markas la apogeon de tiu ĉi humanisma regado de la respublikana Francio kaj en la ĝenerala indiferenteco, ĝi metis la francan popolon en la kondiĉojn de la malnova rojalista reĝimo aŭ tiu de la imperio, aŭtoritatisma, sed malferma kaj bonveniga. Prezidanto Chirac kreis la esprimon "ununura penso". Tio estis la kazo dum ĉirkaŭ 70 jaroj post la Dua Mondmilito. La popolo, frakasita de Nazia Germanio, restis servema kaj obeema en ĉiuj kampoj, politikaj kaj ekonomiaj, ĝis niaj lastaj tagoj, kiam la juna ŝtatestro alfrontas senĉesajn kaj nesolveblajn problemojn, kiuj igas lin agaciĝema kaj ĉiam pli agresema; hodiaŭ pli ol hieraŭ sed malpli ol morgaŭ, ĝis li mem estos rompita kaj detruita, kiam Dio tion decidis. Kaj simile, por la popoloj de Francio kaj tiuj de la mondo, la plej malbona ankoraŭ venos. La larmoj ankoraŭ ne ĉesis flui. "Al larmoj, Civitanoj!" Ĉar la fiera konduto de la reganta junularo malebligas pridubi la decidojn, kiujn ili faris. Dum ili ne konsciiĝas pri la agado gvidata de Dio, ili povas nur rezoni sur siaj sciencaj bazoj kaj scioj. La opozicio inter la vakcinitaj kaj la nevakcinitaj do havas religian kaŭzon, kiun ignoras ambaŭ tendaroj. La Kreinto tiel provizas kaŭzon por sia disiga kaj malunuiga verko. Popoloj, por kiuj " *lumo estas nur mallumo kaj mallumo estas ilia lumo* ", estas submetitaj al malvera diagnozo pro

sia totala blindeco kaŭzita de ilia malpieco kaj ilia malestimo al Dio kaj Liaj potencaj revelacioj .

Ni legas en Amos 3:6: “ *Ĉu oni blovas trumpeton en urbo, kaj la popolo ne timas? Ĉu estas malbono en urbo, kaj la Eternulo tion ne faris?* ” » Ĉi tiu verso indikas du aferojn, kiuj duoble koncernas niajn nunajn eventojn. La unua koncernas la " *trumpeton* ", kiu baldaŭ sonos por la "sesa" fojo en la projekto rivelita de Dio en sia Apokalipso, en Apok. 9:13. Ĝi sonos, ĉi-foje, ne "en urbo", sed super la tuta Eŭropo kaj super la tuta tero. Ĉi tiu eksplodo de kolero de la universale malestimata krucumita Kristo estas ilustrita per la " *kvar kornoj de la ora altaro, kiu estas antaŭ Dio* ". Responde al ĉi tiu malestimo, li liberigas la malbonajn anĝelojn, la demonojn, tenatajn laŭ Apok. 7:1 ĝis 3, ekde 1798, kaj denove en 1843. Ĉar oni devas kompreni, ke Dio celas religian militadon, kiu ne estas la ĉefa kaŭzo de la unuaj du Mondmilitoj. Por la tria, la teksto diras: " *kaj dirante al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton: Liberigu la kvar anĝelojn, kiuj estas ligitaj en la granda rivero Eŭfrato.* " Ĉi tiu liberigo estas tamen, kaj por la tria fojo, ankoraŭ tre parta, ĉar la tri Mondmilitoj sinsekvas unu la alian kun progresema detrua povo. Tio estas ĉar ili ĉiuj estas avertoj adresitaj de Dio al teraj pekuloj antaŭ ilia ekstermado, kiu venos nur post la fino de la tempo de graco. La nombro de viktimoj do reduktiĝas al la " *triono* " de homoj: " *Kaj la kvar anĝeloj, kiuj estis pretaj por la horo, kaj la tago, kaj la monato, kaj la jaro, estis liberigitaj por mortigi trionon de la homaro.* " La dua parto de la verso en Amos 3:6 diras: " *Ĉu okazas malfeliĉo en urbo sen ke JHWéH faru ĝin?* " "Dio ne estas devigata gvidi la agon mem, ĉar sufiĉas por li liberigi la malbonajn anĝelojn por ke la damaĝo estu farita al la homoj, kiujn lia kolero celas. Sed notu kun mi, ke li plene prenas respondecon pri la malbonoj, kiuj trafas laŭ lia justeco, la homojn, kiuj pekas kontraŭ liaj leĝoj, liaj ordonoj kaj la atesto de lia amo montrita kaj pligrandigita en Jesuo Kristo."

Kompare kun la malbonoj, kiuj venos sur la homaron per ĉi tiu " *sesa trumpeto* ", la malgrandaj rabadoj pro Covid-19 estas sensignifaj. Tamen, ĝi sonas kaj konfirmas la ŝanĝon en la konduto de la Ĉiopova Dio, kies teruraj rabadoj iom post iom intensiĝos, ĝis la fina ekstermado anoncita al liaj elektitoj por la printempo de 2030. Komprenu bone: nek homo nek demonoj havas la povon krei vivon. Sed kun la helpo de demonoj, la homa scienco lernis kiel vivo povas sperti modifojn, intervenante en la genaro de la vivantoj. Modernaj sorĉistaj metilernantoj aplikis ĉi tiun praktikon al nutraĵkultivaĵoj antaŭ ol apliki ilin al homoj. La sukceso atingita kun plantoj kuraĝigis ilin progresi plu, kaj en freneza deliro, ili produktis en siaj laboratorioj la monstron, kiu mortigas ilin hodiaŭ. Ĉu la respondeculoj pri la plago estas plej bone poziciigitaj por savi la homaron de ĝi? Ŝajnas, ke la respondo estas jes, laŭ la elektoj faritaj de la blindaj kaj teruritaj regantoj de la tuta planedo. Sed Dio kaj liaj elektitoj havas tute alian opinion, kaj ĝi estas la sola, kiu finfine venkos kaj trudos sin al ĉiuj aliaj.

Ni ne dubu eĉ momenton pri la vera konvinko, kiu pelas kaj instigas la junan prezidentan gvardion, ĉar tie kuŝas la problemo. Kiel diras la proverbo, "la vojo al infero estas pavita per bonaj intencoj", kaj la historio devas instrui al ni, ke, pelita de la plej bonaj kaj plej socie motivitaj motivoj, por plibonigi la vivojn de la malriĉuloj, prezidanto François Mitterrand oferis la estontecon de Francio

por solvi tujan problemon. Post forlaso de la tekstila sektoro favore al Azio, li ankaŭ oferis la ŝtalindustrion en la Oriento, tiel senigante Francion je ĝia sendependeco kaj, siavice, kreante grandegan senlaborecon en la Nordo kaj la tuta Oriento de la lando. Ĉiu povas erari, sed kiam tiu, kiu eraras, estas ŝtatestro kun preskaŭ absoluta povo, la konsekvencoj por la gvidata popolo estas teruraj kaj nemaligeblaj. Tial la elekto de ŝtatestroj, kiuj atingas la potencon, elektitaj de Dio, lumigas liajn elektitojn pri la estonteco, kiun li projekcias sur la popolojn de la tero kaj precipe tiujn de la malfidela kristana Okcidento, sian ĉefan celon, kiun li difinas sub la simbola nomo " *Eŭfrato* ", ĉar ĝi estas metita sub la malbenon de sia romkatolika heredaĵo, kiun li nomas laŭ la sama bildo " *Babilono la Granda* ", la oficiala institucio heredanto de Konstantino la 1-a^{la} Granda, establita en la jaro 538. Sed sen la armita subteno de la reĝoj de Francio kaj ĝia urbo Parizo, kiun Dio simbole nomas " *Sodomo kaj Egiptujo* " en Apokalipso 11:7, ĉi tiu regado ne daŭrus ĝis niaj tagoj. Tial Romo, Parizo kaj Eŭropo fariĝis la privilegiaj celoj de la kolero de la Ĉiopova Kreinto Dio, laŭ la kronologia itinero de la progreso de Covid-19. Sed aliaj nacioj, kristanaj aŭ ne, estas ne malpli kulpaj kaj jam dividas Covid-19 kun ili kaj havos sian parton en la venonta detruo.

Cifereca revelacio kun neatenditaj implicoj

Ni havas pruvon, ke en tio, kion Li konstruas, Dio lasas malmulte da spaco por hazardo; la tuta Biblio ripozas sur nombraj ciferoj rivelitaj kaj montritaj de la rusa matematikisto Yvan Panin. En mia inspiro hodiaŭ, la 7-an de januaro 2022, la Spirito direktis min al pli bona kompreno de la eventoj de Genezo; tio fidante je la ĉifrita kodo rivelita en la nombroj de la ĉapitroj, kiuj konsistigas la Apokalipson (plena klarigo en " **Klarigu al Mi Danielon kaj Revelacion** " paĝoj 156-157). Tiel, reduktante je unu unuo la daton 1656 konservitan ĝis tiam kiel tiun de la jaro de la diluvo, ni ricevas la daton 1655, kies tuta nombro estas 17, tio estas, la simbola nombro de dia juĝo. Kaj la diluvo estis, efektive, la unua granda juĝo plenumita de Dio en la tuta homa historio. Sed ĉi tiu redukto de unu jaro al la datoj konstruitaj de la genealogioj cititaj en Genezo alportas aliajn revelaciojn pri la kurso de la frua vivo de Adamo kaj Eva. Ĉi tiu redukto de unu jaro implicas la jenajn faktojn. Adamo kaj Eva vivis tutan jaron, tio estas, 12 monatojn, en sia stato de senkulpeco kaj perfekta pureco. Dum ĉi tiu jaro, Eva portis kaj naskis sian unuan filon, Kainon, kaj ŝi naskis lin **sen troa doloro** . Tio klarigas la signifon de la vortoj, kiujn Dio alparolas ŝin en Genezo 3:16, post ŝia peko: " *Al la virino Li diris: **Mi multiqos viajn suferojn dum la nasko; kun doloro vi naskos infanojn** , kaj via deziro estos al via edzo, kaj li regos super vi.* " Nur post la peko, ĉi-foje en doloro, Eva naskis Habelon, kaj li mem estis heredanto de peko, kiel estos Kristo, laŭ sia elaĉeta volo, kaj liaj disĉiploj. En ĉi tiu kazo, Kain estas kiel la unua malo kreita de Dio, la unua perfekta anĝelo kreita nomata " *Stelo aŭ Matenstelo* " en Jes. 14:12: " *Kiel vi falis de la ĉielo, ho Matenstelo, filino de la tagiĝo? Vi, kiu piedpremis la naciojn, estas dehakita sur la teron.* " Ĉi tiu versio "Martin" atestas ĉi tiun nomon " *Matenstelo* ". Komparante ĝin kun la "suno" de nia sistemo, Dio atestas, ke la kreado de ĉi tiu unua anĝelo alportis al li ĝojon. Mi precizigas, ke nur la versioj de Martin kaj Jerusalemo respektas la nomon de la hebrea teksto. La

aliaj adoptis la formon "Brila Stelo", kiu donis al la diablo la nomon "Lucifero" en la katolika kaj protestanta tradicio.

Kain do estas profete la bildo de la diablo, kiu mortigos sian fraton, Jesuon, bildigitan de Abelo. Kaj post li, lia murdema malamo estos direktita kontraŭ liaj spiritaj heredantoj, tio estas, ĉiuj elektitoj de Jesuo Kristo. En sia instruado, Jesuo diris pri la diablo en Johano 8:44: " *Li estas mensoganto kaj murdinto de la komenco* ": " *Vi estas de via patro, la diablo, kaj la dezirojn de via patro vi volas plenumi. **Li estis murdinto de la komenco** , kaj li ne restas en la vero, ĉar ne estas vero en li. Kiam li parolas mensogon, li parolas el sia propra animo; ĉar **li estas mensoganto kaj patro de mensogoj** .* " Nu, la unua murdo en la homa historio estis farita de Kain; kio konfirmas lian bildon de la diablo. Kaj pro ĉi tiu profeta rolo, kiu bildigas la diablon, ni povas pli bone kompreni, kial, post kiam li mortigis sian fraton Abelo, Dio metas signon sur Kainon, por ke neniu mortigu lin. La bildo de la diablo iras tiel malproksimen, ĉar fakte, la diablo ankaŭ ne supezeble mortu antaŭ la fino de la mondo, kiel Kain, li ĝuas specialan protekton ĉar li portas en si malkaŝantan rolon, kiu faras lin la gvidanto de la tendaro ribelanta kontraŭ la aŭtoritato de Dio. Tiel, same kiel la plilongigo de la vivo de la diablo permesis la regroupiĝon de demonoj kaj homoj, kiuj aliĝas al li imitante lin, la postvivado de Kain naskis imitaĵojn kiel tiun de Lemeh, la abomeninda mokanto kaj mokanto, citita en Genezo 4:23: " *Lemeh diris **al siaj edzinoj** : Ada kaj Cila, aŭskultu mian voĉon! **Edzinoj de Lemeh** , aŭskultu mian vorton! Mi mortigis viron pro mia vundo kaj junulon pro mia kontuzo.* " Ĉar post fanfaronado pri ĉi tiuj krimoj, malkaŝe mokante Dion, li aldonas, en verso 24: " *Venĝu Kainon sepoble, kaj Lemeh sepdek-sepoble .* " Lemeh estis ne nur krimulo, li ankaŭ estis malĉastulo kaj adultulo, preninte du edzinojn kontraŭe al la ordono donita de Dio en Genezo 2:24: " *Tial viro forlasos sian patron kaj sian patrinon, kaj alkroĉiĝos **al sia edzino** , kaj ili fariĝos unu karno.* "

En ĉi tiu ĉapitro 4 de Genezo, la signifo de la nombro 4 estante la karaktero de universaleco, Dio projekcias en bildo la progreson de malbono sur la tero, kiu, formante sin en Kaino, finiĝos, je la reveno en gloro de Jesuo Kristo, per lia konflikto kun amasoj da popoloj, kiuj prezentos la kriteriojn de la unua "Lameh". En lia priskribo, ni jam trovas la bildon de la homoj, kiuj vivas en nia tempo. Eĉ se ili ne portas la nomon "Lameh", ni trovas en ili la saman malpiecon, la saman malestimon por dia gloro, kaj la saman guston por sarkasmo kaj mokado. Al ĉi tiuj aferoj, oni devas aldoni, ke, por Dio, la lastaj ribeluloj kulpos pri planado de la ekstermado de la lastaj elektitoj. La ribeluloj fine kondamnis ilin al morto pro ilia rifuzo de la romkatolika dimanĉo kaj ilia obstineco en fidela observado de la sabatripozo sanktigita de Dio; kio plue konfirmas ilian ligan al la "Lameh", kiu murdis la du virojn. En Genezo 4, Dio daŭre profetas la estontecon de la homaro.

En ĉi tiu nova rigardo al la komencoj de la tera vivo, ŝajnas, ke la prapeko farita, unue de Eva kaj due de Adamo, estis farita post jaro da perfekta vivo. Kaj la plenumita peko, la tempo de 6.000 jaroj, rezervita por peko en la plano de Dio, komenciĝis. Unu jaron post la kreado de Adamo kaj Eva, kliniĝante sur sia akso, la tero estis submetita al la ŝanĝoj de la kvar sezonoj, dum kiuj la procezoj de vivo kaj morto alternas senĉese.

La redukto de unu jaro, laŭ la kalkuloj establitaj ĝis tiam, ankaŭ koncernas la jaron 1948 atribuitan al la naskiĝo de Abraham. Mallongigita je unu jaro, ĝi fariĝas 1947, kaj ĉi-foje, la nombro de la jaro sumiĝas al la nombro 21, aŭ 3-oble 7, kiu indikas la perfektecon de sanktigo. Ĉi tiu nombro pli konformas al dia simbolismo por marki la naskiĝon de la fondinto de la aliancoj faritaj inter Dio kaj liaj kreitaĵoj. Ĉar en lia simbola bildo, en Romanoj 11, " *la radiko de la malsovaĝa olivarbo* ", priskribita de la apostolo Paŭlo, estas li, Abraham, la patro de veraj kredantoj, al kiu Dio vere " *atribuas* " sian justecon en Kristo laŭ Gen. 15:6: " *Abram kredis al YaHWéH, kiu kalkulis ĝin al li kiel justecon* ."

Ĉi tiu redukto de unu jaro rilate al la kalkuloj establitaj en Genezo ne havas efikon sur la fina dato de printempo 2030, kiu restas la komenco de la 2001-a ^{jaro} ekde la morto de Kristo en la Pasko de la jaro 30. La klarigo estas tre simpla por kompreni. La kalkuloj de la genealogioj de Genezo estas de ascenda formo kaj donas al ni la eblecon krei datojn per akumulado de nombraj datumoj. La konstruo estas logika kaj sufiĉe certa, sed ĉi tiu konstruo ne povas esti daŭrigita ĝis la fino de la mondo pro la foresto de bibliaj nombraj datumoj. En la kontraŭa direkto, markante la komencon de la jaro 4001, la morto de Kristo estas establita surbaze de nia falsa kalendaro en lia jaro 30 kaj ne eblas uzi ĉi tiun falsan kalendaron por establi la kuniĝon kun la ascenda kalkulo proponita en Genezo. En ĉi tiu falsa kalkulo, bazita sur la falsa dato de la naskiĝo de Jesuo Kristo, ascendaj kaj descendaj datoj estis prezentitaj, sed nek konsideras la faktan tempon kalkulitan de Dio ekde la prapeko. Ankaŭ, lia morto en Kristo la 3-an de aprilo 30, firme establita en nia falsa kalendaro, konsistigas la apogpunkton de la lasta triono de la ses mil jaroj rezervitaj por peko kaj la elekto de la elektitoj trovitaj de Dio inter pekuloj tra la tuta tero.

La Leĝo de la Granda Juĝisto

Estas evidente, ke ĉiu juĝo devas baziĝi sur juraj tekstoj, kiuj, por esti legitimaj, devas esti konataj kaj agnoskitaj de la homoj eksponitaj al la juĝo. Homoj bone komprenis tion kaj por ne fali viktimo de ĉi tiu kriterio, ili dekretis, ke neniuj supozeble ne konu la leĝon. En niaj okcidentaj civilizoj, civilaj leĝoj havas prioritaton super religiaj leĝoj; kaj falinte en apostazion, la grandaj eŭropaj kristanaj institucioj akceptis ĉi tiun jam faritan fakton kaj aprobis la sekularan regadon truditan de Napoleono la 1-a ^{kaj} la gvidantoj, kiuj venis post li. Nun, kiel ĉiu povas kompreni, meti la leĝon de la Kreinto Dio sub homajn leĝojn estas suicida elekto aŭ la senkonscia elekto farita de nekredantoj. La historio de pasintaj tempoj atestas la fakton, ke Francio heredis la revolucionan ateismon, kiu ankoraŭ plejparte dominas la mensojn de siaj homoj. Ĝia indiferenteco, eĉ ĝia malestimo al religio kaj sia sperto, poluis multajn popolojn sur la tero. Tamen, ateismo povas taŭgi nur por homoj, kiuj rifuzas reflekti kaj volas ignori maltrankviligajn demandojn. Farinte la kontraŭan elekton, mi deziris kaj akiris de Dio ĉiujn respondojn al la diversaj demandoj, kiuj estis truditaj al mi. Ankaŭ en ĉi tiu artikolo, mi prezentos la sinsekvajn paŝojn, kiuj permesas, ke malplena vazo estu plenigita per sankta oleo fare de la Spirito de Dio. Sed ĉi tiu dia ago baziĝas sur

konkretaj faktoj, male al la falsaj paganaj religioj, en kiuj la diaĵoj arbitre trudis siajn decidojn transdonitajn per sorĉistaj medioj inspiritaj de la diablo kaj liaj asociitaj demonoj.

La vera Dio distingiĝas per la fakto, ke li ne permesas al si malobei siajn leĝojn kaj principojn. Li neniam faras esceptojn por iu ajn. Sub sia aŭtoritato, la leĝo estas sisteme aplikata. Sed, kiel vidite supre, por esti aplikata, ĝi devas unue esti publikigita. Jen la rolo de la Sankta Biblio, kiu konsistigas, de Genezo ĝis Apokalipso, la dian leĝon. Religioj eraras reduktante la dian leĝon al ĝiaj dek ordonoj. Ĉar, kvankam ili vere estas altvaloraj kaj gravaj, ili ne reprezentas la dian leĝon en si mem. Jesuo klare diris al la diablo en Mateo 4:4: "*Estas skribite: Ne nur per pano vivos homo, sed per ĉiu vorto, kiu eliras el la buŝo de Dio.*" Jen lia respondo al la diablo, kiu instigis lin krei panon. Kaj ĉi tiu dia "vorto" estas ĉe la origino de ĉiuj sanktaj Skriboj de la malnova kaj nova interligoj. La nombraj ciferoj, kiujn ili enhavas, ekskluzive atestas ĉi tiun ultra-altan sanktecon. La unuaj kvin libroj, Genezo, Eliro, Levidoj, Nombroj kaj Readmono, estis skribitaj de Moseo, sub la diktaĵo de Dio, en la Tabernaklo de Kunveno. Ili estas do, unike, "*vortoj el la buŝo de Dio*". Kaj la numera kodo, kiu sanktigas ilin, estas nefalsigebla. La cirkonstancoj, en kiuj la aliaj libroj estis skribitaj, estas malsamaj, sed ĉeestantaj aŭ forestantaj, la inspiranta Spirito de Dio estas ĉe ilia origino, ĉar ili ankaŭ estas sanktigataj per lia numera kodo. Por kompreni, ke la Skriboj de la nova interligo estas tiel valoraj kiel tiuj de la malnova, Jesuo diris en Johano 12:48: "*Kiu malakceptas min kaj ne akceptas miajn vortojn, tiu juĝos lin; la vorto, kiun mi parolis, tiu juĝos lin en la lasta tago*". Tiel, la dia leĝo estis etendita per la evangeliaj skribaĵoj kaj la diversaj epistoloj de la bibliaj verkistoj Paŭlo, Petro, Jakobo, Judas kaj Johano. Kaj en iliaj originalaj grekaj versioj, la dia numera kodo ankoraŭ ĉeestas.

En ĉiuj ĉi tiuj tekstoj, Dio parolis, li esprimis sian juĝon, ĉio, kio restas al la homo, estas montri sin obeema por plaĉi al li. En 1 Kor. 4:9, Paŭlo diris: "*Ĉar ŝajnas al mi, ke Dio faris nin apostolojn la plej lastajn el ĉiuj, kondamnitajn al morto iel, ĉar ni fariĝis spektaklo al la mondo, al anĝeloj kaj al homoj*". Kion faras ĉi tiuj amasoj da nevideblaj okuloj, kiuj observas nin? Ili juĝas niajn farojn kaj nian ateston. Kaj ili konsistigas atestantojn por Dio, kiu observas nin kaj juĝas nin mem dum nia tuta vivo sur la tero. Kaj ĉiufoje kiam tio fariĝas ebla, rilato establiĝas inter la kreitaĵo kaj ĝia Kreinto. Ankaŭ ĉi tie, estas la leĝo, kiu establas la kondiĉon de ĉi tiu ebleco, kaj en la du sinsekvaj interligoj, la komuna ligo estas obeemo. Ĉi tio dependas de la lumo ricevita de homoj. Ni ne konas la formon, en kiu Dio prezentis sian leĝon al la antaŭdiluvianoj, sed la normo de "*bono kaj malbono*" estis konata, ĉar la juĝo de Dio unue rimarkis la fidelecon de sia servisto Ĥanoĥo; fideleco etendiĝinta dum tricent jaroj. Dio ne povis rezisti kaj prenis al si ĉi tiun fidelan amikon, vivantan. En la malnova interligo, la diaj leĝoj estas klare establitaj. Kiu ajn malobeas ilin fariĝas kulpa kaj meritas la duan morton. Sed jam, la estonta elaĉeta morto de Kristo povas profitigi la pekulon, per la ofero de besta ofero, kiu anticipas kaj antaŭfiguras, aŭ profetas, ĉi tiun morton ofertitan pro la pekoj de la elektitoj. En la nova interligo, la bestofero estis anstataŭigita per la libervola morto de Kristo kaj la pardono de pekoj estas akirita rekte per la preĝo de la baptita pekulo; kondiĉe ke ĉi-lasto estu sincere bedaŭra kaj

pentinta pro sia kulpo kontraŭ la dia leĝo. Ni vidas, ke la rimedoj por akiri pardonon evoluas laŭlonge de la tempo, sed la bezono de pardono estas konstanta, ĉar la leĝo de akuzo estas eterne aktiva. Ĝia rolo ne ĉesos antaŭ la kolektiva kaj individua fino de la tempo de graco, kiu antaŭas, iom, la momenton de la glora reveno de Jesuo Kristo.

Ĉiu, kiu aŭdas pri tiu sola Dio kaj deziras eniri en lian obeemon, estos kondukita de lia Spirito al li. Kiaj ajn estas liaj originoj, lia raso, lia heredita religio, Dio povas deturni lin de malbona destino. Kaj se li ne faras tion, tio estas ĉar la koncerna kreitaĵo ne estas inda je ĝi. Lia neeraripova juĝo detektas la intensecon de homa sincereco, tiel ke ne eblas trompi lin. Ignorante tiun potencon, kiu apartenas nur al Dio, homoj juĝas lin maljusta sen kompreni, ke estas neeble por li praktiki maljustecon; justeco estas la normo de lia dia naturo.

Por eduki kaj formi sian normon en la vivoj de siaj elektitoj, Dio kondukas ilin al sia skriba vorto, sia sankta Biblio. Sankta ĉar li mem estas sankta en la perfekteco de la normo. Dum multaj aŭdas la vortojn de Jesuo Kristo kaj lernas, ke savo venas per li, malmultaj komprenas la bezonon legi la tutan Biblion de Genezo ĝis Apokalipso. La konsekvenco por ili estas ne kompreni, kiu Dio vere estas. La ideo, kiun ili havas pri li, estas malvera, ĉar ĝi estas nekompleta. Mi do devas atentigi pri la maniero, kiel la unuaj kristanoj de pagana origino estis instruitaj de la unuaj judaj disĉiploj de Jesuo Kristo. La leciono estas donita al ni en Agoj 15. Konkilio estis kunvokita en Jerusalemo pro la rito de cirkumcido, kiun iuj konsideris deviga por savo. Ni jam rimarku, ke la tendenco de la tempo ne estis minimumisma. Kaj ke, por ĉi tiuj homoj, la sabato estis en la normo instruita, ĉar ĝi ne estis la temo de disputo de iu ajn el la partoprenantoj de ĉi tiu kunveno. Tamen, la atestoj de Paŭlo konvinkis pri la senutileco de ĉi tiu cirkumcido, sed la plej interesa troviĝas en la raporto donita de Jakobo, en versoj 13 ĝis 21, kiuj estas jenaj:

Verso 13: “ *Kaj kiam ili ĉesis paroli, Jakobo respondis kaj diris: Fratoj, aŭskultu min!* ”

Kie estas Petro, la fondinto de la Eklezio de Kristo laŭ la Romkatolika Eklezio? Ĉi tiu papa mensogo estas klare videbla ĉi tie, ĉar Petro estas akuzita pri hipokriteco kaj trompado fare de Paŭlo en Galatoj 2:11-14, kaj en ĉi tiu ĉapitro estas la apostolo Jakobo kiu prezentas la rezulton de la diskutoj de la konkilio.

Verso 14: “ *Simon rakontis, kiel unue Dio rigardis la naciojn, por elekti el ili popolon por sia nomo.* ”

La elekto falis sur Ur de la Ĥaldeoj, kie loĝis Abram.

Verso 15: “ ***Kaj kun tio konsentas la vortoj de la profetoj, kiel estas skribite:*** ”

La kredo de la fruaj kristanoj estis konstruita sur la Vorto de Dio, kiu restas konsekvenca de komenco ĝis fino. La frazo “ ***estas skribite*** ”, uzata de Jesuo por rezisti la tentojn de la diablo, restas, tra la tempo, la normo kaj bazo de vera kredo, tio estas, de dia vero.

Verso 16: “ *Poste Mi revenos kaj rekonstruos la falintan tabernaklon de David; Mi restarigos ĝiajn ruinojn kaj Mi ĝin restarigos.* ”

Dio profetas la du sinsekvajn fiaskojn de la sankta malnova interligo. La unua kondukis Izraelon al deportado al Babilono, al Ĥaldeo, de kie li venigis

Abramon. La dua metis Izraelon sub la dominadon de la romia okupado. Tial estas en Kristo, ke Dio riparos la ruinojn kaj restarigos sian Izraelon, kiu de nun estos spirita; la nacio estos detruita de la Romanoj en 70, laŭ la dia profeta anonco de Daniel 9:26.

Verso 17: “ *Por ke **la ceteraj homoj strebu al la Eternulo** , kaj ĉiuj nacioj, kiuj portas Mian nomon, **diras la Eternulo, kiu faras tion** ,* ”

Kun la graco de Kristo, aliaj homoj povas eniri en la novan interligon proponitan de Dio. Ĉi tiu verso parolas pri " *nacioj, sur kiuj **lia** nomo estas alvokata* ". En la Proksima Oriento, ĉirkaŭ Izrael, la fido al la ununura Dio jam disvastiĝis, kiel pruvas la ekzemplo de la Samarianoj, kiuj adoris lin sur la Monto Gerizim. Najbaraj nacioj ankaŭ estis submetitaj al la religia influo de ĉi tiu unua popolo gvidata de la ununura Dio. Sed inverse, proksimaj rilatoj ankaŭ favoris la adopton de paganaj ritoj fare de iuj judoj.

Verso 18: “ *Kaj al kiuj ili estas konataj de la tuta eterneco .*”

Ĉi tiu verso temas pri la " *aferoj* ", kiujn Dio faras. Li estas tiu, kiu " *scias ilin de la tuta eterneco* ". Li planis ilin, profetis ilin, kaj realigis ilin.

Verso 19: “ *Tial mi decidis, ke neniu ĝenu tiujn, kiuj turniĝas al Dio el la nacianoj.* ”

Ĉar la konvertiĝo de la gojoj estis agnoskita kiel planita de Dio, la rito de cirkumcido, kiu donis al la judoj specifan signon de aparteno al la Kreinto Dio, ne havas kialon esti trudita al la resto de la homaro, kiu povas, se ĝi deziras, eniri la interligon de Dio. Paŭlo plifortigos ĉi tiun ideon dirante en Galatoj 3:28-29: " *Ne estas plu Judo nek Greko, ne estas plu sklavo nek liberulo, ne estas plu vira nek virina ; ĉar vi ĉiuj estas unu en Kristo Jesuo.* " *Kaj se vi apartenas al Kristo, tiam vi estas la idaro de Abraham, kaj heredantoj laŭ la promeso .*

Verso 20: “ *Sed ili skribu al ili, ke ili detenu sin de malpuriĝoj ĉe idoloj, de malĉasteco, de sufokitaj bestoj, kaj de sango .*”

La elekto de ĉi tiuj tri kriterioj estas prudenta, ĉar en la historio de Izrael, Dio severe punis ĉi tiujn tri specojn de pekoj. La malpurigo de " *idoloj* " memorigas pri la ora bovido konstruita de Aaron, " *malpureco* " sekvis ĉi tiun idolkultan abomenindaĵon kaj la konsumado de " *strangolitaj bestoj kaj sango* " igas la manĝaĵon nedigestebla, kaj igas ilin malrapidaj venenoj, kiuj antaŭenigas la morton de tiuj, kiuj konsumas ilin.

Verso 21: " *Ĉar Moseo jam de antikve havis en ĉiu urbo tiujn, kiuj lin predikas, legate en la sinagogoj ĉiun sabaton .* "

Ĉi tiu verso provizas la plej gravan klarigon. Ĝi konfirmas la neceson studi Moseon, eĉ por konvertito de pagana origino. Kaj studi Moseon signifas komenci la Biblion de ĝia komenco, kun la libro Genezo. Krome, ĉi tiu verso konfirmas la eternan legitimecon de la sankta Ŝabato de Dio, ĉar la unuaj paganaj konvertitoj estis invititaj malkovri la Skribojn de Moseo en la sinagogoj, kie ĝi estis legata ĉiun sabaton.

Mi invitas vin kompreni kiom bonŝanca vi estas havi la Sanktan Biblion tiel facile haveblan al vi , ĉi tiun dian vorton, kiun la unuaj konvertitaj paganoj venis "beki" en judaj sinagogoj. Ĉar oni eble scivolas, kiel ili estis akceptitaj de certaj judoj, ĵaluzaj pri sia privilegio. Sed ili ne havis elekton; la volvlibro, sur kiuj la dia vorto estis skribita, estis ĝuste tie. Kaj laŭ Mateo 15:27, estis kiel "

hundetoj manĝantaj la panerojn, kiuj falis de la tablo ", ke ĉi tiuj unuaj fervoraj kristanoj devis nutri sian fidon kaj sian nesatigeblan deziron kompreni.

En nia tempo de ĝeneraligita apostazio, spirita manĝaĵo estas havebla, sed ĝi estas neglektata, kaj la plenaj pladoj jam ne estas malplenigitaj. Homoj nutriĝas per senutilaj aferoj kaj malŝparas la paciencon, kiun Dio donas al ili. Ĉi tiu observado devus helpi vin kompreni la intensan koleron, kiu baldaŭ venos sur ĉi tiun sendankan kaj stultan mondon.

Sekvante la instrukciojn donitajn de Jakobo, la Spirito de la vivanta Dio kondukas vin al la unua libro de Moseo: Genezo. En la komenco, ĝi estas paĝo nigra kiel inko kaj la mallumo de nenieco. Ĉar antaŭ ol li kreis la teron, nia dimensio estas ĉi tiu nenieco de kompleta mallumo, kiun nur la blinduloj konas. Kaj el ĉi tiu nenieco, kiel magiisto, antaŭ la admira rigardo de siaj anĝeloj, Dio prezentas spektaklon de nepriskribebla gloro. Laŭ sia ordono, en ĉi tiu mallumo, Dio ordonas la aperon de la tero kaj ĝi aperas en la formo de grandega globo da akvo.

La unua ĉapitro de Genezo estas monologo de la Kreinto Dio. Neniu alia parolas. Per siaj vortoj, Dio konstruas la leĝon, kiun li donos kaj trudos al materio, al bestoj, kaj kiun li prezentas al homoj kiel regulojn por iliaj vivoj. Li prononcas la unuajn vortojn, kiuj skribas sian sanktan leĝon celitan **apartig**i en du tendarojn, la elektitojn, kiuj vivos eterne, kaj la falintojn, kiuj ne povos profiti de la oferto de graco kaj, finfine, malaperos por ĉiam en la neniecon, el kiu Dio ilin eliris kaj kreis.

Dio la Patro, Instruisto de spiritaĵaj novnaskitoj

La idealo postulata de Dio estas perfekteco ĉar li mem estas perfekta en ĉiu maniero, laŭ kiu li estas ekzamenata kaj juĝata; perfekta en amo kaj perfekta en justeco. En liaj okuloj, ni, liaj kreitaĵoj, kiaj ajn estas niaj aĝoj, aperas nur kiel "beboj", kiuj havas ĉion por lerni. Tial lia biblia revelacio estas konstruita sur la pedagogia bazo de la vivo de "bebo".

Ekde la momento de koncipiĝo, dum lia naskiĝo alproksimiĝas, la "bebo" ne konas la signifon de la vortoj, kiujn li aŭdas el la utero de sia patrino, sed li jam distingas inter la milda voĉo kaj la raŭka voĉo. Kiel infano, liaj okuloj malfermiĝas kaj li malkovras la bildojn de la vivo, kaj tuj, la demandoj, kiuj prezentas sin al li, en lia menso, estas: "Kie mi estas? Kion signifas tio, kion mi vidas?". Tial, al la plenkreskaj "beboj", kiuj estas tiuj, kiuj serĉas respondojn en li, Dio respondas en Genezo 1: "Vi estas sur la tero, kiun Mi kreis en ses tagoj; kaj vi estas ido de mia homa kreitaĵo kreita en la sesa tago." Estas sur ĉi tiu maniero de informo, ke Dio volis konstrui la novan naskiĝon de siaj elektitoj, kiuj, kiel beboj, bezonas ricevi de li ĉiujn klarigojn, kiuj donas sencon al la ekzisto de agrabla bono kaj malbono, kiu kaŭzas suferon. En lastatempa studo, mi montris, kiel la nomo de Dio, parolata de li mem nombr, portis la signifon de Juĝisto. Nun, en Genezo 1, Dio juĝas siajn proprajn farojn dum la tagoj pasas. Lia unua juĝo koncernas, en verso 4, "*la lumon* ", kiun li juĝas "*bona* " kompare kun la "*mallumo* ", kiu antaŭas ĝin. Li plue esprimas sian juĝon en versoj 10-12-18-21-

25-31, per ĉi tiuj terminoj: " *Dio vidis, ke ĝi estas bona* ." Li formulas ĉi tiun juĝon ekde la momento, kiam li **apartigis** " *la teron, la sekaĵon* " de " *la maro* ", la grandaj akvoj. Tra sia revelacio en Genezo 1, Dio malkaŝas sian zorgon pri pureco, establante **apartigajn** inter la elementoj kaj la kreitaj vivantaj specioj. Miksaĵoj inter specioj estas malpermesitaj kaj juĝitaj de li kiel " *malpuraj* ". Kio faras ĉi tiun **apartigon** " *bona* ", malkaŝas lian estontan juĝon pri la protestanta kredo, la simbola " *tero* ", **apartigita** de ĝia mortiga malamiko, la katolika kredo, la simbola " *maro* ". Tamen, ambaŭ estas destinitaj reprezenti, sinsekve en kronologia tempo, du agresemajn " *bestojn* " senrespektajn al la libereco de konscienco ofertita al la homo de Dio. Ili konsistigas la du temojn de Apokalipso 13. En la komenco de sia ekzisto, la protestanta " *tero* " profitis de la beno de Dio ĝis 1843, kio neniam okazis por la katolika " *maro* ", kiun Dio neniam rekonis kiel sian propran. La " *bona* " juĝo esprimita de Dio baziĝas sur la fakto, ke la seka tero portos la homon, por kiu la tera kreaĵo estas farita. En ĉi tiu tria tago, la nombro de perfekteco, ĉi tiu unua ligo kun la estonta Adamo faras la " *teron* " la ĉambron kaj la lulilon, en kiu la perfekta kreaĵo, la homo, estos kreita super ĉiuj bestoj, ĉar " *kreita laŭ la bildo de Dio* ".

La tria " *bona* " juĝo eligita de Dio en verso 12 koncernas la kreadon de plantmanĝaĵoj, kiuj ankaŭ estos la perfekte taŭga nutraĵo por la homo.

La kvara " *bona* " juĝo koncernas, en verso 18, la kreadon de la lumaj steloj en la kvara tago. Dio ĝuas, el ĉi tiu kreado, la estontan aprezon de varmo kaj sunlumo fare de la homo. Li scias anticipe kiom li aprezos ĝin kiam, post peko, la malvarmo de vintro atakos lin. Kaj li profitas la kreadon de ĉi tiuj steloj por fari ilin simboloj portantaj altvalorajn mesaĝojn por scii. La scienco fine venkis sian batalon kontraŭ la katolika religia obskurantismo, pruvante, ke la tero rondiras ĉirkaŭ la suno, kontraŭe al tio, kion instruis la malhela, diabla, mensoga, persekutanta kaj murdema roma papa eklezio. Kaj ĉi tiu vero ilustras la principon, ke, kiel la suno, Dio estas en la centro de ĉio, ĉirkaŭita de siaj kreaĵoj, kiel la suno estas ĉirkaŭita de la kvin ĉefaj planedoj, kiuj rondiras ĉirkaŭ ĝi en orbitoj tre malsamaj, en nia sunsistemo, ol la nomoj donitaj al la tagoj de la roma semajno. Laŭ la bildo de malbono kaj mallumo, Dio ankaŭ kreis la " *lunon* ", kiu, vidata de la Tero, alprenas la saman grandecon kiel la suna cirklo. Tiu falsa egaleco profetas la falsan ŝajnan potencon de la tendaro de malbono, kiu batalos kontraŭ Dio kaj bono dum 6000 jaroj, dum kiuj tagoj sekvos noktojn. La scienco hodiaŭ permesas al ni malkovri la veran rilaton de la kontraŭstaraj fortoj; la " *suno* ", simbola bildo de Dio, estas, en realeco, brulanta, konsumanta, kaj 400 fojojn pli granda ol la " *luno* ", la simbola bildo de liaj religiaj malamikoj, kiujn Jesuo nomis kaj kondamnis kiel " *potencojn de mallumo* ", super kiuj la diablo regas suverene. La " *luno* " ne rotacias sur sia propra akso, kaj kiam la okazo aperas, kiel en la kazo de suna eklipso, ĝi iras ĝis maski kaj kovri la " *sunon* " de la vido de la homo, kiu vivas sur la " *tero* ". Jen ĝuste kion la diablo provas fari per siaj teraj religiaj agentoj. Falsaj religioj laboras por kaŝi la dian veron de pekuloj, por ke la radioj de ĝia lumo ne atingu ilin, kaj ili pereu pro spirita anemio. Sed ili ne konscias, ke ili estas aktivigitaj de demonoj kaj la diablo, kontraŭ kiu ili ĉiuj malvere asertas batali. Kaj ĉi tiu blindiga ebrieco plenumas la vortojn de Jesuo cititajn en Mateo 6:23: " *Sed se via okulo estas malbona, via tuta korpo estos*

plena de mallumo. Se do la lumo, kiu estas en vi, estas mallumo, kiel granda estas tiu mallumo!" » Amasoj da delogitaj kaj trompitaj homoj miskomprenas la falsan lumon, proponitan de la diablo, kiel aŭtentan dian lumon. Ignorantaj pri la intenseco de la vera dia lumo, ili kontentiĝas per la religia instruo donita al ili. Kaj se la amo al la vero ne vekas ilin, ili pereos en sia senkonscia nescio. La bildo estas elokventa, " *la luno* " kaŝas de la homoj, kiuj vivas sur la tero, la dorson de sia aspekto, ĉar ne rotaciante sur sia akso, ĝi ĉiam montras al homoj sian saman vizaĝon. La estaĵoj, al kiuj Dio alligos ĝin, do havas, religie, misteran diablan naturon, kiun ili kaŝas de la homoj. Sekvante ĉi tiun lunan simbolon, la elektitoj malkovras la dian juĝon kaj la identecon de siaj komunaj malamikoj. En Apokalipso 6:12, " *la tuta luno* " simbolas la diablan koalicion de la papeco kaj la franca monarkio: " *Mi rigardis, kiam li malfermis la sesan sigelon; kaj fariĝis granda tertremo, la suno fariĝis nigra kiel sakaĵo el haroj, la tuta luno fariĝis kiel sango.* " Tio ankaŭ validas en Apokalipso 8:12: " *La kvara anĝelo trumpetis, kaj triono de la suno estis frapita, kaj triono de la luno, kaj triono de la steloj, tiel ke triono de ili mallumiĝis, kaj la tago ne brilis dum triono de sia longo, kaj la nokto tiel same.* " Ĉi tiuj du agoj, kiuj verŝis " *la sangon* " de la malamikoj de Dio, estas tiuj de la du sinsekvaj "Teruroj" plenumitaj de la francaj revoluciuloj, en 1793 kaj 1794, de unu somero ĝis la sekva. La elektitoj scias, ke la kristana kredo estas unika kaj ekskluziva vojo, tial la simbolo de la " *tuta luno* " estas ligita al la falsa kristana kredo kaj ne al Islamo simbolita per "lunokresko", kies neleĝecon ili logike kaj klare komprenas kaj agnoskas.

Inter la steloj, estas ankaŭ la " *steloj* ", kiuj estas sunoj aŭ planedoj. Kelkaj briletas, aliaj ne, kaj ili ĉiuj estas malsamaj laŭ aspekto kaj lumintenseco. Ili estas laŭ la bildo de la elektitoj de Kristo, ankaŭ ŝarĝitaj per la rolo " *lumigi la teron* " laŭ Gen. 1:15, kaj laŭ sia individua kapablo donita de Dio al ĉiu el ili. La elektitoj estas ĉiuj malsamaj sed komplementaj, kiel la " *steloj* ", ili brilas meze de la ĉirkaŭa mallumo, kiu regas la vivon de la popoloj. Kaj Dio konfirmas ĉi tiun simbolismon en Dan. 12:3: " *Kaj la saĝuloj brilos kiel la brilo de la ĉielo, kaj la virtigintoj de multaj brilos kiel la steloj por ĉiam kaj eterne* "; kaj en Apo. 12:1: " *Kaj granda signo aperis en la ĉielo: virino vestita per la suno, kun la luno sub siaj piedoj, kaj sur ŝia kapo krono de dek du steloj.* " La " *krono* " konfirmas la venkintan Elektiton de Kristo. Sed atentu, "unufoje savita ne signifas ĉiam savita." La juĝo de Dio, la eterna Juĝisto de niaj faroj, forlasas al la diablo tiujn vokitojn, kiuj ne persistas en lia vero. La ekzemplo estas donita en Apokalipso 12:4: " *Ĝia vosto trenis trionon de la steloj de la ĉielo kaj jetis ilin sur la teron.* " Kaj la drako *staris antaŭ virino, kiu estis naskonta, por formanĝi ŝian infanon, kiam ŝi naskos.* " Ĉi tiu " *infano* " indikas la novan naskiĝon, kiu faras tiujn vokitojn de Kristo liaj veraj elektitoj. Ĉi tiu rezulto, kiu gloras Jesuon kaj lian oferon, estas la ĉefa celo de la diablo, kiu laboras por malhelpi la venkon de la elektitoj. Kaj en ĉi tiu verso, Dio profetas, ke triono de kristanoj estos " *fortirita* " de la diablo por partopreni en lia fina perdo. La Spirito celas la sekvon de la rezigno de la Ŝabato ordonita de imperiestro Konstantino la 1-a ' ekde la 7-a de marto 321. La rezulta malbeno prenis la formon de la establado de Papismo en 538. Papismo enkarnigas la simbolan " *voston* " de la drako, kiu indikas la diablon agantan sub la aŭtoritato de la romiaj imperiestroj. Ĉi tie la " *vosto* ", kiu indikas " *la profeton, kiu instruas*

mensogojn " en Jes. 9:14, estas ligita al la imperia diabla " *drako* ", kiel konfirmas Apokalipso 13:2, dirante: " *La besto, kiun mi vidis, estis simila al leopardo, kaj ĝiaj piedoj estis kiel de urso, kaj ĝia buŝo kiel la buŝo de leono. Kaj la drako donis al ĝi sian potencon kaj sian tronon kaj grandan aŭtoritaton.*" » La malbenita historia sinsekvo de la Romia Imperio kaj la papa reĝimo estas tiel konfirmita.

Antaŭenirante en la tagoj de la kreado, Dio denove deklaras " *bona* " tion, kion li kreas en la kvina tago. Fiŝoj kaj ĉiuj marbestoj, same kiel la birdoj de la aero, estas kreitaj kaj influitaj. Ĉi tie denove, la saĝo de Dio aperas en ĉi tiu kreado de malsamaj sed komplementaj specioj, ĉar ili konsistigas la ligilojn en ĉeno, kiu ligas ilin unu al la alia, ĉiu el ili havante specifan rolon plenumotan en la tempo de tera peko. Ĉi tiu ĉeno estos nutra, sed ankaŭ funkcia, ĉar kelkaj el ĉi tiuj specioj respondecos pri la purigo de la maro kaj la akvoj de la malpuraĵoj, kiujn ĉiuj vivantaj specioj produktas. Ĉiuj, kiujn Dio malpermesos al la homo, por nutrado, partoprenas en ĉi tiu rolo de purigado de filtriloj. Mariskoj, krustacoj kaj moluskoj estas ĉi tiuj purigiloj, kies konsumo endanĝerigas homan vivon. Kaj danke al ilia aktiva komplementeco, la maroj restos medioj plenaj de besta kaj planta vivo ĝis la fino de la mondo, kiam, pro sia loĝdenso kaj kemiaj teknologiaj ekscesoj, la homo endanĝerigos la supervivon de mara faŭno; io, kio jam prepariĝas kaj jam aperas hodiaŭ. Koraloj perdas sian koloron kaj malaperas en la profundoj de la maro.

En tiu sama 5a ^{tago}, Dio ankoraŭ juĝas " *bone* " krei sur la tero bestojn tiel komplementajn kiel tiujn de la maroj. Kelkaj, kiel porkoj, aproj, ranoj kaj rabobirdoj, estas ankaŭ purigistoj respondecaj pri reciklado de la rubaĵoj produktitaj de aliaj specioj. Kun plena kialo, Dio malpermesos ilian konsumon fare de la homo, kiu fariĝis pekulo. En la sennombra diverseco de ĉi tiuj bestospecioj, Dio elektos inter ili kelkajn, kiuj portos simbolan mesaĝon, kiel ekzemple la obeemo de la ŝafido, bildo de justeco, la fetoro de la kapro, kiu fariĝas bildo de peko, la sklaveco de la bovo, la forto de la leono, la potenco de la urso, la rapideco de la leopardo - alia bildo de peko simbolita per ĝiaj makuloj - ĉiuj ĉi tiuj simboloj estos uzataj de Dio en siaj profetaj mesaĝoj en Daniel 7 kaj 8 kaj Apokalipso 13:2.

Fine, en la 6-a ^{tago}, post kreado de la viro kaj virino kaj post preskribo de ilia dieto kaj tiu de la bestoj, la juĝo de Dio leviĝas por difini, ĉi-foje, " *tre bona* ", la tutan verkon plenumitan laŭ Genezo 1:31: " *Dio vidis ĉion, kion Li kreis, kaj jen, ĝi estis tre bona. Kaj estis vespero kaj estis mateno: estis la sesa tago.*"

Tiel, Dio sinsekve klarigis al sia spirita novnaskito kie li estas kaj kio akompanos lin en lia vivo sur la tero. Ĉi tiuj klarigoj sufiĉas por vivi, sed ili ne respondas alian demandon: "Kial, kaj por kiu celo Vi kreis min?"

Dio donos sian respondon en Genezo 2, flankenmetante en ĉi tiu ĉapitro 2 la mesaĝon pri la **sanktigo** de la " *sepa tago* ". Verso 1: " *Tiel finiĝis la ĉielo kaj la tero, kaj ilia tuta armeo.*" Per ĉi tiu verso, Dio konfirmas la kompletigon de la materia parto de sia kreaĵo, kiu koncernis la unuajn ses tagojn. Difinante vivantajn speciojn per la vorto " *armeo* ", Dio memorigas sian regadon kiel milita gvidanto, kiu direktas kaj gvidas ilin. Verso 2 poste diras: " *En la sepa tago Dio finis Sian laboron, kiun Li faris; kaj Li ripozis en la sepa tago de Sia tuta laboro, kiun Li*

faris. " Ĉi tiu duobla ripeto emfazas valoron, al kiu Dio atribuas Sian tutan gloron. Kreaĵo estas " *la laboro, kiun Li faris* ", kaj Li ne permesos, ke ĉi tiu glora ago, la frukto de Lia kreiva povo, estu forprenita de Li por ĉiam. La " *ripozo* " observita de Dio estis reala kaj perfekta en ĉi tiu momento de Lia tera kreaĵo. Sed ĝi ne daŭrus tre longe, maksimume jaron, antaŭ ol Eva kaj Adam pekus kontraŭ Li siavice. Kaj ĉi tiu ripozo estis relativa al ĉi tiu sola tera kreaĵo, kiun Dio kreis por solvi la problemon de universala peko antaŭe praktikata de la diablo kaj liaj anĝelaj subtenantoj; la peko, kiu malhelpis Dion sperti veran kaj aŭtentan perfektan " *ripozon* ". La " *ripozo* " de la momento estis do provizora kaj en realeco tute neperfekta. Tial, " *sanktigante la sepan tagon* ", Dio profete elvokas la perfektan " *ripozon* ", kiun li akiros por si mem kaj siaj elektitoj, kiam ilia elekto finiĝos ĉe la fino de la 6.000 jaroj antaŭfiguritaj de la unuaj ses tagoj de la semajno establitaj de Dio. Komence de la sepa jarmilo, li revenos en la glorigita Kristo, por ĉesigi la anĝelan kaj homan ribelon. Ili ĉiuj estos ekstermitaj kaj la diablo sole postvivos ilin dum la sepa jarmilo, izolita sur la tero transformita en dezerton; la tero fariĝis lia malliberejo dum " *mil jaroj* " laŭ Apokalipso 20:2-3.

Gen. 2:3: " *Kaj Dio benis la sepan tagon kaj sanktigis ĝin* , ĉar en ĝi Li ripozis de Sia tuta laboro, kiun Li kreis kaj faris . "

Ĉi tiu instruo estas la ŝlosilo verso de la tuta projekto planita de Dio. Dio memorigas nin, ke li " *benis kaj sanktigis la sepan tagon* " pro " *la verko, kiun li kreis farante ĝin* ". Por akiri ĉi tiun bone merititan perfektan " *ripozon* ", li devos persone konstrui la jurajn rimedojn, kiuj permesos al li elimini universalan ribelon; ĉi tio estos " *lia verko* ". " *Verko* ", kiu baziĝos sur lia " *elaĉeto de pekoj* " kaj lia demonstrado de perfekta obeemo en karno identa al tiu de liaj kreitaĵoj; aferoj, kiujn instruas Daniel 9:24. Dum sia tera ministerio, tagon post tago, ĝis sia morto sur la kruco, Jesuo Kristo " *laboris* " por venki pekon, por kondamni ĝin malaperi definitive en la eterna vivo programita por bonvenigi siajn amatajn elektitojn. Ni komprenas pli bone, kial, en ĉi tiu verso, Dio tiom insistas pri " *la verko, kiun li faras* ", ĉar la verko, kiu elaĉetos liajn elektitojn, estos aparte abomena kaj malfacile eltenebla. Kaj nur plenumante ĉi tiun devon ĝis sia morto li atingos la venkon, kiu permesos la veran finan spiritan " *ripozon* " de la Spirito de Dio kaj de liaj elektitoj elaĉetitaj per lia sango.

Por Dio, vortoj havas precizan signifon. Tiu de " *sanktigo* " estas signo de eterna vivo por la elektitoj elektitaj de li, la sola Juĝisto, la sola pentofara Viktimo, la sola Advokato de liaj elektitoj; sed ankaŭ, la sola Ekstermanto de tiuj, kiuj malhelpas dian feliĉon.

En la " *sepa tago* " de sia kreo, Dio ligis al sia " *sanktigo de la sepa tago* " " *la farojn* ", kiujn li plenumos en Kristo, ĉar ĝuste ĉi tiuj venkaj " *faroj* " kontraŭ peko ebligas la eternan "ripozon" sanktigitan kaj profetitan ĉiun semajnfinojn, dum 6000 jaroj, de siaj fidelaj elektitoj. Rimarku do la fakton, ke la kvara el la dek ordonoj de Dio nur celas memoriĝi " *la sanktigon de la sepa tago* " establitajn ekde lia kreo de la mondo. La sabato estis establita ne nur por la judoj de la malnova interligo, kiuj ankoraŭ ne ekzistis, sed por ĉiuj elektitoj elektitaj dum la 6000 jaroj programitaj por ĉi tiu celo, de Adamo ĝis la lastaj adventistaj elektitoj de la lastaj horoj de la homaro.

Covid-19 kaj peko

Tiu ĉi titolo povus esti tiu de fablo de Jean Lafontaine, sed ĝi ne estas. Tamen, kiel la fabloj de tiu ĉi fama franca rakontisto, tiu ĉi titolo estas tiu de morala leciono, kiun la granda Kreinto Dio direktas al la homaro dum la pasintaj 10 jaroj, kies retronombro komenciĝis printempe de 2020.

Jen do la klarigo: Covid estas malsano, kiu en ekstremaj kazoj kondukas al morto por tiuj, kiujn ĝi trafas. Nu, la unua komuna punkto, kiun ni povas identigi inter peko kaj Covid, estas morto, ĉar estas skribite en Rom. 6:23: "**Ĉar la salajro de peko estas morto** , sed la donaco de Dio estas eterna vivo en Kristo Jesuo, nia Sinjoro. "

Dua komuna punkto: la sanktaj portantoj. Homoj portantaj ĉi tiun viruson sentas neniun efikon, kaj frotante ŝultrojn kun siaj kunhomoj, ili malpurigas unu la alian kaj senkonscie transdonas ĉi tiun silentan, nevideblan viruson. Siaflanke, peko ankaŭ transdonas per malpurigo, per la influo, kiun iuj havas sur aliajn. Ĉi tio ankaŭ validas, ni rimarku, por la vero de la regno de la ĉielo, sed Jesuo avertis siajn elektitojn kontraŭ "*la fermento de la Fariseoj*"; "*fermento de hipokriteco*" laŭ Luko 12:1; la peko, kiu "*lasas la tutan mason*" laŭ Paŭlo en 1 Kor. 5:6: "*Via fanfaronado estas malĝusta. Ĉu vi ne scias, ke iom da fermento fermentigas la tutan mason?*" Kio signifas, ke ĝi malpurigas la tutan homaron. La ekzemplo de la peko de Kain, kiu kondukas al tiuj de Lemeh, konfirmas, en Genezo 4, ĉi tiun malpurigon kaj ĉi tiun heredon transdonon.

La tria komunaĵo estas pli subtila sed ne malpli okulfrappe vera. Peko kaj Covid koncernas homan spiron. Ni scias, ke tiuj, kiuj mortas pro Covid, mortas ĉar ili ne plu povas spiri; ili tial mortas pro sufokiĝo. Kaj la scienco provas, kiam eble, kompensi ĉi tiun mankon per uzado de artefaritaj spiraparatoj. Nu, la rajto spiri estis la unua afero, kiun Dio donis al homoj, por ke ili povu fariĝi vivantaj estaĵoj. Spirado estas do temo, super kiu Dio regas suverene, kaj ĉi tiu teksto el Genezo 2:7 konfirmas tion: "*Kaj Dio la Eternulo formis la homon el polvo de la tero, kaj enblovis en liajn nazotruojn spiron de vivo* , kaj la homo fariĝis viva estaĵo ."

En Psalmo 39:5, per David, Dio memorigas nin pri ĉi tiu grava vero: "*Jen, Vi faris miajn tagojn kiel manlarĝo, Kaj mia vivo estas kiel nenio en Viaj okuloj; Nur ĉiu staranto estas vanilo .*" - **Paŭzo** . La instrukcio "***paŭzi***" post ĉi tiuj vortoj invitas nin mediti pri la temo.

Kaj en ĉi tiu reflektado, ni devas kompreni, ke ĉiu kreaĵo estis farita laŭ pedagogia modelo, kiu transdonas lecionon. Ĝi malkaŝas la kaŭzon de la ekzisto de la tera sistemo; ĝian tutan teran kaj ĉielan dimension. La celo, kiun Dio metas al si, estas solvi la problemon de "*peko*" kreita de la principo de libereco donita al siaj kreaĵoj. La ĉiela dimensio de la regno de Dio estas poluita de "*peko*" kaj ĉiuj liaj kreaĵoj devis esti "*purigitaj*" de ĝi. Kaj ĉi tiun projekton de **purigo** , Dio skribis ĝin en sia kreaĵo de la homo, en kiu la **purigo** de la sango, kiu cirkulas en li, estas farita per la spirado de liaj pulmoj. Nia vivo dependas de ĉi tiu **purigo** , kiu efektiviĝas per ĉiu spiro konstruita sur ĝiaj du sinsekvaj fundamentaj cikloj ripetataj kontinue en eterna maniero: la aspirado de oksigeno el la aero, kiu purigas la sangon, sekvata de la elpelo de karbondioksido, kiu portas la

malpurigon. Longtempe, post la venko de Kristo super "peko", la eterna vivo de ĉiuj postvivantoj, anĝeloj kaj homoj, estos perfekte pura kaj tial esceptita de ĉia "peko". Ni do devas reliefigi la fundamentan gravecon de ĉi tiu **purigo**, kiu estas, de komenco ĝis fino, en la centro de lia universala vivplano. Vi povas tiel kompreni la justan postulon de Jesuo Kristo vidi siajn elektitojn rompi kun la praktiko de "peko", ĉar li donis sian perfektan vivon en "elaĉeto" por tiuj, kiujn li vere savas, ĉar ili respondas pozitive al lia postulo. Tiel, ĉu homoj konscias pri tio aŭ ne, Dio diras al ili kun ĉiu el iliaj spiroj: "Estu puraj! Forĵetu malbonon! Estu puraj! Forĵetu malbonon! Estu puraj! Forĵetu malbonon." Dum sia tera ministerio, Jesuo multigis la ŝancojn instrui ĉi tiun veron. Al la malsanuloj, kiujn li mirakle resanigis, li diris, laŭ Mateo 8:2-3: "Mi volas; estu pura": "Kaj jen leprulo venis kaj adorkliniĝis al li, kaj diris: Sinjoro, se vi volas, vi povas min purigi. Jesuo etendis sian manon kaj tuŝis lin, kaj diris: **Mi volas; estu pura**." "Kaj tuj lia lepro **purigis**." "Lepro" estas simbolo de malpureco, sed ĝi ne estas unika. Ĉiu malsano rezultas de peko, ĉu per heredeco aŭ kiel konsekvenco de malobeo de la bonaj principoj de vivo difinitaj de Dio. Ĉar malsano parolas: malbono parolis. Kaj malbono kvalifikas pekon, kiu aperas en la formo de "kunmorbidecoj", kiel sanlaboristoj nomas ilin.

Direktante sian unuan plagon kontraŭ la spirado de viroj kaj virinoj, viroj estante pli zorgoplenaj ĉar ili "regas" super virinoj kaj, kiel tiaj, prenas respondecon pri peko, Dio donas al Covid la karakteron de fina puno kiu antaŭas aliajn pli gravajn punojn, sed kiuj estas, en ekstrema opozicio, renversitaj al la principo de la kreado de la mondo.

De la komenco ĝis sia mortiga fino, la Covid-malsano celas homan spiradon. Unue, mortigaj viktimoj ne plu kapablis spiri, sed due, aliaj homoj estas devigitaj porti maskon, kiu malpliigas la kvaliton de ilia spirado. Ĉar, por saninstancoj, la ideala masko estas la plej hermetika kaj akvorezista. La problemo estas, ke por protekti sin de ekstere, la individuo malfortigas la purigon de sia propra sango. La ideala masko do ne devas algluiĝi al la vizaĝo, por permesi al la nazo libere elpeli la elspiritan karbondioksidon, kaj por faciligi la aspiradon de enspirita oksigenita aero. Per ĉi tiu plago, Dio konfirmas al ni, ke ĉi-foje lia celo estas efektive la tuta homa vivo; tiu de la abomenindaj socioj, kiuj atingis la nivelon de malmoraleco kaj malpieco de la antaŭdiluvaj homoj de la tempo de Noa.

Juĝante laŭ la sincera konsterniĝo de la plej honestaj virusologoj, kiuj konfesas, ke ili ne komprenas la funkciadon de ĉi tiu viruso, kiu nur ŝanĝas ĝian naturon kaj konduton, la kreinta Dio efektive ekagos, li, kiu regas, kreas kaj igas ĉion, kio vivas, morti aŭ vivi. Ni estas avertitaj pri la sekvoj de la manko de fido; la homamasoj ignoras ĉi tiun klarigon, ankaŭ neakcepteblan por politikaj gvidantoj plenaj de fiereco kaj aroganteco. Sufiĉas do, ke Jesuo Kristo, nia ĉiopova Dio, lasu homojn agi, dediĉitaj al sia konscia blindeco, por ke, kredante kuraci siajn malbonojn, ili antaŭenigu ilin al la plej malbona. Jen kion Dio faras kiam Li diras en Psalmo 7:15 ĝis 17 (aŭ 14 ĝis 16) ke Li "redonas la malbonon de la malvirtulo sur lian propran kapon": "Jen la **malvirtulo** intencas malbonon, elpensas maljustecon, kaj naskas nenion. Li malfermas kavon kaj fosas ĝin, kaj falas en la kavon, kiun li faris. **Lia maljusteco revenas sur lian propran kapon**,"

kaj lia perforto malsupreniras sur lian frunton . " Tiel, la puno de peko estas esprimita per la retiro de la spiro, kiun Dio donis al la homo por ke li vivu. Kaj la diaj revelacioj en Daniel kaj Apokalipso permesis al mi montri, ke ĉi tiu punita peko rilatas al la malobeo de sia sabato, kiun la tuta tero, ekster la nacia Izrael sen Kristo, malobeas honorante, anstataŭe, la unuan tagon adoptitan sub sia pagana nomo de "tago de la nevenkita suno" laŭ ordono de la imperiestro Konstantino la 1-a^{la} Granda. Ĉi tiu homa grandeco kuraĝis forlasi la praktikon de la sabato sanktigita de Dio ekde sia kreado de la mondo. Do, kiu ajn legas ĉi tiun mesaĝon komprenu, ke ĉi tiu unua puno de Covid estas nur la unua en serio, kiu finiĝos per la kompleta ektermado de la homaro sur la tero. "Covid kaj peko" memorigas nin pri la rilato, kiun Dio sugestas inter " *alfa* " tempo kaj " *omega* " tempo , " *la komenco kaj la fino* ", kiun li citas en la prologo al sia Apokalipso en Apokalipso 1:8: " *Mi estas la Alfa kaj la Omega, diras la Sinjoro Dio, kiu estas kaj kiu estis kaj kiu venos, la Plejpotenca* . " Li emfazas tion eĉ pli forte en la epilogo, en Apokalipso 22:13: " *Mi estas la Alfa kaj la Omega, la unua kaj la lasta, la komenco kaj la fino* . " ". En la " *Alfa* " tempo, Dio donas la spiron de vivo, en la " *Omega* " tempo, li retiras ĝin. Tio estas ĉar en la " *Alfa* " tempo, homoj pekas kaj morto trafas ilin ĝis la " *Omega* " tempo, kiam pekoj koncernas, krom la elektitoj, la tutan homaron. Je ĉi tiu netolerebla nivelo, Dio batas ĝin kolektive per morto por neniigi ĝin.

Spirado, esenca funkcio de la homoj, estas paradokse traktata indiferece de la pekema homaro. Kiel povas homo pravigi la libervolan malpurigon de siaj pulmoj pro sia kutimo fumi, uzi tabakon, kanabon aŭ aliajn drogojn, kiel ekzemple la eĉ pli mortigan opion? La homa korpo estas delikata envolvajo, en kiu vivas homa spirito, kiun Dio respondecas pri ĉiuj ĝiaj agoj. Tial, ĉe la fino de la homa historio, Dio postulas respondecon de la homaj spiritoj koruptitaj de malbono en amasoj, kiel li jam faris multfoje, sed jam kondamnante la tutmondan vivon per la universala detruo de la diluvo en la tempo de Noa, la jaro 1656 post la peko de Eva kaj Adamo. En ĉi tiu dato, la numera kodo de dia gematrio indikas la numeron 17 de la dia juĝo. Kaj mi memorigas vin, ekde la 7-a de marto 321, 17 jarcentoj pasis ĝis la printempo de 2020 en la kalendaro de Dio, kiam aperis la dia plago Covid-19, kreita en homaj laboratorioj en Ĉinio, de kie ĝi disvastiĝis por trafi la tutan kulpan homaron. Ĉinio oficiale estas la popolo, kiu adoras la " *drakon* ", kiu signifas " *la diablon* " en Apokalipso 12:9: " *Kaj la granda drako estis elĵetita, la antikva serpento, nomata Diablo kaj Satano, kiu trompas la tutan mondon; ĝi estis elĵetita sur la teron, kaj ĝiaj anĝeloj estis elĵetitaj kun ĝi* . " La diablo estas la unua pekulo kaj la unua kreitaĵo levita de Dio. Okazis, ke per elekto farita de nia Kreinto, origine en Genezo 10:17, Ĉinio portas la nomon " *Peko* ", kaj en la angla lingvo, kiu dominas, laŭ forto, aŭtoritato kaj komerca potenco, la lastan homaron de peko, ĉi tiu vorto " *peko* " signifas ĝuste " *peko* ". Rezulte, la puno pro " *peko* " venis el la tipa lando de " *peko* ", adorante la " *drakon* ", " *la diablon* ". Sed la lasta homa vorto restos en Usono, la potenca esprimo de ĉi tiu angla lingvo. Ili enkorpiĝos la finfinan kulpon de " *peko* ", provante trudi al la lastaj homaj postvivantoj la reston de la unua tago heredita de Romo. Tiel, videble, la frukto de la protestanta apostazio, en kiun ĉi tiu lando falis ekde 1843, aperos kaj enkorpiĝos la rolon de la lasta ribelema Faraono en la homa

historio. Li, siavice, spertos la leĝon de la ĉiopova Kreinto Dio, kiu trudos al li kaj al Romo la " *sep **lastajn** plagojn de sia kolero* ", el kiuj la unua estas, strange, " *vundo, dolora kaj mortiga*", laŭ Apokalipso 16:2: " *La unua iris kaj elverŝis sian bovon sur la teron, kaj dolora kaj dolora falis sur la homojn, kiuj havis la markon de la besto kaj adoris ĝian bildon.* " »; kaj la lasta, la sepa, **finiĝas** per pluvo de hajleroj de unu talento (ĉirkaŭ 42 kg) laŭ Apokalipso 16:21: « *Kaj **granda hajlo**, **pezanta talenton**, falis el la ĉielo sur la homojn; kaj homoj blasfemis Dion pro la plago de la hajlo, ĉar la plago estis tre granda.* ». La progresema naturo de la detrua ago entreprenita de Dio aperas klare en la komparo de la nevidebla kaj aktiva viruso Covid-19 aŭ ne, kun la " *maligna dolora ulcero* ", videbla kaj vere mortiga en ĝia kunteksto de la fino de la tempo de graco kaj la fino de la mondo. La lasta vorto de ĉi tiu ĉapitro 16 dediĉita al la temo de la " *sep lastaj plagoj de la kolero de Dio* " estas la adjektivo " *granda* ". Li sole reprezentas Dion, la plej grandan kaj plej potencon, kiu fine havas la lastan vorton super ĉiuj siaj malamikoj, kaj precipe super tiuj, kiuj spitis lin en la nomo de supozebla homa "grandeco"; la katolika "dimanĉo", antaŭe la tago de la suno, ŝuldiĝas al Konstantino la 1-a "la Granda" en 321, kaj al Justiniano la 1-a "la Granda", kiu establis per Vigilio la 1-a ' en 538, la papan reĝimon de Romo, kies gvidantoj postulas " *senhonte* " (Dan. 8:23: " *Ĉe la fino de ilia regado, kiam pekuloj estos ekstermitaj, aperos **senhonta** kaj ruza reĝo* ") la titolon de "plej sankta patro" (Mat. 23:9: " *Kaj nomu neniun via patro sur la tero: ĉar Unu estas via Patro, kiu estas en la ĉielo* "). Sciu, ke italoj bone poziciigitaj por juĝi ĝin moknomas ĉi tiun religian reĝimon "la Saccra Mafĭa". Tiel, la "plej sankta patro" estas en realeco la "plej sankta baptopatro" de religia mafio. Kaj ne estas la modelo de Papo Aleksandro la 6-a Borgia (16-a ^{jarcento}), fifama insidmurdisto, kiu neos ĉi tiun aserton.

En ĉi tiu fina testo de fido, la origina sanktigo de la Ŝabato, por la lasta fojo, apartigos homojn, por sanktigi kaj permesi al la elektitoj postvivi kaj konduki al morto la falintajn partianojn de la romia dimanĉo, " *la marko de la besto* "; tio estas, " *la marko* " de ĝia homa aŭtoritato heredita de Konstantino la 1-a ' kaj de Papo Vigilio la 1-a ^{kaj} liaj posteuloj ĝis la lasta papo en ofico.

La leĝo de reprezalio

La vorto talion havas sian radikon en la latina vorto "talīs" kiu signifas: tia, tial la senco de reciprokeco.

La leĝo de reprezalio ne malaperis en la nova interligo ĉar la vortoj de Kristo estis miskomprenitaj. Dio tenas sin al ĉi tiu leĝo kaj ne intencas senigi sin de ĝi, ĉar surbaze de ĉi tiu principo li povas laŭleĝe detrui kaj neniigi ĉiujn siajn malamikojn. Ĉi tiu leĝo devas validi dum la sep mil jaroj rezervitaj por la traktado de universala peko.

Tiel ni povas kompreni, ke la elaĉeto de la elektitoj baziĝas sur la principo de la leĝo de reprezalio: " *vi donos vivon pro vivo, Okulon pro okulo, denton pro dento...* En la komenco, la tera vivo estis tiel perfekta, ke ĝi kapablis daŭri eterne. En sia origina pureco, Adamo kaj Eva ĝuis ĉi tiun eblecon vivi eterne, ĉar en ĉi tiu stato de pureco, ili ambaŭ estis " *laŭ la bildo de Dio* ". Estas la apero de peko, kiu

ŝanĝas la situacion de la tuta kreaĵo, en kiu la homo perdas sian " *bildon de Dio* ". Fariĝinte pekulo, Dio submetas lin al la Leĝo de Venĝo aplikebla al bestoj kaj aliaj homoj. En la malnova interligo, la oferleĝo profetas la pardonon de Kristo, sen forigi la pekon, kiu ankoraŭ preskaŭ pezas sur la kapo de la kulpa pekulo. En la malnova interligo, la pekulo restas pekulo malgraŭ la religiaj ritoj organizitaj de Dio. La homo ne povas reakiri la " *bildon de Dio* " en ĉi tiu situacio kaj lia statuso estas apenaŭ super tiu de besto. Kiam li murdas, li meritas la morton antaŭviditan de la 6-a ^{ordono} de la Dekalogo, kiu diras: " *ne mortigu* ". Kiam li mortigas hazarde, li devas kompensi la ofenditon per la restituo de posedaĵo egala al tio, kio estas perdita, laŭ la principo de la leĝo de reprezalio " *vivo kontraŭ vivo, okulon pro okulo, denton pro dento, ...* ". Jen la preciza teksto citita en Eliro 21:23 ĝis 25: " *Sed se estos hazardo, vi donos vivon pro vivo, okulon pro okulo, denton pro dento, manon pro mano, piedon pro piedo, brulvundon pro brulvundo, vundon pro vundo, kontuzon pro kontuzo* .

Ni rigardu ĉi tiun leĝon de reprezalio sub la statuso de dia graco alportita de Jesuo Kristo. Dio estas la ofendito ĉar peka homo malobeas lin. La leĝo de reprezalio rajtigas lin mortigi la kulpulon, ĉar la salajro de peko estas morto. Krom ke Dio ofertas al la homo la ŝancon anstataŭigi lin, suferi lian punon anstataŭ li. Tiel li ofertas la vivon de sia sola Filo nomata Jesuo Kristo. Kaj al kiu estos imputita ĉi tiu morto? Al tiuj, kiuj profitas de ĝi: liaj elektitoj. La elektito estas do la vera murdinto de Jesuo Kristo, ĉar lia peko postulis ĉi tiun elaĉetan morton. En ĉi tiu procezo, Dio perdas sian unuenaskitan Filon, ofertitan kiel ofero, sed spirite, mortigitan de siaj elektitoj. Ĉi tiu morto postulas riparon kaj anstataŭigon de la malaperinta Filo. Tiam la elektito, profitanto kaj kulpulo de ĉi tiu morto, ofertas sin al Dio por kompensi la perdon de sia plej aĝa Filo. Ĉi tiu aliro forprenas de la savitaj elektitoj liajn laŭleĝajn rajtojn donitajn al la besta homo kaj li fariĝas, libervole, sklavo submetita al la volo de tiu, kiu lin elaĉetas. Tial do, en ĉi tiu rezigno pri siaj homaj rajtoj, la elektito trovas en si mem " *la bildon de Dio* " perditan ekde la peko de Adamo kaj Eva. Estas interese rimarki la fakton, ke en Eliro 21, la statuso de la libervola sklavo estas citita antaŭ la normo de la leĝo pri reprezalio. Ni ĵus vidis la ligan, kiu unuigas ĉi tiujn du temojn.

La instruo de Kristo do celis instrui, ke per transiro sub la statuson de lia graco, la pardonita pekulo jam ne havus la rajton praktiki la principojn de la leĝo de reprezalio, male al aliaj homoj, kiuj restis en siaj pekoj. Sed, por Dio, ankaŭ ĉi tiu malpermeso ne validas, kaj estas en la nomo de ĉi tiu Leĝo, ke liaj elektitoj juĝos la malvirtulojn mortintojn, dum la sepa jarmilo, en la regno de Dio. Ĉar la leĝo de reprezalio reprezentas principon de justeco, kiu ne povas malaperi, ĉar ĝi estas gravurita en la karaktero mem de la kreinto, leĝdonanto, elaĉetanto, regenerinto, justa kaj bona en perfekteco.

En la mallumo, kiu blindigas ilin, homoj apartigitaj de Dio pensis, ke ili povus montri sin pli "bonaj" ol li per rezignado de la mortopuno kontraŭ homoj. Ili tiel rezignis fari veran justecon, ĉar laŭ lia flanko, la alveno de Kristo ne igis lin rezigni postuli la morton de la kulpuloj. La malobeco de lia leĝo kaŭzos ĝis la fino de la mondo " *pekon* , kies *salajro estas morto* " laŭ Rom. 6:23. Kaj la sola maniero eskapi ĉi tiun kondamnon estas eniri en la gracon de Kristo. Sed tie, por eviti la morton, Dio postulas kompletan ŝanĝon de vivo; peko devas nepre

malaperi, io, kion homaj leĝoj nek postulas nek akiras. La postvivanta ribela murdinto povas do libere reveni al sia malboneco ĝis sia sekva kondamno fare de homaj juĝistoj. La konsekvenco de ĉi tiu falsa justeco estas, ke ĝi favoras la kreskon de malbono anstataŭ redukti ĝin. Tial, per konservado de sia kondamno de la peko, kiun li punas per morto, Dio montras sian tutan saĝon, kiun la malnovaj francoj specife nomis sian "saĝon", unike dian. Li ofertas al la elektitoj la promeson de eterna feliĉo, kiun li vere povos oferti al ili, ĉar li saĝe organizis la kondiĉojn, kiuj ebligas ĉi tiun feliĉon. Kaj por starigi ĉi tiujn kondiĉojn, lia projekto estos konstruita dum la sep mil jaroj profetitaj de niaj septagsemajnoj. Enirante la 8-an ^{jarmilon}, ĉe la renovigo de ĉio, sur la nova tero, la elektitoj unuanime dividos ĉi tiun dian penson cititan de reĝo Salomono, en Koheleto 7:8: "*Pli bona estas la fino de io, ol ĝia komenco; pli bona estas pacienca spirito, ol aroganta spirito.*"

Resumante, la Leĝo de Venĝo profetas la planon de savo, kiu kondukas la elektitojn rezigni siajn homajn bestajn rajtojn favore al Dio, kiu prenas respondecon pri ili kaj anstataŭigas sin por fari al ili justecon, kiel estas skribite en Deuteronomio 32:35: "*Ĉe Mi estas venĝo, kaj repago, kiam ilia piedo eksanceliĝos! Ĉar proksima estas la tago de ilia malfeliĉo, kaj tio, kio atendas ilin, ne longe daŭros.*" kaj en Hebreoj 10:30: "*Ĉar ni konas Tiun, kiu diris: Ĉe Mi estas venĝo, kaj Mi estas repago! Kaj ankaŭ: La Eternulo juĝos Sian popolon.*"

Efektive, la libervola sklavo havas neniujn rajtojn sed li havas la devon obei sian Mastron en ĉio. Kaj Jesuo diris tion klare al tiuj, kiuj volas sekvi lin, specifante al ĉiu el ili: "*li neu sin mem.*" La kompleta verso estas citita en Mat. 16:24: "*Tiam Jesuo diris al siaj disĉiploj: Se iu volas veni post mi, li neu sin mem kaj levu sian krucon kaj sekvu min.*"

Kelkaj utilaj detaloj

La historio de la malnova interligo estis verkita por ebligi al la servistoj de Dio de la nova interligo en Kristo deĉifri la signifon de la bildoj, simboloj kaj nombraj daŭroj, kiujn la Spirito uzas por ĉifri siajn profetaĵojn koncerne, en la kristana epoko, la aparte malhelan periodon inter 538 kaj 1798. Lia denunco de la diabla naturo de la plej potenca tera potenco bazita sur la koalicio de la papa religia reĝimo kaj la franca monarkio, kiu subtenis ĝin per armiloj kaj reĝa aŭtoritato, ekde kiam Klovis la 1-a, ^{ĝia} unua reĝo, postulis la uzon de kodado, kiu maskas ĉi tiun akuzon. Ĉar la ĉefaj ŝlosiloj estas en ĉi tiu malnova interligo, la deĉifrado devas legi kaj lasi sin esti penetrita de la stilo kaj maniero de la diaj esprimoj rivelitaj en ĉi tiuj malnovaj kaj novaj tekstoj. Tamen, gravas kompreni, ke la plej gravaj spiritaj ŝlosiloj estis kaŝitaj de homoj per eraroj faritaj de la tradukistoj de ĉi tiuj Sanktaj Skriboj. Sed Dio scias pri ĉi tiuj eraroj, kaj same kiel li faciligis la diskonigon de la Biblio por lumigi la protestantan reformitan kredon en la 16-a ^{jarcinto}, en 1991 li permesis al mi malkovri multajn erarojn ĉeestantajn en tradukoj de la libro de Daniel.

Kaj Dio donis al la profeta jaro la formon de 12 monatoj po 30 tagoj. Ĉi tiu normo ne kongruas kun la precizeco de la suna tempo, kiu estas iom malpreciza

365 tagoj. Sed ni devas konsideri, ke Izrael uzis ĉi tiun lunan kalendaron de 12 monatoj po 30 tagoj. Kiam la situacio ekestis, la hebreoj aldonis 13-an^{monaton} por kompensi la diferencon en la suna tempo. La 360-taga jaro estas do formato jam konata al la judoj. Kaj kristanismo estante la etendaĵo de ĉi tiu antikva interligo, la diaj kodoj uzitaj en ambaŭ interligoj estas la samaj. Dio tiel donas al sia tuta skriba revelacio perfektan, logikan kaj koheran unuecan normon. La veraj kaptiloj starigitaj por homoj de la diablo ripozos sur publike kaj vaste instruitaj religiaj mensogoj.

Profetaĵo kaj historio estas du flankoj de la sama monero. Profetaĵo anoncas historion per bildoj kaj simboloj, kaj reciproke, per siaj plenumiĝoj notitaj de multaj sinsekvaj historiistoj, de ĉi tiuj pli-malpli anonimaj atestantoj, historio konfirmas la interpreton donitan al profetaĵo. La du fontoj de religia kaj civila atesto interkovriĝas kaj perfekte konfirmas unu la alian, kiam la laboron de interpretado direktas Dio. Kaj tio fariĝas ebla nur se la ŝlosiloj al interpretado estas bone prenitaj el la biblia teksto inspirita de unu fino ĝis la alia de la sola kreinto Dio, kiu vizitis nin en la aspekto de Kristo, baptita sub la nomo Jesuo.

La ŝlosilo al la kodo, ke " *unu profeta tago egalas unu faktan jaron* ", troviĝas en Nombroj 14:34 kaj Ezekiel 4:5-6. En la unua, ni legas: " *Kiel vi esploris la landon dum kvardek tagoj, tiel vi portos viajn malbonagojn dum kvardek jaroj, po unu jaro por ĉiu tago* ; kaj vi scios, kia estas esti sen Mia ĉeesto. " Ĉi tiu ekzemplo malkaŝas kaj konfirmas la elekton de Dio de ĉi tiu kodo, al kiu Li aldonas ĉi tiun gravan mesaĝon: " *kaj vi scios, kia estas esti sen Mia ĉeesto* ." Ĉi tio signifas, ke la rolo de profetaj mesaĝoj restas la sola ligo kun Dio kiam Li retiriĝas kaj silentas. Tio estis la kazo por Izrael kiam ili estis deportitaj al Babilono, kaj tio denove okazis al ili post ilia malakcepto de la Mesio Jesuo. Sed en la kristana epoko, la rezigno de la Sabato la 7-an de marto 321 havis la samajn konsekvencojn por malfidelaj kristanoj. Dio poste metis ilin sub la tiranan regadon de la despota kaj kruela papa reĝimo establita ekde 538. Kaj tio, por daŭro de "1260" tagjaroj, kiu finiĝis en 1798. La luna normo de ĉi tiu daŭro estas do uzata por indiki nombron da realaj sunjaroj. Por konvinki vin pri la valoro de la du ekstremaj datoj akiritaj, nome 538 kaj 1798, sufiĉas scii, ke en 538, civila potenco, tiu de la bizanca imperiestro Justiniano la 1-a ' instalis la unuan papon portantan la titolon de universala estro de la kristana Eklezio, kaj ke aliflanke, en 1798, alia civila potenco, ĉi-foje respublikana kaj franca nomata "Direktorio", sendis sian militistan reprezentanton, Generalon Berthier, al Romo, por **malinstali** Papon Pio la 6-a de lia papa seĝo, la oficiro tiam kondukis lin al la malliberejo de la Citadelo, en Valence en la Drôme (26) kie li mortis pro malsano en 1799. En ĉi tiu urbo troviĝas ĝia historia franca adventista fortikaĵo, kie Dio baptigis min en 1980. La sintezo de la instruoj de ĉapitroj 7 kaj 8 de la libro Daniel malkaŝas kial kristanoj estis tiel transdonitaj al la roma despotismo. Dio diras en Dan. 8:12: " *La armeo estis transdonita kun la ĉiutaga ofero-pro peko* ; kaj la korno ĵetis la veron sur la teron, kaj prosperis en tio, kion ĝi celis fari. " La kristana spirita " armeo " estante " transdonita " en 538 al la romia papismo, la " peko " imputita kaj kondamnita de Dio devis esti praktikata antaŭ ĉi tiu dato 538. Ĉi tiu rezonado kondukas nin al la dato de la 7-a de marto 321, en kiu la sabata ripozo sanktigita de Dio duoble, ekde la kreado kaj en la kvara el liaj dek ordonoj, estis malobeita

laŭ ordono de la imperiestro Konstantino la 1-a. ^{Rivelante} ĉi tiujn aferojn, Dio dividas kun ni la scion pri sia juĝo pri homa ago, maljusta, skandala kaj malestimanta lian legitiman gloron. Li tiel permesas al tiuj, kiujn li amas, identigi la kaŭzon de sia konstanta kolero, kiu, en la kristana epoko ekde 321, prenas la formon de la " *sep sinsekvaj trumpetoj*" de la Apokalipso.

La ŝlosilo al ĉiuj malfeliĉoj, kiuj sekvas ĉi tiun abomenindan misfaron, kuŝas en ĉi tiu rezigno de la Ŝabato, origine sanktigita kaj ordinata de Dio. Nur antaŭ nelonge la kialo de la graveco, kiun Dio donas al ĝi, estis rivelita al mi. Por plej multaj homoj, la semajna ripoztago estas simple afero de homa elekto. Sed ĉar la nova interligo venas por daŭrigi la malnovan judan dian interligon, ĝiaj kristanaj sekvantoj ne povas dividi ĉi tiun vidpunkton. Veraj sekvantoj de Jesuo Kristo scias, ke ilia fido estas konstruita sur la deklaroj rivelitaj tra la tuta Biblio, kiel Jesuo klarigis en Johano 4:22: " *Vi adoras tion, kion vi ne scias; ni adoras tion, kion ni scias, ĉar savo estas de la Judoj.*" Restas al ili tiam nur harmoniigi siajn farojn kun la aferoj, kiujn Dio instruas kaj sanktigas per sia vorto. Sankteco estas en la Ŝabato kaj en Jesuo Kristo; la Ŝabato nur profetas la grandan eternan ripozon, en kiun nur liaj elektitoj, truditaj de la provo de la vero, fine eniros.

Maria, la logilo por idolanoj

Mi jam kondamnis la kaptilon, kiun la aperoj de la Virgulino konsistigas, sed hodiaŭ mi venas por plifortigi miajn argumentojn.

Jam la nomo Maria tradukita el la hebrea Myriam signifas: amarecon; tutan programon de malbenoj truditaj de Dio. Por Maria mem, en ŝia anonco, la anĝelo diras al ŝi, en Luko 2:35: " *a glavo trapikos vian animon* ", tiel profetante la efikon de la morto de Jesuo, ŝia krucumita filo. Sed la malbeno de la malakcepto de la filo de Maria estos ankaŭ la kaŭzo de definitiva malbeno por la falsa nacia Izrael, kiun Dio detruis per la Romanoj en la jaro 70. La tria malbeno estos por la idolkulta romkatolika religio, kiu falos en la kaptilon de Satano, kiu aperas al siaj sekvantoj sub la aspekto kaj nomo de la "Virgino Maria". Atendante ŝian resurekton, en la polvo de la tero, la vera Maria havas nenion komunan kun ĉi tiu religia fraŭdo farita al ŝia nomo.

Por la katolika religio, Jesuo estas la filo de Maria. Ĉi tiun historian veron agnoskis la Bizanca Romkatolika Eklezio, kiu adoptis la idolkultan kulton de Maria ĉe la Koncilio de Efezo en 431, tio estas, inter 321 kaj 538. Efezo estas la supozebla loko de la tombo de la "Virgino Maria", kiu tiel kontraŭdiras la falsan dogmon de la Ĉieliro (ĉiela ĉieliro de la Virgulino Maria), adoptitan en 1954 de Papo Pio la 12-a. La vere elektitoj rimarkis la distancon, kiun Jesuo volis marki, plurfoje, inter sia dia persono kaj sia adoptita tera familio. La kredantaj judoj mem, bonvenigante Jesuon kiel sian reĝon, nomis lin " *filo de David* ". Kaj ĉi tio estas la sola kialo de la dia elekto de Maria, ankoraŭ virgulino, kaj Jozefo, kun kiu ŝi edziniĝis. Ambaŭ estis posteuloj de la linio de reĝo David, al kiu Dio rivelis sian planon, kiu plenumiĝus en Jesuo Kristo. La virgeco de la vera Maria ne celis plenumi miraklon, kiu efektive estus konata nur al Maria mem. Por la najbaroj de la elektita familio, la naskiĝo de Jesuo estis nur alia naskiĝo, tiu de juda infano inter aliaj. Sed por Dio kaj liaj elektitoj, ĉi tiu detalo malkaŝas la plenumiĝon de

plano de tutmonda savo. Kiel virgulino, Maria povas naski nur infanon koncipitan de Dio sen la plej eta genetika ligo al sia patrino, heredonto de la peko de Eva kaj Adamo kiel ĉiuj iliaj homaj posteuloj. Efektive, por kompensi la kulpon faritan de la unua Adamo, Jesuo, ricevante la titolon de "nova aŭ *lasta Adamo* " laŭ 1 Korintanoj 15:45, devas partopreni la teran suferadon kun la sama pureco, kiu karakterizis la unuan Adamon antaŭ lia peko. Tiel, Jesuo konservis ĉi tiun perfektan purecon de sia koncipiĝo ĝis sia morto. Liaj tre realaj luktoj estis tiuj de la Kreinto Dio, firme decidita venki pekon je la kosto de granda sufero, kiun li mem profetis en sia Sankta Biblio. Li luktis kaj fine venkis, rezistante la senĉesajn tentojn forlasi sian savan planon ellaboritan por savi siajn elektitojn. Ne mankis kialoj por senkuraĝiĝi; la apostazio de la popolo estis grandega, la viroj mokis kaj mokis kiel hodiaŭ, kaj krome, liaj elektitaj apostoloj mem ne komprenis liajn instruojn. Bonŝance por ni kompatindaj pekuloj, lia decido venki estis la plej forta, kaj li venkis pekon, morton kaj la diablon, sian unuan kontraŭulon.

Ekde la aĝo de 12 jaroj, enirante la plenaĝecon, Jesuo markis la distancon inter si kaj sia tera adopta familio. Post kiam Jesuo restis sola en la Templo de Jerusalemo dum tri tagoj, Maria riproĉis lin, elvokante ŝian zorgon pri li. La respondo de Jesuo "rektigis la aferon", ĉar li respondis: " *Ĉu vi ne scias, ke mi devas esti en la aferoj de mia Patro ?*" Fakte, la dia respondo estas akra sed bone pravigita, ĉar ĉi tiu homa familio utilas nur por doni al la Savanto homojn, pravigitajn kaj sanktigatajn, homan normon, sen kiu li ne povus, laŭleĝe, savi iun ajn. Ĉi tiu ŝajna severeco estis necesa por konfirmi la diecon de Jesuo, kiu, krom ĉi tiu sperto, estis ekzempla infano, obeema kaj amema al siaj teraj "gepatroj". Dum la tri jaroj kaj ses monatoj de sia ministerio, Jesuo ankoraŭ volis marki sian dian distancon de Maria, sia adopta patrino, kaj siaj fratoj. Ĉi tiu punkto estas grava, estas skribite en Mat. 12:46 ĝis 48:

Verso 46: " *Dum Jesuo ankoraŭ parolis al la homamaso, jen lia patrino kaj liaj fratoj staris ekstere kaj provis paroli kun li.* "

Jen efektive ŝia tera familio, kaj krome, citante " *ŝiajn fratojn* ", ĉi tiu verso konfirmas la finon de la virgeco de Maria post la naskiĝo de Jesuo.

Verso 47: " *Iu diris al li: Jen via patrino kaj viaj fratoj estas ekstere, kaj ili volas paroli kun vi.* "

Verso 48: " *Sed Jesuo respondis al tiu, kiu diris al li: Kiu estas mia patrino? kaj kiuj estas miaj fratoj?* "

En ĉi tiu demando, Jesuo rompas kaj apartigas sin de ĉiuj siaj surteraj familiaj ligoj. Per tio, li malkaŝas sian veran dian naturon, portanton de savoplano, kiun li proponas al la tuta homaro disĵetita tra la tero.

Verso 49: " *Kaj li etendis sian manon al siaj disĉiploj, kaj diris: Jen mia patrino kaj miaj fratoj.* "

Ĉi tiu gesto de Jesuo evitas ĉian miskomprenon de la rakonto. Li klare komparas sian teran familion kaj sian spiritan familion, kiu estas liaj disĉiploj.

Verso 50: " *Ĉar kiu ajn plenumas la volon de mia Patro, kiu estas en la ĉielo, tiu estas mia frato kaj fratino kaj patrino.* "

La leciono estas malfacila por lia tera familio, sed Jesuo ne estas sentimentala; liaj vortoj instruas principojn de vivo kaj morto. Indikante la vojon

de la vivo, li difinas ĝin dirante: " *kiu ajn plenumas la volon de mia Patro, kiu estas en la ĉielo* ." Kaj kio estas certa kaj montrita de la tuta Biblio estas, ke la idolkulta elekto adori la trompeman kaj delogan Virgulinon Maria estas firme kondamnita de Dio en la dua el liaj Dek Ordonoj, kiu, kvankam subpremita de Romo en la katolika instruado inter 321 kaj 538, restis skribita en ĉiuj versioj de la Sankta Biblio. Ĉiu povas tiel kompreni la kaŭzojn de liaj religiaj militoj kondukita en la pasinteco kontraŭ la Biblio de Dio kaj ĝiaj fidelaj subtenantoj, en tempoj favoraj al li; tiuj, kiam la sekulara brako de la franca monarkio kaj eksterlandaj reĝoj subtenis lin. Ĉar, gravas ne subtaksi ĉi tiun detalon, ĝia despota potenco estis forprenita per civila milita forto kaj ĝi neniam, tiutempe kaj ĝis la nia tempo, montris ian ajn pretecon bedaŭri siajn krimajn abomenaĵojn faritajn kontraŭ Dio kaj liaj homaj servistoj. Tiam oni devas apliki la rimedojn indikitajn de Jesuo por identigi kaj juĝi la spiritan naturon de religiaj estaĵoj. Li diris en Mateo 7:

Verso 15: " *Gardu vin kontraŭ la falsaj profetoj; ili venas al vi en ŝafaj feloj, sed interne ili estas rabemaj lupoj.* "

La " *falsaj profetoj* " havas, en Jes. 9:13-14-15, du simbolojn: " *la voston* ", kaj en specialaj kondiĉoj, " *la kanon* ": " *Tial JaH elsxiros el Izrael la kapon kaj la voston* , *la palmbranĉon kaj la kanon* , en unu tago. *La pliaĝulo kaj magistratano estas la kapo, kaj la profeto, kiu instruas mensogojn, estas la vosto* . *Tiuj, kiuj gvidas ĉi tiun popolon* , devojigas ilin, kaj tiuj, kiuj estas gvidataj, perdiĝas. " Venante al la disĉiploj de Kristo, en *ŝafaj vestaĵoj* ", ili aliĝas al la Elektito de Kristo kaj alprenas, nur ŝajne, la eksteran aspekton de kristanaj religiuloj. Tio, por agi kiel " *rabistaj lupoj* ", la " *lupo* " estante la predanto kiu mortigas kaj formanĝas " *la ŝafojn* ". En ĉi tiu parabola bildo, Jesuo anoncas la falsajn kristanajn konvertiĝojn de agantoj kiuj senkonscie servas la diablon. Ĉar sufiĉas, ke li ne amas la veron, por ke Dio lasu ilin fali sub la regadon de Satano kaj liaj ribelemaj anĝelaj demonoj. Jesuo resumas la estontan papan regadon super universala kristanismo, kiun teraj reĝoj rekonos, dirante: " *Tiuj, kiuj gvidas ĉi tiun popolon, gvidas ilin devoje, kaj tiuj, kiuj lasas sin esti gvidataj, estas perditaj.* " "Tiu dia juĝo jam koncernis la judan pastraron de lia tempo, sed la principo estis reproduktota en la kristana kredo, kiun li venis konstrui kaj de kiu li estis la " *ĉefa angulŝtono* " de ĝia fundamento. Historie, ni scias, ke komence de sia batalo kontraŭ la kristana kredo, la diablo agis persekutante ĝin, **en malferma milito** , tio dum la tempoj de imperia dominado de Romo, kiun Apok. 12:3 simbolas per la bildo de la " **drako** ". Sed poste, la diablo ŝanĝis taktikon kaj aplikis tiun de " **ruzeco** ", kiun Dan. 8:25 imputas al Romo: " *Pro sia prospero kaj la sukceso de siaj ruzafaĵoj* , li estos fierema en sia koro, li pereigos multajn, kiuj vivis pace, kaj li leviĝos kontraŭ la princon de princoj, sed li estos rompita sen la penado de manoj. " La strategio de " **ruzeco** " sukcesas sub la bildo de " *la vosto* " tiun de la " **drako** " de Apokalipso 12:3. Kaj la simboloj de " **ruzeco** " estas ligitaj al la " **drako** ", la antikva serpento , " **ruzeco** " de Gen. 3:1, kiu estas la " *diablo kaj Satano* " laŭ Apokalipso 12:9. Eniri la Eklezion de Kristo por detrui ĝin de interne konsistas el reproduktado de la taktiko, kiu permesis al la grekoj kapti la malamikan urbon, Trojo. La trojanoj mem enkondukis en sian urbon, dum ĝi estis loĝata de grekaj soldatoj, la ĉevalon forlasitan sur la strando de la greka armeo

post ĝia foriro. Ĉi tiu mesaĝo estas duoble konfirmita en Apokalipso 2:12 per la nomo " *Pergamo* ", kiu indikas la lokon de historia Trojo kaj kies signifo indikas la " *adul tecan* " agon, kiu ankaŭ estis la kaŭzo de la milito inter la grekoj kaj la trojanoj. Kaj malantaŭ la bildo de ĉi tiuj historiaj referencoj, Dio indikas sian malamikon de la kristana epoko, la katolikan papan Romon kaj ĝian pastraron konsistantan el kardinaloj, episkopoj, pastroj, monaĥoj kaj "bonaj fratinaj" aŭ, laŭ Jesuo... Kristo, la diversaj ŝajnaj formoj de la " *ŝtelantaj lupoj* " de la diablo, kies gvidantoj estis sinsekve instalitaj en la Laterana Palaco, poste en Sankta Petro en Romo en la Vatikanurbo.

Verso 16: " *Per iliaj fruktoj vi ilin konos. Ĉu oni rikoltas vinberojn el dornarbetoj, aŭ figojn el kardoj?* "

La " *fruktoj* " estas por arboj kio verkoj estas por homoj. Jesuo nomas la " *fruktojn* " " *vinberoj* ", kiuj estas tiuj de " *la vitejo* " prizorgata de Dio, la " *Majstro de la vitejo* ", laŭ Mat. 20:8: " *Kiam vesperiĝis, la mastro de la vitejo diris al sia administranto: Voku la laboristojn, kaj pagu al ili la salajron, komencante de la lastaj ĝis la unuaj .* "; kaj 21:40: " *Kiam venos la mastro de la vitejo , kion li faros al tiuj kultivistoj?* " La bonaj faroj faritaj de la veraj servistoj de Dio ŝuldiĝas al la agado, kiun li plenumas en ili. Kaj kiel tiuj, kiujn Jesuo montris en sia ministerio, ĉi tiuj diaj faroj karakteriziĝas per mildeco, boneco, sed ankaŭ per granda fervora fideleco al ĉiuj aspektoj de lia vero, kiu esprimas kaj resumas lian volon, kiun la verso 21 de ĉi tiu studo rememorigos. La " *dornoj kaj kardoj* " estis kreitaj de Dio pro la prapeko laŭ Genezo 3:17-18: " *Kaj al Adam Li diris: Ĉar vi obeis la voĉon de via edzino, kaj vi manĝis de la arbo, pri kiu Mi ordonis al vi, dirante: Vi ne manĝu de ĝi; malbenita estas la tero pro vi ; kun malĝojo vi manĝos de ĝi dum via tuta vivo; dornojn kaj kardojn ĝi produktos al vi , kaj vi manĝos herbojn de la kampo.* " Peko alportis grandajn ŝanĝojn al la kreado. Antaŭ peko, la tero produktis nenion malutilan, eĉ ne la plej etan venenon. La lasta frazo, " *kaj vi manĝos de la herboj de la kampo* ", malkaŝas la ŝanĝitan staton de la homo. Kreita laŭ la bildo de Dio, li fariĝas la besta homo en la stato, en kiu la reĝo Nebukadnecar, miregigita de Dio, trovos sin, laŭ Dan. 4:25: " *Oni elpelos vin el inter la homoj, kaj via loĝejo estos kun la bestoj de la kampo , kaj oni vin manĝigos per herbo kiel bovoj ; vi estos malseka per la roso de la ĉielo, kaj sep tempoj pasos super vi, ĝis vi scios, ke la Plejaltulo regas en la regno de homoj kaj donas ĝin al kiu ajn Li volas.* " Ĉi tiun punon kaŭzis la fiereco, kiu karakterizas " *dornojn, kardojn kaj ribelemajn skorpiojn* ", ĉiuj simboloj de la " *fruktoj* " portataj de la servistoj de la diablo.

Verso 17: " *Ĉiu bona arbo portas bonajn fruktojn, sed putra arbo portas malbonajn fruktojn.* "

Jesuo invitas nin apliki ĉi tiun tute logikan principon por juĝi la spiritan naturon de tiuj, kiuj asertas esti liaj sekvantoj.

Verso 18: " *Bona arbo ne povas doni malbonajn fruktojn, nek malbona arbo doni bonajn fruktojn.* "

La " *fruktoj* ", tio estas, la verkoj faritaj de homo aŭ religia institucio, malkaŝas lian veran naturon, sen ebleco de eraro. Ĉar la " *fruktoj* " akiritaj de Dio estas klare establita en la revelacioj de liaj diaj leĝoj skribitaj en la Sankta Biblio. Ĉiu homo estos devigita rekoni ĉi tiun fakton kiam li estos alfrontita kun la juĝo

de Dio. Sed la nuna trompo de la diablo baziĝas sur la interpreto, kiun homoj donas al tio, kion Dio opinias "bona". Kiel lerta psikologo, la diablo ofertas al ribelemaj homoj la difinon de la vorto "bona", kiun ili amas kaj preferas al tiu, kiun Dio donas al li en sia Biblio. Kaj kion ili taksas koncernas "la amikecon de popoloj, kiu evitas militojn detruajn por varoj kaj homoj". Por homamasoj, "bona" estas ene de la normoj establita de universala humanismo. Tial, en sia plej nova alivestiĝo kiel trompema "serpento", la katolika religio defendas ĉi tiujn humanismajn valorojn, montrante totalan malestimon por la normo de biblia vero establita de Dio en sia Sankta Biblio. Ankaŭ, por eviti ĉi tiun konfuzon, la principo indikita de Jesuo signifas, ke kie estas lia sankta Ŝabato kaj liaj konstantaj revelacioj, tie estas la tendaro de liaj veraj elektitaj sanktuloj. Sed aliflanke, kie la romia dimanĉo estas heredata sinsekve de la imperiestro Konstantino la 1-a^{en} 321, kaj de papo Vigilio en 538, tie troviĝas la tendaro de la diablo, lia malamiko kaj tiu de liaj elektitoj. La "bona frukto" estas obeo al la volo de Dio; la "malbona frukto" estas malobeo al ĉi tiu dia volo rivelita kaj skribita en lia sankta Biblio.

Verso 19: “*Ĉiu arbo, kiu ne portas bonajn fruktojn, estas dehakata kaj ĵetata en fajron.*”

La delogo de la diablo pri ribelaj homoj daŭras nur por tempo. Ĉar post sia reveno en gloro, Jesuo savos siajn elektitojn, kiujn li eltiros el la morto, kiun la ribela tendaro kaŭzus al ili. La religia mistifiko tiel subite finiĝos por la diabla tendaro, kiun la ĉiopova Dio Jesuo Kristo detruas per sia spiro. Sed ĉi tiu detruo ne estas la lasta, ĉar la dia plano konsistas el ilia revivigo ĉe la fino de la "sepa" jarmilo, por la lasta juĝo. Ili tiam estos ĵetitaj vivaj en la "fajran lagon" por esti tie detruitaj en tempo determinita por ĉiu el ili per la juĝo efektivigita dum "mil jaroj" fare de Kristo kaj liaj elektitoj.

Verso 20: “*Tial do per iliaj fruktoj vi konos ilin.*”

La mesaĝo de Kristo estas simpla kaj akra. Liaj veraj servistoj identigos sin per la faroj, kiujn ili plenumas. Kaj la servistoj de la diablo ankaŭ faros tion, malgraŭ ĉiuj siaj pretendoj kaj asertoj servi Dion.

Ĝis nun, ni fokusiĝis al la malbonaj fruktoj portitaj de la juda pastraro kaj la papa romkatolika kredo. Sed ekde 1843, pro la dekreto de Daniel 8:14, kiu ekvalidis en tiu dato, la dia malbeno falis sur ĉiujn protestantajn religiajn grupojn. Kaj por ni, kiuj vivas en la lastaj jaroj de la sperto de tera peko, ĉi tiu universala malbeno prenas plurajn formojn. La sekvaj versoj konfirmos la diablan naturon de certaj falsaj sekvantoj de Kristo, katolikoj aŭ protestantoj, kaj eĉ, plej lastatempe ekde 1994, adventistoj de la Sepa Tago.

Verso 21: “*Ne ĉiu, kiu diras al mi: Sinjoro, Sinjoro, eniros en la regnon de la ĉielo, sed tiu, kiu plenumas la volon de mia Patro, kiu estas en la ĉielo.*”

Atribuante al ili la fakton, ke ili alvokas lin nomante lin "Sinjoro, Sinjoro!", Jesuo aludas multajn homojn, kiuj asertas esti savitaj per lia savo kaj asertas servi lin. La duobla ripetado de la vorto "Sinjoro" sugestas, ke ĉi tiu servo estas resumita per ĉi tiu ununura religia formo. Jesuo estas agnoskita kiel "Sinjoro", sed la faroj de obeo al la "volo de la Patro" estas ignorataj kaj forestantaj. Rememorante la neceson plenumi la "volon de la Patro", Jesuo konfirmas la utilecon de la Biblio, en kiu ĉi tiu dia "volo" estas rivelita ekskluzive kaj

nefalsigebla maniero, de Genezo ĝis Apokalipso en ĝiaj originalaj hebrea kaj greka versioj. Inter la savitoj kaj la perditoj, la Biblio do faros la tutan diferencon. Kaj en niaj pli postaj jaroj, kompreni la kodigitajn profetajn mesaĝojn de ĉi tiu Biblio plu malvastigas "la vojon", kiun Jesuo nomis "mallarĝa".

Verso 22: “ *Multaj diros al mi en tiu tago: Sinjoro, Sinjoro, ĉu ni ne profetis en via nomo? Ĉu ni ne elpelis demonojn en via nomo? Kaj faris multajn potenciajn farojn en via nomo?* ”

Tamen, ili diras, tiuj ĉi miregigitaj servistoj " *profetis, elpelis demonojn kaj faris multajn miraklojn,* " *per via nomo* ", tiu de Jesuo.

Verso 23: “ *Tiam mi konfesos al ili: Mi neniam **konis vin**; foriĝu de mi, vi farantoj de malbono.* ”

Mi emfazas ĉi tie la gravecon de la vorto " **neniam** " en la respondo de Jesuo, kiu kondukas nin al ĉi tiu legitima demando: Sed tiam, kiu faris la miraklojn kaj ĉion ĉi? La diablo kaj liaj demonoj, kiuj havas la kapablon fari tion kaj povas fari ĉion ajn kun la konsento de Dio. Kion Jesuo ĉi tie nomas " *maljusteco* " konsistas el malestimo kaj distordo de la volo de Dio, klare difinita en Lia Sankta Biblio kaj Liaj profetaĵoj preparitaj por nia tempo kaj Lia fina provo de fido.

Rilate al ĉi tiuj profetaĵoj, mi admiras la saĝon de Dio, ĉi tiun dian saĝon levitan super ĉio, kion ni nomas inteligenteco. Ĉar li konstruis siajn kodigitajn revelaciojn donante al ili sufiĉe malklaran aspekton, por ke ĉiu povu interpreti ilin laŭ maniero, kiu konvenas al ili individue, laŭ sia religia elekto. Per ĉi tiu rimedo li povis protekti siajn profetaĵojn celantajn lumigi siajn lastajn servistojn en kunteksto de favora religia libereco. Mesaĝo tro evidenta kaj tro klara estus detruita de falsaj religioj. La pura kaj simpla subpremado, fare de la romia papismo, de la dua el la dek ordonoj de Dio, kiu kondamnis ĝian idolkultan kulton, provizis ekzemplan pruvon pri tio. Kaj per sia malklareco kaj siaj ŝajnaj adaptoj, la profetaĵo permesis al la Romkatolika Eklezio doni al si la rolon de "la Elektito". Asertante, al kiu ajn volas aŭdi ĝin, sian mesaĝon "ekster la eklezio, ne estas savo", ĝi prezentas sin kiel la sola asembleo benita de Dio. En la Apokalipso, ŝi trovas en Apok. 12:1 la ŝancon doni al si la ĉefrolon donante al la " *virino kun 12 steloj sur la kapo* " la bildon de la Virgulino Maria, kiun ŝi servas kaj adoras. Dio eĉ faciligis ĝin citante la viran infanon, kiun ŝi alportis en la mondon naskante lin en doloro; Maria kaj ŝia Filo Jesuo estas tiel ŝajne elvokitaj de Dio por la bono de la katolika kredo. Sed la aspektoj estas trompaj, ĉar, en sia profeta kodo, Dio donas al virino ŝian signifon de " *Fianĉino de Kristo* " jam profetita en Genezo 2:18 per la virino formita el viro, per ĉi tiuj vortoj: " *Dio Dio diris: Ne estas bone, ke la viro estu sola; Mi faros al li helpanton taŭgan por li.* " Laŭ la plano de Dio, la virino, lia Elektito, devas esti simila al Kristo, al kiu ŝi alportos sian helpon por glori obeon al la rivelita dia volo. En ĉi tiu konduto la virino estas vere la Elektito de Kristo kaj ĉi tiu venka virino, kiun Apok. 12:1 prezentas al ni. Kaj la infano, kiu venos en la mondon en la doloroj de nasko, indikas la frukton de obeemo, kiun portas la elektitoj en ilia renaskiĝo en Kristo. Ĉar, la instruo de Jesuo estas formala, repaciĝo kun Dio pasas nur per la nova naskiĝo akirita sinsekve kaj komune per la akvo kaj la Spirito de Dio, laŭ Johano 3:3-5: " *Jesuo respondis al li: Vere, vere, mi diras al vi: **Se homo ne estas denove***

naskita , li ne povas vidi la regnon de Dio..." Jesuo respondis: Vere, vere, mi diras al vi: Se homo ne naskiĝos el akvo kaj la Spirito, li ne povas eniri en la regnon de Dio. " Akvo " indikas la bapton de pentito, kiu donas signifon al la kristana sindediĉo kaj bildigas la morton de la malnova pekulo. Poste, " la Spirito " indikas la dian agon, kiu plenumiĝos en la vivo de la nova konvertito. Kaj tie la fruktoj portataj de la baptitoj dividos ĉiujn konvertitojn de la kristana religio en ĝiaj multaj formoj en du tendarojn. La " fruktoj " portataj de la "Spirito " estos oboe al la " volo de la Patro ", kaj tiuj de la diablo kondukos al oboe al la papa "plej sankta patro", kaj per li, al la imperiestro Konstantino la 1-a ' kaj ĉe la kapo de la tuta ribelo, al la diablo mem, persone.

Bapto fariĝis trompema, ĉar malmultaj baptitoj montras zorgon pri analizado de siaj faroj, por trovi konformecon kun tiu de la Spirito de la vivanta Dio. Rezulte, la agado de la dia Spirito estas subtaksata kaj alprenas pure teorian valoron. En ĉi tiu kazo, do, restas nur akvobapto, kaj eĉ ĉi tiu estis malvalorigita de falsa kredo anstataŭigante la kompletan mergadon de la korpo de la baptito per la aspergado de kelkaj gutoj da akvo sur lian kapon. Tiel, la tuta ceremonio de konvertiĝo fariĝas vana kaj morta.

La kortuŝa bildo de virino portanta sian infanon en siaj brakoj estas strikte humanisma kaj baziĝas sur la sentemo, aŭ pli precize en ĉi tiu kazo, sur la sentimentaleco de homoj, kiuj ne respektas diajn principojn. Ĉar oni devas rimarki, ke en Jesuo Kristo, en la karno identa al la nia, Dio montris nek sentimentalecon nek malobeon al siaj diaj principoj. Li estis sentema al homa sufero, kaj ofte mildigis ĝin per farado de mirakloj, sed lia oboe al siaj leĝoj estis konstanta, ĝis lia krucumo, kiu fariĝis necesa por penti la pekojn konfesitajn de liaj elektitoj.

La adorado de la "Virgino Maria" atestas kontraŭ la Katolika Eklezio, ke ĝi estas kristana nur en sia pretendo esti tia. Ŝi estas vere nur la heredantino de Konstantino la 1-a ' la idolkulta imperiestro, kiu fondis pekon pro sia konfuzo inter Kristo kaj la Suno, lia kreitaĵo. Oni sugestis, ke ŝi havis malfruan konvertiĝon al la kristana religio. Tio estis des pli facila, ĉar li mem donis al ĝi la idolkultan formon de ĝia pagana origino, ĉar kun sia patrino li estis adoranto de "Sol Invictus", la Nevenkita Sundio. La ripozo de la sepa tago sanktigita de Dio estis la prioritata viktimo de la milito inter Jesuo Kristo kaj Satano. Reage al la rezigno de sia sankta Ŝabato, Dio reagis kaj li provokis kaj ankoraŭ provokos reprezaliojn pli evidentajn ol la maloftaj aperoj de la falsa "Virgino Maria". Sed la homaro ne identigis la diajn punojn kaj homamasoj estas delogitaj de la mesaĝoj kaj aperoj de la "Virgino". Per tiu konduto, tiu homaro montras la justecon de la juĝo rivelita de Jesuo Kristo, kiu donis al la vojo, kiu kondukas al savo, la aspekton de " mallarĝa pordo ", ĉar ĝi trapasas la bibliajn diajn postulojn, kaj tiun de idolkulto, kiu kondukas al eterna morto, kiu alprenas la aspekton de " larĝa pordo kaj vasta vojo " . Mateo 7:13: " Eniru tra la mallarĝa pordo. Ĉar larĝa estas la pordo kaj vasta estas la vojo, kiu kondukas al la perejo, kaj multaj estas, kiuj eniras tra ĝi. "

Restas al mi klarigi al vi, kial tiom da homoj estas delogitaj de la bildo de la Virgino Maria. La klarigo devenas de la normo, kiun Dio donis al sia kreaĵo de vivo sur la tero. Li dotis la homon per fizika forto supera al tiu de virino, kaj li

tiel povas fizike domini ŝin. Sed kompanse, li estas fascinita kaj dominata de virino, psike, ĉar liaj posteuloj dependas de ŝi. Kaj ĉi tiu principo koncernas ĉiujn homojn sendepende de ilia religio, raso, popolo aŭ tribo, ĉu ili estas iluminataj de Dio aŭ ne. Estas facile kompreni, ke, apartigitaj de Dio, viro kaj virino estos pelitaj diigi la subjektojn, kiujn ili plej amas. Viro diigos forton kaj ankaŭ la bildon de la virino, kiu portas la infanon, kiu donas al li posteulon, kaj kompreneble, la vira infano, heredanto de forto, estos favorita de la viro. Ĉi tiu prioritato de la knabeto igis Reĝon Henriko la 8-a de Anglio senkapigi du el siaj ses edzinoj, igante ĝin de Dio nekapabla doni al li viran heredanton por certigi lian sinsekvon al la trono, krom unu infano (Eduardo la 6-a), kiu mortis en la aĝo de 15 jaroj. Henriko la 8-a ne sciis, ke la problemo kuŝis ĉe li kaj ne ĉe liaj edzinoj. Malamante Martin Luther, ĉi tiu malbenita fondinto de la anglikana religio finfine mortis sen akiri ĉi tiun kontenton de Dio. Sed ĉie sur la tero, la foresto de la vira heredanto kaŭzis tragediojn. La dua etapo de la diigo de la virino, kiu naskas, datiĝas de la tempo de la Turo de Babelo, post kiam la diluvo detruis la sendiajn vivojn de la tero. Komence, la postvivantoj disiĝis kaj regroupiĝis en familiojn, poste en tribojn, ĝis Nimrodo, la reĝo de tribo, lanĉis revolucion ideon. Sur la principo, ke unueco estas forto, li konvinkis homojn kolektiĝi en unu loko; ilia komuna lingvo favoris la solvon de rilataj problemoj. Dio reagis kiam ĉi tiu kunveno prenis la formon de defio bazita sur la levo de turo por atingi la ĉielon. Tiutempe, la reĝo Nimrodo, lia edzino Semiramiso, kaj ilia vira filo Tamuzo, ĝuis altan prestiĝon, agnoskitan kaj gloratan de ĉiuj loĝantoj de Babelo. Same kiel la romia diktatoro Julio Cezaro volis esti diigita pro la kvazaŭ-kulto de granda nombro da romanoj, la sama idolkulta penso aperis antaŭe inter la adorantoj de la reĝo Nimrodo kaj membroj de lia familio. Intervenante por apartigi ilin per malsamaj, do fremdaj, lingvoj, Dio disigis ĉi tiujn loĝantarojn sur la tero, sed ili kunportis siajn idolkultajn praktikojn de adorado de falsaj diaĵoj, inter kiuj plej elstaraj estis Nimrodo, Semiramiso kaj Tamuzo. Semiramiso kaj Tamuzo estis reprezentitaj per la bildo de virino portanta sian viran filon en siaj brakoj kaj ŝi estis la diino de fekundeco, la temo de la ĉefa amo de homaj paroj. Forto kaj fekundeco restis ĉie sur la tero subjektoj diigitaj sub malsamaj nomoj, laŭ la popoloj kaj ilia tribo aŭ nacia lingvo. Ekde Babelo, ĉi tiu pagana kulto disvastiĝis tra la tero kaj norden de la afrika kontinento, kie regis forte la pagana urbo Kartago (nuntempe Tunizo), la konstanta malamiko de la romianoj. Antaŭ ol konvertiĝi al Islamo, la popoloj de Nordafriko estis, kiel tiuj de la tuta eŭropa kontinento, adorantoj de la diaĵoj hereditaj de Babelo. Kun la tempo, la similecoj inter ĉi tiuj diaĵoj favoris asimiliĝojn kaj la kultado de forto kaj fekundeco povis daŭri sub pluraj nomoj. Ĉi tiu pagana heredaĵo permesos al ni kompreni kiel la kulto de la Virgulino Maria delogis la false kristanajn eŭropajn popolojn kaj la islamajn popolojn. Ĉar kristanoj kaj islamanoj trovas en la Virgulino Maria la bildon de fekundeco, kiu delogis ilin tra la tempo. Fine de la sesa jarcento p.K., la profeto Mohamedo rekonis la solan Dion kiel la bazon de monoteismaj religioj, per la instruoj de la romkatolikismo, kiun Dio kondamnis ekde la 7-a de marto 321. Levita de Dio por puni la katolikan kredon, Mohamedo apartigis sin de la bizanca kristana influo kaj fondis, per glavo, sian religion nomatan Islamo, nomo

kiu signifas submetiĝon. La sekva demando estas: submetita, jes, sed al kiu? Scio pri la dia plano provizas la respondon, kiun ĉiu povas trovi.

La religia sinkretismo de paganaj diaĵoj estas do ĉe la origino de religiaj konfuzoj kaj miksaĵoj. Ĉe la grekoj, dia forto estas atribuita al la dio de dioj, kiun ili nomas Zeŭso, kaj kiun la romanoj nomas Jupitero.

Citaĵo trovita en la Interreto pri fekundecaj diinoj: En la greka religio, en la arkaika kaj klasika periodoj, estas Demeter kiu reprezentas per excellence la diinon de Patrino Tero, sed ankaŭ Izison en Egiptujo, Cibelon forlasitan por Diana en Malgranda Azio, Astarte en Sirio, Astarte en Fenicio, Tanit en Kartago. Sub ĉiuj ĉi tiuj nomoj, ni trovas la precizan reprezentaĵon de la "Virgino Maria" portanta sian infanon Jesuo.

En la Biblio, Dio malkaŝas sian kondamnon de ĉi tiuj idolkultaj kultoj, kaj ĉi tiu kondamno validas por la kultado de la Virgulino Maria, kiu estas nur la kristana formo de ĉi tiuj antikvaj fekundecaj diaĵoj; la formo adaptita por sekvantoj de la katolika religio, sed ankaŭ tiuj de Islamo. En paganaj religioj, la dio de malbono ne kontraŭas la Dion de bono, kiel instruas la Biblio. Falsa religio nur transdonas en elpensitan dian vivon la valorojn ŝatatajn de la homoj mem. Tial ĉiuj adoras la dion de forto kaj la dion de fekundeco super ĉiuj aliaj.

En realeco, forto kaj fekundeco apartenas al la sola Kreinto Dio, Patro de ĉio vivanta. Sed estante la kreinto de vivo nur per sia vorto, lia rolo ne estas tiu de patrino. Ĉar ĉi tiu termino patrino estis inventita de li, por la sola tempo de la 6000 jaroj da generado de homaj kreitaĵoj invitataj, sur la tero, konektiĝi kun la sola vera Dio. Kaj lia senlima dia kreiva povo permesis al li naskiĝi en la utero de juna virga knabino uzata kiel surogata patrino. La infano Jesuo, kiun ŝi koncipis, ne apartenis al Maria, kaj ŝi ne eraris konsiderante, mem, ke Dio donis al ŝi "*gracon*", tio estas, la honoron esti elektita; la kaŭzo de ĉi tiu elekto estante, sole, ŝia deveno de Reĝo David, por ke la diaj skribitaj promesoj faritaj al ĉi tiu reĝo estu plenumitaj kaj honorataj.

Humileco estas nia forto kaj nia savo

La granda Kreinto Dio deklaris en Jakobo 4:6 kaj 1 Petro 5:5, ke li "*rezistas al la fieruloj kaj donas gracon al la humiluloj*." Humileco komenciĝas kiam la homo komprenas kiom granda estas lia malforteco. Dum li ne konsciiĝas pri la ekzisto de la Kreinto Dio, kun senlima potenco kaj aŭtoritato, li ne povas kompreni kiom malforta li estas en sia homa naturo. Sed ĉio ŝanĝiĝas kiam li akiras pruvon de sia vivanta realeco. Eĉ tiam, ĉi tiu konscio devas esti forta kaj domina en lia analizo de la vivo. Humileco kondukas la homan kreitaĵon kompreni, ke li estas nur argila vazo, kiun Dio devas plenigi; tio postulas de li obeemon kiel la bovo, sur kies kolon Dio metas sian jugon por konfidi al li taskon. Ĉi tiu mensstato ne estas glorata de la sendia mondo, sed ĝuste ĉar ĝiaj konceptoj pri la valoroj de la vivo estas en absoluta kontraŭo al liaj propraj. Ŝajne ekstreme malfortaj, la elektitoj de Dio fariĝas fortaj per lia dia forto, laŭ tio, ke li donas al ili ĉion, kion ili mankas. Rezisti la diablon kaj liajn homajn agantojn postulas la forton de Jesuo Kristo. La pruvoj de lia venko nun estas malantaŭ ni. Neniu rajtas dubi ĝin, ĉar la martiroj de la vera kredo donis siajn vivojn por

konvinki vin pri ĝi fidele sekvante la ekzemplon de la granda Majstro de la kredo, Kristo la Savanto. Necesis eksterordinara forto de karaktero por ke li plenumu sian mision. Kaj malgraŭ trompaj ŝajnoj, ĝuste oferante sian vivon al la morto li gloris kaj sanktigis sian nomon por eterneco. Kredante, ke ili punas lin, la ribelemaj Judoj kaj Romanoj levis lin al supera gloro. Por modernigi la bildon, la elektito estas vivanta "leterkesto", en kiu la Spirito de Kristo demetas de tempo al tempo siajn amleterojn, kiuj konsistigas liajn avertojn pri danĝeroj, kaj sian lumon, kiu lumigas liajn sekretojn rivelitajn en lia biblia vorto.

Por ilustri siajn elektitojn, Jesuo elektis doni infanojn kiel ekzemplon. Ne la ribelemajn infanojn de nia tempo, kiuj estas la fruktoj de la makulita kaj senlime peka respublikana spirito, sed saĝajn, obeemajn kaj tre atentajn infanojn, ĉar ili serĉas la plej bonan eblan modelon. La patroj de humanismo seniluziigas, kaj tre frue iliaj infanoj rimarkas kaj juĝas ilian egoismon kaj malbonecon hereditajn de la diablo, sed ili ankoraŭ ne konscias pri tiu kaŭzo. La infano multe demandas, ĉar li havas ĉion por lerni; li volas trovi respondojn al siaj demandoj. Jesuo Kristo, nia Kreinto, atendas nenion malpli de tiuj, kiujn li volas kaj povas savi. La tuta Biblio ankoraŭ enhavas sufiĉe da mistero por okupi nian tempon ĝis ĝia reveno printempe de 2030, kaj ĉar la ideo trairis mian kapon, Jesuo Kristo kredis min je mia vorto, kaj li alportas al mi ĉiusemajne studfakojn, al kiuj li donas siajn respondojn, kiuj intensigas sian lumon.

Nur ĉielaj estaĵoj vidas la aferon, sed en tempo kiam la mondo izolita de Dio estas turmentata de la mortigaj riskoj de la Koronaviruso kaj internaciaj streĉiĝoj, kiuj vekas timojn pri milito, en la paco de la savo de Kristo, liaj amatoj avida nutriĝas per lia ĉiela spirita instruo. Kaj ĉi tiu fontano, fonto de viva akvo, ne sekiĝos. Ĝi tamen povas esti interrompita, sed nur kiam ĝi ne plu estas aprezata. Sed kondiĉe ke ĝi estas aprezata de tiu, kiu ricevas ĝin, ĝi povas daŭri. La ekzemplo estas tro bona por ke mi ne atestu pri ĝi. Fine de la sabato de la 22-a de januaro 2022, dum ni prepariĝis fermi la sanktan tagon de Dio per preĝo, fina interŝanĝo kun Joel, mia frato en Kristo, pri la streĉiĝo en la rilatoj inter la okcidenta mondo kaj Rusio, igis min elvoki la profetaĵon de Daniel 11:40-45, kiu priskribas la ĝeneralan strategion de la atendata Tria Mondmilito. Mian menson tiam trafis brila ideo, danke al kiu mia interpreto prezentita en Daniel 11, en la dokumento "Klarigu al mi Danielon kaj la Revelacion", estas pruvita kaj fariĝas nediskutebla. Mi resumas la temon ĉi tie por kompreni la signifon de ĉi tiu malgranda juvelo. Daniel 11 prezentas du ĉefajn "*reĝojn*", kiuj estas la "*reĝo de la nordo*" kaj la "*reĝo de la sudo*". En la unua parto de la ĉapitro, ĉi tiuj du "*reĝoj*" indikas la antikvajn egiptajn lagidajn kaj siriajn seleŭkidajn dinastiojn. Ekde verso 21, Dio celas la seleŭkidan "*reĝon de la nordo*" Antioĥo la 4-a, persekutanton de la judoj en 168 a.K. Poste, ekde verso 36, li prenas kiel sian celon kaj kuntekston la kristanan epokon kaj la persekutantan papismon de la kristanoj, la objekto de liaj ĉefaj denuncoj en Daniel 7:7 kaj 8:10 ĝis 12. La ŝanĝo de kunteksto devigas nin redistribui la rolojn, tio estas, reinterpreti la identecojn de la novaj "*reĝoj de la nordo kaj la sudo*" cititaj ĝis la fino de la ĉapitro. En verso 40, la Spirito prezentas militajn agresojn, kiuj koncernas ne du, sed tri "*reĝojn*", kiuj indikas: ekde verso 36, la papan katolikan Eŭropon, organizitan sub la egido de la Traktato de Romo, la celon de Dio, viktimon de la finaj atakoj,

poste la novan " *reĝon de la sudo* ", tio estas, la militistan Islamon, kiu eliris el Mekko ekde 632, kaj la novan " *reĝon de la nordo* ", la nunan ortodoksan Rusion. Farita ĉi tiu necesa memorigo, jen el kio konsistas la nova perlo de la Ŝabato de la 22-a de januaro 2022. La profetaĵo prezentas, nomante ĝin klare ĉi-foje, " *Egiptujo* ", kiu transiris al la okcidenta tendaro ekde la Interkonsentoj de Camp David subskribitaj en 1979. Ĝi trovas sin trafita de la nova militista islamista " *reĝo de la sudo* ", *aliancita kun la nova rusa* " *reĝo de la nordo* ". Estante mem koncernita kiel " *reĝo de la sudo* " komence de Daniel 11, en la lasta monda konflikto " *Egiptujo* " trovas sin trafita de ĉi tiu nova " *reĝo de la sudo* ", kiu unue trafas la kristanan papan Eŭropon. **La pruvo de la ŝanĝo de kunteksto estas tiel montrita** . " *Egiptujo* " ne povas esti " *la reĝo de la sudo* ", kiu atakas la kristanan Okcidenton, ĉar ĝi fariĝis ĝia aliancano kaj estas mem prirabita de " *la libianoj kaj la etiopoj* " islamanoj, kiuj aperas post la rabado de la rusa " *reĝo de la nordo* ".

Dia profetaĵo estas nekonkerebla fortikaĵo, oni povas eniri ĝin nur estante invitita kaj gvidata de la Spirito de Dio. Malgranda homa spiro, vi ne kapablas vidi ion alian ol tion, kion Dio lasas vin vidi. Li metas sian manon kaj vualo blindigas nian inteligentecon. La ekzemplo, kiun mi ĵus donis, montras, ke li levas la vualon, kiam li deziras kaj trovas oportuna. La kompreno de diaj revelacioj estas ĉiam ekstreme simpla kaj logika, sed eĉ en ĉi tiuj favoraj kondiĉoj, homaj inteligentecoj ne perceptas la plej simplan el ĝiaj subtilecoj. Kompreni ĉi tiujn aferojn kondukas la homon al vera humileco kaj al la akcepto rekoni, ke lia rolo estas vere tiu de simpla "poŝkesto", kiu metas sin je la dispono de Dio en Jesuo Kristo. Tamen, en ĉi tiu humileco kaj en la monstro de aprezo por liaj revelacioj, ĝi fariĝas altvalora por li ĝis la punkto, ke, por pravigi ĝin, li ofertis sian vivon por elaĉeti liajn pekojn. Kaj tiel, ĉe sia reveno en gloro, li povos oferti al li eternan vivon, laŭ la perfekta justeco de sia sava plano. La "poŝkesto" aŭ " **senutila servisto** " tiam fariĝos anĝelo, kiu vidos kaj parolos rekte kun la Kristo, kiu fariĝis videbla. Ĉar laŭ Luko 17:10, ne estas gloro por tiu, kiu obeas, kaj tiel plenumas nur sian devon, laŭ tio, kion Jesuo diris: " *Tiel ankaŭ vi, kiam vi faris ĉion, kio estis ordonita al vi, diru: Ni estas **senutilaj servistoj** ; ni faris tion, kion ni devus fari.* "

Humileco estas kultivata kaj devas esti protektata, ĉar la fiereco, kiu povas anstataŭigi ĝin, povas aperi en situacioj de sukceso kaj admiro de tiuj ĉirkaŭ ili. Estante malestimataj kaj ignorataj, la elektitoj de Kristo povas facile konservi humilan sintenon, sed ĉe la plej eta sukceso, la danĝero de fiereco estas reala. Tial estas esence por ili resti humilaj rilate al tiuj, kiujn ili instruas. Ĉar Dio gardas kaj kontrolas la aperon de fiereco, kiu gajnas al la diablo kaj liaj demonoj ilian finan mortkondamnon. Kaj ĉar ili pagas kare por ĝi, la anĝeloj de malbono scias la efikecon de fiereco en perdo de homa animo, kaj ili faras ĉion eblan por pligravigi la fieran tendencon en iliaj mensoj. Ĉar tio estas ankoraŭ plia kialo por pravigi humilecon. Kontraŭe al tio, kion ili kredas, fieruloj estas manipolitaj estaĵoj. Eble ili sukcesas ne esti manipolitaj de homoj, kvankam mi dubas, sed ili estas, certe, manipolataj de la nevideblaj spiritoj de Dio aŭ Satano, kaj liaj anĝelaj fratoj. Komparante nian cerbon kun komputilo, ni estas viktimoj de spiritaj "hakistoj". De malproksime, ni estas manipolataj, ĉu de Dio por nia bono kaj vivo, ĉu de demonoj, por nia malbono kaj la morto kiu akompanas ĝin, de ĉi tiu tera vivo en

ĉiuj aĝoj, kaj plej malbone, ĉe la fina juĝo, eterne. Fiero aperas en la interna memo kie ĝi kreskas iom post iom kiel malbona planto semita de demonoj aŭ, simple, kiel frukto de la kompleta libereco kiun Dio donis al ni. La homa kreitaĵo povas akiri de Dio ke Li lumigu sian inteligentecon, sed ankaŭ, ĉe la fieruloj, ke Li blindigu lin spirite. Jam kiam li fortranĉas sin de Dio, la homo senigas sin de la avantaĝo povi identigi la verajn kaŭzojn de la eventoj kiuj okazas en lia tempo aŭ en aliaj; kaŭzoj kiuj estas kaŝitaj ĉar ili estas spiritaj. Ĉi tio estas minimuma natura blindeco kiu jam estas mortiga. Sed la blindeco de la menso povas preni ekstremajn formojn, kiel vidi malamikojn en siaj plej bonaj amikoj; en batalo, oni povas batali kontraŭ sia propra tendaro, kredante ke ili traktas malamikojn. Tiel Dio donis venkon al sia hebrea popolo, kiu fariĝis lia Izrael. Liaj malamikoj mortigis unu la alian sen ke Izrael devu interveni. Do, en tia homa situacio, ni estu vere **humilaj** !

Senigita je tiu altvalora humileco, la homaro, fortranĉita de Dio, fidas je siaj sciencistoj, siaj grandaj homoj, siaj kleruloj, kiuj fanfaronas pri sia kapablo klarigi la vivon. Ĝi havas specialistojn por ĉiuj siaj diversaj kampoj kaj temoj, al kiuj ĝi rilatas. Ĉiuj profitis, ili kredas, de la progreso de scienco kaj scio. Sed ili ignoras, ke tiu teknologia kresko estas nur la sekvo de vasta malbeno, kiu trafis la tutan homaron en 1843, dato konstruita de la "adventista" profetaĵo de Daniel 8:14. Travivitaj ĉefe en Usono, la adventistaj provoj en 1843 kaj 1844 markis tiun landon, kiu nur kreskis en potenco kaj al kiu ni ŝuldas la nunan teknologian kreskon. Siavice sekvis la fervojo, la ekspluatado de nafto kaj la aŭtomobilo kun eksplodmotoro, la inkandeska lampo de S-ro Edison, kinejo, civila kaj milita aviado, la atombombo, kosmoraketoj, la komputilo, la Interreto kaj nia nuna ultra HD "poŝtelefono". Ne estas pri ĉi tiu " scio " Dio parolas en Daniel 12:4, ĉar ĉi tiu teknika " scio " nur permesas al la homo konstrui la detruajn maŝinojn, kiuj lin detruos. Male, por favori la vivon de siaj elektitoj, Dio ofertas " scion " pri sia projekto rivelita per siaj profetaĵoj: " *Vi, Daniel, tenu ĉi tiujn vortojn sekrete, kaj sigelu la libron ĝis la tempo de la fino.* **Tiam multaj legos ĝin, kaj la scio pliiĝos.** "

Ni klare vidas en ĉi tiu verso la intencon de Dio lasi la kristanan kredon stagni ĝis la " *tempo de la fino* ". Ni nun estas en ĉi tiu " *tempo de la fino* ", kaj, kiel Dio profetis al Daniel, la " *scio* " vere " *pliiĝis* " multe ekde 1843, eĉ pli inter 1980 kaj 1994, kaj laŭ neatendita maniero ekde 2018. Restas nur, ke ĝi estu dividita de la elektitoj disĵetitaj inter la popoloj tra la tuta tero; kaj inter ĉiuj homoj, ili estas la plej **humilaj** , laŭ la modelo de la Majstro, Jesuo la Mesio.

Ekzistas ankaŭ falsa, trompema religia humileco bazita sur la agnosko de la ekzisto de Dio. Sed ĉi tiu humileco estas falsa, ĉar ili ignoras lian ekziston, ne submetiĝante al lia volo, kiun ili ne bezonas. La elektitoj, kiuj posedas veran humilecon, ne faras ĉi tiun nelogikan konduto-eraron. Se Dio ekzistas, ĉar li estas ankaŭ la Ĉiopova, estas grave scii, kiel li juĝas homojn kaj iliajn agojn. En ĉi tiu scio, la rolo, kiun li donas al faktoj, estas malkaŝita kaj komprenata. Ĉar la homa cerbo distingas kaj analizas eventojn kun granda precizeco, la scienco helpas ĝin en tio, sed ĝi povas fari nenion pli. Ni vidis, kiel la ĉefa rolo de la vivanta Dio estas senĉese juĝi siajn kreitaĵojn kaj iliajn verkojn. Tial estas grave kompreni la signifon, kiun li donas al la novaĵoj, kiuj okazas tage post tago. Popoloj kaj

familioj estas funebritaj de akcidentoj, kiuj senĉese trafas la tutan kulpan kaj pekan homaron. Ĉi tiujn akcidentojn povas kaŭzi la manko de prudento de la viktimoj, sed certe estas, ke ĉiuj, kiuj mortas alie ol pro maljuneco, mortas, ĉar Dio ne protektis ilin. Kaj se li ne faris tion, estas ĉar ĉi tiuj homoj ne humiligis sin antaŭ lia glora realeco. Inter ili, kredantoj volis ignori kion li pensis kaj kia estis lia juĝo. Dio estas la Dio de la vivantoj, ne de la mortintoj, kaj tial dum ni vivas ni devas lerni koni lin. En Daniel kaj Apokalipso, ĉefe, Dio malkaŝas al siaj plej humilaj servistoj la signifon, kiun li donis al la grandaj dramoj, kiuj markis la historion de la kristana epoko. Apokalipso resumas ilin per la " *sep trumpetoj* " kaj la " *sep lastaj plagoj* ", kiuj esprimas la justan " *koleron de Dio* ". Tiel, koncerne la " *unuan trumpeton* ", kie sekularaj historiistoj nur notis barbarajn invadojn, kiuj ekbruligis fajron kaj sangon en la nuntempa Eŭropo inter 321 kaj 538, la elektito distingas unuan juĝon kaŭzitan de la ofendita Kreinto Dio, en 321, per la rezigno de sia sanktigita Ŝabato. Kaj la ses aliaj " *trumpetoj* " kaj la " *sep lastaj plagoj* " venas, sinsekve, por puni la saman pekon. Apokalipso 15:4 konfirmas ilian signifon de diaj " *juĝoj* " dirante pri la " *sep lastaj plagoj* ": " *Kiu ne timos, ho Sinjoro, kaj ne gloros Vian nomon? Ĉar Vi sola estas sankta. Kaj ĉiuj nacioj venos kaj adorkliniĝos antaŭ Vi, ĉar Viaj juĝoj estas montritaj* ." » En ĉi tiu verso, la frazo " *Ĉar Vi sola estas sankta* " estas direktita kontraŭ la falsa religia sankteco de la romkatolikaj papaj kaj protestantaj religioj, kiujn ĝiaj " *juĝoj* " celas kaj trafas. La foresto de " *la timo* " de Dio " estas pridubata, kaj ĝi ŝuldiĝas al fiereco kaj falsa ribelema homa **humileco** . Efektive, ekde 1843, post la mallumaj jarcentoj de la papa regado, en Apokalipso 14:7, la mesaĝo de la unua anĝelo invitas la elektitojn distingi sin de falsa religio per **humila sinteno** , kiu kondukas al " *timo de Dio* ": " *Kaj li diris per laŭta voĉo: Timu Dion , kaj donu al Li gloron, ĉar venis la horo de Lia juĝo ; kaj adorkliniĝu al Tiu, kiu faris la ĉielon kaj la teron, la maron kaj la fontojn de akvo.* " "Tiu, kiu invitas la vokitojn " *timi* " lin, nomiĝas Jesuo Kristo, la Ĉiopova Dio, la Kreinto de ĉio, kio vivas kaj ekzistas, videbla aŭ nevidebla. La vera juĝo de Dio estas timinda, kaj la malo de la konceptoj plaĉaj al homoj, ĉar ĝi dividas la homaron nur en du tendarojn, tiun de liaj **humilaj** elektitoj, kiujn la sango de Jesuo savas, kaj la tutan ceteran homaron, kiun li detruas, kaj fine neniigos, definitive, pro la fiereco aŭ la falsa **humileco** de la riĉuloj kaj malriĉuloj, ĉiuj ribelemaj kaj obstinaj, kiel la egipta Faraono, kiu malmoligis sian koron ĝis la morto, kiun Dio donis al li en la akvoj de la Ruĝa Maro."

Sed la aprezo de humileco kaj fiereco percepteblas nur per vizaĝo kontraŭ vizaĝo, kaj la sola opinio, kiu gravas, estas kompreneble tiu de la granda universala Juĝisto. Estas timinde, ke juĝante sin mem, oni montras tro multe da memkontenteco. Ni ne forgesu do, ke Dio estas nek indulgema nek memkontenta, sed nur justa, postulema sed plena de kompato por tiuj, kiuj vere faras ĉion eblan por plaĉi al li.

Jesuo donas al ni ekzemplon de humileco, kiun devas observi ĉiu, kiu volas sekvi lin sur lia vojo de vero. El homa perspektivo, ĉi tiu vojo estas tre plena, ĉar tiom multaj estas tiuj, kiuj komencas ĝin. Kaj se ili estas tiel multaj, tio estas ĉar la kristana normo, kiun ili aplikas, ne konformas al la reguloj de humileco benitaj de Dio. Multaj falsaj kristanoj distingiĝas per sia furioza

persistemo fari ion por Jesuo Kristo aŭ por Dio. Ĉi tiuj homoj konkurencas en fervoro, vane, ĉar estas fiereco, kiu pelas ilin. Estas por kondamni ĉi tiun specon de falsaj servistoj, ke Jesuo specifas en Luko 14:8 ĝis 11: "(8) *Kiam vi estas invitita de iu al geedziĝo, ne prenu la unuan lokon, por ke iu invitita ne estu pli grava ol vi, (9) kaj tiu, kiu invitis vin ambaŭ, venos kaj diros al vi: 'Cedu lokon al ĉi tiu persono.'* Tiam vi hontus iri prenu la plej lastan lokon. (10) *Sed kiam vi estas invitita, iru kaj sidiĝu en la plej lastan lokon, por ke kiam venos tiu, kiu vin invitis, li diros al vi: Amiko, iru pli alten. Tiam vi havos honoron antaŭ ĉiuj, kiuj sidas kun vi ĉe tablo.* (11) Ĉar ĉiu, kiu sin altigas, estos humiligita; kaj ĉiu, kiu sin humiligas, estos altigita .

Per tiu simpla deklaro Jesuo Kristo povas kondamni la civilan kaj religian mondon, fortranĉitan de li. Fakte, en tiu parabolo, Jesuo malkaŝas al ni la bazon de sia juĝo: la humilecon, kiu ebligas eternan vivon kun Dio kaj liaj sanktaj anĝeloj. La ekzemplo de la "geedziĝo" indikas " *la edziĝan vespermanĝon de la Ŝafido* "; la gasto estas la elektito elaĉetita per lia sango; tiu, kiu invitas, estas la Dio Jesuo Kristo. Dio profetas, ke falsa fervoro estos malkaŝita kaj humiligita.

Laŭ sia sperto, la reĝo Nebukadnecar ankaŭ adresas mesaĝon de humileco al la elektitoj. Post kiam Dio konsterniĝis dum " *sep jaroj* " pro sia " *fiereco* ", rompita kaj humiligita, li konsciiĝis pri sia malindeco. Li mem ne postulis sian revenon al la Ĥaldeaj trono, ĉar li diras al ni en Dan 4:36-37: " *En tiu tempo mia prudento revenis al mi; la gloro de mia regno, mia majesto kaj mia beleco estis reditaj al mi; miaj konsilistoj kaj miaj altranguloj postulis min returne ; mi estis redigita al mia regno, kaj mia potenco nur kreskis.*" ***Nun mi, Nebukadnecar, laŭdas kaj altigas kaj gloras la Reĝon de la ĉielo, kies ĉiuj faroj estas veraj kaj liaj vojoj estas justaj, kaj tiujn, kiuj iras kun fiereco, li povas humiligi .***

Se homoj estus pli atentaj al la mesaĝo transdonita de Jesuo Kristo, per vortoj kaj agoj, multaj komprenus, ke la normoj de la ĉiela vivo ne taŭgas por ili: ili gloras fierecon kaj malestimas humilecon; malbonŝanco por ili, ĉar Dio gloras humilecon kaj detruas fierecon. Lia tuta plano estas resumita per ĉi tiu celo: ordigi homojn, forĵeti la fierulojn kaj sanktigi la humilulojn por la eterneco. Ĉiu povas tiel admiri la saĝon de la granda kreinto Dio, kiu scias, ke post ĉi tiu ordigo, la eterna feliĉo estos ebla kaj akirita.

Mortigaj Miksaĵoj

En la aĝo de 30 jaroj, viktimo de senlaboreco, en la teno de granda aflikto kaj perdo de profesia agado, mi turnis min al la Biblio, kiun mi legis tute de komenco ĝis fino, de Genezo 1 ĝis Apokalipso 22. Ĉi tiu legado permesis al mi malkovri, ke pri ĉio, kion mi volis vidi plenumita kaj kion mi nomis bona, Dio havis tre malsaman opinion, kaj nomis ĝin malbona. Antaŭ ĉi tiu biblia legado, mi estis humanisto kaj volis vidi la forigon de la limoj establitaj inter homoj; ĉi tiuj rasaj kaj naciaj limoj, kiuj apartigas kaj malhelpas fratajn rilatojn. Tamen, de Genezo 1, mi malkovris, ke, en sia kreiva verko, la vera Dio klopodas establi kaj fiksi normojn de **apartigo** . Mi tute eraris kaj li tute pravis. Kaj la homaro konstante pagas la sekvojn de ne konsideri lian saĝan kaj perfektan juĝon. Ĉar konsideri lian opinion estas fidi je tiu, kiu **neniam povas** erari en sia juĝo pri aferoj kaj vivoj. Skribante ĉi tiujn aferojn, mi komprenas kiom benita estis Izrael,

estante gvidata kaj gvidata de Dio, ekde ilia eliro el Egiptujo. La sankta nubo akompanis ilin dum iliaj vojaĝoj en la araba dezerto, sed tiu nubo protektis nur iliajn mortajn korpojn; la plej altvalora afero estis nur por Moseo, kun kiu la Spirito Dio interparolis en la tabernaklo de kunveno. Jes, ne necesas vidi Dion por kredi je li, ĉar la saĝo montrita en ĝia tuta biblia revelacio atestas pri lia vivanta realeco.

Denove, en ĉi tiu mesaĝo, mi atestos pri la graveco de ĉi tiu unua dia deklaro, kiu estas la temo de Genezo 1, libro al kiu mi persone donus la nomon "**apartigo**", ĉar ĝi estas la temo de la tuta libro. Por kompreni la gravecon, kiun Dio donas al ĉi tiu **apartigo**, ni devas konsideri, ke liaj unuaj kreitaĵoj, la anĝeloj, heredis senmortan vivon, ĉar ili reflektas la fundamentan celon, kiun Dio volas atingi por eterneco. La rajto vivi kaj morti apartenas nur al la Kreinto Dio, kaj li povas apliki ĝin al anĝeloj kaj homoj; kion li faros en sia tempo. La kompleta libereco donita al liaj kreitaĵoj ebligas ĉion: bonon kaj malbonon. Dio sciis tion antaŭ ol krei sian unuan liberan ekvivalenton, sian unuan anĝelon. Kaj la perspektivo krei ribelemajn vivojn ne igis lin forlasi sian projekton. Nu, estos ribelemuloj kaj fideluloj, do li devos nur ordigi kaj elekti la kreitaĵojn kapablajn adaptiĝi al lia vivkoncepto. Kaj ĉi tiu programo koncernas anĝelojn kaj homojn. Realigante tion, Dio kondukas nin spirite en sian spiritan mondon; Li konsciigas nin pri la ekzisto de alia realo, kiu restas por ni, la tera, tute nevidebla al niaj okuloj; sed ne al niaj mensoj. Ĉio, kion li faris, faras kaj faros, baziĝas sur lia supera inteligenteco. Li pripensis, analizis, kunmetis kaj realigis sian tutan programon, kiu celas laŭleĝe neniigi la malbonon kaj ĝiajn subtenantojn por oferti al siaj fideluloj perfektan eternan vivon de kontinua paco kaj feliĉo. Sub ĉi tiu spirita rigardo, la morto, kiu teruras la ribelman homaron hodiaŭ kaj ĉiam, fariĝas la necesa, nemalhavebla aliancano, por ke la elektitoj akiru la pacan kaj eternan vivon, kiun Dio volas oferti al ili. La morto estas do pli ol utila, ĝi estas, mi diras, nemalhavebla. Ĝi kaŭzas la definitivan "**disiĝon**", ĉar la mortintoj neniam plu havos la ŝancon ŝanĝi sian destinon. Homoj aŭ mortas en Kristo, por la eterna vivo, aŭ ili mortas kiel diabloj, por sia definitiva neniigo ĉe la fino de la dia programo. La elekto estas pure duuma, kiel la du vojoj, kiujn Dio metas antaŭ la paŝoj de homoj, sed ankaŭ antaŭ ili antaŭ la ĉielaj anĝeloj. Kaj la morto de la venkinta Kristo jam havis, por ĉi tiuj ĉielaj anĝeloj, tragediajn sekvojn por la malbonuloj, kiuj perdis sian lokon en la ĉielo, sed mirindajn por la bonuloj, kiuj liberiĝis de siaj malbonaj influoj; jen la tuta instruo de Apokalipso 12:9 ĝis 12. Ĉi tiun unuan ĉielan purigon sekvos siatempe fina tera purigo. Tiam, la sava plano elpensita de Dio estos perfekte plenumita. Por Dio kaj liaj elektitoj de ĉiela aŭ tera origino, ripozo de la spirito fariĝos ebla.

Jen la kaŭzo de ĉiuj ĉi tiuj apartigoj, kiujn li ordonas en Genezo 1; la fina celo estas la **apartigo de "bono kaj malbono"**, kiel instruite en ĉi tiu verso citita en Jes. 7:15, kie estas dirite pri Kristo: "*Li manĝos buteron kaj mielon, ĝis li scios rifuzi la malbonon kaj elekti la bonon.*" Kio estis vera por Kristo, estas vera por ĉiuj homoj; anĝeloj kaj homoj ĉiuj devis elekti inter bono kaj malbono. Kaj ĉar li kondamnas la miksaĵon de bono kaj malbono en siaj kreitaĵoj, Dio montras sian zorgon apartigi ĉi tiujn du viveblecojn. En Genezo, li unue **apartigas** la lokojn de ĉiela vivo de tiuj de tera vivo. Li tiel starigas la limojn, kiuj malhelpas homojn

vidi la anĝelan ĉielan vivon. La tero devas esti apartigita de la ĉielo kaj ĝiaj loĝantoj. Poste, en nia tera kreaĵo, malbono prenas la nomon de mallumo kaj respondas al nokto. Ĝi estas tiel **apartigita** de bono, kiu estas reprezentita per taglumo. Jam en ĉi tiuj agoj, Dio malkaŝas, ke la tuta formo, kiun li donas al sia kreaĵo, liveras spiritan mesaĝon, kiu profetas sian celon apartigi bonon de malbono. La kreita tera dimensio tiel ricevas sian signifon kiel batalkampoj ofertita kiel demonstraĵo al la anĝeloj kaj la mondo, ĉar tie okazos milito inter Dio kaj Satano. Genezo 1 instruas al ni, ke tio, kion Dio apartigas, ne devas esti reunuigita, sub puno de eterna morto. La ĉielo kaj ĝia atmosfero estis donitaj al birdoj, ne al homoj, sed pelataj de peko, ribelemaj homoj volis konkeri la potencon flugi. Ili sukcesis, sed je kia prezo? Tiu de fali en ekonomian sklavecon, kiu kondukis ilin al polua kaj mortiga energia dependeco por sia specio kaj ĉiuj specioj, kiuj vivas surtere kaj en la maroj. Ĉar turismaj aviadiloj konsumas grandegajn kvantojn da keroseno transportata sur gigantaj petrolŝipoj, kiuj elfluas en la maro kaj foje sinkas, tiel kaŭzante signifajn naftoverŝojn sur la strandoj, kie loĝas viroj, virinoj kaj iliaj infanoj. La apartigo establita de Dio estis malobeita kaj nun portas siajn mortigajn sekvojn. Novaj "Ikaroj" estas mortigataj dum flugoj sur altteknologiaj flugflugiloj aŭ sofistikaĵoj paraŝutoj. Oni ne malobeas la regulojn establitajn de Dio senpune. Ĉi tiuj riskoj ne estas kongruaj kun la ekstrema prudento, al kiu Jesuo admonas nin. Ili tial restas la fruktoj de ribelema homaro. En la etendo de sia mesaĝo pri **apartigo**, logike, Dio volis apliki ĉi tiun principon por protekti sian hebreaŭ popolon; kio kondukis lin al malpermesi al ili edziĝi kun paganaj fremduloj. Ilia feliĉo dependis de tio, ĉar per edziĝo, la fremdulo enportas en la de Dio sanktigitan Izraelon sian kulturon, sian religion, sian tutan vivnivelon. Kaj same kiel fermento levigas la tutan panon, lia ĉeesto en la Izraelo de Dio metas la vivon de la tuta popolo en mortan danĝeron; ion, kion li volas eviti por tiuj, kiujn li amas.

Ekde la morto de Kristo kaj la oferto de lia graco al la tuta tera universo, kristanoj erare pensis, ke ĉi tiu **disiĝo** de etnoj finiĝis. Ĉar nescio aŭ malestimo pri ĉi tiu principo ankoraŭ portas siajn bedaŭrindajn konsekvencojn por ĉiuj modernaj nacioj, kiuj renovigas la sperton de "Babelo". Kaj oni devas rimarki, ke la reunuiĝo de tiuj, kiujn Dio **apartigis** per lingvoj, estas favorata de la longa periodo de paco, kiun Dio donis al Eŭropo ekde 1945, la jaro kiam la Dua Mondmilito finiĝis. Ju pli longe daŭras ĉi tiu paco, des pli gravaj estas kaj estos ĝiaj konsekvencoj. Kaj juĝante laŭ la fruktoj, la juĝo establita de Dio estas tute pravigita. Nia mondo fariĝis ĝuste tio, kion Dio volis, ke lia nacia Izrael evitu; loko de diboĉo, plezurerĉado, falsa amo, malamo, ŝtelo kaj murdo, al kiuj aldoniĝas la konkurencaj religiaj malkonsentoj, kiuj pravigis la kontraŭkoloniismajn militojn kaj la "Bosnian" militon en Balkanio. Ĉar homoj fortranĉitaj de Dio persistas en ignorado de la religiaj kaŭzoj de ĉi tiuj kunvivadoj, kiuj estas neeblaj ĉar ili ne estas akceptitaj de homoj. Kaj se la frukto de ĉi tiuj kunvivadoj estas tiel neeltenebla por ili, tio estas pro la malbeno, kiun Dio aldonas al la malobeo de siaj disiĝoj. Ekde Babelo, la diversaj lingvoj kreitaj de Dio devis **apartigi** popolojn, sed hodiaŭ, la tuta tero fariĝis malgranda vilaĝo, kie informoj cirkulas en reala tempo. Sed la plej evoluinta teknologio ne forprenas homan vivon de la povo de la senmorta Dio. Kaj la reunuiĝo de tiuj, kiujn Dio apartigis,

denove havos la konsekvencon ekbruligi la teron kaj ĝiajn loĝantojn. Kio igas min diri: Tro da brakumoj, tro da brulvundoj. La celo de la nova interligo estis disvastigi la bonan novaĵon de savo al ĉiuj popoloj de la tero, sed ne reunuigi la popolojn, kiujn Dio **apartigis** per lingvoj. Tial la tragika sperto, kiun la mondo baldaŭ vivos, kaj kiun ĝi jam vivas en milda formo kun la kontaĝo de la Koronaviruso, estas tute pro ĝia malestimo al la eterna leciono, kiun Dio volis doni al la homaro per la sperto de la " *Babelturo* ". La malestimo montrita al Dio jam troviĝis en la persono de la diablo, kiu ignoris la signifon de la verbo "morti". Li kredis, ke li povus venki la Dion, kiu kreis lin, ĝis la morto de Kristo, kiu restis senpeka. Post kaŭzado de la morto de amasoj da homoj, li lernis de Kristo, ke lia vico morti estis programita de Dio. La impertinenta nescio pri diaj lecionoj tiel portos siajn konsekvencojn por ĉiuj anĝeloj kaj ribelemaj homoj.

En sia tempo, reĝo Hizkija faris la eraron montri al siaj Ĥaldeaj vizitantoj la riĉaĵojn de sia templo. Rezulte, sed post li, ili revenis por kapti ĉi tiujn aferojn kaj la tutan nacion. La okcidenta mondo, siavice, faras la saman eraron. Per televido kaj Interreto, la abundo de la okcidenta vivo montriĝas antaŭ la envia rigardo de popoloj, kiuj ankoraŭ vivas en malriĉeco kaj mizero. Kiel ni povas ne kompreni, en ĉi tiu kazo, ilian deziron veni kaj ĝui ankaŭ ĉi tiun luksan vivon montratan? La konsekvenco de ĉi tiu moderna teknologio estas provoki ondojn de enmigrado, kiuj malstabiligas la ekvilibron de la socia administrado de la popoloj de ĉi tiu riĉa kaj evoluanta Okcidento. Sed kia ajn estas la nivelo de ĉi tiu riĉeco, la kostoj reprezentitaj de la novalvenintoj estas financataj je la kosto de la originaj loĝantoj. Tiam nesubtenata enmigrado siavice fariĝas kaŭzo de konfliktoj kaj kolizioj inter tiuj, kiuj aprobas kaj tiuj, kiuj kontraŭas ĉi tiun specon de bonvenigo. La " sindikata " bastono estas rompita, kaj la **etna kaj religia miksaĵo fariĝas mortiga** . Koncerne ĝin, la Respublikana Francio vidas sian moton detruita: libereco, egaleco, frateco. Restas nenio krom la submetiĝo de la sklavo al sia mastro, socia malegaleco, kaj malprospero, kiuj puŝas tiujn, kiuj ne dividas la samajn ideojn, alfronti unu la alian. Sed, la aliaj nacioj, kiuj estis konstruitaj laŭ ĝia modelo, estas ankaŭ kondamnitaj vivi la samajn dolorajn spertojn. Kaj fine, la proverbo estos konfirmita: la racio de la plej forta estas ĉiam la plej bona. Kaj ĉi tiu "plej forta" estas la kreinta Dio, kiu organizas la malbenon por tiuj, kiujn li ne povas beni.

La **disiĝo**, kiun Dio alportis, celas elekti obeeman fidon, ĉar obeemo estas la esprimo de la fido, kiun la elektito donas al la Dio, kiu ordonas kaj organizas lian vivon. La morto de Kristo donis al kristanoj unu plian kialon esti fidelaj kaj obeemaj al li, kaj en neniu kazo, la rajton malestimi liajn ordonojn kaj ordonojn.

La penso de la Sinjoro estis rivelita al mi en la mateno de lundo, la 31-a de januaro 2022. La rivelita temo ankoraŭ koncernas la "mortigan miksaĵon". En Genezo 1, la ordo de kreado ligita al ĉiu tago sekvas logikon konstruitan sur la penso " *mallumo kaj lumo* ", kiu tradukas la mesaĝon " *morto kaj vivo* ". Ni povas do rimarki, ke Dio kreas plantvivon en la tria tago antaŭ ol krei sunan kaj lunan lumon en la kvara tago. Ĉi tiu lumo koncernas la bestan vivon kreitan en la kvina tago. Spirite, la besta statuso estas senvalora por Dio, ĉar li kreas bestojn nur por esti dominataj de la homo, kiun li kreas, ĉi-foje, " *laŭ sia bildo* ", en la sesa tago. Gen.1:26: " *Kaj Dio diris: Ni kreu homon laŭ Nia bildo , laŭ Nia simileco; kaj ili*

regu super la fiŝoj de la maro kaj super la birdoj de la ĉielo kaj super la brutoj kaj super la tuta tero, kaj super ĉiu rampanto, kiu rampas sur la tero . " » Mi precizigas, ke Dio diras " *laŭ Nia bildo* " ĉar li estas helpata en sia tera kreaĵo de siaj anĝeloj, kiuj jam dividas kun li " *lian bildon* ". Li tiel diras " *ni faru* " ĉar li asocias ilin kun sia verko. Ĉi tiu plurala termino do ne estas pravigita per sankta triumfo, sed simple per asocio de la Dio Spirito Amo kun siaj amataj fidelaj anĝeloj. Notu, ke en ĉi tiu verso, Dio donas al la homo la potencon " *domini* " " *la reptiliojn, kiuj rampas sur la tero* ", kiel " *la serpenton* ", kiu tamen prenos la regantan potencon super li, kiam li lasos sin esti " *dominata* " de li malobeante Dion, laŭ lia diabla konsilo.

En la " *kvina tago* ", Dio kreas marbestan vivon. Nun, la nombro " *kvin* " estas simbole la nombro de homo. La vivo kreita en " *la maro* " tiel fariĝos simbola por la besta homo, kiu li fariĝos, kiam li perdos sian similecon al " *la bildo de Dio* ", post peko, ĝis li kovros sian nudecon per leda vesto, kiu profetas la dian oferton de la graco de Jesuo Kristo.

En la " *sesa tago* ", Dio kreis la homon " *laŭ Sia bildo* " sur la seka tero, kiu eliris el la maro. La nombro " *ses* " estas la nombro de la anĝelo, ĉu la ĉiela aŭ la tera mesaĝisto. Ĉi tie ĝi indikas la normon de ĉiela vivo, kiun finfine atingos la elaĉetitoj de Kristo, elektitaj sur la tero. La vortoj parolitaj de Dio konfirmas ĉi tiun ideon, ĉar li diras, parolante al siaj anĝeloj: " *Ni kreu homon laŭ nia bildo* ". Homo kreita " *laŭ la bildo de Dio* " estas do ankaŭ laŭ la bildo de la ĉiela anĝelo. Jesuo ankaŭ konfirmis ĉi tiun anĝelan normon rezervitan por siaj elektitoj dirante en Mateo 22:30: " *Ĉar en la releviĝo oni nek edziĝas nek edziniĝas, sed estas kiel la anĝeloj de Dio en la ĉielo* " . En sia origina pureco, Adamo do estis kiel la anĝeloj de Dio, escepte ke li ne rajtis vidi ilin; Dio starigis ĉi tiun limon por la homo. Male al la maro, la tero estas la portanto de vivo kreita laŭ la bildo de Dio. Kaj ĉi tio preparas la rolon, kiun ĉi tiuj du antinomiaj vortoj ricevos en la profetaĵo de la Apokalipso, kiun Dio donos al la apostolo Johano. Mi specifikas: por "la maro", la vivo de la besta homo, kaj por "la tero", la vivo de la homo farita laŭ la bildo de Dio, tio estas, la bildo, kiun Jesuo Kristo venas rekonstrui en siaj elektitoj, kiujn li savas de la morta kondamno de peko. Tiuj, kiujn li savas, devas sperti bapton, kies profetan modelon praktikadis la hebreaj pastroj. Antaŭ ol eniri la templon, ili devis esti lavitaj en la granda baseno da akvo nomata "maro". En bapto, la mergiĝo de la tuta korpo simbolas la morton de la besta homo, kiu renaskiĝas en Kristo, laŭ la bildo de Dio. La " *maro* " tiel klare ricevas la signifon de morto.

Sekve, la maro signifas morton kaj la tero reprezentas vivon. Tamen, la besta homo ankaŭ vivas sur la tero, kiu tiel portas vivon kaj morton post peko. En la profetaĵo, la tero malbenita de Dio tiel estos la portanto de ĉi tiuj du karakterizaĵoj: morto kaj vivo. Konfirme, la surfaco de la tero enhavos dezertojn (bildojn de morto) kaj densajn arbarojn (bildojn de vivo). Sed tio ne validas por la " *maro* ", kiu simbolas nur la vivon de la besta homo destinita nur morti. En Genezo 2:9, " *vivo kaj morto* " estas indikitaj per " *du arboj* ": "Kaj Dio elkreskigis el la tero ĉiun arbon agrablan por la vido kaj bonan por la manĝaĵo, kaj **la arbon de vivo** meze de la ĝardeno, kaj **la arbon de scio pri bono kaj malbono** . " En ĉi tiu verso, la vorto " *morto* " estas anstataŭigita per "la scio pri

bono kaj malbono "; esprimo, kiu perfekte taŭgas por difini *la ambiguan "tero"*, kiu portas *"vivon kaj morton"*.

Sciante, ke por Dio, scii signifas sperti, ĉi tiu esprimo aparte bone karakterizas la protestantan kredon, parte benitan kaj parte malbenitan de Dio, ekde ĝia komenco. La benatoj suferis malbonon kiel la Ŝafido de Dio, kaj la malbenatoj revenis kun armiloj, bato post bato, al la romkatolikaj papaj ligoj, kiuj atakis ilin. La unuaj atestis pri *"vivanta"* kredo, la duaj pri *"mortinta"* kredo. La mesaĝoj pri *"vivo kaj morto"* estas fundamentaj en Apokalipso. Dio donas al ni pruvon pri tio en Apokalipso 3:1: *"Skribu al la anĝelo de la eklezio en Sardeso: Jen estas la aferoj, kiujn diris tiu, kiu havas la sep Spiritojn de Dio kaj la sep stelojn: Mi scias viajn farojn, ke **vi estas nomata viva, kaj ke vi estas mortinta** ."* Dio pravigas ĉi tiun mesaĝon per atribuado al Protestantismo spertita inter 1831 kaj 1844, *"scion pri bono kaj malbono"*. Benata estu li, *"vivanta"*, antaŭ 1843, post tiu dato li estas malbenita de Dio kaj lia spirita stato estas tiu de *"morto"*. Ĉi tiu ŝanĝo en la spirita stato de la protestanta kredo pro la aktivigo de la dia dekreto de Daniel 8:14 rezultigas, ke la simboloj *"maro"* kaj *"tero"* dividas la signifon de *"morto"*. Ekde 1843, *"la vivanta kredo"* estas portata de la solaj kaj malmultaj elektitoj elektitaj de Jesuo Kristo en la du adventismaj procesoj de 1843 kaj 1844, kaj komence nur en Usono. En aliaj nacioj, elektitoj estos elektitaj, sed nur post 1873, laŭ la paralelaj anoncoj faritaj en Daniel 12:12 kaj Apokalipso 3:7. Tiel, apud la simboloj de *"maro kaj tero"*, ĉi tiu vivanta adventista kredo estos reprezentita de *"la restaĵo de la virino"* en Apokalipso 12:17: *"Kaj la drako koleris kontraŭ la virino, kaj iris fari militon kontraŭ la restaĵo de ŝia idaro, kiuj observas la ordonojn de Dio kaj havas la ateston de Jesuo."*

Ekde 1843, *"la drako"*, aŭ *"la diablo"*, koleras kontraŭ la vivanta adventista kredo, kiu karakteriziĝas per du neapartigeblaj kaj nemalhaveblaj kriterioj: *"tiuj, kiuj observas la ordonojn de Dio kaj kiuj havas la ateston de Jesuo"*. Tamen, ekde 1995, institucia Adventismo jam ne estas la deponejo de la *"atesto de Jesuo"*. La testo de kredo de 1994 bazita sur la mesaĝo de la *"kvina trumpeto"* estis fatala por ĝi. Mi skribas pri la lasta *"atesto de Jesuo"* ĉiusemajne en ĉi tiu libro, provizante pliajn klarigojn pri la temoj, kiujn ĝi elektas prilumi. Kaj ĝuste, ĉi tiu kondamno de oficiala Adventismo fare de Kristo estas konfirmita per ĝia nenatura alianco kun la tendaro de la *"mortiga kredo"*, kiu *"estas konsiderata vivanta"*, ĝuste ekde 1995. Ni tiel retrovas nin kun la temo de ĉi tiu artikolo, kiu temas pri la *"mortiga miksaĵo"*. Fine, oficiala Adventismo faris ĉi tiun *"mortigan miksaĵon"*, kaj ekde 1843, la mortinta protestanta kredo ankaŭ faris ĝin, farante aliancon kun la malamiko de Dio, la papa romkatolika kredo. Konfirmo de ĉi tiuj aferoj aperos en Apokalipso 13:11-18, en la priskribo de *"la besto, kiu supreniras de la tero"*, ricevante regadon en la ĉeesto de *"la besto, kiu supreniras de la maro"*. Kiel atesto al ĉi tiu profetaĵo, en 2022, Usono fariĝis ĉefe katolika; tiel ke, formiĝinte sub la simbolo de la *"Ŝafido"* Jesuo Kristo, ili finos sian tempon sur la tero parolante en la lastaj tagoj kiel la diabla romkatolika *"drako"*. Konsistanta el *"mortinta"* protestantismo kaj *"mortinta"* katolikismo, la ordono *"mortigi"* aŭ *"mortigi"* la lastajn elektitojn, ago profetita en Apokalipso 13:15, aperas kiel natura logika frukto de falsa kristanismo: *"Kaj ĝi havis la*

potencon doni vivon al la bildo de la besto, por ke la bildo de la besto parolu, kaj igu, ke ĉiuj, kiuj ne adorkliniĝus al la bildo de la besto, estu mortigitaj . "

Ĉi tiu plej nova "mortiga miksaĵo" de homa historio tute kontraŭas la zorgon kaj gravecon, kiujn Dio donas al la **apartigoj** rivelitaj en la tuta libro Genezo. Kaj de komenco ĝis fino, Dio **apartigas** tiujn, kiuj heredas " vivon ", de tiuj, kiuj heredas " morton ", la finajn rezultojn de la " du vojoj ", kiujn Li metis antaŭ la homojn. La graveco de la celita **apartigo de Dio** estas plue montrita en ĉi tiu verso el Hebreoj 4:12, koncerne Lian skribitan Vorton: " *Ĉar la vorto de Dio estas viva kaj efika, kaj pli akra ol ĉiu dutranĉa glavo, penetranta ĝis la divido de animo kaj spirito , de artikoj kaj medolo, kaj juĝanta la intencojn kaj pensojn de la koro .* " Jesuo ankaŭ diris en Mat. 25:32: " *Antaŭ li kolektiĝos ĉiuj nacioj; kaj li apartigos ilin unu de la alia, kiel paŝtisto apartigas la ŝafojn de la kaproj; »* la fidelajn " ŝafojn " por " vivo ", kaj la ribelemajn "kaprojn " por " morto " .

La vivo donas ĉiujn "kialojn" por kredi je Dio

Racio kaj Kredo

La pruvoj pri la ekzisto de Dio estas tiel multnombraj, ke mi timas, ke mi povas citi nur kelkajn. Ĉar, por ĉiu homo, la vivo estas ia miraklo, de lia naskiĝo ĝis lia morto, li estas legitime kondukata pridubi la sencon de sia vivo. Tial la popoloj de paganaj nacioj fidis je diaĵoj, kies kultoj estis daŭrigitaj per tradiciaj religiaj heredaĵoj. Tradicio estas bona kiam ĝi permesas la konservadon de vera religio, sed ĝi fariĝas mortiga kiam ĝi konsistas el daŭrigado de falsaj religioj.

En Okcidenta Eŭropo, tradicio dominis homajn mensojn sub la preteksto de "racio", starigita kiel religia totemo de Maximilien Robespierre, la estro de la Komitato de Publika Sekureco formita dum la Franca Revolucio post la senkapigo de Reĝo Ludoviko la 16-a. Lia antaŭnomo, Maximilien, igas lin ia Papo "Maximus", kaj lia nomo reflektas la papan aspekton de portado de la "robo de Sankta Petro". Sub lia gvidado, Francio spertis plenan jaron de "Teroro" inter la 27-a de julio 1793 kaj la 27-a de julio 1794. "Unu jaro", laŭtage, profetis la ateisma normo "maxi milono" de nova "jarmilo", "maximus", signifante granda, tre granda. La vivdaŭro de ĉi tiu "antikristo", kiu mortis la 28-an de julio 1794, en la aĝo de 35 jaroj, estas identa al tiu de Jesuo Kristo. Signifa detalo estas, ke lia profana buŝo estis celita de Dio, ĉar ĝi estis trafita en la "maksimila" per kuglo pafita de la ĝendarmo "Merda". La "tirano" mortis gilotinita en la teno de turmenta doloro. Lia malbonaŭgura tera ministerio finiĝis la 9-an de "Termidoro" en la revolucia kalendaro valida tiutempe kaj ĝis 1806. Ĉi tiuj similecoj al Kristo kaj la Papo instruas al ni, ke lia ago estis puno organizita de Dio, la granda Juĝisto de homoj kaj anĝeloj. Ĉi tiu profetaĵo pri la nomo kaj antaŭnomo de ĉi tiu gvidanto de la kulto de "racio" plenumiĝis, ĉar ĝi ankoraŭ dominas, ĉi tiu "racio", homajn mensojn hodiaŭ tra Eŭropo kaj ĝiaj branĉoj en Usono kaj Aŭstralio. "Racio" estis multe helpita de teknologia disvolviĝo, kiu ankaŭ, paralele, venkis kaj konkeris homajn pensojn. En Jesuo Kristo, Dio antaŭdiris ĉi tiujn detruojn pro la antaŭeniĝo de la okcidenta civilizo, dirante en Mateo 24:24: " *Ĉar leviĝos falsaj kristoj kaj falsaj profetoj, kaj faros grandajn signojn kaj miraklojn, por trompi, se*

eble, eĉ la elektitojn. " Tamen, mi devas esti honesta, Jesuo celis en ĉi tiu verso nur spiritajn agojn pro falsaj kristoj kaj falsaj profetoj. Kaj tio pro simpla kialo: por Dio, scienca progreso ne estas valida preteksto por pravigi nekredon je li. Ĉar kia ajn estas la atingita nivelo, scienca scio restos nekapabla pruvi, ke Dio ne ekzistas. Kaj inverse, por tiuj, kiuj volas akiri ilin de li, la pruvoj de lia ekzisto estas abundaj.

Ĉar homoj metas "racion" super religio, tiu racio devus produkti "raciajn" pensojn. Tamen, tio ne estas la kazo; "racio" malaperas kiam ĝi devas esti aplikata al la religio de la vera Dio. Ĉiu povas vidi la kvanton da peno, kiun nekredantoj elspezos por science serĉi klarigojn por sennombraj aferoj. Ili elfosas la teron kaj ŝiras tombojn por malkovri pruvojn de la pasinteco. Ili transiras oceanojn kaj marojn por malkovri spurojn de civilizo aŭ formortinta bestospecio. Ili eĉ sendas raketojn en la spacon, esperante trovi spurojn de vivo sur la Luno, sur Marso kaj aliloke, se eble. Kaj tiuj, kiuj kapablas je tiaj klopodoj por akiri respondojn, neglektas tiujn, kiujn Dio pretigis por ili en la revelacioj de sia Sankta Biblio. Ili ne komprenas, ke ilia fervoro fariĝas kaŭzo de pli granda kulpo al li. "Racio" devus produkti inteligentecon, sed ĉu oni povas nomi inteligentaj tiujn, kiuj ne prioritigas la eternan destinton de siaj propraj vivoj? Ilia racio estas tiel morta kiel ilia kredo, ĉar morto eniris ilin; ĝi estis akceptita kiel la normo de homa vivo, kaj ili rezignis sin al tiu principo.

Tamen, antaŭ du mil jaroj en 2030, viro mortis sur kruco kaj tri tagojn poste, li aperis vivanta al siaj fidelaj atestantoj; tio por instrui al ili, ke la morto estas venkita de tiu, kiu donas eternan vivon. Jesuo Kristo venis por rekonstrui la homan penson por doni al ĝi la signifon de eterneco. La avantaĝo de la elektitoj estas grandega, ĉar la morto perdis sian neripareblan karakteron akceptitan de la nekredanto. Kaj plonĝante nian rigardon en la Sanktan Biblion, ni lernas kiel la morto aperis post peko; ĝi tial havas hazardan kaŭzon kaj eternan, kaj tial ne eternan, daŭron. Nia vidpunkto pri la vivo kaj la signifo, kiun ĝi portas, tial ŝanĝiĝas, tute ŝanĝiĝas; ni tiel transiras en nia tuta animo "de morto al vivo". La konscio pri la realeco de Dio "**apartigas**" nin de la nekredantoj, ĉar ni nun estas konvinkitaj, ke, en ĉiuj cirkonstancoj, la morto trafas nur kie Dio permesas ĝin. Ĉi tiu kristana penso igis la apostolon Paŭlo kompari la unuan, tiel nomatan naturan, morton al dormo. "*Tiuj, kiuj dormas*", li diras en 1 Tes. 4:13, kaj Dan. 12:2 diras pri la mortintoj, ke ili "*vekiĝos*" por la unua aŭ dua resurekto laŭ Apokalipso 20. Ni, kiuj kredas je Dio, scias, kiel nekredantoj, ke la fizikaj korpoj de la mortintoj putriĝas; tiuj de la elektitoj, kiel tiuj de nekredantoj kaj ateistoj nekredantoj. Sed kion la Biblio kaj Jesuo Kristo instruis al ni estas, ke Dio estas Spirito kaj ke vera eterna vivo estas ankaŭ spirito. Jesuo Kristo deklaris tion per la apostolo Paŭlo en 1 Kor. 15:50: "*Nun jenon mi diras, fratoj, ke karno kaj sango ne povas heredi la regnon de Dio, nek putro heredas senputraĵon*". Sed kio estas "*la karno*"? Ĉi tio estas nur la provizora formo de la envolvajo, en kiu, sur nia tero, la homa spirito naskiĝas kaj konstruiĝas per la spertoj de la vivo. El du beboj naskitaj sur la tero, ĝemeloj aŭ ne, unu povos vivi eterne per sia vivanta fido, la alia ne povos, pro sia nekredo. En 1 Kor. 15:29, Paŭlo plue specifas: "*Alie, kion faros tiuj, kiuj baptiĝas pro la mortintoj? Se la mortintoj tute ne leviĝas, kial oni baptiĝas pro ili?*" Malgraŭ la unuanimeco de la elekto de tradukistoj, mi specifas, ke la formo "*pro*

la mortintoj " havas la signifon: " *pro la mortintoj* "; same kiel la pluvmantelo aŭ la ombrelo estas faritaj "por" la pluvo, sed ne "por ĝia utilo", tio estas, "pro" kaj "kontraŭ" la pluvo. En la greka teksto, la vorto tradukita per " *por* " estas "supra" kaj ĝi havas la duoblan signifon de " *por* " kaj " *pro* ". La ordinara racio sole gvidas la elekton, aŭ la Spirito de la Sinjoro Jesuo lumigas aŭ ne lumigas la menson de la tradukisto. Domaĝe por la "mormonoj", kiuj falis en ĉi tiun kaptilon, sed la inteligenteco de la Sinjoro volas, ke bapto alprenu sian signifon "pro la morto" kaj ne "por ĝia utilo". Ĉi tiu punkto estas tre grava, ĉar la momento de bapto markas ĝuste por elektito lian transiron " *de morto al vivo* ". Plilongigante la antaŭan temon, li transiras de la nutraĵo de la arbo de " *morto* ", de " *la scio pri bono kaj malbono* ", al la frukto de la sola " *bono* ", perfekte pura kaj sankta, de la " *arbo de vivo* ", Jesuo Kristo. Kredo je la resurekto de la mortintoj estas fundamente bazo de vera kredo. Ĝuste ĉi tiu kredo detruas la teruran fantomon de "morto" kaj kiu profitigos nur la elektitojn elektitajn de Jesuo Kristo, la vivanta ĉiela Dio. Kiu soifas kompreni la veran signifon, kiun Dio donas al aferoj, trovas en li la respondojn al ĉiuj siaj demandoj. Tial estas maltrankvilige vidi homojn elĉerpiĝi en vana kaj sterila esplorado, kiu ne havas la potencon igi ilin gajni eternecon. Dio longe permesis al nekredantoj konstrui siajn esperojn sur la progreso de la scienco, sed alveninte preskaŭ 8 jarojn antaŭ sia granda kaj definitiva glora reveno, li trudis al ili siajn punojn, kies ĉefa celo estas voki ilin por la lasta fojo al pento. Pento, kiu estas bone pravigita, ĉar ili kulpis pri abomena malestimo al li. Krome, rifuzante kredi liajn deklarojn, ili faras la Dion de vero la aŭtoro de la " *mensogo* ", kiun li atribuas al la " *diablo* " kaj lia tendaro. Pento do estas necesa kaj ankoraŭ restas individue ebla. Individue, nur, ĉar, kolektive, jam estas tro malfrue; ribelaj grupoj formiĝis kaj fortiĝis ekde 1843 kaj por la oficiala ribela Adventismo, ekde 1994. La vivanta Dio restas viva kaj aktiva kun siaj solaj elektitoj, kiuj akiras, krom la ĉiutaga pano, la spiritan nutraĵon, kiu " eliras " el lia sankta profeta vorto skribita en lia sankta Biblio. Jesuo diris al siaj apostoloj: " *Jen, mi ĉion antaŭdiris al vi* ." Mi atestas pri la aŭtentikeco de liaj vortoj, ĉar la tuta nova lumo, kiun mi ricevas de li, lumigas ĉi tiujn tekstojn skribitajn en la sankta Biblio. La historio de la kredo estas skribita tie en sia tuteco, konsistanta el sennombraj atestoj, kiuj koncernas la 6.000 jarojn de la dia elekto de la teraj elektitoj. La vortoj de Kristo koncernis nur la spiritan vivon, ĉar ĝia normo evoluas laŭlonge de la tempo, laŭ lia profetita programo, sed ĝi restas en liaj okuloj la sola temo inda je lia intereso, malgraŭ la civilizacia "progreso", kiu aperis en la finaj tempoj. Rilate al "progreso", la popoloj de "racio" sukcesis progresi nur per eksceso en ĉiuj kampoj, kaj la submetiĝema homaro jam pagas la prezon kaj daŭre pagos karan prezon. Troa asempo paradokse havas du kontraŭajn konsekvencojn: la vivo plilongiĝas, sed ĝi fariĝas pli fragila kaj fariĝas viktimo de malsanoj, kie la rolo de imunaj defendoj estas esenca. Same kiel armeo tenata en ripozo perdas sian batalkapablon, natura imuneco devas konstante alfronti virusajn kaj bakteriajn agresantojn. Post falo en teknologian sklavecon, la homaro estas viktimo de la cifereca sklaveco, kiu regas ĝian vivmanieron. Ordinara racio troviĝas en nia vivanta Dio Jesuo Kristo. Sed kial Dio protektu tiujn, kiuj malestimas lin? Lia ekstrema kompato ne etendiĝas tiom malproksimen, kaj li restas la perfekta juĝisto " *kiu repagas al ĉiu laŭ lia faro* ", kiel li anoncis en

Apokalipso 22:12: " *Jen mi venas rapide, kaj mia rekompenco estas kun mi, por redoni al ĉiu laŭ lia faro.* " Kaj ĉar li esploras iliajn korojn kaj mensojn, Jesuo Kristo ne povas erari en sia juĝo pri homoj. Antaŭ lia juĝo, falsaj asertoj pri rajto je lia justeco disfaliĝas.

Jen nun la listigo de certaj realaĵoj, kiuj pruvas la ekziston de la Dio, kiu igas sin, laŭ sia volo, videbla aŭ nevidebla, kiu benas aŭ malbenas, laŭ la normo, kiun li fiksas por sia elekto de teraj elektitoj.

Kvankam grava, la Biblio kaj ĝiaj skribaĵoj ne estas la plej gravaj, ĉar kiel pruvo, la homo postulas agon. Tial, nediskuteblaj historiaj faktoj, kiel la ekzisto de la juda popolo nomata Izrael, estas ĉe la supro de ĉi tiu listo. La ekzisto de la juda popolo estas tiel grava, ke Dio uzas ilin por atentigi homan pri ilia dia persono. Por ĉi tiu celo, li faris la falintan nacian Izraelon pro ĝia malakcepto de Kristo, objekto de malbeno por ĉiuj popoloj de la tero. Ĉi tiu malbeno estis konstruita sur la reveno de la judoj al sia nacia grundo en 1947 post la morto de 6 milionoj da judoj en la kremaciejoj de la koncentrejoj de Nazia Germanio. Ili diris al Pilato pri la Kristo nomata Jesuo de Nazareto: " *Lia sango estu sur ni kaj sur niaj infanoj.* " Dio inspiris ilin per la vortoj de ĉi tiu anonco pri ilia kontinua estonta malbeno, inkluzive de la "Holokaŭsto", la "fina solvo" dekretita de Adolf Hitler, la nazia gvidanto, kiel fina averto de Dio al la malfidelaj kristanaj aŭ judaj popoloj disigitaj tra la tero. Post ĉi tiu leciono, Dio donis al la okcidenta homaro longan periodon de paco, favoran al komerco kaj la materia riĉiĝo de Usono, Eŭropo kaj ĝiaj tutmondaj branĉoj. Ĉi tio, en latentaj kunteksto de internaciaj teroristaj minacoj, sinsekve palestinaj, poste islamaj, tiel nomataj "islamaj". Ĉar la maljusteco suferita de la islamaj palestinanoj vekis kaj revekis la koleron de la islamaj popoloj kontraŭ la iamaj okcidentaj "krucmilitistoj". Estas do vera krio, eĉ ululo, kiun Dio eldiras per ĉi tiuj fruktoj de malbenoj ŝuldataj al la juda popolo pro ilia reveno al ilia historia nacia lando. Homoj, kiuj asertas fidi je "racio", devus kompreni la ligon, kiu ligas la malbenon suferitan de la tuta tero al la juda popolo, la aŭtoro kaj respondeca pri ĝia kaŭzo. Sed en la religia sfero, kiel en la sekulara sfero, la racio malhelpas la provizitajn pruvojn. Veroj cirkulas, sed ili neniam estas plifortigitaj. En niaj lastaj tagoj, ŝajnas pli kaj pli, ke la normo de ununura penso kontraŭas ĉian ideon pri demandado. Ĉia ajn rekonsidero de temo estas interpretata kiel neakceptebla paŝo malantaŭen fare de la politikaj, ekonomiaj, sanaj, kaj kompreneble, religiaj elitoj. Ankaŭ, paradokse, ĉi tiu internacia konduto de gvidantoj atestas, ke Dio preparas ilin por sperti siajn punojn, kiuj estos progresemaĵoj, kaj ĝis la ekstermado de la homa specio sur la tero, ĉe la reveno de Kristo Savanto kaj Venĝanto. Sed kompreneble, ĉi tiu pruvo estas nur atingebla de liaj elektitoj, lumigitaj de lia neeraripova profeta vorto.

Reirante en la tempo, de la frukto ĝis la trunko kaj la radiko, ni havas la historian ateston de preskaŭ 2000 jaroj da kristana kredo. Kvankam terure markita de malhela aspekto, ĉi tiu periodo atestas la verkon kaj ekziston de Jesuo Kristo. Sed sendepende de ĉi tiu atesto, la "racio" ne atendas pruvojn pli ol dum la tempo de la leĝo de suspektatoj dum la Franca Revolucio. Ĉiu, kiu kontraŭdiras la pozicion de la naciaj gvidantoj, fariĝas suspektato, kaj la needukitaj kaj nekredantaj popoloj masoj submetiĝas, neŭtraligitaj de timo. Ni alvenas al la fina stadio de la malmoliĝo de la koro de la egipta Faraono, kiun Dio estis mortigonta,

ĉar antaŭ la ĥaldeaj reĝoj Belŝacar, Dio ankaŭ lin pesis kaj trovis lin mankhava en la pesilo de sia justeco.

Antaŭ Jesuo Kristo, ni trovas la eliron el la lando Egipta kaj la formadon, fare de Dio, de la juda nacia Izrael. Tagon post tago, la spertoj vivitaj de ĉi tiu popolo estis registritaj skribe; tio estu konsiderata kiel pruvo de la ekzisto de la liberiga Dio fare de ĉiu tiel nomata "racia" menso. Ĉi tiu skriba atesto rivelas zorgon pri supera inteligenteco, kiun la juda popolo estis la unua, kiu montris. La kontinueco observita en la verkado de ĉi tiuj skribaĵoj dum proksimume 15 jarcentoj plue distingas la sperton de ĉi tiu popolo de tiu de aliaj teraj popoloj. Unu detalo indas rimarki: Dio devigis sian popolon atesti la punojn, kiujn li trudis al ili. Neniu alia popolo faris tion, ĉar fortranĉitaj de Dio, popoloj estas transdonitaj al homa fiereco, kiu pelas ilin konservi gloran bildon de sia sperto. Pruvo de ĉi tiu konduto estis provizita en Egiptujo, ĉar la nomo, kaj ĉia memoro pri la benita regado de Jozef kiel granda veziro, estis forigita de la Faraono, malamika al la hebrea popolo, el la egipta kultur-historia registro. Kaj dum la jarcentoj de la kristana epoko, la atestoj testamentitaj de monarkoj ofte estis plibeligitaj por la bono de la koncerna subjekto. Kontraste, la Biblio atestas pri vero, kiu konfirmas kaj benon kaj malbenon; kio igas ĝin inda je la fido de vere "raciaj" elektitoj.

La beleco de la kreaĵo atestas pri la zorgo pri bona gusto malkaŝita de videblaj aferoj. Floroj, ilia aspekto kaj iliaj aromoj de agrablaj odoroj, plue atestas pri la delikateco de la Kreinto Dio. Aparte, printempo, bildo de la tempo de la senpeka Edeno, donas al la naturo ĝian luksan aspekton de flora, vegetaĵa kaj besta vivo kaj agado. Ĉi tiuj aferoj estas faritaj por esti aprezataj de kreaĵo adaptita por ĉi tiu aprezo. Homa inteligenteco estas nur la sekvo de tiu de la Dio, kiu kreis ĝin. Kaj ĝuste ĉe ĉi tiu nivelo de reflektado, la besta homo apartigas sin de la spirita homo. La besta homo vidas aferojn, sed li ne ligas ilin al la kreinto Dio, lia nivelo de inteligenteco rifuzas ĉi tiun evidentecon, pro manko de inteligenteco, aŭ pro la libera elekto de ribelema volo, ĉar li volas nek Dion nek Majstron obei lin, kaj tio precipe en Francio, ekde majo 1968, kie ĉi tiu esprimo estis prenita kiel slogano de la junularo, kiu ribelis kontraŭ la malnova modelo de socio.

La Biblio ankoraŭ atestas pri sennombraj aferoj, inter kiuj estas la rakonto pri la diluvo, kiu okazis sur nia tero nur antaŭ 4 337 jaroj. Tio ne estas multe, kiam ni scias, ke ene de tiuj 4 337 jaroj estas ĉirkaŭ 2 000 jaroj de la kristana epoko. La tri periodoj de 2 000 jaroj estis do markitaj de tiuj tri sinsekvaj spertoj: la diluvo, la formado de Izrael, la kristana sperto; kaj ĉiu etapo portas dian lecionon; la unuaj du instruas morton kaj vivon. La tria venas en Kristo, kiu apartigas, per fido al sia libervola ofero, la mortintojn de la vivantoj.

Estas klare, ke hodiaŭ, en 2022, la prezentitaj pruvoj jam ne havas ian ajn efikon sur homajn mensojn. La 76 jaroj da paco spertitaj ekde la fino de la Dua Mondmilito, tio estas, ekde 1945, lavis homajn cerbojn. La potencpreno fare de usona kaj eŭropa junularo produktis ribeleman socion, kies destino estas atingi la nivelon de Sodom kaj Gomora. En la Okcidento, religia penso estas same malakceptita kiel la klopodoj de Lot ŝanĝi la malbonan konduton de la loĝantoj de Sodom. Dum ĉi tiuj 76 jaroj, de generacio al generacio, la ribelema tendenco

fortiĝis kaj plifortiĝis. Vivi sen Dio jam ne prezentas ian ajn problemon en la mensoj de homoj naskitaj en ĉi tiu klimato dominata de ateismo. Iliaj vivoj estas plenaj, plenigitaj de multnombraj agadoj, kiuj instigas iliajn projektojn kaj esperojn. Mallonge, naskitaj sen Dio, ili sentas neniun bezonon de li. Plenaj de fiereco kaj aroganteco pro sia alta teknologia kaj scienca scio, ili malestimas la religian spiriton, kiun ili konsideras "dinsaŭron" de pasintaj tempoj. Alfronte al ĉi tiu speco de spirito, la elektitoj jam ne povas fari ion ajn; ĉia demonstraĵo de vero fariĝas senutila kaj vana. Tial, la elektitoj de la finaj tempoj neniam estos amaso, kiun neniuj povas kalkuli, kiel Dio anoncis al Abraham, sed ili ĉiam estos tiu "malgranda grego" kara kaj altvalora al la koro de la fidela vivanta Dio.

Kaj al tiuj, kiuj eble ankoraŭ kredas, ke racio povus protekti la homaron, mi memorigas vin, ke Dio havas la kapablon submeti ĝin al potenco de blindeco aŭ iluzio, kiel instruas 2 Tes. 2:10-12: " *Kaj kun ĉia trompo de maljusteco por tiuj, kiuj pereas, ĉar ili ne akceptis la amon al la vero, por ke ili estu savitaj. Tial Dio sendas al ili fortan trompon, por ke ili kredu mensogon; por ke ĉiuj estu kondamnitaj, kiuj ne kredis la veron, sed trovis plezuron en maljusteco.* " ".

La savo de homo havas prezon

Ĉi tiu temo de reflektado permesos al ni kompreni kial la vojo, kiu kondukas al eterna vivo, estas, laŭ Jesuo, " *mallarĝa kaj mallarĝa* " kaj malmulte uzata. Por malfaciligi la komprenon de sia sava plano, Dio konstruis ĝin sur sinsekvo de du interligoj faritaj inter li kaj homoj. Do ni devas kompreni, ke sen akcepto de la nova interligo en Kristo, la juda religia kredo de la malnova interligo estas kiel nefinita simfonio. Poste, en la kristana epoko, tio ankaŭ estos la kazo por la protestanta kredo, kiu, ne akceptante la restarigon de la Ŝabato kaj de la tuta vero restarigita de Dio, ankaŭ restis nefinita simfonio, post kiam la datoj de la printempo de 1843 kaj la aŭtuno de 1844 pasis; tio ĉar la dia dekreto citita en Daniel 8:14 ekvalidis kun ĉiuj siaj konsekvencoj, bona por la elektitoj kaj terura por la falintoj: trafe tradukite: " *Kaj li diris al mi: Ĝis vespero kaj mateno, 2300, kaj estos pravigitaj, sankte .* " La terura aspekto konsistas en la pridubado de la kondiĉoj de la oferto de dia " *justeco* " donita al la pekulo, ĉe la fino de la citita daŭro, tio estas, 1843.

Estas ĝuste en Daniel 10:12, ke Dio prezentas al ni la bildon de la elektito; tio estas, per tio, ke lia anĝelo diras al Daniel: " *Li diris al mi: Daniel, **ne timu** ; ĉar de la unua tago, kiam vi sincere decidis kompreni kaj humiliĝi antaŭ via Dio, viaj vortoj estis aŭditaj, kaj pro viaj vortoj mi venas.* " Estas per legado de tia verso, ke homoj lernas, kion Dio atendas de ili. Dio estas kompreneble nevidebla, sed li ne estas muta, nek surda, nek blinda. Lia intenco estas malkaŝi, kiu li estas, al siaj elektitoj, kaj tio nur rilate al lia karaktero, ĉar li restas la nevidebla Spirito. Notu, kio forigas la kialon " **timi** " lin: " *ĉar de la unua tago, kiam vi sincere decidis kompreni kaj humiliĝi antaŭ via Dio.* " Ĉi tiu verso helpas nin kompreni, kial Dio adresis al homoj en 1843 la mesaĝon de la unua anĝelo de Apokalipso 14:7: " *Kaj li diris per laŭta voĉo: **Timu** Dion, kaj donu al Li gloron, ĉar venis la horo de Lia juĝo; kaj adorkliniĝu al Tiu, kiu faris la ĉielon kaj la teron, la maron kaj la fontojn de akvo.* " Paradoxse, Dio admonas siajn elektitojn " **timi** " Lin, por

ke per la restarigo de la postulataj veroj, ili, kiel Daniel, jam ne havu ian ajn kialon " **timi** " Lin. La mesaĝo anoncita de ĉi tiu unua anĝelo estas adresita en 1843, ĝuste en la momento, kiam la dekreto de Daniel 8:14 postulas, ke la elektitoj reproduktu la bildon de la konduto de Daniel. La tempo tiam estas metita sub la signon de profetaĵo, kaj la diferenco inter la elektitoj kaj la falintoj baziĝas sur ĉi tiu eterna kriterio: " *ĉar de la unua tago, kiam vi decidis kompreni kaj humiliĝi antaŭ via Dio .* " La postulo por la restarigo de la praktiko de la Ŝabato estas videbla en la anonco farita de la anĝelo, kiu diris al la kristanoj, heredantoj de la romkatolika dimanĉo: " *kaj adoru Tiun, kiu faris la ĉielon kaj la teron kaj la maron kaj la fontojn de akvo. ; " la kreinto* " estas la kreinto Dio de Genezo 2:1-2: " *Kaj en la sepa tago Dio finis Sian laboron , kiun Li faris , kaj Li ripozis en la sepa tago de Sia tuta laboro , kiun Li faris . Kaj Dio benis la sepan tagon kaj sanktigis ĝin, ĉar en ĝi Li ripozis de Sia tuta laboro, kiun Li kreis kaj faris .* " Kaj la teksto de la 4-a^{el} la 10 ordonoj de Dio memorigas homojn pri ĉi tiu devo, kiun Li postulas de ili post la malhelaj jarcentoj de la romkatolika kristanismo. Ni legas en Eliro 20:11: " *Ĉar en ses tagoj la Eternulo faris la ĉielon kaj la teron, la maron, kaj ĉion, kio estas en ili, kaj ripozis en la sepa tago. Tial la Eternulo benis la tagon sabatan kaj sanktigis ĝin.* " Tiel, reproduktante la konduton de Daniel, kiun Dio aprobis kaj benis ekde 1843, ĉiuj vere elektitoj distingiĝas de la falintoj, kiuj ne plenumas ĉi tiun karakternormon. Kaj kiuj estas ĉi tiuj falintoj? En Apokalipso 14:8, en la mesaĝo de la dua anĝelo, Dio provizas la respondon montrante al "Babelon la Granda ", kiu laŭ li " *falis* ". Ĉi tiu nomo rilatas al la papa Romkatolika Eklezio, sed kiam ĝi " *falis* "? Ne en 1843, sed en la 16-a^{jarcento}, kiam ĝi elektis kontraŭbatali la mesaĝon de la Protestanta Reformacio. Kaj en ĉi tiu konduto de fiereco kaj malestimo al dia vero, ŝi estas la ekzemplo de la absoluta malo de humila Daniel. Reakirante totalan aprobon de Dio, liaj obeemaj kaj inteligentaj elektitoj havas nenion plu timi de li, ĉar li amas ilin kaj protektas ilin. Per tiu konduto, la elektitoj reakiras la bildon de Dio perditan pro la prapeko. La morto, kiu estis lia salajro, kaj la timo antaŭ Dio estis pagitaj de Dio mem en Jesuo Kristo: la ŝuldo estas pagita, sed iu absolute devis fari ĝin, en la nomo de la principo postulata de la dia leĝo kaj pri kiu Paŭlo memorigas nin dirante en Rom. 6:23: " *Ĉar la salajro de la peko estas morto, sed la donaco de Dio estas eterna vivo en Kristo Jesuo, nia Sinjoro.* " Kion signifas tiu " *donaco de Dio* "? Estas tre grave rimarki tion, la oferto de savo estas dia iniciato, kiu restas sendependa de la respondoj, kiujn homoj donas al ĝi. Mortante sur la kruco, Jesuo metas antaŭ homajn pekulojn la elekton fari interligon kun li per la verŝita sango, kiu pagis la ŝuldon al la ofendita dia justeco. La oferto tiel estas prezentita antaŭ la pekulo, sed ĉi tiu oferto ne estas senkondiĉa, kaj jen kie la vortoj de Jesuo en Apokalipso 3:18 praviĝas: " *Mi konsilas al vi aĉeti de mi oron, rafinitan per fajro, por ke vi riĉiĝu; kaj blankajn vestojn, por ke vi vestu vin, kaj por ke ne aperu la honto de via nudeco; kaj ŝmiri viajn okulojn per okulŝmiraĵo, por ke vi vidu.* " Savo prezentita kiel " *senpaga* " estas do, en realeco, "pagita". Sed ne per mono, la prezo pagenda estas: la ŝanĝo en la konduto de la vokito, kiu akiros, per konformiĝo al diaj postuloj, la statuson de la elektito, kiu jam ne devas timi Dion, sed kiu nur devas ami lin pli ĉiutage ĝis sia lasta spiro, aŭ sia raviĝo, vivanta, al la ĉielo, je la tempo de la reveno de Kristo, tio estas, printempe de 2030. Jesuo poste specifas en

Apokalipso 3:19: " *Ĉiujn, kiujn mi amas, mi riproĉas kaj punas. Tial estu fervora kaj pentu.* " Ĉi tiu fervoro kaj ĝia frukto de pento konsistas el reproduktado de la bildo de Daniel 10:12: " *Ne timu, Daniel; ĉar de la unua tago, kiam vi decidis kompreni kaj humiliĝi antaŭ via Dio, viaj vortoj estis aŭditaj, kaj pro viaj vortoj mi venis.* "

Dirante, " *Mi riproĉas kaj punas ĉiujn, kiujn mi amas* ", Jesuo konfirmas sian pasintan aliancon kun la adventista kredo ekde 1843 kaj 1873, kie la periodo de "Filadelfio" specife koncernas ĝin. Sed ĝuste ĉar ĉi tiu oficiala institucio estas lia, li juĝas, ke lia konduto fariĝis malvarma kaj formala laŭlonge de la tempo, en "Laodicea", religio transdonita per la spirito de tradicio, kiel estis la kazo kun la malnova juda alianco kaj protestantismo inter la 16-a^{jarcento} kaj 1843.

La prezo de savo estas tiel grava temo, ke ĝi metas ĉiujn falsajn religiojn al la testo de aŭtenteco. Kaj sen ĝia ĝusta interpreto, ĉiuj estas kiel la nefinita simfonio, aŭ kiel la mensogaj rakontoj, kiujn gepatroj instruas al siaj infanoj. Ĉiuj falsaj religioj promesas al siaj sekvantoj "paradizon", aŭ la "Edenon" de Dio. Kaj ĉi tiuj sekvantoj estos terure seniluziigitaj, ĉar ili ne komprenis, ke aliro al "paradizo" venas je prezo, kiun neniuj homoj povus esti paginta, ĉar peko estas heredata de ĉiuj tra la homa historio. Kion povas judo de la malnova interligo oferti al Dio por akiri "paradizon", ĉar Jesuo mortis, donante sian vivon kiel pekliberigan oferon? Sen la sango de Kristo, ĝi povas nur prezenti bestajn oferojn, pri kiuj Hebreoj 10:4 specifikas: " *ĉar estas neeble, ke la sango de bovoj kaj kaproj forprenu pekojn.* "; tial neniuj aliro al "paradizo" sen la homa sango de la dia Kristo. Siavice, dum 16 jarcentoj, la katolika kredo distordis la signifon de la prezo de savo. En la 16-a^{jarcento}, ĝi vendis "paradizon" por mono; kiu permesis al la instruanta monaĥo Martin Luther malkovri ĝian diablan naturon. Ĝi eĉ malaperigis la senpagan oferton de Dio ordonante al siaj sekvantoj puni sin per korpaj punoj tiel nepravigeblaj kiel senutilaj, vipadoj de la korpo, piedirado surgenue... ktp. La oferto de graco estis tiel subpremita. Poste venis la kazo de la protestanta kredo, kiu restarigis la principon de graco kaj tiun de la sola aŭtoritato de la Biblio, la sankta vorto de Dio. Tamen, praktike, ĉi tiu reformita kredo estis nur duone reformita, tial ĝia simileco al la nefinita simfonio. Ĉar, kondamnante katolikajn mensogojn, protestantoj tamen honoris la falsan ripoztagon establitan de la romia imperiestro Konstantino la 1-a^{ekde} la 7-a de marto 321. Postulante la restarigon de la vera Ŝabato en la vera sepa tago, kiu estas sabato, la pordo al "paradizo" estas fermita al protestantoj, kiuj ne obeas ĉi tiun dian postulon dekretitan de li en Daniel 8:14. Fine, estas la vico de la oficiala Adventismo, al kiu Jesuo memorigas la prezon de savo. Konsiderante la grandegan prezon, kiun li persone pagis por oferti eniron en sian "paradizon", li rajtas postuli de adventistoj, kiuj volas profiti de lia oferto, la prezon pagitan de ĉiuj liaj veraj elektitoj tra ĉiuj tempoj; tiu prezo estante la konduto trovita en Daniel: " *ĉar de la unua tago, kiam vi direktis vian koron por kompreni kaj humiliĝi vin antaŭ via Dio.* " Tio estis la tuta signifo, kiun Dio volis doni al la testo de fido de 1994; testo de fido bazita sur la monro de intereso pri la profeta vorto, kiu anoncis al adventistoj la revenon de Kristo en 1994; tio laŭ la inspirita interpreto, kiun Jesuo Kristo donis al mi por organizi ĉi tiun teston. La fido montrita esti malkongrua kun la atestoj de siaj fondintoj, testitaj kaj elektitaj en 1843 kaj 1844 per la falsaj anoncoj lanĉitaj de

William Miller, la oficiala kaj institucia adventista fido vidas la pordon de "paradizo" fermiĝi antaŭ ĝi kaj siaj membroj, kies fido estas nefinita simfonio rivelita per malinteresiĝo kaj nekredo; konduto neinda je savo. Fine venas la vico de Islamo, kiu ankaŭ pretendas esti en la "paradizo" de Dio. Ĉi tie denove, ĉar la prezo de la savo donita de Dio ne estas agnoskita, la pordo de la "paradizo" restos fermita kaj nealirebla. Kun Islamo, Dio estas nenio pli ol despota, arbitra kaj tirana reĝo de la universo. La signifo donita al peko estas malpreciza, ĉar la biblia dia leĝo estas anstataŭigita per fido al la Korano, kiu ne prezentas la Dek Ordonojn de Dio kaj koncernas ekskluzive fidon al ĝia militestro, Mohamedo. Sed jam la fido de Islamo reprezentas danĝeron nur por nekredantaj kristanoj, kiuj donas al ĝi valoron ĉe Dio. Ĉar la religio de Islamo ne baziĝas sur la libervola morto de la Mesio Jesuo, la veraj elektitoj scias, ke aliro al savo estas neebla por islamanoj. Kun Islamo, la diversaj aspektoj de religioj, kiuj pretendas esti la sola Dio, kiu tamen rivelis sin nur tra la juda popolo, estas fermitaj.

La prezo de savo kuŝas sur la apero de la Mesio, kiu ricevas la nomon: "Jesuo", nomo kiu signifas: JaHveh savas. Ĉi tiu nomo donas sian tutan signifon al la nova interligo, kiun Dio establos sur la sango de la krucumita Kristo. Efektive, ĝis lia apero, la hebreaĵoj konis Dion nur per lia nomo JaHveh, per kiu li asertas sian eternan ekziston. Sed sen Jesuo Kristo, kies nomo portas la anoncon de savo, la rilato kun Dio estis nekompleta kaj nur provizora. Tial, per rekono de la Mesio Jesuo Kristo, la provizora juda fido povas esti plilongigita kaj akiri la aprobon kaj benojn ligitajn al la fido al la Mesio anoncita de Dio, en Dan. 9:24 ĝis 27.

Resumante, judoj, katolikoj, ortodoksuloj, anglikanoj, protestantoj, adventistoj kaj islamanoj estas ĉiuj perditaj ĉar ili eraras pri la "prezo de savo", kaj tiu, kiun Dio pagis en Kristo kaj tiu, kiun la elektitoj devas pagi por akiri Lian gracon. Estas ĉi tiu komuna konduto, kiu donas al ili ĉiuj ĉi tiun bildon de "nefinita simfonio". Kaj ĉi tiu riproĉo pri la nekompleteco de la normo de vero estas konfirmita en Apokalipso 6:13 per la simbolo de la "nematuraj *figoj* " de ĉi tiu verso: " kaj la steloj de la ĉielo falis sur la teron, kiel figarbo ĵetas siajn *nematurajn figojn*, kiam ĝi estas skuata de forta vento "; " *nematura* ", tio estas, antaŭ ol atingi la maturecon de sia maturiĝo. Kaj erari pri la prezo de savo estas tre serioze, ĉar ĝi senigas la Kreinton Dio de la profito de potenca demonstraĵo de amo, kiun Li adresas al ĉiuj Siaj kreitaĵoj, kiuj vivas en la ĉielo kaj sur la tero; la ĉielaj anĝeloj same kiel la teraj homoj. Sen konsekvenco por la ĉielaj estaĵoj, kies kunhavigon kaj juĝon plenumis Jesuo post lia resurekto, la perdo de la demonstraĵo de la amo de Dio rezultigas sur la tero la plilongigon de nekredemo, kiu kondukas malbone edukitajn homojn al eterna, tio estas, definitiva, morto. Nu, la termino interligo implicas la mencion de klaŭzoj kaj reciprokaj devoj de la kontraktantaj partioj. Kiel en la geedzeca akto, devontigoj de reciproka fideleco estas faritaj de la geedzoj, en la interligo farita kun Dio en Kristo, la devontigoj devas esti fidele plenumitaj kaj honorataj. Kaj ĉi tie denove, en kazo de malobeo de la klaŭzoj, eksgeedziĝo disigas la disigitajn geedzojn por ĉiam. Kaj Dio faras la samon kun homoj, kiuj postulas lian savon kaj ne konsideras liajn klaŭzojn specifitajn de li en Jesuo Kristo.

La Romiaj Diaj Lecionoj

Tra sia profeta revelacio, Dio donis al Romo ĉefrolon. La kialo de ĉi tiu ĉieesteco de Romo kuŝas en la rolo, kiun ĝi ludus en lia plano redukti kaj dispremi la potencon de la juda popolo dum la tera ministerio de Jesuo Kristo. Efektive, sen la romia okupado de Jerusalemo kaj la tuta Judeo, la ministerio de Jesuo ne povus esti plenumita en plena libereco. Dum la tri jaroj kaj ses monatoj de lia publika agado, la juda pastraro estis silentigita kaj malhelpita damaĝi lin. Sed kiam venis la tempo plenumi la lastan "Paskon" kaj la lastan "Tagon de Repacigo", la romia protektanto fariĝis la ekzekutisto, plenumante la punon pro peko juĝita kaj kondamnita de Dio. En ĉi tiu alia rolo, Romo faris nur tion, kion Dio donis al ĝi fari.

En Apokalipso 17:10, la anĝelo rakontas al Johano pri la " *sep kapoj de la besto* ": " *Ili estas ankaŭ sep reĝoj: kvin falis, unu estas, la alia ankoraŭ ne venis, kaj kiam li venos, li devos resti mallongan tempon.* " Ĉi tiuj " *sep reĝoj* " reprezentas sep sinsekvajn specojn de regado, kiujn Romo spertis tra sia historio. Mi memoras, ke laŭ Jes. 9:14: " *la kapo estas la magistratano aŭ la pliaĝulo, kaj la vosto estas la profeto, kiu instruas mensogojn.* " En la kazo de pagana Romo, " *la kapo kaj la vosto* " estis reprezentitaj de ununura persono, kiu gvidis la popolon. La sep romiaj regadoj estis sinsekve: la monarkio, la respubliko, la konsulejo, la diktaturo, la triumviraro, la imperio, la tetrarkio (kvar asociitaj imperiaj regantaj estroj). Spertinte ĉi tiujn diversajn specojn de regado, la romia modelo jam pruvis, ke la problemo de la popoloj kuŝas ne en la formo de ilia regado, sed nur en ilia apartigo de la supera kreinto Dio. Ĉar neniu el la testitaj modeloj produktis la rezulton, kiun celis la popolo de Romo. Tio estas normala, ĉar la problemo estas la homo, kiam li estas apartigita de Dio. Neniu el la adoptitaj reĝimoj sukcesis eviti sangajn koliziojn inter kontraŭstarantaj partianoj. Kaj kiam Dio volis testi la naskiĝantan kristanan kredon, li denove turnis sin al Romo kaj al ĝia plej kruela kaj freneza imperia reprezentanto, Nerono. Rigardo al ĉi tiu pasinteco de Romo profetas la historian destinton de la franca popolo. Kiam, laciĝintaj de la kruelaj kaj maljustaj eldevigoj de la monarkoj kaj la romkatolika pastraro, la franca popolo eniris Revolucion, ili kredis, ke ili definitive seniĝis de sangavida monstro. Sed, ekde 1793, bolanta kunteksto kaj la risko vidi la monarkion reviviĝi igis la revoluciulojn fari genocidon kontraŭ la aristokrata klaso. La sanga monstro jam ne estis la monarkio kaj ĝia romkatolikismo, sed la revolucia agado mem. En sia tuta historio, la pariza rivero nomata Sejno neniam ricevis tiom da homa sango. Parizo tiam ofertis "scenon" de sistema buĉado al spektantoj de la tero kaj la ĉielo.

La atesto de historiistoj estas tre utila, sed ĉar ili ne povas juĝi la faktojn per spirita prismo, iliaj klarigoj havas malmultan gravecon. Por atingi siajn celojn, Dio manipulas homojn de la plej malgrandaj ĝis la plej grandaj, kaj tiuj malgrandaj riveretoj finas formi grandajn riverojn, poste grandajn riveretojn, kiuj finas sian vojon per fluado en la maron. Antaŭ ol definitive firmiĝi, la respubliko spertis refalojn kaj mallongajn revenojn al monarkio kaj imperio, ĉiuj simile markitaj per la verŝado de homa sango. Kaj rigardante la historion de Francio, ni

trovas longe post 1789 la sinsekvon de reĝimoj spertitaj de Romo, la unua respubliko sukcedis la monarkion. Poste diktatoro nomita Maximilien Robespierre, menciita ĵus en artikolo, prenis la potencon al sanga Francio por jaro, ĝis la tago. Kun Robespierre gilotinita, la Respublikana Direktorio konfidis la potencon al juna korsika konsulo, Napoleono Bonaparte. Kontraŭ sia korsika popolo, kiu ĵus estis transdonita al Francio, li prenis la flankon de Francio kaj gajnis siajn striojn kiel artileria oficiro en batalo. Li tiel transprenis la "bonan parton", super kiu li baldaŭ regos kiel imperiestro, kiel absoluta mastro. Tiel nur la triumviraro kaj la tetrarkio restis ekskluzivaj al Romo. Sed ĉi tio ne estas la esenca punkto, kiu koncernas, por Romo same kiel por Francio, la serĉadon de ideala regado; kiu neniam kondukas al la dezirata rezulto.

Se en la kristana epoko, la spertoj de francaj registaroj ludis ĉefrolon en ĝiaj rilatoj kun la papa Romo, Francio tamen spertis nenion pli ol Romo, krom ke ĝia transiro al respubliko estis markita per sistema malakcepto de ĉiaj religioj. Romo ne faris tion, kaj ĝia respubliko ne malhelpis la idolkultajn kultojn en iliaj multnombraj formoj, kiujn la romia popolo praktikis. En Francio, la spirito de ateismo estas vera novaĵo. Sed notu bone, ke ĉi tiu nacia ateismo aperis nur post kiam la apostola kredo, modelo de perfekteco, poste la falsa katolika kredo kaj la vera kaj falsa protestanta kredo, unu post la alia, donis sian historian ateston. Post la atesto de la ateista Francio, la ciklo fermiĝas. Ĉiuj lecionoj donitaj, Dio ofertis al la homaro longan periodon de religia paco, de kiu ni ankoraŭ profitas hodiaŭ. Ĉi tiu longa periodo de paco estis tiel necesa kiel la tri jaroj kaj ses monatoj de la ministerio de Jesuo Kristo. Ĝi devis antaŭenigi la konstruadon de la mesaĝo de la Sepa-tagita Adventismo kaj ĝian proklamon tra la tuta tero. Tiel, en religia paco, Adventismo disvastiĝis al ĉiuj landoj, kie ĝi estis ebla, eĉ se ĝi estas reprezentita de tre malmultaj homoj. Siavice, en 1994, la oficiala Adventismo estis elvomita de Jesuo Kristo, sed, forpelita de la organizaĵo, mi poste ricevis la Adventisman klerismon donitan de Jesuo Kristo, kaj en la religia paco, kiu daŭris, mi komponis kantojn, verkis skribaĵojn kaj klarigojn, kaj mi daŭre faras tion en ĉi tiu artikolo. Tamen, mi scias, ke nun, dum la 8 jaroj, kiuj apartigas nin de la reveno de Jesuo Kristo, la paco ĉesos kaj la ruino falos sur la teron kaj forportos en morto amasojn da nelumigitaj homoj, ĉar Dio ne trovos en ili la amon al sia vero. Ilia indiferenteco al sia vero eĉ kondukos ilin al favoro de la establado de Islamo, la religio, kiu konkurencas kun la ekskluziva kristana kredo, en ilia lando. Tial Dio transdonos ilin al la abomenaĵoj faritaj de fanatikaj islamanoj. Kaj ĉar tiu puno ne sufiĉos, li alvokos la potencan ortodoksan Rusion, ĝiajn tankojn, ĝiajn ŝipojn, ĝiajn submarŝipojn, ĝiajn supersonajn aviadilojn, ĝiajn hipersonajn misilojn kun atomaj misilkapoj (la plej nova novigo) laŭ sia profetaĵo prezentita en Daniel 11:40 ĝis 45. La mondo malkovros, kion signifas "kolero de Dio". La morto de la "triono de la homoj" de tiu konflikto, laŭ Apokalipso 9:15, estos nur la lasta averto antaŭ la fina ekstermado, kiun Jesuo Kristo efektivigos ĉe sia glora reveno; tio, post kiam li submetis la lastajn ribelulojn al la turmentoj de siaj "sep lastaj plagoj" priskribitaj en Apokalipso 16.

En Apokalipso 17, la Spirito diras pri la "sep reĝoj" de Romo: "*Jen sep reĝoj: kvin jam falis, unu estas, la alia ankoraŭ ne venis; kaj kiam li venos, li devos resti mallongan tempon.*" "Kvin falis": la monarkio, la respubliko, la

konsulejo, la diktaturo kaj la triumviraro (Kraso, Pompejo, Cezaro); "unu ekzistas": la imperio, ekde la imperiestro Oktavio nomata Aŭgusto. Dum lia regado Jesuo naskiĝis, laŭ Luko 2:1: "En tiu tempo eliris dekreto de Cezaro Aŭgusto, ordonante censon de la tuta mondo." La sepa reĝo indikas la tetrarkion formitan de la asocio de kvar imperiestroj kaj pli precize de du ĉefaj imperiestroj nomitaj Diokleciano kaj Maksencio, al kiuj aliĝas du aliaj imperiestroj nomitaj Konstancio Kloro kaj Galerio. Dio diras pri ĉi tiu registaro de kvar, ke ĝi devas "resti mallongan tempon." Rezultas, ke la daŭro de ĉi tiu tempo estas rivelita en Apokalipso 2:10 kaj ĝia daŭro estas "dek profetaj tagoj" aŭ dek realaj jaroj. Tiuj "dek jaroj" meritas esti emfazitaj de la Spirito, ĉar ili estis la lastaj abomenaj persekutoj, kiujn la pagana imperia Romo trudis al la kristanoj de la imperio. Sed religia paco konsistigos malbenon kun eternaj sekvoj ĝis la glora reveno de Jesuo Kristo, ĉar akirita en 313, ekde 321, tiu paco permesis al Konstantino la 1-a^{igi} la falsajn kristanojn, kiuj fariĝis multnombraj en la imperio, forlasi la praktikon de la vera Ŝabato sanktigita de Dio. Enirante en pacon, la kristana kredo do falis en la dian malbenon kaj tiel pravigis la sinsekvajn punojn de la "sep trumpetoj" priskribitaj en Apokalipso 8, 9 kaj 11:15. En nia nuna epoko, ni vidis la pensmanieron de la okcidenta socio tute transformiĝi en kelkaj jaroj da paco: ĝi kondamnas tion, kion ĝi pravigis, kaj pravigas tion, kion ĝi kondamnis. La kulpo de Konstantino do devos esti punita de Dio, ĉi-foje, unue, per la "6-a trumpeto", poste post la fino de la tempo de graco, per la "^{sep} lastaj plagoj" kaj la "sepa trumpeto", kiuj ekstermos la kulpan ribeleman homaron printempe de 2030.

La profetaĵo specifikas pri "la besto" en Apokalipso 17:11: "Kaj la besto, kiu estis kaj ne estas, estas mem la oka reĝo, kaj estas el la sep, kaj iras en pereon." Ĉi tie denove, por kompreni ĉi tiun misteron pri "la besto, kiu leviĝas el la maro" komence de ĉapitro 13, Dio prenas kiel referencon la religian normon de pagana Romo difinitan per ĝiaj "sep reĝoj", aŭ sep registaroj. La oka reĝimo spertita de Romo estas ĝia papa regado; regado, kiu estas metita sub la superan aŭtoritaton de la romia papo nomata "Supera Pontifiko", aŭ, latine, "Pontifex Maximus". Kaj ĉi tiu titolo ĉiam ekzistis tra la historio de pagana Romo de la monarkio ĝis la tetrarkio. La religia ento de "la besto" do troviĝas en la pagana historio de Romo, sed la papeco sole ne konsistigas "la beston". Ĉar "la besto" estas produktita de la koalicio de religia potenco kaj tiu de la popolo de la imperio, kiu subtenas kaj protektas ĝin per ĝiaj reĝaj gvidantoj kaj iliaj armeoj. Nun, ekde Daniel 7:7, Dio ilustris "la bestaĉon" al ni kaj rivelis ĝian duoblan konsiston: ĝian romian identecon en Daniel 8:9, kie pagana Romo estas indikita per la simbolo de la "malgranda korno" kaj la subtenan popolon bildigitan per la "dek kornoj", kiujn pagana Romo dominis ĝis la dua apero de la "malgranda korno", ĉi-foje romia papa en 538, en Daniel 7:8. Sekvante la datumojn cititajn en Daniel 7:24, la "dek kornoj", kiuj subtenas la papan reĝimon de la oka reĝo, jam ĉeestis en la kvara bestaĉo, kiu indikas la romian imperion en Daniel 7:7. Tial, per referenco al la bildoj kaj datumoj cititaj en Daniel 7, Dio establas sian enigmon de Apokalipso 17:11. Ĉi tie ni trovas mirindan dian demonstraĵon pri la komplementa rolo, kiun Dio donas al la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso.

En Apokalipso 17:11, la proponita enigmo, "la besto estis kaj ne estas", estas analizita en la kunteksto difinita en Apokalipso 17:3: "Ĝi forportis min en la

*Spirito en la **dezerton** . Kaj mi vidis virinon, sidantan sur skarлата besto, plena de nomoj de blasfemo, havanta sep kapojn kaj dek kornojn. " Ĉi tiu kunteksto estas tiu de provo de fido simbolita per la vorto " **dezerto** ". Ĉi tiu historia kunteksto estas tiu de la fina tempo, en kiu " la besto " perdis sian regadon, ĉar ni notas la foreston de diademoj aŭ kronoj sur la romiaj " *sep kapoj* " kaj la " *dek kornoj* " de la okcidentaj popoloj. La historia kunteksto prezentas ĝin atendanta sian finan punon, kiu, sub la simbola nomo de " *vinjaro* " de Apokalipso 14:18 ĝis 20, trafos la religiajn gvidantojn, kiuj trompis homojn per siaj falsaj instruoj. La ŝlosilo al ĉi tiu interpreto estas donita en Apokalipso 18:6, kie Dio diras al la viktimoj de demonaj trompantoj: " *Redonu kiel ŝi pagis, kaj duobligu al ŝi laŭ ŝiaj faroj. En la kaliko, kiun ŝi enverŝis, redonu al ŝi duoble.* " Ĉi tiu fina puno plenumiĝas post la glora alveno de Jesuo Kristo. Estas lia reveno, kiu permesas al la viktimoj de falsa instruado malkovri la veran spiritan naturon de siaj religiaj instruistoj, kaj tiel ilia justa kolero turniĝas kontraŭ la kulpuloj, kiel profetite en Apokalipso 16:19: " *Kaj la granda urbo disiĝis en tri partojn, kaj la urboj de la nacioj falis. **Kaj la granda Babel estis memorata antaŭ Dio, por doni al ĝi la kalikon de la vino de la furiozeco de sia kolero.*** "*

En la koalicio, kiu konsistigas " *la bestaĉon* ", la popolo portas grandan kulpon antaŭ Dio. Kaj rilate al tio, ni devas memori la konstantan subtenon de la pariza popolo al la katolika kredo, ilian rifuzon de la protestanta reĝo Henriko la 4-a, devigita kaj devigita aliri la tronon de Francio, konvertiĝi al la romkatolika kredo de la pariza popolo. Ni ankaŭ aldonu ilian helpon donitan al la katolikaj ligoj de la duko de Guise por masakri la protestantojn en la tago de la malbonaŭgura Sankta Bartolomeo, en 1572. Tial la nobelaj kaj riĉaj familioj, ligitaj al la tiama monarkio, fariĝos viktimoj de la gilotino de la parizaj revoluciuloj. Por plenumi ĉi tiun taskon profetitan en Apokalipso 2:22-23, Dio turnis la simplan popolon de Parizo kontraŭ la aristokrata, **katolika klaso**, kiel ilian reĝon Ludoviko la 16-an kaj lian edzinon, kiuj mortis laŭ Dio nur ĉar ili heredis ĉi tiun katolikan religion, kiun li komparas kun " *prostituitino* " en ĉi tiu verso kaj en Apokalipso 17: " *Jen mi ĵetos ŝin en liton, kaj **tiujn, kiuj adultas kun ŝi**, en grandan aflikton, se ili ne pentos **pri ŝiaj faroj**.* " *Mi mortigos ŝiajn infanojn; kaj ĉiuj eklezioj scios, ke Mi estas tiu, kiu esploras la renon kaj la kornojn, kaj Mi rekompencos ĉiun el vi **laŭ viaj faroj**.* " En la originala greka, ĝi efektive estas " *ŝiaj faroj* ", kaj ne " *iliaj faroj* ". Konsiderante ĉi tiujn versojn, la genocido farita per la gilotino de la revoluciuloj plenumis dian volon, ĉar Dio diras: " ***Mi mortigos ŝiajn infanojn.*** " La esprimo " *morti al morto* " ekskludas ĉian simbolan interpreton de la vorto " *morto* " en la elvokita puna ago. Kaj estas per ĝi, ke Dio " *morte vundas* " " *la beston* ", kies " *morta vundo* " devis esti " *sanigita* " laŭ Apokalipso 13:3: " *Kaj mi vidis unu el ĝiaj kapoj kvazaŭ morte vundita; **kaj ĝia morta vundo saniĝis.** Kaj la tuta mondo admiris la beston.* " "En ĉi tiu verso, per la sinteno atribuita al " *la tero* ", Dio profetas la admiran subtenon, kiun la falinta kaj malfidela protestanta kredo alportos al la romkatolika kredo, post ĝia forlaso fare de Dio, post 1843."

Por Dio kaj liaj elektitoj, en la kristana epoko, Francio anstataŭigis la paganan romian popolon, kaj ĝia alianco kaj subteno al la afero de papa katolikismo permesis al la " *besto* " formiĝi kaj domini kun " *aroganteco* " la

popolojn de la tero, ofte konvertitajn al la katolika kredo per perforto kaj minaco de morto. Tri famaj ilustritaj figuroj praktikis ĉi tiujn krimojn dum sia regado: Karolo la Granda, Filipo la Bela kaj Francisko la 1-a. ^{La} unua konvertis Germanion per la glavo kaj la dua bruligis sur ŝtiparo la Templanojn kaj ilian gvidanton Jacques de Molay. Koncerne la trian, Franciskon la 1-an 'li komencis malamikecojn kontraŭ la reformita kredo, la unuaj protestantoj. Ekde sia unua reĝo, Klovizo, ĝi permesis la reproduktadon de la modelo spertita de pagana Romo. Tiel Dio povas diri, ke " *la besto estas unu el la sep reĝoj* ", dum aperinte en kristana formo, post la " *sep* " romiaj registaroj.

La verso de Apokalipso 17:7 helpas nin pli bone kompreni, kio estas la " *besto* ": " *Kaj la anĝelo diris al mi: 'Kial vi miras? Mi diros al vi la misteron de la virino kaj de la besto, kiu portas ŝin, kiu havas la sep kapojn kaj la dek kornojn.* '" La Spirito apartigas " *la virinon* ", kio rilatas al Romo kiel urbo. Ĉi tio estos konfirmita en verso 18: " *Kaj la virino, kiun vi vidis, estas la granda urbo, kiu regas super la reĝoj de la tero.* " En la pasinteco, li jam komparis Jerusalemon kun prostituitino pro ĝia malfideleco al li. Ekzemple, en Jesaja 1:21: " *La fidela urbo fariĝis prostituitino! Ĝi estis plena de justeco, kaj justeco loĝis en ĝi, sed nun murdintoj estas tie!* " La urbo Romo estas portata al okcidenta dominado per la subteno de " *la besto* ", kiu mem estas formita per asocio de la monarkio, kaj ĝiaj dek regnoj simbolitaj per la " *dek kornoj* ", kun la romkatolika religio, kiu mem estas bildigita per la " *sep kapoj* ". Por mallonga tempo, fidante je la signifo, kiun Dio donas al ĝi en Genezo 2:2, mi donas al la nombro " *sep* " la signifon de " **sanktigo** ", ankaŭ la esprimo " *sep kapoj* " signifas: sanktan magistrataron, ĉar la vorto " *kapo* " simbolas " *la magistraton aŭ la pliaĝulon* " en Jes. 9:14. Kaj sub ĉi tiu termino, la eraro de interpretado jam ne eblas, ĝi klare indikas la tiel nomatan "sanktan magistrataron" de la papa reĝimo, kiu ĉiam sidis en Romo, se ne momente en Francio en Avignon; komence en Romo, en la Laterana Palaco, poste en la Vatikanurbo, en la Baziliko de Sankta Petro en Romo. Papa identigo baziĝas sur la identigo de la geografia loko, kie ĝi sidas, nome Romo en Italio. Ankaŭ Dio atentigas nin pri simboloj, kiuj permesas la identigon de ĉi tiu urbo; la detalo donita en verso 9 estas decida: " *Jen estas la inteligento, kiu havas saĝon. La sep kapoj estas sep montoj, sur kiuj sidas la virino.* " Ĉi tiuj ne estas sep altaj montoj, sed sep malgrandaj montetoj, sur kiuj estis konstruita la urbo Romo. Ili ricevis nomojn: la Kapitolo, la Palatino, la Celio, la Aventino, la Viminalo, la Eskvilino kaj la Kvirinalo. Malantaŭ ĉi tiuj nomoj kuŝas la profetaĵo de ĉia pagana romia kaj poste papa pretendo.

Kapitolo: devenas de la latina vorto "caput", kiu signifas "kapo".

La Palatino: signifas: la palaco, la trezorejo.

La Celio: signifas: la ĉielo. Tie staras la Laterana Palaco, kie la papoj sidis antaŭ la Vatikano. Apud la palaco staras la plej granda egipta obelisko responde al la deziro de Konstantino la 1-^a la Granda. La kulto de la dio "Nevenkita Suno" estas tiel konfirmita kaj firme ligita al la papa kulto.

La Aventino Monteto: signifas: Saluto; de la latina "ave". Romo alparolos ĉi tiujn "ave" al Maria, la nova Astarte de la kristana epoko.

La Viminalo: signifas: kiu produktas vinon... *de diboĉo aŭ malĉasteco* , laŭ Apokalipso 17:2: " *Kun ŝi la reĝoj de la tero malĉastis, kaj la loĝantoj de la*

tero ebriiĝis per la vino de ŝia malĉasteco. "; sed ankaŭ, 2:20-21: " *Tamen mi havas kelkajn aferojn kontraŭ vi, ĉar vi permesas al tiu virino Izebel, kiu nomas sin profetino, instrui kaj delogi miajn servistojn **malĉasti** kaj manĝi oferitajn aĵojn al idoloj. Mi donis al ŝi tempon por penti, **kaj ŝi ne pentos pri sia malĉasteco.*** " Ĝuste en ĉi tiu konduto de rifuzo penti " *la Granda Babilono falis* " laŭ Apokalipso 14:8 kaj 18:2, inter 1170 kaj la 16-a ^{jarcento}, tio estas, de la atesto de Pierre Waldo (aŭ Pierre Vaudés) ĝis tiu de Martin Luther, la katolika instrua monaĥo, oficiala fondinto de la Protestanta Reformacio.

La Eskvilino: signifas: tion, kio estas servata sur tabloj. Signo de riĉeco kaj lukso, sed ankaŭ aludo al la tablo de la Sinjoro, kiun la papeco pretendas servi.

La Kvirinalo: tio estas la nomo de lanĉpafilo aŭ lanĉo. Ĝi estas la armilo, kiu ekipas la Svisajn Gvardiojn de la Vatikano. Ĝis la perdo de la monarĥa subteno kaj de la franca popolo, la papa reĝimo trudis sin per lanĉoj kaj pikpafiloj, mortigante la verajn servistojn de la vivanta Dio sen ia konsciencinto. Same kiel, en sia tempo, Jerusalemo mortigis la profetojn, kiujn Dio sendis al ĝi. Fine, en Kristo, Dio estis traktita tiel same.

Sur la supro de tiuj " *sep montetoj* " la romia paganismo starigis siajn templojn, kiuj jam malpurigis la urbon Romo. Sed estis sub lia papa regado, ke tiuj nomoj fariĝis mensogaj " *blasfemoj* " kontraŭ Dio, kiel li diras en Apokalipso 17:3 kaj 13:1-5-6.

Kontraŭe al la opinio de homoj trompitaj de ĝia ŝajna konvertiĝo al la kristana religio, por Dio, Romo restis en sia sama pagana spirita statuso. Jen la mesaĝo, kiu eliras el Danielo, kie la sama simbolo " *malgranda korno* " indikas la konkerantan respublikanan paganon Romon en Danielo 8:9, kaj la papan Romon, en Danielo 7:8. La du statusoj estas identigitaj laŭ tio, ĉu la " *malgranda korno* " agas en kunteksto situanta antaŭ aŭ post kiam la " *dek kornoj* " de la Romia Imperio ekposedis ilian regnon, tio estas, ekde 395, en nia epoko, dato de la komenco de la falo de la Romia Imperio, kiu estas ankaŭ la komenco de la formado de sendependaj " *dek regnoj* " en Okcidenta Eŭropo. Tiu ĉi orientilo estas tiel grava, ke ĝi aperas en Daniel 7:24 kaj Apokalipso 17:12: " *La dek kornoj, kiujn vi vidis, estas dek reĝoj, kiuj ankoraŭ ne ricevis regnon, sed ricevas aŭtoritaton kiel reĝoj dum unu horo kun la besto.* " Mi alportas gravajn klarigojn al tiu ĉi verso. Dio parolas al Johano kaj nur en lia tempo la " *dek kornoj* " ankoraŭ ne ricevis sian regnon. Poste, la dua parto de la verso celas la tempon de la fino de la mondo fiksita en Apokalipso 17:3, kie, laŭ Apokalipso 16:13 ĝis 17, en la kunteksto de la 6-a ^{el} la " *7 lastaj plagoj de Dio* ", la okcidentaj popoloj entreprenas sian seriozan destinton submetiĝante, por la lasta fojo, al la signo de papa aŭtoritato, la deviga dimanĉo, ĝis la fina dekreto de morto, kiu celas la elektitojn, kiuj restis fidelaj al la sabato sanktigita de Dio, ekde la sepa tago de lia kreado de la tero kaj de ĝia tuta tera kaj ĉiela dimensio. Sed Apokalipso 13:11 metas tiun ĉi finan persekutan agon sub la aŭtoritaton de... Usona Protestantismo falinta sed repaciĝinta kaj ligita per interligo kun la romkatolika kredo. La trompo nun estas klare montrita kaj nur tiuj homaj animoj, kiuj malestimas la dian veron enhavitan en ĝiaj profetaj revelacioj, restos kaptitoj de ĉi tiu ŝajna trompa delogo.

Ĉi tiu fina situacio metos la postvivantojn de la Tria Mondmilito en la saman situacion, en kiu Eva kaj poste Adamo troviĝis antaŭ la allogaj vortoj

parolitaj de la serpento loĝata, inspirita kaj uzata kiel medio de la diablo. Kiel en Genezo en la Edeno de Dio, la elekto de la " *du arboj* ", " *la arbo de vivo* ", bildo de obeemo en Kristo, kaj " *la arbo de scio pri bono kaj malbono* ", bildo de la ribelema malobeo de la diablo, portos eternajn kaj definitivajn konsekvencojn de vivo aŭ morto.

En la finfina spirita tera batalo nomata en Apokalipso 16:16, " *Armagedono* ", hebrea vorto signifanta altvaloran monton, obeo al la Ŝabato reprezentos " *la arbon de vivo* " kaj obeo al dimanĉo, malpurigita ekde sia origino ĉar ĝi estis dediĉita al la pagana sundio, reprezentos " *la arbon de la scio pri bono kaj malbono* ", kies frukto kondukas al eterna morto.

Tiel, ĝis la reveno de Kristo, kiu klarigos la religian situacion de la homoj, la malbeno alportita de la katolika religio portos siajn mortigajn fruktojn sur la tutan ribeleman kristanan homaron. Ĝi ne forlasos ilin, ĝis ilia detruo per la spiro de la Kreinto Dio nomata per multaj nomoj, sed ĉefe tiu de " *Jesuo Kristo* ", kiu malkaŝas sian aspekton kiel la ekskluziva Savanto de pentantaj kaj kontentantaj pekuloj. Li ankaŭ fariĝis, ekde sia venko super la diablo kaj peko, la sola posedanto de la universala juĝo de homoj kaj ĉielaj anĝeloj. Gloro al lia nomo! Vere!

Se ili estus saĝaj kaj inspiritaj de Dio, la gvidantoj de la teraj popoloj povus esti profitintaj de la atestoj pri la spertoj de la urbo Romo. Ili ne estus komencintaj ĉi tiun frenezan aventuron de unuigo de Eŭropo, destinita al fiasko longtempe. Ĉar ili estus lernintaj kiel Romo perdis sian unuecon post invado de loĝantaroj, kiujn ĝi konkeris. Etna miksado estas eksploda bombo, kies detonacio estas prokrastita, sed neniel evitata; la Ĉiopova Dio Jesuo Kristo zorgas pri tio kaj prenas sur sin la taskon ekigi la eksplodon en la momento, kiam Si elektas fari tion.

Mi nun atentigas vin pri la nomo " *Babilono la Granda* ", per kiu la Spirito nomas la urbon Romo, ĉar li ne povas klare mencii ŝian nomon. Laŭ Apokalipso 17:5, ĉi tiu nomo kaŝas " *misteron* ": " ***Sur ŝia frunto estis skribita nomo, mistero: Babelono la granda, la patrino de la malĉastistinoj kaj de la abomenindaĵoj de la tero.*** " Ni jam povas rimarki la fakton, ke ĉi tiu nomo estas skribita " *sur ŝia frunto* ", kiu nomas la centron de ŝia volo kaj tial la signon de ŝia personeco. Kompare, en Apokalipso 14:1, en la tendaro de Kristo, liaj elektitoj portas " *sur siaj fruntoj la nomon de Jesuo kaj la nomon de lia Patro* ": " *Mi rigardis, kaj jen la Ŝafido staris sur la monto Cion, kaj kun li cent kvardek kvar mil homoj, havantaj lian nomon kaj la nomon de lia Patro skribitajn sur siaj fruntoj.* " » La nomo de Jesuo estas ligita al tiu de lia Patro ĉar la restarigo de diaj veroj entreprenita ekde 1843 igas la Sepa-tagajn Adventistojn elekti la solajn kristanojn, kiuj vere plenumas la kriterion difinitan en Apokalipso 14:12: " *Jen estas la pacienco de la sanktuloj: jen estas la observantoj de la ordonoj de Dio kaj la fido de Jesuo.* " Sen la observado de la sabata praktiko postulata ekde 1843, ĉi tiu difino ne povas aplikiĝi. Tiel, la faroj produktitaj de fido konkrete sanktigas la verajn lastajn elektitojn de Jesuo Kristo ĝis lia fina, die glorigita reveno.

Kial la nomo " *Babilono la Granda* " estas mistera? La kialo estas simple komprenebla: ĉar la urbo, kiu portis ĉi tiun nomon en la Ĥaldeo de la reĝo Nebukadnecar, jam ne ekzistas, ĉar kiam Johano ricevis sian vizion de Dio, ĝi jam

estis tute detruita kaj en la loko, kie ĝi estis, restis nur ruinoj, amasoj da brikoj. Tio signifas, ke la nomo " *Babilono la Granda* " estas atribuita de Dio al Romo pro simbola kaŭzo. Jam el Romo, Petro faris komparon inter la granda romia urbo kaj la " *Babilono* " de la antikveco, kiel pruvas ĉi tiu verso citita en 1 Petro 5:13: " *La eklezio de la elektitoj, kiu estas en **Babilono**, vin salutas, kaj ankaŭ Marko, mia filo .* "

La dua demando, kiu aperas, estas do: kial oni donas ĉi tiun nomon al Romo? La respondo estas ankoraŭ tre simpla: ĉar imperia Romo potence reproduktas tiun de la urbo de reĝo Nebukadnecar. En la tempo de Johano, Romo allogis sennombrajn familiojn, kiuj venis al ĉi tiu ĉefurbo serĉante prosperon kaj parton en ĝia grandega riĉeco. En nia nuntempo, simile, grandaj ĉefurboj allogas loĝantarojn pro la samaj kialoj. Ni do povas diri, ke en nia tempo, " *Babelonoj* " multiĝas. Sed en la tempo de Johano, Romo, sola, fiere dominis sian tutan romian imperion, kiu kovris la tutan nuntempan Eŭropon krom Germanio, same kiel Okcidentan Azion kaj la tutan Nord-Afrikan. La nomon " *Babilon* " elektis reĝo Nebukadnecar antaŭ lia konvertiĝo kaj lia rekono de la gloro de la Dio de Daniel. Estas ĝuste ĉar li esprimis per publikaj vortoj sian superregan fierecon kaj kreinton de ĉi tiu nekredeble bela urbo, ke li estis miregigita de Dio dum " *sep jaroj* " laŭ Dan. 4; grava detalo rimarkinda, Dio profetis al la reĝo sian estontan punon en vizio donita jaron antaŭ ol lia buŝo esprimis sian fierecon. La nomo " *Babilono* " estas tial aparte ligita al ĉi tiu verso de Dan 4:30: " *La reĝo ekparolis kaj diris: Ĉu tio ne estas la granda Babelon, kiun mi konstruis por regno per la forto de mia potenco kaj por la gloro de mia majesto?* " La romiaj imperiestroj ankaŭ ĉiuj zorgis pri plibeligi sian ĉefurbon, " *sian reĝan rezidejon,* " per la povo de ilia povo kaj por la gloro de ilia grandiozeco . " Kaj la elekto de nomo fare de Nebukadnecar estis pravigita per la nomo de la urbo nomata " *Babel* ", en kiu, ĝuste en ĉi tiu loko, reĝo Nimrod starigis altan " *turon* " en sia tempo, post la detruiga diluvo. Kiel profeta tipo de niaj ĉefurboj, " *Babel* " havis la specifan karakterizaĵon esti la unua kunvenejo de la postdiluva homaro. Kaj la nomo " *Babel* ", kiu signifas konfuzon, portas en si la anoncon pri la fiasko de ĉi tiuj unuecaj kunvenoj de la homaro. Dio zorgas, ke la fina rezulto estu konfuzo, ĉu per la kreado de lingvoj, en la kazo de la unua " *Babel* ", ĉu per la kolizioj de civilaj militoj, kiel estis la kazo por la romia ĉefurbo post 395.

Se la nomo " *Babilono la Granda* " rilatas al la urbo Romo mem, aliflanke, la resto de la nomo skribita " *sur ŝia frunto* ", " *la patrino de la malĉastistinoj kaj abomenindaĵoj de la tero* ", rilatas al la papa katolika religia institucio, kiu tie establis sian dominan sidejon. Ni tamen rimarku, ke la pagana Romo de ĉiuj epokoj meritas dividi tiujn kriteriojn, kaj tio estas efektive la ideo, kiun Dio volas, ke ni dividu, ĉar por li, Romo restis en siaj du fazoj, pagana poste kristana, kontinueco de abomenindaj paganaj religiaj praktikoj. Por konvinkiĝi pri tiu justa dia vidpunkto, sufiĉas kompari la verkojn produktitajn en ĝiaj du aspektoj. En ambaŭ estas perforto, persekutado, la morto de la kontraŭulo, al kiu papismo kaj ĝia tribunalo de la inkvizicio donas la nomon "herezulo". Herezo konsistas el kontraŭdiri la vortojn kaj juĝojn de Dio? Ne! Ne tiujn de Dio, tiujn de la papo kaj lia religia pastraro, kiujn la justa Jesuo Kristo ne dividas, kaj kiujn li ĉiam kondamnis, ekde sia adopto de la ripozo de la unua tago dediĉita al la gloro de la

romia "nevenkita suno" trudita de Konstantino ^{la} 1-a la 7-an de marto 321; nur 8 jarojn post la dekreto de religia paco subskribita de li en Milano en 313. Tial jam en Daniel 8:12, " *la peko* " citita, imputita al Romo, jam koncernis la rezignon de la sepa-taga Ŝabato favore al la suna ripozo de la unua tago. Ĉi tiu malfideleco estis la kaŭzo de la establado de la papa reĝimo establita en Romo ekde 538. Ni povas facile kompreni la konduton de la elaĉetanta kreinto Dio. Ĉar liaj sanktuloj preferas obei Romon ol lin, li transdonas ilin, por puni ilin, al la kruela kaj persekutanta papa reĝimo, establita ĝuste ekde 538. En Daniel 7:25 kaj Apokalipso 11:2-3, 12:6-14, kaj 13:5 li anoncas en profeta valoro, de jaro, monato kaj tago, la tempon de 1260 jaroj dum kiuj la papa tirana potenco dominos ilin. Ĉe la fino de tiu daŭro, en 1798, la papeco perdas sian oficialan aŭtoritaton, Papo Pio la 6-a estante malliberulo kaj detenita en Valence en Drôme kie li mortis ankoraŭ detenita la sekvan jaron, en 1799. Tamen, la katolika malbeno daŭros sed la dominado kaj subteno de ĝia "tago de la suno" pasas sub la aŭtoritaton de protestanta Ameriko kiu disvolviĝas laŭ tradicia maniero kaj tiel restas ligita al sia "falsa" "tago de la Sinjoro" heredita de la papa katolikismo. Forlasita de Dio ekde la jaro 1843, ĉi tiu protestantismo, kiu " *oni opinias sin viva kaj estas morta* ", laŭ la justa juĝo de Kristo rivelita en Apokalipso 3:1, dominos la universalan registaron formitan de la postvivantoj de la Tria Mondmilito. Suferante la lastajn plagojn de Dio, ili fine decidis ekstermi la kristanojn, kiuj restis fidelaj al la sanktigita Ŝabato de Dio, sed Jesuo atendas ĝis ĉi tiu momento por interveni favore al siaj propraj kontraŭ la lastaj ribeluloj. Tiel, la murdemaj juĝistoj fariĝos la kadavroj forlasitaj sur la tero al la lastaj rabobirdoj. Ili havos manĝaĵon por " *mil jaroj* ", dum kiuj la tero estos dezerta kaj senigita je ĉia homa vivo. Siaflanke, la elektitoj, kiuj restis fidelaj al la sanktigita Ŝabato de Dio, eniros la sabatan ripozon de la sepa jarmilo, por vivi en la ĉiela sekureco de la regno de Dio. Tie, ili laboros por juĝi la malbonajn mortintojn kaj prononcos verdikton pri ĉiu ekzamenita kazo. La tempo de suferado spertita dum " *la dua morto* " estos tiel fiksita por ĉiu persono strikte individue. Samtempe, " *la diablo, Satano* " estos tenata kaptito sur la tero ĝis la fino de la " *mil jaroj* ", kiam, kun ĉiuj resurektitaj ribeluloj, li pereos en la fajro de " *la dua morto* " de la lasta juĝo menciita en Apokalipso 20:11 ĝis 15. La rolo kaj fruktoj de Romo tiel malaperos, neniigitaj por eterneco. Romo fidele plenumis sian destinton profetitan de siaj fondintoj Romulo kaj Remo, la unua murdinto de la dua, laŭ la bildo de la diabla Kaino, kiu mortigis lian fraton Abelon. Tradicio atribuas al tio, ke ili estis mamnutritaj de "lupino", en ŝia aspekto de " *rabomanta lupino* ", Romo ankoraŭ honoris sian nomon. Ni ankaŭ precizigu, ke la latina vorto "lupa", tradukita kiel "lupino", ankaŭ indikas " *prostituitinon* ".

La diaj romiaj lecionoj ankoraŭ povas ŝanĝi la sorton de la homoj hodiaŭ, sed la tempo mallongiĝas kaj ok jaroj, aŭ pli precize sep jaroj antaŭ la fino de la periodo de kolektiva kaj individua graco, estas disponeblaj por fiksi ilian elekton. Kaj ĉi tiu tempo estas eĉ pli mallonga por tiuj, kiuj mortos en la venonta Mondmilito; kiel Dio sciigis al siaj elektitoj, per Daniel 11:40 ĝis 45 kaj Apokalipso 9:15. Vere!

La Sep Mortigaj Mensogoj

Ĉi tie mi alprenas la kontraŭan vidpunkton de la fama esprimo heredita dogme de katolikismo "la sep mortaj pekoj" aŭ, laŭ Romo: fiereco, glutemeco, mallaboremo, volupto, avareco, kolero kaj envio. Se estas vere, ke ĉi tiuj karakterdifektoj estas malaprobindaj kaj kondamnitaj de Dio mem, prezenti ilin kiel kapitalajn pekojn ne estas pravigita. La termino "kapitalaj pekoj" malfortigas la aliajn specojn de pekoj, kiujn Dio metis en ĉefan gravecon. Kaj en sia prioritato, laŭ Jesuo Kristo, la kapitala peko estas blafemo, aŭ mensogo, kontraŭ la Sankta Spirito de Dio. Por plene kompreni ĝian gravecon, vi devas jam scii, kio konsistigas ĉi tiun pekon: temas pri atribui al la diablo la laboron plenumitan de Jesuo Kristo. Kun ĉi tiu klarigo ĉio fariĝas komprenebla. Ĉar la elĉeta morto de Jesuo Kristo estas ofertita al teraj pekuloj kiel la sola rimedo por eskapi la eternan morton kaj akiri eternan vivon de Dio, atribui ĉi tiun principon al la diablo egalas al forigi la solan pordon al savo ofertitan de Dio. La homo, kiu faras ĉi tiun pekon, senigas sin de ĉia ebleco esti savita de la justa dia kondamno, kiu pezas sur li.

Kio do pri la aliaj pekoj? Ni diru jam, ke laŭ Dio kaj la tabeloj de ĉi tiuj dek ordonoj gravuritaj per lia fingro sur ŝtonaj tabeloj, por marki ilian prioritaton super ĉiuj aliaj ordonoj, la nombro de mortigaj pekoj estas dek, kaj ne sep, kiel instruas la romia tradicio. Ĉar peko rezultas el la malobeo de ĉi tiuj dek prioritataj ordonoj, tial vere, ili estas "ĉefaj", vorto prenita de la latina "caput", kiu signifas: la kapo. Kaj ligi la dek ordonojn de Dio kun la homa "kapo" estas realo, ĉar en la kapo de la homo estas lia cerbo, la subteno de liaj pensoj kaj lia persona volo. Jakobo komparis, tre die, la dian leĝon al spegulo, en Jakobo 1:23: "*Ĉar se iu estas aŭskultanto de la vorto kaj ne plenumanto, li similas al homo, kiu rigardas sian naturan vizaĝon en spegulo.*" Ĉi tiu leĝo de la dek ordonoj difinas la normon de eterna vivo en ĝia ankoraŭ tera fazo. Ĉar en la eterneco, ne plu estos patro aŭ patrino por honoro. Ĉi tiu leĝo starigas perfektan normon, kiun neniuj tera homo iam ajn kontentigis ekde la prapeko de Eva kaj Adamo. Necesis atendi la venon de Dio sur la teron en Jesuo Kristo por kontentigi ĉi tiun postulon. Tial la ofero de lia vivo, perfekte justa, por pagi la pekojn de liaj solaj fidelaj elektitoj, havas perfektan efikecon. La pekoj de la elektitoj estas do pekigitaj de Jesuo Kristo, sed tiuj de aliaj homoj restas sur iliaj kapoj, kaj sen akiri lian gracon, eterna morto, tio estas, definitiva neniigo, estas rezervita por ili.

Komence, la leĝo kondamnas al morto la pekulon, kiu ĝin malobeas, kaj sen pento kaj la frukto de pento, aferoj restas tie. Ĉe la elektitoj, aferoj okazas alimaniere. Kiel ĉe la antaŭa, la elektito malkovras sian kondamnon fare de Dio, sed li vidas en la dia leĝo perfektan formon, al kiu li aspiras sukcesi konformiĝi. Dio, kiu sondas lin, konas lian deziron, kaj en Jesuo Kristo, li prenas respondecon pri li, por helpi lin ŝanĝiĝi, por ke li kiel eble plej similiĝu al lia modelo: la Dio farita homo Jesuo.

La Leĝo de la Dek Ordonoj do kondukas nin al Jesuo Kristo, sed kun la celo akiri de li la nemalhaveblan helpon por atingi la perfektan normon de la leĝo. Kaj ĉi tiu nemalhavebla helpo, sub la tuta ĉielo kaj sur la tuta tero, estas havebla nur en Jesuo Kristo.

Unuavide, la leĝo ŝajnas preter niaj homaj eblecoj. Tamen, ĉar en Kristo la elektito eniras la statuson de sklavo, la leĝo fariĝas atingebla. Ĉar, respondante al

la ordono de Jesuo " *malkonfesi sin mem*", la ebleco peki kontraŭ ĉi tiu leĝo malaperas. Efektive, tiu, kiu mortas spirite, jam ne spertas ian ajn personan egoisman deziron. Li povas tiel honori la lastajn "ses" ordonojn koncerne siajn devojn al sia proksimulo, kaj eĉ pli la unuajn kvar. Ĉar koncerne devojn al Dio, gvidate de la amo sentita por li, la elektito ne havas en sia animo la plej etan deziron malobei lin kaj igi lin suferi.

Se mi hodiaŭ kondamnas ĉi tiun esprimon de la "sep mortaj pekoj", estas ĉar ĝi invadis la okcidentan homaron. Ĝi eniris la mensojn kaj malhelpas pekulojn vidi la Dek Ordonojn, per kiuj Dio kondamnas ilin morti, ne unufoje, sed dufoje. La romkatolika religio, kiu estas ĉe la origino de ĉi tiu dogmo, atentigas pri siaj "sep mortaj pekoj" por ignori siajn proprajn atakojn kontraŭ la teksto de la Dek Ordonoj formulitaj de Dio. La atakoj de la diablo celas la ĉefan elementon de dia sanktigo. Post la rezigno de la Ŝabato de la 7-a de marto 321, en la katolika versio, la kvara dia ordono, kiu fariĝis la tria, ordonas la reston de "dimanĉo" kaj adapti la dek ordonojn al la normo de sia praktiko, la "duan ordonon", kiu malpermesas kaj kondamnas siajn kultojn de ĉizitaj bildoj, ĝi simple kaj " *senhonte kaj arogante* " kondamnis de Dio en Daniel 7:8 kaj Apokalipso 13:5, **subpremis** . Sed por kaŝi sian krimon, ĝi kreis la ordonon pri "la faroj de la karno", por konservi al ili la nombron de "dek". Sed kiu zorgas pri la ŝanĝoj faritaj en la dia leĝo fare de homa aŭtoritato? La elektitoj de Kristo kaj nur ili.

Por fini ĉi tiun temon, mi do memorigas vin, ke la sango de Kristo efikas por forlavi ĉiajn formojn de peko, kondiĉe ke la kulpulo pentas kaj montras sian sincerecon per ŝanĝo de konduto, kiun Dio nomas " *la frukto de pento* ". Estas ĉi tiu " *frukto de pento* " postulata de Dio, kiu forigas de kristana savo la aspekton de "etikedo", kiun falsa kristanismo donis al ĝi kie ajn ĝi estas reprezentita sur la tero.

Mortigaj Pacoj kaj Perfidoj

GRAVA - GRAVA - GRAVA

Mi ĉi tie traktas temon de ekstreme serioza pripensado kun konsekvencoj.

En ĉiuj landoj, precipe dum militaj tempoj, ŝtatperfido estas puninda per morto. Por la ĉiela regado, tio estas eĉ pli vera kaj sisteme aplikata. Unue, Judas Iskariota, unu el la dek du apostoloj dungitaj de Jesuo Kristo, perfidis lin transdonante lin al la templaj gardistoj en la vespero de mardo, la 3-a de aprilo, 30. Judas simple volis devigi Jesuon preni la potencon kaj regi kiel Reĝo de la Judoj. Komence de la Paska semajno, la juda popolo bonvenigis lin, donante al li gloron en ĉi tiu rolo. La problemo estis, ke neniuj homoj tiutempe havis ĝustan komprenon pri la rolo de la profetita kaj atendita Mesio. Dio sole havis ĉi tiun scion. Superfortita de forta pentado, kaj vidante neniun elirejon por siaj espero kontraŭdiritaj de la faktoj, Judas decidis pendigi sin. Post la tera ministerio de Jesuo, li estis la unua perfidulo kaj prenis la morton, kiun lia perfido meritis.

Post Judaso, Jesuo estis viktimo de nacia perfido fare de preskaŭ la tuta juda popolo. Cezaro estis preferata al Jesuo, kaj la murdema rabisto Barabas al la

milda kaj dia Mesio. En la jaro 70 p.K., nacia perfido ricevis sian dian punon per la romiaj armeoj, kiel antaŭdiris Dan 9:26.

En la jaro 321, la 7-an de marto, en Okcidento, la kristana kredo perfidis Jesuon Kriston obeante la imperiestron Konstantino, malprofite al la Kreinto Dio, kiu enkarniĝis en la karno de Jesuo Kristo. Ĉi tiu perfido jam estis punita per la unuaj kvin trumpetoj rivelitaj en Apokalipso 8 kaj 9. Ĉiuj ĉi tiuj punoj alportas morton al la homaro, la punon de perfiduloj.

Dum la tempo de la Protestanta Reformacio, perfido al Kristo esence baziĝis sur nescio pri la tempo. La plej fidelaj konservis la fidon ĝis malliberejo, galeroj aŭ morto. Dio konsideris ĉi tiun tempon de nescio, ĉar religia mallumo dominis la tutan kristanan Okcidenton de 321 ĝis la 12-a kaj 16-a jarcentoj, sinsekve markitaj de du proklamantoj de dia lumo, Petro Valdo kaj Martin Lutero. La plimulto de aliaj protestantoj de ĉi tiu Reformacio, precipe la hugenotoj en la Cevenoj, reagis iom kiel Judaso, kaj ilia tre karna spirito puŝis ilin preni armilojn kaj batali kontraŭ la tendaro de malbono per ĝiaj propraj armiloj. Ili simple neglektis atenti la instrukciojn donitajn de Jesuo Kristo, kiu malpermesis al siaj apostoloj uzi la armilojn, kiujn li petis ilin kunporti; tio, ĝuste en la horo de sia aresto. Kvankam tre fervoraj kaj kuraĝaj, tiuj, kiuj agis tiel, ne konformis al la normo de fido instruita de Jesuo Kristo. Post la forpaso de la drakenaj atakoj de Ludoviko la 14-a, la persekutoj malfortiĝintaj kaj la protestanta kredo forpelita el Francio kaj ĉiuj landoj dominitaj de la katolika kredo, la papa romkatolika religio restis sen konkurenco. Tiam Dio levis la Francan Revolucion de 1789 por puni ĉi tiun religion kaj ĝian monarĥan subtenon, kiu restis surda kaj ribelema al la invito al pento reprezentitaj de la mesaĝo de la reformita kredo. Bone komprenu tion. La katolika religio estis levigita de Dio por puni la rezignon de la Ŝabato de la 7-a de marto 321. Jarcentoj da mallumo poste sekvis unu la alian ĝis la tempo de la mesaĝoj de la Reformacio. Kaj ĉi tiuj mesaĝoj ofertas al la heredantoj de la katolika kredo la ŝancon vere konvertiĝi al la vera kristana religio, se ne en la perfekteco de 1844, almenaŭ sur la protestantaj bazoj, kiuj donas al savo per graco kaj al la Biblio la fundamentan lokon en ilia kredo.

Alia perfido venas poste, la adventista perfido. Sed ni rimarku la gravecon de la ŝanĝo en la kunteksto. La antaŭaj perfidoj estis efektivigitaj en tempo de konstantaj religiaj militoj, pli-malpli intensigitaj. Kaj enirante tempon de religia paco establita super ĉiuj okcidentaj kristanaj popoloj, kiel rivelita en Apokalipso 7:1, la rolo de paco alprenas la karakteron de malbeno por la fido ĝenerale. Post la provoj de la fido spertitaj en Usono, la malgranda, elektita adventista grupo estas plena de fervoro por la Ŝabato, kiu estis iom post iom adoptita ĝis 1873, kiam Jesuo lanĉis sian laboron de universala konvertiĝo al la sepa-taga adventista fido. Kondiĉe ke la mesaĝo estas transdonita sen esti malfortigita, konvertiĝoj estas atingitaj. Ĉar mi emfazas gravan mesaĝon ĉi tie. Por kiu celo Jesuo savas nin? Aŭ pli klare ankoraŭ, kion Jesuo atendas de tiuj, kiujn li savas? Multaj eble ankoraŭ ne komprenis, sed la savitaj elektitoj fariĝas soldato de Kristo. Soldato de speciala speco, ĉar lia ekipaĵo estas la kasko de savo, la kiraso de justeco, la zono de vero, la glavo de la Spirito, kaj anstataŭ ŝuoj, la fervoro de la evangelio. Sed kiel ĉiuj soldatoj, tiuj de Kristo estas engaĝitaj batali kontraŭ la malamiko de Dio per la kiraso de Dio. La zono de vero sugestas kapablon publike prezenti dian veron.

Proksima batalo kun la malamiko estas defendo kaj tuj kiam la okazo prezentas sin, ofensivo. Pasiveco en militado ne utilas al iu ajn. La samo validas por la milito, kiun Jesuo kondukas kontraŭ la tera tendaro de la diablo. Ĉiu, kiu aŭdas kaj respondas al lia voko en graco, devas esti konvinkita, ke, kiom ajn malfortaj ili povas esti, la viroj kaj virinoj savitaj de Jesuo devas meti sin sub lian regadon kaj esti disponeblaj por esti uzataj de li laŭ liaj momentaj bezonoj. Ĉi tiujn postulojn honoris la fondaj patroj de Adventismo. Sed en mallonga tempo, la adventista institucio burokratiziĝis, fervoro por la vero malfortiĝis pro la sinsekvo de religia heredaĵo, kaj jam dum ŝia vivo, la mesaĝistino de la Sinjoro, Ellen Gould-White, kondamnis la apostazion de la Eklezio. Ni analizu kio okazis. La fondintoj estis elektitaj post la testo de ilia kredo, sed la heredantoj eniris la verkon sen ke ilia kredo estu provita de Dio. La tuta verko tiel pasis sub la dominado de homoj, kiuj ne estis konvertitaj, sed pli simple konvinkitaj, ke la religio de ilia patro estis la plej bona. Amo al la vero ne estas priparolata ĉi tie; la reago baziĝas sur ŝajna evidenteco, do pravigita. La frukto akirita de Dio estas minimuma, kiel la varmeco de Laodicea. Kaj je ĉi tiu nivelo de kredo, la ebleco de perfido estas tre proksima. Kie fervoro por la vero ne bolas, perfido neeviteble prezentiĝas. Jen kie la intereso pri paco inter homoj ekvalidas. Kaj ĉi tiu paco estas des pli ŝatata, ĉar Dio establis ĝin en ĉiuj okcidentaj kristanaj popoloj. Paco antaŭenigas internaciajn rilatojn, kiu antaŭenigas komercon kaj internaciajn vojaĝojn, kaj la oficiala eklezio de Kristo ne eskapas ĉi tiun delogan kaj agrablan altiron. Paco subite fariĝas la celo de la kristana kredo. La perfido estas en tiu momento kompleta, ĉar siaflanke Jesuo, la Savanto de siaj elektitoj, diris: "*Ne pensu, ke mi venis por alporti pacon sur la teron; mi venis ne por alporti pacon, sed glavon.*" Li tiam rimarkas la breĉon inter ĉi tiuj vortoj de Kristo kaj ĉi tiu koncepto pri paco de la oficiala kredo. La institucio forlasis la vojon kaj deflankiĝis; ĝi troviĝas sur la larĝa vojo, kiu kondukas tra paco al eterna pereco. Ĉar sur la vojo de vero desegnita de Jesuo, liaj veraj elektitoj batalas per la glavo de la Spirito kontraŭ la mensogoj disvastigitaj de falsaj Kristoj kaj la diversaj aspektoj de falsa kredo.

Por konkrete klarigi ĉi tiun tendencon al perfido, ni devas kompreni jenon: Komence, Adventismo proklamas la atendon de la reveno de Kristo sed jam ne havas daton por fiksi ĝin; ĝi instruas obeon al la Ŝabato kaj kondamnas la diablan originon de dimanĉo. La ago portas fruktojn ĉar ĝi donas al tiuj, kiuj aŭdas ĉi tiujn mesaĝojn, bonajn kaj sanigajn kialojn por respondi al ĝiaj invitoj, kiuj konsistas el pridubado de la religia heredaĵo transdonita de tradicio. Poste, en dua fazo, la intereso pri paco transprenas. Kion ni faras do? Ni ankoraŭ instruas la Ŝabaton, sed ni evitas kritiki la kontraŭan elekton faritan de la kontraŭa religio. Ĝi finiĝis; Kristo estas perfidita, estos nur kelkaj pasemaj, epizodaj kaj vere partaj konvertiĝoj. La interparolanto jam ne aŭdas la mesaĝon, kiu devigis lin pridubi sian hereditan religian pozicion.

Tial, kiu ajn vi estas, kaj kia ajn estas via malforteco, memoru, ke konvertiĝo al la dia Ŝabato de la vera "sepa tago", kiu estas "**Sabato**", estas akirebla de via proksimulo nur se vi akompanas ĝian prezenton kiel "*sigelo de la vivanta Dio*", per ĝia malo, "*la marko de la besto*", kiun vi povas atribui al la "**dimanĉo**" de la papa katolikismo heredita de la imperiestro Konstantino la 1-a sub la nomo de la "Nevenkita Suno"; ago, kiu malpurigis la unuan tagon de la

semajno kaj igis ĝin eterne malinda prezenti ian ajn kulton al la Kreinta Dio. La morto, kiun Dio aldonas al la resto de la unua tago, plene pravigas la bezonon de ĉi tiu preciza identigo. Ĉi tiu dia juĝo estis ignorita de homoj tro longe. Ni havas nur kelkajn jarojn restantajn por igi ilin malkovri ĉi tiujn sanigajn verojn, ĉar la milito kondukita de Jesuo Kristo ne finiĝos ĝis lia reveno, kun lia plena venko super ĉiuj siaj malamikoj. Sed en ĉi tiu milito, liaj soldatoj estas ni. Ni, kiuj estas liaj disĉiploj vokitaj akiri de li la elekton multe pli altan en valoro super la militkrucoj aŭ la krucoj de la Legio de Honoro de homoj. Nia rekompenco estos multe pli granda kaj eterna.

Utila memorigilo: en sia Apokalipso, Jesuo punas kaj kondamnas la "malkuraĝulojn" kaj ni ĵus vidis kiom da intereso pri paco karakterizas ilin.

Dio donas bonon kaj malbonon

Ĉi tiu studfako estas necesa en nia tempo pro du kialoj: unuflanke, fido kaj intereso pri vera religio fariĝis maloftaj, kaj aliflanke, azia religia penso penetris la mensojn de granda nombro da okcidentanoj. Por la ĉinoj, la vivo kontraŭstaras bonon kaj malbonon, "Jin" kaj "Jang", du konceptojn absolutajn, sed egalpovajn. Sen dia inspiro, ĉi tiu penso tamen restas logika, ĉar sur la tero ĉio havas antaŭ si sian absolutan malon. Kaj multaj paganaj religioj reproduktas ĉi tiun modelon, kie dioj alfrontas kaj batalas unu kontraŭ la alia, reproduktante la difektojn de homaj karakteroj.

Kontraste al ĉi tiu modelo, la religio de la sola Dio rivelita per la vivsperto de la hebrea popolo instruas al ni, ke ĉio, ĉiu vivo kaj vivoformoj, ŝuldas sian ekziston al ĉi tiu sola Dio, senlima en ĉiuj imageblaj domajnoj. Kontraŭe al ĉi tiu "Ĉiopova" "Jing", ne ekzistas "Ĉiopova" "Jang", ĉar ambaŭ estas en li. Tamen, ni ankoraŭ vivas en kunteksto, kie malbono ankoraŭ havas sian ekzistkialon. Antaŭ ol la problemo de malbono estas tute solvita per la detruo kaj neniigo de ĉiuj malamikoj de Dio, ĉar ili elektis sekvi la vojon de malbono, la kreinta Dio, kiel la granda universala juĝisto, kaŭzas malbonon al malobeemaj homoj organizante la kondiĉojn de puno sur la tero. Neniu povas trudi sian volon al li kaj la tendaro de la ĉiela aŭ tera "Jang" ne povas malhelpi lin plenumi siajn punajn kondamnojn. Tiel, danke al la Biblio skribita laŭ lia diktaĵo kaj sub lia inspiro, la fido al la vera Dio protektas verajn kredantojn kontraŭ paganaj mensogoj kaj la ĉarlatanado, kiu ekspluatas ilin. Ĉar laŭ la pagana koncepto, homoj provas gajni favoron super malamikaj kaj malbonaj diaĵoj per pago de mono. La vera Dio, tamen, ne estas aĉetebla, ĉar li ne havas bezonon, kiun li ne povas kontentigi. Li ne nur ne estas aĉetebla, sed li ankaŭ estas tiu, kiu elaĉetas la animojn de siaj elektitoj. Kaj por akiri ilin, li venis sur la teron por kompensi iliajn pekojn anstataŭ ili, en doloro kaj malrapida agonio. Li estis tiel krucumita ĉe la piedo de la Monto Golgota. Kaj mi memoras tion, ĉar ĝi estas por li la temo de lia gloro, li donis, libervole, sian vivon kiel oferon de pentofaro. Li volis averti siajn apostolojn, dirante al ili en Amos 3:6: " *Ĉu oni blovas trumpeton en urbo, kaj la popolo ne timas? Ĉu okazas malfeliĉo en urbo, kaj ne JaHVéH faras ĝin?* " Ĉi tiu demando estas fakte la jesa respondo de Dio, parolita per la profeto Amos.

Tia memnego donis al Jesuo Kristo ĉian potencon en la ĉielo kaj sur la tero laŭ Mateo 28:18: " *Jesuo venis kaj parolis al ili, dirante: 'Al mi estas donita ĉia potenco en la ĉielo kaj sur la tero.* " Reviviĝinte, estas en la naturo de la Ĉiopova Dio, maskita per homa aspekto, ke li tiel anoncis ĉi tiujn aferojn al siaj amataj apostoloj kaj disĉiploj. La perfekta dieco de Kristo jam ne plu estas demonstranda, sed asertenda al ĉiuj siaj ĵaluzaj kaj malbonaj kontraŭuloj. La vera kredanto trovas pruvon ĉar li serĉas ĝin kie Dio metis ĝin: en sia sankta Biblio kaj nur en ĝi. Ĉar kion valoras homaj atestoj kompare kun tiuj, kiujn Dio kolektis en sia sankta skriba vorto de la Biblio, krom nur la Biblio? Ĉar ĉiuj aliaj religiaj skribaĵoj devas esti kongruaj kun liaj diaj diktitaj aŭ inspiritaj deklaroj. Dio organizis ĝin por konsistigi la normon de ĉiuj siaj revelacioj ĝis la glora reveno de Kristo. Tial ĉiuj miaj studoj prezentitaj en ĉi tiu verko, kaj en aliaj jam produktitaj, baziĝas sur ŝlosiloj donitaj de la Biblio.

En Jesuo Kristo, vere, Dio malkaŝis sian grandan amon por siaj elektitoj kaj ĉiuj siaj kreitaĵoj, kiujn li ankoraŭ vokos per diversaj rimedoj ĝis la tempo de la fino de graco, kiu alproksimiĝas kaj, en ĉi tiu printempo de 2022, estas sep jarojn antaŭ ni. Sed ĉi tiu superfluo de amo ne devas kaŝi de niaj okuloj la fakton, ke Jesuo Kristo ankaŭ kapablas puni egoisman, ribeleman, kruelan kaj murdeman homaron severe kaj senkompate, ĉar li mem estas la absoluta malo de ĉi tiuj karakterkriterioj. Ĉi tiuj difektoj troviĝas sur la tero nur ĉe homoj, kaj ili estas konsiderataj de Dio des pli respondecaj, ĉar li donis al ili la kapablon je inteligenteco. Plej ofte, bestoj mortigas por manĝaĵo, sed la homo povas mortigi por la plezuro, kiun li ricevas de ĝi. Lia malboneco konstruas liajn malfeliĉojn kaj la suferon, kiun ili kaŭzas. Por la Dio de amo, atesti ĉi tiujn aferojn estas dolora afero, kiun li eltenas atendante la benitan horon, kiam la malbono estos neniigita de li. Tiu tempo venas kaj alproksimiĝas, sed antaŭ ni "sep jaroj" de ĉeno de teruraj aferoj devas ankoraŭ pasi laŭ la regula ritmo de horoj, tagoj, monatoj kaj jaroj.

Kiam li punas, Dio povas fari ĝin rekte mem, kaj eĉ se li sendas anĝelojn, li estas tiu, kiu batas. Ĉar la fonto de potenco estas en li sole; ĉu por krei aŭ por detrui. Ĉio, kio vivas kaj ekzistas, restas sub lia konstanta kontrolo. Nenio eskapas lin, kaj lia dia memoro estas senlima. Nur pro amo al tiuj, kiuj restas fidelaj al li, Dio dividas siajn agojn kun ili: ĉielaj anĝeloj kaj teraj mesaĝistoj estas nur " *senutilaj servistoj* ", al kiuj li konfidas agojn por plenumi, ĉar li povus fari ĉion memstare. Nu, ekzistas du specoj de malbono: tiuj, kiuj estas frukto de la malboneco de la diablo, kaj tiuj, kiujn la bona kaj justa Dio kaŭzas al la malfideluloj kaj al tiuj, kiuj malestimas lin. Dio regas la naturon, kaj neniu vulkano erupcias sen la rajtigo de Dio. Je la skalo de la planedo kaj la plej malgranda loko, li direktas la ventojn, kreas ŝtormojn, detruajn tornadojn kaj englutas ciklonojn, kiuj ekigas imponajn potencojn, super kiuj la homo ne povas agi. Sed apud ĉi tiuj rektaj personaj agoj, Dio ankaŭ submetas la ribeleman homaron al la malbenoj, kiujn la diablo senĉese kaŭzas al ĝi. Satano kaj liaj demonoj tiel fariĝas la helpantoj, kiuj disvastigas malbonon anstataŭ li. Sed iliaj malbonaj agoj inspiritaj de la malbonaj homoj, kiuj ilin ekigas, ŝuldiĝas al la decido de la supera kreinto Dio, kiu tial restas bona, la sola pretendita aŭtoro, kiu donas " *bonon kaj malbonon* ".

Ami Dion kaj la proksimulon: amo kiel paro

Ĉi tiu nova studo ekzamenos la diversajn situaciojn kaj homajn konsekvencojn de amo al Dio.

En Sia dia saĝo, Dio trovis la vortojn, kiuj perfekte difinis la levitan problemon, dirante per Jesuo Kristo, en Mat. 22:36-40: "***Majstro, kiu estas la granda ordono en la leĝo?*** Jesuo respondis kaj diris al li: Amu la Eternulon, vian Dion, per via tuta koro kaj per via tuta animo kaj per via tuta menso. ***Ĉi tiu estas la unua kaj granda ordono*** . ***Kaj la dua estas simila al ĝi*** : Amu vian proksimulon kiel vin mem. De ĉi tiuj du ordonoj dependas la tuta Leĝo kaj la Profetoj. "

Tiu perfekta dia difino de amo tamen prezentos problemojn en siaj aplikoj en diversaj situacioj. En tiu ideala bildo mankas unu ento, kies malutila rolo ŝanĝos multajn aferojn: tiu de la diablo aŭ liaj ribelemaj kolegoj. Por unuopa homo kiel mi, tri entoj eniras "la scenon": Dio, la diablo kaj la homo. Lia spirita situacio dependas nur de lia propra elekto: li aŭskultas Dion aŭ aŭskultas la diablon. Se li amas Dion, laŭ la ordono de Jesuo, li jam ne aŭskultas la diablon kaj zorgas ne obei liajn proponojn. La problemo tiam estas facile solvita. Sed ĉe paro, ne plu estas tri, sed kvar entoj, kiuj agas: Dio, la diablo, la viro kaj la virino.

En la plej bona kazo, ekstreme malofte, ambaŭ homaj geedzoj estas de la sama spirita nivelo; ambaŭ amas Dion super ĉio, kaj en ĉi tiu interkonsento, amo kaj kompreno estas perfektaj. Sed, kiel mi precizigis, ĉi tiu kazo estas tre, tre malofta kaj Jesuo ankaŭ dividas ĉi tiun penson, ĉar li mem deklaris, en Luko 17:34: " *Mi diras al vi, en tiu nokto du homoj estos **en unu lito** , unu estos prenita kaj la alia lasita* ; ". Estas interese rimarki, ke la disiĝo inter la elektita persono kaj la falinta persono ne estos plenumita ĝis la reveno de la glora Kristo. Ĉi tio signifas, ke ili povas kaj devas, kiom eble, resti kune dum sia restado sur la tero. Sed mi diras: kiom eble, ĉar estas kazoj, kie ĉi tio fariĝas neebla.

La dua plej ofta kazo estas kiam ambaŭ geedzoj servas la diablon sen scii aŭ voli, kaj tial senkonscie. Paradoxse, ĉi tie denove, la vivo de la paro povas preni ŝajne sukcesan formon. Harmonio eblas ĉar, unuiĝintaj en reciproka amo aŭ unuiĝintaj en akceptita egoismo, la du geedzoj povas konsenti. Problemoj pro tiu egoismo tamen povas ekesti, sed sen seriozeco, ĉar la demonoj klopodos antaŭenigi la sukceson de tiu ĉi tipo de paro, por pli bone malhelpi Dion. Kaj en la plej malbonaj kazoj, disputoj povas konduki al murdo. Ĉar tio eblas por rilato ne protektata de Dio. La juĝo rivelita de Dio permesas al mi doni kiel ekzemplon la paron formitan de protestanta geedzo kun katolika aŭ juda, ortodoksa, islama aŭ adventista geedzo laŭ tradicio. Submetita al la sama spirita statuso, kaj sen fanatika religia sindediĉo, la harmonio de la paro restas ebla kaj paca.

La tria kazo estas la paro formita de elektita edzo/edzino kaj agnostika edzo/edzino. Por la elektita edzo/edzino, la avantaĝo de la agnostika edzo/edzino estas, ke li/ŝi ne estas ligita al specifa ideo. Li/ŝi estas do transformebla. Estas ankoraŭ necese, ke ĉi tiu agnostikismo ne prenu la formon de batalema ateismo, kiu tiam respondus al la kvara situacio menciita en ĉi tiu studo. Ĉi tie denove, sen

fanatikeco de la du edzoj/edzinoj, la interkonsento restas ebla, sed la kunvivado inter du spiritoj tiel kontraŭaj kiel tiu de Dio kaj tiu de la diablo malfaciligos la aferojn. Tamen, mi memorigas ĉi tie, ke la homo havas ĉiun eblecon rezisti la diablon kaj malakcepti lin, kiel estas skribite en Jakobo 4:7: " *Submetiĝu do al Dio; rezistu la diablon, kaj li forkuros de vi.* " Tamen, la agnostikulo ne kredas je la ekzisto de la diablo pli ol je tiu de Dio. Tial estos malfacile kaj eĉ neeble rezisti lin sen la helpo de Dio. Ĉio do ripozos sur la spirita edzo/edzino, kiu konscias pri la situacio. Li do devos nenion ŝanĝi kaj pliigi sian atenton kaj siajn montrojn de amo por sia nespirita edzino/edzo. Tiel ke, anstataŭ riproĉi lin pro lia amo al ĉi tiu nevidebla Dio, la nekredanta edzino/edzo aprezas lian novan religian engaĝiĝon. Kaj en ĉi tiu aprezo, lia disponebla koro kaj menso povas esti gajnitaj de la amo de Dio. Sed eĉ se tio ne estas la kazo, la paro povas postvivi kaj daŭrigi ĝis la reveno de Kristo, kiam Dio definitive disigos ilin.

La kvara kazo estas tiu de la paro formita de elektita edzo/edzo kaj spirite engaĝita falinta edzo/edzo. En ĉi tiu tipo de paro, la konflikto inter Dio kaj la diablo estas permanenta. En ĉi tiu proksima batalo, la malamo inspirita al la edzo/edzo submetita al la statuso de la diablo malebligos ĉian proksimiĝon inter la edzoj/edzoj. En ĉi tiu kazo, la klopodoj de la elektitoj estos vanaj kaj senutilaj. Ni havas ĉi tie la formon de la rilatoj anoncitaj de Jesuo Kristo en Mat. 10:34-35-36: " *Ne pensu, ke mi venis, por sendi pacon sur la teron; mi venis ne por sendi pacon, sed glavon. Ĉar mi venis, por meti homon kontraŭ lian patron, kaj filinon kontraŭ ŝian patrinon, kaj bofilinon kontraŭ ŝian bopatrinon; kaj la malamiko de homo estos liaj propraj domanoj.* " Kaj li aldonas post ĉi tiuj vortoj en verso 37: " *Kiu amas patron aŭ patrinon pli ol min, ne estas inda je mi; kaj kiu amas filon aŭ filinon pli ol min, ne estas inda je mi.* "

Ni devas rimarki la fakton, ke laŭ liaj vortoj, Jesuo Kristo ne mencias la virinon. Kaj la kialo por ne mencii ŝin estas, ke Dio faris la paron " *unu karno* ", kiu devas batali por sia savo. Kune, la du geedzoj devas rezisti kaj resti unuiĝintaj kontraŭ la diversaj eksteraj malprosperoj reprezentitaj de la patro, la patrino kaj la infanoj mem, ĉar ili estas individuoj en si mem, kiuj estas, ĉefe por siaj du gepatroj, estaĵoj kreitaj de Dio per la principo de la karno. En la tempo de Jesuo, la geedza paro baziĝis sur la regado de la viro, la viro, kaj la virino ne rajtis kontesti ĉi tiun aŭtoritaton legitimitan de Dio kaj lia popolo. Tial, ĉar la virino havis la devon sekvi sian edzon, la religia elekto de ĉi-lastata estis trudita al lia edzino. En juda paro, la fido al Kristo ne malebligis la kunekziston kun la nekonvertita geedzo. Mi memorigas vin, ke la rilato kun la vivanta Dio Jesuo Kristo estas de spirita naturo. Ĝi estas spertata de la konvertita geedzo en la sekreto de sia koro aŭ pli precize en siaj intimaj pensoj. La unuaj kristanoj observis la Sabaton kaj la judajn religiajn principojn hereditajn de siaj patroj. Ilia sola diferenco estis, ke ili jam ne praktikis la ritojn rilatajn al " *ofero* kaj *oferoj* "; tio laŭ la dia plano ligita al la nova interligo en Kristo, kiel rivelita en Dan. 9:27: " ***Li faros firman interligon kun multaj dum unu semajno, kaj dum duono de la semajno li ĉesigos oferon kaj oferon** ; la dezertuloj faros la plej abomenindajn aferojn, ĝis la detruo kaj tio, kio estas decidita, falos sur la dezertulojn.* "

Ni vidas, ke krom ĉi tiu aparteco, la kuniĝo de la paro formita de konvertito al Kristo kaj nekonvertito, nefanatika judo povus permesi al ili vivi

kune. Amo al Dio ne kontraŭas la tera kaj karna amo de geedzoj unuiĝintaj en reciproka **fideleco**, kiu sola konsistigas veran geedzecon. Dio altigas kaj levas super ĉio ĉi tiun principon de fideleco, ni komprenas do, ke li ne facile pravigas la disiĝon de paro, dum ekde la Genezo, lia agado konsistas ĝuste en la disiĝo de kreitaĵoj. La statuso de la paro estas tiu de " *formado de nur unu karno* ", do, principe, neapartigebla. Kaj kiam ĝi okazas, la disiĝo ne devas veni de la elekto de la spirita edzo unuiĝinta al Dio, sed de tiu, kiu estas senkonscie submetita al la diablo. Li devas esti la unua, kiu laciĝas de konflikta vivo kune. Ĉar la paro havas vokon vivi kune por dividi reciproke amon. En la moderna vivo, la laŭleĝeco de geedza egaleco igis la vivon eĉ pli problema por geedzoj. Jam ne devigita sekvi la elektojn de sia edzo, la edzino venas en konflikton kun li. La ŝancoj resti kune ĝis la reveno de Kristo malpliĝas, preskaŭ ĝis malapero. Ĉar la opozicio inter du individuoj estas sen solvo; tial en dia simbolismo la nombro "du" estas la simbolo de neperfekteco. La idealan paron gvidas " *estro* ", kiu mem devas esti laŭ la bildo de " *Kristo* " laŭ Efezanoj 5:23: " *Ĉar la edzo estas la kapo de la edzino, kiel Kristo estas la kapo de la eklezio, lia korpo, kaj de kiu li estas la Savanto.* " Ĉi tiu verso substrekas la grandegan respondecon de la viro, ĉar lia regado postulas de li ekvivalenton: li devas kondukti al sia edzino kiel Kristo kondukas al la Eklezio, sia Elektito. Kaj se li ne plenumas ĉi tiun postulon, la submetiĝo de lia edzino al li jam ne havas ian ajn signifon sub la juĝo de Dio.

Laŭ lia juĝo, Dio ĉiam postulas pli de tiuj, kiujn li iluminis. Lia supera scio igas lin eĉ pli respondeca al tiuj, kiuj ne havas lian scion. Tial, en kazo de religie konflikta kuniĝo, la iluminita geedzo devus decidi apartigi siajn korpojn nur kiam devigita kaj limigita de la situacio kreita de la elekto de la neiluminita geedzo. La elektitoj de Jesuo Kristo ne devus kompari sian amon al Dio kun la tera amo dediĉita al sia geedzo. Ĉi tiuj du specoj de amo estas perfekte kongruaj kaj komplementaj, ĉar se la ĉielo havas siajn postulojn, la karna vivo ankaŭ havas siajn proprajn. Kaj havante sian originon en la sama Kreinto Dio, ĉi tiuj du amoj estas same legitimaj. Tio signifas, ke spiritaj devoj ne devus damaĝi karnajn devojn kaj inverse.

De la komenco, en Genezo 2:24, Dio profetis pri la bezono por geedzoj izoli sin, disiĝante de siaj gepatroj: " *Tial viro forlasos sian patron kaj sian patrinon, kaj aliĝos al sia edzino, kaj ili fariĝos unu karno* . " Sur la tero, ĉi tiu modelo elektita de Dio celis antaŭenigi la protekton de la formita paro. Sed, reale, dirante ĉi tiujn aferojn, Dio profetis la planon de sia interligo en Kristo kun sia " *Fianĉino* " konstituita de la kunveno de siaj elektitoj elaĉetitaj el la vivo sur la tero. Ve, en sia homa apliko, ĉi tiu perfekta idealo nur malofte estos atingita. La grandaj elektitoj de la Biblio, kiel Noa, Abraham, Isaak, Moseo kaj Ijob, ŝajnas esti sukcesintaj en sia vivo kiel paro, favoritaj, vere, de la patriarka vivo de sia tempo. Sed la atingita sukceso estis ĉefe la fakto, ke iliaj edzinoj estis elektitaj por ili de Dio, antaŭ ol ili renkontis ilin. Tio estis la kialo de iliaj maloftaj sukcesoj, kaj la kazo de Isaak kaj Rebeka estas aparte revelacia.

Alfronte al diversaj malprosperoj, la postvivado de la paro dependos de la amo, kiu kunigas du estaĵojn. Kaj pri ĉi tiu temo, kiam eble, ĝi devas uzi ĉiujn disponeblajn armilojn kaj, precipe, tiun de la karna plezuro, kiun la geedzoj alportas unu al la alia. Paŭlo instruis pri ĉi tiu temo en 1 Kor. 7:1 ĝis 7. En verso

1, li elvokas la idealan kazon de vera celibato, dirante: " *Pri la aferoj, pri kiuj vi skribis al mi, mi opinias bone por viro ne tuŝi virinon.* " Sed li poste klarigas kaj diras: " *Tamen, por eviti malĉastecon, ĉiu havu sian propran edzinon, kaj ĉiu virino havu sian propran edzon.* " Dio povas nur aprobi ĉi tiun ideon kaj tial malaprobi poligamion. Kaj Paŭlo plue precizigas: " *La edzo redonu al sia edzino tion, kio estas al ŝi, kaj la edzino faru tion same al sia edzo.* " » Li poste pravigas siajn vortojn: " *La edzino ne havas aŭtoritaton super sia propra korpo, sed la edzo havas; kaj simile, la edzo ne havas aŭtoritaton super sia propra korpo, sed la edzino havas.* " Jen mi proponas plian klarigon: soleca plezuro estas malpermesita ĉar ĝi distordas la savan planon de Dio: La Elektito, la " *Fianĉino* " de Kristo, devas akiri sian plezuron nur en sia " *Edzo* ", Jesuo Kristo. Malobeante ĉi tiun karnan principon, homoj distordas la planon de Dio, ion kion ili punas severe, sekvante la ekzemplon de Moseo, kiu frapis la rokon ĉe Horeb dufoje, dum, profetante la morton de Kristo, li supozeble frapis ĝin nur unufoje. Komprenante la kialon de la postuloj de Dio, la Elektito trovas motivon por konsideri ilin. Por la Kreinto Dio, spirita vivo kaj karna vivo estas unu. Kion li postulas spirite, estas postulata ankaŭ en sia tera karna formo. Paŭlo tiam diras en verso 5: " *Ne senigu unu la alian, krom se per interkonsento por kelka tempo, por ke vi dediĉu vin al preĝado; kaj poste kuniĝu denove, por ke Satano ne tentu vin per via sinregado.* " Sed li poste klarigas: " *Mi diras tion arogante, ne kiel ordonon.* " Ĉi tio ne estas ordono, sed saĝa kaj klera konsilo. Ĉar la argumento havas pezon, ĉar la fizikaj kaj psikologiaj bezonoj ne kontentigitaj en la paro estos serĉataj de iuj ekster la paro, en adulto kondamnita de Dio. La karnaj rilatoj de la paro ne nur celas generadon. Ili ankaŭ utilas por nutri la ligon, kiu unuigas la du geedzojn.

Konsiderante ĉi tiujn instruojn, ni povas kompreni, ke pro fervoro por Dio, tiuj vokitaj de Kristo faras gravajn erarojn de konduto frustrante, per persona elekto, la karnajn bezonojn de sia edzo/edzino. Edziĝintaj viroj kaj virinoj ne estas destinitaj kondukti kiel fraŭloj. Dio ne postulas tion de iu ajn tera edzo/edzino. Kaj la sola afero, kiun li postulas de siaj edziĝintaj edzoj/edzinoj, estas ilia fideleco al sia edzo/edzino. Dio diris, ke li abomenas adulton kaj kondamnas ĝin karne kaj spirite. Tiel, sen fari ĝin mem, la edziĝinta persono, kiu frustras sian edzon/edzinon, kuraĝigas eblan estontan adulton. Dio do povas nur malaprobi la frustrigon, kiu provokas ĉi tiun adulton. Kiel Paŭlo instruis, la abstinado de la paro devas esti decidita per reciproka interkonsento de ambaŭ edzoj/edzinoj; neniam de nur unu el ili.

Tamen, la homa vivo estas submetita al granda malforteco, kaj kaj la elektitoj kaj la falintoj ĉiuj faras erarojn de konduto. Ĉi tiuj kulpoj faritaj de la elektitoj estas pardonitaj en Kristo, kiu portis kaj pentigis pro iliaj pekoj. Sed savo jam ne plu estas priparolata ĉi tie, kio sekvas estas la zorgo sukcesi kiel eble plej bone en nia vivvojaĝo sur la tero por glori ĉi tiun Dion, kiun ni amas per nia tuta koro. Kaj ĉi tiu nobla kaj pia deziro povas esti atingita nur per kompreno de " *kio estas bona kaj plaĉa al Dio* ", kiel instruite en Efezanoj 5:10, 1 Tim 2:3, kaj denove en 1 Johano 3:22: " *Kaj kion ajn ni petas, ni ricevas de Li, ĉar ni observas Liajn ordonojn kaj faras tion, kio plaĉas al Li.* " Paŭlo tre bone resumas ĉi tiun temon, kiam li diras en Rom 12:1-2: " *Mi do petegas vin, fratoj, pro la kompatoj*

de Dio, ke vi prezentu viajn korpojn kiel vivantan oferon, sanktan, akcepteblan al Dio, kio estas via racia servo." Kaj ne konformiĝu al ĉi tiu mondo; sed transformiĝu per renovigo de via menso, por ke vi provu, kio estas la bona kaj aprobinda kaj perfekta volo de Dio."

Pli ol iu ajn alia, la elektito de Kristo estas nature pelata al egoismaj elektoj, ĉar lia savo dependas de lia pens-sendependeco. De tie, ĝis trudado de siaj elektoj kun persistemo al la edzo/edzino, kiu ricevas ilin en formo de brutaleco, estas nur unu facile transirebla paŝo. Kaj ĉi tiu konduto rezultas el manko de konsidero por la edzo/edzino. Kio mankas en ĉi tiu paro estas scio pri la karaktero de la edzo/edzino. Paroj formiĝas per fizika altiro, kie pasio ludas la ĉefan rolon. Ne oni devas ignori, ke ĉi tiu pasio sentita povas esti sole pro la diablo, absoluta majstro en la afero, ĉar li havas ĉi tiun potencon super ĉiuj homaj spiritoj ne protektataj de Dio. Mi spertis la aferon. Post akiro de la alianco de la paro, Satano retiras la inspiritan pasion kaj tiam restas nur du edzoj, kiuj rimarkos, ke ili ne konas unu la alian. La surprizo estas granda kaj povas konduki al rapidaj disiĝoj. La malsukceso pro ĉi tiu nescio klarigas, kial, ne volante suferi ĉi tiun malsukceson, en Kristo, Dio metas siajn elektitojn al la provo dum ilia tuta vivo sur la tero. Ĉe la fino de ĉi tiu provo, la reciproka kono de Dio kaj lia elektito atingas la postulatan perfektecon. Antaŭ ĉi tiu ekzemplo, jam sur la tero, vi povas kompreni kiel la profunda kono de geedzoj estas decida por la postvivado de ilia paro. Ĉi tio estas subtaksata, sed la unuiginta paro devos travivi provojn, kiuj provos ilian rezistecon, tial profunda kono de la estonta geedzo estas esenca kaj necesa. Sed ĉi tiu saĝo malkovriĝas nur en Dio, kaj formitaj paroj, kiam ili estas nesufiĉe iluminitaj, suferas la sekvojn de sia manko de preparo. Kaj la rezulto estas publike videbla en la moderna socio. Paroj formiĝas, disiĝas, insultas unu la alian, kaj foje disiĝas unu la alian. Homoj reedziĝas duan, eĉ trian, kaj eĉ pli, fojojn, sed la idealo de fideleco dezirata de Dio malaperis tra la tuta tero. Ĉar, cetere, ĉi tiu fideleco havas nenian valoron krom en li, kio estas, en vera fido al Jesuo Kristo, tiel malofta kiel sukcesaj geedzeco.

La bezonata scio similas al seksa penetro, ĉar jen la signifo, kiun Dio donas al la verbo "scii" en Genezo 4:1: "*Adam **ekkonis** Evan, sian edzinon; kaj ŝi gravediĝis kaj naskis Kainon, kaj ŝi diris: Mi kreis homon per la helpo de JHVÉH.*" Ĉi tiu signifo, kiun Dio donas al la verbo "scii", estas do ligita al la ideo de la sperto, kies celo estas fariĝi unu. Se la seksa ago realigas ĝin fizike, la paro formante en la ago "*unu karnon*", estas la fina rilato de la elektito al Kristo, kiu estas la spirita apliko profetita, ĝuste, per la karna ago. La orgasmo, kiu akompanas ĉi tiun seksan agon, estas mem atesto pri la stato de ekstazo, en kiu la elektito trovas sin en la ĉeesto de la Dio de sia savo komence de la sepa jarmilo. Sed anstataŭ daŭri mallongan kaj mallongan momenton, kiel okazas sur la tero, ĉi tiu stato de ekstazo estos longedaŭra en la ĉeesto de la sankta Dio. Kaj se ĉi tiu ĉeesto estas eterna, la ekstazo ankaŭ estos. Mi povas atesti kun certeco pri ĉi tiu ekstazo, ĉar mi spertis ĝin dum dia vizio ricevita printempe de 1975. Male al la sonĝo, la vizio estas vivata en stato de vekigo de ĉiuj niaj sentoj, kaj en mia kazo, vidado kaj aŭdado ludis la ĉefan rolon. La nivelo de ekstazo intensiĝis samtempe kiam daŭra sono komparebla al la sono de la organo ekregis mian tutan korpon, kiu ŝajnis eniri en vibron. La vizio estas do spertata kiel la reala vivo, escepte ke

la kunteksto kaj la bildoj, kiuj konsistigas ĝin, estas elektitaj kaj konstruitaj de Dio en nia menso, tio estas, en nia cerbo; en la vizio Dio prenas kompletan kontrolon de nia cerbo, kiu tiam estas malkonektita de niaj fizikaj karnaj organoj.

En Johano 17:19-23, Jesuo preĝis por ĉi tiu perfekta unueco por siaj elektitoj, apostoloj kaj disĉiploj, kiujn lia sango, kiu estis verŝota, devis elaĉeti: “*Kaj pro ili mi **sanktigas** min mem, por ke ili ankaŭ estu **sanktigataj** per la vero. La gloron, kiun Vi donis al mi, mi donis al ili, **por ke ili estu unu**” . **kiel ni estas unu** , **por ke ili ĉiuj estu unu** , **kiel Vi, Patro, estas en mi, kaj Mi en Vi** , **por ke ili ankaŭ estu unu en ni** , por ke la mondo kredu, ke Vi min sendis. La gloron, kiun Vi donis al mi, Mi donis al ili, **por ke ili estu unu** , **same kiel ni estas unu** , **Mi en ili, kaj Vi en mi, por ke ili perfektigu en unu** , kaj por ke la mondo sciu, ke Vi min sendis kaj amis ilin, kiel Vi min amis. Ĉi tiu termino “ **unu** ” estas citita "sep" fojojn en ĉi tiuj kvar versoj. Dio ligas la penson pri unueco al la nombro "sep", kies simbola signifo estas sanktigo, ĝuste citita en verso 19. Ĉi tiu unueco indikas la kunfandiĝon de la spiritoj de la elektitoj en la Spirito de Dio. Ĉar la vera vivo estas vivo de spiritoj, Dio metis en la teran vivon la bildon de la situacio de la homa spirito, kiu estis apartigita de la Spirito de Dio per la peko de Adamo kaj Eva. En Jesuo Kristo, krucumita por kompensi la pekojn de la elektitoj, la repaciĝo de ĉi tiuj elaĉetitaj elektitoj kun Dio estas atingita kaj plenumita. La unueco, por kiu Jesuo preĝis, estas plene realigita kaj plenumita. Kaj ĉi tiu unueco konkrete realigas la celon de sanktigo. La sekso ago, kiu profetis ĉi tiun projekton, estas multe pli granda spirite ol homoj povus imagi.*

Per mia tuta koro, mi esperas, ke ĉi tiu atesto, vivita en mia karno kaj mia spirito, kuraĝigos la elektiton, kiu legas ĝin.

Kiam la infano aperas

Amo en paro spertas transformiĝojn post la naskiĝo de infano. La du rigardoj, kiuj kruciĝis, fokusiĝas al tria ento, la infano. En la plimulto de kazoj, la edzo eliras el la sperto frustrita, ĉar la atento de lia edzino nun estas ĉefe fokusita al la infano. Kaj multaj tro posedemaj patrinoj pretervole malfortigas sian rilaton kun sia edzo. Spiritita vivkoncepto povas eviti ĉi tiun problemon. Ambaŭ gepatroj simple bezonas konsideri la fakton, ke la infano alportita en la mondon apartenas al ili nur malgrandan parton; la vera prioritatposedanto de ĉi tiu nova vivo estas la Kreinto Dio. Gepatroj estas nur la fizikaj instrumentoj, per kiuj li enkondukas en la teran vivon novajn estontajn ekzistojn, kandidatojn por eterneco ofertitajn en Jesuo Kristo. Ni ĵus vidis, ke Jesuo, la spirita "Fianĉo", diris: " *Kiu amas siajn infanojn pli ol min, ne estas inda je mi.* " La tera edzo, senigita de amo kaj atento fare de la patrino de la nenaskita infano, rajtas fari ĉi tiujn samajn rimarkojn. Por la paro, la infano ne havas prioritaton. Ĉi tiu nuna prioritato rezultas el la perversio de modernaj mensoj. En antikvaj tempoj, morteco multe influis naskojn, kaj gepatroj rezignaciis sin atendi la plej malbonan, la ligo kun la infano tiel nature reduktiĝis.

En Apokalipso 12, Dio uzas la simbolismon de la " *infano* ", kiu estis Jesuo Kristo, por illustri la " *novan naskiĝon* ", kiun liaj elektitoj devas sperti sur la tero. Nova naskiĝo naskita " *el akvo kaj la Spirito* ". En ĉi tiu bildo, " *la infano eniras la ĉielon* ", kaj ĉi tiu eniro en la regnon de Dio plenumiĝos nur ĉe la fino de la mondo, ĉe la glora reveno de Jesuo Kristo. En ĉi tiu simbolismo, " *la infano* "

estas prezentita kiel la fina celo atingebla. Sed tio, kio estas vera sur la simbola nivelo, ne validas sur la fizika nivelo. La infano neniel devas sonorigi la mortsonorilon por la amo de la paro. Kun aŭ sen infano, unuiĝintaj en amo kaj fideleco, la paro gloras Dion, kaj la fidela sterila paro gloras lin tiom, kiom la generanta paro. Generado kaj sterileco estas deciditaj de la Kreinto Dio, eĉ se sciencaj klarigoj klarigas en nia tempo la kaŭzon de ĉi tiu sterileco. Raĥel, la elektita edzino de Jakob, estis sterila, kaj Dio tamen permesis al ŝi naski du filojn. Kompreni kaj konsideri la fakton, ke ĉiuj aspektoj de la vivo estas organizitaj laŭ la bonvolo de la ĉiopova Kreinto Dio, permesas al ni eviti problemojn kaj multan nenecesan mensan suferadon. La bildo donita en Apokalipso 12 rivelas la veran savan planon de la vivanta Dio. La vivo de Kristo estas perfekta de naskiĝo ĝis morto; li neniam pekis. Ĉi tiu vivo ofertita por penti la pekojn de nur la elaĉetitaj elektitoj venas el la ĉielo, kie ĝi portis la nomon " *Miĥael, unu el la ĉefaj princoj* ", kiel la anĝelo Gabrielo diris al Danielo. La morto de Jesuo ne estis la sola celo de lia veno al la tero. Ĉar la ĉefa celo de Dio estas atingi transformon, tio estas, la veran konvertiĝon, kiu faras pekulon elektito. Ĉi tiu elekto estas atingita kiam la modelo prezentita en Jesuo estas reproduktita en la vivo de la disĉiplo vokita por elekto. Konsideri ĉi tiun dian postulon estas rezervita nur por vera sankteco. Tiel, se li ne serĉas ĉi tiun normon de sanktigo, " *neniu vidos la Sinjoron* ", kiel la apostolo Paŭlo vere diris en Hebreoj 12:14. Ĉar nur la sanktigita elektito evoluigas, per sia konvertiĝo, en si mem, " *la infanon* ", kiun Dio " *levos al sia trono* " laŭ la bildo de Apokalipso 12, kaj ĉi tiu " *infano* " devas reprodukti la karakteron kaj la tutan perfektecon de Kristo. Ĉu tio estas neebla? Tute ne. Jesuo asertis, ke liaj elektitoj faros kaj imitos liajn verkojn kaj ke ili faros eĉ " *pli grandajn verkojn* ". Jesuo instruis kaj montris al ni, ke la koro gajnita de la amo de Dio jam ne povas peki kontraŭ li, ĉar ĝi fariĝas nekapabla damaĝi tiun, kiun ĝi amas " *per sia tuta koro, per sia tuta animo, per sia tuta forto kaj per sia tuta menso* ", tio estas, laŭ la normo, kiun li starigis. En ĉi tiu mensstato, la leĝo de la Dek Ordonoj jam ne kondamnas, ĝi pravigas.

En ĉi tiu simbola ilustraĵo, Dio simple ripetas la profetan signifon, kiun li donis al " *la virino* " kaj " *la infano* " de sia tera kreaĵo. Ĝi estas unika eksperimenta kreaĵo kreita laŭ la bildo de lia sava plano. Kaj ĉiam utilas memori, ke la tera dimensio estis kreita por permesi al la diablo kaj ĉiuj ĉielaj kaj teraj ribeluloj malkaŝi la sekvojn de sia malboneco, kiuj estas sufero, zorgo, timo, malsano kaj morto. Sur la tero, amo kiel paro alfrontas ĉi tiujn mensajn kaj fizikajn atakojn. Kaj estas vere dezirinde, ke la elektita edzo/edzino, kiu vivas kiel paro, memoru, ke ili formas nur unu karnon kun sia aliseksema edzo/edzino, kiu devas esti protektita kontraŭ ĉi tiu videbla aŭ nevidebla malprospero; ĉi tiu edzo/edzino devas ankoraŭ esti konvinkita.

Estis post esti viktimo de " *peko* ", ke " *la virino* " estis kondamnita de Dio por vidi " *la dolorojn de sia akuŝo pligrandiĝi* ". Ĉi tiuj " *suferoj* " fariĝus, tra la historio de la kristana eklezio, la simbola bildo de la persekutoj truditaj al la elektitoj de Kristo fare de la falsa kristana religio sub diabla inspiro, kaj ĝia sekulara civila brako. Tial, inspirita de la Spirito de la Patro, Jesuo deklaras en Johano 16:21 ĝis 23: " *Virino, kiam ŝi naskas, havas malĝojon, ĉar ŝia horo venis; sed kiam ŝi naskis la infanon, ŝi jam ne memoras la doloron, pro la ĝojo, ke viro*

naskiĝis en la mondon. " Post prezentado de ĉi tiu bildo, li donas sian klarigon en la sekva verso: " *Do nun vi ankaŭ havas malĝojon; sed mi revidos vin, kaj via koro ĝojos, kaj neniuj forprenos de vi vian ĝojon.*" Jesuo tiel komparas " *la suferojn kaj malĝojon* " de la tera vivo kun " *la feliĉo, la perfekta ĝojo* ", kiun liaj elektitoj akiros enirante en la eternan ĉielan vivon. Ankaŭ, liaj elektitoj fariĝinte, en ĉi tiu kunteksto, similaj al li, li povas tiam diri al ili: « **En tiu tago vi jam ne plu demandos min ion ajn** . Vere, vere, mi diras al vi, kion ajn vi petos de la Patro, li donos ĝin al vi en mia nomo .» De kiam Jesuo parolis ĉi tiujn vortojn, amasoj da kristanoj petas de la Patro, en « **lia nomo** », ĉiajn aferojn, kiujn Dio ne nepre donas al ili. La kialo estas donita al ni en Mat. 7:21, kie Jesuo diras: « *Ne ĉiu, kiu diras al mi: Sinjoro, Sinjoro, eniros en la regnon de la ĉielo, sed nur tiu, kiu plenumas la volon de mia Patro, kiu estas en la ĉielo* . » Kaj post kiam ĉi tiuj falsaj kristanoj asertis, ke iliaj faroj fakte ŝuldiĝas al la diablo, ili « *profetis, elpelis demonojn, faris miraklojn* », ĉion, kion ili diras, ke ili faris en « **lia nomo** », li specifikas la kaŭzon de sia negativa juĝo: « *Tiam mi konfesos al ili: Mi neniam konis vin* ; foriĝu de mi, **vi farantoj de malbono** .» « **Maljusteco** » estas la absoluta malo de justeco, kiu indikas justan juĝon. Jesuo do riproĉas tiujn falsajn kristanojn pro tio, ke ili misjuĝis la proponon de dia savo kaj pro tio, ke ili konservis nur malveran interpreton de ĝi. Por esti eĉ pli klaraj, ni diru, ke ili ne forlasis la praktikon de peko, dum ili pretendas la gracon ofertitan en " **lia nomo** ", Jesuo, la sola " **nomo** ", kiu savas sub la tuta ĉielo, laŭ Agoj 4:12: " *Kaj en iu alia estas savo; ĉar ne estas sub la ĉielo alia nomo, donita inter homoj, per kiu ni devas esti savitaj.* "

Ĉi tiu lasta biblia citaĵo povis konfirmi la ligan, kiu ligas la atingon de savo, proponita de Dio en la nomo de Jesuo Kristo, kaj la kondiĉojn, en kiuj, sub la bildo de la "infano" de lia renaskiĝo en la vero de Kristo kaj en lia karaktero, la elektito devas trovi sin por respondi al la justa postulo de la kreinto, elaçetanto kaj regeneranto Dio; ĉi tiu nova stato estante tiu de " **sanktigo** ", en kiu la pekulo jam ne pekas pro amo al Dio en Kristo. Kaj por pravigi neatingon de ĉi tiu sanktigo, la homo havas neniun senkulpigon, ĉar ĝuste en Dio la kreinto, en Jesuo Kristo, Dio elaçetis la pekojn de siaj elektitoj kaj, en la rolo de la Sankta Spirito, Jesuo Kristo metas je la dispono de siaj elektitoj sian tutan helpon bazitan sur lia tera sperto.

Diaj Vojoj kaj Homaj Vojoj

Dio deklaris en Jesaja 55:3-11: " *Klinu vian orelon kaj venu al Mi; aŭskultu, kaj via animo vivos. Mi faros kun vi **interligon eternan** , por montri Mian favorkorecon al **David** . Jen Mi faris lin atestanto por la popoloj, gvidanto kaj reganto super la gentoj* .

Dio adresas ĉi tiun mesaĝon al siaj servistoj de la "eterna interligo" gvidata de la " *Filo de David* ", kiu ricevos la nomon " *Jesuo* ", pro sia mirakla naskiĝo, en la linio de David, kiu koncernis Jozefon kaj Marian, liajn oficialajn gepatrojn, laŭ la karno, kiel konfirmede de Luko 2:4: " *Jozef ankaŭ supreniris el Galileo, el la urbo Nazareto, al Judujo, al la urbo de David, kiu estas nomata Bet-Leĥem, ĉar li estis el la domo kaj genealogio de David* . "

“ *Jen vi vokos popolojn, kiujn vi ne konas, kaj popoloj, kiuj vin ne konas, alkuros al vi, pro la Eternulo, via Dio, la Sanktulo de Izrael, kiu vin gloras.* ”

La oferto de savo al la popoloj disigitaj tra la tero estis profetita de Dio kaj plenumiĝos nur post la morto kaj resurekto de Jesuo Kristo. Sed la dia oferto devis esti akceptita kaj ricevita de certaj popoloj, kaj la aliaj konservis siajn jarcentajn paganajn religiajn heredaĵojn. Krome, bedaŭrinde, ĉiuj kristanaj popoloj, kiuj asertas ĉi tiun religion, estis konvinkitaj de mensogoj kaj religia formalismo, tiel ke la kredo restas ofertita nur individue.

“ *Serĉu la Eternulon, dum Li estas trovebla; voku Lin, dum Li estas proksime. La malpiulo forlasu sian vojon, kaj la krimulo siajn pensojn; li returnu sin al la Eternulo, kaj Li lin kompatos; kaj al nia Dio, ĉar Li pardonos.* ”

Hodiaŭ, dum la plej teruraj eventoj baldaŭ frapos la homaron, ĉi tiu speco de mesaĝo alprenas dian signifon. En ĉi tiu verso, la elvoko de la Dio kiu " *pardonas* " konfirmas la ideon, ke ĝi estas adresita al la profitantoj de la justeco de Kristo, kies libervola morto akiris la " *pardonon* " de pekoj profetitan de la festo de "Jom Kippur" aŭ "Tago de Repacigo", kaj mi plue precizigas, ke ĉi tiuj profitantoj estas ekskluzive liaj elaĉetitaj, elektitaj kaj elektitaj de li.

“ *Ĉar Miaj pensoj ne estas viaj pensoj, nek viaj vojoj estas Miaj vojoj ,* ” diras Jehovo. *Kiel la ĉielo estas pli alta ol la tero, tiel Miaj vojoj estas pli altaj ol viaj vojoj , kaj Miaj pensoj ol viaj* pensoj .

Ĉi tiu verso elvokas la temon de ĉi tiu studo: “Diaj Vojoj kaj Homaj Vojoj.”

“ *Kiel pluvo kaj neĝo falas de la ĉielo kaj ne revenas tien, sen malsekigi la teron kaj ĝermigi ĝin kaj doni semon al la semanto kaj panon al la manĝanto, tiel estas Mia vorto , kiu eliras el Mia buŝo; ĝi ne revenas al Mi vane, sed plenumos Mian volon kaj plenumos Mian intencon.* ”

Jam, laŭ la vortoj esprimitaj en ĉi tiu verso, la vojoj de Dio estas kondukataj al sia kompletigo. Precipe ĉar neniuj potenco aŭ volo krom lia propra povas malhelpi ĝin. En la prezentitaj bildoj, Dio komparas la trairon sur la tero de la Mesio Jesuo al la verkoj plenumitaj de " *la pluvo kaj la neĝo* ", tiel ke Jesuo estas: *la ĝermo, la semo, la pano kaj la Vorto de Dio* . Ĉi tiu verso preparas la parabolojn, kiujn Jesuo instruos dum sia tera ministerio. Li atestos prezentante la perfektan vivon kaj poste mortos por fari repacigon pro pekoj. Per ĉi tiuj du aferoj, li starigis la dian oferton de savo kaj tiel plenumos la savan celon de la projekto de Dio. Tial li povis diri sur la kruco " *Ĉio estas...* " **plenumita** ”; laŭ la “ **volo** ” de la ĉiopova kreinto Dio. Lia unua veno al la tero portis ĉiujn siajn efikojn.

Ni ofte aŭdas homojn diri: "La vojoj de Dio estas neesploreblaj." Kaj ĉi tiu penso konsolas tiujn, kiuj estas konvinkitaj pri ĉi tiu situacio. Du versoj " *ŝajnas* " pravigi ĉi tiun penson: Psa. 139:17: " *Kiel neesploreblaj estas Viaj pensoj, ho Dio! Kiel multaj ili estas!* " La dua estas Pro. 25:2-3: " *Gloro de Dio estas kaŝi aferon; sed gloro de reĝoj estas esplori aferon. La ĉielo estas alta, kaj la tero estas profunda, kaj la koroj de reĝoj estas neesploreblaj.* ”

Se la dua verso priskribas aferojn vere nepenetreblajn, la unua, kiu koncernas la pensojn de Dio, specifas, ke ili " *ŝajnas neesplorebla* ." Unuavide, tiu, kiu ne eniras rilaton kun Li, ne scias Liajn pensojn. Sed tio ne validas por tiu,

kiu eniris Lian interligon. La tiel nomataj " *nesplorableblaj* " pensoj fariĝas kompreneblaj. Ĉar la vera rilato kun Dio esprimiĝas per kunhavigo de oniaj pensoj kun Liaj servistoj, kiel estas skribite en Amos 3:7: " *Ĉar la Eternulo, JaHwéh, faras nenion sen malkaŝi Sian sekreton al Siaj servistoj, la profetoj .* " Konsiderante ĉi tiun version, ŝajnas klare, ke, estante rivelita al Siaj servistoj, la profetoj, la penso de Dio ne estas " *nesplorablebla* ". Tamen, nur tio, kio estas rivelita, restas " *nesplorablebla* " laŭ Readmono 29:29: " *La sekretaj aferoj apartenas al JaHwéh, nia Dio; sed la malkaŝitaj aferoj apartenas al ni kaj al niaj infanoj por ĉiam, por ke ni observu ĉiujn vortojn de ĉi tiu leĝo. "*

Ricevinte klarajn klarigojn de Dio pri la profetaj lumoj, kiuj devis lumigi nian komprenon pri la juĝo de Dio, mi povas proponi al vi tre simplan manieron scii, kion Dio pensas pri aparta temo. Vi nur devas aŭskulti la opinion, kiun Liaj malamikoj havas pri la afero; kutime, la opinio de Dio estos la preciza malo, diametre kontraŭa.

Dio kontraŭas ĉion, kion ili aprobas; tial la sistemo estas tre simpla aplikebla. Tial estas absolute necese identigi ĉi tiujn malamikojn de Dio. Kaj ĝuste tion li prezentas al ni en siaj profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso kaj multaj aliaj libroj de la Biblio, kiuj citas profetaĵojn.

Kio estas profetaĵo? Ĝi estas la anticipita revelacio de la juĝo de Dio pri agoj aŭ estaĵoj, kiuj aperas tra la jarcentoj de homa historio. Kiam la studata kunteksto estas identigita, la sekreta penso pri la juĝo de Dio estas rivelita al ni, pri la koncernaj estaĵoj, en la cела epoko.

Ĉe la bazo de la profetaĵoj dediĉitaj al la tempo de la fino, estas la libro de Daniel, nomo kiu signifas, ĝuste, "mia Juĝisto estas Dio". Nun, ekde ĉi tiu unua libro, Dio konstruis la revelacion de sia juĝo koncerne Romon en ĝia tuta historio kaj ĝia falsa konvertiĝo al la kristana kredo. La plej ŝatata malamiko de Dio estas do identigita: la katolika kredo. Kaj ekde 1843, lia dua plej ŝatata malamiko estas la protestanta kredo, kiu legitimas lian heredon de la romia dimanĉo makulita per ĝia dediĉo al la "dia" "Suno" de la romiaj paganoj kaj aliaj. Ni scias, ke por forigi malbenon, Dio postulas la rezignon de peko kaj la frukton de pentito. Tiel, ne plenumante ĉi tiun postulon, ni scias, ke la juda religio estas por Jesuo, " *sinagogo de Satano* " laŭ Apokalipso 2:9: " *Mi konas vian aflikton kaj malriĉecon (kvankam vi estas riĉa), kaj la kalumniojn de tiuj, kiuj sin diras Judoj kaj ne estas, sed estas sinagogo de Satano .* " Ĉi tiu juĝo de Kristo estas klare rivelita, ĉar en la tempo de Johano, la nacia malakcepto de la Kristo nomata Jesuo el Nazareto estas oficiale agnoskita. La simboloj favorantaj la misteron estos uzataj de Dio por indiki la perfidulojn de la kristana religio, ĉar la diaj malbenoj, kiuj koncernas ilin, etendiĝos dum proksimume mil sepcent jaroj da historio, kiu komenciĝas en la fatala malbenita jaro 321. Notu, ke ĉi tiuj nombroj ŝajnas ordoni la komencon de kuro, fakte, la komencon de eterna dolora provo de fido. Dum ĉi tiu tempo, sep murdaj malbenoj frapas la kulpan homaron, Apokalipso 8, 9 kaj 11 prezentas ilin, sub la bildo de " *sep trumpetoj* ", kiuj malkaŝas ilian rolon kiel sinsekvaj avertoj provokitaj de la volo de la ofendita Dio.

En ĉi tiu tempo de alproksimiĝanta printempo 2022, tio estas, 8 jarojn antaŭ la glora reveno de Kristo kaj ĉirkaŭ 7 jarojn antaŭ la fino de la tempo de

provtempo, la religiaj organizaĵoj trafitaj de la malbeno de Dio ne pentis kaj tial ili konservas spiritan statuson malbenitan de Dio.

La novaĵoj de la 24-a de februaro 2022 estis markitaj de la atako kontraŭ ukraina teritorio fare de rusaj trupoj. Kaj dum observantoj de ĉi tiuj eventoj nur mencias la temon kaj la naciisman motivon por la konflikto, mi proponas mian analizon de la temo notante, ke la du militemuloj estas, ĉefe ĉe la bazo, kontraŭstaritaj per tradiciaj religiaj elektoj hereditaj dum jarcentoj. Fakte, la malamo, kiu kontraŭstarigas ĉi tiujn du tendarojn, estas la sekvo de jarcenta opozicio inter la katolika kredo kaj la ortodoksa kredo. Sed al la ukraina tendaro, ni devas aldoni la judan kredon, ĉar ekde 2019 la nova prezidanto de Ukrainio estas Volodimir Zelenskij de la juda religio. Tiel, laŭ la juĝo de Jesuo Kristo rivelita en Apokalipso 2:10 kaj 3:9, "*la sinagogo de Satano*" estas implikita en la konflikto kaj gvidas la katolikan kaj judan tendaron. Mi jam malkaŝis la malbenon, kiun la reveno de judoj al Palestino estas por la mondo ekde 1947. La ĉefa elemento de la disputo estas la katolikeco de Ukrainio, kaj ĝia judeco, malbone akceptita de la rusoj, ambaŭ komponantoj ribelinte kontraŭ la ortodoksa rusa dominado. Ĉi tio estas ĝeneraleco, ĉar specialaj kazoj ekzistas en ĉiaj formoj, inter kiuj la elektoj de agnostikuloj. Delonge, ĉi tiu ukraina lando konsistis el rusaj ŝtatanoj oriente, kaj homoj ligitaj al la katolika Pollando okcidente. Restinte sub la rusa boto ekde la fino de la Dua Mondmilito, Pollando, fariĝinte sendependa, aliĝis al la okcidenteŭropa tendaro kaj donis al ĝi prestiĝan papon, Johanon Paŭlon la 2-an, kies civila nomo estis Karol Wojtyła. Kaj multaj polaj judoj persekutitaj en Pollando de la "nazioj" trovis rifuĝon en okcidenta Ukrainio. Ĉi tiu Pollando estis la "Troja ĉevalo", kiun la eŭropanoj enkondukis en sian aliancon. Pollando, rekreita inter la unuaj du mondmilitoj, respondecis pri la germana atako kontraŭ ĝi, ĉar ĝi mistraktis la germanojn loĝantajn sur ĝia teritorio; tio markis la komencon de la Dua Mondmilito. Kiel ĉiuj konfliktaj kunvivadoj, longaj periodoj de paco favoras la miksadon de la tri religiaj elektoj kaj ilian disiĝon tra la teritorio. Sed en la tago elektita de Dio, la disputo erupcias kaj la situacio degeneras kaj fariĝas konflikta ĝis la punkto de batalado por mortigi la kontraŭulon. La venkinto intencas kontroli la teritorion en ĝia tuteco. La saĝeco akcepti la kompromison kaj dividi la landon en du zonojn estas fanatike malakceptita de la pola-ukraina tendaro. Ankaŭ, havante neniun elekton, Rusio intervenis per sia tuta militforto por subteni la aferon de ruslingvaj ukrainoj.

Ĉe la radiko de la problemoj kuŝas la ekspansiismo de Usono, organizantoj de la NATO (Nord-Atlantika Traktata Organizo). Post la milito de 1939-1945, rusoj, usonanoj kaj iliaj aliancanoj akceptis la kondiĉojn proponitajn de Sovetrusio, gvidata de Stalin. La germana teritorio de la venkitaj popoloj estis dividita kaj fariĝis la limo inter la Orienta Bloko kaj la Okcidenta Bloko. La lukto inter ĉi tiuj du blokoj estis konstanta. Usono batalis por eltiri landojn de Rusio. Ili atingis sian celon per antaŭenigado de la ekonomia kaj politika ruino de USSR, eĉ rifuzante vendi tritikon al ruinigita kaj malsatanta Rusio. Profitante ĉi tiun ruinon kaj ŝanĝon en la rusa politiko, la baltaj landoj kaj Pollando, kaj sian malamon al Rusio, reakiris sian sendependecon, kaj aliaj landoj sekvis, inkluzive de Rumanio. Sub la historia nomo "Balkana Milito", Jugoslavio, rusa aliancano, unuigita de diktatoro Tito, erupciis en naciisman militon post lia morto inter ortodoksaj

serboj, islama Bosnio kaj romkatolika Kroatio. Kaj jen denove, la motivo por la serba kolero kontraŭ la albanoj, kiuj mistraktis serbajn civitanojn en Kosovo (kiel la poloj mistraktis la germanojn), ne estis rekonita de la okcidenta tendaro de Usono kaj Eŭropo. La usona aerarmeo pluvigis milojn da bomboj sur la serban tendaron kaj trudis la dividon de Kosovo, altvalora por la serboj, ĉar ĝi estis la naskiĝloko de ilia popolo. Maljuste, Kosovo estis prenita de ili kaj donita al albana enmigrado. La serboj estis aliancanoj de la rusoj, tiutempe malfortigitaj. En ĉi tiu sperto, Eŭropo elektis flankon kaj juĝis kontraŭ Serbio. Ĝiaj tribunaloj arestis la serban gvidanton Slobodan Milošević, kaj li mortis en malliberejo, suspektata pri veneniĝo. Ĉiuj ĉi tiuj abomenaĵoj entreprenitaj de Usono kaj Eŭropo estis registritaj de Rusio, nekapabla defendi siajn aliancanojn. Sed venĝo estas plado plej bone servata malvarma, kiel diras la proverbo, kaj la nuna tre potenca gvidanto de la nuna potenca kaj forta Rusio konservis de ĉiuj ĉi tiuj maljustecoj amaran memoron kaj indignon, kiu transformiĝas, laŭlonge de la tempo, en profundan malamon al la Okcidento. Tiun ĉi malamon instigas lia juĝo pri la tipo de socio reprezentita de Okcidento, kiu liberigis sin de ĉiuj religiaj tabuoj kaj fanfaronas pri ĉiuj siaj moralaj kaj seksaj eksceso kaj trooj. Tiu ĉi persona juĝo de Vladimir Putin ludos gravan rolon kiam li devos lanĉi la invadon de okcidentaj landoj, dispremante la malfortan armitan reziston, kiu kontraŭas lin. La sperto de Ukrainio, kies nomo signifas limo, donos al la okcidenteŭropa tendaro ilustraĵon de la sorto, kiun li rezervas por ili. Tiu ĉi nomo "limo" profetas la rolon de tiu ĉi teritorio, kies deziro esti ligita al la NATO-tendaro konsistigas la transiron de la limo de tio, kio estas eltenebla por la rusoj. La nesatigebla apetito de la NATO-tendaro estos punita kaj dispremita de la rusaj armeoj. La limo estos reprenita, kaj la rusoj superfluos kaj invados la tutan Okcidentan Eŭropon kaj eĉ Israelon. Tio ĉi estas profetita en Dan. 11:40-45, kie Rusio estas nomumita kiel "*reĝo de la nordo*" kaj la islamaj fortoj kiel "*reĝo de la sudo*". La invadita teritorio estas Eŭropo celita en la profetaĵo pro ĝia romia papa deveno. En Apokalipso 18:24, Dio diras pri Romo, nomata "*Babilono la Granda*": "... kaj ĉar en ĝi troviĝis la sango de profetoj kaj sanktuloj kaj de ĉiuj mortigitoj sur la tero." Dio imputas al Romo la respondecon pri la masakroj, kiuj sangigis la okcidentan vivon. Kaj estas tre edife rimarki ĝian rolon en la milito, kiu kontraŭstarigas la nunan katolikan kaj ateisman Eŭropon, naskitan sub du "Traktatoj de Romo", kontraŭ Rusion, kiu denove fariĝis pure ortodoksa sed jam ne komunisma. Sub la diablaj instigoj de vizioj de la Virgulino, katolikaj popoloj estas puŝataj konverti la ortodoksajn popolojn de la Oriento. Kaj la rolo de ĉi tiu papa romkatolika kredo estas fundamenta por klarigi la iniciatojn faritajn de la okcidenta tendaro, kiel estis la kazo en la Balkana Milito, kie Usono kaj Eŭropo aliĝis al la kroata papa romkatolika tendaro kontraŭ ortodoksa Serbio. Vera sankteco estas ne pli en ortodokseco ol en katolikismo aŭ protestantismo, ne pli ol en islamo, sed la faritaj maljustecoj permesas al Dio verŝi sian detruan koleron sur la kapojn de la kulpuloj. Nuntempe, ĉi tiu dia kolero prenos formojn neniam antaŭe viditajn de la homaro, kiel la rusa gvidanto ĵus esprimis. Teruraj detruaj armiloj estis evoluigitaj por plenumi, sen ke iliaj uzantoj sciu tion, la detruan planon de la Kreinto Dio, kiu donas vivon aŭ morton laŭ sia perfekta kaj nekoruptebla justeco.

En la skalo de kristana religia kulpo, ni havas ĉe la bazo la rezignon de la Ŝabato, kaj la adopton de la romia dimanĉo en la romkatolika kredo ekde 321, ĝis 1843 kaj poste, ankaŭ en la ortodoksa kredo, heredanto de la katolika dimanĉo, sed ankaŭ en la protestanta kredo elmigris al Usono ekde tiu dato, 1843, kiu ankaŭ konservis ĝin.

Nekonsciaj pri la juĝo de Dio, la eŭropaj aŭtoritatoj unuanime dediĉas sin al helpo kaj asistado al la katolika ukraina tendaro. Kutimaj al sia aroganta ekonomia dominado, ĉi tiuj popoloj prenas iniciatojn, kiujn la rusa popolo kaj ĝia gvidanto povas legitime akcepti kiel militan engaĝiĝon, konsiderante, kiel Dio faras, farojn kaj ne vortojn. En nekredebla senkonscieco, ili multigas mezurojn de granda malamikeco celantajn ruinigi Rusion, donante armilojn al ĝia ukraina malamiko. Ili tiel preparas rusan koleron des pli fortan, ĉar Dio incitas ĝin por frapi ilin, kiel pravas kaj malkaŝas Dan. 11:40 ĝis 45 kaj Ezekiel 38. Se ĉi tiuj tiel agresemaj homoj scius la programon preparitan de Dio, ili terurus malkovrante la sorton, kiun ili preparis por si mem. En la profetaĵo de Ezekiel 38, la nuntempa Rusio estas nomata " *Gog* " kaj Dio lokigas unu el ĝiaj urboj, " *Togarma* ", " *en la plej malproksimaj partoj de la nordo* ", kio konfirmas lian nomon kiel " *reĝo de la nordo* " en Dan. 11:40. En Ezek. En 38:4 ni trovas ĉi tiun deklaron de Dio: " ***Mi eltiros vin kaj metos hokojn en viajn makzelojn ; Mi elirigos vin, vin kaj vian tutan armeon , ĉevalojn kaj rajdantojn, ĉiujn belege vestitajn, grandan homamason portantan ŝildojn kaj kirasojn, ĉiuj tenantaj glavojn;*** " Se la priskribitaj armiloj estas anakronismaj, la militprincipo restas la sama; kugloj de mitraloj anstataŭigas glavojn kaj tankoj anstataŭigas ŝildojn. Rimarkinde estas la esprimo " *Mi eltiros vin kaj metos hokojn en viajn makzelojn .* " Ĉi tiu dia limo kontrastas kun la ideo, kiun nunaj okcidentaj observantoj atribuas al la rusa gvidanto. La bezono esti devigita de Dio iri al milito priskribas rusan gvidanton, kiu antaŭenigas pacon kaj trankvilon por sia popolo. Kaj ĉi tiu klarigo konfirmas, ke V. Putin trovis sin devigita agi per forto, pro la fanatika decido de la ukraina tendaro tute liberigi sin de sia politika kuratoreco. V. Putin ne povas akcepti la perdon de "sia limo", agnoskita de la okcidenta tendaro ekde la fino de la Dua Mondmilito. Tamen, la faktoj konfirmas la kaŭzon de ĉi tiu limo. Ukrainio eniris ribelon kontraŭ Rusio en 2014 per kontraŭleĝa renverso de sia rusa prezidanto, laŭleĝe kaj legitime elektita de la tuta ukraina popolo. Antaŭ kaj post ĉi tiu ago, pluraj prezidantecoj estis renversitaj pro korupto. Kaj la fina decido aliĝi al la NATO-tendaro estis la tro malproksima mezuro, tiu, kiu deŝiris V. Putin el lia paca administrado de lia lando. Dialogo inter Okcidento kaj Oriento estas neebbla, ĉar pensmanieroj estas tiel malsamaj. Okcidento, por kiu gravas nur mono kaj libereco je la kosto de publika sensekureco, ne povas kompreni la tre konservativan rusan spiriton, respektman al malnovaj homaj valoroj, kiuj prioritigas sekurecon kaj ordon, valorojn absolute kontraŭajn al tiuj de la okcidenta socio. Notu, ke por puni la plej kulpajn, Dio alvokas la malplej kulpajn. Sammaniere, Dio alvokis la paganan reĝon Nebukadnecar por puni la malfidelecon de sia popolo Izrael, kiu falis en totalan apostazion. Kaj simile, malmorala Eŭropo estos frapita de virta kaj tre morala Rusio. Demokratioj pagas per sensekureco la sekvojn de la libereco, kiun ili donas al ĉiuj fluoj de civila kaj religia penso. La malstrikteco de ĉi tiu tipo de socio favoras la disvolviĝon de

malbono. Kaj la libereco ofertita al ĉiuj permesas al la riĉuloj utiligi ĉi tiun liberecon por riĉigi sin eĉ pli, per korupto kaj politikaj trompaĵoj. En Francio, ĉi tiu malstrikteco atingis tian nivelon, ke la ebleco de kunvivado estas kompromitita. Etna kaj religia mikrado preparis eksplodemana situacion ĝis la punkto, ke la eniro en la Trian Mondmiliton finos situacion, kiu fariĝis neeltenebla. Je ĉi tiu nivelo, milito solvas ĉiujn problemojn kaj memorigas homojn pri veraj spiritaj valoroj. Ĉar estis pruvite, ke nur la eniro en la Duan Mondmiliton povos vekti la konsciencojn de certaj eŭropanoj, kiujn povas savi la Dio de vero. La maljustecoj, kiujn suferis Rusio, lasis egoismajn, fierajn kaj ribelemajn okcidentajn eŭropanojn malvarmaj. Ili tiel montris la saman indiferentecon al civilaj kaj religiaj aferoj, tiel montrante, ke malbono estas profunda kaj bone enradikiĝinta en iliaj animoj.

La fino de la eksperimento unue eliminos ĉi tiun Rusion, kiun Dio unue uzos por dispremi katolikan kaj ateistan, libertinan kaj libertarian Eŭropon per sia dominado. Ŝajne ĝi ne devus unue uzi nukleajn armilojn. Ĝia konvencia milita potenco permesas al ĝi dispremi malfortan, senarman Eŭropon. Sed ĉe la kulmino de sia dominado super la tuta Eŭropo, "de Atlantiko ĝis Uralo", laŭ sia malnova plano, la nuklea atako kontraŭ ĝia teritorio fare de Usono ŝanĝos la situacion de la milito. Sed en la situacio de malespero, teruraj masakroj de loĝantaroj kaj armeoj reduktos la homaron *je simbola "triono"*, kio fakte povas facile produkti multajn pliajn viktimojn. Homoj ignoris, ke la uzo de nukleaj armiloj ne dependas de homa decido, sed de dia. Tial ĉi tiu nuklea armilo estos uzata kiam Dio volos prepari la formorton de la homaro sur la tero.

La fina testo de fido koncernos la postvivantojn de terura masakro. Kaj laŭ Apokalipso 9:20-21, ilia morala stato estos identa al tiu de la antaŭdiluvaj ribeluloj, kies naturon tute transprenis malbono: "*La ceteraj homoj, kiuj ne estis mortigitaj per tiuj plagoj, ne pentis pri la faroj de siaj manoj, por ke ili ne adoru demonojn kaj idolojn orajn kaj arĝentajn kaj latunajn kaj ŝtonajn kaj lignaĵojn, kiuj ne povas vidi, nek aŭdi, nek marŝi. Nek ili pentis pri siaj mortigoj, nek siaj sorĉoj, nek sia malĉasteco, nek siaj ŝteloj.*" Samtempe, la elektitoj de Kristo, kiuj restos vivaj, devos, kontraste, enkorpiĝi la naturon kaj konduton de Jesuo Kristo kaj liaj apostoloj. "La vojoj de Dio" rivelitaj anoncas minacon de morto kontraŭ la lastaj sabat-observantoj. Ĉi tiu fina atako kontraŭ la sabato de Dio malkaŝas la identecon de la ĉefa instiganto kaj instiganto, kaŝita en la nevidebleco de lia ĉiela anĝela naturo: Satano, tiu, kiu instigis Evon manĝi de la arbo malpermesita de Dio. Tial, en fina provo de fido, Dio intencas kaŭzi finan, majstran malvenkon al Satano. Dia gloro brilos per la fideleco de liaj lastaj elektitoj. Kondamnitaj al morto se ili rifuzos forlasi sian sabatan observadon por honori la romian dimanĉon, ili devos kompensi la pekon de Eva. Kaj por helpi ilin stari firme fronte al ĉi tiu mortkondamno, individua fido faros la diferencon, ĉar profetaĵo rivelis la intervenon de Jesuo por ili, antaŭ morta ekzekuto. Tiel, la lastaj elektitoj estos aŭtentaj atestantoj de la fido metita en dian profetan revelacion donitan en la nomo de Jesuo Kristo. La klera kaj inspira konsilo de la apostolo Petro tiel alprenos kapitalan gravecon: 2 Petro 1:19: "*Kaj ni havas la profetan vorton plifirmigitan, al kiu vi bone faras, ke vi atentis, kvazaŭ al lumo brilanta en malhela loko, ĝis la tagiĝo ekbrilos kaj la matenstelo leviĝos en viaj koroj; sciante*

unue ĉi tion, ke neniu profetaĵo de la Skribo estas laŭ privata interpreto; ĉar profetaĵo neniam venis per homa volo, sed homoj, movataj de la Sankta Spirito, parolis laŭ Dio .

La diaj vojoj profetas la venkon de Dio kaj liaj lastaj elektitoj, kaj sur la tero, la lastaj reprezentantoj de la ribelema homaro estas detruitaj per sangaj kalkuloj. La mensogo de la instruistoj estas poste kompensita per la masakro de la religiaj delogantoj, de iliaj multaj viktimoj, kiuj nun scias, ke la savo estas definitive perdita por ili.

Mi rimarkis en la reagoj de la Okcidento , post la konflikto inter Rusio kaj Pola Ukrainio, konduton kiu provas blindecon de mensoj fare de Dio. Efektive, la unuanima reago, puni Rusion per financaj kaj ekonomiaj sankcioj kaj armilliveroj, estis pravigita por malfortigi Rusion en la espero ke la rusa popolo, viktimo de tiu malriĉiĝo, ribelus kontraŭ sia gvidanto. Sed, surprize, sur homa nivelo, neniu, nek inter politikistoj nek inter ĵurnalistoj, levis la ideon ke la rezulto de tiuj sankcioj povus konduki al kontraŭaj efikoj. La rusoj, kiuj estas viktimoj de okcidentaj sankcioj, povas trovi tie kialon por kolektiĝi malantaŭ sia nacia gvidanto kaj prepari en malamo deziron al venĝo kiu kondukos ilin invadi tiun Okcidenton, por puni la aŭtorojn de tiuj sankcioj kiuj ruinigis ilin ĉiujn.

Sciante el profetaĵoj la celon, kiun Dio celas, mi povas analizi la kadron de la konstruo de la faktoj kaj la rolojn de la koncernaj estaĵoj.

La celo estas la detruo de aroganta, malfidela Eŭropo. **La rimedo** de ĉi tiu detruo estas la kolero de Rusio. **La kaŭzo** de ĉi tiu rusa kolero estas la naciisma obstineco de la pola-ukraina registaro, kiu atakis ĝian orientan teritorion, Donbason, transprenitan de por-rusaj ukrainoj. Ĉi tiu regroupiĝo de por-rusoj estis plenumita post la kontraŭleĝa renverso de la rusa prezidanto de Ukrainio. La kialo de la ukraina interna milito estas religia: la katolika pola okcidento kontraŭ la ortodoksa rusa oriento. **Kaj finfine, la rusa invado de Eŭropo** estis motivita de ĝia subteno kaj antaŭjuĝo al Ukrainio.

Mi ankaŭ notis parametron, kiu klarigas kial la koncerna evento fariĝis katastrofo. Temas pri la juneco kaj tial la malsperteco de registaraj oficistoj. Mi aparte rimarkas kiom ŝanĝiĝema estas ilia juĝo. Por delogi ilin, sufiĉas diri, ke oni volas aliĝi al Eŭropo. Eŭropo jam bonvenigis multajn, kaj ĝia kosmopolita aspekto, kiel tiu de Usono, jam alportis al ĝi pli da problemoj ol solvoj. Sed mi emfazas, aparte, ke Eŭropo, kie kompromiso estas la regulo, volas entuziasme bonvenigi ĉi tiun ukrainan "demokration", kiu batalas kaj volas trudi al siaj por-rusiaj samlandanoj kaj fratoj sian ekskluzivan regadon super la tuta ukraina teritorio. Tio estas des pli vera, ĉar la Rusio de V. Putin reagas same, volante repreni la lulilon de sia popolo situantan en Kievo. Sed tio estas la normala nelogika konduto de Eŭropo juĝita kaj celita de Dio kaj lia granda kolero. Al tiuj, kiuj surpriziĝas vidante popolojn eniri en civitan militon, mi memorigas vin, ke Francio spertis ĉi tiun specon de afero plurfoje. Kaj ne forgesu la fraticidan militon en Usono nomatan la "Usona Civita Milito".

En la " *tempo de la fino* " menciita en Daniel 11:40, ĉiuj monoteismaj religioj estas trafataj de la malbeno de Dio. Sed la grado de kulpo pliiĝas kun la tempo, ĉar la evidenteco de la malbeno de Dio igas tiujn, kiuj ignoras la ateston de

la historio antaŭ ili, senti sin eĉ pli kulpaj. Tiel, judismo malakceptis la Mesion Jesuo; post li, la katolika kredo distordis la ordonojn de Dio kaj faris la kristanan kredon nura "etikedo", kiu, laŭ ĝi, malfermas "la pordegojn" de la ĉielo. De sia komenco, la vera protestanta kredo kondamnis ĉi tiujn katolikajn pekojn, sed kun la paso de la tempo, ĝi transformiĝis en "etikedon", reproduktante la pekojn de katolikismo, kaj rezulte, ĝia kulpo estas eĉ pli granda. Sekve venas la kazo de la Sepa-taga Adventismo, kiu havas malantaŭ si la katolikajn kaj protestantajn ekzemplojn, kun kiuj ĝi oficiale formis fratan aliancon en 1995. Post la instruoj rivelitaj de Jesuo Kristo al siaj pioniroj pri la katolika kredo, ĝia kazo estas eĉ pli kondamninda de la Sankta Malkaŝanta Dio.

La konflikto inter Rusio kaj Ukrainio ne ekzistis se la eksaj landoj de la Orienta Bloko, liberigitaj per la ekonomia kaj politika kolapso de Rusio, ne metus sian esperon en aktivan militistan subtenon de Usono. Ĉi tiuj Usono formis Eŭropon, disŝiritan post la Dua Mondmilito, laŭ sia bontrovo, kaj, el Germanio, faris ĝin la strategia teritorio de sia batalo kontraŭ Sovetrusio. Aldonu al tio la materialisman sukceson de la NATO-tendaro, kaj oni povas kompreni la deziron de la popoloj ligitaj al malriĉa Rusio aliĝi al ĉi tiu alloga kaj materie enviinda tendaro. Sed ĉi tiuj popoloj eraris metante sian esperon en la armitan protekton de Usono. Neniu inter tiuj, kiujn Dio ne iluminis per la profetaĵo de Daniel 11:40-45, povus scii, ke Usono rifuzus milite engaĝiĝi en rekta batalo kontraŭ Rusio. Kaj en nia nuna situacio, ekde prezidanto Trump, ĉi tiu milita retiriĝo de Usono fariĝis pruvita. Usono lasas Eŭropon, ĉi tiun "paperan tigron", porti la sekvojn de aliĝo al NATO. Kaj tiel Eŭropo altiras sur sin la koleron de potenca Rusio decidita reakiri la gloran sovetian dominadon de la pasinteco. Sed kion la mondo ignoras estas, ke ĉi tiu konflikto komenciĝas ok jarojn antaŭ la fino de la mondo, kaj ke pro tio la uzo de nukleaj armiloj estas antaŭvidita de Dio. Estas ĝuste la sendo de nukleaj bomboj sur Rusion fare de Usono, kiu momente restis en la fono, kiu kondukas ĉi tiun Rusion, la "*reĝon de la nordo*" de Dan. 11:44, al "*ekstermado*", siavice, "*homamasojn*" dominitajn ĝis tiu momento: "*Novaĵoj de oriento kaj de nordo venos al li, kaj li eliros kun granda furiozo por pereigi kaj ekstermi homamasojn.*" Kaj ĝuste ĉi tiuj ekstermadoj kaŭzos la morton de la simbola "*triono*" de la homaro, en ĉi tiu konflikto, kiu mobilizos "*200 milionojn*" da batalantoj, laŭ la instruoj donitaj en la "*sesa trumpeto*" de Apokalipso 9:11 ĝis 21.

Rusujo rimarkis la ĉeeston de "naziaj" grupoj en la tendaro de Ukrainio. Ĝi ne estas la sola, kiu rimarkis ilin, ĉar dum la popola "puĉo", kiu renversis la ukrainan rusan prezidenton en 2014, ĉiuj eŭropaj amaskomunikilaj observantoj ankaŭ kondamnis ĉi tiun "nazian" ĉeeston. Sed kio estas "Naziismo"? Eŭropanoj ligis ĝin al la deziro ekstermi la judojn, fidante je la historiaj registroj deciditaj en julio 1942, ĝuste "9-a de Av" timata de la judoj, ĉar ĝi jam estis markita por ili per multaj malbenoj. Sed antaŭ ol elekti la "finan solvon", kiu efike celis la ekstermadon de la judoj, la "nazia" ideologio estis Nacisocialismo. Ĉi tiuj du vortoj estas allogaj, sed en la apliko de "Naziismo", ili estas karakterizitaj per la plej ekstrema ekstremismo, kiu akceptas neniun kompromison kaj mortigas ĉiun, kiu ne dividas la vidpunkton de la partio. En Germanio, naziismo, la partio de Adolf Hitler, malkaŝis sin en la "Nokto de la Longaj Tranĉiloj", kiam la jam "SS" "nazioj" ekzekutis la falangojn de la malpli fanatika "SA". Ĉu ne ekzistas ia

simileco al la furioza kaj detrua lukto en okcidenta Ukrainio kontraŭ la ukrainoj de Donbaso, bombataj ĉiutage ekde 2014?

La vera difino de "Nazismo" do devas esti rekonsiderata.

La Socio de Monstroj

Ĉi tiu socio de monstroj estas la plej nova frukto naskita de la "nova mondo". Ĝin ebligis la kombinaĵo de du parametroj: tempo kaj scienco. Longa periodo de paco ekde la fino de la Dua Mondmilito kreskigis kaj la vastiĝon de la spirito de libereco kaj teknologiajn progresojn en scienco kaj medicino.

Estas paradokse, sed tio tre malkaŝas ilian spiritan staton, tiun de Usono, kaj tial, el la fora Okcidento, naskiĝis abomenindaj kaj monstraj pensoj. La paradoksa aspekto kuŝas en la fakto, ke la Prezidanto de Usono metas sian manon sur la Biblion kiam li ĵuras servi sian landon. Kaj tamen en ĉi tiu tre religia lando, la rajtoj de sankta libereco estas privilegiitaj ĝis la punkto, ke ili permesas al ĉiu esprimi kaj instrui ĉiajn pensojn abomenindajn al la Kreinto Dio. Tamen, en niaj lastaj tagoj, ideoj lanĉiĝas sur la interretaj retoj, kiuj respektas neniujn limojn kaj neniujn limojn. La plej frenezaj kaj demonaj ideoj tiel atingas amasojn da homoj influitaj kaj konvertitaj. Mi longe prave timas la sekvojn de la disvolviĝo de ĉi tiu propaganda armilo ofertita al la mondo fare de Usono. Niaj modernaj socioj reproduktas la pekojn de la antaŭdiluvianoj, tiujn de Sodom kaj Gomora, sed ili aldonas al ili tiujn de nia liberecana epoko. Ateismo, aŭ pli simple, la rompo establita inter Dio kaj malfidelaj kristanoj, produktas pridubadon pri la aferoj, kiujn Dio kreis kaj sanktigis ekde sia kreado de la mondo. Tiel, en la 6-a ^{tago}, Dio atestas, ke Li kreis la viron, la viron, kaj ke Li formis el unu el Liaj ripoj sian inan version, la virinon. La homo estas do fizike kaj psikologie viro aŭ virino. La ebleco estas do duuma. Sed en nia tempo, la scienco akiris la rimedojn por modifi la seksan naturon per hormonaj traktadoj, kaj ĉi tiuj kemiaj metodoj antaŭenigas fizikajn ŝanĝojn en la homa korpo. Samtempe, en certaj homaj cerboj ne protektataj de Dio, demonoj inspiris la penson, ke ilia vera sekseco ne estas tiu, kiun prezentas ilia fizika aspekto. De tie venis la penso pri la ebleco elekti sian sekson. Antaŭ ĉi tiu ekstrema formo, devioj pro la samaj demonoj kondukis homojn al transformado de sia aspekto. Ĉi tiuj tiel nomataj "transvestitoj" eniris la rolon de la kontraŭa sekso al sia propra. Sed kun la kirurgia scienco, novaj eblecoj estis donitaj al ili. Tiel, per la uzo de hormonoj, kompleta fizika ŝanĝo povas esti atingita. Tamen, ĉi tiuj fizikaj ŝanĝoj ne influas la menson de la tiel ŝanĝita estaĵo. Ĉar en realeco, ĝi restas fundamente tio, kio ili estis ĉe naskiĝo. Kaj se la demonoj retiriĝas aŭ ŝanĝas sian instigon, la "transformita" homa marioneto povas trovi sin en mensstato, kiu perdas sian tutan orientiĝon. La monstro naskiĝas.

Por pli bone kompreni la allogojn de ĉi tiuj mensaj novaĵoj, ni devas rimarki la sekvojn de la preskaŭa malsovaĝigo de la homa menso, per aŭdvida teknologio kaj virtualaj rilatoj establitaj en interretaj retoj. La ĉefa kulpulo de niaj mensaj dramoj estas informa teknologio, kiu aperis sinsekve post elektro kaj elektroniko. Por homaj mensoj, la duobla sklaveco de ĉi tiu invada informa teknologio kaj tiu de la konstanta inspiro al la tre evoluinta imagopovo de

nevideblaj ĉielaj demonoj, la situacio estas tragika kaj neriparebla. Kie povas halti la penso pri la kreitaĵoj de Dio? Mi ne havas la respondon, sed la tempo fiksita de li, nun limigita al ok jaroj, certe haltigos ĝin.

De la "fina solvo" al la "fina solvo"

Ĝis hodiaŭ, la 16-an de marto 2022, la termino "fina solvo" estis uzata de ĉiuj historiistoj por rilati al la provo de germanaj "nazioj" ekstermi ĉiujn judojn de Eŭropo, komencante en 1942. Sed en ĉi tiu dokumento, mi aldonos duarangan profetan mesaĝon al ĉi tiu termino.

Tra la tuta tero, homoj serĉas la kaŭzojn de la konfliktoj, kiuj disvolviĝas, sed ili serĉas homajn kaŭzojn. La analizoj, kiujn mi prezentas, esprimas la juĝon de la vivanta Dio, kreinto de ĉio, kio ekzistas. Ankaŭ, oni devas kompreni, ke la kaŭzoj de niaj nunaj tragedioj troviĝas en la pasinteco, malproksime de nia tempo. La Biblio permesas al ni malkovri, kion Dio pensis dum la 6000 jaroj antaŭdiritaj por la tera peko. La profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso ĵetas komplementan lumon sur la juĝon de Dio dum proksimume 26 jarcentoj, de 605 a.K. ĝis la reveno de Kristo printempe de 2030. Dum homoj ekzamenas kaj retenas terajn karnajn klarigojn, Dio prezentas al ni sian vidpunkton, kiu malkaŝas spiritajn kaŭzojn. Inter la du konceptoj, la abismo plilarĝiĝas. La homaro neniam ĉesis kompensi per malfeliĉo la malestimon, kiun ĝi montris al la suverena, rivelita volo de Dio. Sed la vivo de homoj estas limigita, male al tiu de la eterna Dio, kaj homoj mortas kaj sin sukcedas. La sepdek aŭ okdek jaroj de iliaj mallongaj vivoj ne sufiĉas en si mem por kompreni la koleron de Dio. Unu post la alia, homoj heredas la dian malbenon, kaj iliaj filoj, heredantoj, reproduktas la kulpojn de siaj patroj. Tial estas en la pasinteco, kiam Dio parolis kaj skribis siajn leĝojn, siajn ordonojn, siajn ordonojn kaj siajn profetajn anoncojn, ke liaj elektitoj, hodiaŭ, povas malkovri la motivojn de sia eterna juĝo. Tio estas la kazo por la "fina solvo", kiu trafis la judojn en 1942. Kaj per ĉi tiu ago, Dio potence efektivigis la respondon, kiun li volis doni al la vortoj eldiritaj de la ribelemaj judoj, vigligitaj de la juda pastraro plena de malamo al Jesuo Kristo, decidita vidi lin morti krucumita anstataŭ la murdema fanatikulo Barabaso. Laŭ Mateo 27:25, ili kriis al Pontio Pilato, la romia prokuroro: "*Lia sango estu sur ni kaj sur niaj infanoj!*" Tra la jarcentoj, "patroj" estis persekutitaj, kaj iliaj infanoj post ili. Ili estis tiel aŭditaj preter ilia espero. En 1942, la tiamaj infanoj estis frapitaj kune kun siaj gepatroj de la sama dia kolero ekbruligita de la historia indigno de iliaj patroj kaj de la hardado de iliaj filoj tra la jarcentoj.

Efektive, ĉi tiu evento, kiu skuis okcidentajn sociojn, okazos denove ĉe la reveno de Kristo, ĉar laŭ Apokalipso 13:15, estas profetita provo ekstermi la lastajn elektitojn, kiuj restis fidelaj al la dia Ŝabato: "*Kaj al ĝi estis donita la povo doni vivon al la bildo de la besto, por ke la bildo de la besto parolu kaj igu, ke*

ĉiuj, kiuj ne adorkliniĝus al la bildo de la besto, estu mortigitaj. " Ĉi tio signifas, ke la ribelaj pluvivantoj, kiuj organizas ĉi tiun duan "finan solvon", estos en la sama mensstato kiel la germanaj "nazioj" de 1942. Tria mesaĝo estas transdonita per ĉi tiu esprimo "fina solvo". Ĝi malkaŝas planon preparitan de Dio, kiu profetis punojn kontraŭ la malobeantoj de liaj interligoj. Ĉi tiu plano aperas en ĉi tiu verso el Rom. 2:9: "*Sufero kaj angoro sur ĉiun animon de homo, kiu faras malbonon, unue de la Judo, kaj ankaŭ de la Greko*". ! » En ĉi tiu verso, la vortoj "**Judo**" kaj "**Greko**" indikas la du sinsekvajn interligojn, la malnovan, faritan kun la hebrea popolo, kaj la novan, en kiun la pagana "**Greko**" aŭ de iu ajn alia origino, rajtas eniri per sia rekono de la pentofara ofero plenumita de Jesuo Kristo. Pro tio, ke li ne rekonis sian Mesion senditan de Dio, "**la Judo**" suferis la eternajn "*suferojn*" kaŭzitajn de Dio, per diversaj homaj persekutoj. Farante la "**Judojn**" la ĉefa celo de sia kolero en 1942, Dio volis adresi al la tuta homaro solenan kaj tre gravan averton, ĉar pro sia malfideleco, la falsa-kristano, "**la Greko**", siavice devos respondi al li. Jen la signifo, kiun ni devas doni al la "Tria Mondmilito" aŭ "*sesa trumpeto*" de Apokalipso 9:13, kiun ni vidis disvolviĝi en la novaĝoj ekde la 24-a de februaro 2022, komencante per la konflikto inter Rusio kaj Ukrainio. Ĉar en ĉi tiu plej nova konflikto, nuklea fajro anstataŭigos la naziajn kremaciejojn. La grandega malamikeco montrita per sankcioj kontraŭ Rusio ne estos forgesita, kaj ni trovas en ĉi tiu sensenca konduto la motivon, kiu baldaŭ kondukos Rusion provizore meti la tutan Eŭropon sub sian regadon.

En Francio, la juna, ambicia sed nesperta prezidanto reagis kiel honorulo, kiu helpas sian najbaron, kiun li vidas atakata. Ĉi tiuj reagoj estas pravigitaj per la supertakso de la valoro, kiun Eŭropo donas al la vorto demokratio. Ĉi tiu termino, de greka origino, signifas "urboŝtato", kies organizado apartenas al la elekto de ĝiaj loĝantoj. Depende de la formoj elektitaj de la popolo, demokratio povas do preni tre malsamajn formojn. Tial, malantaŭ ĉi tiu vorto, ni trovas organizojn, kie povoj estas delegitaj al la administrado de policejo, kiel estas la kazo por Unuiĝinta Eŭropo. La elektoj de la popolo estas ignorataj kaj la faritaj decidoj estas adoptitaj kaj agnoskitaj de lokaj elektitoj, kiuj servas kiel alibio por la termino "demokratio". Ĉe la origino de ĉi tiu kunveno estas la persona elekto de naciaj gvidantoj, kiuj trudis sian decidon al la eŭropa popolo. En ĉi tiuj demokratioj, la opinio de la popolo jam ne gravas, ĉar ekonomiaj financaj interesoj estas en risko. Ĉar la situacio estis ekonomie favora al ili, EU-gvidantoj sentis senton de forto kaj supereco, kaj ili malestimis Rusion, ĝian fiaskon kaj ruiniĝon en 1992. De tiam, Rusio suferis multajn hontigojn, eĉ vidante, en la Balkana Milito, sian aliancanon, Serbion, bombita de usonaj aviadiloj kaj batalita de francaj kaj britaj fortoj. Tiam, la triumfanta Okcidento povis trudi sian leĝon laŭ la principo, kiu donas venkon al la plej forta: "la racio de la plej forta estas ĉiam la plej bona", diras la fablo de Jean de la Fontaine.

En februaro 2022, resaniĝinte, Rusio rekonstruis sian forton kaj militan potencon. Kaj siavice, ĝi montras al la Okcidento, ke ĝi lernis de ilia konduto. Ĉiuj ĉi tiuj eventoj celis konduki al la nuna situacio. Tial la provo de Ukrainio rompi siajn ligojn kun Rusio konsistigas la kaŭzon, kiun Dio bildigas per la ago "*meti hokon en la makzelojn*" de la rusa gvidanto en Ezek. 38:4: "*Mi trejnos vin kaj metos hokon en viajn makzelojn; Mi elirigos vin, vin kaj vian tutan armeon,*

ĉevalojn kaj rajdantojn, ĉiujn bele vestitajn, grandan grupon portantan ŝildon kaj kirason, ĉiuj tenantaj glavojn; " Kaj la malamikaj reagoj materialigitaj per mezuroj kaj sankcioj ruinigaj por Rusio altiros rusan koleron sur ĉiujn popolojn de eŭropaj gvidantoj unuanimaj en prenado de ĉi tiuj sankcioj, escepte lastatempe de la gvidanto de Hungario.

Ĉu la sorto de Eŭropo estas tiel enviinda? Ĝis la komenco de 2020, ĝia ekonomia sukceso povus igi ĝin alloga, sed post la ekonomia blokado pro decidoj faritaj por kontraŭbatali la "pandemion" de la Covid-19-viruso dum du jaroj, Eŭropo jam ne estis en la sama stato. Krome, ĉi tiu provizore trudita blokado maskis veran ruinon de la lando Francio, viktimo de ĝiaj eksterlandaj transportoj kaj importadoj el Ĉinio, kiu fariĝis ĝia sola provizanto. Estis ankaŭ en la urbo Vuhano, en Ĉinio, ke la Covid-19-viruso oficiale aperis por la unua fojo; Ĉinio, la lando de la " drako " aŭ, la diablo laŭ Apokalipso 12:9: " *Kaj la granda drako estis elĵetita , la antikva serpento, nomata la Diablo kaj Satano , kiu trompas la tutan mondon; ĝi estis elĵetita sur la teron, kaj ĝiaj anĝeloj estis elĵetitaj kun ĝi.* "

Eŭropanoj sukcesis kuniĝi, profitante longan periodon de paco donitan de Dio. Sed kion ili faris kun ĉi tiu tempo de paco? Ili provis, denove, kuniĝi por esti pli fortaj, kiel la popolo de Babelo sub reĝo Nimrod faris en sia tempo. Kaj la rezulto estis la sama: ĉi tiu kuniĝo produktis konstantan frukton de maljusteco kontraŭ la popoloj kaj malamikoj de Eŭropo. Jam ne kapabla apartigi homojn per lingvo, Dio transdonis la kulpulojn al milito kaj morto, tiel miksanter ilian sangon.

La finfina "fina solvo" havos du signifojn kaj atingojn, ĉar se la ekstermado decidita de la ribeluloj celos la elektitajn fidelulojn al la dia Ŝabato, por Dio, lia "fina solvo" konsistos el ekstermado de ĉiuj teraj kaj ĉielaj ribeluloj, krom Satano, kiu restos sola sur la dezerta tero dum la " mil jaroj " de la sepa jarmilo.

Tiel, la genocido de la judoj organizita de la germanaj nazioj estis plenumita por averti homojn pri la sorto, kiun Dio rezervas por ili en la tago de sia justa kolero.

La Fina Solvo altiris homan simpatian kaj kompaton por la juda popolo, kiuj estas vidataj kiel martiroj, viktimoj de homa murdema frenezo. Ĉi tiu konduto, pro ilia senkonscieco kaj spirita nescio, kaŝas de iliaj okuloj la dian minacon, kiu koncernas ilin persone.

Por kompreni la faktojn de la lastaj tagoj, ni devas lerni el la sperto de "nazia" Germanio de 1930 ĝis 1944. En ĉi tiu ekzemplo, ni vidas kiel " *malmulte da fermentaĵo fermentigas la tutan mason* ", kiel Paŭlo instruis en 1 Kor. 5:6 kaj Gal. 5:9, laŭ Mateo 16:6: " *Jesuo diris al ili: 'Gardu vin kontraŭ la fermentaĵo de la Fariseoj kaj Sadukeoj.* '" Jesuo komparis " *fermentaĵon* " kun la pensoj, kiuj trompas la homojn. Malgranda malplimulto povas, per ĉi tiu rimedo, trompi kaj fine domini tutan popolon, kaj tio okazis en Germanio en 1930. La popola sukceso de la nazia partio estis atingita sinsekve per favoraj sociaj mezuroj, ekonomia sukceso, Germanio resaniĝis kaj militvenkoj. Kaj ĉi tiuj tri kaŭzoj ankaŭ igis Usonon sukcesa en la Dua Mondmilito. Eŭropo admiris kaj enviis ilin, kaj finfine volis imiti ilin. Sed tiam Dio intervenis kaj blokis la revon en ĝia komenca stadio kaj disvolviĝo. Ekde la prezidento Trump, Usono retiriĝas el Eŭropo, lasante ĝin sola alfronti la problemojn de la rus-ukraina konflikto. Tiel,

baldaŭ detruita de rusaj fortoj, Eŭropo eliros el siaj problemoj ruinigita kaj detruita. Poste, post la elimino de Rusio kaj ĝiaj fortoj per usonaj nukleaj armiloj, la vojo estos malfermita al ili, kaj ili dominos la universalan reĝimon formitan de ĉiuj pluvivantoj de la tero. La fina rolo de Usono en la finfina "fina solvo" invitas nin atenti aparte ĉi tiun potencon landon. Usona potenco ne estas milda kaj estas multe malpli humana ol Eŭropo. Kie ajn ĝiaj financaj interesoj estas en danĝero, ĝi estas severa, akra, militema kaj murdema. Mono estas ĝia dio kaj komerca sukceso ĝia diino. Ĉi tiuj diaĵoj estas malpli videblaj ol lia grandioza diino de "Libereco", kiu leviĝas en la golfo de Novjorko. Kiam Usono volas eviti militan engaĝiĝon, ĝi apelacias al la principo de bojkoto, kaj la rusa prezidento ĵus establis komparon inter okcidentaj sankcioj kaj la naziaj pogromoj truditaj al la judoj. Estas vere, ke antaŭ 1942, la malamo de la nazioj kontraŭ la judoj konsistis el senigi ilin je iliaj rajtoj kiel civitanoj, ili estis "ankaŭ ili" malhelpitaj " *aĉeti kaj vendi* ", kiel la lastaj "nazioj" faros al la lastaj elektitoj de Jesuo Kristo, kiuj restis fidelaj al la Ŝabato sanktigita de Dio, laŭ Apokalipso 13:17: " *kaj ke neniu povu aĉeti aŭ vendi, krom tiu, kiu havas la markon, aŭ la nomon de la besto, aŭ la numeron de ĝia nomo* ." Ĉi tiu frukto de malboneco estas la fina rezulto de la spirita falo de la protestanta kredo, kiu aliĝis printempe de 1843, sub la malbeno de Dio, al la romkatolika religio, kies ordo de la "jezuitoj" estis la modelo prenita por konsistigi la "SS"-sekciojn de la "nazia" tendaro de Adolf Hitler, grupo kreita sub la instigo de la germana ambasadoro (al la Vatikano) kaj ministro pri eksterlandaj aferoj Von Papen (kio signifas: "de la Papo"). Do ne estas surprize trovi, gravuritan sur la klingo de iliaj "longaj tranĉiloj" la germanajn vortojn "Gott mit uns", kio signifas: Dio kun ni. Kaj ĝuste ĉi tiu alianco de du religioj kondamnitaj de Dio reproduktos la "nazian" modelon de Germanio en 1930 kaj 1942. La universala dominado de Usono estis preparita inter 1945 kaj nia tempo kaj ĝi povis profiti longajn jarojn da paco por favori la "tutmondisman" administradon de la ekonomio. Sklavigitaj de la "interreta" teknologio kreita de Usono, nacioj fariĝis ekonomie kaj politike dependaj de usonaj juĝoj. Kaj ĉi tiu komerca dominado permesas al ili submeti ĉiujn popolojn, kiuj dependas de ĝi, al ĝiaj bojkotoj kaj ĝiaj sankcioj de malpermesoj. Ĝi do jam regas super la tuta Okcidenta mondo, kaj la ceteraj estos submetitaj al ĝi per la nuklea detruo de la Tria Mondmilito.

Elektita de Jesuo Kristo, vi baldaŭ respertos la sperton de la profetoj Jeremia, Daniel kaj Ezekiel, samtempuloj de la puno pro la pekoj de la hebrea juda Izraelo. La nova Nebukadnecar nomiĝas Vladimir Putin, kaj li estas ruso. Kiel la ĥaldeaj reĝoj de la tempo de Jeremia, Dio sendis lin por detrui la okcidentan malpiecon, unuigitan per sia adoro kaj admiro por la "libertariana" socio origine produktita de Usono kaj Francio. La konflikto inter Rusio kaj Ukrainio havas nur unu kaŭzon: la adoron de ĉi tiu modelo kondamnita de Dio fare de la nova ukraina prezidanto, Volodimir Zelenskij. Estas ĉi tiu fascino pri la modelo de okcidenta socio, kiu igis lin voli aliĝi al ĝi. Tamen, la blindeco de okcidentaj mensoj estas tia, ke ili fanfaronas pri valoroj, kiujn Dio kondamnas, kiel ekzemple ĉi tiu "geja fiereco", kiu altiras la koleron de Dio pli bone ol konfitaĵo altiras muŝojn. Sed por agi pune, Dio atendis la tempon, kiun li fiksas por fari tion, nome, 7 jarojn antaŭ la fino de la periodo de kolektiva kaj individua graco. Konvinkitaj pri la stablo de

la plej bona tipo de socio, okcidentanoj ekflamis per fiereco kaj aroganteco, kaj ili malestimas homojn, kiuj ne dividas ilian socian koncepton. Tamen, ĝuste el la buŝoj de siaj kontraŭuloj Dio aŭdigas siajn riproĉojn. Per la buŝoj de islamanoj, li kondamnas malpiecon kaj malfidelecon, nomante ilin "nekredantoj". Per la buŝoj de la rusa prezidanto kaj lia popolo, li kondamnas ilian socion, kiun li nomas "dekadenca"; dekadenco estante la frukto de la perversio de la sentoj kaj mensoj, kiu rezultas en seksaj kaj psikaj devioj de moralo, la progresema malmoraleco, jam manifestita inter la francaj revoluciuloj inter 1789 kaj 1798, kiun la nuntempa Francio heredis ĝis la punkto, ke Dio simbole nomis sian ĉefurbon, Parizon, "*Sodomo kaj Egiptujo*" en Apokalipso 11:8; la esprimo mem de peko kaj homa ribelo kontraŭ Dio kaj liaj valoroj. Per subtila ludo de komparo, Dio ligas en sia Apokalipso la Francan Revolucion kaj la "*sesan trumpeton*" aŭ Trian Mondmiliton. Kion signifas ĉi tiu ligo? Ĝi malkaŝas al la veraj elektitoj, ke la komuna ago de ĉi tiuj faktoj estas puni kristanan malpiecon, katolikan por la unua, kaj multreligian por la dua, ĉar ĉiuj formoj de la monoteisma religio estas tie reprezentitaj kaj estas koncernataj kaj ĉefe celataj. En 1917, la ortodoksa religio ankaŭ estis celita de la bolŝevika revolucio kaj ĝia ateismo. Ĉiuj ĉi tiuj eventoj havis specifan signifon kaj rolon por Dio, kiujn liaj veraj elektitoj devas koni kaj dividi kun li. La privilegio kompreni ĉi tiujn aferojn estas grandega kaj konsistigas pruvon de dankemo flanke de Jesuo Kristo. Tiel lia profeta revelacio meritas sian nomon de "*atesto de Jesuo*" citita en Apokalipso 1:9, 12:17 kaj 19:10. La kulpo de ĉiuj kristanaj eklezioj kuŝas en ilia malintereso pri ĉi tiu profeta vorto proponita ekde 1831, la dato de la unua adventista anonco farita de la profeto William Miller en Usono. Ekde tiu dato, sinsekvaj diaj revelacioj kondukis verajn kristanojn restarigi la praktikon de la Ŝabato sanktigita de Dio ekde la sepa tago de lia tera kreo. Malestimo al la profeta vorto tial kondukis ĉiujn kristanajn religiojn frustri Dion pri lia legitima rajto esti honorata per la obeemo de liaj kreitaĵoj. Ankaŭ, juĝinte kaj kondamninte ilin kiel difektitajn vazojn, la majstra potisto rompos ilin kaj neniigos ilin. Kvankam ĝi praktikas laŭ religia heredaĵo, aŭ tradicie, la sabatan ripozon en la ĝusta tago, sabato, la adventista kredo falis sub la juĝon de Dio pro ĉi tiu sama malintereso pri diaj profetaj revelacioj inter 1873 kaj definitive en 1995. Efektive, ĝia alianco kun la katolika kaj protestanta tendaro ekde 1995 atestas kontraŭ ĝi pri ĝia malestimo al la dia juĝo, kiu rivelis al ĝi ĝian kondamnon de la romia dimanĉo, kiun ĉi tiuj du kristanaj grupoj kaj la ortodoksuloj tradicie honoras. Sed la malobeo de la sankta dia Ŝabato estas nur la pinto de la glacimonto de la peko de ĉi tiuj religioj, ĉar kiel instruas Jakobo 2:10, "*la malobeo de unu ordono igas iun kulpa pri ĉio*": "*Ĉar kiu observas la tutan leĝon, kaj tamen ofendas en unu punkto, estas kulpa pri ĉio.*" Malmultaj homoj konscias pri tio, sed efektive, la malobeo de la Ŝabato de la kvara ordono kreas la malobeon de la unua ordono: "*Ne havu aliajn diojn antaŭ mi*." Nun malobeo al Dio estas la sekvo de obeo al la diablo, la princo de mallumo, Satano. Kompreneble, en ĉi tiu kazo ankaŭ la tria ordono estos malobeata: "*Ne vane uzu la nomon de Jehovo, via Dio; ĉar Jehovo ne konsideros senpuna tiun, kiu uzu Lian nomon vane.*" La lastaj ses ordonoj, kies obeo estas akirita per la rekta helpo de la spirito de Jesuo Kristo, ne estos respektataj pli ol la antaŭaj. Katolikismo kaj Ortodokseco distingiĝas per sia komuna malobeo de la

dua ordono, ĉar ilia idolkulto kondukas ilin adori bildojn ĉizitajn aŭ pentritajn de homoj, kontraŭe al la malpermeso de Dio fari tion: " *Ne faru al vi skulptaĵon, nek ian figuron de io, kio estas en la ĉielo supre, aŭ kio estas sur la tero sube, aŭ kio estas en la akvo sub la tero.*" » Ĉi tiu malobeo estas des pli grava, ĉar la sama ordono specifikas kaj profetas la sekvojn de ĝia malobeo: " *Ne kliniĝu antaŭ ili, nek servu ilin; ĉar Mi, YaHWéH, via Dio, estas Dio ĵaluza, kiu punas la malbonagojn de la patroj sur la infanoj ĝis la tria kaj kvara generacio de tiuj, kiuj malamas Min.* " Sed por Siaj fidelaj elektitoj, Dio profetas Siajn eternajn benojn: " *kaj montrante kompaton al miloj da homoj al tiuj, kiuj amas Min kaj plenumas Miajn ordonojn.* "

En la nuna epoko, Dio igas sian lumon brili ĉe sia zenito por siaj elektitoj, kaj por tiujn, kiujn li kondamnis, maksimuma mallumo karakterizas kaj envolvas ilin. Tiel ĉiu jam ricevas de li laŭ tio, kion li meritas.

En vigla kaj laŭda parolado, la prezidanto de Ukrainio diris al la usona prezidanto Joe Biden, kaj mi citas: "Mi ŝatus, ke vi dominu la mondon por trudi pacon." Kiel la tuta okcidenta tendaro, Joe Biden estas tre sentema al flatado, kaj parafrazante la fablon pri la korvo kaj la vulpo de la brila kaj subtila Jean de la Fontaine, mi tradukas la situacion per ĉi tiuj terminoj: "Je ĉi tiuj vortoj, sentante ne plu ĝojon, Joe Biden malfermas sian monujon kaj faligas" miliardon da dolaroj ofertitaj al la ukraina gvidanto por subteni lian reziston kontraŭ Rusio. Jean de la Fontaine finis sian fablon dirante: "Ĉiu flatanto vivas je la kosto de tiu, kiu aŭskultas lin." Tial la flatita donacanto devas esti tre riĉa. Usono ne estas la tipa ekzemplo de malavareco, kaj kiam ĝi montras sin malavara, ĝi esperas fari grandegan profiton el sia gesto. Tamen, ni scias, ke ĝin pelas kronika malamo al Rusio, ĝia potenca konkuranto en la Oriento. Ĝia celo estas akiri monopolon pri la ekonomia dominado de la tero. Ĝi jam akiris de la nacioj, ke ĉiuj surteraj valutoj estu indeksitaj al sia dolaro post la rezigno de la ora normo. Fakte, la Tria Mondmilito permesos al ĝi ekstermi Rusion kaj atingi sian celon. Joe Biden estas, post John Kennedy, ankaŭ katoliko kaj pro tio li povas nur favori la polan tendaron, ankaŭ katolikan, kaj la ribeleman Ukrainion, plejparte katolikan en sia okcidenta parto. Tiel, la katolikaj nacioj trovas sin grupigitaj sub la usona standardo de NATO-fortoj kun ortodoksa Rusio kiel ilia komuna kontraŭulo. Flatado delogas la papan reĝimon en la profetaĵo de Dan. 11:39: " *Kun fremda dio li agos kontraŭ la fortikigitaj lokoj, kaj li plenigos per honoro tiujn, kiuj agnoskas lin, li faros ilin regantoj super multaj, li disdonos al ili terojn kiel rekompenco.* " Ĉi tio estas tipa konduto de la tendaro malbenita de Dio, kiu malkaŝas la ĉeeston de fiereco, ĉi tiu peko imputita al la diablo mem, ekde lia falo.

Ĉar la kaŭzo de la milito, kiu ekmoviĝas, estas spirita kaj volita de Dio kiel puno pro la forlaso de la Ŝabato ekde la 7-a de marto 321, estas facile kompreni, kial Dio deklaris en Daniel 12:10: " *Multaj estos purigitaj, blankigitaj kaj rafinitaj; la malvirtuloj faros malbonagojn, kaj **neniu el la malvirtuloj komprenos**, sed la komprenantoj komprenos.* " La dia Spirito konfirmis ĉi tiun principon dirante en Apokalipso 17:8: " *La besto, kiun vi vidis, estis, kaj ne estas; ĝi supreniros el la abismo kaj iros en detruon; kaj la loĝantoj de la tero, kies nomoj ne estas skribitaj en la libro de vivo ekde la fondo de la mondo, miros, kiam ili **vidos la beston**; ĉar ĝi estis, kaj ne estas, kaj ankoraŭ revenos.* " En la

novaĵoj, ni atestas ĉi tiun " miron " de ĵurnalistoj, politikistoj, kaj nekredantaj kaj nekredantaj popoloj, same kiel ĉiuj religiaj pastroj, por kiuj milito en Eŭropo fariĝis neebila. Mi precizigas, ke per dia inspiro, mi atendis ĉi tiun konflikton ekde 1982, la dato de mia unua kompreno de la mesaĝo rivelita de la Apokalipso de Jesuo Kristo. Fine, kion ajn homoj pensas, la granda kreinto kaj leĝdonanto Dio establas la komencon de sia "fina solvo", en kiu jam amasoj da civilaj kaj militaj homoj pereis kaj ankoraŭ pereos per siaj " kvar teruraj punoj " cititaj en Ezekiel 14:21: " *Jes, tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Kvankam Mi sendos kontraŭ Jerusalemon Miajn kvar terurajn punojn : la glavon, la malsaton, la sovaĝajn bestojn kaj la peston, por ekstermi en ĝi homojn kaj bestojn "*; ĝis la tero estos dezerta, detruita kaj sen iuj ajn vivantaj homaj loĝantoj. Fariĝinte anĝeloj, la lastaj vivantaj homoj estos dum " mil jaroj " en la agado de " juĝo de la mortintoj ", en la ĉiela regno de Dio, kun Jesuo Kristo, laŭ la anonco de Apokalipso 11:18: " *La nacioj koleris; kaj venis Via kolero, kaj venis la tempo juĝi la mortintojn , rekompenci Viajn servistojn, la profetojn, la sanktulojn kaj tiujn, kiuj timas Vian nomon, malgrandajn kaj grandajn, kaj pereigi tiujn, kiuj detruas la teron.* " " .

Post tiu juĝo venos la tempo de la lasta juĝo, la finfina "fina solvo" en kiu, revivigitaj por sperti " la duan morton " en la "fajra lago ", laŭ la aspekto de la tero kovrita de la subtera fajro, la plej kulpaj, la persekutantoj, judoj, "kristanoj", katolikoj, ortodoksuloj kaj protestantoj aŭ ribelaj adventistoj, estos definitive detruitaj kaj neniigitaj.

EKSKLUZIVA

Mi rimarkis en novaĵkanalo ĉi tiun paroladon de V. Putin, kiu permesis al mi kompreni kaj klarigi kial li ligas okcidentajn sociojn al "nazia" ideologio. Mi memoras, ke en ĉiuj amaskomunikiloj, homoj demandas sin pri la kialoj, kial Vladimir Putin kondamnas "nazian" Ukrainion kaj tial la bezonon por li "denazigi" ĉi tiun landon.

Nazio = supera raso – la parolado de V. Putin pri la rusaj oligarkoj, kiuj loĝis en la Okcidento en lukso kaj riĉeco. La oligarkoj ŝuldas sian riĉecon al li, ili ŝuldas al li ĉion: "Mi tute ne juĝas tiujn, kiuj havas vilaon en Miamo aŭ ĉe la Franca Marbordo, kiuj ne povas vivi sen fuagraso, ostroj aŭ tiel nomataj seksaj liberecoj. Tio absolute ne estas la problemo. La problemo estas, ke tiuj homoj estas **mense** tie kaj ne ĉi tie, kun nia popolo, kun Rusio. **Laŭ ili, ĝi estas signo de aparteno al supera kasto, al supera raso .**" V. Putin komparas la okcidentan arogantecon kun tiu de la germanaj "nazioj" de 1933. Kaj la faktoj pravas, ĉar unu el la celoj de la "nazia" ideologio estis formi " **superan homaron** " nomatan arja. Li trovis en la kapitalisma ekspansio de Usono ĉi tiun mensstato, kiu dispremas kaj malestimas tiujn, kiuj ne dividas ĉi tiun koncepton pri ekzisto. Poste li rimarkigis kiel, sentante sin protektitaj de la milita povo de Usono per la NATO-pakto, eŭropaj nacioj montris sin arogantaj kaj maljustaj al Rusio kaj ĝiaj orientaj aliancanoj, kaj precipe al Serbio, kiu estis bombadita en la balkana milito. Li vidis la landojn de la Varsovia Pakto forlasi malfortigitan Rusion por aliĝi al la okcidenta tendaro. Fine, li notis la renverson de la rusa prezidanto de Ukrainio en 2014, kaj ekde tiu dato, la senĉesan bombadon de por-rusaj ukrainoj koncentritaj en la Donbasa regiono fare de la ukraina armeo; tio en ŝajna deziro devigi aŭ ekstermi ilin. Li komparas ĉi tiun detruan agreson al tiu, kiu alportis la "naziojn"

de Adolf Hitler al la povo post la Nokto de la "Longaj Tranĉiloj", kiam ili mortigis la gvidantojn de la "SA", kiel mi klarigis supre. Por Vladimir Putin, kiel por Dio, la arbo estas juĝata laŭ sia frukto. Kaj kvankam al okcidentano ne okazus, ke lia nacio kondukus kiel la "nazioj", ne estas same en la tendaro, kiu suferas ĉi tiujn maljustecojn tage kaj nokte. Ĉi tiu parolado de V. Putin estis donita al mi de Dio kiel malkaŝa "perlo". Kaj ĉi tiu plej nova televidigita dokumentario konfirmis miajn antaŭajn analizojn kaj klarigojn. Por ĉiu inteligenta homo, naziismo estas ĉefe mensstato, kiu manifestiĝas per faroj. Kaj okcidentaj kapitalismaj socioj pruvis, ke homa vivo havas malmultan valoron kiam financaj interesoj estas en danĝero. Mi aldonas al ĉi tiuj aferoj, ke la uzo de kirurgia kaj medicina scienco por transformi la seksan genron de homoj povas ŝajni kiel etendaĵo de la eksperimentoj faritaj de la nazia kuracisto Joseph Mengélé, kiu utiligis la korpojn de malliberuloj en la naziaj ekstermkoncentrejoj por fari abomenindajn kaj kruelajn eksperimentojn.

Same kiel la plimulto de la germana popolo ne estis nazioj sed subtenis la ekpotenciĝon de naziismo, en la Okcidento, la plimulto de tre humanismaj homoj subtenis maljustajn, cinikajn kaj obstinajn potencojn en Balkanio kaj la traktadon de Libio. La decidoj faritaj kaj truditaj de la Eŭropa Komisiono al eŭropaj nacioj estas de ĉi tiu tipo. La Haga tribunalo donis al si la rajton juĝi kaj kondamni la agojn de orientaj gvidantoj, kiuj ne agnoskas okcidentajn normojn. Tial la granda ĉiela Juĝisto transdonas la maljustajn juĝistojn en la manojn de iliaj viktimoj. Okcidenta aroganteco estos punita per la suferado de la invado de venĝema Rusio, sed ankaŭ la masakroj faritaj de la iamaj koloniigitaj popoloj de afrika grundo kaj la orientanoj. Aroganta Okcidenta Eŭropo, kiu kolerigas Dion, estos surgenuigita antaŭ siaj malamikoj, detruita kaj ruinigita. La ŝanĝo de la situacio venos per la nuklea interveno de Usono kontraŭ Rusio. Kaj la postvivantoj devos akcepti la plej novajn "naziajn" normojn proponitajn kaj truditajn de la nunaj venkintoj: Usono.

Volante eskapi la dominan influon de Usono, Generalo de Gaulle repagis sian militŝuldon kaj haltigis la instaladon de usonaj militaj tendaroj tra Francio. Sed li falis en la kaptilon reprezentitan kaj ankoraŭ reprezentas la venkita Germanio. La usona ĉeesto tie restis kaj ĝia influo nur kreskis ĝis ĝi finance dominis la Eŭropan Union. En sia eŭropa engaĝiĝo, Francio perdis sian sendependecon de Usono reprenante sian lokon en la NATO-alianco. Tial kompreneblas, ke Unuiĝinta Eŭropo estas bildo de la usona socio, favorita de Usono en sia serĉado de tutmonda potenco.

INFORMO – MALIINFORMO

Du tagojn post la elsendo de la parolado de V. Putin pri la rusaj oligarkoj, la sama novaĵkanalo, kiu memorigis pri ĉi tiu parolado, montris ĝin ĉi-foje en la formo de rulanta linio. Kaj surprize, surprize, mi retrovis la antaŭan paroladon, escepte ke la lasta frazo, kiu legis, "laŭ ili, ĝi estas signo de aparteno al supera kasto, supera raso", estis forigita. La ĵurnalisto citis ĉi tiun paroladon por emfazi la naciisman spiriton de la rusa prezidanto, sed necesis kaŝi de la spektantoj lian akuzon pri naziismo, kiun li atribuas al la eŭropa tendaro de NATO.

La situacio de la milito inter Rusio kaj Ukrainio jam havas konsekvencojn, kiuj permesas al mi konfirmi la profetaĵon de Daniel 11:40 ĝis 45. Efektive, la ĉefa konsekvenco de la serio de sankcioj truditaj al Rusio, sed ankaŭ la ekonomia blokado de Ukrainio, grava eksportanto de tritiko al multaj landoj inkluzive de Egiptujo, produktos tutmondan nutraĵkrizon, kiu estos aparte drama por malpli evoluintaj landoj. La malsatego tiel puŝos ĉi tiujn afrikajn loĝantarojn al ribelo kaj provokos ondojn de enmigrado al Eŭropo. Malsato, aldonita al la civila kaj religia malamo de islamanoj kontraŭ la iama kolonia Eŭropo, donos formon kaj motivon al la agreso de la " *reĝo de la sudo* " menciita en Daniel 11:40. La ukraina ribelo vere estos nur la ekigado de la malamo, kiu kondukos Rusion invadi Okcidentan Eŭropon en la ĝusta momento. Sed jam eblas kompreni, ke kontraŭe al tio, kio longe estis prezentita kiel konsolo por la ekonomia ruino de Francio kaj ĝia perdo de sendependeco, nome "la formado de Eŭropo por eviti militon inter ĝiaj nacioj", la venonta ruino estos kaŭzita de la akcepto de Pollando en Eŭropon. Kiel mi jam diris, religia opozicio estas la armilo uzata de Dio por puni la malfidelecon de kristana Eŭropo. Pollando, kiu restis sub rusa okupado ekde 1945, akiris sendependecon en 1990, portante deziron je venĝo kontraŭ Rusio. Ĉi tiu pola popolo estis loĝata ambaŭflanke de la ukraina limo. Ankaŭ, same kiel Okcidenta Germanio reakiris Orientan Germanion dum la disfalo de la sovetia tendaro, la eŭropa romkatolika Pollando volis revenigi la ukrainan parton de sia popolo en la okcidentan tendaron. Ĉi tiu strategia situacio estas des pli pravigita, ĉar popoloj estas tradicie difinitaj kaj unuigitaj per religio, hereditaj kaj transdonitaj de patro al filo. Francio eliris el ĉi tiu situacio adoptante sian sekularan respublikanan karakteron, sed ĝi estas escepto, kaj ĉi tiu elekto preparis ĝian finan malbenon, ĉar multaj eble kontraŭaj kaj malamikaj religioj disvolviĝis sur ĝia grundo. Subeste, la katolika kaj protestanta Usono, kies nuna gvidanto estas mem katolika, ekspluatis la polan katolikismon por eldevigi siajn influareojn de ortodoksa Rusio. Kie la Papo trovas religian motivon, Usono trovas politikan motivon kiel ekonomia kaj politika mondgvadanto. Kaj por Dio, lia motivo estas la kolektiva puno de homaro konsistanta el popoloj submetitaj al ĉiuj ventoj de religiaj doktrinoj, ĉiu pli kulpa ol la antaŭa.

La nomoj de la grandaj figuroj, kiuj ludas gravan rolon en direktado de la destino de la mondo, transdonas al ni tre instruajn kaŝitajn mesaĝojn. La rusa kaj ukraina prezidantoj havas la saman antaŭnomon en la rusa kaj pola lingvoj, respektive, Vladimir kaj Volodimir, kiu signifas "princo de la mondo". Montriĝas, ke malantaŭ ĉi tiuj du rusa kaj pola popoloj kuŝas jarcenta lukto inter la rusa ortodoksa kredo kaj la pola romkatolika kredo. Ili longe batalis por reprezenti la kristanan kredon sur la tero, kaj tiel por religie domini la mondon. Ambaŭ, trafitaj de la malbeno de Dio, estas gvidataj de Satano, " *la princo de ĉi tiu mondo* ", laŭ Jesuo Kristo. Tiam, siaflanke, la pol-devena nomo de la prezidanto de Ukrainio, "Zelenskij", ne signifas, ke li estas fervora skianto, sed la adjektivo " *verda* ", la koloro de " *morto* " en Apokalipso 6:8: " *Kaj mi rigardis, kaj jen verdeta ĉevalo.* " *Kaj lia nomo, kiu sidis sur li, estis Morto, kaj Hadeso sekvis kun li. Kaj al ili estis donita aŭtoritato super kvarono de la tero, por mortigi per glavo kaj per malsato kaj per morto kaj per la bestoj de la tero .*

El tio ni povas kompreni, ke ĉi tiu kuraĝa viro ĝis la punkto de malzorgemo estas uzata de Dio kiel logilo por allogi, per sia evidenta delogo, la okcidentajn aŭtoritatojn en sian militon. Jam delonge La sankcioj kontraŭ Rusio igis ĉi tiujn kompaniojn kunmilitemaj kun la ukraina malamiko. Sed timante la eblajn estontajn sekvojn, nekonsciaj ke ili estas profetitaj en Dan. 11:40-45, ĉi tiuj aŭtoritatoj ŝajnigas kredi je dezirindaj estontaj aranĝoj kun Rusio. Ni tiel atestas la konstruadon de drama internacia situacio, kies finfina sekvo estos la detruo de nacioj kaj, grandparte, tiu de iliaj loĝantaroj.

Ne serĉu sur la tero nacion benitan de Dio; ne ekzistas aŭ jam ne ekzistas unu. Sed vi povas trovi inter ĉiuj ekzistantaj, iujn malpli malbenitajn, sed tamen malbenitajn.

SCIANTE AŬSKULTI

La kvalito de nia kompreno dependas de bona aŭskultado. En parolado, la saĝulo memoras nur la vortojn, kiujn li aŭdas, sen eksterpoli aŭ trointerpreti la transdonitan mesaĝon. Aktualaj eventoj permesas al mi konfirmi ĉi tiun lecionon. Rilate al la milito inter Rusio kaj Ukrainio, rusa generalo faris deklaron per lakona tono kaj anoncis retiriĝon de rusaj trupoj el la regiono de Kievo, la ĉefurbo de Ukrainio. La amaskomunikila mondo kaptis ĉi tiun mesaĝon kaj post kelkaj tagoj, ĝi surprize fariĝis promeso de V. Putin lasi ĉi tiun regionon en paco. Tamen, laŭ la rusa generalo, neniu mesaĝo pri paco estis prezentita, kaj mi dirus, ke, male, ĉi tiu lakona mesaĝo rivelis retiriĝon de trupoj surtere, kio povus esti vekinta timojn pri amasa uzo de aerbombadoj. Ĉar la rusoj ne bombadas la lokon, kie iliaj propraj batalantoj estas staciitaj. Kiel oni eble timis, efektive, kelkajn tagojn poste, intensaj aerbombadoj rekomenciĝis. Kaj en la amaskomunikilaj kanaloj, V. Putin estas akuzita pri esti mensoganto, pri esti la homo, kiu neniam plenumas siajn promesojn. Sed kiam V. Putin faris ĉi tiun promeson? Neniam, ĉar tiu ĉi promeso estis konstruita nur en la mensoj de la ĵurnalistoj kaj specialistoj, kiuj akompanas ilin en ilia optimisma inspiro. Ili ĉiuj tiel forte deziras, ke tiu ĉi milito finiĝu, ke ilia optimismo superregas la vortojn kaj la proklamitajn vortojn aŭditajn. Farante tion, la informantoj montriĝas neindaj je sia profesio, ĉar la homamasoj, kiuj aŭskultas ilin, estas misinformitaj anstataŭ informitaj. Mi jam diris, ke laŭ mia opinio kaj surbaze de la pruvoj, V. Putin adaptas sian strategion laŭ la konduto de la malamika tendaro. Devigita de la furioza rezisto de la ukrainoj, la rusa tendaro alfrontas kaŝpafistojn kaŝitajn en la plankoj de kadukaj kaj eluzitaj konstruaĵoj, pretaj kolapsi. Tiel la konkero de urboj fariĝas tre malfacila kaj atingiĝas je la kosto de tro multaj mortaj soldatoj. En la Balkana Milito, Usono kontentiĝis bombi "Beogradon", la serban ĉefurbon, de alteco de dek mil metroj, sen risko por siaj bombaviadiloj kaj iliaj skipoj. Kaj dum la Dua Mondmilito, la rusoj mem sukcesis malhelpi germanajn trupojn kapti la urbon Stalingrado. Inter la muroj kaj la ruinoj, la antaŭeniro de la trupoj kostis multe da homaj vivoj kaj la germana armeo tie spertis la komencon de siaj malvenkoj. Kun tia historia sperto, la rusa armeo certe antaŭvidis ĉi tiun malfacilaĵon kaj tio pravas, ke ĉi tiu rusa tendaro lasis sin esti tirita en la eskaladon, retrovante surtere la efikan reziston de la ukrainoj en la urboj. Krome, la uzo de la teleskopa celilo, iam rezervita nur por

kaŝpafistoj, estas vaste disvastiĝinta sur modernaj ripetaj armiloj. Kaj la konsekvenco estas terure mortiga efikeco por ambaŭ flankoj.

Estas bone konate, ke homo apartigita de Dio aŭdas nur tion, kion li volas aŭdi. Ĉar li bazas sian juĝon sur siaj personaj sentoj. Ankaŭ, ĉi tiu persona juĝo superregas la aŭdatan parolo. En la pensado de ĉi tiu viro, vortoj ricevas pejorativan interpreton, kiu misfamigas la aŭdatajn vortojn. Mi vidas ĵurnalistojn montri sian malamon al V. Putin, kaj ilia opinio estas ĉiam la sama. Kaj la amasoj da aŭskultantoj kaj spektantoj estas kontinue nutrataj de ĉi tiu okcidenta malamo. Ĉi tiu troa malamo kondukas al la pravigo de sankcioj, kiujn baldaŭ punos venĝema Rusio.

"Malbona aŭskultado" distordas la mesaĝojn transdonitajn, kaj civilajn kaj religiajn. Tial ne estas surprize, ke la respondeculoj pri tio samtempe ne kapablas klare kompreni la diajn religiajn postulojn aŭtentike formulitajn de la Spirito de Dio tra Lia Sankta Biblio.

La kulpoj de la Okcidento

Laŭ la antaŭa leciono, tiuj, kiuj ne scias aŭskulti, ne scias juĝi sin mem kun rigoro kaj honesteco. Tiel, aŭdante la riproĉojn formulitajn de V. Putin pri la tipo de okcidenta socio, kiun li priskribas por Dio kiel " **dekadencan** ", kaj kiu insiste kondamnas ĝiajn mensajn transformiĝojn kaj la renverson de ĝiaj antikvaj sekularaj valoroj, ili neas ĉi tiun pruvon kaj turnas liajn vortojn kontraŭ li, eĉ atribuinte al li frenezon. Tamen, neniuj povas kontesti, ke en la lastaj jaroj, samseksemo, longe konsiderata hontinda kaj kondamnita, hodiaŭ estas leĝigita, legitimita kaj krime malpermesita. Ni aŭskultu, kion Dio deklaris pri ĉi tiu temo.

La unua leciono aperas en la sperto de la detruo de " *Sodom kaj Gomora* ", post la vizito de du anĝeloj, kiujn " *Lot* ", la nevo de " *Abraham* ", kondukis en sian hejmon. Praktikante samseksemon kaj brutalecon, la malbonaj loĝantoj volis submeti la du vizitantojn al ilia abomeninda seksa praktiko, kaj por eskapi la furiozan homamason, la du anĝeloj blindigis ilin. Ili ne vidis la fajron, kiu falis el la ĉielo en ŝtonoj el brulanta sulfuro, kiu konsumis ilin, kune kun la du malbonaj urboj de la prospera valo. Ni trovas ĉi tiun rakonton en Genezo 19:1 ĝis 29.

La dua dia mesaĝo estas donita al la Hebreoj, la popolo de Dio, en Lev. 20:13: " *Se viro kuŝas kun viro kiel kun virino, ambaŭ faris abomenindaĵon; ili devas esti mortigitaj; ilia sango estu sur ili.* " Sed ĉi tiu kazo estas nur unu malpermeso inter aliaj menciitaj en Lev. 20:1 ĝis 27. Kaj mi precizigas, ke ĉiuj ĉi tiuj ordonoj konservas sian valoron en la nova interligo. Sekve, Okcidento estas juĝita kulpa de Dio pri praktikado de multaj abomenindaĵoj, kiujn li punas per morto. La morteco, kiu trafas la homaron en nia tempo, per virusoj, malsanoj, malsatego aŭ per militoj, tial plenumas sian justan kondamnon. En la malnova interligo, ĉi tiu juĝo jam prenis la formon priskribitan en Ezek. 9:4 ĝis 7:

Kaj la Eternulo diris al li: *Iru tra la urbo, tra la urbo Jerusalema, kaj marku per marko sur la fruntoj de la homoj, kiuj ĝemas kaj ploras pri ĉiuj abomenindaĵoj, kiuj estas farataj en la urbo. Kaj li diris al la aliaj, ke mi aŭdis: Iru tra la urbo post li, kaj batu; via okulo ne indulgu, kaj ne kompatu. Mortigu kaj ekstermu maljunulojn, junulojn, junulinojn, infanojn, kaj*

virinojn; sed al iu, kiu havas sur li la signon, ne alproksimiĝu; kaj komencu de Mia sanktejo. Kaj ili komencis de la maljunuloj, kiuj estis ekster la domo. Kaj Li diris al ili: Malpurigu la domon, kaj plenigu la kortojn per mortintoj! Eliru! Kaj ili eliris kaj venkobatis la urbon. »

Versoj 8 ĝis 10 malkaŝas la penson de Dio, kiu pravigas ĉi tiun murdeman koleron, kiu nur diferenciĝas per la sankteco de Dio de tiu de reĝo Herodo, kiu ordonis la masakron de la infanoj de Betlehemo. La plenumon de ĉi tiu detruo en -586 sekvis en +70 tiu efektivigita de la Romanoj, kun la sama murdema kaj detruema determino por la urbo Jerusalemo, ĝiaj loĝantoj kaj ilia sankta templo, konfirmante la profetaĵon de Dan.9:26.

Versoj 8 ĝis 10

Dum ili batadis, kaj mi ankoraŭ restis, mi falis vizaĝaltere kaj ekkriis, dirante: Ho, Sinjoro, la Eternulo! ĉu Vi ekstermos la tutan restinton de Izrael, elverŝante Vian koleron sur Jerusalemon? Li respondis al mi: Granda kaj neevitebla estas la malbonaĵoj de la domo de Izrael kaj Jehuda; la lando estas plena de sangoverŝado, kaj la urbo estas plena de maljusteco; ĉar ili diras: La Eternulo forlasis la landon, kaj la Eternulo ne vidas. Mi ankaŭ ne kompatos, kaj Mi ne kompatos; Mi repagos iliajn farojn sur iliajn kapojn. »

Specifante, ke la maljusteco de Izrael estas " troa ", Dio konfirmas, ke lia pacienco estas limigita kaj lia oferto de pardono estas mezurita.

Kiel damaĝa kaj timinda estas la nevidebleco de la vivanta Dio en siaj sekvoj. La populara diraĵo diras: "Kiam la kato forestas, la musoj ludos." Homaj musoj estas trompitaj per siaj okuloj, ĉar kvankam nevideblaj, la granda "Kato" efektive estas tie, kaj tial sub lia rigardo ili dancas. Tiu, kiu neniam dormas, sed kiu konstante gardas ĉiujn siajn kreaĵojn, eĉ sciis anticipe la altan nivelon de malpiaĵoj kaj abomenindaĵoj, kiuj karakterizis la lastan homaron, kaj li tiel povis profeti siajn finajn punojn. Post la du antaŭaj cititaj punoj, tiu de la " sesa trumpeto " estos plenumita kun la sama furiozo kaj plifortigita detrua forto.

Tiam ni trovos la kondamnon de la abomena samseksemo en la vortoj de Paŭlo, la fidela atestanto de Jesuo Kristo, en Rom. 1:24 ĝis 32.

“ Tial Dio lasis ilin laŭ la voluptoj de iliaj koroj al malpureco, por ke ili malhonoru siajn proprajn korpojn inter si mem. kiuj ŝanĝis la veron de Dio kontraŭ mensogon, kaj adoris kaj servis la kreitaĵojn anstataŭ la Kreinton, kiu estas benata eterne. Amen! Tial Dio lasis ilin al malhonoraj pasioj; ĉar eĉ iliaj virinoj ŝanĝis la naturan uzon en kontraŭnaturan. Kaj tiel same la viroj, forlasante la naturan uzon de la virino, brulis en sia volupto unu al la alia, viroj kun viroj farante maldecajn aferojn, kaj ricevante en si la ŝuldatan punon de sia eraro. Kaj ĉar ili ne ŝatis havi Dion, Dio lasis ilin al malaprobinda menso, por fari nedecajn aferojn , plenigitaj de ĉia maljusteco, malboneco, avideco, malico; plenaj de envio, murdo, malpacemo, trompo, malico; klaĉemuloj, kalumniantoj, malpiaj, arogantaj, fieraj, fanfaronantaj, elpensantoj de malbonaĵoj, malobeemaj al gepatroj, sen kompreno, sen fido, sen natura amo, sen kompato. Kaj kvankam ili scias la juĝo de Dio , deklarante indaj je morto tiujn, kiuj faras tiajn agojn , ne nur faras la samajn, sed ankaŭ aprobas tiujn, kiuj faras ilin. »

Jam de la komenco de ĉi tiu citaĵo, la vorto malpureco rilatas al ĉi tiuj seksaj devioj, kaj ni retrovos ĝin en la aferoj, kiujn Jakobo, la frato de Jesuo,

preskribas en la nomo de la "dek du apostoloj" al la novaj konvertitoj el paganismo. Ĉi tiu instruo aperas en Agoj 15:19 ĝis 21.

" Tial mi opinias, ke malfacilaĵoj ne estu kreitaj por tiuj paganoj, kiuj konvertiĝas al Dio. " La menciitaj " malfacilaĵoj " koncernis la praktikon de " cirkumcido " de la karno, kiu tial ne estas trudita al novaj kristanoj de pagana origino.

" sed estu skribite al ili, ke ili sin detenu de malpuriĝoj de idoloj, **kaj de sekse malĉastece** , kaj de sufokitaj bestoj, kaj de sango. " " **La sekse malĉastece** " citita en ĉi tiu verso rilatas al la "malpureco " de la pli fruaj rimarkoj de Paŭlo. Notu, ke Jakobo ankaŭ citas la malpermeson manĝi " strangolitajn bestojn kaj sangon " ", aferoj, kiuj estas ordonoj de la malnova interligo kaj kiuj estas prezentitaj en la libro Levitoj, la tria libro verkita de Moseo. Per ĉi tiu nomo, la ligo estas establita kun la verso, kiu sekvas, kaj ĉi tiu ligo konfirmas la kontinuecon de la dia interligo, kiu havas neniun diferencon por la malnova krom ĝia fundamento sur besta sango kaj por la nova, ĝia fundamento sur la homa sango de Jesuo Kristo.

" Ĉar Moseo havas en ĉiu urbo de generacio al generacio tiujn, kiuj lin predikas, ĉar oni lin legas en la sinagogoj ĉiun sabaton. "

Tio montras, ke la kondiĉoj de la interligo inter Dio kaj liaj elektitoj estas eternaj de ĝia komenco ĝis ĝia fino. Krom ke du trionoj de la ses mil jaroj de la tempo de la propono de savo, la homa sango libervole verŝita de Jesuo Kristo validigis la bestajn oferojn, kiuj simbolis lin ĝis li. Per lia tera ministerio, la simbolismo de la antikvaj ritoj fariĝis komprenebla kaj la homaro lernis, ke ĝia Kreinto ofertas al ĝi la eblecon profiti de sia savo ofertita per sia "graco". Se la termino "graco" aperas subite en Kristo, aliflanke, ĝia apliko estis eterna de Adamo ĝis la lasta elektito savita ĉe la reveno de Kristo sed antaŭ la fino de la tempo de "graco", kiu antaŭas ĝin.

Savo per graco estis maljuste kontrastita kun la savo ofertita sub la malnova interligo. La plano de Dio tiel estis distordita, kaj peko estis restarigita, la portanto kaj kaŭzo de la malbenoj, kiuj punas ĝin. Ne ekzistas ordono en la Biblio, kiu venis el la buŝo de Dio, kiun estas legitime malestimi. Dio parolas al siaj elektitoj, estaĵoj dotitaj per inteligenteco, kiuj analizas ĉion kaj retenas tion, kio estas bona kaj justa. La leĝoj de la profetaj festoj ĉesis kun la plenumiĝo de tio, kion ili profetis; kaj la sango de Jesuo anstataŭigis bestan sangon, sed ĉio alia konservas sian valoron kaj restas inda je esti observata kaj respektata per praktikado. Tiel, restarigante la veran normon de kredo, liaj lastaj elektitoj gloras sian ĉielan Patron, en Jesuo Kristo, kiu revenas.

La delogo de libereco

Tiu ĉi delogo de libereco estas la radiko de la nuna konflikto inter Ukrainio kaj Rusio. Kaj la vera kulpulo pri tiu ĉi situacio estas tiu ĉi malnova lando nomata Francio. La allogo de libereco disvolviĝis laŭlonge de la tempo ekde ĝia revolucia sperto inter 1789 kaj 1798, sed ankaŭ en la etendo de ĝia historio ĝis nia nuna tempo. Kaj la kerna punkto de la establado de tiu ĉi respublikana libereco estis konduki Francion al liberiĝo de la obeo al Dio, liaj

ordonoj kaj liaj preskriboj. Tiu ĉi temo estas tiel grava, ke Dio profetis ĝin en Apokalipso 11:10: " *Kaj pro ili ĝojos kaj ĝojos, kaj sendos donacojn unu al la alia, ĉar tiuj ĉi du profetoj turmentadis la loĝantojn de la tero.* " » La " du profetoj " estas la bibliaj skribaĵoj de la du sinsekvaj interligoj, en kiuj Dio malkaŝas siajn juĝojn pri la homaro. La profetaĵo elvokas la aŭtodafeojn, kie tiuj ĉi religiaj skribaĵoj estis bruligitaj en amasoj sur la Placo de la Liberté, nun la Placo de la Concorde en Parizo. Nia tuta okcidenta socio estis konstruita sur la " *ĝojo kaj ĝojo* " cititaj en tiu ĉi verso. Kaj Dio povas esti des pli kolera, ĉar tiu ĝojo baziĝas sur lia ekskludo. Aliro al kompleta libereco igis tiujn modernajn naciojn reĝimoj de peko, kiujn Dio kondamnas al la mortopuno. Kun la tempo, Dio teksis la ŝtofon de la destino de la popoloj. Francio evoluis de Respubliko al Respubliko ĝis sia 5-a, ^{kie} la nacia prezidanto reakiris kvazaŭ-monarĥan potencon. Sed sur la morala nivelo, ĝi malsupreniris pli kaj pli malalten. En la lastaj jaroj de nia tempo, ĝi perdis sian influon kaj estas superfortita kaj influita de la frenezaj ideoj, kiuj aperas en Usono kaj Kanado; du aliaj gravaj reĝimoj de peko antaŭ JAHVEH.

En Ukrainio, kiu fariĝis sendependa, la modelo de okcidenta libereco, kiu aperis en Francio, vekis en la duonpola, duonrusa loĝantaro la deziron ĝoji siavice imitante Francion, kiu malakceptis religiajn tabuojn kaj fiksas la limojn de siaj propraj leĝoj. Tiel ni lernas, ke ekde 2014, sub siaj sinsekvaj registaroj, Ukrainio vivis feliĉajn tagojn; feliĉon malaprobitan de Dio. Kaj ignorante la juĝon de Dio, la juna prezidanto Zelenskij reproduktas antaŭ niaj okuloj ĉi tiun apetiton por okcidenta vivo libera de ĉiuj ĝiaj tabuoj. La historio nur ripetas sin, konfirmante ĉi tiun deklaron de reĝo Salomono citita en Kohelet 1:9: " *Kio estis, tio estos, kaj kio estis farita, tio estos farita; nenio estas nova sub la suno .* "

En Eŭropo, la opozicio inter Oriento kaj Okcidento datiĝas de jarcentoj da historio kaj baziĝas ĉefe sur ilia religia apartigo; la Oriento malakceptis la romian papan dominadon ekde la 11-a ^{jarcento}. En la Malnova Interligo, la apartigo de popoloj restis la puna armilo uzata de Dio kontraŭ sia interliga popolo kiam ĝi montriĝis malfidela. La Filiŝtoj ludis ĉi tiun rolon por Dio dum la tempo de la Juĝistoj kaj la reĝoj de Izrael kaj Judujo. Sub Danielo, ĉi tiu rolo estis donita al la Ĥaldeaj reĝoj Nebukadnecar. Poste, en la tempo de Kristo, ĝi estis konfidita al la Romanoj. Kaj en nia fina epoko, la puna rolo estas donita al potenca Rusio. Ĉi tiu rusa popolo ankaŭ povus esti delogita de okcidenta libereco, kaj en realeco, precipe junuloj farus ĉi tiun elekton. Sed Dio metis la popolon sub la gvidadon de aŭtoritata viro, kaj Rusio trovis, en Vladimir Putin, la prezidanton kiu estis la "patro de la popolo", kiu Josif Stalin estis en sia tempo. Dio metis en ĉi tiun homon, origine koruptan kiel la plimulto de homoj apartigitaj de li, sian juĝon pri la okcidenta socio same kiel la deziron kontraŭbatali ĝin. Komence, li celis protekti sian Rusion, sed la tutan Rusion, ĉar li neniam akceptis la ideon definitive perdi la rusajn teritoriojn, kiuj akiris sian sendependecon dum la disfalo de la soveta reĝimo. Kun granda senzorgeco, Okcidenta Eŭropo arogante multigis siajn hontigojn por la malsukcesa Rusio. Jen ekzemplo klarigos vian komprenon: dum vizito al Francio, altranga oficisto de la rusa reĝimo nomita Vladimir Ĵirinovskij, aparte agresema al la Okcidento, estis bombardita per ovoj fare de ĵurnalistoj. Kaj flanke de la rusa flanko, ĉi tia novaĵo ne estas forgesita. La samo validas por la usonaj bombadoj kontraŭ sia serba aliancano en la balkana milito; temo jam

menciita. Rusio do havas multajn kialojn voli venĝi sian honoron, piedpremitan kaj malestimatan de la Okcidento, kiu fariĝis aroganta ĉar ĝi estas tro memfida je la protekto de la usona nuklea ŝildo, ĉefe.

Fakte, la eŭropanoj falis en la kaptilon, kiun Dio metis antaŭ ilin. Anstataŭ estingi la fajron ekbruligitan de la ukraina rezisto, ili aldonis fuelon al ĝi decidante ataki rusajn financajn kaj ekonomiajn interesojn; en tio incite de Joe Biden, la gvidanto de Usono. Dum Rusio povus esti kontentiginta reakiri siajn iamajn teritoriojn, ĝia indigno kontraŭ la Okcidento, kiu persekutas ĝin, nun donas al ĝi kialojn por rekte batali kontraŭ ĝi. Kaj estas per ĉi tiuj teraj kaŭzoj, ke Dio plenumas sian spiritan celon, sian juĝon profetitan paralele kaj komplemente, kio faras papan Eŭropon kaj Israelon la du celoj de sia kolero, en Daniel 11:40 ĝis 45; Ezekiel 38 kaj 39; Zeĥarja 14:2; kaj Apokalipso 9:13 ĝis 21. Gravus kompreni, ke por dividi homojn kaj konduki ilin al batalo, Dio faras apartigojn pro religiaj elektoj, sed ankaŭ pro tiuj, kiuj rezultas el ĉiuj konceptoj, kiujn la homa menso povas doni al organizado de socio. Tra la tuta tero, ĉi tiuj mensaj dividoj konfirmiĝas per la kreado de politikaj partioj, kies du absolutaj kontraŭoj estis ĝuste la angla kapitalismo de Usono kaj la komunismo naskita en la Oktobra Revolucio de 1917 en la ortodoksa kaj cara Rusio. Kun V. Putin, Rusio jam ne estas komunisma, sed ĝi restas la konkuranto malamata de Usono ekde la fino de la Dua Mondmilito. En 1945, por fini nazian Germanion, vidante la rusajn trupojn preskaŭ atingontajn Berlinon, Usono engaĝiĝis en vetkuron por alveni en Berlinon samtempe kun ili. Kaj jam en la Jalta Interkonsento en 1945, la usona generalo George Smith Patton proklamis per malbonaj vortoj, kiujn mi ne reproduktas ĉi tie, la bezonon batali kontraŭ komunisma Rusio por detrui ĝian marksisman kolektivisman ideologion, kiun li malamis. Sed krom ĉi tiuj kaŭzoj de apartigo, Dio uzas la anstataŭigon de generacioj, ĉar aroganta kaj nesperta junularo metita en la potencon igas la erarojn de la pasinteco ripeteblaj laŭvole kaj poste rajtigas ekstremaĵajn agresemaĵajn agojn.

Peko kaj Vera Kredo Redifinitaj

La biblia referenco en 1 Johano 3:4 prezentas la jenan difinon por peko: "*Ĉar peko estas la malobeo de la leĝo.*" Kaj "*la leĝo*" rilatas al la tuta instruo enhavita en la tuta Biblio. Ĉi tiu difino estas vera, sed ĝi jam ne taŭgas por la raciaj mensoj de nia tre intelekta epoko. Tial mi redifinos ĝin, konsiderante la grandan eternan planon, kiun Dio pretigis por siaj elektitoj. Peko resumas ĉion, kio apartigas homon aŭ anĝelon de Dio. Kaj tio, kio apartigas liajn kreitaĵojn de li, troviĝas en la libera koncepto pri la vivnivelo, kiun ĉiu aprobas, tio estas, en la volo de ĉiu el liaj kreitaĵoj. Tiel, finfine, peko konsistas en ne aprobi la elektojn faritajn de Dio.

Mi iam renkontis personon, kiu ŝajnis ŝati miajn profetajn klarigojn, kaj ŝi forte atestis sian fidon je la reveno de Kristo por la jaro 1994, kiun mi donis al ŝi. Tamen, malgraŭ ĉi tiu atesto al la gloro de Dio, ŝi ne akceptis mian anoncon pri la tria mondmilito simbolita per la "*sesa trumpeto*" de Apokalipso 9. Rezulte, post kiam la dato 1994 pasis, ŝi forlasis la adventistan kredon. Ĉi tiu sperto montras, ke Dio ne donas al homoj la rajton ordigi en siaj revelacioj inter tio, kion ni ŝatas kaj

tio, kion ni ne ŝatas. La ordigo kondukas al neevitebla rompo, ĉar ĉiu racia menso povas kompreni ĝin. Dio ne enkondukos ribeleman spiriton en sian eternecon post kiam li eltenis pekon kaj ĝiajn sekvojn dum 6000 jaroj sur la tero, por definitive elimini lin.

Ĉi tiu absoluta aprobo de diaj faroj kaj leĝoj klarigas kial la nombro de la elektitoj estas reprezentita en la Biblio per " *malgranda greko* ", " *restaĵo* " laŭ Apokalipso 12:17.

Tia dia postulo estas logike nekomprenebla por modernaj okcidentaj mensoj nutritaj de demokratiaj respublikanaj pensoj. Por la normala okcidenta homo, la leĝo estas adoptita per voĉdono submetita al plimulta regado. Nenio simila ekzistas en la formo de dia vivo, kie estas Dio, kiu starigas la normon de bono, tio estas, kion li aprobas kaj benas, kaj tiun de malbono, tio estas, kion li malaprobas kaj kondamnas morti, aŭ ne postvivi. Populara kantisto prave atentigas pri la fakto, ke oni ne povas fari aranĝon kun Dio kiel oni povas kun la diablo. Tial kun plena scio pri la faktoj li malakceptas lin kaj lia kazo estas dividita de ĉiuj, kiuj legas la Biblion, aŭ asertas esti ĝiaj sekvantoj, aŭ asertas esti sekvantoj de Dio mem, sen konsideri la revelacion de liaj planoj.

Ankaŭ, ne senkaŭze Dio malkaŝas tion, kion Li faras al Siaj veraj elektitoj, ĉar Liaj revelacioj estas ekskluzive rezervitaj por ili. Malkovrante Liajn planojn, Liaj elektitoj aprobas kaj aprezas ilin. Male, tiuj, kiuj ne apartenas al Li, ne ŝatos ilin kaj tiel malkvalifikos sin por la eterneco, kiun Li ofertas en Jesuo Kristo. La rajtigo kompreni Liajn misterojn malkaŝitajn ĉifrite konsistigas la plej belan trezoron, kiun homo povas akiri dum sia trapaso en la tera vivo. Kaj mi donos al vi bonan kialon por forlasi vin kun fido, tio estas, perfekta konfido, al nia Dio, kreinto de ĉiuj formoj de vivo kaj aferoj. Ĉi tiu kialo estas nehaltigebla kaj nekontestebla: **Li estas perfekta** . Nu, laŭ difino, perfekteco ne estas perfektigebla, Li reprezentas la superan gradon en ĉiuj kampoj; perfekta en amo, perfekta en justeco, perfekta en punoj kaj perfekta en rekompencoj. La sola obstaklo al ĉi tiu perfekteco estas la homa neperfekteco, kiu kondukas la naturan, karnan homon ami fari tion, kion Dio nomas malbono. En tia kazo, la sola afero, kiu restas al la homo, estas akcepti sian neadekvatecon rilate al eternaj, ĉielaj valoroj, kaj tial li devas akcepti la destinon morti en sia malkontento. Ĉar ne estos loko en la eterneco por kontraŭa partio. Tial, elektante ilin, Dio juĝas ĉiun el siaj elektitoj kun perfekta justeco; li ne faras escepton por iu ajn kaj ne kulpas pri ia ajn favorismo. Per tia justeco, li povas satigi per justeco nur tiujn, kiuj pasie amas veran justecon; sian propran.

La nuna milito inter Rusio kaj Ukrainio instigas nin preni pozicion sub la rigardo de la Supera Juĝisto, kiu estas ankaŭ la Ordonanto de la homaj masakroj, kiuj akompanas ĝin. Tamen, por aprobi ĉi tiujn terurajn aferojn, oni devas aprobi kaj dividi la juĝon de Dio kaj la kulpon, kiun li atribuas al la du ĉefaj militemuloj. Estas je ĉi tiu nivelo, ke oni devas kompreni lian kondamnon de la katolika kaj ortodoksa religioj implikitaj en ĉi tiuj bataloj. Ne ekzistas justa kaŭzo por homoj, kiujn Dio juĝas maljustaj. Kiel mi antaŭe klarigis, la nuna milito havas, por Dio, la solan celon impliki la okcidenteŭropajn popolojn en la agado. Aliĝante al la ukraina tendaro kontraŭ Rusio, ili poziciigas sin kiel malamikoj de ĉi-lastaj. Fakte, la nuna milito devigas homojn poziciigi sin antaŭvidante la grandan eŭropan kaj

tutmondan konflikton, kiun Dio profetis, per Danielo en Danielo 11:40 ĝis 45, kaj per Johano en Apokalipso 9:13 ĝis 21. Ni atestas la formiĝon kaj regroupiĝon de la du ĉefaj kontraŭaj tendaroj. Ĉi tiuj du plej utilaj kaj gravaj referencoj donas al ĉi tiu milito la motivon de la puno pro la forlaso de la Ŝabato anstataŭigita de la romia dimanĉo ekde la 7-a de marto 321. Tamen, ni devos atendi por vidi la ampleksan, kiun ĉi tiu konflikto atingos, por malkovri la tre altan kulpon, kiun la dia Sinjoro Jesuo Kristo donas al ĉi tiu malobeo de sia sankta Ŝabato. Ĉar li profetis la ĉielan ripozon de la sepa jarmilo gajnitan, por siaj elektitoj kaj per sia sola venko, kiun li akiris super peko kaj morto, per sia tera enkarniĝo. La malobeo de la Ŝabato konsistigas atakon kontraŭ la amara kaj dolora batalo, kiun li gvidis dum sia tera ministerio por savi siajn elektitojn; batali kontraŭ la Ŝabato estas kiel batali kontraŭ la rekompenco de sia sava batalo, el kiu li eliris venka. Jen la mesaĝo, kiun li transdonas al siaj elektitoj per la simbolaj bildoj de ĉi tiu verso el Apokalipso 9:13, kie estas skribite: " *La sesa anĝelo trumpetis. Kaj mi aŭdis voĉon el la kvar kornoj de la ora altaro, kiu estas antaŭ Dio .*" Ĉi tiu " *voĉo* " *venas de la universala (kvar) potenco (kornoj) de la kruco simbolita per " la altaro "*; ĝi estas do la " *voĉo* " de Jesuo Kristo. La kolero de la dia Kristo estas rivelita al ni per la terura ordono, kiun lia buŝo esprimas en la versoj 14 kaj 15, kiuj sekvas: " *kaj dirante al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton: Liberigu la kvar anĝelojn, kiuj estas ligitaj en la granda rivero Eŭfrato. Kaj la kvar anĝeloj estis liberigitaj, kiuj estis pretigitaj por la horo, kaj la tago, kaj la monato, kaj la jaro, por mortigi trionon de la homaro.* " En verso 14, " *la granda rivero Eŭfrato* " rilatas al Eŭropo, kie milito eksplodas hodiaŭ. Jam necesas rimarki la similecon inter la vortoj Eŭfrato kaj Eŭropo, kies unuaj du vokaloj kongruas kun la akronimo "EU", kiu indikas, okcidente, la nunan Unuiĝintan Eŭropon. Ne pensu, ke vi povas atribui ĉi tiun detalon al hazardo; ĝi estas nur subtila aludo elpensita de la inventema kaj kreiva menso de la Ĉiopova Dio. Sed krom ĉi tiu aludo, ĉi tiu nomo " *Eŭfrato* " indikas Eŭropon religie dominantan de la romkatolika papa reĝimo simbolita de " *la malĉastistino* " " ***la granda Babilono*** ", kiu sidas sur ĉi tiu " *rivero* " indikita de " *la multaj akvoj* " en Apokalipso 17:1: " *Tiam unu el la sep anĝeloj, kiuj havis la sep pelvojn, venis kaj parolis kun mi, dirante: 'Venu, mi montros al vi la juĝon de la granda malĉastistino, kiu sidas sur multaj akvoj.* '" Ŝia nomo estas rivelita en verso 5: " *Kaj sur ŝia frunto estis nomo skribita: Mistero: Babel la granda , la patrino de la malĉastistinoj kaj de la abomenindaĵoj de la tero.* "

Babilono " de reĝo Nebukadnecar malkaŝas la punan rolon, kiun Dio asignis al papa Romo post donado de la sama rolo al reĝo Nebukadnecar. Ĝiaj agoj venis por puni en tri etapoj la kulpan judan Izraelon kondamnitajn de Dio en la mesaĝoj de la profeto Jeremia. En la tempo de Kristo, imperia Romo ankaŭ havis ĉi tiun punan rolon, kaj post ĝi, ĉi tiu rolo estis donita al Romo, en ĝia papa katolika kristana aspekto. En Dan 8:12, Dio konfirmas ĉi tiun rezignon de la kristana kredo, kiu fariĝis malfidela al kruela papa dominado, pro ĝia rezigno de la sabato de la 7-a de marto 321; la momento, kiam la aŭtoritato de imperiestro Konstantino estis obeata malprofite al la granda Kreinto Dio, ordoninto de la sabata sabato, la sola vera " *sepa tago* ", kiun li sanktigis por la ripozo de Dio kaj homo ekde la komenco de sia tera kreo. Pli klare, obeo al imperia Romo kondukis

la kristanan kredon al submetiĝo al la maljusta kaj persekutanta ordono de papa Romo inter 538 kaj 1798 laŭ la daŭro profetita en Dan. 7:25, kaj Apok. 12:6-14; 11:5; 13:2-3. Tiel plenumiĝis ĉi tiu verso el Daniel 8:12: " **La armeo estis donita kun la ĉiutaga ofero pro peko** ; la korno ĵetis la veron sur la teron, kaj sukcesis en tio, kion ĝi entreprenis." "Ekde 1798, la papa Romo perdis la kapablon persekuti siajn kontraŭulojn kaj konkurantojn, perdinte ĉefe la francan monarĥan subtenon. Sed malgraŭ ĉio tio, ĝiaj mensogaj kaj idolkultaj dogmoj restis kiaj ili estis, kiam ĝi estis subtenata de la sekulara, civila brako de reĝoj. Kion Dio malbenas iam, restas malbenita por ĉiam. Kaj ekde 1843, ĝia kondamno etendiĝis al la protestanta kredo per la ekvalido de ĝia dekreto citita kaj rivelita en Dan. 8:14, laŭregule korektita: " *Kaj li diris al mi: Vespere matene du mil tricent; tiam sankteco estos pravigita.*" La fakto, ke grandega plimulto de la kristana homaro ne konscias pri ĉi tiu fakto, ne malhelpas Dion apliki sian juĝon al ili. Tial la religia aspekto de la okcidenta mondo fariĝis aparte misgvida, kaj amasoj da homoj iras al preĝejoj aŭ temploj ĉiun dimanĉon vane. Ĉar nur la diablo ŝatas ilian adoron, ĉar Dio jam ne aŭskultas ilin. Nun se li jam ne aŭskultas ilin, li verŝajne ne respondos iliajn preĝojn kaj ĉiuj povos vidi ĝin, dum ili ĉiuj preĝas por paco, Dio transdonas ilin al la plej terura milito en la homa historio. En la sinteno kaj spirita situacio, en kiu ili troviĝas, ili ne povas aprobi la plenumon de lia detrua plano. Kaj ni vidas, konkrete, la konsekvencon de ignorado de la revelacioj de liaj profetaĵoj kaj tial, la neeblecon aprobi lian justan juĝon. Do ne risku ordigi tra la Biblio, laŭ kiu Jesuo Kristo juĝas vin, la ordonojn kaj opiniojn de Dio, kiuj taŭgas al vi, dum malakceptante tiujn, kiuj ne taŭgas. La Biblio estas tuto, prenu ĝin aŭ lasu ĝin, kaj la ŝajnaj kontraŭdiroj, kiuj troveblas tie, ĉiam rezultas el la malforteco de nia kompreno. Ĉar Dio inventis subtilecon antaŭ la homoj kaj sen sia Spirito, ĝi estas tute ignorata kaj miskomprenata de la homa menso. Tial en siaj esprimoj, Dio ĉiam kunigas " *sagecon* " al la vorto " *inteligenteco* ", kiu karakterizas siaflanke la naturan kaj normalan homon rilate al la besto.

La Romia dimanĉo estis adoptita de ĉiuj kristanaj popoloj, kiuj kune konsistigas la nunan Unuiĝintan Eŭropon, sed ĉiu el ĉi tiuj popoloj alportis siajn proprajn apartajn problemojn. La Mondmilito, kiu eksplodis post la Rusa-Ukraina Milito, estus la rekta sekvo de ĉi tiuj kombinitaj spertoj. Tiel, la religiaj disiĝoj de popoloj fariĝas teruraj malbenoj kiam ili kuniĝas ene de la sama organizo kaj kiam Dio tion volas. La Rusa-Ukraina Milito havas sian fonton en la aliĝo al Eŭropo de popoloj, kiuj restis longe inter 1945 kaj 1990 sub la gvido de la Rusia Sovetunio. Dum la dominado de ateisma komunismo, la religiaj praktikoj de ĉi tiuj dominataj landoj estis sufokitaj. Ankaŭ, post la falo de la soveta reĝimo, ĉi tiuj landoj kaj ilia religio reakiris totalan sendependecon, sed ili volis aliĝi, ene de la Unuiĝinta Eŭropo, al NATO kaj ĝia protekto de la usona nuklea ŝildo. Enirante la Unuiĝintan Eŭropon, ili alportis sian indignon kontraŭ la domina Rusio, al kiu ili estis submetitaj kontraŭ sia volo malantaŭ limo longe nomita "la Fera Kurteno". Malamo kontraŭ Rusio fariĝis parto de ilia karaktero, kaj ĉi tiu malmoleco de koro parte plenumas la bildon de la "koloso" " *kun piedoj el argilo kaj fero* " en Daniel 2. Hodiaŭ, ene de la Unuiĝinta Eŭropo, ĉi tiu " *fero* " trenas la tutan Eŭropon en militecan eskaladon forte subtenante la sankciojn, kiuj ruinigas Rusion. En la novaĵoj de la unua semajno de aprilo, la rolo de "Ĉeĥio" kaj "Slovakio" estas

ekzempla. Ĉi tiuj iamaj orientaj blokaj landoj prenis la personan iniciaton donaci, la unuaj, siajn milittankojn al Ukrainio, kaj la duaj, altteknologian armilon: la kontraŭaviadilajn defendosistemon S-300, tiel engaĝante ĉiujn popolojn de Eŭropo per siaj individuaj agoj. Anglio deklaras, ke ĝi volas fari la samon, kaj ni atestas laŭgradan malaperon de la timo de la rusa popolo. Ĉi tiu eraro estos fatala por la tuta Eŭropo, kiun Usono forlasos al la rusoj por tempodaŭro konata nur al Dio, sed la reveno de Kristo planita por la printempo de 2030 metas limojn. La spirito de heredita tradicio aplikiĝas al religioj kaj ĝi restas la kaŭzo de la punoj truditaj de Dio. Ĝi estis fatala por la juda popolo kaj estos same fatala por la falsa kristana kredo markita ekde la 7-a de marto 321 per la malbeno de la romia dimanĉo, la unua tago de la semajno laŭ Dio, kiun imperiestro Konstantino la 1-a ' kaj ne Dio, dediĉis al la semajna ripozo nomata "dimanĉo". La disiĝoj faritaj post tiu dato naskis la kristanajn religiajn vojojn, katolikajn, ortodoksajn, anglikanajn kaj protestantajn, sed ĉiuj estas heredantoj de tiu sama malbeno. Papismo preĝis al Dio por la konvertiĝo al katolikismo de la potenca soveta Rusio, sed la fino de la soveta reĝimo nur revivigis la ortodoksan kredon, kiu bone konscias pri la romiaj provoj neniigi kaj anstataŭigi ĝin. Rezulte, hodiaŭ, en la Rusio de V. Putin, ĝi nutras malamon al la katolika kredo, kontraŭ kiu ĝi jam batalis dum sia regado de Pollando. Religiaj mensogoj karakterizas ĉiujn tiujn religiojn, kiujn Dio kontraŭstarigas unu la alian, ĉar nur lia vero povas unuigi homojn. Sed kiel en la tempo de la diluvo, homaj spiritoj faras malbonon tage kaj nokte. Ankaŭ, honorante sian promeson ne plu dronigi ilin per la akvoj de la diluvo, li parte transdonas ilin (*trionon de la homoj* laŭ Apok. 9:15) al detruo per la Granda Milito, kiu komenciĝas kaj kiu vere akiros sian plenan forton post kiam la adopto de islamaj loĝantaroj metos ilin en situacion de interna milito. Ĉar la saĝulo lernas el la pasinteco, kiel estas skribite en Kohelet 1:9: " *Kio estis, tio estos, kaj kio estis farita, tio estos farita; nenio estas nova sub la suno.* " Kaj la diraĵo konfirmas: "la samaj kaŭzoj ĉiam generas la samajn efikojn." La tre dolora sperto de la koloniigo de islamaj landoj montris la neeblecon igi la kristanan kaj islaman religiojn kunekzisti daŭripove. Kiel servisto de Dio, mi povas nur aprobi la merititan punon de popoloj, kiuj montriĝas malfidelaj kaj indiferentaj pri honorado de la sankta kaj unika dia revelacio proponita al ĉiuj homoj disĵetitaj tra la tero, por ke ili povu esti, individue, savitaj. Por fini la studon de ĉi tiu temo, mi proponas ĉi tiun version el Kohelet 9:18, kiu aparte taŭgas por nia nuna situacio: " ***Saĝo estas pli bona ol iloj de milito; sed unu pekulo detruas multe da bono.*** " Tiuj, kiuj donas armilojn al la ribelema Ukrainio, estas do ĉiuj ribelemaj " ***pekuloj*** " same kiel tiuj, kiuj atakas ĝin.

Kaj por doni biblian aŭtentecon al ĉi tiu instruo pri la aprobo de diaj faroj fare de la elektitoj, mi prezentas al vi ĉi tiun version el Apokalipso 15:3: " *Kaj ili kantis la kanton de Moseo, la servisto de Dio, kaj la kanton de la Ŝafido, dirante: **Grandaj kaj mirindaj estas Viaj faroj, ho Sinjoro Dio la Plejpotenca! Justaj kaj veraj estas Viaj vojoj, ho Reĝo de la nacioj!*** " »

Sed por mildigi kaj prezenti ĉi tiun temon pri la punoj truditaj de Dio, mi devas atentigi, ke ĝis la fino de la tempo de kolektiva kaj individua graco, ĉi tiuj punoj estas pravigitaj per la kompato de nia Kreinto. Efektive, same kiel la sufero sentita de malsana korpo celas instigi la pacienton solvi la rivelitan problemon, la

punoj donitaj de Dio invitas pekulojn al pento, por ke ŝanĝante sian konduton, ili fariĝu plaĉaj al Dio kaj povu plilongigi sian vivon sur la tero, kaj post ĝi, en la eterna ĉielo, se ilia preparo atingos la normon postulitan de Dio. Kompreneble, ĉi tiu oferto koncernas la postvivantojn, ĉar la mortiga puno kaŭzita de malsano aŭ milito alprenas definitivan karakteron por tiuj, kiujn trafas ĉi tiu morto. Sed Dio, kiu estas la Dio de la vivantoj kaj ne de la mortintoj, neniam laciĝas oferti sian pardonon, eĉ en nia tempo trafita de virusoj, milito, kaj baldaŭ, malsatego kreita de la tutmonda ekonomia malordo kaŭzita de okcidentaj sankcioj truditaj al Rusio.

Por la atento de tiuj, kiuj erare pensas, ke ilia nescio pri diaj leĝoj kaj ilia malobeo mildigas ilian kulpon, Dio skribis en sia leĝo, en Levito 5:17: "*Kiam iu pekas farante, **sen scio**, kontraŭ unu el la ordonoj de YahWéH, aferojn, kiujn oni ne devas fari, **li estos kulpa kaj estos akuzita pri sia maljusteco.***" Estas laŭ ĉi tiu principo, ke, laŭ Daniel 8:14, ekde la printempo de 1843, la malobeo de la sepa-taga sabato estas imputata al ĉiuj kristanoj observantaj la romian dimanĉon de la unua tago; tio, **malgraŭ ilia nescio** pri la apliko de ĉi tiu dekreto promulgita ĉirkaŭ 25 jarcentojn antaŭ la fiksita dato. Ĉar por diaj leĝoj kaj homaj leĝoj, "neniu supozeble ignoras la leĝon", kiel preskribite de la respublikana reĝimo de nia franca demokratio.

Post redifino de peko, estas facile kompreni kio estas vera fido, ĉar ĝi estas la apliko de konduto, kiu estas la absoluta malo de peko. Sed atentu! La vorto "*fido*" estas trouzata. Ekster vera religio, ĝia uzo estas nepravigebla kaj malutila. Ĉar ĉi tiu vorto ekskluzive indikas la aplikon de la normo difinita de Dio en la sanktaj skribaĵoj de lia Biblio. En la biblia traduko farita de Hugues Oltramare, reprenita de Louis Segond, la vorto "*fido*" estis maljuste anstataŭigita per la vorto konvinko en ĉi tiu mesaĝo de la apostolo Paŭlo en Rom. 14:23: "*Sed kiu dubas pri tio, kion li manĝas, estas kondamnita, ĉar li ne agas laŭ ~~konvinko~~ de fido. Ĉio, kio ne estas produkto de ~~konvinko~~ de fido, estas peko.*" » Tiel korektita, ĉi tiu mesaĝo de Paŭlo reakiras sian aŭtentecon, ĉar li diras aliloke, rilate al "*fido*", en Rom. 10:17: "*Do la fido venas per aŭdado, kaj la aŭdado per la vorto de Kristo*" La termino "*fido*" do estas destinita por limigita uzo por difini nur ĉi tiun normon de "*bono kaj malbono*" rivelita en la Biblio kaj nur en ĝi. Ekster ĉi tiu strikta apliko, por falsa "*fido*" aŭ falsa religio, la vorto "kredo" devas esti uzata. Krome, por sekularaj uzoj kiel sportaj aŭ aventuraj defioj, la vorto "konvinkiĝo" estas perfekte taŭga. La apostolo Jakobo diras al ni, en Jakobo 2:17, pri "*fido*", ke ĝi povas esti "vivanta aŭ morta"; "vivanta" kiam ĝi konformas al la rivelita atendo de Dio kaj "morta" kiam ĝi ne. Vivanta fido estas konstruita sur **la reciprokeco** de amo dividita kun Dio, en Jesuo Kristo ekskluzive. Ĉi tiu punkto estas esenca, ĉar multaj perdos savon pro ne esti redonintaj al Dio la amon ricevitan de li. "*Fido*" postulas sentemon, sed neniel sentimentalecon. Ami Dion kaj lian veron baziĝas sole kaj simple sur obeema sinteno. El ĉi tiu rilato kun Dio, ni ne devas atendi paranormalajn sentojn, ĉar "*paco*" donita de Jesuo Kristo simple kreas en niaj mensoj pacan serenecon, kiu estas konstruita per la sento de plenumita devo. Ĝi do estas atingita nur kiam tiu ĉi devo estas vere plenumita. "*Vortoj*" estas trompaj, do Dio atendas de siaj elektitoj konkretajn montritajn "*farojn*", laŭ tio, kion Johano, "*la apostolo, kiun Jesuo amis*" pli aparte, diras al ni en 1 Johano 3:18: "***Infanetoj, ni amu ne per vorto nek per lango, sed per faro kaj vero.***"

KONVINKI per ĉiuj legitimaj rimedoj

En ĉi tiu kvara semajno ekde la printempo de 2022, la rus-ukraina milito daŭras en danĝera eskalado, kiu nur konfirmas la dramatan gravan rezulton profetitan de Dio. La Usono de Joe Biden eĉ pli engaĝiĝas provizante Ukrainion per pezaj artileriaj armiloj. Ukrainio ĵus sinkigis la rusan flagŝipon nomatan "Moskva" aŭ "Moskvo"; tio okazis la 14-an de aprilo, la dato kiam la fama "Titanic" sinkis post kolizio kun glacimonto en 1912. La "Moskvo" estis tre altteknologia ŝipo, ekipita per grandkalibraj misillanĉiloj. Pruvo estas donita, ke la uzo de virabeloj kaj misiloj precize direktitaj al siaj celoj konsiderinde ŝanĝas la kondiĉojn de la milito. Krome, post la unua raŭndo de voĉdonado la 10-an de aprilo, en Francio, la elekto de la juna prezidanto Macron kaj la prezidantino de la Nacia Kunveno, Marine le Pen, konfirmas la fakton, ke efektive Dio elektas la gajnintojn. Li trudas al la francoj la saman scenaron kiel en 2017, kaj mi kredas, ke la rezulto de la dua raŭndo tenos la junan, ambician kaj nespartan prezidanton en lia malutila rolo, detrua por la tuta nacio.

La Spirito de Dio atentigis min pri nova spirita temo. Temas pri pripensado de **la rimedoj por konvinki**. Ni vidos, ke ni malprave senigas nin de iuj el ĉi tiuj rimedoj. Kiel fervora servisto, mi, kiel aliaj, prezentas dian veron citante versojn prenitajn el la Biblio kaj, kiel tiaj, nerefuteblajn. Tamen, fronte al ĉi tiu vere nerefutebla evidenteco, homoj blokiĝas kaj rifuzas niajn klarigojn. Ankaŭ, fronte al ĉi tiu konduto, ni pensas, ke ĉi tiu persono tiel imuna al la vero estas perdita por Dio. Ĉi tiu hasta rezonado ne estas pravigebla, ĉar ĝi baziĝas sur nia granda nescio pri la mekanismoj de la vivo. Ankaŭ, ni devas enkonduki en nian pripensadon parametrojn, super kiuj ni havas neniun kontrolon, ĉar Dio sole konas kaj regas ilin. La vivo de homoj estas organizita per ĉenoj de reakcioj kaŭzitaj de agoj, same kiel en mekaniko, dentradoj kaj leviloj servas kiel transdoniloj de ordonoj kaj agoj. Aplikita al homaj rilatoj, ĉi tiu principo organizas interkonsentojn kaj malkonsentojn. Inter du interŝanĝitaj vortoj, la parametro de la karaktero de la du interparolantoj ludas ĉefan rolon. Kaj sen ankoraŭ nomi ĝin "fiereco", la karaktero de fiereco povas konsistigi momentan obstaklon. Ĉiuj normalaj homoj montras fierecon kiam ili sukcesas en sia projekto. Fiero estas la rekta frukto de kontentigo de nia konscienco. Kiu aspiras servi Dion juste, tiu nature fieras servi lin. Je iom pli alta grado, fiereco fariĝas malutila se vera humileco ne kompensas ĝin. Tiel, aŭdante la veron, estaĵo povos rifuzi tion, kio venas al li de iu alia, kaj tio des pli se li sentas malestimon por tiu, kiu parolas al li. Ĉi tiu speco de konduto estas tre disvastiĝinta kaj, el homa perspektivo, la situacio ŝajnas nesolvebla. Tiam la strategio de ruzeco povas sukcesi kie rekta vorta konflikto malsukcesas.

Ruzeco havis malbonan reputacion de kiam Dio atribuis ĝin al la "*serpento*" de Edeno, mem uzata de la diablo. Sed ĝuste, kio estis malaprobinda pri ruzeco en Edeno estis la sola celo de Satano: detrui la homaron kreitan de Dio. Fakte, Dio diris pri la "*serpento*", ke li estis "*la plej ruza el la bestoj*", sed rilate al tio, li havis Mastron: Dion mem. Ĉar ni devas kompreni, ke lia tuta preparita batalo por venki Satanon kaj pekon baziĝis sur la strategio de ruzeco. La diablo estis kaptita en la kaptilo, kiun Dio metis antaŭ lin kaj por li. Ĉi tiu kaptilo estas

nia tera dimensio kaj homaj vivoj. Certa pri sia fakto kaj pri sia estonta venko en Kristo, Dio profetis ĝin de la komenco: " *la semo de homo dispremos la kapon de la serpento* ". En sia natura malboneco, Satano puŝis homojn al murdo, severece kaj perforto de ĉiaj specoj. Siaflanke, Dio kaŝis de la diablo kaj de homoj la ruzan strategion, per kiu li venkos lin. 4.000 jarojn post peko, lia dia ruzeco prenis subliman formon en la ofero de lia homa vivo en Kristo por la repacigo de la pekoj de liaj elektitoj, ekskluzive tiuj de liaj elektitoj savitaj per lia perfekte senkulpa kaj justa sango.

Dia ruzeco prenas la nomon "saĝo", kiu indikas ĝian tre altan saĝon. Ruzeco estas frukto de saĝo, kaj Dio konstruis sian savan planon sur ĉi tiuj du vortoj: saĝo kaj ruzeco. Dia ruzeco baziĝas sur mensa kalkulo, kiu antaŭvidas la rezulton, kiun ago produktos. La tipa ekzemplo de ĉi tiu strategio aperas en la sperto de reĝo Salomono, kiu, antaŭvidante la reagon de la vera patrino de la disputata infano, ne hezitas ordoni, ke la korpo de la infano estu tranĉita en du. La vera patrino, en ĉi tiu kazo, preferas rezigni sian infanon ol lasi ĝin morti. Post ĉi tiu ekzemplo donita al homoj, Dio agas same per enkarniĝo en Jesuo. Krom ke ĉi-foje, la infano estas mortigita, sed lia maljusta morto ricevos la plej nepenseblajn klarigojn: li donis sian vivon por siaj elektitoj. La rezulto, anticipe kalkulita de Dio, tiam aperas: la animoj de la elektitoj malkovras la grandegan amon de sia Kreinto Dio kaj volas siavice aparteni al Li kaj servi Lin. Tiel, montrante Sian amon, Dio akiras tion, kion la diablo ne povas atingi per sia perforto kaj malboneco.

Dio denove uzas ruzecon en la strategio de falsaj atendoj pri la reveno de Kristo, kiun li sinsekve organizas printempe de 1843, aŭtune de 1844 kaj en 1994. En ĉiu el ĉi tiuj spertoj, Dio celis konduki homojn publike malkaŝi la profundan kaj kaŝitan naturon de sia kredo. Lia strategio de ruzeco do havas la duoblan rezulton elstarigi tiujn, kiuj meritas lian savon, kaj tiujn, kiuj ne estas.

La natura vivo proponas al ni ekzemplojn kiel la ruzecon de la "kukolo", kiu metas sian ovon en la neston de alia specio por ke ĝi estu kovita kaj nutrata de alia raso de birdo. Ĉi tiu aliro instruas al ni lecionon, kiun estas dezirinde apliki. Efektive, la fiera homo rifuzas la ideojn proponitajn al li, la solvo do estas konduki lin al fari ĉi tiujn ideojn siaj, kvazaŭ venantaj de li, laŭ sia propra decido. En ĉi tiu aliro, ni bezonas la kunlaboron de Dio, ĉar lia interveno estas nemalhavebla ĉi tie. Li sole povas labori je la nivelo de homa konscio kaj sukcesi kiam tio ankoraŭ eblas. Por iu, kiu rezolute rifuzas la ideon mem devi obei Dion aŭ eĉ homojn, la ŝancoj de sukceso estas nulaj aŭ preskaŭ nulaj. Sed por tiuj, kiuj amas la Sinjoron kaj servas lin laŭ maniero, kiu ne konformas al la normo postulata de li, la tempo kaj cirkonstancoj permesas al ni konservi la esperon de kompleta sukceso.

Apud bibliaj versoj, ekzistas historiaj atestoj, kiuj povas esti tre efikaj por konvinki iom obstinajn kredantojn. Preni la kazon de persono, kiu estas sekvanto de la katolika kredo, igi lin malkovri, ke dimanĉo fariĝis la tago de ripozo laŭ ordono de imperiestro Konstantino la 1-a, ^{konata} kiel "la Granda", ekde la 7-a de marto 321, povas havi feliĉan rezulton. Ĉar post kiam tiu scio eniris la menson de tiu persono, Dio turmentos lian konsciencon pri tiu temo. Kaj depende de la profunda naturo de la koncerna individuo, li serĉos pacon kun Dio aŭ ŝlosos sin en

sia absoluta rifuzo. Unu afero estas certa: la servistoj de Dio devas pozitive esperi kontraŭ ĉia espero kaj esti paciencaj, sciante, ke tio, kio estas malakceptata hodiaŭ, eble povas esti akceptita morgaŭ. Ĉar Dio ankoraŭ havas multajn armilojn kaj rimedojn, kiujn liaj homaj servistoj ne majstras.

Rememorante, mi povas vidi la sekvojn de niaj homaj limigoj. La kvalito de homaj rilatoj devas esti nutrata kaj prioritatigita, sciante ke amo ludas fundamentan rolon en la reagoj kaj kondutoj de homoj. Kiel Dio montris en Kristo, amo povas konvinki pli bone ol la severeco de malvarmaj vortoj interŝanĝitaj. Ĉiu persono povas, laŭ siaj propraj cirkonstancoj, trovi metodon por konvinki sian proksimulon, ke li/ŝi efektive estas la decidanto; broŝuro lasita en simpla vido, libro malfermita ĝis paĝo, estas rimedoj, kiuj donas al homoj la ŝancon trovi sin solaj antaŭ sia konscienco, sub la juĝo de Dio.

Jesuo Kristo mem aplikis ĉi tiun principon dum sia tera ministerio. Nur aparte Jesuo estis rekonita de la apostolo Petro, unu el siaj dek du apostoloj. Kaj li faris tion per ĉi tiuj vortoj: "*Simon Petro respondis: Vi estas la Kristo, la Filo de la vivanta Dio.*" Li tiam malpermesis al siaj apostoloj diri, ke li estas la "Kristo" laŭ Luko 9:21: "*Jesuo severe admonis ilin, ke ili diru al neniu.*" kaj Marko 8:30: "*Jesuo severe admonis ilin, ke ili diru al neniu tion pri li.*" Sed al la homoj, kiujn li sanigis, li ordonis iri kaj atesti en la templo pri ilia mirakla resaniĝo, laŭ Mat. 1:44: "*kaj diris al li: Zorgu, ke vi diru nenion al iu; sed iru, montru vin al la pastro, kaj oferu pro via purigo tion, kion Moseo preskribis, kiel ateston al ili.*" La elekto do estis lasita al tiuj, kiuj aŭdis ĉi tiujn atestojn, por mem tiri la logikajn konkludojn, kiuj estis truditaj al ili. Laŭ la principo citita en Mat. 25:29, "... *Ĉar al kiu ajn estas, estos donite, kaj al tiu estos abunde; sed al kiu ajn ne estas, eĉ tio, kion li havas, estos prenita.*" Jesuo donas al sia elektito, kiun li mem elektis, la privilegion konfirmi sian aŭtentan mesiecon per la Sankta Spirito de Dio. Selekto per fido postulis silenton pri lia rolo kiel Mesio. Por la ĉefpastro, ĝis la plej humila kaj malriĉa hebreo, nur la faroj de Jesuo devis atesti. Tial, la nekredantoj faris la senscian kaj agreseman elekton de nekredantoj, kaj la kredantoj agis kiel kredantoj, ricevante per la buŝo de Jesuo la diajn vortojn de la kreinto Dio.

Por prepari la plenumiĝon de la profetaĵoj pri la fino de la tempoj, Dio transdonis Francion al la regado de juna prezidanto, memfida, cinika kaj aroganta. Li sola enkorpiĝas la rezulton de la amasiĝo de diplomoj donitaj de homoj. Ĉi tiu granda oratoro havas la talenton prezenti siajn mankojn kiel kvalitojn kaj siajn sinsekvajn malsukcesojn kiel sukcesojn, siajn longajn monologojn subtenatajn de la amaskomunikiloj kiel "grandajn debatojn". Tiel ke li reprezentas modelon de la deloga gvidanto kaj tiel sukcesas delogi grandan nombron da viroj kaj virinoj de fremda deveno, kaj de duoblaj aŭ eĉ trioblaj naciecoj, ĉefe, same kiel la riĉajn elitojn de la lando. Oni prave diris pri li, ke li estas "la prezidanto de la riĉuloj", logika afero por iama servisto de la plej riĉaj bankistoj.

La sperto de Romo montris kaj atestis kiel okazas la evoluo de la registara tipo. Post la respubliko kaj la diktatoraj konsuloj, la plej riĉaj finas submeti la popolon al imperiismo, kaj ne senkaŭze, post instrui al la homaro ĝiajn lecionojn, Romo transiris al la imperia reĝimo ekde Oktavio Cezaro Aŭgusto, ĝuste antaŭ la veno al la tero de Jesuo Kristo. Post ĉi tiuj lecionoj, Romo ankoraŭ ludos finan

rolon, eĉ pli damaĝan kaj malutilan por la tuta homaro, sed precipe por la okcidentaj popoloj. Ĉi tiu nova tipo de delogo kaj dominado estos religia kaj false kristana, kaj ĝi estis plenumita de la romia papa reĝimo establita en despota kaj kruela dominado inter 538 kaj 1798, laŭ la profetaj anoncoj cititaj en Daniel 7:25 kaj Apokalipso 11, 12 kaj 13 en la formoj " *tempo de tempoj kaj duono de tempo, kvardek du monatoj, mil ducent sesdek tagoj* " de profeta valoro fiksita de Dio en Ezek. 4:5-6 kaj Nombroj 14:34. La principo donas al la profetita " *tago* " la valoron de vera " *jaro* ".

Teatra demokratio

Diri, ke la evoluo de la homaro estas konstruita kiel granda "hipokriteco" je tutmonda skalo, estas vero jam sugestita per la titolo "La Granda Konflikto" donita de la adventista mesaĝisto de Dio, Ellen Gould-White, al ŝia fama verko.

Modernaj demokratioj ĉiuj baziĝas sur la originala greka modelo de la urbo Ateno. Mi memorigas vin, ke ĉi tiu vorto demokratio baziĝas sur du grekaj radikoj: "Demos", kiu signifas **urbon** , kaj "cratos", kiu signifas **ŝtaton** . La origino de demokratio baziĝas sur la sendependeco de urbo nomata Ateno en la greka nacio, kiu tiutempe konsistis el pluraj urboj, inkluzive de Sparto, kiu batalis kontraŭ ĝi. Ni do jam povas rimarki, ke demokratio naskiĝis per provoko de milito. Ni devas rimarki la oftan perfidon, kiu hodiaŭ estas farata de ĉi tiu vorto demokratio, kiu reprezentas, laŭ tio, kio estas dirita, la registaron " de la popolo fare de la popolo ". Tamen, la greka termino "laos", kiu signifas "popolo", tute ne eniras la konsiston de la vorto demokratio. La dua afero rimarkinda estas, ke niaj modernaj demokratioj estas reprezentitaj de nacioj kaj ne urboj. Ĉi tiu vorto fariĝis la alibio de grandega fraŭdo, kiu kaptas, ĉefe, okcidentajn popolojn de kristana origino.

En nia franca respublikana sistemo, ĉio estas organizita por igi ĉiun civitanon kredi, ke li elektas la regoformon de sia lando. La amaskomunikiloj nutras sin aparte de ĉi tiu sistemo, ĉar la reguloj kaj formoj de la demokratia ludo okupas kaj interesas ilin ĉefe, same kiel la politikistojn mem. La ludo de elektoj elstarigas ilin kaj donas al ili kialon vivi kaj ŝajni nemalhaveblaj kiam tio ne estas la kazo.

La moderna vivo pli kaj pli cedas la lokon al komercaj kompanioj, kiuj organizas opinisondojn. La prezentitaj rezultoj estas pli kaj pli precizaj, kaj ili povus facile anstataŭigi la voĉdonadon organizitan je granda kosto de la nacio. Fakte, la principo de specimenigo, uzata en eksperimento, estis inventita de Dio mem, longe antaŭ ol la homaro malkovris ĝin. Kaj la apliko de ĉi tiu principo klarigas, kial adventistoj disigitaj tra la tero ignoris la aferojn, kiuj estis plenumitaj en Francio, en la suda regiono kaj aparte en Valence-sur-Rhône, inter 1980 kaj 1994. En la historio de la malnova interligo, ekde la tempo de reĝo David pluen, la urbo Jerusalemo, antikva Jebus, alprenis dominan rolon super ĉiuj aliaj urboj.

Sub Salomono, Dio konstruis sian templon tie, anstataŭigante la antikvan tabernaklon. La urbo tiam estis sanktigita kaj restos tia ĝis la tera ministerio de Kristo. La urbo Jerusalemo sole fariĝis specimeno de la tuta juda popolo. La provo de fido koncernas ŝin pli ol iun ajn alian teran lokon. La kondamno de la malakcepto de Kristo en Jerusalemo sufiĉos en si mem por ke Dio apliku sian juĝon al la tuta juda nacio. Tio jam estas la apliko de la specimenigo de malplimulto submetita al eksperimento, ĉar ĝi estas reprezenta por la tuta koncerna popolo.

Inter 1980 kaj 1994, la sama Kreinto Dio vekis en la Sepa-taga Adventista Eklezio de Valence-sur-Rhône la esperon pri la reveno de Kristo en la jaro 1994. Ĉe la origino de ĉi tiu atendo estis la malkaŝo fare de Dio de la sekretoj kaŝitaj en la profetaj revelacioj de la libroj Daniel kaj Apokalipso, nur parte komprenitaj de la organizo ĝis tiu dato en la jaro 1980. Post mia baptito la 14-an de junio 1980, gvidate de la Spirito, mi komencis profundan studon de la Apokalipso de Jesuo Kristo serĉante la signifon de la simboloj tra la tuta Biblio, kaj sub la nevidebla gvido de Dio, la mesaĝo formiĝis; la profetaĵo estis deĉifrita en harmonio kun la historiaj datoj konfirmitaj de la profetitaj tempodaŭroj. Tiutempe, la dato 1994 ŝajnis al mi marki la finon de religiaj teraj spertoj. La argumentoj favore al ĉi tiu interpreto ekzistis kaj ili estis tiel multaj, ke Dio povis kondamni la lokan adventistan organizon kaj la sudan regionon de Francio, kiuj oficiale malakceptis lin per forigo de mi en novembro 1991; tio estas, 3 jarojn antaŭ la observado de la ne-reveno de Jesuo. Fidela al sia principo, Dio alportis sian lumon en la plej malnovan adventistan komunumon kreitan en Francio. Tial estis tiutempe, escepte, ĉirkaŭ 150 adventistaj membroj en ĉi tiu malgranda urbo de malpli ol 70 000 loĝantoj. Kiel Jerusalemo en sia tempo, Valence servis al Dio kiel specimeno de la adventista popolo tutmonde, kaj la testo de fido, kiu okazis tie, havis konsekvencojn, kiujn Dio aplikas al tutmonda internacia adventismo. La unua konsekvenco de sia justa juĝo estas la eniro de oficiala adventismo en la ekumenan aliancon, kie ĝi aliĝis al la katolika kaj protestanta religioj de Okcidenta Eŭropo jam kondamnitaj de Dio; katolikismo ekde sia establado, kaj la protestanta kredo ekde 1843, la dato de ekvalido de la dekreto de Dan. 8:14: "*Ĝis vespero kaj mateno, 2300, kaj sankteco estos pravigita*." Por la protestanta kredo provita inter 1831 kaj 1844, 1843 markis la finon de ĝia pravigo fare de Jesuo Kristo. En 1994, la sama dia kondamno koncernis la adventistan kredon de la oficiala institucio.

La specimeno reflektas la naturon kaj karakteron de la tutmonda socio, kiun ĝi reprezentas. Tial, inter 1980 kaj 1994, Dio ne bezonis submeti la tutan adventistan popolon al la provo de profeta fido. Ĉie, la sama dormemo, la sama manko de amo kaj fervoro por la rivelita dia vero karakterizas la heredantojn de la origina Adventismo. La adventista religio fariĝis formalista kaj tiuj, kiuj reprezentas ĝin, havas malmultan intereson kompreni la profetaĵojn prezentitajn de Dio; tio estas ilustrita en Apokalipso 3:15 per la esprimo "*nek malvarma nek varmega, sed tepida*"; kio kondukas lin al "*elvomado*" de ĝi en ĉi tiu dato 1994, kiu estis prezentita al ili kiel kaptito, en kiu ili estis kaptitaj.

vane multobligas siajn klopodojn por provi ŝanĝi la rezultojn anoncitajn de la balotenketoj. Ĉar seriozaj balotenketoj reprezentas la tutan loĝantaron, kaj

neniu kvanto da parolado povas ŝanĝi ĝin. Individue, ĉiu balotanto elektas aŭ malakceptas kandidatojn surbaze de senŝanĝaj datumoj, establita sur preferoj kaj afinecoj. Sed la demokratia iluzio fariĝas eĉ pli evidenta kiam ni scias, ke Dio persone intervenas en la elekto de la venka kandidato. Ĉi tiu teksto el Daniel 10:13 malkaŝas la fundamentan gravecon de la rolo de nevideblaj aktoroj en ĉi tiuj homaj scenoj: "*La princo de la regno Persujo rezistis al mi dudek unu tagojn; sed jen Miĥael, unu el la ĉefaj princoj, venis por helpi min, kaj mi restis tie kun la reĝoj de Persujo.*" Tiel, en niaj homaj politikaj luktoj, Dio kaj la diablo kontraŭstaras ilian influon, kaj kompreneble, Dio venkas en la batalo. Sed li ne sisteme kontraŭstaras la diablon, al kiu li transdonas la animojn, kiujn li kondamnas. Kaj en la kazo de malbenitaj landoj, Dio favoras la venkon de la gvidanto, kiu estas plej malbona por sia nacio. Nun, la landoj formitaj sur la tero estas ĉiuj unuforme trafitaj de lia malbeno. Tial Dio kaj la diablo kunlaboras kontraŭ la tutmonda homa ribela afero. Kaj ĉiuj gvidantoj de la mondo favoras, per siaj elektoj kaj decidoj, la militecan konflikton deziratan kaj dekretitan de la granda kreinto Dio, ignorata kaj malestimata. Aferoj formiĝas kaj jam ni aŭdas de kelkaj, ke la Tria Mondmilito jam komenciĝis en Ukrainio, ĉar malantaŭ ĝi, Usono batalas kontraŭ Rusio. Ankaŭ, kiam konvenciaj armiloj permesis al Rusio domini la tutan ruinigitan kaj dispremitan Okcidentan Eŭropon, Usono estos la unua, kiu frapos per atomaj armiloj la teritorion de Rusio. Tiam ĝia gvidanto, "*la reĝo de la nordo*" de Dan. 11:44, estos submetita al ĉi tiu terura novaĵo: "*Fajroj de oriento kaj de nordo venos por timigi lin, kaj li eliros kun granda furiozo por pereigi kaj ekstermi homamasojn.*"

Tiuj gvidantoj, kiuj ĝuas la honorojn donacitajn al ili de sia popolo, ne povas imagi, ke ili estas en realeco nenio pli ol marionetoj manipolitaj de Dio kaj Satano. Popolaj elektoj ekbruligas esperon, kiu neniam plenumiĝos, ĉar Dio decidis senigi la popolon de ĉia sukceso. La ruinoj de Ukrainio ne estos restarigitaj kaj nur antaŭos tiujn, kiuj baldaŭ karakterizos ĉiujn naciojn de la tero trafitajn en diversaj lokoj de monstra nuklea detruo.

Kian valoron havas homa elekto se ĝi ne estas aprobita de Dio? En la okcidenta tendaro, homoj faris liberecon la egidon kaj signon de sia sociotipo. Ĉi tiu gusto por libereco baziĝas sur la liberigo de moralo, kiu prenas formojn neniam imagitajn. En siaj eksceso kaj ekstravagancoj, la okcidenta socio atakas ĉiujn normojn establitajn de Dio; do ĝia decido amase liveri ilin al detruo povas esti klarigita kaj trovas biblian pravigon.

Mi jam menciis ĉi tiun temon, sed mi ŝatus memori vin, ke la kompleta reprezentado de loĝantaro ne povas esti sisteme utila por homa socio. Jesuo Kristo memorigis nin, ke sur la tero ĉiam ekzistos, ĝis la fino de la mondo, malriĉuloj kaj riĉuloj, kies intereso estas tiel diametre kontraŭaj kiel tago kaj nokto; kio pravigas civilajn aŭ internaciajn militojn. En Okcidenta Eŭropo, normoj estis fine adoptitaj kaj truditaj, kio igis sinsekve elektitajn registarojn apliki esence la samajn rimedojn. Rezulte, intereso pri elektoj malaperas kaj la nombro de sindetenoj nur pliiĝas kun la tempo. Veraj kredantoj trovas en Dio kialon por ne plu doni gravecon al ĉi tiuj spertoj, sciante, ke li direktas ĉion. Ĉar dia potenco estas trudita en ĉiuj formoj de regado de popoloj, de la monarkio ĝis la respubliko, kristana, islama aŭ ateista.

Elektoj estas do nenio pli ol trompa **teatra maniero** por homoj kredi, ke ili regas aŭ povas regi sian destinton. Ili do estas en realeco nur la sekvo de ilia disiĝo de la Kreinto kaj Leĝdonanto Dio, por kiu ili montras totalan malestimon ĝis la punkto de ne kredi je Lia ekzisto. Tamen, kvankam preskaŭ nevidebla malplimulto, la tendaro de la elektitoj de Dio eliros venka super ĉiuj siaj malamikoj, kaj Dio havos la lastan vorton kontraŭ ili.

La nekapablo de homoj atingi specon de registaro kapabla kontentigi ĉiujn baziĝas sur la fakto, ke amasoj da homoj voĉdonas sen ia aparta scio pri la politika temo kaj ekonomiaj aferoj. Kelkaj voĉdonas nur surbaze de la fizika aspekto de la kandidato, aliaj laŭ ilia mensa aspekto aŭ iliaj diplomoj. La sumo de ĉiuj ĉi tiuj balotaj esprimoj povas esti nur malfavora por la tuta lando. Kompreni ĉi tiun neeblecon kaj ĉi tiun homan limigon permesas al ni meti nian tutan esperon en la gloran alvenon de la granda domina Dio, kies savanta nomo estas Jesuo Kristo. Ĉi tio estas des pli necesa, ĉar la preparaj fazoj de la Tria Mondmilito komenciĝis jaŭde, la 24-an de februaro 2022, en Ukrainio. La militemaj reagoj de okcidentaj popoloj baldaŭ permesos la plenumon de la konflikto priskribita en Daniel 11:40 ĝis 45. La strategio de ĉi tiu milito komenciĝas per konfrontiĝo de militema Islamo kontraŭ la agnostika aŭ false kristana Okcidento. La momento tiam favoros la venĝeman intervenon de Rusio, humiligita kaj ekonomie batalita de Okcidenta Eŭropo grupigita sub la akronimo EU, kiu, kun Usono, prenas sankciojn kontraŭ ĝi, kaj ofertas armilojn al sia kontraŭulo, Ukrainio. La eŭropaj popoloj, plenaj de fiereco konstruita sur 75 jaroj da paco kaj industria kaj komerca sukceso, brutale alfrontas situacion, kiun ili jam ne konsideris ebla. Ĉi tiu konduto rezultas rekte de ilia malintereso pri Dio kaj Liaj profetitaj mesaĝoj. Male al ili, mi atendis la plenumiĝon de ĉi tiu konflikto ekde la jaro 1982, en kiu peza minaco de konflikto inter Eŭropo kaj Rusio estis elvokita kaj sentita de ĉiuj tiam vivantaj. Mia malkovro de la konflikto de Daniel 11:40 ĝis 45 koincidis kun la anonco bazita sur la profetaĵoj de Michel Nostradamus, laŭ interpreto proponita de S-ro Jean de Fontbrune. Tempo kaj provoj de fido pasis, kaj venis la tempo por ke ĉi tiu terura dramo plenumiĝu laŭ la rivelita deziro de Dio.

En la tutaj novaĵoj de ĉi tiu semajno 5 de la difinita tempo de Dio, Rusio ĵus sukcese lanĉis 200-tunan supermisilon portantan 10 atombombojn kun potenco du mil fojojn pli granda ol tiu uzita en Hiroŝimo kontraŭ Japanio fare de Usono. Ĝi veturas kun rapideco de 7 km po sekundo kaj povas ŝanĝi sian trajektorion dum sia flugo. Forlasante Moskvon, ĝi atingus Parizon post 6 minutoj. Ĝi trafus sian celon kun precizeco de 10 metroj. Rusio tamen ne estos la unua, kiu uzos ĉi tiun teruran armilon nomitan "Sarmat 28" sed trafe moknomita "Satano 2". Ĝi faros tion nur post kiam Usono estos trafita per atombomboj. Sed ĉi tiu anonco antaŭsignas la estontecon rezervitan por la loĝantoj de la tuta tero.

Dum la pozicioj de la landoj fariĝas pli kaj pli enradikiĝintaj, la planita mortiga konflikto nepre realiĝos. Rusaj minacoj fariĝas pli precizaj parole per radio kaj televido. Por iuj rusoj, la Tria Mondmilito jam komenciĝis, kontraŭstarigante la okcidentan normon al la orienta normo de Rusio kaj la orienta bloko. Ĉefe, la katolika kaj protestanta kredoj kolizias kun la ortodoksa kaj islama religioj aliancitaj kontraŭ la komuna okcidenta malamiko. Sed malgraŭ ĉi tiuj minacoj, multaj okcidentanoj ne kredas je ilia uzo, konvinkitaj, ke neniu popolo

povas uzi ĉi tiujn armilojn sen riski esti trafita de la samaj armiloj mem. Sed ĉi tiu rezonado estas mankhava, ĉar ĝi ignoras la ekziston de Dio kaj lian detruan juĝon, anoncitan kaj programitan kiel profetitan certecon.

Kaj por fini kun ĉi tiu temo, ni devas rimarki, ke la "granda anstataŭigo" denunciata de kandidato Eric Zemmour jam plenumiĝis per la senĉesa akcepto de rifuĝintoj de ĉiuj originoj dum pli ol kvindek jaroj, tiel ke la naciisma afero jam ne estas plejparte daŭrigebla en la lando Francio. Tio klarigas la neeblecon por lia naciisma partio, sinsekve nomita "Nacia Fronto", poste "Nacia Kunveno", venki per laŭleĝaj balotaj rimedoj.

Dio organizas la grandan anstataŭigon

Tiu granda anstataŭigo estas ne nur la kaŭzo de la problemoj, kiujn suferis Francio, ĝi estas ankaŭ la rimedo uzata de Dio por malfortigi ĝin.

Mia analizo de la temo estas konfirmita: la poreŭropa tendaro venkis en la prezidanta elekto; la juna prezidanto Emmanuel Macron estis reelektita kiel prezidanto de la franca popolo. Sed lia venko estas pli mallarĝa ol la antaŭa. Li rimarkis ĉi tiun fakton kaj triumfis iom pli modeste, videble celante trankviligi la balotantojn seniluziigitajn de sia reelekto. Laŭ mia opinio, ne estas seniluziiĝo, ĉar mi estis certa pri ĉi tiu rezulto. Tamen, mi rimarkas ion nepravigeblan pri la ciferoj donitaj de la balotenketaj institutoj. Kiel la samaj metodoj povas permesi al ili atribui proksimume 46% al la naciisma tendaro la tagon antaŭ la voĉdonado, kaj nur 41.5% tuj poste, antaŭ ol la oficialaj ciferoj estis publikigitaj? Ĉu ne povus esti konscia supertakso favore al konservado de la risko por instigi voĉdonadon por la ekŝiĝanta prezidanto? Demokratio nutras tiom da koruptaj agoj en libereco, kaj kial ne, balotfraŭdon jam praktikatan en Usono... Kiaj ajn estas la kaŭzoj, la nuna situacio estas tia, kia Dio celis ĝin. Kaj laŭ lia serioza plano, oni ne ŝanĝas teamon, kiu malvenkas... Francio kaj ĝia popolo.

La grandan ŝanĝon organizis Dio, kaj ĉi tio ne estas la unua fojo, ke li ekspluatis ĉi tiun metodon. Ĉio estas klarigita per la sperto de la restado de la hebreoj en Egiptujo. Ni trovas en ĉi tiu egipta sperto lumigan faktoron: Dio favoris la fekundecon de la virinoj de la hebrea popolo, laŭ Eliro 1:7: "*La idoj de Izrael fruktis kaj multiĝis, ili disvastiĝis kaj fariĝis pli kaj pli potencaj. Kaj la lando pleniĝis de ili.*" Por Francio, ĉi tiu faktoro ankaŭ ludis fundamentan rolon. Dum la magrebaj enmigrintaj familioj bonvenigitaj ekde la leĝo pri familireunuigo de 1976 multiĝis, laŭ religia principo, samtempe la scienco ofertis al la virinoj de Francio la kontraŭkoncipilon, kaj la naskokvanto de denaskaj francoj nur malpliĝis kaj samtempe tiu de enmigrintoj intensiĝis. Tiel, kiel en Egiptujo, Dio preparis por Francio gravan problemon de anstataŭigo pro fekundeco. Ni legas denove en Eliro 1:8: "*Aperis super Egiptujo nova reĝo, kiu ne konis Jozefon.*" Jen denove la klarigo pri la problemoj, kiuj trafis la hebreojn: la ŝanĝo de la gvidanto portanta la potencon, tio estas, la anstataŭigo de la regado kaj tial la alveno de juna, nesperta faraono, kiu persone ne spertis kaj aprezis la Dio-benitan regadon de Jozefo. Parafrazante ĉi tiun version, mi diras hodiaŭ: "aperis super Francio prezidanto, kiu ne konis la gloron de la sendependa Francio

de Generalo de Gaulle." Ĉar la klarigo pri la venko de la por-eŭropa tendaro baziĝas sur ĉi tiu malsperto pri la vivita pasinteco. La junuloj enpostenigitaj ekde 2017 naskiĝis sub la eŭropa reĝimo, tio estas, sub la simbolo " *Eŭfrato* ", kiun Dio donas al ili en Apokalipso 9:14: " *kaj dirante al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton: Malligigu la kvar anĝelojn, kiuj estas ligitaj en la granda rivero Eŭfrato.* " Ĉi tiu simbolo do kompletigas tiun de la " *dek kornoj* " **sen** " *diademoj* ", ĉu sur " *la kornoj* ", ĉu sur *la romiaj "sep kapoj"* en Apokalipso 17:3. Nun, trovante nin ĝuste en la lastaj tagoj-jaroj de la tera restado, ni trovas, en 2 Timoteo 3, detalan priskribon de la juĝo, kiun Dio donas pri ĉi tiu lasta homa generacio, per la lumigita spirita juĝo de la apostolo Paŭlo, lia fidela servisto kaj atestanto.

2 Tim 3:1 *Sciu ankaŭ, ke en la lastaj tagoj venos danĝeraj tempoj.*

2 Tim 3:2 *Ĉar homoj estos sinamantaj, monamantaj, fanfaronantaj, arogantaj, blasfemantaj, malobeemaj al gepatroj, sendankaj, nesanktaj,*

2 Tim 3:3 *neamaj, perfidaj, kalumniantoj, senbridaj, furiozaj, malestimintaj la bonulojn,*

2 Tim 3:4 *perfiduloj, obstinaj, arogantaj, amantoj de plezuro pli ol amantoj de Dio,*

2 Tim 3:5 *havante ŝajnon de pieco, sed neante ĝian potencon. De tiaj vi deturniĝu.*

2 Tim 3:6 *Kaj el ĉi tiuj estas tiuj, kiuj ŝteliras en domojn kaj forkaptas malsaĝajn virinojn ŝarĝitajn de pekoj, forkondukatajn per diversaj voluptoj,*

2 Tim 3:7 *ĉiam lernante kaj neniam kapablante ekkoni la veron.*

2 Tim 3:8 *Kiel Janes kaj Jambres kontraŭstaris Moseon, tiel ankaŭ ĉi tiuj rezistas al la vero, estante mense koruptaj, senvaloraj rilate al la fido.*

2 Tim 3:9 *Sed ili ne plu progresos; ĉar ilia malsaĝeco estos evidenta al ĉiuj, kiel ankaŭ estis tiu de ĉi tiuj du viroj .*

" 2 Tim 3:12 *Kaj ĉiuj, kiuj volas vivi pie en Kristo Jesuo, estos persekutataj.*

2 Tim 3:13 *Sed malbonaj homoj kaj trompantoj fariĝos pli kaj pli malbonaj, trompantaj kaj estante trompataj .*

Tiu generacio aperis en majo 1968, lanĉante siajn sloganojn, "Nek Dio nek mastro"; "malpermesite malpermesi." Postaj generacioj estis edukitaj kun tiu pensmaniero, do ne estas surprize, ke ili " *pli kaj pli antaŭeniris en malbonon* ", kiel Dio profetis. Sed nun venis la tempo por la fina averta puno antaŭ la kompleta ekstermado de la homaro sur la tero de peko.

La granda anstataŭigo unue menciita de kandidato Eric Zemmour do ne nur koncernas la akcepton de eksterlandaj enmigrintoj; ĝi plenumiĝas ĉefe per la anstataŭigo de la maljunuloj per la junuloj. Kaj por konfirmi ĉi tiun fakton, Dio favoris la morton de la maljunuloj en la Covid-19-epidemio, tiel intensigante ĉi tiun anstataŭigon.

Ĝenerale parolante, mi komprenis, ke homoj ne ŝatas ŝanĝon, kiu reprezentas la nekonaton kaj ĝiajn riskojn. Tio validas same sur la religia nivelo kiel sur la civila nivelo. Homoj serĉas ĉefe la sekurecon, kiun ili aldonas al tio, kion ili majstras, ĉar ili konas ĝin, vivinte ĝin. Ĉiu ŝanĝo reprezentas danĝeron en iliaj okuloj. Do, nature, ili fariĝas konservativaj kaj subtenas, kontraŭ sia vera intereso, la malvere trankviligan senmovecon. Kiu adventista servisto de Kristo ne

aŭdis ĉi tiun frazon: "Mi naskiĝis katoliko kaj mi mortos katoliko"? Ili estu trankvilaj! Iliaj preĝoj estos aŭditaj; ili mortos katolikoj, portante la kulpon de siaj pekoj, kaj tiujn de la papa Romo, kiun ili subtenis.

Alia kialo klarigas la subtenon de la junuloj al poreŭropa pensado. Ili naskiĝis eŭropanoj kaj oni prezentis al ili Eŭropon kiel la kaŭzon de la paco establita en ĝiaj teritorioj. La cerbolavado, kiun ili spertis, igis ilin malamikaj al la naciismaj pensoj, kiuj, laŭ la samaj instruistoj, estis la kaŭzo de eŭropaj militoj. La klera servisto de Dio scias, ke tio ne estas la kazo. Militoj estas la sekvo de la malbeno de Dio; ili rezultas sole el la malestimo montrita al Li. Tio pruviĝis dum la vivo de la reĝo Salomono. La vivo de Izrael estis markita de paco kaj abunda prospero, tio pro la elekto de saĝo de la saĝa Salomono, kiam Dio prezentis al li plurajn eblajn elektojn, inkluzive tiun de riĉeco, kiun li malakceptis. Ĉi tiu preteksto favori pacon kaŝis de ĉi tiu junularo la malutilan rolon de EU (Unuiĝinta Eŭropo) aŭ EU (Eŭropa Unio), kies neelektitaj komisaroj pasigas sian tempon laborante por detrui naciojn, konstante reduktante ilian agadliberecon, malfortigante riĉajn landojn por pli bone riĉigi, ekspluatante ilin, la plej malriĉajn; la lastajn enirantajn. La junuloj ne konis Francion, kiu estis la 4-a ^{mondpotenco}; ili konis nur tiun, kiun Unuiĝinta Eŭropo kondukis, laŭ aĉetpovo, al la 15-a ^{loko} el 42 eŭropaj nacioj. Ili ankaŭ ne konis la plenan dungadon de sendependa Francio, sed nur la 10% da senlaboreco kreita de la translokiĝoj instigitaj de Eŭropo, orienten, sinsekve, Japanio, Koreio kaj Ĉinio, sed ankaŭ, ene de Eŭropo mem, kaj en privilegiitaj amikaj landoj kiel Maroko. En realeco, la francoj estis perfiditaj de siaj politikaj elitoj, kiuj transdonis sian landon al la decidoj de por-eŭropaj eŭropaj teknokratoj. Ene de ĉi tiu Eŭropo, la samaj reguloj estas truditaj de Bruselo kaj Hago. Rezulte, ŝanĝoj en maldekstraj kaj dekstraj registaroj rezultigas la senmovecon de "ununura penso" elvokita de prezidanto Jacques Chirac dum lia prezidenta oficperiodo. Rezulte, la intereso pri internaj elektoj malpliĝas, kaj la sola partio progresanta estas la sindetenista partio, konsistanta el utopiaj anarkiistoj kaj, eble, komprenemaj homoj, kiuj komprenis, antaŭ aliaj, la demokratiajn fraŭdojn de la Kvina Respubliko transdonitajn al Eŭropo.

La vivo de la "Sendiaj" estas konstruita sur falsaj klarigoj, sed la homa menso devas trovi klarigojn por pravigi siajn problemojn. En la fina provo, kiam la ribeluloj estos trafataj de la lastaj plagoj de Dio, la spirito de la diablo konvinkos ilin, ke la respondeculoj pri ilia suferado estas tiuj, kiuj maljuste observas kaj honoras la judan sabaton. Ĉi tiu penso estante subtenata kaj konfirmita de la reprezentantoj de la kristanaj religioj kondamnitaj de Dio, la homaj masoj postvivantaj post la Tria Mondmilito aprobas la persekutadon de la "lastaj elektitoj" de Jesuo Kristo; tio, ĝis la punkto juĝi ilin indaj je morto.

La diablo jam lerte ekspluatis la katastrofon kaŭzitan de la Dua Mondmilito. Responde, kreskis malamo al naciisma penso, kaj en majo 1968, formiĝis universalisma penso. La tiama junularo celis la usonan junularon, superfluantan de entuziasmo kaj maksimume viglan. Usono unue favoris junularon, ĉar ĝia gusto por moderna, agresema muziko kreskigis komercon per la vendo de vinilaj diskoj amase premitaj. La usona kulturo tiel nutris la eŭropan junularon, kiu prenis ĝin kiel modelon. Kaj en Usono, ekzistas la urbo "Novjorko", kiu, konsistanta el enmigrintoj el ĉiuj landoj de la mondo, aparte

reprezentis la "Babelan" modelon renovigitan en la lastaj tagoj. Kaj ĉi tiu "Babelo" favoris la disvolviĝon de idolkulto donante al junuloj kantistojn, modernajn idolojn, sed ne malpli damaĝajn ol la antikvajn de la paganaj popoloj de la antikveco aŭ de la nuntempa Malproksima Oriento.

En religio, kiel en la civila temo, estas tre malfacile deŝiri la homan menson de la pensoj, kiujn ĝi subtenas. Tamen, esceptoj ekzistas, feliĉe por la dia afero, kaj eĉ en la sekulara temo, junuloj elstaras per aprezo de la lecionoj donitaj en la pasinteco. Sed ili estas malplimulto kaj la plejparto de la grego kondukas kiel ŝafoj, dum ili estas kondukataj al la buĉado. Sed jam, la novaĵoj pri la malferma milito en Ukrainio ofertas, al la plej atentaj, la eblecon rimarki, ke oni mensogis al ili delonge, ligante pacon al la formado de Unuiĝinta Eŭropo. Ĉar la milita subteno donita al la militema Ukrainio, kiun ĝi armas per Usono kontraŭ Rusio, atestas, ke ĝi hipokrite instigas kaj favoras militon sur sia teritorio. Kaj ĉi tiu ago kondukos ĝin al pli kaj pli implikiĝo, ĝis ĝi fariĝos celo kaj predo de la rusa popolo, al kiu Dio transdonos ĝin, por esti punita.

La paco ofertita de Dio al eŭropanoj, inter 1945 kaj 2022, ne estis la frukto de dia beno, nek tiu de la starigo de eŭropaj interkonsentoj, sed "venenigita" donaco de la granda dia Juĝisto. Ĉar, en ĉi tiu paco, viroj kaj etnoj miksiĝis, preparante por la fino situacion de neeltenebla kunvivado, tiom kutimoj kaj religioj finfine apartigas homajn mensojn. Kaj por intensigi ĉi tiujn opoziciojn, ni vidis la islaman kredon vekigi kaj trudi en siaj praktikoj, al virinoj, la portadon de la vualo heredita de la kutimoj de orientaj popoloj, kaj al viroj, la portadon de la djelabo, la burnuson de tradicia Islamo; tio, por distingi sin pli klare, por arogante memori al la denaskaj francoj, ke Islamo nun estas tiel franca kiel ili mem.

Do, la juna prezidanto estas renomumita al sia posteno, sed kion li povas fari, se ne plenumi la seriozajn farojn, kiujn Dio mem inspiras en li?

Nova kvinjara periodo, sed la lasta, komenciĝas, sed ĝi ne atingos sian finon, ĉar survoje, la tragedio de la rusa interveno haltigos ĝin. La nacio Francio prepariĝas travivi la lastajn du aŭ tri jarojn de sia ekzisto. Kaj post la rusa dispremado, venos la tempo por la lasta universala registaro, kiun Dio organizos por la provo de fido de la lastaj postvivantoj de la tero. Ĝi finiĝos printempe de 2030, per la glora reveno de nia dia Savanto Jesuo Kristo. Vere!

La granda plano de Dio plenumiĝas, kaj ni jam povas spuri la sinsekvon de ĝiaj konstruaj fazoj. En 1843, provokante la adventistan kredoteston, Dio memorigis homojn pri la normo de perfekta kredo, kiu postulas la revenon de la praktiko de la Ŝabato, kiu koncernas la veran sepan tagon, sabaton kaj ne dimanĉon. Poste, en 1914 kaj 1939, du mondmilitoj venis por prepari la malamon al naciismo, kiu igis la Okcidenton, en 2022, kontraŭstari Rusion. Tamen, ĉi tiu malamo estas blinda, ĉar, paradokse, ĉi tiu opozicio kontraŭ Rusio, konsiderata "naciisma", estas pravigita per la subteno donita al la "naciisma" afero de Ukrainio. Estas vere, ke la unua estas religie ortodoksa, dum la dua estas manipulata de la katolika, romia Pollando, kiel la Eŭropo de la Traktato de Romo. La kaŭzo de la subteno donita al Ukrainio do klare ŝajnas esti la okcidenta deziro de Usono kaj Eŭropo intensigi la modelon de sia socio, celante igi ĝin triumfi super ĉiuj popoloj de la tero. Krom ke Rusujo ne vidas ĝin tiel kaj klare

komprenis la celojn de la okcidenta penso; tio pravigas ĝian armitan agreseman vekiĝon.

Mi memoras, ke ĉi tiu plano de Dio nur renovigas tion, kio plenumiĝis por la juda popolo de la malnova interligo, inter 605 kaj 586. Tri sinsekvaj deportadoj rezultigis la detruon de la nacio de Izrael. Al la fino de la kristana epoko, tri mondmilitoj devas konduki al la sama rezulto kaj pro la sama kaŭzo, por Unuiĝinta Eŭropo kaj Orienta Eŭropo: la peko farita kontraŭ Dio.

Mi rimarkis du malkaŝajn simbolojn, kiuj akompanis la du sinsekvajn venkojn de la juna prezidanto Emmanuel Macron. En la vespero de la komenco de lia unua oficperiodo, li elektis la Luvron por prezenti sin al la franca popolo; kio sugestis aludon al kvinjara oficperiodo kun monarĥa aspekto. En la vespero de lia dua prezidanteco, lia elekto falis sur la "Marsan Kampon", Marso estante la greka dio de milito. Ĉi tiu dua kvinjara oficperiodo faros lin militestro, kaj ne malgrava, ĉar li devos administri la situacion de la Tria Mondmilito, kiun liaj sankcioj kontraŭ Rusio ekigis kun Usono kaj aliaj eŭropaj landoj. Tiel, lia prezidenta venko ŝajnas spirite justa, ĉar estas normale, ke tiu, kiu komencas la militon, poste alprenas la konsekvencojn portatajn de si mem kaj la homoj, kiuj subtenis lin.

En la novaĵoj komence de ĉi tiu semajno, la sesa de la printempo 2022, diplomaciaj renkontiĝoj intensiĝas por provi estingi la fajron, kiu brulas en Ukrainio. La Ĝenerala Sekretario de UN renkontiĝas kun la rusaj kaj ukrainaj gvidantoj. Sed ĉu la fajro, kiun Dio ekbruligis, povas esti estingita?

Ĉi tiu lundo, la 26-an de aprilo 2022, estas memorinda tago. En Germanio, okazis kunveno de 30 membrandoj en la ĉeesto de la estro de NATO. Fine de la kunveno, oni decidis provizi Ukrainion per ĉiuj necesaj armiloj por permanente "**malfortigi**" Rusion. La primitiva timo pri ĝiaj reagoj malaperas. Germanio mem provizos ĉirkaŭ tridek ataktankojn, kaj la aliaj landoj provizos diversajn aliajn ekipaĵojn, inkluzive de potencaj kanonoj nomitaj "Cezaro" ofertitaj de Francio. En la sama tago, minacoj de la Tria Mondmilito estis levitaj de Rusio. Mi citas aŭditan ateston: "La Tria Mondmilito komenciĝis en Ukrainio." Mi tial rimarkas, ke donante siajn armilojn al Ukrainio, NATO-landoj malfortigas sin mem en la perspektivo de rekta konflikto kun Rusio. Tiel, NATO malfortigas sin mem volante malfortigi Rusion, kaj ĝiaj iniciatoj finfine misfunkcios kontraŭ tiuj landoj. Eŭropo tiel estos eĉ pli facile ofertita al siaj islamaj kaj rusaj invadantoj.

En la okcidenta tendaro, ni fidas la regulon aplikitan ĝis nun, kiu deklaras, ke la kulpo de la "kunmilitisto" komenciĝas per la sendo de soldatoj en la konflikton. La vortaro Larousse donas al ĝi la jenan difinon: "dirite pri lando, kiu militas samtempe kun alia kontraŭ komuna malamiko." Kio misgvidas niajn samtempulojn estas ĉi tiu esprimo "kiu militas", ĉar ĝis ĉi tiu lasta milito, eniro en militon baziĝis sur oficiala deklaro. Ĉi tio nun estis anstataŭigita per publikaj amaskomunikilaj deklaroj. La vendo de militaj armiloj ĉiam ekzistis, sed ĝi estis pli-malpli kaŝita. Male, en la kazo de Ukrainio, kun amaskomunikilaj informoj favorantaj la aferon, NATO-landoj oficiale anoncas la specojn de armiloj, kiujn ili liveros kaj jam liveras al Ukrainio. Neniu el ili ŝajnas nun preni la rusajn minacojn serioze, ĉar ili ĉiuj ne konscias pri la serioza plano, kiun Dio elpensis por ili. Sed ĉi tiu eskalado de vortoj kaj agoj kondukos al la plej malbona konflikto en la homa historio; ĉar por V. Putin, la statuso de kunmilitisto komenciĝas per la

subteno oficiale donita al Ukrainio, kaj la okcidentaj popoloj lernos tion je sia propra kosto. Ukrainio kaj Rusio estas nur la detonaciiloj de tiu ĉi " sesa trumpeto " de la Apokalipso de Jesuo Kristo, aŭ por la laikoj, "Tria Mondmilito", cetere, la lasta, antaŭ la totala neniigo plenumita por la glora reveno de Kristo, kiam la " sepa trumpeto " sonos, tio estas, printempe de 2030.

Sed, marde, la 27-an de aprilo, Rusio ĵus trudis sankciojn kontraŭ Pollando kaj Bulgario, fortranĉante ilian liveradon de rusa gaso. La sankciita lando sankcias hodiaŭ, kaj malgraŭ la fanfaronaj reagoj de la Eŭropa Komisiono, ĉi tiu decido donos mortigan baton al la kompanioj, kiuj translokigis sian produktadon al ĉi tiuj du landoj, sed precipe al Bulgario, kies gasservo dependas 75% de rusa gaso. Responde, ĉiuj okcidenteŭropaj landoj vidos prezojn altiĝi. Tiam malkontentaj kaj ĉagrenitaj homoj kulpigos siajn elitojn pri la sankcioj truditaj kontraŭ Rusio. Ĉi tiu ĉagreno aperos ankaŭ en la Magreba kaj afrikaj landoj, kie malsatego trafos la loĝantarojn. Ĉar "triono" de la produktado de tritiko kaj aliaj cerealoj, same kiel sunflora oleo, estis antaŭe produktita de Ukrainio. La " **malsatego** " **estas unu el la** " kvar teruraj punoj " de Dio laŭ Ezek. 14:20: " Ĉar tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Kvankam Mi sendos kontraŭ Jerusalemon Miajn kvar terurajn punojn, la glavon, la **malsaton** , la sovaĝajn bestojn, kaj la peston, por ekstermi en ĝi homojn kaj bestojn, " kaj Apokalipso 6:5-6: " Kaj kiam li malfermis la trian sigelon, mi aŭdis la trian vivantan estaĵon dirantan: Venu kaj vidu. Kaj mi rigardis, kaj jen nigra ĉevalo, kaj la sidanta sur ĝi havis en sia mano pesilon. Kaj mi aŭdis voĉon meze de la kvar vivantaj estaĵoj dirantan: Mezuro da tritiko por denaro, kaj tri mezuroj da hordeo por denaro; sed la oleon kaj la vinon ne difektu." ".

La milito en Ukrainio ekbruligis la furiozon de Usono kaj la momenta retiriĝo kontraŭ ĝi estas anstataŭigita per internacia engaĝiĝo; tio ĉar ĝiaj pli altaj interesoj estas trafataj. Ne senkaŭze Dio nomas ĉi tiun landon kaj ĝiajn aliancinojn per la esprimo " la **komercistoj de la tero** ", kiel posteulojn de la " **komercistoj** " riĉigitaj per la katolika religio, en Apokalipso 18:3: "... ĉar ĉiuj nacioj trinkis el la vino de la kolero de ŝia malĉasteco, kaj la reĝoj de la tero malĉastis kun ŝi, kaj la **komercistoj de la tero** riĉiĝis per la abundo de ŝiaj bongustaĵoj. " Kaj por konfirmi ĉi tiun juĝon Dio igis ekstremisman Islamon frapi la du ĝemelajn turojn de la "Monda Komerca Centro" aŭ "la Monda Komerca Centro", en 2001 en Novjorko. Rusujo kuraĝis rompi la projekton de kapitalisma imperiismo, kiu celas adoptigi sian principon de merkata juro tra la tuta mondo, kiu povas disvolviĝi nur per rompado de limoj aŭ per enkonduko en sian klanon, NATO, de novaj membroj kiel Pollando, la Baltaj Ŝtatoj, Ĉeĥio, Rumanio, jam membroj, kaj ekde 2013, la nova kandidato, Ukrainio. Sed komerco funkcias bone nur en la kunteksto de paco. Kaj la ekigita milito povas nur ruinigi Rusujon, Eŭropon, Usonon mem, kaj la reston de la mondo, tute malstabiligita. Tial, kun sia riĉeco en danĝero, Usono denove fariĝas intervenisma en ĉi tiu milito en Ukrainio. Kaj kun ĉiu eskalado, la statuso de kunmilitemulo de la ukrainoj fortiĝas kaj pli klaras por la eŭropaj landoj, kiuj malkaŝe helpas kaj subtenas ĝin, per vortoj kaj agoj; tio, malgraŭ rusaj minacoj, kiuj ankaŭ fariĝas pli kaj pli precizaj.

La longa akcepto de la kvazaŭ-monarĥiaj reguloj de la 5-a ^{Respubliko}, kiu regis Francion ekde 1958, baziĝas sur la traŭmato kaŭzita de la Dua Mondmilito. Ĉi tiu periodo spertita de la francoj lasis kontraŭdirajn aferojn en la mensoj de la amo al libereco kaj la amareco de rezignacio kaj submetiĝo al nazia Germanio. Post ĉi tiu dolora sperto, la franca popolo povis akcepti ĉion, kaj la nesolvebla Milito de Alĝerio favoris la elekton de Generalo de Gaulle kaj lia nacia Konstitucio de la 5-a ^{Respubliko}. Sed hodiaŭ, ĉi tiuj traŭmatoj jam ne ekzistas inter junuloj, ĉar la plimulto de la nunaj gvidantoj ĉiuj naskiĝis post ĉi tiu Dua Mondmilito, kaj la lastaj naskiĝis ene de la establita eŭropa normo. Rezulte, la aŭtoritatisma monarĥia reĝimo estas malbone subtenata, kaj la perversaj aspektoj de ĉi tiu 5-a ^{Respubliko} estas ĉiam pli evidentaj. Elektoj nun nur servas por elimini la plej malamatajn prezidentajn aŭ leĝdonajn kandidatojn. La du-ronda balotsistemo povas esti resumita jene: en la unua raŭndo, oni elektas, en la dua, oni forigas. La balotanto tiel trovas sin metita sub la aŭtoritaton de gvidanto, kiun li malŝatas aŭ eĉ malamas. Kaj la decidoj faritaj de tiu ĉi malamata figuro devigas la tutan nacion. La supervivinstinkto de la plej atentaj puŝas ilin deziri urĝajn ŝanĝojn al tiu ĉi Konstitucio. Ĝi estis kondamnita ekde sia komenco kiel diktaturo, kaj en nia tempo, ĝi montriĝas efektive kiel respublikana formo de diktaturo. Kiam la baldaŭaj sekvoj de la sankcioj prenitaj kontraŭ Rusio grave influas la vivrimedojn de la francoj, ni povas atendi maltrankvilon kaj iritiĝon, eĉ popolajn ribelojn. Kaj estas klare, ke la ĉefa faktoro en tiuj ĉi ŝanĝoj de reago estas la **anstataŭigo** de homaj generacioj.

La antaŭa plago de Dio, nomita Covid-19, jam senigis okcidentajn popolojn, inkluzive de Francio, je ilia libereco, sed la sankcioj truditaj kontraŭ Rusio endanĝerigos ilian aĉetpovon, antaŭ ol ili vidos la detruon kaŭzitan de milito disvastiĝi tra sia tero.

Mi devas emfazi ĉi tiun fakton. La Tria Mondmilito ne kompareblas al la militoj, kiuj antaŭis ĝin. La diferenco inter ili estas grandega, ĉar, male al la aliaj, ĝi estas la objekto de dia profetaĵo, rivelita en Apokalipso 9:13 ĝis 21, sub la simbola signo de la " *sesa trumpeto* ", kiun Dio sonigas. Ankaŭ, oni devas kompreni, ke en ĉi tiu milito, la civilulo estas tiom celo de Dio kiom la militisto, kaj ĉi tiu principo jam estas konfirmita en la milito aktivigita sur la grundo de Ukrainio. Ĉe la fino de longa paco pro sia longa pacienco, Dio unue alvokas kristanajn popolojn al respondecado. Sed aliaj popoloj siavice estos tiritaj en detruajn koliziojn; " *la virino, la maljunulo kaj la infano* " ne estos ŝparitaj de ĉi tiuj detruoj, kiel Dio instruis en Ezekiel 9:5-6-7, donante la ekzemplon aplikitan kontraŭ Izrael en – 586: " *Kaj, antaŭ ol mi aŭdis, li diris al la aliaj: Iru post li en la urbon, kaj frapu; via okulo ne indulgu, kaj ne kompatu!*" **Mortigu kaj ekstermu maljunulojn, junulojn, virgulinon, infanojn, kaj virinojn ; sed al iu, kiu havas sur li la markon, ne alproksimiĝu; kaj komencu de Mia sanktejo. Kaj ili komencis de la maljunuloj, kiuj estis ekster la domo. Kaj Li diris al ili: Malpurigu la domon, kaj plenigu la kortojn per mortintoj!... Eliru!** Kaj ili eliris kaj venkobatis la urbon.

La " sesa trumpeto " kaj la " sesa " el la " sep lastaj plagoj de Dio ": " Armagedono "

Tiuj du sinsekvaj konfliktoj en la tempo prezentas multajn similecojn, kiuj povas kaŭzi konfuzon, do mi memorigas, ke la unua, la " sesa trumpeto ", indikas la Trian Mondmiliton, kiu ĵus komenciĝis sur ukraina grundo kaj kiu kontraŭstarigas, por la lasta fojo, la terajn naciojn unu kontraŭ la alia. La dua, " la "sesa el la sep lastaj plagoj de Dio ", kiu sekvas ĝin, indikas la batalon kondukatan kontraŭ Jesuo Kristo kaj liaj lastaj elektitaj sanktuloj fare de la lastaj ribeluloj. Komence, antaŭ la glora reveno de la Mesio, la ribeluloj kulpigas la sabatobservantojn pri la diaj plagoj, kiuj trafas ilin, kaj ili ne konscias, ke ili persekutas la verajn servistojn de Jesuo Kristo. Ili nur malkovros sian juĝaron je la tempo de lia glora reveno, universale ĉiela, kaj tial, kiel tia, neimitebla, estante trafitaj de lia dia kolero, laŭ Apokalipso 6:15 ĝis 17: " *La reĝoj de la tero, la granduloj, la milestroj, la riĉuloj, la potenculoj, ĉiu sklavo kaj ĉiu liberulo, kaŝis sin en la kavernoj kaj en la rokoj de la montoj, kaj diris al la montoj kaj rokoj: Falu sur nin, kaj kaŝu nin de la vizaĝo de tiu, kiu sidas sur la trono, kaj de la kolero de la Ŝafido* ; ĉar venis la granda tago de lia kolero, kaj kiu staros? " En realeco, ili ne devos demandi " kiu staros? ". ? ", ĉar ili tuj havos la respondon, vidante Jesuon savantan kaj prenantan al la ĉielo la homojn, kiujn ili persekutis kaj preparis ekstermi per mortigado, laŭ Apokalipso 13:15: " *Kaj ĝi ricevis la povon doni vivon al la bildo de la besto, por ke la bildo de la besto parolu, kaj igu, ke ĉiuj, kiuj ne adorkliniĝus al la bildo de la besto, estu mortigitaj* ." Ĉi tiu demando, " kaj kiu povas stari ? ", estas nur interesa kompreni la misteron de la profetaĵo kaj Dio donis sian respondon en Apokalipso 7 kie li difinas la simbolajn " 144 000 " sigelitajn per la " *sigelo de la vivanta Dio* ", tio estas, lia aprobo por la vera amo al lia vero, kiu konkrete manifestiĝas per la praktiko de la vera Ŝabato, la aktiva " *sigelo* " de Dio, sabate, kaj la amo al liaj profetaj revelacioj, tio estas, lia spirita " *sigelo* ". Mi utiligas ĉi tiun difinon por memori vin, ke " la sesa trumpeto ", nun aktiva ekde la 24-a de februaro 2022, konsistigas dian juĝon, kiu punas la malobeon de la Ŝabato postulata de Dio ekde la printempo de 1843, tio estas, ĉe la fino de la daŭro de la " *2300 tagoj* " jaroj de la dekreto de Dan. 8:14, en kiu Dio diras, en vera kaj bona traduko: " *Ĝis vespero-mateno, 2300, kaj sankteco estos pravigita* ". Ekde tiu dato, 1843, okcidentaj nacioj disvolviĝis sub la malbeno de Dio, kaj ilia regado kaj prospero ne devus esti miskomprenitaj kiel diaj benoj. Male, tiu ĉi posteularo kuraĝigis malligiĝon de Dio, ĝis la punkto, ke Okcidento karakteriziĝas per la amo al riĉeco kaj bonfarto. Tiel kontentaj, la homaj masoj jam ne sentas la bezonon de la savanto Dio, kaj perdante de vido lian justan kondamnon de siaj pekoj, ili evoluas kiel aliaj bestospecioj, kiuj vivas sur la tero: sen kulpa konscienco kaj sen devoj plenumendaj al li kaj al sia proksimulo.

la konfuzon inter " la sesa trumpeto " kaj " la sesa el la sep lastaj plagoj de Dio ", kiu antaŭas la revenon de Kristo, la venĝanto kaj justeculo, ni devas rimarki kaj kompreni la multajn similecojn inter ĉi tiuj du agoj profetitaj en la Apokalipso de Jesuo Kristo. Por Dio, la ĉefa kialo estas sugesti al siaj elektitoj, ke la estaĵoj implikitaj kaj koncernataj en ambaŭ eventoj, t.e., la protagonistoj, estas

la samaj. La dua estas, ke la kaŭzo ankaŭ estas la sama: Dio punas la rezignon de la vera Ŝabato. La simileco ankaŭ koncernas, evidente, la strategion de la disvolviĝo de la priskribitaj agoj.

Mi prenas kiel bazon ĉi tiun priskribon de la "sesa plago" citita en Apokalipso 16:13-14: "Kaj mi vidis tri malpurajn spiritojn, kvazaŭ ranojn, elirantajn el la buŝo de la drako, kaj el la buŝo de la besto, kaj el la buŝo de la falsa profeto. Ĉar ili estas spiritoj de demonoj, farantaj miraklojn, kaj kiuj eliras al la reĝoj de la tuta tero, **por kolekti ilin por la milito de tiu granda tago de Dio la Plejpotenca**." Ĉi tiu "sesa plago" priskribas "kunvenon" faritan pro spirita afero, kiu asocias "la drakon" aŭ la diablon, "la beston" aŭ la katolikan religion, kaj "la falsan profeton" aŭ la protestantan religion kondamnitan de Dio ekde 1843. La bildo estas do tiu de granda universala konsulto, kiu celas ekskludi kaj definitive ekstermi la honorojn donitajn al la Ŝabato, kiu devas ĉesi kaj malaperi, same kiel ĝiajn fidelajn observantojn, per la trudado de la romia dimanĉo postulata de la ribela tendaro.

Tiu ĝenerala aspekto de konsultado troviĝas en niaj aktualaj eventoj, en la okcidenta tendaro, en kiu, en la rolo de la diablo, Usono kunigas la NATO-landojn por ilia batalo. La celo de tiu ĉi kunveno estas neniigi Rusion, tiun neelteneblan konkuranton de la usona reĝimo. Fine, la neniigo de Rusio ofertas al ili la universalan teran dominadon, al kiu ili aspiras. Tiu ĉi batalo do estos, ankaŭ por ili, tiu de la "granda tago" de ilia universala venko. La konsultadon propagas ĉefe la juna ukraina ŝtatestro, Volodimir Zelenskij, kies alvokoj estas vaste elsenditaj kaj subtenataj de televidstacioj specialiĝantaj pri kontinuaj novaĵoj. Li tiradas kaj kulpigas eŭropajn gvidantojn, por altiri ilin en sian militon kontraŭ Rusio, same kiel la diablo, per siaj demonoj, inspiros siajn planojn kontraŭ elektitaj oficistoj, en la mensoj de la lastaj ribeluloj.

Sed malantaŭ ĉi tiu konflikto, kiu kontraŭstarigas homajn fortojn unu kontraŭ la alia, kuŝas la spirita kaŭzo de la malestimo montrata al la Ŝabato, ĉi tiu "**granda tago**" **sanktigita de Dio** ekde sia kreado de la tera mondo.

Estas alia tipe usona punkto rimarkinda, komuna al ambaŭ situacioj. Ni trovas ĝin rilate al la kunteksto de la "sep lastaj plagoj de Dio" en la agoj atribuitaj al "la besto, kiu leviĝas el la tero", en Apokalipso 13:15-17: "Kaj ĝi ricevis la povon doni vivon al la bildo de la besto, por ke la bildo de la besto parolu, kaj igu, ke ĉiuj, kiuj ne adorkliniĝus al la bildo de la besto, estu mortigitaj. Kaj ĝi igas ĉiujn, malgrandajn kaj grandajn, riĉajn kaj malriĉajn, liberajn kaj sklavajn, ricevi markon sur sia dekstra mano aŭ sur sia frunto," **kaj ke neniu povu aĉeti aŭ vendi, se tiu ne havas la markon, aŭ la nomon de la besto, aŭ la numeron de ĝia nomo**." Ĉi tiu lasta verso malkaŝas la aŭtentan karakterizaĵon de ĉi tiu nova usona mondo, por kiu komerco estas fundamenta armilo, ĉar ĝi antaŭenigas aŭ ne la riĉecon, kiu estas ĝia sola valoro. Pli bone ol ĉiuj aliaj landoj, Usono malkovris, post "la oro de la Rokmontaro", ke komerco povas esti uzata kiel malinstigo por devigi landojn en sian tiranan ekonomian dominadon. Unue, ĝi masakris la verajn indiĝenajn amerikanojn, poste, danke al sia venko en la Dua Mondmilito, ĝi establis siajn komercajn regulojn, jam adoptante la dolaron, sian nacian valuton, kiel la internacian monan normon anstataŭ la ora normo. Poste, ĝi organizis mondan komercon, kreante la WTO-

grupon. Dum la iraka milito, ĝi efektivigis sian komercan bojkoton kontraŭ Irako, sia malamiko. Ĝi aplikis sian komercan embargon kontraŭ Sovetrusio, tiel kontribuante al ĝia ruino. Je la tempo, kiun ĝi elektis, ĝi rajtigis la eniron de Ĉinio en la WTO-on, por profiti, unue, de la translokigo de sia produktado al ĉi tiu lando, kie ĝi riĉigis sin per la laboro de ekspluatata laborforto kun statuso komparebla al tiu de sklavoj. Malantaŭ ĝi, eŭropaj landoj, unue la angloj kaj la germanoj, agis same. La..." grandegaj profitoj faritaj tute malstabiligis la ekonomian situacion en Eŭropo, kaj Francio ruiniĝis kaj perdis sian rangon kiel la 4a^{mondpotenco}, por trovi sin hodiaŭ laŭ aĉetpovo en la 15a^{loko} el 42 eŭropaj landoj.

Nuntempe, ĝi ankoraŭ per la komerca bojkoto komencis sian militon kontraŭ Rusio, ĝia hereda malamiko. Kaj ĉar tiu ĉi mezuro ŝajnas senefika en tiu ĉi kunteksto, ĝi pli kaj pli armas Ukrainion, kiu vere batalas por ĝi. La vivoj de ĝiaj soldatoj jam ne estas minacataj; ukrainoj mortas anstataŭ ili, por la gloro kaj dezirata riĉigo de ĝia liberala kaj liberecana kapitalisma reĝimo, sed ĉefe, ĝia nesatigebla avido. Tial Rusio ĵus sendis al la mondo nedubindan mesaĝon. Merkrede, la 27-an de aprilo, la prezidanto de UN, Antonio Guterres, renkontiĝis kun Vladimir Putin, kaj ĵaŭde, la 28-an de aprilo, li vojaĝis al Kievo por renkonti la junan prezidanton de Ukrainio. En la vespero de tiu ĉi vizito al Kievo, du rusaj misiloj estis lanĉitaj kontraŭ la urbo, dum la ĉefo de UN ankoraŭ estis tie por vizito. Unu misilo estis kaptita de la ukraina defendo, sed la dua eksplodis, disŝirante unu konstruaĵon kaj disvastigante fajron al alia; tio estis 3 km de kie staris la estro de UN. Vladimir Putin tiel sendas mesaĝon de malestimo kaj malamo al tiu ĉi organizo, en kiu li havas la rajton vetoi. Li tiel prenas la gvidadon de la landoj malamikaj al la Okcidento, submetitaj al Usono, kiu, en ĉi tiu sama tago, laŭ peto de prezidanto Joe Biden, prepariĝas liberigi 33 miliardojn da dolaroj por helpi Ukrainion venki Rusion. Ili liveros pezajn armilojn kaj publike kuraĝigos la plilongigon de la konflikto.

Fine, mi rimarkis en amaskomunikilaj raportoj kiel memfido nutriĝas per si mem. Por ĉiu, kiu aŭskultos, ukrainoj, kaj precipe ukrainaj virinoj, kiuj parolas en la francaj amaskomunikiloj, estas konvinkitaj, ke ili povas venki Rusion. Vidante ĉi tiun konvinkon, Usono siavice konvinkiĝas, ke Ukrainio povas venki. Kaj siavice, vidante la memfidon de Usono, la ukrainoj plifortigas sian konvinkon, ke ili povas venki Rusion. Ĉi tiu principo estas iluzia, kaj ĉiuj tiuj homoj, kiuj "kredas je Patro Kristnasko", multe pli bone farus kredante je Dio; ĉar li sole estas fidinda, kaj male al tiuj, kiuj fidas je la karno, tiuj, kiuj fidas je li, ne estos seniluziigitaj. Usono akuzas V. Putin pri "malmoraleco". Kia aŭdaco! Ili, kiuj pravigas kaj leĝigas mensan malmoralecon kaj seksajn perversaĵojn en la nomo de libereco. V. Putin, siaflanke, batalas kontraŭ kaj kondamnas ĉi tiujn deviajn praktikojn de la okcidenta socio, kiujn li konsideras "dekadencaj". Ili ankaŭ akuzas lin pri "krueleco", forgesante, ke iliaj napalmaj brulbomboj ekbruligis la arbarojn de Koreio kaj Vjetnamio, detruante civilajn kaj militistajn loĝantarojn kun ili. Ili ankaŭ forgesis sian bombadon de Serbio en la Balkana Milito, kie ili nek filmis nek kalkulis la mortintojn, kiujn ili mortigis surtere. Due, multaj homoj estas surprizitaj de la malfacilaĵoj, kiujn Rusio renkontas por venki ukrainajn batalantojn. Tri aferoj devas esti komprenataj. La unua estas, ke konflikto inter du armeoj ekipitaj per la samaj konvenciaj armiloj ne okazis ekde

la Dua Mondmilito. La dua estas la uzo de novaj, sofistikaĵoj, altprecizaj armiloj, kiuj igas kirasitajn ataktankojn mem, same kiel ŝipojn kaj aviadilojn, terure vundeblaj. Kaj jen la tria kialo: dum la ok jaroj de la Donbasa milito, ukrainaj trupoj fosis tranĉeojn kaj subterajn ŝirmejojn, kiuj faciligis defendon, protekton de ukrainaj soldatoj kaj detruon de la malamiko, kiu aperis antaŭ ili en malferma tereno. Ĉi tiu situacio similas al la tranĉea milito de 1914-1918, kie milita venko por ambaŭ flankoj ŝajnis neebla. La germanoj estis la unuaj, kiuj laciĝis, donante avantaĝon al la franca tendaro kaj ĝiaj aliancanoj. Sed en Ukrainio, kiu flanko povus laciĝi de batalado? Ili estas same deciditaj venki unu la alian kiel la alia, kaj tio ne estas surpriza, ĉar per ĉi tiu konduto, Ukrainio konfirmas sian rusan devenon. Komence de ĉi tiu milito, oni ankaŭ devas kompreni, ke la rusa gvidanto sentis abomenon detrui sian fratan popolon kaj sian belan kaj nutrantan landon. Li esperis pli facilan venkon bazitan sur simpla milita minaco, sed Dio, la Ĉiopova Kreinto, havis alian planon.

Aliflanke, la konduto de okcidentaj nacioj, preskaŭ unuanimaj en trudado de sankcioj kontraŭ Rusio kaj provizado de efikaj armiloj por sia kontraŭulo, perfekte reflektas la ribeleman spiriton levitan al tre alta nivelo, kiun Dio profetis por la lastaj tagoj. Kaj rilate al tio, oni devas rimarki, ke ĉiuj landoj, kiuj restis, portempe sub diktaturo, ruliĝis en malpuraĵo, perverseco kaj malmoraleco enirante liberecon. La ekzemplo de Hispanio estas tipa por tiu konduto. Post la morto de Generalo Franco, ĝia diktatoro, ĝi liberigis sin de ĉiuj tabuoj, kaj la seksaj moroj de ĝiaj loĝantoj superis la nivelon de aliaj eŭropaj nacioj. La malkovro de okcidenta libereco fare de Ukrainio produktis la saman rezulton. Ankaŭ tiu rajto vivi laŭplaĉe transformiĝis en naciisman militeman fervoron tuj kiam Rusio volis malhelpi ĝin aliĝi al la eŭropa tendaro kaj al la milita alianco NATO.

Kristanismo estas juda aŭ ĝi ne estas

Jes, kristanismo estas juda aŭ ĝi ne estas. Ĉi tiu mallonga frazo sole resumas la kaŭzon de la malbenoj, kiuj nun unuforme trafas ĉiujn oficialajn aspektojn de la kristana religio. La historio de ĉi tiu kristanismo estas sinsekvo de transformoj kun mortigaj konsekvencoj. Tial ĉi tiu temo devas esti bone komprenata de ĉiuj elektitoj de Jesuo Kristo. Ĉar ne kompreni ĉi tiujn aferojn faras la vokiton falinton kaptitan de la diablo.

En Johano 4:20-22, la interŝanĝo inter Jesuo kaj la samaristino permesas al ni kompreni la prioritaton, kiun Dio donas al la juda religio en sia sava plano: “*Niaj patroj adoradis sur ĉi tiu monto; kaj vi diras, ke en Jerusalemo estas la loko, kie oni devas adori. Jesuo diris al ŝi: KREDU MIN, VIRINO, VENAS LA HORO, KIAM **NEK SUR ĈI TIU MONTO NEK EN JERUSALEMO VI ADOROS LA PATRON**. Vi adoras tion, kion vi ne konas; ni adoras tion, kion ni konas; ĉar el la Judoj estas la **savo**.*”

La atesto de la Biblio konfirmas la elekton de Dio, ke reĝo Salomono konstruu domon por si en Jerusalemo. Sed krom ĉi tiu loko, neniuj aliaj teroj loko havas la vokon anstataŭigi ĝin. Nun, ekzistas multaj kandidatoj en monoteismaj

religioj; sinsekve, Romo, Mekko, Konstantinopolo, Moskvo. Kaj ĉiuj ĉi tiuj urboj estas nelegitimaj kiam ili pretendas la sidejon de la reprezentado de la Kreinto Dio. Li elektis Jerusalemon kaj post ĝi, nenion alian, nenie sur la tuta surfaco de la tero. Kiam li diris, "*ĉar savo venas de la Judoj*" , Jesuo establis fundamentan doktrinon bazon. Ĉar hodiaŭ, ĉiuj ĉi tiuj religiaj urboj kaj iliaj religioj estas en la sama situacio kiel la samariulino, al kiu li diris: "*Vi adoras tion, kion vi ne konas; ni adoras tion, kion ni scias* ." En ĉi tiu verbo scii, Dio sugestas eksperimentan scion, kiu realiĝas nur en interligo akceptita de Dio mem kaj de homoj. Se Dio ne organizis kaj akceptis ĝin, ĝi estas nur vana homa pretendo, kiu kondukas neniun al savo. Falsaj religioj utiligas la nevideblecon de Dio por pretendi servi lin, dum ili ĉiuj perfidas lin. Ĉar estas tre klare, ke Dio konstruis kaj rivelis sian normon de vero, kiu kondukas al eterna savo. Por ĉi tiu celo, li faris interligon kun Abraham kaj lia tuta idaro; kio ne signifas, ke sufiĉis esti judo por esti savita. Sed tamen tra la tuta linio de liaj posteuloj la espero de savo estis transdonita de generacio al generacio. Post la sinsekvaj atestoj prezentitaj en la vivoj de la patriarkoj Isaak kaj Jakob, estas kun ĉi-lasto, Jakob, kiu fariĝas Izrael, post batalado kaj rezisti kontraŭ JHVÉH dum la nokto, ke realiĝos la granda demonstraĵo de la sankta interligo. La eliro el Egiptujo estas elektita de Dio por konfirmi la aŭtentecon de sia interligo farita kun Moseo, la hebreo, kiu fariĝis portempe princo de Egiptujo. La scio elvokita de Jesuo estis poste konstruita per unika tera sperto: Dio sur la tero meze de sia popolo. Kaj ĉi tiu privilegio ofte kostis al li kare ĉar Dio estas perfekte pura kaj sankta kaj homo perfekte malpura kaj malpurigita. Tiel, kie Dio vere troviĝas, peko estas severe punita. Sed peko estas difinita kiel la malobeco de la tuta dia leĝo, kiu estas distribuita en la kvin libroj skribitaj de Moseo sub la diktaĵo de Dio. Ĉi tiu skriptura bazo estas fundamenta kaj ĉiu religia pretendo al la ununura Dio devas esti alfrontita kaj trovita kongrua kaj konforma al ĉi tiu unika normo donita de Dio al homoj disigitaj sur la tuta surfaco de la tero.

La rekono de la leĝo de Moseo do konsistigas la unuan nivelon de la vera religio, kiu celas honori la Kreinton Dion. Ĉi tiu neceso konsistigas la unuan kribrilon, kiu forigos ĉiujn falsajn asertojn de la religioj, kiujn Dio nomas paganaj malgraŭ iliaj pretendoj.

Rakontante al Moseo la historion de la homaro ekde ĝiaj originoj, kies unuaj reprezentantoj estas Adamo kaj Eva, Dio ne celas kontentigi lian scivolemon. Li prezentas al li la fundamentojn de sia projekto kaj malkaŝas al li, sen lia kompreno, kiel finiĝos lia sava projekto. Kaj la feliĉa fino de ĉi tiu projekto estos por li kaj liaj elektitoj, la gajno de vera ripozo por spiritoj liberigitaj de peko, ĉar liaj elektitoj estos elektitaj kaj sanktigitaj per lia neeraripova juĝo. Kaj ĉi tiu eterna ripozo estis anoncita per la ripozo de la sepa tago, kiun li sanktigis, laŭ Gen. 2:3: "*Dio benis la sepan tagon kaj sanktigis ĝin, ĉar en ĝi li ripozis de sia tuta laboro, kiun li kreis kaj faris* ." Sed kompreneble, ĉi tiu ripozo devus esti gajnita de Dio mem je la kosto de terura suferado spertita en la karno de Jesuo Kristo. Sed estis tro frue nomi Jesuon Kriston, kies ministerio kaj savanta agado estis prezentotaj, tra la tuta malnova interligo, nur en la formo de simbolaj ritoj, Jesuo mem estante ĉefe simbolita per la bildo de la paska ŝafido, la juna virŝafo donita de Dio al Abram por ke li estu oferita anstataŭ sia filo Isaak, naskita de Sara, lia legitima edzino. Islamo asertas, ke tiu filo estis Iŝmael, sed la biblia

Skribo neas tion, kaj ĉiu povas kompreni, ke la legitima filo Isaak havis prioritaton super la filo naskita de la egipta servistino Hagar. Inter la du proponitaj rakontoj, la logiko favoras tiun, kiun Moseo skribis sub la diktaĵo de Dio post kiam li liberigis sian popolon el la sklaveco de Egiptujo, simbola bildo de la sklaveco de peko.

La Ŝabato estas por la Judoj la signo mem de ilia aparteno al Dio, kion konfirmas Ezek. 20:12-20, do ni povas kompreni, ke ili estas aparte ligitaj al ĝi: "*Mi ankaŭ donis al ili Miajn Sabatojn kiel signon inter Mi kaj ili, por ke ili sciu, ke Mi estas YaHweh, kiu sanktigas ilin. ... / ... Sanktigu Miajn Sabatojn, kaj ili estu signo inter Mi kaj vi, por ke ili sciu, ke Mi estas YaHweh, via Dio .*" Tamen, en la plano de Dio, la Ŝabato havis valoron nur en la perspektivo de la venko poste akirita de Jesuo Kristo. Tial la dia beno atribuita herede al la juda popolo dependis de ilia rekono de lia ministerio profetita multmaniere tra la Sankta Skribo, en profetaj lingvoj sed ankaŭ kaj ĉefe en la simbolismo de iliaj festoj kaj iliaj religiaj ritoj. La religia plano de Dio estas inteligenta kaj kohera. Ĉi tiu inteligenteco kaj kohereco povas aperi nur en la biblia Skribo, kiu estas prave nomata: la vorto de Dio. Rifuzante agnoski Jesuon Kriston kiel la Mesion senditan de Dio, la juda popolo senigis sian sabatan observadon je ĝia profeta signifo, kiu anoncis ilian rekompencon pro la fido, kiun ili montris. Sed ili pekis ĝuste kontraŭ Dio, pro manko de fido, rifuzante agnoski Lin, kaj laŭ la principo instruita de Jesuo en Mat. 25:29, "*Ĉar kiu ajn havas, al tiu estos donite, kaj li havos abundon; sed kiu ajn ne havas, de tiu estos prenita eĉ tio, kion li havas*", la judoj tiel vidis la benon de Dio forigita, kaj eĉ ilia fidela observado de la sabato jam ne havis valoron por ili.

Jen kie vi devas kompreni tion. La Judoj falis, ne pro la Sabato, sed pro sia malakcepto de Kristo, do la Sabato neniel respondecas pri ilia perdo. Ĝi restas, por tiuj, al kiuj ne mankas fido, la signo de tiu aparteno al Dio, kiun konfirmas Jeĥezkel 20:12-20. Kaj en sia sava plano, Dio ne ŝanĝas sian religian normon; la modelo de la elektitoj restas la fidela kaj atenta Judo, obeema al liaj preskriboj, liaj leĝoj, liaj ordonoj, liaj ordonoj; ĉio, kion Abraham observis unue por sia beno, laŭ Gen. 26:5. Tamen, la plenumo de la elaĉeto de la pekoj de la elektitoj, per Jesuo Kristo, ofertis al Dio la eblecon etendi la proponon de savo al ĉiuj homoj vivantaj sur la tero. Ĝi estas efektive propono kaj ne trudo. Savo estas proponita de Dio sub precizaj, neeviteblaj kondiĉoj. La celo de elaĉeto estas la ekstermado de peko en la vivo de la profitanto de ĉi tiu elaĉeto. Ĉar, kiel vi povas kompreni, savo estis pagita de Jesuo je la prezo de terura suferado, kiu postulas la totalan rezignon de la elaĉetita estaĵo. Vera savo estas la malo de falsa kredo reduktita al la principo de etiketo. Estas skribite en Mat. 16:24: "*Tiam Jesuo diris al siaj disĉiploj: Se iu volas veni post mi, **li neu sin mem** kaj levu sian krucon kaj sekvu min.*" Neo de si mem ne estas etiketo, ĝi estas la frukto de interna kaj ekstera lukto akirita per la spirito de ofero, la rezigno de ĉio, kio konsistigas obstaklon sur la sanktigita vojo de la dia vero, sur kiu, kiel modelo, Jesuo unue iris.

Sub la falsa preteksto maljudigi la kristanan kredon, imperiestro Konstantino la 1-a konata kiel "la Granda", forlasis la praktikon de la vera Ŝabato sanktigita de Dio, anstataŭigante ĝin per la ripozo de la unua tago de la dia ordo, kiun lia romia religio dediĉis al la pagana dio "nevenkita suno", latine "SOL

INVICTUS". Ne estis kialo por Dio maljudigi la kristanan religion, ĉar la tuta instruado konstruita sur 16 jarcentoj da juda historio, de 1500 ĝis la jaro 30, prezentis la judan normon kiel la normon postulitan de Dio. La vera rezulto de ĉi tiu doktrina transformo estas, ke ĝuste la kristana kredo fariĝis romia kaj pagana, tio estas, la malo de la konvertiĝo postulita de Dio. En la malnova interligo, li severe kondamnis la malobeojn de sia semajna Ŝabato, kaj li plurfoje riproĉis la judojn pro tio. En la nova interligo, povigita de la juda atestanto, kiu antaŭis lin, li lanĉis punajn agojn por averti kredantojn, ke lia malbeno pezis sur ili. Tamen, la Biblio ankoraŭ ne estis konata al ĉiuj. Ĝi estis konservita kaj reproduktita sekrete de la monaĥoj de katolikismo. La homaro tial spertis punojn, kies veran kaŭzon ĝi ne povis kompreni. Ĉi tiuj multnombraj punoj ricevos klarigon nur en la lastaj tagoj, kiam la tekstoj de la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso estos klare klarigitaj. Estas nia privilegio hodiaŭ, ĉar Dio donas al mi la gracon prezenti por li kaj por vi ĉiujn ĉi tiujn altvalorajn revelaciojn. En sia Apokalipso, li nomis "*trumpetoj*" ĉi tiujn punojn, kiuj servis por averti kaj atentigi kristanojn pri la malbeno forlasi sian sanktan Ŝabaton. En Daniel 8:12, li prezentas sian malobeon, aŭ "*pekon*", kiel "*la kaŭzon*" de la forlaso de la kristana kredo al la trompa kaj persekutanta romia papa reĝimo: "*La armeo estis transdonita kun la ĉiutaga ofero-pro peko* ; *la korno faligis la veron kaj prosperis en siaj klopodoj.*" En ĉi tiu iniciato, Dio montras sian perfekte koheran logikon, kiu igas sian perfektan justecon admirinda. Ĉar kristanoj preferis obei la imperiestron de Romo en 321, ili estu transdonitaj al la papa Romo establita en 538. Dio volis beni ilin kaj doni al ili sian pacon; ĝi estos malbeno por ili kaj persekutos ilin en sia nomo.

Notindas, ke en Danielo, Dio ne malkaŝas la rolon de la Protestanta Reformacio. En ĉi tiu libro, li prezentas nur la du ĉefajn fazojn de la kristana kredo, pura kaj aŭtentika ĝis la 7-a de marto 321, kaj poste malpurigita de peko ĝis la printempo de 1843, kiam lia dekreto citita en Danielo 8:14 ekvalidas. Ĉi tiu dato estas profete fiksita de Dio por levi la misteron pri la Romkatolika Eklezio kaj kondamni ĝian teruran kulpon en la suferoj spertitaj de punitaj kristanoj. Je ĉi tiu dato, la malbeno de dimanĉo, la "tago de la suno", estas rivelita, la maljudismo entreprenita de Konstantino lumigas la kaŭzon de la punoj de la "*sep trumpetoj*" cititaj en la Apokalipso. Samtempe, la malbeno de dimanĉo lumigas la sorton suferitan de fidelaj aŭ malfidelaj protestantoj, ĉar la agnoskita doktrino estis neperfekta. Kaj ĉi tiu neperfektaĵo konservita kaj heredita de la katolika religio estis sugestita en ĉi tiu esprimo de ĉi tiu verso de Apokalipso 2:25-26: "*Al vi, ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne havas ĉi tiun doktrinon, kaj kiuj ne konas la profundaĵojn de Satano, kiel oni nomas ilin, mi diras al vi: **Mi ne metas sur vin alian ŝarĝon; "nur", kion vi havas, tenu ĝis mi venos.***" Simple dirite, ĉi tiu verso tradukas situacion de escepto pro tempo de nescio. Ĉar Dio ne faras escepton por iu ajn aparte, ĉar lia postulo estas la sama por ĉiuj homoj. Sed ĉi tie, ne temas pri escepto de individua favoro, ĝi estas kolektiva escepto esprimita per la adverbo "*nur*". La manko de lumo pri la vera Ŝabato pravigas ĉi tiun kolektivitan escepton, kiu profitigas la plej fidelajn el la koncernaj protestantoj en la 16-a ' 17-a kaj 18-a jarcentoj. Bone sciante la mensstaton, kiun la protestanta kredo manifestos rilate al sia Ŝabata postulo aplikita en 1843, Dio komparas ĝin al "*ŝarĝo*". Kaj mi devas diri, ke mi, kiu amas kaj ŝatas lin, trovas ĉi tiun "*ŝarĝon*" dolĉa kaj malpeza. Ĉar

la Ŝabato estas *ŝargô* por iuj, la ribeluloj, kaj ĉielajflugiloj por aliaj, la fidelaj elektitoj.

Tiel, la kristana kredo estas aŭ juda aŭ ĝi ne estas, kaj ĉi tiun instruon konfirmas la apostolo Paŭlo en Rom. 2:28-29: “ ***Ne estas Judo tiu, kiu estas tia ekstere ; kaj cirkumcido ne estas tio, kio estas tia ekstere en la karno.*** ” ***Sed Judo estas tiu, kiu estas unu interne ; kaj cirkumcido estas tiu de la koro, laŭ la spirito kaj ne laŭ la litero. La laŭdo de ĉi tiu Judo ne venas de homoj, sed de Dio.*** "Necirkumcidita, mi plene pretendas ĉi tiun Judecon. Kaj vi devas kompreni, ke Dio savos nur Judojn de ĉi tiu speco, konformajn al ĉi tiu modelo, kiun la apostolo Paŭlo priskribis. La elektitoj povas veni de iu ajn origino, sed en Dio, ili estas submetitaj al la samaj postuloj kaj profitas de la samaj diaj benoj. La koloro de la haŭto havas neniun gravecon, ĉar sub ĉi tiu haŭto fluas ruĝa sango, kiu karakterizas la tipon de Adamo, ĉar ĉi tiu hebrea nomo havas kiel radikon la vorton "Edom", kiu signifas ruĝa. Koncerne la internan spiriton, ĝi havas neniun koloron kaj tiu de la viroj, de la virinoj, kiujn Dio elektas, estas simila kaj konforma al la penso trovita en Jesuo; kion Jesuo simbolis per la *"edziĝa vesto"* en sia parabolo.

En 2022, paroli pri obeemo iras kontraŭ la tendencon de la ĝeneraligita homa penso. Sed tio aparte validas en la okcidenta socio, kiu amas sian liberecon, ĉar aliaj popoloj, nekristanoj, restis sentemaj kaj submetiĝemaj al religiaj devoj. Ilia konvertiĝo al la vera kristana kredo eblas sen esti aŭtomata kaj ĝenerala. Sed oni devas kompreni, ke la kvalito de la animo sole diferencigas inter la savitoj kaj la perditoj. La divido en plurajn religiojn estas provizora, kaj Dio prenos el inter ĉiuj popoloj de la tero, post konvertado al sia normo pri la vero de Kristo, ĉiujn, kiuj amas lin pro tio, kio li estas kaj faris por gajni sian savon. Religiaj heredaĵoj estas senvaloraj. Kredo plaĉa al Dio estas konstruita sur la scio akirita per studado de lia sava plano rivelita en la tuta Biblio. Ĝi prilumas la signifon de 6.000 jaroj da homa vivo sur la tero. Kaj en ĉi tiu Biblio, la elektitoj de la lastaj tagoj trovas altvalorajn profetajn tekstojn, en kiuj Dio malkaŝas kaj malkaŝas la formon de la kaptiloj metitaj sub la preteksto de falsaj religioj. Kiam la dia plano estas plene komprenita kaj majstrita, fundamente grava parto de la savo estas akirita. Estas la intelekta parto de ĉi tiu savo, kiu postulas, post ĝi, fidelecon al Dio ĉiutage, kaj ĝis la lasta tago.

Paŭlo denove donis al ni bildon pri la kompreno de la statuso de la kristano de pagana origino, tio estas, la plimulto de la elektitoj. En Rom. 11, li komparas la Judojn de raso kaj la spiritajn Judojn de adopto en Kristo, per la bildo de du specoj de olivbranĉoj, la vera olivarbo por la Judo de raso, kaj la sovaĝa olivarbo por la kristano de pagana origino. Du ĉefaj mesaĝoj estas retenendaj: la unua estas la greftado de la branĉoj de la sovaĝa olivarbo al la trunko kaj la radiko de la vera olivarbo; kio konfirmas la fakton, ke efektive la pagano devas **judiĝi** kaj ne inverse. La dua avertas la konvertitan paganon kontraŭ fanfaronado, donante al si la rajton peki kontraŭ Dio. En la versoj 20 ĝis 22, Paŭlo estas preciza kaj parolante pri la nekredantaj Judoj, li diras: " *Ĉi tio estas vera; Ili estis detranĉitaj pro nekredemo, sed vi staras per fido. **Ne estu aroganta, sed timu** ; ĉar se Dio ne ŝparis la naturajn branĉojn, li ankaŭ ne ŝparos vin.* " Konsideru do la bonecon kaj severecon de Dio: al la falintoj, severece, sed al vi, la bonecon de Dio, se vi

persistas en lia boneco; alie, vi ankaŭ estos fortranĉitaj . » Nun montriĝas, ke la protestanta kredo, kaj la katolika kredo antaŭ ĝi, ambaŭ fiere gloris sin, asertante esti de Dio, dum iliaj doktrinoj estis markitaj per " *la peko* " de la ripozo de la unua tago, la "tago de la suno" adoptita en 321. Ankaŭ, ekde 2020, diaj punoj frapis kaj sekvis unu la alian, post Covid-19, en la novaĵoj kaj ekde la 24-a de februaro 2022, la homaro, kiu ne devas " *esti ŝparita* ", konstruas, en eskaladoj, la sinsekvajn fazojn de la Tria Mondmilito, kiu konsistigos, sub la titolo de " *sesa trumpeto* ", la sesan fojon, kiam la dia malbeno frapas la kristanajn popolojn, kiuj malobeas la sanktan Ŝabaton de la sepa tago, sanktigitan de Dio ekde la unua semajno de sia tera kreo.

Ĉiu leganto de la Biblio povas vidi, ke la praktiko de la Ŝabato estas valoro fiksita de Dio en la doktrino de sia vero, kiun la juda popolo de la malnova interligo devis honori. Simile, la nuntempa homaro estas devigita rimarki la rezignon de ĉi tiu praktiko fare de la plej reprezentaj kristanaj eklezioj, kiel katolikoj, ortodoksuloj kaj protestantoj. Ĉi tiu malapero de la vera origina Ŝabato ne povas esti daŭrigeble akceptita de la granda kreinto kaj leĝdonanto Dio. La dekreto de Daniel 8:14, anticipe preparita de Dio, fiksas la historian tempon de la postulo de la reveno al ĉi tiu praktiko. Alfronate al ĉiuj ĉi tiuj datumoj, la lasta provo de fido konsistas en atesti, individue, pri la graveco, kiun ni donas al ĉi tiu anticipita ordo, skribita de la profeto Daniel, kiu ricevis de Dio per la anĝelo Gabriel, per vizio, ĉi tiun instruon, dum la 6-a jarcento a.K.

La doktrino de la kristana kredo konsideras la Biblion la vorto de Dio. Ĝi konsistigas por Dio kaj homoj la solan rimedon por konigi Liajn pensojn, Lian juĝon kaj Liajn planojn. Por Liaj elektitoj, la ordono donita de Dio antaŭ preskaŭ ses mil jaroj pri la Ŝabato, aŭ tiu pri ĝia restarigo skribita en la sesa jarcento a.K., konservas sian tutan valoron kaj postulas obeemon de Lia kreitaĵo. Kion vi pensas pri tio?

La statuso de Protestantismo ŝanĝiĝis laŭlonge de la tempo, komencante en la printempo de 1843, kiam Dio submetis ĝin al la provo de fido, kiu koncernas la amon al profetaj revelacioj. Tial mi listigos kaj kompilos ĉiujn tekstojn el Daniel kaj Apokalipso, kiuj koncernas kaj priskribos ĝin, por reliefigi ĉi tiun ŝanĝon en ĝia spirita statuso.

En Danielo, la pacemaj, fidelaj, martirigitaj protestantoj persekutitaj de la katolikaj monarkioj estas unuforme nomataj " *la sanktuloj* ". La sango de Kristo pravigas kaj " *sanktigas* " ilin ĝis la printempo de 1843. Ĉar Protestantismo aperis en la 16-a jarcento, nur la tekstoj pri ĉi tiu periodo kaj la sekvaj periodoj estos konservitaj.

Dan.7:21: " *Kaj mi vidis tiun saman kornon fari militon kontraŭ la sanktuloj, kaj venki ilin,* " La papeco persekutas protestantojn.

Dan. 7:25: " *Li parolos vortojn kontraŭ la Plejaltulo, kaj li lacerigos la sanktulojn de la Plejaltulo, kaj pensos ŝanĝi tempojn kaj leĝojn; kaj la sanktuloj estos transdonitaj en lian manon por tempo, kaj tempoj, kaj duono de tempo .* " La papeco regis dum 1260 jaroj super katolikoj, poste super protestantoj.

Dan.8:13: " *Mi aŭdis unu sanktulon parolantan; kaj alia sanktulo diris al tiu, kiu parolis: Kiel longe estos la vizio pri la ĉiutaga ofero kaj pri la peko, kiu faras dezertiĝon? Kiel longe estos piedpremitaj la sanktejo kaj la armeo?* " ~~la sanktejo kaj la armeo?~~

Dan.8:14: “ ~~Kaj li diris al mi: Du mil tricent tagoj; kaj poste la sanktejo estos purigita.~~ ”; “ *Kaj li diris al mi ĝis vespero kaj mateno, du mil tricent kaj sankteco estos pravigita* ” Ĉi tiu estas la laŭvorta traduko de la hebrea teksto, kiun Dio unue revelaciis al mi iam antaŭ 1991. Mi atestas, ke ĝi estas preciza kaj fidinda.”

Dan.8:24: “ *Lia potenco estos granda, sed ne per sia propra forto; li faros detruon kaj prosperos, kaj li pereigos la potenculojn kaj la sanktulojn .* ”

Dan.11:33: “ *Kaj la saĝuloj inter ili instruos multajn; sed iuj falos portempe per glavo, kaj per flamo, per kaptiteco, kaj per rabado.* ”

Dan.11:34.: “ *Kaj kiam ili falos, ili ricevos iom da helpo , kaj multaj aliĝos al ili en hipokriteco .* ” Kiuj estas ĉi tiuj “ sanktaj ” “ hipokrituloj ”? La protestantoj, kiuj konfuzis veran kredon kaj politikan engaĝiĝon, prenante armilojn, antaŭ la Revoluciuloj de 1789, por defendi siajn vivojn. Ĉi tiu akuzo pri hipokriteco koncernos la kredon establitajn de Johano Kalvino, la malvarma kaj kruela Ĝenevo, kies doktrino disvastiĝas al la nova mondo de Usono. Ĉi tiu juĝo de Dio, kiu kondamnas “ hipokritecon ”, estas pravigita per la nerespekto de ĉi tiu verso: “ *Ĉar kiu volas savi sian vivon, tiu ĝin perdos; sed kiu perdas sian vivon pro mi, tiu ĝin trovos .* ” Ĉi tiu principo estas tiel grava, ke tri Evangelioj citas ĝin: Mat.16:25; Marko 8:35; Luko 9:24. Kaj la malpermeson batali per armiloj Jesuo instruis al siaj apostoloj dum lia aresto en la Ĝardeno de Getsemane, laŭ Mat. 26:51-52: “ *Kaj jen unu el tiuj, kiuj estis kun Jesuo, etendis sian manon kaj eltiris sian glavon, kaj frapis la sklavon de la ĉefpastro, kaj detranĉis lian orelon. Tiam Jesuo diris al li: “ Remetu vian glavon en ĝian ingon, ĉar ĉiuj, kiuj prenas glavon, per glavo pereos .* ” » ; vidu ankaŭ Johanon 18:10-11. Estis per la uzo de ĉi tiuj armiloj, malpermesitaj de la “ hipokritaj ” kaj malobeemaj kristanoj, ke la vere elektitoj estis, dum la drakenaj bataloj de Ludoviko la 14-a, “ *iom helpitaj* ”, kiel specifas ĉi tiu verso. Tiel, Dio ne aprezis la armitajn luktojn de la hugenotoj kaj la kamisardoj en la Cevenoj apud Anduze, same kiel la protestantan reprezenton murditan ĉe la masakro de Sankta Bartolomeo en 1572, dum falinta protestantismo faris ilin siaj herooj.

Dan.11:35: “ *Kaj kelkaj el la saĝuloj defalos, por ke ili estu rafinitaj, purigitaj, kaj blankigitaj , ĝis la tempo de la fino; ĉar ĝi venos ankoraŭ en la difinita tempo.* ”

Apok. 2:19: La tiel nomata “ Tiatira ” periodo de la 16a ‘ 17a kaj 18a jarcentoj : “ *Mi konas viajn farojn, vian amon, vian fidon, vian fidelan servon, vian paciencon , kaj viaj lastaj faroj estas pli multaj ol la unuaj.* ” La vera paca protestanta kredo, kiu akceptas martirecon kaj sen plendo submetiĝas al katolika persekutado, estas benita de Jesuo Kristo. Subtila detalo estas notinda en ĉi tiu verso: la vorto “ *pacienco* ”, ĉar Marie Durand, ekzempla paca atestanto de la vera kredo por ĉi tiu tempo, estis ĝuste inter kelkaj aliaj, enŝlosita dum 38 jaroj ĉe la pinto de la “Turo de Konstanco”, en Aigues-Mortes (Eaux mortes), situanta en la sudo de Francio ĉe la bordoj de la Rodano-Kanalo. En Saint-Jean du Gard, “la muzeo de la kredo” konservas kaj prezentas ŝtonon, sur kiu ŝi gravuris la vorton “rezisti”. Post 38 jaroj da paca rezisto, ŝi estis liberigita kaj konservis sian vivon. Obeo al Kristo estas do bone rekompencita. En Apokalipso 13:10, la Spirito memorigas ĉi tiun principon ordinitan de Jesuo Kristo: “ *Kiu kondukas en*

kaptitecon, tiu ankaŭ iros en kaptitecon; kiu mortigas per glavo, tiu devas esti mortigita per glavo. Jen estas la pacienco kaj la fido de la sanktuloj. "

Ĉi tiu verso meritas klarigon. En sia persekuta ago, la monarĥa katolika kredo kondukas la sanktulojn de Jesuo en kaptitecon kaj mortigas aliajn per la glavo. La justeco de Dio siavice savos ĝin por esti prenita en kaptitecon kaj mortigita per la gilotino de la francaj revoluciuloj; la kazo de reĝo Ludoviko la 16-a. La gilotino ludas la rolon de " *la glavo, kiu venĝos la interligon de Dio* ", kiel tria puno, en Lev. 26:25: " *Mi venigos glavon kontraŭ vin, kiu venĝos Mian interligon; kiam vi kolektiĝos en viaj urboj, Mi sendos peston inter vin, kaj vi estos transdonitaj en la manojn de la malamiko.* " »

Apokalipso 2:24: "Sed mi diras **al vi: Ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne havas ĉi tiun doktrinon**, kaj ne konis la profundojn de Satano, kiel **oni nomas ilin**, mi ne metas sur vin alian ŝarĝon, krom la aferojn, kiuj estas en la profundoj de Satano. " Fidelaj protestantoj kondamnas la mensogojn de katolikismo, kiujn ili nomas " *la profundoj de Satano* ". Notindas, ke en la historio de la kristana epoko, la katolika kredo ne estis kondamnita kiel " *satana* " ĝis la 12-a jarcento fare de Petro Valdo, kaj poste de Johano Viklifo en la 14-a jarcento. Sed ĝi ne prenis oficialan, organizitan formon ĝis la 16-a jarcento kun la afiŝoj de Martin Lutero sur la pordoj de la katedralo de Aŭgsburgo en 1517. Estas al ĉi tiu publika denunco, ke la protestanta verko ŝuldas sian nomon. Dio ĉi tie subtile aludas al sia estonta sabatpostulo ekde la printempo de 1843; la sabato, kiun la falinta protestanta kredo, juĝita de Dio kiel " *hipokrita* ", laŭ Dan. 11:34, konsideros kiel " *ŝarĝon* ", kiun ĝi rifuzos porti.

Ap. 3:2: La simbole nomata " *Sardeso* " periodo, kovrante la du usonajn adventistajn spertojn plenumitajn printempe de 1843 kaj aŭtune de 1844; la profeta fido de la " *sanktuloj* " estas dufoje provita kaj submetita al la provo: " *Al la anĝelo de la eklezio en Sardeso skribu: Jen kion diras tiu, kiu havas la sep Spiritojn de Dio kaj la sep stelojn: Mi scias viajn farojn, ke vi ŝajnas vivanta, kaj estas morta.* "

Apok. 3:2: " *Estu vigla, kaj fortikigu la restantajn, kiuj estas preskaŭ mortaj; ĉar mi ne trovis viajn farojn perfektaj antaŭ mia Dio.* " Jesuo ĉi tie aludas al la faroj postulitaj de la Patro Dio, en kies nomo li suferis sian repacigantan morton. Per ĉi tiu termino " *faroj* " en pluralo, li kondamnas la malintereson pri siaj profetaj revelacioj, pri sia reveno anoncita por 1843 kaj 1844, kaj pri la sepa-taga Ŝabato, kiun la protestanta kredo malestimis heredante la romkatolikan dimanĉan praktikon. Ĉi tie ni devas rimarki la postulon de Kristo pri " **perfektaj faroj** " kaŭzitan de la ŝanĝo alportita de la ekvalido de la dekreto de Dan. 8:14; ĉi tio estas en logika opozicio al la antaŭa mesaĝo koncerna de la 16-a ĝis la 18-a jarcento: " *Mi ne metis sur vin alian ŝarĝon.* " En la " *sardinia* " epoko, la " *ŝarĝo* " de la Ŝabato estas postulata kiel " *pravigita sankteco* " laŭ Dan. 8:14.

Apok. 6:9: Sub la temo de la " *sigeloj* ", la persekutataj " *sanktuloj* " estas indikitaj per la " *5-a sigelo* " : "Kiam li malfermis la ^{kvinan} *sigelon, mi vidis sub la altaro la animojn de la mortigitaj pro la vorto de Dio kaj pro la atesto, kiun ili donis.* " La mencio de la vorto " *atesto* ", en la greka "marturia", konfirmas ilian morton kiel martiroj de la kredo.

Apokalipso 6:10: " *Kaj ili kriis per laŭta voĉo, dirante: Ĝis kiam, ho Sinjoro, la sankta kaj vera, Vi ne juĝos kaj ne venĝos nian sangon kontraŭ la loĝantoj de la tero?* " Ĉi tiuj sanktuloj akceptis la morton atendante la " venĝon " de la Dio, kiu diris en Deuteronomio 32:35: " *Ĉe Mi estas venĝo kaj repago.* "

Apokalipso 6:11: " *Al ĉiu el ili estis donita blanka robo, kaj estis dirite al ili, ke ili ripozu ankoraŭ iom da tempo, ĝis iliaj kunservistoj kaj iliaj fratoj, kiuj estis mortigotaj kiel ili, estos kompletigitaj.* " Ĉi tiuj martiroj de la kredo karakterizas la unuajn kristanojn cititajn en la tiel nomata " Smirna " periodo , kiu rilatas al la " dektagaj " jaroj da persekutado fare de la imperiestro Diokleciano kaj la imperia tetrarkio inter 303 kaj 313. Post ĉi tiu terura persekutado kaŭzita de imperia Romo, la Spirito profetas la estontan martirecon, kiu estos trudita al la protestantaj " sanktuloj " fare de papa Romo.

Apokalipso 6:13: " *Kaj la steloj de la ĉielo falis sur la teron, kiel figarbo ĵetas siajn **nematurajn** figojn, kiam ĝi estas skuata de forta vento .* " Ĉi tiu bildo elvokas la falintan protestantan kredon, ĉar, malestimante diajn profetajn revelaciojn, ĝi ne obeis la ŝanĝon truditan en 1843, tiel ke, laŭ la bildo de la frukto de la figarbo, ĝi restis " **verda** ", sen atingi la stadion de maturiĝo postulitan de Dio, ekde tiu plej sankta dato de printempo 1843, kiun li suvere fiksas. La koncerna periodo 1843 estas identigita, ĉar ĝi sekvas la simbolan bildon, kiu indikas la agojn plenumitajn de la Franca Revolucio ilustrita per la simboloj de la " *suno nigra kiel sakaĵo* " kaj la " *sanga luno* ". Ĉi tiuj simboloj koncernas, laŭvice, la morton de la Biblio, la diajn " *du atestantojn* " de Apokalipso 11:3; kaj la ekzekutoj de la kulpuloj, monarĥistoj kaj katolikaj pastroj, faritaj per la gilotino de la Revoluciuloj, plenumante la mesaĝon cititan en Apokalipso 2:22-23: " *Jen mi ĵetos ŝin en liton, kaj tiujn, kiuj adultas kun ŝi, en grandan aflikton, se ili ne pentos pri ŝiaj faroj.* " *Mi mortigos ŝiajn idojn per morto; kaj ĉiuj eklezioj scios, ke Mi estas tiu, kiu esploras la internojn kaj la korojn; kaj Mi rekompencos ĉiun el vi laŭ viaj faroj.* " La statuso de falintaj protestantoj ne ŝanĝiĝos, kolektive, ĝis la glora reveno de la dia Kristo, kiam ili kondutos laŭ la priskribo en la sekva verso."

Apokalipso 6:16-17: " *Kaj ili diris al la montoj kaj la rokoj: Falu sur nin, kaj kaŝu nin de la vizaĝo de la Sidanto sur la trono, kaj de la kolero de la Ŝafido: ĉar venis la granda tago de Lia kolero, kaj kiu povos stari?* La kaŭzo de ĉi tiu teruro estas donita en Psalmo 50:6: " *Kaj la ĉielo proklamos Lian justecon; ĉar Dio estas juĝanto.* " Apokalipso 11:19 konfirmas ĉi tion per specifado: " *Kaj malfermiĝis la templo de Dio en la ĉielo, kaj videblis en Lia templo la kesto de Lia interligo. Kaj estis fulmoj kaj voĉoj kaj tondroj kaj tertremo kaj granda hajlo .* " Kaj en ĉi tiu kesto estas la ordono de la Sabato, gravurita per la fingro de Dio sur ŝtonaj tabeloj. Ilia atako kontraŭ la Sabato kaj ĝiaj observantoj kondamnas ilin sen apelacio. La respondo al la demando " *kiu povas stari* " estas donita en la strukturo de la libro, en la sekva ĉapitro 7: Nur la " *sanktuloj sigelitaj* " per la Sabato kaj la amo al profeta vero povos stari. La " *sigelo* " de Dio " estas metita sur " *la manon* " aŭ agon kaj sur " *la frunton* " aŭ mensan spiriton. Ili atestas komplemente pri dia aprobo kaj spirite ricevas " *la sigelon de la vivanta Dio* ".

Post tiuj partaj elvokoj, la Spirito dediĉas la tutan temon de la " ^{5-a} trumpeto " de Apokalipso 9:1 ĝis 12 por illustri la Protestantismon, kiu falis ekde

la printempo de 1843. Verso 11 malkaŝas ĝian "detruan" uzon de la Biblio: "*Ili havis super si kiel reĝon la anĝelon de la senfunda abismo, kies nomo en la hebrea lingvo estis Abaddon, kaj en la greka, Apolion.*" La citita ordo kongruas kun tiu de la konstruo de la Biblio: 1-e 'la' "hebrea" teksto, 2-e 'la' "greka" teksto. La vortoj "*Abaddon kaj Apolion*" ambaŭ signifas Detruanton; tiu nomo karakterizas la biblian uzon de la "*diablo*", "*la anĝelo*", kiu estos tenata kaptito dum "*mil jaroj*" sur "*la senfunda abismo*", tio estas, la dezerta tero sen homaj loĝantoj, en Apokalipso 20:3. Li inspiras kaj puŝas homojn al malobeo, kiu "detruas" la eblecon de savo proponita de Dio.

Jen ĉiuj revelacioj proponitaj de Dio al siaj elektitoj, por ke ili konu lian juĝon pri la protestanta religio kaj tiel ne faru pakton kun la malamikoj de Dio, sinsekve, judoj, katolikoj, ortodoksuloj, protestantoj, kaj fine ekde 1994, adventistoj, ĝuste eniris la ekumenan aliancon de la malamikoj de Jesuo Kristo ekde 1995.

La normo benita de Dio estas tiu de Adventismo, kiu restas fidela al la unuaj diaj revelacioj, kiuj klare dividis la kristanan kredon en du kontraŭajn tendarojn: la tendaron fidelan al la dia Ŝabato kaj tiun de la idoloj, kiuj honoras la romian paganon dimanĉon. Ĉi tiuj du elektoj estas tiel kontraŭaj unu al la alia, kiel estas la dia beno kaj la malbeno, tago kaj nokto, lumo kaj mallumo, vivo kaj morto. Kaj inter ĉi tiuj du elektoj, vi devas elekti laŭ la invito de Dio en Deuteronomio 30:19: "*Mi atestas hodiaŭ kontraŭ vi la ĉielon kaj la teron, ke Mi metis antaŭ vin vivon kaj morton, benon kaj malbenon. Elektu la vivon, por ke vi kaj via idaro vivu.*"

La **judeco** de la vera kredo estas konfirmita per la bildo de la "*dek du triboj*", simbolo per kiu li prezentas la solajn verajn elektitojn de la Sepa-taga Adventisto benitajn ekde la printempo de 1843 ĝis la reveno de Kristo en la printempo de 2030. Mi atentigas, ke la rezigno pri la praktiko de la vera Ŝabato fermis la pordon de aliro al kristana graco al la judoj de raso ekde la 7-a de marto 321. Male, ĝia restarigo efektivigita ekde la printempo de 1843 favoris ilian konvertiĝon kaj ilian eniron en la kredon de la Sepa-taga Adventisto. Ĉi tiu instruado estas rivelita en Apokalipso 3:9 jene: "*Jen, mi igos vin fari el la sinagogo de Satano, kiuj diras, ke ili estas Judoj, kaj ne estas, sed mensogas; jen, mi devigos ilin veni kaj adorkliniĝi antaŭ viaj piedoj, kaj scii, ke mi vin amis.*"

Kunhavigo de roloj

Ne estas facile klare apartigi la farojn de Dio de tiuj de la diablo. Pli facile estas atribui al la Kreinto Dio la volon savi pekulojn kaj al la diablo la plej ekstremajn provojn ruinigi ilin. Kiel Kreinto de ĉia vivo kaj aferoj, en siaj agoj, Dio havas neniujn limojn krom tiuj, kiujn li mem trudas pro sia respekto al la regulo de perfekta justeco. En la tendaro de la diablo, la limo estas tiu, kiun Dio trudas. Tial ni devas klare kompreni la principon, laŭ kiu Dio permesas al la diablo agi libere sen reteno lin. La diablo povas agi kaj persekuti ĝis la punkto de individue mortigi ĉiujn kreitaĵojn, kiujn ne protektas la sango de Jesuo Kristo. Tio klarigas hazardajn mortojn kaj atencojn, kaj nur parte mortojn pro malsano. Dio,

siaflanke, rajtas limigi ĉi tiujn mortojn, ĉar la vivo estas organizita laŭ lia plano tiel, ke la diablo estas nur peono, kiun li uzas laŭ sia supera volo. La sperto de "Ijob" multe klarigas la situacion kaj prezentas al ni la renkonton inter Dio kaj Satano koncerne Ijob, kiu reprezentas fidelan adoranton de Dio. Kvankam Ĉiopova, Dio perdis siajn diajn rajtojn super siaj homaj kreitaĵoj ekde la peko de Adamo kaj Eva; ili preferis kredi la mensogajn vortojn de la diablo "serpento", kaj de tiam, ĝuste la diablo fariĝis la reganta princo sur la tero. La celo de Dio estas do eltiri de la diablo kaj lia regado kelkajn kreitaĵojn, kiuj reprezentos liajn elektitojn. Sed por ke tio estu ebla, la elektito devas doni, per si mem, konkretan pruvon de sia deziro aparteni al Dio. Jen la demonstraĵo, kiun Dio prezentos al la diablo. Por tiu celo, Ijob estos frapita en sia karno por puŝi lin kulpigi Dion kaj tiel iri ĝis malbeni lin. Sed tiu celo estas nur tiu, kiun celas la diablo, ĉar Dio konas la profundojn de la koro de Ijob kaj estas certa pri lia fakto: Ijob estas por li senkondiĉe. Do Dio prepariĝas kaŭzi gigantan malvenkon al la diablo. Sed por atingi tiun celon, sur la tero, malriĉa "Ijob" malgraŭ sia grandega riĉeco devos rezigni ĉion: siajn riĉaĵojn kaj siajn infanojn. Kaj por kroni la sperton, maligna ulcero formanĝos lian karnon kaj igos lin terure suferi. Mi utiligas ĉi tiun temon por memori, ke en ĉi tiu rakonto pri Ijob en lia interveno lia edzino invitas lin beni Dion kaj fini liajn tagojn kaj ne malbeni lin. La tradukeraro ŝuldiĝas al perversa transformo de la hebrea verbo "barek", kiu, signifante beni, fariĝis laŭlonge de la tempo ĝia ekstrema malo, tio estas, malbeni en la hebrea formo "berek". Krome, la respondo, kiun Ijob donas al ŝi, klare montras, ke ŝi nur konsilas lin fini sian vivon post beni Dion por plena vivo ĝis tiam. En sia respondo, li nur respondas al la sugesto sinmortigi kaj diras en Ijob 2:10: "*Sed Ijob respondis al ŝi: 'Vi parolas kiel malsaĝa virino. Kion! Ni ricevas bonon de Dio, kaj ĉu ni ne ankaŭ akceptos malbonon? En ĉio ĉi, Ijob ne pekis per siaj lipoj.*" Notu, ke la invito malbeni Dion igus lian edzinon, ne malsaĝa virino, sed malpia virino. Ijob ne scias, ke la diablo damaĝas homojn, kaj en sia nescio, li konas nur Dion, al kiu li atribuas la potencon fari bonon kaj tiun fari malbonon. Pri tio, li pravas, kaj la Biblio konfirmas ĉi tiun vidpunkton dirante, en Amos 3:6: "*Ĉu oni blovas trumpeton en urbo, kaj la popolo ne timas?*" *Ĉu okazas malfeliĉo en urbo sen ke Yahve estas la aŭtoro de ĝi?* » Tamen, laŭ sia logiko, Ijob pensis, ke Dio povus nur damaĝi tiujn, kiuj malestimas kaj malobeas lin. Nekonscia, ke li estis la temo de demonstraĵo de fido en la duelo, kie Dio kaj la diablo kontraŭstaris unu la alian, li povis nur esti maltrankviligita de sia nekompreneo. Sed eĉ sen respondo, li elektis resti vertikala kaj konservis sian amon por sia granda kreinto Dio. Ijob ne estis sola, kiu pensis, ke Dio nur batas tiujn, kiuj meritas ĝin pro ilia peko. Tial la interŝanĝoj inter Ijob kaj liaj vizitantoj restas reciproka nekompreneo. Por liaj amikoj, kiuj simpatias kun lia suferado, Ijob certe havis kulpojn, kiuj igis lin kulpa antaŭ Dio, alie li ne batus lin tiel. Kaj tamen, ili eraras pri li. Estis malfacile por ili kompreni, ke servisto povus esti frapita kun la permeso de Dio ĝuste ĉar li estis "*justa kaj senkulpa*" laŭ la propra juĝo de Dio. Kun la paso de la tempo, la morto de la justa Jesuo Kristo aplikis ĉi tiun principon, kaj post li tiun de liaj fidelaj disĉiploj kaj apostoloj. Sed la leciono donita de la sperto de Ijob igis la judan nacion aparte kulpa pri ne kompreneo, kial la justa kaj perfekta Jesuo devis morti krucumita. Antaŭ li, la sperto de Ijob pruvis, ke la justulo povas esti frapita por la

gloro de Dio. Kaj notu, siavice, ke la Judoj reagis kiel la kunuloj de Ijob, kaj Dio profetis ĝin, kiam li diris en Jes. 53:5: "*Sed li estis vundita pro niaj pekoj, li estis dispremita pro niaj malbonaĝoj; la puno, kiu alportis al ni pacon, estis sur li, kaj per liaj batoj ni estas sanigitaj.*" » La kazo de Jesuo tamen iom diferencas de tiu de Ijob, ĉar Jesuo mortas ne nur por montri perfektan fidelecon al Dio, sed ankaŭ por morti anstataŭ siaj pasintaj elaĉetitoj, kiel la fidelaj judoj kaj tiuj de la estonteco, kiuj estos nomataj kristanoj, ĉu ili estas de juda aŭ pagana deveno. Post la morto kaj resurekto de Kristo la Savanto, la sperto de Ijob estos aplikita al kristanoj, sed ĉi-foje Dio rajtigos ilian morton, ĉar post la resurekto de Jesuo, la morto ne plu timigu la verajn servistojn de la vivanta Dio. Li ne seniluziigis pri sia atendo, ĉar amase liaj elaĉetitoj kuraĝe atestis donante siajn vivojn en la romia areno antaŭ ol la kolero de Dio falis sur Jerusalemon kaj ĝiajn nekredantajn loĝantojn en la jaro 70.

En la divido de roloj, Dio konstruas sian historian projekton kaj la diablo eniras lian rolon por plenumi ĝin. La granda profetita projekto estas la ekskluziva verko de Dio. Tial ĉi tiu projekto estas konstruita kun profundo de inteligenteco, kiu vekas admiron en tiuj, kiuj malkovras ĝin. Kvankam preskaŭ universale ignorata de homoj, Dio daŭre direktas la homaron, kiu efektivigas la etapojn de sia projekto. Eĉ ribelemaj kaj nekredantaj homoj partoprenas en la realigo de liaj planoj. Tiu, kiu, laŭ la Apokalipso, ekiris kiel konkerinto kaj por konkeri, jam ĝuas sian finan venkon. Kiel ŝakĉampiono, li povas oferi peonojn, sed finos sian ludon per ŝakmato trudita al la tendaro de la diablo. Ĉiusemajne, la sepa tago, sanktigita kiel ripozo, sabato, profetas la rezulton de ĉi tiu planita venko. Liaj fidelaj servistoj trovas profetaĵojn kaj la ŝlosilojn al iliaj klarigoj tra la tuta Biblio. La finaj tempoj, kiuj koncernas nin, estas ĉefe la temo de la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso. Sed por tiuj, kiuj malestimas la fidon kaj la Biblion, Dio alportas siajn profetaĵojn al ilia regno. Por kompreni ĉi tiun aliron, ni devas rimarki la ekzemplojn donitajn de reĝo Saul, kiu nur ricevas de viziulo la veron, kiun Dio volas, ke li aŭdu; alia ekzemplo, tiu de la korupta profeto "Balaam", kiu transdonas al la pagana reĝo Barak nur la mesaĝojn, kiujn Dio volas adresi al li. Kaj en la 16-a ^jarcento p.K., meze de la profunda mallumo, kiu dominis mensojn, la profeto Michel Nostradamus ricevis viziojn, kiujn li transdonis en formo de kvaronaj kantoj kaj aliaj, inter kiuj grandaj eventoj videble plenumiĝis. La aliaj plenumiĝos laŭlonge de la tempo, kaj kelkaj el ĉi tiuj anoncoj koncernas agojn por niaj lastaj tagoj.

Mi memoras rilate al tio, ke en 1982, la interpreto de S-ro Jean de Fontbrune anoncis la Trian Mondmiliton por la jaro 1983. La priskribo de la strategio de la disvolviĝo de liaj agoj estis simila al tiuj, kiujn Dan.11:40 ĝis 45 prezentis en mia analizo. Ĉi tiuj du profetaĵoj anoncis la saman eventon, la konsekvenco estis trudita, la sama spirito estis ĉe ĝia origino kaj en ĉi tiu kazo ĝi estis la Spirito de la kreinta Dio.

Por plej multaj homoj, la faroj de Dio kaj la faroj de la diablo ne intermiksiĝas: Dio faras bonon, kaj la diablo faras malbonon. Ĉi tiu "akra" juĝo ignoras la realon, kiu ne estas tiel simpla. Ĉu profetado estas fari malbonon aŭ bonon? La celo de profetado estas veki la timon de Dio en la homo. Ĉu tio estas fari malbonon aŭ bonon? En siaj paraboloj, Jesuo instruis nin, ke li venis por serĉi

la perditajn ŝafojn. Kie estas ĉi tiu ŝafo, inter la bonuloj aŭ la malbonuloj? Se ĝi nomiĝas "perdita", ĝi do estas inter la malbonuloj, la pekuloj, la impostistoj, kaj kelkaj inter ili estas la estontaj elektitoj de Kristo la Savanto.

Tial, en stilo tre malsama ol tiu de la Biblio, Dio profetigis la estontecon per tiu tute ne ekzempla viro, Michel Nostradamus. Li faris amajn eliksirojn, afrodiziigaĵojn, kiuj igis lin aprezata de la tiama nobelaro. Krome, kiel astrologo, li sukcesis gajni la amikecon kaj admiron de la Reĝinpatrino Katerina de Mediĉo, fervora sekvantino de astrologio kaj la katolika religio, kiel pravigas ŝiaj italaj originoj. Dum la Biblio estis pribatalata el la Reĝa Kortumo, la detalaj eventoj de la homa historio estis disvolvigitaj kaj skribitaj kaj metitaj antaŭ la okulojn de homoj. Ĉirkaŭ mil kvarliniaj strofoj, malfacile interpreteblaj, fascinus homojn laŭlonge de la tempo. Sed mi nun estas konvinkita, ke tiuj profetaĵoj koncernas agojn, kiuj plenumiĝus dum la Tria Mondmilito, en diversaj lokoj en Francio kaj Eŭropo. Ricevitaj en Francio en Saint-Rémy de Provence, de Nostradamus, Francio estas aparte celita de tiuj mil anoncoj. Aktualaj eventoj memorigis nin, ke Francio nun estas la sola vera eŭropa milita potenco kaj tamen ĝi estas tre malforta kompare kun la potencialo de sia malamiko, Rusio. Ni aldonu al tiu ĉi malforteco la fakton, ke ĝi devos alfronti la rusan atakon en la nordo kaj la islamajn kaj afrikajn barbarajn invadojn en la sudo. Kaj tiu ĉi militstrategio estas plene konfirmita en Danielo 11:40 ĝis 45. Mi rimarkis la fakton, ke homoj, kiuj kritikas la intereson de la profetaĵoj de Nostradamus, malestimas same la profetaĵojn de Danielo 11:40 ĝis 45 donitajn de Dio en sia Biblio. Do mi povas diri, ke iliaj kritikoj estas samnivelaj kun ilia spirita nescio, eĉ nekredemo.

Laŭ mia opinio, en 1982, la profetaĵoj interpretitaj de Jean de Fontbrune faris al mi servon, konfirmante mian interpreton de Daniel 11:40 ĝis 45. Fakte, la interpreto estis bona kaj justa, sed la tempo antaŭdirita por ĝia plenumiĝo ankoraŭ ne venis kaj ankoraŭ estas nuntempe; sed ĉiu tago, kiu pasas, preparas ĉi tiun plenumiĝon. Estis efektive tre utile por mi aŭdi la anoncon de konflikto kun Islamo, kiu estis vaste bonvenigita kaj establita sur franca grundo. La libro Michel Nostradamus fariĝis la "furorlibro" en 1982, kaj multaj homoj konvinkiĝis pri la baldaŭa alveno de la timata dramo, anoncita por 1983. Dum la situacio plimalboniĝis, mi pensis, ke mi vidos ĉi tiun plenumiĝon en 1993, kio igis la alvenon de Kristo en 1994 logika, ĉi tiu dato indikante la jaron 2000 de la vera naskiĝo de Kristo. Kaj fine, Dio planis ĉi tiun teruran dramon por la jaroj 2022 ĝis 2029, kaj sian gloran revenon por la printempo de 2030.

La Biblio malkaŝas la spiritan juĝon de Dio, kaj liaj profetaĵoj pri Danielo kaj Apokalipso prilumas ĉi tiun juĝon per elvokado de religiaj dividoj. Danielo 11:40-45 klare prezentas la eŭropan katolikan kredon, la islaman kredon kaj la ortodoksan kredon. Kontraste, la profetaĵoj de Nostradamus konservas civilan aspekton, elvokante agojn sed ne farante valorjuĝojn. La tri religioj efektive ĉeestas en certaj kvaronversioj de liaj anoncoj, sed ili estas nomumitaj per obskuraj nomoj kaj vortoj. Nostradamus profetas multajn masakrojn kaj detruojn en facile identigeblaj lokoj. La morto de Henriko la 2-a, mortigita en turniro surĉevale, estis profetita de Michel Nostradamus antaŭ la eventoj. Ĉi tiu anonco donis al li grandan renomon. Kaj per ĉi tiu viro, Dio simple memorigis nin, ke li ekzistis kaj jam formis planon por la historio de la homaro. Per ĉi tiu ago, li venis

defii la nekredanton, kiu blinde sekvis hereditan persekutan religian tradicion. Ĉar lia demonstraĵo de anoncado de la estonteco estis finfine direkta la senteman animon al sia Biblio, ĉar en ĝi li metis sian tutan spiritan revelacion. La Fiŝkaptisto de Homoj tiel ĵetis reton en malpurajn akvojn por provi savi tion, kio povus esti savita. Fakte, la simileco inter Nostradamus kaj Balaam estas maltrankviliga, sed Balaam oficiale estis hebrea profeto de Dio; kio ne estis la kazo kun Nostradamus. Sed ambaŭ montriĝis nekapablaj mensogi al siaj interparolantoj. Kaj laŭ lia opinio, Nostradamus anoncis la diajn punojn, kiuj laŭlonge de la tempo trafus la katolikajn monarkojn. Ĉirkaŭ 1555, li anoncis, por Dio, en kvarlinia strofo, la masakron de Sankta Bartolomeo, kiu okazus en 1572. Lia rolo estis anonci al la heredantoj de la katolika ribelo la tragediojn, kiuj trafus ilin ĝis nia tempo. Sed li prezentis ĉi tiujn tragediojn nur civile sen inkluzivi la plej etan juĝon. Tiel, lia civila rolo estis komplementa al la Biblio, kiu malkaŝas la spiritan juĝon de la penso de la kreinto Dio. Sed siaflanke, Nostradamus profetas amason da agoj, kiujn la Biblio ne prezentas. Ankaŭ, Dio ŝajnas diri al siaj fidelaj elektitoj, kiuj prenas ĉi tiujn profetaĵojn pri la estonteco serioze: Ĉi tie finiĝas la rolo de la Biblio kaj pri la detaloj de la agoj, vi trovos ilin en la kvarliniaj strofoj de Nostradamus. Ĉar la Biblio kaj la profetaĵoj de Nostradamus malkaŝas la estontecon, kiun nur Dio scias, profetas kaj realigas.

Kio do estas la profeta rolo de la diablo? Ĝi estas limigita, ĉar la diablo povas nur submetiĝi al la granda plano de Dio. Li agas kiel estro de la malbona tendaro, sed povas fari nenion pli ol tion, kion Dio rajtigas lin fari. Li povas profeti la individuan estontecon de homoj, kiujn Dio ne protektas, kaj tio klarigas la disvastiĝon de "aŭguristoj", mediumoj, kiuj anoncas la estontecon, kaj afrikaj marabutoj, kiuj ĉiuj estas pli-malpli kapablaj anonci estontajn spertojn, kiujn demonoj povas organizi kaj kaŭzi. Ĉar ni devas kompreni kiom multe iliaj ĉiam plilongigitaj vivoj faciligas ilian scion kaj majstradon de la organizado de homaj vivoj. Dum Dio ne kontraŭas ilin, ili povas agi kaj realigi antaŭdirojn. Homoj estas kaptitaj kaj fariĝas dependaj de ĉi tiu anonco pri la estonteco, sed ili ofte konfuziĝas pri la ĝenro, atribuantе pure demonajn agojn al dia potenco. Ĉar la magiistoj de Faraono agis antaŭ Moseo, la nigra magio de la diablo kaj la blanka magio de Dio ĉiam koliziis, kaj bedaŭrinde por ili, multaj konfuzas ilin. Ĝenerale parolante, magiaj agoj estas diablaj laŭnature, ĉar Dio malofte uzas sian magion. Male al la diablo, li ne celas delogi siajn kreitaĵojn kaj ligiĝas nur al tiuj, kiuj serĉas lin kun amo kaj dankemo pro lia ofero en Kristo.

Katolikoj nun ankaŭ legas la Biblion, kaj kiam ili legas la profetajn tekstojn, la diablo kaj la pastraro donas al ili siajn interpretojn. Por katolikoj, "*la besto*" estas Rusio. Kiam ĝi estis sovetia kaj ateista, la akuzo estis facile akceptita, sed ĝi jam ne estas ateista kaj eĉ reakiris fervoron por sia ortodoksa religio. Per la vizioj, kiujn li donis aperante en la bildo de "la Virgulino", Satano vekis intereson pri la mistero de la profetaĵoj alportitaj al Portugalio, ĉe "Fatima". La tria mesaĝo postulis, ke Soveta Rusio konvertiĝu al la kultado de "la Virgulino" kaj al katolikismo. Nun konvertita kaj ortodoksa, la donita tria mesaĝo jam ne havas ian ajn ekzistkialon. Sed ortodoksa Rusio konkurencas kun katolika Romo, do la romia malamo multobligas siajn intrigojn por malfortigi ĝin, kaj en aktualaj eventoj, la protestanta kaj kapitalisma Usono subtenas ĝin en ĝia batalo.

La papeco indignis pri la konkurenco de ĉi tiu orienta kristana kredo, kiu havis sian propran papon, kiu prenis la nomon de papo. Origine, la papo sidis en Konstantinopolo, kiu rivalis kun Romo, sed poste la ortodoksa sidejo estis establita en Moskvo. Tiel, la romia malamo estis direktita kontraŭ ĉi tiu rusa ĉefurbo.

Ĉu la diablo konas la planon profetitan de Dio? Se li povis, komence de sia ribelo kontraŭ Dio, kredi, ke li povus atingi la venkon kaj igi siajn ideojn triumfi, aliflanke lia malvenko antaŭ Jesuo Kristo forprenis de li, en dolora horo por Jesuo, ĉiujn liajn iluziojn kaj esperojn. Krome, precizeco malkaŝiĝas pri li kaj laŭ Apokalipso 12:12, li "***scias, ke li havas mallongan tempon***" por agi kontraŭ la sava plano de Dio: "*Tial ĝoju, ho ĉieloj, kaj vi, kiuj loĝas en ili! ***Ve al la tero kaj al la maro! Ĉar la diablo malsupreniris al vi, havante grandan koleron, ĉar li scias, ke li havas mallongan tempon.****" ". Lia kolero estas la sekvo de lia kondamno al morto fare de Dio, kiu venkis lin en Jesuo Kristo. Kaj lia kolero estas celata de "*la tero kaj la maro*", kiu indikas kaj la planedon, sur kiu ni vivas, sed ankaŭ, kiel spirita simbolo, la protestantan kredon kaj la katolikan kredon, kiuj kondukas kiel agresemaj "*bestoj*" kontraŭ la veraj elektitoj de Jesuo Kristo, ĉiu en sia propra tempo. La diablo vidis Kriston interveni ĉe la fino de la unuaj 4000 jaroj de la historio de la Tero. Li tiam povis kompreni la signifon, kiun Dio volis doni al la septaga semajno, simbola unuo de la sep mil jaroj de tutmonda tempo. La Ŝabato profetis lian malvenkon kaj la finan ripozon akiritan de Dio kaj liaj elektitoj; li tial havis nur du jarmilojn restantajn por venĝi sin kontraŭ Dio kaj liaj elektitoj. Kaj kiam Johano ricevis la Revelacion de la Revelacio, Satano estis la unua, kiu povis deĉifri ĝin, sed li gajnis nenion dividante sian malkovron kun la homoj. Li preferis lasi ilin en iliaj iluzioj kaj lasi ilin kredi, ke eterneco estis antaŭ ili. Tamen, sciante, ke du mil jaroj estis donitaj al li por agi, li povis organizi sian militplanojn bazitaj sur la disvastiĝo de allogaj mensogoj kun duoble mortigaj konsekvencoj. La barbaraj popoloj, de kiuj ni estis parto, atribuis malmultan gravecon al edukado, male al la hebrea popolo, kies infanoj lernis legi kaj skribi tre frue. Ĉi tiu edukado permesis al ili identigi diajn ordonojn kaj homajn ordonojn. En la Okcidento, nescio kaj la nekapablo legi aŭtentajn bibliajn skribaĵojn faciligis al la diablo disvastigi la mensogan endoktrinigon disvastigitan el Romo post Konstantino la 1-a,^{konata} kiel la Granda (la granda kaptilo, la granda mensoganto). La libereco de konscienco kaj kulto, kiun li donis per sia dekreto de Milano promulgita en 313, favoris falsajn kristanajn konvertiĝojn kaj la protestajn debatojn, kiuj sekvis. La doktrino de vero tiel dronis en inundo de liberecanaj pensoj, kies gardanto la Episkopo de Romo faris sin. Tiel naskiĝis la romkatolika kredo, kiu fariĝus papa kaj trudita de la monarkio per la dekreto de Justiniano, subskribita en 533 sed efektivigita nur en 538; ĉar ĝis tiu dato, Romo estis okupita de la ostrogotoj. En 538, generalo Belizaro forpelis ilin kaj la intrigado Vigilio povis eniri sian papan servon. Profetaĵo inspirita de la diablo, konata kiel la "profetaĵoj de Sankta Malaĥio", anoncis la sinsekvon de 120 papoj en la sidejo de Romo. Ĉi tio estas ekzemplo de la kapablo de la diablo, kiu ankaŭ povas, per falsaj katolikaj sanktuloj kaj la "Virgino" supozeble Maria, patrino de Jesuo, transdoni siajn profetaĵojn al tiuj, kiuj restas sub lia morta regado.

La Privilegioj de Vera Kredo

Ili estas tre multnombraj kaj reale, ili ĉiuj devenas de unu: tiu de profiti de la inteligenteco donita de Dio.

En la vivoj de elektitaj oficistoj, la unua privilegio estas scii, ke la ĉiutaga vivo estas terure trompa. Por pli bone kompreni ĉi tiun trompon, oni devas rimarki kiom multe modernaj okcidentaj socioj estas agorditaj al la novaĵoj: homaj rilatoj estas ĉefe bazitaj sur la amaskomunikiloj, la interreto, televido kaj radio. En ĉiuj ĉi tiuj amaskomunikiloj, la opinioj de fakuloj estas kontinue disvastigataj. Kaj moderna homo devas ordigi amasojn da konflikta opinioj, kiuj kontraŭas unu la alian. Ĉar la elekto fariĝas pli kaj pli malfacila eĉ por la plej simplaj, la mensoj de ĉi tiuj homoj ŝvebas de unu ideo al alia sen povi trankviliĝi.

La elektitoj de Kristo ne falas en la kaptilon de iluzioj konstruitaj sur aliancoj tiel trompemaj kaj hipokritaj kiel ili estas delikataj kaj provizoraj. Kun la tuta amaskomunikila potenco, interkonsentoj kaj traktatoj estas subskribataj de politikaj agantoj. Poste, danke al ŝanĝo de gvidanto, ĉi tiuj engaĝiĝoj estas pridubataj kaj forlasitaj. Kaj kiam ni observas la historion de la homaro, ni rimarkas, ke ĝi estis konstruita sur kontinuaj defioj al interkonsentoj kaj traktatoj. La elektitoj ne estas surprizitaj de ĉi tiuj aferoj, ĉar ili scias, ke la tero estis kreita de Dio por oferti al la diablo teritorion, en kiu li rajtas batali kontraŭ Dio kaj lia fidela tendaro. La paco serĉata de politikaj gvidantoj ĉiam estas iluzia kaj vana. Ĉar la naturo de la tero estas milito inter homoj, inter anĝeloj, kaj inter Dio kaj Satano. En aktualaj eventoj, la milito en Ukrainio provizas dramon ekzemplon de la nekomprenejo de la evento. Homoj scias kiel klarigi la ĉenon de eventoj, kiuj kondukis ĉi tiun landon al milito. Sed al iliaj klarigoj mankas la ĉefa parametro: Dio. Ĉar sub lia juĝo kuŝas la veraj kaŭzoj de militoj. Kaj tiu, kiu komenciĝis, estas precipe timiga, ĉar ĝi estas la lasta. Amasoj da viroj, virinoj, maljunuloj kaj infanoj pereos kaj malaperos en ĉi tiu detrua ŝtormo. Sed ignorante Dion kaj lian planon, homoj eraras en sia rezonado, kiu en realeco estas konstruita nur sur iliaj falsaj esperoj. Ĉu ni ne kantis "Morgaŭ estos pli bone" en niaj radioondoj? Kaj ĉi tiu mesaĝo ilustras la nekredeblan alligitecon al espero, kiu, laŭ la diraĵo, "tenas nin vivaj". Espero ekzistas ankaŭ inter la elektitoj, sed male al la homamasoj fortranĉitaj de Dio, ilia espero ne estas iluzia, ĉar la Dio, en kiu ili metas sian esperon, estas la Ĉiopova Dio, kiu povas realigi sian planon kaj atingi la gloran venkon, kiun li profetis. Ignorante Dion kaj lian baldaŭan detruan planon, komentistoj subtakas la minacojn de la rusoj uzantaj nukleajn armilojn. Bazite sur la longa periodo de paco, kiu pasis ekde la fino de la Dua Mondmilito, ili volas konvinki sin, ke neniuj sur la tero estas sufiĉe frenezaj por uzi ĉi tiun armilon, kiu kondukus al la detruo de la vivo sur la tero, pro la reprezalioj de landoj ekipitaj per ĉi tiu armilo. Ili ekkredis, ke la ekzisto de ĉi tiu atomarmilo havas nur malinstigan celon. Kaj tiel, rusaj minacoj ne estas prenitaj serioze, kaj eŭropaj kaj usonaj gvidantoj kuraĝiĝas kaj okupiĝas pri eskalado de mortigaj agoj. Estas vere, ke rusaj minacoj estas ĉefe malinstigataj, ĉar Rusio ankoraŭ taksas la vivon, celante protekti la teritoriojn, kiuj, grupigitaj sub ĝia dominado, igis ĝin riĉa kaj potenca. Tia estis la regiono de Ukrainio, ĝia "panejo". Ĝi tial ne volas malaperi.

Kaj tamen, ĝi malaperos, ĉar Usono ne havos la samajn skrupulojn kaj singardemon. Ĉiuj, kiuj malestimas rusajn minacojn, ne scias, ke la vera danĝero por nacioj estas usona. Analizante ilian nunan konduton, ni jam povas kompreni, kial, kiam la tempo estos ĝusta, ili ne hezitos vitrigi rusan teritorion, eĉ se tio signifas vidi kelkajn usonajn urbojn ankaŭ disfali pro la rusa respondo. Kaj la ĉefurboj de Eŭropo ankaŭ estos trafataj de Rusio, kiu estis armee venkita. Efektive, la usonanoj jam ne volas partopreni en batalo. Ili lernis lecionojn bazitajn sur siaj internaciaj intervenoj, en kiuj ili perdis multajn soldatojn; ĝi finiĝis, ili jam ne volas eksponi siajn soldatojn. Fakte, la milito en Ukrainio pravas al ili, ĉar surtere, la soldato havas malpli kaj malpli da ŝancoj je postvivado. Modernaj, ekstreme precizaj armiloj kaj la uzo de mortigaj virabeloj klarigas la observitan rezulton: la tanko, kvankam peze kirasita, estas vundebla kaj neniu ĉasaviadilo estas sekura, nek surtere, nek en la aero, nek sur la maroj aŭ subakve. Sofistika okcidenta armilaro pravas sian efikecon en Ukrainio kontraŭ la rusaj armeoj. Sed atentu, ĉi tiu armilaro ruinigas landojn, ĉar ĝi estas terure multekosta. Vera milito alprenas la aspekton de videoludo. La komuna punkto inter la du estas komputila teknologio. Misiloj ekflugas kaj trafas sian celon, sed kiu fine venkas? Tiu, kiu povas daŭrigi la batalon kontraŭ tiu, kiu elĉerpis siajn atakajn aŭ defendajn misilojn. Mi pensas pri kiel en la Dua Mondmilito, en la Batalo de Ardenoj, la usona komandanto decidis oferi siajn malgrandajn "Sherman" tankojn por reteni la germanajn tankojn kiel eble plej longe sur la batalkampo, kaj tiu decido montriĝis valora, ĉar elĉerpinte sian fuelon, la germanaj ŝipanoj forlasis siajn potencajn "Tiger" tankojn kaj ekiris sur la vojon al Germanio piede. Tiel falis la lasta germana kirasa defendo; la vojo al Berlino estis malfermita por la usonanoj kaj iliaj aliancanoj.

Ĉi tiu grandega konsumo de modernaj detruaj armiloj igas min pli bone kompreni la rolon de ĉi tiu milito en Ukrainio, kiu ne aperas en la profetaĵo de Daniel 11:40 ĝis 45. Ĝia celo estas dreni la resursojn de eŭropaj nacioj kaj senigos ilin de la ebleco defendi sin efike kiam Rusio invados ilin, kiel profetas Daniel 11:40: "*En la tempo de la fino, la reĝo de la sudo atakos lin. **Kaj la reĝo de la nordo venos kontraŭ lin kiel ventego**, kun ĉaroj kaj rajdistoj, kaj kun multaj ŝipoj; li antaŭeniros enlanden, disvastiĝos kiel torento kaj inundos.*" En ĉi tiu fazo de la konflikto, la rusaj armeoj de la "*reĝo de la nordo*" dispremos la malfortan reziston, kiu kontraŭstaros lin. Kaj ĉi tiu malforta rezisto havas sian klarigon en la ĝenerala malriĉiĝo de la EU-nacioj post la ĝeneraligita ekonomia malstabiligo kaŭzita de la sankcioj prenita kontraŭ Rusio. Ĉi tiuj decidoj defendataj de la Eŭropa Komisiono kostos kare al la eŭropaj loĝantaroj trafataj de ruino.

Nuntempe, necerteco ankoraŭ restas pri la "*reĝo de la sudo*", kiun mi identigas kun vengema kaj militema Islamo. Ĉu la ago koncerne lin en ĉi tiu verso jam plenumiĝis, aŭ ĉu ĝi estos plenumita antaŭ la rusa invado? La ruino de eŭropanoj pro la ukraina katastrofo povus esti la klarigo por la islamaj atakoj. Ĉar post kiam ruinigita, Eŭropo perdos sian prestiĝon, kaj ĝiaj naturaj malamikoĵ ĉesos timi ĝin. Jam vundebla pro siaj humanismaj valoroj kaj facila akcepto, ĝi estos eĉ pli vundebla post kiam ruinigita. Kaj malantaŭ Al-Kaida kaj Daesh, ĝenerala islama mobilizado povos kontraŭbatali sudan Eŭropon, nome, la Italion

de la Papo, la tre katolikajn Hispanion kaj Portugalion, same kiel Francion, "la plej aĝan filinon de la Eklezio", la celon de religia malamo.

La privilegioj de la elektitoj de Jesuo Kristo ankaŭ koncernas la juĝon donitan pri ĉio, kion la homaro nomas "progreso". Etimologie, la homaro nur progresas, sed ĉu ĝi progresas al bono aŭ malbono? Ĉu progreso estas tiel pozitiva, kiel oni asertas? La iluminita elektito povas klare diri, ke homoj progresas al nivelo de malmoraleco neniam antaŭe atingita. Sed kio pri la teknika progreso, de kiu ni en la Okcidento fariĝis tiel dependaj? Mi donos klarigojn, kiuj montras, ke ĉi tiu teknika progreso mortigas niajn okulojn, niajn orelojn, niajn korpojn kaj niajn mensojn.

Progreso mortigas niajn okulojn

Rigardi televidilon aŭ komputilan ekranon malpliigas la fizikan ekzercadon de la okulmuskoloj. La cerbo forlasas sian originan programadon tuj kiam ĝia fokuso estas anstataŭigita per korektaj lensoj fabrikataj de optikistoj. Progreso estas ankaŭ la publikigo de amasoj da libroj, romanoj, kies legado ankaŭ instigas la fiksadon de la rigardo, sed la danĝero estas malpli granda ol la komputila bildo ĉar male al televido, la libro estas preciza bildo dum televido kreas artefarite konstruitan malprecizan bildon en kompleta kontraŭo al la natura principo de la vivo. Nia cerbo kapablas adaptiĝi al la naturaj bildoj de la vivo nur kaj ĝi funkcias en tre alta rezolucio nature kondiĉe ke ĝi ne estas difektita kaj atakita de artefaritaj virtualaj bildoj. En la pasinteco, katodradia tuba televido estis aparte detrua por niaj okuloj; la tute malklara bildelsendo frenezigis niajn cerbojn ĉar ĝi vane provis fokusiĝi al akreco. Sed nevideblaj kaj multe pli danĝeraj estis la radioj projekciitaj de ĉi tiuj partiklaj pafiloj. Meze de paco, niaj okuloj estis bombarditaj de kugloj kiuj detruis niajn retinojn.

Progreso mortigas niajn orelojn

La naturaj sonoj de la vivo en la pasinteco tute ne estis agresemaj. La plej granda danĝero estis trovi sin en loko, kie okazis pulva eksplodo, kio estis la kazo por artileriistoj. Konsciaj pri la risko, ili sciis kiel protekti siajn orelojn. La kraŝo de fulmo ankaŭ kapablis surdigi homon, sed ĉi tiuj kazoj estis esceptaj. Kun la evoluo de elektro venis la epoko de elektroniko kaj la kapablo plifortigi la potencon de sono. Unue, oni uzis tubojn, kiuj multe varmiĝis kaj reproduktis la sonon kun natura kunpremo. Poste venis la tempo de la transistoro, tre malgranda kaj konsumanta malmulte da energio. Kaj radio, magnetofonoj, kaj poste videoregistriloj disvolviĝis laŭ tiel nomata "analogo" teknologio. Ĉi tio konservis planadon, kiu limigis la akiritan sondinamikon. Tamen, tre altaj potencoj reproduktitaj de potencaj laŭtparoliloj jam povis iom post iom surdigi personon eksponitan tro proksime al laŭtparolilo en diskotekoj aŭ publikaj dancoj. La tragedio okazis kun la ĝeneraligita disvastiĝo de cifereca teknologio, kiu havas la avantaĝon kaj malavantaĝon finfine reprodukti la precizan dinamikon de la registrita sono. Kion mi volas diri estas, ke elsendoj faritaj laŭ la cifereca principo konsistigas bruokanononon. La sono jam ne estas kunpremita kaj la dinamiko reproduktas la plej altajn pintojn de la sonspekto. En televidaj elsendoj, sonpintoj atakas niajn timpanojn, sen ke ni sentas la efikon. Ne temas pri ĝenerala potenco de la sono, sed pri pintoj kiuj atakas nian aŭdon, ĉar la sono jam ne estas kunpremita. Por pli bone kompreni kion mi diras, vi povas aŭskulti la sonon de

malnovaj filmoj kaj kompari ĝin kun la efikoj de modernaj ciferecaj sonoj. En malnovaj filmoj, la sono estis aŭdebla kaj regula, sed tio jam ne estas la kazo; kun ciferecaj, ni iras de apenaŭ aŭdebla flustro al akra punkto kiu atakas la orelon. Vida pruvo de tio kion mi diras troviĝas en la konstanta kresko de la uzo de aŭdaparatoj, vendataj je oraj aŭ platenaj prezoj, laŭ maljusta, avida kaj skandala maniero. Sed, kiel la trajno, la progreso antaŭeniras, kaj se vi ne prenas ĝin, vi restas sola sur la stacidomo. Konsciaj pri la problemo kaŭzita de aŭdiloj, specialistoj ŝanĝis la impedancan normon de la transduktilo. La interna bobena rezistanco-normo de 8 Omoj estis forlasita por la 32 Omoj normo, kiu reduktas la sonpotencon de la aŭdiloj. Tamen, la problemo estis nur parte la potenco, la vere agresema faktoro estante la senlima dinamiko.

Niaj okcidentaj socioj nun estas devigitaj recurir al elektronikaj aparatoj, ĉar eŭropaj ŝtatoj bazigis siajn naciajn servojn sur la uzo de la interreto, poŝtelefonoj aŭ komputiloj. Ĉi tiu elekto lasas okcidentajn homojn eksponitaj al vidaj kaj aŭdaj aparatoj por riĉigi specialistojn.

Progreso mortigas niajn korpojn

Urba laboro anstataŭigis kamparan laboron. La sidema naturo de laboroj antaŭenigas obezecon, ĉar korpoj jam ne ekzercas, trovante sin en fermitaj medioj aŭ sub klimatizilo, en malutilaj pozoj, sidante aŭ starante, ĉio el kio jam ne provizas al la homa korpo la fizikan ekzercadon en la libera aero, kiun la malnova vivmaniero ofertis al homoj. Krome, kondiĉe de tempolimoj, homoj neglektas la kvaliton de sia nutrado. La sandviĉo anstataŭigis la plenan manĝon. Ĝi estas englutata pli ol konsumata, kaj homa sano pagas la prezon. Progreso ankaŭ signifas urban koncentriĝon kaj la rezultan streĉan vivon. En urboj, ĉi tiu koncentriĝo estas akompanata de sensekureco, kaj fizikaj korpoj mem estas atakitaj. Paradokse, fizikaj korpoj ankaŭ estas viktimoj de la misuzo de ĉiuspecaj drogoj kreitaj de sciencaj laboratorioj. Ĉar en la Okcidento, la uzo de medikamentoj estas misuza: ni prenas unu drogon por dormi, alian por vekigi, kaj dumtage, tasoj da nigra kafo sinsekvas por trakti profesian streson. Progreso mortigas korpojn per la ŝanĝoj faritaj al manĝaĵoj. La industrio rafinas ilin kaj igas ilin malpli digesteblaj por la korpo. Plengrajna tritiko estas anstataŭigita per fajna faruno, kaj plena rizo perdas sian kovraĵon. Kemio venenas la teron, kies frukton konsumas la homo.

Progreso mortigas niajn mensojn

Malnova diraĵo diras: "Sana menso loĝas en sana korpo." Do kiel la menso povas esti sana se la korpo estas malpurigita kaj atakita, kiel mi ĵus menciis? Kiam la fizika korpo estas mistraktita, la homa menso jam ne funkcias ĝuste. La mensa influo de la amaskomunikiloj, kiuj invadas homajn pensojn, transformas ĝin en roboton, nekapablan pensi por si mem ĉar la amaskomunikiloj satigas ĝin per klarigoj. La maniero kiel moderna homo fariĝis sklavo de sia poŝtelefono aŭ komputilo estas ekzemplo de lia robotigo. Kaj jen denove, en ĉi tiu misuzo, li trovas streson kiu sorbas kaj detruas la kapablon pensi; tiel ke la homo prioritigas sian tujan bezonon kaj jam ne povas dediĉi tempon al meditado kaj reflektado pri la signifo, kiun li devas doni al sia vivo. Urĝeco prioritatas, kaj ĉio akceliĝas, inkluzive de la fluo de liaj vortoj. La homa menso vagas, moviĝante de unu situacio al alia, ĉiam haste, kaj mi devas atesti ĉi tie, ke mi ŝuldas mian

spiritan benon al mia serĉado de Dio, kiun favoris kunteksto de profesia senlaboreco. Ĉi tiu halto trudita de la situacio estis utila por mi en la plej alta grado. Sed la okcidenta vivo ne instigas senlaborecon, kaj tio estas logika, ĉar la urba vivo havas sian prezon, kaj la elspezoj pagendaj restas la samaj kiam oni estas senlabora, kiel en profesia agado. La valoroj defendataj de okcidentanoj estas en rekta kontraŭo al la valoroj instigitaj de Dio. Profesia sukceso estas por nekredantoj la celo atingebla por sukcesi en la vivo. Sed fokusiĝante nur sur ĉi tiu celo, homoj ignoras la oferton de eterna vivo, kiun Dio prezentas en Jesuo Kristo. Progreso puŝas al riĉiĝo, kaj la tipa modelo de ĉi tiu normo estas la usona. Ĝi nomiĝas "la usona revo" kaj ĝi konsistas el fari fortunon, kaj iuj sukcesis tiel bone en ĉi tiu "revo", ke ili sole posedas pli da riĉeco ol tutaj nacioj. Tia troo signalas la baldaŭan alvenon de granda dia juĝo. Ĉar ĉi tiuj monsumoj estas uzataj por igi homojn ĉiam pli sklavigitaj al konsumvaroj. Mono aĉetas ĉion: posedaĵojn, amon, kaj eĉ la morton de malamikoj.

Ni ankaŭ ŝuldas al la progreso tion, kion ni nomas la malsanoj de civilizo. Ili ĉiuj ŝuldiĝas al homaj inventoj, ĉar la homo fariĝis kapabla, per kemia scienco, komponi la molekulojn de novaj materialoj akiritaj el komponantoj derivitaj de nafto. Plastoj naskiĝis kaj inundis la civilizitan vivon. La malsanoj de civilizo estas insidaj kaj longe ignorataj. Ĉar ilia malutileco aperas nur post longa periodo de eksponiĝo. Tiel, post la lasta mondmilito, hejmaj iloj mulditaj el la tre ŝatata fandita aluminio estis la kaŭzo de multaj specoj de kancero. La samo validas por la misuzo de asbesto, kaj tiuj, kiuj fabrikis ĝin, la dungitoj, estis la unuaj, kiuj pagis la altan prezon. Tio ankaŭ validas por eksponiĝo al plumbo, kiu kaŭzas la malsanon de plumbveneniĝo. Nia kreinto ne donis al ni la molekulojn de ĉi tiuj malutilaj materialoj. Kaj hodiaŭ ni estas devigitaj rekoni, ke la solaj sanaj materialoj estas ligno, ŝtono, terakoto, kaj eĉ ŝtalo, kiun la homo faris senrusta.

En la pasinteco, antaŭ la teknologia disvolviĝo, malriĉeco mortigis multajn homojn pro manko de nutraĵo, trolaboro kaj laceco, aŭ pro manko de hejtado kaj eksponiĝo al troa humideco. Sed ĉi tiuj kaŭzoj kaŭzis rapidan morton. La disvolviĝo de teknologio anstataŭigis ĉi tiujn kaŭzojn per malrapidaj kaj progresemaĵoj malsanoj, kiuj estas nerimarkeblaj baldaŭ. Sed post kelkaj generacioj, ili alprenis kronikan formon, kiun individuoj heredas. La homa genaro estas do, por multaj homoj, atakita, transformita kaj misformita. Infanoj naskiĝas pli kaj pli frue kun vidmalsanoj kaj devas porti okulvitrojn, kaj tio estas denove progreso. Infanoj, kiuj naskiĝas, heredas la difektojn de siaj gepatroj kaj jam ne rajtas je la perfekta sano, al kiu senkulpaj homoj rajtis antaŭ la modifoj alportitaj de la homa scienco. Paradoxse, la civilizo suferas la malsanojn de siaj trooj en asepsa prizorgo. Purigaj produktoj, kiuj supozeble protektas, kaŭzas malrapidajn malsanojn, pro siaj odoroj kaj sia artefarita kemia konsisto, kiu estas neeltenebla por la ĉeloj de la homa korpo. La ĉeloj de nia haŭto estas nature protektataj kaj konservitaj per la natura fenomeno, kiu tenas ĝin lubrikita. Kaj ĉi tiu natura lubrikado estas esenca por ke ĝi restu fleksebla. Sed urba akvo estas ŝarĝita per nitratoj kaj agresemaj kalkŝtonaj restaĵoj. Dio ne donis al la homo ĉi tiujn produktojn, kiujn oni ne trovas en montaj fontoj. Akvo estas viktimo de la malsanoj de civilizo kaj nia homa korpo konsistas el 75% da akvo; tio montras kiom grava, progresinta kaj nemaligebla estas la malbono, kiu atakas homojn! La

akvo, kiu supozeble donas vivon, estas venenigita je la nivelo de siaj subteraj grundakvaj niveloj kaj ĝiajn venenojn produktis la homo, ne Dio.

Komparu kaj komprenu kion la homaro perdis. Antaŭ la civilizo kaj la urba vivo, ĉiu kontentigis sian bezonon pri akvo per akiro de ĝi senpage fosante puton sur sia posedaĵo. Hodiaŭ, akvo estas pagenda, kaj je ĉiam pli alta prezo, dum ĝia kvalito malboniĝas tage. En la kampara vivo, la kultivita tero nutris lokajn familiojn, ankoraŭ senpage. Hodiaŭ, industrie prilaboritaj, kemie traktataj nutraĵoj estas vendataj je ĉiam pli altaj prezoj, pro la amasiĝo de perantoj, kiuj enigis sin en la merkaton inter produktanto kaj konsumanto. Ĉi tiuj perantoj stokas la nutraĵon, pri kiu ili spekulas, ĉar ili tenas ĝin atendante ricevi la plej bonan prezon. Ĉi tiuj du ekzemploj montras kiel la civilizo fortranĉis la homaron de ĝiaj teraj radikoj. La simpla kaj natura vivo organizita en kontakto kun la naturo, kreita de Dio, estis forlasita de la homo, kiu mem, en ĉi tiu procezo, forlasis sian ligon kun Dio, lia kreinto, kies vorto estas nemalhavebla spirita nutraĵo por konstrui kaj subteni la vivon. Lia rezulto estas tial fatala, li faris la elekton morti.

Nazioj! Aŭ Novaj Romanoj?

Inter la nunaj postvivantoj, veraj ĉeestintoj de la Dua Mondmilito fariĝis maloftaj. Kaj mi mem naskiĝis ĉe la fino de tiu milito, kaj tial mi ne havas vivantan memoron pri ĝi. Tamen, la Spirito de Dio donis al mi intereson pri la lecionoj de la historio, konsiderante la profetan ministerion, kiun mi plenumas por li kaj liaj elektitoj ekde 1980. Krom profesiaj historiistoj, kiu povas diri hodiaŭ, kio estis Naziismo? Junuloj havas pri ĉi tiu temo nur tion, kion la publika onidiro longe kaj konstante memorigis al ili: Naziismo estas la malamo al la judoj, kiujn ili volis ekstermi de la tero. Kion la judoj nomas la "Holokaŭsto". Sed ĉi tiu difino estas malproksima de kompleta, eĉ se ĝi estas pravigita. Ĉar la kontraŭjuda nazia ideologio naskiĝis en la menso de Adolf Hitler kaj tio estis ĝia aparteco en la 1930-aj jaroj fine de la 20-a ^jarcento. Unue, ni devas konsideri, ke la juda popolo estis malbenita de Dio kaj la Biblio konfirmas tion, kiel Paŭlo diras en Gal. 3:10: "*Ĉar ĉiuj, kiuj sekvas la farojn de la leĝo, estas sub malbeno; ĉar estas skribite: Malbenita estas ĉiu, kiu ne observas ĉion skribitan en la libro de la leĝo, por plenumi ĝin.*" Paŭlo tiel kondamnas tiujn, kiuj estas tiel ligitaj al la faroj de la leĝo, ke ili rifuzas fidon al Kristo. Tial, en la horo de rifuzo, ili publike kriis: "*Lia sango estu sur ni kaj sur niaj infanoj!*" laŭ Mat. 27:25. Ĉu do estas mirinde, ke Dio kredas ilin laŭvorte, por doni severan lecionon al la lastaj generacioj de la homaro? Ĉar ĉi tiu nazia penso kaj malamo kontraŭ la judoj estis inspirita de Dio en Hitler, same kiel li vokis la filiŝtojn kontraŭ Izrael en la tempo de la Juĝistoj, la reĝon Nebukadnecar en 605, 597 kaj 586, same kiel la romanojn en la jaro 70. La puno de nekredantaj kaj ribelemaj judoj estas dia prerogativo kaj neniuj homa potenco povas malhelpi ĝin, kiam Dio plenumis ĝin. Ne gravas, kiajn homajn instrumentojn li konfidis al ĉi tiu rolo de justeco, ĉar kion ni devas memori en ĉi tiuj punoj estas la apliko de la justa juĝo de Dio. En la ekzemploj, kiujn mi ĵus

prezentis, ni jam povas establi ligon inter la naziismo de Hitler kaj la trupoj de la romia imperiismo, ĉar la historio atestas, ke en sia tempo, ambaŭ frapis la judojn.

La simileco ne finiĝas tie. En ambaŭ ĉi tiuj germanaj kaj usonaj unuoj, ni trovas la simblon imperian emblemon reprezentitan de la "aglo". Ambaŭ havis la projekton devigi, per forto, la aliajn popolojn de la tero adopti iliajn regulojn kaj vivnormojn. Kaj je ĉi tiu nivelo de komparo, ni povas aldoni al ĉi tiuj du unuoj, la imperian respublikanan reĝimon de Napoleono la 1-a ' kiun Francio trudis per sango al la eŭropaj popoloj. Kaj ne senkaŭze Adolf Hitler admiris ĝin. Ĉiuj ĉi tiuj imperiaj reĝimoj trudis siajn leĝojn kaj sian forton ĉar ili estis profunde konvinkitaj, ke ili tenas la normon de la ideala homa socio. Kaj jen kie kuŝas la vera bazo de la "nazia" penso. Ĉi tio, ĝis la punkto difini per rasaj terminoj, la normon de la perfekta homo: por Hitler li estis arja, devis esti blonda, kun bluaj okuloj, kaj la formo de lia kranio ankaŭ estis establita de naziaj sciencistoj. Ĉi tiu normo do jam difinis por Hitler, " **superan kaston, superan rason** ", laŭ la vortoj de V. Putin; vortoj per kiuj li difinas la nunan okcidentan socion, en la mesaĝo adresita al la rusaj oligarkoj establitaj en la Okcidento. Longe apartigita de ĉi tiu okcidenta socio, V. Putin observis kaj juĝis ĝin per kritika okulo, kiu mankas al eŭropanoj. Mi notas sur la amaskomunikilaj platformoj la pruvon mem de tio, kion V. Putin kondamnas: fieron, arogantecon, malestimon, kaj ĉefe danĝeran kaj kulpan nescion rilate al la homoj, kiuj estos viktimoj de homoj, kiuj trompis ilin, volante trankviligi ilin pri rusaj minacoj. Ĉar balotenketo malkaŝas, ke 72% de la francoj timas kaj serioze prenas la rusajn nukleajn minacojn kaj la sekvojn de Tria Mondmilito. Kontraste al 72% de ordinara homoj, generaloj, specialigitaj ĵurnalistoj, atestas, ke ili dubas pri ĉi tiuj eblecoj. Ĉi tiu situacio ripetas tiun de 1914 kaj 1939, tempojn, kiam militestroj, memfidaj je sia potenco, ekipaĵo kaj efikeco, pensis, ke ili povus venki Germanion post kelkaj tagoj aŭ semajnoj. Kaj la historio konfirmas, kiom ili eraris supertaksinte sian forton kaj, ĉefe, subtaksinte tiun de la malamiko; tio estas, kion ili faras denove en 2022 rilate al Rusio.

Denove, aktualaj eventoj pruvas kiomgrade fiereco povas blindigi homan inteligentecon kaj komprenon. Kaj ĉar la nazioj kaj la romanoj dividis la samajn ideojn kaj kondutojn, ni povas konsideri la arogantan kaj konkerantan Okcidenton kiel novan formon de historia " **romia** " imperiismo. Sed sub ĉi tiu bildo, la usona popolo de Usono havas principe dominan rolon. Ĉar la nova Eŭropo de la Eŭropa Unio estis konstruita sur ilia bildo. Kaj Usono jam delonge ne kaŝis siajn ambiciojn kaj sian planon regi la mondon. Ĝia venko en la Dua Mondmilito levis ĝin super ĉiuj popoloj. La Dua Mondmilito permesis al usonanoj rimarki kiom potencaj ili estis. Kaj komence, Usono deplojis siajn batalantojn, la soldatojn, por certigi sian influon en aziaj landoj, poste en la Oriento, sinsekve en Irako kaj Afganio. Potenca en la aero, sur la maro kaj surtere, ĝi tamen suferis malsukcesojn kaj fine retiriĝis. Sed de tiam, aliaj nacioj, plej laste Ĉinio, kreskis en graveco kaj konkurenco kun ĝi. Rusio, la longe malamata malamiko, ankaŭ leviĝis post sia falo kaj tiel ankaŭ eniris konkurencon kun ĝi. Usona dominado estas, antaŭ ĉio, ekonomia; Ĝi interesiĝas nur pri la merkato kaj la profitoj, kiujn ĝi povas alporti. Ĝi ne armee invadas iun ajn landon por koloniigi kaj ekloĝi tie. Kaj ĝuste ĉi tiu paca konduto igis popolojn ne rimarki la danĝeron, kiun ĝi

reprezentis kaj ankoraŭ reprezentas por ili. Ĉar kiel la antikva konkeranta imperia Romo, ĝi tiras la popolojn de NATO en sian militon kontraŭ sia hereda malamiko, Rusio. Sed kial ĝi fariĝis ĝia malamiko? Pro iliaj diametre kontraŭaj ekonomiaj konceptoj. Kapitalismo, kiu riĉigas la homon per sia ekspluatado, por Usono, kaj komunismo, kiu malpermesas ĉi tiun praktikon, por sovetstila Rusio. Ekde la soveta epoko, Rusio jam ne estas oficiale komunista, sed ĝia nacia regado konservis aspektojn de ĝi.

Por kompreni la kaŭzon de la armita engaĝiĝo de Rusio kontraŭ Ukrainio, ni devas rimarki ĉion, kion NATO eldevigis de Rusio ekde la divido de Jalto. Kun la tempo, la limo inter Okcidento kaj Oriento, kiu trairis Berlinon, estis preskaŭ finiĝonta je la nivelo de Belorusio kaj Rusio. Rusio akceptis, ke Orienta Germanio, Pollando, la Baltaj Ŝtatoj, Ĉeĥio, Slovakio, Rumanio kaj eĉ Ukrainio restu sendependaj kaj ne aliĝu al la NATO-tendaro. Evidente, en la Okcidento, ĉi tiu timo pri NATO estas miskomprenata, ĉar ĝia socio estas konsiderata ideala modelo. La Okcidento ne povas montri objektivecon, kaj ĝi ne kapablas sanan memkritikon. La komparo kun la respublikana kaj imperia romia socio helpas nin kompreni, kion ni spertas en la Okcidento. La romia popolo sendis siajn legiojn, kiuj, per la superforta forto de siaj armeoj, trudis submetiĝon al popoloj, kiuj antaŭe estis liberaj kaj sendependaj. En la 77 jaroj ekde la divido de Jalto, Usono kaj ĝiaj eŭropaj aliancanoj uzis la saman militan premon por akiri potencon kaj influon tra la tuta mondo. Malantaŭ siaj propraj limoj, Putin rimarkis ĉi tiujn faktojn kaj kondamnis tion, kion li konsideras nova historia aspekto de la germana nazia modelo. La naziaj "SS" brigadoj estis tre similaj al la legioj de Romo, kaj de tiam, al la armeoj de usonaj GI-oj. Fera disciplino estis la forto de ĉiuj. En la kazo de la romiaj legioj, tiuj, kiuj kondukis kiel malkuraĝuloj dum batalo, estis senkompatate ĵetitaj en la malplenen de grandaj altoj. V. Putin lernis el la historio la elektojn faritajn de Pollando kaj Francio kunlabori kun Nazia Germanio antaŭ la germana malvenko en 1945. Li ankaŭ ne forgesis kiel Ukrainio batalis kontraŭ Rusio kune kun la germanaj armeoj.

Do kian formon prenis tiu ĉi novnazia romia imperia konduto? Ni trovas ĝin en eŭropaj koloniaj konkeroj, precipe la anglaj. Francio faris la samon kiam ĝi koloniigis Nordan kaj Centran Afrikon, same kiel la aziajn landojn Kamboĝo kaj Vjetnamio; ĉiuj konkeritaj per armila forto, kiel faris la romianoj.

9-a de majo 1945, 9-a de majo 1950, kaj 9-a de majo 2022

Ĉi tiu dato, la 9-a de majo 2022, verŝajne markos nian teran historion. Unue, mi rimarkas, ke ĉi tiu dato memorigas la 77-^{an datrevenon} de la dispremado de la germanaj nazioj fare de Rusio. Tamen, ĉi tiu memorfesto okazos en kunteksto, kie Rusio denove partoprenis en milita operacio celanta denaziigi Ukrainion ĉi-foje. Sed V. Putin ĵus malkovris, per la subteno donita al Ukrainio, ke la Eŭropa Unio poziciigas sin kontraŭ li en ĉi tiu konflikto. Li do rajtas konsideri, ke ankaŭ ĉi tiu EU konsistigas nazian aferon. Ĉu li eraras en ĉi tiu juĝo? Por respondi ĉi tiun demandon, ni devas adopti vere objektivan vidpunkton, sen antaŭjuĝo. Kio ne

faciligas la komprenon estas, ke Eŭropo kaj Ukrainio ne publike kaj malkaŝe asertas nazian ideologion kiel faris la germanaj hitleraj nazioj. Male, la okcidenta tendaro konstante kondamnis ĉi tiun germanan naciisman nazismon kaj, ĝis nia tempo, kondamnis la genocidon de la judoj. Kio pri Ukrainio? La libereco, kiun ĝi atingis en 1995, favoris la formiĝon de la grupoj trovitaj en ĉi tiu kunveno, kaj inter ĉi tiuj grupoj estas la mem-proklamita nov-nazia grupo de la Azov-Bataliono. Ukrainio ne estas tute nazia, sed grupo, kiu admiras la nazian penson, estas oficiale reprezentita tie, kaj komence, ĉi tiu mem-proklamita nazia ĉeesto damaĝis la ukrainan aferon en ĝiaj rilatoj kun Eŭropo. En 2014, la ukraina afero renversis la popole elektitan por-rusan prezidenton kun la helpo de la nazia grupo. Kurioze, ĉi tiu brutala kaj nelegitima renverso estis poste subtenata de la Eŭropa Komisiono, kaj la nacioj de Eŭropo aprobis ĉi tiun nacian puĉon. Kiel en ĉiu revolucio, tiu de Ukrainio havas subtenantojn kaj kontraŭulojn: katolikaj ukrainoj de pola deveno kaj tiuj de rusa deveno kontraŭas la por-rusajn ukrainojn de la renversita tendaro. Ĉi-lastaj retiriĝas al Donbaso, kie komenciĝas la milito, por rezisti la alian tendaron, deciditaj ne plu resti en la rusa alianco. Post ok jaroj da seninterrompa milito kontraŭ la por-rusoj de Donbaso, la juna prezidanto esprimas sian deziron aliĝi al la eŭropa tendaro kaj sian militistan defendon de la NATO-traktato. En la rusa tendaro, ĉi tiu deklaro estas ricevita kiel divorca letero. Kaj la disiĝo metas, kun libera Ukrainio, la reprezentadon de NATO-fortoj en la proksimecon de Rusio, tio estas, je la nivelo de Donbaso. Kun la malaperanta sekureca aerkluzo, kiu Ukrainio estis por Rusio, Rusio sentas sin en danĝero; la sekva celo de NATO-konkeroj ĉi-foje estos Rusio mem. V. Putin tiam reagis, preta fari ĉion por malhelpi Ukrainion aliĝi al NATO, kaj la sola eblo restanta al li estis armita konfrontiĝo.

Mi nun revenas al ĉi tiu grupiĝo de Eŭropo kun Ukrainio, defendata interalie de mem-proklamita nazia grupo. Estas malfacile por Putin ne rimarki asimiliĝon de ideologio en ĉi tiu grupiĝo. Jen kie la detaloj de la rakonto akiras sian plenan gravecon. En 1944, post la germana malvenko, granda nombro da militkrimuloj el Nazia Germanio profitis de la helpo de la sanorganizo Ruĝa Kruco por esti elfiltritaj el Germanio kaj trovi rifuĝon en Sudameriko, Ĉilio kaj Argentino. La Ruĝa Kruco estis pure katolika organizaĵo metita je la servo de la Papo de la tempo. La germanaj nazioj estis ĉiuj piaj katolikoj lojalaj al la eklezio de la Papo kaj organizitaj laŭ la normo de la romkatolikaj jezuitoj. En la Eŭropo, kiu rekonstruis sin post 1945, nazioj transprenis politikajn poziciojn, kaj jam en 1944, Usono bonvenigis la brilajn mensojn de la germanaj nazioj. Do ĉu naziismo vere mortis en 1945? Ĉu ĝi, male, ne profitis de la povo de Usono leviĝi el siaj cindroj kiel "fenikso", la nomo de usona urbo? Mi kredas, ke miaj demandoj estas fakte jesaj respondoj. Sed tiel longe kiel ĝi subtenas la aferon de la judoj, neniu identigos ĝin kiel tian.

Okazis, ke la dato de la 9-a de majo 1950 fariĝis la dato de la festo de la kreado de Eŭropo post la deklaro de Robert Schuman, kiu decidis unuigi la produktadon de ŝtalo kaj karbo en komuna alianco. Ĉi tiu decido estis konservita kiel la dato de la fondo de la organizo de Eŭropo en 1985 en kunveno okazinta en Milano. Nomo malfacile forgesebla, ĉar tie estis promulgitaj la traktatoj de Konstantino la 1-a la Granda en 313, tiu, kiu donas pacon kaj religian liberecon,

kaj en 321, tiu, kiu ordonas la adopton de la unua tago kaj la rezignon de la sepa, sanktigita de Dio.

Ĉi tiu dato de la 9-a de majo portas valoron por ambaŭ eble kontraŭstarantaj tendaroj. Kio okazos en ĉi tiu tre aparta dato? Oficiala militdeklaro adresita al NATO aŭ pli modeste al EU? Mi antaŭĝojas aŭdi la respondojn en la novaĵoj. Sed logike, la papa romkatolika Eŭropo devus esti aparte maltrankvila, estante, en Dan. 11:40, la " *reĝo* " atakita sinsekve de la " *reĝo de la sudo* " kaj la " *reĝo de la nordo* ". Jam la rusa gvidanto povus montri al sia popolo la landojn, kiuj, pro sia aliĝo al la afero de Ukrainio, kiun li nomas "nazia", kaj sia partopreno en la detruo de la rusaj armeoj donante al li iliajn armilojn, estas destinitaj esti punitaj kaj trafitaj de lia kolero.

La legitimeco de la du kontraŭstarantaj landoj ne estas la ĉefa kaŭzo de la daŭranta konflikto. La vera kaŭzo ne estas rimarkata de amaskomunikilaj observantoj kaj politikistoj, ĉar ĝi estas spirita: Ukrainio troviĝas sur la linio, kie la katolika kredo, okcidente, kaj la ortodoksa kredo, oriente, kontraŭas unu la alian. Por Dio, Ukrainio estas nur la subteno de preteksto por disputo, kies finfina celo estas frapi katolikan Eŭropon kaj detrui ortodoksan Rusion. Tra la historio, Ukrainio troviĝis sub pola dominado, poste sub rusa dominado, tiel ke ĝi konstante estis ŝirita inter la du tendaroj. En la historio de Izrael dum la tempo de juĝisto Samson, enigmo proponita de Samson al la Filiŝtoj estis ĉe la origino de la milito, per kiu Dio forpelis ilin el la hebrea lando.

En la Biblio, en la libro de Daniel, Dio malkaŝas al siaj servistoj sian kondamnon de la romkatolika kredo, sed li ankaŭ malkaŝas en Jeĥezkel 38-39 sian planon uzi Rusion, nomitan sub la nomo " *Gog* ", por frapi Izraelon, "la *plej belan el la landoj* ", laŭ Dan 11:41, kaj ĉi tiu profetaĵo plenumiĝas " *je la tempo de la fino* " (v. 40), kiam Rusio pretendas esti lia ortodoksa kristanismo, ve por li, same malbenita kiel la papa Romo, de kiu li heredis la semajnan ripozon de la unua tago establita de Konstantino la 1-a^{la} Granda. Denove, Dio apartigis la katolikajn kaj ortodoksajn elektojn por alfronti ilin unu kun la alia je la tempo de la lasta averta puno, kiu venas puni la malestimon donitan al lia sankta Ŝabato de la sepa tago. Ĝi estas profetita sub la simbola bildo de la " *sesa trumpeto* " en Apokalipso **9:13** ĝis 21.

La fina tempo

Tiu ĉi esprimo alprenas grandan signifon por la lastaj servistoj de Jesuo. Tiam, profetaĵo klarigas ilin pri la profetita plano de Dio, kaj ili profitas de historia progreso por pli bone interpreti la signifon de la spertitaj eventoj. Sciante, ke la spertoj de la malnova kaj nova interligoj estis konstruitaj simile, ŝajnas logike al mi konsideri, ke "la tempo de la fino" de la malnova interligo komenciĝis per la puno de la tri sinsekvaj deportadoj al Babilono; tio estas, en -605, en -597, kaj en -586. Poste, la historio de la juda popolo daŭris dum pli ol ses

jarcentoj prepare al la bonvenigo rezervita por la Mesio anoncita de Daniel 9:24 ĝis 27.

Por la nova alianco, " *la tempo de la fino* " do komenciĝas en 1914 per la Unua Mondmilito, kiu finiĝis en 1918, estis sekvata de la Dua en 1939, kaj oficiale finiĝis siavice la 8-an aŭ 9-an de majo 1945.

En ĉi tiu dato 1914, la celo de la kolero de Dio estas klare identigita kiel Okcidenta Eŭropo. Ĉar la Unua Mondmilito eksplodas sur ĝia grundo. La malbenita frukto de la romkatolikismo estas ĉe la radiko de la fiereco de la eŭropaj kortegoj kaj tial de la konduto de la germana imperiestro Vilhelmo la 2-a. Atenco estas ĉe la origino de ĉeno de reagoj de la koncernaj nacioj. Kaj en ĉi tiu tempo, la du nacioj, Francio kaj Germanio, kiuj alfrontas unu la alian, ambaŭ favoras la romkatolikan kredon; Okcidenta Eŭropo estas, super ĉiuj aliaj kontinentoj, la sidejo de ĝia papa reprezentanto situanta en Italio, en la Vatikanurbo. Venkita la 11-an de novembro 1918, de Francio kaj ĝiaj anglaj kaj usonaj aliancanoj, Germanio volas sian venĝon. Kaj en 1939, potence armita, ĝi revivigas la konflikton per agoj ne subtenataj de Francio kaj ĝiaj aliancanoj, kiuj deklaras militon kontraŭ ĝi. La supereco de germana ekipaĵo trenus la konflikton ĝis 1944, kiam la sorto de Germanio ŝanĝiĝis. Rusio kaj la usonanoj konkeris Berlinon, kie Adolf Hitler, la "Führer", sinmortigis. Venkita ekde la komenco de la konflikto, Francio akceptis la reĝimon de kunlaboro kun Nazia Germanio kaj partoprenis en la ekstermado de la judoj. Tio estus kritikita. Sed rifuĝinte en Anglio, Generalo de Gaulle reprezentis la alian flankon de Francio; tiun, kiu rifuzis rezignacii sin al malvenko kaj volis daŭrigi la batalon. Tamen, ĉi tiu Dua Mondmilito donis mortigan baton al lia aŭtoritato. Koloniisma Francio perdis sian tutan prestiĝon inter la koloniigitaj popoloj. Tiel, unu post la alia, la aziaj, afrikaj kaj magrebaj kolonioj ekprotestus, kaj kelkaj liberigus sin per armila forto. Francio jam ne plu estis timata; oni povis batali kontraŭ ĝi kaj venki. Ĉi tiu konsekvenco de la Dua Mondmilito estas ĉe la origino de la agresemo de la " *reĝo de la sudo* " citita en Dan. 11:40. La Biblio ne citas aliloke, por ĉi tiu kunteksto de la " *tempo de la fino* " ĉi tiun nomon " *reĝo de la sudo* ", sed ĉar la " *sudo* " estas samtempe tiu de Eŭropo kaj Israelo, la afrika kontinento estas videble indikita. La papa " *reĝo* " de verso 36 estante religia reĝo, katolikismo, la " *reĝo de la sudo* " estas ankaŭ, kaj ĝi indikas Islamon; religion de la nordafrikaj landoj koloniigitaj de Francio.

Daniel 11:40: La Preparo por la Tria Mondmilito

Nova kompreno pri ĉi tiu temo instigas min korekti miajn ĝis nun prezentitajn interpretojn.

Verso 40: " *Kaj en la tempo de la fino atakos lin la reĝo de la sudo, kaj venos kontraŭ lin la reĝo de la nordo kiel ventego, kun ĉaroj kaj rajdistoj, kaj kun multaj ŝipoj; kaj li venos en la landon, kaj inundos kiel torento, kaj inundos .*"

En la " *tempo de la fino* ", en 1945, la Dua Mondmilito finiĝis, Nazia Germanio estis venkita, kaj la du venkintaj tendaroj, rusa kaj usona, dividis

Eŭropon inter si laŭ la Berlina linio. Rusa subteno permesis al Francio esti sur la flanko de la venkintoj. La interkonsento estis subskribita en Jalto en rusa Krimeo. Ekde tiu dato, vundita Eŭropo estis dividita en du tendarojn malkaŝe malamikajn unu al la alia. La ekonomio estis en risko: usona kapitalismo kontraŭ rusa komunismo, kaj eŭropaj landoj estis metitaj sub unu aŭ la alian el ĉi tiuj du ekonomiaj kaj politikaj konceptoj. Sed ankaŭ religio estis en risko: usona protestantismo kaj katolikismo kontraŭ rusa ortodokseco. Tiam, dispremitaj portempe de Germanio, la koloniaj landoj, inkluzive de Francio, perdis sian prestiĝon, kaj la koloniigitaj landoj ribelis unu post la alia. Por ripari la suferojn eltenitajn de la judoj, Usono, kiu havas grandan nombron da ili en sia lando, organizas per voĉdono la revenon de la judoj al ilia historia grundo, kiu post ilia foriro fariĝis Palestino. Eŭropo estas en paco, aŭ preskaŭ, sed milito nun kontraŭstarigas la judan ŝtaton al la palestinanoj. Estas en ĉi tiu momento en la historio, ke " *la reĝo de la sudo* " de ĉi tiu verso aperas. La profetitaj kolizioj kontraŭ la kristana Okcidento unue prenos la formon de la aviadilkaperado de okcidentaj turismaj aviadiloj. Palestino, de islama religio, batalas per piratado, atakante la okcidentan turisman komercon. Ĉi tiuj kolizioj poste estos plilongigitaj per la luktoj de la koloniigitaj Naciaj Liberigaj Frontoj; Hinduĉinio, Afriko, kaj precipe la Magrebo de "islama" religio, kio faras ĝin partnero de la tendaro de la " *reĝo de la sudo* ". Ĉi tiu kolizio precipe koncernas Francion, kiu ne kapablis efike solvi sian rilaton kun Islamo. Sed per la Interkonsentoj de Evian, ĝi preparis novajn rilatproblemojn por poste, antaŭenigante la disvolviĝon de ĉi tiu religio sur sia eŭropa teritorio. Ĝia sekulara pozicio malhelpis ĝin kompreni la danĝeron, kiun Islamo prezentas al kristana lando, eĉ en sia sekulara agnostika formo.

La Spirito resumas la ĉefajn fazojn de la Tria Mondmilito, ĉar la populara diraĵo "neniam du sen tri" estas ankaŭ principo aplikita de Dio, unue, rilate al la judoj, en -605, en -597, kaj en -586, la datoj de la tri sinsekvaj deportadoj de la popolo al Babilono. Por Dio, la punoj pro la pekoj de la malnova kaj la nova interligo devas esti la samaj kaj la organizado de ĉi tiuj punoj, identa. Ekde verso 36, la Spirito celas la romian papan enton, jam kondamnitan en ĉapitroj 7 kaj 8, ĉefe. La celo de lia kolero kaj la cititaj atakoj estas do Italio, kie la papeco havas sian Vatikanan Ŝtaton. En Apokalipso 18:24, Dio deklaras pri ĝi: " *kaj ĉar en ŝi troviĝis la sango de profetoj kaj sanktuloj kaj de ĉiuj mortigitoj sur la tero.* " Tial ĝi okupas la ĉefan lokon dum la puno. Kvankam ĝi celas la eŭropan katolikan religion, oni devas konsideri, ke la profetaĵo estas donita al la judoj; kiu estis Daniel mem. Tio estas des pli vera, ĉar en ĉi tiu fina puno ankaŭ la restarigita juda ŝtato estas koncerna. Tiel, la detaloj " *suda kaj norda* " devas esti identigitaj el ĉi tiu juda ŝtato. Kaj kiun ni trovas en la sudo de Israelo? Arabio kaj Mekko, la devenloko de la apero de Islamo. Kiun ni trovas en la nordo de Israelo? La grandega teritorio de la rusa lando. Ĉi tiuj datumoj permesis al ni identigi la tri " *reĝojn* " prezentitajn en ĉi tiu verso. Kaj la Spirito identigas ilin per iliaj religiaj identecoj: laŭ ordo de prezento, romkatolikismo, araba islamismo kaj rusa ortodokseco. Ĉi tiu verso 40 prezentas resumon de la agoj, kiuj kondukis al la plenumo de ĉi tiu Tria Mondmilito, aŭ " *sesa trumpeto* " de Apokalipso 9:13 ĝis... 21. La frotado inter Okcidento kaj la venĝema militisto Islamo ne ĉesis, sed ekde

la 24-a de februaro 2022, komenco de la agresoj faritaj de Rusio komenciĝis per ĝia interveno kontraŭ Ukrainio.

La unua interveno de 2014 transdonas gravan mesaĝon, ĉar komence Rusio aneksis Krimeon; ago kiu rilatas al la Traktato de Jalto, mistraktita post 1945 de la uson-dominata okcidenta tendaro. La sinsekvaj antaŭeniroj de NATO direkte al rusa teritorio estas la kaŭzoj de la eniro de Rusio en la militon, ĉar ĝi sentis sin ĉiam pli minacata de ĉi tiu konkeranta NATO. La soifo de Usono por potenco, rivelita en Apok. 13:11-18, ne pruvas, ke ĝi eraras. Ĉe la divido de Jalto, Rusio prenis sub sian regadon Pollandon kaj la katolikajn ukrainojn de la Okcidento, kiuj batalis apud la nazi-germanaj armeoj. Ĉi tiuj du landoj estis tiel ekspluatitaj de Rusio kaj senigitaj je vera aŭtonomeco. Ili konservis malamon kaj indignon kiel rezulto. Tial Pollando, liberigita de ĉi tiu kuratoreco per la falo de Sovetunio, tuj volis aliĝi al la NATO-tendaro, metante sin sub usonan protekton. Aliĝinte al NATO, ĝia konduto instigis Ukrainion voli fari la samon. Sed Rusio ne povis akcepti, ke ĝia teritorio fariĝus rekta limo kun NATO.

En verso 40, la profetaĵo parolas pri la momento kiam " *la reĝo de la nordo* ", la ortodoksa Rusio, malkaŝe atakos eŭropajn landojn; tio estos la sekvo de la unuanimaj, aŭ preskaŭ unuanimaj, sankcioj faritaj de la gvidantoj de Eŭropo kaj ĝiaj naciaj gvidantoj. Kaj oni devas konsideri, ke Eŭropo estis konstruita sur la traktatoj de "Romo", tiel ke la nacioj de EU dividas la romkatolikan kulpon kun la rompapa reĝimo. Tiel ke ĉiu atako kontraŭ Eŭropo estas ankaŭ atako kontraŭ la itala kaj romkatolika kredo. Rusa agreso kontraŭ Eŭropo estas ankoraŭ antaŭ ni, sed ĝi ne estas tre malproksima, ĉar la liverado de potencaj armiloj al la ukrainoj mortigas rusajn soldatojn kaj detruas iliajn armilojn, do, eĉ se ĝi suferas provizoran militan malsukceson, Rusio, minacata de ruino, baldaŭ atakos rekte la provizantojn. Nur tiam plenumiĝos la dua parto de la verso: " *Kaj la reĝo de la nordo venos sur lin kiel ventego, kun ĉaroj kaj rajdantoj, kaj kun multaj ŝipoj; li antaŭeniros enlanden, kaj disvastiĝos kiel torento, kaj inundos .* " Rusio tiam lanĉos grandan rekonkeron, kiu koncernas Israelon kaj Egiptujon.

Verso 41: " *Li eniros en la belegan landon , kaj multaj falos; sed Edom kaj Moab kaj la ĉefoj de la Amonidoj saviĝos el lia mano. "* "

Post elvokado de sia agreso kontraŭ Okcidenta Eŭropo, la Spirito anoncas rusan intervenon kontraŭ Israelo, " *la plej bela el la landoj* ". La alianco de la usonanoj kun la judoj pravigas la logikon de ĉi tiu agreso. Pridubante ilian aliancon kun la Okcidento kaj Israelo, " *Edom, Moab kaj la ĉefo de la Amonidoj* ", kiuj reprezentas la nunan Jordanion, la islaman najbaron de Israelo, estas ŝparitaj de la rusoj.

Verso 42: " *Li etendos sian manon kontraŭ la landojn, kaj la lando Egipta ne saviĝos. "* "

Trovi " *Egiptujon* " invaditan de Rusujo kongruas kun la alianco, kiun ĝi faris kun Israelo en 1979. Ĉi tiun oportunisman elekton sugestas la fakto, ke Dio atribuas al ĝi provon " *eskapi* ", per aliĝo al ilia tendaro, la kolero de la tiamaj dominaj okcidentaj potencoj.

Verso 43: " *Li regos la trezorojn de oro kaj arĝento, kaj ĉiujn altvaloraĵojn de Egiptujo; Libianoj kaj Etiopoj lin sekvos .* "

Ĉi tiu prirabado atribuita al la rusoj estas pravigita ekde la rusa atako kontraŭ Ukrainio. La forta rezisto, kiun la ukrainoj kontraŭ ĝi alportas, konsumas ĝian militan ekipaĵon, ŝipojn, tankojn, aviadilojn kaj la ĉasaviadilojn mem. Krome, ekde la komenco de ĉi tiu konflikto, la ekonomiaj sankcioj truditaj de la okcidenta tendaro kontraŭ ĝi komencis redukti ĝian riĉecon kun la deklarita celo ruinigi ĝin. La prirabado de la riĉeco de la okcidenta tendaro do estos ĝia respondo por kompensi la suferitajn perdojn. Mi nur hodiaŭ rimarkigas la gravecon de ĉi tiu klarigo: " *la libianoj kaj etiopoj sekvos ĝin* ". La " *libianoj* " estas la islamaj popoloj de Nordafriko, dum la " *etiopoj* " reprezentas la nigrajn popolojn de la resto de Afriko, kies vasta plimulto nun estas ankaŭ islamanoj. La klarigo, " *sekvos ĝin* ", permesas al ni rekonstrui la kronologian ordon de la profetitaj agoj. La islamaj popoloj engaĝiĝas en militon nur post la rusa atako kontraŭ la eŭropaj nacioj kaj Israelo. Tre logike kaj oportune, ili profitas la kaoson de la sudaj EU-nacioj, devigitaj kontraŭbatali du samtempajn agresojn. En ĉi tiu atako kontraŭ islama Afriko, Francio, iama kolonia lando, estas aparte celata de la popoloj, kiujn ĝi koloniigis. Ĝiaj sudaj regionoj estos prirabitaj, kaj ĝiaj loĝantaroj estos parte masakritaj en diversaj lokoj profetitaj de Michel Nostradamus. Kiel verso 40 diras, la rusa " *reĝo de la nordo* " invadas la tutan Eŭropon kaj okupiĝas pri rabado. Laŭ sia nuna decido, Usono komence ne intervenas por malhelpi ĉi tiun invadon, kaj ĝi permesas al Rusio disvastiĝi tra la landoj de eŭropaj nacioj. Ĝis ĉi tiu momento, la batalantoj uzas nur konvenciajn armilojn. Kaj la venkitaj landoj estas submetitaj al rabado. Rusio estas ekipita per potencaj, teruraj nukleaj armiloj, sed ĝi ne volas uzi ilin, sciante, ke ilia uzo kondukus al surtera genocido. Sed en la usona tendaro, ne ekzistas tiaj skrupuloj, kaj por ekstermi la eternan rusan malamikon, ili unue atomigos lian landon.

Verso 44: " *Famoj de oriento kaj de nordo lin konsternos, kaj li eliros kun granda kolero, por pereigi kaj tute ekstermi multajn.* "

Por Eŭropo, invadita de la rusoj, Rusio situas en ĝia " *oriento* ", kaj por Israelo, ĝi situas en ĝia " *norde* ". Tiel, la rusa invadanto ekscias, ke terura tragedio ĵus trafis Rusion sur ĝia teritorio, kio estas, per ĉi tiuj ĉefaj direktoj, subtile indikita. Kun Rusio atomigita, la rusaj batalantoj eniras en frenezan murdeman koleron. Ne plu temas pri prirabado, sed pri " *detruado kaj ekstermado de homamasoj* ", kaj por fari tion, ili siavice uzas sian teruran nuklean potencialon kontraŭ la usonanoj kaj kontraŭ la eŭropaj nacioj. Tiel plenumiĝas la morto de la " *triono de la homaro* " profetita kaj ordonita de Jesuo Kristo, en la mesaĝo de la " *sesa trumpeto* " en Apokalipso 9:13-14: " *Kaj la kvar anĝeloj, kiuj estis pretigitaj por la horo kaj la tago kaj la monato kaj la jaro, estis liberigitaj, por mortigi la trionon de la homaro.* " Verso 16 de ĉi tiu temo plue specifas la implikiĝon de 200 milionoj da batalantoj en ĉi tiu finfina universala milito. Ni legas: " *La nombro de la rajdistoj de la armeo estis du miriadoj da miriadoj: mi aŭdis ilian nombron.* " La ordonoj pri nuklea detruo, ordonitaj de la gvidantoj de ŝtatoj, nacioj kaj popoloj, estas profetitaj per ĉi tiu esprimo en verso 18: " *Triono de la homaro estis mortigita per tiuj tri plagoj, per la fajro, per la fumo, kaj per la sulfuro* , kiuj eliris el iliaj buŝoj. " Religiaj kolizioj estas indikitaj per la vorto " *fumo* ", kiu simbolas preĝojn en Apokalipso 8:4: " *La fumo de la incenso leviĝis, kun la preĝoj de la sanktuloj, el la mano de la anĝelo antaŭ Dio.* " La fino de okcidentaj

ĉefurboj estas do proksima, baldaŭa. Precipe, celita de la kolero de Dio, kiu nomis ĝin " *Sodom kaj Egiptujo* " en Apokalipso 11:7, Parizo estos trafita kaj detruita de rusa nuklea fajro.

Verso 45: " *Li starigos la tendojn de sia reĝa domo inter la maroj, sur la glora kaj sankta monto, kaj li venos al sia fino, kaj neniu helpos lin.* "

Ĉi-foje, estas en Ezek. 38:22, ke ni trovas konfirmon de ĉi tiu detruo de la rusaj trupoj sur la tero de Israelo: " *Mi faros juĝojn kontraŭ li per pesto kaj per sango, per pluvo kaj per hajlo; Mi pluvigos **fajron kaj sulfuron.*** " sur lin kaj sur liajn trupojn, kaj sur la multajn popolojn, kiuj estos kun li. " Tiel persekutitaj al Israelo fare de la usonaj armeoj kaj la eŭropaj pluvivantoj, la rusaj trupoj estis tie ekstermitaj kune kun la islamaj popoloj, kiuj subtenis ilin.

Jen finiĝas la revelacio donita de Dio en Daniel 11: Rusujo estas neniigita. Sed post tiu ĉi ago, Daniel 12:1 komenciĝas per dirado: " *En tiu tempo leviĝos Miĥael, la granda princo, kiu defendas la infanojn de via popolo; kaj estos tempo de malfacilaĵo, kia ne estis de post la tempo de kiam ekzistis nacioj ĝis tiu tempo. En tiu tempo via popolo estos savita, ĉiu, kiu troviĝos enskribita en la libro.* " Nun, inter la tempo de tiu ĉi glora reveno kaj la neniigo de Rusujo, kiu antaŭis ĝin, Dio organizas sur la tero la lastan teston de fido, kiu celas apartigi, por la lasta fojo, la elektitojn de la falintoj. En tiu tempo, la elektitoj ĉiuj fariĝos "Adventistoj" en la senco, ke ili atendas la revenon de Kristo printempe de 2030, sed ili ankaŭ devas atesti, ke ili estas "de la sepa tago". Por tiu celo, ilia fido devas esti provita kaj montrita per honorado de la Sabato, inkluzive kaj precipe kiam ili estas minacataj per morto pro tiu ĉi obeemo al Dio. Tiu ĉi testo estas profetita de Dio kaj rivelita en Apokalipso 3:10, per ĉi tiuj vortoj: " *Ĉar vi observis la vorton de mia pacienco, mi ankaŭ vin gardos el la horo de tento, kiu venos sur la tutan mondon, por provi la loĝantojn de la tero.* "

La profetita " *fin tempo* " *koncernas " la tempon de la nacioj "*, kiuj estas detruitaj de sinsekvaj diaj atakoj, mortigaj virusoj, malsategoj pro ekonomiaj blokadoj kaŭzitaj de militoj, kaj de la armiloj de ĉi tiuj militoj. Kiel Jesuo deklaris, " *aŭdado pri militoj kaj onidiroj pri militoj* " ne difinas la finon de la mondo, sed nur " *la finon de la tempo de la nacioj* ". Ĉi tiu " *fino de la nacioj* " estas do kaŭzita de konsiderinda malpliigo en la reprezentado de homa vivo sur la tero. Terure detruitaj, la popoloj estos perdintaj ĉiajn formojn de potenco kaj organizado. Tial la pluvivantoj de ĉi tiu lasta atoma konflikto estas devigitaj de la situacio rezigni sian nacian identecon kaj formi universalan aliancon estratan de Ameriko, kiu restis forta.

Ameriko fine realigos sian universalan dominan revon, kaj ĝia reĝimo de " *besto supreniranta el la tero* ", citita en Apokalipso 13:11, ekagos por tre mallonga tempo: " *Kaj mi vidis alian beston suprenirantan el la tero, kiu havis du kornojn similajn al ŝafido, kaj kiu parolis kiel drako.* " La leĝo deviganta la romian dimanĉan ripozon, la elektitaj fideluloj al la dia Ŝabato estos persekutitaj kaj viktimoj de la tipe usona komerca bojkoto, laŭ verso 17; notu, ke ĉi tiu konduto jam estas aplikata kontraŭ Rusio kaj la rusoj fare de la okcidenta tendaro inkluzive de la tiel nomata demokratia kaj respublikana Francio; ekde la 24-a de februaro 2022: " *kaj ke neniu **povus aĉeti aŭ vendi**, se ne li havus la markon, la nomon de la besto aŭ la numeron de sia nomo.* "; tio antaŭ ol esti kondamnita al

morto, laŭ verso 15: " *Kaj ĝi havis la potencon doni vivon al la bildo de la besto, por ke la bildo de la besto parolu, kaj igu, ke ĉiuj, kiuj ne adorkliniĝus al la bildo de la besto, estu mortigitaj* ." Apokalipso 9:20-21 priskribas la normon de la postvivantoj de la tera genocido: " *La ceteraj homoj, kiuj ne estis mortigitaj per tiuj plagoj, ne pentis pri la faroj de siaj manoj, por ke ili ne adoru demonojn kaj idolojn orajn kaj arĝentajn kaj kuprajn kaj ŝtonajn kaj lignajn, kiuj ne povas vidi, nek aŭdi, nek marŝi; kaj ili ne pentis pri siaj mortigoj, nek pri siaj sorĉoj, nek pri sia malĉasteco, nek pri siaj ŝteloj.* "

La glora reveno de Kristo finos la falsajn esperojn kaj falsajn analizojn pri la religia temo. La elektitoj estas levitaj al la ĉielo, la falintoj estas ekstermitaj sur la tero, masakrante unu la alian kaj malakceptante respondecon pri la komuna perdo.

Atinginte la finon de ĉi tiuj klarigoj, mi devas aldoni ĉi tiun lastan ideon.

Sen pridubi la valoron de la dato 1945, la " *tempo de la fino* " eble komenciĝis jam printempe de 1843, ĉar pro la tri religioj menciitaj en Dan. 11:40, la du kristanaj religioj kulpis pri tre gravaj kulpoj, ĉar ĉi tiuj pekoj estas imputitaj al la servo de Jesuo Kristo, kaj ili suferas punon rilate al ĉi tiuj kulpoj. Ĉio ŝajnas baziĝi sur ĉi tiu principo de dia justeco de la leĝo de reprezalio, kiun Dio modifas en ĝia apliko kontraŭ papa Romo en Apokalipso 18:6: " *Repagu al ŝi kiel ŝi pagis, kaj redonu al ŝi duoble laŭ ŝiaj faroj. En la kaliko, kie ŝi verŝis, redonu al ŝi duoble.* " Ne plu estas okulo pro okulo, dento pro dento, sed du okuloj pro okulo kaj du dentoj pro dento. En sia perfekta justeco, Dio certigas, ke punoj estas aplikataj laŭ la principo de reciprokeco.

Unue, ekde 1830, Francio, kiu poste fariĝis la fondinto de la Eŭropa Unio, ekposedis teritoriojn loĝatajn de islamanoj; post tiu ĉi ago, la Spirito profetas la reagon de la koloniigita popolo: agreson kontraŭ la antaŭa koloniigisto kaj masakrojn ĝis akiri la bezonatan sendependecon: " *la reĝo de la sudo kolizias kontraŭ li* ." Ĉar koloniigo estas ia "kaptiteco" de tuta popolo por transpreni ĝian teritorion. Mi memoras, ke kiam Dio volis doni al sia popolo Izrael, la landon Kanaanon, por eviti estontajn problemojn, li zorgis mortigi ĉiujn ĝiajn loĝantojn, organizante la ekstermadon, per piko de krabroj, kaj la atakojn, per la glavo de la judaj armeoj. Ne devis resti vivanta loĝanto, kiu povus provi venĝi tiun ĉi genocidon. Sed tiu ĉi severeco necesa por tiu ĉi situacio igas la tro humanismajn homajn mensojn tremi pro hororo.

Simile, ene de NATO, Eŭropo sukcese ekspluatis la provizoran malfortiĝon de Sovetrusio por vastigi sian merkaton kaj ruinigi Rusion. Ĉi tiu malbona ago ricevis, kiel respondon, la armitan reagon de reviviĝinta Rusio. Kun ĉiuj siaj armitaj fortoj, " *la reĝo de la nordo malsupreniros sur lin* ". kaj inundos ĝin kiel ŝtormo ."

Siavice, Rusio volis profiti de sia venko super la nazioj por subigi la polan kaj ukrainan popolojn. Kaj kompanse, reage, ĝi suferis la koleron de la venĝema malamo de ĉi tiuj landoj... kaj de Ameriko, kiu estus punita laste, kaj ekstermita de Dio mem.

Tria kialo faras la printempon de 1843 la komenco de la " *tempo de la fino* ", ankaŭ spirita, ĉar ĉi tiu dato estas elektita de Dio por restarigi la verojn distorditajn de la Romkatolika Eklezio. Daniel 8:14 konstruas ĝin, sed Daniel

12:11-12 emfazas ĝian gravecon. Kaj laŭ Apokalipso 3:2, en ĉi tiu tempo, Dio postulas " *perfektajn* " farojn de fido; kio konformas al postulo ligita al la " *tempo de la fino* ".

Kvara pravigo baziĝas sur la evidenta vekiĝo de teknologia evoluo, kiu kaŭzos poluadon ĝis la fino de la mondo, tiel ke ĝi ankaŭ preparas la detruon de la homaro.

La parabolo pri la "malŝparema filo"...renversita

Tiu ĉi parabolo pri la "malŝparema filo" instruita de Jesuo Kristo estas tiel konata en la Okcidento, ke ĝi fariĝis ofta simbola esprimo. Mi tial revenos al tiu ĉi parabolo, kies komenco perfekte prezentas la situacion, kiu ĵus koncernis Rusion kaj Ukrainion engaĝitajn en fraticida milito pro la deziro pri emancipiĝo de tiu ĉi juna respubliko en la orientaj landoj.

La originala parabolo estas prezentita en Luko 15:11-32, sed surprize, la vorto "malŝparemulo" ne aperas tie.

Verso 11: " *Kaj li diris: Unu viro havis du filojn.* "

Verso 12: " *La pli juna filo diris al sia patro: Patro, donu al mi la parton de la posedaĵo, kiu apartenas al mi. Kaj la patro dividis sian posedaĵon inter ili.* "

Verso 13: " *Ne post multaj tagoj la pli juna filo, kolektinte ĉion, foriris en malproksiman landon, kie li malŝparis sian havaĵon per diboĉo.* »

Ĉi tie, la komparo kun la originala parabolo finiĝas, ĉar ĉi tiu parabolo donita de Jesuo Kristo volis instrui la dian benon de " *pento* ", kiel verso 10 indikas: " *Tiel same, mi diras al vi, estas ĝojo antaŭ la anĝeloj de Dio pro unu pekulo, kiu pentas.* " Tamen, la ukraina filo de nia realeco malkovris la ĝojojn de plena libereco, la forgeson de religiaj tabuoj, tio estas, la libermortiga vivo jam disvolviĝinta en la socioj de la okcidenta mondo. Li tiel alkroĉiĝis al ĉi tiu libereco, ke male al la filo de la vera parabolo, li turnis sin kontraŭ sia patro, Rusio, en kiu Ukrainio havis tre gravan favoran rolon.

La nuna reala vivo prezentas senmoralajn sociojn kun harditaj koroj, kiuj fariĝis vere nekapablaj pentofari. Kaj ĉi tiu situacio reproduktas tiun, kiu regis ĝuste antaŭ la diluvo kaŭzita de Dio en la tempo de Noa. En la agitiĝo pro la konstantaj ĝenoj de virusaj atakoj kaj nevenkeblaj konfliktoj, la okcidenta pensado alprenas tre maltrankviligajn faŝismajn aspektojn. Sed kial surpriziĝi? Ĉu la samaj kaŭzoj ne finas produkti la samajn efikojn? Kaj tio estas des pli facile, ĉar, laŭlonge de la tempo, gvidantoj estas anstataŭigitaj per junuloj, kiujn ne markis la doloraj spertoj de la pasinteco. En la okcidenta ribela tendaro, ni nun trovas nur junulojn de ĉirkaŭ tridek jaroj, ĉiuj naskitaj en tempo de prospera paco. Kaj ĉiuj, senigitaj je la saĝo de Dio, kondutas arogante kaj kiel diktatoroj, trudante siajn danĝerajn opiniojn al sia popolo. Ĉiutage, antaŭ niaj okuloj kaj kun granda amaskomunikila subteno, ni vidas la plej teruran konflikton en la tuta historio de la homaro organiziĝi. Por la pliaĝuloj, el kiuj mi estas unu, la afero estis

konsiderata neebla, sed tio estis sen kalkuli je la renovigo de la regantaj generacioj. Kaj la plej novaj konsistigas la plej malbonajn, ene de la normo. La malestimo montrita al la granda nevidebla kreinto Dio fine kostas al la homaro la prezon de ĝia progresema sed, tamen, profetita kaj certa neniigo.

Sciante la kaŭzon de la rompo de la ukraina popolo kun Rusio, ni povas kompreni, kial Dio kulpigas niajn okcidentajn sociojn pro subteno de la ukraina elekto. La juna prezidanto Zelenskij publike deklaris al la popoloj de EU: "Ni estas kiel vi." Kaj ĉi tiu krio el lia koro estas, bedaŭrinde, la konfirmo kaj esprimo de vera dia kondamno. Ĉar ĉi tiuj elektoj konfirmas la bonan sencon de ĉi tiu instruo de Proverboj 29:18: "*Kie ne estas vizio, la popolo pereas; feliĉa estas tiu, kiu observas la leĝon!*" En ĉi tiu verso, la vorto estas "*revelacio aŭ vizio*". Mi pensas, ke ĝi estas ĝenerale miskomprenata, ĉar la dia aŭtoro kontrastas "vidon" kaj "la leĝon". En ĉi tiu kazo, "*vizio*" rilatas al la vida dia direkto, kia ĝi estis kiam Dio konversaciis kun Moseo. Kion Dio diras estas, ke eĉ sen lia videbla ĉeesto, la popolo estos benita, se ĝi obeas liajn leĝojn. Ĉi tiu verso tial altigas la fidon de tiu, kiu obeas la dian leĝon en ĉiuj epokoj. Ĝi permesas al ni kompreni la kaŭzon de la antaŭeniro de korupto kaj moralaj perversioj en niaj okcidentaj socioj konsiderataj de la popoloj de la tero kiel "kristanaj" sed juĝitaj de Dio, malvere, kiel "kristanaj". En Eŭropo, la kristana kredo ne estis nutrata de la vero donita de Jesuo Kristo, kies agon malhelpis la videbla ĉeesto de papa tera gvidanto ekde 538. Hodiaŭ, ĉiu povas vidi, ke "*la popolo estas senbrida*" tra la tuta EU, sed nur sur la morala nivelo, ĉar la individua libereco de ĝiaj loĝantoj en realeco nur reduktiĝas por plenumi financajn, ekonomiajn kaj politikajn imperativojn. La kvazaŭtrudado de la "interreta" sistemo, per kiu oni pagas aĉetojn, iom post iom anstataŭigas la uzon de monbiletoj. Tiel ke la usona ekonomia gvidantaro prenas absolutan kontrolon de la subjekto kaj jam povas rajtigi aŭ ne "*aĉeti kaj vendi*", laŭ sia bonvolo kaj juĝo. Jam, responde al la peto de Usono, la eŭropaj bankoj trudas al siaj klientoj la subskribitan deklaron de individua impostatestilo. Kaze de rifuzo, la pagoj ne plu estos faritaj. La invento de la komunikada reto "Interreto", origine por milita uzo, estis uzata de Usono kiel reto, kiu kaptis ĉiujn loĝantojn de la tero. Nun, metita sub ĉi tiun dependecon, ĝi povas akiri de ili ĉion, kion ĝi deziras. Sed hodiaŭ ĉi tiu dependeco nur koncernas la popolojn de EU, ĉar Usono ankoraŭ ne dominas la tutan planedon Tero. Kaj ni atestas disiĝojn kaj regroupiĝojn de la tendaroj, kiujn la Mondmilito baldaŭ kontraŭos per perforto kaj teruraj sekvoj. La konsumanto jam fariĝis sklavo de la financaj organizaĵoj, kaj li jam ne povas rezisti ilin. La nova Atlantido organizas siajn principojn kaj siajn leĝojn; ni obeas aŭ ni mortas.

Tiel, la ukraina "malŝparema filo" de 2022 estis siavice delogita de la usona normo de libereco, post la eŭropanoj, kiuj unue estis delogitaj post la Dua Mondmilito. En la Golfo de Novjorko, la ĉeesto de la statuo kun tiu nomo, "Libereco", konfirmas lian destinin kaj lian vokon. Unu post la alia, ĉiuj similaj fine kuniĝas, ne por pli bone, sed por la plej malbona fina konflikto, kiu devas redukti ilian nombron je simbola "*triono*", laŭ Apokalipso 9:15.

En Francio, dum la prezidantaj elektoj, Dio opiniis konvene meti la nacion sub la prezidentecon de la juna Emmanuel Macron elektita, kontraŭ la franca elekto, **por la dua fojo** ĉar la kontraŭa elekto koncernis, **por la dua fojo**, la eĉ pli

malamatan "Nacian Fronton", intertempe renomitan "Nacia Kunveno". Fine de ĉi tiu tago, la 16-a de majo 2022, la laŭdire aroganta, fieraj kaj ambicia junulo, kiu vidas en ĉiu viro "refrazan gaŭlon", zorgis ne esti dominata, elektante, ĉi-foje, kiel ĉefministron, virinon inter la plej fidelaj kaj senkondiĉaj de sia partio nomata "La République en Marche". Kun ĉi tiu politika partio, la homaro efektive moviĝas, sed ne al la dezirata sukceso kaj feliĉo.

Sed ĉar la titolo de ĉi tiu artikolo estas la parabolo pri la "malŝparema filo", ni profitu ĝin por reliefigi la belajn lecionojn donitajn de Jesuo Kristo. Por ĉi tiu celo, ni daŭrigu nian studon de la versoj 14 kaj sekvaj.

Verso 14: “ *Kaj kiam li jam elspezis ĉion, granda malsato okazis en tiu lando, kaj li komencis havi mankon.* ”

Verso 15: “ *Li iris kaj laboris por unu el la loĝantoj de la lando, kaj tiu lin sendis sur liajn kampojn, por paŝti porkojn.* ”

Verso 16: “ *Li deziris satiĝi per la merloj, kiujn la porkoj manĝis, sed neniu donis al li.* ”

Verso 17: “ *Kaj kiam li rekonsciiĝis, li diris: Kiom da dungitoj de mia patro havas panon sufiĉe kaj abunde, dum mi ĉi tie pereas de malsato!* ”

En ĉi tiu ekzemplo proponita de Jesuo Kristo, la reflektado pri la malŝparema filo estas iom oportunisma. Tial ni devas doni al la " *pano* ", kiu mankas al li pure spiritan signifon laŭ la fakto, ke " *la homo devas vivi per ĉiu vorto, kiu eliras el la buŝo de Dio* ".

Verso 18: “ *Mi leviĝos kaj iros al mia patro, kaj mi diros al li: Patro, **mi pekis kontraŭ la ĉielo kaj antaŭ vi**.* ”

La peko farita kontraŭ la Patro estas, unue, peko farita kontraŭ la Ĉielo.

Verso 19: “ *Mi jam ne plu meritas esti nomata via filo; traktu min kiel unu el viaj dungitoj.* ”

Dio donas al ni ekzemplon de vera pentado. La filo agnoskas ne nur sian kulpon sed ankaŭ la legitimecon de perdo de siaj rajtoj kiel filo.

Verso 20: “ *Kaj li leviĝis kaj iris al sia patro. Kiam li estis ankoraŭ malproksime, lia patro lin vidis kaj kortuŝiĝis, kaj kuris kaj falis sur lian kolon kaj kisis lin.* ”

En la konduto de ĉi tiu Patro, Dio malkaŝas sian propran konduton al la pentanta pekulo. Lia amo estas tiel forta kaj granda kiel lia justeco. Kaj lia pacienco al pekuloj atestas lian esceptan kompaton.

Verso 21: “ *La filo diris al li: Patro, **mi pekis kontraŭ la ĉielo kaj antaŭ vi**, kaj mi jam ne plu meritas esti nomata via filo.* ”

Verso 22: “ *Sed la patro diris al siaj servistoj: Alportu rapide la plej bonan robon, kaj lin surmetu; kaj metu ringon sur lian manon kaj ŝuojn sur liajn piedojn.* ”

Por la malŝparema filo, la surprizo estas granda ĉar lia patro ne alparolas lin per iuj ajn el la riproĉoj, kiujn li al si mem riproĉis. Anstataŭ riproĉi lin, li honoras lin pli ol filon, kiu restis fidela kaj inda.

Verso 23: “ *Alportu la grasigitan bovidon kaj buĉu ĝin. Ni manĝu kaj estu gajaj.* ”

La organizado de festeno trovas sian klarigon en ĉi tiuj du verboj "ni manĝu kaj gaju." La leciono estos esprimita ĉe la fino de la rakonto, sed jam ĉi tiu

verbo "ni ĝoju" atestas pri la ĝojo sentita de la ĉiela Patro; ĝojo kaŭzita de la pento de ĉi tiu filo, kiu ŝajnis esti perdita.

Verso 24: “*Ĉar ĉi tiu mia filo estis mortinta, kaj denove vivas; li estis perdita, kaj estas trovita.*” Kaj ili komencis ĝoji.

La principo estas konfirmita: retrovi tion, kio estis perdita, alportas eĉ pli grandan ĝojon ol tio, kio estas konservita dum longa tempo. Tio instruas al ni, ke resaniĝinta vundo povas alporti pli da feliĉo ol esti sana.

Verso 25: “*Nun la pli aĝa filo estis sur la kampo; kaj kiam li venis kaj alproksimiĝis al la domo, li aŭdis muzikon kaj dancadon.*”

Verso 26: “*Li alvokis unu el la servistoj kaj demandis al li, kio tio estas.*”

Verso 27: “*Tiam la servisto diris al li: 'Via frato venis hejmen, kaj trovis lin sana, tial via patro buĉis la grasigitan bovidon.'*”

Verso 28: “*Li koleris kaj ne volis eniri; kaj lia patro elvenis kaj petegis lin, ke li eniru.*”

Verso 29: “*Sed li diris al sia patro: Jen tiom da jaroj mi servis vin, kaj neniam malobeis vian ordonon; tamen vi neniam donis al mi kapridon, por ke mi ĝoju kun miaj amikoj.*”

Verso 30: “*Kaj kiam venis via filo, kiu formanĝis viajn havaĵojn kun prostituitinoj, por li vi buĉis la grasigitan bovidon!*”

Verso 31: “*Mia filo,*” la patro diris al li, “*vi ĉiam estas kun mi, kaj ĉio, kion mi havas, estas via;*”

Verso 32: “*Sed ni devis ĝoji kaj ĝoji, ĉar ĉi tiu via frato estis mortinta kaj denove vivas; estis perdita kaj estas trovita.*”

En ĉi tiu parabolo, la konduto kaj rezonado de la filo, kiu restis fidela en la domo de sia patro, ne estas nenormalaj, kaj li povas nur miri vidante tiom da honoro donita al tiu, kiu kondukis malinde. En ĉi tiu leciono, Dio montras al ni la pezon, kiun amo havas en sia juĝo pri homoj. Ĉi tiu leciono estis aparte taŭga por malfermi la korojn de Judoj formitajn per la litero de la leĝo. La Malnova Interligo funkciis nur sub la regado de justeco bazita sur diaj ordonoj; amo kaj kompato ne aperis tie. Ĉi tiu parabolo preparis la korojn de la Judoj por la demonstraĵo de la nemezurebla amo de Dio por siaj kreitaĵoj, kies malfortecon kaj naturan altiron al peko li bone konas. En Jesuo Kristo, Dio povos doni pardonon kaj honoron al ĉiuj vere pentantaj pekuloj; ĉi tio laŭ la instruo de ĉi tiu parabolo.

En la rolo de la fidela filo, Dio aludas al la Judoj de la malnova interligo, instruitaj de la leĝo ekde la eliro el Egiptujo. Ilia statuso kiel unuenaskitaj filoj donas al ili prioritaton super ĉiuj aliaj homoj ĝis Jesuo Kristo. Tial la Mesio aperis en Jerusalemo, kiu aŭdis lin paroli kaj atesti kaj tamen fine krucumigis lin laŭ peto de la juda pastraro. En ĉi tiu sceno, la indigno de la unuenaskita filo karakterizos la Judojn de la malnova interligo, kiuj sentos malamon kontraŭ la elektitoj de la nova interligo, elektitaj el inter la paganoj. Ĉar, por ĉi tiuj Judoj, ĉi tiu postulo de la paganoj servi sian Dion estas netolerebla kaj neakceptebla. Kion la parabolo ne diras estas, ke ĉi tiu miskompreno de dia kompato plenumita en Jesuo Kristo kostos al ili la perdon de eterna vivo, kiun ilia obeemo supozeble alportus al ili. Sed la mesaĝo tamen estis donita, kaj Jesuo profetigis ĝin per la buŝoj de la Judoj, al kiuj li prezentis sian parabolon pri la “*mastro de la vinberejo kaj la kultivistoj*”, kiel estas skribite en Mat. 21:41: “*Ili respondis al li: Li mizere pereigos tiujn*

mizerulojn, kaj luigos la vinberejon al aliaj kultivistoj, kiuj donos al li la fruktojn dum la rikolto. "

Libereco, Egaleco, Frateco... la respublikana mito

Hodiaŭ, kiel soldato de Kristo, mi prenas armilojn kontraŭ ĉi tiu mito de la respublikana utopio, kiu konsistigas la antidoton kontraŭ la vera kredo.

Ĝi estas trompema, ĉar ĝi ekbruligas falsan esperon. Ĝi kreas la iluzion de la bildo de feliĉo, do mi venas por malmunti kaj demonstri kiel ĝi konsistigas veran fraŭdon, kiu delogas plimulton de la tuta homa specio.

Estas vere, ke, kiam kunigitaj tiel, ĉi tiuj tri kvalitoj povas esti revo. Kaj se la rezulto estus atingita, la homo atingus grandan feliĉon. Ve, kiel ĉiuj ideologioj elpensitaj de pekaj homoj, ĉi tiu nur produktas la malon de tio, kion ĝi pretendis oferti. Libereco transformiĝas en katenojn; egaleco en abismajn malegalecojn; kaj frateco en eternajn luktojn.

Libereco.

Kun diverseco kreanta multajn problemojn de kunekzistado, libereco fariĝas pli kaj pli mallarĝa. Ankaŭ, libereco estas trompa iluzio, ĉar la Biblio diras al ni en 2 Petro 2:19: "*Ili promesas al ili liberecon, dum ili mem estas sklavoj de korupto, ĉar tio, kio venkis ilin, estas sklavo.*" Kaj rilate al tio, ĉiu homo, apartigita per sia peko de Dio, estas sklavo de sia peko. La libereco, kiun li uzas por peki, maskas teruran dian kondamnon; tial, ĉi tiu libereco estas vere trompa. Sed la senpenta pekulo estas kontenta pri ĉi tiu kondiĉo kaj egoisme uzas sian liberecon por ekspluati tiun de sia proksimulo por sia propra profito. Kaj ĉi tiu ekspluatado konsistigas fraŭdon por la viktimoj de la sistemo. Libereco estas ankoraŭ tre limigita de la kondiĉoj de moderna ekonomia vivo. Manĝaĵo akiriĝas nur per mono, same kiel vestaĵoj kaj ŝirmejo, tiu tegmento esenca por trovi minimuman protekton sur la tero. La kresko de urboj je la kosto de la kamparo intensigis la problemon. Labori la teron nutris multajn homojn, kiuj hodiaŭ dependas nur de salajro kaj grandaj provizoj por kontentigi siajn urgajn bezonojn. Libereco estas ankoraŭ iluzia en la senco, ke ĉiu homo obeas sian hereditan naturon. Ĉiu portas genojn hereditajn de siaj praulaj familioj, kaj la blondulo kun bluaj okuloj neniam estos la brunulino kun nigraj okuloj. Kaj jen kuŝas la problemoj de beleckriterioj, tiu de gustoj kaj koloroj pri kiuj ĉiu havas sian propran koncepton, aferoj kiuj ne estas diskutablaj. Tamen, se ili ne estas diskutablaj, ili povas facile konduki al disputoj kaj mortigaj konfliktoj.

Laŭleĝeco

La naturo donas al ni fizikan kaj psikologian malegalecon ekde la naskiĝo. Sed kompreneble, la respublikana ideologio lasas al la scienco kaj kirurgia medicino la taskon solvi ĉi tiujn aferojn. Ĝi pretendas oferti al homoj egalajn rajtojn kaj klopodas kontraŭbatali la breĉon kreitan inter la riĉuloj kaj la malriĉuloj, la sanuloj kaj la malsanuloj. Ni laŭdu ĉi tiujn klopodojn ĉar ili estas defendeblaj, sed krom ideala principo, kia estas la rezulto? La riĉuloj antaŭenigas

sian riĉiĝon, kaj la malriĉuloj ĉiam trenas sian neapartigeblan malriĉecon. Ĉi tie, mi rimarkas unuan nekongruecon inter la vortoj "libereco" kaj "egaleco", ĉar ĝuste pro libereco egaleco fariĝas neebla. Jesuo ne donis al homoj iujn ajn falsajn iluziojn, ĉar li mem diris en Mat. 26:11: " *Ĉar vi ĉiam havas la malriĉulojn kun vi, sed vi ne ĉiam havas min* ." Simile, profetante la lastajn tagojn, la Spirito deklaras en Apokalipso 13:16: " *Kaj li igis ĉiujn, malgrandajn kaj grandajn, **riĉajn kaj malriĉajn** , **liberajn kaj sklavajn** , ricevi markon sur la dekstra mano aŭ sur la fruntoj* ." Rimarku en ĉi tiu verso la ĉeeston de " **liberaj** " **homoj kaj** " **sklavoj** " homoj por ĉi tiuj lastaj tagoj de la homa tera historio, kiuj koncernas nian tempon kaj la ok jarojn, kiuj restas por plenumi. Estas klare, ke egaleco restos mito por ĉiuj, kaj tio des pli, ke la malboneco de homaj koroj nur pliiĝas kun la paso de la tempo.

Egaleco de rajtoj estas ankoraŭ miraĝo ĉeestanta en la respublikana dezerto, ĉar ĉiu povas vidi, ke la riĉuloj aĉetas potencon, la tre multekostan efikan advokaton, kaj la konsenton de koruptaj juĝistoj. Ankaŭ, ĉu ne estas senkaŭze, ke Jesuo deklaris, en Luko 6:24: " *Sed ve al vi riĉuloj, ĉar vi jam havas vian konsolon!* " Kaj Jakobo 5:1 konfirmas, dirante: " *Nun al vi, riĉuloj! Ploru kaj ĝemu pro la malfeliĉoj, kiuj venos sur vin* ." Egaleco en aferoj de justeco do ne estas atingita, sed la Respubliko ofertas egalajn ŝancojn al ĉiuj, ĝi diras. Sed ĉu cerboj estas egalaj por akiri la samajn aferojn per la samaj rimedoj? Ne, evidente ne. Kaj la problemo kun la Respubliko estas, ke ĝi elektis favori, inter ĉiuj eblaj kaj utilaj agadoj, la plej klerajn estaĵojn. La diplomo faras la tutan diferencon kaj la riĉeco, kiu mem aĉetas potencon. Tiel la malica cirklo fermiĝas, kaj ene de la respublikana demokratio, supera reganta socio konsistanta el riĉaj kaj alt-klera homoj establiĝas. Tra la jaroj, ĉi tiu situacio reproduktas la socion de privilegio, kiun la respublikana demokratio celis detrui. En Francio, la Kvina ^{Respubliko} reproduktis socion de privilegioj organizitan laŭ principo tre simila al tiu de la malnova monarkio. Sed la kriterio por aliro al la potenco nun estas scio, diplomo akirita de la altlernejoj de la nacio. Tiel, politikistoj puŝas siajn infanojn laŭ tiu politika vojo, kaj de patro al filo, la nova ŝtata nobelaro alterne gvidas la potencon.

La juna Oktaviano, nevo de la diktatoro Cezaro, same kiel lia onklo komprenis la gravecon gajni la subtenon de la popolo, la romia plebejo. Tamen, por akiri popolan subtenon, la metodo restis la sama: necesas proponi al ili la ŝancon amuziĝi, distri sin, kaj puŝi la limojn de individuaj kaj kolektivaj kaŭzoj de plezuro. La trankvilo kaj la longa paco de 77 jaroj, kiuj regis ĝis nia tempo, estis atingitaj per ĉi tiuj samaj rimedoj. Estas en la konsumo de produktoj kreitaj kaj konstante renovigitaj, ke okcidentaj socioj fariĝis pacemaj kaj obeemaj, kiel deziris la regantaj klasoj. Dum la malriĉuloj mizerigas sin antaŭ televidkanaloj kaj en sportstadionoj, ĉi tiuj regantaj klasoj organiziĝas kaj kreas sian individuan kaj kolektivan riĉigon. Ekde 1976, la akcepto de loĝantaroj de afrika deveno, nordaj kaj sudaj, metis homojn kun totala malegaleco en kunvivadon. La aspiroj de iuj ne estas dividitaj de aliaj, sed ĉiuj dividas la deziron riĉigi sin. Ĉar kiam ili estas alportitaj en rektan kontakton kun la riĉuloj, la malriĉuloj malkovras la amplekson de sia malriĉeco, kaj iuj estas pretaj fari ĉion por akiri la aviditan riĉecon. Tiel,

malegaleco preparas la vojon por la kolizioj inter malegalaj homoj en la Franca Respubliko.

La frateco

Estas malfacile, se ne maleble, atingi ĉi tiun trian respublikanan celon, jam pro la malsukceso de la du antaŭe studitaj kvalitoj. La frateco, pri kiu parolas la Respubliko, estas tiu de la tutmonda homaro. Nun, estas bone memori, ke ekde la unuaj infanoj de Adamo kaj Eva, la plej aĝa Kaino mortigis sian pli junan fraton Habelon pro ĵaluzo. Kaj ĉi tiu atesto sole diras, ke la revo pri universala frateco eterne restos nerealigebla mito. La vorto frateco memorigas nin, ke ni estas fratoj, sed fratoj kverelas eĉ se ili ne ĉiam mortigas unu la alian. Kaj kiam, aldone al rasa heredaĵo, aldoniĝas religiaj diferencoj, la ebleco de la dezirata frata kompreno tute malaperas. Kion iuj tenas sankta, aliaj konsideras profana kaj senpraviga. Kaj kiam la sankta estas atakita de la nekredanto, la profanado fariĝas la kaŭzo de mortigaj militaj kolizioj. La nekredanto ne povas kompreni la indignon sentitan de la kredanto. Etna miksado konsistas el miksado de tre eksplodemaj produktoj. Jesuo Kristo diris en Mateo 28:19-20: "*Iru do kaj disĉipligu ĉiujn naciojn, baptante ilin en la nomon de la Patro kaj de la Filo kaj de la Sankta Spirito, instruante ilin observi ĉion, kion mi ordonis al vi. Kaj jen mi estas kun vi ĉiujn tagojn, ĝis la fino de la mondo.*" La ordono efektive estis "*disĉipligi ĉiujn naciojn*", sed ne sklavigi aŭ koloniigi ilin. La unuaj misiistoj tiel alportis la Evangelion de savo, sed malantaŭ ili, armeoj venis por maljuste subigi la popolojn, kiuj ĝis tiam restis liberaj. Koloniigo anstataŭigis la misiistojn, kaj liberaj popoloj estis submetitaj al la sklaveco de okcidentaj ekonomiaj kondiĉoj. Eĉ post la fino de koloniigo, ĉi tiuj popoloj restis sklavoj de siaj novaj afrikaj ŝtatestroj, kiuj egoisme konservis por si la riĉaĵon ekspluatatan de la antaŭaj koloniigistoj. Rezulte, ĉi tiuj landoj, submetitaj al ekonomiaj leĝoj, ne povis riĉigi sin aŭ eĉ permesi al siaj popoloj partopreni en la produktoj de sia tero. Negriteco estis dolore markita de la kulmino de malegaleco: sklaveco. Vicoj de ĉenitaj nigruloj estis gvidataj de islamaj sklavistoj el Niĝero al siaj landoj. Poste, la portugaloj, kaj poste aliaj eŭropaj popoloj, faris same, kondukante kolonojn de nigraj sklavoj al la kajoj de afrikaj havenoj, inkluzive de Ouidah en Benino, kie ili estis ŝarĝitaj, kiel brutaro, en la kaldronojn de ŝipoj, kiuj provizis Brazilon per laboristoj por ekspluati la sukerkankampojn, kaj poste, por rikolti kotonon en la suda Usono de Nordameriko. Nigruloj do estis markitaj de du malsamaj spertoj depende de ĉu ili estis sklavigitaj en la Okcidento aŭ restis en sia lando sub koloniigo. Sed, en nia moderna epoko, konscio kreskigita per amaskomunikila agado kreis la miksaĵon de ĉi tiuj du spertoj kaj nigruloj tiras el ĝi identan lecionon: malbonon alportis blankuloj. Estas ĉiuj ĉi tiuj maljustecoj praktikitaj antaŭ Dio kaj homoj, kiujn Jesuo Kristo ekspluatas en niaj finaj tempoj, por provoki malamon kaj militon. Kaj ili ĉiuj havas kiel sian kaŭzon evidentan ekspluatadon de **la natura malegaleco**, kiu karakterizas la homaron, laŭ la volo de Dio, ekde la komenco de ĝia historio. Tiom, ke fine la respublikana moto, libereco, egaleco, frateco, validas por socio de sklavoj, neegalaj, malamikaj kaj kontraŭuloj. La plej malbona estas, ke kun la unio, kiu faras forton, ĉi tiu forto prenas la formon de aŭtoritatisma reganta socio proksima al faŝismo. La rajto al

individua penso kaj opinio hodiaŭ estas kontraŭbatalata kaj persekutata de respublikanaj leĝoj. Kaj same kiel la kapablo toleri opozicion malfortiĝos pro la bato de la plagoj de Dio en la lastaj tagoj, la kapablo akcepti individuajn opiniojn malpliigās pro la konfliktoj kaj minacoj, kiuj pezis sur la popoloj de NATO ekde la 24-a de februaro 2022. Faŝismo revenis kaj ĝi ankoraŭ havas kelkajn bonajn tagojn antaŭ si. Ŝajnas, ke frateco estas agnoskata nur por tiuj, kiuj akceptas kaj legitimas la normojn establitajn de ĉi tiu nova kolektiva usona kaj eŭropa faŝismo; la mastro kaj lia servisto.

En la manoj de la Ĉiopova Dio

Sendepende de nia spirita stato, ni homoj ĉiuj estas en la manoj de la Ĉiopova Dio. Ĉu ni estas benitaj de Li aŭ malbenitaj de Lia perfekte justa kaj justa juĝo, ni nepre devas sperti la plenumon de Lia neevitebla kaj nedetruibla supera volo. Kaj ĉi tiu situacio validas ankaŭ por ĉiuj ĉielaj anĝeloj, la bonuloj, kiuj restis fidelaj, kaj la malbonuloj, kiuj sekvis Satanon en lia ribelo kontraŭ la sola kaj suverena Kreinto Dio.

Dum longa tempo kaj ĝis niaj modernaj tempoj, la ekzisto de Dio estis facile agnoskata de normalaj homoj; tiom, ke inspiritaj de demonoj, ili servis falsajn diojn aŭ mem inventis ilin, ĉar la vivo atestas tiom da inteligenteco en siaj vidaj aspektoj kaj sia funkciado, ke la homo, atestanto-ricevanto kaj profitanto de ĉi tiuj aferoj, sciis, ke li mem ne estis la aŭtoro de ĉi tiu kreaĵo; sekve, kaŝitaj inteligentecoj, pli potencaj ol li, devis esti ĉe la origino de ĉi tiuj konstruoj. Ankaŭ, oni devas rimarki, malgraŭ ilia nescio pri la vera kreinto Dio, ili montris pli da inteligenteco ol nunaj agnostikaj aŭ ateismaj homoj, kiuj kontentiĝas atribui ekstreme kompleksajn konstruojn al hazardo kaj al tio, kion ili nomas "naturo". Observinte, ke la alteco de la tero altiĝas kun la paso de la tempo, ili konkludas, ke eblas doni al la tero ekziston de milionoj aŭ miliardoj da jaroj. Do, mi demandas ĉi tiun demandon, de kie venis la tavoloj de tero kaj ŝtonoj, kiuj kovras la centran brulantan kernon de la Tero? Kaj ĉi tiu kerno, kiel ĝi formiĝis? Kio estis la nivelo de la tero ĉe la naskiĝo de la Tero?

Bonŝance por ni, kiuj havas veran fidon, ni ne devas atendi, ke homoj donu la respondojn al ĉi tiuj legitimaj demandoj. Modernaj homoj inventis fikcion, terminon kiu indikas tion, kio estas falsa kaj nur imagita de la homo. Sed malgraŭ sia tuta imaga kapablo, ili restis malproksimaj de la realeco; ĉar la homa imago estas limigita, dum la vivo kreita de Dio estas nur provizore tia en sia nuna formo. Super ĉia fikcio, Dio estas vere senlima, kaj li nur bezonas ordoni por krei vivon aŭ materion. Kaj post la fino de la tera historio, kiam la sepa ĉiela jarmilo ĉesos, ĉe la renovigo de ĉio, la elektitoj elaĉetitaj de Jesuo Kristo atestos kun miro la potencon de sia kreinto Dio, kiu subite transformos, laŭ sia ordono, la malnovan kaosan teron en eternan idilian Edenan Ĝardenon.

Estas vere, ke kun la tempo kaj malbona vetero, pluvoj kaj perfortaj ŝtormoj portas amasojn da tero kaj koto, kiuj kovras dezertajn aŭ loĝatajn lokojn. Kaj vi devas kompreni, ke fronte al tiaj plagoj, homoj rezignis kaj adaptiĝis al la nova situacio trudita de la impona potenco de naturaj fenomenoj. Hodiaŭ, la

moderna homo havas potencajn maŝinojn kiel buldozojn, kapablajn pacience forŝiri tutan monton. Tio ne okazis en la pasinteco, kaj kotglitoj por ĉiam ŝanĝis la aspekton de la tereno. La kovro de kelkaj metroj do havas naturan klarigon, sed la multnombraj tavoloj de la tero ne. Kaj la pretendaj falsaj teorioj instruitaj de sciencistoj, kiuj atribuas al la Tero ekziston de miliardoj da jaroj, ŝajnis nur deturni la homojn de la timo ŝuldata al la Kreinto Dio, rivelita de la Biblio mem, verkita de la atestantoj de la juda hebrea popolo.

Demandu al vi ĉi tiun demandon: kial ĉi tiuj sciencistoj ne aplikas sian inteligentecon por provi kompreni la maltrankviligajn kaj mirigajn atestojn prezentitajn en la Biblio? Tamen estas aferoj en ĉi tiuj revelacioj, kiuj defias; kaj jam, la ekziston de ĉi tiu juda popolo? Ilia inteligenteco estas tial selektema, kaj nur ilia individua kaj kolektiva volo estas en disputo: ili elektas sciencon kontraŭ Dio.

Farinte la kontraŭan elekton ekde mia naskiĝo, ĉar mi havis la bonŝancon, benitan de Dio, naskiĝi en religia etoso pro la fervoro de miaj onklo kaj onklino flanke de mia patro, de Darbyisma protestanta obeemo. Mi neniam dubis pri la ekzisto de Dio dum mia tuta vivo, kvankam mi longe ignoris la veran formon de lia doktrina vero. Mi sciis, ke la fonto de lia revelacio estis la Biblio kaj nenio krom la Biblio. Ankaŭ, kiam Dio opiniis konvena, post amaraj teraj spertoj, kiel plenkreskulo mi legis kaj studis la tutan Biblion, ĉi tiun vorton de la vivanta Dio skribitan por siaj elektitoj.

Tiam direktita al la adventisma kredo, mi malkovris la respondojn al la faktkonfliktoj, kiujn mi rimarkis en la falsa kristana kredo. La rolo de la Ŝabato estis decida kaj la bazoj de la profetaj klarigoj tute konvinkis min. Ankaŭ, mi nun estas konsternita vidante en ĉi tiu mondo tiom da misgvidita inteligenteco, deturnita de la vivanta Dio, kaj metita je la servo de Satano kaj liaj demonoj. Samtempe, mi mezuras kaj aprezas ĉiutage, kaj pli kaj pli, la altecon de mia privilegio, kiu kondukas min kompreni la kaŝitan penson, kvankam rivelitan, de la elaĉetanta kreinto Dio. Estas vere! Jesuo savas siajn elektitojn per la sango verŝita sur la kruco, sur kiu li oferis sin, libervole, kiel pekliberigan oferon, kaj ĉi tiu ago estas la sola bazo de la savo proponita de Dio. Sed kial li montris tiom da malavareco kaj kompato? Kiu povas diri, ke li faris tion por ke tiu, kiun li savas, rajtu daŭre peki, konscie, kontraŭ la ordonoj kaj ordonoj de Dio? Neniu, kompreneble, havas tiun arogantan kuraĝon, kaj tamen, sen diri ion ajn, ĝuste tion la falsa kredo legitimas kaj leĝigas per siaj faroj. Tiel ĝia kulpo concernas la atestojn de la nova interligo, ĉar ĝuste Paŭlo deklaras, en Rom. 6:1-2-12-15: "*Kion do ni diros? Ĉu ni daŭrigu en peko, por ke la graco abundu? Ne estu! Kiel ni, mortinte al peko, plu vivos en ĝi? .../... Tial ne lasu la pekon reĝi en via morta korpo, por ke vi obeu al ĝiaj voluptoj. .../... Kion do? Ĉu ni peku, ĉar ni ne estas sub la leĝo, sed sub graco? Ne estu!*" Kaj en verso 23, Paŭlo donas al ni bonan kialon por ne plu peki konscie: "*Ĉar la salajro de peko estas morto, sed la donaco de Dio estas eterna vivo en Kristo Jesuo, nia Sinjoro.*" "Kaj tiu " morto " estos des pli meritita de la malobeemaj ribelantoj, ĉar pretendante lian justecon kaj lian savon, ili faras Jesuon Kriston mem, laŭ Gal. 2:17, " *la ministro de peko* ", tio estas, ili tiel faras la plej malbonan ofendon, kiu povas esti farita al li: " *Sed,*

dum ni celas esti pravigitaj per Kristo, se ni mem ankaŭ estus trovitaj pekuloj, ĉu Kristo estus ministro de peko? Tute ne! "

Estas tre interese rimarki, ke ĉi tiu temo de " **peko** ", kontraŭ kiu Paŭlo avertas la elektitojn de Kristo, aperas ĉefe en la letero, kiun li adresas al la Romanoj. Ĉar nia nuna kristana Okcidento estas la posteulo de ĉi tiuj popoloj submetitaj al la Romanoj, kiuj hodiaŭ konsistigas la Eŭropan Union kaj ĝiajn anglajn etendaĵojn de Usono kaj Aŭstralio, sed ankaŭ la ortodoksan kredon de la orientaj landoj. Fakte, ĉi tiuj avertoj de Paŭlo kondamnas ilin ĉiujn, ĉar ili ĉiuj honoras la abomenindan falsan "tagon de la Sinjoro", kiu venis, en la unua tago, por anstataŭigi la sepan, sanktigitan de Dio ekde lia kreo de la mondo; lian sanktan Ŝabaton. Ĉu ne estas tiel pravigita la dia kolero, kiu venas kontraŭ ĉi tiuj ribelemaj nacioj?

Ekde la unua tago de sia kreo fare de Dio, la homo, komence formita el argilo per la manoj de la Kreinto, estis en liaj manoj. Antaŭ ol doni al li la aspekton de karno kaj ostoj, Dio komence formis lin kiel la ceramikisto formas argilan vazon sur rado. Ĉi tiu revelacio sole difinas la limojn de la statuso de la homo antaŭ la Dio, kiu kreas ĉion, konstruas ĉion kaj projekcias la planon de aferoj, kiujn li plenumos en ilia tempo. Mi devas ĉi tie atesti kiom multe la profunda studado de liaj bibliaj profetaĵoj nutris mian fidon kaj igis min malkovri veran ripozon por la animo. Ĉar la sekreto de vera ripozo kuŝas en akiri respondojn pri la signifo de la aferoj kaj eventoj, kiujn ni vidas okazi, tagon post tago, en nia nuntempa vivo. Dum kleruloj serĉas respondojn en sia tempo, la elektitoj de Kristo trovas tiujn, kiuj efike klarigas ilin en la studo de tempoj pasintaj; aferoj rivelitaj en profetaĵoj, kiuj lasas la sekvanton de falsa fido malvarma kaj indiferenta. Tio resumis la kristanan kredon en ĝia plej simpla esprimo, ripetante la respondon cititan en ĉi tiuj bibliaj versoj el Agoj 16:30-31: "*Li elkondukis ilin, kaj diris: 'Sinjoroj, kion mi devas fari por esti savita?' Paŭlo kaj Silas respondis: 'Kredu al la Sinjoro Jesuo, kaj vi estos savita, vi kaj via familio'.*" Sed por kompreni ĉi tiun mallongan respondon, ni devas atenti la sekvajn versojn, kaj jam version 32: "*Kaj ili parolis la vorton de la Sinjoro al li kaj al ĉiuj, kiuj estis en lia domo.*" Por ĉi tiu pagana familio loĝanta en Filipi, Makedonio, la konvertiĝo estis reala kaj sincera, kaj ili nur bezonis aŭdi "*la vorton de la Sinjoro*" por esti juĝitaj indaj je la bapto administrata poste. Sed ĉi tiu konvertiĝo igis ilin novaj homoj, kies vivoj estus ŝanĝitaj kaj transformitaj per la diaj valoroj, al kiuj ili de nun obeus. "*La vorto de la Sinjoro*" igis ilin malkovri la ordonojn kaj malpermesojn instruitajn de Dio. Ĉi tio estis la kondiĉo por ke la savo de Kristo estu atribuita al ili. Kaj ĝi estis la sama tra ĉiuj tempoj, eĉ ĝis nia propra tempo.

La profeta vorto donas ripozon al la animo ĉar ĝi ofertas al ni la certecon, ke malgraŭ trompaj ŝajnoj, la tuta mondo restas ĉi tiu argilo, kiun Dio formas por savi aŭ por detrui. En siaj profetaĵoj, li ne ĉesis proklami sian finan venkon super ĉiuj siaj malamikoj, precipe en Jes. 45:23: "*Mi ĵuras per Mi mem, vero eliras el Mia buŝo, kaj Mia vorto ne estos forĵetita: ĉiu genuo kliniĝos antaŭ Mi, ĉiu lango ĵuros per Mi.*" Paŭlo reprenas ĉi tiun version en Rom. 14:11. Sed Dio ne kontentiĝas anonci sian venkon, ĉar por ke ankaŭ liaj elektitoj venku, en siaj profetaj revelacioj, li malkaŝas al ili en kompozita portreto, per simboloj, la

identitecon de siaj kaj iliaj malamikoj. Kaj por eliri venka el la batalo de fido, ĉi tiu kondiĉo estas nemalhavebla. Kiel principo, kiu povas venki la neidentigitan malamikon? Neniu, nek sur la tero nek en la ĉielo.

Tial koni la kompletan historion de la kristana kredo estas esenca hodiaŭ por kompreni la tutmondan religian situacion. Antaŭ ol eniri la adventistan kredon, mi petis de protestanta pastoro dokumentojn rakontantajn la historion de la kristana kredo. Tiel mi lernis la historion de la luktoj inter katolikoj kaj protestantoj. Poste, per la adventista kredo, mi malkovris la dekreton de Daniel 8:14, kaj mi tiel povis kompreni, ke la protestanta kredo estis siavice malakceptita de Dio, ekde la printempo de 1843. La profeta vorto lumigis min, formis min, donante al mia kredo neatenditajn certecojn. En ĉi tiu sperto, mi komprenas la pravigon de ĉi tiuj versoj el 1 Kor. 2:14 ĝis 16: " Sed la natura homo ne akceptas la aferojn de la Spirito de Dio, ĉar ili estas por li malsaĝeco, kaj li ne povas ilin scii, ĉar ili estas spirite juĝeblaj." ***Sed la spirita homo juĝas ĉion, kaj mem estas juĝata de neniu*** . Ĉar kiu konis la menson de la Sinjoro, por ke li lin instruu? ***Sed ni havas la menson de Kristo*** .

En la progresema konstruado de siaj profetaĵoj, Dio saĝe permesis al ĉiu interpreti la bazon de ĉi tiu konstruo. La simboloj estas facile identigeblaj per klarigoj klare formulitaj de la profeto Daniel. Tio validas por la sinsekvo de dominaj paganaj imperioj en Daniel 2, Daniel 7 kaj Daniel 8. Sed la revelacioj koncerne kristanajn tempojn postulas multe pli da subtileco de lia flanko. La sekreto de la escepta kompreno de ĉi tiuj misteroj, kiu estis donita al mi, kuŝas en la sinteza analizo, kiun mi faris komparante la plene deĉifritajn instruojn, kiuj koncernis, en ĉiu ĉapitro, la samajn periodojn profetitajn sub malsamaj simboloj. Kunigante la antaŭe apartajn instruojn, la komponitaj portretoj estis kreitaj per ĉi tiu metodo bazita sur la komplementeco de la disaj detaloj. Jen kiel la romia identigo de la " *malgranda korno* " de Daniel 7 kaj tiu de Daniel 8 povis esti akirita konvinke kaj konfuze por la papa romkatolika kredo. La komenca mistera aspekto de ĉi tiu profeta konstruo estis permesi al la katolika kredo plenumi sian malbonan laboron sen esti konfuzita de tro preciza kaj nerefutebla identigo. Krome, la dia Spirito elektis la periodon de religia paco, kiu sekvis la Francan Revolucion, por direkti la mensojn de siaj elektitoj al la studo de ĉi tiuj specialigitaj profetaĵoj pri kristanaj tempoj ĝis la " *tempo de la fino* ". Kaj lia unua homa instrumento estis la usonano William Miller. La konstruo de la libro Apokalipso, kiu klare signifas Revelacion, estas konstruita sur la fundamentoj difinitaj de la libro de Daniel, kaj ĉar ĉi tiu Apokalipso malkaŝas eĉ pli da detaloj pri la tuta kristana epoko, la diaj subtilecoj estas eĉ pli multaj, tiel ke la libro estas ŝajne nekomprenebla; kio tiel avantaĝe fortenas kaj senkuraĝigas la misinspirajn kaj misintencajn scivolemulojn.

Mian menson hodiaŭ kaptis ĉi tiu bildo de la Kreinto Dio, kiu tenas ĉion en siaj manoj. Kaj li daŭre senĉese formas la eventojn de la homa vivo, donante al ili la formon, kiun li antaŭdiris en siaj profetaĵoj. Ĉi tiuj profetaĵoj malkaŝas nur la esencan, ĉar liaj elektitoj malkovras neprofitajn eventojn dum la tagoj pasas. Tamen, ili estas ankoraŭ formitaj de la Ĉiopova Dio, kiu decidas pri ilia plenumo. Mi loĝas en Francio, en ĉi tiu lando, kiu ankoraŭ povas oferti hodiaŭ la plej bonan, kion Dio alportis al ĝi en Valence-sur-Rhône en la formo de siaj deĉifritaj

profetaj revelacioj, kaj la plej malbonan, la GLAT-arogantecon de seksaj perversuloj, kiuj malestimas Dion kaj religion, aŭ praktikas ĝin en ĝiaj plej abomenindaj kaj abomenindaj formoj. Ĉi tio estas la fina frukto de la heredaĵo de nacia ateismo kaj la liberpensuloj de ĝiaj kvin sinsekvaj Respublikoj. Kaj logike, la lasta formo estas la plej troa kaj la plej hardita. Mia griza kaj blanka hararo atestas pri kontinua atenta sperto de la franca historio inter la fino de la Dua Mondmilito kaj nia tempo. La malfermo de mia menso per la profetaĵoj permesis al mi pli bone kompreni kiel Dio preparis la tragediojn, kiujn ni spertas hodiaŭ. Ĉar la planoj de Dio estas konstruitaj dum jarcentoj kaj tutmonde dum sep jarmiloj. Ankaŭ, tiu, kiu malestimas la pasintan historion, havas neniun ŝancon kompreni, kio plenumiĝas en lia tempo. Prenante la bildon de la potisto, la preparado de la vazo por esti modelita kaj turnita komenciĝas per la kolektado de argilo el la naturo. Ĝi estas poste prilaborata, moligita kaj metita sur la radon. Sammaniere, necesis la agresoj de la kristanaj krucmilitoj kontraŭ la islamanoj setlantaj en Jerusalemo por akiri daŭran malamon al Islamo kontraŭ ribelema kristanismo. Kaj ĉi tiu malamo, revekita kaj plifortigita, prenas la formon de la agresoj de fundamentismaj militistaj islamanoj kontraŭ okcidentaj kristanaj landoj kaj kontraŭ paganaj aziaj landoj. Religio estas la supera armilo, kiun Dio uzas en la tempoj elektitaj de li por puni la ribeleman homaron. Religia fanatikeco estas multe pli danĝera ol la teritoria domina spirito, kiu karakterizis la unuajn du Mondmilitojn. Tial ĉi tiu religia fanatikeco ludos ĉefrolon en ĉi tiu Tria Mondmilito, kiu komenciĝas en Ukrainio, kaj ĝi estos terure detruiga kaj detrua por militaj kaj civilaj vivoj. En ĉi tiu ukraina konflikto, la kvar religioj malakceptitaj de Dio jam partoprenas en la batalado. Usona protestantismo, asociita kun romia, eŭropa, pola kaj ukraina katolikismo, sen menciis la judojn, kontraŭas ortodoksan Rusion, helpatan de islamaj ĉeĉenoj. Kaj en la venonta ekspansio de ĉi tiu konflikto, religiaj aliancanoj venos subteni siajn samreligiulojn, malfermante multajn lokajn konfliktojn aliloke ol en Ukrainio. Sed la monoteisma religio ne estos la sola koncernata de ĉi tiu milito. En la Oriento, hindua Barato alfrontos islamanojn Pakistanon, kaj Ĉinio batalos kontraŭ Japanio kaj Barato. La vizio de ĉi tiu estonteco estas facile determinebla, ĉar ĉiu el ĉi tiuj landoj havas sian eblan heredan malamikon identigitan ekde la Dua Mondmilito. Kaj por akceli la finan detruon, kiu antaŭas kaj preparas por la fino de la mondo, Dio vekas ĉiujn ĉi tiujn malnovajn malamojn kaj rankorojn, kiuj provizore dormis.

Vi povas do kompreni, ke ĉar ĉiuj estas en la manoj de Dio, la sorto de liaj malamikoj estas senespera kaŭzo. Sed tiuj samaj diaj manoj protektas, tagon post tago, liajn elektitojn, ĝis la horo de ilia raviĝo al lia ĉiela regno, kie, laŭ sia promeso, Jesuo pretigis lokon por ili por provizora periodo de " *mil jaroj* ". Tiam, la eterneco estos vivata sur la regenerita tero, la " *nova tero* ".

Tiu, kiu formas la vivojn de siaj kreitaĵoj, elektis resti nevidebla. Kaj per tio, li malkaŝas sian esceptan kaj unikan saĝon, kiun la antikvuloj nomis saĝeco. Efektive, la celo de Dio estas elekti la elektitojn por akompani lin en la eternecon. Ĉi tiu elekto postulas testadon de ĉiu el ĉi tiuj elektitoj. Tial, komence, Dio lasas siajn kreitaĵojn vagadi kaj fari pekojn, ĉar li atendas ilian reagon kaj la rezulton de ilia sperto. En la praktikado de peko, la elektitoj ricevas suferon, kiu kondukas ilin

timi pekon kaj puŝas ilin al bona konduto; la vojo de pento. Kontraste, tiuj, kiuj ne estas indaj je savo, trovas kontenton en la praktikado de peko. Ili tiam adoptas pekon, kiu fariĝas la normo de ilia vivo. En la stato de sufero, kiun ili ŝuldas al peko, la elektitoj estas maturaj por konvertiĝo. Dio tiam povas prezenti sin en iliaj vivoj kaj helpi ilin malkovri siajn savajn verojn. Vi povas rimarkigi, ke en siaj instruoj en paraboloj, Jesuo insistis pri la principo de la efikoj pro la pardono de Dio. La pentinta pekulo estas la perfekta modelo de la elektito amata de la Ĉiopova. Kaj Jesuo resumis ĉi tiun instruon dirante en Luko 7:47, pri la adultulino: "**Tial mi diras al vi: Ĝiaj pekoj, kiuj estas multaj, estas pardonitaj; ĉar ŝi multe amis. Sed al kiu malmulte estas pardonita, malmulte amas.**" Kaj li klarigis: "**Sed al kiu malmulte estas pardonita, malmulte amas.**" Kaj ĉi tiu precizeco malkaŝas la kaŭzon de lia nevidebleco, ĉar se Dio estus videbla, malmultaj kuraĝus defii kaj kontraŭdiri lin, kiel kuraĝis fari Satano, kiu vidis kaj servis Dion komence de sia ekzisto. Dio bezonis ses mil jarojn por elekti la anĝelojn kaj homojn indajn je lia eterneco. Kaj ses mil jaroj por atingi ĉi tiun rezulton jam estas, eĉ por li, tre longa tempo. Ĉar, por savi kelkajn milionojn da animoj, li devis elteni la neelteneblajn kulpajn eldevigojn de miliardoj da aliaj, kiuj sinsekvis sur la tero, aŭ estis aktivaj en la ĉielo. La pacienco de Dio estas je la normo de lia eterneco, tio estas, grandega, sed ne senfina.

Mi tie donis respondon al tiu ĉi ofte farata demando: "kial Dio kaŝiĝas, se li ekzistas?" Kaj mi reprenas ĉi tiun bildon, kiu resumas lian respondon: "**Ĉar ĝuste kiam la kato forestas, la musoj ludas.**" Kaj trankviligitaj de lia nevidebleco, **la homaj musoj efektive dancis laŭ multaj manieroj, ruliĝante laŭvole en la pekoj de karno kaj spirito**, tiel ke Dio povas, nun, decidi doni al ili morton, aplikante al ili, post la juda nacio en la jaro 70, la punon cititan en Ezek. 14:21: "*Jes, tiele diras la Eternulo, JaHVéH: Kvankam Mi sendos kontraŭ Jerusalemon Miajn kvar terurajn punojn, la glavon, la malsaton, la sovaĝajn bestojn kaj la peston, por ekstermi en ĝi homojn kaj bestojn, ...*".

La Majstro Potfaristo formas vazojn de honoro sed ankaŭ vazojn kreitajn por pereco. Ambaŭ havas rolon plenumotan. Konduki naciojn al ilia pereco; en la lastaj tempoj, li metis en potencon multajn junulojn kaj junulojn, kiuj multe delogas kaj plaĉas al la popoloj. Ĉi tiuj ne konscias pri la danĝero, kiun alportas ĉi tiu elekto, ĉar kvankam ŝajne inteligentaj kaj kleraj, ŝarĝitaj per diplomoj kaj edukitaj en mezlernejoj, ili ĉiuj havas komune sian junecon kaj ĝian ĉefan ignoratan malavantaĝon. Kaj la afero estas de kapitala graveco, kiun mi emfazas per forto kaj insisto: la junuloj estas nespertaj, tiel ke ĉio ŝajnas ebla al ili, inkluzive de tio, kio estas neebla. Ĉar nur la vivsperto formas en la homo la kapablon identigi la eblan kaj la neeblan. Pro tiu principo en la Biblio, Dio prezentas "*blankajn harojn kiel kronon de honoro*" kondiĉe ke tiuj "*haroj*" "*blankiĝis*" per irado laŭ "*la vojo de justeco*" desegnita de Jesuo Kristo laŭ Proverboj 16:31: "*Blankaj haroj estas krono de honoro; sur la vojo de justeco oni trovas ilin.*" Kaj ni devas kompreni tiun lecionon donitan en Ijob 32:7 ĝis 9: "*Mi diris al mi: la tagoj parolos, la amaso da jaroj instruos saĝon. Sed en realeco, en la homo, estas la spirito, la spiro de la Plejpotenculo, kiu donas inteligentecon; ne la aĝo donas saĝon, ne la maljuneco igas iun kapabla je juĝo.*" Ankaŭ, konfirmante tiun opinion inspiritan de Dio, ni vidas maljunulojn kun blankaj haroj

delogitaj de aroganta kaj mallerta junulo, al kiu ĉiuj kulpoj kaj malbonaj elektoj estas pardonitaj. Al tiuj grizaj haroj klare mankas dia saĝo, ĉar ili subtenas tiujn, kiuj preparas ilian komunan detruon. Sed ĉi tie, mi devas doni klarigon por tiuj, kiuj eble vidas dian maljustecon en la fakto, ke Dio donas inteligentecon al iuj kaj ne al aliaj. Dio agas laŭ ĉi tiuj vortoj de Jesuo Kristo: "*Ĉar al tiu, kiu havas, estos donite tio, kion li havas, kaj de tiu, kiu ne havas, estos prenita tio, kion li havas.*" La donita afero estas la inteligenteco de saĝo. Homoj estas, de naskiĝo, portantoj de la samaj eblecoj de elekto, sed estas ilia libera volo, kiu determinas ilian elekton laŭ ilia personeco. Tiel, iu, kiu jam havas saĝon en si, povas vidi tiun saĝon pliigitan de Dio. Aliflanke, al iu, kiu malestimas saĝon, Dio reduktos lian inteligentecon kaj senigos lin de ĉiaj formoj de saĝo. Kaj per ĉi tiu aldono aŭ forpreno de saĝo kaj inteligenteco, Dio montras, ke Li formas siajn kreitaĵojn kiel la ceramikisto formas argilon sur sia rado.

La "Frapa Kapo"

Tiu ĉi esprimo rilatas al la malobeema infano, kiu kolerigas kaj "frenezigas" siajn gepatrojn. Ili jam ne scias, kion fari, ĉar ili provis ĉion: mildecon, riproĉojn, kaj fine fizikan korekton. Kaj la infano turnas sian ribeleman rigardon al siaj gepatroj kaj diras: "Eĉ ne timigitaj!" La gepatroj demandas sin: "Kiel ni atingis ĉi tiun punkton?" Sed neniuj respondoj venas, kaj ili sentas kvazaŭ ili alportis en la mondon tute nesenteman kaj nemalsovaĝigeblan diablaron. Tio estas la sperto de miloj aŭ milionoj da paroj vivantaj ĉefe en la Okcidento. Kaj la kaŭzo de tiu ĉi problemo troviĝas en serio da eventoj, kiuj okazis ekde la fino de la Dua Mondmilito. Mi jam havis la ŝancon diri tion, sed la komenco de tiu ĉi drivo okazis en Usono. Tie ĉi aperis juneco en atmosfero de rasa lukto, kie klanaj grupoj el la blankaj, nigraj kaj hispanidaj komunumoj, kaj precipe puertorikanoj, batalis. Tiu ĉi urba perforto prenis la formon de filmoj, kiuj delogis la eŭropan junularon kiel "la furiozo de la vivo". Siavice, Eŭropo vidis sian junularon eniri en perforton, la kostumo laŭ la usona modelo estis la nigra leda jako, botoj sur la piedoj; ĝinzoj kiel pantalonoj, kaj la ŝtofita zono por teni ilin. La plej perforta aldoniĝo por batalo, la bicikla ĉeno, la metala fingrobazartiko kaj la nepra, tranĉilo kun aŭtomata malfermo. Malfacilas kredi, ke ĉi tiu junularo de la 60-aj jaroj (1960) ĵus eskapis la katastrofon de la Dua Mondmilito kun ĝiaj 60 milionoj da mortoj. Sed la mensa aspekto de ĉi tiu junularo estis profeta, ĉar ĝi montris la bildon de la fina tempo, en kiu ĉi tiu perforto antaŭas kaj favoras la disvolviĝon de la Tria Mondmilito. Ĉi tiu perforto de la 1960-aj jaroj disvolviĝis paralele kun la muziko de Rokenrolo (Svingo kaj Rollo), brutala duuma versio de la ĵaza stilo kreita de nigruloj. La sukceso de ĉi tiuj novaĵoj ŝuldiĝis kompreneble al intensa demonia agado, sed ankaŭ al la inventoj de ĉi tiu instrumento, kiun mi bone konas, la gitaro, elektrigita kaj plifortigita per ĉiam pli potencaj amplifiloj. La ritmo kaj la sona povo formis eksplodan koktelon, kiu kaptis la homamasojn kaj igis ilin eniri individuajn kaj kolektivajn tranĉojn. La uzo de drogoj faciligis kaj plifortigis la efikojn, kaj tiel nova malbono venis el la nova mondo por disvastiĝi tra Eŭropo.

Elektita prezidanto en 1958, en Francio, Generalo de Gaulle renkontis ribelon de junaj studentoj en 1968. Soifo por totala, preskaŭ anarkia libereco aperis inter la junularo kaj ili eniris revolucion, ŝirante la pavimŝtonojn de la stratoj kaj starigante barikadojn, ili perforte kontraŭstaris la CRS (Respublikanajn Sekurecajn Fortojn), la protektantojn de ordo kaj la Ŝtato, proklamante kaj montrante siajn sloganojn: "Malpermesite malpermesi", "Nek Dio nek mastro". En la 1960-aj jaroj, junuloj profitis de la evoluo de radio. Privataj radiostacioj elsendis sian muzikon, siajn debatojn, disvastigis siajn ideojn kaj tiel la breĉo inter ĉi tiuj junuloj kaj iliaj pliaĝuloj pli kaj pli larĝiĝis; oni tiam parolis pri "la malbono de junuloj", "la nova ondo", kaj gepatroj, ĉiam pli sorbitaj de profesiaj zorgoj, rezignis kaj lasis sin esti invaditaj kaj dominitaj de ĉi tiu ondanta ondo. Junuloj profitis de la fakto, ke ili, pli ol iliaj gepatroj, estis altiritaj de la novaj evoluoj kreitaj de la teknologio. Kaj ĉar la sistemo profitis de ĉi tiuj novaj, tre lojalaj klientoj, juneco fariĝis pli kaj pli favorita.

En la 1960-aj jaroj okazis io fundamenta: la spirito de protesto. Ĝis tiam, junuloj restis ligitaj al siaj familioj, sed poste ili komencis defii ĉiujn tradicie hereditajn familiajn valorojn. Junuloj serĉis nur la kompanion de aliaj junuloj, kaj la breĉo kun siaj familioj kreskis ĉiam pli larĝe, multe al la malespero de iliaj gepatroj. En Francio, la koloniaj militoj implikis junulojn, kiuj estis ĉiam pli malamikaj al la procezo. En sia soifo por libereco, koloniigo estis nepensebla. Ankaŭ, post la milito en Alĝerio, junaj francoj bonvenigis junajn alĝeriajn enmigrintojn, poste tunisianojn kaj marokanojn. La generacio "ne tuŝu mian amikon" disvolviĝis sub la prezidantecoj de Giscard d'Estaing kaj François Mitterrand. Ĉar unu esenca afero akompanis ĉi tiun konkeron de la junularo: la malakcepto de Dio kaj ĉia religio.

En tiu ŝanĝo de normo, ĉiaj psikologoj ludis ekstreme gravan plifortigan rolon, ĉar jam tiutempe, la scienco kaj ĝiaj diplomiĝintoj estis aŭtoritataj. Kaj ili trovis nenion pli bonan farendan ol pravigi la postulojn de la junularo. Ili konsentis kun ili en ĉiu okazo. Unu el ili, de nordafrika deveno, pravigis ilian perforton dirante, ke ĝi estas signo de bona sano... Sed aliaj atakis la rajton de gepatroj disciplini malobeemajn infanojn karne, eĉ atingante ĝian malpermeson per leĝo. El socio sen Dio, nenio surprizas en tio, sed kontraŭdiri diajn konsilojn povus nur produkti nekontroleblan situacion longtempe. Siaflanke, Dio deklaras, en Prob. 22:15: "*Malsaĝeco estas ligita al la koro de infano; la vergo de korekto forpelos ĝin de li.* ", en Prob. 23:13: "*Ne rifuzu korekton de infano; se vi batos lin per vergo, li ne mortos.* " kaj en Prob. 29:15: "*Vergo kaj riproĉo donas saĝon; Sed infano lasita al si mem hontigas sian patrinon.* "

Hodiaŭ, la 24-an de majo 2022, la ribelemaj infanoj de 1968 estas forigitaj de la povo, anstataŭigitaj de nova generacio eĉ pli ribelema ol ili estis. La du ĉefaj politikaj partioj, kiuj, sub diversaj nomoj, formis la hodiaŭan Francion, estis finfine malakceptitaj de la popola voĉdono. Sed la popolo ne trovis idealan anstataŭanton, kun la elekto inter du kandidatoj malamataj de duono de la nacio. Fakte, la problemoj estas malpli la gvidantoj ol la popolo mem, ĉar ili estas dividitaj en multajn skolojn de civila kaj religia penso, universalismajn kaj poreŭropajn aŭ naciismajn. Rezulte, neniu plimulto povas sukcesi unuigi la nacion. Pure politikaj elektoj estas anstataŭigitaj per multe pli agresemaj kaj

nekongruaj ideologiaj. En sia rivelita juĝo pri Israelo, antaŭ ol liveri Jerusalemon al detruo fare de la reĝo Nebukadnecar, Dio prenis la bildon de bastono nomata "unio" kaj li diras pri ĝi en Zeĥarja 11:14, ke li rompis ĝin: "*Tiam mi rompis mian duan bastonon Unio, por rompi la fratecon inter Judujo kaj Izrael.*" La sama malbeno trafas la francan popolon hodiaŭ kaj la gaŭla misharmonio atestas pri tio.

En 2022, "la vangofrapo" estas ĉie, de la prezidanteco ĝis la nedecidita kaj eterne malkontenta balotanto. Estas la logika evoluo de la homaro, kiu diktas, ke netraktita malsano finas korupti la tutan korpon, kio klarigas ĉi tiun malĝojan observon. Ve por la homaro, la leĝo malpermesas "vangofrapojn", kaj balotanto volis apliki unu al Prezidanto Macron, kion li kare pagis. Tamen, multaj homoj sentis sekretan kontenton, ĉar aroganteco ne antaŭenigas subtenon aŭ aprezon. Kaj kiel li povus ne ricevi la bastonon kiam lia koncepto de la verbo regi konsistas el, mi citas liajn vortojn celantajn liajn kontraŭulojn, "obstinajn Gaŭlojn": "Mi kolerigos ilin." Politiko en la lastaj tagoj multe ŝanĝiĝis, kaj la intersanĝitaj dialogoj estas severaj kaj impertinentaj, kaj eĉ maldecaj. Komunikado en sociaj retoj havas ion por fari kun tio. Ĉar estas en la "Reto", ke, en anonimeco, delogaj kaj mensogaj kontaktoj estis establita. Trompisto amas ĝin, kaj solecaj animoj venas tien por serĉi sian animparencon. Sed vortoj estas montrataj kaj disvastigataj kun ĉiuj bonaj kaj malbonaj konsekvencoj, kiujn ili povas alporti. Post la normoj de la vivo, la parolo siavice liberiĝis. Kaj la plej malbona konsekvenco estis alportita, la 7-an de januaro 2015, de la karikaturistoj de "Charlie Hebdo", kies sakrilega humuro ne estis tolerata de la fundamentismaj islamaj militistoj. Post ĉi tiu masakro, volante pravigi bildojn, unu el kiuj estis, milde dirite, skabia, la historiinstruisto Samuel Paty senkapigis sin, surstrate, tuj kiam li forlasis la kolecion, kie li instruis. Leciono lernindas el ĉi tio, tiu de la diraĵo: "Parolo estas arĝento, sed silento estas ora." Sed diraĵoj kaj proverboj instruas nur la saĝulojn, ne la "frapakapojn". La defendantoj de Islamo pruvis kaj pruvos denove, ke la kapoj de iliaj malamikoj ne estas frapataj... ili ruliĝas. Kaj jen kie la infano de la Sinjoro Jesuo Kristo devas kompreni, ke, ĉe la foresto de pento flanke de okcidentaj pekuloj, estas Li, amo kaj justeco enkarniĝintaj, kiu ordonas la agojn kaj masakrojn faritajn de ĉi tiuj militemaj adorantoj de Mohamedo.

La granda apartiganta Dio ekspluatas apartigojn, kaj iliaj kaŭzoj estas tiel multaj, ke al li ne mankas elektoj, sur la tuta tero, dum kelkaj pliaj jaroj, loĝata.

La usonaj novaĵoj de la 24-a de majo 2022 ofertas al ni tipan ekzemplon de lia versio de la "vangofrapo". En la aĝo de 18 jaroj, Salvador Ramos, armita kaj ĉasita de la polico, eniris lernejon kaj mortigis 19 infanojn kaj du plenkreskulojn. Kaj denove, ĉi tiu okazaĵo en Uvalde, Teksaso, levas la demandon pri permesado al homoj posedi armilojn. Ĉi tiu fakto revenigas nin al la origino de la setlado de blankaj eŭropanoj sur malamikaj teroj loĝataj de la veraj kaj aŭtentaj "usonanoj" malĝuste nomataj indianoj. Ĉi tiu invadanta popolo, ĉefe el Eŭropo, konsistis el senskrupulaj homoj, avidaj je riĉeco, kaj aliaj simple venis por trovi nutran teron. De la komenco, perforto karakterizis ĉi tiun landon. Ĉiam pli multnombraj, la blankuloj dekumis la "ruĝhaŭtulojn", kaj la banditoj rabis vojaĝantojn, malaperante post siaj krimoj en la vasta "Malproksima Okcidento". La invento de la pafilo faciligis mortigi. Pafi de malproksime estas pli facile ol proksimbatalo.

Usono establis leĝojn kaj tribunalojn, kaj la popola socio tiel estis iom ŝparita. Sed ĉi tiu lando vere meritas sian nomon, ĉar ĝi portas en si "amarecon". Ĝi superas ĉiujn mondajn rekordojn rilate al sensekureco kaj statistikoj pri abomenaj murdoj. Kulpigi posedon de pafiloj estas la plej facila afero, sed la cenzuristoj ne havas alian elekton. Fakte, ili ĉiuj ne scias, ke ilia lando estas trafita de la malbeno de Dio laŭ specifa maniero ekde la printempo de 1843. Infanmurdistoj estas konsiderataj viktimoj de psikaj kaj mensaj malsanoj; kiam fakte ili estas simple la fruktoj portitaj de homoj poseditaj de demonoj, kiujn Dio iom post iom liberigas. Psikiatroj obstine ignoras la ekziston de ĉielaj spiritoj apartigitaj de Dio, kaj malsukcesante, ili atribuas la observitajn agojn al malsanoj. La problemo ne estas la armilo, sed prefere la "slapkapulo", kiu posedas kaj uzas ĝin por fari kiel eble plej multe da damaĝo. Tamen, ĉi tiu deziro damaĝi homojn estas en la mensoj de la malamplenaj demonoj, kiuj havas Satanon kiel sian gvidanton. Kiel indikas Apokalipso 12:12, ekde la venko de Jesuo Kristo, ili scias, ke ili havas " *mallongan tempon* ", estante finfine kondamnitaj al morto. Ĉi tiu frukto, kiu kreas suferon kaj malĝojon, atestas pri kiom damaĝa estas la malestimo al Dio kaj liaj valoroj. Sed la iluminataj elektitoj ne estas trompita de la interpretoj de la sendiaj. Ĉar profetaĵo avertis ilin pri la serioza kaj malbona destino de la deloga Usono. La venonta detruo de potenca Rusio kaj ĝiaj aliancanoj permesos al ĝi plenumi, kontraŭ Dio kaj liaj fidelaj elektitoj, sian lastan universalan spiritan batalon, kiun Apokalipso 16:16 nomas " *Armagedono* ". Ĝi plenumos ĝin sub la titolo de " *la besto, kiu venas de la tero* ", citita kaj evoluigita en Apokalipso 13:11 ĝis 18.

Tiel, pro manko de ricevo en la ĝusta momento de la merititaj "vangofrapoj" aŭ "frapoj per bastonoj", la "slaphead", usona kaj pli malofte eŭropa modelo, finas sian vivon kiel abomena mortigisto de infanoj kaj plenkreskuloj. Sed aliaj versioj de "slaphead-oj" ekzistas en ĉiuj landoj de la tero. Ili estas la fruktoj de la universala dia malbeno; armitaj aŭ ne. En landoj kie la aliro al pafiloj estas malpermesita aŭ malfaciligita, la tranĉilo anstataŭigas ilin. Kaj homoj mortas tie ankaŭ, pro la malboneco kaj perforta spirito disvastiĝinta tra la Tero.

Estas usona teknologio, kiu disvastigas sian scion tra la mondo, kiu estas malantaŭ la grandega disvolviĝo de videoludoj. Homoj de ĉiuj aĝoj pasigas horojn en ĉi tiuj ludoj, kie ili partoprenas virtualan batalon. La celo estas "mortigi" kaj "eksplodigi" la kontraŭajn homajn celojn. Ĉi tiuj ludoj tiel forte kaptas la mensojn de ĉi tiuj ludantoj, ke ili posedas iliajn mensojn, tiel ke, fine, konfuzo inter la reala kaj la virtuala kreiĝas en ili... Danĝero... Danĝero... Danĝero... por ĉi tiuj ludantoj kaj por la tuta homa socio. Ĉar ĉi tiu Ameriko estis prenita kiel modelo de ĉiuj okcidentaj nacioj kaj ni trovas inter ili ĉi tiujn samajn valorojn por sukceso, defio, batalado kaj la gusto por hazardludo. Memoru, ke en Teksaso kaj tra la "Sovaĝa Okcidento", multaj viroj mortis, simple por defii pafanton laŭdire tre rapidan. Hodiaŭ la defioj daŭras en la tribunaloj, kaj ili kontraŭas potencajn financajn interesojn. Armitaj defioj restas specialaĵo de la simpla popolo, ĉiam batalanta por kontraŭstari alian komunumon. Fakte, la tempo pasis, aŭtoj anstataŭigis ĉevalojn, sed nenio ŝanĝiĝis en Usono; la homa pensmaniero restis la sama.

Neu la ekziston de Dio je ĉia kosto

Volante konservi sian bildon kiel ideala tolerema socio, la Respubliko ne persekutas religiojn. Oficiale, ĉiu eŭropano povas libere praktiki la religion hereditan de siaj originoj. La Respubliko ne distingas inter monoteismaj kaj politeismaj religioj. Ĝi regas la landon Francio strikte sekulare. Tamen, ĝia prefero iras al agnostikismo kaj ateismo. Ĉi tiu ŝajna toleremo fakte kaŝas furiozan lukton celantan detrui la kredon je Dio. Rajtigitaj religiaj elsendoj prezentas nur la atestojn de la kvin ĉefaj religiaj kredoj: ĉefe, en la mateno de la falsa "Dimanĉo", la romkatolika kredo, la protestanta kredo, la ortodoksa kredo, kaj la juda religio, kaj la plej nova alveninto, Islamo. Ili tiel havas mallongan momenton por antaŭenigi sian propagandon ĉiun "dimanĉan" matenon. Sed la resto de la tempo estas dediĉita al la tumulta rezonado de la sendiaj, politikaj kaj amaskomunikiloj. En Francio, oni multe parolas, vere, por nenio, sed ĉi tiuj diskutoj donas al iuj la iluzion pri sia utileco; la ambiciaj kaj fieraj estas flatitaj kaj honorataj. Kun la escepto de la islamanoj, preskaŭ ĉiuj homoj de franca kristana deveno ne parolas pri Dio, nek pensas pri li. Kaj ĉio estas farata por certigi, ke tio restu tia.

La ekzemplo de la "Balkanaj Militoj" efike montras ĉi tiun fakton. En la eksa Jugoslavio, post la morto de Marŝalo Tito, kiu unuigis ĝin, konfliktoj apartigis la etnojn, kiuj konsistigis ĝin. Estis ortodoksa Serbio, katolika Kroatio kaj islama Bosnio. Tamen, malgraŭ ĉi tiuj malsamaj religioj, politikaj kaj amaskomunikilaj komentistoj ne volis aŭdi pri religiaj konfliktoj. Malnovaj, strikte religiaj malamoj, kiuj jam igis la katolikajn kroatajn Ustaŝojn (soldatojn) batali kontraŭ la ortodoksaj serboj dum la Dua Mondmilito, renoviĝis post kunekzisto, kiel jugoslavoj, en paco. Sed, ne! Por politikistoj kaj ĵurnalistoj, la problemo ne estis religia. Tia neo de la evidenta nepre havas pravigon. Kaj jes! Efektive ekzistas klarigo, kiun mi prezentas ĉi tie: Sekularismo povas funkcii nur se la popolo restas sekulara. Kaj por konservi lin sekulara, oni devas malhelpi lin kredi je la ekzisto de Dio. Tamen, rekoni la religian naturon de milito povas instigi rigardon al la nevidebla Dio, ĉar por li, la celo de militoj estas ĝuste enigi la homon en aflikton, por ke en malfeliĉo, li komencu pripensi la kaŭzojn de la tragedioj, kiuj trafas lin. Estas skribite en Kohelet 7:14: "*En bona tempo ĝoju, en malbona tempo pripensu.*" Dio bone scias, ke kiam la tero kolapsas sub liaj piedoj, homoj subite komencas kredi je la ekzisto de Dio, kaj ofte, eĉ vane, en sia malespera situacio, ili vokas lin. Tial la Respubliko timas devi levi la religian temon. Kaj ne nur en kazo de militoj ĝi agas tiel. Ĝi faras la samon por ĉiu terorista atako farita de militista Islamo. Fruaj komentistoj sugestis, kiam ajn eblas, la agojn de malekvilibra individuo, frenezulo aŭ fanatikulo. Religia respondecado do ofte estas malakceptita. En Tuluzo, pro la sama kialo, atako kontraŭ la fabriko AZF estis interpretita per decido de la prezidanto kaj la registaro, transdonita de la loka prefekto, kiel akcidento atribuita al la fabrikestraro. Tio estas malgraŭ la atesto de la RG, la Ĝenerala Spionservo, poste dissolvita de prezidanto Sarkozy. Subteni sekularismon postulas konstantajn ŝtatajn mensogojn kaj amaskomunikilan misinformadon.

La malferma milito en Ukrainio estas ankoraŭ plia ekzemplo. La amaskomunikiloj ĉefe vidas nur la kolizion inter ukrainaj kaj rusaj naciismoj. Atestantoj tamen konfirmis, ke la du militemuloj havis malsamajn religiajn praktikojn. Sed ili ne prezentis ĉi tiujn religiajn elektojn kiel la ĉefajn kaŭzojn de la kolizio. Kaj tio estas domaĝe, ĉar religiaj elektoj estas la kaŭzo de la malhelpo al unueco. En la kazo de Ukrainio, efektive religia elekto klarigas, kial ukrainaj rusoj kontraŭas la rusojn en Moskvo. Ili secesiis kaj ĉesis rekoni la papon Kirill de Moskvo kiel sian spiritan gvidanton; tiel, la kaŭzo de la malprospero estas fundamente religia. Krome, en okcidenta Ukrainio ekzistas ukrainoj de katolika kredo, parencaj al la najbara katolika Pollando, kaj ankaŭ ekzistas judaj komunumoj disigitaj tra Ukrainio.

Por travivi religiajn disputojn, sekularismo estas devigita mensogi al la loĝantaro. Sed ne ĉio estas mensogo, ĉar estas facile direkti homajn pensojn al nereligiaj elementoj, kiel ekzemple la karaktero de la rusa prezidanto, kiun Dio manipulas, kiel rivelita en Ezek. 38.

En la televidiloj specialiĝantaj pri kontinuaj novaĵoj, mi aŭdas nur misinformadon. Iamaj generaloj proponas siajn komentojn, sed iliaj malnovaj spertoj estas tute superitaj de la situacio de ĉi tiu nuntempa milito. Etaj "virabeloj" antaŭenigas la detruon de ŝipoj, helikopteroj, tankoj kaj kanonoj, tiom ke la donita bildo estas tiu de Davido kun sia ĵetilo, kiu mortigis la filiŝtan giganton Goliaton per unu sola ŝtono. Sed ke, en ĉi tiu milito, estas nek Davido nek Goliato, sed du landoj deciditaj venki la malamikon, kaj Dio ne benas unu pli ol la alian, kaj kvankam ignorata de la komentistoj, estas li, kiu konstruis la kaŭzojn de ĉi tiu konflikto. Sed mi memorigas vin, ke lia detrua projekto celas Eŭropon, ĉi tiun malnovan malamikon, kiu honoris la katolikismon, mensogan religion, kiu persekutis siajn profetojn kaj siajn elektitojn: kiel antaŭe faris la kulpa kaj ribelema juda nacio en sia tempo.

La okuloj de homoj estas kaptito por ili, kaj la nevidebla dia kaŭzo estas tre malavantaĝita. Tamen, Dio ne ŝanĝos ĉi tiun situacion, ĉar por li, ne temas pri "devigi" ribelulojn agnoski lian ekziston. Kion simpla prudento devus krei, sufiĉas por li. Ĉu li kredas je Dio aŭ ne, tio gravas malmulte por li; la malsaĝulo mortas same kiel la falsa kredanto. En la okuloj de Dio, nur liaj elektitoj, elaĉetitaj per vera fido, validas. La sentoj kaj juĝoj de tiuj, kiuj malestimas lin, finfine refalas sur iliajn proprajn kapojn.

Ĉi tiuj klarigoj helpas vin pli bone kompreni kial Respublikanaj politikistoj evitas diskuti religion, kaj ili daŭre faros tion ĝis sia lasta spiro. Por ili, ju malpli ni parolas pri Dio, des pli bona estas sekularismo.

Ĉi tiu "tempo" faktoro kiu ŝanĝas ĉion

Tempo prezentas problemon por la homaro ĉar ĝi produktas progresemajn konsekvencojn, kiuj kreskas tiel malrapide, ke ili restas nerimarkitaj. Sciencistoj tamen bone konsciis pri ĉi tiu principo, de kiam ili eksperimentis kun rano mergita en bano iom post iom varmigita ĝis bolpunkto: ĝi mortas sen reagi al la varmo, ĉar ĝi iom post iom pligrandiĝas. Kiel montras la fina sorto de ĉi tiu rano, ĉi tiu principo havas mortigajn konsekvencojn. En la kampo de ekonomiko, homoj scias

fari kalkulojn pri projekcioj en la tempon. Bedaŭrinde por ili, ĉi tiu antaŭzorgo fariĝas vana pro la subitaj ŝanĝoj kaŭzitaj de krizoj kaj militoj. Mondaj novaĵoj ĉiutage atestas pri la renversiĝoj, kiuj pridubas la planojn por paco kaj prospero de popoloj, regnoj kaj nacioj.

Oro estas nomata sekura rifuĝejo pro la stabileco, kiun ĝi ofertas al tutmondaj ekonomikistoj. La elekto de "oro" estis des pli taŭga, ĉar ĝi simbolas por Dio "fidon purigitan per testado" en 1 Petro 1:7: "tiel ke **la testado de via fido, estante pli valora ol oro, kiu pereas (kvankam ĝi estas provita per fajro)**, devus rezultigi laŭdon kaj gloron kaj honoron ĉe la revelacio de Jesuo Kristo," La usona dolaro, kiu anstataŭigis ĝin, estas, kontraste al oro, la garantiaĵo de malstabileco. Kaj ĉi tiu anstataŭigo konsistigas malkaŝantan signon de la spirita stato de Usono, kiu metas ĝian dolaron, la novan Mamonon, en la lokon de la vera fido, kiun ĝi jam ne produktas. Kaj ĝi konsistigas la garantiaĵon de malstabileco, tute simple, ĉar ĝia reala valoro dependas de la bona sano de la usona ekonomio. Kiam ĉi tiu lando malpliigis en riĉeco, ĝia dolaro estas supertaksita. Kaj tiam nur necesas borsa paniko por ke ĉiuj monvaloroj kolapsu kaj komencu fluktui. Usono derivas sian riĉecon de la ekspluatado de sia subtero, siaj grandaj korporacioj kaj tutmondaj financaj investoj, inkluzive de la famaj "pensiaj fondusoj", kiuj, pruntedonitaj je uzuraj procentoj, financas la emeritiĝon de usonaj laboristoj kaj dungitoj, la emeritiĝon de ĉiuj siaj laboristoj. Tiel, laŭlonge de la tempo, ŝanĝoj en cirkonstancoj kaŭzas krizojn kaj valutajn fluktuojn de la dolaro mem. Sed estante la mona normo, ĝi estas protektita kaj restas netuŝita; malgraŭ siaj malavantaĝoj.

Kompare, fido al Kristo, la vera, estas certa valoro, kiu ne ŝanĝiĝas laŭlonge de la tempo. Kiu taksas ĝin, tiu estas eterna kaj fiksita ĝian valoron ekde la fondo de la mondo; la libroj de la Biblio atestas pri tio. La romkatolika kredo, establita en 538 kaj bazita sur la doktrina bazo trudita de la pagana romia imperiestro Konstantino la 1-a, neniam havis valoron por Dio, kaj la granda kaj longa historio de ĉi tiu unua formo de la kristana kredo, kiu koncernis Francion, estis do por Dio nur longa trompa enscenigo direktita de la diablo. Lian laboron faciligis la nehavebleco de bibliaj skribaĵoj, konservitaj de skribistaj monaĥoj en monaĥejoj. Post la katolika eklezio, la protestanta kredo estas la tipa bildo de provizora mona valoro, kies ĝusta taksado ĉesis ekde 1843, la dato, kiam la perfekta doktrina postulo fare de Dio forigis ĝian valoron, kiu tiam koncernis nur la adventistan kredon. Tiu ĉi mallonga kaj rapida superrigardo de la tempo tiel atestas, ke, pura kaj perfekta en la tempo de la apostoloj, kun la tempo, sinsekve, la fido perdis sian valoron, poste retrovis ĝin parte, kaj plene en 1843. Sed la tiel notita observado montras, ke la nombro de la veraj elektitoj de Jesuo Kristo, tra la tuta historio, estas la normo de malgranda "restaĵo".

En la historio de Francio ekde la fino de la Dua Mondmilito, la tempofaktoro denove havis gravajn konsekvencojn. La historio de la Kvina Respubliko estas tiu de nia "rano", tiu malpura, verda besto, al kiu la satira politika komedia spektaklo "Bébête Show" ligis la Prezidenton de Francio, François Mitterrand. Estis fakte la alveno al la povo de tiu socialisma prezidanto en 1981, kiu kaŭzis grandegan ŝanĝon en Francio. Li establis humanisman standardon portantan la bildon de "la rozo", tiu flora simbolo de amo. Li tiel respondis al la deziroj kaj postuloj de la junularo, kiu fariĝis ŝaŭma. Maljuna "saĝulo" tiel donis

potencon kaj aŭtoritaton al junaj "frenezuloj". Li havis neniun ideon, kien tiu ĉi aliro kondukus la tutan landon. Ĉar juneco formanĝas la etenditan manon, poste la brakon kaj eĉ la tutan korpon, poste ĝi formanĝas sin mem.

La tempofaktoro agis kontraŭ Francio ekde 1976, kiam ĝi rajtigis la reunuigon de la familioj de siaj enmigrintaj laboristoj, ĉefe el Alĝerio, Tunizio kaj Maroko. En 1976, malgranda malplimulto, ĉi tiu enmigrado estis la malvarma akvo, en kiu nia franca "rano" estis metita. Sed ĉi tiu malplimulto kreskus kaj pliiĝus ĝis la punkto fariĝi postulema komponanto de la franca popolo. Jen, la komparo kun la "rano" atingas sian finan formon, ĉar la malvarma akvo fariĝis bolanta, kaj ĝi bruligas kaj mortigas la francan "ranon". Inter la komenco kaj la fino de la enmigrado ligita al nia jaro 2022, pasis 66 jaroj, dum kiuj oftaj kolizioj ebligis antaŭdiri la finan situacion.

La Socialista Partio volis enkorpiĝi perfektan, neriproĉeblan humanismon, ĉar la koloniisma pasinteco de Francio pezis sur la konsciencoj. Tial, por kompensi tiun kulpon, ĝi montris grandan indulgon al la misfaroj faritaj de civitanoj de ĉi tiu enmigrado. Ĝi mem favoris la batalon kontraŭ rasa malamo, ĝis ĉi tiu batalo renversiĝis kaj ŝanĝis flankojn. Sed, kiam la lastaj fruktoj aperas, jam estas tro malfrue. Tro malfrue por ke fieraj gvidantoj rekonu siajn erarojn, tro malfrue por senigi SOS Rasismen de la rajtoj, kiujn ĝi ricevis. Ĉar nekontesteble, socialismo, fortranĉita de Dio, volis gajni la amon de fremduloj per praktikado de maljusteco. Ĉar la indulgo montrita al ili nur montris malfortecon, kiu instigas ilin akiri eĉ pli. La ĝusta konduto al fremduloj estas apliki al ili la leĝojn, kiuj punas kaj rekompencas la denaskajn civitanojn de la lando, nek pli, nek malpli. Kaj la unuaj signoj de ribelo kaj malbona konduto devus esti punitaj severe kaj laŭ konata maniero, por doni malinstiga ekzemplo al ĉiuj fremduloj bonvenigitaj sur franca grundo.

La leciono lerninda estas jena: minoritata Islamo estas diskreta kaj obeema, sed kiam ĝi fariĝas plimulto, ĝi ŝanĝiĝas kaj fariĝas agresema, postulema kaj restriktita, kaj finas postulante la aplikon de "ŝario", la reguloj establitaj en la Korano kaj la kutima heredaĵo. En Eŭropo, la praktiko de religia konvertismo estas malpermesita, kaj ĝis nun, falsaj kristanoj respektis ĉi tiun malpermeson. Sed Islamo, kiel la kristana kredo, havas vokon fari konvertitojn kaj konverti la malfidelulojn al la religio de Mohamedo, kaj ili jam pruvis, ke la decidoj de la malfideluloj havas neniun efikon sur ilin. Tial la batalo de sekularismo gajnita super la kristanoj estas pridubata kun Islamo, multe malpli obeema kaj terure pli militema.

Ĉi tiu sperto, kiun nia lando travivas, kondamnas la vivon sen Dio kaj altigas la gloron de Lia perfekta justeco. Ĉar Dio ne ŝanĝas Sian juĝon. Li ne adaptas ĝin al la juĝata subjekto. La sama leĝo, la samaj reguloj estas truditaj al ĉiuj, kaj al la elektitoj kaj al la falintoj.

En la francaj televidkanaloj TF1 kaj LCI estis prezentita ekskluziva intervjuo kun la rusa ministro Sergej Lavrov. Li esprimis ĉion, kion Rusio lernis de la konduto de la okcidenta NATO-tendaro ekde 1945. Li kondamnis la konstantajn kaj sinsekvajn malobservojn de la tiamaj interkonsentoj. Mi ne estas ruso, sed mi mem rimarkis tiujn samajn malobservojn kaj arogantajn entreprenojn faritajn de la okcidenta tendaro sub usona influo. Mi observis kaj kondamnis ilin,

ĉiu laŭ sia propra tempo. Mi nur aŭdis la rusan reprezentanton mencii faktojn konfirmitajn de la historio. Tiel, kun la paso de la tempo, la komence malvarma rusa akvo fariĝis varma, preta boli. Sed la krimintoj de tiuj krimoj, kvankam foje parte konfesante la historian veron, tamen akuzas Rusion pri mensogado. Ili tiel montras, kiel nepontebla abismo kreskis inter ili kaj la signifo de la vero. Kaj la diraĵo denove konfirmiĝas: "Kiu volas mortigi sian hundon, akuzas ĝin pri rabio." Kiel bonaj kaj malsaĝaj humanistoj, ili kredas, ke ilia devo estas subteni la plej malfortajn kontraŭ la plej fortaj, la malriĉulojn kontraŭ la riĉuloj, sed eĉ en tiu ĉi aliro, ili estas en kompleta faktkonflikto, ĉar ili subtenas, rilate al Ukrainio, ĉiujn naciismajn kaj aliajn valorojn, kiujn ili kondamnas kaj kontraŭ kiuj ili batalas en Francio kaj en eŭropaj landoj. Ĉu la malriĉuloj estas defendataj kontraŭ la riĉuloj, en Eŭropo kaj Usono, tiu ĉi fortikaĵo de kapitalismo kaj Monda Komerco? Laŭ tiuj homoj, V. Putin ĉantaĝas, sed la eŭropaj kaj usonaj sankcioj kaj la liverado de armiloj al la ukrainoj, kio ili estas, se ne ekonomia kaj milita ĉantaĝo kontraŭ Rusio? La malriĉuloj ne nepre pravas kontraŭ la riĉuloj kaj Dio povas pravigi riĉulon kaj kondamni malriĉulon se li meritas ĝin. Justeco, vera justeco, ne baziĝas sur postuloj aŭ antaŭkonceptitaj nocioj. Ĝi kondamnas malbonajn agojn kaj pravigas bonajn. La renversiĝoj kreitaj de tumultaj naciismaj vekiĝoj ofte estis la kaŭzo de teruraj militoj. Nia Eŭropo estis konstruita sur similaj aferoj, kaj nia Francio ludis tre gravan rolon en ĝi. Sed la unuigo de Francio estas tre supraĵa atingo. La hodiaŭa Francio estas la produkto de kunigo de origine sendependaj regionoj. Kiel ni povas pravigi, "samtempe", laŭ la formulo de Macron, subtenon al ukraina naciismo kaj la malakcepton de naciismo por la korsikanoj?

La malvirtulo mem metis la retojn, en kiujn li fine kaptiĝas. Tio estas la sekvo de maljusta konduto, kiu, volante esti pli justa ol Dio, sinkas en la kontraŭdiron kaj konfuzon, kies profeta antaŭulo estis " *Babelo* ".

Nun, kiam ĉi tiuj veroj estas diritaj, ni ne forgesu ĉi tiun admonon de Jesuo Kristo, kiu diras al ni, en Rom. 12:18, per la buŝo de Paŭlo: " *Se estas eble, tiom kiom dependas de vi, vivu pace kun ĉiuj homoj.* " Ni ne povas devigi malsaĝulojn ami nin kaj aprobi tion, kion ni aprobas. Do ni utiligu la saĝajn konsilojn skribitajn de reĝo Salomono, inkluzive de tiuj en Pro. 23:9: " *Ne parolu en la orelojn de malsaĝulo, ĉar li malestimos la saĝecon de viaj vortoj.* " Kaj estas ankaŭ ĉi tiuj du ŝajne kontraŭdiraj versoj en Pro. 26:4-5: " *Ne respondu al malsaĝulo laŭ lia malsaĝeco, por ke vi mem ne fariĝu simila al li. Respondu al malsaĝulo laŭ lia malsaĝeco, por ke li ne estu saĝa en siaj propraj okuloj.* " "Fakte, kion la Spirito diras al ni estas atesti pri tio, kio estas vera, sed ne insisti, nenecese, kun tiuj, kiuj ne dividas nian opinion. La vero ne estas trudita al malsaĝuloj, kaj nia scio pri la dia plano ne estis donita al ni por renversi la spiritan situacion establitan de la nacioj de la tero. La malbonaj nekredantoj kaj nekredantoj mem konstruis, per sia malpieco, la dramatan situacion, kiu revenis por persekuti ilin, hodiaŭ kaj ĝis la printempo de 2030, en diversaj formoj."

La tempofaktoro ankoraŭ rezervas multajn malagrablajn surprizojn por la popoloj de la tero. Kaj en Francio, ĉi-sabate, la 28-an de majo, en la pagana templo de la Stadion de Francio en Saint-Denis, terura fiasko okazis por Francio. Pro la uzo de presitaj falsaj biletoj, posedantoj de aŭtentaj biletoj estis senigitaj je la matĉo de la sezono. Ĉi tiu problemo elstarigas la ekstreman avidecon, kiu

karakterizas la disvolviĝon de futbalo en Okcidenta Eŭropo. La koncernaj defraŭdo kaj fraŭdo rezultas de la atingita prezo en la vendo de biletoj, 70 ĝis 690 eŭroj por sidloko, sed revenditaj en specialaj borsoj kaj sur la nigra merkato por ĝis 5 000 eŭroj. La koncerna fraŭdo malkaŝas malegalecon, kiu antaŭe pasis nerimarkite. Sed kiel skandala estas ĉi tiu kulmino de skandala abundeco por tiuj tra la mondo, kiuj luktas por nutri sin por postvivi! Ĉi tio estas la frukto de idolkulto, kiu kondamnas ĉi tiun tutan socion antaŭ Dio. En la kreita tumulto kaj malordo, la sekureca polico intervenis kaj tiel la plej malbona estis evitata. Sed profitante la situacion, banditoj aŭ ŝaŭmo atakis la anglajn subtenantojn kaj rabis ilin. Kaj ĉi tiu ago montras kiom malproksimen avideco povas konduki la homaron, nome al rabado. Ĉi tio, pelita de sovaĝa kaj nevenkebla eksterlanda enmigrado kaj eksterlandaj vizitantoj, okazas tuj post la elekto de prezidanto Macron. Sed tuj antaŭ la leĝdonaj elektoj, ĉi tiuj rabadoj konfirmas la riskojn denunciatajn de la naciismaj partioj de la franca dekstro. Ni tiel atestas novan nivelon de plialtiĝo en la esprimo de malamo sentita kontraŭ Francio fare de enmigrintoj el la tuta Afriko. Kaj ĉi tiu malamo nur kreskos kun la paso de la tempo. Francio tiel kovris sin per honto antaŭ televidspektantoj tra la mondo; misfamigo alportita de sia juna prezidanto provizore metita kiel estro de Eŭropo.

La tempofaktoro estas vidata tre malsame depende de ĉu fido ĉeestas aŭ ne en la homo, kiu analizas ĝin. Por la homo sen fido, tio, kion la pasinteco konstruis, estas atingo. Kaj ĝi donas al ĉi tiu atingo la eblecon daŭri en la estonta tempo. Estas per ĉi tiu principo, ke okcidentaj popoloj, profitantoj de 77 jaroj da paco, pensis, ke ili atingis nivelon de kulturo kaj sperto, kiu povus garantii la plilongigon de ĉi tiu paco. Sed, tute male, la homo de fido scias, ke paco povas esti nur provizora, kiam ĝi regas super socio, kiun Dio malaprobas kaj kondamnas. Sed por kompreni ĉi tiun dian juĝon, necesas ankoraŭ malkovri ĝin per la studo de ĝiaj bibliaj revelacioj. Ankaŭ, la saĝo heredita de Dio permesas al la iluminito diri: Ĝis nun, paco regis. Sed post ĝi, kiom ajn longe ĝi estos, la ventoj de la kolero de homaj militoj denove blovos kaj ili estas nur la tera vida aspekto de la kolero de la ĉiela kaj nevidebla Ĉiopova Dio, tio estas, la konkretaj pruvoj de lia malbeno.

Kio estis, tio estos

La titolo de ĉi tiu artikolo estas prenita el Kohelet 1:9: "*Kio estis, tio estos, kaj kio estis farita, tio estos farita; nenio nova estas sub la suno.*" Ĝi sole pravigas la intereson de nia legado de la Biblio, kiu estas, por veraj kredantoj, la vorto de Dio skribita de homoj, sub diktaĵo aŭ inspiro. En ĉi tiu biblia revelacio, Dio volis antaŭenigi la komprenon de siaj fidelaj elektitoj, organizante la historiajn faktojn, tiel ke ili reproduktas, plenumite, la samajn aperojn en evidenta maniero por la du aliancoj, sinsekve establitaj de li kun siaj servistoj. Ĉi tiu aliro havas duoblan intereson. La unua estas pruvi, ke la plenumitaj faktoj ne estas

produkto de hazardo, sed de dia konstruita inteligenteco. La dua estas, ke legante la sperton de la malnova interligo, la fidelaj elektitoj de Kristo povas klare kompreni la signifon de la mesaĝoj transdonitaj per analogaj bildoj koncerne faktojn plenumitajn en la nova interligo.

Por kontroli tiun klarigon, vi povas rimarki, kiel mi, tiujn similecojn de destino plenumitaj en la du aliancoj.

Ambaŭ aliancoj komencas sian sperton en nacia unueco aŭ religia unueco; la 12 triboj de Izrael, por la malnovaj; la 12 judaj apostoloj de Jesuo Kristo, por la novaj. Dum ilia historio, okazas religia skismo; la dek triboj de Izrael disiĝas de la triboj de Judujo kaj la Levidoj en la tempo de Reĥabeam, filo de la reĝo Salomono. En la nova alianco, en la falsa, malfidela kristanismo, ekde la 12-a jarcento ' la reformita kredo disiĝas de la romkatolika kredo. Kaj en ambaŭ aliancoj, ĉi tiuj disiĝoj ne favoras la dian veron, nek por la dek triboj de Izrael, kiuj elektas disiĝi, nek por la protestanta kredo. Mi scias, ke prezenti religian historion tiamaniere povas esti surpriza, sed ĉi tiu miro baziĝas nur sur la nescio pri la juĝo farita de Dio pri ĉi tiu protestantismo, kiun li plejparte konsideras "hipokrita". Ĉar, en ĉi tiu epoko, la vere elektitaj ne brilas per gloraj militaj agoj; ili simple akceptas sperti, sen lasi sian nomon al la posteularo, la sorton de martiroj, kiun Dio proponas al ili. Kaj tio klarigas kial la homaro konservas el la historio nur la religiajn grupojn plej apartigitajn de Jesuo Kristo: la romkatolikan kredon kaj la kalvinisman protestantismon; kaj tio, nur en la okcidenta zono de Eŭropo, indikita en Danielo kaj Apokalipso, per la simbolo de la " *dek kornoj* ". Ĉe la randoj de ĉi tiuj du religioj, en la Oriento, la ortodokseco, kiu apartigis sin de katolikismo, kunportante la malbenitan "dimanĉon" de Konstantino la 1-a ' estas, logike, ankaŭ trafita de la malbeno de Dio ekde 1843, la dato kiam la restarigo de la sankta sabato estis profete postulita per la anticipita dia dekreto de Danielo 8:14.

Post la komenco kaj la disiĝo, la fino de la du aliancoj plenumiĝas per tri sinsekvaj punaj militoj; tri deportadoj al Babilono, por la malnova alianco, en 605 a.K., 597 a.K. kaj 586 a.K.; tri sinsekvaj mondmilitoj por la romkatolika Eŭropo de la nova alianco, en 1914, 1939 kaj 2022. Mi memorigas vin, ke la nuna milito en Ukrainio havas la solan celon impliki en ĉi tiun konflikton la naciojn de EU, kiuj restas celoj de la kolero de Jesuo Kristo. Ne ekzistas bibliaj profetaĵoj, kiuj specife anoncas la unuajn du mondmilitojn. Sed ĝuste ĉi tie la anonco pri la tri deportadoj al Babilono de la malnova alianco lumigas nin kaj permesas al ni kompreni la rolon, kiun la unuaj du mondmilitoj ludas en la plano de Dio. Kiel ĉe la Malnova Interligo, ili avertis liajn elektitojn pri la " *fin tempo* ", pri lia preparo por Tria Mondmilito, kies detrua rolo estas tiel grava, ke Dio profetas ĝin laŭ pluraj manieroj, en Daniel 11:40 ĝis 45, Apokalipso 9:13 ĝis 21, kaj Ezekiel 38 kaj 39. Ĉi tiu triobla sinsekvo de mondmilitoj konfirmas la simbolan signifon de la nombro "tri", kiu indikas, por Dio kaj liaj iluminataj elektitoj, perfektecon. La identigo de la Tria Mondmilito baziĝas sur paralelismo de la instruoj de Levidoj 26 kun la temo de la " *sep trumpetoj* " de Apokalipso 8 kaj 9. En ambaŭ interligoj, Dio kaŭzas **sinsekvajn punojn** por puni la malestimon montritan al " *liaj leĝoj kaj ordonoj* ", laŭ Levidoj 26:14-15-16: " *Sed se vi ne aŭskultos Min kaj ne plenumos ĉiujn ĉi tiujn ordonojn, kaj se vi malestimos Miajn leĝojn, kaj se via*

animo abomenos Miajn decidojn , tiel ke vi ne plenumos ĉiujn Miajn ordonojn, sed rompos Mian interligon , " Jen kion Mi faros al vi : Mi sendos sur vin teruron, ftizon, kaj febron, kiuj laciĝos de viaj okuloj kaj dolorigos vian animon; kaj vi semos viajn semojn vane, kaj viaj malamikoj ilin formanĝos. ", kiu en la novaĵoj temas pri la ukraina tritiko ŝtelita de la rusoj. En Levidoj 26, la punoj sinsekvas ĝis la fino de la ĉapitro. Kaj estas same por la " sep trumpetoj " en Apokalipso; la sama dia reago al malfidelaj kredantoj en ambaŭ interligoj. Dio tiel konfirmas sian deklaron en Malaĥio 3:6: " Ĉar Mi estas Jehovo, Mi ne ŝanĝiĝas ; kaj vi, ho idoj de Jakob, ne estas ekstermitaj. "

Alia leciono estas adresata de Dio al siaj servistoj de la fina tempo: la spertoj de la du interligoj estas konstruitaj sur identaj formoj, tre similaj, ĉar la normo de savo estas ankaŭ la sama; ĉiam bazita sur perfekta obeo al la volo de Dio; samaj sanleĝoj, samaj moralaj leĝoj kaj samaj ordonoj, antaŭ Kristo kaj post li; nur la religiaj festoj plenumitaj en Kristo ĉesas kaj malaperas. Kaj ĉiuj ĉi tiuj revelacioj, modelitaj unu sur la alia, havas nur unu celon por Dio: konvinki siajn elektitojn kaj ĉiujn homojn indajn je ĉi tiu termino, ke li efektive estas la organizanto de la vivo kaj ĝiaj provoj; tiuj de la lastaj tagoj estante aparte malfacilaj kaj teruraj, por homoj, bestoj kaj la tuta naturo.

La lastaj tri mondmilitoj ankaŭ dividas, kun la tri deportadoj de antikva Israelo, la ribeleman kaj kruelan pensmanieron de siaj respektivaj samtempuloj. Ĉi tiu pensmaniero estis aparte identigita per la vorto "nazio" en la Dua Mondmilito, sed ĉi tiu termino teruras nur tiujn, kiujn ĉi tiu milito centrita sur Eŭropo. Konsciu, ke por la nova generacio metita en potencon inter la popoloj de hodiaŭ, "nazio" estas nur la fantazio, kiu teroris iliajn patrojn, la praula timo de "paĉjo". Per la renovigo de la popolo, la spertoj de la pasinteco fariĝas vanaj kaj nulaj. Kaj la novaj gvidantoj pretas ripeti la kulpojn kaj erarojn de la pasinteco. Hodiaŭ, la ukraina junularo furioze defendas la rajton de sia kruela kaj senkompata militema naciismo, same kiel preskaŭ la tuta germana popolo subtenis la militojn entreprenitajn de sia "Führer". Kaj en Francio kaj aliaj eŭropaj nacioj, escepte de Hungario, la sama subteno estas donata al la ukraina afero. La regimentoj "SS" estas anstataŭigitaj per la Azov-grupo, kiu kontrolas la oficialan ukrainan armeon, same kiel la "SS" de Adolf Hitler kontrolis la oficirojn de la "Wehrmacht", la regula germana armeo. Sed ne miru, ke en ĉiuj gravaj militoj, viroj distingiĝas per timiga ekstrema konduto. Estis same en ĉiuj dramaj epokoj. Minacataj de la invado de la armeoj de reĝo Nebukadnecar, la judoj persekutis ĝismorte tiujn, kiuj, kiel Jeremia, estis konsiderataj devenemaj kaj tial malutilaj por la tuta nacio. Kun la sama persistemo kaj pro la samaj kialoj, en la "Nokto de la Longaj Tranĉiloj", la "naziaj" armitaj grupoj asasinis la gvidantojn de la "SA" grupoj taksitaj tro pacemaj kaj malmoralaj. Kaj post pripensado, ĉi tiuj deklariĝis ekstrema kondutoj estas preferindaj, ĉar ili ne kondukas al konfuzo. Jesuo mem ne akceptas duonajn mezurojn, ĉar li petas la Lastajn Adventistojn esti " malvarmaj aŭ varmaj " en Apokalipso 3:15-16. Sed niaj ĵurnalistoj kaj politikistoj ne identigas ĉi tiun ekstreman naciismon kun naziismo, ĉar ĝi ne publike celas la judan aferon; kaj nazia identigo estas eĉ pli malfacila pro la fakto, ke la ukraina prezidanto mem estas juda. Krome, por la junularo, kiu atingis la potencon, naziismo estas ignorata kaj reprezentas nenion alian ol la memoron pri

pasinta kaj eksmodiĝinta milittempo. La nova naziismo tial havas brilan estontecon, ĉar ĝi estas legitimita de la tiel nomataj demokratiaj popoloj. Naziismo estis kaj denove estas, tiel konfirmante la biblian version, "*kio estis, tio estos*".

La juna ukraina nacio permesas al ni vidi ĉiujn konsekvencojn de generacia renovigo. Ĝi volis liberiĝi de la striktaj vivreguloj protektataj de Rusio, kiu estis tre konservativa kaj, krome, denove fariĝis religia. Kaj en sia sendependeco, ĝi spertis, kiel Francio en sia revolucia epoko, la malfacilaĵojn repacigi kaj kunvivi homojn, ĉiu kun sia propra koncepto pri libereco. Kaj inter ĝia junularo, estis, kiel ĉie, homoj, kiuj admiris la perforton, forton kaj potencon, kiuj karakterizis la germanajn naziajn grupojn en 1939. Sed ne utilas rigardi tiel malproksimen malantaŭen, ĉar ĝuste tiu sama gusto por la plezuro domini kaj povi legitime mortigi kaj gorĝi siajn malamikojn estas ĉe la origino de la konvertiĝoj al radikala ekstremisma Islamo de junaj blankaj okcidentanoj. Kaj estis en Francio, ke formiĝis la embrio de la grupo Daesh, kies plej famaj krimintoj estis francoj. Ĉiufoje kiam ili sendependiĝas, popoloj malkovras la samajn konsekvencojn de libereco, kaj siavice reproduktas la perfortajn spertojn jam malkovritajn de aliaj popoloj antaŭ ili. Kaj oni devas rimarki, ke la sperto de aliaj neniam estas prenita kiel modelo. Enirante la vivon, ĉiu homo reinventas sian propran sperton, kaj kio veras por la malŝatata Biblio, veras same por la spertoj de aliaj. Tio klarigas kial, malgraŭ sia longa sperto de libereco, Francio ne estas escepto kaj ankaŭ suferas la sekvojn de la renovigo de sia juna loĝantaro. Ni bone sciu, ke ĉio nova prezentas riskon de danĝero, ĉar noveco estas ankoraŭ la nekonato. Kaj tio klarigas kial, dum ni maljuniĝas, homoj fariĝas tre konservativaj. Kaj ĉi tiu timo pri noveco estas sendube la kaŭzo, kiu klarigas la supervivon de la homaro ĝis nia fina tempo. Hodiaŭ, ĉar la politika potenco transiris en la manojn de ambiciaj, fieraj kaj nespertaj junuloj, en landoj kie etna kaj religia miksado estas la normo, homaj kolizioj denove fariĝis ne eblaj, sed neeviteblaj. La simpatio de eŭropanoj por Ukrainio baziĝas sur la fakto, ke ĝi estas viktimo de rusa milita atako. Sed kion ĉi tiuj eŭropanoj ne scias estas, ke en ĉi tiu juna, liberigita Ukrainio okazas aferoj, kiuj ŝokus ĉi tiujn samajn eŭropanojn. Tamen, video- kaj fotografiaj atestoj cirkulas en la interreto, montrante mezepokajn praktikojn de publikaj punoj aplikitaj kontraŭ kontraŭuloj aŭ membroj konsiderataj nesufiĉe fervoraj por la afero de Ukrainio. Unu ĉeestinto eĉ kondamnis tipe naziajn praktikojn kontraŭ kaptitaj rusaj soldatoj. Sed ĝuste milito nutras ĉi tiun disvolviĝon de absoluta malamo kaj ĝiajn kruelajn abomenaĵojn. Por instigi homan perforton, la diablo disponigas, sur la bretoj de sia superbazaro, multajn elektojn aŭ motivojn; religiajn kaŭzojn, multajn ideologiajn kaŭzojn inkluzive de tiu de ekstremisma naciismo, ofte legitimita sed kiom mortiga. Estas ankaŭ tiu de la anarkiistoj, kiuj volas "nek Dion nek mastron" sed postulas totalan liberecon por ĉiu kaj ĉiu.

Fortranĉita de Dio, la besta homaro vivas laŭ la leĝo de bestoj, kiu donas racion al la plej fortaj. La malfortaj do estas devigitaj submetiĝi al sia konkerinto, aŭ morti, aŭ ekzili sin malproksime de la kontraŭulo. Bone konscia pri tio, Jean de la Fontaine, samtempulo de Ludoviko la 14-a, skribis: "la racio de la plej forta estas ĉiam la plej bona"; kaj aplikita al Dio, "la plej forta", ĉi tiun moton povas

aprobi nur ĉiuj liaj veraj elektitoj. En la meza pozicio troviĝas la nedecidemaj, la hezitemaj, la maltrankvilaj kaj hipokritaj, nekapablaj klare supozi sian pozicion pri malsamaj temoj. Inter ili malkaŝiĝas grandegaj nekoheraj juĝoj, maskante iliajn profundajn pensojn sub humanismaj ŝajnoj. Vere, ili estas malkuraĝuloj kaj ne plene supozas la sekvojn de siaj opinioj.

Plonĝante iom pli profunde en la revelaciojn de la Biblio, ni trovas aliajn similecojn en la du interligoj. Rimarkinde, la nomo de la " *virino Izebelo* ", kies originala modelo estis la pagana edzino de reĝo Aĥab. Legante la rakonton pri ŝi en 1 Reĝoj 16:31 kaj ĝis 2 Reĝoj 9:37, ni povas kompreni kiel ŝi fariĝis la simbolo de la romkatolika papa eklezio en la kristana epoko. Ambaŭ " *Izebeloj* " havas komune diablan batalon kontraŭ la veraj servistoj de Dio, kiujn ili celas detrui. Kaj ĝuste ĉi tiu persekuta ago permesis al la unuaj protestantoj nomi lian false kristanan kaj fakte paganan romian doktrinon " *la profundoj de Satano* ". Krome, ĉar la nomo " *Izebelo* " signifas " *kie Bel* (aŭ Baal) estas", Dio subtile akuzas la papan eklezion pri efektive esti adoranto de la diablo, nomumita per la nomo " *Baal* " aŭ " *Bel* ". Per tiu logika ligo, li ankaŭ povos doni al ĝi la nomon " *Babilono la Granda* ", ĉar, kiel nova " *Babelo* " vigliganto de religia konfuzo, ĝi manifestas " *la fierecon kaj arogantecon* " punitajn en reĝo Nebukadnecar, konstruinto kaj beligisto de la antikva urbo portanta tiun nomon. Sed nomante ĝin " *Babilono la Granda* ", Dio ankaŭ kondamnas la katolikan religion kiel paganan potencon, ĉar tio estis la kazo de la antikva urbo konstruita de reĝo Nebukadnecar, kiu poste estis la sola konvertiĝinta al la Dio de Daniel. Oferante la eblecon al siaj sekvantoj adori plurajn "sanktulojn", la katolika religio alprenas aspekton similan al paganaj politeismaj religioj.

Alia reproduktita bildo koncernas Adventismon establitan ekde 1843, sed instituciigita nur en Usono, en 1863. En Apokalipso 7, Dio donas al ĝi la aspekton de " *dek du triboj* ", kiuj, koncerne kristanojn de pagana origino de la nova interligo bazita sur la 12 apostoloj, havas neniun veran karnan ligon kun la 12 originalaj judaj triboj. Sed prenante ĉi tiun bildon, Dio diras al ni, ke li trovas post 1843, en siaj elektitaj Adventistoj ordigitaj kaj selektitaj per du sinsekvaj testoj de fido, printempe de 1843 kaj aŭtune de 1844, la spiritan Izraelon, kiun lia amo postulis. Tiel, post la totala katolika malobeo kaj la parta protestanta malobeo, Dio postulis, per Dan 8:14, la restarigon de ĉiuj siaj doktrinaj veroj, kaj la Adventistaj generacioj, trovitaj indaj de li, ricevis kaj restarigis, laŭlonge de la tempo, ĉiujn ĉi tiujn revokitajn verojn. Ĉar Dio amas tre multe siajn elektitojn, kiuj amas tre multe lian personon, lian elaĉeton kaj liajn leĝojn. Kaj lia eterna plano estas nur dividi ĉi tiun grandegan amon kun tiuj, kiuj amas lin. Sed ĉi tiu amo ne estas nur teoria kaj spirita, ĉar ĝi estas, logike, tre postulema kaj en rekta rilato kun la escepta formo, kiun lia propra demonstraĵo de amo prenis. Lia enkarniĝo en Jesuo Kristo postulas eksterordinaran kapablon por memnecio. Tial la rekono de liaj elektitoj pasas tra la ceremonio de bapto, en kiu peka homo supozeble mortas, por esti revivigita en Kristo kaj vivi en la statuso de sklavoj por Li. Dio atestas, ke li trovas sian Elektiton en la adventista kredo, per la fakto, ke li donas al ĉi tiu lasta institucio fondita en 1863 en Usono, la nomon "Sepa-tagaj Adventistoj". Ni trovas en ĉi tiu nomo la vorton "Adventisto", kiu konfirmas la

provon de la atendo de la reveno de Kristo, kiu estas ĉe la origino de lia elekto; atendo aŭ latina "adventus", dufoje profetita, en 1843 kaj 1844. Poste, la dua kaŭzo de ĝia sanktigo, la mencio de la "sepa tago", konfirmas la restarigon de la sankta dia Ŝabato establita fine de la unua semajno da tagoj de la tera kreo fare de la Kreinto Dio, la Ĉiopova. La ofendo, kiu estis la resto de la unua tago trudita de la pagana romia imperiestro Konstantino la 1-a "la Granda" ekde la 7-a de marto 321, estis tiel forigita aŭtune de 1844, sed nur en la tendaro de la "Adventistoj", kiuj en 1863 oficiale regrupiĝos sub la institucia nomo de la "Sepa-tagaj Adventistoj" eklezio. Alia esprimo elektita de Dio prezentas ĉi tiun normon de restarigita fido per ĉi tiuj terminoj en Apokalipso 14:12: *"Jen estas la pacienco de la sanktuloj: ĉi tie estas tiuj, kiuj observas la ordonojn de Dio kaj la fidon de Jesuo."* » Fronte al ĉi tiu difino, trompo ne eblas, ĉar la honoroj donitaj al la romia "dimanĉo" konsistigas malobeon de la kvara ordono rilata al la sepa-tagaj sabato. Tial, tiuj, kiuj honoras ĉi tiun dimanĉon, ne plenumas ĉi tiun kriterion fiksitajn de Dio. Kaj kiam li diras *"kiuj observas la ordonojn de Dio"*, li aludas al respekto por la dek; ne por la naŭ, aŭ por la ok. La restarigo de la Ŝabato, postulata ekde 1843, celis ĝuste atingi ĉi tiun respekton por ĉi tiu ordono, ankoraŭ malobeata de falintaj katolikaj, ortodoksaj kaj protestantaj kristanoj. Sed la plej malbona afero por ili estas, ke ekde 1843, ĉi tiu sola malobeo igas la pretendon de la aliaj naŭ ordonoj de Dio vana kaj senutila. Jen kion Jakobo instruas al ni, kiam li diras, en Jakobo 2:10: *"Ĉar kiu ajn observas la tutan leĝon kaj tamen ofendas en unu punkto, estas kulpa pri ĉio."* Ĉi tiu deklaro postulas klarigon. Ĉiu, kiu malobeas la ordonon pri la vera sepa-tagaj ripozo, ne povas pretendi honori Dion kaj obei Lin ekskluzive, kiel postulas la unua ordono, dirante al homoj: *"Ne havu aliajn diojn antaŭ Mi."* Efektive, se la vera kreinto Dio postulas respekton por la sepa-tagaj ripozo, obo al la unua-tagaj ripozo do estas farita por la profito de dio krom Li mem, en ĉi tiu kazo, Satano, la gvidanto de la ribela tendaro. Kaj post la malobeo de la unua ordono, estas respekto por la dek, kiu kolapsas kaj la pretendo de obo tiam perdas ĉian legitimecon. Ĉar simbolante ĝian lastan eklezion per la simbolo de la *"dek du triboj"*, ĉiu povas kompreni, ke la devoj de ĉi tiu lasta spirita Izrael ne estas malsuperaj al tiuj de la unua. Ĉar Dio venis por morti pro pekoj en Kristo, Liaj postuloj pri pardonitaj pekuloj ne malpliigis, ili pliiĝis laŭ Mateo 5:21-22: *"Vi aŭdis, ke estas dirite al la antikvuloj: Ne mortigu; kiu mortigos, tiu estos en danĝero de juĝo. Sed mi diras al vi: Ĉiu, kiu koleras kontraŭ sia frato, tiu estos en danĝero de juĝo; kaj kiu diros al sia frato: Raka!, tiu estos en danĝero de la sinedrio; kaj kiu diros al li: Malsaĝulo!, tiu estos en danĝero de Gehena."*

La principo *"kio estis, tio estos"* ankaŭ koncernas la aperon de dominemaj regantoj markitaj de pasio por teatro kaj la scenejo. Ĉi tiuj homoj transformiĝas en despotojn kapablajn je granda krueleco; kiel ekzemple Nerono, filo de Mesalina, kiun ŝi alportis al la povo venenante la imperiestron Klaŭdio kaj lian legitiman heredanton, Britanniko. La danĝero de ĉi tiu gusto por teatro kuŝas en la fakto, ke ĉi tiuj figuroj jam ne diferencigas inter normala vivo kaj la scenejo. Ili konstante ludas rolon kaj nur zorgas pri delogi kaj plaĉi al tiuj ĉirkaŭ ili. Artistoj estas perfektistoj, kiuj sentas sin devigitaj iri ĝis la fino en ĉio, kion ili entreprenas. Kaj ĉi tiu deviga bezono transformis Neronon en tiun malbonaŭguran kaj faman

sangavidan patrinmortulan buĉiston, indan je sia patrino. Post li, ni trovas en la historio, en Francio, la infanon, kiu fariĝis reĝo en la aĝo de kvin jaroj, ne malpli malbonaŭguran, Ludoviko la 14-a. Ni trovas en li ĉion, kio karakterizis Neronon, minus la frenezon. Sed lia deziro plaĉi kaj delogi tiujn ĉirkaŭ li estis la sama. Li ludis sian vivon, kiu fariĝis lia scenejo. Kaj lia diabla fiereco igis lin kompari sin kun la "suno", la simbolo de Dio por la homoj, kiujn li savas. Sekve, Dio metis lian longan regadon sub escepte malvarmajn, mallumajn, vintrajn kondiĉojn, kiuj atestas lian indignon kaj koleron, ĉar li persekutis la Bibliion kaj ĝiajn defendantojn pli ol iu ajn alia reĝo de Francio; eĉ kreis la punan korpuson de "Drakoj" por ĉasi protestantojn en la izolitajn montojn kaj kamparon de la lando. Tuj kiam li mortis, la tempo revenis al sia normala aspekto. Kaj multe pli poste, malfermante lian ĉerkon, lia korpo aperis en bona stato sed unuforme nigra; la kulmino de ironio por la "sunreĝo". Kaj ĉi tiu nigra koloro ligas lin al la malbonaŭgura Nerono, kies origina nomo, "Nero", signifas nigra en la latina kaj itala lingvoj. Ĉi tiuj du roluloj persekutis la servistojn de la Dio de vero, estante mem en la servo de la malluma mensogo establita de la diablo. En niaj modernaj tempoj, en Usono, prezidanto Ronald Reagan ankaŭ transiris de la scenejo de arta vivo al la prezidanteco de la lando. Ankaŭ li estis konata pro sia aŭtoritata karaktero kaj sia malamo al Rusio, tiutempe sovetia. Tiam ni venas al nia tempo, en kiu la juna prezidanto Volodimir Zelenskij ĵus aperis en Ukrainio. Ankaŭ li transiris de la scenejo al la potenco. Kaj en nia epoko de granda kaj publika informo, ĉi tiun leviĝon al la potenco antaŭis prezidenta rolo en televida dramo nomita "Servanto de la Popolo". Malgranda, grava profeta detalo rimarkinda: ĉe la fino de ĉi tiu serio, la prezidanto pafas ĉiujn siajn politikajn kunlaborantojn per du mitraletoj. Kiel Nerono kaj Ludoviko la 14-a, la juna prezidanto, avida plaĉi kaj delogi, ludas sian rolon en la vivo kiel li faris sur la scenejo, jam "senkompromisa" rilate al diboĉo. Por defendi la nacian liberecon de sia lando, li transformis sin en militĉefon, kaj lia diabla delogo funkcias tiel bone, ke preskaŭ ĉiuj ŝtatestroj de NATO estas delogitaj de lia kuraĝo kaj liaj senĉesaj paroladoj kaj alvokoj. Li ne devias de sia rolo kaj tenos ĝin ĝis la fino, tio estas, ĝis sia morto. Lia arta naturo postulas tion kaj devigas lin fari tion. Kaj denove, la artisto provokas, per sia aŭtoritato kaj delogo, la morton de miloj da soldatoj kaj civiluloj, kaj la detruon de sia lando, dispremita sub rusaj bomboj kaj misiloj. En Francio, ekde 2017, juna viro pasia pri la arta vivo, kiu sekvis teatrajn kursojn, Emmanuel Macron, fariĝis la prezidanto de la francoj, mem "postulinte", antaŭ sia elekto, kaj laŭ siaj propraj vortoj, "sian malspertecon kaj nematurecon". Paradokse, lia aŭtoritata kaj aŭtokrata koncepto pri potenco rezultigis krizon, kiu provokis la malamikajn kaj postulemajn manifestaciojn de la "flavaj veŝtoj". Ĉi tiuj veŝtoj origine havis la rolon antaŭenigi la videblecon de aŭtistoj senhelpaj sur la vojoj same kiel ŝoforoj de duradaj veturiloj. Ĉi tiu parto de la francoj, viktimoj de la ekonomiaj elektoj faritaj de la gvidantoj, efektive estis lasita "ĉe la vojflanko" kaj iliaj "flavaj veŝtoj" konigis ilin al la tuta popolo. Post ĉi tiuj problemoj, Dio ekmilitis kontraŭ la nacioj de la tero, kaj li submetis ilin al la timo de la pandemia malsano per tio, kio estis nenio pli ol tutmonda epidemio pro la viruso Covid-19. La ekonomio estis tiel blokita dum du jaroj, laŭ decido de la juna, panikiĝinta "nematura" prezidanto. Kaj apenaŭ elirinte el tiu ĉi ruiniga krizo,

la konflikto inter Ukrainio kaj Rusio erupciis. Samtempe, nia juna prezidanto transprenis la rotacian prezidantecon de EU. Kaj sub lia aŭtoritato kaj la decido de la Eŭropa Komisiono, Eŭropo alprenis la aferon kaj aliĝis al Ukrainio kontraŭ Rusio, provizante al sia malamiko armilojn, kiuj mortigas rusajn militistojn kaj civilulojn. Ĉar tiu ĉi konflikto komenciĝis kiel interna milito, en kiu la potenco transiris al la manoj de la ukraina katolika tendaro en okcidenta Ukrainio, influita de ĝiaj ligoj kun la romkatolika Pollando, tradicie malamika al la rusa ortodoksa religio. Konstante instigita de la armiloj ofertitaj, malavare, sed ne senintereze, de Usono kaj la eŭropanoj, la konflikto akiras mortigan intensecon, kaj la terura aspekto de detruita Ukrainio nur prezentas la estontan aspekton de la tuta Eŭropo, siavice ruinigita kaj detruita de Rusio, kolerigita de tiu ĉi milita helpo kaj la ekonomiaj sankcioj adoptitaj kontraŭ ĝi. Jes, artistoj, homoj en la distra industrio, estas efektive terure danĝeraj homoj, al kiuj la politika potenco neniam devus esti konfidita. Ili estas nature talentaj por delogi homamasojn, kiuj fariĝas hipnotigitaj kaj manipulitaj spektantoj, kaj ili havas imponan majstradon de la arto de parolado kaj publika diskurso. Sed kontraŭe al tio, kion ili pensas kaj asertas, ili havas nur malutilan influon sur sian popolon, kondukante ilin al detruo. En la nebiblia parabolo de "la kaleŝo kaj la muŝo", ili perfekte enkorpiĝas la rolon ludatan de la muŝo. Dum la ĉevaloj luktas por tiri peze ŝarĝitan kaleŝon supren laŭ monteto, muŝo ĉikanas kaj pikas ilin. Atinginte la supron de la monteto, la ĉevaloj, elĉerpitaj de la peno, aŭdas la malutilan ĝenantan muŝon diri: "Estis bonŝance, ke mi estis tie." Jen la lecionoj de la historio, kiujn la peka homaro nek lernis nek volis lerni, nek atenti. Ĝi tial estas kondukata retravivi la samajn detruajn dramojn, kaj jam, tagon post tago, en Ukrainio, la tragika fina "eskaliĝo" estas survoje kaj komenciĝis. Kaj tamen Dio skribis en sia Biblio: "*kio estis, tio estos* ." Ankaŭ liaj elektitoj, kiuj kredas je lia vorto, ne miras, nek surpriziĝas, pro la reaperoj de la mortigaj monstroj. Ili estas la atestantoj de la Dio, kiu lumigas ilin kaj faras nenion sen avertado de siaj servantoj, la profetoj, kiel instruas Amos 3:7: "*Ĉar la Eternulo, Jahve, faras nenion sen malkaŝi sian sekreton al siaj servantoj, la profetoj* ." Kaj tiel avertitaj, nenio povas delogi ilin, laŭ Mat. 24:24: "*Ĉar leviĝos falsaj kristoj kaj falsaj profetoj, kaj faros grandajn signojn kaj miraklojn, ĝis la punkto delogi, se eble, eĉ la elektitojn* ."

Amo, laŭ Dio

Kiam amo faras sian devon esti ankaŭ perfekte justa, la situacio alprenas komplikan formon, kiun nur dia saĝo povus solvi.

Kiam homoj provas plenumi ĉi tiun kondiĉon, ili renkontas naturan problemon, nome tiun de ilia partiececo. Efektive, ĉiu kreitaĵo havas personan vidpunkton pri ĉio, kio igas ilin partiecraj. Psikologoj diskutas pri la objektiveco kaj subjektiveco de homoj, sed absoluta vera objektiveco ne ekzistas, ĉar niaj opinioj estas kondiĉitaj de nia tute libera individua naturo. Tiel, tiuj, kiuj havas fidon, estas kondiĉitaj de ĉi tiu kriterio. Kaj ili tiam ne kapablas pravigi la rezonadon de tiuj, kiuj ne havas fidon. Estas ĉi tiu fundamenta kriterio, kiu igas nin, sub la rigardo de Dio, kiel semoj semitaj en la tero, el kiuj iuj ĝermos kaj

produktos bonan planton, kaj aliaj sekiĝos kaj neniam ĝermos, aŭ produktos malsanan, malfortan planton. Nia homa naturo, tute subjektiva, kondukas nin favori unu el la du elektoj malprofite al la alia, tuj kiam ili ŝajnas esti en kompleta kontraŭstaro; jen kio karakterizas amon kaj justecon. Sed ni ankoraŭ bezonas kompreni, kion signifas la vorto justeco, ĉar male al la vorto amo, la vorto justeco havas du signifojn, ĉar ĝia apliko konsistas el puni aŭ pardoni. En homa penso, la vorto justeco sentiĝas nur en la senco de puno; tio, kio kondukas la ŝteliston aŭ la murdinton antaŭ la juĝistojn por esti kondukitaj al malliberejo. Ĉi tiu koncepto sole maskas la alian tre pozitivan aspekton de justeco, kiu permesas al Dio honori kaj beni siajn obeemajn elektitojn. La individua personeco de ĉiu kreitaĵo malebligas kolektivian homan regadon. Homaj gvidantoj estas tro neperfektaĵoj por povi kontentigi la homajn masojn konsistantajn el tre malsamaj homoj. Kaj ĉi tiu neebleco tradukiĝas per konstanta politika demandado; protesto estante la normo de ribelema kaj kaprica homa naturo. Perfekta unueco do eblas nur post selektado kaj ordigo de homaj animoj, en kiu Dio retenos tiujn, kiujn li trovis morale konformaj al sia ideala modelo, kiun li prezentis en la persono de Jesuo Kristo. Sen ĉi tiu konformeco, la eterna vivo ne eblas.

En Apokalipso 3:19, Jesuo Kristo, "*la Fidela Atestanto*", diras: "*Ĉiujn, kiujn mi amas, mi riproĉas kaj punas. Tial estu fervoraj kaj pentu.*" Jesuo donas al la tuta homaro lecionon, kiu kontraŭdiras modernajn filozofojn kaj psikiatrojn. Laŭ lia dia opinio, amo konsistas en punado de la kulpuloj. Sed ne ĉiuj estas punataj pro amo, kaj Dio mem faras tre klaran distingon inter tiuj, kiuj amas lin, kaj tiuj, kiuj ne amas lin sufiĉe. En ĉi tiu verso, li alparolas kristanojn baptitajn en sia lasta institucio en la homa historio: la Sepa-taga Adventista Eklezio. Homoj eniras ĉi tiun eklezion pro diversaj kialoj: heredaj, hazardaj eventoj, aŭ persona elekto de konvinko post studado de la temo. Kaj eĉ en ĉi-lasto kazo, la studo donas tre malsamajn fruktojn depende de la individua naturo de la kandidato; la studo povas esti supraĵa aŭ, male, ekstreme profunda. Tial la admonaj vortoj de Kristo estas adresitaj al ĉiuj, sed nur efikos al liaj veraj elektitoj. Ĉar, por profiti de ĉi tiu admono, oni devas scii, el kio efektive konsistas la riproĉoj adresitaj de la dia Jesuo Kristo. Kiam mi estis membro de ĉi tiu oficiala eklezio, mi aŭdis kaj vidis viron plori dum sia predikado kaj preĝado. Li parolis pri la manko de amo, pro kiu Jesuo riproĉas sian lastan institucion. Sed li eraris pri ĉi tiu forestanta amo, ĉar li interpretis ĝin kiel fratan amon, dum Dio donas al ĝi la signifon de amo al la vero. Kaj la konstanta transdono de profetaj interpretoj hereditaj de la teorioj evoluigitaj de la pioniroj de la verko, sen ke iliaj eraroj estu korektitaj, estas ankoraŭ hodiaŭ la klarigo kaj pravigo. Kun la tempo, Dio atendis spiritan reviviĝon, kiu ne venis, kaj tiel mia ministerio trovis sian ekzistacion. Enirinte la eklezion, mi studis la profetaĵojn por Jesuo Kristo, liaj elektitoj, kaj mi mem. Lumo estis donita al mi, kaj la profetaĵo parolis klare kaj kompreneble. Malgraŭ ĉi tiu klareco, la anonco pri la reveno de Kristo en 1994 estis malakceptita kune kun la tuta mesaĝo; laŭ la sekulara bildo: "la bebo eliris kun la banakvo." Kaj ĉi tiu manko de saĝo, kiu konsistis el ordigi antaŭ ol forĵeti, estis fatala por li. Ĉar ĉi tiu revelacio, kiun mi ricevis de Kristo ekde 1982, reprezentis la nuntempan formon de lia nemezurebla amo. Kaj la alianco de la falinta virino kun la antaŭa falinta, ekde 1995, nur konfirmis ŝian "vomadon" fare de la sola Savanto kaj Sinjoro.

Dia amo estas nekomparebla ĉar ĝi estas super ĉio kaj la origino de ĉio. Ni konsideru kiom kostis al la Kreinto Dio plani kontentigi sian bezonon de amo. De eterneco, li vivis sola, kaj li povis krei ĉion, kion li deziris, vide, kiel la homo povas parte fari hodiaŭ virtuale sur komputila ekrano; tamen, kun multe da laboro, male al Dio, kiu akiras tion, kion li kreas, tuj kaj sen laceco. En sia esenco de amo, Dio jam ne kontentiĝis pri siaj statikaj kreaĵoj; li sentis la bezonon de redono de amo, kiun aferoj ne reciprokas. Soleco, kiam ĝi estas totala, finas aperi kiel malliberejo, kaj Dio komencis ne plu povi elteni ĝin. Tiam lia senlima Spirito elpensis sian planon krei liberajn vivojn antaŭ li. Sed permesante la redonon de amo de iuj el ĉi tiuj liberaj vivoj, ĉi tiu libereco havus la malavantaĝon ankaŭ permesi indiferentecon, eĉ malamikecon, de multaj aliaj. Kaj ĉi tiu konsekvenco jam klarigas la kaŭzojn de la kunekzistado de bonuloj kaj malbonuloj. Bono kaj malbono devis kunekzisti dum tempo, kies totalan valoron ni ne konas. Sed dum ĉi tiu tempo Dio povus elekti pruvitajn elektitojn el inter la ĉielaj anĝeloj kaj poste, post ili, el inter la teraj kreitaĵoj. Jen kiel Dio donis vivon al la unua anĝelo, kies originan perfektecon li laŭdas en Ezek. 28:12: "*Ho filo de homo, ekkantu funebran kanton pri la reĝo de Tiro! Diru al li: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Vi sigelis perfektecon, Vi estis plena de saĝo, perfekta en beleco.*" Dio komparas sian unuan anĝelon kun la reĝo de Tiro, pri kiu li faras similan antitipon. Ni notu ĉi tiun precizecon: "*Vi sigelis perfektecon, Vi estis plena de saĝo, perfekta en beleco.*" Kiel povus esti alie? En ĉi tiun prototipon de la kreitaĵo, Dio metis sian tutan amon, li kreis lin perfekta kaj nur per persona elekto, tute libera, ĉi tiu perfekta anĝelo poste fariĝis la malamiko de Dio, la diablo, lia kontraŭulo nomata Satano. Tiun ĉi fazon ankaŭ profetas Dio, kiu poste diras en verso 15: "*Vi estis perfekta en viaj vojoj de la tago, kiam vi estis kreita, ĝis kiam oni trovis en vi maljustecon.*" La maljusteco trovita, do, en Satano estis en la plena libereco, kiun li ĝuis kiel ĉiuj kreitaĵoj de Dio post li. Kaj tial estas tre grave por Dio, ke kiam nekredantoj aŭ kandidatoj por savo demandas nin dirante: Kial ekzistas malbono? Ni povu respondi: "Ĉar Dio donis al ĉiuj siaj kreitaĵoj kompletan liberecon. Tio estas ĉar ĝi estas la kondiĉo por ke la elekto de bono aŭ malbono fare de ĉiu el ili fariĝu ebla kaj videbla." Mi memorigas, ke la normoj de bono kaj malbono estas ekskluzive difinitaj de Dio kaj rivelitaj al teranoj per lia sankta Biblio kaj liaj du interligoj aŭ du atestoj.

Konsiderante Sian perfekte senliman dian naturon, Dio antaŭvidis ĉiujn estontajn evoluojn de la libera vivo, kiun Li kreis. Li sciis, eĉ antaŭ ol Li kreis Lin, ke Lia unua perfekta anĝelo finiĝos kiel diablo. Kaj ke, sekve, fina morto estos rezervita kaj trudita al Li. Sed Li konservis ĉi tiun scion en Si mem kaj kondukis al Li laŭ Sia konduto tiutempe; multobligante la signojn de Sia amo por Li en la tempo de Lia perfekteco. Sed la sperto de la diablo konfirmas la principon de la juĝo de Dio pri pekuloj, kiel rivelita en Ezek. 18:24 (ĝuste antaŭ diskutado de la kazo de Satano en Ezek. 19:15): "*Se virtulo deturnos sin de sia justeco kaj faros malbonagojn kaj faros ĉiujn abomenindaĵojn de la malvirtuloj, ĉu li vivos? Ĉiuj liaj justecoj estos forgesitaj, ĉar li faris malbonagojn kaj pekojn; pro tio li mortos.*" » La justeco de Dio do validas same por anĝeloj kaj por homoj. Kaj ĝuste por klarigi la situacion, kiu validis por la diablo, ĉi tiu klarigo estas donita al ni.

Alia verso malkaŝas dian principon en 1 Petro 4:17: " *Ĉar venis la tempo, ke la juĝo komenciĝu ĉe la domo de Dio* . *Kaj se ĝi komenciĝas ĉe ni, kia estos la fino de tiuj, kiuj ne obeas la evangelion de Dio?* " Sur la skalo de lia tuta kreaĵo de libera vivo, la unua " *domo de Dio* " estas anĝela kaj ĉiela. Tial ĉi tiu estos juĝata unue. Dio tenas sian laboron de elaĉeto sekreta, kiu restas tute nekonata al liaj anĝeloj. Ankaŭ, estas en plena libereco, ke la klanoj formiĝas, ĉar ĉielaj anĝeloj aprobas la disputojn prezentitajn de la deloganto, estro de la anĝeloj. Establinte la tendarojn, Dio kreas la teran dimension kaj tie li kreas la homon kaj liajn malbenitajn posteulojn pro la peko de malobeo rezultanta el la provo de fido bazita sur la malpermeso manĝi la frukton de la arbo de la scio pri bono kaj malbono; mem simbola bildo kaj historia subteno por la persono de la ribelema diablo. Ĉi-foje, establante la septagan semajnon, Dio fiksas la limon de tempo kondukanta al la fino de la tutmonda tempo de provo, tio estas, ĉe la fino de sep mil jaroj. Kreante la teron kaj ĝiajn loĝantojn, virojn kaj virinojn, Dio rivelos laŭ multaj simbolaj manieroj sian estontan homan enkarniĝon kaj sian elaĉeton de pekoj akiritan per la ofero al la pentofara morto de sia perfekte justa vivo. Sed ĉi tiu mesaĝo restas ignorata de anĝeloj kaj homoj. Ĉi-lastaj vidas en la diaj ritoj nur aferojn postulitajn de la terura kaj aŭtoritata Dio, kiun estas preferinde obei. Sed aliaj, sin dediĉas al la vojo de la diablo kaj elektas malobei lin. Dum la unuaj du jarmiloj, la tuta homaro profetas kaj konfirmas la naturan ribeleman naturon de la kreitaĵo de Dio. Do, profetante, siavice, la juĝon de ĉi tiuj ribeluloj, Dio kaŭzis, ke la tuta homaro pereigu en la akvoj de la diluvo en 1655 post la peko de Adamo. Sed laŭ sia ĝenerala plano, " *restaĵo* " elektita pro sia obeema fido estis savita kaj savita en la arkeo konstruita de Noa kaj liaj filoj.

Ĉi tiu ekzemplo de la diluvo atestas pri la valoroj de Dio pri amo kaj justeco. Ĉi tio ne estas lia unua demonstraĵo, sed ĉi tiu alprenas oficialan kaj universalan karakteron, kiun maraj fosilioj, ankoraŭ troveblaj hodiaŭ sur seka tero eĉ sur la plej altaj montoj, nekontesteble pravas.

Post ĉi tiu universala leciono venas la dua, eĉ pli grava, fine de la jaro 4000 post la peko de Adamo. Estas la horo, kiam Dio malkaŝas sian manon kontraŭ sia malamiko, la diablo. Li venas en Kristo por akcepti la defion kaj pruvi, ke perfekta obeemo savas la pekulon, kiu havas veran fidon. Dio havas nenion pli por pruvi al la diablo, kies malmoliĝon li konas ekde sia kreo. Sed lia venko, akirita per lia akcepto de la morto, permesas al li savi pentantajn pekulojn, ĉar la postulo de morto pro malobeo de la leĝo estas plenumita per lia libervola morto. Por savi amasojn da homaj vivoj, normala homa vivo ne povus esti sufiĉinta. Sed la krucumita Kristo ne estis nur homo; li estis ankaŭ Dio, la Ĉiopova Kreinto, en kiu ĉiuj vivoj estas formitaj kaj vigligitaj.

La morto de Jesuo Kristo sublime montras kiel Dio sukcesas respekti la postulojn de sia justeco, samtempe montrante la nepenseblan forton de sia amo. Sed, se por homoj de fido komenciĝas nova interligo, male, por la ribelemaj anĝeloj kaj Satano, ilia gvidanto, juĝo komenciĝas per ilia elpelo el la ĉielo, la unua " *domo de Dio* "; tio atendante la nun neeviteblan morton. Ili estas ĵetitaj sur la teron kaj tial perdas la eblecon kontaktiĝi kun la anĝeloj, kiuj restis en la regno de la ĉielo pro sia libera elekto resti fidelaj al Dio. Kompreneble, limigitaj al la tero de homoj kaj sciante sin kondamnitaj al morto, ilia konduto kaj malbonagoj

plifortigos kaj atingos nivelojn de hororo eĉ pli grandajn ol antaŭ la venko de Jesuo Kristo. Nenio estas pli malbona ol tiuj kondamnitaj al morto rajtigataj agi libere. Tiu ĉi instruo estas rivelita en Apokalipso 12:7 ĝis 12: " *Kaj fariĝis milito en la ĉielo. Miĥael kaj liaj anĝeloj batalis kontraŭ la drako. Kaj la drako kaj liaj anĝeloj batalis, sed ne venkis, kaj ilia loko ne plu troviĝis en la ĉielo. Kaj la granda drako estis elĵetita, la antikva serpento, nomata Diablo kaj Satano, kiu trompas la tutan mondon; ĝi estis elĵetita sur la teron, kaj ĝiaj anĝeloj estis elĵetitaj kun ĝi. Kaj mi aŭdis laŭtan voĉon en la ĉielo, dirantan: Nun venis la savo kaj la potenco kaj la regno de nia Dio kaj la potenco de lia Kristo; ĉar elĵetita estas la akuzanto de niaj fratoj, kiu akuzis ilin antaŭ nia Dio tage kaj nokte. Kaj ili venkis lin per la sango de la Ŝafido kaj per la vorto de sia atesto, kaj ili ne amis siajn vivojn ĝis la morto. Tial **ĝoju, ho ĉielo, kaj vi, kiuj loĝas en ili !** Ve al la tero kaj al la maro! **Ĉar la diablo malsupreniris al vi, havante grandan koleron, sciante, ke li havas mallongan tempon .** " Tio estas la situacio, kiu validas por la tuta homaro post la venko de Jesuo Kristo. Tamen, ĉi tiu libereco restos sub la kontrolo kaj limo truditaj de Dio, kiel pruvas Apokalipso 7:3: " *Ne difektu la teron, nek la maron, nek la arbojn, ĝis ni sigelos sur iliaj fruntoj la servistojn de nia Dio.* "*

Tiel la ĉiela "domo de Dio " estis unue juĝita kaj la tempo de graco donita al la anĝeloj finiĝis. Tiu de la homoj ne finiĝos ĝis 2029, antaŭ la reveno de Kristo fiksita por la printempo de 2030, en kiu finiĝos la unuaj ses mil el la sep mil jaroj de la dia projekto. Tiel, kun bona kialo, Jesuo Kristo, denove fariĝinte " *Miĥaelo* " por siaj fidelaj anĝeloj, povas instigi ilian ĝojon kaj ĝojon. Por ili, la risko de perdiĝo finiĝis. La venko de Kristo do havis grandegajn konsekvencojn por ili, sed lia elaĉeta morto neniam pravigis ilian elekton. Nur per ilia libera elekto ili decidis resti fidelaj al la Dio, kun kiu ili frotis ŝultrojn sen mistero aŭ nevidebleco, male al homoj. Sur la tero, fido al Kristo ludas la ĉefan rolon en la elekto de la elektitoj, pro ĉi tiu nevidebleco de la Kreinto Dio. Kiu povas klarigi, kial iuj homoj estas kredemaj kaj aliaj kredas nur tion, kion ili vidas, kiel la apostolo Tomaso? La samaj datumoj prezentitaj al ĉi tiuj du specoj de homoj atingas malsamajn rezultojn; kio pruvas, ke la aktiva faktoro estas efektive la libera individua naturo de ĉiu el ili. Kaj aldoniĝas al ĉi tiuj du kazoj tiu de la diablo kaj liaj demonoj, kiuj vidis Dion kaj tamen elektis la vojon de ribelo. Vidite el ĉi tiu angulo, kiel bela kaj saĝa ŝajnas al ni la libereco donita de Dio! Antaŭ modernaj sciencistoj, Dio kreis la principon de sperto kaj observado. Kaj en lia kazo, aferoj povus esti simpligitaj, ĉar, sciante anticipe la fruktojn portitajn de siaj kreitaĵoj, Dio povus esti elektinta krei nur siajn estontajn elektitojn en pure anĝela naturo. Sed ĉi tiu elekto prenis arbitran formon ne konforman al lia amo. Ne volante ŝajni tia en iu ajn maniero, li prenis sur sin la mortigan konsekvencon de sia elekto. Kaj konsentante morti por savi siajn elektitojn, li donis al si la legitiman rajton elimini, per morto, la ribelemajn, falintajn anĝelajn kaj homajn kreitaĵojn. Estas por akiri la subtenon kaj aprobon de ĉi tiuj anĝeloj, ke Dio devigas ĉiujn siajn kreitaĵojn konkrete riveli la naturon de sia individua personeco. Ĉiu animo estas unika kaj meritas la samajn ŝancojn kiel aliaj por esti savita. Estas ankoraŭ necese, ke ĝi profitis de bona religia instruado kaj ke ĝi elektis obei Dion. Kaj kiam tio ne okazas, la afero estas perdita dekomence, aŭ preskaŭ.

Sur la tero nun loĝata de malbonaj anĝeloj, la nova interligo komenciĝas en tempo de persekutado praktikata unue de la ribelemaj Judoj, poste de la Romanoj, kiujn ili jam alvokis krucumi sian Mesion. Al siaj fidelaj martiroj, liaj atestantoj, frapitaj per la bastono, Jesuo Kristo ofertas la "karoton" de la atendo de sia glora reveno. Ili ne scias pri la tempo fiksita por lia reveno, sed ĉiuj esperas, ke ĝi plenumiĝos dum ili ankoraŭ vivas. Ĉi tiu speco de precizeco estas rezervata por la elektitoj de la " *fin tempo* ". Post la teruraj persekutoj truditaj al la elektitaj kristanoj fare de Nerono, la diablo fariĝinta homo, imperiestro de la Romanoj, fine de la unua jarcento Jesuo prezentas en vizio al la apostolo Johano sian profetan Revelacion konatan kiel la Apokalipso. La angloj nomas ĝin "Revelacio", tio estas, laŭ ĝia traduko, sed la latinaj popoloj konservis ĝian obskuran originalan grekan formon "Apokalipso". Ĉi tiuj du elektoj indikas du historiajn spiritajn spertojn. En la plano de Dio, la intereso kaj studado de ĉi tiu profetaĵo plenumiĝos unue en la protestanta kaj anglalingva Usono. Estas al ili, ke la Revelacio de Jesuo Kristo komencos paroli sub la aspekto de la adventisma kredo ekde 1816; William Miller estas ĝia unua mesaĝisto. En la latinamerikaj eŭropaj landoj markitaj de la romkatolika kredo, la Revelacio de Jesuo Kristo restis nur la "Apokalipso" timata pro siaj anoncoj de katastrofoj. Tiel, ĉi tiuj du homaj konceptoj atestas pri dia juĝo, kiu aprobas unu kaj kondamnas la alian. Jen denove, diferenco, kiu koncernas la amon de Dio kaj lian justecon.

En ĉi tiu plejege grava "Revelacio", Jesuo prezentas en sia prologo la temon de sia glora reveno: la "karoto" denove estas prezentita por eterna daŭro. Kaj ni ne devas esti surprizitaj, ĉar la intereso kaj la aspiro sperti ĉi tiun revenon estas konstanta pruvo de la amo de la homo al la Dio Jesuo Kristo. Atendi ĉi tiun gloran revenon kaj eniri en eternan pacon estas la espero de ĉiuj vere elektitoj. Kaj tiuj, kiuj subtaksas la valoron de ĉi tiu temo, vanigas sian fidon, ĉar Jesuo akceptis la morton ĝuste por oferti ĉi tiun gloran revenon al tiuj, kiuj vere amas lin. Dum la tuta kristana epoko, ĉe la fino de la Biblio, ĉi tiu libro, eĉ nedeĉifrita, prezentis ĉi tiun "karoton" ofertitan al la vera fido, tiel maloftan kiel la oro de Ofiro. Sed ekde 1843, ĝiaj revelacioj nur pliiĝis; ĉar ekde 1983, kaj en disidenco ekde 1991, mi tute deĉifris ĝin kaj prezentis ĝin al la adventistaj alvokantoj, kiujn mi povis renkonti, mi ankaŭ disponigis ĝin en interretaj retejoj. Kaj konante la temon, mi povas prezenti ĝin al vi kiel konkretan formon de la amo kaj justeco de la sola Plejalta Dio; pruvon de amo oferata kaj ricevita de tiuj, kiujn li amas. Nur la amo al la vero konkretigas la amon sentitan por la Savanto kaj Sinjoro Jesuo Kristo. Tiuj, kiuj malestimas ĉi tiun dian "Revelacion", amas Dion nur per vortoj, kaj li ne kontentiĝas per tio.

Puno povas havi plurajn signifojn. Venante de nekredanto, ĝi povas esti kaŭzita de la deziro venĝi iritiĝon kaj esti nur la frukto pro la sola kolero. Ĉe la fino de la mondo kaj dum siaj avertaj punoj simbolitaj de la unuaj ses " *trumpetoj* " de Apokalipso 8 kaj 9, Dio ankaŭ esprimas sian dian koleron kontraŭ ribelemaj popoloj. Sed kiam li diras en Apokalipso 3:16: " *Ĉiujn, kiujn mi amas, mi riproĉas kaj punas* ", lia puno prenas la formon de atesto de lia amo, tio estas, pruvo de lia intereso pri la persono, kiu estas punata. Ĉi tio estas la sola pozitiva formo de puno, kiu ne estas nur kolero, sed ĉefe la esprimo de deziro al ŝanĝo de konduto flanke de la punata subjekto. La elektitaj kaj inteligentaj infanoj lernas distingi

inter la reago gvidata de kolero kaj tiu rezultanta el simpla pravigita indigno. La punoj truditaj de zorgoplenaj kaj amaj gepatroj estas akceptitaj kaj aprobitaj de la infanoj, kiuj spertas ilin. Kaj kiam ili ne komprenas ilin kiel infanojn, ili komprenas ilin dum ili maturiĝas kaj pli aĝiĝas. Kompare kun la amo de Dio, libera de ĉia malico, homa amo bedaŭrinde ofte estas plena de malico, kaj eĉ pli bedaŭrinde, la administrado de punoj tro ofte restas kolera reago. Tial homoj havas multon por lerni kaj ricevi de la perfekta, Ĉiopova kaj nevidebla Dio, sed nevidebla nur al niaj okuloj; ĉar niaj mensoj estas tute kapablaj koncepti lin kaj dividi pensojn kun li, precipe ĉar li konas ilin antaŭ ni; dum ni atendas lian alvenon, kiam ni vidos lin per niaj okuloj, kia li estas, en sia tuta potenco kaj dia gloro.

Dio estas tiel ama, ke doni suferon estas tre malagrabla al Li, kaj tial ĉi tia ago estas konfidita al senskrupulaj kaj senbridaj kreitaĵoj: la malbonaj anĝeloj. Damaĝi homojn kaj la naturon estas ilia sola plezuro. Ili tiel montriĝas tre utilaj al Dio, igante la vivojn de tiuj, kiuj Lin malestimas, tre malagrablaj. Kaj ĉi tiu utileco pravigas ilian daŭran ekziston ĝis la reveno de Kristo printempe de 2030. Ili tiam povos morti kaj malaperi kun la aliaj homaj ribeluloj, atendante la finan juĝon. Sed la gvidanto de la ribelulaj anĝeloj ne mortos ĉe la reveno de Kristo. Dio rezervis por li vivon de absoluta soleco sur la dezerta tero dum " *mil jaroj* ". La tuta tempo, dum kiu la elektitoj en la ĉielo juĝos la ribelulajn anĝelojn kaj homojn kondamnitajn al la " *dua morto* ", laŭ Apokalipso 20:2 ĝis 4: " *Kaj li kaptis la drakon, la antikvan serpenton, kiu estas la Diablo kaj Satano, kaj ligis lin por mil jaroj.* " *Kaj li ĵetis lin en la abismon* , kaj fermis lin, kaj sigelis lin, por ke li ne plu trompu la **naciojn** , ĝis finiĝos la *mil jaroj*; kaj post tio li devas esti malligita por mallonga tempo. Kaj mi vidis tronojn, kaj **al la sidantaj sur ili estis donita juĝo** . Kaj mi vidis la animojn de la senkapigitaj pro la atesto de Jesuo kaj pro la vorto de Dio, kaj kiuj ne adoris la beston, nek ĝian bildon, nek ricevis ĝian markon sur siaj fruntoj kaj sur siaj manoj. Kaj ili vivis, kaj **reĝis kun Kristo mil jarojn** . En ĉi tiu verso, la " **nacioj** " indikas la elektitojn elaĉetitajn de Jesuo Kristo, kaj sub la nomo " **abismo** ", Dio indikas la dezertan teron, senigitan je ĉia vivo, fariĝintan denove kaosa kiel antaŭ la kreado de la tera vivo, laŭ Genezo 1:2: " *La tero estis senforma kaj dezerta, kaj mallumo estis super la abismo* , kaj la Spirito de Dio ŝvebis super la akvoj. "

La perfekta amo de Dio finfine estos konfirmita per same perfekta justeco. Pruvoj de la bonaj anĝeloj estos prezentitaj al la sanktaj juĝistoj, kaj la malbonuloj ĉiuj estos perfekte juĝataj, kun Dio mem kondukanta kaj kontrolanta la ekzamenon de ĉiu kazo. Ne estos procedura eraro aŭ teknika difekto en ĉi tiu juĝo; la juĝo estos certa kaj die justa. La juraj bazoj por ĉi tiu juĝo estas ĉiuj priskribitaj kaj skribitaj en la Sankta Biblio, la skriba vorto de la vivanta Dio. Tial Jesuo deklaris en Johano 12:48: " *Kiu malakceptas min kaj ne akceptas miajn vortojn, tiu havas juĝanton; la vorto, kiun mi parolis, tiu juĝos lin en la lasta tago.* " "

Vero: strikte dia normo

Multe jam estas dirita kaj skribita pri " *la vero* ", sed la temo estas tiel vasta, ke ĝi ne estas elĉerpita. Por fari tion, oni devas esti Dio, kies Spirito estas senlima, kaj en ĉi tiu kazo, la signifo, kiun li donas al la vorto " *vero* ", verŝajne ankaŭ estas senlima. Sed por niaj malgrandaj, teraj, karnaj homaj mensoj, gravas kompreni, kio restis en nia teno. Ni memoras ĉi tiun demandon de la romia prokuroro Pontio Pilato kaj lian mallongan interŝanĝon kun Jesuo, kiun li estis krucumigota.

Por Pontio Pilato, ĉio komenciĝis kiam la koleraĵoj Judoj prezentis al li la kazon de Jesuo Kristo, laŭ Johano 18:28: " *Kaj ili kondukis Jesuon de Kajafas al la juĝejo. Estis matene. Ili mem ne eniris la juĝejon, por ke ili ne malpurigu kaj povu manĝi la Paskon.* " La inspira spirito de ĉi tiu rakonto montras ĉi tie la hipokritecon de ĉi tiu juda religia pastraro. Laŭ la litero de la leĝo, ili ne malpurigas sin, sed transdonante la justulon kvazaŭ kulpulon, ili faras pli malbone ol malobei la leĝon kaj malkaŝas la malhelajn sentojn de siaj animoj. Ĉi tie komenciĝas la unua kontakto inter Pontio Pilato, la romia prokuroro asignita en Jerusalemo de la imperiestro de Romo, kaj Jesuo Kristo. Johano 18:29: " *Do Pilato eliris al ili kaj diris: Kian akuzon vi prezentas kontraŭ ĉi tiu viro?* " Pagana, certe, sed Pilato reprezentas la progresintan civilizon de la tempo kaj ĉi tiu kazo de krimulo devas esti juĝata kaj defendita de advokato. La respondo de la Judoj venas en la sekva verso 30: " *Ili respondis al li: Se li ne estus **krimulo**, ni ne transdonus lin al vi.* " Ekde la alveno de la Romanoj, la Judoj jam ne havis la rajton mortigi arestitajn krimulojn per ŝtonumado, kaj tio klarigas version 30: " *Tiam Pilato diris al ili: **Prenu lin mem, kaj juĝu lin laŭ via leĝo**.* La Judoj diris al li: *Ne estas permesite al ni mortigi iun.* " Ĉi tiu verso malkaŝas la teruran malbonecon de la ribelemaj Judoj, ĉar ŝtonumado ŝajnis tro milda por tiu, kiun ili malamamis per sia tuta forto. Kion ili venis al Pilato por postuli estis krucumado, kiun nur la Romanoj laŭleĝe praktikis tra la tuta imperio. Ĉi tiu kazo estas tre interesa rimarki, ĉar ĉi tiuj Judoj montras sin zorgantaj " *ne malpurigi sin* " en verso 28. Nu, la kulpo, pri kiu ili akuzas Jesuon, estas religia kulpo, kiu, laŭ la juda leĝo, povas esti punita per morto kaŭzita per ŝtonumado fare de la juda popolo. Ĉi tiu apelacio al la romia prokuroro estas do nek laŭleĝa nek legitimita de la skriba dia leĝo. Ĝia kaŭzo estas do sole la hipokrita malboneco de homoj, kiuj uzas religion, ne por la gloro de Dio, sed por kontentigi sian deziron domini homajn kreitaĵojn per profito de sia religia titolo. La judoj prezentas al ni ĉi tie la modelon, kiun la papa katolika Romo reproduktos dum "1260" jaroj da despota persekuta regado, inter 538 kaj 1798. Verso 31: " *Por ke plenumigu la vorto de Jesuo, kiun li parolis, montrante **per kia morto li mortos**.* " » Ĉi tiu klarigo konfirmas la fakton, ke, se li estus trompanto, Jesuo meritis, laŭ la interpreto de la leĝo, ŝtonmortigon. Sed Dio ekspluatas la ribeleman judan malbonecon por trudi sin kiel la elaĉetanta Mesio, la plej teruran tipon de morto de tiu tempo: krucumon, en kiu la korpo de la turmentita viro, pendumita per tri najloj, malrapide sangas, kaj iom post iom sufokiĝas en malrapida kaj dolora agonio. Danke al la revelacioj alportitaj de la malkovroj de Ron Wyatt en 1982, ni scias, ke la loko de ĉi tiu krucumo preteratentis la Keston de Interligo kaŝitan en subtera kaverno kelkajn metrojn sub la kruco. Fendeto en la tero kaŭzita de la tertremo permesis al lia sango fali sur la kompatseĝon de la Kesto. Tiel, la simboleco de la

rito "Tago de Repacigo", kiu ordonis ĉi tion, estis laŭvorte plenumita. Por riveli sian juĝon kontraŭ peko, Dio trudis al si la plej teruran morton. Ĉi tiu estis la rimedo, kiun li trovis por instrui siajn elektitojn malami pekon kiel li malamas sin mem.

Johano 18:33-34: " *Pilato do reeniris en la Pretorion, alvokis Jesuon, kaj diris al li: Ĉu vi estas la Reĝo de la Judoj? Jesuo respondis: Ĉu vi tion diras pri vi mem, aŭ ĉu aliaj diris al vi pri mi? ' Ĉi tie ni devas memori, ke komence de la semajno, Jesuo estis glorie bonvenigita de la homamaso da Judoj, kiuj proklamis lin 'Reĝo de la Judoj'. Semajnon antaŭe, Jesuo levis Lazaron el la mortintoj, kaj la homamaso pensis, ke ilia anoncita Mesio estas inter ili kaj gloris lin kiel 'Reĝo de la Judoj'. Kaj Jesuo ne kontraŭdiris ilin. Johano 12:12: " La sekvantan tagon granda homamaso, kiu venis al la festo, aŭdinte, ke Jesuo venas al Jerusalemo, prenis branĉojn de palmoj kaj eliris al li renkonte, kriante: 'Hosana! Benata estu tiu, kiu venas en la nomo de la Eternulo, **la Reĝo de Izrael** !' " » Tiu homamaso vidis en Jesuo novan Reĝon David, kiu forpelus la Romanojn el la lando de Izrael. Kaj la suferado eltenita pro la romia okupanto pravigis ilian entuziasmon kaj ĝojon. Tiel, ĉe la fino de la tri jaroj kaj duono de lia tera ministerio, la Mesio anoncita de Daniel 9:24 ĝis 27 estis nelonge agnoskita de parto de la juda popolo. Sed tiu rekono ne plaĉis al la religiaj gvidantoj, de kiuj la popolo devis deturni sin. Tiel, ili trovis en la leĝo skribita de Moseo laŭ la diktaĵo de Dio, la rimedojn por akuzi lin pri blasfemo, tio estas, pri mensogo, ĉar li asertis esti " *la reĝo de la Judoj* ", dum li prezentis nur simplan homan aspekton. Estis efektive multaj mirakloj favore al li, sed ili elektis atribui ilin al la potenco de la diablo, kiun ili nomis " *Bel-Zebul* ". Kaj tie, ilia kazo estis sen rimedo, ilia kondamno fare de Dio estis definitiva. Jesuo tial diras al Pilato en Johano 18:34: " *Ĉu vi diras tion pri vi mem, aŭ ĉu aliaj rakontis al vi pri mi?* " Rimarku kiel Jesuo respondas al Pilato per demando, kiu enhavas lian respondon. Efektive, kiel juĝisto komisiita juĝi Jesuon, la vastaj atestoj pri li estas de granda graveco, kiujn li havas la devon konsideri. Ĉi tiu dia saĝo estas admirinda kaj la potenca prokuratoro estas konfuzita kaj maltrankviligita de ĉi tiu dia taktiko, ĉar subtile, la demando prezentita de Jesuo estas akuzo kontraŭ li, kontraŭ lia manko de honesteco kaj lia supra aliro. Se la popolo konsideras lin reĝo, estas la popolo, kiun Pilato devas pridemandi kaj ne Jesuo. La situacio ĝenas lin, sed la viro, kiu staras antaŭ li, montras tian misteran inteligentecon, ke la malmola kaj nefleksebla Pilato interesiĝas pri li, kiel pruvas la jena verso 35: " *Pilato respondis: Ĉu mi estas Judo? Via nacio kaj la ĉefpastroj transdonis vin al mi: kion vi faris?* " Jesuo povus esti respondinta: "Mi sanigis, mi zorgis, mi amis, mi levis la mortintojn, kaj nun mi savos miajn elektitojn." Sed anstataŭe, li diris al li ĉi tiun mirindan veron: " *Mia regno ne estas el ĉi tiu mondo,* " Jesuo respondis. " *Se mia regno estus el ĉi tiu mondo, Miaj servistoj batalintus por mi, por ke mi ne estu transdonita al la Judoj; sed nun mia regno ne estas de ĉi tie.* " Dirante " *mia regno ne estas de ĉi tiu mondo* ", Jesuo konfirmas sian reĝecon sed forigas ĉiujn ĝiajn terajn formojn, kaj komenciĝas neebla dialogo inter la karna homo kaj la ĉiela Dio, Spirito kaj kreinto de ĉiuj formoj de vivo. En la atesto de sia vivo, Jesuo montris, ke li kondamnas la formojn donitajn al la diversaj teraj reĝecoj konstruitaj, ekde ilia origino, sur pagana, diabla modelo, kiun la Judoj enviis kaj volis anstataŭigi la ĉeeston de Dio.*

En sia klarigo, Jesuo specifas: "**Nun** mia regno ne estas de ĉi tie malsupre ." Kaj ĉi tiu klarigo, "**nun** ", enhavas la anoncon de kristana regno, kiu iam estos establita sur ĉi tiu tero, "*de ĉi tie malsupre* ". Dio efektive planis ekloĝi sur la regenerita kaj glorigita tero, laŭ Apokalipso 21:3: "*Kaj mi aŭdis laŭtan voĉon el la trono, dirantan: Jen la tabernaklo de Dio estas kun la homoj, kaj Li loĝos kun ili, kaj ili estos Lia popolo, kaj Dio mem estos kun ili.*" "" kaj Apok. 22. Sed sen la repaciganta morto de la Mesio, nenio estos ebla. Tial Jesuo ne alvokas siajn tre potencajn anĝelojn por savi lin el la manoj de la Romio. Por li, ne venis la tempo postuli teran regnon, kiu estas provizore administrata de la diablo, "*la princo de ĉi tiu mondo* ". Tial, laŭ liaj vortoj, Jesuo nomas siajn elektitojn "*civitanoj de la regno de la ĉielo* ", ne "*de la tero*". La "*reĝoj de la tero*" havis nenion timi de li dum lia aresto, sed denove, kun la tempo, la situacio ŝanĝiĝos kaj li juĝos kaj detruos ilin en la tagoj difinitaj por tio. Johano 18:36: "*Pilato diris al li: 'Ĉu vi do estas reĝo?' Jesuo respondis: 'Vi diras, ke mi estas reĝo. Por ĉi tiu celo mi naskiĝis kaj venis en la mondon, por atesti la veron. Ĉiu, kiu estas el la vero, aŭskultas mian voĉon .'*" Jesuo montras grandan respekton por la romia Pilato, ĉar li ne estas judo. La ideo pri unika Spirita Dio estas fremda al li, kaj Jesuo parolas al li malkaŝe pri realaj ĉielaj aferoj, kiuj konformas al la vero de la situacio de universala ĉiela kaj tera vivo. Ĉi tiu vero, kiun li dividas kun li, estas la ŝanco de lia vivo aŭ la kaŭzo de lia eterna morto. Pilato devus esti klopodinta kompreni pli profunde la signifon de la vortoj de Jesuo, precipe ĉar li trovis en li nenium motivon, kiu igis lin inda je morto, kiel ekzemple ŝtelo aŭ murdo. La sekva verso malkaŝas ĝian supraĵan naturon. Johano 18:38: "*Pilato diris al li: 'Kio estas la vero?' Dirinte tion, li denove eliris al la Judoj, kaj diris al ili: 'Mi trovas en li nenian kulpon. 'Pilato faras la eraron de sia vivo ĉi tie. Post demandado: ' Kio estas la vero? ', li devus esti atendinta respondon de Jesuo, sed ne, lia propra respondo sufiĉas por li, kaj la temo lasas lin perpleksa, ĉar li ne kapablas doni al ĝi precizan signifon. Ni revenos al ĉi tiu "**vero** ", pri kiu Jesuo "**venis atesti** ", laŭ liaj propraj vortoj.*

Jen la fino de la unua interŝanĝo inter Pilato kaj Jesuo. Kaj Pilato, kutima senkompate mortigi la malamikojn de Romo, ne vidas Jesuon kiel tian malamikon. Eĉ vidante, ke la akuzoj kontraŭ li estas evidente senbazaj, li provas savi sian vivon. Kaj jen kie la ribelemaj Judoj kulminas en sia maljusteco; ilia honto atingas pinton de hororo. Johano 18:39-40: "*Sed ĉar estas via kutimo, ke mi liberigu al vi iun dum la Pasko, ĉu vi volas, ke mi liberigu al vi la Reĝon de la Judoj?' Tiam ĉiuj denove kriis, dirante: Ne ĉi tiun, sed Barabason. Barabaso estis rabisto.*" "Notu, ke Pilato nomas Jesuon "Reĝo de la Judoj". Rilate al la romia potenco, Pilato komprenis, ke ĉi tiu spirita titolo ne prezentis danĝeron por Romo kaj ĝia imperio. Ankaŭ, sub dia inspiro, li konservos ĉi tiun esprimon por indiki lin eĉ sur sia kruco, kie ĉi tiu titolo estos skribita sur ŝildo en la tri lingvoj de la loko kaj tempo, hebrea, greka kaj latina. Ankaŭ en ĉi tiuj tri lingvoj poste estos instruata la dia atesto en la nomo de Jesuo Kristo. Homaj mensoj devis esti mallumigitaj por preferi savi murdintan rabiston anstataŭ la mildan kaj helpeman Jesuon. Sed paradokse, ĝuste ĉi tiuj ekscesoj konsistigas la plej potencon ateston favore al la aŭtentikeco de lia dia ministerio. Konsideru, ke estis perfekta homo, neriproĉebla, ĉar dia, kiu estis tiel kondamnita kaj preferata al murdinto por suferi

la morton de krucumo; kio faras ĝin unika kazo en la tuta historio de la tera vivo. Tia elverŝo de popola malamo senkaŭze neniam okazos denove krom kontraŭ la elektitoj de Kristo, pekuloj pardonitaj per lia sango."

Johano 19:1: "*Tiam Pilato prenis Jesuon kaj lin vipis.*" Pilato konsentis al la peto de la popolo, sed li ankoraŭ pensis, ke li povus trankviligi ilian koleron kontraŭ Jesuo per vipado, kies tri ledaj rimenoj havis ostojn aŭ ferpecojn ĉe la finoj, kiuj ŝiris la karnon de la viktimo. La praktiko permesis grandan nombron da vipadoj, kaj la korpo de Kristo reproduktita sur la Mortintotuko de Torino atestas la markon de 120 sangaj batoj kaŭzitaj de la metalaj finoj de la uzita vipo. Pilato faris sian unuan eraron ĉi tie, ĉar lia alta pozicio donis al li ĉiun legitimecon por konservi la senkulpan vivon de Jesuo. Sed ne havante fidon, li timis la koleron de la popolo pli ol tiun de la vera Dio, kun kiu li parolis sen kompreni Lin. Kiel romia prokuroro, li devis respondi al la potenca romia imperiestro, en kies manoj kuŝis lia vivo. Timante, ke li estos respondeca pri organizita tumulto kaj ribelemo en Israelo, li elektis respondi al la Judoj iom post iom koncedante al ili la morton de la dia Mesio.

Johano 19:2: "*La soldatoj plektis kronon el dornoj kaj metis ĝin sur lian kapon, kaj vestis lin per purpura robo. Kaj kiam ili venis al li,*" Liaj krudaj kaj kruelaj viroj, kutimaj verŝi sangon, ne suspektis, ke iliaj agoj estis volitaj kaj inspiritaj de Dio mem. Ĉar metante ĉi tiun "kronon el dornoj" sur lian kapon, Jesuo gajnis kaj meritis sian titolon kiel Reĝo de la Judoj, kaj la purpura robo, per kiu ili vestis lin, portis plej gravan spiritan signifon: li ricevis per ĉi tiu purpura robo la pekojn de siaj elektitoj, pasintaj kaj estontaj, tiel plenumante laŭvorte kaj simbole tion, kion la rito de la "Tago de Repacigo" profetis, per la metado de pekoj sur la kapon de la kapro elektita por porti pekojn en la dezerton, kie li pereus. "*Purpura*" kaj "*karmezino*" estas la simbolaj koloroj de "peko", laŭ Jes. 1:18: "*Venu nun, kaj ni diskutu inter ni,*" diras Jehovo. "*Kvankam viaj pekoj estas kiel skarlato, ili fariĝos blankaj kiel neĝo; kvankam ili estas ruĝaj kiel purpuro, ili fariĝos kiel lano.*" La samo validas por "*skarlato*" laŭ Apokalipso 17:4: "*La virino estis vestita per purpuro kaj skarlato, kaj ornamita per oro, altvaloraj ŝtonoj kaj perloj. En ŝia mano estis ora kaliko plena de abomenindaĵoj kaj la malpurajĵoj de ŝia prostituado.*" La ruĝa koloro estas tiu de homa sango, kiu devas esti verŝata por peki; tial, peko estas simbole ligita al ĉi tiu ruĝa koloro. Tiel, flago, kiu enhavas ĉi tiun ruĝan koloron, senscie postulas la ligon de la popolo, al kiu ĝi apartenas, kun peko. Kaj ĉiu povas rimarki hodiaŭ, ke ĉi tiu ruĝo aperas en granda nombro da landoj sur la tero.

Nenio estis ŝparita al nia Savanto, kiel atestas Johano 19:3: "*Ili diris: 'Saluton, Reĝo de la Judoj!'*" Kaj ili frapis lin per siaj manoj. "Ĉi tiuj karnaj homoj, sen ia konekto al la vera Dio aŭ scio pri Liaj leĝoj, trovis en Jesuo temon de kruela amuziĝo. Por kompreni ĉi tiun senpagan malbonecon, ni devas rimarki la riskojn de la batalo, en kiu Jesuo estas engaĝita. Li estas eksponita al ĉio, kio povus igi lin rezigni pri la pentofara projekto, kiun li enkarnigas en ĉi tiu horo sur la tero de peko. La diablo ankoraŭ trovas sin esperanta, ke Jesuo diros: 'Estas tro malfacile, mi haltos, kaj mi kaptos mian dian potencon por eliri el ĉi tiu terura kaj neeltenebla situacio.' Sed Jesuo eltenas la ŝajnan maljustecon, kiu lin trafas, kaj rezistas sen diri ion ajn. Li scias, ke, kiel portanto de peko, la perforto, kiu

superfortas lin, punas pekon, sed ne lian perfektan justecon, kiu permesos al li revivigi sin post sia krucumo. Li devas elteni por savi, per ĉi tiu elaĉeto, kiun li spertas anstataŭ ili, la vivojn de siaj elektitoj, kiuj akompanos lin tra la tuta eterneco. Kaj sekvanĉe ĉi tiun rakonton, vi povas kompreni, ke la kristana kredo neniel povas limiĝi al simpla etikedo kaj kial Jesuo petas siajn elektitojn rezigni pri si mem kaj fariĝi die obeemaj.

Johano 19:4: " *Pilato denove eliris, kaj diris al la Judoj: Jen mi lin elkondukis al vi, por ke vi sciu, ke mi trovas en li nenian kulpon.* " Je ĉi tiu punkto, Pilato ankoraŭ esperas, ke la puno de la vipo sufiĉos por trankviligi la koleron de la kunveninta juda homamaso. Sed li utiligas ĉi tiun momenton por klare esprimi sian propran juĝon pri Jesuo: " *Mi trovas en li nenian kulpon.* " Li tiel atestas la perfektan senkulpecon de tiu, kies morto estas tiel maljuste postulata. Ĉi tiu oficiala rekono fare de la romia prokuratoro tial metas la tutan respondecon pri la venonta maljusteco sur la judan popolon kaj iliajn religiajn gvidantojn. Tamen, atestante la senkulpecon de Jesuo, Pilato prenos sur sin pekon de maljusteco akceptante la krucumon de la Mesio. Kvankam pli malgranda ol tiu de la Judoj, la peko de maljusteco estos imputita al la prokuratoro, kiel Jesuo sugestos al li en verso 11.

Johano 19:5: " *Jesuo do eliris, portante la dornan kronon kaj la purpuran robon. Kaj Pilato diris al ili: Jen la viro!* " Ĉi tiu sceno estas tre grava. La Mesio, kiu aperas, estas kovrita de sango, sango makulas lian vizaĝon pro la dornoj de la krono premitaj sur lian kapon, kaj li apenaŭ povas stari. Pilato prezentas ilian Mesion al la juda popolo en maniero, kiun Jesaja 53 priskribas kun granda precizeco:

Jes. 53:1: " *Kiu kredis nian raporton? Kiu rekonis la brakon de la Eternulo?* "

Jes. 53:2: " *Li elkreskis antaŭ Li kiel delikata branĉo, kiel branĉo el seka tero; li ne havis belecon nek aspekton, por allogi nin, kaj lia aspekto ne plaĉis al ni.* "

Jes. 53:3: " *Li estis malestimata kaj evitata de homoj, viro de suferoj kaj konata al sufero; kaj kiel iun, de kiu homoj kovras sian vizaĝon, ni lin malestimis kaj ni lin ne respektis.* "

Jes. 53:4: " *Vere niajn malĝojojn li portis kaj niajn suferojn li portis; tamen ni opiniis lin plagita, frapita de Dio, kaj humiligita.* "

En ĉi tiu antaŭvespero de la juda Pesaho, la sorto de la nacio estis decidita. En tiu tago, ĝia nekredo estis senmaskita de Dio, ĉar, avertite per la priskribo citita en Jesaja 53, la nacio kaj ĝia religia pastraro kulpis pri terura malestimo al la profeta vorto. Kaj Israelo estis la unua viktimo de ĉi tiu profeta malestimo, poste retrovita, en 1843, al la protestanta kredo establita ĉefe en Usono.

La prezento de Jesuo al la homamaso konsistigas ŝlosilan momenton en la sava plano preparita de Dio. La vundoj, kiuj jam kaŭzas lian sangon flui, jam estas la signoj de la puno pro la pekoj, kiujn li portas anstataŭ siaj elektitoj sole. Jesuo estas tiel prezentita al la fido de homoj, ĉu ĉeestantaj aŭ forestantaj. La signifo de liaj vundoj estas klare indikita en Jes. 53:4: " *Tamen li portis niajn malĝojojn kaj portis niajn suferojn; tamen ni opiniis lin frapita, frapita de Dio kaj humiligita.* " Se ĉi tiu teksto ne ekzistus, Izrael estus senkulpigita pro sia eraro, ankaŭ profetita

en ĉi tiu verso. Sed tio ne estas la kazo, kaj ĉi tiu verso atestas kontraŭ la juda nacio, ĉar ĝi ekzistas kaj donas klarigojn ofertitajn de Dio koncerne la mision preparitan por la juda Mesio.

Jes. 53:6: " *Ni ĉiuj erarvadis kiel ŝafoj, ĉiu direktiĝis al sia propra vojo; kaj la Eternulo metis sur lin la malbonagojn de ni ĉiuj.* " Jesaja montras al ni la Mesion en la bildo de " *la Ŝafido, kiu forprenas la pekon de la mondo* ", sed ankaŭ la " *Bona Paŝtisto* ", kiu " *demetas sian vivon por siaj ŝafoj* " laŭ Johano 10:14-15: " *Mi konas miajn ŝafojn, kaj ili konas min, kiel la Patro konas min, kaj mi konas la Patron; kaj mi demetas mian vivon por miaj ŝafoj.* " Sed la versoj, kiuj sekvas, kompletigas ĉi tiun projekton: Verso 16: " *Kaj mi havas aliajn ŝafojn, kiuj ne estas de ĉi tiu ŝafaro; ilin mi devas alkonduki, kaj ili aŭskultos mian voĉon, kaj estos unu ŝafaro, unu paŝtisto.* " Ĉi tiu verso pruvas, ke savo estos prezentita al la nejudaj nacioj, kaj tio estis plenumita per la kondiĉoj establitaj de la nova interligo bazita sur la pekliberiga sango de la Mesio aŭ Kristo, nomata Jesuo; nomo, kiu signifas: JaHveo savas. Notu la implicon de la kvalifiko: " *Mi devas alkonduki ilin.* " Ĝi pruvas, ke la plano de Dio estas alkonduki la nejudojn al juda Izrael; kaj ne inverse. Versoj 17 kaj 18 aldonas: " *La Patro... " amas min, ĉar mi demetas mian vivon, por ke mi ĝin reprenu.* " *Neniu ĝin forprenas de mi, sed mi ĝin demetas mem. Mi havas la potencon demeti ĝin, kaj mi havas la potencon repreni ĝin, kiel mi ricevis de mia Patro.* " La aspektoj estis terure trompaj; kiu pensus, ke ĉi tiu kontuzita kaj malbeligita viro havas en si " *la potencon demeti sian vivon kaj repreni ĝin* ?" Leganto de la Biblio konanta la planon de Dio, kaj ĉar tia persono ne ekzistis, estis Jesuo mem, kiu klarigis ĉi tiujn aferojn al siaj disĉiploj kaj apostoloj post sia resurekto.

En la momento de ĉi tiu prezento de Jesuo, Pilato prezentas lin dirante: " *Jen la viro!* " La momento estas solena, en sia kompatinda aspekto, Jesuo portas kaj reprezentas la sorton de la homaro konsiderata inda je ĝia eterneco. Li prepariĝas doni sian vivon en ekstrema doloro, por pagi pro la kulpo de Adamo kaj Eva; la peko, kiu igis ilin perdi la rajton vivi eterne. Kaj la unika valoro de lia persona vivo, libera de ĉia peko, tio estas, perfekte justa, donas al li la eblecon savi, ne unu animon, sed la amason da animoj de siaj elektitoj. La vivo akirita per ĉi tiu elaĉeto koncernas la du sinsekvajn vivojn, la teran vivon kaj la ĉielan vivon, kiu daŭros eterne. Spirite, la homo, kiu estas prezentita al la juda homamaso, estas la nova Adamo, kiu venas por sukcesi kie Adamo kaj Eva malsukcesis. La kaŭzo de ilia malsukceso estis malobeo al la malpermeso de Dio " *manĝi la frukton de la arbo de la scio pri bono kaj malbono* ". Ĉi-foje la konkuranto konas sian malamikon, kiun li ĉiam sciis rezisti. Ekde sia naskiĝo, Jesuo sciis, ke li venis por batali kontraŭ la diablo kaj liaj homaj kaj anĝelaj instrumentoj. Komence de sia ministerio, kiam li estis tentata en vizio, li ne cedis al li, li rezistis, kaj li venke venkis en sia batalo. Tiu, kiun li devas venki nun, estas multe pli malfacila; la morto, kiu atendas lin, estas la plej turmenta laŭ doloro. Sed ekde la antaŭa vespero, en la Ĝardeno de Getsemano, li fine faris sian decidon kaj iros ĝis la fino por savi siajn elektitojn. Ni rigardu denove ĉi tiun priskribon de Kristo prezentitan al la juda homamaso: " *Do Jesuo eliris, portante la kronon el dornoj kaj la purpuran robon. Kaj Pilato diris al ili: Jen la viro!* " La purpura robo ne estas lia propra karno; ĝi estas nur vesto ĵetita sur liajn ŝultrojn, kiu donas al li la aspekton

de reĝo, sed samtempe simbolas ĉiujn pekojn de liaj elektitoj konfesitajn sur lia persono. En ĉi tiu aspekto, Jesuo reprezentas la absolutan malon de tio, kion reĝeco reprezentas en la vivoj de pekuloj. Kaj la plej miriga afero por la tera penso estas, ke Jesuo libervole sin donis por ĉi tiu humiligo kaj degradiĝo de sia persono. Kiu tera reĝo estus preta fari la samon? Dum sia tuta ministerio, Jesuo klopodis igi siajn elektitojn malkovri ĉielajn valorojn. Fine, la vesperon antaŭ tiu tago, li lavis la piedojn de siaj apostoloj, tiel renversante ĉiujn valorojn de la moralo reganta sur la tero de ribelemaj homoj apartigitaj de Dio. Per la buŝo de Pilato, Dio difinas la Kriston obeeman ĝis morto por prezenti lin kiel la perfektan modelon de homo laŭ lia koro kaj ĉiuj liaj valoroj.

La dua interŝanĝo

Johano 19:7-8: “ *La Judoj respondis al li: Ni havas leĝon, kaj laŭ nia leĝo li devas morti, ĉar li pretendis esti Filo de Dio .* ” Kiam Pilato aŭdis tion, **lia timo pligrandiĝis** . Tiu ĉi timo klariĝas per la fakto, ke Jesuo jam konfirmis sian titolon “ **reĝo de la Judoj** ” kaj, krome, Pilato ekscias, ke li pretendas esti la “ **Filo de Dio** ”. Nu, male al la Judoj, kiuj kredas nur je la sola kreinto Dio, Pontio Pilato estas pagana homo kutima al la ritoj dediĉitaj al sennombraj diaĵoj, kiujn paganaj popoloj servas kaj timas. La sola ideo, ke unu el tiuj ĉi diaĵoj aperu sur lia vojo, sufiĉis por "timigi" lin. Ĉar pri tiu ĉi afero, la nekredantoj estis je la juda flanko, ne je la romia flanko. Simple, tiuj ĉi Romanoj ne estis instruitaj jude, kaj ilia religieco konsistis el servado al specialigitaj diaĵoj, kiel ekzemple Bakĥo, la dio de la vinberujo, aŭ Eskulapo, la serpenta dio; ĉiuspecaj kvalitoj kaj difektoj estis diigitaj, kaj tiu ĉi opozicio observita en la homo do havis sian originon en la nevideblaj diaĵoj, ĉar por tiuj paganoj la bildoj estis nur vidaj subtenoj reprezentantaj la verajn kaŝitajn diaĵojn.

Panikiĝinte, ĉi-foje Pilato rapidas pridemandi Jesuon. Johano 19:9: “ *Li reeniris la Pretorion kaj diris al Jesuo: ' De kie vi estas?' Sed Jesuo ne respondis al li.* ” La maltrankvilo de Pilato evidentiĝas en la demando, kiun li faras al Jesuo: “ *' De kie vi estas ?', ne 'Kiu vi estas?'* Li atendis respondon kiel: ‘De Olimpo, kie mi loĝis inter la dioj,’ sed Jesuo silentas kaj ne respondas. Sufiĉe trankviligita de ĉi tiu silento, la iritiĝo de Pilato anstataŭigas timon, kaj ni legas en Johano 19:10: “ *Pilato diris al li: 'Ĉu vi ne parolas al mi? Ĉu vi ne scias, ke mi havas aŭtoritaton krucumi vin kaj ke mi havas aŭtoritaton liberigi vin?'* ” » Jen la vortoj, kiuj kondamnos Pontio Pilaton antaŭ Dio, ĉar li agnoskas havi plenan aŭtoritaton “ *krucumi lin aŭ liberigi lin .* ” Ĉi tiuj vortoj terurigas ajnan normalan homon. Kaj fronte al ĉi tiu minaco, Pilato ĉiam vidis en tiuj, kiuj aŭdis ilin, kondutojn de teruro aŭ male, pli malofte, de aroganteco. Sed Jesuo konfuzas lin, ĉar li reagas nek kun teruro nek kun aroganteco, kaj per sia trankvila kaj paca voĉo li diras al li la veron: Johano 19:11: “ *Jesuo respondis: Vi havus nenian potencon kontraŭ mi, se ĝi ne estus donita al vi de supre . Tial kiu transdonos min al vi, havas la pli grandan pekon.* ” Lia respondo ne estas aroganta, ĝi estas simple logika, kaj krome, elvokante “ **la potencon donitan de supre** ”, Jesuo montras, ke ankaŭ li kredas je la nevidebla dia potenco; ion, kion la pagana adoranto de falsaj diaĵoj dividas. Sed la vortoj de Jesuo konfirmas la kondamnon de Pilato, ĉar ankaŭ li faras “ *pekon* ” transdonante senkulpan homon al morto. La kulpo de la Judoj, kiuj

organizis kaj postulis ĉi tiun morton, tamen estas multe pli granda; ilia peko estas multe " **pli granda** ". La peko estas multe " **pli granda** ", kaj ĉi tiu kulpo estos pagita per la morto de la juda nacio; la morto de ĝia loĝantaro kaj la disiĝo de ĝiaj postvivantoj tra la loĝata tero de la jaro 70 ĝis 1948.

Fascinata de la nobla kaj pacema konduto de Jesuo, Pilato vidas en liaj respondoj nur saĝon kaj konfuzan kaj senarmigan logikon de vero. Por la unua fojo en sia vivo, li vidas per siaj propraj okuloj tute senkulpan viron, kiun la Judoj petas lin krucumi. Kaj Johano 19:12 atestas pri lia juĝo: " *De tiu tempo Pilato penis liberigi lin. Sed la Judoj kriis, dirante: 'Se vi liberigos lin, vi ne estas amiko de Cezaro. Kiu ajn faras sin reĝo, deklaras sin kontraŭ Cezaro.* " " Timo pri ĉi tiu romia Cezaro definitive kondukos Pilaton obei la peton de la Judoj en ĉiu maniero, kaj Jesuo estos kondukita al la piedo de la monto Golgota por esti krucumita tie.

El tiu ĉi tre grava interŝanĝo inter Jesuo kaj Pilato, ni devas memori la ekstreman sincerecon de ambaŭ parolantoj. Kaj en tempo, kiam li parolis al la Judoj per ofte miskomprenitaj paraboloj, Jesuo esprimis sin per tute klara lingvo en siaj rimarkoj al Pilato. Tio, kvankam li sciis, ke liaj klarigoj nenion ŝanĝus en lia morta destino, kiun li akceptis. Kaj lia karaktero, tutkora kaj vertikala, denove markas lian esceptan dian personecon. Li restas sincera kaj vertikala en ĉiu situacio kaj tiel atestas, ke li vere estas la videbla esprimo de la dia vero.

Estas tempo reveni al ĉi tiu deklaro de Jesuo dirante al Pilato: " *Mi naskiĝis kaj venis sur la teron por atesti la veron.* " La Biblio ofte citas ĉi tiun vorton " *vero* ", ĉiam ligita al Dio mem, lia leĝo, liaj ordonoj, kaj ĉi tie en la formo de la plenumo de lia sava plano. Ĉi tiu vorto meritas esti metita en absolutan opozicion al la mensogo, kiu karakterizas la diablon kaj liajn valorojn, liajn intrigojn kaj liajn trompojn. Sed por kompreni la veran signifon de ĉi tiu vorto, ni devas malkovri la funkciadon de la Spirito de Dio, en kiu la vorto mensogo estas tute ekskludita. Lia penso kaj lia vorto estas kreivaj, kaj tio, kion ĉi tiu penso aŭ vorto kreas, estas en perfekta konformeco kun tio, kion ĝi estis intencita esti. Dio ne toleras faktkonflikton, ĉar li estas unike kohera laŭnature. Tial, antaŭ lia vizaĝo, liaj planoj devas esti plenumitaj en perfekta konformeco kun tio, kion ili estis intencitaj esti en lia menso. Ĉi tiu misprezento de lia plano estis oficiale kaj publike kare pagita de Moseo, kondamnita de Dio ne eniri la landon Kanaan. Tio estas ĉar li frapis la rokon de Horeb dufoje, dum la duan fojon, la ordono donita de Dio estis simple paroli al li por akiri la altvaloran akvon, sen kiu ĉiu karno mortas pro dehidratiĝo. Por Dio, la vero havas ĉi tiun postulon kaj, komprenante ĝin, liaj elektitoj zorgas respekti ĉi tiun principon. Dio ŝatas nian respekton por detaloj kiam ĉi tiu respekto havas nur la celon plaĉi al li. Liaj elektitoj prepariĝas vivi eterne en lia kompanio, kaj ĉi tiu preparo konsistas el scii kio plaĉas al li, kio alportas al li ĝojon kaj feliĉon. Kaj de komenco ĝis fino, la Biblio atestas, ke Dio identigas la amon de siaj elektitoj kun ilia obeemo. Li estas ĉi tiu dia Patro, al kiu liaj infanoj devas legitime kaj logike obei sen distordi aŭ perfidi liajn atendojn. La vero postulas, ke la infanoj de Dio konduku kiel la infanoj de Dio devus, laŭ la tuta logiko de ilia dia Patro. Dio deklaris, " *kiom miaj vojoj estas kontraŭaj al viaj vojoj ...* " La origino de Dio estas perfekta pureco, sed la homoj, kiujn li elaĉetas sur la tero, naskiĝas pekuloj kaj tial malpurigitaj de

peko. Ni tiam povas konsciiĝi pri la grandegaj transformoj, kiujn niaj teraj naturoj devas sperti. Kaj ĉi tiun transformiĝon de niaj malbonaj naturoj malfaciligas la fakto, ke ni vivas en abomeninda kolektiva atmosfero markita de peko. La homaro ĉiam volas pli da libereco kaj tio produktas pli da malbono kaj sufero. La oficialaj kristanaj religioj troviĝas en la situacio de Pontio Pilato, kiu ne sciis, ke li parolas kun Dio. Sen obeemo kaj la deziro obei lin, la kristana kredo valoras ne pli ol la plej malbonaj romiaj aŭ aliaj paganismoj, kaj krome, ĉi tiu bazo de scio igas ĝin eĉ pli kulpa. De tempo nememorebla, la vera kredo ripozis sur individua ligo teksita kun ĉi tiu malkaŝanta Dio, tre postulema en la nomo de sia perfekteco. Lia eterna projekto ripozas tute sur la efektivigo de ĉi tiu perfekteco. Sciante ĝiajn postulojn, la kandidato por eterna vivo devas adaptiĝi aŭ rezigni pri ĝi.

En sia revelacio, Dio simbolas " *la veron* " spertatan de siaj elektitoj de ĉiela kaj tera origino per la bildo de " *vitra maro, klara kiel kristalo* " en Apokalipso 4:6. Pli bone ol iuj ajn vortoj, ĉi tiu bildo malkaŝas la ligon, kiu ligas " *veron kaj perfektan purecon* ", kiuj estas du neapartigeblaj kvalitoj por Dio. En Johano 13, sub la nomo " *karitato* " aŭ " *karismo* ", Jesuo donas al ni priskribon de la kvalitoj de " *la vero* " vivata laŭ Dio. Kaj ĉi tiuj kvalitoj determinas la eblecon de kolektiva feliĉo, de kiu nur la elektitoj profitos, ĉar, kun ilia kunlaboro, Jesuo transformos ilin en sian bildon, tiun de sia dia karaktero.

Dio estas Spirito kaj senlima pensanta spirito. Kontraste al li, la homo dependas de siaj okuloj kaj siaj kvin sensoj; la pensoj de aliaj homoj estas tenataj sekretaj kaj misteraj, ĉar ili ne estas videblaj al la homa okulo. Sed se tio estas neebla por homoj, tio ne estas por Dio, por kiu scio komenciĝas ĉe la nivelo de penso kaj eĉ antaŭ ol ĝi formiĝas en la mensoj de liaj kreitaĵoj. Estas ĉi tiu situacio, kiu kondukas Jesuon instrui nin, ke peko komenciĝas de la apero de ĝia ideo en iliaj mensoj. En Mateo 5:27-28, Jesuo donas al ni ĉi tiun ekzemplon: " *Vi aŭdis, ke estas dirite: 'Ne adultu.'* Sed mi diras al vi, ke ĉiu, kiu rigardas virinon, por deziri ŝin, jam adultis kun ŝi en sia koro. " Ĉi tio povas surprizi homojn, sed por Dio, la pensoj de liaj kreitaĵoj jam estas esprimo de iliaj vivoj. Tial, male al homa praktiko, li ne distingas inter la malbona penso formita en la menso kaj ĝia efektiva plenumo, tio estas, la transiro al ago. Jesuo malkaŝis ĉi tiun nocion kaj admonas siajn elektitojn purigi siajn pensojn. La vero laŭ Dio multe pli koncernas la purecon de la penso ol la purecon de la karno, al kiu homoj atribuas la plej grandan gravecon. Sed en Mateo 15:20, Jesuo instruis la malon, pravigante siajn apostolojn, kiuj ne lavis siajn manojn antaŭ ol manĝi, kiel riproĉis ilin la hipokritaj fariseoj, mem malpurigitaj per la vortoj elirantaj el iliaj koroj. La pureco, kiu gravas al Dio, estas tuto, kaj karna kaj spirita. En siaj riproĉoj, Jesuo aludas al la fakto lavi la pladon ekstere sed neglekti ĝian internan staton. Ĉi tio denove estas konsekvenco de la pureco de la vero praktikata. Por Dio, la mensa stato valoras tiom, kiom la fizika stato, kies zorgado implicas respekti la dietajn kaj sanajn regulojn, kiujn li skribis per Moseo. La praktikado de ĉi tiuj aferoj ankoraŭ konsistigas formon de vivita vero postulata de Dio, kaj tiel, oni povas kompreni, lia koncepto pri vero ampleksas ĉiujn aspektojn de la vivo. Kreita libera, la vivo de liaj kreitaĵoj facile prenas liberecojn kun ĉi tiu dia normo de vero, ĉar la libera vivo okupiĝas pri vojoj danĝeraj por la animo kaj ne ĝuas la sekurecon de devigita vojo kiel la reloj de trajno. Tial, Jesuo invitas siajn

elektitojn rigardi kaj esti singardaj ĉar la vojo estas glitiga kaj degliti de la vojo estas facile kaj simple.

La vero laŭ Dio troviĝas ankaŭ en lia elekto de apartigo de specioj. Ekde la komenco de sia kreo, Dio kreis bestospeciojn antaŭ ol formi homon laŭ sia bildo. Bestospecioj ne konas perversan konduton; ili reproduktiĝas ene de sia specio kaj ne faras malbonon. Perversio estas strikte homa difekto ĉar ĝi estas la konsekvenco de homa inteligenteco, kiu perversiĝas tuj kiam ĝi naskas malbonajn pensojn, nenaturajn kaj kontraŭajn al la reguloj establitaj de Dio. Seksaj devioj ŝanĝas la vivitan veron en vivitan mensogon; laŭ la bildo, la trajno forlasis la relojn, kiuj certigis ĝian sekurecon. La animo, viktimo de ĉi tiu frukto kreita de libereco, fariĝas vaganta stelo, kiu moviĝas sen scii, kien ĝi iras. Jesuo venis por savi animojn el la diversaj kaptiloj metitaj de la individua libereco de homoj. Li prezentis al ni la dian normon de sia vero, kaj ekde tiu tago, tiuj, kiuj aŭdas kaj respondas al lia voko, "renaskiĝas en la vero", sed en elektita statuso kiel sklavo de Dio. Ĉi tiu tre spirita esprimo signifas, ke ili konsideras sin mortintaj al la normoj de vivo de peko kaj, kun Dio, rekonstruas siajn vivojn sur la diaj valoroj rivelitaj de Jesuo Kristo. Sed ĉi tiuj valoroj ne estas novaj; la tekstoj de la malnova interligo jam esprimis ilin per la litero de la Biblio, la litero de la leĝo skribita de Moseo. Kio mankis al ĉi tiuj skribitaj atestoj estis perfekta modelo por ilia apliko; kaj Jesuo venis por enkorpi ĝin. Tiel, " *la vero* " alprenis konkretan, videblan homan formon kaj ankaŭ akiris efikecon en konkerado de la koroj de la elektitoj elektitaj de Dio, per la unika nomo de Jesuo kaj lia sango verŝita ĉe Golgota. Jesuo mem resumis ĉi tiun principon dirante pri si mem: " *Mi estas la vojo, la vero kaj la vivo; neniun venas al la Patro krom per mi .* " Ĉi tiu instruado antaŭis ĝin, ĉar, en la malnova interligo, la dia vero jam estis instruata, kaj la persono de la krucumita Kristo ankaŭ ĉeestis, profete, en la aspekto de la ŝafido ofertita kiel brulofero ĉiutage, kaj dufoje tage de 24 horoj, vespere kaj matene. Ĉi tiu ofero estis "ĉiamdaŭra" kaj ĝi ne ĉesus ĝis anstataŭigita de Jesuo Kristo, kies morto plenumis la finfinan " *ĉiamdaŭran* " oferon. En li, Dio kondamnis pekon, kaj post li, bestofero fariĝis tute senutila. Ĝia plilongigo konsistigis nenion pli ol pruvon de rifuzo rekoni la savan planon elpensitan kaj plenumitan de Dio. Post Jesuo Kristo, la ofero de bestaj oferoj fariĝis kaŭzo de kondamno fare de Dio kaj lia malbeno tiel trafis la tutan ribeleman judan nacion, detruitan en 70 de la romiaj trupoj, laŭ la profeta anonco citita en Dan. 9:26: " *Kaj post sesdek du semajnoj la sanktoleito estos ekstermita, kaj li ne havos posteulon. La popolo de reganto, kiu venos, pereigos la urbon kaj la sanktejon.* " *sankteco* , kaj ĝia fino venos kiel diluvo; estas decidite, ke la detruoj daŭros ĝis la fino de la milito .

vero " de Dio ĉiam estis kare pagita de popoloj, eĉ en nia tempo, kie kolektiva puno ĵus komenciĝis, komencante en Ukrainio. De tiam, la malfidela kristana Okcidento troviĝas en la situacio de la juda popolo, en la kunteksto de ilia progresema detruo gvidata de reĝo Nebukadnecar, la tiama V. Putin.

Jeremia 8:14-15: " *Kial ni sidas trankvile? Kolektiĝu, kaj ni iru en la fortikigitajn urbojn, kaj ni tie ekstermiĝu! Ĉar la Eternulo, nia Dio, destinis nin por la morto ; Li trinkigis al ni akvon galan, ĉar ni pekis antaŭ la Eternulo . Ni atendis pacon, sed tie estas nenio bona; tempon de resaniĝo, sed nun teruro. ! »*

Ĉi tiu temo de vero estas vasta, kaj la rompo kun Dio havas grandegajn konsekvencojn. Dum Dio altigas purecon, travideblecon, kaj vertikalan kaj sinceran karakteron, popoloj apartigitaj de Li evoluigas karakterojn, kiuj estas tute kontraŭaj. Homoj fariĝis falsaj, ruzaj kaj trompemaj; ili ŝajnigas esti iu alia ol si mem, vivante siajn vivojn kiel rolon por simili la admiratan modelon de la tempo. La konsekvenco de ĉi tiu ĝeneraligita baza malvero estas la intensiĝo de eksgeedziĝoj kaj disiĝoj inter paroj, kiuj vivas kune sen esti oficiale geedziĝintaj. La kialo estas simpla: ili geedziĝas aŭ kunvivas kun iu ĝis la tago, kiam ili malkovras, ke tiu persono jam ne estas la sama. Ĉi tio estas la neevitebla konsekvenco de ludi sian vivon kiel rolon, anstataŭ simple akcepti nian veran naturon kaj personecon. En la renkontita seniluziigo, perfortaj reagoj estas generitaj. Modernaj homaj rilatoj bazitaj sur la uzo de "interretaj" retoj enorme favoris ĉi tiun maskoparolon, kiu kaŝas personecon. Kaj tro ofte seniluziigitaj de siaj rilatoj, homoj retiriĝas en si mem en komunika amareco. Tiam ili devas kompreni, ke ĉi tiu abomeninda frukto de ilia socio ŝuldiĝas sole al ilia malestimo al la Dio de vero, kiu konsistigas senfundan puton de saĝo kaj konas, sole, la regulojn, kiuj favoras feliĉon. En la Biblio, ĉiuj homoj, kiujn Dio amis, havis ĉi tiun naturan rektecon kaj simplecon, kiuj igas ilin amebaj. Ĉu Jesuo ne diris: "*Feliĉaj estas la puraj en koro, ĉar ili vidos Dion*"? Kaj ĉi tie mi devas memori, ke la pureco altigita de Dio estas unue morala kaj due karna. Mi ĉi tie korektas la ordon instruitan de la falsa katolika kredo, kiu neniam ĉesis trompi kristanojn per favorado de atento al la peko de la karno. Origine, ĝi komencis disvastigi en homaj mensoj la ideon, ke prapeko estis de sekseco, ilustrita per la nun populara esprimo "mordi la pomon". Kaj mi memorigas vin, ke ĉi tiu aliro estis konfirmita per la duobligo de karna peko en ĝia transformita versio de la dek ordonoj de Dio. Ĉi tio, ĉar ĝia pura kaj simpla subpremado de la dua ordono devigis ĝin inventi unu, por anstataŭigi ĝin. Ĝi tiel prenis la temon de sekseco, por igi ĝin la karna peko par excellence. Tamen, vi devas kompreni, ke ĝia praktiko genufleksi antaŭ falsaj sanktuloj, kiuj fariĝis ĉielaj spiritoj, kiuj en realeco estas nur malbonaj anĝeloj, konsistigas pekon de la karno kaj spirito; ĉar ĝi koncernas idolkultan fizikan kaj mensan sintenon kondamnitajn de Dio en ĉi tiu dua ordono, kiu ne malaperis en la skribaĵoj de la Biblio kaj en la penso de Dio; Eliro 20:4 ĝis 6: "*Ne faru al vi skulptaĵon, nek ian bildon de io, kio estas en la ĉielo supre, aŭ kio estas sur la tero malsupre, aŭ kio estas en la akvo sub la tero. Ne kliniĝu antaŭ ili, kaj ne servu ilin; ĉar Mi, la Eternulo, via Dio, estas Dio ĵaluza, kiu punas la malbonagojn de la patroj sur la idoj ĝis la tria kaj kvara generacioj de tiuj, kiuj malamas Min, kaj faras kompaton al miloj da homoj, kiuj amas Min kaj plenumas Miajn ordonojn.*" Malfacilas kredi, ke homoj kuraĝus forigi tekston origine skribitan per la fingro de Dio sur la ŝtonaj tabeloj, sed tion faris la papa povo. Tamen, ĉi tiu trompo ŝanĝas nenion kaj Dio imputas pekon kaj la morton, kiu akompanas ĝin, al la malobeantoj de liaj ordonoj. Tiam ni devas kompreni, ke la malĝoja stato de niaj okcidentaj socioj ŝuldiĝas al la falsaj instruoj de niaj falsaj kristanaj religioj, kiuj, antaŭ la homoj, alprenis falsan aspekton de sankteco, kiun Jesuo Kristo kondamnas kun granda insistado en sia Revelacio. Efektive, en Apokalipso 9: 1 ĝis 11, kie Jesuo prezentas la temon de la "*kvina trumpeto*", kiu koncernas la protestantan kredon malakceptitan kaj transdonitan al la diablo ekde

la printempo de 1843, ni notas la uzon de la termino "**kiel**" 9 fojojn en 11 versoj; ekzemple verso 8: "*Ili havis harojn **kiel** haroj de virinoj, kaj iliaj dentoj estis **kiel** dentoj de leonoj.*" Deĉifrite, ĉi tiu mesaĝo diras: "ili havis aspekton (*hararon*) de preĝejoj (*virinoj*), sed estis, paradokse, furiozaj (*dentoj*) kaj fortaj (*leonoj*)." Tiu ĉi insisto kondamnas falsan trompeman ŝajnon, kiun Jesuo klare esprimas en Apokalipso 3:2, dirante: "*Vi ŝajnas esti vivantaj, kaj vi estas mortintaj.*" Sed oni ankaŭ devas rimarki, ke en Apokalipso 8:8, la papa establado en 538 de la "*dua trumpeto*" ankaŭ inkluzivas la terminon "**kiel**": "*La dua anĝelo trumpetis. Kaj io **simila al** granda monto brulanta per fajro estis ĵetita en la maron; kaj la tria parto de la maro fariĝis sango.*" Kaj la mencio de tiu ĉi termino "**kiel**" estas des pli pravigita, ĉar la papa romkatolika kredo estis la unua formo de la trompema kaj falsa uzurpo de la Elektito, la Eklezio aŭ Asembleo de Kristo, en la tuta historio de kristanismo. Fine, ni devas memori la fakton, ke tiu ĉi frukto de trompema malvero aperas en la koncerna institucio nur post kiam ĝi estis malakceptita de Kristo por esti forlasita al la diablo. Ankaŭ, mi devas memorigi vin, ke ĉi tiu malĝoja sorto laste koncernis la oficialan institucion de la "Sepa-tagita Adventista" kredo ekde la jaro 1994 determinita de la profetaj "*kvin monatoj*" aŭ 150 jaroj de Apokalipso 9:5-10. Aliĝinte al la ekumena alianco malbenita de Dio en 1995, ĝi tial prezentas, siavice, ĉi tiun falsan ŝajnon denoncitan de Jesuo Kristo, la Dio de Vero kaj travidebleco.

Mia komento pri la novaĵoj de la 15-a de junio 2022

La trukoj de la franca Scapin

La prezidentaj elektoj reenpostenigis E. Macron por kvin jaroj ĉe la stirilo de Francio. En ĉi tiu lando profete malbenita de Dio pro sia gusto por troa libereco, homa elekto estas nur la ekstera reflektado de dia volo, kiun ĉiu povas rimarki, per la fakto, ke, dufoje sinsekve, E. Macron estis elektita, **defaŭlte**, kontraŭ la Nacia Fronto reprezentita de Marine Le Pen. Por ĉi tiu aroganta, karierisma kaj aroganta junulo, malmulte gravas kiom da francoj subtenas lin; nur la rezulto gravas, li estas elektita. Li jam malkaŝis sian maljustan naturon, pruvante, ke li malmulte zorgis pri la malegaleco de la mezuro, kiun li proponis al entreprenoj. Laŭ liaj vortoj, tiuj "kiuj povis" devus doni cent eŭrojn da helpo al siaj malriĉaj laboristoj, en la tempo de la "flavaj veŝtoj" viktimoj de la ekonomia krizo. Domaĝe por tiuj, kiuj ne ricevis ĝin. Ni havas ĉi tie bonan ekzemplon de la manko de justeco en ĉi tiu rolulo. Li eĉ kredis, dum sia unua oficperiodo, ke la voĉoj donitaj por li, malakceptante Marine Le Pen, estis favoraj al li. Kaj post kiam li estis denove elektita, li pensis, ke ĉio estas antaŭvidita. Kaj nun, dum la leĝdonaj elektoj, li malkovras, ke granda nombro da francaj viroj kaj virinoj ne volas doni al lia LREM-partio absolutan plimulton. Ĝis nun, li sukcesis trompi kaj manipuli la opiniojn de la popolo per organizado de televidigitaj kunsidoj, kiuj ĉiam favoras lin, kiel la ŝajnigo de liaj "grandaj debatoj" aŭ pli ĝuste "grandaj monologoj". Tiel ruza kiel simio aŭ Satano, li evitas malkomfortajn situaciojn kaj provas deturni la atenton de la franca popolo, kiel montras la plenumitaj faktoj dum ĉi tiu semajno inter la du raŭndoj de niaj leĝdonaj elektoj. La opinio de la

enketita publiko, malkaŝinte malamikan pozicion, la juna prezidanto malkovris, ke signifa plimulto de la popolo ne ŝatas lin, eĉ malamas lin. Do kion li faras? Li fuĝis de la malagrabla situacio kaj organizis vojaĝon al Rumanio por renkontiĝi kun francaj soldatoj bazitaj en tiu lando, ĉe NATO-bazo. En milita lingvaĵo, li praktikis distraĵstrategion, kaj sciante, ke ĉiuj amaskomunikiloj direktis sian atenton al li, li uzis ilin por konvinki la francojn, ke, kiel militĉefo, ilia parte perdita subteno estis necesa. Pli simple dirite, li "forĝesis" la francojn kaj iris serĉi inter fremduloj la adoron kaj honorsignojn, kiujn li adoras. Decidpovo estas ebriiga, kaj "apetito venas kun manĝado", kiel diras la populara diraĵo. Ĉar por akiri ĉi tiun respekteman kaj submetiĝeman respekton li volis esti la prezidanto de la francoj; kvankam li mem rekonis kaj agnoskis "sian malspertecon kaj nematurecon". La rezulto akirita per liaj kapabloj atestas liajn vortojn. Dum la du jaroj de la atako de la Covid-19 viruso, li blokis la ekonomian funkciadon de obeema kaj submetiĝema Francio, kiun li ruinigis, ŝirmante sin kaŝante sin malantaŭ la decidoj de sanserva junto. Kiam la milito en Ukrainio eksplodis, post kiam ĝi ekscitis la rusan giganton, laŭ sia fama principo "samtempe", li malkaŝe subtenis Ukrainion, tiel sekvante la pozicion prenitan de la Eŭropa Komisiono. Ĉar preskaŭ ĉiuj nacioj sekvis la ekzemplon, armiloj estis donitaj por mortigi rusojn. Sed tio ne malhelpis lin kredi, ke li povus "samtempe" gardi sian neŭtralecon per telefona parolado al la rusa gvidanto. En tiu ĝenerala blindeco, kiu devenas ĉefe de iluzio trudita de Dio, ni devas rimarki, ke per armado de sia kontraŭulo, Francio kaj ĝiaj eŭropaj "partneroj", aŭ pli ĝuste "konkurantoj", sukcesis igi potencon Rusion sia mortiga malamiko. La tre proksima estonteco konfirmos tiun teruran vizion pri aferoj jam profetitaj de Dio. Tio estas des pli vera, ĉar hodiaŭ ĉiuj jam povas vidi la malfortiĝon de la ukrainaj fortoj kaj la malrapidan sed realan konkeran antaŭeniron de la rusaj fortoj.

La vivo ĉiutage rezervas surprizajn surprizojn. Mi lernis, ke en publika deklaro, kiam oni demandis lin pri la milito en Ukrainio, Papo Francisko dividis la kulpon inter NATO kaj Rusio. Ĉi tiu mirige preciza analizo sendube klariĝas per la fakto, ke ĉi tiu papo havas sudamerikan devenon; li ne estas papo de eŭropa, aŭ pli bone, itala, deveno kiel la plimulto de liaj antaŭuloj. Sed kion oni devas rimarki estas, ke la papo ne dividas la vidpunkton de Pollando, kiu estas tre katolika kaj senkondiĉe subtenas sian ukrainan "siaman ĝemelon". Tamen, li ankoraŭ estas malproksima de scii kaj rekoni, ke la kaŭzo de la eskaladanta dramo estas la puno de lia "dimanĉa" ripozo, praktikata la unuan tagon de la semajno laŭ la ordo de tempo establita de Dio. Tio, malprofite al lia vera Ŝabato, ordinata de lia Kvara Ordono. Sed lia ekvilibra juĝo pruvas lian personan inteligentecon; kio igas lin eĉ pli kulpa antaŭ Dio.

Mi senĉese aŭdas en la amaskomunikiloj ĵurnalistojn, politikistojn, kaj tiel nomatajn "specialistojn" nomatajn "konsultistoj" senlace ripeti, ke Francio kaj Eŭropo ne militas kontraŭ Rusio. Kia abomena hipokriteco! Ĉi tiuj homoj scias, ke kiam niaj kanonoj, niaj tankoj, ĉiuj niaj armiloj mortigas rusajn soldatojn, ni partoprenas en la milito, sed ni devas trankviligi la popolon por konservi ilian aprobon. Kaj la plej bona pruvo estas, ke ĉi tiu armita subteno celas devigi Rusion, tro potencon por esti neniigita, kapitulaci pro manko de povi detrui ĝin.

Kaj la decido daŭrigi la batalon kontraŭ ĝi estas kaŭzita de la timo iam esti detruita de ĝi.

La nekredemo kaj aroganteco de la konsumsocio kreita en la Okcidento rezultigis konsekvencon, kiu nur nun evidentiĝas. Longe konvinkita, ke la kreado de EU forigis la riskon de granda milito en Eŭropo, Francio finis la ĝeneraligitan militservon, kaj ĉiuj francaj politikaj kaj militaj gvidantoj konvinkiĝis, ke konvenciaj armiloj ne plu estos uzataj, krom en malgrandaj operacioj en teritorioj ekster Eŭropo. La konsekvenco de tiu trompa iluzio estas, ke hodiaŭ Eŭropo kaj Usono jam ne havas sufiĉe da ĉi tiu speco de ekipaĵo, dum preparita de Dio por tiu celo, Rusio fabrikis arsenalon de miloj da malnovaj armiloj kaj novaj, pli efikaj kaj pli teruraj. Tial, ĝia venko kontraŭ la eŭropaj nacioj estas certa kaj jam profetita de Dio. Klare, la okcidentaj potencoj subtaksis ĝin, kaj tiu eraro estos fatala por ili.

Ni ne aŭdas, kion pensas ĉiu individua eŭropano aŭ franco. Sed malkonsentoj pri la milito en Ukrainio komencas aperi. Sur la amaskomunikiloj aperas unu post la alia homoj, kiuj estas viktimoj de la principo, ke "unueco estas forto". Sed koncerne Eŭropon, ĝia forto kaj potenco estas iluziaj. La mono, kiu riĉigas la okcidentan mondon, estas senefika kontraŭ bomboj kaj kugloj. Kaj jam nia tuta Eŭropo prezentas la aspekton de tiu "koloso kun piedoj el argilo kaj fero", kiun Dio prezentis al la profeto Daniel por profeti la veran malfortecon de la riĉa okcidenta mondo de nia tempo, kiu antaŭas je ok jaroj tion, kio devus esti nomata "la fino de la mondo".

Tiuj "piedoj" konsistantaj parte el "argilo" kaj parte el "fero" profetas kontraŭajn duumajn karakterizaĵojn, kiujn ni trovas en la politikaj komponaĵoj de okcidentaj landoj, kies plej tipa kazo estas tiu de Usono, kie la politiko estas dividita inter la "malmola" tendaro de la Respublikanoj kaj la "mola" tendaro, aŭ pli socia, de la Demokratoj. En Francio, la sama fenomeno kontraŭstarigas la Dekstron kaj la Maldekstron, kaj tio karakterizas pli-malpli ĉiujn okcidentajn demokratiojn. La regado de la plimulto validas, sed kiam la du tendaroj estas preskaŭ egalaj, kiel estas la kazo en Usono, la regado fariĝas pli malfacile akceptebla kaj la demokratio mem estas minacata; la risko de perfortaj kolizioj danĝere pliiĝas. (Ĉi tion konfirmas la nuligo de la federacia leĝo rajtiganta aborton en Usono, datita la 24-an de junio 2022.)

Montriĝas, ke Eŭropo dividiĝas pro Ukrainio, subtenata de la katolika Pollando, kies simbolo estas "fero", kaj la pactendaro, reprezentita de Italio kaj Germanio, meritas, en ĉi tiu kazo, la simbolon "argilo". Kie ni metu la Francion de E. Macron? Laŭ lia alloga principo de "kameleono", kiu igas lin neklasifikebla, la Francio de S-ro "samtempe" troviĝas en ambaŭ tendaroj. De kiam mi komencis aŭskulti liajn paroladojn, mi rimarkis lian kapablon diri al ĉiu tion, kion ili volas aŭdi. Li parolas, parolas, inventas kaj diras ĉion ajn, sed ĉio pasas kaj finfine, li sukcesas delogi siajn interparolantojn, sed ne ĉiujn. Ĉiukaze, li scias kiel eviti konflikton kun siaj plej kompetentaj kontraŭuloj. Fakte, li ne nur agas kiel "kameleono", li ankaŭ estas tiel pasema kiel "angilo". La novaĵoj de la 15-a de junio donas al ni bonan ekzemplon de ĉi tiu priskribo. En sia oficiala parolado farita en Rumanio, elvokante la problemon de Ukrainio, prezidanto Macron vidas nur du eblecojn: tiun de subtenado de Ukrainio per armilprovizoj ĝis ĝia venko

kaj due, tiun de trovo de diplomatia interkonsento kun Rusio. Nekredeble, ĉi tiu junulo ekskludas trian eblecon: tiun de Rusio gajnanta la venkon kontraŭ Ukrainio, en ĉi tiu konflikto. Kaj ĉiuj estas eĉ pli sensciaj, inkluzive de Rusio, ke ĝi devas ankaŭ venki kaj dispremi la tutan Eŭropon, inkluzive de la Francio de E. Macron. Neniam lia antaŭnomo "Emmanuel", kiu signifas "Dio kun ni", estis tiel miskomprenita, ĉar estas evidente, ke Dio ne estas kun li. Sed la prezidenta titolo kaj lia respekto de la blindigitaj francoj permesas al li ĉion, vi povas kompreni kial, ĉe lia alveno en la povon, mi donis al li la nomon: "Tombigisto" de Francio; la lasta nacia gvidanto de ĝia historio de ĉirkaŭ 1600 jaroj, kiu tiel finiĝos, je la tempo de la " *fino de nacioj* " profetita de Dio. Lia duuma vizio estas malbenita kaj li ignoras, ke por Dio kaj liaj elektitoj, la numero du simbolas neperfektecon kaj la numero tri, la simbolon de perfekteco.

Dum jardekoj post la Dua Mondmilito, Eŭropo estis dividita en du tendarojn, kaj oriente, Sovetrusio retiriĝis kaj fermis sin malantaŭ sia "Fera Kurteno". Longe ekspluatata kaj dominata de ĝi, Pollando nutris malamon kontraŭ ĝi, kiu hodiaŭ reaperas en la milito en Ukrainio. Ĝia simbola " *fera* " bildo kaj ĝia nuna severeco havas sian fonton en la tempo, kiam ĝi estis malantaŭ ĉi tiu "Fera Kurteno". La vastigo de EU tial igos eŭropanojn pagi pro la membreco de la iamaj nacioj konkeritaj de la rusoj. Ĉar aliĝante al Eŭropo, ili kunportis sian malamon al Rusio kaj sian deziron je venĝo. Tamen, la venonta tempo finfine pravigos la senkompromisan pozicion defendatan de junaj ukrainoj. Ĉar, longtempe, Usono detruos Rusion per nuklea atako sur ĝia teritorio. Kaj fakte, ĉi tiuj ukrainoj denove pravas akuzante eŭropajn naciojn pri ripetado de la "Munkena" eraro de la Dua Mondmilito, ĉar denove, la timo kaj malkuraĝo de la riĉaj okcidentaj nacioj favoras la vastigo de la nova konkerinto; ĉi-foje, Rusio. Tamen, ĉi tiu timo ne estas nelegitima ĉi-foje, ĉar ĝin instigas la rusa minaco bazita sur ĝia posedo de teruraj nukleaj armiloj. Kaj la kulmino estas, ke ĝi estos unue detruita per nukleaj armiloj. Sed fakte, ĉu ĝi vere estas timo kaj malkuraĝo? Nu, ne, ĉar la vera kaŭzo estas, ke nacioj ne estas unuigintaj malgraŭ ilia pretendo esti tiaj (UN). Fakte, estas Dio, kiu apartigis ilin per lingvoj kaj individuaj personaj intereso. Kaj pro ĉi tiuj apartaj intereso, spontanea kolektiva engaĝiĝo fariĝas neebla, malgraŭ pasintaj aliancoj kaj interkonsentoj. Oni devas rimarki, ke ĉi tiu estas la lasta fojo, kiam la disiĝo de nacioj malhelpas ilian komunan engaĝiĝon en milito, ĉar la milito, kiu komenciĝas, detruos ilin ĉiujn. Post tio, venos la tempo por la lasta universala registaro formita de la pluvivantoj de la nuklea milito.

Ekde 1958, Francio estas sub la regado de la Kvina ^{Respubliko}. Kaj tiu reĝimo preparis sian detruon. La instrumento de tiu detruo estis la kreado de la Eŭropa Unio. Ĉar, unu post la alia, la prezidantoj de Francio prioritatis rilatojn kun siaj eŭropaj kolegoj, kaj ili neglektis protekti la interesojn de la franca popolo. Francio tiel pagis per sia ekonomia kaj financa ruino sian universalisma humanisma ideologia fervoro. Ĝi volis bonvenigi "la tutan mizeron de la mondo" kaj hodiaŭ finas dividi tiun mizeron, kiu povas nur intensiĝi. Ĝi havas malmultan aŭ neniun industrion, dependas de ĉinaj kaj aziaj importadoj, kaj estas finance ruinigita, vivante de sia kolosa ŝuldo. Krome, ĝi ne estas sufiĉe armita kaj tiel fariĝas tre vundebla al atakoj de siaj malamikoj, multe pli multnombraj ol ĝi volis, aŭ ŝajnis, kredi.

La milito en Ukrainio defias ĉiujn naciojn de la tero kaj iliajn gvidantojn, kaj ĉiu povas havi sian propran respondon pri ĉi tiu temo. Sed, denove, Dio organizis aferojn tiel, ke la situacio ŝajnas sen solvo, same kiel tiu, kiun li kreis revenigante la judojn al la lando Palestino en 1948. Sed prenante kiel modelon la instruon de Dio donitan al la profeto Jeremia, kiu diris " *via vivo estu via militakiro* " kaj kiu admonis la popolon ne rezisti la konkerinton Nebukadnecar, mi persone havas nur ĉi tiun demandon por demandi al la ukraina popolo: Ĉu la deziro al sendependeco de Rusio valoris la prezon jam pagitan de la ukraina popolo; katastrofo de detruo, morto kaj sufero, kiu pliiĝos eĉ pli? Kaj pli simple, ĉu libereco valoras morti por ĝi denove? Respondi jes estas meti ĝin sur la nivelon de martireco por Kristo; kio ne plaĉus al Li. Kiom longe ankoraŭ daŭros por ke ĉiuj ĉi tiuj supozeble "inteligentaj" gvidantoj agnosku, ke Rusio estas nevenkebla per konvenciaj armiloj, kiujn ĝi posedas en pli grandaj kvantoj ol iu ajn alia popolo sur la tero? Koncerne ĝian decidon venki, ĝi estas sur la sama nivelo kiel tiu de Ukrainio. Ni do atestos sufiĉe da politika kaj milita pozo ĝis la neevitebla tutmonda konflikto. Kaj rilate al Francio kaj ĝia destino, mi salutas kaj gloras Jesuon Kriston, la inspiron malantaŭ la nomo donita de E. Macron al lia prezidenta politika partio: "La République En Marche"; li simple ne diris al li, ke ĝi iras al " *la abismo* ", tio estas, la senhomigo de lia lando kaj, finfine, de la tuta tero. Kaj tiuj, kiuj ĝojas pri la juĝoj de militkrimoj, lernos je sia kosto, ke nur la justeco de la venkinto superas.

Fakte, en la Okcidento, la problemoj kun nia generacio estas, ke ĝi fariĝis nekapabla rezignacii sin al granda, nesolvebla malfacilaĵo. Tio estas la rezulto de 77 jaroj da paco kaj la konkero de egoismaj liberecoj fare de tiel nomataj "liberalaj" socioj konstruitaj laŭ la usona modelo. La ribelema infano, la "slaphead" kiu jam ne ricevas ion ajn, fariĝas kaprica kaj obstina. Sed la argila poto fine rompiĝas kiam ĝi kolizias kun fera poto.

Bestaj simboloj iam estis atribuitaj al la ĉefaj landoj de la okcidenta mondo, jam de Michel Nostradamus. Por Francio, la koko; por Germanio, la lupo; por Anglio, la leono; por Ameriko, la aglo; sed ĉefe, por Rusio, la urso. Nun, ĉi tiu urso verŝajne ne estos venkita de iu ajn el la aliaj bestoj, eĉ per grupa atako.

En la plej novaj novaĵoj, ĉi-ĵaŭde, la 16-an de junio, la ŝtatestroj de Francio, Germanio, Italio kaj Rumanio vojaĝis al Kievo por renkontiĝi kun prezidanto Zelenskij. Promesoj estis faritaj, kiujn neeble plenumi laŭlonge de la tempo, relanĉante la militon kaj la falsan esperon pri ukraina venko. Ĉar la tempo de Eŭropo finiĝas, kaj ĝia detruanto ankoraŭ estas plena de forto kaj potenco, ĉar Dio pretigis ĝin por ĉi tiu detrua laboro. En tre malamika kaj minaca mesaĝo adresita al la gvidantoj kaj eŭropanoj, kiujn li konsideras, laŭ siaj vortoj, "degeneritaj", la eksa rusa prezidanto Medvedev (traduko: Urso) finis sian paroladon per ĉi tiuj vortoj: "la horloĝo tiktakas..."; Dio ne povus diri ĝin pli bone, sed fakte, estas li, kiu parolas kaj kiu inspiras ĉi tiun averton. Estos novaj liveroj de armiloj por Ukrainio kaj la vana promeso pri akceptita kaj subtenata eŭropa kandidateco... ktp.

La ordonoj de Dio: veraj kaj falsaj

La veraj ordonoj de Dio venis el lia buŝo kiam li diktis ilin al Moseo, la hebreo. Post li, ĉiuj liaj revelacioj estis inspiritaj al liaj servistoj, la profetoj, kaj Dio mem organizis ilian kolekton en sia sankta Biblio, kies unua interligo estis origine skribita en la hebrea lingvo kaj la dua aŭ nova interligo en la greka lingvo.

Kontraŭe al tio, kion falsa fido montras per ago, ĉiuj ordonoj de Dio estas konsiderotaj. Eĉ kiam ili fariĝis malaktualaj pro la normoj establitaj de la universala kunteksto de la nova interligo. Malkovri la tutan projekton skribitan de la volo de Dio ne estas malŝparo de tempo, ĝi nutras la fidon. Efektive, la fido nutras certecon, ne dubon. Kaj ĉi tiun certecon konstruas la scio pri la religia temo. Nur per tio la elektitoj povas distingi sin de la vokitoj, kiuj, laŭ Jesuo, estas tre multnombraj, sed vane. Sen pli profunda studo de la du interligoj, la malnova kaj la nova interligo alprenas la aspekton de du **konkurantaj religioj**. Sed laŭ la juĝo de Dio, ĉi tiu vizio pri la aferoj estas falsa, ĉar la nova venis por anstataŭigi la malnovan, kiu tial perdis ĉian legitimecon, kaj jam ne povas savi iun ajn memstare. Sed en la alia senco, la ministerio de Jesuo Kristo kaj la savo, kiun li venis oferti kaj plenumi, nur alprenas signifon en la anoncoj de ĉi tiu projekto en la simbolaj formoj, kiujn ĝi prenis en la malnova interligo.

La Evangelio instruas, ke Jesuo Kristo estas la Savanto, sed savi de kio kaj kial? La Nova Interligo diras, ke ĝi estas peko, sed kio estas peko? 1 Johano 3:4 donas ĉi tiun respondon: "*Ĉar peko estas la malobeo de la leĝo*." Nu, sed kio estas la leĝo? Por la Judoj, ĝi estas la kvin sanktaj tekstoj skribitaj de Moseo kaj la libroj de la profetoj, la historiaj libroj, la Psalmoj kaj la libro de Proverboj verkita de Salomono. Ve, por ĉi tiuj homoj, la leĝo de Dio ne haltis tie, ĉar post ĉi tiuj tekstoj, Dio postulas respekton kaj observadon de ĉio skribita en la Nova Interligo. Kaj inter tiuj tekstoj estas, en Marko 16:16, ĉi tiu verso kie Jesuo diras: "*Kiu kredos kaj estos baptita, tiu estos savita, sed kiu ne kredos, tiu estos kondamnita*." Por judo jam bone instruita, kiel estis la apostoloj elektitaj de Jesuo, "kredi" konsistis simple el rekoni en la morto de Jesuo Kristo la perfektan plenumon de la "*ĉiama ofero*" aŭ "*ĉiama brulofero*" dum kiu, antaŭfigurante "*la ŝafidon kiu forportas la pekojn de la mondo*", "*ŝafido*" estis oferata kiel ofero senĉese, ĉiutage, vespere kaj matene, tio estas, ĉe sunsubiro kaj sunleviĝo. Per ĉi tiu rito, Dio montris, ke la justeco akirita poste de Jesuo venis senĉese por oferti savon por siaj elektitoj kaj nur por ili. Mi insistas pri ĉi tiu punkto, ĉar falsa fido, kiel agrabla fablo, trompis amasojn da homoj kiuj pensas ke ili estos savitaj, ĉar iliaj pastroj kaj pastroj diris al ili tion. Amasoj fidas je bapto por esti savitaj. Sed ili ne legis bone kion la teksto diras kaj ne komprenis kion Dio celas per "*tiu kiu kredas*". Mi provos esti kiel eble plej klara, ĉar Dio, "*kredi*" konsistas en obei. Sed obei la tutan skribitan dian leĝon, kaj la malnovan kaj la novan interligojn. Tio signifas, ke por esti "*tiu, kiu kredas*", oni devas esti leginta kaj kompreninta ĉi tiun tutan skribitan leĝon. La misteroj kaŝitaj en la ritoj ordinitaj de Dio donis al la normo de la malnova interligo bildon similan al "*nokto*" kaj ĝia "mallumo". Kaj kiam Jesuo Kristo komencis sian ministerion, la tagiĝo de suna tago komencis aperi. Tiam, Jesuo Kristo mortis krucumita, oferinte sin kiel oferon, kaj tri tagojn kaj tri noktojn poste, reviviginte sin, li aperis al siaj disĉiploj. La plena "*tago*" tiam venis ĉar la Ĉiopova spirita "*suno*" klarigis al ili kiel lia morto estis necesa

por savi ilin, ĉar ĝi sola havis la potencon validigi ĉiujn pekojn de la veraj elektitoj de Dio, elektitaj ekde Adamo kaj Eva. La "nokton" de la malnova interligo tiel sekvis la suna "tago" de la nova. Ĉi tiu dia plano de savo estis skribita ekde la unua 24-hora tago de la kreado, en sia aspekto de sinsekvo; unue, "nokto"; due, "tago". Ĉi tiu simbola tago kovras la 6.000 jarojn de la sava plano de Dio bazita sur la proporcio de 2/3 nokto kaj 1/3 tago, laŭ la daŭro de 4.000 jaroj, kiu kondukas al Kristo kaj la fundamento de lia nova interligo. Sed ĉi tiu proporcio estas tiu de tago meze de vintro, kiu nomiĝas la morta sezono. Tiel, la 6.000 jaroj da elekto de la elektitoj en la plano de Dio estas tute metitaj sub la signon de morto, kaj tial ligitaj al la tempo de peko, kiu estis ĝia kaŭzo. Komence de sia Evangelio, Johano parolas pri "la lumo venas en la mallumon", tio estas, la normo de savo de la nova interligo, kiu venas lumigi la malnovan interligon per ĝiaj "obskuraj" ritoj. Ĉi tiu "nokto" komenciĝis per la peko farita de Adamo kaj Eva, kiam ili malkovris, ke ili estas nudaj. Kaj en la spirita nokto, kiu tiam falis sur la homaron, radio de espero estis donita al la peka taso, kiam Dio oferis la unuan bestan vivon por fari el ĝia haŭto vestojn por kovri ilian nudecon; Ĉi tiu estis la unua signo donita al homoj pri la oferto de savo, kiu venus en Kristo. Post ĉi tiu tre simbola sperto, venis dua de egala graveco, en la fruaj tagoj de la kreado kun la mistera prefero de Dio por la ofero de Abelo; tiu de lia frato Kaino, kiu estis malestimata de Dio. La kialo de ĉi tiu prefero estas rivelita nur kiam, laŭ la ordono de Dio, Abram konsentas oferti sian solan legitiman filon kiel oferon. En la lasta momento, lia filo Isaak estas anstataŭigita per juna virŝafo, kiun Dio donas al Abram por esti oferita. Estas ĉi tiu ago, kiu lumigas la preferon de Dio por la besta ofero prezentita de Abelo, ĉar ĉi tiu ofero, en kiu besta sango estis verŝita, profetis la morton de Kristo, "la Ŝafido de Dio", tiel antaŭfigurota trioble per la sinsekvaj spertoj de Adamo kaj Eva, poste de Abelo kaj Abram, kies du nomoj, sen ebla koincido, komenciĝas per la hebrea "ab", kiu signifas patro. Abelo signifas: Patro estas Dio; kaj Abram: patro de popolo. Post kiam li testis sian fidon kaj obeemon, Dio ŝanĝos lian nomon al Abraham: patro de homamaso. La mistero de ĉi tiuj tri spertoj do estos disvolvita sed ne klarigita en la instruado de la malnova interligo. Nur la tera sperto plenumita de Jesuo Kristo venis doni la klarigon kaj la signifon de ĉi tiuj antikvaj aferoj. La fruktoj de la tero prezentitaj de Kain simbolis nenion por Dio; nenion alian ol la frukton de la laboro de la tero. Male, la oferita besto ofertita de Abelo estis simbolo de la sava plano, kiun Dio jam planis plenumi en Kristo, en la tempo elektita de li por fari tion. Mallonge, la oferto de savo alportita de Jesuo Kristo estis mem la bildo de suna **vintra tago**, ĉar la ministerio de morto daŭras post li, por la loĝantoj de la tero, ĝis lia glora reveno. Ĉi tiu morto klarigas nian bezonon dormi. Kelkaj homoj nomis dormon "malgranda morto". Kaj ili estis bone inspiritaj, ĉar la bezono dormi estas kaŭzita de la laceco, kiu aperis post peko. Kaj estis Dio mem, kiu komparis "morton" al dormo, kiam li diris al Daniel per sia anĝelo Gabriel, en Dan 12:2: "**Kaj multaj el tiuj, kiuj dormas en la polvo de la tero, vekigos, iuj al eterna vivo, kaj iuj al honto kaj eterna malestimo.**" » Tiam, reprenante tiun penson, la apostolo Paŭlo siavice skribis, en 1 Tes. 4:13: "**Ni ne volas, ke vi estu nesciaj, fratoj, pri la dormantoj, por ke vi ne malĝoju kiel aliaj, kiuj havas nenian esperon.**" Sed la komparo de "morto" kun dormo havas sian limon, ĉar la mortinta animo, senigita

je konscio ĉar ĝi revenis al la nenieco, jam ne havas la eblecon sonĝi. " *La memoro pri ĝi estas forgesita* ," diras Salomono en Predikanto 9:5-6: " *Ĉar la vivantoj scias, ke ili mortas; sed la mortintoj scias nenion, kaj por ili ne plu ekzistas rekompenco, ĉar la memoro pri ili estas forgesita* . Kaj ilia amo, kaj ilia malamo, kaj ilia envio jam pereis; kaj *ili ne plu partoprenos en ĉio, kio fariĝas sub la suno* . " "Se ĉi tiu lasta vero estus konsiderata de la okcidenta homaro, ni jam ne vidus homojn paroli, stulte kaj vane, al siaj mortintoj, kiuj fariĝis polvo antaŭ la tomboj en la tombejoj; kaj ili jam ne alportus al ili florojn, girlandojn aŭ luksajn marmorajn kovraĵojn. Koncerne la krucojn metitajn sur ĉi tiujn tombojn, ili konsistigas nur pruvon de falsa pretendo al savo, kiun Jesuo kontraŭdiros en la tago de la "lasta juĝo", vekante ilin por sperti la " *duan morton* ", la finfinan salajron de peko, kies portantojn ili restis."

Kredo ne konstruiĝas sur tiu de alia persono, krom en ĝia "etikedo" aspekto, kiu mortigas ĝin. Kion Dio celas per la vorto " **kredo** " estas kompleta, integra sindediĉo de la animo de siaj elektitoj, konsistanta el korpo el karno kaj pensanta spirito. Kaj la korpo kaj la spirito apartenas al la Kreinto Dio kaj ambaŭ bezonas sian specifan nutraĵon. Kaj estas ankoraŭ Dio, kiu zorgis pri ambaŭ. Male al falsa kredo, vera kredo kredas, ke " *homo ne vivos nur per pano, sed per ĉiu vorto, kiu eliras el la buŝo de Dio* " Mateo 4:4. Vi bone aŭdas! " **Per ĉiu vorto** ", tio estas, ĉio enhavita en la Biblio, malnova kaj nova interligo, al kiu oni devas aldoni tiujn el la mesaĝistoj, kiujn li daŭre lumigas kaj inspiras uzi ilin ĝis la fino de la mondo. Kaj ekde 1994, ĉi tiu verko, kiun vi legas, estas unu el ĉi tiuj. Miajn skribaĵojn antaŭis inter 1843 kaj 1994 la skribaĵoj de Ellen G. White. Ambaŭ profitis de la sama revelacia inspiro de nia dia Sinjoro Jesuo Kristo.

Mi estis 36-jaraĝa kiam, fine, mi trovis, en la Sepa-taga Adventista kredo, kialon esti baptita en la nomo de Jesuo Kristo. Mi ne estis, por la gloro de Dio, baptita kiel infano kaj mi neniam antaŭe decidis fari tion, ĉar la kredo montrita de la kristanoj de mia tempo ŝajnis al mi multe sub la nivelo, kiun Dio rajtis postuli de tiuj, kiujn li savas. Lia propra ofero estis tiom super ĉio. Malgranda necesa klarigo, mi jam studis la Apokalipson antaŭ ol eniri la Adventistan eklezion, sed mi ne komprenis ĝiajn mesaĝojn. Estante enkondukita al ĝia Ŝabata postulo, ĉio havis sencon; la malbona frukto havis sian klarigon: malestimo al lia leĝo. Kantista amiko, kiu jam enkondukis min al vegetarismo, konvertiĝis unue al Adventismo kaj enkondukis min al ĝi per la pionira libro de Ellen Gould White: "La Granda Konflikto". Ĉi tiu spirita nutraĵo provizis min per la bazaĵoj, kaj mia deziro kompreni poste puŝis min studi la Apokalipson kaj la libron de Daniel multe pli profunde, ĉar, strange, estis en ĉi tiu ordo, ke la afero plenumiĝis. Kaj hodiaŭ mi komprenas la signifon; La lumo estas la Apokalipso, kaj Daniel estis ankoraŭ tre multe la mallumo. En 1982, la du libroj estis deĉifritaj kaj la mesaĝo de la " *kvina trumpeto* " de Apokalipso 9 proponis la daton 1994. Ĉi tio estis akirita prenante la " *kvin monatojn* " profetitajn en Apokalipso 9:5-10, indikante 150 realajn jarojn aldonitajn al la dato 1844 (tiutempe; 1843 post korekto). Ĉi tiu aldono estis logika ĉar la divido de la temoj de la Apokalipso estas establita je ĉi tiu dato konstruita en Dan. 8:14. En ĉi tiu temo de la " *trumpetoj* ", la dato 1843, nun difinita, apartigas Apokalipson 8 de Apokalipso 9; kaj ĉi tiuj du ĉapitroj kovras kontinue la tutan kristanan epokon, de la jaro 321 kiam la " *peko* ", citita

en Dan . 8:12, estis establita de la imperiestro Konstantino ^{la 1-a}. Estas skribite en Apokalipso 10:6-7: "... kaj ĵuris per Tiu, kiu vivas por ĉiam kaj eterne, kiu kreis la ĉielon kaj la aferojn, kiuj estas en ĝi, kaj la teron kaj la aferojn, kiuj estas en ĝi, kaj la maron kaj la aferojn, kiuj estas en ĝi, **ke tempo ne plu estos**; sed en la tagoj de la voĉo de la sepa anĝelo, kiam li komencos trumpeti, la mistero de Dio finiĝos, kiel Li deklaris al Siaj servistoj, la profetoj. " Kun tiaj datumoj kaj la aserto de Dio, **ke "tempo ne plu estos"**, estis facile por la Sinjoro konvinki min, ke la cititaj "150 jaroj" konsistigis atendoperiodon por la vera reveno de Jesuo Kristo. Kaj ĉi tiu argumento maskis en mia menso la precizecon, kiu tamen ne permesis al oni ligi 1994 al la reveno de Kristo. Tial parte blindigita de Dio, mi prezentis laŭ lia volo al kiu ajn volis aŭdi ĝin, ke Jesuo prepariĝis reveni en 1994. Tio estis la kaŭzo de mia radiado el la oficiala Eklezio de Valence sur Rhône, en Francio, en la aŭtuno de 1991. Tamen, la dato 1994 estis prezentita, oficiale, al la organizo, kiu subite fariĝis respondeca, poste kulpa, pri sia malestima malakcepto de aŭtentike dia lumo. La rifuzo daŭrinte ĝis 1994, la juĝo de Dio falis sur ĝin; ne pro la rifuzo kredi je la reveno de Kristo, kvankam... sed precipe pro tio, ke ĝi malestimis la daton, en kiu Dio venis profete por testi ĝin kaj kiu tiel fariĝis tiu de ĝia malakcepto kaj laŭ Apo. 3:16, pri ĝia "vomado" fare de Jesuo Kristo: " *Do, ĉar vi estas tepida, kaj vi estas nek malvarma nek varmega, **mi elvomos vin el mia buŝo***. " Notu, ke oni elvomas nur tion, kio jam estas en si mem; kio konfirmas la sinsekvon de adventista identeco ekde la komenco de ĉapitro 3: En " *Sardeso* ": " *kelkaj viroj, kiuj ne malpurigis siajn vestojn* "; poste, " *Filadelfio* ", poste, " *Laodikea* ". Notu ankaŭ, ke la deklaro de Kristo ne prenas kondiĉan formon sed jesan formon, tiun, kiu rezultas el observado de situacio, kiu ne ŝanĝiĝos, la kondamno estas tial fiksa kaj definitiva.

Inter 1982 kaj 1991, mi renkontis la malvarmon kondamnitan de Jesuo en ĉi tiu verso, kaj mi renkontis nur kelkajn homojn, kiuj ricevis ĉi tiun mesaĝon tiutempe. En 1991, tri fratoj aliĝis al mi, ni organizis konferencojn, kaj tie denove, la nekredanta mondo de Noa aperis al mi en sia malĝoja realeco; en la jaro 1992, kvin konferencoj por montri la subliman klarigon de diaj profetaĵoj kaj kvin afliktaj malsukcesoj. Dum 1994 alproksimiĝis, la Tria Mondmilito aŭ " *sesa trumpeto* " ne plenumiĝinta, mi komprenis, ke Jesuo ne venos en 1994. Kaj la dato pasinta, la Spirito permesis al mi kompreni la dian celon de ĉi tiu "eraro" de interpretado. Pro pura respekto al la vero, oni devas kompreni, ke ĉi tiu interpreto ne estis "eraro", ĉar Dio deziris ĝin en tiu preciza tempo en tiu formo. Fakte, 150 jarojn post William Miller, mi portis kaj anoncis por Dio la revenon de Jesuo Kristo pro la sama kialo, kiun li faris antaŭ mi. Lia predikado permesis kribri kaj testi la fidon de la diversaj protestantaj eklezioj de lia tempo. Post li, inter 1982 kaj 1991, mia predikado celis la adventistan fidon, prioritate ricevante la lumon de Kristo, kaj la sperto plenumiĝis en la plej malnova adventista fortikaĵo de Francio; en la plej unua oficiala eklezio establita en ĉi tiu lando. En la malkonsento, laŭlonge de la tempo, konstantaj plibonigoj estis faritaj al ĉi tiu lasta adventista mesaĝo. Sed estis printempe de 2018, ke la Sinjoro lumigis min por sciigi al mi la klarigon, kiu pravigas la anoncon de lia vera reveno por la printempo de 2030. Ekde tiu dato, ĝi estas trezoro, kiun mi ĝojas dividi kun kelkaj fratoj kaj fratinoj. Kio ŝajnis senespera scii, okazis, je la tempo elektita de la Ĉiopova en la nomo de

Jesuo Kristo. Sed ne senkaŭze li ofertis al ni ĉi tiun dian donacon. Li vidis en niaj kondutoj la frukton de vera fido nutrita per la studado de lia tuta sankta Biblio kaj liaj misteraj kaj eksterordinaraj profetaĵoj. En mia menso, malgraŭ sia nevidebleco, Dio havas en mi veran konsistencon, kiun oni ne povas tuŝi sed nur imagi. Nia rilato baziĝas sur ĉi tiu principo: mi pensas kaj li pensas kaj direktas miajn pensojn kiel la rudro stiras ŝipon. La ideoj venas de JHWeH (nombro de lia nomo = 26) kiel ĉiuj liaj klarigoj restis neklarigitaj ekde la tempo de Daniel, tio estas, la 6-a jarcento a.K., tio estas 26 jarcentojn antaŭ nia tempo kaj en la departemento Drôme kies numero estas 26.

Rilate al la nutrado de la korpo, Dio difinis kaj establis sian elekton de tio, kio estas konsumebla en Levidoj 11: kio estas pura estas konsumebla, kio estas malpura ne estas. Sed ĉi tiu dieto proponita al la Judoj estis pravigita pro du kialoj. La unua estas ĉar ekde la fino de la diluvo, Dio rajtigis homon konsumi bestan viandon se ĝi estas klasifikita kiel pura. La dua estas, ke ĉi tiu rajtigo estis donita por permesi al la Judoj manĝi, interalie, la viandon de bestoj, kiuj, oferitaj, simbolis la estontan fizikan kaj spiritan "korpon" de la Mesio Jesuo. Ŝafidoj, virŝafoj, tiel simbole antaŭfiguros la principon de la Sankta Vespermanĝo de la nova interligo; ion ordonitan de Jesuo. La pano, simbolo de lia korpo, kaj la vinbersuko, simbolo de lia sango, estis konsumataj en solena kunveno de veraj kristanoj ekde la antaŭtago de Pesahō, kiam Kristo establis ĝin. Sed nur Adventistoj antaŭas ĉi tiun spiritan manĝon per la piedlava ceremonio, kiu memorigas pri la postulo de Dio pri perfekta humileco, kiun li trovos nur en la karaktero kaj naturo de siaj elektitoj, sed ne en ĉiuj vokitoj. Falsaj pretekstoj ekzistas, sed Dio juĝas pensojn kaj korojn. Laŭ la principo, la korpo konsistas el tio, je kio ĝi nutriĝas. Manĝi la korpon de Kristo simbole do signifas, ke la personeco de Jesuo devas esti enskribita en ni por aperi en nia ekzisto. Nia personeco kaj karaktero **devas** konformiĝi al lia. Ĉi tiuj kaŝitaj lecionoj estos profitaj, kompreneble, nur al la vere vokitaj fideluloj, juĝitaj de Dio indaj je la fina elekto; kiu aperos nur ĉe la fino, ĉe la konkludo de la lasta universala provo de fido. Ĉar, por esti inda je savo, pekema besto-homo, kiu ĉiu homo estas herede ekde la naskiĝo, devas rekonstrui kaj retrovi en si la bildon de la karaktero de Dio; io neebla sen la helpo de Jesuo Kristo.

Tamen, ekde 1843, Dio intensigis Siajn postulojn al siaj elektitoj. La plej inteligentaj distingas kio estas bona kaj preferinda, eĉ kiam Dio ne faras ĝin ordono. Nun, legado de la tuta Biblio komenciĝas en Genezo 1 kaj 2. Kaj tie, ni vidas, ke, post esti formita de Dio, la homo devis manĝi nur veganajn manĝaĵojn, kiujn la naturo malavare ofertis al li sen laceco. Ĉi tiu tipo de dieto estis do ideale destinita por viro, virino kaj iliaj posteuloj. Ĉar la idealo de Dio antaŭenigas la kvaliton de la tuta vivo, korpo kaj spirito, ĉi tiu manĝelekto fariĝas aŭtentika ago de fido, kaj estu certaj, ke Dio ne eraras. Honori tion, kion Li deklaris " *bona* ", povas esti aprezata kaj benita nur de Li. Kaj se la korpo ricevas idealan nutraĵon, tiam la spirito, tiel altvalora por distingi dian lumon, mem estos la unua profitanto. Mi menciis la solajn devojn, kiujn Dio trudas kiel kriteriojn de fido al la elektitoj de la nova interligo. En Jesuo Kristo, post baptito per totala mergo de la korpo, la ritoj estas limigitaj al la resto de la sabata sabato kaj la hazarda preterpasa rito de

la Sankta Komunio. Kristo vere liberigis siajn disĉiplojn de la ŝarĝoj de la ritoj de la malnova interligo kaj donis al ili aliron al vera libereco.

Post ĉi tiu ekzemplo de vera fido, kiun Dio manifeste kaj konkrete benis, mi traktos la temon de falsa fido, kiu instruas falsajn ordonojn imputitajn al la Kreinto Dio.

Nenecesas diri, ke ĉi tiu falsa kredo estas tute malbenita de Dio. Sed komprenu, kion ĉi tiu malbeno implicas. Homoj ploras pro siaj pekoj kaj petas Dion en fervoraj preĝoj pardoni ilin. Ĝi estas kortuŝa, ĉu ne! Sed ĉi tiuj samaj homoj rifuzas aŭdi klarigojn, kiuj identigas, precize, la pekojn, kiujn Dio imputas al ili. Ĉu oni povas imagi ion pli teruran, por iu, kiu atendas la savon de Dio, ol ricevi lian koleron anstataŭ ili? La ideo esti savita estas agrabla por iu ajn, kiu kredas je la ekzisto de dia juĝo. Kaj dum longa tempo, falsa kredo alportis falsan feliĉon al amasoj da nekleraj sed naivaj homoj. La roma kurio profitis de tio kaj ankoraŭ profitas. Dum nia epoko, la kristana kredo estis, unue, persekutita en la tempo de la apostoloj fare de pagana imperia Romo, poste, due, persekutita denove, sed ĉi-foje, de katolika papa Romo, ĝis ĝiestis frapita, mem, de la sangavidaj francaj revoluciuloj kaj ilia ateismo en 1793-1794. Ĉi tiuj eventoj kondukas nin al la printempo de 1843. Tiutempe, al la falsa katolika kredo aliĝis la falsa protestanta kredo, kaj la tendaro de la falsa kredo nur kreskis en forto kaj potenco; iliaj doktrinoj estis definitive kondamnitaj de Dio, ĉar provitaj per la anonco de la reveno de Kristo por 1843 kaj 1844, ambaŭ malestimis la profeton, lian mesaĝon kaj Dion, kiu komisiis lin. Tamen, la libereco de konscienco establita kaj agnoskita en la okcidenta mondo favorus la miksaĵon inter la falsa kristana kredo kaj la ateismo de la revoluciaj liberpensuloj. En 1994, la elprovita kaj " *elvomita* " oficiala Adventismo aliĝis al ili laŭvice, kaj samtempe, la okcidenta socio ŝanĝis siajn moralajn kaj valorojn; libera sekseco estis postulita post la mini-revolucio de majo 1968 en Francio. Surscene kaj en teatro, samseksemo estis priridita kaj iom post iom fariĝis la akceptita normo. En 2013, samseksema geedzeco estis leĝigita kaj protektita de la franca juro, sekvante la paŝojn de multaj aliaj okcidentaj landoj. Inter 2013 kaj 2022, la protekto de GLAT-uloj (lesbaninoj, gejoj, ambaŭseksemaj kaj transgenraj) fare de okcidentanoj ekigis malestimon de la rusa popolo kaj ĝia gvidanto, V. Putin. Okcidento, nun konsiderata "degenerita" kaj malmorala, pli kaj pli similas al la urbo Sodom detruita de fajro el la ĉielo, kiu falis en la formo de brulantaj sulfurŝtonoj, laŭ la biblia atesto de Gen. 19:24 kaj 28: " *Kaj la Eternulo pluvigis sur Sodomon kaj Gomoran sulfuron kaj fajron de la Eternulo el la ĉielo... Li rigardis al Sodom kaj Gomora kaj al la tuta lando de la ebenaĵo, kaj jen fumo leviĝas de la tero, kiel fumo el forno.* " Ĉi tiun aŭdacan esprimon Dio reprenas komence de la temo de la " *kvina trumpeto* " de Apokalipso 9. Dio havas plurajn kialojn por tio. Tiu ĉi fajro el la ĉielo venas por detrui la tute koruptan homaron kaj tiu ĉi nivelo de korupto troviĝas ĉe la fino de la mondo en la Okcidento, pro la sinsekvaj malakceptoj de Dio fare de la protestantaj kaj katolikaj religioj transdonitaj al la diablo ekde la dato 1843, kiu tiel denove konfirmas sin kiel bazo por la komenco de la " *kvina trumpeto* ". Kaj tiel, la dato 1994 siavice konfirmiĝas

kaj praviĝas; la abomeninda tendaro akceptas la malfidelan adventismon malakceptitan de Dio por partopreni en ĝia terura sorto.

Kiun frukton, krom tiun de Sodom, povus esti doninta falsa kredo? La samaj pekoj implicas la saman punon en la juĝo de Dio. Kaj ĝuste, Usono estis la unua lando, kiu reproduktis, per la majstrado de nukleaj armiloj, en 1945, kaj kontraŭ Japanio, la detruajn efikojn de la " *fajro el la ĉielo* " ĵetita de Dio. Nu, ĉi tiu Usono estas la nacia ento koncernata de la protestanta kredo celita en la " *kvina trumpeto* ". La dia mesaĝo fariĝas klara: siavice, ĝi suferos la fajron el la ĉielo, kiel instruas Apokalipso 20:9: " *Kaj ili supreniris sur la teron, kaj ĉirkaŭis la tendaron de la sanktuloj kaj la amatan urbon. Sed fajro malsupreniris el la ĉielo kaj formangis ilin.* " Kaj ĝi, siavice, alprenos la aspekton de la valo, kie staris la du malbonaj urboj Sodom kaj Gomora. En lia kazo, ĝi ne estos " *fajro kiel forno* ", sed, laŭ la universala normo de ago, " *fajro kiel granda forno* ". Memoru: la malstreĉiĝo de la moralo kaj ŝanĝoj favore al morala perverseco asociita kun ekonomia egoismo konsistigas la plej evidentajn pruvojn de la diabla naturo de popoloj naskitaj de la kristana kredo. Ili finas kopii, kaj eĉ superi, la malmoralecon de popoloj, kiuj restis paganaj. En sia Apokalipso, Jesuo Kristo substrekas la sinsekvon de la " *kvina trumpeto* ", kiu tiel venas post la Franca Revolucio kaj ĝia ateismo de la " *kvara trumpeto* ". Tiel li sugestas la influon de ateismo sur la usonan protestantan kredon malakceptitan en 1843. Li tiel konfirmis kaj profetis la abomenindan miksaĵon de formalista religia kredo kaj nekredo, kiu nun portas sian finan katastrofan frukton por la kredo, kaj kiu troviĝas en ĝi, sub la etikado de Framasonismo, kiu, kiel la ekumena alianco formita de Katolikismo post ĝi, kunigas en unu alianco malsamajn kaj personajn religiajn vidpunktojn; komerc-amika religia superbazaro. Kaj por konfirmi tion, la simboloj de ĉi tiu Framasonismo troviĝas presitaj sur la Dolaro, la usona valuto.

Falsa kredo aŭ falsa monoteisma religio ne konsideras la dezirojn esprimatajn de Dio en lia **sola** sankta libro, la Biblio, sed anstataŭe inventas ritojn, kiujn utilas identigi. Falsaj religioj distingiĝas per siaj religiaj festoj. La festo kunigas sekvantojn kaj ĝojigas. La frataj ligoj establitaj inter egoismaj homoj tiel plifortiĝas en ĉi tiu sola okazo. Ĉar tuj kiam la festo finiĝas, ĉiuj revenas al siaj malbonaj personaj vivoj kaj pekoj. En la monoteisma religio, ĉiuj sekvantoj estas instigitaj preĝi al la sola Dio. Sed juĝante laŭ la diferencoj, kiuj karakterizas kaj apartigas ilin, ĉi tiu sola Dio ne ŝajnas esti tiel unika, kiel asertas ĉi tiuj "malbonaj" homoj. Ĉar " *maljusteco* " estas ĝuste la kulpo, kiun Jesuo Kristo riproĉas kaj riproĉos malfidelajn kristanojn ĉe sia glora reveno, kiel li mem instruis en Mateo 7:23: " *Tiam mi profane diros al ili: 'Mi neniam konis vin; foriĝu de mi, vi, kiuj faras maljustecon.* '" Kaj kio estas " *maljusteco* "? Jesuo donas al ni la ekzemplon de la maljusta juĝisto, kiu donas justecon al la persono serĉanta justecon, ne ĉar li meritas ĝin pro sia senkulpeco, sed por rapide seniĝi de malagrabla ŝarĝo, profesia devo malbone subtenata kaj sentita kiel dolora. Fakte, li donas al li justecon por seniĝi de li, por ke liaj insistaj alvokoj ĉesu. Evidente, ĉi tiu juĝisto ne estas inda je sia ofico, kaj la pastroj kaj pastroj, kiuj perfidas Dion, liajn leĝojn, liajn normojn kaj ĉiujn liajn valorojn, estas same indaj je sia profesia ofico kiel ĉi tiu malbona juĝisto. Kiam ili malobeas la dian leĝon malobeante ĝiajn ordonojn, ili faras " *maljustecon* ", kiu konsistas el praktikado de peko, pro

malsukceso kompreni la peton postulatan de Dio. La preteksto uzata por legitimi malobeon plej ofte estas la kaŭzo de heredita tradicia praktiko. Sed Dio kondamnis la judan kredon pro tio, ke ĝi, unue, preferis ĝiajn tradiciajn ritojn al la normo de iliaj atingoj en Kristo. Ili estas tial nepardoneblaj. Ju pli kleraj homoj estas, des pli talentaj ili estas por kompliki tion, kio estas simpla. En la servo de naciaj armeoj, ordo postulas obeemon ĉiam, kaj neniu kuraĝas pridubi ĉi tiun principon. Sed profitante la nevideblecon de Dio, falsaj religioj permesas al si ĉiajn formojn de malestimo por li. La preĝoj adresitaj al li tiel restas neaŭditaj kaj neniam responditaj. Sed, aŭskultante, la demonoj provas atingi respondojn, kiuj tiel fortigos kaj legitimos la mensogan religion; ĉar ankaŭ falsa kredo bezonas sian nutraĵon; kaj en la foresto de dia lumo, miraklaj respondoj anstataŭigas ilin. Kaj jen kiel la respondoj donitaj de la diablo kaj liaj demonoj anstataŭigas la respondon de Dio. Trompi homojn estas ilia sola agado kaj ĝuste pro tio, ke ili agas tiel, rilate al la malfideluloj, Dio permesas al ili postvivi ĝis sia glora alveno.

Mi traktas ĉi tie la praktikon de fastado, al kiu falsa kredo donas grandan valoron. Mi unue atentigas, ke Dio ordonis ĉi tiun riton nur al sia hebrea popolo kaj ke li neniam ordonis al aliaj homoj fasti. La praktiko de fastado prenas sian logikon de la homa penso. La homo povas pruvi al la Kreinto Dio la intensecon de peto esprimita per la fakto, ke li kapablas senigi sin de manĝaĵo ĝis la morto, se necese... Aŭskultu, kion Dio pensas pri fastado; Jes. 58:3: “ *Kian profiton ni havas de fastado, se Vi ne vidas? Aflikti nian animon, se Vi ĝin ne rigardas? Jen en la tago de via fastado vi kontentigas viajn proprajn dezirojn, kaj vi kruele traktas ĉiujn viajn dungitojn* . 4 *Jen vi fastas por disputi kaj por kvereli, por bati malice per pugno* ; *vi ne fastas laŭ tiu tago, por ke via voĉo estu aŭdata alte*. 5 *Ĉu tio estas la fasto, kiun Mi elektis, tago por turmenti sian animon? Kurbigi la kapon kiel junkon, kaj kuŝi en sakaĵo kaj cindro, ĉu vi nomos tion fasto, tago plaĉanta al la Eternulo?* 6 *Jen estas la fasto, kiun Mi elektis* : *Malligi la ligilojn de malboneco, disigi la ŝnurojn de sklaveco, lasi la prematojn iri libere, kaj ĉiu jugo rompiĝu*. 7 *Dividu vian panon kun la malsatulo, kaj enkonduku la senhejmulojn en vian domon; se vi vidos nudulon, kovru lin, kaj ne deturnu vin de via proksimulo*. 8 *Tiam via lumo elkreskos kiel mateno, kaj via resaniĝo kreskos rapide; via justeco iros antaŭ vi, kaj la gloro de Jehovo vin sekvos*. En sia horo, Jesuo Kristo plenumos en ĝia perfekteco la normon de ĉi tiu fasto. Li tiam estos imitata de siaj plej fidelaj disĉiploj. Tamen, oni devas esti singarda pri laŭvorta legado de ĉi tiu teksto, ĉar Dio ne parolas ĉi tie pri malriĉaj homoj kun manifeste ribelema konduto, kiuj tial meritas sian sorton. Krome, en tre spirita simbola lingvo, nudeco indikas la foreston de la graco de Kristo, kaj manĝaĵo koncernas biblian veron.

Kion Dio diras al ni ĉi tie estas, ke fastado estas pluso, kiun la plaĉaj elektitoj povas praktiki, por montri al Dio, ke la nutrado de lia spirito estas supera al tiu, kiun postulas lia korpo. Estas memkompreneble, ke ekster ĉi tiu kazo, religia fastado jam ne havas ian ajn signifon. Dio povas aprobi ĝin nur se tiu, kiu faras ĝin, jam honoras lin per sia obeemo kaj sia amo. Kaj ekster ĉi tiu kazo, fastado estas nenio pli ol la alibio de trompa kaj malvera religia sinteno. En ĉi tiu alia kazo, malfidelaj kredantoj fastas vane, kiel Dio imputas, en Jesaja 58, al la " *malbonaj kaj kverelemaj* " judoj. Kaj jen kio fariĝis la okcidenta homo, kristana

aŭ ne. Tamen, sur sannivelo, fastado havas resanigajn efikojn, ĉar ĝi antaŭenigas ripozon por la digestigaj organoj kaj tiel riparas manĝerarojn evitante gravajn malsanojn, kiujn malfacilas aŭ eĉ ne trakteblas.

La katolika kredo establis siajn religiajn festojn laŭ la datoj de la festoj de sia antikva pagana romia religio. Tiel ke ilia honoro ne repacigas la pekulon kun la kreinto Dio, ofendita unue de lia dimanĉa ripozo heredita de la pagana imperiestro Konstantino la 1-a ' ekde la 7-a de marto 321. Lia adoro al la falsa "Virgino" naskas novajn festojn kaj estas ĉiuj ĉi tiuj ritoj, kiuj artefarite donas al li gravan universalan religian prestiĝon. Ni rimarku, ke, en sia Apokalipso, Dio komparas siajn mesojn al " **sorĉoj** ", en Apok. 18:23: " *la lumo de la lampo ne brilos en vi, kaj la voĉo de la fianĉo kaj la fianĉino ne estos aŭdata en vi, ĉar vijaj komercistoj estis la potenculoj de la tero, ĉar **ĉiuj nacioj estis trompitaĵ de vijaj sorĉoj**.* "

Por fini ĉi tiun temon pri ordonoj, mi atentigas vin pri ĉi tiu punkto. Admiru la superecon de la Kreinto Dio, kiu sciis verki jurajn tekstojn, kiuj eterne konservas sian valoron kaj sian efikecon. Antaŭ li, la deputitoj de niaj Respublikoj senĉese kreas novajn leĝojn, nuligante malnovajn tekstojn por anstataŭigi ilin per tiuj, kiuj konvenas al la nova prezidenta plimulto. Ili kredas, ke juraj tekstoj povas solvi ĉiujn problemojn, kaj ili estas la solaj, kiuj daŭre kredas tion; la solaj, antaŭ Dio, ĉar laŭ li, li neniam kredis tion, kaj li pruvis tion, deklarante en 2 Kor. 3:6, per la buŝo de Paŭlo: " *Li ankaŭ kapabligis nin kiel ministrojn de nova interligo, **ne de la litero**, sed de la spirito; ĉar la litero mortigas, sed la spirito vivigas.* " **Nun se la administrado de morto, gravurita per literoj sur ŝtonoj, estis glora**, tiel ke la Izraelidoj ne povis fikse rigardi la vizaĝon de Moseo pro la gloro de lia vizaĝo, kvankam la gloro estis pasema, kiom pli glora estos la administrado de la spirito!"

Dio diras al ni, ke la litero mortigas. Kaj pri kiu litero li parolas? Tiuj, kiuj formas la tekston de liaj Dek Ordonoj, origine gravuritaj per lia dia fingro sur ŝtonaj tabeloj, kiujn li mem donis al Moseo. Vi devas kompreni la kuntekston de la malnova interligo, sub kiu regas la morto. Kiel la paganoj, la hebreo heredis la prapekon, kiu igis lin inda je morto. En sia interligo, Dio prezentas al la hebreo sian leĝon, kies ĉiu ordono estas mortkondamno, ĉar normala homo malobeis ĝin kaj malobeos ĝin denove, eĉ post ekscii pri ĝi. Ĉi tiu punkto estas esenca por kompreni la nepre necesan Savanton, ĉar la renkonto de la homo kun Dio igas lin malkovri, ke li naskiĝis por morti. Kaj ĉi tiu nemalhavebla Savanto venos en Jesuo Kristo, sed li jam ĉeestas en la malnova interligo per la ŝafido de la " *ĉiam ofero* ", kiel mi jam memorigis. Se la morto estas rivelita, la ebleco de pardono de la granda dia Juĝisto jam estas prezentita ankaŭ al la pentoplana pekulo, korŝirita pro malhonoro de sia Dio. Ĉio estas planita, por akiri pardonon, sen lia scio, en la nomo de la justeco de Kristo, kiu venos en Jesuo, li devas oferti bestan vivon kiel oferon, kaj se li estas malriĉa, malpli multekostan oferon; tute senkulpan bestan vivon, kia estos la perfekta vivo, sen ia peko, de Jesuo Kristo. Vi povas do kompreni, ke ĉiuj ritoj de la malnova interligo havis valoron nur en la perspektivo de la morto de Jesuo, la bazo de la nova interligo. Ankaŭ, tre logike, post la morto de Jesuo, ĉiuj ĉi tiuj antikvaj religiaj ritoj malaperas, forlasitaj, se ne forgesitaj.

Tial la sango de Kristo savis ĉiujn pekulojn, kiujn li rekonis kiel siajn elektitojn, ekde Adamo kaj Eva.

Post esti forlasitaj kaj transdonitaj al la Romanoj, la Judoj komprenis, ke Dio jam ne plu lumigis ilin; do ili decidis solvi siajn problemojn memstare. Kaj la ĉefa problemo solvenda estis ne plu peki kontraŭ la dia leĝo. Tiel eminentaj rabenoj kaj skribistoj kreis la libron de la Talmudo; verko en kiu ili provis listigi ĉiujn eblecojn por malobei la leĝon, antaŭvidante absurdajn situaciojn. Tiel, ekzemple, por pliiĝi la nombron da paŝoj permesitaj en la sabato, la vojaĝo devis esti farita kun la piedoj en baseno da akvo... Mi haltos tie. Ni havas ĉi tie sekvon de ilia malakcepto de Kristo, kiu senigis ilin je la saĝa inspiro de la dia Spirito donita en la nomo de ĉi tiu sola Kristo. Ĉar por solvi ĉiujn siajn problemojn, la homo devis trovi la solvojn en la Spirito de saĝo de la Kreinto Dio preta gvidi, konduki kaj inspiri nur siajn amatajn elektitojn. Estas certe, ke ĉi tiu leĝo de la Talmudo estas efektive 100% homa kaj ĝi alportas malhonoron al Dio. Tio pravigas ĉi tiujn riproĉojn cititajn en Ezek. 22:26 kaj 36:22: " *Ĝiaj pastroj malobeas Mian leĝon kaj profanas Miajn sanktejojn, ili ne distingas inter sanktaĵo kaj profanaĵo, ili ne montras la diferencon inter malpuraĵo kaj puraĵo, ili deturnas siajn okulojn de Miaj sabatoj, kaj Mi estas profana meze de ili.* " .../... Tial diru al la domo de Izrael: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Ne pro vi Mi faras tion, ho domo de Izrael, **sed pro Mia sankta nomo, kiun vi malsanktigis inter la nacioj, kien vi venis .**

Ĉi tie, mi montras la ĉefan difekton de la dogmo de la Romkatolikismo. Meze de la nova interligo, ĝi rekreis ritojn kopiitajn de la malnova interligo, tiel nuligante sian pretendon servi Dion en la nomo de Jesuo Kristo. Kiel ekzemplon, mi proponas ĉi tiun kazon. La infano, aŭ la plenkreskulo, venas konfesi siajn pekojn al la pastro, kiu akceptas lin en la konfesejo. Kiel punon, li postulas, ke li deklamu "Ave" kaj "Pater Noster". La ideo mem de puno malaktualigas la pekliberigan morton de Kristo. Krome, kelkaj el ĉi tiuj punoj estas korpaj kaj doloraj, tial eĉ malpli legitimaj. Simile, la katolika principo de konfeso ankaŭ renovigas kaj praktikas la riton de la malnova interligo; dum ekde Jesuo Kristo, la konfeso kaj pardono de pekoj estas nur liaj, ĉar li sola havas la potencon pardoni pekojn. Neniu homo estas sufiĉe justa kaj perfekta por doni pardonon en la nomo de Dio. Per sia venko super peko kaj morto, Jesuo gajnis ĉi tiun ekskluzivan rajton, ĉar li estas Dio. Longe, sekvantoj de katolikismo ignoris la instruojn de la bibliaj tekstoj de la Evangelioj, kio igis ilin facilaj viktimoj submetiĝantaj al la supozebla aŭtoritato de pastroj kaj papoj. Krome, per konfesado de pekoj, la pastro prenis aŭtoritaton super la konfesintoj. Konfesoj de hontaj agoj metis lin sub la dependecon de pastroj kaj la tuta roma pastraro. Ĉi tiun akuzon kontraŭ la Romkatolika Eklezio, Dio prezentis ĝin unue, dirante en Apokalipso 13:6: " *Kaj ŝi malfermis sian buŝon por blasfemi Dion , por blasfemi Lian nomon kaj Lian tabernaklon kaj tiujn, kiuj loĝas en la ĉielo.* "; " blasfemi ", tio estas, mensogi insultante " *lian tabernaklon* ". Kie estas la mensogo? En la fakto rekrei tion, kion Dio ĉesigis. Kie estas la insulto? Per atributado al Dio la patrecon de Liaj idolkultaj kultoj, kiujn Lia dua ordono aparte kondamnas; sed fakte, ili ĉiuj estas malobeitaj. Koncerne " *tiujn, kiuj loĝas en la ĉielo* ", estas nur liaj anĝeloj en la ĉielo, apud Dio, kiuj restis fidelaj, kaj inter ili, la maljuna Ĥanoĥo, Moseo, Elija,

kaj ekde la morto de Kristo, kelkaj anonimaj sanktuloj, sed tio estas ĉio. Ĉar ĉiuj aliaj disĉiploj kaj apostoloj, kiuj vere mortis en la Sinjoro, dormas kaj atendas, en la nenieco, esti revivigitaj de Jesuo Kristo, ĉe lia glora reveno; kiel Maria, fratino de Lazaro, tiel klare esprimis. Tial, por Dio, la adorado de la sanktuloj, kiujn ĝi kanonigas, konsistigas grandegan mensogon, kaj denove, insulton, pro la idolkultaj romiaj normoj postulataj por kanonigo; inter ili, murdintoj, veraj monstroj.

La katolika iniciato restarigi sur la tero la religiajn ritojn de la juda pastraro konsistigis samtempe ofendon kontraŭ Dio kaj deloga kaptilo, timige efika por kapti supraĵajn kaj idolkultajn homojn. Ne senkaŭze en la jaro 70, post 40 simbolaj jaroj de la provo de fido donita al la judoj de la malnova interligo por eniri la novan interligon, mem establita en la jaro 30 per la morto kaj resurekto de Kristo, Dio igis la romanojn detrui la urbon kaj ĝian malfidelan kaj malmodernan sanktecon; malfidelan, rilate al la pastraro, kaj malmodernan rilate al la Templo kaj ĝiaj religiaj ritoj. Ĉi tiuj ritoj devis ĉesi sur la tero ĉar ilia profeta rolo estis plenumita. La rigardo kaj la rilato kun Dio nun transiris individue al la dia dominanto kaj konkerinto, kiu denove fariĝis ĉiela: Jesuo Kristo, la sola ĉiela propekanto, la sola kapabla kaj inda povi pardoni la pekojn de siaj elektitoj, kiujn li mem elektas kaj elektas, laŭ la bazo de sia unika dia juĝo.

Edukado ne igas homojn pli inteligentaj; ĝi nur igas ilin pli kleraj; sed pli kleraj per kio? Nur per aferoj utilaj por profesiaj taskoj en la sekulara vivo. Ĉar sur la religia nivelo, la homo ne evoluis; li eĉ multe regresis. En 2022, li estas sama kiel en la tempo de Noa. Mi memorigas vin, ke ĉi tiu sperto de la diluvo estas atesto donita de Dio, por ke tiuj, kiuj kredas je ĉi tiu biblia rakonto, ankaŭ kredu je lia plano por la tutmonda detruo de la homaro en la lastaj tagoj. Tial, kiel en la tempo de Noa, la homo ankoraŭ lasas sin esti delogita de trompaj fabloj de diabla pagana inspiro. Lia kredo je la senmorteco de la animo igas lin facila viktimo por demonaj spiritoj limigitaj al nia tero kaj nia tera dimensio. Ili aperas kiel "sanktuloj" poste kiel "Virgulinoj" kaj delogas kredantojn sen biblia scio. La malnovaj kaptiloj de antikva paganismo ankoraŭ funkcias same bone ĉe la kleraj homoj de nia tempo. Edukado tial ŝanĝis nenion. Jes, en nia tempo, estas eĉ pli da nekredantaj ateistoj. Sed ateistoj por kiom longe? Ĝis detruaj tragedioj revenigos la rigardon de homaj mensoj al la ĉielo. Sed denove ĉi tie, tiuj, kiuj ne havas en si la amon al la vero por esti savitaj de Jesuo Kristo, estos delogitaj de timigaj satanaj ruzaĵoj kaj aliĝos al la multaj tendaroj de falsa kredo.

Dia Malbeno Puvita

Liaj pruvoj estas multnombraj, sed la homaro apartigita de Dio ne povas identigi ilin kiel tiajn, ĉar liaj analizoj de la vivo restas nur civilaj kaj profanaj. Religiaj formoj ankoraŭ ekzistas, sed ili estas senutilaj, ĉar la juĝo de Dio estas ignorata eĉ de kristanaj institucioj; la kristana vojo estas la sola, kiu supozeble povas malkaŝi la diajn orakolojn. Kaj tiel efektive aferoj estas, sed la voĉo, kiu parolas en lia nomo, staras en la disidento de la Sepa-taga Adventismo, ignorata kaj malestimata de la plimulto de tiuj, kiuj malkovras lian ekziston kaj liajn

mesaĝojn. Kaj ĉar mi havas la privilegion koni ilin kaj dividi ilin kun embrio de la Elektito de Kristo, mi citos ilin ĉi tie, komencante per la lastatempaj pruvoj prenitaj el la aktualaj eventoj de nia franca vivo.

Ekde 1958, la francoj adoptis la konstitucion de la 5-a ^{Respubliko} pro la malfacilaĵoj renkontitaj de la 4-a ^{en} solvado de la problemo de la koloniigo de Alĝerio fare de Francio. Milito daŭris dum 8 jaroj inter la alĝeria FLN kaj la regula franca armeo. Post ĉirkaŭ 130 jaroj da koloniigo, la asimiliĝo kaj fandado de la du originoj ankoraŭ ne estis atingitaj, kaj kion la francaj aŭtoritatoj ne sciis estis, ke tio estis simple neebila; tio, pro ilia tradicie heredita islama religio, kiu faras ĝin ia nacieco, kiu volas protekti sian religian praktikon. Ĉi tiu malsukceso nur profetis tiun, kiun ni vidas hodiaŭ, post la akcepto de islamanoj sur la grundo de metropola Francio. La reunuiĝo de du socioj malbenitaj de Dio havas kiel frukton la militon, ĉi tiun videblan frukton de lia dia malbeno. Sed la malbeno de la 5-a ^{Respubliko} ne haltas ĉe ĉi tiu milito. Ĉar la Konstitucio de la 4-a ^{Respubliko} havis la avantaĝon super la 5-a ^a limigi la decidpovon de la ekzekutivo. Por gajni la subtenon de la deputitoj, la proponitaj mezuroj kaj leĝoj devis esti raciaj kaj akiri la konsenton de plimulto de voĉoj. En la 5-a ^{Respubliko}, la franca popolo havas gravan kunvenon, unue ĉiujn sep jarojn kaj poste ĉiujn kvin jarojn ekde Jacques Chirac, por elekti sian prezidanton. Ili ne nur prezidas; nun ili regas kaj devigas siajn personajn decidojn per prezidenta plimulto de "godillot"-deputitoj, kiuj ekzistas nur por ĉi tiu celo. Tio certigas, ke la demokrata-respublikana aspekto ĉeestas kaj videblas. Inter 1958 kaj 2017, la uzo de Artikolo 49-3 permesis, ke leĝo estu aprobita tiom da fojoj kiom necese. Ekde 2017, ĉi tiu rajto estas rajtigita nur unufoje jare. La konsekvenco de ĉi tiu 5-a ^{Konstitucio} estas, ke Francio devas fidi nur je la decidoj faritaj de ok sinsekvaj prezidantoj. Ok viroj respondecas pri la malkresko kaj ekonomia kaj politika katastrofo, kiujn oni povas vidi en ĉi tiu lando hodiaŭ, malgraŭ la subteno de "dekstraj" kaj "maldekstraj" politikaj grupoj. La kaŭzo de ĉi tiu katastrofo estas la persekutado de riĉeco je ĉia kosto, kaj por akiri ĝin, internaciaj rilatoj estis prioritigitaj por antaŭenigi komercon. Bedaŭrinde, komerco iom post iom ŝanĝiĝis, kaj Francio eksportis malpli kaj malpli kaj importis pli kaj pli, ĝis ĝi fariĝis tute dependa de ĉinaj kaj aziaj importadoj. Kaj ĝia energio estas ankaŭ tute importita, plej laste rusa gaso, kaj de pli longa tempo, alĝeria gaso. Siaflanke, la dekstro provis kredigi al homoj, ke ĝi estas nova per ŝanĝado de ĝia nomo plurfoje, ion kion la lasta prezidanto kaj la antaŭa Nacia Fronto ankaŭ faris. Sed ŝanĝi la nomon de la vazo ne ŝanĝas ĝian enhavon, kiu restas eterne la sama.

En 2017 kaj 2022, Dio donis al siaj elektitoj la ŝancon montri pruvon de sia malbeno, kiu turmentis Francion ekde ĝia komenco. Je tiuj du datoj, la juna prezidanto Emmanuel Macron troviĝis en la dua raŭndo de la prezidantaj elektoj kontraŭ Marine Le Pen, kandidatino de la FN (Nacia Fronto), kiu poste fariĝis la RN (Nacia Kunveno). La sama scenaro kvin jarojn aparte; estas ankoraŭ io rimarkinda ĉi tie. Io, kio devus puŝi homojn pridubi ĉi tiun kuriozan, laŭ ili, koincidon. Sed mi bone scias, ke koincido ne estas la kaŭzo, kaj ke nur la dia malbeno pravigas ĉi tiujn faktojn. Fakte, kio okazas? Inter 1958 kaj 2022, kelkaj francoj, iom post iom plinombraj, rimarkis, ke la prezidentaj ŝanĝoj kaj iliaj politikaj alternoj ne ŝanĝis ilian sorton. Krome, la kreado de la Eŭropa Unio metis

ilin sub ĝiajn direktivojn, superajn al tiuj de ilia nacio. Longe demonigante la naciisman penson kaj ĝian oficialan partion, la partioj de la "dekstro kaj maldekstro" sinsekve ekprenis la potencon, restante submetitaj al la decidoj de EU-komisaroj kaj deputitoj. Ĉar ĉia ŝanĝo ŝajnis kaj ankoraŭ ŝajnas neebla, kial voĉdoni? Tial 52% de la voĉdonantoj por la prezidanta elekto de 2022, kaj poste 54% por la leĝdona elekto de deputitoj decidis "forigi" la rajton voĉdoni kaj sindetenis de voĉdonado. La domo de Francio estas do forlasita, transdonita al la politikaj ŝarkoj, kiuj "samtempe" proklamas sian deziron riĉigi Francion kaj transdoni ĝin al eŭropa kaj tutmonda konkurenco, kiu detruas ĝin. La konstanta kresko de la sindeteno havas ankaŭ alian kaŭzon. La malapero de religiaj valoroj igas homojn, inkluzive de Francio, kredi, ke la tempo por universala paco alvenis, kaj ke danke al internaciaj interkonsentoj, la plej malbona ne plu estas timinda. Estas vere, ke la "Tria Mondmilito" ĵus komenciĝis en Ukrainio, la 24-an de februaro 2022. Sed kiu kredas ĉi tiun interpreton de tio, kio restas por multaj, milito, kiu nur koncernas ukrainojn kaj Rusion? Ĉu oni ne diras al ili la tutan tagon en la radio kaj televido, ke, laŭ la klera opinio de politikistoj, liveri armilojn al Ukrainio ne estas ago de engaĝiĝo en ĉi tiu konflikto? Per tiu ĉi vera mensogo bazita nur sur la espero de tiuj ĉi politikistoj kaj la ĵurnalistoj, kiuj disvastigas ilin, homoj ricevas distorditan vizion pri la situacio en siaj landoj. Tio ja estas nur espero, ĉar neniuj scias, kiom longe povas iri la pacienco de la rusa gvidanto Vladimir Putin. Kaj malantaŭ la monstro de neformala sinteno, tiu ĉi temo turmentas kaj maltrankviligas ilin. Tiuj ĉi trompemaj homoj ludas kun fajro, kaj ne kun iu ajn fajro; tiu, kiun Dio ekbruligos por konsumi ilin kaj iliajn farojn. Sed la malbeno de Dio estas ne nur sur la gvidantoj kaj la amaskomunikiloj, ĝi estas ĉefe sur la homoj mem, kaj ili ricevas de Dio la malbenitajn gvidantojn, kiujn ili meritas, kolektive kaj individue.

Aldone al la 54%-a sindeteno, la fina rezulto de la dua raŭndo de la leĝdonaj elektoj estas amara kaj dolora por la prezidenta tendaro, kiu perdis sian absolutan plimulton. Dio donis al ni plian pruvon de sia malbeno, kiu trafas Francion kaj ĝian destinon. Li rompis la rudron en momento, kiam la ŝipo Francio spertas la ŝtormon de internaj problemoj kaj tiuj kaŭzitaj de gravaj internaciaj konfliktoj en la mondo; videble por sendi ĝin al la fundo. Tiel, Francio, ĝis nun tiel facile stirebla, ne plu estos tiel facila. Ĝuste en la momento, kiam la graveco de la nacia kaj internacia situacio kreskas, la ebleco gvidi Francion malpliigas. Kaj sen tute malaperi, ĉi tiu ebleco fariĝos tre malfacila, milde dirite, ĉar la opinioj de la reprezentitaj grupoj estas tre diverĝaj kaj foje absolutaj. Malkovrante ĉi tiun rezulton de la voĉdonado, en la amaskomunikiloj, ĵurnalistoj kaj politikistoj ellaboris multajn scenarojn pri la reago de la juna prezidanto, videble malakceptita kaj malamata de multaj balotantoj. Ili rimarkis lian arogantecon kaj foje nomis lin "Jupitero"; kio ne estas nemerita, kaj tio post nomi François Mitterrand "dio" dum liaj du prezidentaj oficperiodoj, kiuj konsistigas plian ligon inter ĉi tiuj du homoj. Nu, ili eraris pensante, ke la juna "aroganta" montrus signojn de humiliĝo dirante, ke ilia punvoĉdono estis aŭdita kaj ricevita. Nu, nu! "Jupitero" ne povas malaltigi sin por agnoski, ke li estas punita de sia popolo! Post tre rimarkinda foresto, en okminuta parolado, firme starante sur siaj botoj kaj certa pri sia neeraripova juĝo, "Jupitero" ŝovis la respondecon pri la rezulto sur la

popolon. Estas lia kulpo, ĉar li ne komprenis la interesojn kaj riskojn de Francio ligitajn, por bone aŭ malbone, al la destino de Eŭropo. Por li, ĉi tiu dua oficperiodo estas la lasta ebla kaj li havas nenion plu por perdi, sed li ankoraŭ esperas povi venki ĉion. En la miskompreno de ĉi tiu rilato, Francio spertos siajn finajn politikajn turnirojn pliseverigitajn de la novaj problemoj, kiuj aperos, sur sia teritorio, en Eŭropo kaj tra la tuta mondo.

Koncerne politikajn ĵurnalistojn, mi devas atentigi pri ilia ofta uzado de la esprimo "la francoj tio, la francoj tio". Koncerne la sindetenan procenton, nur, sed plejparte, 54% de ĉiuj francoj faris tiun elekton; kaj eĉ tiam, ĉiu pro persona kialo. La deputitoj ankaŭ ripetas tiun tute malveran esprimon, ĉar la rezulto akirita per la voĉdono ne estas la frukto de konsulto de ĉiuj francoj, sed nur la rezulto de diversaj personaj elektoj. Kaj mi memorigas vin, la akirita rezulto estas tiu, kiun Dio favoris per sia agado sur la mensoj de homoj, sciante, ke neniu el ili povas eviti ĝin. Tiel oni devas kompreni la diraĵon: "la popolo havas la gvidantojn, kiujn ĝi meritas". Krome, kiel signo de ekstrema malbeno, Eŭropo kaj Francio estas regataj de virinoj, kiuj amase eniris politikajn postenojn; Ursula Von Der Leyen, Prezidanto de la Eŭropa Komisiono, kaj Elizabeth Borne, Ĉefministro en Francio kaj multaj aliaj en la prezidenta plimulto kaj aliaj politikaj partioj inkluzive de la RN. Tiel tiu, kiu, laŭ Dio, en Gen. 3:16, devis esti "*submetiĝema kaj dominata*" de sia edzo, dominas Eŭropon kaj okcidenteŭropajn naciojn: "*Li diris al la virino: Mi multe pliigos viajn suferojn dum la nasko, kun doloro vi naskos, kaj via deziro estos al via edzo, kaj li regos super vi.*" Laŭ Gen. 2:18, ŝi estis nur "*helpanto*", sed ŝi fariĝis gvidanto kaj hodiaŭ dominas la homon: "*JaHVéH Dio diris: Ne estas bone, ke la homo estu sola; Mi faros al li helpanton taŭgan por li.*" Rezultas, ke ĉi tiu normo faras Eŭropon celo de universala islama kolero, ĉar islamanoj ne akceptas ĝin. Kaj, en la nomo de amo, malmultaj kristanoj komprenas ĉi tion, sed en la Biblio, ĉi tiuj normoj establitaj de Dio komence de la kreado estas eternaj. Ili estas nek laŭvolaj nek submetataj al persona elekto, kiel tiu de laŭkarta manĝo.

La origino de la malbeno de Francio kuŝas en ĝia aparteno al Okcidenta Eŭropo, metita ekde 538 sub la malbenitan religian influon de papa Romo. Efektive, Francio, antaŭe Gaŭlio, estas en Daniel 7 unu el la "*dek kornoj*" metitaj, komence, sub la imperian regadon de Romo reprezentitan per la simbolo "*malgranda korno*" en Daniel 8:9. Kaj en Daniel 7, ĝi restas sub la malbeno de Romo, sed ĉi-foje, sub sia papa kristana religia aspekto ankaŭ simbolita per la formulo "*malgranda korno*" en Daniel 7:8: "*Mi rigardis la kornojn, kaj jen, alia malgranda korno eliris el mezo de ili, kaj tri el la unuaj kornoj estis elŝiritaj antaŭ ĝi; kaj jen, ĝi havis okulojn kiel okuloj de homo, kaj buŝon, parolantan arogante.*" La Spirito specifas, "*alia*", ĉar Italio jam figuras inter la "*dek kornoj*", kaj ĉi tiu nova "*malgranda korno*" estas do dekunua "*korno*". La romia papa reĝimo estas fakte sendependa de Italio. Ĝi konsistigas liberan kaj sendependan ŝtaton situantan proksime de Romo kaj portas la nomon Vatikanurbo.

La malbeno de Francio do datiĝas de siaj originoj, de la konvertiĝo al papa romkatolikismo de ĝia unua reĝo el la franka popolo, nomita Klovizo la 1-a. ^{Estis} ĉi tiu unua monarĥo kaj nacia submetiĝo al la papa reĝimo, kiu gajnis al Francio la titolon de "plej aĝa filino de la eklezio". Kaj ĉi tiu subteno de "la plej aĝa filino"

malofte malsukcesis tra la historio de Francio. Ignorante la juĝon de Dio, la popolo de ĉi tiu popolo legitimis monarĥajn sinsekvojn. Tamen, signoj de malbenoj estis donitaj de Dio. Kaj jam la plej grava kaj videbla estis la konduto, la maljusta kaj kruela naturo de la religiaj gvidantoj kaj monarkoj, kiuj estis heredantoj de ĉi tiu tiel nomata "kristana" religio. Ĉar, tamen, kiel ni povas kulpigi ĉi tiun sovaĝan religion sur la milda kaj amema Jesuo, kiu finis sian vivon libervole oferante ĝin kiel pentofaran oferon? Ĉar la amo de Kristo ne estis kaŝita, multaj krucoj memorigis lian oferon, sed lia vivo ne estis imitita. Tiu de la gvidantoj estis eĉ la absoluta malo de tiu de Kristo. Ĉu tio ne estis klara pruvo de malbeno? Ĝi efektive estis unu, sed religio estis trudita al homoj, kiuj ne elektis ĝin. Tial ĉi tiu speco de kristanismo portis, kaj ankoraŭ portas hodiaŭ, la fruktojn de la vivoj de paganoj. En Johano 10, Jesuo insistis pri ĉi tiu punkto, "*la paŝtisto vokas siajn ŝafojn*", sed inter ĉiuj, nur tiuj, kiuj "*konas*" lian "*voĉon*", venas al li por sekvi lin.

La persekutado de la "templanoj" provizis plian pruvon pri la malbeno de la katolika Francio. Ĝia reĝo, Filipo la Bela, ne estis pia, sed lia bezono je riĉeco igis lin formi aliancon kun la papeco por kondamni la Ordenon de la "templanoj" al morto, kaj ĝiaj sekvantoj, inkluzive de ilia gvidanto, Jacques de Molay, kaj kelkaj aliaj, estis bruligitaj sur ŝtiparo; tio, pro du tre malsamaj kialoj: por la papa eklezio, la elimino de danĝera konkuranto; kaj por la reĝo de Francio, la prirabado kaj konfisko de la riĉeco posedata de la ordeno kaj ĝiaj sekvantoj. Kion oni povas diri? En tiuj ankoraŭ tre mallumaj tempoj, la ordeno de la "templanoj" estis malproksima de perfekteco, sed kio estas certa estas, ke ĝi ne estis celita de la kolero de Dio, en sia profetaĵo de Danielo kaj Apokalipso, male al la roma papa eklezio, kunkulpa kun la reĝa sekulara brako. Estas eĉ permesite pensi, ke Dio trovis ĉi tiun teruran agon tiel maljusta, ke li bonvolis plenumi la malbenon prononcitan de Jacques de Molay de la alto de sia ŝtiparo; antaŭ ol morti kaj fordoni sian spiriton al Dio. Laŭ siaj vortoj, li profetis, ke Dio venĝos ilian morton kontraŭ tiuj, kiuj portas la respondecon. Nur en la 16-a ^{jarcento} oni atribuis al li la anoncon por la nuna jaro pri la morto de Filipo la Bela, la komplico Papo Klemento la 5-a, kaj Vilhelmo de Nogaret, la akuzanto de la reĝo. Kaj la malbeno anoncita de Jacques de Molay plenumiĝis, kontraŭ Filipo la Bela kaj liaj tri filoj, ĉar la faktoj etendiĝis al la familio de la reĝo, kies du bofilinoj estis la heroinoj de du adultaj seksaj skandaloj, kiuj igis iliajn du amantojn suferi la plej malbonajn abomenaĵojn imagitajn tiutempe, ĝis mortigi ilin. La afero estas tiel konata en Francio, ke la televida kinejo kaptis la temon kaj faris televidserion kun la signifa nomo "La Malbenitaj Reĝoj". Fakte, la malbeno prenis la formon de la formorto de la heredaĵo de Filipo la Bela, liaj posteuloj ĉiuj pereante ĝis la lasta. Tiel, sub la sama malbeno, ĉiuj sinsekvaj dinastioj de reĝoj sinsekvaj, merovingoj, karolingoj, kapetoj (la lasta estante Filipo la Bela), Valois, kaj denove kapetoj; la lasta reĝo estante Karlo la 10-a.

Dum la Protestanta Reformacio, persekutita unue de reĝo Francisko la 1-a ' aliaj signoj de malbeno trafis la katolikan monarkion de Francio, precipe ligitan per geedzeco al la itala familio Mediĉoj. Tiel, Katerino de Mediĉo vidis siajn tri filojn kaj heredantojn morti unu post la alia, tiel vidante plenumiĝi profetaĵon, kiun Michel Nostradamus prezentis al ŝi. Aldonu al ĉi tiuj malbenoj la epidemiojn

de terure mortigaj kaj detruaj pestoj, kaj la censo de diaj malbenoj jam estas tre evidenta kaj multvorta.

Notindas, ke en sia sufiĉe detala profeta Revelacio en la Apokalipso, Dio nur retenas kvar ĉefajn signojn de la malbeno, kiu trafis Okcidentan Eŭropon ekde la spirita adulto farita la 7-an de marto 321, nome, la rezigno de ĝia sankta Ŝabato favore al la pagana "tago de la suno". Li malkaŝis sub la simbolismo de la "kvar" unuaj sinsekvaj " *trumpetoj* ": la barbarajn invadojn el norda Eŭropo; la establon de la papa reĝimo en Romo en 538, la militojn de la katolika kaj protestanta religioj, kiuj komenciĝis en la 12-a ^{jarcento} kontraŭ la Valdanoj de la itala Piemonto; la finon de la persekuta povo de la papeco, frapita de la senreligia maltoleremo al la liberpenso ateismo de la francaj revoluciuloj, ekde 1793.

Historio ĝis niaj tagoj travivita atestas, ke sen la scio alportita de la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso, diaj malbenoj ne estas identigitaj pro tio, kio ili estas. Kaj ĝiaj signoj povus nur finiĝi per konscio de la popoloj, kiuj ankoraŭ devus ŝanĝi sian konduton, kaj prezenti al Dio la veran frukton indan kaj malkaŝantan de vera pento. Sed ĉi tiujn signojn de malbenoj vidas nur liaj elektitoj, kaj la aliaj? Per sia nekredemo, ili nur ripetas la konduton de la nekredantoj, kiujn la tero portis ekde la komenco; de la speco Kain kaj eĉ pli de Lemeh, la mokema murdinto " *aroganta* ", ankaŭ li, kiel la papeco de Dan 7:8 kaj pli proksime al ni, la juna prezidanto de la nuntempa Francio.

Estis denove ĉi tiu nescio pri la dia juĝo rivelita en liaj profetaĵoj, kiu permesis al Ludoviko la 14-a fariĝi por sia popolo la fama "sunreĝo". En Francio kiel aliloke, la monarkio estante trompe rigardata kiel dia rajto, la simpla popolo subtenis la reĝan volon, eĉ en la persekutoj truditaj al la hugenotoj kaj aliaj reformistoj; iuj faris tion pro religia devo, aliaj pro la plezuro mortigi. Ĉar Jesuo Kristo profetis ĉi tion, kiam li diris en Johano 16:1-2-3: " *Ĉi tion mi diris al vi, por ke vi ne ofendiĝu per ili. Ili elpelos vin el la sinagogoj; kaj venas la horo, kiam kiu mortigos vin, pensos, ke li servas Dion . Kaj ili faros tion, ĉar ili konis nek la Patron nek min .* " Tiel la elektitoj invitetaj rezigni sian protestantan kredon estis bruligitaj sur la ŝtiparo de la Inkvizicio. Kune kun siaj ekzekutistoj, religiaj monaĥoj tenis krucon antaŭ iliaj okuloj, instigante ilin, ĝis ilia lasta spiro, aliĝi al ilia tendaro, kiu pretendas esti la sola reprezentado de Kristo kaj lia aŭtoritato. Ĉi tion Dio klare kontraŭdiras kaj neas per tio, ke li faras Romon, en siaj profetaĵoj, la celo de sia eterna kolero.

En absoluta opozicio al siaj fidelaj elektitoj, Jesuo ofertas sian pacon. Kion signifas ĉi tiu paco? Jam Jesuo diras al tiuj, kiuj amas lin kaj kiujn li amas kaj aprobas: Mi ne militas kontraŭ vi. Ĉar Dio estas en konstanta milito ekde la ribelo de la ĉefa anĝelo, kaj liaj malamikoj estas tre multaj; la deziro al libereco kaŭzis grandan damaĝon unue en la ĉielo kaj sur la tero; kie la plej nova viktimo en la novaĵoj estas Ukrainio. La paco donita de Jesuo estas nenio mirakla; ĝi estas nur la sekvo de la trankvilo akirita per absoluta fido al tiu, kiu juĝas nin. La paco donita de Jesuo estas la garantio de statuso de aprobo. Li ofertas sian pacon al ĉiuj kiel li ofertas sian amon, sed kiel la pilkĵetanto, tiu, al kiu la propono estas farita, devas kapti ĝin. Li donas sian pacon ĉar, estante amo en sia tuta naturo, li ofertas tion, kio li estas. Farante tion, neniu respondeco pri la rifuzo aŭ malakcepto flanke de lia kontraŭulo povas esti atribuita al li. Amo ĝi estas, Amo ĝi restas. Kaj tiuj,

kiuj ne respondas al ĉi tiu Amo, estas solaj respondecaj pri la perdo de sia animo. Kreante liberajn kontraŭojn, ĉi tiu Dio Amo enportis malbonon kaj malamon en sian vivon. Post selektado de la elektitoj konformiĝintaj al lia naturo Amo kaj detruado de peko kaj pekuloj, ĉiuj markitaj de malbono, Dio trovos la perfektan pacon kaj purecon de sia origina Amo por eterneco, ĉi-foje, dividita **nur kun siaj** elektitoj, ordigitaj kaj elektitaj.

Ukrainio: La Bildo de Biblia Parabolo

La popoloj de la mondo nuntempe koncentriĝas pri la konflikto inter Ukrainio kaj Rusio. Kial ĉi tiu kolektiva intereso? Ĉar ĉi tiu konflikto havas sekvojn, kiuj efikas sur ĉiun vivantan tra la mondo.

Okcidenteŭropanoj kaj usonanoj opiniis saĝe provizi Ukrainion per armiloj. Fiere, eĉ arogante, ili volis subteni la aferon de tiu ĉi granda lando, ĉar ĝi estis atakata de lando, **Rusio**, malamata de la Okcidento, kiu estis eĉ multe pli granda kaj pli vasta ol ĝi. La biblia ekzemplo de la judo Davido mortiganta la filistran giganton Goliato per sia ĵetilo vekis esperon pri nova miraklo. Sed ve por tiuj, kiuj fidis je tiu ĉi espero, la militantaj partioj estas nek Davido nek Goliato, sed du nacioj sub la malbeno de Dio. Davido, siaflanke, vere havis Dion kun si, kio ne estas la kazo, eĉ por la multaj "Emanueloj", kies nomo signifas: Dio kun ni. Sen miraklo, la fina rezulto estas antaŭvidebla: la plej forta detruos la plej malfortan, laŭ la regulo produktita kaj sekvata en la homa besta socio.

En la opozicio inter la du popoloj, ĉiu asertas sian potencon, kaj tagon post tago, la potenco de Rusio montriĝas vaste supera. Okcidentanoj forgesis tion, ĉar ili konservis nur la bildon de tiu ruinigita lando el la epoko de gvidanto Gorbaĉov kaj rusa prezidanto Jelcin. Sed ili ne rimarkis la fakton, ke kvankam ruinigita kaj ĉifona ekonomie kaj politike, tiu Rusio neniam ĉesis produkti armilojn por defendi sin kontraŭ konstante timata atako de la Okcidento; fakte, de Usono. Ĉifonita, en malĝoja stato de korupto de la "okcidenta" aŭ "ĉikaga" speco, la juna prezidanto Vladimir Putin restarigis ordon al mafia situacio. Strikta aŭtoritato produktis siajn efikojn, la rusaj oligarkoj estis submetitaj vole aŭ perforte al la nova nacia reĝimo, en kiu kontrolita libereco anstataŭigis la komunisman modelon de la soveta epoko. Sed kio ne ŝanĝiĝis inter rusoj estas ilia alligiteco al sia nacio, kiun ili metas super ĉio alia. Kaj dum Rusio rekonstruis sin sur tiu nacia valoro, kio okazis en la Okcidento? Tute male. Sub usona influo, la mondo estis submetita al la "merkata ekonomio". Ĉu tio estas io nova? Unuavide oni povus diri ne, ĉar ĝis tiam internacia komerco jam ekzistis, sed ĝi estis farata libere kaj surbaze de individua marĉandado, inter la provizanto kaj la aĉetanto. Kun la usona reĝimo, la farata komerco baziĝas sur kontraktoj kaj aliancoj, kiuj ligas popolojn kaj devigas ilin plenumi devojn. La plej bona ekzemplo estas la "GATT" (Ĝenerala Interkonsento pri Tarifoj kaj Komerco) interkonsentoj subskribitaj de eŭropanoj kaj Ameriko. En ĉi tiuj interkonsentoj, Francio devis aĉeti certan kvanton da greno de Ameriko, koste de devi redukti la areojn ekspluatatajn per sia propra produktado; tio nomiĝas nekultivado. Tiel, tra la tuta mondo, komerco estis organizita inter nacioj, kiuj specialiĝis pri kelkaj produktadspecialaĵoj, kio igis ilin

dependaj de aliaj landoj por aferoj, kiujn ili jam ne produktis mem. Ekzemple, post libervole forbruligi sian teksindustrion por la profito de Azio, Francio permesis, ke sia ŝtalprodukta potencialo (ŝtalproduktado en la Oriento) estu detruita. Poste, pro intraeŭropaj translokiĝoj kaj al Ĉinio, ĝia ekonomia ŝtofo reduktiĝis al sia plej simpla esprimo; tiu de popolo, kiu fariĝis tute dependa de siaj ĉinaj importaĵoj. Poste la vekiĝo estis severa kaj akra; la ruino aperis pli kaj pli klare kaj konkrete, maskita tamen per kolosa ŝuldo. Kompreneble, novaj laborpostenoj kreiĝis en ĉi tiu adaptiĝo, sed kiaj laborpostenoj ili estis? Laborpostenoj necesaj por teni Francion vivanta, sed ne por riĉigi ĝin sufiĉe por repagi ĝiajn grandegajn ŝuldojn. La loka vivo postulas laborpostenojn, kiuj estas klare utilaj por la funkciado de la vivoj de la homoj, sed kiuj ne nepre pliigas la nacian riĉecon, kiun nur eksportaĵoj alportas al lando. Kaj tio estis la kaŭzo de la ekonomia katastrofo, kiu trafis Francion kaj aliajn landojn, kiuj importas pli ol ili eksportas. La ekonomia bilanco tiel fariĝas negativa, kaj la lando tiam vivas nur de pruntoj kaj ŝuldo.

Liveri armilojn al Ukrainio jam havis tre gravajn sekvojn. Farante tion, eŭropaj landoj klare poziciigis sin kiel malamikoj de Rusio, kaj ĉi tiu eraro de juĝo estos kare pagita en la estonteco. Sed la unuaj malbonoj sentitaj estas la sekvoj de la ekonomiaj kaj financaj sankcioj truditaj kontraŭ Rusio. Ĉar la tuta mondo eniris la merkatan ekonomion establitan de Usono, la malstabiligo kreita de ĉi tiuj sankcioj detruas la komercajn ekvilibrojn atingitajn kun malfacileco kaj multe da duobleco flanke de la ŝtatestroj de la mondo, de Eŭropo kaj Francio. Por obei ĉi tiun komercan regulon, ĉi tiuj prezidantoj kaj reĝoj devis rezigni sian liberecon kaj transdoni siajn landojn al usona komerca diktaturo. Hodiaŭ, pro la sankcioj truditaj kontraŭ Rusio, la komerca malekvilibro kaŭzas ruinon kaj kaoson en multaj surteraj nacioj, kiuj fariĝis tute dependaj de la bona stato de prospero de okcidenteŭropaj kaj amerikaj nacioj. La eŭropaj nacioj estas reprezentitaj sub la simbolo de la "**dek kornoj**" malbenitaj de Dio en Apokalipso 17:3: "*Li forportis min en la Spirito en la dezerton. Kaj mi vidis virinon, sidantan sur skarlata besto, plena de nomoj de blasfemo, havanta sep kapojn kaj **dek kornojn**.*" Dio celas la popolojn, super kiuj lia nomo estas parolata en la persono de Jesuo Kristo. Tial, en ĉi tiu verso, sub la bildo de la "*sidanta virino*", li indikas la eklezion de la romkatolika religio, kiu distordas la normon de lia vero. Ŝi "*sidas*" sur Eŭropo, kolektita per siaj internaciaj diplomaciaj klopodoj. Ĉar la interkonsentoj de ĉi tiu kunveno estas nomataj la "traktatoj de Romo". Kaj en ĉi tiuj simboloj, la urbo Romo estas ilustrita per la simbolo de la "*sep kapoj*", kion konfirmas la esprimo "urbo de sep montetoj", kiu estis atribuita al ĝi antaŭ longe.

Post la sankcioj, la kartdomo konstruita kun granda malfacileco kaj damaĝo kolapsas. Por Eŭropo kaj ĝia riĉeco, la tempo finiĝas. La krizo kaŭzita de ĉi tiu perdo de direkto strangolas la eŭropajn popolojn kutimiĝintajn al paca kaj prospera vivo. Merkatoj panikiĝas, kaj la prezo de varoj nur kreskas. La malekvilibro de la situacio efikas kaj vendistojn kaj aĉetantojn; neniuj estas ŝparita. Kaj krom ĉi tiu katastrofo, estas la sekvo de la elekto farita ekspluati informan teknologion, kiu fariĝis fundamenta en la ekonomia, politika kaj socia administrado de riĉaj nacioj. Valoroj plonĝas. Komencantaj kompanioj, enirinte kiel parazitoj en la internajn ekonomiojn de nacioj, bankrotas kaj ĉesas siajn

agadojn. La malordo estas tial disvastigita en ĉiuj landoj, kiuj dominis la aliajn popolojn de la tero per sia riĉeco. Kaj se la krizo estas dolore sentita de ĉi tiuj riĉaj landoj, ĝi estas eĉ pli tia kaj havas ege mortigajn sekvojn por la malriĉaj landoj, kiuj dependis de ĉi tiuj okcidentaj landoj. La paneroj kolektitaj ĝis nun malaperas kaj por ĉi tiuj dependaj landoj, la ruino estas mortiga.

Sed en tia situacio, la viktimoj celas identigi la respondeculojn pri la katastrofo. Okcidento kulpigas Rusion, sed Rusio atentigas, ke ĝuste Okcidento kreis la tutmondajn malekvilibrojn per trudado de sankcioj kontraŭ ĝi. Kaj efektive, ĝuste Okcidento sabotis la komercan bilancon per decido ne plu aĉeti la rusan gason kaj nafton, transportatajn al Eŭropo per multekostaj gaso- kaj naftoduktoj. Jen ĝuste la problemo, en nia Eŭropo regata de teknokratoj, malsaĝaj teknikistoj kun mallongaj, tekstaj juĝoj. Ili ĵus montris sian kapablon fari decidojn sen antaŭvidi la sekvojn por Eŭropo mem kaj malriĉaj landoj disigitaj tra la mondo. Por krei tian situacion, ĉi tiuj eŭropaj gvidantoj devas esti senigitaj de ĉia saĝo. Sed tio estas neevitebla kiam ni scias, ke ili estas sub la malbeno de Dio. Kio estis la bazo por la decido sankcii Rusion? Sur la bezono defendi la internacian rajton al libereco, rajton atakitan de Rusio en Ukrainio. Tia decido estas miriga de gvidantoj, kiuj lasis sin kateni per multnombraj kaj reciprokaj devoj truditaj ene de EU. Kaj konsciaj pri sia milita malforteco, ĉi tiuj popoloj kuniĝas, pensante, ke ili tiel timigos Rusion. Hundoj, kiel lupoj, bojas kaj ululas en gregoj. Sed mono, tiel utila en pactempo, ne faras iun forta en batalo; ĝi ne anstataŭas la detruajn raketojn kaj misilojn, kiujn Rusio posedas en tre grandaj kvantoj. Male al eŭropaj nacioj, la loĝantaroj de malriĉaj landoj ne estas teknokratoj kaj ili rezonas simple surbaze de observitaj faktoj. Ilia kolero kaj malamo turniĝos kontraŭ okcidentaj popoloj, kiujn ili respondecigos pri sia malbonŝanco, sia pereco kaj sia malsato.

Same kiel en Francio, malsato pelis la koleran popolon en la palacon de reĝo Ludoviko la 16-a, eŭropa grundo vidos la afrikan koleron veni sur ĝin, indikitan en Dan. 11:43 per "*Libio kaj Etiopio*": "*Li ekposedos la trezorojn de oro kaj arĝento, kaj ĉiujn altvaloraĵojn de Egiptujo; la Libianoj kaj la Etiopoj estos post li.*" Ĉi tio plenumiĝos en la momento kiam Eŭropo suferos la rusan okupadon, kiu venis por prirabi okcidentajn riĉaĵojn por repagi sin pro la damaĝo suferita de eŭropaj sankcioj.

La plenumiĝo de aktualaj eventoj pli kaj pli prilumas ĉi tiun programon profetitan de Dio. Efektive, la sankcioj truditaj kontraŭ Rusio kaŭzis al ĝi perdon de multe da mono kaj valoraĵoj konfiskitaj de okcidentaj landoj. Kio povus esti pli logika kaj natura ol, post trudado de sia potenco al Ukrainio, ĝi venus al la Okcidento por puni kaj prirabi la loĝantarojn por repagi sin pro la suferitaj maljustaĵoj? Ĉio fariĝis logika, kaj la plenumiĝo de ĉi tiuj aferoj estas nun tuj antaŭ ni, inter hodiaŭ kaj la jaro 2028, ĉar 2029 estos la horo de la fino de la tempo de graco, kaj la printempo de 2030, la horo kiam Jesuo Kristo venos por forigi siajn elektitojn de la tero kaj detru la tutan homaron. La baldaŭa afrika kolero nuntempe klariĝas per la ĉeso de provizoj de tritiko kultivata kaj produktita de Ukrainio, kiu, por protekti sian komercan havenon Odeso kontraŭ rusaj ŝipoj, metis eksplodemajn marminojn en la akvojn de la "Nigra Maro". Rezulte, tritiko ne plu povas esti liverita al malriĉaj aĉetantaj landoj, kiuj neeviteble spertos

malsaton. Jen kiam vi devas memori, ke " malsato " estas unu el la " kvar teruraj punoj " de YaHWéH, la Plejpotenca Dio, laŭ Ezek. 14:21: " *Ĉar tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Kvankam Mi sendos kontraŭ Jerusalemon Miajn kvar terurajn punojn, la glavon, la malsaton , la sovaĝajn bestojn kaj la peston, por ekstermi en ĝi homojn kaj bestojn, ...* " Alia koincido, kiu ankaŭ ne estas hazarda, estas, ke en la Lamentoj de Jeremia la koloro " nigra " estas ligita al " malsato ". Ni legas en Lamentoj 4:8-9: " *Ilia aspekto estas pli malhela ol nigra ; oni ne rekonas ilin sur la stratoj; ilia haŭto algluiĝas al iliaj ostoj, seka kiel ligno.*" Tiuj, kiuj pereas de glavo, estas pli feliĉaj ol tiuj, kiuj pereas de malsato , kiuj falas elĉerpitaj, senigitaj je la fruktoj de la kampoj. " La "nigra maro" tiel malkaŝas al ni la sekreton kaŝitan en ĝia nomo. Li profetis la momenton, kiam ĝi fariĝos la kaŭzo de terura morteco pro " malsato ". Kune kun la mortintoj mortigitaj de la detrua « glavo » de la Tria Mondmilito aŭ « sesa trumpeto » de Dio, kiu, kiel la « kvara trumpeto », venas, laŭ Lev. 26:25-26, kiel « glavo », por « venĝi la interligon » de Dio: « Mi venigos glavon sur vin, kiu venĝos Mian interligon ; kiam vi kolektiĝos en viaj urboj, Mi sendos peston sur vin, kaj vi estos transdonitaj en la manojn de la malamiko. Kiam Mi rompos vian panobason , dek virinoj bakos vian panon en unu forno kaj alportos vian panon laŭpeze; vi manĝos, sed vi ne satiĝos. » Ni ankaŭ rimarku en ĉi tiu verso la mencion de tri el la kvar teruraj punoj de Dio, sed laŭorde: « **glavo , pesto , bastono de rompita pano , malsato .** » Mi memoras, ke Dio sugestas al ni ligan inter la " kvara kaj la sesa trumpeto ", nomante la " duan veon " kiel la " kvara " en Apokalipso 11:14: " *La dua veo pasis. Jen, la tria veo venas rapide.* " Kvankam ĉi tiu esprimo koncernas la " sesan ", laŭ Apokalipso 9:12-13: " **La unua veo pasis . Jen, du veoj venas post ĉi tio . La sesa anĝelo trumpetis . Kaj mi aŭdis voĉon el la kvar kornoj de la ora altaro, kiu estas antaŭ Dio.** " Krome, metante la temon de la Franca Revolucio, misgvide nomata " dua veo ", ĝuste antaŭ ol citi la " sepan trumpeton " kiel la " trian veon ", la subtila Spirito de Dio plue konfirmas la ligan, kiun li establas inter la Franca Revolucio kaj la Tria Mondmilito. Efektivigitaj en tre malsamaj historiaj kuntekstoj, tiu de Francio por la Revolucio kaj tiu de Eŭropo kaj la tuta mondo por la Tria Mondmilito, ĉi tiuj du agoj venas por venĝi la interligon de Dio. Ĉiu intervenas por puni la homaron malfidelan al Jesuo Kristo ĉe la fino de la du profetaj epokoj apartigitaj per la dato 1843; la Revolucio venis por puni la katolikan kredon kaj la Tria Mondmilito venas por puni la individuajn aŭ komunajn malfidelecojn de la religioj, katolika, ortodoksa, protestanta, anglikana kaj adventista.

Por fini la studon de ĉi tiu temo, kiu koncernas la Trian Mondmiliton, kiu komenciĝis en la disputata teritorio inter Ukrainio kaj Rusio, ni koncentros nian atenton al la parabola rakonto pri la " fino de la mondo " en Mateo 13:40-41: " *Kiel la lolo estas kolektita kaj bruligita, tiel estos ĉe la fino de la mondo.* "

Mi trovas ekstreme interese, ke la rusa gvidanto Vladimir Putin lanĉis militon por "denazigi" Ukrainion, ĉar tiu ĉi motivo similas al la ideo "eltiri la lolon", ukrainan, en nia nuna kazo. La rusa prezidanto agas laŭ sia juĝo pri la nazia spirito, same kiel Dio juĝas la lolon pro ĝiaj malbonaj spiritaĵoj. Rusio publike deklaris sian juĝon pri okcidentaj socioj, kiujn ĝi juĝas degeneritaj kaj koruptaj; kaj Dio juĝas la spiritan lolon pro la samaj kialoj. Tio, tiel ke la

okcidenta tendaro prenas la rolon de la lolo en la parabolo; kio ne estas surpriza en si mem. Kaj tiuj ĉi aliaj versoj plue plifortigas tiun komparon: versoj 28-29-30: "*Li respondis al ili: Malamiko faris tion. Kaj la servistoj diris al li: Ĉu vi volas, ke ni iru kaj eltiru ĝin?*" *Ne, li diris, por ke dum vi kolektas la lolon, vi ne elradikigu kune la tritikon. Lasu ambaŭ kreski kune ĝis la rikolto. Kaj en la tempo de la rikolto mi diros al la rikoltistoj: Kolektu unue la lolon, kaj ligu ĝin en faskojn por bruligi ĝin, sed kolektu la tritikon en mian grenejon .*

Tiu ĉi timo "*detruu la tritikon per elradikigo de la fiherboj*" ekzistas ankaŭ ĉe la rusa prezidanto, ĉar li atakas Ukrainion, por konservi, en ĝia mezo, la homojn, kiuj volas, ke la venko de Rusio estu forigita de la malbonaj influoj venantaj de la Okcidento, tio estas, ke ĝi estu liberigita de la pensoj kaj moralo de la "*fiherboj*". Mi kuraĝas fari tiun komparon, agante kiel li faras, Vladimir Putin venas serĉi en Ukrainio tion, kio estas en liaj okuloj kaj laŭ lia juĝo "la perdita ŝafo", kiel Jesuo faras, pro la samaj kialoj: tiuj de ŝiri ĝin for de la ĉirkaŭa malmoraleco de la loko, kie ĝi vivas. Kaj tiu ĉi motivo de prezidanto Putin eskapas la rezonadon de okcidentanoj, kiuj ne vidas sin kiel degenerulojn, kaj rezulte de tio, ili interpretas kiel rusan malfortecon la malrapidecon de la konkero de Ukrainio. Ili ne komprenis, ke sen tiu ĉi motivo, Ukrainio estus konkerita ekde la unuaj tagoj de la *konflikto*. La prenita malrapideco rezultas, sole, el la zorgo de la rusa gvidanto, ŝpari "*la... bona greno*" vivanta inter la "*lolo*". Se tio ne estus la kazo, ni estus atestantaj genocidon en Ukrainio. Fakte, la fino de Ukrainio estas bildo, kiu profetas kaj anoncas la alvenon de la "*fino de la mondo*". Kiel Dio, V. Putin paciencis ekde la ukraina popola puĉo en la "Majdana Placo", kiu renversis, inter 2013 kaj 2014, per forto kaj armiloj, la legitime elektitan rusan prezidanton establitan super Ukrainio. Estis en ĉi tiu ago, ke komenciĝis la malordo kaj malamikeco de ukrainoj al Rusio. En 2014, indignita, la rusa prezidanto venis por liberigi la ĉefe rusan loĝantaron de Krimeo de Ukrainio. Tio jam estis averto al la fajra Ukrainio kaj ĝia juna gvidanto, Volodimir Zelenskij. Sed tiel obstinaj kaj kapricaj kiel la "*lolo*", la du restis surdaj al rusaj minacoj. Tiel, la 24-an de februaro 2022, la alvokoj al la Okcidento, al kiu ili volis aliĝi per aliĝo al NATO, estis la lasta guto; tiu, kiu devigis Rusion militi sur ukraina grundo. Por V. Por Putin, la 24-a de februaro estis la dato de la komenco de sia "*rikolto*" kaj, kiel Dio ĉe la fino de la mondo, lia tasko estas "*eltiri la fiherbojn kaj bruligi ilin*"; por ke liaj rusaj subtenantoj povu reakiri sian liberecon kaj la valorojn de sia antikva rusa nacio. Kiel "*la bona greno*", ili trovas en Rusio la "*grenejon*" de siaj deziroj kaj esperoj.

Sed en ĉi tiu militema kunteksto, "*la tritiko*", tiel grava en la parabolo, ekludas ekstreme gravan rolon por la tuta mondo en nia tempo. Dum homoj kverelas pri provizoj de tritiko por revendi ĝin, ĉi tiu tritiko trovas sin blokita kaj ne transportata, krom en malgrandaj kvantoj. Kio ankoraŭ eskapas homojn, degeneritajn aŭ ne, estas ke la sola posedanto de ĉi tiu tritiko estas nek Ukrainio, nek Rusio, nek Okcidento, sed sole kaj suverene Dio. Estas Li, la Glora, ignorata kaj malestimata de ĉiuj popoloj de la tero, kiu nun decidis malsatigi la homaron, organizante nesolveblajn kaj nesolveblajn situaciojn, kiuj kaptas la tutan homaron. Se la Tria Mondmilito ne konsistigas, en si mem, "*la finon de la mondo*", kio estas certa estas, ke ĝi preparas por ĝi, detruante naciojn kaj iliajn aliancojn. Ĉar

laŭ Apokalipso 9:13-14-15, " *la rikolto de la mondo* " plenumiĝas kiam la kolero kaj indigno de Jesuo Kristo estas je sia kulmino: " *La sesa anĝelo trumpetis. Kaj mi aŭdis voĉon el la kvar kornoj de la ora altaro, kiu estas antaŭ Dio, dirantan al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton: Malligigu la kvar anĝelojn, kiuj estas ligitaj en la granda rivero Eŭfrato. Kaj malligiĝis la kvar anĝeloj, kiuj estis pretigitaj por horo kaj tago kaj monato kaj jaro, por mortigi trionon de la homoj.* "

En ĉi tiuj simboloj, la kolero de Jesuo Kristo, eliranta el la ĉiela " templo ", bildo de lia rolo kiel propetanto por sia popolo, estas identigita per la mortiga mezuro, kiun li ordonas: " *tiel ke ili mortigu trionon de la homoj.* " Restos do post ĉi tiu hekatombo tre malmultaj postvivantoj por vivi la lastan universalan provon de fido al Jesuo Kristo. Ne temas pri scii ĉu li ekzistis, sed pri pruvi per ago, ke ĉiuj liaj lecionoj estos lernitaj kaj metitaj en praktikon laŭ la normo de la vojo de lia vero. Tiam tiuj, kiuj estos elektitaj, eniros, **sed nur ili** , en la eternecon metitaj ĉe la fino de la vojo nomata Kristo.

De sonĝo al vero

Mi naskiĝis fine de la Dua Mondmilito, pri kiu mi havas neniun memoron krom la ruinoj kaŭzitaj de la usonaj bombadoj, kiuj restis sinistraj videblaj dum kelkaj jaroj post la milito. De la naskiĝo, mi havis en mi la amon al paco, kiu ŝajnis dezirinda inter ĉiuj homoj. Ĉar fine de la milito, filmoj montrantaj la brutalan konduton de la germanaj armeoj kaj la terura "Gestapo" (la polico de Nazia Germanio) rilate al plenkreskuloj kaj eĉ infanoj estis projekciitaj sur blankajn tukojn etenditajn en publikaj kunvenoj. Tiel, sen esti spertinta ilin, la hororoj de la milito malkaŝiĝis al mi. Mia bezono por paco estis tial grandega por kompensi ĉi tiun teruran influon. La Darbystiana kredo de la familio de mia patro instruis al mi la historion de Jesuo Kristo, rivelita en la kvar Evangelioj. La grandiozaj paraboloj instruitaj de Jesuo altigis mildecon, kaj ĉi tiun pacon, kiun mia spirito plej bezonis. Estas vere, ke kiel infano, ni vere interesiĝas nur pri tio, kion ni serĉas kaj deziras. Mi retenis el ĉi tiuj Evangelioj nur ĉi tiun grandegan amon, kiu devenis de Jesuo Kristo, la "Filo de Dio". Dum mi kreskis, provizore forirante de la biblia teksto, ĉi tiu idealo de paco restis en mi, kaj tiam mi komencis " **revi** " pri internacia kompreno inter homoj de ĉiuj koloroj kaj ĉiuj rasoj; tio, super iliaj religiaj diferencoj, pensante ke amo povus superi kaj konkeri ĉi tiujn obstaklojn. Mi do estis, kiel adoleskanto, perfekta humanisto, sed mi ankaŭ estis vera kredanto. Poste, malsukcesigitaj profesiaj problemoj kondukis min trovi, en la legado de la Biblio, la konsolon, kiun mia animo tre bezonis. Kaj tiel mi entreprenis ĉi tiun legadon, komencante de la komenco de la Biblio, la libro Genezo. Kaj ĉi tiu persona legado, sen ekstera influo, kreskigis en mi la konscion pri la graveco de la prapeko farita de Eva, poste de Adamo. Tamen,

kiam temas pri raportado pri ĉi tiu peko de malobeo, estas Adamo, kiun Dio unue pridubas, pro la regado de la viro super la ina homo. Ĉar Adamo estis kreita unue kaj Eva estis formita el unu el liaj " *ripoj* ", kio signifas por Dio, ke ŝi estus " *helpanto* " metita ĉe lia "flanko"; " *helpanto* ", sed ne egalulo sur la karna nivelo. Se egaleco estus la elekto de Dio, la homo havus kiel kompanion alian homon kreitan de Dio, kiel li havis por la ĉielaj anĝeloj. Tial la egaleco inter viro kaj virino postulata de feministaj grupoj estas peko farita kontraŭ la ordo establita de Dio, ekde lia tera kreaĵo. Mi bone scias, ke ĉi tiu elekto de Dio baziĝis, antaŭ iu ajn alia kialo, sur lia profeta projekto, kiu faris Adamon la profeta bildo de Jesuo Kristo kaj Eva, tiu de lia Elektito, lia Asembleo de animoj elektitaj por vivi eterne en lia kompanio. Tamen, virino havas la samajn rajtojn kiel viro sur la spirita nivelo, la sama eterna destino estas proponita al ŝi en Jesuo Kristo. Ŝi distingiĝas de viro nur per sia seksa virineco kaj laŭ la bildo de la Elektito de Kristo, ŝi portas, naskas kaj nutras la infanojn de viro, la bildo de Jesuo Kristo.

La fakto, ke Dio malkaŝas la kreon de la homo, prenante kiel bildon la agon " *formi* " lin el la argilo de la tero, " *la polvo de la tero* ", portis duoblan mesaĝon; unu fatalan kaj malbonaŭguran, kaj la alian, la esperon pri ebleco de reformo. Ĉar kion Dio formas, li povas deformi kaj detrui, kaj tio estas tragedie la sorto, kiu trafos lin post lia peko; por la unua fojo de kiam li kreis libere rilate al, Dio mortigas sian kreitaĵon, morto aperas en absoluta opozicio al la vivo. Vi estis nenio, vi naskiĝis kaj vivis, kaj vi fariĝas nenio denove; ĉio ĉi sub la rigardo kaj juĝo de Dio. Sed inverse, ĉar nenio estas neebla por Dio, la prilaborita argilo povas esti rektigita de li por forigi ĝiajn difektojn. Kio ŝajnis tiel logika al mi, tamen ne estis dividita de ĉiuj. Ĉar surprize, la kristanoj de mia tempo kredis je la senmorteco de la animo instruita de tiu pagana greka filozofo nomata Platono; ion, kion la Biblio formale kaj nerevokeble kontraŭdiras. La homa kaj diabla penso de ĉi tiu filozofo ne havas lokon en la religia vero de la plano de Dio. Tiu ĉi kristanismo do havis gravajn problemojn en sia rilato kun la granda kreinto Dio. Kaj jam la malutila rolo de la katolika religio akiris logikan signifon por mi, krome, ĝi malakceptis la normon prezentitan de la protestantaj reformistoj. La problemo ne estis solvita malgraŭ ĉio, ĉar protestantoj ankaŭ kredas je tiu ĉi senmorteco de la animo.

Tiel, **post la revo pri universala paco** , mia legado de la Biblio, la libro de dia vero, permesis al mi malkovri **la realecon kaj ĝiajn konsekvencojn** . Ĉar morto kaj malboneco havis kaŭzon: dian juĝon. Por la homo, tial, ne ĉio estis ebla, kaj liaj revoj pri paco estis nerealigeblaj sen Dio. Tia estis la malĝoja realeco. Kaj mi daŭrigis, ĉapitro post ĉapitro, kaj libro post libro, mian legadon de la tuta Biblio, tiel malkovrante, en superrigardo de jarcentoj kaj jarmiloj, la subliman planon de Dio. Ĉio ŝajnis klara al mi, krom ke la profetaĵoj ŝajnis hermetikaj, malgraŭ miaj klopodoj sukcesi kompreni ilian signifon. Mi nun, kaj ekde 1980, povas klarigi la kaŭzon de ĉi tiu blokado: nescio pri la graveco de forlasi la veran Ŝabaton. Kiel multaj, mi sciis, ke la judoj ripozis sabate kaj ke kristanoj honoris sian semajnan ripozon, la unuan tagon, nomatan "dimanĉo". Kiel ĉe aliaj kristanoj, la heredita dimanĉo ne prezentis problemon por mi, tamen, mi memoras esprimi mian miron al mia patrino, mi citas: kiel oni povas pravigi ĉi tiun malsaman ripoztagon kiam la kristana kredo estas heredita etendaĵo de la juda

kredo? Mia patrino ne havis la respondon, sed Dio havis, tial li prezentis al mi la adventistan kredon en la jaro 1979. La Dio de vero igis min malkovri, ke scio pri la realeco kvalifikas nin por ĝia vero; la fina paŝo en la konstruado de eterna vivo.

Mi nun povas atesti, ke ĉio havas klarigon, kiun ĉiu povas malkovri en la valoroj kaj normoj establitaj de Dio. La malbonuloj povas elpensi siajn intrigojn sen mia scio ĝis la tago, kiam Dio decidis sciigi min. Ĉar li observas, kaj li ne ignoras ĉion, kio okazas en ĉiuj siaj universoj, siaj ĉielaj dimensioj, inkluzive de tiu de nia tero, kie intrigoj kaj korupto multiĝas ĝis ekstremo. Estas ripoze por la animo de amata disĉiplo scii, ke ĉiu malboneco sur la tero estas identigita, registrita atendante la lastan juĝon.

Liberigita de miaj iluzioj pri paco kaj universala feliĉo, mi estis preta malkovri la justecan aspekton de la granda Kreinto Dio ofendita de ribelemaj spiritoj, de Satano ĝis la lasta homa pekulo. Ĉar por multaj, kaj al ilia malfeliĉo, kristanoj havas la bildon de Dio, kiun ili deziras, kaj ne lian veran bildon. La Dio, kiun la Biblio malkaŝas, estas tiom amo kiom justeco. Sed lia unua alianco estis karna, lia popolo konsistis el kredantoj, nekredantoj kaj indiferentaj egoistoj - specimeno de tutmonda homaro. Kun ĉi tiu tipo de socio, Dio penis montri kaj sian amon kaj sian punan justecon. Kaj oni devas rekoni, ke en ĉi tiu antikva alianco, dum kiu nur kelkaj reĝoj honoris lin, Dio aparte devis resumi la trairon sur la tero de ĉi tiuj multnombraj reĝoj de Judujo kaj Izrael, dirante pri ĉiu el ili: "*Li faris tute malbonon, kiel lia patro faris antaŭ li, kaj li mortis* ." Tio klarigas, kial la atesto de la malnova interligo estas malmulte aprezata de multaj kristanoj, kiuj multe preferas la agrablajn vortojn elirantajn el la buŝo de Jesuo Kristo. Sed ĉi tie denove ili eraras, ĉar Jesuo Kristo celis siajn vortojn por la atento de siaj solaj veraj servistoj, aŭ pli precize, siaj solaj veraj sklavoj. Tiel, oni devas kompreni la vortojn de liaj beatecoj solene deklaritaj en Mateo 5, ĉiun el kiuj ni studos detale. Sed antaŭ tio, mi volas montri la gravecon legi la tutan Biblion de ĝia komenco ĝis ĝia fino. Nur la revelacioj enhavitaj en la tekstoj de la malnova interligo montras Dion en detruaj agoj, donante ordonojn "**mortigi**" "**virojn**", "**virinojn**", "**maljunulojn kaj infanojn** ." Tio estas la kazo, unue, por la homaro dum la diluvo, poste post Moseo en la tempo de Josuo, estos la kazo por la loĝantaroj, kiuj vivis en Kanaano. Por Dio, laŭ siaj vortoj al Abraham, "*la malbonagoj de la Amoridoj atingis sian kulminon* ." Ili ĉiuj devis esti ekstermitaj, por ke ilia lando povu fariĝi la Izrael de Dio. Kaj fine, laŭ Jeĥezkel 9, estis "*la viroj, la virinoj, la maljunuloj kaj la infanoj*" de Izrael, kiuj estis trafita de la Ĥaldeaj glavo dum la tria interveno de la reĝo Nebukadnecar, en -586. Estas absolute necese scii ĉi tiujn faktojn por ne fali en la kaptilon de la unika dia boneco montrita en Jesuo Kristo. Kaj tio estas des pli necese, ĉar la Dio, kiu ordonis ĉi tiujn masakrojn, estis la sama Spirito enkarniĝinta en la milda Jesuo Kristo. Jesuo mem deklaris en Johano 17:3: "*Kaj ĉi tio estas la eterna vivo, ke ili konu Vin, la solan veran Dion, kaj Jesuon Kriston, kiun Vi sendis* ." Sen scio pri la faroj ordonitaj de Dio en la malnova interligo, ĉi tiu scio pri la "*unu vera Dio kaj Jesuo Kristo*", kiu faras "*eternan vivon*", estas nuligita kaj neekzistanta. Tiel, la du interligoj sinsekve establitaj de Dio estas la du pesiloj de lia juĝo; ili kompletigas sed ne kontraŭas unu la alian, ĉar kune ili rivelas la kompletan karakteron de la Kreinto Dio. Notu tamen, ke Dio, estante mortigita en Kristo por pagi la elaceton pro peko, la nova

interligo estas tiom justeco kiom amo kaj boneco. Ĝia tuta instruado kulminas per la verŝado de la plej altvalora sango por Dio: tiu de Jesuo Kristo la Justulo. Ĉi tiuj aferoj dirite kaj komprenite, mi povas alproksimiĝi al la studo de ĉi tiuj grandiozaj naŭ beatecoj dediĉitaj de Jesuo al siaj solaj benitaj kaj sanktaj fidelaj sklavoj, liaj veraj elektitoj, en Mateo 5. Mi anstataŭigis la terminon " *benita* " per tiu de " *benita* ", kiu portas pli spiritan signifon pravigitan en ĉi tiu kazo kaj kiu indikas aŭtentan sanktecon.

Verso 3: " *Feliĉaj estas la malriĉaj en spirito, ĉar ilia estas la regno de la ĉielo!* " Homoj tute fortranĉitaj de Dio kuraĝis interpreti ĉi tiujn vortojn dirante: Feliĉaj estas la malsaĝaj. Sed kion Jesuo vere diras? " *Feliĉaj* " estas tiuj, kiuj sentas en si la mankon de la dia Spirito. Ni jam ne vidas multajn homojn, kiuj donas la impreson zorgi pri tia manko. Persone, mi serĉas ilin kaj ne trovas ilin, aŭ nur tre malofte. Do, nuntempe, la profitantoj de ĉi tiu feliĉo estas tiel maloftaj kiel la oro kaŝita en la akvo de orhavaj riveroj aŭ mineralaj vejnoj en la montoj. Ĉiu, kiu spertas la mankon, pri kiu Jesuo parolas, klopodas fari ĉion por akiri ĝin, kaj la unua afero farenda estas malkovri, kio malhelpas ĉi tiun komunecon kun la Spirito-Dio. Por mi, en 1979, mi malkovris, ke estis mia malfideleco al lia Ŝabato, ĉar mi ignoris ĝis tiam, ke Dio postulis ĝian restarigon ekde la jaro 1844 tiutempe (sed 1843 post la korekto). Kaj ĉi tiu mia sperto malkaŝas la juĝon de Dio, kiel ĝi estis aplikita al la tuto de la popolo, kiu formas kristanisman. Al ĉiuj, Dio imputas ĉi tiun malobeon de sia sankta Ŝabato, renovigita al la Judoj post la kreado, en la kvara el siaj dek ordonoj; kaj tial, logike kaj legitime revokita tiam ekde 1843 al siaj fidelaj elektitoj per sia dekreto de Daniel 8:14: " *pravigita sankteco* ".

Verso 4: " *Feliĉaj estas la plorantoj, ĉar ili estos konsolataj!* " Ĉi tie denove, legantoj senigitaj je la Spirito vidas en liaj afliktitaj tiujn, kiuj estas viktimoj de homa malboneco, kaj nur ilin. Sed kion diras Jesuo? Feliĉaj estas tiuj, kiuj malĝojas pro tio, ke ili ne povas plenumi la postulojn de sankteco prezentitaj de Dio. Ĉi tiu neebleco estas la kaŭzo de ilia sincera aflikto; kiu pravigas, laŭ la ekzemplo, kiun li instruis en Luko 18:13-14, la preferon de Kristo por la pardonita, pentinta pekulo kontraste al la memjusta Fariseo. Antaŭvidante la helpon, kiun lia morto permesus al li alporti al ili, Jesuo anoncas nur al siaj elektitoj sian baldaŭan konsolon; kiu daŭros post lia reveno al la ĉielo, per sia ĉiela ministerio kiel "Konsolanto" nomata la "Sankta Spirito".

Verso 5: " *Feliĉaj estas la humilaj, ĉar ili heredos la teron!* " La " *humilaj* " estas, laŭ la vortaro Larousse, tiuj, kiuj estas bonaj ĝis la punkto de "malforteco". Mi ne pensas, ke Jesuo konsentas kun ĉi tiu difino. Ĉar elekto ne postulas "malfortecon", sed grandan forton de animo kapablan rezisti la diablon kaj liajn subtilajn tentojn. Por Jesuo, la " *humilaj* " estas nature bonaj, de boneco komparebla al tiu de Dio, kiu estas ĉio krom "malforteco". Estas ĉi tiu simileco kaj perfekta kongruo inter la du bonecoj, dia kaj homa, kiu permesos nur al la elektitoj de Kristo " *heredi la teron* ". Sed estante submetita al justeco, boneco ne povas resti malforta kaj ĝia apliko tial estas reduktita kaj dependa de inteligenteco. Mi volus atentigi, ke natura homa boneco estas perfektigebla, male al tiu de Dio, kiu estas nature perfekta.

Verso 6: " *Feliĉaj estas tiuj, kiuj malsatas kaj soifas justecon, ĉar ili estos satigitaj!* " Homaj kortumoj estas, laŭnature, nekapablaj respondi al ĉi tiu "

malsato " kaj " *soifo je justeco* "; tial, ne al ili rilatas la vortoj de Jesuo. Jesuo anoncas la akiron de dia " *justeco* ", kiu estas dezirinda kaj dezirinda ĉar ĝi estas perfekta; kapabla " *sati* " la malsatan aŭ soifan animon. Sed aldone al ĉi tiu ĝenerala aspekto de " *justeco* ", la pekulo estas minacata de morto pro sia praktiko kaj heredo de " *peko* ". Jesuo tiel anoncas, ke ĉi tiu problemo estos solvita per lia baldaŭa repaciga morto. Interŝanĝo okazos, Jesuo portos la " *pekojn* " de siaj elektitoj, sed mi denove specifas, **nur de siaj elektitoj** , al kiuj li imputos sian perfektan " *justecon* ", sen ia makulo. La bezono de " *justeco* " de liaj elektitoj tiel estos perfekte satigita kaj ili estos plene " *satigitaj* ".

7: " Feliĉaj estas la kompatemaj, ĉar ili ricevos kompaton ! " Ĉi tiu vorto kompatato sugestas ateston de koreco en situacio de mizero. Reĝoj, potenculoj kaj la plimulto de la riĉuloj ne kapablas praktiki kompaton. Homa historio atestas pri tio: la riĉuloj honoras la riĉulojn kaj lasas la malriĉulojn trakti sian malriĉecon. Kompatato estas unike dia kvalito, sed danke al la repaciĝo de la elektitoj kaj Dio, kiun Jesuo ebligis per sia elaĉeta morto, dia kompatato estos enplantita en ili. Kaj rekonstruitaj laŭ la bildo de Kristo, liaj elektitoj povos montri kompaton, ĉar ili estos aprezintaj ĉi tiun kvaliton de Dio laŭ ĝia vera valoro. Li donas al siaj elektitoj, kiel pruvon de sia "kompatato" al ili, la libervolan morton de Jesuo Kristo, " *la Ŝafido de Dio, kiu forprenas la pekojn de la mondo* ". Kiu estas pli mizera ol la pekulo kondamnita al morto pro sia peko? Kiu bezonas la kompaton de Dio pli ol li? Denove, ĉi tiu beateco promesas kaj anoncas, ke la problemo estos solvita.

Verso 8: " *Feliĉaj estas la puraj en koro, ĉar ili vidos Dion!* " Unue, kiu krom Dio povas juĝi la kvaliton de koro kaj konsideri ĝin pura? Neniu. Malveraj homaj asertoj plenumi ĉi tiun kriterion estas do vanaj, sen ia ajn valoro. Dio sole havas la kapablon juĝi la purecon de la sentoj de siaj kreitaĵoj, ĉar lia Spirito "skanas" ilin pli bone ol lasera radio. Por Dio, pura koro estas koro, kies purecon, tio estas, veran sincerecon, li rekonas. Ankaŭ ĉi tie, ne temas pri la sincereco asertata de homoj, sed prefere pri tio, kion Dio aŭtentigas. Kaj por li, ĉi tio estas facile demonstrebla: la pura koro obeas liajn ordonojn tuj kiam li malkovras ilian ekziston. La pura koro obeas sian konsciencon kaj tion, kion ĝia inteligenteco ordonas al ĝi fari. Tia stato permesos nur al la elektitoj povi " *vidi Dion* " kiam li revenos en Kristo por serĉi ilin kaj alporti ilin en sian eternecon, komence por "mil jaroj" en la ĉielo por juĝi la malbonajn mortintojn, kiuj estis detruitaj, poste sur la regenerita tero, por eterneco.

Verso 9: " *Feliĉaj estas la pacigistoj, ĉar ili estos nomataj infanoj de Dio!* " Ĉi tie, ni ne devas erari pri ĉi tiu vorto paco, ĉar Jesuo ankaŭ deklaras al siaj disĉiploj: " *Mi ne venis por alporti pacon, sed glavon ... Mat. 10:34.* " La " *paco* ", pri kiu li parolas en sia beateco, estas do speciala kaj dia. Ĉi tiu termino " *paco* " havas kiel sian absolutan malon la vorton "milito". Kaj ĉi tio estas esenca punkto de lia mesaĝo, Jesuo instruas al ni, ke nia peka stato ligas nin al la diablo, kontraŭ kiu Dio "militas". Kiel homa kreitaĵo, ĉiu el ni devas libere elekti nian flankon, sciante, ke ekzistas nur du flankoj elekteblaj: tiu de Dio kaj tiu de Satano. Por ke Dio ĉesu militi kontraŭ ni, ni nepre devas respondi al liaj postuloj, enirante lian tendaron, ĉar la morto de Jesuo Kristo ebligis ĉi tiun eniron. Sed ĉi tie denove, gardu vin kontraŭ falsaj konvertiĝoj, ĉar post la ministerio de Jesuo, la diablo ŝanĝis siajn taktikojn, kaj post la malkaŝa persekuta atako de la " *drako* ", li eniris,

kiel deloga " *serpento* ", en la ekleziojn, per kiuj li delogas kaj trompas homojn, kiuj pensas, ke ili konvertiĝas al la kristana kredo, sed ne estas rekonitaj de Dio. Malnova diraĵo plena de saĝo diras, ke "oni povas doni nur tion, kion oni ricevis". Ankaŭ, praktike, nur tiuj, kiuj vere ricevas la pacon de Dio, povas siavice transdoni ĝin al aliaj, kiuj estas vokitaj. Kaj ĉi tie denove, la elekton faras Dio, kiu donas sian pacon nur al kristanoj, kiuj obeas liajn ordonojn kaj lian tutan rivelitan volon. Nun ĉi tiu normo estas tiu de Jesuo Kristo, la unua " *Filo de Dio* ". Ankaŭ liaj elektitoj, kiuj permesas al li reformi sian bildon en ili je la nivelo de sia karaktero, siavice fariĝas, per dia adopto, " *filoj de Dio* ". Nur la Patro kapablas rekonii la filecon de siaj filoj.

Verso 10: " *Feliĉaj estas tiuj, kiuj estas persekutataj pro justeco, ĉar ilia estas la regno de la ĉielo.* " ! » Per ĉi tiu verso, Jesuo volis doni al siaj elektitoj motivon akcepti kaj elteni la persekutojn de la diablo kaj liaj teraj agantoj, kiuj kontraŭbatalas la savan projekton direktitan kaj organizitan de Dio. Jesuo altigas la modelon, kiun li mem unue enkorpiĝos antaŭ siaj elektitoj, kiuj imitos lin por sekvi lin sur la vojo de vero, kiun li desegnis por ili. La elektitoj de Kristo bone konscias, ke ili troviĝas sur la tero sub la provizora regado de la diablo kaj liaj demonoj. Ili scias, ke kontraŭ Jesuo validas kaj regas la leĝo de la malbonuloj. La regno de la ĉielo, kiu estas atribuita al ili, estas rajto pri la venka estonteco de la tendaro de Dio. Ĝi povas esti aprezata nur per vera fido, kaj Paŭlo pravas memorigi nin en Rom. 8:24, ke " *nur per espero ni estas savitaj* ". Tial ankaŭ per espero " *la regno de Dio apartenos al tiuj, kiuj estas persekutataj pro justeco* ", instruite de Dio en sia tuta sankta Biblio. Notu, ke en ĉi tiu verso, la profitanto de la beateco ne devas redoni la batojn, kiuj estas donitaj al li, sed elteni kun pacienco kaj rezignacio tiujn, kiuj estas maljuste kaŭzitaj al li. Ni ne povas taksi je ĝia vera valoro la agon de ia ajn formo de perforto, kiu identigas la " *malbonan arbon kaj ĝian frukton* ".

Verso 11: " *Feliĉaj estas vi, kiam oni vin insultos kaj persekutos vin kaj diros ĉiaspecan malbonon kontraŭ vi mensoge, pro mi.* " Ĉi tie denove, la unua " *feliĝinta* " homo estos Jesuo mem, ĉar li unue estos akuzita pri ĉiaspeca malbono fare de la Judoj pro sia aparteno al Dio. Li estis persekutita kaj akuzita pri blasfemo kontraŭ Dio fare de la Judoj kaj krucumita de la Romanoj. Sed en ĉi tiu verso, Jesuo avertas siajn elektitajn fidelulojn, ke ilia fideleco gajnos al ili la saman traktadon de la tendaro de la diablo. Jesuo specifikas: " *kaj ke ĉiaspeca malbono estos dirita kontraŭ vi mensoge.* " Feliĉo profitigos nur kristanojn, kiuj estas " *malvere* " akuzitaj, ĉar malbono, prenita por persekuto, povas ankaŭ veni de Dio mem kaj esti nenio pli ol justa puno meritita de tiu, kiu ĝin suferas. Tio estas la sorto, kiu trafas liajn malamikojn, kiuj prezentas sin sub la kristana etiketo. En nia tempo de granda religia konfuzo, falsaj martiroj estas tre multaj kaj ili donas falsan legitimecon al religiaj movadoj, kiuj ne indas ĝin. La falsa akuzo ofte estos identigita nur de Dio, tiom trompemaj estas aspektoj por homoj. Sed efektive gravas lia sola juĝo, ĉar ne eblas trompi lin. En la tago de sia fina venko, li tiel povos atribui siajn beatecojn al la elektitoj, kiuj vere indas ilin dum la ses mil jaroj de la tera vivo.

Ĉi tiuj naŭ beatecoj deklaritaj de Jesuo perfekte difinas tion, kion li ofte nomis la vero. Li mem praktikis ĉiujn ĉi tiujn kriteriojn, kiujn li tial rajtas postuli

de tiuj, kiujn li savas. Ili konsistigas la normon de savo universale proponita al ĉiuj homoj; ilustrita per la edziĝa vesto en la parabolo.

Ekzistas sur la tero trompaj formoj de ĉi tiuj beatecoj legitaj nur surface, karne kaj intelekte. Ĉiuj diaj valoroj estas interpretataj surtere, kaj tiel naskiĝas katolikaj bonfaraj religiaj ordenoj. La Eklezio, kiu longe persekutis la veron, hodiaŭ sin kaŝas en la ŝajno de profesia karitato por maski sian altan kulpon antaŭ Dio. Ĉi tiu aliro certe trompas homojn, sed ĝi ne trompas la Kreinton Dion, kiu juĝas ĝin.

En Johano 17:17: Jesuo diris al la Patro: "*Sanktigu ilin per via vero: via vorto estas vero.*" Nur respekto al ĉi tiu vero aŭ revelaciita vorto de Dio permesas al li poste preĝi por la unueco de siaj fratoj en verso 21: "*por ke ili ĉiuj estu unu, kiel vi, Patro, estas en mi, kaj mi en vi, por ke ili ankaŭ estu unu en ni, por ke la mondo kredu, ke vi min sendis.*" Tial estas facile kaj logike kompreni, ke ĉi tiu unueco estos atingebla nur en la malgranda grego formita de la veraj elektitoj. Sed la mondo hodiaŭ estas trompita de la falsaj aliancoj faritaj de la falintaj eklezioj, kiuj estas grupigitaj en la ekumena alianco organizita per la iniciato de la romkatolika kredo: la ĉefa malamiko de Dio celita en lia profetaĵo, en Daniel kaj Apokalipso. En ĉiuj siaj formoj kaj pensoskoloj, la protestanta religio falis en sian kaptilon post 1843, kiel ankaŭ faris, fine, la adventista kredo, ekde 1994.

La kialoj de kolero

La kolero de Dio estas tute ne senpravigebla, kaj por pli bone kompreni ĝin, sufiĉas malkovri ĝiajn kaŭzojn. Kiel ekzemplon de la puno planita por homaj ribeluloj, Dio lasis en sia Sankta Biblio la teruran ateston pri la diluvo, kiu forbalais al morto la tutan homaron tiam vivantan sur la tero, konservante nur ok homojn vivajn: Noaĥon, lian edzinon, liajn tri filojn kaj iliajn edzinojn. La homaro estis detruita ĉar la spirito de homoj estis, laŭ Genezo 6:5, "*kontinue turnita al la... " " malbono "*"; kiu supozas, ke la bono difinita de Dio estis konata kaj instruata, kaj la pruvo troviĝas en la fidele kaj obeema konduto de Noa. Sed tiutempe, savo bazita sur la morto de Jesuo Kristo eĉ ne estis imagita. Malobeo jam ekzistis kaj malgraŭ la alvokoj al ŝanĝoj en konduto ripetitaj de Ĥanoĥ, poste de Noa, la malmoliĝo de homaj mensoj estis ĉe sia kulmino, sen rimedo kaj sen espero. Nia granda kreinto Dio kreis el nenio la tutan volumenon da akvo necesa por kovri la tutan teron, la plej altajn montojn, kies plej altan pinton kovris 15 futoj da akvo. Jen la granda potenco de la kreinto Dio, kiu kreas el nenio (vidu Psa. 33:9: "*Ĉar Li parolas, kaj ĝi fariĝas; Li ordonas, kaj ĝi estas*") kaj donas aspekton al tio, kion Li ordonas esti. Nia tero estis kreita de li sammaniere, el nenio.

Dum la granda reveno de nia Sinjoro kaj Savanto Jesuo Kristo, atendata ekde 2018 por la printempo de 2030, la ribelema homaro estos, siaflanke, multe pli kulpa ol la antaŭdiluvianoj de Noa, ĉar ĝi rifuzos konsideri la tutan lumon, kiu venis kaj estis rivelita en kaj de Jesuo Kristo; distordita Evangelio, malestimataj profetaĵoj, ignoritaj diaj avertoj, ĉiuj ĉi tiuj kulpoj praktikataj de religiaj instruistoj altiras sur ilin specifan dian koleron. Ĉar ju pli granda la lumo donita de Dio, des

pli lia malestimo al homoj igas ilin indaj je pli granda puno. Kaj ĉi tiu speciala puno estas nomata en Apokalipso 14, la " *rikolto* ", ĉar tiuj, kiujn Jesuo " *subpremos* ", estas por li " **la vinberoj de lia kolero** ". Ne plu temas pri milda morto, sed pri sangaj masakroj. Ĉi tiu " *rikolto* " okazas post kiam la elektitoj, kiuj restas vivaj, kaj tiuj, kiuj reviviĝos, forlasis la teron por eniri la ĉielan regnon de Dio. Jesuo ŝparos al ili ĉi tiun sangan spektaklon. Sed kial tiom da sangoverŝado? Ĉar tiuj, kiuj verŝis ĝin, fariĝis viktimoj de la religiaj mensogoj prezentitaj al ili de liaj falsaj paŝtistoj. Kial ili ne aŭdis ĉi tiun averton de la apostolo Jakobo citita en Jakobo 3:1: " *Miaj fratoj, ne multaj el vi fariĝu instruistoj; ĉar vi scias, ke ni ricevos pli severan juĝon.* " Tia averto povus esti ŝanĝinta ilian sorton, sed ribelemaj spiritoj neniam aŭdas la alvokojn, kiujn Dio faras al ili per siaj fidelaj servistoj. Ili ne nur ne aŭskultas ilin, sed ankaŭ turnas sin kontraŭ ili kaj persekutas ilin. Tial, kia ajn estas la intenseco de ilia estonta puno, ĝi estos plene pravigita. La temo de ĉi tiu " *vinjarigo* " estis evoluigita en la profeta libro de la malnova interligo, en Jesaja 63, kie Jesuo deklaras:

Verso 1: " *Kiu estas tiu, kiu venas el Edom, el Bocra, en ruĝaj vestoj, en brilantaj vestoj, staras alte en la plena forto? Mi promesis savon, kaj mi povas savi.* "

" *Edom* ": Simbole, Dio metas la agon de la " *vinjarigo* " sub la signon de " *Edom* ", origine la lando de Esav, la viro kiu malestimis sian spiritan denaskan rajton kaj interŝanĝis ĝin kontraŭ plado de " *ruĝaj lentoj* " preparita de sia frato Jakob. Notu, ke la nomo " *Edom* ", kiu signifas ruĝa, havas la saman signifon kiel tiu de la Adam kreita de Dio. Ĉi tiu ruĝa aŭ " *ruĝa* " koloro tute karakterizas Esav: lia hararo kaj la hararo kiu kovris lian korpon ankaŭ estis " *ruĝaj* "; kaj en Apokalipso, ĉi tiu " *ruĝo* " estas ligita al la diablo kaj la teraj agantoj, kiujn li regas kaj uzas por batali kontraŭ Dio kaj lia savanta vero; la " *ruĝa ĉevalo* " de la " *dua sigelo* " de ^{Apokalipso} 6:2; la " *ruĝa drako* " en Apokalipso 12:3. La kaŭzo de la puno estas tiel identigita: homa malestimo por la spirita subjekto, tio estas, la savanta projekto elpensita de Dio.

" *Bocra* ": Ni legas en Jer. 49:13: " *Ĉar Mi ĵuris per Mi, diras la Eternulo, ke Bocra fariĝos dezerto, hontindaĵo, ruinigo, kaj malbeno, kaj ĉiuj ĝiaj urboj fariĝos eternaj dezertaĵoj.* " Ĉi tiu urbo " *Edom* " tiel fariĝas simbolo de la malbeno de Dio; malbeno, kiu rezultas el la ribelema idolkulta konduto de ĝiaj loĝantoj, ankaŭ kompare kun tiuj de " *Sodom kaj Gomora* " en Jer. 49:18, kie Dio diras pri " *Edom* ": " *Kiel Sodom kaj Gomora kaj la najbaraj urboj, kiuj estis detruitaj, diras la Eternulo, ĝi ankaŭ ne estos loĝata, kaj neniu tie loĝos.* "

Poste, la Spirito fiksas kaj difinas la bazan temon de ĉi tiu ĉapitro, nome, la temon de la malŝatata spirita temo: la savo alportita ekskluzive de Jesuo Kristo, kiu diras: " *Mi estas tiu, kiu promesis savon, kiu havas la potencon savi.* " Li alprenas la aspekton de la ekzekutisto de dia juĝo, estante Dio mem. En la kunteksto de ĉi tiu puno, tiuj, kiuj dubis pri lia ekzisto, almenaŭ vidas Jesuon Kriston " *fiera kaj en la pleneco de sia forto.* " Jam ne temas pri amo aŭ kompato, venis la tempo por la liganta " *forto* ", kontraŭ kiu neniu karno aŭ ĉiela spirito povas rezisti.

Verso 2: " *Kial viaj vestoj estas ruĝaj, kaj viaj vestoj kiel la vestoj de la tretanto en vinpremejo?* " Estas ĉi tiu demando, kiu malkaŝas kaj konfirmas ĉi tie

la disvolviĝon de la temo de la “*vinjaro*” elvokita en Apokalipso 14:18 ĝis 20. Mi rimarkas, ke en Apokalipso 14:15 ĝis 20, en la du sinsekvaj prezentitaj temoj, “*la rikolto*” aŭ la raviĝo al la ĉielo de la elektitoj, kaj “*la vinjaro*”, la puno de la falsaj paŝtistoj, la ekzekutista anĝelo uzas “*serpilon*”, la dua estante specifita kiel “*akra*”. La bildo de la serpilo donas al la ago definitivan karakteron, kiu perfekte kongruas kun la fino de la mondo markita de la glora reveno de Jesuo Kristo. La ekzekutista “*anĝelo*” de ĉi tiuj du temoj estas identigita kun Jesuo Kristo en Jesaja 63:1. La “*ruĝaj vestoj*” venas post la vorto “*Edom*”, konfirmante la celon de la kolero de Dio: homa sango, kiu devas esti verŝita por kompensi la pekojn, kiujn Jesuo ne kompensis anstataŭ li.

Verso 3: “*Mi piedpremis la vinpremilon sola, kaj el la popoloj neniuj estis kun Mi; Mi piedpremis ilin en Mia kolero, Mi dispremis ilin en Mia furiozo; ilia sango verŝiĝis sur Miajn vestojn, kaj Mi malpurigis ĉiujn Miajn vestojn.*”

Kion Jesuo diras en ĉi tiu verso estas, ke li estas la dia organizanto kaj ordoninto de ĉi tiu masakro, kiu ĉefe celas la falsajn paŝtistojn, la “*vinberojn de kolero*”. En realeco, la agon plenumas aliaj homoj, kiuj fariĝis viktimoj de siaj religiaj mensogoj. La reveno de Kristo kaj la raviĝo de liaj elektitoj el la “*rikolto*” faligis la maskojn, kaj la kruela realo trudis sin al ĉiuj ĉi tiuj trompitaj, sed tamen perditaj, viktimoj. Ĉar la vorto de Dio, lia sankta Biblio, estis ĉie havebla, kaj tiuj, kiuj perdas sin, faros tion kun plena respondeco.

En la esprimo “*Mi sola piedpremis la vinpremilon*”, mi distingas du mesaĝojn. La unua: Jesuo “*sola*” portis la krucon, kiu donis al li venkon kaj la rajton detrui la false religiajn ribelantajn nekredantojn. La dua: Post la raviĝo al la ĉielo de la elektitoj, la “*solaj*” veraj homoj rekreitaj laŭ la bildo de Dio; sur la tero, Jesuo jam ne vidas homojn, sed bestojn irantajn sur siaj du piedoj. En ĉi tiu fina puno, kiu markas la finon de ses mil jaroj da tera homa ribelo, Jesuo Kristo “*venĝas*” la malestimon montritan al la sublima demonstraĵo de sia amo, kiu nun cedas al “*lia kolero kaj furiozo*”.

Verso 4: “*Ĉar la tago de venĝo estis en Mia koro, kaj la jaro de Miaj elaĉetitoj venis.*” La motivo por “*venĝo*” flanke de la malestimata kaj perfidita Kristo estas tiel konfirmita. Sed lia ĉefa atendo estis enkonduki siajn benitajn “*elaĉetitojn*” en sian eternecon. Kaj la longe atendita “*jaro*” venos en 2030. Estas ĉi tiu bezono por “*venĝo*”, kiu esprimiĝas kontraŭ la kulpa homaro per “*lia kolero kaj furiozo*”.

Verso 5: “*Mi rigardis, sed neniuj helpis min; Mi konsterniĝis, sed neniuj subtenis min; tiam mia brako helpis min, kaj mia kolero estis mia subteno.*”

En ĉi tiu verso, Dio elvokas sian tre realan solecon antaŭ ĉiuj siaj kreitaĵoj; li parolas kiel Dio, la Patro, sed elvokante sian “*brakon*”, li aludas al sia enkarniĝo kiel la “*Filo*” de Dio, en la homa karno de Jesuo Kristo. Ĉi tiu sama termino “*brako*” indikas Kriston en Jes. 53:1 kie la Patro diras: “*Kiu kredis tion, kio estis anoncita al ni? Kiu rekonis la brakon de JHVÉH?*” Li profetas la demandojn, kiujn la nekredantaj hebreoj de la Izraelido de la malnova interligo iam demandos al si.

Ni trovos la kaŭzojn de tiu ĉi furiozo en la religia doktrino de la papa romkatolikismo, kiu koncentras ilin ĉiujn; la protestantaj religioj herede konservis nur kelkajn el ĝiaj pekoj, sed jam mortigajn.

Mi jam havis la okazon kondamni ĝian reproduktadon de la ritoj hereditaj de la Judoj de la Malnova Interligo; ion, kion ĝi dividas kun la ortodoksa pastraro, same idolkulta kiel ĝi, same kiel tiu de la anglikana religio. La ĉefa temo de mia studo hodiaŭ estas "ĝiaj mesoj". La katolika "meso" estas por ĉi tiu religio la plej potenca, la plej solena momento de ĝiaj ritoj. Ĝia nomo estas de latina origino, "missa", kiu signifas: forsendi. Origine, religiaj kunvenoj finiĝis per la latina esprimo: "ite, est missa", kiu signifas: "iru, ĝi estas la forsendo". Ĉi tiu vorto "missa" naskis la vorton misio. Persone, mi trovas ĝin tre simila al la vorto "mesio", kiun ĉi tiu rito aparte atakas. Jam ĉar en la Sankta Vespermanĝo, establita de Jesuo, la rolo de la sango simbolita per la vino, kiun ĉiuj kristanaj sekvantoj devas trinki, estas fundamenta, ĉar ĝi estas la baza elemento de la nova "interligo" laŭ la instruo de Jesuo priskribita en Mat. 26:27-28: "Tiam li prenis kalikon, kaj doninte dankon, li donis ĝin al ili, dirante: **Trinku el ĝi ĉiuj**; ĉar ĉi tio estas mia sango **de la interligo**, kiu estas verŝata por multaj por la pardono de pekoj." Ĉi tiu sama termino "multaj" koncernas la profitantojn de la interligo de Kristo citita en Dan. 9:27. Tamen, en la Meso, nur la pastro trinkas la vinon, kiu krome estas, kiel ĉe la protestantoj, alkohola, tio estas, toksa kaj malutila. La fakto restas, ke la Meso celas festi, per la Komunio, la gloron de la resurekto de Kristo, kaj ĉi tie, jam, mi rimarkas ĉi tiun kontraŭdiron kun ĉi tiuj vortoj de Jesuo, kiu diras per la buŝo de Paŭlo, en 1 Kor. 11:26: "Ĉar ĉiufoje, kiam vi manĝas ĉi tiun panon kaj trinkas ĉi tiun kalikon, vi proklamas **la morton de la Sinjoro**, ĝis li venos." Estas evidente, ke Jesuo metas sian Sanktan Vespermanĝon sub la gloradon de "**lia morto**" kaj ne sub tiun de lia resurekto. Krome, la resurekto de Jesuo malaperas favore al lia promeso reveni; li tiel preparas la adventistan temon de la lastaj tagoj. El ĉi tiu fundamenta malrespekto fluos la glorado de "dimanĉo", vorto kiu signifas "la tagon de la Sinjoro"; tiu de lia resurekto sed ne de "**lia morto**". La rilato kun Dio jam fariĝas neebbla, sed la katolika doktrino ne haltas tie; estas pli malbone. Atribuante al si la povojn de Dio, ĝi proklamas sian dogmon de transsubstancigo, per kiu la substanco de la hostio mirakle fariĝas la vera korpo de Kristo. Jesuo ne pensis pri tio, sed kial ne renovigi la plezuron morti pro peko? Ĉar jen kion la Eŭkaristio de la Meso pretendas plenumi. Ĉi tio kontraŭas ĉi tiun tekston el Heb. 9:27-28: "Kaj kiel estas destinite por homoj **morti unufoje**, sed post tio venas la juĝo, **tiel Kristo, kiu estis oferita unufoje por porti la pekojn de multaj**, aperos duan fojon sen peko por savo al tiuj, kiuj lin atendas." Alfrontite al ĉi tiu observado, ni devas memori kiel la sama eraro, en tempo kiam la postuloj de la popolo pri akvo lin ĉagrenis, Moseo revenis al la roko Horeb, kaj **anstataŭ paroli al ĝi** kiel Dio diris al li fari por ĉi tiu dua peto, li frapis la **rokon duan fojon**. Per ĉi tiu eraro, Moseo ĵus misprezentis la estontan savantan rolon de Jesuo Kristo simbolitan per la frapita "**roko**". Ankaŭ, por lasi post si severan lecionon kiel averton, Dio punis lin antaŭ sia tuta popolo malhelpante ilin eniri kun li en la promesitan landon, la landon Kanaan. Koncerne la katolikan kredon, ĝi ne frapis la "**rokon**" dufoje, sed milionojn da fojoj, ĉar ĉi tio ripetigis en ĉiuj siaj masoj ekde "**mil sescent**" » **jaroj** da agadoj, al kiuj Dio aludas en sia "**vinjaro**" dirante, en Apokalipso 14:20: "Kaj la vinpremejo estis tretita ekster la urbo, **kaj sango eliris el la vinpremejo, ĝis la bridoj de la ĉevaloj, en distanco de mil sescent stadioj**." Mi memoras, ke la esprimo "la bridoj de la

ĉevaloj " rilatas al la religiaj paŝtistoj, kiuj gvidas la popolon en Jakobo 3:3: "***Se ni metas la bridon en la buŝojn de la ĉevaloj, por ke ili obeu nin, ni ankaŭ regas ilian tutan korpon.***" La celoj de dia kolero, aŭ "***vinberoj de furiozo***", estas do tiuj, kiuj "*gvidas*" la religiajn grupojn, kiuj "*obeas*" ilin. Sed post ĉi tiu obeo venos ilia murdema kolero.

Vera religio, tiu kiu rajtigas la rilaton inter la homa pekulo kaj Dio, lia kreinto kaj Juĝisto, baziĝas nur sur la stato de lia menso, sur lia sincereco, kiun Dio rekonas kiel reala aŭ ne. Falsaj religioj serĉas legitimecon en la praktikoj de la ritoj, al kiuj iliaj sekvantoj obeas sen esti repacigitaj kun Dio. Tial ilia fina seniluziiĝo prenos la formon de justa kolero, kiu esprimos tiun de Jesuo Kristo, la sola vera Dio. Fakte, la katolika religio restarigis la sklavecon de rita formalismo, kiu celas maski la daŭran sklavecon al peko, de kiu Jesuo volas liberigi siajn elaĉetitojn por permesi al ili profiti de lia glora libereco, akirita nur en lia obeemo reproduktita de ĉiu el ili. La modelo de lia tera vivo devas esti la modelo reproduktita de liaj elaĉetitoj. Kaj la amo al ĉiuj ĝiaj veroj sufiĉas en si mem, por rekonstrui per sia kompatema helpo, la animon, kiu fariĝos inda je sia eterna savo.

En Apokalipso 18, kie ŝi spertas la punon de la fina "*vinjaro*", Dio diras pri ŝi en verso 5: "*Ĉar ŝiaj pekoj atingis la ĉielon, kaj Dio memoris ŝiajn malbonagojn.*" Ili estas tiel multaj, ke mi povas citi nur la plej evidentajn. Sed atribuante al ŝi la bildon de turo konsistanta el pekoj, kiuj leviĝas ĝis la ĉielo, Dio donas al ŝi la naturon de nova Turo de Babelo. La unua, kiel ŝi, havis la celon kolekti la disigitan homaron; la katolika religio faras la samon per klopodado reunuigi, sub sia regado, la diversajn formojn de la kristana religio. Ĉe Babelo, la kunveno celis protekti la homaron kontraŭ dia puno. Por la katolika Romo, la iluzia espero estas identa; ĝi fidas je unueco por venki per la forto de la kolektita grupo; sed ĝi ne timas la punojn de Dio, ĉar ĝi pensas, ke li aprobas kaj inspiras ĝin. En Apokalipso 13:2, la Spirito kontraŭdiras sian aserton dirante: "*... la drako donis al ĝi sian potencon, sian tronon, kaj grandan aŭtoritaton.*" En la rolo de "*drako*" staras "*la diablo*", laŭ Apok. 12:9, sed ankaŭ la romia imperia reĝimo, kiu antaŭis lin, laŭ Apok. 12:3. Li fakte "*donis*" al li, kiel relajson de sinsekvo, "*sian tronon*"; kaj krome sian titolon: Supera Pontifiko, aŭ latine: Pontifex maximus.

Tiu alia peko, direktita kontraŭ Dio, meritas esti memorata. Jesuo deklaras en Mateo 23:9-10: "***Kaj nomu neniun via patro sur la tero ; ĉar unu estas via Patro , kiu estas en la ĉielo. Kaj ne estu nomataj regantoj ; ĉar unu estas via reganto , Kristo.***" Tiel, por kolerigi Dion, la diablo nomas la katolikan Papon "plej sankta patro" kaj liajn pastrajn asistantojn "patroj". Ili ankaŭ postulas la titolon de "direktoroj de konscienco" kaj nomas la Papon "Lia sankteco", ion kontraŭdiran en Apokalipso 15:4: "*Kiu ne timos, ho Sinjoro, kaj ne gloros Vian nomon? Ĉar Vi sola estas sankta .*" Tiu ĉi malatento de la ordonoj donitaj de Jesuo sole malkaŝas la diablan naturon de tiu ĉi religio.

Kulto plaĉa al Dio

Ĉiu el ni havas sian propran koncepton pri tio, kion ni konsideras agrabla, kaj nia Kreinto ne estas escepto al ĉi tiu principo. En sia Sankta Biblio, li malkaŝis al ni tion, kio estas agrabla al li, nomante ĝin "bona". Kaj logike, la absoluta malo, tio, kio estas malagrabla al li, nomiĝas "malbona". Lia tuta dia revelacio konsistas el prezentado al ni de ekzemploj de ĉi tiu "bono" kaj ĉi tiu "malbono". Bono alportas al li ĝojon, dum malbono trudas suferon. Ni povas facile kompreni kiel li sentas, ĉar li kreis nin, homojn laŭ la ĉielaj anĝeloj, laŭ sia bildo. Nia simileco al Dio estas limigita al ĉi tiuj bazaj funkcioj, ĉar li estas ĉiopova, ĉioscia, ĉioĉesta kaj senlima, kaj ni, liaj teraj kreitaĵoj, estas la malo de ĉi tiuj aferoj. Fizika renkonto kun Dio estas tial nenecesa, ĉar li sciigis al ni tion, kion li atendas de ni dum siaj du sinsekvaj interligoj. En la formo de la unua interligo, Dio establis kaj malkaŝis la normojn de siaj reguloj, kiuj konsistigas sian leĝon kaj tiel metas homojn en teston de obeemo. Obei ne postulas komprenon, kaj la dolora sed benita provo de fido de Abraham estas la plej bona ekzemplo, kiu gajnas al li la titolon de patro de kredantoj. Ĉi tiu sperto de Abraham vere malkaŝas la normon de konduto, kiun Dio postulas kaj serĉas inter siaj kreitaĵoj. Li donis al Abraham nenium klarigon, li nur donis al li ordonon. Kaj kvankam ĉi tiu ordono estis terura, Abraham obeis Dion sen kompreni, kiel Dio povis peti de li ion tiel teruran kiel oferi Isaakon, sian solan legitiman filon, kiel oferon. Naskita en la mondon kiam li estis centjara, la naskiĝo de ĉi tiu infano estis mirakla donaco de Dio, des pli ĉar Sara, lia legitima edzino, estis ĝis tiam sterila. Li do estis la unua, kiu reagis kiel Ijob, kiu, post kiam li estis frapita de Satano sen scii kial, diris en Ijob 1:21: "*...Nuda mi eliris el la ventro de mia patrino, kaj nuda mi revenos tien. YaHweh donis, kaj YaHweh prenis; benata estu la nomo de YaHweh!*" En la tempo de Abraham, la tero portis amasojn da homaj vivoj nekapablaj rezoni kaj agi kiel li. La diferenco en ĉi tiuj kondutoj baziĝas sur du aferoj: la persona naturo de Noa kaj la praktika vivsperto, kiun li havis ĉiam aŭskultante kaj obeante liajn ordonojn. Komprenu, ke Dio elektis Abramon inter ĉiuj siaj samtempuloj pro lia obeema, submetiĝema kaj fidela karaktero, escepta en sia tempo. Abraham rapide malkovris la amon, kiun Dio montris al li, kaj vera amikeco povis esti interŝanĝita inter ili. Por Dio, la obeemo de Abraham kaj tiu de Ijob estis du ekzemploj de adorado, kiu plaĉis al li. Kaj poste, en Jesuo Kristo, Dio venis por montri la perfektan plaĉan adoradon; la modelon por plejboneco. Dum sia tera ministerio, en Jesuo, Dio faris sin tiel servisto de Dio, ke li sukcesis maski sian diecon. Efektive, en ĉiuj siaj vortoj kaj agoj, la karna homo nomata Jesuo direktis la rigardon de siaj samtempuloj al la ĉiela Dio, Patro de ĉiu vivo. Li vivis sian ministerion en perfekta kaj totala abnegacio. Tamen, lia dieco povas esti divenita en la formo de liaj vortoj, en kiuj li ĉiam parolas pri si mem en la "tria persono"... la filo de homo faras tion, la filo de homo faras tion; li tute malaperas malantaŭ ĉi tiu "filo de homo", kiu ankaŭ vere estas "la Filo de Dio". Jesuo resumis sian teran ministerion dirante, en Mateo 20:28: "*Tiel same la Filo de homo venis ne por esti servata, sed por servi, kaj por doni sian vivon kiel elaçeton por multaj.*" »

"Servi kaj ne esti servata kaj preta doni sian vivon"; tia estas la difino de elektito, kies vivo alprenos, por Dio, agrablan karakteron kaj fariĝos agrabla adorado. La vorto adorado alprenas sian plenan signifon ĉi tie, ĉar vera adorado estas vivata en la kontinueco de la vivo, kiu ĉesas en la homo nur kiam li dormas.

Ĉar eĉ dum lia dormo, Dio gardas lin. Li konscias pri siaj sonĝoj kaj kelkfoje organizas ilin. Kaj tuj kiam li vekigaŝ, la adorado farita al Dio komenciĝas, ĉar ĝuste ĉi-foje en plena konscio li direktas sian ekziston sur la vojo de bono aŭ tiu de malbono. En la adorado farita de Jesuo Kristo, neniam paŝo estis farita sur la vojo de malbono kaj ĝuste al ĉi tiu escepta kvalito de adorado ni ŝuldas la eblecon esti savitaj de li.

Malkovrante la perfektecon kaj normon de la modelo de Jesuo Kristo, ni povas facile identigi la kultojn, kiujn Dio konsideras malagrablaj. La ego, la memo, estas ĉieesta. Kaj ekzistas sennombraj homoj, kiuj pretendas plaĉi al sia proksimulo, sed fakte nur serĉas sian propran plezuron. Estas ĉi tiu principo, kiu klarigas la fiaskojn de geedza vivo. La samo validas por rilatoj inter gepatroj kaj infanoj, kaj la romia festo de Kristnasko estas bona ekzemplo. La infano estas viktimo de "mirinda" mensogo, sed la gepatroj ricevas tiom da plezuro vidante la reagojn de la trompitaj infanoj. Kio rezultas? Kapricaj infanoj, al kiuj ĉio estas ŝuldata, krom ke en la postvivo ili malkovras, ke nenio estas senpaga, nek akirita mirakle. La gepatroj igis ilin kredi je "Patro Kristnasko", sed la vivo trudas sian severan realecon al ili. Rezulte de ĉi tiu trompo, ili fariĝos suspektemaj kaj nekredemaj. Kaj iliaj animoj perdiĝos por Dio. Ĉar fido postulas tion, kion ili jam ne kapablas: kredemon. Ĉar la klarigo de la realeco de la vivo superas ĉiujn rakontojn inventitajn de homa penso kaj de demonoj. Kaj por kompreni ĝin, la plenkreska viro devas povi agi kiel la infano, kiu estas devigata kredi je "Patro Kristnasko". Ĉar la pruvoj de ĉiela vivo estas kaŝitaj kaj percepteblaj nur en la spirito kaj mensa reflektado.

Per la malobeo de peko, Adamo kaj Eva praktikis la unuan teran formon de adorado malagrabla al Dio. Kaj la dia kondamno eldirita estis morto antaŭita de vivo de sufero. Tiel Dio igis la homon malkovri kion lia peko kaŭzis en li; suferon kiu daŭriĝos ĝis lia morto en Jesuo Kristo. La vivo de la pekulo tiel fariĝis la lernejo de la dia vivo; li lernis en sia propra vivo kion li trudis al sia ĉiela Patro.

La oferoj ofertitaj de Abelo kaj Kaino atestas unue pri la du specoj de adorado faritaj al Dio: la agrabla kaj la malagrabla. Tamen, sen la ministerio de Jesuo Kristo, la juĝo farita de Dio pri ĉi tiuj du oferoj estas nekomprenebla. Plej malbone, sen ĉi tiu lumo, lia juĝo prenas maljustan formon. Efektive, nur scio pri la sava plano plenumita en Jesuo Kristo, "la Ŝafido kiu forprenas la pekojn de la mondo", permesas al ni kompreni kial la ofero de ŝafido aŭ ŝafo fare de Abelo estis akceptita kiel formo de adorado akceptebla al Dio, por kiu la fruktoj de la tero ofertitaj de Kaino reprezentis nenion. Ĉi tiu situacio estis komparebla al tiu de Ijob, tio estas, neklarigebla por la du pekuloj, sed Dio havis sian kialon pravigi sian preferon por la sango verŝita de la besto ofertita de Abelo.

Hodiaŭ en julio 2022, Dio ankoraŭ establas sian preferon por la adorado, kiu plaĉas al li, kaj samtempe malestimas ĉiujn multnombrajn formojn de adorado, kies normoj ne plaĉas al li. Tial la leciono donita de Abelo kaj Kaino portis kaj portos ĝis la lasta tago de graco, permanentan kaj eternan instruon pri sia juĝo de homa religia fido. Konstruante sian Eklezion, sian Asembleon de elektitoj, sur la instruoj komprenitaj de siaj apostoloj, Dio starigis la normon de adorado, kiu plaĉas al li. Sed laŭlonge de la tempo, sub romia dominado, sinsekve imperia kaj papa, peko estis reenpostenigita en la kristana religio ekde la 7-a de

marto 321, fare de la malinda pagana imperiestro, Konstantino la 1-a^{la} Granda, sed nur sur la tero de pekaj homoj. Ekde la romia papa establado plenumita en Romo en 538, dum 1260 longaj jaroj Dio permesis al la katolika religio instrui pekon sub la kristana religia etikedo. Kaj en 1798, per la Franca Revolucio, li finis sian despotan, persekutantan potencon. Li juĝis la protestantan sperton de la 12-a^{gis} la 18-a^{jarcento} tiel neperfekta, ke li faras nur mallongan aludon al ĝi en Daniel 11:33-34: " *Kaj la saĝuloj inter ili instruos multajn. Kaj iuj falos portempe per glavo kaj flamo, per kaptiteco kaj rabado. Kaj kiam ili falos, ili ricevos iom da helpo, kaj multaj aliĝos al ili en hipokriteco* . " Mi substrekis per "grasa skribo" ĉi tiujn du detalojn, kiuj estas ĉe la origino de la granda malagrabla adorado farita al Dio fare de protestantoj ankoraŭ hodiaŭ. Ni devas kunigi en ĉi tiu verso la vortojn " *iom da helpo* " kaj " *hipokriteco* ". Kial kunigi ilin? Ĉar la unua klarigas la duan. En la programo de Dio, ne ekzistas antaŭvido por helpo por la veraj martiroj de la kredo. Jen kion li malkaŝas en la mesaĝo, kiun li adresas al siaj elektitoj dum la persekutoj truditaj de Diokleciano kaj lia tetrarkio inter 3030 kaj 313, ĉar li diras al ili, en Apokalipso 2:10: " *Ne timu tion, kion vi suferos. Jen la diablo ĵetos iujn el vi en malliberejon, por ke vi estu tentataj, kaj vi havos aflikton dek tagojn. Estu fidela ĝis la morto, kaj mi donos al vi la kronon de la vivo* . " Ni ne vidas ian helpon provizitan de Dio en ĉi tiu tempo. Sed en Apokalipso 12:16, aperas la helpo de la hipokrituloj: " *Kaj la tero helpis la virinon, kaj la tero malfermis sian buŝon kaj englutis la riveron, kiun la drako elĵetis el sia buŝo* . " "La tero" de ĉi tiu verso reprezentas la protestantan kredon juĝitan de Dio kiel " *hipokrita* " pro la uzo de armiloj kaj la mortigoj de la katolikaj batalantoj. En la "Milito de Religioj", kiu komenciĝis, Dio distingas tri apartajn tendarojn, kiuj do estas: " *la tero* " aŭ la hipokrita protestanta religio; " *la virino* " aŭ la fidela protestanta religio; kaj " *la rivero* " aŭ la reĝaj katolikaj ligoj. Kaj historio atestas, ke ĉi tiuj religiaj militoj estis longedaŭraj kaj plenumitaj inter 1200 kaj 1798. Dua "helpo" venis tiam en 1793-1794 en la formo de la gilotino de franca revolucia ateismo. Per frapado ĝismorte de la monarkio kaj la katolika religio, kiel anoncote en Apokalipso 2:20, Dio pruvas, ke li juĝas la katolikan kredon ekstreme malagrabla kaj ankaŭ tiun de la tiel nomataj " *hipokritaj* " protestantoj: " *Jen mi ĵetos ŝin en liton, kaj tiujn, kiuj adultas kun ŝi, en grandan aflikton, se ili ne pentos pri ŝiaj faroj. Mi mortigos ŝiajn infanojn; kaj ĉiuj eklezioj scios, ke mi estas tiu, kiu esploras la mensojn kaj korojn, kaj mi rekompencos ĉiun el vi laŭ viaj faroj* . " Nun ĉi tiu ago frapas falsan kaj hipokritan religion, ĉar en Levito 26, analoge al la "kvara trumpeto" de Apokalipso 8:12, Dio donas al ĉi tiu ago la normon de " *la glavo, kiu venas por venĝi sian interligon* ", tio estas, por respondi al la simbola postulo pri " *venĝo* " de la sanktuloj de Apokalipso 6:9-10: " *Kiam li malfermis la kvinan sigelon, mi vidis sub la altaro la animojn de la mortigitaj pro la vorto de Dio kaj pro la atesto, kiun ili havis. Ili kriis per laŭta voĉo, dirante: Ĝis kiam, ho... Sinjoro, sankta kaj vera, ĉu Vi prokrastas juĝi kaj venĝi nian sangon kontraŭ la loĝantoj de la tero* ?

Mi emfazas ĉi tiun punkton ĉar la logiko de la profetita plano de Dio fariĝas klara kaj evidenta. Dio profetas 1260 jarojn por la persekuta regado de papa Romo. Sed kiu aplikas la religian kondamnon? La monarkio. Tial la " *venĝo* " postulata de la maljustaj ekzekutoj de ĝiaj sanktuloj trafos ĉi tiun monarkion

unue, ĉefe per la gilotino de la francaj revoluciuloj inter 1793 kaj 1794. La kapo de Ludoviko la 16-a, reĝo de Francio, falis pro ŝtatperfido, por homoj, sed pro spirita " *adultero* ", por Dio. La ago estas profetita per " *la granda aflikto* " en Apokalipso 2:22: " *Jen Mi ĵetos ŝin en liton, kaj tiujn, kiuj adultas kun ŝi, en grandan aflikton* , se ili ne pentos pri ŝiaj faroj. *Mi mortigos ŝiajn infanojn per morto* ; kaj ĉiuj eklezioj scios, ke Mi estas tiu, kiu esploras la reĝojn kaj la korojn, kaj Mi rekompencos ĉiun el vi laŭ viaj faroj. " La esprimo " *morti per morto* " povas esti surpriza, sed ĝi havas sian klarigon. Dio volas diri, ke ĉi tiu profetita " *morto* " kaŭzas homan sangon flui, ĉar ĝi estas la unua " *morto* " kaj ne la " *dua* ", tiu de la lasta juĝo, al kiu li aludas, dirante, ĉi-foje, al la samaj protestantoj, post la printempo de 1843, la epoko de " *Sardeso* ", en Apokalipso 3:2: " *...Mi konas viajn farojn. Mi scias, ke oni opinias, ke vi vivas, kaj vi estas mortinta* . " Tiel, vi povas vidi, ĉi tiu puno venas ĝuste antaŭ la dato 1798, en kiu finiĝas la persekuta tempo de Romo, kun kiel pruvo la aresto de Papo Pio la 6-a, kiu mortis la sekvan jaron, en 1799, en malliberejo en Valence sur Rhône, kie mi loĝas. Kaj estas ankaŭ sub la nomo de " *la besto, kiu supreniras el la senfunda abismo* ", ke ĉi tiu franca revolucio estas nomita en Apokalipso 11:7: " *Kaj kiam ili finos sian ateston, la besto, kiu supreniras el la senfunda abismo, faros militon kontraŭ ili, venkos ilin, kaj mortigos ilin* . " La celo de ĉi tiu " *milito* " estas la dia sankta Biblio, nomata " *mia du atestantoj* ", en Apokalipso 11:3: " *Mi donos aŭtoritaton al miaj du atestantoj, kaj ili profetos mil ducent sesdek tagojn, vestite per sakaĵo.* „

Ĝenerale, adorado malagrable al Dio estas tiu, kiu ne baziĝas sur la studado kaj praktiko de tio, kion li deklaris plaĉa al li. Kaj ĉu ĝi estas kristana aŭ ne, ĉi tiu speco de religio estas malakceptita kaj kondamnita de li. Kaj ĉar Dio havas siajn preferojn kaj lia savo pasas nur tra Jesuo Kristo, kiu klare diris " *Neniu venas al la Patro krom per mi* ", lia profeta revelacio celas nur la kristanan religion; la veran kaj la falsan, ĉar laŭ Apokalipso 17:5, la katolika religio simbolita per la nomo " *Babilono la Granda* " estas " *patrino* " de aliaj religioj ankaŭ nomataj " *malĉastuloj* ": " *Sur ŝia frunto estis skribita nomo, mistero: Babelono la granda, la patrino de la malĉastuloj kaj abomenindaĵoj de la tero* . " Kaj kompreneble, ĉi tiuj " *malĉastuloj* " estas la diversaj kristanaj religioj, kies protestantajn identecojn Dio juĝas " *hipokrituloj* ".

Tiu kristana religio karakterizas la okcidentan tendaron, kiu nuntempe kontraŭas la potencon Rusion, kies minacoj kontraŭ la Okcidento fariĝas pli kaj pli oftaj kaj precizaj. Ĉi-semajne, Vladimir Putin defiis okcidentanojn: "Se ili volas militi kontraŭ Rusio, ili provu!" Kaj mi ŝuldas al ĵurnalisto, kiu atentigis pri tio, la konfirmon, ke la okcidenta tendaro reprezentas " *trionon* " de la homa loĝantaro de la Tero, kaj ke la ceteraj "du trionoj" estas kontraŭaj kaj pli-malpli malamikaj. Tio donas al la " *triono de la homaro* " celita por " *mortigo* " en Apokalipso 9:15 la malfidelan okcidentan kristanan identecon: " *Kaj la kvar anĝeloj, kiuj estis pretigitaj por horo, tago, monato kaj jaro, estis liberigitaj por mortigi trionon de la homaro* . " Fakte, tiu okcidenta tendaro konsistas el la eŭropaj " *dek kornoj* ", sed ankaŭ el iliaj grandegaj branĉoj, Usono, Sudameriko kaj Aŭstralio. Tiu " *triono* " do ne estas nur simbola; ĝi fakte celas la kristanajn popolojn, kiuj, pro sia malpieco kaj siaj aparte malagrablaj kultoj, devas esti nepre

detruitaj per la juĝo de la kolero de Jesuo Kristo. La aliaj nacioj de la tero ne aperas en la revelacio donita de Jesuo Kristo, kiu tute ignoras ilin; kio ne malhelpas ilin ankaŭ detruu unu la alian. Sed la celo de lia kolero restas la distordita kristana religio, tial la eksplodo de la Tria Mondmilito aŭ "sesa trumpeto" de la Apokalipso de Jesuo Kristo devis okazi en Eŭropo kiel la du antaŭaj mondmilitoj. La Tria Mondmilito tamen ne ekstermos la loĝantaron de ĉi tiu okcidenta tendaro. Sed ĝiaj postvivantoj nur pluvivos sufiĉe longe por sperti la finan provon de fido, kaj ili malaperos kiam Jesuo venos por savi siajn lastajn postvivantajn elektitojn el iliaj malbonaj manoj en la printempo de 2030.

Adorado, kiu plaĉas al Dio, do baziĝas sur la simpleco de ama rilato, kie konsideroj estas reciprokaj, vivataj en perfekta humileco kaj fideleco montritaj de Jesuo. La ligo, kiu estas teksita inter Dio kaj lia elektito, estas nevidebla kaj persona, kiel tiu, kiu ligis Dion kaj Abrahamon. Totala memnego ankaŭ estas necesa, ĉar tiu, kiu servas Dion, ne faras tion por esti admirata de homoj, ĉar por li nur la opinio de la dia Patro gravas. Krome, lia fideleco igas lin celo de malamo de la diablo kaj ribelemaj homaj pekuloj. Anonimeco estas do multe preferinda al fifameco. Laŭ la populara diraĵo: "por vivi feliĉe, ni vivu kaŝitaj."

La kultado de kristanoj subite fariĝis malagrable al Dio ekde la 7-a de marto 321, la tago kiam, per imperia dekreto, Konstantino la 1-a ^{oficialigis} la anstataŭigon de la sepa-taga ŝabata ripozo per la unua tago dediĉita en sia propra pagana romia religio al la kultado de SOL INVICTUS, la sundio heredita de la egiptoj. La kultado de la sundio disvastiĝis tra la Oriento; en Japanio, la imperio de la "leviĝanta suno", la imperiestro estis diigita kiel filo de la sundio nomata "Banzai". La suno ofertas tiom da avantaĝoj al homoj, ke estas facile por la diablo kaj liaj demonoj puŝi homojn adori ĝin kiel diaĵon. Kaj sciante kiom ĉi tiu ago malplaĉas al la kreinto Dio, kiu kondamnis ĝin al morto, oficiale, ekde la venko de Jesuo Kristo, Satano enplantis ĉi tiun abomenindan paganan kultadon en la kristana religio, de tiam kondamnita de Dio. Sed la problemo de la rompita ŝabato estas maskita per la fundamenta rolo donita al Jesuo Kristo en preskaŭ ĉiuj kristanaj konfesioj. La dia amo, kiun li manifestas, igas nin forgesi la postulon de lia perfekta justeco, ĉar la homo nur retenas el sia laboro tion, kion li volas reteni: sian oferton de savo. Tamen, la kaŭzo de la malbeno kaj tial la akuzo alportita de Dio kontraŭ la malfidela kristanismo aperas nur en liaj profetaj revelacioj prezentitaj subtile kaj obskure. Jen kie kristanoj kolektive kaj individue faras sian unuan eraron: ili subtaksas la gravecon de la profetaj tekstoj, kies signifon ili ne komprenas. Ankaŭ, antaŭvidante ĉi tiun konduton, Jesuo Kristo inspiris la apostolon Petro per ĉi tiu solena averto citita en 2 Petro 1:19-20-21: "*Kaj ni havas la profetan vorton plifirmigitan, al kiu vi bone faras, ke vi atentis, kvazaŭ al lampo lumanta en malhela loko, ĝis la tagiĝo ekbrilos kaj la matenstelo leviĝos en viaj koroj. Sciante unue ĉi tion, ke neniuj profetaĵoj de la Skribo estas de privata interpreto; ĉar profetaĵoj neniam venis per homa volo, sed homoj de Dio parolis, movataj de la Sankta Spirito.*"

Ĉi tiu teksto estas admirinde elpensita de Dio, ĉar ĝi admonas la disĉiplojn de Jesuo Kristo doni al la profetaĵoj la tutan gravecon, kiun ili meritas, sed plie, ĝi klare diras al ni per kia metodo ili povas esti deĉifritaj: ĉi tiuj profetaĵoj elpensitaj de la dia Spirito uzas parabolajn lingvaĵojn uzatan de ĉi tiu sama Spirito en la

verkado de la tuta plej sankta Biblio, prave nomata: la vorto de Dio. Kaj ĉi tiu vorto de Dio esprimas la penson de lia Spirito.

Rimarku la gravecon de ĉi tiu averto citita en atesto pri la nova interligo. Ĝi ne estas kaŝita en la libroj de la malnova interligo, sed klare prezentita al ĉiuj, kiuj asertas esti parto de la nova interligo: ilia subtakso de ĉi tiu solena averto tial igas ilin tre kulpaj antaŭ Dio la Patro kaj Dio la Filo, en kies nomo ĝi estas prezentita. Nun, alia verso citita de Paŭlo en 1 Tes. 5:19-20-21 kaj 22, estas ankaŭ ignorata kaj malestimata de ili: " *Ĉar profetaĵo neniam venis per homa volo, sed sanktaj homoj de Dio parolis, pelate de la Sankta Spirito. Ne malestimu profetaĵojn. Sed provu ĉion; tenu firme la bonon; detenu vin de ĉia malbono.* " » En sia dia saĝo, Dio volis sugesti la rilaton de la profeta temo al la du citaĵoj de Petro kaj Paŭlo, atribuante al ĉiu kazo la samajn nombrojn el la versoj 19-20-21. Kaj plie, la graveco de " *profetaĵo* " estas memorigita en Apokalipso 19:10, per ĉi tiuj terminoj: " *...ĉar la atesto de Jesuo estas la spirito de profetaĵo.* " La kompreno de profetaĵo tiam permesas en Apokalipso 20 elvoki ilian juĝon pri la malbonuloj, pri kiu ili estos akuzitaj dum " *mil jaroj* "; tio estas, dum la granda Ŝabato de la sepa ĉiela jarmilo. Kaj en Apokalipso 21, ili estas indikitaj per la simbola bildo de " *dek du perloj* ", tiel altvaloraj ili estas en la okuloj de Dio en Jesuo Kristo. Ni tiel vidas, ke La Spirito de Dio esprimas sin tiom per nombroj kiom per vortoj kaj komparaj bildoj. La apostolo Petro tial klare informis nin, ke la deĉifrado de bibliaj profetaĵoj povus esti atingita nur el la Sanktaj Skriboj. Kaj ekde 1982, kiam mi prezentis la unuajn rezultojn de mia laboro al miaj Sepa-tagaj Adventistaj fratoj, la demonstraĵo de la aŭtenteco de ĉi tiu metodo estis konfirmita. Tial, konsiderante la avertojn donitajn de Dio en lia tuta Biblio, konsistigas gravan parton de la adorado farita al Dio, kiu, en ĉi tiu kazo, **plaĉas al li**. Ĉi tiu plenumita kaj honorata kondiĉo sanktigas ilin. Ĉar vera sankteco baziĝas sur faroj postulitaj de Dio. Tial, en siaj juĝoj pri la sanktuloj de la sep epokoj, en Apokalipso 2 kaj 3, Jesuo diras al ili: " *Mi konas viajn farojn.* " Li tiel konfirmas la vortojn de Jakobo, en Jakobo 2:17: " *Tiel ankaŭ fido, se ĝi ne havas farojn, estas morta en si mem.* "

La repaciganta morto de Jesuo Kristo malfermis kaj establis la fundamentojn de la nova interligo, ĉe kies komenco la dia Spirito de Kristo inspiris la Sanktajn Skribojn al siaj novaj atestantoj. Tiel, la dia leĝo estis pliigita per la aldono de ĉi tiuj novaj literaturaj atestoj. Nun, repacigitaj kun Dio per Jesuo Kristo, la elaĉetitaj logike havas la devon praktiki la tutan dian leĝon, kiel Jesuo antaŭ ili perfekte faris kiel modelo de la perfekta homo, plaĉa al Dio. Kaj por pravigi ĉi tiun logikon la apostolo Paŭlo skribis en Rom. 8:7: " *Ĉar la karna pensmaniero estas malamikeco kontraŭ Dio, ĉar ĝi ne submetiĝas al la leĝo de Dio, kaj ankaŭ ne povas submetiĝi.* " Tial estas facile kompreni, ke inverse, oboe " *al la leĝo de Dio* " en sia tuteco ebligita en Kristo, konsistigas la solan frukton de vera " *fido* " akceptita **kun plezuro** de Dio.

En Rom. 12:1, Paŭlo diras al ni: " *Mi do petegas vin, fratoj, pro la kompatoj de Dio, ke vi prezentu viajn korpojn kiel vivantan oferon, sanktan, plaĉan al Dio, kio estas via racia servo.* " Adorado plaĉanta al Dio estas do nur tiel nomata racia adorado, tio estas, frukto naskita de simpla, logika analizo fare de homa racio.

En Rom. 12:2, Paŭlo ankaŭ diras: " *Ne konformiĝu al ĉi tiu mondo, sed transformiĝu per la renovigo de via menso, por ke vi povu provi, kio estas la bona kaj aprobinda kaj perfekta volo de Dio.* " Kiel grava estas ĉi tiu verso! Ĝi instigas nin esti inteligentaj montrante nin kapablaj adaptiĝi al la ŝanĝiĝantaj strategioj de la diablo kaj liaj demonoj. Ĉar ĉiuj bibliaj Skriboj de la nova interligo estis inspiritaj kaj skribitaj en kunteksto, kie la diablo malkaŝe batalis kontraŭ la kristana kredo per siaj judaj kaj romiaj homaj agentoj. Ankaŭ kelkaj el ĉi tiuj citaĵoj perdis sian legitimecon, kiam la diablo ŝanĝis la formon de sia batalo per batalado kontraŭ la kristana kredo agante ene de la kristana asembleo, kion Dio malkaŝas en sia profetaĵo de Daniel 7 kaj en sia tuta Revelacio. Ĉi tiu ŝanĝo komenciĝis per la establado de la papa reĝimo en Romo en 538. Kiel ekzemplon de verso, kiu perdis sian validecon, mi citas 1 Johanon 4:2: " *Per ĉi tio vi konas la Spiriton de Dio: ĉiu spirito, kiu konfesas, ke Jesuo Kristo venis en la karno, estas el Dio.* " Ĉi tio estis vera en la tempo de Johano; en nia tempo ĝi jam ne estas vera; fakte, ĝi estas tute falsa kaj mortige trompema. Ĉar ĉiuj kristanaj religioj, kiuj fariĝis kulpaj pro sia malobeo de la Ŝabato ekde 1843, ĉiuj konfesas " *Jesuo Kristo venintan en karnon* ." Simile, antaŭ 1843, la senarma, sed paca kaj submetiĝema protestanta kredo estis **provizore akceptita** de Dio, kiel instruas Apokalipso 2:24-25: " *Al vi, ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne havas ĉi tiun doktrinon, kaj kiuj ne konas la profundojn de Satano, kiel oni diras, mi diras al vi: Mi ne metas sur vin alian ŝarĝon ; nur tion, kion vi havas, tenu firme ĝis mi venos.* " Sed la ekvalido de la dekreto de Dan 8:14, en 1843, ŝanĝis la normon de ĉi tiu dia aprobo, kaj subite, printempe de 1843, ilia spirita situacio ŝanĝiĝis; nova " *ŝarĝo* ", la Ŝabato sanktigita ekde la fondo de la mondo, estis postulata de Dio en la normo de la kristana kredo; la institucioj estis kolektive malakceptitaj kaj forlasitaj al la delogoj kaj fruktoj de la diablo kaj la demonoj, kiuj sekvas lin kaj dividas lian mortan destinton.

Ĉi tiu termino " *ŝarĝo* " pravas, ke Dio bone konas la homan penson. Prezenta kiel devo, ĉar ĝi estas la temo de la kvara el la dek ordonoj de Dio, la sabato estis rigardata kaj konsiderata de la karna homo kiel " *ŝarĝo* "; ĉar la homo tre malfacile akceptas la ideon mem devi obei, kaj Dion kaj aliajn homojn. Nu, Jesuo Kristo volis doni al siaj elĉetitaj elektitoj alian signifon al ĉi tiu termino " *ŝarĝo* ", ĉar obeemo ne estas malagrabla por tiuj, kiuj obeas responde al la amo de Dio. Li diris en Mat. 11:28-29-30: " *Venu al mi ĉiuj, kiuj estas lacaj kaj ŝarĝitaj, kaj mi vin ripozigos . Prenu mian jugon sur vin kaj lernu de mi , ĉar mi estas milda kaj humila kore; kaj vi trovos ripozon por viaj animoj. Ĉar mia jugo estas facila, kaj mia ŝarĝo estas malpeza .* " Kio faras ĉi tiun " *ŝarĝon* " " *malpeza* " estas sole la mensstato de tiu, kiu juĝas ĝin.

Rimarku, en ĉi tiu verso, la ligon, kiu ligas la oferton de " **ripozo** " al la akcepto de portado de " **la ŝarĝo** " de oboeo al liaj diaj instrukcioj. Jesuo tiel anoncis, kiel fido en lia persono akirus la grandan sabatan " **ripozon** " de la profetita sepa jarmilo, ĝis lia dua alveno en 2030, per **la semajna "Ŝabato"** de lia sankta leĝo. Tial, male al la aliaj festoj establitaj en la malnova interligo, la praktiko de la semajna " **Ŝabato** " konservas en Jesuo Kristo sian tutan legitimecon antaŭ Dio, homoj kaj la ĉielaj anĝeloj. Kaj en ĉi tiu unika kompreno

praktikita, la adorado de la elaĉetitoj fariĝas vere plaĉa al la Kreinto Dio, al kiu li prezentas ĝin, ĉar ĝi retrovas la normon praktikatan de Jesuo Kristo mem.

Mi memoras, ke tiu kompreno estis tiu de la apostoloj de Jesuo, por kiuj la praktiko de la sabato estis neniel kontestita aŭ pridubita. Printempe de 1843, Dio nur postulis la restarigon de tiu praktiko maljuste forlasita de la kristanoj, kiuj preferis honori ekde la 7-a de marto 321 la imperiestron Konstantino la 1-a anstataŭ la grandan Dion kreinton de ĉio kaj ĉiu vivo. La malbenoj de la "*sep trumpetoj*" de lia Apokalipso estas liaj respondoj al tiu abomeninda kaj maljusta elekto. Kaj post la "*sesa*", la "*sep lastaj plagoj*" de Apokalipso 16 venos por trafi la lastajn ribelantojn restantajn vivantajn post la Tria Mondmilito de tiu "*sesa trumpeto*".

Kial la homaro prenas tiajn riskojn kun la Kreinto Dio? Tute simple ĉar li restas nevidebla al iliaj okuloj. Kaj en la foresto de videblaj respondoj de li, ribelemaj homaj spiritoj ignoras lin aŭ ŝajnigas ignori lin. Ili ne agas tiel rilate al la homo, kiun ili vidas, kiu tamen estas tre malproksima de esti tiel impona. Kaj ĉi tiu elekto de konduto malkaŝas nenion malpli ol ilian mankon de inteligenteco. Tiom, ke, paradokse, la homaj masoj estas gvidataj kaj direktitaj de homoj sen vera inteligenteco, kiu estus utila por ĉiuj. Kaj la paradokso kuŝas en la fakto, ke ĉi tiuj gvidantoj estas elektitaj ĉar ili supozeble estas la plej inteligentaj el la homoj kaj jam, almenaŭ, la plej edukitaj. Estas do ĝuste, ke Dio uzas la bildon de la "*sablo de la maro*" por indiki la homaron vokitan al savo sed submetitan al la diablo en Apokalipso 12:17: "*kaj li staris sur la sablo de la maro*". Kaj en ĉi tiu specifa kazo, temas pri ŝanĝiĝantaj "*sabloj*", en kiuj la homaro mem malaperos pro la diablo, kiu regas super ĝi. En la profana sfero, same kiel en la spirita sfero, homoj metas sian fidon en aliajn homojn, kaj tiel la tuta homaro prepariĝas sin por sinki en grandan universalan ŝiprompiĝon, ĉar ĝi ne konis aŭ konsideris ĉi tiun version cititan en Jeremia 17:5-6: "*Tiele diras la Eternulo: Malbenita estas la homo, kiu fidas homon, **kiu faras karnon sia brako** kaj kies koro forturniĝas de la Eternulo!*" *Li estas kiel malriĉulo en dezerto, kaj li ne vidas la bonon veni; li loĝas en brulantaj lokoj de la dezerto, sala lando sen loĝantoj*." La "*subteno*", kiun li devis preni, estis sole la tuta Sankta Biblio, la sola skriba vorto de la vivanta Dio, la sola normo de Lia vero. Ĉu ne estas preferinda ĉi tiu alia sorto, priskribita en versoj 7 kaj 8?: "*Feliĉa estas la homo, kiu fidas la Eternulon, kaj kies espero estas la Eternulo! Li estas kiel arbo, plantita apud akvo, kiu etendas siajn radikojn apud riverojn; ĝi ne rimarkas la varmegon, kiam ĝi venas, kaj ĝia folio restas verda; en jaro de sekeco ĝi ne timas, kaj ĝi ne ĉesos doni frukton*."

Aktualaj eventoj instigas min deklari, ke homa optimismo estas la plej malbona el la aferoj. Ĉar la optimisto ne konsideras la realecon de la situacio antaŭ li, male al la realisto, kiu ja konsideras. La optimisto esprimas tion, kion li deziras, dum la realisto esprimas tion, kio estos plenumita; li tial reagis logike kaj inteligente. La milito, kiu kontraŭstarigas, per Ukrainio, la okcidentan tendaron de NATO kontraŭ Rusion, donas al ni demonstraĵon de ĉi tiuj du kondutoj. Optimistoj esperas je ukraina venko; realistoj scias, ke Rusio venkos Ukrainion, kaj la elektitoj iluminitaj de Dio scias, ke ĉi tiu Rusio invados kaj dispremos la eŭropajn potencojn, kiel Dio profetis en Daniel 11:40 ĝis 45.

La "infana reĝo" en povo

Ĉi tiu nova temo estis inspirita de la vidpunkto de la asembleo de ukrainaj deputitoj dum la ŝatata vizito de la Prezidanto de la Franca Senato, S-ro Gérard Larcher. Min impresis la grandega reprezentado de junuloj kaj tio perfekte kaj logike klarigas la konduton kaj decidojn faritajn de la ukrainaj aŭtoritatoj.

En Francio, "la infanreĝo" estas esprimo kreita de la amaskomunikiloj en la 1970-aj jaroj, kiu prave elstarigis la kaprican konduton de infanoj kaj, samtempe, la malstreĉiĝon de la gepatra aŭtoritato. Samtempe, psikiatroj kaj psikologoj komencis pravigi la liberecon kaj rajtojn de infanoj, tiel kondamnante korpan punon faritan de gepatroj, kiuj, sekve, perdis ĉian aŭtoritaton super siaj propraj infanoj. Nordafrikaj gepatroj, kiuj ĉiam sukcesis akiri la submetiĝon de siaj infanoj, estis devigitaj per leĝo forlasi sian severan sed efikan metodon. La patra zono ofte funkciis kiel vipo.

Daŭris plurajn jarojn por ke la nemaligeblaj konsekvencoj de ĉi tiuj decidoj de la francaj elitoj evidentiĝu en la formo de delikta, ribelema kaj malamika junularo. Aldonante al religia fanatikeco, islamistaj religiaj grupoj formiĝis kaj agis, mortigante kaj senkapigante siajn malamikojn.

En 1981, la socialista registaro celis plaĉi al la junuloj kaj donis al ili la seksan liberecon, kiun ili postulis. Kontentaj, junuloj ekimplikiĝis en politikon por subteni la gvidadon de tiu komprenema prezidanto Mitterrand.

En 2012, la turbula, revolucia kaj liberecana junularo de majo 1968 ekregis kun la juna prezidanto Nicolas Sarkozy. Tuj ŝanĝiĝis la stilo de la prezidanteco, kaj aperis krudaj popolaj paroladoj, ŝokantaj nur tiujn, kiujn la aĝo forigis de la povo. Oni devas diri, ke kun la disvolviĝo de la interreto kaj sociaj retoj, ĉi tiu speco de brutala voĉa interŝanĝo fariĝis kutima normo, al kiu la "maljunuloj" ne kutimiĝas; ĉar la bonaj malnovaj principoj de korekteco restas ligitaj al ilia naturo. Sed ĉi tiuj maljunuloj estas flankenpuŝitaj kaj malaperas en la registarajn sferojn. Ju pli da tempo pasas, des pli da junuloj prenas la bridajn de la povo. Kaj la influo de ĉi tiu junularo alprenas signifon, kiu klarigas la tragediajn eventojn, kiujn ni komencis malkovri ekde 2017.

En la prezidantaj elektoj de 2017, la malnovaj tradiciaj politikaj partioj, ambaŭ respondecaj pri la ekonomiaj kaj politikaj fiaskoj de Francio, reciproke detruis unu la alian laŭ la popola juĝo de la lando. La malamo kaj indigno sentitaj kontraŭ la plej malnova franca naciisma partio, la Nacia Fronto, naskis aliancojn formitajn kun la sola celo forigi "ĉi tiun diablon" de la povo. Sed Jesuo Kristo, la organizanto de la tuta homa vivo, trudis al la franca popolo la de li malbenitan junan prezidanton E. Macron, eĉ pli junan ol prezidanto N. Sarkozy, kaj ĉefe, multe pli danĝeran por la lando ol la malamata kaj malakceptita partio Nacia Fronto. Trovante sin alfronte al la Nacia Fronto, malamata de ĉiuj aliaj politikistoj, la aroganta kaj nesperta junulo estis preferata kaj alportita al la povo; paradokse, kvankam elektita, ne elektita. Fakte, jam ne la popolo elektas sian gvidanton, estas Dio kiu trudas sian elekton. Laŭ la konata diraĵo: "la popolo havas la gvidantojn, kiujn ĝi meritas."

Jen venas la bezono difini kio estas juneco. Kiel mi ĵus diris, la manko de sperto en iu ajn kampo, krom sociaj retoj kaj interreto, jam estas evidenta. Ĉar juneco havas ĉion por malkovri, kaj pli maljunaj homoj povas atesti, ke ili lernas ĝis la fino de siaj vivoj; tio estas, kio mankas al junulo aŭ junulo. La socio kvalifikas ĉi tiun junularon per la diplomoj, kiujn ili akiris. Sed kion enhavas ilia edukado? Nur teoriajn aferojn, kiujn estas tre malfacile apliki en la reala praktika vivo, regataj de la postuloj de grandaj industriaj, komercaj kaj financaj riĉaĵoj, truditaj de la Eŭropa Komisiono. Jen la granda avantaĝo de mezaĝuloj: ili jam konkrete malkovris la limojn de aferoj kaj kapablas fari raciajn decidojn. Ve, kun junuloj, tio ne estas la kazo; precipe en niaj pli malfruaj jaroj, kiam ili fariĝis aparte ribelemaj kaj arogantaj, vantaj kaj plenaj de si mem. Kun ĉi tiu tipo de karaktero, jam ne eblas agnoski malbonfarojn. Kaj anstataŭ konsenti humiligi sin kaj agnoski siajn erarojn, la juna, temperamenta gvidanto antaŭeniras pli profunden en sian eraron, ĝis la punkto kaŭzi la nacian ŝiprompiĝon de sia tuta lando. En sia konfrontiĝo kun la realaj faktoj, la junulo miskomprenas siajn dezirojn kiel realecon; li ne scias rekoni la limojn, kiujn li devas doni al siaj decidoj; ĉio ŝajnas al li ebla kaj li ne scias identigi la konsekvencojn de siaj decidoj. Kaj kiam ili aperas, jam estas tro malfrue por reiri, kio cetere estas nature ekskludita. La junulo funkcias kiel aŭto kun kvin rapidumoj, sed kie malantaŭen ne ekzistas. Nekapabla reiri, li devas antaŭeniri ĝis li kolizias kontraŭ muron; la muron de la neevitebla realeco. Tial, mi kuraĝas aserti, la potenco donita al la junularo estas nur la frukto de terura malbeno de Dio en Jesuo Kristo; kion konfirmas Kohleto 10:16: "*Ve al vi, lando, kies reĝo estas infano, kaj kies princoj manĝas matene!*" Tio estas por li la rimedo konduki Francion en katastrofon, kiu detruos ĝin, kaj la aliajn eŭropajn naciojn celitajn de lia dia kolero.

Ekde 1945, Dio bezonis 77 jarojn por ke la filoj kaj filinoj de la ribelema postmilita generacio povu tra la tuta okcidenta mondo, kaj por ke la pli maljunaj generacioj, kiuj spertis la Duan Mondmiliton, malaperu en la dormon de morto. Tio veras por Francio, tio veras por Eŭropo, sed ankaŭ por ĉiuj aliaj popoloj de la tero, kiuj ne spertis ĉi tiun revolucion de sia juneco, kiuj restis tiel submetiĝemaj kaj respektemaj al siaj tradicioj. La ŝanĝo de konduto observita en la Okcidento ne ekzistas en la resto de la mondo, kie patriarka juro estis konservita. Pensmanieroj tie estas do tre malsamaj, kaj moralaj valoroj tre forte apartigas ilin de la Okcidento. Kiel ni povas esti surprizitaj en ĉi tiu kazo de kolizio de civilizoj? Ĝi estis en preparo kaj ĝi estis neevitebla. Tamen, kio ebligis ĝin estis la juneca naturo de la gvidantoj, kiuj venis al la povo ĉie.

Komence de ĉi tiu mesaĝo, mi menciis la asembleon de ukrainaj deputitoj. Estas klare, ke la deziro pri nacia libereco de ĉi tiu popolo atingis pintan nivelon, pro la junularo preta fari ĉion por atingi tion, kion ili volas. La rusa politika frenezjako jam ne konvenis al ili, kaj pelataj de demonoj, kiuj nur atendis tion, ili sinsekve postulis la renverson de la legitima rusa prezidanto de Ukrainio, kaj ĝian alligitecon al Eŭropo kaj NATO, dominata de Usono. En Rusio, malantaŭ ĝia virtuala "fera kurteno", prezidanto Vladimir Putin observis la eventojn kaj la drivojn de okcidentaj moralaj valoroj. Por li, Ukrainio povus resti sendependa, sed nur ene de la rusa alianco. Tamen, postulante sian alligitecon al NATO, Ukrainio

perfidus la moralan pakton, kiu ligas la respublikojn de la orientaj blokaj landoj. Kvankam oficiale pacaj, Oriento kaj Okcidento estas en politika kaj ekonomia opozicio ekde la fino de la Dua Mondmilito en 1945. Fakte, kun Ukrainio kaj sub la armita subteno de NATO, la malnova "Malvarma Milito" varmiĝas ĝis la ĝenerala eksplodo de la Tria Mondmilito.

Mi trovas en la juna ukraina prezidanto Volodimir Zelenskij ĉiujn karakterizaĵojn de juneco, kaj ĉefe ĉi tiun absolutan persistemon kaj ĉi tiun neperturban fidon je la ebleco venki Rusion. Ĉi tiu juĝo tipe ŝuldiĝas al lia juneco, ĉar li ne konis Rusion en milito. La Rusio, kiun li konis, malrapide sed certe leviĝis el hontiga politika kaj ekonomia ruino. Kaj estis dum ĉi tiu tempo, ke Okcidento kaj ĝiaj valoroj vekis deziron al libereco inter la popoloj de la Oriento, unuigitaj per la heredaĵo de jarcentaj tradicioj. En sia katastrofo, Rusio permesis al la baltaj ŝtatoj kaj Pollando reakiri sian sendependecon kaj aliĝi al NATO por meti sin sub la protektan ŝildon de Usono. Sed tiutempe, la peto de Ukrainio estis rifuzita de la okcidenta tendaro. Ĝi tial restis ene de la pakto de orientaj landoj unuigitaj kun Rusio. En 2013, en Ukrainio, popola revolucio renversis ĝian rusan prezidanton, kaj post pluraj malsukcesaj prezidantecoj, la juna artisto V. Zelenskij estis elektita prezidanto en 2019. Lia juneco pravigus lian tutan konduton. Li prenis siajn dezirojn por realeco kaj volis aliĝi al NATO kaj la Eŭropa Unio, kia ajn la kosto. La minacoj de rusaj trupoj kolektitaj apud la ukraina limo en Belorusio neniel ŝanĝis lian persistemon. Kaj ĉi tiu obstineco, kun siaj teruraj konsekvencoj, memorigas min pri la malmoliĝo de la koro de la Faraono dum la hebrea eliro el Egiptujo. Kaj estis Dio, kiu malmoligis lian koron post tri rifuzoj lasi sian sklavan popolon foriri. Ĉi tiu absoluta obstineco havis specifan celon; Dio preparis la ruinon de Egiptujo. Simile, la obstineco de prezidanto Zelenskij preparis la ruinon de la okcidenteŭropa tendaro, al kiu li volis aliĝi kaj kiu subtenis lin en lia milito kontraŭ Rusio. La junularo en povo estas tre decidita devigi siajn decidojn, eĉ se ili havas katastrofajn konsekvencojn. Preskaŭ ĉiuj junaj eŭropaj gvidantoj kondutas same. Sentante sin honoritaj de la peto de Ukrainio aliĝi al ili, ili riskas sian propran sekurecon provizante armilojn celitajn mortigi rusajn soldatojn, kaj malsaĝe imagas, ke ili havas nenion timi de Rusio, kiun ili malamikigis. Kiel malkonsekvence! Mi vidas nur unu klarigon por ĉi tiu preskaŭ unuanima konduto: la frenezon de la junularo, blindigita de la Spirito de Jesuo Kristo, kiun ili malestimas kaj tute ignoras. Kaj tio, ĉiam kun la celo kaŭzi ilian detruon, kvazaŭ por Faraono.

La komparo inter la eliro de la hebreoj kaj nia tempo estas tiel simila, ke la unua sperto donas al ni ĉiujn ŝlosilojn por kompreni la duan. Mi notas ĉi tiujn komunajn punktojn: la juna faraono, kiu ekregis, ne konis Jozefon; la junuloj, Macron kaj Zelenskij, ne spertis la Duan Mondmiliton kaj la potencon de USSR, Sovetrusio. La faktoj estis raportitaj al ili, sed ili ne spertis ilin. Tio validas por la faraono, same kiel por niaj nunaj junaj gvidantoj. Tamen, jen la tuta diferenco inter trejnado per instruado kaj trejnado per vivita sperto. La unua estas nur teoria kaj ne efikas sur la homan menson, dum la dua profunde markas la tutan animon de homo. La faraono, kiu konis Jozefon, havis personan kialon aprezi liajn servojn al la tuta Egiptujo, ĉar Faraono konfidis al li la regadon de sia tuta lando. La donacoj, kiujn Dio donis al Jozefo, igis lin aprezita kaj honorita. Amasoj da vivoj,

inkluzive de tiuj de lia hebrea familio, estis savitaj de malsato kaj povis nur esti dankemaj al li. Sen tiu sperto, la juna nova faraono vidas en tiu ĉi hebrea popolo nur la danĝeron, kiun ilia granda nombro reprezentas en lia tempo por lia lando kaj ĝia loĝantaro. Simile, niaj nunaj junaj gvidantoj nur estis informitaj pri la antaŭa potenco de Sovetrusio; sed ilia propra sperto konas nur Rusion malestimatan de la konkeranta kaj triumfanta Okcidento. Por junuloj, alligiteco al malestimata popolo ne estas kontentiga, kaj la plej ambiciaj nur deziras ŝanĝi tiun ĉi situacion. Por ili, la solvo estas do aliĝi al la riĉa kaj libera, sed ankaŭ perversa kaj korupta, okcidenta tendaro. Kaj tiuj ĉi lastaj du malbonaj kvalitoj efektive troviĝis en la liberigita Ukrainio, kiu fariĝis sendependa de la rusa nacio; kio pravigas la maldungojn de sinsekvaj prezidantecoj. Alfronte al la potenco de la junularo en la okcidenta tendaro, en Rusio, la potenco restas delonge en la manoj de viro el la antaŭa KGB de Sovetrusio. Ni do estas vizaĝo kontraŭ vizaĝo kun malsperteco kaj vivita sperto. Ni jam povas kompreni, ke la du tendaroj neniam povos kompreni unu la alian, nek dividi la saman juĝon. La Milito kontraŭstarigas la ambician junulon, kiu prenas siajn revojn kiel realon, kontraŭ la obstineco de faraono, kaj li alfrontas spertan maljunan saĝulon, same deciditan venki kiel li. Ĉi tiu maljuna saĝulo ne volis la militon, kiu detruas ĉian prosperon kaj kaŭzas multajn mortojn. Sed, rimarkante la perversaĵon de la okcidenta socio, li volis protekti sian landon, de kiu Ukrainio estis asociita membro ekde sia sendependeco. La maljuna saĝulo ne povis imagi la sekvojn de la reunigo de okcidentaj gvidantoj. Kun la maljunaj gvidantoj, la kaŭzoj de totala rompo estis saĝe evitataj, kaj li ne povis eĉ por momento antaŭvidi, ke la junaj eŭropaj gvidantoj estus sufiĉe malsaĝaj por defii lin liverante armilojn al lia kontraŭulo kaj nova malamiko, Ukrainio. Tio klarigas la signifon de lia komenca aliro: "la sono de botoj kaj tankoj" ĉe la ukraina limo devus esti sufiĉa por trankviligi la ambiciojn de ĉi tiu junulo. Sed la saĝa maljunulo ignoras la rolon, kiun Dio pretigis por li por plenumi sian seriozan kaj purigan planon. Tiel, li trovas sin kaptita en spiralo de militecaj eskaladoj, kiujn li ne antaŭpensis. Li vidos la planon de Dio ĝis la fino, planon, kiun neniur sur la tero aŭ en la ĉielo povas malhelpi plenumiĝi. Delonge mi rimarkis, kiel la tempo favoras la akcepton de ŝanĝiĝantaj moralaj valoroj, sed mi ne komprenis, ke la ekpotenciĝo de la reganta junularo permesus la eksplodon de la Tria Mondmilito. Hodiaŭ, la demonstraĵo estas komprenata kaj farita. La 77 jaroj da paco devis pasi, por ke la lastaj atestantoj de la Dua Mondmilito malaperu aŭ ne plu havu influon sur la decidojn faritajn de la reganta junularo. Kaj tio klarigas, kial, dufoje sinsekve, Dio trudis al Francio kaj ĝia loĝantaro la junan prezidanton E. Macron, tipe fieran, arogantan, ambician kaj ribeleman. Vi do povas kompreni, kial, aŭskultante nur lian malspertecon, lia naturo puŝas lin defii la potencon Rusion, ĉar li vivas sian revon, mondon, kie homoj ĉiam sukcesas eviti la plej malbonan, per longaj sed efikaj intertraktadoj. Dum lia juna vivo, ĉu ne tion konfirmis la plenumita historio? Flankenlasante Dion kaj lian potencon agadon, la homa spirito nutriĝas per vivitaj spertoj. Kaj tiuj de la junuloj, kiuj atingis la potencon, estis nur paco kaj diplomaciaj aranĝoj. Kiel povus tiuj nekredantaj junuloj, nutrataj nur de sekularismo, kompreni, ke la Ĉiopova, la nevidebla Dio, uzas ilian malfortecon kaj iliajn difektojn por plenumi sian punan detruan projekton? Tiu kompreno estas

privilegio donita nur al tiuj, kiujn li amas, ĉar li amas iliajn farojn, kiuj vigligas ilian fidon, do modelon de fido plaĉanta al Dio.

Ekde la modelo de la juna nova Faraono, en Francio, unua "infanreĝo" aperis en la aĝo de kvin jaroj, sub la nomo Ludoviko la 14-a. La morala kaj religia mallumo de lia regado estis maskita per la luksaj festoj, kiujn li organizis en sia palaco en Versajlo. Altirante ĉiujn riĉajn nobelojn al sia palaco por ĉirkaŭi lin, li fariĝis "la sunreĝo", anstataŭante en Versajlo la veran sunon, kiun Dio faris malofta kaj malvarma dum sia longa regado de 70 jaroj. Malvarmo, frosto kaj glacio estis en la klimato dum la reĝo paŝis laŭ la Glacia Aleo, en sia palaco, inter du militoj, kiuj estis multekostaj kaj daŭraj, veraj malbenoj por la franca loĝantaro. En ĉi tiu sperto, Dio adresis al Francio mesaĝon ne ricevitan kaj ne komprenitan. Sed ĉi tiu mesaĝo alprenas sian plenan signifon en nia tempo, kie la sama principo renoviĝas: en la aĝo de tridek jaroj (kaze de Zélensky), gvidanto posedas nek la vivitan sperton nek la saĝon de pli maljunaj homoj, kvankam ĉi tiu saĝo ne estas aŭtomata, kiel pruvis la fajra kaj militema Joe Biden, prezidanto de Usono. Tial, oni povas esti maljuna kaj kolera en demokratia lando. Vera saĝo estas donaco de Dio, ĝi tial troveblas nur tre malofte konsiderante la ĝeneraligitan malpiecon de nia mondo. Ĝi ne povas esti donita al nekredanta kaj sekulara socio, kiu forpelis Dion el siaj pensoj. Sed tio ne malhelpos ĝin trudi al ĝi sian programon, en kiu ĝi pretigis por ĝi malĝojan kaj teruran finon. "La Infana Reĝo" estas rakonto, kiu finiĝas malbone; la neebila revo finiĝas per koŝmaro.

Mi rimarkis frapan similecon en la eventoj, kiuj okazis sinsekve en Francio en 2017, poste en Ukrainio en 2019, rilate al la elektoj de du junaj prezidantoj ĉirkaŭ kvardekjaraj. Iliaj elektoj estis markitaj de renovigo de iliaj vicprezidantoj, ankaŭ konsistantaj el superforta plimulto de junuloj, kiuj volis aliĝi al la viro, kiu konformis al ilia idealo: juna, klera, moderna kaj memfida. En ĉi tiu elekto, la tradicia politika pensado malaperas, la situacio pli ripozas sur la bildo de la grupulino, kiu aliĝas al sia idolo. Ĉi tiujn ŝanĝojn favoris la kolero de la popolo pro antaŭaj balotaj malsukcesoj, kaj en Francio kaj en Ukrainio.

Alia simileco estas, ke ambaŭ prezidantoj kandidatiĝas solaj, sen la subteno de antaŭekzistanta politika partio. Kaj post sia balota venko, ili kolektigas siajn fervorulojn per parlamentaj elektoj. Neniu el ĉi tiuj fanatikaj deputitoj pretas defii la aŭtoritaton de sia idolo. Ili estas kiel klonoj de siaj personecoj. Ili konsentos kun ili eĉ se ili eraras. Francio en 2017, kaj Ukrainio en 2019, estas sub mistika sed senreligia reĝimo. Je ĉi tiuj du datoj, la tradicia okcidenta demokratia politika principo ĉesas kaj malaperas, kaj la potenco transiras en la manojn de fanatika junularo kun grandega potenco super ambaŭ nacioj.

Mi desegnis ĉi tiun robotan portreton de niaj francaj prezidentaj deputitoj:

Ili estas por Eŭropo kaj pli, ili aspiras al universala unio. Kleraj kaj kvalifikitaj, ili parolas almenaŭ la anglan flue kaj fremdaj lingvoj ne ĝenas ilin. Regante teknokratie, detaloj estas cinike ignorataj. Jes, cinikismo estas aparte karakteriza por ili. En antaŭa mesaĝo, mi menciis la indiferentecon de prezidanto Macron rilate al lia propono pri 100-eŭra gratifiko pagota al laboristoj, sed nur de kompanioj kiuj konsentis pagi ĝin; domaĝe por la aliaj dungitoj. La cinikismo de la deklaro estas evidenta. Ĉi tiu cinikismo ankaŭ evidentiĝas en la reago de la junaj elektitoj. Kvankam parte kontestita de granda parto de la balotantaro kaj

subtenata de malpli ol 15% de la totalaj registritaj balotantoj, ĉar la 52% kaj 54% sindetenoj en la prezidentaj kaj leĝdonaj elektoj ne estas kalkulataj, ili reagis arogante asertante la altan procenton en la dua raŭndo de la elektoj, cifero pravigita nur por akiri la malakcepton de la malamata Nacia Kunveno. Kaj ĉi tiu malamo pruvas, ke Francio jam ne apartenas al la veraj francoj; kaj tio okazis jam delonge. La matura viro scias kiel konsideri la realajn figurojn, kiuj lin alportas al la povo, sed la nova junularo ignoras ĉi tiun kriterion kaj cinike kondutas kiel potence subtenata aŭtokrato. Nur liaj ideoj kaj deziroj validas, kaj la Konstitucio de la Kvina ^{Respubliko} favoras ĉi tiun maljustan frenezecon.

Por maski siajn mankojn, fieraj pri sia pozicio, ili parolas rapide, pensante ke tiu vortfluo montras ilian perfektan majstradon de la temoj sur kiuj baziĝas iliaj paroladoj. Sed ripetante iliajn paroladojn malrapide, ni malkovras erarojn kaj mensogojn, kiujn la intervjuantaj ĵurnalistoj eĉ ne rimarkas. Ĝuste en ĉi tiu tago, invitita al televida novaĵkanalo, la nova registara raportanto, Olivier Véran, vera klono de Prezidanto Macron, en sia rapida parolfluo, volis trankviligi la francojn pri la 3,5%-a kresko de lupagoj, dirante ke la APL (Personigita Loĝhelpo) ankaŭ estus pliigita je la sama procento. Kaj en la sama rapideco, li kuraĝis konkludi, ke la kresko tiel estus nuligita. Ĉu tiu ĉi viro scias kalkuli? Tio okazus se la APL kovrus la tutan lupagon; sed tiu helpo kovras nur parton de ĝi. Lia mesaĝo estis do falsa kaj misgvida. Sed la supraĵa kaj cinika naturo de tiuj ĉi novaj publikaj delogantoj estas tiel montrita. La ĉeestantaj ĵurnalistoj, kompreneble, rimarkis nenion, nek en lia ĉeesto nek post kiam li forlasis la scenejon... Oni devas diri, ke ili ne ricevas APL-on, iliaj altaj salajroj igas ilin senutilaj.

La junaj novaj deputitoj estas profunde humanistoj kaj ilia universalisma pensado kondukas ilin al malamo de la naciismo, kiu privilegias la verajn francojn. La situacio estas do paradoksa, ĉar ilia universalisma revo, kiu instigas al bonvenigo, devas esti financata nur de ilia lando, kies financaj interesoj estas jam delonge detruitaj de la tutmondiĝo de komerco kaj ĝiaj multnombraj translokigoj al Ĉinio, ĉefe, sed ankaŭ interne, al aliaj EU-nacioj. Kaj niaj junaj politikistoj kultivas la paradokson en plena svingo, ĉar malamante la francan naciismon, tiun de ilia lando, ili aprobas la ruinigajn elspezojn ofertitajn al Ukrainio por ĝia batalo, kiu estas nenio alia ol la absoluta naciismo de la plej malbona obstineco manifestita ekde la fino de la Dua Mondmilito. Paradokso kaj nekonsekvenco do regas super Francio kaj por ke ĝi evitu ĝian detruon, estus necesa miraklo, kiu neniam venos. Certe estas, ke la teamo kapabla fini ĝin efektive ekzistas. Kaj se ĝi sukcesos, tio estos pro la Konstitucio de la 5-a ^{Franca} Respubliko, kiun multaj politikaj ĵurnalistoj jam kritikis pro ĝia tro monarĥa naturo; sed tiuj lastatempaj reagoj nur adaptiĝas al la popola atesto de la lastaj elektoj, kiuj ne estis tre favoraj al la eksiganta partio LREM, kiu tamen estis reelektita per balotaliancoj de cirkonstancoj. La leciono, kiun mi tiras el tiuj aferoj, estas, ke ekde 1958, la komenco de la 5-a ^{Respubliko}, la demokratia sistemo estis uzata de aŭtokratoj, nur, por akiri potencon. Post kio, precipe ekde 2012, la ribelema "infanreĝo" regas kaj devigas nur sian volon. Tamen, la tipo de reĝimo, kiu regas, estas duaranga; kio estas ĉefa estas la dia beno, kiu estas sur la gvidanto; kaj tie kuŝas la klarigo por ĉiuj fiaskoj observitaj por ĉiuj reĝimoj, ĉar

ne ekzistas sur la tuta tero, neniuj gvidanto benita de Dio, nek iu ajn popolo, kiu estas.

En la povo, la junularo volas plaĉi kaj delogi la simplan popolon. Ilia subteno-procento dependas de ĉi tiu sukceso. Ankaŭ, ilia registaro aspektas agrabla per distribuado de helpĉekoj, forigado de impostoj kaj doganoj kvazaŭ homoj ĵetus panon al dankemaj kaj kriegantaj anasoj. Sed samtempe, iliaj decidoj fermi la ekonomion kaj la landon dum du jaroj en la kunteksto de la Covid-19-epidemio ruinigis Francion. Hodiaŭ, ĝuste la milita helpo donita al Ukrainio kaj la sankcioj truditaj kontraŭ Rusio finos la francan nacion, sen ke ĝi iam ajn povos resaniĝi.

Por plenumi sian profetitan detruan planon, Dio kreis specialajn favorajn situaciojn sur la tero; notinde, la subitan alvenon en potencon de aroganta kaj nesperta junularo. Sed, la rimedo kiu plej elstaras estas la disiĝo de lingvoj kiu estas ĉe la bazo de ĉiuj naciismaj postuloj. Li tiel donas mortigan baton al la spirito de " *Babelo* " kiu unuigis popolojn en " *homaj aliancoj* ". Kaj malgraŭ ĉi tiuj " *aliancoj* ", disiĝo kaj milito revenas kaj trudas sin. Sed kiel ĉi tiuj " *aliancoj* " daŭrus? Kiam ni scias, ke Dio diris en Dan. 2:43: " *Vi vidis feron miksitajn kun argilo, ĉar kun homaj aliancoj ili miksiĝas; sed ili ne kuniĝas unu kun la alia, same kiel fero ne miksiĝas kun argilo.* "

La apartigo de lingvoj estas emfazita en Apokalipso 10:11: " *Kaj estis dirite al mi: 'Vi devas denove profeti antaŭ multaj popoloj, nacioj, lingvoj kaj reĝoj.* '" Ĉi tiuj " *lingvoj* " apartigas la naciojn, kiuj eniris EU-n kaj pravigas la supraĵan " *aliancon* " rivelitan de Dio. Male al EU, Usono estas unuigita per la oficiala angla " *lingvo* " de la lando, sed ilia unio jam estas minacata de la disvastiĝo de la hispana " *lingvo* ". Tiel, ekde " *Babelo* ", Dio posedas ĉi tiun imponan armilon por rompi " *homajn aliancojn* ": la parolatan " *lingvon* ", kiu estas la unuiga cemento de ĉiu popolo. Kaj ĉie en Eŭropo, sed precipe en Francio, la amasa kaj trudita akcepto de fremduloj, kiuj importas ilian " *lingvon* ", ilian kulturon kaj ilian religion, venis mortigi la unuigon, kreante kaŭzojn por pliaj internaj disputoj, eĉ pli danĝeraj ol tiuj, kiuj kontraŭstaris la francojn per tero kaj sango.

La prezidantoj de la 3a^{kaj} 4a^{Respublikoj} estis ĉiuj elektitaj en alta aĝo. En la 5a 'tio ankoraŭ validas por la unuaj du prezidantoj: Brigada Generalo Charles de Gaulle kaj financisto Georges Pompidou. La tria, Valéry Giscard d'Estaing, estis elektita multe pli juna, en 1974. Li tiam havis 48 jarojn kaj fariĝis la plej juna prezidanto elektita en Francio ekde 1845. En la antaŭa registaro, li estis Ministro pri Financoj kaj Ekonomio. La konsekvencoj de lia juneco estas rimarkindaj kaj jam tre malutilaj por la lando. Kreante la fundamentojn de EU kun Germanio, li senigis Francion je ĝia vera sendependeco. Li volis plaĉi kaj cedis al la libermortigaj postuloj de la junularo de la popolo. Li rajtigis la setladon de familioj de magrebaj laboristoj en Francio per sia leĝo pri familia reunuigo inter 1976 kaj 8/12/1978, kiam ĝi prenis sian nunan formon. La leĝon enkondukis la ĉefministro Jacques Chirac en 1976 por plenumi la postulojn de la potenca loĝejkonstrua grupo Francis Bouygues, membro de lia politika partio, la RPR. Sub ĉi tiuj cirkonstancoj, magreba islamo establis sin grandnombre en Francio, daŭrante ĝis hodiaŭ. La kvara prezidanto estis advokato, François Mitterrand. Li

estis elektita en la aĝo de 65 jaroj en 1981 kaj enkondukis la socialisman registaron por du plenaj sepjaraj oficperiodoj sub la egido de la "rozo", simbolo de amo. Kulturulo kaj granda humanisto, li ankaŭ favoris la libermortigajn postulojn de junuloj. La "rozo" ŝanĝus pensmanierojn kaj antaŭenigus la legitimecon de seksaj abomenindaĵoj. Sub lia gvidado, magrebaj enmigrintoj estis pli protektataj ol iam ajn, dum iliaj krimaj agoj nur pliiĝis; kaj aperis la esprimo "ne tuŝu mian amikon". Noto: pro sia ĉeesto kaj aŭtoritato, li ricevis la kromnomon "dio" de humuraj ĵurnalistoj kaj la simbolon de verda rano, bone merititan, ĉar la rano estas klasifikita kiel malpura de Dio. Tamen, estis sub lia gvidado, ke diaj principoj estis atakitaj. Kiel la kvina prezidanto, Jacques Chirac sukcedis lin, 63-jaraĝa, en 1995. Li estis aŭtenta politikisto trejnita de la ENA. Fajra kaj severa en sia juneco, je 63 jaroj, li volis ĉefe plaĉi al ĉiuj. Post li, la sesa prezidanto, Nicolas Sarkozy, estis elektita je 52 jaroj en 2007. Li estis komerca advokato. Kun li, Francion regis viro de hungara deveno, kiu, ekde 1968, estis reprezentanto de la junularo, kiu estis ŝatanto de la RPR de Jacques Chirac. Lia alveno al la povo do markis la momenton, kiam la protesta generacio de majo 1968 regis la landon Francio. Kaj la malbeno por Francio intensiĝis. Per siaj politikaj elektoj, li senigis Francion je libia protekto kaj favoris islamajn konkerojn en Libio. La sepa prezidanto, François Hollande, kvankam tre franca, estis elektita je 58 jaroj en 2012. Li ankaŭ estis pura produkto de la ENA (Nacia Lernejo de Administrado). Kun li, la partio "Rozo" denove regis. Kaj li alportis al Francio la kulminon de seksaj abomenindaĵoj kondamnitaj de Dio, leĝigante geedziĝon por ĉiuj, aliseksemoj, samseksemoj, ambaŭseksaj, transseksuloj, ktp. Kaj la oka kaj lasta nuna prezidanto de Francio estas Emmanuel Macron. Li estis elektita en la aĝo de 39 jaroj en 2017. Financisto ĉe la banko Rothschild (kiel la dua prezidanto, Georges Pompidou), li estis konsilisto de prezidanto Hollande kaj poste ministro pri ekonomio, industrio kaj ciferecaj aferoj. Li tiel fariĝis la plej juna prezidanto ekde 1845. Kaj li enkarnigas la amerikan revon kaj delogas la junularon, kiun li mem reprezentas. Por establi kaj evoluigi ciferecan socion, li malstabiligas la francan socian ekvilibron. Ĉi tio okazas en tempo, kiam la translokado al Ĉinio senigas la francojn je laborpostenoj. Kun senĝeneco kaj cinikismo, li trudas ŝanĝojn inspiritajn de sia poreŭropa kaj universalisma spirito. Li ruinigas Francion per ĉesigo de ĝiaj operacioj dum du jaroj pro la epidemio de Covid-19. Poste, li finas ĝin per ofertado de sia armita kaj financa subteno al Ukrainio. La sankcioj adoptitaj kontraŭ Rusio misfunkcias kontraŭ la francaj kaj aliaj eŭropaj konkurantoj. Francio pretas esti transdonita al siaj malamikoj.

Laŭ Ezeĉielo 2, en kiu la vorto "*ribeluloj*" aperas ses fojojn el dek versoj, la tempo de la fino de la diaj interligoj estas markita per ĉi tiu kriterio de "*ribelema*" konduto. Sed ĉe la tempo de la fino de Jerusalemo, kiu antaŭis la lastan deportadon al Babilono, tio estas, inter -605 kaj -586, ni devas noti la aĝon de la lastaj tri reĝoj je la tempo, kiam ilia regado komenciĝis.

La unua, Jehojakim, havis 25 jarojn laŭ 2 Reĝoj 23:36-37: "***Jehojakim havis dudek kvin jarojn, kiam li komencis reĝi, kaj li reĝis dek unu jarojn en Jerusalemo. La nomo de lia patrino estis Zebudda, filino de Pedaja, el Ruma. Li agadis malbone antaŭ la Eternulo, kiel agadis liaj patroj.***"

La dua, Jehojahin, havis 18 jarojn laŭ 2 Reĝoj 24:8-9 (aŭ 8 jarojn laŭ 2 Kronikoj 36:9, ĉi tiu escepta devio tamen estis pravigita de Dio por testi la fidon): **" Jehojahin havis dek ok jarojn, kiam li komencis reĝi , kaj li reĝis tri monatojn en Jerusaleml. La nomo de lia patrino estis Nehuŝta, filino de Elnatan el Jerusaleml. Li faris malbonon antaŭ la okuloj de YHWH , ĝuste kiel faris lia patro. "**

La tria, Cidkija, havis 21 jarojn laŭ 2 Reĝoj 24:18-19-20: **" Cidkija havis dudek unu jarojn, kiam li fariĝis reĝo, kaj li reĝis dek unu jarojn en Jerusaleml. La nomo de lia patrino estis Ĥamutal, filino de Jeremia el Libna. Li faris malbonon antaŭ la okuloj de la Eternulo , kiel faris Jehojakim. Tio okazis pro la kolero de la Eternulo kontraŭ Jerusaleml kaj Judujo, kaj Li forpelis ilin de antaŭ Sia vizaĝo; kaj Cidkija defalis de la reĝo de Babel. "**

En nia tempo, nia " Zedkija " nomiĝas Emmanuel Macron. Ankaŭ li engaĝiĝas kaj devigas Francion en militema "ribelo" kontraŭ nia " Nebukadnecar ", Vladimir Putin; prezidanto de Rusio, la ĉefa nuklea potenco de la mondo. Kiel en la tempo de Jeremia, Daniel kaj Ezekiel, kun la EU, Francio " faras " kaj leĝigas " malbonon ", kiel antikva Israelo en sia tempo, kaj la " ribelema " naturo de la junularo estas ĉiufoje pridubata. La fino de nacioj estas identa al la fino de antikva Israelo de la vivanta Dio. La samaj kaŭzoj naskas la samajn diajn juĝojn kaj punojn.

La leciono lerninda estas, ke la uzado de aŭtoritato estas malsama depende de la aĝo de la gvidanto pro la progresema konstruado de la sperto, kiu formas kaj muldas lin. La prezidantoj, kiuj konis la reĝimon de la 4-a ^{Respubliko}, modere uzis la povojn, kiujn la 5-a ^{Respubliko} donis al ili. Sed ĉi-lastaj ne vivis ĉi tiun sperton, kaj en liaj manoj la Konstitucio prenas la konkretan kaj realan formon de la aŭtokrata reĝimo establita de Generalo de Gaulle; tiun de parlamenta monarkio, kiu portas ĉiujn malavantaĝojn de absoluta, persona, kaprica kaj ribelema potenco. Misfortuno estas por la homoj celitaj de la justa kolero de Dio: laika respublikana Francio kaj la Eŭropa Unio de la Traktato de Romo, tio estas, la " skarlata besto " de Apokalipso 17:3, sur kiu " sidas " la papa katolika Romo; Romo, "la urbo de sep montetoj": " Li forportis min en spirito en dezerton. Kaj mi vidis **virinon, sidantan sur skarlata besto** , plena de nomoj de blasfemo, havanta sep kapojn kaj dek kornojn . "

Kreante la Eŭropan Union, unueco estas forto, eŭropaj landoj fariĝis memfidaj kaj arogantaj rilate al aliaj surteraj nacioj. Sentante sin protektitaj de la NATO-ŝildo, al kiu la juna prezidanto Sarkozy alportis Francion, eŭropanoj donis al si la rajton interveni en eksterlandaj militoj kaj trudi sian justecon. Jen plia frukto atribuebla al la juneco, fariĝinta eĉ pli aroganta kiam ĝi atingas unuiĝojn. La eŭropan konstruadon faciligis la elekto de la plej juna prezidanto de la Franca Respubliko ekde 1845, Valéry Giscard d'Estaing. Sed la plej nova franca prezidanto, Emmanuel Macron, eĉ pli juna, estas eĉ pli aroganta kaj aŭtoritata. Kaj ĉi tiu rajto interveni en eksterlandaj konfliktoj, kiu fariĝis natura kutimo en Eŭropo, rajto nomata "rajto de humanitara interveno", klarigas lian nunan subtenon al Ukrainio kaj tiun de junaj eŭropaj aŭtoritatoj. Bedaŭrinde por ili, potenca nuklea Rusio ne estas la malforta Serbio, sur kiu NATO devigis Kosovon esti prenita de ili kaj donita al la albanoj. Unueco ja povas esti forto, sed ĝi ankaŭ

danĝere kreas arogantecon, kiu kondukas la muson ataki la katon, kaj en nia kazo, la gaŭlan kokon iriti la rusan urson.

Resumante, ĉiu povas vidi la kaŭzon de la "aroganteco" de la junularo: ili ne diferencigas inter "voli" kaj "povi" kaj ne scias kiam rezigni kaj pridubi sin. En Dan. 7:8, post riproĉado kaj kondamno de reĝo Nebukadnecar en Dan. 5:20, Dio imputas "arogantecon" al la papa reĝimo, kaj la komparo kun la hodiaŭa junularo estas riĉa je lecionoj. La papeco agas kun "aroganteco" ĉar ĝi kredas sin investita kaj subtenata de Dio, dum ĝi perfidas lin per sia malobeo. La junularo agas kun "aroganteco" ĉar ĝi ne kredas je la ekzisto de Dio kaj ignoras liajn postulojn. Tiel, falsa kredo kaj ateismo portas la saman frukton de "aroganteco", kiu estas la frukto de homa fiereco, kiu mem apartigas ĝin de Dio. Ĉar li "rezistas al la fieruloj kaj donas gracon al la humiluloj" laŭ 2 Petro 5:5, kies mesaĝo estas aparte celata al nature "arogantaj" junuloj: "Tiel same, **vi junuloj, submetiĝu al la pliaĝuloj**. Kaj ĉiuj vi, vestu vin per humileco en viaj reciprokaj rilatoj. Ĉar Dio rezistas al la fieruloj, sed donas gracon al la humiluloj."

Tio finas ĉi tiun studon pri la temo de arogantaj "infanreĝoj".

La Fino de la Mondo: Testo de Kredo

En la mondo, monoteismaj religioj batalas pri la aŭtentikeco de sia reprezentado de Dio sur la tero. Kaj al ilia batalo aliĝas diversaj formoj de pli-malpli filozofiaj religioj. Ekde 1843, la protestanta religio disiĝis en multajn sendependajn grupojn, kiuj dividas ĝin kaj kreas konfuzon damaĝan al la afero de Kristo. La majstro de divido estas la diablo, ĉar siaflanke Jesuo benas en la perfekta unueco de sia vero siajn verajn elektitojn. Li preĝis sur la tero por ĉi tiu unueco kun granda insisto laŭ Johano 17:21-22-23: "**ke ili ĉiuj estu unu**, kiel Vi, Patro, estas en mi, kaj Mi en Vi, **por ke ili ankaŭ estu unu en ni**, por ke la mondo kredu, ke Vi min sendis. La gloron, kiun Vi donis al mi, mi donis al ili, **por ke ili estu unu kiel...**" **ni estas unu**, mi en ili kaj vi en mi, **por ke ili perfektigu en unu**, kaj por ke la mondo sciu, ke vi min sendis kaj amis ilin, kiel vi min amis." Notu, ke nur en ĉi tiu unueco de vero konforme al sia perfekta modelo la mondo povas identigi siajn verajn elektitojn. Ekde 1843, la dividita protestanta religio estis la malo de ĉi tiuj kriterioj kaj en Apokalipso 9, Jesuo kondamnas ĉi tiun trompeman religian ebiecon sub la temo de la "kvina trumpeto". La "trumpetoj" estas diaj punoj. El kio konsistas la puno de ĉi tiu "kvina trumpeto"? La respondo estas donita en versoj 5-6 kaj 11: "Kaj estis donite al ili, ne mortigi ilin, sed turmenti ilin dum kvin monatoj;" kaj ilia turmento estis kiel la turmento de skorpiono kiam ĝi pikas homon." » Dio priskribas la kondiĉojn de "**la dua morto**" **jam menciita en la** mesaĝo "Sardeso" de Apokalipso 3:1: "vi estas konsiderataj vivaj kaj **estas mortintaj**." Verso 6 priskribas "la duan morton", dirante: "En tiuj tagoj la homoj serĉos morton kaj ne trovos ĝin; ili deziras morti, kaj la morto forkuros de ili." Kaj verso 11 malkaŝas ilian forlason al la diablo: "Kaj ili havis kiel reĝon super si la anĝelon de la senfunda puto, kies nomo en la hebrea estas Abadon kaj en la greka estas Apolion." Kaj metante la laboron de la elektita

Detruanto en la hebrean kaj grekan lingvojn, Dio kondamnas la perfidon de la Biblio, kiu kondukas protestantojn esti transdonitaj al la diablo: la Ĉefa Detruanto. La rezulto de ĉi tiu detruo de la Biblio estas do la multiĝo de grupoj, kiuj interpretas ĝin laŭ sia propra maniero. Tial la ŝajna situacio estas tiu de hipokrita alianco, ĉar ĉiu kondamnas en sia menso la elekton faritan de la alia. Mi transdonas ĉi tie novan ekskluzivan ideon, kiu estis inspirita al mi nuntempe. La vortoj Abaddon kaj Apollyon signifas, respektive en la hebrea kaj greka, "Detruanto" kaj "kiu detruas". Sed tio ne estas ĉio, ĉar la hebrea vorto "Abaddon" estas kunmetita el du hebreaj radikoj, kiuj estas: "Ab" signifanta "Patro" kaj "Adon" kiu signifas Sinjoro; poste la greka vorto "Apollyon" estas kunmetita el du grekaj radikoj, kiuj estas: "Apo" kaj "Lyon" aŭ, por "apo", adverbo sugestanta distancon, foriron aŭ apartigon de la " *Leono, el la tribo de Jehuda* ", laŭ Apo. 5:5: " *Kaj Unu el la presbiteroj diris al mi: Ne ploru; jen la Leono el la tribo de Jehuda, la Radiko de David, venkis por malfermi la libron kaj ĝiajn sep sigelojn.* " Tiel, la biblia atesto pri la malnova interligo estas metita sub la egidon de la Sinjoro Patro kaj tiu pri la nova interligo sub la egidon de la Disiĝo de la Leono de Judujo aŭ la foriro, la komenco de lia atesto. Kaj ĉi tiu disiĝo estas efektive konfirmita, ĉar Dio unue malakceptis la judan nacion pro ĝia malakcepto de la Mesio Jesuo, " *la leono de la tribo de Judujo* " kaj lia atesto pri la nova interligo. Sed ĉi tiu mesaĝo koncernas, ĉi-foje, la protestantan kredon, kiu, rekonante Jesuon, malestimas la malnovan interligon, ateston de la "Sinjoro Patro". Ankaŭ, logike, ĝi siavice spertas malakcepton fare de Dio. Ĉi tiu malkovro kondukis min serĉi la profundan signifon de la vorto "Apokalipso". Ĉi tie denove, du grekaj radikoj konsistigas ĉi tiun vorton. Ni trovas la adverbon "apo" asociitan kun la verbo "calypto", kiu signifas kovri, kaŝi. La adverbo "apo", kiu antaŭas ĝin, sugestas la retiron aŭ forigon de la vualo aŭ kovrilo, kiu kaŝas, tial ĝia ĝenerala signifo: revelacio. Kun ĉi tiuj novaj altvaloraj perloj deponitaj, por la observanta kaj viktima mondo, la religia konfuzo estas totala, tiom multaj kaj malsamaj estas la proponitaj... ebloj. Tamen, ekde 1843, Dio proponis al ni tre simplan manieron apartigi la tendaron de siaj falsaj kristanaj malamikoj: ili servas kaj adoras lin dimanĉe, la tago de ripozo establita la 7-an de marto 321 de la viro Konstantino la 1-a, ^{imperiestro} de la romiaj konkeroj.

Tamen, ekzistas maniero konsentigi ĉiujn, kondiĉe ke ĉiuj konsentas konsideri certajn evidentajn faktojn. En la tempo de Salomono, la reputacio pri la saĝeco de ĉi tiu reĝo de la Hebreoj kondukis la Reĝinon de Ŝeba el Etiopio por renkonti lin persone. La renkontiĝo estis tiel efika, ke ŝi revenis al sia lando, adoranto de la vera Kreinto Dio, kiel pruvas ŝiaj vortoj en ĉi tiu verso el 1 Reĝoj 10:9: " *Benata estu la Eternulo, via Dio, kiu favoris vin por sidigi vin sur la trono de Izrael! Ĉar la Eternulo amas Izraelon eterne, Li faris vin reĝo por fari justecon kaj justecon.* " Poste, en la tempo de Jesuo, la Spirito kondukis Filipon al vojo, kie li renkontis etiopan eŭnukon, kiun li instruis kaj baptis en la nomo de Jesuo Kristo laŭ Agoj 8:34 ĝis 39: versoj 37-38: " *Filipo diris: Se vi kredas per via tuta koro, vi povas. La eŭnuko respondis: Mi kredas, ke Jesuo Kristo estas la Filo de Dio. Li ordonis, ke la ĉaro haltu; kaj Filipo kaj la eŭnuko ambaŭ malsupreniris en la akvon, kaj Filipo baptis la eŭnukon.* " La Biblio ne estas nur simpla libro, ĝi estas ĉefe la skriba "vorto de Dio", kiun li uzas rekte mem, potence, per sia Spirito por

instrui tiujn, kiujn li konvertas. La klarigo por la malgranda nombro da iluminitoj ne estas en la limigo de la kompreno de la Biblio. En nia tempo, ĝi estas en la vera malintereso de la homaj masoj pri nevidebla vivo, tio estas precipe la kazo en la Okcidento, kaj en la enradikiĝo de hereditaj tradicioj en la Oriento kaj Magrebo.

Tamen ekzistas unu esenca mesaĝo, kiun ĉiu homo sur ĉi tiu tero bezonas. Ĝi estas la scio, ke Dio profetis finon al la sperto de la tera vivo. Efektive, la ĉefa homa manko estas nescio pri la programado de Dio pri ĉi tiu fino de la mondo. Nekredantoj, kiuj ne kredas je la laŭvorta legado de la Genezo, aŭskultas sciencistojn, kiuj atribuas al nia tero ekziston, kiu devenas de milionoj kaj miliardoj da jaroj; tio estas tute malvera, sed sen fido al Dio, ili fariĝas viktimoj de sia propra malvera rezonado. Sed ĉi tiuj homoj tute ne antaŭvidas finon de la mondo, kaj jaron post jaro, mi aŭdas ilin fari planojn por la jaro 2050 kaj eĉ, lastatempe, por 2100, kiam ili havas maksimume ok jarojn da vivo antaŭ si; kaj multe malpli por la estontaj viktimoj de la venonta Tria Mondmilito.

Mi tial konsideras, ke la plej grava elemento, kiun Dio malkaŝas al homoj, estas lia programado de fino de la mondo, kiu finos ĉian falsan esperon aŭ falsan interpreton de homa vivo. Kiel rekompenco ofertita al siaj veraj, elaĉetitaj, amataj elektitoj, Dio iras pluen, ĉar li planis malkaŝi al ili la daton de ĉi tiu fino de la mondo. Kaj kial ili estas liaj amataj? Ĉar ili unue kredis je ĉi tiu fino de la mondo. Kiu ajn kredas je la fino de la mondo, pruvas, ke li vere kredas je la ekzisto de Dio, kiu tiel povas beni lin per ĉia legitimeco; tio estas la normo de vera fido. La resto estas logika kontinueco: se mi kredas je Dio, mi kredas je tio, kion li diras, kaj mi studas ĉion, kion li diris. Plejparte aperas en liaj profetaj tekstoj. Malkovri, ke antikvaj profetaĵoj perfekte plenumiĝis en sia tempo, nutras fidon en tiuj, kiuj ankoraŭ ne plenumiĝas.

La fino de la mondo aperas, klare anoncita, en Danielo 2, en la instruo portata de la statuo, kiu profetas kvin terajn regadojn ĝis la reveno de Kristo. Kaj la anonco pri la disfalo de la tuta statuo pro la frapo de la ŝtono klare proklamas la finon de la homaro sur la tero. Malkovrante ĉi tiun instruon, la homo lernas, ke la tempo ne apartenas al li. Estas Dio kaj li sola, kiu establis ĝin dum la ses mil jaroj kovritaj de la biblia rakonto. La fino de la mondo estas tiel logika kiel ĝia komenco. Levita en palpebrumo kaj eliranta el la nenieco, la tero aperis en la formo de simpla globo da akvo kreita en absoluta malpleno. Dum la sekvaj ses tagoj, ĉiam laŭ lia dispono, li organizis ĝin ĝis la sesa tago, kiam li formis la homon laŭ sia bildo. Kaj ĉi tiu homo estis superba, glora kaj perfekta; neniel fiŝo aŭ simio. Sed pro la prapeko, malobeco al la ordono de Dio, ĉi tiu gloro estis nur pasema. La morto, la salajro de la peko, laŭ Rom 6:23, eniris la homon kaj la tutan teran kreaĵon. Diluvo venis, detruante ĉian vivon nerehaveble gajnitan per malbono, sed per Noa kaj lia familio, scio pri Dio kaj liaj moralaj kaj fizikaj leĝoj estis transdonita tra la tempo kaj ĝis ni.

Ni devas konscii, ke la ordinara, normala homa vivo ne permesas al ni pensi pri fino de la mondo. Homoj mortas kaj aliaj naskiĝas; al homaj okuloj la procezo ŝajnas senlima en la tempo. Krome, en la tempo de Noa, gajnitaj de la sama konvinko, ke la kolektiva vivo ne havas limojn, la antaŭdiluvianoj ne kredis Noa-n, kiam li anoncis la alvenon de akvoinundo. Ankaŭ, oni povas imagi la ridon kaj sarkasmon de tiuj, kiuj vidis lin konstrui konstruaĵon destinitan flosi; tio sur

tute seka tero. Kaj ilia morto ŝuldiĝis al mirakla ago de Dio, ĉar li kreis tiom da akvo kiom necesis por kovri la plej altajn montojn sur la tero. La fino de la mondo, kiu estas antaŭ ni, ankaŭ ŝuldiĝos al potenca miraklo, sed ĉi-foje, Dio ne alvokos akvon aŭ fajron; li aperos plene videbla al siaj malamikoj por batali kaj detrui ilin mem.

La anonco pri la fino de la mondo estas dia biblia ekskluziveco. Per malkaŝo de ĉi tiu fina projekto, Dio devigas virojn kaj virinojn rekoni sian statuson kiel kreitaĵoj. Li diras al ni ĉiuj, ke niaj vivoj disvolviĝas laŭ plano, kiun li programis. Kaj ĉi tiu programo estas resumita en la sabata teksto de la kvara el liaj Dek Ordonoj laŭ Eliro 20:8-9: "*Memoru la sabatan tagon, por sanktigi ĝin. Dum ses tagoj laboru kaj faru ĉiujn viajn taskojn.*" Ĉar la semajno estas modelita laŭ la ses mil jaroj de homa tempo, per ĉi tiu mesaĝo, Dio diras al la homo: "Vi havas ses mil jarojn por agi sur la tero, poste venos la fino de la mondo." Kaj ĉi tiu fino de la mondo markos la eniron nur de la elektitoj en la "*mil jarojn*" de la sepa tera jarmilo, kiu konsistigos la grandan ripozon aŭ grandan Ŝabaton por Dio kaj liaj elektitoj elaĉetitaj per la sango de Jesuo Kristo; la "*mil jaroj*" cititaj en Apokalipso 20.

La anonco pri la fino de la mondo do reprezentas, nur por ĝiaj elektitoj, la eniron en neesprimeblan feliĉon, sed por la nekredantoj, ĝi estas, male, abomeninda kaj timata, ĉar ĝi markos la finon de ilia frivola kaj avida vivo, la finon de ĉiuj iliaj teraj karnaj plezuroj. Tial, ĉi tiu sola temo pri la fino de la mondo povas servi kiel testo por identigi la sekretajn pensojn de la homaj koroj.

Duonvoje inter la kredanto kaj la nekredanto, iuj volas kredi je la ebleco de la fino **de** mondo, tio estas, la fino de tera normo, kiu estus anstataŭigita per alia tera normo. Ĉar en la falsa kredo, amasoj kredas je la establado de la regno de Jesuo Kristo sur la tero, trompitaĵ de la tekstoj de la citaĵoj, kiuj anoncas ĝin. Tio estas vera, sed ni devas eniri en la subtilajn revelaciojn de Apokalipso 20 por kompreni, ke inter la glora reveno de Jesuo Kristo kaj la instalado de la elektitoj sur la nova tero, estas la enmeto de la "mil jaroj" de ĉiela juĝo. La konkursantoj diros, ke nenio specifas, ke ĉi tiu juĝo plenumiĝas en la ĉielo en ĉi tiu ĉapitro 20. Ĉi tio ankoraŭ veras, sed ĉi tiu precizeco estas klare indikita en Apokalipso 4:1: "**Post tio** , mi rigardis, kaj jen **pordo malfermiĝis en la ĉielo** . La unua voĉo, kiun mi aŭdis, kvazaŭ de trumpeto, parolanta kun mi, diris: **Supreniru ĉi tien, kaj mi montros al vi aferojn, kiuj devas esti poste** . " Sekvu la gvidilon: Tio, kio antaŭas ĉi tiun mesaĝon, estis la lasta tera epoko de la Eklezio de Kristo, nomumita per la nomo Laodikea, nomo, kiu signifas: juĝo de la popolo. Fine, la adventista kredo estas provita en 1994 kaj la beno de Jesuo Kristo estas daŭrigita de la malkonsenta adventista kredo ĝis la glora reveno de Jesuo Kristo. Tiel ke post ĉi tiu juĝo de la adventista popolo venas, post la reveno de Kristo, la ĉiela juĝo de la "mil jaroj" de la sepa jarmilo. Kaj en ĉi tiu ĉapitro 4, Dio forte insistas pri la "*ĉiela*" ideo: "*pordo malfermiĝis en la ĉielo*" kaj "*supreniru ĉi tien*". Sed en Krome, en la sekva verso, estas la elaĉetitaj sanktuloj, kiuj troviĝas "*en la ĉielo*", "*sidantaj sur tronoj*", ankaŭ menciitaj en Apokalipso 20:4. Do ĉi tiu temo de la ĉiela juĝo elvokita simbole en Apokalipso 4 estas evoluigita en Apokalipso 20:4. Komparu do ĉi tiujn du perfekte komplementajn versojn:

Apokalipso 4:4: "Kaj mi vidis ĉirkaŭ la trono dudek kvar **tronojn** , kaj sur la tronoj dudek kvar presbiterojn **sidantajn** , vestitajn per blankaj vestoj, kaj sur siaj kapoj havantajn orajn kronojn. "

Apokalipso 20:4: " Kaj mi vidis **tronojn** , kaj al la **sidantoj sur ili** estis donita **la povo juĝi** . Kaj mi vidis la animojn de la senkapigitaj pro la atesto de Jesuo kaj pro la vorto de Dio, kaj kiuj ne adoris la beston, nek ĝian bildon, nek ricevis ĝian markon sur siaj fruntoj kaj sur siaj manoj. Kaj ili vivis, kaj reĝis kun Kristo mil jarojn. " En ĉi tiu verso ni trovas la klarigon de la " dudek kvar tronoj " de la alia verso, kaj la konfirmon de la ĉiela juĝo: " **povo juĝi** . " Por la periodo antaŭ 1843: 12 tronoj: " *Kaj mi vidis la animojn de la senkapigitaj pro la atesto de Jesuo kaj pro la vorto de Dio .* " Por la periodo post 1843: 12 tronoj: " *kaj de tiuj, kiuj ne adoris la beston nek ĝian bildon, kaj kiuj ne ricevis la markon sur siaj fruntoj kaj sur siaj manoj.* "; tio estas, entute, "24 tronoj."

Por kompreni la formon, kiun prenos la fino de la mondo, la rekono de la "ĉiela" juĝo estas do esenca, ĉar nur ĝi konfirmas la totalan ĉesigon de ĉia homa ekzisto sur la tero, dum la cititaj " mil jaroj "; kio implicas detruon de ĉia homa vivo ĉe la glora reveno de Kristo, ĉe la fino de la unuaj ses mil jaroj programitaj kaj profetitaj per la sinsekvo de la ses profanaj tagoj de niaj septagsemajnoj. La demando restas: kiu estas juĝata de la elektitaj sanktuloj? La respondo troviĝas en Apokalipso 11:18: " *La nacioj koleris, kaj venis Via kolero, **kaj venis la tempo juĝi la mortintojn** , rekompenci Viajn servistojn, la profetojn, la sanktulojn, kaj tiujn, kiuj timas Vian nomon, malgrandajn kaj grandajn, kaj pereigi tiujn, kiuj detruas la teron.* " La respondo estas: " **kaj venis la tempo juĝi la mortintojn** . " Ĉi tiuj " mortintoj " estis mortigitaj ĉe la reveno de Kristo, kaj laŭ Apokalipso 20:5: " *La ceteraj mortintoj ne reviviĝis ĝis la mil jaroj finiĝis. Ĉi tio estas la unua releviĝo.* " Atentu! Ĉi tiu verso enhavas kaptilon, ĉar la esprimo " ĉi tiu estas la unua releviĝo " estas ligita al la sekva verso 6. La falintaj mortintoj, siaflanke, partoprenas en la "dua" " releviĝo ", ĉar la " unua " okazas antaŭ " la mil jaroj " kaj la "dua" post " la mil jaroj ".

Estas neeble por iu, kiu ne kredas je la fino de la mondo, preni serioze la anoncon de la Tria Mondmilito. Ĉar sen tiu objektiva vidpunkto pri la estonteco, la mondmilito estas rigardata optimisme, kaj la uzo de nukleaj armiloj estas konsiderata pesimisma kaj troa. Dum iu, kiu kredas je la fino de la mondo, logike akceptas la anoncon pri la uzo de tiuj terure detruaj armiloj, kapablaj elimini milionojn da homoj per unu sola atombombo.

Vera fido devas akcepti kaj prepari sin por la plej malbona, ĉar Dio volis kaj profetis ĝin. Kaj vi povas memorigi kristanojn, ke la unua, kiu parolis pri "la fino de la mondo", estis Jesuo Kristo, en Mat. 13:39: " *La malamiko, kiu semis ĝin, estas la diablo; **la rikolto estas la fino de la mondo** ; la rikoltistoj estas la anĝeloj.* " Kaj ĉi tiu rikolto estas la temo de Apokalipso 14:15-16: " *Kaj alia anĝelo eliris el la templo, kriante per laŭta voĉo al la sidanta sur la nubo: 'Sendu vian rikolton kaj rikoltu; ĉar venis la horo por rikolti, ĉar la rikolto de la tero maturiĝis.'* *Kaj la sidanta sur la nubo ĵetis sian rikolton sur la teron, kaj la tero estis rikoltita.* " " *La horo por rikolti* " estas la horo de la "fino de la mondo "; la printempo de 2030.

Por la fino de la mondo, Dio pretigis specialan spiritan "manĝaĵon" adaptitan por ĉi tiu kunteksto por siaj lastaj elektitoj: sian kompletan biblian profetan Revelacion. Ĉar ĉi tiu Revelacio koncernas la Biblion de la rakonto pri la kreado de Genezo 1 kaj 2 ĝis Daniel kaj Apokalipso; specifaj diaj Revelacioj, kiujn mi havas la privilegion kaj la respondecon prezenti en miaj verkoj, kiuj kreskas kun la paso de la tagoj. Mi montris la esencan gravecon de ĉi tiu Revelacio, sen kiu ni estus viktimoj de la subtilaj ruzaĵoj de la diablo. Kaj mi memoras, ke en Mat. 24:45-46, li profetas la ekziston de " *manĝaĵo* " por la "tempo ĝusta" de "lia alveno": " *Kiu do estas la fidela kaj saĝa servisto, kiun lia sinjoro starigis super siaj domanoj, por doni al ili **manĝaĵon ĝustatempe** ? Feliĉa estas tiu servisto, kiun lia sinjoro, **kiam li venos** , trovos tiel faranta!* " Ĉi tiu verso estus pli klare komprenata dirante: " *manĝaĵo taŭga por la tempo de lia alveno* ." Ĉar ĝi estas manĝaĵo, kiu devas adaptiĝi al la tempoj, ne inverse. Fakte, la manĝaĵo preparita por la reveno de Kristo estas riĉa, tre efika manĝaĵo, bazita sur specifaj diaj revelacioj. Ĝi jam ne estas la lakto de la Evangelioj, kaj tiuj, kiuj kontentiĝis per ĉi tiu lakto, restis spiritaj beboj. Kaj ili perdas la veran fidon kaj ĝian rekompencon: eternan vivon.

Dio multe faciligis la identigon de Siaj veraj fintempaj servistoj. Vere! Ĉu iu povas aserti aparteni al la Sinjoro Jesuo Kristo sen konsideri la specifajn kriteriojn, per kiuj Li difinas ilin en Apokalipso 12:17: " *Kaj la drako koleris kontraŭ la virino, kaj foriris, por fari militon kontraŭ la restintoj de la virino-idaĵo, kiuj observas la ordonojn de Dio kaj havas la ateston de Jesuo* ." Unue, la veraj " *sanktuloj* " rekonitaj de Jesuo Kristo ne estas persekutantoj, sed persekutatoj. Due, " *ili tenas firme la ateston de Jesuo* ", kiun la diablo volas preni de ili. Kaj estas en Apokalipso 19:10, ke ĉi tiu esenca " *atesto de Jesuo* " estas identigita kun " *la spirito de profetaĵo* ": " *Kaj mi falis antaŭ liaj piedoj, por adorkliniĝi al li. Kaj li diris al mi: 'Gardu vin, ke vi ne faru tion; mi estas via kunservisto kaj viaj fratoj, kiuj havas la ateston de Jesuo: adorkliniĝu al Dio, ĉar la atesto de Jesuo estas la spirito de profetaĵo* ." Ĉi tie, Dio donas al ni bildon pri tio, kion liaj veraj elektitoj de la lastaj tagoj ne devas fari sub neniuj cirkonstancoj; io, kio karakterizas ĝuste la grandan malamikon de Dio, la papan romkatolikan kredon, ĉar "submetiĝo" antaŭ anĝela kreitaĵo aŭ alia estas malpermesita de la dua el liaj dek diaj ordonoj; kiu estis ĝuste subpremita de papa aŭtoritato, kiel la profeto Daniel profetis, en Dan. 7:25: " *Li parolos vortojn kontraŭ la Plejaltulo, kaj lacerigos la sanktulojn de la Plejaltulo, kaj **pensos ŝanĝi tempojn kaj leĝojn*** ; kaj la sanktuloj estos transdonitaj en lian manon por tempo kaj tempoj kaj duono de tempo. " La sola valida versio de la dek ordonoj de Dio estas tiu prezentita al ni en Eliro 20, en la Sankta Biblio, ekskluzive. La teksto skribita en la hebrea lingvo neniam variis kaj ne devas sperti ian ŝanĝon, kiel Jesuo profetis en Mat. 5:17-18-19: " *Ne pensu, ke mi venis, por detrui la leĝon aŭ la profetojn; mi venis ne por detrui, sed por plenumi*. Ĉar vere mi diras al vi: Ĝis forpasos la ĉielo kaj la tero, eĉ unu joto aŭ unu streketo ne forpasos de la leĝo, ĝis ĉio plenumiĝos. Tial, kiu malobservos unu el ĉi tiuj plej malgrandaj ordonoj kaj tiel instruos homojn, tiu estos nomata la plej malgranda en la regno de la ĉielo; sed kiu plenumos kaj instruos ilin, tiu estos nomata granda en la regno de la ĉielo. " La Sinjoro diris ĉion klare. Kaj en ĉi tiuj versoj, li avertas malobeemajn

kristanojn pri la falsa kristanismo de la mallumaj epokoj kaj la lastaj tagoj. Atentu! Ne trompiĝu! Esti juĝita " *malgranda en la regno de la ĉielo* " signifas: tro " *malgranda* " por eniri ĝin.

La tago kiam la ĉielo falis sur la kapojn de la Gaŭloj

Sufiĉas krizo kaŭzita de milito por ke okazu tiu fenomeno, timata de niaj prapatroj, la Gaŭloj. Ili, laŭ mia opinio, jam estis iom profetaj. Ĉar Dio jam sciis en ilia tempo la ĉefan rolon, kiun ilia teritorio ludos dum la kristana epoko.

Ni vidis kiel la nuna krizo en Francio estas kaŭzita de la aŭtoritismaj elektoj faritaj de la junulo, kiu gvidas Francion sola ekde 2017. Se ni atente aŭskultas liajn paroladojn, ni rimarkas maltrankviligan memfidon. Dum sia unua kvinjara oficperiodo, li konfirmis ĉi tiun aŭtoritaton, montrante, ke nur lia juĝo estas justa kaj inda je apliko. Jen kiel, post "dio", François Mitterrand, naskiĝis "Jupitero", aŭ Emmanuel Macron, kiel ĵurnalistoj observis lian konduton. La ĉielo falis sur la kapojn de la Gaŭloj komence de 2020, terorante la estrarojn per la mortigaj epidemiaj atakoj de Covid-19. Kaj fronte al ĉi tiu plago, kontraŭ kiu la scienco estis senpova, la juna prezidanto decidis enfermi sian tutan nacion, imitante la konduton de la gvidanto de Israelo. Ĉi tiu decido estis anoncita antaŭita de prezidenta parolado, en kiu E. Macron diris ĉi tiun neforgeseblan frazon: "Ni estas en milito." La malamiko de la horo estis nenio pli ol viruso, kiu eskapis el ĉina laboratorio en la urbo Juhan, kiu estis la unua trafita de granda nombro da mortoj. La granda problemo por ĉi tiu juna prezidanto estas lia originala profesia trejnado: financisto ĉe la banko Rothschild. Li estis do formatita de la pensado de la plej pura liberala kapitalismo laŭ la usona modelo. En ĉi tiu kazo, kion li faris en la teamo de la socialista prezidanto François Hollande? Jen kie la situacio de la franca socialismo montriĝas misgvida kaj paradoksa. En la tempo de François Mitterrand, la unua socialista prezidanto, socialismo venkis kiel minoritato en sia alianco kun la grava komunista partio. La signifa komunista reprezentado estas ĉe la origino de la sociaj mezuroj enkondukitaj en Francio ekde Generalo de Gaulle. Sed dum la du oficperiodoj de Prezidanto Mitterrand, la proporcio de la maldekstra alianco renversiĝis, tiom ke je la tempo de Prezidanto Hollande en 2012, socialismo fariĝis tre kapitalisma kaj tre liberala, kiel François Mitterrand, advokato en sia civila profesio. Ĵurnalistoj nomis ĉi tiun socialismon "maldekstra kaviaro", kiu lasas malmulte da apetito por sociaj aferoj. Kiam la maldekstro estas dekstra, la balotludoj estas malklaraj kaj misgvidaj por balotantoj. Sed notu, ke samtempe, leĝoj rajtigas tion, kio antaŭe estis konsiderata abomena kaj malpermesita de la socio kiel tuto. Jen la tempo, kiam bono nomiĝas malbono kaj malbono nomiĝas bono; tio estas, ĉio, kion Dio plej alte kondamnas. Konkrete, nome de la rajto al individua libereco, samseksemo kaj samseksa geedzeco, aŭ geedzeco por ĉiuj, estas legitimitaj. Kontraŭuloj fariĝis malplimulto, kaj ĉiukaze, la Konstitucio de la Kvina ^{Respubliko} mokas kontraŭulojn; Artikolo 9-43 rajtigas la aprobon per forto de la mezuro subtenata de la prezidanto. Kion ni povas diri? Ĉu ni bedaŭru? Eĉ ne, kaj jen kial. La avantaĝo de ĉi tiu plena libereco estas favori la agon de ĉiu kreitaĵo; ago bazita sur ilia libera elekto. La kolektiva atesto tiel fariĝas videbla kaj ili povos preni individuan respondecon pri la faritaj

elektoj. Memoru, ke Dio kreis la teron por akiri ĉi tiun kolektivan demonstracion de la malbono inspirita de la diablo kaj liaj demonoj. Ĉi tiu kompleta libereco do estis necesa. Kaj ĉi-foje estis per publika pruvo, ke Dio povis engaĝiĝi en sia "milito" kontraŭ la malfidela kaj korupta Okcidento. Kaj lia unua mezuro prenis la formon de Covid-19 kun milionoj da mortoj tra la mondo. Sed tio estis nur la komenco de "lia milito". Krome, la ekonomia malfortiĝo kaŭzita de la ekonomiaj blokadoj pro ĉi tiu viruso ludos gravan rolon en lia dua atako. Preparante mondmiliton centritan por la tria fojo sur Eŭropo, ĉi tiu ekonomia malfortiĝo liveros al Rusio ruinigitan kaj senarmigitan Eŭropon. Francio dividas sian dian malbenon kun ĉiuj aliaj okcidentaj nacioj, ĉar ĉi tiu tuta tendaro estas malbenita de Dio pro sia romkatolika religia heredaĵo. Sed la papa "plej aĝa filino de la Eklezio" restis, tra la tempo, la "lumturo" de libereco en Eŭropo kaj la mondo. Sed la paradokso estas, ke ĉi tiu popolo, ĉampiono de libereco, neniam estis tiel nelibera. Kaj la drama kunteksto ne favoros ĝian revenon al libereco.

Hodiaŭ, la 14-an de julio, mi trudis al mi horon da suferado atente aŭskultante la vortojn de la juna prezidanto en intervjuo filmita en la Elizea Palaco. Suferado, ĉar la du ĉeestantaj ĵurnalistinoj, kvankam disputemaj pri certaj temoj, lasas lin diri nedefendebajn aferojn sen reagi. Mi citas ĉi tiun ekzemplon, E. Macron diris: "Ne, V. Putin ne fortranĉas la gason pro niaj sankcioj. Li uzas gason por ĉantaĝi nin." Ĉu ĉi tiu viro havas cerbon? Kio estas ĉi tiu ĉantaĝo se ne rusa sankcio prenita responde al niaj eŭropaj sankcioj? Ĉi tiu ekzemplo konsistigas maltrankviligan pruvon, ke li estas konvinkita de nekomprenebla kaj nepravigebla rezonado; konduto inda je frenezulo. Kaj frenezo estas nur formo de diabla posedo, pri kiu oni ne dubas, nek koncerne lin persone, nek por la eŭropaj loĝantaroj: politikistoj, artistoj kaj ĉiuj ĵurnalistoj. Tial ne estas surprize, ke neniu el ili protestas kontraŭ liaj absurdaj rimarkoj. Parolado estas lia finfina armilo, kaj li trudas ĝin en la nomo de sia legitimeco kiel prezidanto elektita de la popolo. Li vere montras sin nekapabla agnoski popolan defion, kiu koncernas lin persone. Ŝajnigante ignori ĉi tiun situacion, li antaŭeniras reĝe kaj decide, monopoligante la diskuton per inundo da klarigoj, kiuj miregigas kaj luligas liajn interparolantojn. Atakita pro maljustaj mezuroj, kiujn li subtenis rilate al lia subteno al la cifereca taksia servo UBER, anstataŭ korekti, li pravigas sian elekton, konvinkita, ke sklavo valoras pli ol senlaborulo. Se ĉi tio ne estas kapitalisma ĉantaĝo, kio ĝi estas? La banko Rothschild povas nur aprobi ĉi tiun cinikan elekton. Ĉar ĉe la origino de la franca socia sistemo, enviata de multaj homoj, ekzistis potenca rezisto al ĉi tiu kapitalisma ideologio. Oferti al Uber la ŝancon riĉigi sin per la malfirma laboro donita al senlaboraj francoj egalas al doni al ĝi sklavojn, kiuj riĉigos Usonon, kie troviĝas ĝiaj entreprenaj ĉefsidejoj. Kaj ĉi tiu pozicio de E. Macron konfirmas lian nekapablon rezoni ĝuste. Ni vere havas ĉe la kapo de Francio homan roboton formatitan de la profitspirito de la plej pura kapitalismo, kies principo estas "la ekspluatado de homo fare de homo". Tamen, fronte al la malriĉeco, kiu estas trudita al lia lando, li ŝutas helpon tie kaj tie, sen ataki la verajn kaŭzojn de tiu malriĉeco. Ĉar la kaŭzoj estas strukturaj kaj estis establitaj longe antaŭ li de liberalaj politikistoj, kiuj, seninteresitaj pri Francio, ne hezitis liveri ĝin, aŭ pli precize, vendi ĝin, al eksterlandaj interesoj. Estis la sekvo de la tutmondiĝo de komerco, kiu kaŭzis, ke la plej riĉaj kaj plej socie konsciaj

landoj vidis siajn laborpostenojn translokigitaj al malriĉaj landoj, kie kapitalismo igis siajn novajn sklavojn labori por sia profito. Kaj nur kiam la ĉielo falas sur lian kapon, la averaĝa gaŭlo, ĝis lia prezidanto, malkovras la ruinon pro tiu katastrofa politiko. Sed estas tro malfrue, la menso de la prezidanto ne kapablas pridubi lian alligitecon al la kolektiva unio de EU. Francio, cetere, ne havas vokon resaniĝi, sed male, trinki ĝis la fekaĵo, la kalikon de malbeno, kiun Dio pretigis por ĝi.

Nuntempe, la ĉielo falanta sur la Gaŭlojn ankoraŭ ne estas en sia plej terura fazo; la plej malbona ankoraŭ venos, kaj ni povas kompreni, ke solidareco kun ĉi tiu malfeliĉa ukraina popolo atakita sur ilia teritorio estas pravigita. Sed ĉi tiu subteno baldaŭ estos diskutita, kiam la veraj sekvoj de la sankcioj truditaj al la rusoj estos dolore sentitaj de la francoj kaj ĉiuj eŭropanoj mem. Por ke tio okazu, ni devos atendi iom pli longe, fakte, nur kelkajn monatojn. Ĉar paniko estos kreita de la subita altiĝo de energiprezoj kaj la limigo de disponeblaj kvantoj.

La sekva fazo estos malordo kaj sensekureco kaŭzitaj de malegale dividita malriĉeco. Kaj fine okazos internaj luktoj; komunumoj turnos sin kontraŭ unu la alian.

La sekva dramo estos la militema konflikto kontraŭ Rusujo, kiu profitos la ribelan kuntekston establitan en Francujo por okupi ĝin per siaj armeoj.

Fine, la ĉielo falos sur la kapojn de la parizaj gaŭloj en la formo de disfalanta nuklea fungonubo. Por Parizo kaj ĝia ĉirkaŭa regiono, la tempo finiĝas. La urbo, kiun Dio simbole nomas "*Sodomo kaj Egiptujo*" en Apokalipso 11:7, finiĝos sub fajro el la ĉielo, kiel la antikva urbo de tiu nomo. Kaj vere, en tiu tago, la parizaj gaŭloj ricevos la koleron de la Dio de la ĉielo sur siajn kapojn.

La puno trudita de Dio estas terura, sed ĝi estas proporcia al la skandaloj, kiujn li suferis fare de la ribeluloj. Ili malestimis la subliman pruvon de amo prezentitan al ili en la pekliberiga morto de Jesuo Kristo, kiu fariĝas, en sia tuta dieco, ilia Juĝisto kaj Ekzekutisto. Studinte ĉi tiun temon, mi scias, kiom grandega kaj nepravigebla estas la damaĝo farita al la Kreinto Dio. Tial la studado de la skribaĵoj de la malnova interligo estas esenca, ĉar ĝuste en ĉi tiu kunteksto malkaŝiĝas la senĉesaj kaj multnombraj ribeloj de la homaro kaj de la karna Izrael, kvankam Dio vivis inter sia popolo. Kia povus esti, kiam li retiriĝis kaj fariĝis nevidebla? Nia nuna socio resendas al ni la bildon de ĉi tiu Izrael gvidata de reĝoj, ĉiu pli ribelema ol la antaŭa. Videbla, Dio estas timiga, sed nevidebla, li estas ignorata kaj malestimata. Homaj okuloj fariĝas ŝtonoj de falpuŝiĝo, ĉar ili taksas nur tion, kion iliaj kvin sentoj povas aprezi. Sed Dio ne estas videbla en ĉi tiuj kvin karnaj sentoj. La sesa sento estas la homa penso, kaj nur per ĉi tiu penso, kapabla je rezonado, kalkulo kaj juĝado, la homo fariĝas besto super ĉiuj aliaj. Do kiam tiu ĉi Dio-donita kapablo estas misuzata, lia indigno ŝanĝiĝas en justan koleron. Kaj la senespera kazo devas esti eliminata.

En la malnova interligo, Dio diris pri Judujo en Zeharja 11:8: "*Mi ekstermis la tri paŝtistojn en unu monato; mia animo senpacienca pri ili, kaj ankaŭ ilia animo abomenis min*." En nia tempo, ekstermado estas multe pli rapida; en la atoma horo, ĝi estas tuja. Sed ni certigu, ke Jesuo vidas ĉi tiun saman abomenon por si mem en niaj nunaj okcidentaj socioj. Kaj ĉar ili estas plimulto, tiuj, kiuj sentas ĉi tiun abomenon, administras kaj gvidas popolojn kaj iliajn naciajn sociojn. Tiuj, kiuj ne dividas ĉi tiun abomenon, estas tro minoritataj por

povi influi la faritajn elektojn. En Francio, la ekzemplo de la leĝo de geedzeco por ĉiuj ebligis rimarki la ekziston de opozicio, kiu, estante tro malforta, estis malestimata kaj ignorita. Kiom granda devas esti la indigno, ĉar en Apokalipso 9:13-14-15, finante sian ĉielan propeton, Kristo ordonas, ke "*triono de la homoj estu mortigita* ." Kaj la ĉeso de ĉi tiu propeto markas la tempon de la fino de la nacioj, sed ankoraŭ ne tiun de la homaro. Tamen, por Dio, la sigelado de la elektitoj estas kompletigita, kaj li povas asigni siajn sanktajn anĝelojn al la protekto de la sigelitaj elektitoj, kiuj povos travivi sen esti mortigitaj la genocidon organizitan de Dio sub la simbolo de sia "*sesa trumpeto* ". La unua morto kaŭzita al la ribelanto ne decidas ilian sorton, ĉar post la mil jaroj de ilia juĝo fare de la sanktaj elektitoj, ili estos revivigitaj kaj submetitaj al la "*dua morto* " plenumita en la "*fajra lago* ". Estas al ĉi tiu "*fajra lago* " menciita en Apokalipso 20:14, ke Petro komparas la diluvon de akvo en 2 Petro 3:5-6-7: "*Ĉar ili ne scias, ke per la vorto de Dio la ĉielo ekzistis en la pasinteco, kaj la tero formiĝis el akvo kaj en akvo; per tio la tiama mondo, inundite de akvo, pereis. Sed per la sama vorto la ĉielo kaj la nuna tero estas rezervataj, rezervitaj por fajro ĝis la tago de juĝo kaj pere de malpiuloj* . "

Fine, por kompreni la neceson de tiu ekstermado, vi devas konsideri, ke Dio kreis la teron por la sola celo, ke ĝi portu por eterne la tronon de sia potenco kaj tiun de ĉiuj siaj elaĉetitaj fideluloj.

Mi lernis en la lernejo, ke niaj prapatroj, la gaŭloj, timis nur unu aferon: ke la ĉielo falos sur iliajn kapojn. Tiutempe, mi ridis pri tio. Hodiaŭ, mi pensas, ke tiu informo havis profetan celon, kiu antaŭsignis lian finan "Babelan" pensmanieron. Ĉar gaŭloj aŭ francoj havas ribeleman, neregeblan kaj ribeleman karakteron. Ankaŭ, lia kreado de la unua nacia ateismo en la tera historio metis Francion al la avangardo de la batalo kontraŭ la dia vero. Kaj per ekscitado de lia kolero, oni povas nur venki kontraŭ la plagoj senditaj de la dia ĉiela registaro.

Kiuj estis la gajnoj de libereco? Unue, memorinda sangobano, ĉar la libereco de unu persono ne estas tiu de alia, kaj necesis multaj mortoj antaŭ ol trovi bazon por akcepto akirita per kompromiso. Sed libereco neniam povis solvi la problemon de dividado de la riĉeco kreita de la nacio. Rapide, la pli riĉuloj reprenis kontrolon de la nacio, kaj la kvin Respublikoj de Francio estis provokitaj de ĉi tiu konstanta lukto, kiu kontraŭstarigis la riĉulojn al la malriĉuloj. Ĉar la malriĉuloj rifuzis rezignacii sin esti ekspluatataj de la riĉuloj. Kaj nuntempe, la ekonomia krizo, ekigita de la mezuroj prenitaj kontraŭ Rusio, plimalbonigos la situacion de la malriĉuloj, kies justa kolero revekigis. Danke al ĉi tiu krizo, ni malkovras, en Francio, la sekvojn de la politikaj elektoj faritaj dum jardekoj da trompa prospero. Sed kiu profitis de ĉi tiuj elektoj? Avidaj investantoj el la tuta mondo. Rezulte, francaj kompanioj malaperis unu post la alia. Kaj necesis du jaroj da izolado de Francio por ke politikistoj malkovru la realan situacion en sia lando. Ĉi tiu malkovro memorigas min pri kiel, en televida programo, prezidanto Jacques Chirac esprimis sian miron vidante junulojn en tre pesimisma mensstato. Li ne komprenis ĉi tiun reagon. Kaj ĉi tiu atesto pruvas kiel la francaj politikaj elitoj estis kaj restas finance kaj ideologie apartigitaj de la franca popolo. Post la religia dekstro de Generalo de Gaulle, venis la komerca dekstro, sekvata siavice de la socialismo de François Mitterrand, kiu siavice rapide transformiĝis en la kaviaran

maldekstron. La malbono do estas fundamente en la homa egoismo, kiu pelas la riĉulojn voli fariĝi ĉiam pli riĉaj. Kaj sen mono, la potenco estas ekster la atingo de la malriĉuloj. Maljusteco do estas la ĉefa frukto de aliro al libereco.

La demonstraĵo farita en Francio estas konfirmita per la divido de la mondo en du ĉefajn tendarojn, kiuj establiĝis post la fino de la Dua Mondmilito: en la Okcidento, la tendaro de la riĉaj NATO-venkintoj formita de Usono kaj okcidenteŭropaj nacioj; en la Oriento, la malriĉuloj regataj de la komunista sistemo, la nacioj metitaj sub la direkton de Sovetunio. Ĉi tiu duuma divido permesis al Dio montri, ke nek kapitalismo nek komunismo, ĝia absoluta malo, kapablis oferti feliĉon al homoj. Ĉi tiu dia demonstraĵo finiĝis per la falo de USSR ĉirkaŭ 1992. Post ĉi tiu falo, Rusio malrapide rekonstruis sin ekde la prezidanteco de V. Putin. La nuna reĝimo restis markita de la komunista spirito, kvankam evoluigita sur kapitalismaj fundamentoj. Tio ankaŭ validas en Ĉinio. Tiel la opozicioj jam ne kontraŭstarigas kapitalismon kontraŭ komunismo, sed naciismajn kapitalistojn unu kontraŭ la alia. Kaj ĝuste ĉi tiu tipo de naciisma opozicio, kiu konkurencas unu kun la alia kaj deziras elimini la malamikon por domini la mondon, kreas la kondiĉojn favorajn al finfina Tria Mondmilito. Kaj en ĉi tiu kunteksto, riĉuloj kaj malriĉuloj, gaŭloj aŭ aliaj, efektive havos la impreson, ke "la ĉielo falas sur iliajn kapojn" tra la tuta loĝata tero. Jam granda estas la surprizo de okcidentanoj malkovrante, ke Rusio kapablas sendi 50 000 bombojn ĉiutage sur Ukrainion. Sed ĉi tiu kapablo ŝuldiĝas al konstanta preparado fare de Rusio; tio konforme al la rolo, kiun ĝi devis ludi en la plano de justeco de Dio. Sed Rusio ignoras la planon de Jesuo, kiu koncernas ĝin, kaj ĝia amasigo de armiloj ŝuldiĝas al ĝia timo pri atako fare de Usono. Fine, niaj gaŭloj ne estos tiel eraritaj, ĉar ĉe la reveno de Kristo, " *la sepa el la lastaj plagoj de Dio* " estos plenumita per pluvo de " **grandaj** " ŝtonoj de " **hajlo** ", laŭ Apokalipso 16:21: " **Kaj granda hajlo** , *peza je talento, falis el la ĉielo sur homojn; kaj homoj blasfemis Dion pro la plago de la hajlo, ĉar la plago estis tre granda.* "

Ĉar la homa malsukceso estis montrita, la perfekta modelo desegnita de Dio povas reĝe kaj glorie oferti perfektan feliĉon al la elaĉetitaj elektitoj, kiuj havis la inteligentecon kompreni, ke li sola povis oferti ĝin. Sed Jesuo avertis nin en Marko 10:23: " *Jesuo, rigardante ĉirkaŭen, diris al siaj disĉiploj: Kiel malfacile estos por tiuj, kiuj havas riĉecon, eniri la regnon de Dio!* " Sed mi estas tiu, kiu aldonas post li, ke ĉi tiu vojo jam ne estas alirebla por malriĉaj " **ribelantoj** ". Ĉar ĉe la lasta juĝo, inter la falintoj kaj la elektitoj estas " **granduloj** ", la riĉuloj, kaj " **malgranduloj** ", la malriĉuloj, laŭ Apokalipso 20:12: " *Kaj mi vidis la mortintojn, la grandajn kaj la malgrandajn* , *starantajn antaŭ la trono. Libroj malfermiĝis. Kaj alia libro malfermiĝis, kiu estas la libro de la vivo.* " **Kaj la mortintoj estis juĝataj laŭ siaj faroj** , *el la aferoj, kiuj estis skribitaj en la libroj.* " Notu, ke juĝo baziĝas sur " **faroj** ", sur fido, kiun Dio eĉ ne mencias. Riĉeco kaj malriĉeco estas juĝataj sammaniere, per la sama dia biblia leĝo, per Jesuo Kristo, la supera perfekta Juĝisto.

Ĉu vi povas imagi pli mirindajn vivkondiĉojn ol tiuj, en kiuj la Dio, kreinto de la universo, fariĝas la servisto de siaj elaĉetitaj elektitoj, eĉ lavante iliajn piedojn malpurigitajn per la polvo de la tero? Kaj kie ĉi tiu sama Dio ofertas sian homan vivon por elaĉeti la pekojn de tiuj, kiuj amas lin kaj amas lian tutan

veron? Tagon post tago, la vivo fariĝos pli malfacile alfrontebla, por la justuloj kaj la maljustuloj, sed la justuloj scias, kial ĉi tiu malbono estas trudita, male al la maljustuloj, kiuj ignoras ĝin.

RELIGIO: LA PLEJ BONA KAJ LA PLEJ MALBONA

Religio estas la sola ago, kiu montras deziron konekti nin kun la Kreinto Dio, aŭ, en la kazo de paganismo, kun supozeblaj sed falsaj diaĵoj. Ĝi reprezentas la plej bonan el la aferoj kiam ĝi estas vera kaj permesas realan konekton kun la Spirito de la vivanta Dio, sed fariĝas la plej malbona el la aferoj kiam ĝi konektas la homon al la diablo kaj liaj demonoj ĉar ĝi praktikas agojn malpermesitajn kaj kondamnitajn de la vera Dio. En ĉi tiu dua kazo, ĝia respondo restas senescepte la sama: la vivo estas trafita de la multnombraj formoj de sia malbeno.

La plej bona religio aperas tre malofte en la Biblio, sed la plej bela ekzemplo estas la regado de reĝo Salomono, precipe pro lia elekto por saĝeco, dum Dio donis al li kompletan liberecon de elekto laŭ 2 Kron. 1:7 ĝis 10: " *Nokte Dio aperis al Salomono kaj diris al li: Petu, kion vi volas, ke mi donu al vi. Salomono respondis al Dio: Vi montris grandan favorkoron al mia patro David, kaj Vi faris min reĝo anstataŭ li. Nun, ho Eternulo Dio, plenumiĝu Via vorto al mia patro David, ĉar Vi faris min reĝo super popolo grandnombra kiel la polvo de la tero. Donu do al mi saĝecon kaj komprenon, por ke mi sciu, kiel mi iras antaŭ tiu popolo! Ĉar kiu povas juĝi Vian popolon, tiun grandan popolon? Dio diris al Salomono: Ĉar tio estas en via koro, kaj vi ne petis riĉecon, havaĵojn, gloron, nek la morton de viaj malamiko, nek longan vivon, sed vi petis por vi saĝecon kaj komprenon, por ke vi juĝu Mian popolon, super kiu Mi faris vin reĝo, tiam saĝeco kaj kompreno estas donitaj al vi. Mi ankaŭ donos al vi riĉaĵon, riĉecon kaj honoron, kian neniu reĝo antaŭ vi havis, nek havos neniu reĝo post vi. Ĉi tiu sperto de Salomono ĉiam kaptis kaj brilis min. Kaj Dio klarigas, ke en la tuta homa historio ĝi estas unika kaj ne ripetiĝos. Saĝo estas efektive la plej alta valoro, kiun la vivo povas oferti, sed nur Dio povas doni ĝin, kaj ni scias, ke li donas al tiuj, kiuj havas; kio signifas, ke saĝo estas donita al la vere saĝuloj laŭ Dio kaj ne laŭ homaj normoj. Ĉar ankaŭ la homaro donas al si saĝulojn, sed ĉi tiuj estas tiel koruptaj kiel la resto de la homaro, tiel ke iliaj konsiloj kondukas al la plej malbona. Elektante saĝon kaj akirante ĝin de Dio, Salomono estis por sia popolo beno materialigita per escepta tempo de paco kaj prospero. Per li, ĉiuj riverbordaj kaj limregionaj popoloj profitis de ĉi tiu paco kaj prospero: ĝi estis preskaŭ paradizo sur la tero. Ni devas kompreni la signifon de la fervoro de la reĝo de Libano, kiu provizis la lignon por la konstruado de la templo, la loĝejo starigita por Dio. La tuta tero kaj ĝiaj regnoj ŝajnis feliĉaj kaj fervoraj honori Salomonon, faman pro sia dia saĝo. Kaj ĉiuj, kiel unu sola popolo, partoprenis iel aŭ alie en la konstruado de ĉi tiu domo de la vera Dio, sen konvertiĝi al li. Sed en ĉi tiu sperto, Dio montris, ke paco povas esti ebla kiam li volas. Kio signifas, ke kiam ĝi malaperas, anstataŭigita de milito, estas ankaŭ ĉar li volas ĝin. Li ne povus pli bone demonstri sian potencon super la tuta vivo. Ve, ĉi tiu idilia bildo ŝanĝiĝis kun la maljuniĝanta Salomono kaj li pekis abunde kontraŭ Dio, kiel*

montras la rakonto de 1 Reĝoj 11, el kiu mi citas ĉi tie versojn 9 ĝis 13: "*La Eternulo koleris kontraŭ Salomono, ĉar lia koro forturniĝis de la Eternulo, Dio de Izrael, kiu aperis al li dufoje. Li ordonis al li sekvi aliajn diojn; sed Salomono ne plenumis la ordonojn de la Eternulo. Kaj la Eternulo diris al Salomono: Ĉar vi faris tion, kaj ne observis Mian interligon kaj Miajn leĝojn, kiujn Mi ordonis al vi, Mi deŝiros la regnon el vi kaj donos ĝin al via servanto. Nur Mi ne faros tion dum via vivo, pro via patro David. Mi deŝiros ĝin el la mano de via filo. Tamen Mi ne deŝiros la tutan regnon;*" *Mi lasos unu tribon al via filo, pro Mia servanto David, kaj pro Jerusalema, kiun Mi elektis.*" Post Salomono kaj lia saĝo venis la tempo de disputo, malamo, kaj fine, la rompo inter la triboj de Izrael kaj tiuj de Jehuda, super kiu regis la reĝo Reĥabeam. Notu, ke por plenumi sian planon de rompo, Dio igas la filon de Salomono militema kontraŭ la triboj de Izrael, al kiuj li diras en 1 Reĝoj 12:11: "*Mia patro pezigis vin per jugo, sed mi pezigos ĝin por vi; mia patro punis vin per vipoj, sed mi punigos vin per skorpionoj.*" "La tuta vivo de Salomono estas leciono, kiu instruas la benon de saĝo kaj obeemo kaj poste la malbenon de malobeo. En ĉi tiuj bibliaj atestoj, ŝajnas, ke lia vivo finiĝis tre malbone kaj ke lia maljuneco ne malpliigis por Dio la gravecon de liaj lastaj malfidelecoj. Ankaŭ, kiel instruas Ezek. 18:24, lia antaŭa justeco estis forgesita de Dio kaj lia tempo sur la tero finiĝis per mortiga dia kondamno: "*Se la virtulo deturniĝos de sia justeco kaj faros malbonagojn, se li imitas ĉiujn abomenindaĵojn de la malvirtuloj, ĉu li vivos? Lia tuta justeco estos forgesita, ĉar li sin dediĉis al malbonagoj kaj peko; pro tio li mortos.*"

Ĉar Dio direktas la tutan vivon, respektante la liberajn elektojn de siaj kreitaĵoj, ĉiu studata situacio devas esti studata religie. Estas klare, ke bona aŭ malbona religia naturo kondiĉas la bonan aŭ malbonan frukton. Kaj en la historio de Francio, la religiaj militoj, en kiuj protestantoj kaj katolikoj batalis kaj furioze mortigis unu la alian, ĉi tiu frukto generita de la du kontraŭstaraj religioj estis milito kaj krueleco. La paco de Kristo estis nek sur unu nek sur la alia el ĉi tiuj batalantoj. En la sama epoko, ĝi estis nur sur tiuj, kies militema ekipaĵo estis nur spirita kaj portanto de la frukto de la paca mildeco de Kristo. En la blindeco, kiu trafis ilin ekde 1843, la protestantoj, kiuj restis fidele ligitaj al la romia dimanĉa ripozo, ne rimarkis la diferencon inter la paca spirita soldato kaj tiu, kiu mortigas kaj prenas vivojn. Sed Jesuo Kristo, li rimarkis ĉi tiujn aferojn kaj li konas tiujn, kiuj apartenas al li, ĉar ili memoras liajn instruojn.

Tial estas ankoraŭ per religio, ke ni povas pli bone kompreni la konfliktajn situaciojn de niaj modernaj tempoj. Fakte, por kompreni la situacion en Ukrainio en 2022, ni jam devis kompreni la Balkanan Militon, kiu okazis de la 31-a de marto 1991 ĝis la 12-a de novembro 2001, tio estas, dek jaroj da milito, jam ĉe la sojlo de la Eŭropa Unio. Ĉe la origino de la problemo estis la morto de Marŝalo Tito, diktatoro de komunista reĝimo establita en Jugoslavio, kiu konsistis el ortodoksa Serbio, katolika Kroatio, islama Bosnio-Hercegovino kaj katolika Slovenio. Ĉi-lastata akiris sian sendependecon, agnoskitan de Germanio, unue, post la morto de Marŝalo Tito. Sed la religia opozicio de la aliaj tendaroj kondukis al milito. Unua leciono lernenda estas kompreni, ke religio malbenita de Dio naskas militon. La paco, kiu antaŭis kaj unuigis Jugoslavion, ŝuldiĝis al la komunista reĝimo, kiu malhelpis religiajn pretendojn. Ankaŭ, ĉi tiu Jugoslavio similis al poto

plenigita per bolanta akvo tenata per kovrilo reprezentita de Marŝalo Tito. Post lia morto, la kovrilo malfermiĝis kaj la religia naturo de la unuiĝintaj tendaroj vekiĝis kaj kontraŭstarigis religiojn unu al la alia. Religioj malbenitaj de Dio reakiris sian malutilan rolon por siaj sekvantoj; milito produktis siajn novajn mortojn. Sed bedaŭrinde por okcidentaj loĝantaroj kaj iliaj armeoj, kiuj intervenis kiel pacistoj malgraŭ la usonaj kaj francaj bombadoj de Serbio, observantoj kaj komentistoj en la amaskomunikiloj kaj politikistoj ne volis vidi la religian aspekton de la konfliktoj engaĝita. Do neniuj lecionoj estis lernitaj. Tamen, en 2022, la 24-an de februaro, Rusio eniris la teritorion de Ukrainio kun siaj armeoj kaj tankoj; tuj, ĉiuj vekiĝis kaj panikiĝis. Denove, la milito havis sian efikon. Kaj por multaj, ĉi tiu milito havas sian fonton en ĉi tiu agreso de la rusa armeo. Tamen, ĉi tiu rusa iniciato estas nur reago al aliaj faktoj, kiuj antaŭis ĉi tiun momenton. Tial mi proponas klarigon, kiu kondukas nin al ekzameno de la origino de la sendependeco de Ukrainio post la disfalo de USSR la 25-an de decembro 1991. Ĉi tio estis sendube por la Okcidento la plej bela kristnaska donaco, kiun ili ricevis el la ĉielo. Kaj la ŝanĝo de la rusa flago, kiu sekvis, estas tre signifa; la stelo, la serpo kaj la martelo de la ruĝa flago de proletara dirigismo falis, anstataŭigitaj de la du horizontalaj bendoj blua kaj ruĝa; la bluo de falsaj religioj kaj la ruĝo de la respublikana peko de la pekema popolo antaŭ Dio. Pli lastatempe, malgranda blanka bendo venis apartigi la ruĝan de la bluo. Kompare, en la franca flago, la tri koloroj estas egalaj. Kaj la impona blanka parto konfirmas la francan guston por monarĥa regado, kiu tamen restas enkadrigita de la religia bluo kaj la ruĝo de popola respublikana peko. Por okcidentanoj, dolora kaj maltrankviliga paĝo estis turnita, la estonteco ŝajnis fariĝi brila kaj prospera. La risko de milito kontraŭ Rusio malaperis; kio permesis al ili interveni arogante en la balkana milito, kiu komenciĝis en la frua printempo de la sama jaro, 1991; la jaro, kiam mi estis forpelita el la Adventista Eklezio, jaro riĉa je gravaj eventoj. Kaj por mi, kiu instruis la gloran revenon de Jesuo Kristo por 1994, ĉi tiu balkana milito povus esti drivinta en mondmiliton, krom ke la rusa agente estis provizore neŭtraligita.

La grava fakto rimarkinda estas jena. Kiam Ukrainio sendependiĝis en 1991, ĝi estis loĝata de ruslingvaj ortodoksaj kaj ukrain-katolikaj parolantoj. Ankaŭ ĉi tie, kiel en Jugoslavio, la komunisma limo subpremis religiajn postulojn kaj alligitecojn. Sed kun la malapero, la malnovaj problemoj nepre reaperos. Kaj tio efektive okazis. Sed vi devas kompreni, ke en 1991, la rajtoj de ruslingvanoj kaj ukrainoj estis egalaj kaj same legitimaj. Komence, ĉi tiuj rajtoj estis respektataj, sed kun la paso de la tempo, la ukraina katolika tendaro volis domini la ruslingvanojn kaj, agante en 2014, renversis la establitan ruslingvan prezidanton kaj eklaboris por trudi la ukrainan kiel la solan lingvon. Ruslingvanoj kontraŭstaris ĉi tiujn ŝanĝojn kaj regroupiĝis en la orienta parto de la lando en la Donbasa regiono. Kiam rajton havas la katolika komponanto subpremi kaj elimini la lingvon kaj religian kulturon de la ruslingva komponanto? Ĉu ili ne ĉeestis kaj estis egalaj dum la sendependeco? Ĉi tiun kulpon de katolika Ukrainio ne konsideras okcidentaj politikistoj kaj amaskomunikiloj. Tamen, ĝuste pro ĉi tiuj maljustaj agoj, la milito en Donbaso, kiu igis Rusion aneksi Krimeon, kaj la 24-an de februaro 2022, la milito aŭ "speciala operacio" farita kontraŭ la puĉista kaj netolerema Ukrainio fare de Rusio, estos sinsekve komencita.

Sen ia ajn antaŭjuĝo al la rusa aŭ ukraina tendaro, mi trovas en ĉi tiu brutala aliro al dominado de la ukrainoj deciditaj fizike mortigi la ruslingvan komponenton, ion konfirmitan de la milito en Donbaso dum 8 longaj kaj doloraj jaroj, similecon al la konkero de potenco fare de la hitleraj nazioj de Germanio, kiuj akiris ĉi tiun potencon fizike eliminante ĉiujn siajn kontraŭulojn. Sed por rimarki ĉi tiun komparon, oni devas esti nomata Vladimir Putin aŭ Samuel, la homo, kiu distingas la sekvojn de agoj pro falsaj religioj, laŭ la spirita donaco, kiun Dio donis al li.

Por antaŭenigi religian pacon kiam Li volas, Dio starigas potencajn kaj aŭtoritismajn reĝimojn, kiuj silentigas troan religian fervoron, ekzemple, la romian respublikanan kaj poste imperian reĝimon, kiu sciis subpremi judan agresemon, kaj siatempe, la francan revolucian ateisman reĝimon, kiu finis la despotismon de la papa katolikismo. Sed pli precize, la celo de Dio ne estis oferti la pacon, kiun la ribelema kaj malobeema homaro ne meritis. Tiel, por fini la abomenaĵojn faritajn de la koalicio de la papeco kaj la monarkio, kiun Apok. 13:1 simbolas sub la aspekto de "la besto, kiu leviĝas el la maro", Dio starigis alian monstron, la francan nacian ateismon, kiun Li nomas en Apok. 11:7 "la besto, kiu leviĝas el la abismo". Vi povas kompreni, ke la ŝlosilo al la interpreto kaŝiĝas en ĉi tiuj du vortoj "maro kaj abismo" cititaj en Genezo 1, en la inversa ordo "abismo" poste "maro" kiam la "tero" estis kreita elirante el la "maro". La mesaĝo estas intence infaneca, sed plena de subtileco, ĉar Dio celas ĝian komprenon por vere simpla kaj logika homo, kiu konservis ĉi tiujn kriteriojn de infaneco. Kaj Jesuo avertis, ke tiel estas laŭ Mat. 19:14: "*Kaj Jesuo diris: Lasu la infanojn, kaj ne malhelpu ilin veni al mi; ĉar al tiaj apartenas la regno de la ĉielo.*" Tial ĉi tiu infaneca simpleco kvalifikis min por porti la klarigojn donitajn de la Spirito de Dio en la nomo de Jesuo Kristo. Ĉar ĉi tiu simpleco forestas inter pastroj trejnitaj en la lernejoj de oficialaj religiaj institucioj. Tre proksima frato eĉ juĝis miajn klarigojn "simplismaj" kaj ĉi tio ne estis lia sola eraro, al lia malfeliĉo. Jes, la Kreinto Dio amas simplecon kaj humilecon en siaj kreitaĵoj kaj li igas siajn revelaciojn alireblaj al ili. Tiuj, kiuj amas komplikajn aferojn, estos je ilia kosto, la dia lumo ne estos ricevita de ili. Tiel en Genezo Dio prezentas en bildo, en ĉi tiu ordo, la rilatojn de sinsekvo, kiuj ligas "la abismon, la teron kaj la maron". Sed en la kristana epoko la ordo de apero estas malsama: "la maro, la abismo kaj la tero". Ĉiu el ĉi tiuj vortoj alprenas signifon en la kreado. "La maro" estas la nova nomo donita al la akvoj ĝis tiam nomataj "abismo" kaj sub ĉi tiu nomo abismo Dio nomis la teron kovritan de akvo kiel en la diluvo, sed landon sen ia vivo eĉ en la akvo. La abismo estas do donita kiel referenco al la origina stadio de la nove kreita tero. En la profetaĵo, spirite, la abismo estos la nivelo de spirita nenieco, tial, en Apokalipso 17:8, Dio profetas la sinsekvojn de la tri "bestoj", kiuj ĉiuj tri indikas netoleremajn reĝimojn. Vi devas kompreni, ke ĉi tiu mesaĝo estas elpensita en la logiko de la situacio, kiu regos inter 1980 kaj 1991, la dato kiam ĉi tiu klarigo estis donita al mi. Dio diras al mi, per la apostolo Johano: "*La besto, kiun vi vidis, estis*", ĝi estas "*la besto, kiu leviĝas el la maro*", kiu indikas la katolikan religion de la romia papa reĝimo en koalicio kun la franca monarkio, kiu aparte subtenis ĝin; ĝi "*estis*" inter 538 kaj 1798; "*kaj ĝi ne plu ekzistas*" en 1980, kiam, baptita, mi entreprenis la laboron deĉifri la profetaĵon. Ĝi ne plu

ekzistas, ĉar " *la besto, kiu supreniras el la senfunda abismo* " de Apokalipso 11:7 detruis ĝin. La Franca Revolucio kaj ĝia nacia ateismo sinsekve gilotinis Reĝon Ludoviko la 16-an kaj kaŭzis la morton de Papo Pio la 6-a en la malliberejo de la Citadelo de mia urbo Valence-sur-Rhône en 1799. "Ĝi devas supreniri el la senfunda abismo kaj iri al perejo." Ĉi tiu supreniro el la senfunda abismo bildigas la influon de netolerema ateismo sur la protestantan religion, sub kies regado reaperos la lasta kristana religia maltoleremo. " *Kaj la loĝantoj de la tero, kies nomoj ne estas skribitaj en la libro de vivo ekde la komenco de la mondo, miros, kiam ili vidos la beston, ĉar ĝi estis, kaj ne estas, kaj ankoraŭ estos .* " La tri ĉefaj fazoj estas tiel resumitaj ĉe la fino de la verso: " *ĝi estis, ĝi ne plu estas, kaj ĝi denove aperos .* " Mi resumas do: ĝi estis inter 538 kaj 1798, ĝi ne plu estas en 1980, ĝi reaperos en 2029, la jaro, en kiu ĉi tiu netolerema protestanta kaj katolika koalicio estos trafita de " *la sep lastaj plagoj de la kolero de Dio .* " La du aperoj de la bestoj, tio estas, du kristanaj religiaj maltoleremoj, sinsekve koncernas la katolikan kredon, poste la protestantan kredon, kiun Apokalipso 13 prezentas sinsekve en la versoj 1 kaj 11. Kaj notas ĉi tiun imponan subtilecon: En Apokalipso 13, la besto, kiu leviĝas de la tero, prenas version 11 kiel sian subtenon; kiu ligas ĝin al Apokalipso 11, kie en verso 7, Dio prezentas " *la beston, kiu leviĝas el la abismo* ". Per ĉi tiu subtila konstruludo, li plue konfirmas sian precizecon " *ĝi devas leviĝi el la abismo kaj iri al perejo* ". Sed en alia klarigo, ĉi tiu esprimo povas koncerni " *la beston, kiu leviĝas el la maro* ". Kaj en ĉi tiu kazo ĝia "leviĝo" el "la abismo" celas konfirmi la spiritan neniecon de ĝia agado kaj ĝiaj religiaj doktrinoj. Fakte, per ĉi tiu klarigo, Dio metas la katolikan religion sur la saman spiritan nivelon kiel la franca ateismo. Estas do normale, ke ĝi kondukas siajn sekvantojn " *al perejo* ". Ĉi tiu interpreto ne estas seninteresa, kiam ni scias, ke ĉi tiu katolika religio estas la ĉefa celo de dia kolero, ĉar li deklaras pri ĝi en Apokalipso 18:24: " *... kaj ĉar en ĝi troviĝis la sango de profetoj kaj sanktuloj kaj de ĉiuj, kiuj estis mortigitaj sur la tero* ". Ni havas ĉi tie la PLEJ MALBONAĴN RELIGIOJN. Kaj ĉe la fino de la mondo, la PLEJ MALBONA de RELIGIO reaperos, dominita ĉi-foje de la protestanta kredo, kiu " *formos bildon al la besto* "; kio signifas, ke la principo de maltoleremo estos aplikita denove post la fino de la Tria Mondmilito fare de la pluvivanta protestanta kaj katolika koalicio. Mi devas memori, kio konsistigas la " *beston* ". Ĝi estas religia maltoleremo ebligita per la asocio de civila povo kun religia povo. Decidoj faritaj de religiemaj homoj estas truditaj de civilaj kaj militaj aŭtoritatoj sub diversaj formoj de devigo; la lasta estante morto. En la kazo de la protestanta "besto, kiu leviĝas el la tero", la civila povo ne estas tiu de reĝoj, sed tiu de ŝtatestroj, sekularaj aŭ religiaj gvidantoj. Ĉi tiu lasta "besta" maltoleremo ne daŭros tre longe, maksimume unu jaron, sed sub la dia kolero, kiu konstante frapos ĝin per siaj lastaj plagoj, ĝi atingos maksimuman nivelon per fine dekretado de morto por tiuj, kiuj kontraŭas la romian dimanĉon. Per la malhelaj kontaktoj de spiritismo, kiun Johano nomas " *la kultado de anĝeloj* ", la demonoj akuzos sabatobservantojn, kiujn ili prezentos kiel respondecajn pri la diaj plagoj. Jen ĉio, kion necesos por ke ilia mortkondamno estu adoptita kaj kolektive aprobita. Jen kion diras la apostolo Paŭlo pri ĉi tiu " *kultado de anĝeloj* " en Kol. 2:18-19: " *Neniu, per preteksto de humileco kaj adorado de anĝeloj, ŝtelu de vi la premion*

de via raso laŭvole, trompita per vizioj kaj vane ŝveligita per sia karna menso, sen alkroĉiĝi al la Kapo, el kiu la tuta korpo, kunligita kaj kunligita per artikoj kaj ligiloj, kreskas kun Dio ." Ĉi tiu korpo de Kristo estas la Asembleo de la Elektitoj. Kaj en ĉi tiu instruado Paŭlo avertas tiujn, kiuj estas vokitaj, kontraŭ la delogoj de la PLEJ MALBONA deloga kaj trompema RELIGIO.

Nenio estas PLI MALBONA por timi ol falsa RELIGIO. Ĉar ĝi kapablas je la plej malbona kaj kelkfoje trompi la ŝajnojn de la "plej bona", kio plaĉas al humanistoj. Ĝia malestimo al la vero rivelita de Dio metas ĝin sub la decidojn de la diablo. Kaj dum Dio ne aperas por denunci kaj malkaŝi la situacion, la supraĵaj homaj masoj donas al ĝi sian tutan fidon.

Kaj tiuj homaj masoj amas nenion pli ol pacon.

Ekde 1945, Dio donis al eŭropanoj relativan pacon, tamen pacon kiu daŭris 77 jarojn, kio estas konsiderinda kaj malofta en la historio de popoloj. Ĉi tiu periodo estas profetita kiel la tempo kiam " *la besto ne plu estos* ", kiel ni ĵus vidis supre. Sed ĉi tiu paco ne ŝuldiĝis al la konstruado de EU, kiel ni tiom longe aŭdis konvinkitajn eŭropanojn diri. Ne, ĉi tiu paco estis donita de Dio por permesi al okcidentaj ribeluloj plenumi la postulojn de sia libereco, konkerita kaj legitimita, iom post iom sed tre rapide, ekde la jaro 1994, en kiu, samtempe, la Sepa-taga Adventista Eklezio estis " *elvomita* " de Jesuo Kristo. La fruktoj malbenitaj de la ĉielo tiel intensiĝis.

Laŭ tio, ĉu ĝi estas vera aŭ falsa, religio kondukas la homan animon al eterna feliĉo aŭ al la definitiva malfeliĉo de neniigo, do estas ĝuste atribui al ĝi: LA PLEJ BONA aŭ LA PLEJ MALBONA.

La indigno de nekredantoj kaj nekredantoj

En la mensoj de nekredantoj kaj nekredantoj enradikiĝis normo pri akceptebleco, kiu evidente ne konsideras la opinion de Dio, al kiu la plimulto eĉ ne krias aŭ jam ne asertas, ke Li ekzistas, kaj tiuj, kiuj kredas je Lia ekzisto, ne konsideras Liajn malkaŝitajn dezirojn. Humanisma penso dominas, kaj ve al ĉiu, kiu ne dividas ĝin. El la humanisma vidpunkto, li nepre estas pli-malpli danĝera fanatikulo, sed tamen danĝera.

Hodiaŭ, dimanĉe, la 17-an de julio 2022, en Francio, oni memorfestas la 50-^{an datrevenon} de la juda aresto de la "Vel d'Hiv", la nomo de granda endoma velodromo en Parizo. Obeante la germanojn, la registaro de Marŝalo Pétain organizis la areston de multaj judoj, kiuj estis transdonotaj al ili. Ekde 1942, la "fina solvo" komenciĝis kaj la judoj estis amase ekstermitaj en la "SS"-koncentrejoj establita en Pollando. Rezulte, la germana loĝantaro povis ignori ĉi tiun tragedion kaj la respondeco kuŝis nur ĉe Hitler kaj lia nazia partio. Kaj pro ĉi tiu humanisma penso, la afero aspektas monstra kaj nehoma.

Jen mi lasas ĉi tiun humanisman penson kaj ekzamenas ĉi tiun temon rilate al la Biblio, kiu esprimas ĉiujn revelaciojn, kiujn Dio donas al la homaro por permesi al ĝi kompreni la signifon de aferoj kaj eventoj, kiuj plenumiĝas. Kaj la unua afero, kiu venas al mia menso, estas, ke la juda popolo ne estas normala

popolo inter aliaj. Ili estas la sola popolo, kiu estis kreita per rekta interveno de Dio sur la tero. Li elektis Abrahamon, lian filon Isaak, lian filon Jakob, kiu fariĝis Izrael kaj el kiu Li faris popolon bazitan sur siaj dek du patriarkaj filoj de dek du triboj. Do ĉio, kio koncernas ĉi tiun popolon, ne estas ordinara. Por oferti al ili patrujon, Dio ekstermis virojn, virinojn, maljunulojn kaj infanojn, kiuj vivis en Kanaano. Ĝi estis la unua dia genocido ekde la diluvo en la tempo de Noa. Kaj ĉi tiu granda ofero de vivo donas al Dio specialajn rajtojn super la vivoj de sia popolo Izrael; tio estas des pli vera, ĉar ĉi tiu Izrael estis organizita por konsistigi modelon, kies sperto kun Dio devis servi kiel leciono por la generacioj, kiuj sukcedos unu la alian ĝis la fino de la mondo. Estis la tempo de la juĝistoj, tiu de la reĝoj, kaj tiom da malsukcesoj, ke Dio finis transdoni sian popolon al la Ĥaldeaj paganoj de Babilono, kies reĝo Nebukadnecar konvertis al Dio danke al la atesto de la profeto Danielo. Ankoraŭ estis multaj mortoj inter la judoj, kaj nur la postvivantoj estis kondukitaj al Babilono kaj ĝia grandega teritorio. Por la judoj, la morto donita de Dio estas nenio nenormala, nenio skandala, ĉar morto estas la salajro, kiun li donas al peko. Kaj ĉi tiu popolo pekas abunde, do rezulte ĝi ofte estas trafita de morto. Ĉe la fino de la malnova interligo, rifuzante sian Mesion Jesuo Kristo, ĝi malakceptas la novan interligon proponitan de Dio; ĝi estas grandega peko, kiu ĉi-foje kondamnas la tutan judan nacion: ĝi devas malaperi. En 70, la romanoj transprenis la aferon; Jerusalemo, ĝia templo, ĝia levida sankteco, estis detruitaj kaj la popolo plejparte masakrita. Dum la kristana epoko, ili estis disigitaj inter la nacioj kaj precipe en Hispanio, ili estis celitaj kaj forte persekutitaj. Ĝis la milito de 1939-1945, kiam Hitler faris ilin la celo de sia venĝema malamo. Kaj tie, ĉi-foje, modernaj metodoj estis organizitaj por sufoki ilin kaj iliaj kadavroj estis bruligitaj en forbruligiloj, kremaciejoj. La nombro de mortintoj estis ĉirkaŭ ses milionoj da animoj. Kompreneble, kio ŝokas la humaniston estas vidi civilulojn mortigitajn, ĉar en la Okcidento, milito oficiale mortigas, laŭ konvencioj, nur soldatojn, militistojn. Jen kie oni devas memori la antaŭajn punojn, kiuj estis nur diaj punoj. Kaj la plej lasta ne estas escepto, la genocido organizita de la nazioj estis farita de homoj sed sub dia inspiro, ĉar Dio volis sendi al la tuta homaro memorigilon esprimantan sian justecon antaŭ ol prepari la tempon de la lastaj provoj planitaj por la fino de la mondo.

Kaj por tiuj, kiuj kredas je Dio, kiel ĉi tiu ago estas pli monstra ol la genocido de la loĝantoj de Kanaano? Ĉu Dio ne avertis Abrahamon, ke "liaj posteuloj heredos ĉi tiun landon, sed la maljusteco de la Amoridoj, kiuj loĝis en ĝi, ankoraŭ ne atingis sian pinton"? Kvarcent jarojn poste, jes, kaj Dio kaŭzis, ke ili ĉiuj pereis per venenaj krabroj kaj aliaj mortigaj malsanoj. Mi memoras, ke ĉi tiu homa raso konservis la gigantan grandecon de la antaŭdiluvaj gigantoj. Dio tial havis duan kialon por elimini ilin. Sen Dio, la malgrandaj Izraelidoj havis neniun ŝancon venki ilin, tial Dio prenis sur sin la taskon fari tion. En 1942, li elektis la germanan nazian penson kiel sian instrumenton de morto. Ĉi tiu rakonto revenigas nin al la provo de fido, al kiu Izrael estis submetita post sia eliro el Egiptujo. La nekredantoj inter ili retiriĝis de homaj limigoj, dum veraj kredantoj kiel Moseo, Josuo kaj Kaleb sciis, ke kun Dio nenio estas neebla.

Hodiaŭ, en julio 2022 kaj ĝis la reveno de Kristo atendata en la printempo de 2030, ĉi tiu fido metita en la Dion, por kiu nenio estas neebla, ankoraŭ markas veran fidon plaĉan al Dio.

Sed la sendia mondo indignas pri ĉio, kio kontraŭdiras kaj atakas ĝiajn valorojn, nekonscia, ke Dio, siaflanke, faras same al ili. Tamen, post nur kelkaj jaroj, la valoroj de la mondo multe ŝanĝiĝis. Kiel ni povas klarigi ĉi tiujn grandegajn kaj rapidajn ŝanĝojn? Denove, nekredantoj ne havos la veran respondon, sed ili sendube klarigos ĝin dirante, ke ili fariĝis pli kaj pli inteligentaj. Ĉu ne estis tio, kion Satano sugestis al Eva, momente izolita kaj apartigita de sia edzo Adamo, por puŝi ŝin malobei la ordonon de Dio: "Vi ne manĝu de ĝi"? Kaj jes, ĉio, kio ne havas logikan homan klarigon, havas sian klarigon en la nevidebla ĉiela vivo de la malbonaj anĝeloj; nevidebla, jes, sed tre aktiva kaj tre efika. Sciante, ke por ili, kiel por ni, 2030 markos la finon de ilia ĉiela vivo, ne estas malfacile kompreni, ke la malmulta tempo restanta al ili kondukas ilin duobligi siajn klopodojn perversigi la homaron, precipe kiam ĝi estas "false" kristana; kio estas la kazo de okcidentaj nacioj.

Seksaj perversaĵoj ĉiam estis la kriterio, kiu markas la limon de tio, kio estas eltenebla por Dio. Tio validis por la Diluvo, kiel ankaŭ por la fino de la Kanaanidoj kaj por la hebrea Izraelo. Pli proksime al ni, la nazioj masakris la deviajn samseksemajn grupojn de la germana "SA". Kaj en nia nuna situacio, ĉeĉenaj armitaj grupoj alprenis la mision fari la samon, kune kun Rusio. Ilia malamo al ĉi tiuj praktikoj, kiuj metas homon sub la beston, kiu ne praktikas ilin, estas vigligita de la Spirito de Dio, sankta, pura kaj perfekta. La unuaj signoj de atako el la ĉielo kontraŭ la loĝantoj de la tero fariĝis videblaj per la paniko de politikaj gvidantoj alfrontitaj al severa Covid-19-epidemio. En sia paniko, ili batalis kontraŭ ĝi kiel pandemio kun multe pli grandaj mortigaj konsekvencoj. Ili ruinigis iliajn ekonomiojn kaj malfortigis ilin per longaj periodoj de izoladoj disigitaj dum du jaroj, kiuj komenciĝis komence de 2020, tiom ke ilia financa potencialo fandiĝis kiel neĝo en la suno. Antaŭ tio, en granda senzorgeco, formo de blindeco, ili translokigis sennombrajn laborpostenojn al Ĉinio, tiel pliigante la senlaborecon, kiu mortigas naciojn. Jen kie oni devas reliefigi la gravecon de la konstruado de EU. Antaŭ tiu konstruado, la rigardo de la ŝtatestro estis nur sur sia propra lando kaj li devis establi la sociajn kaj industriajn ekvilibrojn, kiuj harmonie riĉigus sian tutan nacion. Enkondukante Ĉinion en la mondan komercon, kaj translokigante ĝian produktadon tien, Usono estis la unua, kiu faris grandegajn financajn profitojn, kiuj allogis investantojn el la tuta mondo. Eŭropaj investantoj deturnis siajn investojn de Eŭropo, kiu tial komencis malkreski kaj malriĉiĝi. Sed tio ne estis tuj videbla, ĉar la gajnitaj profitoj estis parte konsumitaj en Eŭropo. En Eŭropo, kie la principo de translokado estis pli kaj pli efektiva favore al novaj membrolandoj elektitaj el la plej malriĉaj por havi ĉiam pli malmultekostan kaj malpli postuleman laborforton pri sociaj aferoj, aŭdeco regis en ĉiuj okcidentaj registaroj kaj prezidantecoj.

En 2012, Francio elektis François Hollande kiel prezidanton, viron de la ENA, la Nacia Lernejo de Administrado, kiu ne donas moralecan diplomon ĉar ĉi tiu prezidanto tute ne havas ĝin. Li enkorpiĝas, memstare, amason da teatraj roluloj per sia cinikismo, sia trompo inda je Scapin de Molière, kaj malfidela, en

sia geedzeco kaj al siaj balotantoj; la bildo de la absoluta perfidulo. Ĉi tiu viro, kiu diris al siaj balotantoj "mia malamiko estas financo", fine duoble favoris financon. Unuflanke, per deviga sanprotekto per reciprokaj asekurkompanioj, kiuj duobligis la agadon de la ŝtatigita Socialasekuro; tiel duobligante la koston de sanadministrado en Francio. Kaj aliflanke, per antaŭenigado de la politika kariero de la juna financisto Emmanuel Macron, kiu fariĝis prezidanto en 2017. Ĉi tiu Prezidanto Hollande estas tiel rimarkinda pro siaj sennombraj karakterdifektoj, ke la profeto Michel Nostradamus dediĉis al li la jenan kvarlinian strofon: la kvarlinian strofon de la dua jarcento numero 88:

La cirkvito de la granda ruiniga fakto,
La sepa nomo de la kvina estos,
Triono pli granda ol la stranga militemulo
Mouton Lutèce Aix ne garantios.

Mi tradukas ĉi tiun kvarlinian strofon jene:

La cirkvito : la procezo aŭ itinero daŭrigita per ripetado.

Pri la granda ruiniga fakto : pri la granda ruiniga ago.

La nomo : la viro, la rolulo: François Hollande.

Sepa : la sepa prezidanto en ofico

De la kvina estos : de la kvina respublikana reĝimo, tio estas, la 5-a Respubliko . François Hollande (la nomo) "estos" en prezidenta agado.

De tria partio : la plej granda persono el la Tria Mondo aŭ la Tria Stato, tio estas, el la franca popolo. Persono senrilata al la afero, laŭ la vortaro Larousse. Ĉi tiu difino perfekte taŭgas por Islamo establita en origine kristana lando.

Pli granda : Pli honorinda kaj pli dominema ol perversa Francio.

La stranga : la islama fremdulo.

Militema : ribelema kaj malamika

Ŝafo : ŝafo buĉita por Eid en Islamo: tio estas, tiu, kies gorĝojn tranĉas islamanoj. Amasaj buĉadoj de ISIS-viktimoj projekciitaj en la interreto.

Lutetio : Parizo, la reĝa sidejo de norda Francio en la tempo de Nostradamus, t.e., la nuna centro de respublikana nacia aŭtoritato en la Nordo.

Aix : Aix en Provence, reĝa sidejo de Sud-Francio en la tempo de Nostradamus, t.e., centro de la respublikana nacia aŭtoritato de la Sudo.

Ne garantios : ne povos protekti. Prezidanto François Hollande (la nomo) ne povos protekti francajn viktimojn.

La cirkvito (la historia vojo aŭ procezo sekvita) de la granda ruiniga fakto (de la ago) (kiu kaŭzas la ruinon); la nomo (François Hollande) sepa (prezidanto) de la kvina (republikana reĝimo), estos (en aktiveco, tio estas, la respondeculo). De tria partio (tria mondo aŭ tria ŝtato, aŭ tria persono), pli granda (pli honorinda ĉar religia kaj domina), la militema fremdulo (la islama arabo, aŭ militisto Islamo) Ŝafoj (buĉitaj por Eid en Islamo) Lutetio (Parizo), nek Aix (urbo de la reĝa aŭtoritato de la sudo de Francio) garantios (Kiel "ŝafoj" liveritaj al morto, la nordaj kaj sudaj francaj loĝantaroj ne estos protektitaj kontraŭ la atakoj lanĉitaj de fundamentisma islamismo: Islamismaj atakoj de la Kalifujo DAESH-grupo: En Parizo, la 7-an de januaro 2015, kontraŭ la komikistoj de Charlie Hebdo: 12 mortintoj; kaj la 13-an de novembro 2015, kontraŭ la Stade de France: 1 mortinto;

kontraŭ la Dancanta Bataclan kaj drinkejoj: 130 mortintoj - 413 vunditoj; en Nico en la sudo, la 14-an de julio 2016: gvidata de islamisto, kamiono enveturas la homamason: 86 mortintoj - 458 vunditoj). La vorto "ŝafoj", metita antaŭ "Lutetio kaj Aikso", celas de ĉi tiuj du urboj, "tiujn, kiuj estos **buĉitaj** en la Nordo kaj Sudo de Francio"; por la Nordo, la afero estas parte plenumita, sed por la Sudo, la masakroj ankoraŭ venos. La ruino do sugestas, samtempe, la ruinon de la militaj detruoj de la nacio Francio, sed ankaŭ ĝian moralan ruinon, ĉar ĝuste ĉi tiu skabia prezidanto trudis la leĝon de "geedzeco por ĉiuj", per sia plimulta leĝdona subteno. La egoisma elekto de unuopa homo estis trudita, kiel nacia leĝo, al la tuta franca popolo, kvankam granda nombro da civitanoj firme kontraŭis ĝin. Ĉi tiu leĝo, kiu venis pravigi kaj leĝigi ion konsideratan kiel abomenindaĵo de Dio, do devis, kiel konsekvenco, pravigi la ruinon, kiun Dio igos ĝin sperti. En ĉi tiu kvarteno, Nostradamus profetas, ke Francio estos trafita de granda ruino pro la sepa prezidanto de la Kvina Respubliko. Ĉi tiu fakto estas tute escepta kaj portas definitivajn konsekvencojn, kiujn Dio volis anonci anticipe. Tiu ĉi ruino estas ankaŭ profetita pli kaŝite en Apokalipso 11:7, kie, nomante Parizon sub la nomo "Sodomo", li profetas ĝian detruon per nuklea fajro, la moderna versio de "fajro *el la ĉielo*". Ĉi tiu kvarteno de Nostradamus nur konfirmas la rolon de la "*reĝo de la sudo*" citita en la profetaĵo de Dan 11:40 ĝis 45. Krome, koncerne la vorton "ĉirkaŭiro", la profeto sugestas la ideon de ripetado kaj tial la insiston pri blinda kaj malprudenta humanisma elekto, kiu kondukos al la ruino de la tuta Francio. Kaj ĉi tiu insistado rekte celas la akcepton de ĉi tiu militema fremdulo sur la teritorio de Francio; tio post kiam li mem forpelis ĝin el sia lando. Ĉar Francio efektive koloniigis Magrebon, plej laste Alĝerion, sed ankaŭ Afrikon, Libanon kaj aziajn landojn, el kiuj ĝi devis retiriĝi laŭlonge de la tempo.

Tial estas facile kompreni, ke, anstataŭ moligi sian sorton, humanistoj intensigas sian kulpon kontraŭ Dio per multiplikado de siaj indignoj, kiujn Li malaprobas. Ili, kiuj estas nur argilaj potoj, atakas, per sia leĝigo de peko, la Kreinton Dion, kiu estas fera poto. Tial li multiplikis la formojn de siaj revelacioj destinitaj por siaj elektitoj, por sciigi ilin, ke lia venko kontraŭ ĉiuj liaj malamikoj estas certa kaj programita en lia tera plano. Kion ili povas fari kontraŭ la infanoj de Dio, kiuj malaprobas iliajn abomenindajn kaj fetoraj iniciatojn? Nenion krom tio, kion Dio permesos al ili. Kaj se Dio rajtigas ĝin, tiam ĉio fariĝas akceptebla kaj tolerebla por liaj amataj elektitoj.

La respublikana reĝimo longe trudis siajn leĝojn al religiaj kristanoj kaj judoj. Sed ekde 1962, la amasa akcepto de alĝeria kaj, pli ĝenerale, magreba islamo prezentis problemojn por laikismo, kiujn Francio pensis, ke ĝi solvis. Sed la faktoj mem pravas, ke tio ne estas la kazo. Islamo kaj ĝiaj valoroj, nekongruaj kun respublikanaj valoroj, kiel tiuj de vera dia kristanismo, provokas kolizion de civilizoj ene de la lando Francio mem. Islamo ne kliniĝas al la respublikana laika normo, kaj pro bona kialo; la nomo Islamo signifas submetiĝon; sed submetiĝon al Dio, ne al la Respubliko Francio. Tial, ekloĝante en Francio, islamanoj establis siajn valorojn kaj ili nur konsentas "kunvivi" kun laikaj aŭ kristanaj respublikanaj francoj. Ĉar jam, kunvivado kun la judoj fariĝis problema kaj agresema, ĉar la problemoj kreitaj inter Israelo kaj la palestinanoj estas importitaj en Francion, kie ambaŭ komunumoj ĉeestas. La reagoj de islamanoj, rapide fariĝantaj perfortaj

kiam ili estas atakitaj, profitigas la religian liberecon de la lando; ĉar politikaj gvidantoj timas la sangajn sekvojn de restriktaj mezuroj, kiuj estus truditaj al ili. Ili tial elektas "ĵeti la aferon en la tuŝon" kiel faras futbalistoj por trankviligi la aferojn. Ĉar neniuj islamanoj inda je tiu nomo pretas legitimi samsekseman praktikon. Kaj li trovas en ĉi tiu leĝo, kiu leĝigas ĝin, nur unu plian subjekton por plue malestimi tiujn, kiuj jam estas por ili "la hundoj, la malfideluloj". Mi estas konvinkita, ke sen ilia ĉeesto en Francio, la leĝoj fariĝus eĉ pli trudaj kaj aplikiĝus kun multe pli deviga forto. Por ni, la amatoj de Jesuo Kristo, ĉi tiu ĉeesto estas tial protekta; almenaŭ tio estas la kazo ĝis hodiaŭ, sed estas bone kompreni ĝin. Vera islamano respektas tiujn, kiuj timas Dion kiel si mem. Ilia malamiko estas la malbonuloj, la sendiaj, abomenindaj en siaj pensoj kaj agoj. Krome, la vere elektitaj havas en Jesuo Kristo la superan protekton, kiun islamanoj ne havas.

Dum la tagoj, monatoj, jaroj kaj jarcentoj, Dio registris kaj akumulis en Sia senlima memoro ĉiujn abomenindajn indignojn eldiritajn de la buŝoj de la malbonuloj, kaj tiel Li prenas, por illustri la situacion, la bildon de "turo" konsistanta el la amasiĝo de "pekoj", en Apokalipso 18:5: "*Ĉar ŝiaj pekoj atingis la ĉielon, kaj Dio memoris ŝiajn malbonagojn.*" Ĉi tiu "amasiĝo" de "pekoj" memorigas nin, ke Dio ne reagis aŭtomate ĉiuforte kiam grava "peko" estas farita, sed en ĉi tiu profeta mesaĝo, Li diras al ni, ke neniuj el ili estas forgesita de Li, kaj ke puno venos eĉ la fino, por kalkuli ĉiujn faritajn laŭlonge de la tempo. Ĉi tio veras, kolektive, por la papa Romkatolika Eklezio menciita en ĉi tiu verso, sed ankaŭ, individue, por ĉiu kreitaĵo, kiu vivis en la ĉielo kaj sur la tero. Sed ĉi tio ne validas por la veraj elektitoj, ĉar iliaj kontraŭvolaj "pekoj" estis pentitaj anstataŭe de Jesuo Kristo.

Tiu ĉi sepa prezidanteco de la Kvina Respubliko de Francio meritis esti rimarkita pro pluraj kialoj, ĉar la ruino koncernis, unue, la Socialistan Partion de Prezidanto Hollande, ĝia iama sekretario prezentita kiel anstataŭiga kandidato por la favorata kandidato Dominique Strauss-Kahn, eksigita pro seksa skandalo farita en hotelo en Novjorko. Ĝis 2012, la Socialista Partio ricevis la nomon de "kaviara maldekstro", sed ekde 2012, oni devas aldoni "ĝuemulino", tiom sekseco karakterizis la kvinjaran oficperiodon de tiu ĉi sepa franca prezidanto; de liaj sekretaj eliroj per skotero el la Palaco Elizeo por aliĝi al sia nova amantino, aferoj filmitaj de ĵurnalistoj, ĝis lia trudado de la leĝo pri geedzeco por ĉiuj. Kaj fine, liaj malfidelecoj, aŭtentaj balotperfidoj, mortigis lian Socialistan Partion, kiu definitive perdis la fidon de la balotantoj: la ruino do estis klare observita sur ĉiuj niveloj. Tiel, profitante la ĝeneralan kaoson, balotantoj, kiuj vidis la Nacian Fronton dualokan, elektis, pro malico, elekti la junan financiston, eksministron sub François Hollande, kiu komprenis, ke estas senutile por li rekandidatiĝi por prezidanto. Morala ruino ĉiam antaŭas ekonomian ruinojn. Tio jam okazis en Eŭropo, inter ĉiuj nacioj, frivoleco dominis kaj milito alvenis kaŭzante ruinojn per la detruo de ĝiaj bombadoj. Ni vidas la procezon ripetiĝi; post la "holanda" morala ruino, venas la militema ruino ekscitita kaj provokita de la militemaj iniciatoj adoptitaj kontraŭ Rusio, de la juna prezidanto Macron kaj la eŭropaj aŭtoritatoj, post lia atako kontraŭ Ukrainio. Do ni atendu kaj vidu, kio okazos poste...

Por la historio de Francio, la rolo de la Socialista Partio, kiu atingis la potencon, estis aparte malutila por veraj francoj de origino kaj longaj familiaj

linioj. La prezidanteco de François Mitterrand kaj lia simbolo, la "rozo", estis gajnita per "populismaj" ideoj puŝantaj humanismon al la ekstremo. Estis per ĉi tiu rimedo, ke li sukcesis gajni la komunistajn voĉojn, tiam tre multnombrajn. Ĉi tiu politika besto, advokato en civila vivo, spertis en sia vivo la plej kontraŭajn kaj ekstremajn politikajn engaĝiĝojn: de la ekstrema dekstro ĝis la ekstrema maldekstro. Sed religio ankaŭ provokas grandajn konvertiĝojn, kaj la kapablo ŝanĝi opiniojn estas natura por homoj. La dramo de lia prezidanteco ripozas malpli sur li kaj lia "dia" personeco, ol sur la aroganteco de liaj ministroj, kiuj diplomiĝis ĉe la ENA. Unu el kiuj kuraĝis diri al ĵurnalistoj, kiuj intervjuis ŝin en novaĵkanalo, pri la voĉdono pri enmigrado postulita de 80% de la francoj, mi citas, laŭvorte: "Gepatroj scias pli bone ol infanoj, kio estas bona por ili." En 2015, la francoj, tiel malestimitaj, funebris siajn centojn da mortintoj mortigitaj de la ĝihadistoj de la islama grupo DAESH.

Simile, mi havas nenion kontraŭ la Judoj kiel individuoj, ili estas homoj kiel ĉiuj aliaj, krom ke religie, la Biblio instruas nin, ke ili estis unue malbenitaj de Dio. Kaj tie, mia vidpunkto pri ili ŝanĝiĝas. Per la buŝo de la apostolo Paŭlo, mem aŭtentika Judo, Dio diras al ni en Rom. 10:1 ĝis 4: "*Fratoj, la deziro de mia koro kaj mia preĝo al Dio por ili estas, ke ili estu savitaj. Mi atestas pri ili, ke ili havas fervoron por Dio, sed ne komprenante. Ne konante la justecon de Dio, kaj penante establi sian propran justecon, ili ne submetiĝis al la justeco de Dio . Ĉar Kristo estas la fino de la leĝo por pravigo por ĉiu, kiu kredas*"; kio kondukas lin diri en Rom. 2:9-10: "*Sufero kaj angoro sur ĉiu animo de homo, kiu faras malbonon, unue de la Judo, kaj ankaŭ de la Greko! Gloro, honoro kaj paco al ĉiu, kiu faras bonon, unue de la Judo, kaj ankaŭ de la Greko!*" Kaj laŭ la plano profetita de Dio en Daniel 9:24, fari bonon konsistis el rekoni Jesuon Kriston kiel la Mesion senditan de Dio, kaj fari malbonon konsistis el malakcepti Lin; kaj tion faris la tuta nacio, escepte de la apostoloj kaj la unuaj disĉiploj vokitaj de Jesuo Kristo. Se la homo obeus la dian planon, ne plu ekzistus iu ajn aparta juda reprezento sur la tero, kiel Paŭlo denove instruas en Rom. 3:28-29: "*Ne estas Judo nek Greko, ne estas sklavo nek liberulo, ne estas vira nek virina; ĉar vi ĉiuj estas unu en Kristo Jesuo. Kaj se vi apartenas al Kristo, tiam vi estas idaro de Abraham kaj heredantoj laŭ la promeso.*" Ĉar li mem estis vera Judo, Paŭlo havis grandan malfacilaĵon esprimi la kondamnon de Dio al la juda nacio. Tial, plena de espero por sia popolo, li citas la falon de "*kelkaj branĉoj*" de la Judoj en Rom. 11:17-18: "*Sed se kelkaj el la branĉoj estis derompitaj, kaj vi, estante sovaĝa olivarbo, estis enplantita inter ili kaj farita partoprenanto en la radiko kaj la graso de la olivarbo, ne fanfaronu pri la branĉoj. Se vi fanfaronas, sciu, ke ne vi portas la radikon, sed la radiko portas vin.*" Poste Paŭlo donas klarigon pri la situacio, kiun mi pridubas, ĉar li diras: "*Vi do diros: La branĉoj estis derompitaj, por ke mi estu enplantita.*" Tio estas malvera! Efektive, ne la nekredemo de la Judoj permesis la konvertiĝon de la paganoj; tio estis nur la frukto de la plano de Dio. Kaj mia analizo, bazita sur la revelacioj de la profetaĵoj, donas dian juĝon multe pli akran kaj severan ol tiu, kiun Paŭlo esprimis por sia nacio. Li tamen konfirmas, klare, la dian kondamnon de la Judoj "*pro nekredemo*", dirante en Rom. 11:20 ĝis 22: "*Vere; pro nekredemo ili estis detranĉitaj, kaj vi staras per fido. Ne fieru, sed timu; ĉar se Dio ne ŝparis la naturajn branĉojn, li ankaŭ vin ne*

ŝparos. Konsideru do la bonecon kaj severecon de Dio: severecon al la falintoj, sed bonecon al vi, se vi restos en lia boneco; alie vi ankaŭ estos detranĉita. " Poste notu la gravecon de la " **se** " en ĉi tiu verso 23: " Tiel same ili, **se** ili ne restos en nekredemo, estos engreftitaj; ĉar Dio povas denove impliki ilin. " La potenco de Dio ne estas pridubata, ĉar Dio ne blindigas homojn sen ke ili unue rifuzu lian lumon. Ilia engreftado dependos nur de ilia individua fido, ĉar kolektiva konvertiĝo estas neebla. Ankaŭ, mi devas averti vin kontraŭ la optimismo de la apostolo Paŭlo. Estas vere, ke en la lastaj tagoj de la lasta provo de fido, individue, sinceraj judoj finos rekoni Jesuon Kriston kaj la asembleon de liaj veraj kristanaj elektitoj, kiel profetite en Apokalipso 3:9: " **Jen Mi kreos al vi sinagogon de Satano, kiuj sin diras Judoj, kaj ne estas, sed mensogas; jen Mi devigos ilin veni kaj adorkliniĝi antaŭ viaj piedoj, kaj scii, ke Mi vin amis.** " Jen, almenaŭ, estas juĝo pri la Judoj klare formulita de la Spirito de Kristo. La lasta ebla konvertiĝo venos en la horo, kiam la praktiko de la Sabato estos puninda per morto. Vera fido tiam estos konkrete manifestita de la veraj elektitoj de ĉiu religia origino, inkluzive de juda. En Jer. 26:6, Dio profetis: " **Tiam Mi faros ĉi tiun domon kiel Ŝilo, kaj Mi faros ĉi tiun urbon objekto de malbeno por ĉiuj nacioj de la tero.** " Konkreta formo de ĉi tiu " **malbeno** ", la urbo estis detruita de la trupoj de la reĝo Nebukadnecar, post du jaroj da sieĝo, en - 586. La rifuzo de Kristo estis pagita kaj konfirmita per la sama signo, en 70, per la ago de la romaj trupoj de la imperiestro Vespasiano, laŭ Dan. 9:26: " **Post sesdek du semajnoj, la sanktoleito estos ekstermita, kaj li ne havos posteulon. La popolo de gvidanto, kiu venos, pereigos la urbon kaj la sanktejon,** kaj ĝia fino venos kiel per diluvo; estas decidite, ke la detruoj daŭros ĝis la fino de la milito. "

Kio kreas religian konfuzon sur nia tero estas la daŭrigo de religiaj elektoj, kiujn Dio kondamnas, sinsekve, en la progreso de sia tera saviga projekto. La nova interligo forigis ĉian legitimecon por ke la malnova daŭru. Tiam la kristana vero de la apostoloj devus esti daŭrinta ĝis la reveno de Kristo. Sed la false kristana dominado de la papa romkatolika reĝimo venis konfuzi ĉi tiun dian programon. Tio klarigas la bezonon de Reformacio, kiu komenciĝis direkte al la fino de la profetitaj 1260 jaroj de papa regado, ĉi tiu Reformacio devis esti kompletigita kaj kompletigita de la adventista verko fondita ekde 1843. La dia programo tial agnoskas nur kvar sinsekvajn oficialajn religiajn statusojn dum la kristana epoko: tiun de la Judoj, la Apostoloj, la Protestantoj kaj la Adventistoj. Ĉiu daŭrigo post ĉi tiuj relajsoj estas nelegitima. En Apokalipso, la fina Adventismo estas celita sub **sia komenco . benita**, en Apokalipso 3:7 kaj **ĝia malbenita fino**, en Apokalipso 3:14. Tial, ĉe la tempo de la fino, la veraj adventistaj elektitoj povas rekoni sin en la kriterioj rivelitaj en la " **Filadelfia** " epoko de la komenco de la "Sepa-taga Adventista" kredo benita de Jesuo Kristo, kiu tiel priskribas la normojn de la adventistoj, kiujn li povos savi ĉe sia glora reveno.

La malbenita statuso de la judoj estante tiel klare montrita biblie, vi devas kompreni kiom malutila ilia politika agado povas fariĝi por la tutmonda homaro, kaj jam en ĉiuj landoj kie gravaj roloj estas donitaj al ili. En Usono, ilia signifa reprezentado kaj ilia riĉeco certigis la rekonstruon de la Ŝtato Israelo sur la tero de iliaj prapatroj, kiu fariĝis Palestino. Kaj al ĉi tiu reveno ni ŝuldas la islaman

koleron, kiu vekiĝis kaj disvolviĝis kontraŭ la okcidenta mondo. En Francio, sub socialisma regado, aliaj judoj prenis malutilajn rimedojn. Juĝisto Badinter aboliciis la mortopunon, kredante sin pli justa ol Dio, kiu starigis ĝin; rezulte, la malbono kreskas eksponente. Alia judo, Bernard Kouchner, kuracisto pri civila vivo, adoptis la principon de humanitara interveno, kiu tiel pravigis militajn operaciojn en Balkanio. Alia judo, Bernard Henri Lévi, konvinkis prezidanton Nicolas Sarkozy detrui nian libian defendanton, Kolonelon Gaddafi. Kaj en la novaĵoj, en Ukrainio, la voko por helpo de prezidanto Zelenskij, ankaŭ juda, instigas la homojn, kiujn li gvidas por provoki la Trian Mondmiliton. Koncerne malbenojn, ĝi ne povus esti pli bona. Kaj ĉi tiu novaĵo revenigas min al la nuna problemo de la politika povo de junuloj.

Sciante, ke la homo konstruiĝas per vivspertoj, ĉu ni povas kulpigi junulojn nekapablajn agi alie ol tion, kion ilia mallonga vivsperto faris el ili? La juneco, kiun ni atestas kaj en Ukrainio kaj en Francio, estas respondeca, sed ne kulpa. La vera kulpo kuŝas en la senreligia naturo de niaj okcidentaj socioj. La klarigo estas ankaŭ en la neeviteblo de la tempo, kiu igas la junulojn anstataŭigi la maljunulojn. Kaj modernaj tempoj favoris la rompon inter la muzikaj gustoj de la junuloj kaj tiuj de la maljunuloj. En 1930, Bebopo kaj la Ĉarlestono jam provokis la indignon de la maljunuloj kutimiĝintaj al la valso. En Ukrainio, la prezidanto havas la aĝon de sia nacio de kiam ĝi fariĝis libera kaj sendependa de Rusio. Li konstruiĝis sur ĉi tiu penso pri sendependeco, ĉar li ne travivis la tempon, kiam Ukrainio estis nur teritorio de la potenca Soveta Rusio; ion, kion Vladimir Putin, siaflanke, ne forgesis, dolore spertinte la fiaskon de ĉi tiu sovetia pakto. En Francio, Emmanuel Macron naskiĝis en Eŭropo, li nur spertis ĉi tiun kuntekston; tio pravigas lian alligitecon al la Eŭropa Unio kaj lian timon pri izolita Francio, kiu tamen estis lia tempo de gloro kaj potenco. Li nur konceptas sekurecon en la unio, kiu faras forton. Tio veras se tiu unio validas por fortaj landoj, sed ĝi estas malproksima de esti la kazo por Eŭropo, kiu estas pure komerca.

Tiuj junuloj ekregis dum paco kaj ili mem ne sciis kiel ili kondutos dum milito. Kaj tio veras ankaŭ por ĉiu el ni, ĉar nur en trankvila situacio ni malkovras nian kuraĝon aŭ nian timon. Tial la belaj paroladoj kaj atestoj donitaj dum paco igas kelkajn el iliaj aŭtoroj malkaŝi sian malkuraĝon, nur dum milito. La vivo rezervas grandegajn surprizojn por la plej bona kaj por la plej malbona. Kaj la indigno de la homoj ne ĉesis esprimiĝi, ĉar homoj indignas kontraŭ ĉio, kio kontraŭas iliajn valorojn; kaj Dio kaj liaj elektitoj agas same, sed por siaj ĉielaj valoroj.

En ĉi tiu mesaĝo, mi prezentis kvarlinian kanton de la profeto Michel Nostradamus. Mi scias, ke iuj servistoj de Dio eble estos maltrankviligitaj aŭ eĉ ŝokitaj de ĉi tiu aliro. Mi do devas klarigi ĉi tiun elekton. Vi devas unue kompreni, ke nur Dio kapablas anonci la estontecon kun la precizeco, kiu evidentiĝas en la profetaĵoj prezentitaj de Michel Nostradamus. La homo ne estis modelo de pureco kaj sankteco, sed ankaŭ ne la profeto Balaam; kaj Dio uzis ambaŭ; kio ne signifas, ke li savos ilin. Ĉi tiuj maltrankvilaj roluloj prezentis por li la avantaĝon alproksimiĝi al reĝoj, reĝinoj, la granduloj de ĉi tiu mondo, kaj Katerina de Mediĉo faris Nostradamus sian konsiliston kaj astrologon, kiun ŝi ofte konsultis. Krome, en lia tempo, centrita ĉirkaŭ la publikigo de liaj verkoj en 1555, la

kristana kredo estis ankoraŭ tre malhela, precipe pro la malestimo de multaj militemaj kalvinismaj protestantoj al la ordonoj donitaj de la ĉiela Gvidanto de kristanoj, Jesuo Kristo. Ĉi tiuj protestantoj defendis siajn vivojn per armiloj, agante kun la sama krueleco kiel la katolikaj ligoj. Kaj en ĉi tiu kazo, religio egalas al sekulara politika engaĝiĝo. La pozitiva rolo de la profetaĵoj de Nostradamus ne estu subtaksata. Mi konsciiĝis pri ili antaŭ ol servi Dion en la adventista kredo. Kaj la intereso, kiun la profetaĵoj vekis en mi, preparis min por ĉi tiu servo al Dio. Krome, ĉiu homo metita antaŭ la evidenteco de la anonco de fakto konfirmita jarcentojn poste estas devigita rekoni la ekziston de nevidebla spirito, kiu organizas eventojn. Kaj en ĉi tiu reflektado konstruiĝas la bazo de tio, kio povas produkti veran fidon, se tiu, kiu gvidas ĝin, estas ankaŭ obeema, kaj ne ribelema.

Krome, ĉi tiu profetaĵo utilas al Dio je strategia nivelo. Ĉar li volis direkti la homan penson pri la graveco donita al la naskiĝo de Kristo kaj ne al lia krucumo; tio por rezervi por sia elektita elito de la fina tempo la ekskluzivecon scii la veran tempon de lia glora reveno. Nun, ĝuste, en la 10-a^{el} siaj jarcentoj, Nostradamus prezentas sian 72-an kvarlinian ^{strofon}, kiu instigas la gravecon de la dato de la naskiĝo de Kristo, kiel ĝi estis malĝuste determinita de la katolika monaĥo Dionizo la Malgranda en la 6-a^{jarcento}. Jen la teksto de ĉi tiu kvarlinia strofo:

La jaro mil naŭcent naŭdek naŭ kaj sep monatoj

El la ĉielo venos granda reĝo de teruro,

Revivigu la grandan reĝon de Angoulmois,

Antaŭe post Marso regado per feliĉo

Mi rekonstruas la strukturon de ĉi tiu verso kaj interpretas ĝin jene:

La jaro mil naŭcent naŭdek naŭ kaj sep monatoj

Resurektinta, la granda reĝo de anĝeloj (latine: angelus),

La granda reĝo, kiu timigas (pekulojn), venos el la ĉielo

Regi por la feliĉo (nur de la elektitoj) antaŭ Marso kaj post la milito (Marso: dio de milito).

En ĉi tiu kvarona strofo, la jaro 1999 kaj 7 monatoj konfirmas la 2000 jarojn tradicie ligitajn al la epoko de Kristo; normo, je kiu mi longe fidis ĝis 2018. Ĉio do ŝajnas vera, krom la uzata romia kalendaro. Sed la indikita daŭro konformas al la dia projekto konstruita dum pli ol 6000 jaroj por la elekto de la elektitoj. En realeco, tio, kion anoncas ĉi tiu dato 1999 kaj 7 monatoj, efektive plenumiĝos en la jaro 2029, tio estas, en 5999, ekde la prapeko. En ĉi tiu tago de gloro kaj plena venko de Jesuo Kristo, la indigno de la nekredantoj kaj la "timigitaj" nekredantoj eksplodos por la lasta fojo el iliaj mensogaj buŝoj. Mi eĉ pensas, ke mi povas diri, ke la cititaj "sep monatoj" markas la komencon de la "*sep lastaj plagoj de la kolero*" de la dia Kristo Jesuo, tio estas, la horo de la fino de la tempo de kolektiva kaj individua graco. Fakte, ĉi tiu profetaĵo ligas la revenon de Kristo al la sep monatoj antaŭ ĝi, kio klarigas la enigmon "antaŭ marto". La vera reveno de Kristo plenumiĝos la 20-an de marto 2030, la printempa tago, tio estas, "post marto".

Vi povas tiel aprezi la fakton, ke la profetaĵoj de Nostradamus enhavas ĉiujn historiajn detalojn, kiujn la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso ne malkaŝas.

La rolo de ĉi tiuj bibliaj profetaj tekstoj estas malkaŝi la juĝon de Dio, kiel indikas la signifo de la nomo Daniel: Dio estas mia Juĝisto. Siaflanke, Nostradamus malkaŝas la kontinuajn dramojn, kiujn la juĝoj de Dio kaŭzas al la ribelemaj estaĵoj, kiujn li juĝas. La du originoj kaj specoj de profetaĵoj do estas komplementaj kaj ne reciproke ekskludeblaj.

En sia pozicio kiel astrologo, Nostradamus ne prenas flankon, nek por katolikismo nek por protestantismo. Li kontentiĝas diri tion, kion li ricevas. Kaj en sia letero adresita al Henriko la 2-a, reĝo de Francio, kiu ne estas Henriko la 2-a, li tamen ne timas diri al li, ke neniue katoliko eniros la ĉielon. Mi memoras, ke lia granda reputacio baziĝis sur la anonco de la morto de Henriko la 2-a, en kondiĉoj perfekte priskribitaj de li jaron antaŭ la eventoj. En amika turniro, la lanco de lia kontraŭulo rompiĝis, glibis kaj penetris lian okulon tra la ora kasko de lia kasko. Li skribis en la kvartrajno 35 de la jarcento 1:

La juna Liono venkos la maljunulon
En militaj kampoj per unuopa duelo,
En ora kaĝo liaj okuloj estos elŝiritaj
Du klasoj unu, poste mortas kruela morto.

La juna leono estis la Grafo de Montgomery, protestanto, kies familia kaj persona blazono estis ora leono. La malnova signifas Henrikon la 2-an. En la turniro, du klasoj aŭ atakoj okazas; ĉe la tria aŭ dua, tragedio okazas kaj Henriko la 2-a mortas kruelan, malrapidan kaj doloran morton.

Jen alia antaŭdirita dramo, kiu esprimas dian juĝon en sia verkado. Ĝi baldaŭ plenumiĝos kaj tial koncernas nin, precipe, en nia tempo, kiam la temo de la granda anstataŭigo renversis la temon de la debatoj de la lastatempaj prezidantaj elektoj. Ĝi estas kvartrajno 18 de la 1-a jarcento:

Per la misharmonio de gaŭla neglekto
Estos trairejo al Mahometo malfermita,
La tero kaj maro de Senoise estis trempitaj en sango,
La foĉea haveno de veloj kaj kovritaj ŝipoj.

Tiuj gaŭloj estas la francoj kun tre malsamaj opinioj, kiuj tial ofte estas en misharmonio kiel iliaj prapatroj: la gaŭloj. Sed aldonite, dum la lastaj tagoj, "neglekto". Konduto, kiun nia epoko tre klare malkaŝas kaj kiu kondukis ilin al ekonomia ruino. Kaj al la elekto de junuloj tiel nespertaj kiel neantaŭvideblaj, fieraj kaj obstinaj. En la novaĵoj, kaptitaj en sia universalisma humanisma revo, ĉi tiu "neglekto" aplikiĝas al la danĝero reprezentita de la instalado de Islamo sur franca grundo, kie, tial, la "pasejo al Mohamedo estis malfermita". La neebila interkonsento kun ĉi tiu komunumo havos la sekvojn anoncitajn en ĉi tiu kvarono: kiam Francio estos atakita de Rusio, sude aperos la armitaj arabaj homamasoj venantaj sur "ŝipoj, kiuj plenigos la foĉean havenon, Marsejlon" kaj la batalado havos ĉi tiun rezulton: "la tero kaj la Senoiza maro () estos trempitaj per homa sango". La "gaŭla misharmonio kaj neglekto" tial estos kare pagitaj. Ĉi tiu loko, La Seyne-sur-Mer, estis markita kiel la deirpunkto por la koloniigo de Magrebo. Notindas, ke ĉi tiu kvarlinia strofo kompletigas kaj konfirmas tiun de la kvarlinia strofo 88 de la Dua jarcento, kiu elvokas "la militeman fremdulon".

Multe jam estis dirita kaj skribita, por kaj kontraŭ Nostradamus. La biblia konsilo citita en 1 Tes. 5:20-21 diras al ni: " *Ne malestimu profetaĵojn. Sed provu ĉion; tenu firme la bonan.* " En ĉi tiu ekzameno, kion mi " *konservas kiel bonan* " kaj inteligentan estas, ke la neplenumiĝo de profetaĵo ne konsistigas pruvon, ke ĝi estas falsa, ĉar la sola kriterio, kiu kondukas al juĝado de ĝi, estas la dato, al kiu la interpretisto aldonas ĝin. Kio ne plenumiĝas hodiaŭ, aŭ ankoraŭ ne plenumiĝis ĝis hodiaŭ, povas ankoraŭ plenumiĝi morgaŭ aŭ poste. Koncerne mian laboron, mi devis atendi ĝis 1996 por kompreni, ke 1994 ne profetis la revenon de Kristo, sed la kondamnon de la adventista institucio, kiu rifuzis, sen pravigi sian rifuzon, la anoncon de lia reveno por ĉi tiu dato; ĉar fido al ĉi tiu reveno, eĉ se erara, estis ago de fido, kiu estis agrabla, atendita kaj postulata de la Sinjoro.

La mallerteco de la malbone konvertitaj

Maltoleremo estas legitima nur al si mem, sed neniel al aliaj. La malobeo de ĉi tiu principo ofte estis, legitime, ĉe la origino de la brutalaj reagoj, per kiuj sisteme aplikataj persekutoj komenciĝas. La kaŭzo de reveno de perforto ofte ŝuldiĝas al brutala konduto flanke de la servistoj de Dio, ĉar ili estas malbone konvertitaj kaj aplikas, sen inteligenteco, tion, kion fervoraj servistoj de la malnova interligo praktikis por la gloro de Dio. Estas sur ĉi tiu nivelo de aferoj, ke aperas la esenca bezono de la " *renovigo de la menso* ", pri kiu la apostolo Paŭlo parolis en Rom. 12:2: " *Ne konformiĝu al ĉi tiu mondo, sed transformiĝu per la renovigo de via menso* , por ke vi provu, kio estas la volo de Dio, kio estas bona kaj akceptebla kaj perfekta ." Efektive, la kunteksto de la du sinsekvaj interligoj estas tre malsamaj.

En la malnova interligo, servistoj estis kolektitaj en nacion, kiu apartenis al Dio, ĉar li mem kreis kaj establis ĝin por tiu celo. Izrael estis lia ekskluziva posedaĵo, modela nacio, en kiu peko estis nelegitima, nur principe, ĉar la realo estis tute alia. En ĉi tiu Izrael, la fervoraj servistoj de Dio havis la rajton detrui la idolojn starigitajn de la idoloj de la lando. Kaj la reĝoj de Izrael kaj Judujo estis konsiderataj kulpaj kaj respondecaj pri ĉi tiuj aferoj konsiderataj "abomenindaj " de Dio. Tial la libroj de Kronikoj kaj Reĝoj estis skribitaj por ke la memoro pri ĉi tiuj malfidelaj kondutoj estu konservita kaj povu instrui la servistojn de Dio ĝis la fino de la mondo, por ke ili ne praktiku siajn pekojn. Tamen, la kunteksto de la malnova interligo estas ligita al ĉi tiu tera, karna nacia aspekto de la Izrael de Dio; tio ĝis la punkto unuigi ilin por distingi ilin de aliaj popoloj per la signo de cirkumcido de la karno.

En la nova interligo, la kunteksto tute ŝanĝiĝas. Jesuo sendas siajn servistojn " *kiel ŝafojn meze de lupoj* ", laŭ Mateo 10:16: " *Jen mi sendas vin kiel ŝafojn meze de lupoj. Estu do prudentaj kiel serpentoj kaj sendanĝeraj kiel kolomboj .* " Ili jam ne vivas ene de la nacio, kiu apartenis ekskluzive al Dio; ili vivas inter la aliaj paganaj aŭ false kristanaj nacioj de la tero. Ili do ŝuldas sian sekurecon kaj pacon nur al la inteligenta uzo de sia agadlibereco. En la nova interligo, evangelizado baziĝas sur la modela konduto de tiuj vokitaj al savo. Ili ne rajtas trudi, limigi, kaj eĉ malpli detrui paganajn idolojn. Ili tamen havas la devon

prezenti al tiuj ĉirkaŭ ili modelon, kiu similas Kriston kiel eble plej proksime, nur je la nivelo de obeemo. Ĉar la servisto ne estas lia dia Majstro. Sur la tero, Jesuo agis ne nur kiel homo, sed ankaŭ kiel dieco. Tial li havis la rajton forpeli la bestojn de la vendistoj el la templo per vipo, ion kion liaj disĉiploj ne rajtas fari. Vera religio baziĝas sur mem-aprobo, neniam por aliaj. Estas la tasko de la pentoplena kaj pentanta pekulo detrui siajn idolojn mem kaj neniun alian. Laŭ Mateo 22:9, evangelizado devas resti nur " voko ": " Iru do al *la vojoj kaj voku ĉiun*, kiun vi trovas, al la edziĝa festo." La sola legitima limo estas tiu, kiu uzas la potencon de persvado, kiun posedas la amo al la vero. Tiu, en kiu troviĝas ĉi tiu amo al la vero, ne povas rezisti la bezonon obei la ordonojn de Dio. La klarigoj, kiujn li donas al ni per siaj profetaĵoj, konsistigas potencon ligantan forton en ĉiuj, kiuj estas sentemaj al ili. Kaj ĉi tiu estas la sola limo, kiu povas esti legitimita en tiu, kiu estas vokita por elekto. Mildeco kaj biblia argumento estas la solaj armiloj, kiujn Dio donas al tiuj, kiuj servas Lin kaj volas digne reprezenti Lin en la lando de pekuloj.

Eĉ lastatempe, en Irako, islamistaj batalantoj donis ekzemplon pri tio, kion veraj infanoj de Dio en Kristo ne rajtas fari. Kun granda religia fervoro, ili detruis gigantajn statuojn de du Budhoj. Tio estas permesata por fundamentismaj islamanoj, kaj Dio uzas ilin por plenumi ĉi tiun agon, kion Liaj elektitoj en Kristo ne rajtas fari.

Dum la Religiaj Militoj, malbone konvertitaj protestantoj kredis, ke ili rajtas respondi al la batoj donitaj de la katolikaj ligoj. Ni povas do rimarki la fakton, ke ĉi tiuj Religiaj Militoj formiĝis kaj daŭris pro la eskalado subtenata de la militemaj reagoj de la protestanta tendaro. En la historio de Protestantismo, ni povas identigi du sinsekvajn epokojn. Kaj la konduto de tri viroj perfekte ilustras ilin: la pacifismo de Pierre Valdo (1190) ĝis Martin Luther (1521), kaj la perforto de la ĝenevano Johano Kalvino (1541-1564). Ĉi-lasto kredis, ke li servas Dion per brutala kaj eĉ kruela fervoro. Li tute forgesis la modelon de mildeco kaj paco, kiun Jesuo prezentis kiel modelon por reprodukto. Jen kio instigas Dion elvoki en Dan. 11:34 tiujn, kiuj " *kuniĝos kun ili en hipokriteco* "; " *ili* ", estante la vere pacemaj kaj mildaj elektitoj: " *En la tempo, kiam ili falos, ili estos iom helpataj, kaj multaj kuniĝos kun ili per hipokriteco* ." La hipokritulo ŝajnis esti tio, kio li ne estas. Kaj por la afero de Dio, lia rolo estas detruiga. Lia modelo estas reproduktita grandskale kaj li finas maskante kaj forgesigante nin la kondutonormon de la vere elektitoj. Tamen, la penso mem pri la Reformacio celas restarigi la verajn valorojn kaj dogmojn de la origina apostola kristanismo. Tiel mi povas difini la Adventismon establitan de Dio, ekde 1843, kiel la lastan formon de Protestantismo, kiu restis protestanta, ĉar la oficiala Protestantismo, siaflanke, ne protestis de longe; kaj pli malbone, ĝi alianciĝis kun sia religia malamiko, la papa romkatolika kredo, kiu restis kulpa pri la pekoj faritaj dum la tempo de la Reformacio; pekoj, kiujn ĝi daŭre praktikis kaj legitimis, kaj neniam forlasis aŭ kondamnis. Tial, aliĝante al ĉi tiu alianco ekde 1995, la oficiala " **Sepa-tagaj Adventista** " institucio senkonscie atestis pri sia " **vomado** " fare de Jesuo Kristo, tiel konfirmante la vortojn, kiujn li adresis al ĝi, en Apokalipso 3:16: " *Tial, ĉar vi estas tepidaj, kaj nek malvarmaj nek varmegaj, mi elvomus vin el mia buŝo* ."

Ĝis la glora reveno de Jesuo Kristo, liaj fervoraj elektitaj servistoj scias, ke ili ne estas hejme sur ĉi tiu tero regata de malbonaj pekuloj. Ĉia formo de perforto estas malpermesita al ili, ĉar la perforto refalus sur ilin. " *Ŝafoj inter lupoj* ", ilia sekureco kuŝas en la " *prudento* ", al kiu Jesuo instigis ilin en Mateo 10:16: " *Jen mi sendas vin kiel ŝafojn inter lupojn. Estu do prudentaj kiel serpentoj kaj sendanĝeraj kiel kolomboj* ." Kaj ĉi tiu " *prudento* " estas enkorpigita en milda kaj paca konduto, kiu ne kontraŭas la disvastigon kaj proklamon de la rivelita vero. Multaj malbonaj homoj ĉagreniĝas nur kiam ilia libereco agi estas malhelpita, sed ili povas resti indiferentaj al vortoj de vero, kiuj simple defias ilin. Ĉi tio estas aparte vera dum tempoj de religia paco ofertita de Dio. Kaj ĝi ne plu veras kiam li liberigas la demonojn, tiel ke religia paco ĉesas. Tamen, ekde la 24-a de februaro 2022, la kunteksto de la milito, kiu komenciĝis en Ukrainio, influis la mensojn de homoj, kiuj fariĝos pli kaj pli ĉagrenitaj kaj malpli kaj malpli toleremaj. La demonoj estas liberigitaj. La fervoraj servistoj de Jesuo Kristo do devos esti aparte singardaj en sia konduto por ne nenecese altiri popolan koleron kontraŭ si. Mi memoras ĉi tiun konsilon de la Spirito instruitan de Paŭlo, en Rom. 12:18: " *Se eblas, kiom ajn dependas de vi, vivu pace kun ĉiuj homoj* ." Vere!

Alia tipo de mallerteco baziĝas sur la kredo, ke la amasiĝo de argumentoj por la vero nepre konvinkos interparolanton. Tio absolute ne estas la kazo, ĉar nenio baziĝas sur la aŭtomata principo. En la homa vivo, ekzistas multaj faktoroj agantaj, kaj ĉefe la normo de la karaktero de la individuo, kiun oni devas konverti, estas la sola decida faktoro. Kaj nur Dio havas scion pri la fina rezulto; la homo, kiu estas en lia servo, ne havas ĉi tiun scion; li nur havas la esperon vidi tiun, kiun li instruas, konvertiĝi kaj akcepti la prezentitan veron. Gravus scii tion, por ke la instruisto ne kulpigu sin pri la observita malsukceso. Jesuo mem, potenca en vero, ne sukcesis konverti ĉiujn, kiuj aŭdis lin paroli aŭ atestis liajn miraklojn. La vivo estas tia: la plena libereco donita de Dio al ĉiuj liaj kreitaĵoj pravigas sukceson por iuj kaj malsukceson por aliaj; tio, prezentante al ili la samajn datumojn de dia vero. Por servisto de Dio, la kerna punkto estas scii distingi la limon de sia insistado en sia prezento de la vero. Principe, tiu, kiu estas konvertebla, rapide reagos per demandoj kaj petado de klarigoj; se tio ne estas la kazo, "parolu pri la vetero", ĉar ĉi tiuj estos la solaj temoj, kiujn oni povas trakti. Tra la tuta Biblio, la duuma aspekto de la dia projekto estas konstante rememorata: Dio kaj Satano; " *la arbo de la vivo kaj la arbo de la scio pri bono kaj malbono* ", kaj tio ĝis la fina provo de fido, kiu metas en kontraŭan batalon, konstante ekde 1843 kaj la reveno de Kristo, " *la sigelo de la vivanta Dio* ", la ripozo de la vera sepa tago, sabato, aŭ dia sanktigita Ŝabato kaj " *la marko de la besto* ", la konsekrita ripozo de la unua tago, dimanĉo, falsa homa Ŝabato kaj iama tago de la "Nevenkita Suno", pagana romia dio.

Voloforto: la tuta problemo

Oni diris pri la Kreinto Dio, ke li estas la "Vorto". Kaj tio veras, ĉar li kreis la vivon de ĉiuj siaj kreitaĵoj, posedante ĝin mem per sia eterna naturo, kaj ke la vivo estas ago, movado, en spaco kaj tempo. Sed, sole, li povas diri: "Mi volas kaj

mi atingas." Liaj ĉielaj kaj teraj kreitaĵoj ne povas diri la samon, ĉar ĉiuj iliaj deziroj estas submetitaj al lia supera volo. Kaj se lia juĝo falus sur liajn kreitaĵojn tuj kiam ili pekus kontraŭ li, neniuj povus dubi pri lia ekzisto. Sed lia saĝo kondukis lin al alia elekto: tiu de kaŝi sin por lasi siajn terajn kreitaĵojn liberaj agi, kvazaŭ li ne ekzistus. Tiel, sen ia premo venanta de li mem, li povas juĝi la spontaneajn verkojn produktitajn de ĉiu el ili. La naturo de ĉiu tiel malkaŝiĝas. Surprize por iuj, penso estas verko. Dio sekvas nian penson kiel li sekvas niajn paŝojn kaj niajn sekularajn aŭ religiajn iniciatojn. Eĉ fermante niajn buŝojn, niaj pensoj akuzas nin aŭ pravigas nin. Sed Dio sole konas ilin, kaj ĉar li ne estas egoisma sed asocias siajn fidelajn anĝelojn kun sia juĝo, li kondukas homojn formuli videble kaj aŭdeble la elektojn de siaj koroj. Tio klarigas la gravecon, kiun li donas en siaj profetaj revelacioj al la " *faroj* ", per kiuj fido aŭ manko de fido estas rivelitaj. Faroj estas esprimitaj per "verboj", kiuj ilin precize difinas. Tiel, pozitive, en siaj ordonoj, Dio diras: " *Ne havu, ne faru, ne kliniĝu, memoru, konservu* ." En ĉiuj lingvoj levitaj de Dio post la ribelo de Babelo, la verboj esprimas diversmaniere la samajn agojn efektivigitajn. Jen la temo por mediti, kiu memorigas nin pri ĉi tiu simileco, kiu ligas nin sub la rigardo de Dio. Tial, en frazo, la verbo estas la esenca elemento; la aliaj terminoj kompletigas ĝin kaj provizas la etoson. Se homoj subite mutiĝus, nenio distingus ilin unu de la alia krom iliaj fizikaj aspektoj. Kaj tiel Dio sentas pri siaj kreitaĵoj, al kiuj li donis niajn malsamajn lingvojn.

Nur Dio povas diri: "Mi volas kaj Mi ricevos"; sed, tamen, ne de ĉiuj Siaj kreitaĵoj, ĉar Li postulas de ili perfektan obeemon, kiun Li ricevas nur de Siaj elektitoj. La aliaj kreitaĵoj "malobeas" Lin kaj ili certe devos "morti". Kiajn ajn estas la originoj kaj rasoj, en la ĉielo kaj sur la tero, ĉi tiuj du verboj "malobei kaj morti" aplikiĝos al ĉiuj ribelemaj kondutoj, kiuj ne plenumas la normon difinitan de Dio. La savanta vero estas unu, ekskluziva kaj nediskutebla, ĉar Dio zorgis klare malkaŝi ĝin en Sia sankta Biblio, kaj en la plenumo de Siaj profetaĵoj, en kiuj estas profetita la tera pekliberiga verko de Sia Mesio Jesuo. Kun ĉiuj ĉi tiuj pruvoj, nekonformeco al la atendo kaj postulo de Dio estas nepardonebla. Tiel ke ĉiuj, kiuj "malobeas", devos "morti".

Natura homo ne komprenas la limojn de sia kapablo apliki la verbojn "voli" kaj "povi". "Voli" ion eblas, sed "povi" "akiri" ĝin ne nepre estas tiel. Nur Dio, kaj eĉ tiam, atingos tion, kion li volis. Homa sperto estas tre malsama, ĉar inter "voli" kaj "povi" multaj kriterioj ludas rolon. Sed "voli" ĉeestas en ĉiuj vivantaj spiritoj kreitaj de Dio, kaj tio estas tio, kio nomiĝas "volo". Dio benas "homojn de bona volo", sed tiu, kiun li juĝas "bona", estas nur tiu, kiun li aprobas per tio, kion li postulas. La kvalifikilo "bona" aplikiĝas al la verbo "voli" de ĉiu volo. Antaŭ Jesuo Kristo, la situacio de pia judo estas esprimita jene: "Mi volas" fari bonajn farojn plaĉajn al Dio, sed sole "mi ne povas", aŭ ne povas fari ĝin sufiĉe. La apostolo Paŭlo esprimis tion bele en Rom. 7:14: " *Ĉar ni scias, ke la leĝo estas spirita; sed mi estas karna, vendita sub pekon. Ĉar mi ne scias, kion mi faras; ĉar mi ne faras tion, kion mi volas, sed mi faras tion, kion mi malamas. Nun, se mi faras tion, kion mi ne volas, mi komprenas, ke la leĝo estas bona. Kaj nun jam ne mi faras ĝin, sed peko loĝas en mi. Mi scias, ke bono ne loĝas en mi (tio estas, en mia karno). Mi havas la volon, sed mi ne povas fari bonon. Ĉar la*

bonon, kiun mi volas, mi ne faras, sed la malbonon, kiun mi ne volas, mi faras. Kaj se mi faras tion, kion mi ne volas, jam ne mi faras ĝin, sed peko loĝas en mi. Tial mi trovas ĉi tiun leĝon en mi mem: kiam mi volas fari bonon, la malbono alkroĉiĝas al mi." Ĉar mi ĝojas en la leĝo de Dio laŭ la interna homo; sed mi vidas alian leĝon en miaj membroj, militantan kontraŭ la leĝo de mia menso kaj kaptantan min sub la leĝon de peko, kiu estas en miaj membroj. Ho mizera homo! Kiu min savos el la korpo de ĉi tiu morto?... En ĉi tiu admirinda kaj perfekta konstruo de homa rezonado, la Spirito diras al ni per Paŭlo kiom malespera estas la situacio de la tera pekulo. Sed la respondo en Kristo estas elvokita post ĉi tiu verso: " Danko estu al Dio per Jesuo Kristo, nia Sinjoro!... Do mi mem estas laŭ la menso servanto de la leĝo de Dio, kaj laŭ la karno servanto de la leĝo de peko. " Konflikto do kontraŭstaras inter ili " la leĝo de la karno " kaj " la leĝo de la menso ", tio estas, de la volo de la homa spirito. Kaj ĝuste por provizi sian nemalhaveblan helpon, Jesuo venis, unuflanke, morti por kompensi la pekojn kontraŭvole faritajn de siaj elektitoj, kaj unue, la prapekon hereditan de Adamo kaj Eva, aliflanke, per revivigo por helpi ilin venki la aktivan pekon en iliaj karnaj korpoj. Tiu ĉi helpo estas same nemalhavebla kiel la antaŭa, ĉar ĝi ofertas, sola, la eblecon atingi la nivelon de sankteco postulata de Dio por la elektitoj, por ke ili profitu de pardono en Kristo kaj la eterna vivo, kiun li gajnis por ili. Por resumi tiun ĉi instruon, mi retenas du verbojn "venki" kaj "vivi" eterne aŭ "ne venki" kaj "morti" en totala neniigo, kiu estas la sola signifo de la unua kaj dua mortoj, laŭ Dio.

Lia volo kondukas la fierulon amasigi riĉaĵon por gajni la respekton kaj servon de humilaj, submetiĝemaj homoj; sed ĉi tiu apetito por teraj aferoj fermas lin de la ĉielo kaj lia eterna estonteco. En ĉi tiu kategorio de kreitaĵoj troviĝas ĉiuj falsaj religioj, iliaj gvidantoj, kaj nespiritaj, profanaj aŭ sekularaj homoj. Ĉi tiu elekto estas aparte honorata kaj antaŭenigata en niaj okcidentaj socioj, en kiuj, ĉiam pli, nur profesia sukceso fariĝis honorinda kaj ekzaltita. En grandaj homamasoj, homoj, kiuj nomas sin "kristanoj", subtenas ĉi tiujn mondajn valorojn, ĉar ili ne rimarkis aŭ komprenis la lecionojn donitajn de Jesuo Kristo. Ili konservis nur unu aferon el lia tempo sur la tero: li mortis por porti mian pekon, kaj nun la ĉielo estas malfermita al mi. Kia tragika kaj terura eraro! La morto de Jesuo maskis en iliaj mensoj la tutan postulon de la ŝanĝoj en valoroj, kiujn li aprobas kaj aplikos tra la tuta eterneco. Ĉiu, kiu aŭdis la lecionon de Kristo, scias, ke profesia sukceso estas duaranga kaj ke plej gravas oferti al Dio ekzemplan submetiĝon laŭ la modelo reprezentita de Jesuo. Kio estas la utilo de modelo, se ne esti reproduktita? Ne kredo aŭ religiaj etiketoj apartigas homojn de Dio, sed la normo de tio, kion ili aprobas kaj volas efektiviĝi. Mi resumas la aferon per dirado: estas la normo de ilia "volo", kiu diferencas de tiu de Dio. Ĉar oni devas kompreni, ke por vivi kun Dio por la eterneco, necesas, unue kaj ĉefe, konsenti kun li pri la nivelo de liaj valoroj. Ĉiu, kiu ŝatas sin levi, ne plenumas liajn kriteriojn, ĉar en Jesuo, Dio lavis la polvokovritajn piedojn de siaj apostoloj, tiel fariĝante, konkrete kaj karne, la servisto de siaj servistoj. Sufiĉas konsideri ĉi tiun konduton de la dia Kristo por kompreni, al kiu Dio fermas sian ĉielon kaj al kiu li malfermas ĝin.

La " *atesto de Jesuo* ", aŭ " *la fido de Jesuo* ", esprimoj cititaj en Apokalipso, ne estas nur " *la spirito de profetaĵo* " menciita en Apok. 19:10. La atesto de Jesuo estas ankaŭ la atesto donita sur la tero de Jesuo Kristo kaj kiel tia, ĝi konsistigas la modelon, kiu estas reproduktita post Jesuo, de Johano kaj ĉiuj elektitoj ĝis la fino de la mondo. Estas same por " *la fido de Jesuo* ", tio estas, " *la fido* " atestita de Jesuo Kristo, per liaj teraj faroj. En sia instruado, Jesuo venis montri en karno kaj spirito, kio la elektitoj devas fariĝi, por eniri en lian eternecon. Tial aŭtentika kristana fido estas akompanata de grandaj ŝanĝoj en konduto kaj kompreno de diaj aferoj, ĉar temas pri efektivigo de aŭtentika **preparo**, kies celo estas taŭgeco por ĉiela eterneco. En Apokalipso 19:7-8, ni legas: " *Ni ĝoju kaj jubilu, kaj donu al li gloron; ĉar venis la edziĝo de la Ŝafido* , kaj lia edzino sin pretigis. Al ŝi estis donite esti vestita per bisino pura kaj blanka. Ĉar la bisino estas la justeco de la sanktuloj. " En siaj simbolaj bildoj, Jesuo donis al ĉi tiu konkreta preparo la nomon " *edziĝa vesto* " de " *la Ŝafido* ." Por subteni ĉi tiun lecionon, mi prenas ĉi tiun parton de la parabolo de Jesuo prezentita en Mat. 22:11-14: " *La reĝo eniris, por vidi la manĝantojn, kaj vidis tie viron, kiu ne havis sur si edziĝan veston* . Kaj li diris al li: 'Amiko, kiel vi eniris ĉi tien sen edziĝa vesto?' La buŝo de la viro fermiĝis." Tiam la reĝo diris al la servistoj: " *Ligu lin mane kaj piede, kaj ĵetu lin en la eksteran mallumon; tie estos plorado kaj grincado de dentoj. Ĉar multaj estas vokitoj, sed malmultaj estas elektitoj* . " En ĉi tiu instruado, la " *edziĝa vesto* " identigas la elektitojn kaj malkaŝas la vokitojn. Tiu ĉi viro, kiu aperas sen la " *edziĝa vesto* ", tamen asertas la savon de Kristo. Tiu ĉi mesaĝo konfirmas la ekziston de du specoj de kristanoj: la unuaj, la elektitoj, kiuj estas akceptitaj, kaj la ribelemaj, la vokitaj sed ne la elektitoj, kiuj estas malakceptitaj. La diferenco inter la du tendaroj kuŝas en la spirita sentemo de la homoj: tiu, kiu aŭdas kaj respondas al la postuloj rivelitaj de Dio en liaj profetaj mesaĝoj, kiuj principe inkluzivas la restarigon de liaj doktrinaj veroj ekde 1843, kaj la alia, kiu ignoras tiujn profetitajn postulojn aŭ rifuzas konformiĝi al ili.

Inter la elektitoj kaj la falintoj, tio, kio faras la diferencon, estas la normo de libera "volo". La elektitoj ne hezitas pridubi sian hereditan spiritan heredaĵon kaj siajn karakterajn difektojn, kiam tio fariĝas necesa kaj kiam tio estas biblie kaj die pravigita; tio postulas profundan studadon kaj ekzamenon. La falintoj, pro mallaboremo aŭ nepravigebla spirita timo, preferas alkroĉiĝi al la heredaĵo ricevita kaj praktikata dum jarcentoj; ili falas en la kaptilon de konservativismo. Bedaŭrinde por ili, la fido dependas ĉefe de " *inteligenteco* ", la plej baza: la instinkto de memkonservado, kiun Dio donis eĉ al bestoj. Ĉi tio estas denove instruo donita de Jesuo en sia parabolo pri la talentoj. La malbonulo, misjuĝita, kaŝas la ricevitan talenton kaj konservas ĝin tia, kia li ricevis ĝin. Kontraste, la benita elektito igas ĝin fruktodoni.

Estis la anĝeloj senditaj de Dio, kiuj anoncis la naskiĝon de la atendata mesio al paŝtistoj gardantaj iliajn ŝafojn. Ĉi tiu dia elekto estis pravigita pro la rolo ludita de la mesio, venante mem, kiel fidela paŝtisto veninta por paŝti siajn homajn ŝafojn. La mesaĝo de la anĝeloj diris en Luko 2:14: " *Gloro al Dio en la plej alta, kaj sur la tero paco al homoj de bona volo* ." Ĉi tiu estas la biblia versio de Vigouroux bone tradukita el la greka. Do por Dio, ekzistas homoj de " *bona* "

volo ", tiuj, kiuj trovas "bona" lian dian personon kaj liajn leĝojn, kaj homoj de "malbona volo", kiuj trovas nenion agrablan en devi obei lin. Kaj memoru, ke en la ĉielo, ĉi tiu sama situacio jam dividis la ĉielajn anĝelojn en du tendarojn, unu por Dio, la alia por Satano. Mi jam vidas vin demandi ĉi tiun demandon: Sed kiel ni povas klarigi ĉi tiujn tre malsamajn elektojn kaj kondutojn? La respondo kuŝas en la vorto "libereco". Sed por pli bone kompreni, ni revenu al la ekzameno de la naturo de Dio. Antaŭ ol krei liberajn ekvivalentojn, li vivas sola. Kaj en ĉi tiu eterna soleco, la vorto "tempo" havas nenian signifon. Ĝi nur alprenos sencon kiam li kreas, antaŭ li, vivantaj kaj liberajn estaĵojn, ĉar destinitaj esti provitaj kaj kribritaj, la tempo estos kalkulita por ili, kaj por la ribeluloj, kalkulita malsupren. Tio estos eĉ pli vera sur la tero, kiam peko estos punita per la morto de homoj: la bildo de la sablohorloĝo tiam alprenos sian plenan sencon kaj utilecon, ĉar ĉi tiu tempo inter naskiĝo kaj morto, videble kaj konkrete, la tempo de la vivo fluas kiel la sablo en la sablohorloĝo. Ĉiuj estaĵoj kreitaj de Dio estas dotitaj per la inteligenteco, kiu permesas al ili pesi la avantaĝojn kaj malavantaĝojn, kiam ili alfrontas la problemojn submetitajn al ilia reflektado. La ekzemplo de la anĝeloj estas revelacia, ĉar ili ne reproduktiĝas kaj tial ne povas atribui sian elekton al hereda donaco. Estas do klare la uzo de ilia libera inteligenteco, kiu kondukis iujn al obeemo kaj amo al Dio, kaj aliajn al ribelo kaj la atendo de ekstermado tiel pravigita kiel necesa, por la eterna paco, kiu sekvos la tempon de universala provo.

Sur la Tero, genetika heredo ĉefe koncernas fizikajn aspektojn. Karakteraj tendencoj povas esti transdonitaj de gepatroj, sed homa inteligenteco restas mastro de siaj elektoj. Jen kiel Dio foje trovas veran fidon en la infanoj de liberpenso ateista paro. De kie venas ĉi tiu fido, en ĉi tiu kazo? De la persona inteligenteco de la infano, en kiu la instinkto de memkonservado kaj dankemo al Dio aŭ al la proksimulo funkcias perfekte. Vere sufiĉas malkovri la amon de Dio manifestita en la elaĉeta morto de Jesuo Kristo, por voli sekvi lin kaj vivi eterne en lia kompanio. Kompreneble, la kreitaĵo, kiu trovas plezuron nur en leviĝi super aliaj, ne kapablas sperti ĉi tiun deziron de la elektitoj, kaj ĉi tiu nekapablo malkvalifikas lin de la ĉiela vokiĝo; tio estis la tragedio de la diablo kaj ĉiuj, kiuj sekvis lin. La ĉielo kaj ĝia eterna feliĉo estas fermitaj antaŭ ŝi, ĉar ŝi ne portas *la "edziĝan veston"*, la spiriton de *"bonvolo"*, kiu favoras submetiĝon al la justaj postuloj de Dio.

Novaĵoj fine de julio 2022: de unu naftoŝoko al alia

Inter la junuloj, kiuj atingis la potencon en la registaro kaj amaskomunikila potenco, tro multe servante la unuan, malmultaj estas sufiĉe aĝaj por esti spertintaj la unuan naftoŝokon, kiun suferis Francio en 1973. Ĝi estis la rezulto de la plena kontrolo de naftoadministrado fare de la malkoloniigitaj arabaj landoj. En unu sola monato, la naftoprezoj altiĝis je 40%, riĉigante ne nur la arabajn landojn, sed ankaŭ Usonon, tre grandan naftoproduktanton. Ĉi tiu kresko havis kaskadan efikon sur la tutan komercon kaj industrion. Estis malfacila tempo por la francoj travivi, sed laŭlonge de la tempo, la malfacilaĵo estis englutita kaj superita. Sed ĉi

tiu jaro estis markita kiel la unua, en kiu la buĝeto de Francio estis deficitita kaj ĝi komencis prunti kaj tial ŝuldiĝi.

Ekde 1973, ĉi tiu ŝuldo kreskis ĉiujare. La tutmondaj komercaj kondiĉoj truditaj de Usono estis malpli kaj malpli favoraj al riĉaj landoj; Francio restas inter ili malgraŭ pli alta socia kosto ol ie ajn alie. La merkata ekonomio forigas impostojn establitajn inter landoj kun malsamaj riĉecniveloj. La konkurenco tiam estas senkompata; kiam la oferto estas pli malalta ol la postulo, la prezoj ŝvebas ĉar ne ekzistas bremsa por aŭdeco en la sistemo establita en la Okcidento. Ĝia dominado, subtenata de Usono, estas trudita al preskaŭ ĉiu lando en la mondo, tute dependa de la reguloj starigitaj de la venka lando de la Dua Mondmilito. Eĉ komunisma Rusio fine akceptas ĉi tiun regulon adoptante la duoblan eksteran kapitalisman kaj internan komunisman sistemon. Venkita Japanio kliniĝas al la direktivo, kaj Rusio kolapsas en ekonomian ruinon ĉirkaŭ 1990. Usono triumfas, kaj Ĉinio absorbas la produktadon de la okcidenta mondo malprofite al laboristoj en okcidentaj landoj. Jen la feliĉa tempo de kapitalistoj kaj investantoj, kiuj faras grandegajn profitojn danke al la translokigo de produktado al Ĉinio, kiu fariĝas pli kaj pli riĉa kaj pli kaj pli neevitebla kaj ekskluziva. Tiomgrade, ke en Usono, la interna merkato komencas suferi pro tiu eksterordinara ĉina konkurenco. Tiel Usono komencis timi la ĉinan konkurencon, kiun ĝi mem kuraĝigis per subteno de ĝia eniro en la MKO (Monda Komerca Organizaĵo). Usono, la instigantoj de ideoj, ankaŭ ĉiam estas la unuaj, kiuj malkovras la malutilajn sekvojn de siaj decidoj. Eŭropo ĉiam sekvas, kun ĉiam pli mallonga malfruo, la samajn spertojn kiel tiuj de Usono. Eŭropo estis delogita de la kapitalisma reĝimo vidante la fruktojn de riĉeco naskitaj en Germanio, kiu restis sub la politika kaj ekonomia influo de Usono. Francio, tre forte komunista post la Mondmilito, siavice glitis al kapitalisma liberalismo kaj tie ankaŭ, mandato post mandato, liberala socialismo finis trudi sin malprofite al la Komunista Partio, kiu, en 2022, estas nur ombro de si mem. Post pluraj alternadoj inter la liberala socialista maldekstro kaj la same liberala komerca dekstro, la francoj finis malakcepti tiujn du potencajn politikajn partiojn, kiuj perdis ĉian legitimecon en iliaj okuloj; kaj ne senkaŭze. Dum tiuj alternadoj, Francio estis vendita, diserigita kaj konsumita de investantoj disigitaj tra la mondo. Niaj gvidantoj forgesas, ke la pruntedonita mono nur alportas monon al la pruntedonantoj, kiuj repatrias siajn profitojn al sia propra loĝloko, tio estas, al ĉiuj landoj sur la tero, kie ili loĝas. Aliaj pruntoj donitaj kun uzuraj procentoj fare de usonaj pensiaj fondusoj rikoltas luksajn profitojn, kiuj financas la emeritiĝojn de usonaj laboristoj. Kaj la kompanioj, kiuj akceptis ĉi tiujn pruntojn, ofte ne resaniĝis. Ruinigitaj, la pensiaj fondusoj revendis ilin al la plej altaj proponantoj, fremdaj aŭ, pli malofte, francaj. La kompanioj tiel fariĝis ĉiam pli fremdaj kaj malpli kaj malpli pure francaj. Estis en ĉi tiu jam grandega ŝuldiĝinta ŝtato, ke Francio estis metita sub la dominadon de junulo, kiu profitis trovi sin en la dua raŭndo de la elektoj kontraŭ la Franca Nacia Fronto, kiun la liberalaj partioj senlace laboris por demonigi dum multaj jaroj. Tiom, ke, kun la kreskanta nombro da eksterlanddevenaj voĉdonantoj, ĉi tiu naciisma partio perdis ĉian ŝancon akiri potencon. Kaj por klarigi tion, la Kreinto Dio reproduktis en 2022 la saman situacion kiel en 2017. Kun ĉi tiu nombro 17, la jaro estis metita sub la signon de dia juĝo. Kaj la alveno al la povo de ĉi tiu junulo sen reala

vivsperto preparis Francion por la plej malbona, ne por la plej bona. Dum jarcentoj, Francio estis en la vidpunkto de Dio; ĝia sinsekva subteno al la papa romkatolika religio kaj poste al liberpenso ateismo, igis ĝin lia ĉefa celo, post la urbo Romo, kie la papeco estas bazita.

La nova juna prezidanto estis financisto en la banko Rothschild, tio estas, se li povas dividi la eŭropajn poziciojn tute direktitajn de la Eŭropa Komisiono, ĝi metis sin je la servo de la grandaj eŭropaj kaj tutmondaj financistoj. Ĉar ne miskomprenu, Eŭropo ne estis kreita por la feliĉo de la popolo, sed nur por antaŭenigi komercajn kaj financajn interŝanĝojn tra ĉiuj teritorioj de la unuiĝintaj landoj. La eŭropaj deputitoj, kiel en nia 5-a ^{Respubliko}, estas tie nur por servi kiel demokratiaj alibioj por maski la diktaturon de la grandaj financaj interesoj, kiuj estas la solaj profitantoj de ĉi tiu EU. Kaj por profiti, ili profitas, kaj multe instigis la translokadon, kiu detruis niajn industriajn laborpostenojn en Francio, ĉefe, ĉar la komerco same kontentiĝas vendi tion, kio estas importita, kiel tion, kio estas produktita loke, sur franca grundo. Jen kio klarigas la nunan senlaborecan indicon, kiu, post tre alta altiĝo dum la enfermo pro Covid-19, malpliĝis kun la resaniĝo. Bedaŭrinde, ĉi tiu observado rapide estos frakasita de la ruino kaŭzita de la sankcioj truditaj kontraŭ Rusio ekde ĝia agreso kontraŭ Ukrainio. En sia fako, la rusa prezidanto montras imponan inteligentecon, trankvilan kaj pripenseman, li faras tion, kion li anoncas, diras tion, kion li faros, kaj tiras la konsekvencojn de la sankcioj; kaj li anoncas, ke la okcidentaj mezuroj prenitaj kontraŭ li misfunkcios kontraŭ la popoloj de tiuj landoj; kaj la faktoj pravas, ke li estas 100% prava. Kaptitaj en sia propra kaptilo, la okcidentaj amaskomunikiloj akuzas la rusan prezidanton pri ĉantaĝo. Sed ĉu iliaj sankcioj ne estas ĉantaĝo kontraŭ Rusio? Ĉu iliaj armilprovizadoj al ĝia malamiko ne estas pli mortigaj ol ĉantaĝo? Mi konscias, ke mia vidpunkto estas neakceptebla kaj eĉ neeltenebla por homoj, kiuj decidis, ke ili pravis agi kiel ili faris. Sed mi scias, ke tiuj decidoj havas la solan celon prepari ilian dian punon, kies instrumento estos la murdema kolero de Rusio kaj ĝiaj islamaj aliancanoj.

Antaŭ ol eŭropaj landoj povis fari tion, surprizante ilin, la rusa gvidanto draste reduktis siajn gasliverojn, kaŭzante panikon inter ili. Ĉar la antaŭviditaj sekvoj estas katastrofaj, Eŭropo kalkulas siajn amikojn inter la popolo kaj malkovras, ke anstataŭ esti izolita, kiel ĝi volis esti, Rusio estas subtenata de ĉiuj landoj de la Oriento, kaj ke, fakte, ĝuste Eŭropo troviĝas izolita kun Usono kaj Aŭstralio. Ĝi troviĝas kontraŭ la iamaj koloniigitaj afrikaj landoj, islamaj landoj, Barato kaj Ĉinio, same kiel kelkaj centramerikaj kaj sudamerikaj landoj. Tute dependa de importita energio, Eŭropo malkovras sian malfortan punkton kaj malespere serĉas provizantojn por anstataŭigi Rusion. Kaj por ruinigi ĝin, ĝi turnas sin al produktantaj landoj eĉ malpli respektindaj ol Rusio; ĉi tio ne estas la lasta fojo, kiam ĝi faris nekoherajn kaj paradoksajn decidojn. Solvoj ekzistas, sed ili estos ekstreme multekostaj kaj bezonos longan tempon por efektiviĝi. La tempo finiĝas, ĉar la rusa gasĉeno abrupte alproksimigis la horon de problemoj. Ĉarmokampanjoj estas provataj, sed malnovaj malamaj kondukas ilin al fiasko, kaj por eŭropanoj, grandegaj financaj kaj ekonomiaj malfacilaĵoj tute subfosos iliajn senzorgajn, prosperajn vivojn. Klare, la dia malbeno falas ĉefe sur Eŭropon. Kaj tra la tuta mondo, subtenantoj de la du ĉefaj kontraŭaj tendaroj regroupiĝas.

Samtempe, la minacon de nukleaj armiloj levas Rusio, sed ankaŭ Nord-Koreio, kiu ne timas malkaŝe minaci Usonon. Ĉinio, kiu planas repreni la insulon Tajvano, riskas usonan intervenon. Eblaj flamoj ekflamas ĉie.

Kaj ĉi tiu reviviĝo estas nur la esprimo de la pravigita kolero de la Ĉiopova Sinjoro Dio Jesuo Kristo, nur momente reduktita kaj malfortigita dum lia tera ministerio. Ankaŭ, la tempo de la krucumita Kristo, sanganta, najlita al lia kruco, finiĝis. De kiam liaj apostoloj vidis lin, revivigitan kaj tre vivantan, kaj el la ĉielo, li tiam helpis siajn verajn servistojn, subtenis ilin en martireco. Li donis al la Okcidento longan tempon de paco, kiu estis uzata nur por intensigi ĝiajn avidajn kaj sensualajn valorojn malprofite al la fido al li. La malestimo, en kiu li estas tenata, pravigas lian dian koleron, sed en ĉi tiu horo, ne lia apero estas timinda, sed liaj vortoj cititaj en Apokalipso 9:13: "*Kaj la kvar anĝeloj estis liberigitaj, kiuj estis pretigitaj por horo, kaj tago, kaj monato, kaj jaro, por mortigi trionon de la homoj.*" » Sed anonci la militon kaj ĝiajn amasojn da mortoj estas senutila se ni ne ligas ĉi tiun anoncon al specifa kaŭzo. Tio estas des pli vera, ĉar la faktojn rimarkas multaj samtempuloj, kiuj ne nepre estas religiaj. La avantaĝo, kiun mi havas super ili, estas atentigi, ke ĉi tiu dramo, kiu nomiĝas "*sesa trumpeto*", trovas sian pravigon antaŭ la plenumo de la "*unua*" el ĉi tiuj "*ses trumpetoj*". Kaj ĉi tiu "*unua trumpeto*" estis plenumita per la diversaj invadoj de Eŭropo, kiuj metis ĝin en ĝian nordan parton, al fajro kaj sango inter 375 kaj la komenco de la 5-a jarcento. Kaj tie, surprizo devas esti rimarkita, la kruelaj kaj sangavidaj hunoj, kiuj venis terorigi la popolojn de centra Eŭropo, jam estis sur la tero de Ukrainio. Ĉi tio establas ligan inter la "*unua*" kaj la "*sesa trumpeto*". Se en la "*unua*" ili agis persone kontraŭ la malfidela Eŭropo, en la "*sesa*" ili altiras rusan koleron sur Eŭropon, kiu detruos ĝin kun eĉ pli da potenco. La kaŭzo de ĉi tiuj detruaj plagoj troviĝas la 7-an de marto 321, la dato, kiam la sankta dia Ŝabato estis anstataŭigita per nia nuna dimanĉo, tiutempe sub la nomo de "tago de la suno" adorata de la imperiestro Konstantino la 1-a ordonante la dekreton promulgantan ĉi tiun ŝanĝon. Li ekloĝis en 330 en Konstantinopolo en la Oriento de Eŭropo. Kaj estis la nordo de ĉi tiu orienta zono, kiun la hunoj sovaĝe detruis post 375. Lia asocio de Kristo kun sia sundio estis prenita por kristana konvertiĝo; sed ne estis la vero de Kristo, kion li elektis honori; lia elekto falis sur sian pagan sunan "dion" nomatan "Sol Invictus" en la romana latina lingvo, tio estas, la "Nevenkita Suno", kiun li subtile igis la kristanojn de la imperio adori, per sia dekreto, kiu trudis ĝin kiel tagon de semajna ripozo. Sed por Dio, ĝi estis la komenco de humiligo, kiun la kulpuloj devus pagi per malbenoj, kiuj frapus ses sinsekvajn fojojn, inter la 7-a de marto 321 kaj la 24-a de februaro 2022-2028, la eŭropajn kristanojn malpurigante pro la ripozo dediĉita al ĉi tiu pagana dio. La sesa fojo ĵus komenciĝis la 22-an de februaro 2022 el Ukrainio. Krome, en ĉi tiu "*sesa trumpeto*", laŭ Danielo 11:40 ĝis 45, la arabaj popoloj, rabistoj laŭ profesio, agas sekvante la rusan armeon. Tiel, la "*sesa trumpeto*" aperas kiel renovigo de la "*unua*" kun terure pli signifa nuklea damaĝo kaj la partopreno de la antikvaj hunoj. Kaj ĉi tion estas ekstreme grave kompreni: dum la tempo de la hunaj invadoj, la fama Atilo asertis, ke li agis laŭ la ordonoj de Dio; kio gajnis al li la kromnomon "Atilo, la plago de Dio". Mi memorigas ĉi tie lian teruran moton: "Kien iras mia ĉevalo, la herbo ne rekreskas." Post la "sesa" kaj ĝia nuklea fajro, "la herbo ankaŭ

ne rekreskos." Ekde mia deĉifrado de la " *trumpetoj* " de Apokalipso, ĉirkaŭ 1982, mi povis pruvi, ke li efektive estis mandatita de Dio por detrui Eŭropon per la meritita titolo de "plago de Dio". Kaj la paralelo farita kun la " *sesa trumpeto* " igas ĝin " *sesa* " "plago de Dio", kiu ĉi-foje ripozas sur ukraina kaj rusa "barbareco" kaj sur iliaj gvidantoj kaj aliancanoj. Sed kies efikoj estas, ĉi-foje, je la nivelo de la tuta Eŭropo kaj la resto de la mondo.

Tial necesas establi kaj identigi la ĉenon de kulpo, kiu kondukos la eŭropajn popolojn al la plej malbona; en " *kaŭzo* ": " *peko* ", kiel Dan.8:12 permesas al ni kompreni: " *La armeo estis liverita kun la ofero* (ĉiela pastraro de Kristo) *eterna, pro peko* ; *la korno renversis la veron, kaj sukcesis en siaj entreprenoj* ." " *Pro la peko* " de 321, " *la armeo de la sanktuloj* " estis liverita al la romia papa reĝimo, " *la korno* ", en 538. Ĉio komenciĝis la 7-an de marto 321, kiam per dekreto, imperiestro Konstantino la 1-a ^{establis} la malobeon de la kvara el la dek ordonoj de Dio rilate al la ripozo de la sepa-taga Ŝabato; kio kondukas, hodiaŭ, Jesuon Kriston organizi, post kvin antaŭaj plagoj, la konflikton inter Ukrainio kaj Rusio en nia fina epoko. Li organizis la sendependecon de Ukrainio en 1991, kaj en 2022, ĝian peton aliĝi al NATO, kion Rusio konsideris neakceptebla ago de ŝtatperfido. Milito eksplodis, Rusio eniris ukrainan grundon. La alvokoj de Ukrainio por helpo fare de eŭropanoj enkondukis EU-on en la konflikton, kaj Rusio finfine detruis Eŭropon, helpate de la islamaj popoloj de la Oriento kaj la arabaj kaj afrikaj islamaj popoloj. Laŭ Daniel 11:44, Rusio estis tiam detruita de nuklea fajro sendita de Usono. La tero estis tiam detruita de multoblaj nukleaj detruoj lokigitaj sur gravaj urbaj centroj kaj militarigitaj zonoj. Konforme al la anonco de Kristo: " *triono* (simbola, sed probable multe pli) *de la homaro* " estis " *mortigita per la fajro kaj sulfuro* " de atomaj armiloj. Senprotektaj de Dio, la aliaj paganaj nacioj detruis unu la alian. La postvivantoj estis pretaj por la fina tera testo de fido. Tre logike, post esti la " *kaŭzo* " de la punoj de " *ses trumpetoj* ", ĝi baziĝos sur la glorado de la " *sankta Ŝabato de Dio* ", kies gloro ripozas sur la atesto de fideleco de liaj elektitaj sanktuloj; fidelaj ĝis la punkto akcepti la riskon de morto, kiu pezos sur ilin. Kiel lasta rimedo, Jesuo Kristo aperos por liberigi ilin de la morto proklamita de la ribelemaj postvivantoj. Kaj post ilia raviĝo al la regno de la ĉielo, sur la tero, la ribelemaj postvivantoj ekstermos sin mem en venĝema kalkulreguligo. Mi devas denove memorigi vin: por Dio, kontraŭe al homaj konvencioj, la celo de lia kolero ne estas nur milita; ĝi estas ankaŭ civila, ĉar ĉiuj vivantaj homaj estaĵoj devas respondeci pri sia konduto rilate al li kaj liaj diaj sanktaj leĝoj. Jen kio distingas ĉi tiun Trian kaj finan Mondmiliton de antaŭaj, en kiuj homaj konvencioj regis kaj estis, pli-malpli, agnoskitaj kaj respektataj.

Tre frue mi rimarkis la progreseman kaj iom post iom intensan karakteron de la sinsekvoj de la " *sep trumpetoj* " de la Apokalipso; aferoj, kiuj atestas la saĝecon de Dio:

Unua trumpeto : inter 321 kaj 538, kristana Eŭropo, fariĝinte kulpa, estis atakita de paganaj persekutantoj de **ekstere** : la barbaroj de la Oriento, strategio kiun mi ilustras jene: Eŭropo "---

Dua trumpeto : en 538, la papa reĝimo estis establita; ĝi persekutis, por konverti ilin, la paganajn popolojn **ekstere** : inter 700 kaj 1200, la germanojn kaj la islamanojn. Ilustraĵo: Eŭropo --- »

Tria Trumpeto : Inter la 12a kaj 18a jarcentoj : La papa reĝimo persekutas eŭropajn reformitajn kristanojn; la agreso estas direktita **internen** de Eŭropo. Ilustraĵo: Eŭropo "---" Eŭropo.

Kvara Trumpeto : Inter 1789 kaj 1798: Dio detruas la potencon de la romkatolika papa reĝimo. Fino de kristana religia agreso.

Kvina trumpeto : post la provo de fido spertita en Usono en 1843 kaj 1844, la protestanta religio, heredonto de la romia dimanĉa ripozo, estis transdonita al la diablo fare de Jesuo Kristo.

Sesa Trumpeto : Ekde la 24-a de februaro 2022, la ankoraŭ kulpa, malfidela katolika Eŭropo estas submetata al parta detruo; ĝiaj agresantoj venas de la Oriento kaj la Sudo. Jen la fina "averto" donita de Dio.

Sepa Trumpeto : Post la fino de la tempo de individua kaj kolektiva graco, Jesuo Kristo revenas por savi siajn elektitojn kaj detruu ĉiujn terajn kaj ĉielajn ribelulojn, krom Satano, ĉar li devas resti kaptito dum "mil jaroj" sur la dezerta tero, antaŭ ol esti neniigita kun ĉiuj aliaj resurektitaj ribeluloj por suferi la punon de la " dua morto " en la "fajra lago "; la vulkana fajro aŭ subtera magmo disvastiĝas sur la tuta tero.

Ni povas tiel sekvi la evoluon de la agresemo de la romkatolika papa reĝimo, kiu, ankoraŭ ne identigita kiel diabla dum la " dua trumpeto ", atakas fremdajn paganajn popolojn por konverti ilin per forto; ion, kion Dio neniam ordonis. Poste, dum la " tria trumpeto ", ĝia satana naturo oficiale kondamnita de la germana monaĥo-instruisto Martin Luther, ĝia agreso estas direktita kontraŭ tiuj, kiuj malkaŝas ĝin: la protestantaj reformistoj. Sed inter ĉi tiuj, laŭ Dan 11:34, la plej " hipokritaj " armas sin kaj kontraŭatakas. Post la agado de la " kvara trumpeto ", la Franca Revolucio, la krampo pri la katolika kredo fermiĝas. Dum la " kvina trumpeto ", la nova celo de Dio estos la protestanta kredo, kies Reformacio ne estas kompletigita; ĝi restis nur parta, kaj Dio ne kontentiĝas pri tio, kio estas nur parta; li ĉiam postulas, fine, perfektecon. Tial la kribrado bazita sur usonaj adventismaj provoj permesas al ĝi transdoni al la diablo tiujn, kiuj falis el la provoj, kaj samtempe kompletigi kaj kompletigi la Reformacion per la sepa-tagita adventista kredo. Ĉar ĉi tiu nomo sole resumas la du verojn malestimatajn de la protestanta kredo, heredanto de la romia dimanĉa ripozo: la intereson pri la profeta anonco de la glora reveno de nia Sinjoro Jesuo Kristo, kaj la sanktigon praktikitan por lia sankta sepa-tagita sabato, kiu profetas la grandan ripozon de la sepa jarmilo, kiun li gajnis, per sia pekliberiga morto, nur por siaj elektitaj fideluloj.

Dum la " sesa trumpeto " la 24-an de februaro 2022, pro malsamaj aŭ komunaj kialoj, la okcidentaj katolikaj, protestantaj kaj adventistaj religioj ĉiuj estis malakceptitaj de Dio kaj tial transdonitaj al la diablo kaj liaj demonoj. Rimarkinte la neperfektecon de ilia kredo, restas nur al Dio alparoli ilin per fina severa averto, kiu pli grandskale prenas la formon de la " unua trumpeto ": Barbareco de ĉiuj originoj revenas por frapi Okcidentan Eŭropon markitan de la peko farita de Romo; ĝia pagana tago venis por anstataŭigi la Sabaton sanktigitan

de la ĉiopova kreinto Dio. Pento kaj la frukto de pentto estas nun; dum la " *sepa* " *trumpeto* ", certe estos tro malfrue.

Ĉiusemajne, la franca nacia televido reklamas religian diservon praktikatan je tio, kion katolikismo nomis: "la Tago de la Sinjoro", kio estas la traduko de la vorto "dimanĉo", la franca versio de la latina nomo: "dies dominica". Prezente tiel, kiu povus suspekti ĉi tiun Sinjoron esti la diablo? Ĉar ekde 1843, la vera Sinjoro Dio, Jesuo Kristo, akceptis nur la sabatan diservon hereditan de la praktiko ordonita al la judoj. Ankaŭ, mi memorigas ĉi tie, ke ĉi tiu "Tago de la Sinjoro" estis nur la tago, en kiu, por la unua fojo post sia entombigo, Jesuo aperis resurektita al siaj apostoloj kaj disĉiploj. Komenco de la semajno por marki la komencon de interligo, la nova, kaj nenio alia. Krome, en la unua tago de la semajno de la tera kreo, Dio kreis la teron kaj la principon de " **apartigo** " inter " **lumo kaj mallumo** "; tiel ke ĉi tiu "unua tago " estas ligita al " **mallumo** ", en absoluta opozicio al la Ŝabato de la " *sepa tago* ", kiu, **sanktigita de Dio** , estas la bildo mem de " **lumo** " kaj de perfekta " **sankteco** ". La perfekta sanktigo de la sanktuloj estas do ligita al la sanktigo de la ripozo de la sepa tago en perfekta logiko de la same perfekta sava projekto elpensita de Dio. Tiu, kiu donas sian tutan animon al sia Kreinto, vidas neniun nesupereblan malfacilaĵon en adaptado de sia vivo al la postuloj de sia Dio. Tial tiuj, kiuj hezitas kaj rifuzas ĉi tiun adaptiĝon, atestas kontraŭ si mem, ke ili rifuzas aparteni al li, korpo kaj spirito, tuta animo.

Ĉar ĉi tiu temo estas afero de fido, mi traktas ĉi tie la problemon de la klimato, kiu fariĝas pli kaj pli varma. La nekredantaj aŭ nekredantaj paganoj trovis sian klarigon: poluado produktita de la homo. Sen nei la ekziston de ĉi tiu poluado, mi memoras, ke antaŭ du mil jaroj, sur ŝipo kun siaj apostoloj, kiuj atestis la fakton, Jesuo haltigis la ŝtormon, kiu minacis ilin; laŭ lia ordono, ĝi trankviliĝis, tuj. Sen forgesi ĉi tiun alian ekzemplon, tiun de la profeto Elija, kiu revenigis la pluvon per sia vorto, kiam al Dio plaĉis fari tion, laŭ 1 Reĝoj 17:1: " *Elija, la Tiŝebano, el la loĝantoj de Gilead, diris al Aĥab: Kiel vivas la Eternulo, Dio de Izrael, antaŭ kiu mi staras, ne estos roso nek pluvo en ĉi tiuj jaroj, krom se mi diros...* " /1 Reĝoj 18:44: « *En la sepa fojo li diris: Jen malgranda nubeto leviĝas de la maro, kiel la manplato de homo. Kaj Elija diris: Iru kaj diru al Aĥab: Jungu vin kaj iru malsupren, por ke la pluvo ne haltigu vin.* » Kvankam malagrabla ĝi estas, la klimato estas trudita de Dio, kiel plago, kiu trafas la popolojn, kiujn li punas kaj preparas detrui. Ĉu Dio ne estas la Kreinto de ĉi tiu naturo, en kiu ni evoluas? Ĉu ĉi tiu naturo, kiun li regas per sia vorto kaj sia penso, sen kiu neniu vulkano erupcias, neniu vento komencas blovi en unu direkto aŭ alia, ne estas en liaj manoj, por ke li povu fari ĝin imponaj armiloj? Kiu detenas sin aŭ sendas la utilan aŭ detruan pluvon se ne li? Serĉante aliloke la kaŭzojn de la observitaj fenomenoj, nekredantoj atribuas la situacion al laŭgrada tutmonda varmiĝo kaŭzita de la akumuliĝo de karbondioksida produktado fare de homoj. Sed al ĉi tiu teorio, Dio kontraŭas la pasintan historian ateston en kiu, sen polua teknologio, periodoj de granda varmo estis spertitaj sur la tero. Kaj pli proksime al ni, kiel ni povas klarigi la subitan jaron de sekeco, kiu markis nur la jaron 1976? Kaj post ĝi, la klimato revenis al normaleco ĝis niaj 2020-aj jaroj. Kaj por forigi ĉian dubon pri ĉi tiu temo, mi memorigas, ke en Apokalipso 16:8-9, " *la kvara el la sep lastaj*

plagoj de Dio " koncernos la " sunon " kaj Dio diras al ni, ke en ĉi tiu kunteksto li intensigos sian varmon. Li ne nur varmigos, sed poste, mortige " **bruligos** " karnon: " *La kvara elverŝis sian bovon sur la sunon, kaj al ĝi estis donita povo bruligi homojn per fajro; kaj homoj brulvundiĝis per granda varmego, kaj ili blasfemis la nomon de la Dio, kiu havas aŭtoritaton super ĉi tiuj plagoj* , kaj ili ne pentis por doni al Li gloron ." Notu, ke en ĉi tiu kunteksto, la nekredantaj ribeluloj scias, kiun la suno obeas. Kiel la " ses trumpetoj " antaŭ ili, " *la sep lastaj plagoj de Dio* " estas pli kaj pli intensaj kiel tiuj, kiujn li profetis por la malnova interligo en Lev. 26:18, aŭ la esprimo " *sepoble pli* ", kiu apartigas la plagojn, pruvas ĝin, ĉar ni trovas ĝin en versoj 21, 24, 28: " *Se, malgraŭ tio, vi ne aŭskultos Min, Mi punos vin sepfoje pli pro viaj pekoj* . " "Fakte, la nombro " *sep* " indikas la sanktigon de Dio kaj tial la sabatan ripozon, kiun li alkroĉis al la sepa tago, ĉar li profetas la tagon de sia venko super ĉiuj siaj malamiko; ĉi tiu sepa tago profetas la sepan miljaron de sia granda ĉiela ripozo dividita kun siaj elaĉetitaj, siaj fidelaj elektitoj. Tiel malantaŭ ĉi tiu nombro " *sep* " estas la Spirito Dio, kiu " *sanktigis* " sian sabaton kaj kiu punas lian malobeon. Kaj la malobeo de la sankta dia sabato jam estis pridiskutata en la malnova interligo, kiel pruvas ĉi tiuj versoj 34 kaj 35 de Levito 26: " *Tiam la lando ĝuos siajn sabatojn* , dum ĝi estas dezerta, kaj vi estas en la lando de viaj malamiko; *tiam la lando ripozos kaj ĝuos siajn sabatojn* . Dum ĝi estas dezerta, *ĝi havos la ripozon, kiun ĝi ne havis en viaj sabatoj* , dum vi loĝis en ĝi." "Mi jam diris ĝin antaŭe, sed mi ripetos ĝin ĉi tie: se ni devas trovi kaŭzon por vera varmigo de la aertemperaturo de la Tero, ĝi estas pli en la 2 100 nukleaj eksplodoj faritaj en testoj ekde la fino de la Dua Mondmilito ol en la karbondioksidadaj emisioj de niaj veturiloj kaj niaj modernaj industrioj. Precipe ĉar karbondioksido estas transformita en oksigenon per la verdaj folioj de la arboj, kiuj konsumas ĝin kaj tiel transformas ĝin por niaj plej grandaj bezonoj. Kaj kvankam tre reduktitaj laŭ surfaco, ankoraŭ ekzistas multaj arbaroj sur la Tero."

Pri trompaj agoj, mi citas ĉi tiun religian trompon, kiu baziĝas sur metado de kruco sur ĉiujn tombojn de okcidentanoj. Mi ankaŭ devas memori vin, sed laŭ Ezekielo 14, la elektitoj savitaj de Jesuo Kristo devas esti je la nivelo de " *Noa, Daniel kaj Ijob* ". Ĉi tiu mesaĝo devus fini amasojn da iluzioj kaj falsaj esperoj; falsaj ĉar senbazaj kaj tute kontraŭdiritaj de ĉi tiu teksto de Ezekielo 14:13-14; 15-16; 17-18: " *Ho filo de homo, se popolo pekos kontraŭ Mi per malbonagoj, kaj Mi etendos Mian manon kontraŭ ĝin, kaj rompos al ĝi la panan subtenon, kaj sendos sur ĝin malsaton, kaj ekstermos el ĝi homojn kaj brutojn, kaj tiuj tri homoj, Noa, Daniel kaj Ijob* , estos meze de ĝi; *ili savos siajn animojn per sia justeco, diras la Sinjoro, la Eternulo* . " *Se Mi venigus sovaĝajn bestojn tra la lando kaj dezertigus ĝin, kaj ĝi fariĝus dezerto, tiel ke neniuj povus trairi tra ĝi pro ili, kaj tiuj tri homoj estus en ĝi* — kiel Mi vivas, diras la Sinjoro, la Eternulo — *ili ne savus filojn nek filinojn* , sed *ili solaj saviĝus* , kaj la lando fariĝus dezerto . Aŭ se Mi venigus glavon kontraŭ tiun landon, kaj dirus: Glavo trairu la landon, kaj ekstermus en ĝi homojn kaj brutojn, kaj tiuj tri homoj estus en ĝi — kiel Mi vivas, diras la Sinjoro, la Eternulo — *ili ne savus filojn nek filinojn* , sed *ili solaj saviĝus* . Kaj ĉi tiu mesaĝo estas ripetata tri fojojn, rivelante ĝian

gravecon por Dio kaj Lia elektita popolo de la lastaj tagoj. Ĉar, efektive, la spertoj de ĉi tiuj tri homoj estas kriterioj postulitaj de Dio de Lia lasta elektita popolo:

Noa: fideleco dum la tempo de disiĝo antaŭ la ekstermado de la homaro.

Danielo: La Atesto de la Spirito de Profetaĵo.

Ijob: La Viktimo de Atestanto por Dio Kontraŭ Satano.

La ortodoksa religio

Bibliaj profetaĵoj fokusitaj al la fina tempo ignoras ĝin kaj diras nenion specialan pri ĝia doktrino. Tamen, la lecionoj rivelitaj pri kristanismo aplikeblas al ĝi pro pluraj kialoj. Kaj jam, ĉar ĝi efektive estas kristana religio kaj ĉar ĝia disiĝo de okcidenta kristanismo okazis post 321, tiel ke ĝi aplikis, en Orienta Eŭropo, la dimanĉan ripozon malbenitan de Dio, establitan de la imperiestro Konstantino la 1-a. ^{La} religiaj diferencoj kompare kun Romo estas do minimumaj kaj sekundaraj. Ĉar la malbeno de la falsa ripoztago validas por ĉiuj religioj, kiuj ne honoras la sepan tagon sanktigitan de Dio. Sekve, ĝia nomo "ortodoksa", kiu signifas: "ĝusta opinio", estas kontraŭdirita de la faktoj, ĉar ĝia "justeco" estas kontraŭdirita de biblia vero.

En 1917, en Rusio, granda popola revolucio renversis la caron kaj lian monarĥian sistemon, heredigitan tra la jarcentoj. Kio okazis en Rusio okazis pro la samaj kialoj kiel kio okazis en Francio. Por observantoj kiel ni, la dia aplikata leciono estas la sama. Kaj mi eĉ povas diri, ke kie ajn revolucioj okazas, ili intervenas kontraŭ koruptaj religiaj reĝimoj ne benitaj de Dio. En Meksiko, en Kubo, la kaŭzo estas ĉiam la sama; la religio renversota estas ankoraŭ kaj ĉiam la katolika religio. Ĉie, ĝi subtenas la reĝimon de la riĉuloj kaj potenculoj, maljustaj kaj egoismaj. Tial Dio renversigas ilin per revoluciuloj. Kion la profetaĵo ne parolas, ne estas dirita, ĉar Dio apelacias al nia inteligenteco. Estas nia tasko kompreni, ke la lecionoj donitaj de Dio validas por ĉiuj homoj, ĉiuj reĝimoj kaj ĉiuj religioj. La kompozita portreto de la perfekta religio estas rivelita per la konduto de Jesuo Kristo; ĝi estas tiu de la ekskluziva normo, kiu malfermas la savon kaj kondukas al ĝi.

En Rusio, la carista reĝimo estis kiel niaj okcidentaj monarkioj, forta kun la malfortuloj kaj glueca kun la pastraro, kaj tio pro la samaj kialoj kiel okcidentaj reĝoj: la timo vidi la pordon de ĉiela savo fermita al ili. La ĉefa kulpo de ĉiuj ĉi tiuj reĝaj reĝimoj estis fidi religiajn reprezentantojn, establi bonan rilaton kun la Dio de la ĉielo. Ili faris la eraron fidi homon kaj malestimis la avertojn cititajn en la Biblio, ekskluzive: Jer. 17:5: " *Tiele diras YaHweh: Malbenita estas la homo, kiu fidas homon, kiu faras karnon sia brako, kaj kies koro foriĝas de YaHweh!* " Ili ĉiuj devus esti legintaj ĝin persone, kiel antaŭzorgon, por esti certaj ne esti trompita. Sed ne farinte tion, ili malestimis la kreinton Dion, kiu inspiris ĝin tra la jarcentoj. Kaj ĉi tiu konduto rivelis la gravecon, kiun ili donis al religio, kvankam paradokse, pro timo kaj superstiĉo, ili plej ofte celis eviti kontraŭstari papojn kaj papojn. Same kiel Eva, momente apartigita de Adamo, estis delogita de la argumentoj de la diablo, homoj, kiuj ne legas la vorton de Dio mem, de la princo ĝis la almozulo, lasas sin esti delogitaj de la mensogoj eldiritaj de religiaj klerikoj,

pastroj kaj pastroj. La Biblio, ĉi tiuj " *du atestantoj* " de Dio laŭ Apokalipso 11:3, estas nia ŝirmilo, la fonto de la argumentoj, kiuj detruas la mensogojn de la diablo. Ĉi tiu altvalora armilo estas havebla al ĉiuj; oni ankoraŭ devas decidi uzi ĝin. Kaj tie, ĉiu kreitaĵo fariĝas respondeca pri sia elekto kun ĉiuj konsekvencoj, kiuj el ĝi rezultas por li.

La romkatolika papa reĝimo rapide komprenis la danĝeron, kiun la Biblio reprezentis por sia postvivado, tuj kiam, per sia rekta persona legado, la veraj reformistoj, alvokitaj de Dio, publike kondamnis ĝiajn mensogojn kaj ĝian religian uzurpon, kaj ĝian diablan naturon. Tuj ĝi ekpersekutis la legantojn de tiu altvalora "vorto de Dio", kiun ĝiaj propraj skribistaj monaĥoj reproduktis en siaj klostroj kaj monaĥejoj. Morto aŭ la galeroj estis la riskoj, kiujn spertis ĉiu posedanto de la Sankta Biblio. Kaj danke al la invento de la presilo, ĝi multiĝis, disvastigante, nerevokeble, la vorton de la vero de Dio.

En Rusio, ekstrema malriĉeco kaj manko de edukado signifis, ke la Biblio ne povis lumini la masojn. Se tio malsukcesis, la ortodoksa religio konstruis siajn instruojn sur la bildoj de siaj "sanktaj" ikonoj; origine, eduka sistemo alirebla por la nekleraj, poste idolkultantaj perversiuloj. Rusio kaj la landoj de Orienta Eŭropo portis la nomon Esklavonio ĉar la mezepoka sistemo tie daŭris ĝis la tempo de la lasta caro Nikolao la 2-a, mortigita kun sia familio fare de la bolŝevikaj revoluciuloj. En ĉi tiu regiono de Eŭropo, la kamparanoj restis "servutuloj", super kiuj potencaj kaj riĉaj sinjoroj regis, korpe kaj anime. Ili estis aŭtentaj sklavoj, tial la nomo donita al la loko Esklavonio. Nekapablaj legi aŭ skribi, ilia religia instruado estis parola kaj povis baziĝi nur sur bildoj, ilustraĵoj de historiaj scenoj atestitaj en la Biblio. Ili povis fidi nur je sia memoro kaj retenis nur tion, kion la kreitaj ikonoj prezentis al ili. Tio klarigas la sukceson de la adopto de komunismo kaj ĝia nacia ateismo establita post Francio. Kun la falo de la soveta reĝimo, en la nove trovita libereco, la ortodoksa religio kaj ĝiaj ikonoj estis restarigitaj en la nova Rusio revivigita de Vladimir Putin.

Gravas kompreni la religiajn dividojn de Okcidenta kaj Orienta Eŭropo. En 313, post dek jaroj da romia imperia persekutado de kristanoj, Konstantino leĝigis kristanan religian praktikon en Romo. Loĝante en Milano, en 321, li eldonis sian dekreton ordonante la ŝanĝon de la semajna ripoztago. Farinte sian krimon, li forlasis Milanon por loĝi en Bizanco, kiu, renovigita de li, prenis la nomon Konstantinopolo (poste renomita Istanbul post la turka konkero). Ĉi tiu instalado de la imperiestro en la Oriento, malproksime de Romo, lasis Romon kun ekskluziva kristana religia reprezentado. Ĉi tio ankoraŭ ne estis papa prestiĝo, sed jam la simpla episkopo de Romo profitis super siaj egaluloj disigitaj tra la imperio de la prestiĝo ligita al Romo, la iama imperia urbo. Tiel, la reganta imperiestro forlasis Romon por fari lokon al la estonta papa imperiestro, kiu establiĝos sin tie en 538 per dekreto de imperiestro Justiniano, kiu ankoraŭ loĝis en Orienta Eŭropo. Vi povas tiel kompreni kiel la papa aŭtoritato dividis, dekomence, sian kulpon antaŭ Dio kun la orienta zono de kristana Eŭropo, ĝis en 1054, oficiala skismo apartigis la okcidentan romkatolikan kredon de la orienta ortodoksa kredo; tiuj de la Oriento rifuzis submetiĝi al la aŭtoritato de la romia papo. En plena sendependeco, ili reorganizis pastraron gvidatan de "papo", sed ĉi tiuj povas geedziĝi kaj havi infanojn, male al la okcidentaj papoj kaj iliaj pastroj; krome, la

eklezio ne trudas celibaton al siaj servistoj. Tial ĉi tiu ortodokseco praktikas "dimanĉon", antaŭe la tagon de la nevenkita suno de imperiestro Konstantino. Ĉe sia foriro el Romo, Konstantino portis sian malbenitan frukton al orienta Eŭropo kaj ekde 1843, kiam Dio postulis la restarigon de sia sankta sabato, ĉi tiu kristanismo dividas la kulpon pri ĝia malobeo, same kiel okcidenta katolika kaj protestanta kristanismo.

La Oriento kare pagis por la papa establado ordonita de Justiniano. La malbeno de Dio, kiu tamen mem ĝin volis, potence manifestiĝis per mortigaj epidemioj de pestoj kaj malsatego, kaŭzitaj de malhela kaj malvarma klimato pro du potencaj vulkanaj erupcioj situantaj sur la ekvatoro, unu en Indonezio nomata "Krakatoa", la alia en Centrameriko, nomata "Ilopango". Krome, la orienta zono de Eŭropo estis submetita al atakoj kaj teritoriaj konkeroj de islamaj turkoj, kiuj pravigas la islanan ĉeeston en Albanio kaj Bosnio-Hercegovino, areo kiu fariĝis eksplodema dum la Balkana Milito en la 1990-aj jaroj; milito kiu ŝajnas esti revekiĝonta, laŭ la plej novaj novaĵoj.

Mallonge, la skismo per kiu la ortodoksa kredo disiĝis de la romkatolika kredo ne utilis al ĝi kaj ne ŝanĝis ĝian rilaton kun Dio, same kiel la disiĝo de la dek triboj de Izraelo disde Judujo alportis neniun dian benon al tiuj dek triboj.

PARIZO, urbo malbenita tra la tempo

Jes, ĉi tiu urbo efektive estis kreita de Dio por kalcinita, fatala destino. En niaj modernaj tempoj, ĝi fariĝis loko eniata de sennombraj estaĵoj disĵetitaj tra la tero pro sia reputacio kiel la ĉefurbo de la lando de libereco: Francio, la fondlando de homaj kaj civitanaj rajtoj. Ĝi ankaŭ fariĝis lando de rifuĝo, kie homoj kun fremdaj lingvoj kunekzistas; kio donas al ĝi bildon similan al la itala Romo de la paganaj romiaj konkerintoj antaŭ nia epoko kaj post ĝi. Romo konkeris multajn popolojn, sed ĝia civilizo ankaŭ altiris multajn homojn, kiuj dividis ĝiajn komercajn valorojn; kio igis ĝin eĉ pli riĉa kaj alloga.

La plej bona dia sugesto pri la tragika fino rezervita por la bela urbo Parizo baziĝas sur la nomo Sodom, kiun Dio atribuas al ĝi en Apokalipso 11:7: "*Kaj iliaj kadavroj kuŝos sur la strato de la granda urbo, kiu spirite nomiĝas Sodom kaj Egiptujo, kie ankaŭ nia Sinjoro estis krucumita.*" La fino de la verso estas intence misgvida, ĉar la esprimo ŝajnas indiki Jerusalemon, la urbon, kie la Sinjoro Jesuo estis fakte krucumita merkrede, la 3-an de aprilo, en la jaro 30 p.K. Tamen, laŭ Apokalipso 11:3, la koncerna urbo estas ĉe la fino de la 1260 tagoj-jaroj de la persekutanta roma papa regado, tio estas, iom antaŭ 1798, la dato de la fino de ĉi tiu periodo profetita de Dio. Grupigante ĉi tiujn datumojn, la urbo Parizo estas celata kaj klare indikita kiel la loko, kie la batalo kontraŭ la savo proponita de Jesuo Kristo atingis sian plej altan nivelon. Por pli bone kompreni la esprimon uzatan de Dio, ni devas memori, ke Jesuo iam diris al siaj samtempaj aŭskultantoj, siaj apostoloj kaj disĉiploj, en Mat. 25:40: "*Kaj la reĝo respondos al ili: Vere mi diras al vi: Kiel vi faris al unu el ĉi tiuj miaj fratoj, la plej malgrandaj, tiel vi faris al mi.*" Kaj en Apokalipso 11:3, Jesuo identigas sin kun

la Sankta Biblio, sia dia vorto, kiun li nomas siaj " *du atestantoj* ". Kaj ĝuste ĉi tiuj bibliaj skribaĵoj estis bruligitaj en aŭtodafeoj sur la Placo Ludoviko la 15-a, kiu poste fariĝis Placo de la Revolucio, kaj ekde Napoleono, Placo de la Konkordo. La revoluciuloj jam ne volis nek la reĝon nek la Dion, kies suverenan rajton li postulis. La establita nacia ateismo metis sin sub la principon de "racio", kvankam ĝiaj komencoj estis tute ne raciaj. Malamo al la malnova potenco kondukis al genocido de preskaŭ la tuta nobela klaso, sed la romkatolika pastraro estis ĝia ĉefa celo. La ateismaj respublikanaj revoluciuloj regis super la ĉefurbo kaj tra tuta Francio, krom sur la teritorio de Vendée. Kaj tie, la kamparana klaso kaj la riĉa klaso de ekspluatantaj sinjoroj troviĝis unuiĝintaj en la sama batalo; ĉiuj unuiĝintaj en la nomo de la "sankta koro de Jesuo" kaj la obstinaj katolikaj pastroj. Ĉar paradokse, ĉi tiuj belaj homoj preĝis nur al la "Sankta Virgulino". La batalado estis abomena en ĉi tiu Vendée, kiu tiam prenis la nomon "Venĝita". Sed fakte, venĝo estis nur tiu de Jesuo, kiu trafis kaj la Vendéenojn pro ilia katolikismo kaj la Respublikanojn pro ilia ateismo. Sciante, ke ĉi-lastaj estis levigitaj de Dio por detrui la potencon de la persekutanta koalicio de la monarkio kaj la papa romkatolika pastraro. Granda nombro da animoj estis tiel gilotinitaj, dronigitaj aŭ trapikitaj de la klingoj kaj kugloj de la batalantoj. Post ĉi tiuj malfacilaj komencoj, inter imperioj kaj respublikoj, Francio fine trovis sub la Kvara Respubliko staton de paco kaj libereco de konscienco, kiu faris ĝian tutmondan reputacion.

De la originoj de Parizo

Se la verkoj de pariza ateismo donis al Dio la pravigon kompari Parizon kun antikva Sodomo, ekzistas bona ŝanco trovi aliajn similecojn, kiuj ligas ĉi tiujn du urbojn. Kaj jen, la historio instruas al ni, ke antaŭ ol esti nomata Parizo, ĉi tiu granda urbo estis la malgranda "Lutetia" en la latina: "Lutetia", kies malkaŝa signifo estis: fetora marĉo. Efektive, jam en la gaŭla epoko, la areo de la pariza baseno estis forte akvumita de sia granda rivero: la Sejno. Kaj lasita al la kapricoj de la sezonoj, ĝia lito superfluis kaj areoj aspektis kiel fetoraj ŝlimaj marĉoj, favoraj al malsanoj kaj la timitaj moskitpikoj. Ĉi tiu granda kvanto da akvo ŝuldiĝis al la ebena reliefo, kiu karakterizas la tutan parizan basenon. Kaj mi rimarkas en ĉi tio duan similecon kun la antikva Sodomo de la Biblio, kiu ankaŭ leviĝis en riĉa kaj fekunda ebenaĵo. Ni memoras, ke dividante la elekton, Lot egoisme elektis la ebenaĵon kaj Abraham preferis la monton en ĉi tiu atesto citita en Genezo 13:12-13: " *Abram loĝis en la lando Kanaana, kaj Lot loĝis en la urboj de la ebenaĵo kaj starigis siajn tendojn ĝis Sodom.* " *La loĝantoj de Sodom estis malbonaj kaj grandaj pekuloj kontraŭ JHWéH.* » Ĉi tiu libera elekto donita al Lot fare de Abram permesas al ni malkovri lian egoisman kaj avidan karakteron. Malgraŭ tio, lia alligiteco al Dio estas sincera, sed lia elekto igos lin sperti terurajn suferojn, seniluziiĝojn, kaj li finos fuĝante de ĉi tiu loko malbenita de Dio, kiel ŝtipo elŝirita el la punanta ĉiela fajro, laŭ ordono donita de du sanktaj anĝeloj senditaj al li.

Ni facile komprenas la allogon de loĝado en la ebenaĵoj anstataŭ en la montoj. En la ebenaĵoj, vojaĝado estas malpli laciga, kaj akvumitaj kampoj

certigas prosperon kaj materian riĉecon; Lot estis allogita de ĉi tiu perspektivo. Siaflanke, elektante la montojn, Abram konservis sian trankvilecon, ĉar la vivo estante pli malfacila tie, malmultaj homoj irus tien por avidi liajn terojn; li prioritatis en sia elekto sekurecon por si mem kaj sia popolo, konsistanta ĉefe el paŝtistoj.

Kontraste al tiu saĝa elekto, la ebenaĵo ofertis la rimedojn por kontentigi ĉiujn dezirojn. Kaj en riĉeco, ĝis nia tempo, homoj perversiĝas, ĉiam serĉante novajn sentojn en ĉiuj kampoj, kaj unue, je la nivelo de seksaj perversioj, kies Sodom fariĝis normo de seksa praktiko kontraŭ naturo, inter virino kaj viro, virino kaj virino, kaj precipe viro kaj viro. Tiel, en Parizo liberigita de tabuoj kaj bibliaj malpermesoj, tiu altiro al perversio de la sodoma tipo renoviĝis kaj la juĝoj faritaj de Dio kontraŭ la loĝantoj de antikva Sodom poste aplikiĝis al la loĝantoj de Parizo de la revolucia tempo sed ankaŭ de nia tempo de la fino. Tio estas ĉar subtile, la Spirito de Dio sugestas renovigon de tiu ĉi tipo de situacio metante kiel " *Duan Veon* ", tiun ĉi revolucian situacion jam simbolitan per la " *kvara trumpeto* " dum la vera " *dua veo* " koncernas la plenumiĝon de la " *sesa trumpeto* ". Per tiu ĉi sugestita cerba konstruo, Dio ligas kaj kondamnas la similecon de la morala degradiĝo de la loĝantoj de tiuj ĉi " *kvara kaj sesa trumpetoj* ". Tial ne nur "la diablo estas en la detaloj" kaj tiuj, kiujn la dia Spirito sugestas al ni laŭ tiu subtila kaŝita maniero, estas la plej valoraj por liaj elektitoj, por kiuj " *la atesto de Jesuo* " alprenas neimiteblan konkretan signifon. Dio nomas Parizon per la formulo " *la granda urbo* ". En tiu ĉi formo, li principe nomas la grandajn ĉefurbojn de nacioj, kiuj etendiĝas grandege en megaurbojn super grandaj areoj de loĝata tero.

Alia " *granda urbo* " estas ankaŭ menciita en Apokalipso 17:18: " *Kaj la virino, kiun vi vidis, estas **tiu granda urbo**, kiu regas super la reĝoj de la tero.* " Ĉi-foje, tiu ĉefurbo estas Romo, kiun Dio nomas, en verso 5, kiel " *la patrino de malĉastistinoj kaj de la abomenindaĵoj de la tero.* " Tiu ĉi statuso de " *patrino* " celas per ŝi ŝiajn filinojn, kiuj ankaŭ estas " *malĉastistinoj* ", kiel ŝi. Kaj notinde estas, ke la Katolika Eklezio oficiale konsideras Francion kiel sian "plej aĝan filinon", kiu, konfirme de tiu ĉi ligo, ĝemeligi sian ĉefurbon Parizo kun Romo; tiu ĉi ĉefurbo Parizo, de kiu venis ĝia monarĥa subteno, ekde la merovinga reĝo Klovis la 1-a ' la unua reĝo de la Frankoj konvertiĝanta al la romkatolika kredo. Li tiel provizas la unuan armitan subtenon al la afero de la roma papo, kiu tiel ŝuldas al li siajn venkojn kontraŭ siaj lokaj malamikoj, la lombardaj familioj. La franka regno tiel iom post iom estos tute unuigita kaj oficiale konvertita al la kristana religio establita sur la roma papa standardo. Tiam Parizo estos definitive ligita al katolikismo. Nun, post vidi la tradukon de la vorto Lutetia, jen la originoj de la nomo "Paris". Granda kelta tribo respondanta al la nomo "Parisii", signifante "tiuj de la kaldrono" (konfirmante ĝian finan teruran destinon), venis ekloĝi en Lutetia kaj ilia nomo anstataŭigis ĝin per tiu de Paris. Ĉi tiu kelta tribo estis pure pagana kaj per vortludo en la latina, ĝia nomo alprenis la signifon: "Per Iziso", nomo de la diino de egipta origino "Iziso", kies adorantoj ili fariĝis; potenca kaj malbona ina diaĵo, kiun la Efezanoj de la Biblio nomis "Diana". Tiel paganaj religioj disvastiĝis tra la loĝata tero kaj por fari tion, Romo ludis gravan rolon. Anstataŭ batali kontraŭ la diaĵoj de siaj malamikoj, ĝi adoptis ilin kaj aldonis ilin al tiuj, kiujn ĝi jam konis. Religio do ne estis temo de disputo kaj ni povas tiel pli

bone kompreni kial Dio volis malhelpi homojn vivi kune en unu loko, por la unua fojo, en Babelo. Tial, al la konfuzo de la multnombraj diaĵoj, li respondis per la disigo de lingvoj. Sed dum la regroupiĝo en Romo, fremdaj lingvoj kunekzistis sub la aŭtoritato de Romo, kiu ne kontraŭstaris la aferon. Romo, unue, rekrutis siajn legianajn soldatojn el ĉiuj konkeritaj popoloj ligitaj al la imperio. La rekrutitaj legianoj devis rapide lerni la ordonojn de la komandoj eldonitaj en la latina lingvo, kaj la resto estas laŭvola. Alia simileco inter Parizo kaj Romo estas, ke ambaŭ organizas legiojn konsistantajn el fremduloj, kiuj volontulas. Francio distingiĝas per sia prestiĝa "fremda legio". Izo, aŭ Diana, estas ankaŭ reprezentita kiel patrino portanta sian infanon en siaj brakoj, kaj tiel, sub ĉi tiu reprezentado, la "sankta Virgulino" de la katolikismo estos facile adoptita de la adorantoj de Diana, Izo. La parizanoj tiel povos facile adopti la religion proponitan de Romo kaj baldaŭ truditan de ĝi kaj la reĝa sekulara brako. Dum la Renesanco, sub Francisko la 1-a ' la protestanta evangelia reviviĝo venis oferti ŝancon al la loĝantoj de Parizo konvertiĝi al la reformita romia kristana kredo. Sed ili furioze rezistis ĝin, alkroĉiĝante kiel pendumito al sia ŝnuro al sia idolkulta katolika religio. Idolkulto neniam ĝenis ilin, ĉi tiun popolon idolulan laŭ tradicio. La Parizanoj estis kaj ankoraŭ estas "De Izo". Ili malamis la Protestantojn kaj partoprenis en ilia mortigo en la masakro de Sankta Bartolomeo en 1572. Ili plene aprobis la mortigojn faritajn de la familio Guises, unu el kies membroj estis Kardinalo. " *La Bestaço* " rivelita en Apokalipso 13:1 tiam prenis sian profetitan formon; tiun de religio, kie la civila popolo kaj la religia komponanto de la pastraro kune subtenis la principon de deviga religio per devigo de homaj korpoj kaj mensoj. Mi havas proponon klarigi la nomon Parizo, mallongigita de Parisus. Dio foje uzas lecionojn hereditajn de grekaj instruoj kiel subtenon por siaj mesaĝoj, precipe la faman strategion de la "Troja ĉevalo", kiu konsistas el enkonduki siajn soldatojn en la urbon, nekonkereblan per forto, per ruzo; tio per tio, ke la malamiko mem enkonduku ilin sen ke li suspektu ĝin. Ĉi tiu leciono koncernas la kristanan religion en la epoko de " Pergamo " , nomo kiu indikas adulton, ĉu per du grekaj vortoj, ĉu per la malobeo de geedzeco. La greka ruzo estis poste aplikita al la vera kristana kredo, kiu estis viktimo de ŝajna subteno de la imperiestro Konstantino la 1-a ^{en} la jaro 313. Estas ĉi tiu diabla ruzo, kiu preparis la formon de la katolika religio, kiun ni konas, heredonto de la "dimanĉa ripozo" trudita en 321 de ĉi tiu imperiestro. Ĝi estis poste metita sub la dominadon de la papa povo, oficiale en 538, per la dekreto de Justiniano la 1-a ' alia romia imperiestro. Por Dio, ĉi tiu akuzo pri spirita adulto estas tiel grava, ke la vorto estas klare citita en Apokalipso 2:22, kie ĝi estas donita kiel la kaŭzo de la puno de la " *granda suferado* " ligita al la du sinsekvaj plenumiĝoj en la epokoj de la " *kvara kaj sesa trumpetoj* ". Ĉi tiu fundamenta rolo de la ago de adulto plue pravigas la nomon Parizo, kiu estis tiu de la juna greka troja filo de la reĝo Priamo; ĉi tiu Parizo delogis kaj forkondukis al Trojo la belan Helenon, edzinon de la greka reĝo Agamemno. Ĉi tiu ago estis ĉe la origino de la "Troja Milito". Sed la sperto estis fine punita per la morto de la idolkultantaj Trojanoj, kiuj enportis en la murojn de Trojo la lignan ĉevalon, lasitan sur la strando de la forirantaj Grekoj. Kaj en ĉi tiu ligna ĉevalo, kaŝitaj grekaj soldatoj atendis la nokton, kiam la Trojanoj estis rompita de laceco, alkoholo kaj festadoj; la

dormanta urbo estis sendefenda. Tiam, elirante el la ĉevalo, la grekaj soldatoj malfermis la urbajn pordegojn al la grekaj trupoj, kiuj silente revenis al la sceno. Tiel, la troja reĝa familio pereis kun sia tuta popolo, kaj la urbo estis bruligita kaj ruinigita de la detrua furiozo de la grekaj soldatoj. Ĉi tiu atesto, heredita de Homero, talenta greka historiisto kaj poeto, estas tre utila por kompreni la konduton de la francoj tra ilia historio. Dio profetas por Francio kaj ĝia ĉefurbo, Parizo, ke ĝi mem devigos siajn malamikojn ene de siaj muroj, post kio ili detruos ĝin kiel la koleraj Grekoj en la rakonto de Homero.

Per la simbola titolo de "*kvara trumpeto*", la Franca Revolucio punis la unuan "*adulteron*" faritan per la reĝa subteno donita al la papa romkatolika religio. Mankante panon, la parizanoj riproĉis reĝon Ludoviko la 16-a pro neglekto de ili, preferante loĝi en la Kastelo de Versajlo anstataŭ la Luvro en Parizo; kaj la malsukcesa fuĝo malkovrita ĉe Varennes kondamnis lin al morto pro ŝtatperfido. La dua puno venas kun la "*sesa trumpeto*", nome, la Tria Mondmilito. Ĉi-foje, "*adultero*" kondamnas ĉiujn kristanajn religiojn, katolikismon kaj protestantismon, oficialan adventismon kaj ortodoksecon, kiuj jam tute ne protestas, ĝis la punkto trakti kiel egalulojn la religion de Islamo establita sur sia teritorio. La kulpo de la kristanaj religioj tiel atingas sian pinton, aŭ preskaŭ, kaj la profetitaj nukleaj genocidoj estas do, por Dio kaj liaj elektitoj, perfekte pravigitaj; fino inda je tiu de la trojanoj kaj la loĝantoj de Jerusalemo.

Tra sia historio, Parizo famiĝis pro sia maltoleremo kaj subteno al la katolika reĝimo de siaj sinsekvaj reĝoj. Ĉe la fino de siaj kvin Respublikoj, per konduto tute kontraŭa al la antaŭa, ĝi fariĝis bonveniga kaj tolerema preter tio, kio estis normala kaj prudenta. Fakte, iom post iom, la ateisma penso de liberpensuloj anstataŭigis religian adoron por la romkatolikismo. Tamen, por oficialaj ceremonioj, oni ankoraŭ honoras ĝin, sed pure pro tradicia heredaĵo, nenio pli. Nun, por Dio, honori ateismon aŭ katolikismon egalas al la sama rezulto kaj tial al la sama kulpo kontraŭ li kaj lia vera religio. La evoluo de homa edukado ne favoris la revenon de la vera kredo; tute male, scio fariĝis, en si mem, nova dieco, al kiu la novaj idolanoj de la fina epoko sin dediĉas.

La grandan ŝanĝon en la pariza konduto kaŭzis la dolora sperto de la Dua Mondmilito, dum kiu Parizo estis okupita de malamikaj germanaj soldatoj. Samtempe, post sia liberiĝo, Parizo malkovris Amerikon kaj ĝiajn vivnivelojn bazitajn sur materia kaj komerca sukceso; ĉi tiuj aferoj estis atingitaj en atmosfero de paco favora al optimismo. Estis en ĉi tiu kunteksto, ke Francio malkovris la grandajn "komercistojn de la tero" menciitajn en Apok. 18. Kaj profitante de 77 jaroj da "monda" paco, komerco fariĝis la valoro, al kiu la Okcidento oferis ĉion. Ankaŭ, post siaj lastaj koloniaj militoj, Parizo volis nur plaĉi kaj allogi turistojn por riĉigi sin. Ĝi fariĝis la internacia lumturo de beleco, lukso kaj malpermesitaj plezuroj ĝis ĝi pravigis ilin ĉiujn kaj leĝigis ilin. Kaj tie, la cirklo fermiĝos per rememorigo de siaj originoj, ĉar Lutetio aŭ "fetora marĉo" konservis en Parizo areon nomatan "la Marais", en kiu kolektiĝas kaj aglomeriĝas artistoj de ĉiuj specoj, sed ankaŭ seksaj perversuloj kun multnombraj abomenindaj moraloj. Inspirita de la vivo de la Mezepoko, la verkisto Victor Hugo kreis sian faman verkon "Notre Dame de Paris". En sia rakonto, li mencias la ekziston de la "kortumo de mirakloj" konsistanta el krimuloj, gorgŝanĝistoj, ŝtelistoj kaj

libertinaj virinoj. La bildo de la fetora marĉo tial konstante markis ĝin. Rekonstruita kaj plibeligita de Barono Haussmann, sub Napoleono la 3-a, la urbo gajnis sian reputacion kiel la plej bela urbo en la mondo, sed sur la morala nivelo, ĝi restis la sama, la belaj loĝejoj, la belaj konstruaĵoj ne malaperigis ĝian moralan mallumon kondamniton de Dio.

En 2022, ateisma pensado estas tiel profunde enradikiĝinta en la homaj mensoj, ke neniuj pensas serĉi en Dio la kaŭzojn de la sinsekvaj malbenoj observitaj, unu post la alia: Covid-19, la Ukraina Milito, rekorda tutmonda inflacio, energiaj krizoj, riskoj de malsatego pro blokadoj en eksportado de tritiko kaj aliaj cerealoj, sed ankaŭ pro malbonaj klimataj kondiĉoj, sekaj grundoj, kaj malkonsento inter Usono kaj Ĉinio. Tial estas ankoraŭ tro frue por ke homaj mensoj vekiĝu, kaj pli precize, por tiuj, kiuj devas vekiĝi, ĉar por aliaj, la vekiĝo neniam okazos.

Konklude, Dio prezentas Parizon kiel la esence ribelantan urbon. Sed ĉi tiu "plej aĝa filino" de la Katolika Eklezio havas multajn fratinojn, kiujn delogis ĝia libereco; kaj ĉi tiu delogo permesis la organizadon de EU, kies sukceso igis eŭropanojn kredi, ke la plilongigo de paco ŝuldiĝis al ĝi. Ankaŭ, amara estas ilia surprizo subite vidi militon reeksplozi en Eŭropo, ion, kion ili pensis fariĝis neebla. Mi tial notas ĉi tiun komparon kun la Trojanoj, kiuj suferis sian punon ĝuste en la momento, kiam ili festis sian ŝajnan kaj trompan venkon. La sama afero denove okazas por konkerado kaj bonvenigado de Eŭropo, kiu kreskis de ses ĝis 27 membronacioj en la somero de 2022. Kaj efektive estas ĝia sukceso, kiu igis ĝin subteni la eŭropan membrecon de Ukrainio, ŝirita de la rusa alianco. Kaj kolera Rusio finos ĉiujn siajn arogantajn esperojn detruante sian popolon, siajn soldatojn kaj iliajn armilojn. Unu lastan fojon, la ribelema sinteno kaj regado de Parizo estos la kaŭzo de ĝia fina nuklea detruo. Parizo, la ribelema urbo, ne plu ekzistos kaj neniam plu ekzistos. Ĉio, kio restos de ĝi, estos la apero de la "kaldrono" de la originala Lutetia, sed ĉi-foje, sen ĝiaj loĝantoj.

Nekredo kaj nekredo ne estas legitimaj

Dum la tagoj pasas kaj prezentas dramojn, la iluzioj firme enplantitaj en la mensoj de okcidentanoj komencas ŝanceliĝi, ĉar ili alfrontas aktualajn eventojn. Tamen, la ellasilo, kiu igus ilin akcepti pridubi siajn konvinkojn kaj opiniojn, ankoraŭ ne okazis. Tamen, la koncentriĝo de suferitaj malsukcesoj devus konduki nekredantajn mensojn demandi al si la demandon kaj serĉi la klarigon por ĉi tiu amasiĝo de aferoj en kaskadoj en la nevidebla mondo de spiritoj, ĉar tie Dio atendas ilin.

Multaj nekredantoj pravigas sin kiam ili juĝas, ke ili ne damaĝas iun ajn — neniun videblan kaj karnan, oni devas diri. Nu, jen kie komenciĝas ilia juĝeraro, ĉar ignorante Dion kaj liajn ordonojn, ili damaĝas sin mem kaj Dion, kiu tiel estas malestimata. Jam estas du viktimoj en ĉi tiu sinteno: la nekredanto kaj Dio. Tial gravas kompreni, ke Dio ne nur kondamnas la faritan malbonan agon, sed ankaŭ la mankon de praktiko de la bonaj faroj, kiuj devus esti produktitaj. La propra juĝo de la individuo tial ne valoras, ĉar nur la normo de la juĝo de Dio gravas.

Ribelemaj spiritoj manifestas sin per sia obstineco, sia neracia obstineco, eĉ fronte al la evidenteco, kiu nun komencas abundi. Ĉar post 77 jaroj da relativa paco kaj prospero, okcidentanoj estas devigitaj agnoski ĉenon de sinsekvaj malfeliĉoj, kiuj trafas ilin. Sed fidelaj al sia ribelema naturo, "eĉ ne timantaj", ili estas afliktitaj, sed restas ĉe la nivelo de observado; ne estas demando pri iri plu. Tamen, se ilia inteligenteco permesus al ili, ili komprenus, ke la situacio, kiu prezentas sin hodiaŭ, estas nur la sekvo de iliaj multnombraj kaj permanentaj rifuzoj atenti la avertajn signojn, kiuj prezentis sin al ili laŭlonge de la tempo.

Okazis, ke vendrede, la 12-an de aŭgusto, en Novjorko, Usono, la fama hind-islama verkisto Salman Rushdie estis ponardita en la kolo kaj abdomeno dum li estis parolonta ĉe kunveno. La atakinto estis 24-jaraĝa islama virino. Kaj tiel, 33 jarojn post ĝia anonco, la fatvo de ajatolo Ĥomejni estis efektivigita. Dum la pasintaj 33 jaroj, la malsukceso efektivigi ĉi tiun fatvon kreskigis la falsajn iluziojn de nekredantaj okcidentanoj. Dum ĉiuj ĉi tiuj jaroj, ili konvinkis sin, ke iliaj humanismaj valoroj povus superi ĉiujn obstaklojn; sukceso estis nur tempoproblemo. Kaj la tempo, kiu estis favora al ili, ŝajnis pravigi ilin. La kreita konvinko tiel fariĝis tre forta kaj, rezulte, espero prenis la arogantan formon de aserto kaj konfido je fina venko. Ĉi tiu konvinko estis des pli forta, ĉar la okcidenta sperto ofertis bonan ekzemplon de ĉi tiu sukceso. Ĉu la kristana kredo ne adaptiĝis al la postuloj de sekulara socio? Kial Islamo ne devus esti ŝanĝema laŭ la bildo de kristanoj? Eŭropa religia paco estis atingita per ĉi tiu akcepto de sekularaj civilaj reguloj. Sed, mi atentigas vin, ke ĉi tiu rezonado forgesas unu gravan aferon; estas la sekulara socio, kiu estis konstruita laŭ la kristana modelo, kaj ne inverse. La respubliko estis firme establita per la normoj de la Konkordato ordonita de Napoleono la 1-a kaj kiel bazon de sia sekularismo, la imperiestro prenis tiun de la kristana socio kaj nur ĝin. Ĉi tiu kristanismo estis katolika kaj protestanta kaj la sekulara civila potenco trudis pacon kaj toleremon al la du iamaj militemuloj. Sed krom ĉi tiu devo de paco, la du religioj havis neniun kompromison farendan, iliaj dogmoj kaj doktrinoj restante tute liberaj. Ĉi tio klarigas kial sekularismo ne prezentis iujn ajn problemojn, ĝis ĝia moderna konflikto kun Islamo kaj precipe ekde ĝia leĝigo de seksaj perversaĵoj, kies krimintoj rajtas edziĝi, viroj kun viroj, virinoj kun virinoj. Sekularismo tial lastatempe adoptis ŝanĝojn, kiuj kolizias kun la valoroj de religiaj kristanaj aŭ islamanoj. La situacio estas do klara: antaŭ siaj abomenindaj leĝoj, sekularismo estis kongrua kun la monoteisma kredo; ekde la adopto de ĉi tiuj leĝoj, ĝi jam ne estas. La sekularan elekton kondamnas nur islamanoj kaj tio klarigas per la ĝeneraligita kristana apostazio, kiu karakterizis la katolikajn kaj protestantajn religiojn ekde 1844 kaj institucian adventismon, ekde 1994.

En la sekulara tendaro, ekzistas konvinko, ke religioj celas adaptiĝi al la novaj postuloj, kiuj aperas kun progreso. Kaj ĉi tie denove, ĉar falsaj kristanoj konsentis kompromisi siajn kristanajn valorojn, ĉi tiu penso estis legitimita kaj pravigita. Bedaŭrinde por ili, Islamo ne havas vokon adaptiĝi al la reguloj starigitaj de la sekularaj respublikanaj "malfidoj"; ĝia organizado, sen supera tera gvidanto, igas ĉi tiun religion nevenkebla. En Islamo, kiu signifas "submetiĝo" al Dio sole, ĉiu rajtas fari kion ajn li volas, kondiĉe ke li rekonas la Profeton Mohamedon kaj la Koranon kiel sian sanktan libron. Tial estas nur pro sia

malestimo al la religia temo, ke la sekulara tendaro ne vidis aŭ komprenis, ke Islamo kaj si mem estas nekongruaj, pro la fakto mem de iliaj kontraŭaj principoj; sed tio ankaŭ veras por la vera kristana kredo. Tamen, la normo de paco instruita de Jesuo finis igi kristanojn la normo de manipuleblaj kaj obeemaj estaĵoj, kaj en la nuna apostazio, ili fariĝis eĉ pli tiaj. La valoroj de pureco instruitaj de Dio estas tiel tute ignorataj kvazaŭ ili neniam estus instruitaj.

Jen kie Islamo utilas al Dio; ĝia nevenkebla naturo faras ĝin la militema elemento, kiu finas la religian pacon de okcidentaj socioj. Por nia Kreinto, estas tempo por ĉio. Ĝis ĝia agresema rolo ekludis, inter 1958 kaj 1995, la dormanta magreba islamismo iom post iom establiĝis en Francio, kaj ekde 1945, en Germanio, kie granda turka komunumo ekloĝis. Kaj en ĉi tiuj du landoj, la islama komponanto longe adaptiĝis al la sekularaj reguloj de la gastigantaj landoj. Ĉi tiu obeemo estis nur provizora kaj ŝuldiĝis al momenta malfortiĝo de la praktiko de Islamo. Iom post iom, ekde 1948, la reveno de la judoj al Israelo, kiu poste fariĝis Palestino, provokis permanentan militon inter judoj kaj palestinanoj. Tra islamaj landoj, ĉi tiu reveno, perceptita kiel maljusteco, revekis religian konduton kaj ekstremismajn militemajn agojn, kiuj iom post iom disvastiĝis al okcidentaj nacioj. La unua nacio de peko tiel fariĝis la kaŭzo de malbeno por ĉiuj okcidentaj kaj orientaj nacioj. La plano de Dio plenumiĝis kiel li intencis. Ĉiuj kondiĉoj favoraj al milito estas establitaj kaj pretaj trafi popolojn kulpajn pri diversaj pekoj; por Islamo kaj Judismo, ilia malakcepto de la Mesio Jesuo; kaj por kristanaj popoloj, ilia malestimo al Kristo kaj lia modelo de obeemo.

La kolero de Dio estas do tre granda, eĉ se ni vidas nur malgrandan parton de ĝi en nunaj malbenoj. Ĉi tiu kolero estas des pli granda, ĉar la homaro ricevis sennombrajn atestojn, kiuj estis malakceptitaj kaj malestimataj. Ne, la homo ne estas legitima, kiam li elektas ne kredi je la ekzisto de Dio, kvankam li estas lasita libera fari ĉi tiun elekton. Sed ĉi tiu libereco ne protektas lin kontraŭ la konsekvencoj, kiujn ĝi kaŭzas; ĉar Dio kondamnas al morto la kulpulon, kiu kuraĝas malestimi lin. Jen kie la dia malbeno distingiĝas per la formoj, kiujn ĉi tiu morto prenos: la glavo aŭ kugloj, bomboj, fajro, dronado, ĉiaj nenaturaj mortoj.

Dio kulpigas la modernan homon pro tio, ke ĝi rifuzas atenti la atestojn de la pasinteco: tiun de la martiroj de la kredo, kies lastaj datiĝas nur iom pli ol ducent jarojn. Ili estas kulpigitaj pro tio, ke ili kredas, ke ĉi tiuj fidelaj servistoj de Dio donis siajn vivojn por nenio; sen ia ajn kialo por fari tion. Dum ĉe la origino de ĉi tiu heroeco estas la sperto de la morto kaj resurekto de Jesuo Kristo, imitita unue de liaj apostoloj, la ĉeestintoj de ĉi tiu morto per krucumo kaj ĉi tiu resurekto. En laika instruado, la samaj homoj konsentas kredi multajn malpli gravajn aferojn pri atestoj tiel indaj je iliaj duboj.

Dubo estas legitima nur ĉe la komenco de reflektado; neniel por ĝia fino. Ĉar inter la komenco de reflektado kaj ĝia fino, la homo povas konstrui sian fidon konsiderante multajn datumojn, kiujn Dio ofertas al la inteligenteco de siaj elektitoj, kiuj serĉas lin. Tiel mi povis malkovri en mia propra sperto, ke krom la parametroj rivelitaj de la tekstoj de la kvar Evangelioj, Dio povus oferti eĉ pli, en siaj profetaj mesaĝoj, kiuj anoncas la estontecon kun tia precizeco, ke la faktoj alprenas la forton de vivita realeco. Ankaŭ, pro la grandega kvanto da datumoj

favoraj al fido disponigitaj al la nekredanto, lia nekredo estas tre, kaj neeviteble, nepravigebla kaj kondamnita de Dio.

Vera kredo estas havebla al ĉiu homo, kiu estas vere honesta kun si mem kaj sia proksimulo. Vera honesteco estas deviga forto, kiun oni ne povas kontraŭbatali. Kio distingas elektitan personon de alia persono estas ĉi tiu inklino obei sian propran konsciencon. Kontraste, la nekredanto rezistas sian konsciencon, kiun li sufokas elektante ne konsideri la argumentojn de vero, kiujn li ricevas. Kvankam kreita laŭ la sama modelprincipo de fizika kaj mensa vivo, la elektita persono diferencas de la falinta persono per tio, ke li ne povas rezisti tion, kion lia konscienco prezentas al li, bonan aŭ malbonan; bono kaj malbono estas difinitaj nur per la juĝo de la Spirito de Dio. Se li ne ekzistus, bono kaj malbono ne povus esti difinitaj. Kaj ĝuste tio okazas en niaj okcidentaj socioj, kiuj tute apartigis sin de Dio. La rekta rezulto de ĉi tiu apartigo estas ĉi tiu nekapablo difini malbonon. Ne plu havante la limon difinitan de Dio, la homaro povas progresi senlime en siaj ekscesoj kaj skandaloj. Kaj ĉiu povas rimarki, ke la unua signo de ĉi tiu totala apartigo de Dio estis la elekto leĝigi samseksan geedzecon kaj ĝiajn deviojn kondamnitajn de la sama socio ĝis tiam.

Mi tremas pro hororo pensante, ke en ĉi tiu procezo, la socio povus iri eĉ pli foren kaj fine leĝigi pedofilajn rilatojn, kiel jam faras la aziaj popoloj, por ĉiam apartigitaj de Dio. Ĉio estas afero de la tempo donita de Dio, sed ni nun scias, ke ĉi tio finiĝos printempe de 2030, sur la tero, por la bonuloj, la justuloj kaj la malbonuloj.

Dio metis en la aspekton donitan al la naturo sennombrajn pruvojn, ke li kreis ĝin. Maraj fosilioj trovitaj sur la plej altaj montoj atestas pri la diluvo revelaciita de Dio al Moseo. Sed nekredeme, ĉi tiu naturo estas asociita kun evoluaj fantazioj ekde Charles Darwin, ĉar ĝis li, la naturo estis konsiderata dia kreaĵo. Fortranĉita de Dio, la nekredanto fariĝas viktimo de multaj falsaj teorioj, kiuj celas trankviligi lin. Sciencistoj certigas lin, ke ne ekzistas Dio timinda kaj ke ĉiu vivo evoluas kiel la naturo mem. Ni vidas, ke la principo de adaptiĝo estas la fundamenta elemento de ĉi tiu nekredanta penso kaj pro ĉi tiu opinio la nekredanto pensas, ke religioj devas adaptiĝi al la scienco kaj ne inverse. Krom ke, en sia pensado, la scienco senigas sin de la konsekvencoj de la ekzisto de la Kreinta Dio, al kiu ni ŝuldas la permanentan miraklon de la vivo. Sciencistoj kaj kredantoj rigardas la samajn aferojn kun malsamaj klarigoj, kaj feliĉe, Dio vivas por interveni kaj fini ĉi tiun eternan konflikton, por la feliĉo kaj savo de siaj fidelaj elektitoj. Ĉar neniuj homa aŭtoritato kompetentas fari ĝin anstataŭ li. Certe estas, ke la principo de Dio estas igi la farojn de la malbonulo refali sur lian propran kapon, kaj ke ĉe tiu lasta ekstremo, lia sorto estas definitive sigelita.

Malkredantoj vidas sian nekredemon kuraĝigitan de sciencistoj, kiuj donas al ili raciajn klarigojn pri tio, kion vidas la okuloj. Sed kion ni vidas de ĉi tiu naturo, kio parolas al ni? Nur la supran aspekton de ĝia terkrusto, kiu spertis multajn ŝanĝojn dum la daŭro de 6.000 terjaroj pro tertremoj, kiuj formis aŭ deformis montojn, ebenaĵojn, en kiuj la akvoj de fandita neĝo kreis torentojn, riverojn kaj riveretojn. Religio ne kontraŭas la observadon de la supermetitaj tavoloj, kiuj konsistigas montojn kaj ĉiujn grundojn. Sed ĝi kontraŭas la teoriojn, kiuj donas al ĉi tiuj aferoj ekziston de milionoj kaj miliardoj da jaroj, ĉar Dio

asertis la malon, rivelante sian planon de ses mil jaroj, de sia kreo ĝis la glora reveno de Jesuo Kristo. La videblaj tavoloj atestas, maksimume, pri la lastaj centoj da sinsekvoj de jaroj de ĉi tiuj preskaŭ 6.000 jaroj, kaj nenio pli; La resto estas nur la frukto de la homa menso inspirita de la diablo, ĉiam laboranta por kontraŭdiri kaj detrui diajn verojn. Sed ĝuste pro tiu ĉi trompa verko, kiu enkaptas la nekredanton, Dio lasis lin kaj liajn ribelemajn demonojn ankoraŭ vivaj.

La akvoinundo, kiu okazis en la jaro 1655 post la prapeko sole, donis al la subtero de la tero specifan, konfirmeblan aspekton. Ĉar ni devas kompreni, kion ĉi tiu akvoinundo, kiu kovris la grundon de la tero dum ĉirkaŭ unu jaro, signifis. La unua konsekvenco estis la morto de ĉio, kio vivis sur la tero tiutempe. La dua konsekvenco estis la moliĝo de la grundo kaj subtero de la tero tiutempe. Antikvaj tavoloj estis miksitaj kun diversaj konkoj kaj ostoj de mortintaj teraj kaj maraj bestoj. Estas certe, ke ĉi tiu jaro de la diluvo kreis tre dikan, unikan tavolon. En Francio, proksime de Nîmes, ŝtonminejoj ofertas ĉi tiun aspekton: trans dekoj da metroj, la ŝtono konsistas el kunpremo de pli-malpli rompita maraj konkoj miksitaj kun flava sablo; ĉi tiu tre speciala ŝtono nomiĝas "travertino"; kaj Nîmes ne estas ĉe la marbordo, sed ĉirkaŭ kvardek kilometrojn de la Mediteranea Maro. Ĉi tiu ĉeesto de maraj fosilioj sur la plej altaj lokoj de seka tero atestas la realecon de la biblia diluvo. Ĉar en sia rakonto pri Genezo, Dio malkaŝas la fazojn de sia tera kreo, kaj en la momento kiam la seka tero eliris el la akvamaso, ne ekzistas vivo nek surtere nek en la akvo. Ankaŭ, sen diluvo, oni ne povas pravigi la ĉeeston de ĉi tiuj maraj fosilioj kreitaj en la akvo post ĉi tiu disiĝo de la seka tero. Tial ĉiu el ĉi tiuj fosilioj kaj maraj konkoj konsistigas videblan atestanton, kiu pravigas kaj konfirmas la ekziston de la nevidebla Spirito Dio, aŭ videbla en tera karna aspekto, kiel li aperis en Jesuo Kristo antaŭ kaj post lia resurekto. En junaj montoj, kiel la Alpoj, pintoj kaj pingloj atestas pri granda kaoso organizita de Dio, kaj la tavoloj de renversitaj kaj diŝĵetitaj rokoj konfirmas la markon de la jaroj kaj jarcentoj de la ĉiujaraj sinsekvoj de tera tempo. Sed neniuj el ĉi tiuj aferoj rajtigas la homon fari Dion mensoganto, ĉar nenio en ili kontraŭdiras la plenumon de lia tutmonda projekto de ses mil jaroj, kiun sekvas la granda Ŝabato de la sepa jarmilo; tutmonda tempo konstruita sur la normo de la septaga semajno. Kaj ĉi tiu analogeco donas al la resto de la semajna Ŝabato ĝian tutan gloran signifon kiel rekompenco pro la venko akirita super peko, fare de nia dia kaj homa Sinjoro, Jesuo Kristo.

La nekredanto tute eraras nei la ekziston de Dio, ĉar la scienco kaj teknika scio pri vivo kaj materio progresis. Ĉio, kion la homo malkovras, estas nur tio, kion Dio unue kreis. Se tiu, kiu malkovras ion, pretendas gloron, des pli tiu, kiu kreis ĉion kaj la tutan vivon, meritas la plej altan imageblan kaj demonstreblan gloron. Kaj ekde la unuaj islamaj atakoj de la GIA en 1995, sur franca grundo, francaj gvidantoj ricevis pruvon pri la danĝero, kiun prezentas al ili la ekstremismo aŭ religia fundamentismo de Islamo. Kompreninte la malfacilecon neŭtraliĝi ĝin, unu post la alia, la respublikanaj gvidantoj nur sciis bedaŭri kaj rimarki la progreson de la danĝero. Ilia humanisma spirito estis kaptita de la duobla aspekto de Islamo: iuj islamanoj estas pacemaj, aliaj estas agresemaj kaj murdemaj. Ĉi tiu duobla vizaĝo kondukis la estrarojn al senmoveco, kio favoris la hiperdisvolviĝon de islamistaj grupoj; tio, ĝis la tempo de la neevitebla fina

konflikto, kiu estas, cetere, profetita de Dio. Ĉar Dio ne volis kaŝi de la francaj nekredantoj la sorton, kiun li rezervis por ili. Kaj kontraŭe al la bibliaj profetaĵoj, biblie koditaj, de Michel Nostradamus, li diris al ili en la 18-a ^{kvarlinia strofo} jarcento de la 1-a

"Per la misharmonio de gaŭla neglekto
Estos trairejo al Mahometo malfermita,
La tero kaj maro de Senoise estis trempitaj en sango,
La foĉea haveno de veloj kaj kovritaj ŝipoj.

La intereso de ĉi tiu kvarlinia strofo estas duobla, ĉar ĝi ne nur klare anoncas la venontan dramon, sed krome, ĝi esprimas dian juĝon pri la konduto de la francoj, al kiuj ĝi imputas, ne senkaŭze, spiriton de "misharmonio" kaj "neglektema" konduto, kiun mi atribuas al ĉi tiu fiero de konkeranta humanismo, kiu longe karakterizis ilin, kaj ĝis nia nuntempo. La donita averto estis tre valora, ĉar ĝia nescio estas ĝuste la kaŭzo de ĉi tiu menciita neglekto. Ankaŭ notindas, ke, kiel la antikvaj gaŭloj, por la francoj hodiaŭ, misharmonio estas la sekvo de la deziro al libereco, kiun ĉiu postulas, sed en strikte individua formo kaj opinio. Kaj la sekvo de ĉi tiuj konfliktoj de ideoj estas senmoveco, la malhelpo efike solvi la levitajn problemojn; la "por" kaj la "kontraŭ" neŭtraligas unu la alian kaj longtempe, ili detruas sian nacion, faciligante la agojn de siaj mortigaj malamikoj.

La titolo de ĉi tiu mesaĝo citas "nekredantojn" kaj "nekredantojn", kies diferencon oni devas rimarki. En la Biblio, oni parolas nur pri nekredo, ĉar ĉi tiu termino indikas la mankon de obeema fido ĉe kredantaj estaĵoj. Ĉar nekredo estas strangaĵo, kiu aperis en Francio dum la disvolviĝo de la Franca Revolucio de 1789. Ĝis tiu dato, homoj ĉiuj kredis je unu aŭ pluraj dioj, sed ĉiuj kredis je kaŝitaj diaj dominadoj; la bildoj kaj statuoj, kiuj reprezentis ilin, estis por adorantoj nur la videblaj subtenoj de la spiritoj de nevideblaj diaĵoj. Krome, pri ĉi tiu punkto distingiĝas la adorado de la vera Dio. Li ankaŭ restas nevidebla, sed li malpermesas al siaj fideluloj adori la plej etan bildon, kiu reprezentas lin. Fido al li montriĝas per la praktikado de lia instruado, kaj tio sufiĉas, ĉar la vera Dio nur volas elekti inteligentajn kaj obeemajn elaĉetitajn elektitojn, la precizan malon de la diablo kaj liaj ribelemaj demonoj, kiuj estas kondamnitaj al indulgo, unue, kiel ekzemplo. Tiel, Izrael montris nekredon rifuzante rekonii Jesuon kiel la Mesion aŭ la dian Kriston. Sed ĉi tio ne estis la sola kulpo farita de la nacio kaj ĝia pastraro, ĉar Jesuo kondamnis iliajn multajn aliajn pekojn dum sia tera ministerio. Tamen, la malakcepto de la Mesio estis la lasta peko, kiu havus definitivan konsekvencon por la ekzisto de la juda nacio, detruita en 70 de la romiaj trupoj por konfirmi la juĝon dekretitan de Dio.

Por la okcidenta homo de nia tempo, estas malfacile kompreni, ke lia konduto estas homa anomalio, ĉar la strangeco de nekredo fariĝis normala por preskaŭ ĉiuj okcidentaj homoj de nia tempo. Sed mi insistas pri ĉi tiu punkto, tio validas nur por la okcidenta tendaro, heredanto de la falsa "klerismo" instruita de la nekredantaj liberpensuloj de la 18-a ^{jarcento}. Ĉar, male, la orientanoj restis tre religiaj kaj fanatike tiaj por kelkaj, eĉ la plimulto el ili. Tiel, sekvante la modelon de la nekredo de la francoj, en ĉirkaŭ du jarcentoj, ĉiuj okcidentanoj iom post iom estis konvinkitaj de la malakcepto de la vivanta Dio. Tiel ke ju pli Dio montras sian bonecon kaj sian amon, des pli la homaro, edukita de la scienco, malakceptas

kaj malestimas lin. En la Okcidento en 2022, boneco kaj amo jam ne estas popularaj. Sed aliflanke, en la Oriento kaj Afriko, falsaj, malbonaj kaj kruelaj diaĵoj estas fidele honorataj kaj servataj. Okcidenta nekredemo konsiderinde pliiĝis en la lastaj jardekoj, kaj precipe en la lasta jardeko, en kiu infanoj jam ne ricevas religian instruadon en eŭropaj familioj, kaj precipe en Francio, kie ĉi tiu nekredemo estis ŝtatigita por la unua fojo en la historio de la homaro. Sed ni rimarku, ke la liberpensuloj de la 18-a jarcento ne malakceptis la Dion de amo kaj boneco; ili malakceptis la maljustajn kaj kruelajn tribunalojn de la papa kaj romkatolika inkvizicio, kiuj pretendis reprezenti lin sed favoris la riĉan nobelon kontraŭ la malriĉulo. Kaj tiel, malakceptante la kreintan Dion, ili donis al si la diinon "racio" kiel sian diecon, kvankam ili donis, per sia konduto, la ekzemplon mem de "malracio". Ĉar ilia eraro, kies sekvoj daŭras ĝis hodiaŭ, estis ne diferencigi inter Jesuo Kristo, la Dio de la Evangelioj, kaj la abomeninda kaj malpura falsa papa sankteco, kiu false pretendas sian titolon de "vikario aŭ servisto de la Filo de Dio". Krome, en sia tempo, la protestanta kredo de la armitaj hipokrituloj, kiuj respondis baton post bato al la katolikaj ligoj, maskis la ateston de la veraj elektitoj, obeemaj kaj pacemaj martiroj. La Religiaj Militoj, teruraj pro la hororoj faritaj en ambaŭ tendaroj, protestanta kaj katolika, rivelis kruelan kaj militeman kreinton Dion indan je malamo. Sed la Biblio kaj ĝiaj Evangelioj prezentis por Dio la veran vizaĝon de la kreinta Dio, tiel ke ĝia malakcepto fare de liberpensuloj atestas ilian ribeleman naturon kaj ili profitis la pravigitan pretekston de la abomenaĵoj faritaj de falsaj kristanoj por malakcepti Dion kaj la obeemon ŝuldatan al li de ĉiuj liaj kreitaĵoj. Simile, hodiaŭ, scienco kaj ĝiaj teknikaj klarigoj estas nur la pretekstoj malantaŭ kiuj kuŝas la skandala deziro al libereco de homoj, kiuj fariĝis nekredantoj pro libera elekto. Ĉar krom la Biblio, la atesto de martiroj skribita per ilia sango estas ignorata kaj malestimata de ribelema socio, kiu praktikas reviziismon antaŭ la vizaĝo de Dio; ĉar ili reskribas la historion, klopodante malaperigi historiajn religiajn referencojn. Mi memoras, ekde 1981, la atribumon de la loko de la sepa tago al la romia "dimanĉo", la unua tago de la semajno establita de Dio; sed ankaŭ, pli lastatempe, la forigon de la alligiteco de nia epoko al la nomo de Jesuo Kristo; io observata ekde la kreado de la kristana kalendaro establita de la katolika monaĥo Dionizio la Malgranda, en la 6-a jarcento. La nomo de Kristo devas malaperi por plaĉi al la islamaj komunumoj, nun multnombraj en Francio, same kiel al la juda komunumo. La sinkretismo de la serĉata kompromiso kondukas al mizera kaj absoluta kretinismo. Sed ni estas ok jarojn for de la glora reveno de la tiel atakita Mesio, kaj lia kolero kontraŭ la kulpuloj estos des pli pravigita. Idioteco regas ribelemajn mensojn, ĉar kleraj homoj kuraĝas atribui inteligentecon kaj ĝiajn kompleksajn formojn nur al hazardo; la homo estas, en sia konsisto, per si mem, modelo de ĉi tiu komplekseco kreita de la eterna, Saĝa, Inteligenta, Supera kaj Ĉiopova Kreinto Dio.

Laŭ Proverboj 22:6, Dio ordonis al la Judoj instrui Liajn leĝojn al siaj infanoj, por ke kiam ili maljuniĝos, ili ne deturniĝu de ili: "*Eduku infanon laŭ la vojo, kiun li devas iri, kaj kiam li maljuniĝos, li ne deturniĝos de ĝi.*" Sed hodiaŭ, fariĝinte maljuna, la neinstruita infano povas nur resti ŝlosita en sia ateisma nekredemo, frukto de sia nescio pri la religia temo. Kaj ĉi tiu konduto, kiun Dio

punas per morto, estas la malfrua ribelema frukto de la liberecana revolucio de moralo plenumita en Francio en majo 1968.

Vivo kaj Morto

En la tago de juĝo, Dio prezentas du eksperimentojn sinsekve faritajn en la ĉielo kaj sur la tero. La unua atestas la konduton de anĝeloj; ĝi estas metita sub la signon de vivo, ĉar anĝeloj ne mortas, nek reproduktiĝas inter si. Ili estis kreitaj en la nombro dezirata de Dio, unufoje por ĉiam. Kaj ĉiuj anĝeloj kreitaj de Dio havis konon pri Dio, Liaj leĝoj kaj Liaj ordonoj, kiujn Liaj kreitaĵoj devas obei por krei komunan feliĉon. Ĉar feliĉo dependas de obeo al reguloj, kiuj validas por ĉiuj. Kaj kompreneble, ĉar ĉi tiu neceso estas trudita al kreitaĵoj celitaj de la Kreinto esti liberaj de elekto, egoismaj mensoj povis nur defii ĉi tiun necesan obeon. Kaj unue, la unua kreita anĝelo falis en la kaptilon de sia libereco. Ne manko de scio pri Dio kaj Lia boneco pravigis lian ribelon; estis lia libera elekto, tiu, kiu estas la frukto de lia karaktero kaj ĉio, kio konsistigas lian personecon. Ni ne scias la precizan nombron de anĝeloj kreitaj de Dio, sed la sperto vivita sur la tero atestas, ke la nombro de protestantoj estas multe pli granda ol la nombro de la elektitoj, obeemaj, submetiĝemaj en la amo de Dio. Ĉar tio, kio veras por la tero, estis same vera por la vivo de la ĉielo: " *Multaj estas vokitaj, sed malmultaj elektitoj* "; konforme al tio, kion Jesuo diris en Mateo 22:14. La intereso de ĉi tiu ĉiela sperto estas montri la naturajn fruktojn libere portatajn de ĉiu kreitaĵo ne submetita al la minaco de morto. Tiel en la ĉielo, tiuj, kiuj estas similaj, kuniĝis kaj tiel du grupoj kontraŭaj en absolutaj terminoj formiĝis kaj alfrontiĝis. Malbono povis esti esprimita nur per pensoj kaj ideoj, ĉar la spiritaĵoj estis protektitaj kontraŭ ĉiaj formoj de fizika sufero. Sed ĉi tiuj elektoj faritaj de liberaj spiritoj havis finfine mortigajn konsekvencojn por la tendaro de la ribelemaj anĝeloj. Kaj ĝuste je ĉi tiu nivelo la neceso de tera sperto ekvalidas, ĉar nur sur la tero ribelema malboneco prenos siajn plej terurajn formojn; homoj estas pelataj al la plej malbona pro la inspiroj de satanaj demonoj.

El la tutaj 6.000 jaroj fiksitaj de Dio por sia elekto de teraj elektitoj, 4.000 jaroj estis donitaj al la anĝeloj por elekti sian flankon. Ĉar ilia fina kondamno venis nur en la momento de la venko de Kristo super peko kaj morto, kiu estas ĝia salajro, kaj kvankam ili restis vivaj kun indulgo, la " *dua morto* " estis rezervita por ili. Ili tiel lernis, kien kondukas la spirito de ribelo kaj sentis en siaj animoj, kiom terura estas la morto. Sed eĉ antaŭ ol ili definitive koncerniĝis pri la morto, dum 4.000 jaroj, ili vidis, kio estas la morto por homoj kaj komprenis, ke la morto estas efika dia minaco por devigi la homon obei lin. Por rompi ĉi tiun efikecon, ili inspiris homojn per falsaj kredoj, kiuj ĉiuj havas komune la celon trankviligi la homaron pri la morto. La granda greka civilizo de la antikveco instruis al homoj, per la filozofo Platono, ke la homa animo estas senmorta. Ĉi tio sufiĉas por trankviligi la kreitaĵon, kiu jam ne vidas sin kiel tia. Kaj tamen, ĉi tiu trankvilo

baziĝas nur sur stulta rezonado, ke tio, kio vivas unufoje, vivas eterne. En realeco, la aferoj estas tre malsamaj, ĉar Dio kreas vivon el nenio kaj nenio malhelpas lin neniigi ĉi tiun vivon, resendi ĝin en la neniecon, sen ke la plej eta spuro restu de ĝia momenta ekzisto.

Sur la tero, Dio ankoraŭ eksperimentis kun pluraj kondiĉoj de homa vivo: la longaj vivoj de la gigantoj, antaŭ la diluvo, kaj la mallongaj vivoj de iliaj pli malgrandaj posteuloj. En ambaŭ spertoj, la morto daŭre turmentis la spiriton de homoj, revenigante la obeemajn al Dio, kaj kondukante la ribelemajn al la mensogaj fabloj de la diablo kaj liaj persekutantaj ĉielaj kaj teraj homaj demonoj. 2000 jarojn post la peko de Adamo kaj Eva, kaj post la diluvo de akvoj, la posteuloj de Abraham atestis pri sia ligo kun la Dio de la ĉielo. Lia rolo estis prepari la homaron por ke ĝi rekonu la Kriston, kiu devis veni por fini la pekon kaj ĝian sekvon, la morton. Nur, denove, la diablo eniris ĉi tiun projekton, por doni al ĉi tiu elaĉeto de la elektitoj, multe pli larĝan aplikon ol tiu, kiun Dio donas al li, laŭ sia principo: "*estas multaj vokitoj sed malmultaj elektitoj*"; io, kion la diablo sukcesis transformi en: "*multaj estas vokitoj **kaj ĉiuj estas elektitaj***". Prezente la garantio de savo al homoj, kiuj pravigas sian pekadon, la diablo atingas sian celon duoble: li kondukas al la morto de homaj kreitaĵoj kaj li sabotas la elaĉetan laboron de Dio en Jesuo Kristo. Sed por kredi je la fabloj inventitaj de la diablo, la homo devas aŭ ignori la biblian tekston aŭ subtaksi ĝin. Kaj en ambaŭ kazoj, la situacio estas la sama por li, ĉar la Biblio estas interesa nur se ĝi estas prenita serioze de ĝia leganto kaj ricevita de lia spirito, kiel letero skribita de lia Dio, kiu adresigas ĝin al li persone, en plena intimeco.

Tiel, dum 4000 jaroj, la ribelemaj ĉielaj spiritoj submetis la ribelemajn homajn spiritojn al la kapricoj kaj ludoj, kiujn ili inspiris en ili, igante iujn adori la Sunon, kiel la egiptoj kaj ĉiaj aliaj specoj de falsaj diaĵoj; aldonante al tio, rilatojn kun la spiritoj de la mortintoj, malantaŭ kiuj ili foje prezentis sin. Kaj tiu falsa atesto estis tre efika por elŝiri la timon de morto el la mensoj de homoj. Kiu povas elŝiri el vundita animo la plezuron konservi kun siaj karaj forpasintoj rilaton, kiu daŭras en la morto post la vivo? Paganismo permesis al sennombraj paganaj religiaj formoj konservi tiujn allogajn iluziojn. Ankaŭ Jesuo venis, rivelante la potencon kaj agojn ŝuldatajn al la malbonaj satanaj anĝeloj. Kun tiu revelacio, oni eble esperus, ke la homaro evitus la sofismajn kaj trompojn de la demonoj, sed ne, tio ne okazis; la malo okazis. La malofta ĉeesto de la amo al la vero, kiu faras la elektitojn malmultaj laŭ nombro, estis konfirmita per la adopto de paganaj normoj fare de tiuj vokitaj de Kristo. Ĉar la domina religio sciis kiel ekspluati la minacon de morto por sia propra profito por celo kontraŭa al tiu de Dio. Efektive, Dio minacas per morto por revenigi al sia obeemo, nature ribelemajn homajn spiritojn. Sed la katolika religio minacas per morto por devigi homojn obei ĝiajn diablajn dogmojn, kiuj malebligas ilian savon. La minaco de morto do ĉeestas en ambaŭ tendaroj por evidente diametre kontraŭaj celoj. Longa periodo de totala nescio pri la enhavo de la Sankta Biblio povus pravigi la sukceson de ĉi tiu romkatolika papa trompo. Sed en la 16-a ^{jarcento}, la produktado de la Biblio, per presiloj, permesis la multobligon de la disvastigo de la biblia teksto, alportante al homoj la verajn vortojn parolitajn de Dio. Ankaŭ sentante sin en danĝero de esti konfuzita kaj malakceptita, la katolika eklezio duobligis siajn atakojn kaj persekutojn, jam ne

nur minacante morton, sed administrante ĝin al amasoj, kiuj rezistis ĝin. Ankaŭ ĉi tie, la sinteno al morto ebligis identigi la elektitojn el la vokitoj: malmultaj laŭnombre, la elektitoj eltenis martirecon kaj ĝiajn diversajn formojn, sed la vokitoj, multe pli multnombraj, reagis volante savi siajn proprajn vivojn. Kaj por ĉi tiu celo, ili prenis armilojn kaj redonis baton post bato al la katolikaj armeoj, kiuj atakis ilin en la nomo de reĝoj kaj papoj. Tiel trompema kristanismo, konsistanta laŭ Dio el "hipokritaj" homoj laŭ Daniel 11:34, travivis ĝis nia tempo, kie ĝi dominas, de Usono, ĉiujn naciojn kaj popolojn de la tero. Ĝia nuna "hipokriteco" malkaŝiĝas en ĝia kristana religia pretendo kaj ĝia vera adoro por Mamono, la dio de mono, kiu nomiĝas laŭ ĝia nomo, la Dolaro. Kaj ĉi tiu religio estas nur la heredaĵo de kruela Kalvinismo, naskita kaj disvolviĝinta en la urbo Ĝenevo en la 16-a jarcento. Ĝia esenca bezono de riĉeco estas ĉe la origino de ĝia kapitalisma doktrino, kiu donas al ĝi la rajton ekspluati homojn kaj ĉiujn popolojn de la tero. Kaj ĉi tie denove, la homa vivo de ĝia popolo pravigas la oferon de la homaj vivoj de aliaj popoloj. Longe batalinte por establi sian potencon super la tuta tero, ĝi fine akiris nur la subtenon de Okcidenta Eŭropo kaj ankaŭ kelkajn aliajn punktojn de strategia graveco en la Oriento, ĝis Japanio kaj la iama ĉina insulo Formoso, kiu de tiam fariĝis Tajvano. En la novaĵoj, vizito de usona politikisto al la gvidanto de la lando ĵus provokis la iritiĝon de la Ĉina Popola Respubliko. Ĉi tiu fakto plue izolas Usonon, kiu trovas sin sola kun Okcidenta Eŭropo kaj Aŭstralio, alfrontante la multajn popolojn longe priskribitajn kiel "tria mondo" fare de ĉi tiu dominanta ekspluata tendaro. La rusa milita operacio en Ukrainio havas grandegajn konsekvencojn, kaŭzitajn de la reagoj de la okcidenta tendaro, kies sankcioj kontraŭ Rusio misfunkcias. La aliancanoj de ambaŭ tendaroj regroupiĝas, kaj tagon post tago alproksimiĝas la horo, kiam ili kolizios ĝis la " *triono de la homaro* " pereos, laŭ Apok. 9:15. En lastatempa parolado, prezidanto Macron parolis pri "milito en Eŭropo", ligante ĝin al la rusa agreso kontraŭ Ukrainio la 24-an de februaro 2022. Ĉi tio ne estas preciza, ĉar ĉi tiu furioza milito komenciĝis en 2014 en la formo de interna milito, kiu kontraŭstarigis kontraŭrusajn, porpolajn ukrainojn kontraŭ porrusajn ukrainojn, kiuj retiriĝis al la Donbasa regiono. Tiun ĉi fazon la Okcidento tute ignoris, sed kiam Rusio eniris ukrainan teritorion en 2022, ili reagis ĉar ili mem sentis sin minacataj. Tiu ĉi konduto karakterizas la tutan okcidentan tendaron, kiu ekspluatas la popolojn de la tero, sed egoisme celas konservi siajn privilegiojn. Ĉi-foje, ĝi malsukcesis, ĉar la Okcidento mem donis al la afero la formon de malstabiligo de la tuta monda ekonomio. La sekvoj de la mezuroj kaj sankcioj prenita kontraŭ Rusio pezas sur ĉiuj nacioj de la tero. Kaj la malbonfarto tiel disvastiĝinta provokas la revekiĝon de malnovaj malamoj, kiuj estis sufokitaj aŭ retenitaj, de malnovaj rankoroj sentitaj kontraŭ ekspluatantaj koloniismaj popoloj. En sia dia saĝo, Dio finas igante la malbonulojn refali sur sian propran malbonecon.

En ĉi tiu nova situacio, malmultaj aŭ neniuj scias, ke ĉi tiu rusa gvidanto, Vladimir Putin, ankaŭ estas submetita al la direktivoj de la ĉiopova Dio, kiu diktas liajn agojn. Laŭ Ezekiel 38, Dio metis " *ringon sur lian makzelon* " por engaĝi lin en milito preparita kaj profetita anticipe en Daniel 11:40 ĝis 45, tio estas, 26 jarcentojn antaŭ nia tempo. Kie okcidentanoj atribuas al li bone preparitan planon,

en realeco, Vladimir Putin lasas sin esti gvidata de la reagoj de la kontraŭa tendaro, mem timante universalan incendion; kio konfirmas lian deziron doni al sia ago nur la formon de speciala operacio kaj ne de milito.

Fronte al morto, la kondutoj de homoj malkaŝiĝas en ĉiuj iliaj diferencoj. En Ukrainio, la prezidenta tendaro instigas al plena milito, alvokante al spirito de oferado inter siaj batalantoj, kies nombro malkreskas laŭlonge de la tempo. Malantaŭ ili estas la hipokritaj okcidentaj usonanoj kaj eŭropanoj, kiuj instigas la bataladon kaj ĝiajn mortojn per provizado de mono kaj armiloj, sed precipe ne viroj, kiuj riskus morti. Tamen, Dio ankaŭ metis "bukon sur iliajn makzelojn", kaj ili trovas sin fizike engaĝitaj en la konflikto, kiun ili materie instigis. Ĉe la avangardo, Usono celas ekspluati la oferon de ukrainaj batalantoj por malfortigi Rusion kiel eble plej multe, ilian delongan malamikon, kies ruinon ili jam konscie kaŭzis en la 1980-aj jaroj. Usona imperiismo estas reala; la aglo estas ĝia simbolo. Ĝi aperas sur ĝia blazono kaj ĝia dolaro. Tamen, ĉi tiu imperiisma celo povas sukcesi nur per detruado de konkurantaj popoloj per ekonomiko aŭ milito. Kaj post venko en Japanio kaj nur parte Germanio, en ĉi tiu konkurenco, ni trovas hodiaŭ Rusion, la alian gajninton de Germanio kaj Ĉinio; Ĉinion, kiun Usono enkondukis en la Mondan Komercan Organizaĵon por ekspluati ĝian sklavan laboron. Tiu riĉa kaj potenca Ĉinio estas do la frukto de ĝiaj verkoj. Kaj hodiaŭ, la sklavo konkurencas kun sia antaŭa mastro, sed ĉefe forta kun loĝantaro de miliardo kvarcent milionoj da animoj. Barato ankaŭ profitis de eksterlandaj investoj kaj ankaŭ fariĝis granda potenco kiel ĝia islama religia konkuranto, Pakistano.

La nuna nova universala situacio permesas al ni pli bone kompreni la rolon de la longa periodo de religia paco, kiun Dio donis al okcidentaj socioj. Ĉi tiu 77-jara paco favoris la riĉigon kaj fortigon de la milita kaj ekonomia potenco de la iamaj koloniigistaj landoj. Jam en 1973, la naftokrizo riĉigis la islamajn arabajn landojn malprofite al la potencaj eŭropaj administrantoj. La esencaj energiaj bezonoj de eŭropanoj plenigis la kasojn de ĉi tiuj arabaj landoj, ĉar dum Eŭropo profitis de akvo kaj verdaĵoj, Dio ne donis al ĝi nafton, de kiu ĝi fariĝis tute dependa, kune kun gaso. Kaj ĉi tiu dependeco estas je tia nivelo, ke la interrompo de ĝia provizo povas nur kaŭzi ĝian kompletan ruinon. Ĉi tiu risko estante reala, la konsekvencoj refalos sur loĝantaroj kutimiĝintaj al lukso kaj prospero. Sed, dum estas agrable riĉiĝi, estas tre malfacile elteni malriĉiĝi. Estas en ĉi tiuj kondiĉoj, ke internaj civitaj militoj eksplodas kaj formiĝas. Mortigaj kolizioj tial konstruiĝas tagon post tago pro multaj kialoj. Des pli, ĉar, trudante die altajn temperaturojn al moderklimataj landoj, kiuj kaŭzas sekecon, multaj incendioj ekas kaj konsumas milojn da hektaroj da sekiĝinta arbaro kaj verdaĵo. La detruo de la Tersurfaco estas vere survoje. Sed ĉi tiu jam videbla damaĝo estas nenio kompare kun tio, kion kaŭzos la armiloj desegnitaj de homoj.

Dio metis antaŭ la homon du vojojn, bildojn de du elektoj: " *vivo kaj bono; morto kaj malbono* ", laŭ Readmono 30:19. La sorto, kiun la homo suferas hodiaŭ, atestas, ke lia elekto estis tiu de " *morto kaj malbono* ". Ĉar se la elekto estus tiu de vivo, bono dominegus kaj malbono estus superfortita de bonfarto kaj bonaj pensoj. Vivo kaj morto estus tre utilaj en la plano de Dio, kiu kreis ambaŭ. Vivo permesas malkovri ĉion aprezindan; morto permesas al Dio redukti la tempon de

malbonaj agoj faritaj de malbonaj ribeluloj. Kaj ekde la fino de la Dua Mondmilito en 1945, la elekto elimini mortigajn ekzekutojn laŭ ilia koncepto pri justeco estis ekstreme revelacia por homaj mensoj kaj pensoj. Ilia lukto kontraŭ Dio kondukis ilin detrui, abolicii aŭ distordi ĉion, kion Dio ordonis en sia saĝo. Ili tiel konstruis libermortigajn sociojn, en kiuj malbono laŭ Dio povis nur profiti kaj multiĝi. En la radioondoj kaj televidiloj, intervjuataj, homoj rimarkas kaj bedaŭras la plimalboniĝon de ĉiaj perfertoj, sensekurecon, ŝtelojn kaj seksperfertojn, sed kiel povus esti alie kiam dia saĝo estas ignorata kaj malakceptata?

Diaj demonstraĵoj ankaŭ koncernas la diversajn politikajn eksperimentojn proponitajn laŭlonge de la tempo de monarĥaj, respublikanaj, kapitalismaj, aŭ, male, komunistaj reĝimoj. Do, ĉiu imagebla modelo de socio estis testita, pruvante ke neniuj el ili kapablis alporti feliĉon al viroj kaj virinoj. Ekde 1945, Usono kaj Rusio adoptis tute kontraŭajn reĝimojn. Al la egoismo de usona kapitalismo, Rusio kontraŭstaris sian komunisman modelon, kie la popolo dividis sian malriĉecon egale. Egoismo jam ne estis problemo, sed la nacio, kiu falis en nacian ateismon, post Francio, ne povis porti la fruktojn benitajn de Dio. Tial la dividado estis tiu de sufero kaj "Teroro" kiel Francio de la somero de 1793 ĝis la somero de 1794. La nacia gvidanto Josif Stalin volis feliĉigi sian popolon, sed estante mem fortranĉita de Dio, kiun li batalis, li ne kapablis fari tion kaj li fariĝis la malvarma kaj senesprima sangavida monstro, kiu kaŭzis la morton de milionoj da homoj en Siberio kaj aliloke, jam ankaŭ en Ukrainio. Komunista Ĉinio, kie oni adoras la "drakon", ankaŭ ne povas oferti feliĉon al sia popolo, nek Nord-Koreio, kie tamen la juna nova gvidanto Kim Jong-Un sukcesis konkeri la korojn de sia popolo, samtempe eksponente ilin al morto en militema engaĝiĝo kontraŭ iliaj malamikoj el la malamata okcidenta tendaro; ni rimarkigu, ke kun sia biblia samnomulo Kore, ĉi tiu lando tute kontraŭas la kristanan religion, kiun ĝi ĉiam kontraŭbatalis.

Al ĉiuj, al la okcidenta tendaro kiu volas ekstermi la morton kaj al la orientanoj kiuj amas la morton, en Jesuo Kristo, Dio anoncas Trian Mondmiliton kiu forprenos de la loĝantoj de la tero ĉian esperon plilongigi iliajn vivojn tie daŭripove. La simbola "*triono de la homaro*" estos "*mortigita*" kaj probable pli en reala nombro. Ĉi tiuj estos la lastaj **mortoj** en la homa historio, sed ili certe estos tre multnombraj, ĉar la glora reveno de Jesuo Kristo markos kompletan ekstermadon de la homa vivo sur la tero. La postvivantoj eble estos malmultaj laŭ nombro, sed pro la fino de la tempo de graco, Dio ne plu permesos la morton de iu ajn el siaj fidelaj elektitoj. Tial, en la fina provo de universala kredo, la lastaj elektitoj estos "nur" minacitaj per morto fare de siaj ribelemaj juĝistoj. Kaj la lastaj "mortintoj" en la tera historio estos ili: iliaj juĝistoj. Ili tiel suferos la mortan sorton kiun Haman celis por la judo Mordeĥaj en la tempo de Reĝino Ester kaj kiun li mem suferis.

LA REVELACIO DE LA SEPA HORO kaj la KVAR "Johanoj"

En tempo, kiam la absoluta dramo baldaŭ plenumiĝos, mi prezentas al vi ĉi tiun ateston, kiu malkaŝas la evoluon de la sperto sekvata de " *la atesto de Jesuo* ", kiu koncernas kaj konsistigas lian profetan revelacion skribe kaj plenumiĝante. Ĉar kiel la kreinto Dio, kiu elpensis ĝin, la projekto de Dio estas konstruita en progresema evoluo, kiu estas la karakterizaĵo de ĉio vivanta. Ĉi tiu verso el Proverboj 4:18 pravas ĝin: " *La vojo de la virtuloj estas kiel brilanta lumo, kiu brilas pli kaj pli ĝis la perfekta tago* ."

La "Revelacio de la Sepa Horo" estas la nomo donita al la lasta formo de miaj profetaj klarigoj proponitaj al la oficiala Adventista Eklezio, mem nomata "Sepa-taga Adventisto". Tiel, kun la progreso de la tempo, post la tago venas la horo. Ĉi tiu nomo "sepa horo" estas tute pravigita, ĉar ĝi konformas al la signifo de la sepa tempo de dia revelacio, precize ligita en Apokalipso 3:14 al la mesaĝo adresita al la Adventistoj de la periodo nomata " *Laodicea* ", greka nomo signifanta: juĝo de la popolo. La bildo de horloĝo markanta sinsekvon de sep horoj estas sugestita per la prezento de sep mesaĝoj en Apokalipso 2 kaj 3. La kovrado de la tuta kristana epoko de ĉi tiuj profetaj "leteroj" estas konfirmita per la nomoj de la unua kaj sepa kaj lasta periodoj: " *Efezo* " kaj " *Laodicea* ", kiuj signifas, laŭorde: Lanĉo (de la Eklezio) kaj Juĝo de la popolo (de la Eklezio).

Ĉi tiu nocio de horo estas ekstreme grava, ĉar jam sur eraro de koncepto de horo la juda nacio ŝuldas sian malbenon dum la ministerio de Jesuo. La juda eraro konsistis el tio: la judoj kredis esti en la horo de la " *venĝo* " de Dio profetita en Jesaja 61:2: dum ili estis nur en la unua horo de la dia projekto; tiu de *la citita "jaro de favoro"* , kiu antaŭas la horon de la " *venĝo* " de Dio en la teksto de ĉi tiu profetaĵo: Jesaja 61:1-2: " *La Spirito de la Sinjoro, la Eternulo, estas sur mi, ĉar la Eternulo min sanktoleis, por alporti bonan novaĵon al la humiluloj; Li sendis min, por sanigi la korŝiritajn, por proklami liberecon al la kaptitoj kaj liberecon al la malliberuloj; por proklami la jaron de favoro de la Eternulo kaj la tagon de venĝo de nia Dio ; por konsoli ĉiujn, kiuj ploras ;*" Tial, legante ĉi tiun tekston en la sinagogo de Nazareto, Jesuo haltigis sian legadon post *la citita "jaro de graco"* kaj fermis la biblian skribulaĵon. Poste, por konfirmi la malbenon, kiu estis falonta sur la tutan nacion, Jesuo malbenis " *figarbo* " priskribitan kiel " *senfrukta* ", ĉar ĝi ne portis fruktojn, kio estis normala, ĉar estas precizigite en la teksto, ke ne estis la favora sezono por la fruktoj de la figarbo. Kaj por plifortigi kaj konfirmi la justan juĝon de Dio kontraŭ ĉi tiu juda nacio, la disĉiploj de Kristo rimarkis, ke, post la malbeno prononcita kontraŭ ĝi, la figarbo velkis kaj mortis; bildo de la malbona sorto de la juda nacio, viktimo de ĝia neracia alligiteco al la normoj de la malnova interligo. Tra la tempo kaj ĝis nia tempo, alligiteco al tradicio konstante malhelpis kredantojn akcepti kun fido la novajn lumojn prezentitajn de Dio.

Tiu ĉi tragika leciono por la juda nacio estis renovigita kaj plenumita unuafoje por la katolika religio en la 16-a jarcento kaj en 1844 por la protestanta religio, poste, fine, por la oficiala institucia Adventismo en 1994. Inter 1982 kaj 1991, la dato de mia oficiala maldungo (novembro 1991), mi proponis novan interpreton koncerne la datojn atribuitajn al la lastaj tri eklezioj de Apokalipso 3: " *Sardeso, Filadelfio kaj Laodicea* ". Ĝis tiam, laŭ tradicia maniero, la oficiala Adventismo ligis sian ekziston al la ununura periodo nomata " *Laodicea* ". La

institucio konservis la interpreton de la Adventistoj, kiuj lokis la revenon de Kristo, tio estas, la finon de la mondo, en la jaro 1844. Mia laboro konsistis el demonstrado, ke tiu ĉi interpreto estis malvera, ĉar logike, la inspirita kaj skribita profetaĵo kovras la tempon ĝis la vera kaj efika reveno de Jesuo. Rezulte, la datoj ne markitaj de lia vera reveno koncernas la epokojn de Sardeso kaj Filadelfio kaj nur parte, tiun de Laodicea. La lumo, kiu venis lumigi mian komprenon pri Daniel, permesis al mi fiksi la daton de Sardeso je 1844 (1843) kaj tiun de Filadelfio je 1873. Ĝis mia ministerio, neniu klarigo estis donita por ĉi tiu ĉapitro 12 de Daniel en la oficiala Adventismo. Konservante la profetan interpreton de la pioniroj de la verko, ĉi tiu oficiala Adventismo senigis sin je la kompreno de tri mesaĝoj, kiuj koncernas ĝin en la epokoj " *Sardeso, Filadelfio kaj Laodikeo* ". Ĝi tiel eraris pri la tempoj de la plano de Dio kiel la juda nacio antaŭ ĝi. Kaj la plej malbona afero por ĝi estas, ke ĉi tiu eraro estas pagata per la sama prezo: la dia malbeno kaj spirita morto.

Inter 1980, la dato de mia bapto, kaj 1994, la dato establita per la fino de la profetaĵ " *kvin monatoj " aŭ 150 faktaj jaroj de la mesaĝo de la " kvina trumpeto* " de Apokalipso 9:5-10, venis provo de fido por testi la oficialan Adventismon; testo kiu donas plenan sencon al la mesaĝo, kiun Jesuo adresas al ĝi en " *Laodikea* "; mesaĝo kiu tiel sankcias la tempon de ĝia elvomado de la oficiala institucio, sed ne de la Adventista movado, kiu daŭrigos en disidentulo, ekster ĝi. Ĉi tiuj aferoj nun estas malantaŭ ni, kaj necesas ĉerpi el la lecionoj donitaj de Dio per ĉi tiuj spertoj.

La unua leciono estas kompreni, ke la datoj konstruitaj sur profetaĵ ĉenoj establita de Daniel kaj Apokalipso ne celis precize fiksi la daton de la vera reveno de Jesuo Kristo. Male, Dio uzis ĉi tiun motivon por testi la fidon de siaj servistoj en 1843, 1844 kaj 1994. Nur post ĉi tiuj tri sinsekvaj historiaj provoj Jesuo rivelis al tiuj, kiujn li amas kaj kiuj amas kaj servas lin malkonsente, en 2018, la daton de sia vera reveno, la printempo de 2030, kiu ne estas konstruita sur iu ajn antaŭe establita profeta ĉeno. Mi devas ankaŭ klarigi, ke mia studado de profetaĵoj neniam estis motivita de la serĉado de la dato de la reveno de Kristo. Nur mia deziro kompreni ĉiujn rivelitajn misterojn temis pri tio. Kaj la sekvo de ĉi tiu studo estis la malkovro de ĉi tiu profeta " *kvinmonata* " periodo de la " *kvina trumpeto* ", kies uzo, ekde la dato 1844, trudis al mi la daton 1994. Kaj kiel estis la kazo por 1844 por la protestantoj, la dato 1994 estas aŭtentikigita de Dio kaj ĝi portas por tradicia Adventismo mortigan spiritan sekvon.

La dua leciono koncernas la tri profetaĵajn datojn akiritajn, 1844 (en realeco: 1843-1844), 1873, kaj 1994. Konstruitaj sur la sama ĉeno de Daniel 9 kaj 8 kaj Apokalipso 9:5-10, la datoj 1844 kaj 1994 markas dramajn finojn de la dia interligo koncerne, sinsekve, protestantajn kristanojn, poste adventistajn kristanojn. Ĉi tiuj du datoj estas do markitaj de la dia malbeno. Sed konstruita sur la ĉeno de Daniel 12:12, la dato 1873 sole markas mesaĝon de totala beno, kiu koncernis la "Sepa-tagan Adventistan" eklezion kiam, fariĝinte usona institucio ekde 1863, ĝi eniris mision de universala atestado. Ĉi tiuj interpretoj permesas al ni retrovi la tutan logikon de la profetitaj mesaĝoj. Tiel, en la epoko de " *Sardeso* " de 1843-1844, Jesuo benas la persistajn kaj fidelajn adventistojn, sed li specifikas: " *ili iros kun mi en blankaj vestoj* ". Notu, ke ĉi tio estas la futuro, ĉar ankoraŭ ne praktikante la Ŝabaton, sed la hereditan romian dimanĉon, ili ankoraŭ ne povas

atingi plenan sanktigon simbolitan per ĉi tiuj " *blankaj vestoj* ". Nur inter 1844 kaj 1863 la Ŝabato estis ricevita kaj adoptita de ĉi tiuj pioniroj de la adventista verko. Kaj ĝuste per la adopto de la praktiko de la sankta Ŝabato de Dio ili ricevis ĉi tiujn " *blankajn vestojn* " de sanktigo. En 1873, la tuta kaj perfekta sanktigo de la "Sepa-tagaj Adventistoj" estis esprimita kaj aŭtentikigita de Dio per sia mesaĝo adresita al " *Filadelfio* ", kies signifo "frata amo" konsistigas la frukton portatan de la Spirito. Tial ĉi tiu mesaĝo ne enhavas malbenon. Tamen, ĝi enhavas avertan mesaĝon, kies nescio kostos al Adventismo de la sekva epoko, " *Laodikea* ", en 1994, ĝian malbenon kaj ĝian vomajon fare de Jesuo Kristo: " *Mi baldaŭ venos. Tenu tion, kion vi havas, por ke neniu prenu vian kronon.* " La vortoj de Kristo havas paradoksan karakteron, kiun oni devas kompreni. Dirante " *tenu tion, kion vi havas* ", Jesuo ne celas profetajn interpretojn, sed la sintenon de fido kaj intereso montritan por ĉi tiu profeta vorto fare de ĝiaj pioniroj. Kaj la paradokso konsistas en la fakto, ke ĉi tiu intereso konsistas ĝuste en scii kiel forlasi hereditan klarigon, kiu fariĝis malaktuala kaj nepravigebla, kiam nova, pli kohera kaj pravigita klarigo estas prezentita; kio estas la kazo, kiu ekestis por la oficiala Adventismo inter 1982 kaj 1994. Per mia oficiala maldungo en novembro 1991, la "Sepa-tagaj Adventistoj" institucio konfirmis kaj aŭtentikigis sian malakcepton de la plej novaj lumoj, kiujn Jesuo ofertis al ĝi per mi. Tiel, misjuĝante la horon, kiel la Judoj antaŭ ĝi, la Adventista institucio fariĝis viktimo de sia propra malbona juĝo kontraŭ la "Revelacio de la Sepa Horo". Ĉi tiu "Sepa Horo" estis tiu de la fino de ĝia alianco kun Dio en Jesuo Kristo.

Fidela al sia engaĝiĝo, Jesuo etendis sian benon al mia laboro kaj la "Revelacio de la Sepa Horo" ricevis pli klaran klarigon de li kaj ekde 2018, la scio pri la jaro de la vera reveno de Jesuo Kristo estis aldonita kaj ĉi-foje, la baldaŭa plenumiĝo de la Mondmilito de la " *sesa trumpeto* " konfirmos lian revenon por la " *sepa trumpeto* " je la dato de printempo 2030.

La elvoko de ĉi tiu " *sesa trumpeto* " nun kondukas min al klarigo de la mistero de la "kvar Johanoj", esprimo citita en la titolo de ĉi tiu mesaĝo.

En 1989, junaj adventistoj estis baptitaj en Valence, kaj ili tuj interesiĝis pri mia mesaĝo prezentita en dokumento titolita "Daniel kaj Apokalipso"; tre ampleksa verko klariganta ĉi tiujn du librojn. Ĉi tiu ligo daŭris post mia oficiala forigo en novembro 1991, kaj ili volis esprimi al la institucio la subtenon, kiun ili donis al mi, kaj sian deziron esti forigitaj siavice el la oficialaj registroj de la institucio. Unu el ĉi tiuj fratoj, Jean-Philippe, konvertis laborkolegon nomatan Jean-François kaj tiel kun Jean-Marie, alia amiko de Jean-Philippe, baptita en 1991, kun mi, mia baptonomo estante Jean-Claude, ni kuniĝis formante la menciitajn "kvar Johanojn". Alia frato, la tre juna Joel (+ Johano) baptita je 13 jaroj en la sama tago, estis tre interesita pri mia mesaĝo en la tago mem de sia bapto kaj post diversaj spertoj kaj tempo, li aliĝis al mi kaj alportis sian subtenon kaj sian konstantan fidelecon same kiel siajn multnombrajn kapablojn. Post lia bapto, por rompi nian spiritan rilaton, la pastro de la preĝejo ne hezitis impliki la policajn aŭtoritatojn, sed tio, vane, dankon al Dio. Mi raportas ĉi tiun ateston ĉar ĝi konsistigas pruvon de la rekta ago de la Dio, kiu parolas per simboloj. Kial li volis kunigi la "kvar Johanojn"? Pro la simboleco de la nombro kvar: universaleco, kaj pro la signifo de la nomo Johano: **Dio donis** . Memoru, ke la

profetaĵo de Apokalipso jam estis komence rivelita al "la apostolo Johano". Tiel, por oficiale porti sian mesaĝon pri la "Sepa Horo", " **Dio donis...** " **donis** "sian lumon al kvar servistoj, kiuj tiel estis "kvar apostoloj" aŭtentikigitaj de li en tiu momento. Ĉi tio, kia ajn estis ilia konduto en la estonteco. Ili estas kvar oficialaj atestantoj donitaj al lia verko dum ĝia lanĉo. Du inter ili, Jean-Philippe kaj Jean-François, estas altaj kaj iliaj longaj kruroj servis la Sinjoron kun fervoro kaj feliĉo, kiam ni organizis kvin publikajn konferencojn disigitajn tra la jaro 1992. Ili, por ĉiu, distribuis en la poŝkestojn 5000 invitfoliojn kaj mesaĝojn kondamnantajn la perfidon de oficiala katolika kaj protestanta kristanismo. Ĉi tiu montrita fervoro estis la konkreta frukto de la certeco de nia fido je la reveno de Kristo por 1994 kaj ni havis la saman konvinkon, ke en la jaro 1993 ni vidos la plenumiĝon de la lasta aŭ Tria Mondmilito. Neniu el ni dubis pri ĉi tiuj aferoj. En 1991, en la vespero de la tago, kiam, antaŭ mia maldungo, mi povis prezenti mian pozicion al la pastro, helpate de tri adventistaj atestantoj, Mireille, la fratino de Jean-Philippe, kiu partoprenis en ĉi tiu atesto, ricevita de Dio en vizio, "stelo falanta el la ĉielo" vertikale, dum li revenis hejmen. La "Revelacio de la Sepa Horo" estis do denove aŭtentikigita de Dio je la nivelo de la konsekvencoj de ĝia oficiala malakcepto fare de la institucio, kaj ĝia prezento helpata de tri atestantoj, Jean-Marie, Jean-Philippe kaj lia fratino Mireille, konformis al la normo establita de Dio, kiu skribis, ke " *la atesto de du homoj estas vera* ", kiel Jesuo diris pri sia ministerio kaj sia persona atesto: Johano 8:17: " *Estas skribite en via leĝo, ke la atesto de du homoj estas vera*"; " nun, ni estis kvar por atesti pri la lumo donita de Jesuo Kristo.

La tempo pasis kaj post 1994, nur "kvar" el ni restis por daŭre kredi je la valoro de niaj profetaj datoj, sed nur en 1996 la Spirito kondukis min al la malbeno de la adventista institucio, tio estas, la vera signifo de la mesaĝo ligita al la dato 1994. Ĉi tiu dato estis la lasta, kiun eblis establi per la daŭroj profetitaj en Daniel kaj Apokalipso. Kun la tempo, Jean-Marie unue foriris, poste la longedaŭra atendado produktis siajn efikojn, la grupo disiĝis, ĉar miaj fratoj jam ne akceptis kaj toleris la neefikecon de nia misio. Jean-Philippe turnis sin al kristanoj de diversaj grupoj kaj precipe al la judoj. Jean-François lanĉis personan ateston kaj sen malakcepti miajn klarigojn, li aldonis novan interpreton, kiun mi komence malakceptis, ĉar la biblia teksto ne pravigis ĝin. Kaj jen kie ĉi tiu sperto fariĝas utila por kompreni. Li atribuis al la " *sesa trumpeto* " la profetajn " *kvin monatojn* " de la " *kvina* ", prenante kiel komencon la daton 1873 atribuitan al la " *Filadelfia* " epoko. Rilate al la konstruo de la profetaĵo, ĉi tiu aliro estas tute senpravigebla, ĉar 1844 ne estas 1873. Tamen, kion la profetaĵo ne diras estas, ke nenio malhelpas Dion elekti ĉi tiun saman periodon de 150 realaj jaroj por plenumi ĉi tiun " *sesan trumpeton* " en 2023. Li tiel rekompencas la fidon de la Adventistoj, heredantoj de la dia beno de 1873, kiuj fine vidas la plenumiĝon de la profetita dramo de la Tria Mondmilito, kiun ili atendis kaj per kiu finiĝas la tempo de la nacioj, detruitaj de terure detruaj modernaj armiloj. Jen kiel, tre lastatempe, kaj ekde la komenco de la milito en Ukrainio, mi adoptis ĉi tiun eblecon, kiu fiksas la Mondmiliton en la jaro 2023. Se la teksta logiko ne pravigas ĝin, aliflanke la spirita logiko ja povas establi ligon inter la dia beno kaj la plenumo de la " *sesa trumpeto* ", kiu konsistigas la pruvon de aparteno al la malkaŝanta kreinto Dio, laŭ tio, kion Apokalipso 17:8 specifikas: " *La besto, kiun vi vidis, estis, kaj ne*

estas. Ĝi devas supreniri el la abismo kaj iri en pereon. Kaj la loĝantoj de la tero, kies nomoj ne estas skribitaj en la libro de vivo ekde la fondo de la mondo, miros, kiam ili vidos la beston , ĉar ĝi estis, kaj ne estas, kaj aperos denove. " La kaŭzo de "miro" estas duobla: nescio pri la plano de Dio, sed ankaŭ nescio pri la dato de ĝia plenumo. Kaj ĝuste je ĉi tiu nivelo la scio pri ĉi tiu dato fariĝas la signo de la profeta beno de Dio por veraj disidentaj adventistoj. Ili estas heredantoj de la benoj de la amata " *Filadelfio* " de Jesuo , dum ili vivas post la malakceptita, varmeta, formalista " *Laodikea* ".

En Apokalipso 17:8, la termino " **senfunda abismo** " favoras la identigon de la " *sesa trumpeto* ", kiu konsistigas la duan formon de " *la besto, kiu leviĝas el la senfunda abismo* "; la originalan, kiu koncernas la francan revolucion Teruron de la " *kvara trumpeto* ". Sed, la kunteksto de la mesaĝo de Apokalipso 17:8 ankaŭ celas la revenon de " *la besto, kiu leviĝas el la maro* " en la formo de " *la besto, kiu leviĝas el la tero* ". Por klarigi tion, mi memorigas vin: sub la titolo de " *atesto de Jesuo* ", Dio malkaŝas al la adventistaj elektitoj la alvenon de kvar " *bestoj* " aŭ murdaj reĝimoj; kronologie, la unua: " *la besto, kiu leviĝas el la maro* " (koalicio de la papeco kaj la katolika monarkio); la dua: " *la besto, kiu leviĝas el la senfunda abismo* " (franca Teruro kaj *kvara trumpeto*); la tria, kaj kaŭzo de miro por falintaj adventistoj: " *la besto, kiu supreniras el la senfunda abismo* ": dua kaj aŭtentika formo de " *dua veo* " de Apokalipso 9 (Tria Mondmilito: *dua veo* kaj *sesa trumpeto*); la kvara: " *la besto, kiu supreniras de la tero* " (protestanta kaj katolika reĝimo de universala regado: *la bildo de la unua besto*).

Mi profitas ĉi tiun mesaĝon por memorigi vin, ke la plano rivelita de Dio estas certa kaj ke liaj servistoj ne devas lasi sin esti influitaj de la nunaj malsukcesoj suferitaj de Rusio en ĉi tiu milito en Ukrainio. Ĉar, kiel la okcidentaj popoloj, kun kiuj ĝi establis ligojn kaj komercajn rilatojn, Rusio kutimiĝis al paco kaj komerco, la du valoroj, kiujn la Okcidento serĉis kaj favoris dum 77 jaroj. La lastaj jaroj vivitaj antaŭ 2018 estis karakterizitaj per ŝajna sukceso. Tio klarigas la malstreĉiĝon de milita trejnado, en la okcidenta mondo kaj ankaŭ en Rusio. Sed dum ĉi tiu Rusio restis ĉe konvenciaj armiloj kun malmulta plibonigo, preferante disvolvi potencajn detruajn nukleajn armilojn pro la fina rolo, kiun Dio celas por ĝi, en la Okcidento, la teknika progreso permesis la konstruadon de sofistika armiloj bazitaj sur elektroniko kaj ciferecaj procesoroj; grava avantaĝo rilate al precizeco, sed armiloj aparte vundeblaj al la magnetaj influoj de la medio. Ĉi tiu unua jaro de batalo inter Rusio kaj Ukrainio montris al ni la nekredeblan efikecon de observaj kaj mortigaj virabeloj, kiuj defias la potencon de tankoj, kanonoj kaj ŝipoj. Ĉi tiu jaro ankaŭ kontribuis al la malplenigo de armilprovizoj kaj en Okcidento kaj en Rusio, kiu, malgraŭ ĉio, havas pli grandan provizon. La aĉeto de dronoj fare de Rusio de la irananoj korektas la malekvilibron, kiu provizore malfortigis ĝin. La rusa gvidanto kalkulas je la efikoj de la vintro por vidi la okcidentan reziston, kiu decidis senigi sin je rusa gaso, malfortiĝi. Sed la obstina Okcidento ne fleksiĝos malgraŭ la maltrankvilo kaŭzita inter la popolo. Tial Rusio devigos okcidentajn naciojn rekte implikiĝi en la konflikto kontraŭ ĝi; ĉu atakante ilin, ĉu devigante ilin ataki ĝin. 2023 estos la jaro de la granda okcidenta dramo, ĉar de eskalado al eskalado, la plej malbona okazos kiam ĝi dominos la eŭropan tendaron, kiel Dio anoncis en Daniel 11:44, ĝia rusa teritorio estos detruita de la

nuklea fajro de Usono. Kaj estas en malespera kaj kondamnita ago, ke la ceteraj rusaj fortoj respondos kontraŭ la okcidenta malamiko nuklee per siaj submarŝipoj kaj siaj kaŝitaj bazoj, kiuj restis funkciaj. Atribuant al li la agon de "*ekstermado de homamasoj*", en Daniel 11:44, Dio konfirmas la tempon markitan por "*ekstermi*" la ribelman homaron: "*Novaĵoj de oriento kaj nordo venos por teruri lin, kaj li eliros kun granda kolero por pereigi kaj **ekstermi homamasojn**.*"

Kontraŭe al tio, kio estas dirata en televidprogramoj, Rusio nenion planis anticipi, ĉar ekde la falo de USSR kaj ĝia divido en sendependajn demokratiajn respublikojn, kiel Okcidento, ĝi serĉis komercan sukceson favoratan de paco kun la popoloj; Rusio havis neniun intereson militi kontraŭ siaj riĉaj okcidentaj klientoj. Ekde 2022, la rezisto de la ukrainaj armeoj, ekipitaj de Okcidento, iom post iom pliigis la rusan koleron. La malsukcesoj kaj malsukcesoj suferitaj pliigas ĉi tiun koleron; kio konfirmas la diajn vortojn, kiuj profetas la foreston de ĝia preparo por militema agreso, ĉar, laŭ la bildo prezentita en Ezek. 38:4, "*hoko metita sur ĝiajn makzelojn*", Dio devigas pacaman Rusion iri al milito kontraŭ siaj okcidentaj celoj: "*Mi trejnigos vin, kaj Mi metos hokon sur viajn makzelojn; Mi elirigos vin, vin kaj vian tutan armeon, ĉevalojn kaj rajdantojn, ĉiujn bele vestitajn, multnombrian trupon portantan la grandan kaj la malgrandan ŝildon, ĉiuj tenantaj la glavon;*" Kaj la sekva verso 5 estas konfirmita per la grupigo de aliancoj, kiun ni atestas nuntempe: "*Kaj kun ili tiuj de Persujo, Etiopio kaj Put, ĉiuj portantaj la ŝildon kaj la kaskon;*" Por "*Persujo*" aŭ Irano, kaj "*Etiopio*" aŭ Nigra Afriko, ĝi jam estas konfirmita; restas la agado de "*Put*" aŭ Nordafriko, kiu aliĝos al la rusa tendaro pro sia religia ligo kun Ĉeĉenio, kaj islama kaj rusa, engaĝita kune kun ortodoksa kristana Rusio.

Fido esprimiĝas per sinteno de plena konfido, kiun ni metas en Dion kaj en Liajn profetajn anoncojn. Kaj la apostolo Paŭlo instruis en Hebreoj 11:6, "*sen fido estas neeble plaĉi al Dio*"; "*Kaj sen fido estas neeble plaĉi al Li; ĉar tiu, kiu alproksimiĝas al Dio, devas kredi, ke Li ekzistas, kaj ke Li estas rekompencanto al tiuj, kiuj diligente serĉas Lin.*" Ĉi tiu fido do povas protekti nin kontraŭ la detruaj efikoj de faktoj observitaj en la tuja estonteco, kiuj povas, momente, ŝajni anonci la malon de tio, kio estas profetita. Sed la sperto estas organizita de Dio, laŭ Lia plano, kiu finfine realiĝas en sia tuta precizeco. Kaj nia Dio fidus je la demonstraĵo de nia konfido al Li por esti glorata antaŭ Liaj malamikoj, kiuj ankaŭ estas niaj. Lia plano por Liaj elektitoj estas grandioza kaj Liaj profetaj revelacioj estas esencaj por tiuj en ilia tendaro, kiuj ankoraŭ vivas.

Estas ankoraŭ Dio kaj Li sole, kiu elektas la tempon, kiam la kompreno de Liaj profetitaj revelacioj devas esti komprenata aŭ ŝanĝita, kaj estas Li, kiu ebligas al la mensoj de Siaj elektitoj adaptiĝi al ĉi tiuj ŝanĝoj. Estas bone kompreni tion, ĉar ni restas en ĉiuj aspektoj Liaj humilaj kaj malfortaj kreitaĵoj dependaj de Li en ĉio.

En la nuna tempo, aspektoj de la vivo akceliĝas: ĉio moviĝas pli rapide. Informoj disvastiĝas tra la tuta tero en reala tempo. Tial la Tria Mondmilito povas esti nur rapida kaj plenumiĝi en mallonga tempo laŭ ekstreme detrua maniero. La komencoj estas malrapidaj, sed la finoj estas rapidaj kaj tiu rapideco ankaŭ koncernas Dion pri la fino de liaj interligoj. Li formulis ĝin koncerne la malnovan interligon kaj ĝi ankaŭ estos la kazo por la nova, ĉar mi memorigas vin, la detruo

de la " *sesa trumpeto* " aŭ Tria Mondmilito estas, por la nova interligo, komparebla laŭ siaj efikoj kaj sia dia motivo, al la tria puno, kiu kaŭzas la detruon de la juda nacio, fare de la ĥaldeaj reĝoj Nebukadnecar kaj liaj armeoj, en - 586.

En ĉi tiu konflikto, la aliancoj de religioj kondamnitaj de Dio konfirmas sian komunan malbenon rivelitan de la Biblio. Kaj per siaj agoj, kiuj malkaŝas kaj konfirmas ilian spiritan statuson, ĉi tiuj religioj senmaskigas sin kaj la elektitoj estas tiel pretaj ne sekvi ilin en la decidoj, kiujn ili adoptos en la kunteksto de universala regado ĉe la fino mem, en 2029. Sed ĉi tiu universala regado povas esti organizita jam en 2024, kiam komenciĝos la regroupiĝo de la postvivantoj de la universala hekatombo. La testo de fido, la fina, estos organizita ĉe la fino de la sep jaroj, kiuj ankoraŭ estas antaŭ ni.

Mi denove atentigas vin pri ĉi tiu eraro farita de la oficiala institucia Adventismo. Ĝi erare konsideris, ke la romia dimanĉo alprenus la signifon de " *marko de la besto* " nur dum la fina provo de la kredo. Ĝi tiel malfortigis la altan kulpon de ĉi tiu ribelema satana " *marko* ", forgesante, ke ĉi tiu "dimanĉo" jam estis, ekde 321, la kaŭzo de la punoj de la unuaj kvin " *trumpetoj* " kaj restos la kaŭzo de la mortigaj punoj de la venontaj " *sesa kaj sepa trumpetoj* ". Kaj ĉi tiu forgeso kostas al ĝi sian vomajon fare de Jesuo Kristo. Tial, tuj kiam la vera naturo de ĉi tiu tago kaj ĝia origino estas konataj al ili, tiuj vokitaj de Kristo devas apartigi sin de ĝia praktiko kaj adopti tiun de la vera Ŝabato, sen atendi kaj sen perdi tempon. Ĉar la tempo ne ŝanĝos la naturon kaj dian kondamnon, kiu koncernas "la reston de la unua tago", ekde ĝia adopto kiel la pagana "Tago de la Suno", dekretita la 7-an de marto 321 de la romia imperiestro Konstantino la 1-a, ^{konata} kiel "la Granda". Vi povas tiel kompreni la pravigon de la kolero de Jesuo Kristo, ĉar kiel Dio, kreinto kaj leĝdonanto, li suferis la indignon de ĉi tiu falsa ripoztago ekde tiu dato kaj ke oficiala Adventismo postulas, ke li ankoraŭ eltenu ĝin, ekde 1994 ĝis sia glora reveno, por denonci ĝian veran naturon. Ĉar liaj pensoj estas esprimitaj per liaj agoj; ekde 1995, liaj bonaj rilatoj kaj lia alianco kun la religioj, kiuj honoras ĉi tiun " *markon* " malbenitan de Dio, atestas pri ĝi, akuzas lin kaj kondamnas lin. Sed post kiam li eniris en ĉi tiun ribeleman aliancon, li ne povos, nek volos, denonci la diablan naturon de la ripoztago de siaj aliancanoj. Ĉar la Spirito forlasis lin ekde 1994, li devos travivi kaj dividi kun ili la justan koleron de la vivanta Dio, JAHVEH, Miĥaelo, Emanuelo, Jesuo Kristo.

Inter 1983 kaj 1991, dum ĝenerala kunveno de la Suda Adventista Konferenco okazinta en Grenoble, Jesuo ofertis helpon al Adventismo en ĝia sinkanta stato per demando, kiun li igis min demandi antaŭ la tuta kunveno al la pastro, kiu gvidis la kunvenon kaj la diservon. Tiu demando jam enhavis la respondon kaj estis de la speco, kiun la infano Jesuo demandis en la aĝo de 12 jaroj al la judaj pliaĝuloj kaj pastroj de sia tempo. Do mi diris al la pastro: "Frato, se la Ŝabato estas konsiderata la sigelo de Dio ekde 1844, ĉu ni ne povas diri, ke dimanĉo estas la marko de la besto ekde tiu dato?" Momente surprizita, la pastro respondis ion similan al: "Laŭ via prezentado, estus malfacile diri alie." Mia demando estis iom maltrankviliga kaj tamen, post la ĝenerala miro, ĝi bedaŭrinde ne produktis sanigan efikon. Tamen tiu demando estis riproĉo al humanisma Adventismo, kiu ĉefe celis establi bonajn rilatojn kun tiuj, kiujn bibliaj profetaĵoj

rivelas kiel malamikojn de Dio. La malakcepto de Jesuo de ĉi tia adventismo en 1994 estas do perfekte pravigita.

Ĝisdatigo pri Ukrainio je la 24-a de oktobro 2022

Dum la tempo pasas kaj la modernaj armiloj donitaj al Ukrainio de la okcidentaj NATO-potencoj ŝajnas doni al ĝi momentan avantaĝon kontraŭ la rusoj, maloftaj voĉoj memoras verojn, kiujn malmultaj volas aŭdi. Efektive, en la okcidenta tendaro, ni restas nur ĉe la fakto, ke Ukrainio, suverena nacio, estis atakita sur sia grundo fare de Rusio la 24-an de februaro 2022; antaŭ 8 monatoj hodiaŭ. Sed objektivaj voĉoj, kaj inter ili ukrainaj atestantoj mem, memoras, ke la milito en Ukrainio komenciĝis en 2014, ok jarojn pli frue, dum kiu la ukraina naciisma tendaro senĉese batalis kontraŭ la por-rusa ukraina tendaro retiriĝinta al la Donbasa regiono situanta en la oriento de la lando. Tamen, Usono, Germanio kaj Francio atingis interkonsenton kun la ukraina registaro kaj Rusio en 2014; temas pri la "Minskaj" interkonsentoj. Ĉi tiuj okcidentaj landoj kompromitis garanti la sekurecon de Ukrainio, kondiĉe de amika solvo kun la por-rusoj de Donbaso. Anstataŭ honori sian kompromison, la ukraina registaro rekomencis sian militon en 2015 kontraŭ ĉi tiuj por-rusoj, kiuj estis same ukrainoj kiel ili mem. En ĉi tiu kazo, ĉu ili meritis okcidentan subtenon? Ĉu s-ro Zelenskij diris la veron kiam li diris al la Okcidento: "Ni estas kiel vi?" Morale, estas evidente; ili estas eĉ pli malbonaj ol ni, sed politike, Eŭropo postulas, ke ĝiaj membroj respektu siajn devontigojn. Ĉi tiu afero estis tute ignorita de okcidentaj decidantoj ĉe NATO. Jen temo, kiu igas la poziciojn de ambaŭ flankoj neakordigeblaj, sed la faktoj estas faktoj; estas Dio, kiu estas Juĝisto kaj kiu jam kondamnis ambaŭ flankojn pro spiritaj kialoj, pri kiuj ili eĉ ne konscias. Do malbona kredo havas sian rajtan lokon en ĉi tiu scenaro, kiu venas puni, ĝuste, la mankon de kredo de ĉiuj partoprenantaj aktoroj, ĉu ili estas aktivaj aŭ militemaj subtenantoj.

Post ok monatoj da milito, unu afero estas klara al ĉiuj: la milito tute ŝanĝis sian formon, pro teknika progreso bazita sur informa teknologio; ultraprecizaj kanonoj kaj teleregataj virabeloj kontraŭ kiuj tankoj kaj ŝipoj estas senpovaj kaj fariĝas vundeblaj celoj. Tial, por ĉi tiu jaro 2022, ĉiuj scenaroj eblas, inkluzive de malvenko kaj retiriĝo de rusaj trupoj, kvankam neverŝajna pro ilia persistemo, kiu estas plejparte tiel granda kiel tiu de la ukrainoj. Sed kia ajn estos la rezulto, la kolero de Rusio kontraŭ la Okcidento estos intensiĝinta ĝis sia maksimumo; kaj sekve, 2023 estos la jaro de puno por la tro konkeranta kaj "aroganta" Okcidento; kiel la romia papa "malgranda korno" de Daniel 7:8, kiu estas la bazo de ĉiuj ĝiaj malbenoj.

Mia studado de la Biblio kaj ĝiaj profetaĵoj igis min malkovri la gravecon de la nomoj donitaj al aferoj de Dio, kaj okazas, ke Ukrainio signifas: limo. Por lando kiel Rusio, ĝia limo estas la plej sentema temo; ĝi estas netuŝebla kaj ne povas esti movita sen veki nacian koleron. Tiel kondukis nacioj tra la tuta tero tra la tempo. Tamen, en la Okcidento, ekde la fino de la Dua Mondmilito, la ruino de la detruo profunde ŝanĝis la pensmanieron de la loĝantoj, kaj la naciismo respondecas pri ĉi tiu tragedio estis timata kaj kontraŭbatalita. Tio favoris la

rezignon pri naciaj limoj kaj la akcepton de la kreado de la Eŭropa Unio. Tiel, okcidentanoj perdis el vido kion la vorto "limo" ankoraŭ povus reprezenti por la rusa popolo kaj iliaj orientaj partneroj. La Okcidento rezignis pri ĝi, sed la Oriento konservis ĝin kiel netuŝeblan valoron, pretan batali por defendi ĝin. La Okcidento ŝanĝis siajn valorojn, fariĝante pli kaj pli perversa, sed la Oriento konservis la siajn sendifektaj; ili restas kongruaj kun tio, kio ĉiam estis. Tial, preter la milito en Ukrainio, ni efektive alfrontas "kolizion de civilizoj" pli kaj pli diskutatan en televido. Teknika progreso eniris multajn landojn, sed ĝi ne kapablas unuigi homojn dividitajn de iliaj religioj kaj kutimoj. Malgraŭ la ŝajnoj, en Usono, modelo de la ĝenro, la loĝantoj estas tre dividitaj kaj rasismaj. Komerco ŝajnas unuigi ĉiujn, sed perforto kontraŭstarigas blankajn protestantojn kontraŭ hispanidajn katolikojn, kaj kun ili, la bonevoluinta nigra grupo ankoraŭ estas viktimo aŭ kriminto de rasa perforto. Tra la mondo, komerco pli kaj pli kaŝas la kreskon de netoleremaj kaj fanatikaj spiritoj, kiujn la demonoj ellasitaj de Dio plimalbonigas ĝis la maksimumo. La Tria Mondmilito, kiu komenciĝis la 24-an de februaro 2022, pravas, ke komercaj interesoj estas senpovaj por malhelpi la militeman konflikton de nacioj, kiuj nomas sin "la plej civilizitaj". Tio estas post la Dua Mondmilito, kiu estis la frukto de fanatika naciismo. Estas pruvite, ke nunaj prezidantoj reproduktas la verkojn de antikvaj monarkoj kaj ke la organizado en demokratiajn naciojn ŝanĝas nenion: "*la tempo de la nacioj*" do povas oficiale "*finiĝi*", kiel nia Sinjoro Jesuo Kristo diris kaj profetis en Mat. 24:14: "*Ĉi tiu bona novaĵo de la regno estos predikata en la tuta mondo kiel atesto al ĉiuj nacioj. Tiam venos la fino.*"; sed ankaŭ en Ezek. 30:3: "*Ĉar proksima estas la tago, proksima estas la tago de Jehovo, malluma tago; ĝi estos la tempo de la nacioj.*"

Ĉi tiu temo estas delikata kaj iras kontraŭ la fluo de la nuna ĉefa pensado, sed malantaŭ la deloga aktoro Volodimir Zelenskij kaŝiĝas multe pli maltrankviliga rolulo. Ĉi tiu juĝo baziĝas sur vera fakto: lian prezidentan kampanjon financis ukraina oligarko, kiu ankaŭ financas la nazian partion "Azov". Kaj lia platformo inkluzivis engaĝiĝon detrui la por-rusan reziston en Donbaso. Dio ĝuas humiligi siajn malamikojn per gvidado de ili subteni novan nazian celon. Kaj jen denove, mi memorigas vin, ke en siaj hitleraj originoj, naziismo sukcesis delogi preskaŭ la tutan germanan popolon; tio estis ĝis la malkovro de la ekstermejoj kun iliaj gasĉambroj, kio igis la tutan Eŭropon tremi pro hororo. Sed estas esence kompreni: antaŭ ol organizi ĉi tiujn amasajn detruojn de la juda popolo, naziismo delogis sin per la firmeco de siaj gvidantoj kaj en tempoj de necerteco, la disciplinitaj nordiaj popoloj sentas ĉi tiun bezonon de forta kaj akra gvidanto. Antaŭ la germana modelo, faŝismo estis itala, sed la popolo ne longe aprezis ĝin. Tamen, ĉi tiuj faŝismoj delogas kiam ili revivigas la ekonomion kaj redonas prosperon al la popolo. La 24-an de februaro 2022, la prezidanto de la Eŭropa Komisiono, Ursula Von Der Leyen, kaj Charles Michel, prezidanto de la Eŭropa Konsilio, surprizis la gvidantojn de eŭropaj nacioj, tuj aliĝante al Ukrainio, tiel obeeme sekvante la elekton jam faritan de Usono. Post ĉi tiu publika sinteno, la aliaj membroj povis nur obei ĉi tiun elekton kaj subteni ĝin. La Okcidento ne interesiĝis pri tio, kio okazis en Ukrainio, tamen ĉi tiuj faktoj devas esti konsiderataj por kompreni kio okazis ekde la 24-a de februaro 2022.

En la kaoso de la disfalo de USSR, en 1991, respublikoj formiĝis. La liberigita Pollando metis sin sub NATO-protektion. Rumanio kaj la baltaj ŝtatoj faris same. Ukrainio jam estis kandidato, sed ĝia nivelo de korupto malebligis ĝian adopton. Fakte, ĝi naskiĝis en anarkia klimato, kiu klarigas kial Ukrainio estis la sola lando, en kiu nazia grupo estis oficiale kaj publike postulita kaj reprezentita: la "Azova" grupo. Ukrainio longe honoris kaj honoras la bildon de Stefan Bandera, ukraino rekrutita en la germana SS-armeo dum la Dua Mondmilito. Kaj ĉi tiu opozicio inter katolikaj ukrainoj kaj komunistaj aŭ ortodoksaj rusoj aperis kiam ajn la okazo ekestis. La provizora paco ŝuldiĝis nur al la potenco de la nuna venkinto, ruso aŭ polo. La konduto de nia nuna homaro povas esti klarigita per la fakto, ke ĝi ne spertis la naziajn hororojn de la Dua Mondmilito. Kaj ĝuste pro la anstataŭigo de generacioj la samaj kaptiloj funkcias en ĉiuj epokoj. Naziismo komenciĝas per sia ludo de delogo kaj konvinkaj paroladoj, kiuj kunigas mensojn al sia afero, kaj rilate al tio, tiuj faritaj de Zelenskij estas perfekte efikaj. Li ordonas, premas la gvidantojn kaj la popolojn, kiujn li malkaŝe kulpigas, por akiri ilian financan kaj militistan helpon. Kaj per tiu metodo, li altiras ilin kaj engaĝas ilin en sia batalo. Do, la malamiko de Hitler de hieraŭ subtenas, je la kosto de siaj propraj vivoj, la novan nazian aferon de nia tempo. Tio estas la sekvo de la blindeco de la novaj generacioj kaj eĉ de la malnovaj, kiuj ne persone spertis la dramon de la Dua Mondmilito. La mensoj de okcidentanoj interesiĝas nur pri komerco kaj materialisma sukceso. Ili malestimis la lecionojn de la historio kaj la danĝerojn de ideologioj same kiel ili malestimis religiajn heredaĵojn, inkluzive de esencaj profetaj revelacioj, naĝante en la malpleno de ateismo kaj vivante nur por kontentigi siajn fantaziojn. Do, Dio kaptis ilin en siajn kaptilojn kaj ili nun alfrontas konflikton, kiun ili jam ne povas haltigi, viktimoj de sia propra hipokrita elekto vere perdintaj ĉian eblecon agi libere pro la same hipokritaj "aliancoj de homoj" de EU kaj NATO, kiuj ligas ilin mane kaj piede. Estas ĉi tie, ke ni devas memori ĉi tiujn vortojn donitajn de Dio al Daniel por lia klarigo al reĝo Nebukadnecar, ĉar estis por nia tempo, ke ili estis rivelitaj; Daniel 2:43: ***" Vi vidis feron miksitajn kun argilo, ĉar kun la aliancoj de homoj ili miksiĝos; sed ili ne alkroĉiĝos unu al la alia , kiel fero ne alkroĉiĝas al argilo . "***

Tiuj, kiuj subtenis la kreadon de EU, longe asertis, ke ĝi ofertis kaj daŭre ofertas pacon al eŭropanoj. Hodiaŭ, estas Eŭropo, kiu libere elektas subteni kaj daŭrigi militon. Unuiĝinta Eŭropo ne malhelpis ĝin, ĝi provokis ĝin, kaj oni notu, malgrandan sed gravan detalon, ke la ĉefa aŭtoritato respondeca pri tiu elekto estas germana. La nuna malfavora situacio favoras la malkaŝon de la vero: la franc-germana duopo estis nur en gaŭla pensado. Post la fino de la Dua Mondmilito, koloniigita de la kapitalisma Usono, Germanio uzis Francion por politike resaniĝi kaj ĝiaj elektoj kliniĝis al tiuj, kiuj estis persone plej profitodonaj ekonomie. Francio serĉis prestiĝon ĝis ruiniga ofero, Germanion, profiton kaj riĉiĝon. Dum iom da tempo, ambaŭ landoj ricevis tion, kion ili volis, ĝis nia tempo, kiam ambaŭ dividos ruinon kaj detruon. La energimanko multe favoras eŭropajn frakciojn ĉi-vintre se estos tre malvarme. Koncerne la militon en Ukrainio, ĝi daŭros kun siaj diversaj tordaĵoj kaj turnoj kaj vastiĝoj.

Koncerne la landon Francio, kiu kredus, ke prezidanto Macron, malamiko de la franca Nacia Fronto aŭ Amaskunveno, dediĉus la ekziston de sia nacio por subteni frenezan ukrainan naciismon? Kia paradokso malkaŝanta la faktkonfliktojn pro la dia malbeno, kiu trafis la nacion kaj ĝian gvidanton ekde ĝia unua reĝo, Klovizo la 1-a ¹ Li estas reduktita al turnado al Papo Francisko kaj liaj bonfaroj por provi atingi neeban pacon, ĝuste en ĉi tiu tago. Sed li ne scias, ke li alparolas la estron de la unua tera religio, kulpa antaŭ Dio kaj "primo" respondeca pri la malbeno, kiu pravigas la Trian Mondmiliton, la puno nomata "sesa trumpeto" en Apokalipso 9:13.

Minaco minacas super Ukrainio kaj Eŭropo pro la elektoj por reprezentantoj al la Usona Kongreso kaj Senato, kiuj okazos la 8-an de novembro dum la mezperiodaj elektoj. Se la Respublikanoj venkos, la helpo donita al Ukrainio de la nuna Demokrata prezidenta tendaro devus esti interrompita. Kaj la balotenketoj indikas ĉi tiun seriozan scenaron por Eŭropo, kiu devos sola porti la ŝarĝon prizorgi la militajn bezonojn de Ukrainio. Jen kie Eŭropo sendube estos dividita al la kvar ventoj de la ĉielo: la fino de la bela interkompreniĝo inter EU-membroj.

Ekde la 24-a de februaro 2022, la okcidenta mondo estas predo de satana delogo, kies egalulo datiĝas de la originoj de la tero en la delogo de Eva fare de la serpento uzata kiel mediumo de Satano mem. Kaj tio ne devus surprizi nin, ĉar ĉi tiu delogo enkorpigita en Volodimir Zelenskij celas ekigi la finfinan tutmondan konflikton en la historio de la tero. Konfirmante la titolon de la prestiĝa kaj tre altvalora libro verkita de nia fratino en Kristo, Ellen Gould-White, ŝia "Granda Konflikto", ĉi tiu tragedio komencas sian kompletigon per drama amasa tutmonda mortigo, kiu komenciĝis sur ukraina grundo. Ĉe sia origino, aktoro, aŭtenta komikisto, kiu iras de la rolo de publika distristo al tiu de aŭtoritata deloga militĉefo, alportita al la povo de nazia afero, kiu jam ne kortuŝas iun ajn en la Okcidento de 2022 kaj ekde 2014, kiam ĉi tiu nazia ĉeesto estis raportita de amaskomunikilaj raportistoj. La universala internacia situacio tiel moviĝas de granda komedio al granda murda tragedio, de rido al larmoj verŝitaj pro la mortoj de civilaj kaj militaj viktimoj. Ĉar mi memorigas vin, ke ĉi tiu konflikto estas antaŭ ĉio puno de Dio, kiu punas la malpiecon de civiluloj same kiel tiun de militistoj. Kaj ĉi tiu juĝo koncernas ĉiujn tendarojn de antagonistoj kaj iliajn subtenantojn, ĉar ili ĉiuj estas religie kulpaj antaŭ ĝi. Ekde la ekspansio de la amaskomunikiloj, la eventoj de la tera vivo estas konataj al ĉiuj loĝantoj de la tero, kie ajn ili estas, en reala tempo kaj tujeco. La vekitaj popolaj reagoj reduktas la eblecojn de agado de la gvidantoj de la popoloj. Vero kaj malvero estas disvastigataj kun la sama potenco kaj neŭtraligas unu la alian, tiel ke la homaro ne profitas de la avantaĝo de ĝia travidebleco. Gvidantoj estas viktimoj de amaskomunikila premo kaj ili faras siajn politikajn kaj ekonomiajn decidojn haste, kaj en ĉi tiu trudita akcelo, ili faras neripareblajn erarojn. Jen, resume, estas la avantaĝoj de tio, kion homoj paradokse nomas: progreso.

Sed ĉi tiu termino "progreso" ofertas al ni la eblecon kompreni la situacion de la homaro en 2022-2023, ĉar la mensstato de okcidentanoj konstante estis en "progreso" aŭ en ŝanĝo, kiu iom post iom transformis ĝin; rezulte, la homo de nia tempo estas tre malsama ol tiu de 1945, la dato, kiam la eŭropa teritoria divido

estis organizita de la venkintaj landoj. La homo de 1945 estis patriote ligita al sia lando kaj sia nacia flago. La unuaj du mondmilitoj estis kaŭzitaj de la prusa kaj germana naciisma ekspansiismo de imperiestro Vilhelmo la 2-a kaj Adolf Hitler. Tiutempe, la nacio estis valoro defendata de ĉiuj, ĉar la minaco de malamika atako devigis civitanojn favori la protekton de siaj limoj, malantaŭ kiuj ili povis vivi en paco kaj prosperi. En la paco, kiu sekvis, la Duan Mondmiliton, malstreĉitaj internaciaj rilatoj proksimigis naciojn kaj de tie naskiĝis universalisma spirito. En Francio, precipe, ĉi tiu universalisma penso estis la kaŭzo de reakiro de la temo "homaj rajtoj", kies origina franca naciisma signifo fariĝis universalisma. Ĉi tiu punkto estas tre grava por kompreni ĉar, ĉe sia origino, ĉi tiu dogmo de "homaj rajtoj" nur celis restarigi egalecon inter la malsamaj klasoj formitaj en Francio: nobeloj, magistratanoj, komercistoj, malnobeloj, ĉiuj ĉi tiuj klasoj estis submetitaj al la samaj rajtoj kaj devoj laŭ la ĉarto de "la rajtoj de homo kaj civitano", sed ĝi nur validis en Francio kaj en blanka koloniisma Francio, ankoraŭ sklavposedanta en ĉi tiu revolucia epoko kaj eĉ post ĝi. Kun la tempo, sklaveco estis kondamnita kaj nur post la franca studenta ribelo de majo 1968, en duon-anarkia klimato, francaj "homaj rajtoj" fariĝis universalaj "homaj rajtoj". La franca politika maldekstro adoptis ĉi tiun ideologion, kaj universalisma pensado dominis kaj igis naciisman pensadon malamata. La homaro ĉiam agas en absolute kontraŭa reago, sekvante la svingon de baskulo. Kvankam naciisma pensado unuigis la nacion, nun necesis malami ĝin kaj favori la akcepton de fremduloj sur nacia grundo; ĉi tiu brutala ŝanĝo estis pravigita en la nomo de la ĉarto de "homaj rajtoj". Ĉu ni devus esti surprizitaj de ĉi tiu ŝanĝo de normo? Tute ne, ĉar tra la jarcentoj kaj jarmiloj, la pensado de la samtempuloj de reĝo Nimrod, kiuj konstruigis la Turon de Babelo por eviti diajn malbenojn, reaperis post 1968. Apud la junulara slogano "malpermesite malpermesi" troviĝis ankaŭ tiu ĉi maltrankviliga "nek Dio nek Majstro", ĉar ĝi estis la esprimo de la pensado de la loĝantoj de Babelo. Tial la amasa akcepto de enmigrintoj el ĉiuj nacioj de la tero fariĝis la normo en Francio, defendita per ungoj kaj dentoj kontraŭ naciismaj kontraŭuloj. Sed atentu, en majo 1968, francaj studentoj estis forte influitaj de la usona vivo, kie tiu ĉi universalisma etna miksaĵo jam estis videbla en ĝia prestiĝa orientmarborda urbo: Novjorko. Kiu povus kredi, ke Dio punis Babelon per la konfuzo de lingvoj, sen puni ĝian novan, plej novan esprimon? La leciono skribita en la Biblio igas la "babelistojn" de nia 20-a jarcento senti sin kulpaj kaj tiu ĉi kulpo ricevos sian punon. Sed ĉi-foje, Dio ne kontentiĝos apartigi homojn laŭ malsamaj lingvoj; ĉi-foje, li miksos ilian sangon verŝitan sur la tero de la novaj "Babeloj".

Dum 77 jaroj, profitante de la dia malbeno, Satano sukcesis transformi la okcidentan socion je 180°. Hodiaŭ, ĝi subtenas tion, kontraŭ kio ĝi batalis hieraŭ, kaj nun kondamnas tion, kion ĝi subtenis antaŭ sia "granda ŝanĝo", kiu fakte estas en la kapoj de homoj, same kiel en etnoj, popoloj, moralo, paroj kaj korpoj. Ankaŭ, kun tia ŝanĝo en konduto, ne devus esti surprize, ke kiam aperas novaj nazioj, ili ne estas identigitaj aŭ timataj, sed helpataj kaj savataj. Feliĉe, mokado ne mortigas, ĉar se estus tiel, la tuta Eŭropo jam estus senhomigita. Efektive, la nuna situacio de eŭropanoj estas jena: Zelenskij diras al ili "Donu al mi armilojn,

kaj silentu!" kaj kion ni vidas: ili donas al ili armilojn kaj silentu; aferoj estas diritaj en ĝusta lingvo; mi lasas vin imagi, kiel tio sonas en maldeca lingvo.

Dio apartigis la naciojn laŭ lingvo, por ke li povu juĝi ilin sendepende unu de la alia. Por li, neniuj nacioj havas devon al alia. Sed ĉiuj nacioj estas juĝataj de li laŭ la samaj postuloj kaj la samaj leĝoj, ĉar ili ĉiuj havas devojn kaj devojn al li.

Aktualaj eventoj permesas al mi rimarki ligon, kiu ligas la Trian Mondmiliton aŭ "sesan trumpeton" kun la "kvara trumpeto". Mi memoras, ke en Apokalipso 11, verso 14, la termino "dua veo" donita en verso 7 al la "besto, kiu supreniras el la senfunda abismo", kiu indikas la kvaran trumpeton aŭ Francan Revolucion, fakte indikas en Apokalipso 9 la "sesan trumpeton".

En la du "trumpetoj", kiujn Dio kunligas, ni havas "tertreman" efikon cititan en Apokalipso 11:13: " *En tiu horo okazis granda tertremo, kaj dekono de la urbo falis; kaj en la **tertrema mortis sep mil homoj** , kaj la ceteraj tremis kaj donis gloron al la Dio de la ĉielo.* " Mi jam klarigis ĉi tiun bildon en "Klarigu al mi Danielon kaj Apokalipson" kaj mi ripetas ĝin ĉi tie: la "tertrema" efiko konsistas el renversado de la domina potenco, tiel ke ĝi estas dominata de tiuj, kiujn ĝi dominis. Nun, en la disvolviĝo de la sekvoj de la milito okazanta en Ukrainio, ni vidas subtenon formiĝantan por la du kontraŭstaraj tendaroj. Kaj inter ili, la popoloj de la Tria Mondo, longe dimitaj de la Okcidento, subtenas Rusion kontraŭ la okcidenta tendaro de la iamaj koloniigistoj. Tiel, la " *sesa trumpeto* " prenos la formon de la Franca Revolucio, sed ĉi-foje je internacia skalo. La subteno de la Tria Mondo prenos aktivan militeman formon, kiu surprizos okcidentajn naciojn, ĉar ĉi tiu Tria Mondo, en sia deziro je venĝo, plena de indigno, estas ĉefe islama kaj koncernas la iamajn koloniigitajn popolojn; la ago atribuita al la " *reĝo de la sudo* " de Daniel 11:40 tiel estos konfirmita. Same kiel la revoluciaj "senkulotuloj" renversis la reĝon de Francio, la magrebaj kaj afrikaj popoloj renversos la iamajn dominantajn kolonianojn portempe. Kaj la du eventoj havas komune klimaton de "teroro" por la okcidenta tendaro celita de la kolero de Dio en Jesuo Kristo. Kaj ĉio ĉi, ĉar la popoloj heredantoj de la kristana religio persistas en honorado de la falsa ripoztago establita de Romo en 321 kaj institucie en 538, tiel malestimante la sanktan Ŝabaton de la sepa tago sanktigita de Dio ekde lia kreado de la mondo antaŭ 6000 jaroj, en la printempa tago de 2030.

La similecaj ligiloj de la " *4a kaj 6a trumpetoj* " estas multnombraj kaj tre signifaj. Ĉi tiu subtileco, kiun Dio volis dividi nur kun siaj lastaj "filoj de vero", estas riĉa je lecionoj. La paraleleco de la " *4a trumpeto* " kaj la " *kvara puno* " de Lev. 26:25 malkaŝas la signifon, kiun Dio donas al sia " *puno* ": sia " **venĝo** " kontraŭ tiuj, kiuj perfidas lian " **interligon** ": " *Mi venigos sur vin **glavon** , kiu **venĝos** Mian **interligon** ; kiam vi kolektiĝos en viaj urboj, Mi sendos peston inter vin, kaj vi estos transdonitaj en la manojn de la malamiko .* " Oni rimarkas, ke Dio juĝas same la malnovan kaj la novan " **interligon** ", tiel konfirmante la fakton, ke li " *ne...* " " *ne ŝanĝiĝu* ", kiel li diras en Malaĥio 3:6. En ĉi tiu mesaĝo de Levido 26:25, " **la glavo** " indikas militon, la armitan civilan aŭ militistan ribelon, laŭkaze. Kaj ni devas ankaŭ rimarki la similecon de la " *sesa trumpeto* " kun la " *unua* ": en ambaŭ kazoj, la invado de Eŭropo fare de la popoloj de la Nordoriento, la iama teritorio de la famaj kaj timitaj hunoj gvidataj de ilia gvidanto Atilo, kiu agis sub la titolo, nun konfirmita, de "plago de Dio". Same kiel la lasta leciono

adresita de Dio al la malfidelaj kristanoj de la epoko finiĝanta en 1844 venis en 1793-1794 en la formo de la franca revolucia "Teroro", por la periodo komenciĝanta en 1844, la mortiga puno venas ekde la 24-a de februaro 2022 per la "sesa trumpeto", kiu prenas la formon de la "unua", kaj per ĉi tiu simileco, la Spirito renovigas sian akuzon kontraŭ la nepravigebla rezigno de la sankta Ŝabato de sia dia leĝo. La "sesa trumpeto" baziĝas sur du sinsekvaj fazoj: la komenco kiu koncernas la militon en Ukrainio, per kiu Okcidenta Eŭropo fariĝas malamiko de Rusio, per sia subteno kaj armado de Ukrainio, ĝia malamiko. La dua fazo estos markita ekde la printempo de 2023 per milito rekte kondukata de Rusio kontraŭ la eŭropaj nacioj. Samtempe, la resto de la mondo estos flamigita per la kontraŭmetado de orientaj islamanoj kaj aliaj subtenantoj kontraŭ la okcidenta tendaro: Usono, Sud-Koreio, Japanio kaj Tajvano kontraŭ Rusio, Ĉinio kaj Nord-Koreio, Barato kontraŭ Pakistano kaj aliaj internaciaj antagonismoj.

La ideo de "venĝo" estas fundamenta ĉar ĝi implicas la respondon al farita maljusteco. Maljusteco kontraŭ Dio rilate al la Ŝabato, sed ankaŭ maljusteco kontraŭ la popoloj de la Tria Mondo, longe ekspluatataj, sklavigitaj kaj koloniigitaj de la riĉaj kaj potence armitaj okcidentaj potencoj. La paco, kiu poste estis trudita, estis de la okcidenta lando, kiu venkis en la Dua Mondmilito: la komerca kaj avida Usono, imuna al vera dia justeco. Ilia malvarma kaj senesprima kapitalismo fariĝis la normo, kaj per ĝi la ekspluatado de la homo estis plilongigita. Estas pro ĉi tiu politika kaj ekonomia despotismo, ke islamaj popoloj nomis lin "la granda Satano". Kaj la revelacio de Jesuo Kristo konfirmas la justecon de ĉi tiu juĝo, sen pravigi aŭ legitimi Islamon, kiu neas la libervolan morton de nia sola kaj universala Savanto, la dia Sinjoro Jesuo Kristo.

La temo de libereco ankaŭ ligas la "4-an kaj 6-an trumpetojn". Post kiam la usonaj ribeluloj akiris liberecon en sia batalo kontraŭ la angla monarkio, ĉi tiu temo disvastiĝis al Eŭropo, komencante per Francio kaj ĝia Revolucio, antaŭ ol polui kaj konkeri la tutan Okcidentan Eŭropon, ĝis Rusio en 1917. Libereco kaŭzis multan sangoverŝadon kaj estas nesatigebla. Ĝuste ĉi tiu libereco klarigas la perversajn ekscesojn de okcidenta moraleco, kaj ĝuste ĉi tiu libereco kaŭzis la eksplodon de la Tria Mondmilito. Efektive pro deziro al ekstrema libereco Ukrainio forlasis sian aliancon kun Rusio. Ni certe ŝatas liberecon, sed ni ne devas forgesi, ke ĝi estas kaŭzo de perdo por homamasoj; Dio juĝis ĝin kiel pekon pro ĝiaj liberecanaj kaj liberticidaj ekscesoj. En lia vidpunkto, ĉi tiu temo de libereco estas tiel grava, ke li aludas al ĉi tiu idolo starigita kiel statuo **ofertita** de Francio al Usono en ĉi tiu verso el Apokalipso 11:10: "Kaj pro ili la loĝantoj de la tero ĝojos kaj ĝojos, kaj **ili sendos donacojn unu al la alia**, ĉar ĉi tiuj du profetoj turmentadis la loĝantojn de la tero."

Oficiale, male al la francoj de 1793, la usonanoj ne malakceptis Dion kaj lian Sanktan Biblion, liajn "du atestantojn" aŭ "du profetojn", sed ilia kalvinisma kristanismo ne konformis al la dia normo. Kaj favorante, laŭ lia doktrino, la rajton al riĉiĝo prenita kiel signo de dia beno, li ne povis esti benita de Dio kaj povis nur favori liberecajn ekscesojn, laŭ tio, kion Dio deklaras per la buŝo de la apostolo Paŭlo en 1 Timoteo 6:9-10: "Sed tiuj, kiuj volas riĉiĝi, falas en tenton kaj kaptilon, kaj en multajn malsaĝajn kaj malutilajn dezirojn, kiuj enigis homojn en ruinon kaj detruon." Ĉar amo al mono estas radiko de ĉia

malbono; kaj kelkaj, prenante ĝin, forvadis de la fido kaj trapikis sin per multaj malĝoj. "En Francio kaj ĉie alie, la aliro al troa libereco mortigis la fidon, ĉar ju pli la homo liberigas sin, des pli Dio distancigas sin de li. En realeco, ne la homo malakceptas Dion; estas Dio malakceptas ribeleman homon, ĉar li montras sin neinda je lia amo."

Por Dio, la vera "libereco" de liaj kreitaĵoj troviĝas en ilia submetiĝo al liaj justaj leĝoj kaj principoj, kiel instruas 2 Kor. 3:17: "Nun la Sinjoro estas la Spirito; kaj kie estas la Spirito de la Sinjoro, tie estas libereco." Kaj denove Gal. 5:1: "Ĉar liberecon Kristo liberigis nin. Staru do firme, kaj ne plu implikiĝu per jugo de sklaveco."; Jakob. 2:12: "Parolu kaj agu kvazaŭ vi estus juĝitaj laŭ leĝo de libereco." Ekster ĉi tiu normo de "libereco", la homo fariĝas viktimo de anarkia principo, kiu puŝas ĉiam pli plu siajn limojn, kiujn nur morto finas.

Dio juĝas korojn kaj pensojn

Ĉar Dio estas nevidebla, la nekredanto aŭ nekredanto kredas, ke liaj pensoj estas netuŝeblaj; tiel li povas facile trompi siajn kunhomojn dirante al ili malveraĵojn. Li povas mensogi sed ankaŭ diri la veron sen aprobi ĝin, kaj en ĉi tiu kazo, la vero mem alprenas la valoron de mensogo por li. Mensogado estas la frukto de mensa perversio. La ideala homo laŭ Dio ne devas esti misformita de ia mensa aŭ fizika perversio. La necesa justeco estas reagi nature kaj spontanee sen kalkulo, kiel la fonta akvo, kiu eliras el la monto kaj sekvas la plej facilan vojon por si, ĉiam direktiĝante malsupren: ĝi ne kalkulas sed obeas la leĝon de tera gravito, nekapabla rezisti ĝin. Tiel en la plej malaltaj areoj, la akvoj de la fontoj kuniĝas kaj kune formas, sinsekve, riverojn kaj riveretojn. Same kiel akvo ne povas reveni al sia fonto, la animo plaĉa al Dio ne kapablas ribeli kontraŭ li kaj liaj moralaj, fizikaj, kemiaj kaj spiritaĵoj. Dio konas la pensojn de siaj kreitaĵoj, kaj tial la vivoj de la elektitoj estas ŝarĝitaj kaj plenaj de riĉaj spertoj, dum por la nekredanto ignorata de Dio, nenio okazas. Estas lia Sankta Spirito, kiu faras la diferencon, ĉar Jesuo bone diris tion en Mateo 13:12: "al kiu havas, estos donite"; sed kiu havas kion? Fidon, nenion krom fidon, sed ĉion. Kaj ĉi tiu eta vorto "fido" reprezentas multajn aferojn, inkluzive ĝuste la logikajn kaj simplajn reagojn al la veroj rivelitaj de Dio. Ĉar kiam ili estas alfrontitaj kun ĉielaj veroj, la elektitoj kondukas kiel la fonto de akvo. Li lasas sin esti gvidata de la Spirito de Dio, kiu inspiras kaj konstruas liajn reflektajn kaj lian komprenon pri la rivelitaj misteroj.

Kredo ne estas ligita al la sentimentaleco de la homa menso, ĉar kie ajn Dio trovas ĝin, Li malfermas la inteligentecon. La frukto de kredo estas do la malfermo de la inteligenteco de la elektito. Sed ĉi tiu inteligenteco donita de Dio aldoniĝas al nia natura inteligenteco. Ankaŭ, laŭ la principo "al tiu, kiu havas, estos donite", tiu, kiu bone utiligas sian naturan inteligentecon, ricevas de Dio pliigon de inteligenteco por spiritaĵoj, sed ankaŭ teraj kaj karnaj. Ĉar tiu, kiun Dio lumigas spirite, devas ankaŭ esti kapabla juĝi la agojn faritajn en sia tera medio. Inteligenteco estas do la plej altvalora donaco, kiun Dio povas oferti al tiuj, kiujn Li amas. Mi specifas, al tiuj, kiujn Li amas, ĉar nur Lia juĝo gravas.

Ŝajnoj estas trompaj, ĉar multaj homoj asertas ami Dion, dum ili ne konscias pri kiel Li juĝas ilin. Kiel postulas la vivo de homa paro, amo devas esti reciproka, ĉar se ĝi funkcias nur unudirekte, amo estas nur trompa iluzio. Malfidelaj kredantoj faras la eraron ne sufiĉe serĉi la respondon de Dio al ilia amo por Li. La Kreinto Dio, la fonto de ĉia inteligenteco, kondamnas ĉi tiun mankon de inteligenteco, ĉar tiu, kiu vere amas, postulas pruvon de reciproka amo. La rilato, kiu konstruiĝas kun Dio, similas al tiu de viro kaj virino vokitaj " *formi nur unu karnon* ". Kaj koncerne la homan paron, la spirita paro formita de la elektito kaj lia Kreinto Dio sin subtenas per ilia konstanta zorgo doni pruvon de la donita amo kaj la sentita amo.

Prave, en 1 Kor. 13, la Spirito instruas multoblan difinon de amo, karitato aŭ pli precize de la "karismo" aŭ la "donaco" de Dio, la plej bonega, kiel li komprenas ĝin. Li priskribas kio ĝi estas kaj kio ĝi ne estas, eĉ kondamnante la falsan "donacon" bazitan sur la strikte intelekta scio pri la vero, kiu en ĉi tiu kazo " *blovas la animon* " flatante ĝian fieracon. Kontraste al ĉi tiu reago, ĉe la vere elektito, la scio pri la vero alportas ĝojon, feliĉon, grandan feliĉon ricevitan en ĉia humileco.

Dum ses mil jaroj da vivo sur la tero, Dio organizas sinsekvajn provojn, ĉiuj celantaj testi homajn animojn por malkaŝi ilian fidon aŭ mankon de fido al li. Kaj en ĉiuj siaj provoj, li malkaŝas falsajn kredantojn kaj permesas al la veraj elstari el la aliaj. Lia tuta plano estas submetita al kolektiva pensado, kaj la provoj, kiujn li kreas, ofertas pruvon al siaj ĉielaj kaj teraj elektitoj. Ĉar se li volus, Dio povus permesi nur al la elektitoj vivi kaj malhelpi la falintojn naskiĝi. Sed lia plano baziĝas sur la ĝojo de kunhavigo, kaj por akiri ĉi tiun ĝojon nia Patro donis al si filojn, el kiuj la plej multaj fariĝis ribelemaj kontraŭ li, liaj leĝoj kaj liaj principoj. La elekto de liaj elektitoj, kiu baziĝas sur la terura ofero de lia vivo en Jesuo Kristo, malkaŝas al ni la amplekson de ĉi tiu deziro kunhavigi sian ekziston kun liberaj samrangaj personoj. Ĉi tiu penso estas la ĉefa, kiun ni devas memori, ĉar ĝi estas en la centro de ĉiuj provoj, kiujn li organizis tra la tempo.

Kiam temas pri amo, Dio estas ekstreme kaj sublime postulema. Li prioritatas super ĉiu alia vivanta estaĵo. Kaj tio pravigas la vortojn de Kristo cititajn en Mateo 10:37: " *Kiu amas sian filon aŭ filinon pli ol min, ne estas inda je mi* ." Por viro, ami sian edzinon ne estas obstaklo al lia amo al Dio, kaj la samo validas por lia edzino. Sed la tera paro devas konsenti ami Dion unue, super sian reciprokan amon kaj tial super la amon al siaj infanoj. Ĉi tiuj du amoj estas komplementaj kaj ne kontraŭaj. Sed la problemo ekestas kiam unu el la du membroj de la paro senigas Dion de sia prioritato, kaj bedaŭrinde, tio validas por preskaŭ ĉiuj paroj formitaj de judoj kaj kristanoj tra la tuta tero. La elektitoj estas maloftaj tra la tuta tero, kaj paroj de elektitoj estas eĉ pli maloftaj. La rilato kun Dio estas tiel individua kaj tiel postulema, ke ĝi apenaŭ trovas plenumiĝon krom en la izolitaj vivoj de fraŭloj aŭ disigitaj geedzoj. Tamen, la situacio ne estas senespera, ĉar la lastaj horoj de la homaro fariĝos favoraj al vera kredo por ĉiuj lastaj elektitoj, edziĝintaj aŭ ne. Jesuo konfirmis ĉi tiun individuan juĝon, dirante en Luko 17:34: " *Se du homoj estas en la sama lito, unu estos prenita kaj la alia lasita* ." La fido ne estas karne kundividata, kaj la juĝo de ĉiu animo estas tial strikte individua.

La kredotesto de 1843-1844 estas modelo de sia speco; vere revelacia modelo, ĉar por la unua fojo, ĉi tiu testo estis profetita de Dio en la Biblio, rivelita al la profeto Daniel kaj siatempe al la profeto Johano, fine de la unua jarcento de nia kristana epoko. En siaj profetaĵoj, Dio malkaŝas ĉiujn konsekvencojn de kredotesto. Malluma situacio fariĝas luma, ĉar en la lumo de siaj revelacioj, la elektito de la momento klare identigas kiu estas malbenita de Dio kaj kiu estas benita. Jen la privilegio de dia elekto. Sed atentu, la kredotestoj sinsekvas unu la alian, kaj tiu, kiu restas staranta ĉe la lasta, estos la sola vere elektita de Kristo. Dum niaj vivoj, la diablo metas kaptilojn kaj kaptilojn por igi nin fali kaj perdi nian elekton. Ĉi tio veras je individua nivelo, sed ĝi ankaŭ veras je kolektiva nivelo. Historie, la apostola kristana kredo kolektive fariĝis la romkatolika religio, al sia malfeliĉo. Lia supereco kaj aŭtoritato atestis lian dian malbenon; lia sukceso estis profetita de Dio al Daniel kiel averto: Dan. 8:24-25: “ *Lia potenco estos granda, sed ne per sia propra forto; li faros grandan detruon, kaj li sukcesos en siaj vojoj, kaj li pereigos la potenculojn kaj la sanktulojn. Pro sia prospero kaj la sukceso de siaj ruzaĵoj, li estos aroganta en sia koro, kaj detruos multajn, kiuj vivis pace, kaj leviĝos kontraŭ la princo de princoj; sed li estos rompita sen la peno de iu ajn mano.* Ĉi tiu romia papa reĝimo estas do profetita por longa regado kovranta 16 jarcentojn de nia eŭropa historio; 16 jarcentoj, kiuj finiĝos per la glora reveno de nia potenca Savanto kaj Sinjoro, Jesuo Kristo, kaj estas li, kiu, en la Ĉiopova Dio, " *sen la peno de iu ajn homa mano*", detruos sian gvidanton, sian pastraron, sian popolon kaj la lokon de sia trono: Romon, la urbon kaj ŝtaton Vatikanon. En Eŭropo, la modelo de la kristana religio, kiu estis trudita ekde 538, estis ĉi tiu katolika normo, en kiu la diablo instalas la antikvajn formojn de romia paganismo. Ĉi tiu biblia denunco permesas al mi aserti, ke ĉi tiu religio neniam estis agnoskita de Dio kaj ke tiuj, kiuj malĝuste aliĝas al ĝi, faras tion koste de perdo de sia eterna vivo. Por konfirmi ĉi tiun dian juĝon, en la 16-a jarcento, Dio vekis la biblian defion al la verko de la Reformacio. Kaj malproksime de penti pri siaj faroj, la katolika kredo de Romo, kiun Dio nomas " *Babilono la Granda* ", turnis sin perforte kontraŭ la Reformistoj, kaj inter ili, veraj profetoj por Dio en tiu epoko. Homoj vivas kaj mortas; la tempo de ilia vivo estas mallonga kaj dum sia mallonga ekzisto, la plimulto ignoras kaj subtaksas la aferojn plenumitajn antaŭ ili. Estas ĉi tiu malintereso pri la historia pasinteco, kiu kondukas ilin ignori la kulpojn, kiujn Dio imputas al la katolika religio ekde ĝia establado en 538. La avantaĝo de profetaĵo inspirita de Dio estas trovi en ĝiaj revelacioj la identigon de la kulpoj akumulitaj de Romo tra la tempo. Fakte, la establado de la papa reĝimo en 538 estas nur la konsekvenco, aŭ la dua puno, kiun Dio trudas al la eŭropa kristana popolo por puni ilian adopton de la pagana "tago de la suno" trudita de Konstantino la 1-a ^{por} anstataŭigi la ripozon de la sepa tago sanktigita de Dio ekde sia kreado de la mondo. La ordinara homo de nuntempaj mortontoj malproksime de zorgado pri la origino de la tago de ripozo, transdonita de generacio al generacio ekde la 7-a de marto 321, dato pri kiu li tute nescias. Sed por la eterna Dio ĝi estas io alia, la malbeno restas ligita al la "tago de la suno" renomita "dimanĉo" aŭ "Tago de la Sinjoro" kaj la sekvoj de tiu grava peko farita kontraŭ li, lia gloro kaj lia sava projekto, daŭras ĝis la fino de la mondo.

Hodiaŭ ni havas la privilegion havi la profetan revelacion de Dio plene deĉifrita aŭ deĉifrita, ĝis la punkto ke kompreni Lian juĝon por nia tempo estas kiel eble plej klara.

La katolika kredo estis kondamnita de la Reformantoj de la 16-a jarcento kaj poste post la Franca Revolucio kaj la tiel nomata "Klerismo", la filozofiaj pensoj de la liberpensuloj, la denunco de katolikismo finiĝis. Mi do povas diri, ke la protestanta kredo dissolviĝis en la pensoj de la liberpensuloj kaj de tiam, materialisma humanismo unuigis la homajn spiritojn de la tri grupoj tiel unuigintaj kaj repacigitaj en diabla frateco. La afero pasis nerimarkite, sed malfermante mian inteligentecon pri ĉi tiuj temoj, Dio permesis al mi konfirmi ĉi tiun analizon trovante ĉi tiujn aferojn profetitajn en la libro "Apokalipso", kiu bone meritas sian nomon: "Revelacio". Kaj tiel okazis, ke en "Sardeso" en Apokalipso 3:1, mi trovis konfirmon de la kondamno de esence usona protestantismo, kiu jam ne protestis kontraŭ la pekoj de Romo en 1843, sed honoris sian dimanĉon sen honto, la signon mem de sia aŭtoritato kaj sia malbeno.

La malbeno falis sur la protestantan kredon en 1843 post duobla juĝo de Dio, kiu " *esploras la remojn, la korojn kaj la pensojn* " laŭ 2 Kron. 28:9, kies plena teksto jen estas: " *Kaj vi, Salomono, mia filo, konu la Dion de via patro, kaj servu al Li per koro sindona kaj volonta animo, ĉar YaHWéH esploras ĉiujn korojn kaj komprenas ĉiujn planojn kaj ĉiujn pensojn. Se vi serĉos Lin, Li lasos Sin esti trovita de vi; sed se vi forlasos Lin, Li malakceptos vin por ĉiam.* " Notu ĉi tiun precizecon " **ĉiujn planojn** ", kio signifas, ke Li konas projekton, kiu aperas en la menso de homo antaŭ ĝia efektivigo. Inter la protestantoj, Dio trovis la fruktojn de Romo kaj tio sola sufiĉis por malbeni ilin ĉiujn, tamen, por savi tion, kio povus esti savita, Li organizis la "Adventistan" teston, per kiu, individue, protestantoj povis montri sian amon al Jesuo per aliĝo al la projekto de Lia reveno profetita por la printempo de 1843, de William Miller, la usona farmista predikisto. Ĉirkaŭ 30 000 animoj momente kredis je la ebleco de ĉi tiu reveno de Kristo. Sed kiam ĝi ne venis je la anoncita dato, la fido falis post ĉi tiu seniluziigo. Kelkaj, pli trankviligitaj ol seniluziigitaj, revenis al teraj aferoj. Sed, asertante eraron, la Spirito revivigis la esperon pri reveno de Jesuo Kristo por la aŭtuno de 1844. Kaj tie, por la dua fojo, ĉar Jesuo ne aperis, la adventista mesaĝo estis malakceptita de ĉiuj partoprenantoj; ĉiuj krom 50 homoj. Tiel, per helpo de du sinsekvaj provoj, Dio povis malkaŝi la hipokritan fidon de 30 000 animoj kaj la vera fido de 50 animoj estis rivelita, sen forgesi la aliajn protestantojn kaj kristanajn kredantojn, kiuj ne partoprenis en iuj ajn el liaj profetaj voko kaj vekiĝoj.

En ĉi tiuj du adventismaj atendoj, Dio serĉis la ĝojon sentitan pro sia reveno en Kristo kaj en ĉiuj usonaj protestantaj kristanoj, el kiuj nur 30 000 atendis lin dum kelka tempo; nur 50 el ili havis en si la amon al la vero kaj portis la frukton benitan en 1 Kor. 13: " *amo* " aŭ " *karismo* ", kiu " *ĝojas pri la vero* ". Kaj por esti inter ĉi tiu nombro, la elektito devas akcepti ĉiujn strategiojn de Dio, inkluzive tiun de "blufado", ĉar la afero estas bone konata kaj eĉ praktikata de Dio en ĉi tiuj adventismaj provoj: "oni devas prediki la malveron por scii la veron". Estis per agado tiel, ke la reĝo Salomono, ordonante, ke la disputata infano estu tranĉita en du partojn por doni ilin al la du disputantaj patrinoj, fariĝis fama kaj

honorita pro la dia saĝo, kiun li ricevis de Dio. Dio jam diris pri Izrael en Jesaja 29:13: “ *La Eternulo diris: ‘Ĉi tiu popolo alproksimiĝas al Mi kaj honoras Min per sia buŝo kaj per siaj lipoj, sed ilia koro estas malproksime de Mi, kaj ilia timo antaŭ Mi estas laŭ la tradicio de homoj .’*” Kion signifas ĉi tiu riproĉo? Dio diras al ni, ke en ĉi tiu stato, la juda religio ne estas pli valora ol paganaj religioj. Ĉi tiu riproĉo, siavice, koncernas ĉiujn malakceptitajn kristanojn post kiam Dio testis ilian fidon laŭlonge de la tempo. Post la protestantoj en 1843 kaj 1844, estis la kredo de la Sepa-taga Adventismo, kiu siavice estis provita inter 1982 kaj 1991. En 1994, la dato de la fino de la atendado bazita sur mia interpreto de Apokalipso 9:5-10, la juĝo de Dio falis sur la oficialan mondan organizon: " *elvomita* " de Jesuo Kristo, pro la samaj kialoj kiel la protestantoj antaŭ ili: la foresto de la amo al la vero montrita per liaj faroj: la malakcepto de la profeta lumo.

Malestimo por la atestoj de la Biblio

Dum la diaj postuloj establitaj pri la doktrina restarigo de la religia vero profetita en Daniel 8:14 direktas la mensojn de la elektitoj al la veraj normoj de la dia leĝo, malestimo al la Biblio kondukas la nekredanton ŝargi sin per peza kulpo: nescio. Laŭ la juĝo de homoj, nescio estas konsiderata kaŭzo, kiu malpligrandigas la valoron de la kulpo farita de la kulpulo; sed koncerne malestimon al la Sankta Biblio, al Dio, ĉi tiu kulpo ne malpligrandiĝas. Nescio ŝuldiĝas aŭ al la heredaĵo de pagana religio, aŭ al la malestimo kaj malinteresiĝo de homoj, kiuj vivas en la heredaĵo de kristanismo.

Kio unue kulpigas la malestiman nekredanton estas lia sinteno al atestoj skribitaj de homoj, kiuj volis heredigi al la posteularo la ateston de sia religia vivo plena de spertoj rezultantaj el sia renkonto kun Dio, la nevidebla Sanktulo. Kiel Dio povus ne puni iun, kiu ne volas scii, kiu ne volas scii aŭ ricevi la pruvojn de siaj agoj? Ĉar vido ne estas nemalhavebla por pravigi kredon; la agoj de Dio sufiĉas por kompreni, ke li ekzistas kaj agas kun senlima povo.

Inter tiuj bibliaj atestoj, mi notas tiun de la ĥaldeaj reĝoj Nebukadnecar, kies konvertiĝo al la Kreinta Dio estas unika modelo portanta grandan aŭtoritaton. Tiu granda reĝo, kiu dominis la tutan hodiaŭan Proksiman Orienton, estis la natura heredanto de pagana religio ĝis li malkovris la ateston de la kvar junaj hebreoj, kiuj venis kaptite al Babilono kun multaj aliaj. Lia konvertiĝo bezonus tempon, sed de la komenco, postulante pruvon de siaj supernaturaj povoj de siaj saĝuloj, li mem montris maloftan inteligentecon. Li jam posedis logikan rezonadon, kiu igus lin inda je dia elekto, kiam li tute konvertiĝis al la Kreinta Dio, kiun Daniel kaj liaj tri kunuloj rivelis al li. La vivo de la reĝo Nebukadnecar estis tute ne ordinara; ĝi estis eĉ escepta. Dio elektis lin, por ke li donu la plej potencon ateston pri Li inter ĉiuj homaj pekuloj. Lia potenco estis absoluta, kaj lia regado estis aprezata de lia popolo. Li portis en si senton de justeco kaj montris, ke li kapablas frapi la riĉulojn, la saĝulojn kaj la malriĉulojn egale, kiam tio estis pravigita de la leĝoj de la Ĥaldeoj. La sonĝojn, kiujn Dio donis al li, klarigis Daniel, kaj tiuj atestoj maltrankviligis lin, sed ne sufiĉe por konverti lin. Do, Dio uzis fortajn rimedojn, kio pravas la gravecon, kiun li mem donis al la konvertiĝo kaj atesto de ĉi tiu

prestiga reĝo, heredanto de paganismo. Por puni lin kaj konsciigi lin pri lia fiereco, Dio stupigis lin dum sep jaroj. En ĉi tiu stato, kie li pensis, ke li estas besto kaj kondukis kiel tia, li ankoraŭ ne komprenis la lecionon, kiun Dio donis al li. Sed ĉe la fino de la sep jaroj, lia homa spirito estis redonita al li, kaj li malkovris, al la miro de tiuj ĉirkaŭ li, la sorton, kiun Dio ĵus trudis al li. Kaj la leciono portis sian feliĉan frukton; li tiam estis tute konvertita al la Kreinto Dio, kies grandegan potencon li spertis. Ĉu tio signifas, ke sufiĉus por Dio igi ĉiujn homojn trairi la saman sperton por atingi ilian konvertiĝon? Tute ne, ĉar Dio agis tiel rilate al reĝo Nebukadnecar, ĉar, konante la naturon de lia animo, li juĝis lin inda esti kondukita al li. Sed tio ne veras por ĉiuj homoj; iuj estas neripareble ribelemaj, kiel la demonaj anĝeloj Satano, kaj neniuj provo ŝanĝus ilian ribeleman naturon.

Jesuo ankoraŭ ne venis sur la teron, sed jam lia dieco agis kiel " *la bona Paŝtisto, kiu serĉas siajn perditajn ŝafojn* ", en ĉi tiu kazo, en la pagana heredaĵo. La reĝo konfirmis sian dignon por la dia elekto kaj en la nomo de la Kreinto Dio, li adresis al ni ĉi tiun grandiozan ateston raportitan de Daniel en siaj skribaĵoj: Dan. 4:34 ĝis 37: " *Post la difinita tempo, mi, Nebukadnecar, levis miajn okulojn al la ĉielo, kaj mia kompreno revenis al mi. Mi benis la Plejaltulon, mi laŭdis kaj gloris Tiun, kiu vivas eterne, kies regado estas regado eterna, kaj kies regno daŭras de generacio al generacio. Ĉiuj loĝantoj de la tero estas nenio en liaj okuloj: Li agas laŭ sia plaĉo kun la armeo de la ĉielo kaj kun la loĝantoj de la tero, kaj neniuj povas haltigi lian manon aŭ diri al li: Kion vi faras?" En tiu tempo mia kompreno revenis al mi; la gloro de mia regno, mia grandeco kaj mia brilo estis revenitaj al mi; miaj konsilistoj kaj miaj eminentuloj postulis min; mi estis revenigita al mia regno, kaj mia potenco nur pligrandiĝis.*" Nun mi, Nebukadnecar, laŭdas kaj altigas kaj gloras la Reĝon de la ĉielo, kies ĉiuj faroj estas veraj kaj liaj vojoj estas justaj, kaj tiujn, kiuj iras kun fiereco, li povas humili.

Tial estas facile kompreni la gravecon, kiun Dio donas al ĉi tiuj vortoj, kiuj devus konvinki ĉiun ne-ribelan homon al li, por lia konvertiĝo kaj lia savo. Estas ankaŭ, same facile kompreni la tre altan kulpon de la orelo, kiu rifuzas aŭdi ĉi tiujn vortojn, kiuj atestas la ekziston de la granda nevidebla Dio. La rifuzo aŭdi aŭ vidi konsistigas la unuan nivelon de homa kulpo, kiu kondamnas al eterna kaj definitiva morto ĉiujn, kiuj faras ĉi tiun eraron de konduto.

Tro multaj homoj pensas, ke ili povas protekti sin sub la preteksto de nescio, sed en kristanaj landoj, kie la Biblio estas vaste disvastiĝinta kaj foje ofertita senpage, ĉi tiu preteksto kondamnas ilin. Koncerne nekristanajn popolojn, ili havas la devon serĉi la veran Dion kaj ne estas pravigitaj per alligiteco al sia religia tradicio. La kristana kredo sole prezentas logikan vojon konstruitan sur la atesto de la hebrea popolo, revelaciantoj de la sola Dio kaj kreinto de ĉio, kio estas kaj vivas. Kaj ĉiu homo, ricevinte de Dio la inteligentecon, kiu levas ilin super la besto, la besto, havas la devon rezoni logike. En la rakonto de Jeriĥo, la prostituitino Raĥab, heredonto de la paganismo de sia nacio, elektis forlasi ĝin por aliĝi al la popolo de la vera Dio. Ĉi tiu atesto ankoraŭ hodiaŭ igas ĉiujn, kiuj ne imitas ŝian konduton inter la popoloj de la tero, senti sin kulpaj. Ĉar efektive, kredi je la ekzisto de Dio kaj rekonii, ke kiel kreitaĵo, ĉiu homo estas respondeca al

li, estas la unua nivelo, kiu kondukas al elekto. Nur post ĉi tiu unua paŝo la kreitaĵo malkovros liajn leĝojn kaj ordonojn, kiuj reguligas la tutan vivon de la elektitoj. Spirita pedagogio do baziĝas sur pluraj sinsekvaj laŭgradaj niveloj, kaj en ĉiuj ĉi tiuj niveloj, la malĝusta elekto rezultigas kulpon antaŭ Dio: la pagano malestimas la Biblion kaj ĝiajn atestojn; en la jaro 30, la tradicia judo malakceptas la savan projekton profetitan kaj plenumitan de Dio en Jesuo Kristo, kaj sekve, en sia Revelacio la Apokalipso, Jesuo identigas lin kun "*la sinagogo de Satano*", en Apok. 2:9 kaj 3:9; en la jaro 538, la romkatolika kristano ŝanĝas la kristanan religian normon kaj restarigas paganajn normojn (aĵoj hereditaj en la ortodoksaj kaj anglikanaj normoj); en 1843, protestantismo pravigis la katolikan dimanĉon; en 1994, adventismo favoris homajn rilatojn kun la malamiko de Dio. En ĉiuj siaj spertoj, la kulpuloj rifuzas konsideri la dian lumon alportitan en ilia tempo. Aliaj religioj havas neniun legitimecon en la sava plano preparita de Dio kaj profetita de liaj profetaj servistoj en la Biblio sole aŭ en skribaĵoj, kiuj prilumas ĝin.

DIO: LA PLEJ GRANDA STRATEGISTO

Ĉar li regas ĉion, organizas ĉion, Dio estas sendube la plej granda el la strategiistoj. Lia plano de savo baziĝas sur strategio konstruita sur la reago de lia(j) kontraŭulo(j). Kiel ŝakludanto, li preparas siajn ludojn surbaze de multoblaj sinsekvoj de elektoj, kiuj permesas al li venki sian kontraŭulon kaj igi lin "matigi". Kiam ribelema homo elektas malobei Dion aŭ eĉ ignori lin, li nur damaĝas sin mem. Dio permesas al la homo malakcepti lin, malobei lin, malestimi lin dum la tuta daŭro de sia vivo; sekve, li mortas kiel besto mortus, sen espero. Jes, Dio povas toleri ĉi tiun malamikan konduton dum longa tempo, ĉar li vere interesiĝas nur pri tiuj homoj, kiuj pruvas sin indaj je lia elekto, indaj je lia amo, indaj je la eterna vivo, kiu daŭros en lia ĉeesto.

La dia strategiisto organizis sian savoplanon kondukante siajn elektitojn el mallumo en lumon; kio klarigas lian elekton riveli sian savan amon nur post 4000 jaroj da mallumo. Se la Biblio prezentas la novan interligon kiel tempon de libereco, tio estas ĉar la malnova interligo estis vidata kiel religia doktrina sklaveco. La multaj ritoj plenumitaj de la Levitoj en la sanktejo konstruita de homoj estis ŝarĝaj kaj danĝeraj por la kulpuloj, kiuj malrespektis la detalojn preskribitajn de Dio. Kaj ni devas memori el ĉi tiu sperto, ke Dio restis la sama, post kiam li donis sian vivon kiel elaĉeton por la savo de siaj elektitoj dum la 6000 jaroj de sia programo profetita ĉiun semajnon per ĝiaj unuaj ses tagoj; la sepa tago aŭ Ŝabato, sanktigita de Dio, koncerne nur la elektitojn kaj ilian venkan kaj gloran eniron en la sepan jarmilon. Kaj ĉi tiu temo instigas min atentigi vin pri ĉi tiu grava punkto. Por Dio, la plej grava afero ne estas la kultado de la "suno"

praktikata de la romia religia kulto de "dimanĉo". Grava estas la malrespekto al la sankta tago, kiun li sanktigis ekde la kreado de la mondo, ĉar ĉi tiu sankta tago estas metita ĉe la fino de la semajno pro ĝia profeta signifo, kiu estas marki la finon de la granda plano de savo preparita de la granda Kreinto Dio. La puno trudita al Moseo instruis al ni, ke Dio estas tiel netolerema al nenio kiel al la misprezento de sia plano kaj siaj projektoj por la tero kaj ĝiaj loĝantoj. Kaj aserti, ke la tago de la suno estas la fina tago, forigas ĉian profetan signifon de lia organizado de la semajno.

Multaj popoloj adoris la sunon ĝis 321, kiam Konstantino la 1-a ^{igis} la kristanojn de la Romia Imperio adopti la unuan tagon festante ĝin. Dio ne detruis Egiptujon pro ĝia kultado de "Re", ĝia sundio, sed pro la persekutoj truditaj al ĝia hebrea popolo. Ĉi tiuj popoloj estis ĉiuj paganaj tiom kiom eblas, sen ia ajn rilato kun Dio. Tial, la elekto de ilia kultado estis malmulte grava por li. Sed kiam en 321, la tago de la suno estis adoptita de kristanoj, la situacio estis tre malsama, ĉar ĉi-foje la kristana kredo de la popolo sindevigis al la vera glora Dio, lia honoro estis atakita kaj lia nomo ligita al paganismo. Ĉi tiu verso el Jesaja 1:13 permesas al ni kompreni la kaŭzon de lia kolero kaj la punojn de la " *trumpetoj kaj la lastaj plagoj* ", kiuj rezultos el ĝi: " *Ne plu alportu vanajn oferojn; **incenso** , novlunoj, sabatoj kaj kunvenoj estas abomenindaĵo por mi ; Mi ne vidos maljustecon asociitan kun solenaj festoj.* " Ĉi tio estas kompreneble verso el la malnova interligo kaj la kulpuloj ankoraŭ diros, ke ĝi koncernis nur la Judojn, sed liaj veraj infanoj, kiuj amas lin, scias, ke tio ne estas la kazo. Ĉi tiu mesaĝo koncernas la novan interligon same kiel la malnovan. Ni scias, ke la " **incenso** " de la sanktejoj ritoj simbolis la preĝon de dolĉaodoro, kiu leviĝas al Dio en la nomo de la ofero de la ŝafido Jesuo Kristo. Hodiaŭ, en 2022 kaj ekde 321 sed nepre ekde 1843, la " **kunvenoj** " organizitaj en la "tago de la suno" estas " **terurigitaj** " de la Kreinto Dio nomita Jesuo Kristo sur la tero. Tiu ĉi abomeninda praktiko estas en liaj okuloj " **krimo** ", kiun ribelemaj kristanoj " **asocias** " kun lia savo-verko, kiu baziĝas sur lia ofero en Kristo. Citante " **la Ŝabatojn** ", Dio celas ĉiujn "Ŝabatojn", tio estas, ĉiujn religiajn festojn, kiujn li difinis aŭ tiujn, kiujn homoj inventis por dediĉi al li. Dio ne atendas de la homo oferojn kaj festotagojn, li nur postulas simplan obeon al tio, kion li difinis en Jesuo Kristo. Kaj restas el la antikvaj preskriboj nur kelkaj aferoj, sed ĉio, kio estas en liaj okuloj, la esenca; sanaj manĝaĵoj kaj higienaj vivnormoj, respekto al lia ordo rilate al tempo, kaj la devo reflekti en amo kaj kompato la gloron de lia dia naturo. Nun ĉi tiuj aferoj ne estas truditaj, ili estas elektitaj de liaj veraj elektitoj. Jen kio permesas al ĉi tiuj veraj elektitoj esti infanoj de paco, ĉar amo ne akiriĝas per milito aŭ persekutado. La frukton de malboneco portas falsa kristanismo, kiu uzas religiajn dogmojn por persekuti la malfortajn kaj obeemajn. Kaj unue, la judoj manifestis ĉi tiun frukton de malboneco kontraŭ la unuaj kristanoj, poste post ili la romanoj agis same, ĝis la ruza kaj trompema paco donita de la imperiestro Konstantino la 1-a ' la falsa konvertito kiu restis sian tutan vivon adoranto de la "Nevenkita Suno" honorita de siaj patroj kaj sia patrino kiu estis alta pastrino de ĉi tiu diaĵo. Estas el ĉi tiu heredaĵo ke la suno kaj ĝiaj sunaj radioj aperas en la sanktaj bildoj de la romkatolika kulto por simboli la gloron de Kristo.

En la malnova kaj nova interligoj la elektitoj estas malmultaj kaj maloftaj, Dio klarigis tion en ĉi tiu verso el Jesaja, kiun Paŭlo citas en Rom. 9:27: " *Jesaja, siaflanke, krias pri Izrael: Kvankam la nombro de la Izraelidoj eĉ estos kiel la sablo de la maro, **nur la restintoj saviĝos*** . » Aparteni al la popolo de Izrael do ne ofertis garantion pri dia elekto, kaj Dio permesis al siaj elektitoj scii tion anticipe. Tial, en 538, li donis al papa Romo false kristanan regadon, kiu kolektis sub sia aŭtoritato ĉiujn kristanojn trafitaĵojn de la malbeno de la "tago de la suno" de la imperiestro Konstantino, kaj tio ekde la 7-a de marto 321. Sub papa regado ĉi tiu nomo estis ŝanĝita al tiu de "tago de la Sinjoro", en la originala latina "dies dominica", tradukita en la francan kiel: dimanĉo. Tamen, en la angla lingvo uzata de Usono la pagana nomo estis konservita. Kaj tio ne estas senkaŭza, ĉar ĝuste Usono defendos la falsan tagon de la Sinjoro en la lasta provo de fido profetita de Dio por la horo de la reveno de la glora Kristo. Estas kompreneble, ke la klara ĉeesto de la nomo "tago de la suno" en lia semajna kalendaro, en la angla "Sunday", forigos ĉian senkulpigon por li, kiam Dio rememoros sian postulon pri la observado de sia sankta Ŝabato por la lasta fojo. La angla lingvo atestos pri la ruzo favore al la sankta Ŝabato, kaj ĉiuj, kiuj ne konsideras ĉi tiun fakton, suferos la justan koleron de Dio kaj ili estos detruitaj de li.

Tra la tempo, ĉar li sondas homajn mensojn, Dio ĉiam havas la kapablon juĝi homojn kaj scii, kiu ĉiu el ili vere estas. Lia justeco tial validas sen ebleco de eraro por ĉiuj. Estas ĉar mi kredis je li kaj lia senlima povo, ke mi entreprenis la studon de liaj profetaĵoj, kio igis min malkovri la admirindan kaj ĉiopovan strategiiston, kiu li estas. Ĉi tiu vorto strategio plej bone taŭgas por difini lian savan planon, ĉar li havas kontraŭ si unu solan malamikon: la ribelan tendaron kaj ĝian multnombrian formon. La respondeco pri ĉi tiu multfaceta ribelo estas metita sur la falintan anĝelon nomata hodiaŭ Satano, ĉar li estis, en la historio de la vivo, la unua kreitaĵo kulpa pri ribelo kontraŭ Dio. Tiuj inter la anĝeloj, kiuj imitis kaj sekvis lin, estas ne malpli kulpaj, ĉar la elekto ribeli venis de ili en scio pri dia amo. Sur la tero, nescio pri biblia vero, konfiskita de katolikaj monaĥoj kaj pastroj, ne malhelpis Dion identigi belajn animojn indajn je lia amo. Dio tenas ĉi tiajn aferojn sekretaj, sed la publikigo de la Sankta Biblio en la 16-a jarcento ŝanĝis la situacion. Observado de preskribitaj ordonoj fariĝis la normo de elekto en tiu epoko, kaj meze de aliaj militemaj falsaĵoj, la vera paca protestanta kredo povis konkrete manifesti sin per restarigo de Kristo al lia malpliigita savanta rolo en katolika doktrino.

Post multaj kaj tute nenecesaj masakroj, la Franca Revolucio ĉesigis la persekutan despotismon de la papa romkatolikismo. Kiel venĝanta glavo, ĝi masive detruis la katolikan tendaron de la franca monarko Ludoviko la 16-a ĝis la papo Pio la 6-a, kiu mortis en Valencio en 1799, malliberulo laŭ ordono de la Respublikana Direktorio. Religia paco tiam estis trudita al la tuta okcidenta kristana mondo. Ĉar kontraŭe, la detrua milito starigis ĉiujn ĉi tiujn okcidenteŭropajn naciojn kontraŭ la franca imperia reĝimo establita de Napoleono Bonaparte. Militoj de teritoria konkero sekvos unu la alian, sed religio jam ne plu estis la motivo por agreso. Estas en ĉi tiu kunteksto de religia paco, ke Dio metas la temon de Apokalipso 7, kunteksto de okcidenta religia paco, en kiu en 1844, li enkondukis Joseph Bates, elektiton de la adventista proceso, al la praktiko de la

sabato, forlasita ekde la 7-a de marto 321. Tamen, ne-adventista grupo restarigis kaj adoptis ĝian praktikon, ili grupiĝis sub la nomo "Sepa-tagaj Baptistoj". Dio tial uzis ĉi tiun grupon por enkonduki la Sabaton al unu el tiuj, kiujn la adventista kredo-provo elektis kaj kiu tiel montris sin inda esti sanktigita per ĉi tiu videbla "sigelo" de la nevidebla "vivanta Dio". Ĉi tiu sperto instruas al ni, ke la praktiko de la Sabato akompanata de malestimo por la profeta voĉo havas nenian valoron por Dio. Por sia eterna feliĉo, Joseph Bates havis ambaŭ subjektojn en sia favoro; lia amo por la dia vero estis perfekte montrita. Kaj li tiel estis inda profiti de la dia amo kaj ĉiuj ĝiaj benoj. Post li, inter 1844 kaj 1867, aliaj adventistoj ankaŭ adoptis la praktikon de la Sabato, sed notu, ke ili ĉiuj estis unue "adventistoj", kio signifas, ke ili donis grandan intereson al la profetaj revelacioj, kiuj anoncis la revenon de Kristo sinsekve por la printempo de 1843 kaj la aŭtuno de 1844. Estas ĉi tiu leciono, kiu terure kulpigos la kristanojn de la Sepa Tago Adventistoj, kiujn mia anonco pri la reveno de Kristo por 1994 testis; ne montrante ĉi tiun saman intereson, Jesuo elvomis ilin kaj forlasis ilin al la diablaj aliancoj.

La religia paco establita ĉirkaŭ 1800 vidos la plenumon de militoj, sed ĉefe la unuaj du Mondmilitoj, respektive, de 1914-1918 kaj 1939-1945. Nu, ĉi tiuj du militoj, jam tre mortigaj, estis la rektaj fruktoj de la malbeno de Dio, kiu trafis la katolikajn kaj protestantajn popolojn de Eŭropo. Dio signalis al eŭropanoj, ke ili ne konformis al li, al liaj principoj kaj liaj leĝoj. Kaj oni devas rimarki, ke ĉi tiuj du tre proksimaj militoj estas, en la nova interligo, la ekvivalento de la unuaj du deportadoj de Izrael al Babilono, efektivigitaj sinsekve, en la tempo de reĝo Jehojakim en 605 a.K. kaj en la tempo de reĝo Jehojaĥin, lia posteulo, en 597 a.K. Ĉe la tria deportado, en la tempo de reĝo Cidkija, en 586 a.K., Izrael jam ne ekzistas kiel nacio, la urbo kaj la templo estas detruitaj, la popolo estas tute deportita kaj malliberigita en la landoj dominitaj de reĝo Nebukadnecar. Tre logike, la ekvivalento en nia kristana epoko estas la Tria Mondmilito. En ambaŭ spertoj, Dio malkaŝas je nivelo tri, la limon de sia pacienco al la kulpuloj, kaj ĉiuforte lia kolero malkaŝiĝas per grandega detruo de homaj vivoj kaj teraj havaĵoj. Por la Tria Mondmilito, kiun li profetas per la simbolo de la "sesa trumpeto", Jesuo eldonas murdan ordonon en Apokalipso 9:13 ĝis 15: " *La sesa anĝelo trumpetis. Kaj mi aŭdis voĉon el la kvar kornoj de la ora altaro, kiu estas antaŭ Dio, dirantan al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton: Malligigu la kvar anĝelojn, kiuj estas ligitaj en la granda rivero Eŭfrato.*" **Kaj la kvar anĝeloj, kiuj estis pretigitaj por la horo, tago, monato, kaj jaro, estis liberigitaj por mortigi trionon de la homaro.** » Ĉi tiu verso estas interesa, ĉar ĝi citas la « kvar anĝelojn, kiuj estis pretigitaj por la horo, tago, monato, kaj jaro » jam prezentitajn en Apokalipso 7, kie Dio establas sian longan religian pacon: versoj 2-3: « *Kaj mi vidis alian anĝelon suprenirantan de la oriento, havantan la sigelon de la vivanta Dio; kaj li kriis per laŭta voĉo al la kvar anĝeloj, al kiuj estis donite difekti la teron kaj la maron* », kaj li diris: *Ne difektu la teron, nek la maron, nek la arbojn, ĝis ni sigelos la servistojn de nia Dio sur iliaj fruntoj.* » Rezulte, ni povas kompreni, ke per la liberigo de tiuj demonaj "kvar anĝeloj" en 2022 kaj 2023, la laboro de sigelado de la elektitoj de Kristo estas kompletigita; kio signifas, ke Dio elektis el ĉiuj nuntempe vivantaj la malmultajn elektitojn indajn je lia savo. Li jam

juĝis iliajn korojn kaj pensojn, kiuj esperas nur al li kaj pacience atendas la gloran horon de lia alveno en Jesuo Kristo, diigita kaj glorigita.

Rilate al paco, tiu, kiun Dio donis al Okcidenta Eŭropo inter 1945 kaj 2022, estas escepta kaj rimarkinda. Sed kia strategio kuŝas malantaŭ ĉi tiu tre agrabla oferto? Ĝi estas duobla, havante benitan signifon antaŭenigi la kunhavigon de lumo al Liaj elektitoj kaj kontraŭan signifon de malbeno por la aliaj, ĉar la longa paco permesos al ili iri la tutan vojon al pereco. Paco mortigas la fidon, la homo finas kredi, ke li akiris ĝin per siaj faroj, Dio estas ignorata, flankenpuŝita, forviŝita el homaj pensoj, kiuj vidas la eternan estontecon kiel sian. En ĉi tiu stato de menso, ili povas doni liberan bridon al sia imagopovo, nutrita de la amasoj da nevideblaj, sed tre aktivaj, demonoj. Tiam reaperas la fruktoj jam portitaj en Sodom kaj Gomora: samseksemo kaj ĝiaj multseksaj ekscesoj kondamnitaj de la rusa kaj islama popoloj. Por atingi ĉi tiun altan nivelon de malpieco, necesis atendi ĝis la lastaj ĉeestintoj de la Dua Mondmilito preskaŭ ĉiuj malaperis, tial ĉi tiu longa periodo de paco de 77 jaroj.

Konsideru do vian avantaĝon, ĉar mi prezentas simple la strategion, kiun Dio malkaŝis por ĉi tiu terura Tria Mondmilito, la lasta, kiun falsaj kristanoj ĉiuj identigas kun la batalo de "Armagedono" citita en Apokalipso 16:16. Siavice, ili eraras pri la tempo, ĉar "Armagedono" antaŭas la " *sesa trumpeto* " kaj tiuj, multaj, kiuj estos mortigitaj per ĝi, ne travivos ĉi tiun lastan provon de fido nomatan "Armagedono".

Ĉiutage mi aŭskultas la reflektajn kaj analizajn faritajn de tiel nomataj "specialistoj" komentistoj en la amaskomunikiloj. Mi aŭdas nur vortojn, kiuj esprimas la esperon de iliaj animoj: la venko de Ukrainio kaj la malvenko de Rusio. Profitu vian avantaĝon, ĉar en la lumo de diaj revelacioj, vi scias antaŭ ol la afero plenumiĝos, ke Rusio venkos siajn okcidentajn malamikojn, ke ĝi invados Israelon kaj Egiptujon, prirabante la arkeologiajn riĉaĵojn, kiuj tiom riĉigis ĝin. Vi ankaŭ scias, ke post uzado de sia detrua forto kontraŭ la eŭropaj nacioj, Dio detruigos Rusion per la atomarmilo de Usono. Kio do valoras la opinioj de tiuj, kiujn Dio ne lumigas kaj inspiras? Ilia parto estos, ĝis ilia fino, seniluziiĝo. Do ĝuu kun mi vian scion pri la rivelita dia strategio, ĉar li havas la potencon efektiviĝi ĉion, kion li anoncas per profetaĵo, kaj tiuj, kiuj ricevas lian reĝan " **sigelon** ", neniam plu estos submetitaj al seniluziiĝo. " *Ĉar la Sinjoro, JaHVéH, faras nenion sen malkaŝi sian sekreton al siaj servistoj, la profetoj.* " ", kiel proklamis Amos 3:7. Seniluziiĝos tiuj, kiuj malkovras la kurson de la milito tagon post tago kaj kiuj falas en la kaptilon de momente favoraj situacioj, ĉar post ili aperos kontraŭaj situacioj. Sed jen la tuta poento de la dia strategio: la favora situacio malkaŝas la naturan konduton de homoj. La ŝajna ukraina dominado portempe kondukas homojn montri sian subtenon kaj aprobon por ĝia afero. Rusio do trovos en ĉi tio bonajn kialojn por igi ĉi tiun tipon de homo morti kaj suferi. La dia strategio ĝuste favoris, en la longa periodo de paco establita ekde 1945, la kolapson de Sovetrusio, inter la jaroj 1989 kaj 1991, sed komprenu la intereson de ĉi tiu falo: Usono fariĝis aroganta kaj dominema, malkaŝante sian veran naturon same kiel tiun de la aliancitaj okcidentaj nacioj, kiuj subtenis ĝin. Kun Rusio malfortigita, la NATO-tendaro profitis la situacion por vastigi sian influosferon per la Balkana Milito, la bombado de la aliancano de Rusio, Serbio, la bonvenigo

de la baltaj landoj kaj Pollando, sen mencii la militon kondukitan kontraŭ Irako sub la falsa preteksto de la Iraka... preparo por nukleaj armiloj. Kaj la pruvoj por ĉi tiu akuzo jam baziĝis sur misgvida interpreto de fotoj prenitaj de usonaj satelitoj. Tiel, Irako estis invadita, ĝiaj armeoj detruitaj, ĝia gvidanto mortigita, kaj ĝia nafto kontrolita de Usono. Se Rusio ne estus kolapsinta, nenio el ĉi tiuj aferoj okazus. Sed danke al ĉi tiu provizora kolapso, la despotismo de usona kapitalismo aperis, rivelante usonan karakteron maskitan en siaj amikaj rilatoj kun siaj NATO-aliancanoj. Lumigitaj de profetaĵo, la elektitoj de la Sinjoro scias, kun kiu ili traktas. Usono estos la lastaj persekutantoj en la homa historio. Kiam ili tute detruis Rusion, ilia senkompara potenco permesos al ili organizi la vivojn de la pluvivantoj de la lasta monda konflikto. " *La besto, kiu supreniras de la tero* " de Apokalipso 13:11, plenumos sian laboron kontraŭ la observantoj de la sankta Ŝabato de Dio kaj la sankcioj prenitaj en 2022 kontraŭ Rusio, post kiam Irako kaj Irano konfirmas la severecon de la mezuroj, kiujn ili kapablas preni kontraŭ siaj religiaj kontraŭuloj. Dio profetis ilin en Apokalipso 13:17: " **Kaj ke neniu aĉetu aŭ vendu**, " *krom tiu, kiu havis la markon, aŭ la nomon de la besto, aŭ la numeron de ĝia nomo*. " Ĉio ĉi estas profetita kaj anoncita de la granda supera Dio, en la nomo de Jesuo Kristo, ĉirkaŭ dudek jarcentojn antaŭ ol ili plenumiĝis. Tial komprenu kaj konsciu, kiom grava kaj esenca estas la scio pri lia strategio.

En sia senrivala saĝo, Dio scias kiom grave estas trankviligi siajn servistojn, tial li ĉiam diras al ili kiel, **fine**, ili venkos kun li kontraŭ siaj malamiko. Tio kondukis lin inspiri ĉi tiun version al la saĝa reĝo Salomono, kiu skribis ĝin en Kohelet 7:8: " ***Pli bona estas la fino de io ol ĝia komenco ; pli bona estas pacienca spirito ol aroganta spirito***. " Kaj al ĉi tiuj kriterioj, la elektito aldonas sian fidon, tio estas, la fidon, kiun li metas en la promesojn de Dio. Tial la detaloj pri la disvolviĝo de eventoj estas konataj nur en ilia plenumiĝo observata tagon post tago, en konkretaj agoj. Alivorte, populara diraĵo diras: "Kiu ridas laste, tiu ridas plej bone."

Rilate al strategio, mi notis plurajn ekzemplojn en la bibliaj rakontoj, en kiuj detruo estas antaŭita de iluzio de troa ĝojo. La unua kazo koncernas la egiptajn soldatojn, kiuj ĝojas pri la fakto, ke en sia eliro, la hebreoj kaptis sin per la fronto al la maro. Konsiderante la situacion, estis certe, ke ili ĉiuj estos masakritaj. Tamen, okazis la neantaŭvidita: Dio malfermis la Ruĝan Maron antaŭ sia popolo, kaj kiam la egiptoj siavice eniris la malferman pasejon, la maro fermiĝis super ili; kaj estis ili, kiuj mortis. En la tempo de reĝino Ester, la guberniestro Haman pretigis la pendumilon por la judo Mordeĥaj, sed estis li, kiu estis pendigita. En Dan. 11:29-30-31, por la tria fojo, memfida pri sia baldaŭa venko, la greka seleŭkida reĝo Antioĥo la 4-a lanĉis atakon kontraŭ Egiptujo en 168 a.K. Sed romia legato malhelpis lin agi, kio tre kolerigis lin. Tiam li eksciis, ke onidiro pri lia morto kaŭzis publikan ĝojon inter la judoj. Dua kaŭzo de kolero aldoniĝis al la antaŭa, kaj reveninte al ilia lando, li frapis ĝin per severa kaj escepte sanga persekutado. Dio profetis ĉi tiun okazaĵon al Daniel kiel "grandan katastrofon". La malfideleco de la nova interligo ankaŭ meritis sian "grandan katastrofon", kaj Jesuo anoncas ĝin per bildoj en la unua ĉapitro de sia Apokalipso. Ĝi jam ne estas greka, sed prenas la formon de la "Suno", kiu fariĝos la kaŭzo de la malbeno de kristanoj ekde la 7-a de marto 321, kiam la unua tago

dediĉita al ĝi anstataŭigis la sanktan Ŝabaton de Dio. Je la tempo de la sesa puno pro ĉi tiu aroganta ago, la "granda katastrofo" estas aparte punita. Hodiaŭ ni trovas la sinsekvon de "iluzio" por 2022, kaj "puno" por 2023. Tial estas normale, ke en la horo de "iluzio" la estonta rusa persekutanto suferas malsukcesojn; kio alportas publikan ĝojon al amaskomunikilaj komentistoj, sed ne miskomprenu, kio faras la diferencon surtere en Ukrainio ne estas la soldato, ĝi estas la altpreciza usona aŭ franca kanono, sed ankaŭ la aglokula okulo de la satelitoj de okcidentaj landoj, kiuj ebligas identigi la rusajn celojn, al kiuj la pafoj devas esti direktitaj; tiel ke la rusa diskurso pravas kiam ĝi diras, ke estas NATO, kiu batalas kontraŭ Rusio. Tiu, kiu dominas, ŝuldas tion al la uzata moderna teknologio kaj estas la precizaj kanonoj kaj virabeloj, kiuj devigas la rusojn retiriĝi de la batalkampo, kelkfoje, loke kaj momente, antaŭ ol ili turnas sin kontraŭ la provizantoj de ĉi tiu alta teknologio por la granda atako kaj invado de la landoj de Okcidenta Eŭropo.

La 11-an de novembro 2022, en Ukrainio, laŭ strategia elekto, la rusa armeo retiriĝis el la urbo Ĥersono, kiu jam ne plu estis defendebla pro la manko de aliro al armiloj kaj municio. Ĉi tiu urbo ĉe la okcidenta bordo de la rivero Dnepro tiel refalas en la manojn de la ukrainoj, kiuj ŝajne ne ĉiuj estis deportitaj de la rusoj al sia orienta tendaro. Efektive, en la placo de Ĥersono, la loĝantoj favoraj al Ukrainio ĝojegas; homoj dancas kaj kantas ĉirkaŭ fajro. Tamen, Rusio ne rezignas pri ĉi tiu urbo, kaj la estonteco de ĝiaj loĝantoj verŝajne ne estos tiel ĝoja longe. Sed ĉi tiu demonstraĵo de ĝojo pruvas, denove, ke la akuzoj faritaj kontraŭ la rusoj fare de la ukrainoj kaj iliaj okcidentaj aliancanoj ne estas pravigitaj de la faktoj. Ĉu ili estas pli malbonaj ol la rusoj mem? Ĉu ne estas dirite, ke tiu, kiu volas mortigi sian hundon, akuzas ĝin pri rabio?

Je ĉi tiu 11-a de novembro, la Franca Respubliko festas la Armisticon de 1918 kun ĉiuj ĝiaj tradiciaj ceremoniaĵoj. Sed kion pensus tiuj "poilus"-oj, kiuj mortis en la tranĉeoj de Verdun kaj aliloke por defendi la sendependecon de sia lando, kiam post ilia morto, la politikaj postvivantoj rezignis pri ĉi tiu sendependeco ligante siajn manojn, piedojn kaj kapojn, fare de eŭropa alianco, kiu diktas siajn devojn kaj leĝojn; kaj tio, pro malpuraj komercaj kaj financaj interesoj? Kaj la plej malbona afero estas, ke hodiaŭ, dufoje venkita Germanio riĉiĝis, kaj Francio, ruiniĝis. Estas vere, ke la murdema milito en Ukrainio memorigas la francojn pri la valoro de havi armeon por defendi ilin, kio eble pravigas la balotenketon, laŭ kiu 80% el ili amas siajn armeojn kaj la festadon de la 11-a de novembro. Sed, ĉu ĉi tiu festado ne havas entreprenan karakteron, kiu igas ĝin aprezata precipe de politikistoj kaj armeoj, kiuj fiere paradas en ĉi tiu tago, kaj de la amaskomunikiloj, kiuj trovas en ĉi tiu okazo temon, kiu altiras la atenton de la popolo al iliaj komentoj.

Vere, la Tria Mondmilito celas nur popolojn malbenitajn de Dio, kaj liaj fidelaj infanoj ne estas celataj. En ĉi tiu cirkonstanco, la milda Jesuo lasos sian koleron paroli, transdonante homojn en la manojn unu de la alia. Por klarigi ĉi tiun furiozan konduton, ni devas kompreni, ke lia sublima demonstraĵo de amo estas ignorata, malestimata, malakceptita aŭ ignorata de preskaŭ ĉiuj niaj samtempuloj. Ĉi tiu sinteno estas egalita nur de tiu de la juda popolo, en 586 kaj 70. Tial la hodiaŭaj maljustaj kaj malestimaj ribeluloj estos liveritaj al morto per la sama dia kolero, la sama furiozo kaŭzita de lia justa indigno.

Por ĉi tiuj teruraj tempoj, Dio adresas al siaj fidelaj infanoj ĉi tiun mesaĝon el Jesaja 26:20-21: “ ***Iru, mia popolo, eniru vian ĉambron kaj ŝlosu la pordon post vi ; kaŝu vin por kelka tempo , ĝis pasos la kolero. Ĉar jen la Eternulo eliras el Sia loko, por puni la loĝantojn de la tero pro ilia malbonago ; kaj la tero malkaŝos sangon, kaj ĝi ne plu kovros sangon verŝatan.*** ” Komparu ĉi tiun version kun tiu de Apokalipso 9:13-15: “ *La sesa anĝelo trumpetis, kaj mi aŭdis voĉon el la kvar kornoj de la ora altaro, kiu estas antaŭ Dio, kaj dirante al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton: Malligigu la kvar anĝelojn, kiuj estas ligitaj ĉe la granda rivero Eŭfrato.* Kaj malligiĝis la kvar anĝeloj, kiuj estis pretigitaj por horo kaj tago kaj monato kaj jaro, por mortigi trionon de la homoj.

Ĉi tiuj versoj, cititaj en Psalmoj 2:10-12, prezentas al ni malmulte konatan kaj malmulte konatan aspekton de Jesuo Kristo: “ *Nun do, ho reĝoj, iru saĝe; ho juĝistoj de la tero, instru vin.* ” *Servu al la Eternulo kun timo, kaj ĝoju kun tremo.* ***Kisu la filon , ke Li ne koleru, kaj ke vi ne pereu de la vojo, ĉar rapide ekbrulas lia kolero . Feliĉaj estas ĉiuj, kiuj fidas lin.*** »

La sperto de la "fina solvo" efektivigita de la nazioj de Hitler kontraŭ la judoj konsistigas mesaĝon de Dio adresitan al liaj lastaj fidelaj infanoj. Li montris al ili, ke estas tute eble por homa reĝimo dekreti la ekstermadon de popolo, raso aŭ aparta grupo; kio estos la kazo por la lastaj sabatobservantoj en la lasta tera testo de fido. Tamen, ĉar ĉi tiu testo okazas en la kunteksto de la fino de la oferto de kolektiva kaj individua graco, la lastaj nazioj ne estos rajtigitaj de Jesuo efektivigi sian mortigan planon. Estas lia justa kaj venĝema interveno, kiu faros la juĝistojn kaj ekzekutistojn de la horo la viktimoj de lia murdema kolero. Kaj la "filoj de fideleco" eniros en la eternecon de la granda sabato de la sepa jarmilo, printempe de 2030. Ĉiuj aliaj estos detruitaj " *per la brilo de lia alveno* ", lia "adventus"; tio laŭ la programo profetita en 2 Tes. 2:8: “ *Kaj tiam malkaŝiĝos la senleĝulo, kiun la Sinjoro Jesuo ekstermos per la spiro de sia buŝo kaj neniigos per la brilo de sia alveno.* ”

Ĉi tie mi diskutas specifajn kriteriojn por la " sesa trumpeto " sonigita de Jesuo Kristo.

Tiu tutmonda konflikto kontraŭstarigas popolojn jam apartigitajn de siaj religiaj elektoj. Poste, ignorante la planon rivelitan de Dio kaj la alproksimiĝon de la fino de la mondo, **homoj konvinkiĝas, ke la momento de intertraktadoj, kiu finos la konflikton, alvenos pli frue aŭ pli malfrue** ; kvankam ĝia plilongigo komencas maltrankviligi ilin pli kaj pli. Tiu konflikto, kiu komenciĝas post longa pacperiodo, 77 jaroj, jam estas kaŭzita en Ukrainio de etna miksaĵo de rusaj ortodoksaj kaj polaj romkatolikaj originoj. Imagu, kion la kosmopolita miksaĵo de etnoj povas produkti en Francio en la tempo elektita de Dio! Mi jam komparis tiujn universalismajn akceptojn al horloĝbomboj.

En la milita kampo, ni malkovras en Ukrainio la strategian gravecon de teknologiaj progresoj, ne nur de dronoj kaj kontrolsatelitoj, sed ankaŭ de la poŝtelefono, kiu ekipas homojn rekte al la loko, kie ili batalas kaj uzas ĝin. La uzo de iliaj telefonoj kaŭzis la morton de rusaj soldatoj, ĉar la GPS de iliaj poŝtelefonoj permesis al Usono kaj la ukrainoj lokalizi ilin kaj mortigi ilin per mortigaj dronoj aŭ tre precizaj bombadoj. La kutimoj de la ĉiutaga civila vivo devas esti urĝe forlasitaj, ĉar ĉi tiu vivmaniero kompromitas tiun de la soldato kaj

tiun de lia unuo. En ĉi tiu tempo de milito, ni malkovras la teknikajn avantaĝojn de Usono, posedantoj de la telefonaj retoj tra la mondo; ĉiuj popoloj de la tero uzas ilian "interretan" servon kaj sian satelitan servon, super kiu ili sole havas kompletan kontrolon. Konvencia militado havas siajn limojn. Ni vidas en Ukrainio, ke militaj potencoj neŭtraligas unu la alian, ĉar ili havas similajn armilojn ambaŭflanke. El homa perspektivo, la milito do povas daŭri tiel longe kiel ambaŭ flankoj havas soldatojn kaj armilojn. Tial, en sia strategio, Dio planis plimalboniĝon de la situacio, farante ke, de eskalado al eskalado, la okcidentaj popoloj troviĝu rekte engaĝitaj en ĉi tiu milito; tio ĝis Usono detruos Rusion kaj ĝiajn aliancantojn per nukleaj armiloj kaj la disaj pluvivantaj rusaj fortoj redonos baton post bato per sia grandega atompotencialo, antaŭ ol tute malaperi. Fine, la justa juĝisto Jesuo Kristo atingos la profetitan rezulton: "*triono de la homoj estos mortigitaj* ." Ĉar ĉi tiu triono de la homo koncernas kaj la civilulojn kaj la militistojn, ambaŭ estante juĝataj de Dio. Tial la uzo de nukleaj armiloj estas esenca por plenumi sian malbonaŭguran planon.

Kio estis, tio estos

Dio inspiris la saĝan Salomonon per ĉi tiu verso citita en Kohelet 1:9: "*Kio estis, tio estos, kaj kio estis farita, tio estos farita; nenio nova estas sub la suno.*" Kompreneble, Salomono ne povis imagi la teknikan progreson, kiu tiel rapide disvolviĝis ekde la mezo de la 19-a ^{jarcento}. En lia tempo, la homa scio estis tre limigita kaj stabila. Sed ni devas kompreni hodiaŭ, ke Dio ne parolas pri teknikaj inventoj, sed pri tio, kio estas vere daŭra, nome la principo de vivo. Ĉar efektive, ekde Adamo kaj Eva, ĉi tiu principo de vivo metas la ĵus naskitan kreitaĵon antaŭ ĉi tiuj du vojoj, kiujn Dio mencias; du vojoj, kiuj prezentas sin antaŭ li: obeemo kaj vivo; malobeemo kaj morto. La kreitaĵo naskiĝas por ekzerci ĉi tiun liberan elekton. Sed ĉi tiu elekto povas esti farita nur kun scio pri la normo de ĉi tiuj du vojoj; tempo de edukado kaj instruado estas do antaŭe esenca. Ĉi tiu alia verso el Proverboj 29:18: "*Kie ne estas revelacio, la popolo pereas; feliĉa estas tiu, kiu observas la leĝon!*" Sen scio pri la dia revelacio, la homa animo ne metas limojn al sia libereco. Kaj tiu principo renoviĝas en ĉiuj tempoj kaj en ĉiuj epokoj, senĉese. Tio estas aparte evidenta en nia nuna okcidenta socio, kiu liberigis sin de ĉiaj devoj al Dio sub la preteksto, ke ĝi dubas aŭ jam ne kredas je lia ekzisto.

Ĉi tiu delogo kaŭzita de la deziro al libereco ne estas nova, ĉar ĝi formiĝis en la unua kreitaĵo kreita de Dio, la anĝelo de lumo, kiu, ekde sia ribelo, fariĝis la diablo kaj Satano. Nu, la diablo estis la unua portanto de la devio nomata malbono pro sia deziro al libereco. Li ne estis malbono, sed ĝia disvastiganto. Kaj post li, amasoj da ĉielaj kaj poste teraj kreitaĵoj faris la saman elekton por kontentigi sian deziron al libereco. Tial pri ĉi tiu sklavigo al la deziro al libereco la Spirito parolis per Salomono. Estis facile por li profeti la renovigon de sia ĉeesto tra la tuta historio de la tera vivo. Dum libereco devigas nin iri ĉiam pli foren, male, Dio diras al siaj elektitoj: "Plifortigu! Limigu vian liberecon!" Ĉi tiu limigo prenas

teorian formon skribitan en la Biblio en la formo de leĝoj kaj ordonoj, kiujn la elektito praktike metas.

Ĉi tiu libervola elekto de la elektito limigi sian liberecon estas ilustrita en la leciono prezentita en Eliro 21:5-6: “ *Se la sklavo diros: Mi amas mian sinjoron, mian edzinon kaj miajn infanojn, mi ne eliros libere,* ” Tiam lia sinjoro alkonduku lin antaŭ la Eternulon kaj konduku lin al la pordego aŭ al la fosto de la sojlo, kaj lia sinjoro trapikos lian orelon per aleno, kaj la sklavo servos lin por ĉiam. » Memoru jam ĉi tiun mesaĝon: la elektito estas la "sklavo" de Dio en Jesuo Kristo, per kiu li estis elaĉetita. La elektito libere elektas fariĝi "sklavo de la Majstro", ĉar li "amas lin". Konsiderante ĉi tiun instruon, vi povas kompreni, kial la trudado de religio per forto ne havas sencon, kaj ke ĉiuj, kiuj praktikas ĉi tiun metodon, atestas kontraŭ sia religio. En ĉi tiu ceremonia ilustraĵo, Dio pugnobatas la "orelon" de sia elektito. Li ekposedas ĉi tiun "orelon"; kio signifas, ke la elektito nun devas aŭskulti nur lin. Kaj ĉi tiu intereso pri la homa "orelo" estas pravigita per la fakto, ke la prapeko estis farita de Eva, ĉar ŝi "aŭskultis" la trompajn vortojn de la mediuma "serpento", per kiu Satano, la falinta ribela anĝelo, parolis al ŝi. Ĉe la Pesaĥo de la Eliro el Egiptujo, la sango de la ŝafido devis esti ŝprucigita kontraŭ la pordofostojn de la domoj de kredantaj kaj obeemaj hebreoj. Simile, la sango de la elektitoj estas ligita, per lia aŭdado, al "la pordo, la fosto" de la domo de Dio. Ni memoras, ke Jesuo diris en Johano 10:9: "Mi estas la pordo. Se iu eniras tra mi, tiu estos savita; kaj li eniros kaj eliros, kaj li trovos paŝtejon"; alivorte, "li trovos" en la eterna vivo la veran feliĉon de la vivo.

La demonstraĵo, por kiu la tero estis kreita de Dio, baldaŭ finiĝos post sep jaroj. Tiel, ni trovas en ĉi tiu periodo ekstreme ribeleman homan konduton, frukton de 77 jaroj da paco kaj religia libereco. Post pluraj generacioj, infanoj en la Okcidento naskiĝis kaj kreskis tute sen la instruo de Dio. Kiel sponĝoj, ili englutis ĉiujn perversajn aspektojn de la progresoj de libereco; ĉion, kion la gvidanto de Rusio kondamnas kaj proklamas en siaj publikaj paroladoj. Kaj ĉi tiu temo, kiu diras "kio estis, tio estos", igis min rimarki la jenon. La homaro ĉiam estis delogita de aŭtoritatisma faŝismo. Tio jam okazis en Francio en 1806, Napoleono la 1-a^{kaj} lia aŭtoritato glorigis la konkerantan Francion. Poste, ĉirkaŭ 1930, en Italio, estis same kun la "nigraĉemiza" reĝimo establita de Benito Mussolini. Lia forta personeco delogis italojn. Simile, post li, en 1933, la nazia reĝimo de Adolf Hitler, per siaj grandiozaj paroladoj maskantaj siajn krimojn, delogis germanojn. Kaj oni devas rimarki, ke en Francio, eĉ tiutempe, la naskiĝo de ĉi tiu nazia reĝimo ne kaŭzis ian ajn zorgon; ne pli ol la naziismo ĉeestanta en Ukrainio en 2014; ĉeesto tamen rimarkita kaj rivelita en la amaskomunikiloj, atestantoj de la "puĉo", kiu renversis la legitime establitan prezidentan ordon. Sed kio estas naziismo? La vorton inventis Adolf Hitler por difini sian registaran normon, kiu baziĝas ekskluzive sur forto kaj persvado. Naziismo altigas la grupon malprofite al la individuo; ĝi fanfaronas pri defendado de naciisma afero, ĝi serĉas la purecon de sia origina raso kaj siaj fizikaj kaj psikologiaj karakterizaĵoj. La nova naziismo eble havas diferencojn kun la malnova, sed ĝi dividas komunan dependecon de forto kaj la bezonon fizike elimini kontraŭulojn. Mi trovis min pensanta, ke se Adolf Hitler reviviĝus, li estus miregigita vidante, en 2022, la

posteulojn de tiuj, kiuj batalis kontraŭ li kaj juĝis liajn "SS"-kunulojn kaj liajn ministrojn ĉe la Nurenberga Tribunalo en 1945, subteni kaj defendi per siaj armiloj la novan ukrainan naziismon. Oni devas diri, ke por okcidentanoj, naziismo estas ligita nur al ĝia agreso kontraŭ alia lando, kion Hitler faris kontraŭ Sudetio kaj Pollando. Do hodiaŭ, por ili, la nazio estas ruso. Krome, kiel oni povas identigi nazion kiam li estas de la juda religio kiam naziismo estas ligita ĉefe al la "Holokaŭsto", la provita ekstermado de la judoj fare de nazia Germanio? Por mi, la unua persono kiu asertas ĝin jam estas nazio; kion la militarigita grupo "Azov" faras en Ukrainio. Kaj ke la ukraina popolo konsideras ĉi tiujn naziojn kiel siajn heroojn ne estas surpriza en si mem, ĉar la germanoj faris la samon inter 1933 kaj 1945. Certe la okcidenta tendaro ne estas en la pretendo de naziismo kiel la ukrainoj de "Azov" kaj la ukrainoj ne estas ĉiuj pretenditaj kaj supozitaj nazioj, sed en milita situacio, la bezono de fervoraj kaj efikaj batalantoj igas ilin aprezataj de sia popolo. En sia tempo, la sangavida Nerono ĝojigis sian popolon ofertante al ili sangajn spektaklojn en la arenoj de Romo kaj la imperio. Kaj la naziismo de Hitler fakte estis nur revigliĝo de tiuj reĝimoj, kiuj trudis sin por tempo per forto kaj trudpovo.

Por la infano de Dio, kiu observas ĉi tiujn aferojn, nur unu afero estas memorinda: ke la apero de ĉi tiuj militemaj potencoj estas volita kaj organizita de Dio, ĉar li bezonas ilin por puni la kulpan homaron. Kiam li volis liberigi Izraelon de la okupado de la Filiŝtoj, Dio organizis la pretekston por disputo, kiu kondukis Samsonon batali kontraŭ ili ĝis li detruis ilin. En 2022, li faris la samon, ekspluatante la alligitecon de okcidentanoj al iliaj internaciaj reguloj, kiujn kiel venkintoj de la Dua Mondmilito, Usono adoptis en la Okcidento, provante trudi ilin al la ceteraj nacioj kaj popoloj de la tero per la oficialaj rimedoj de UN. Kaj inter ĉi tiuj reguloj, tiuj pri la rajto de popoloj je memdetermino kaj la netuŝebleco de ilia teritorio fariĝis la kaŭzo de progresema ruino por ĉiuj teraj nacioj.

Do resumante, mi asertas, ke " *kio estis kaj kio estos* " koncernas la ribeleman homan konduton, kiun Dio devis puni multfoje kaj daŭre punos ĝis la lasta el siaj punoj.

Je la 17a de novembro 2022, la situacio por Rusio ne estas brila, ĉar ĝi ne prepariĝis por konvencia milita konflikto. Tial, devigita de la akcelo de la eventoj, nome la peto de Ukrainio aliĝi al la NATO-tendaro, Vladimir Putin volis nomi sian intervenon "speciala operacio" kaj ne milito. Surtere, ĝia ekipaĵo estis detruita de dronoj uzataj de la ukrainoj, kaj poste ĝiaj municio- kaj fuelprovizoj estis siavice detruitaj de ultraprecizaj Caesar kaj Himars-kanonoj. Ĉi tiu milito mortigas multajn homojn, sed plejparte per teleregita bombado ambaŭflanke. La ukrainaj antaŭeniroj estas ĉefe la rezulto de la retiriĝo de rusaj armeoj senigitaj je armiloj kaj municio. La rusaj antaŭeniroj ankaŭ ŝuldiĝis al la ukraina retiriĝo. La paco establita tro longe malfortigis la militeman ardon de la hodiaŭa Rusio. Ĝi vekiĝas kiel urso post monatoj da vintrodormo kaj malkovras, ke la malnova milita ekipaĵo estas malmoderna. Sed ŝi havas tempon kaj demografion, aŭ pli ĝuste, nombrojn, je sia flanko. Jam ŝia nova irana drona ekipaĵo ĵus ebligis al ŝi detrui francan Cezar-kanonon dum moviĝo 40 km ene de la ukrain-kontrolita zono de Ukrainio. Ili baldaŭ povos agi, siavice, kiel la ukrainoj. Sed por atingi ĉi tiun rezulton, Vladimir Putin devos plenumi la urgajn bezonojn esprimitajn de siaj

soldatoj, rilate al vintra ekipaĵo, efikaj modernaj municioj kaj armiloj, kaj gvidantoj kapablaj strategie organizi la agojn de siaj trupoj alfrontantaj veran militon, ne simplan "specialan operacion". Ĉar rusaj trupoj estis viktimoj de lia deziro limigi sian agadon ekde la komenco de lia interveno sur ukraina grundo. Fakte, Dio preparis Rusion por gravaj intervenoj kontraŭ Eŭropo, en kiuj ĝiaj specialaj armiloj, sur kiuj ĝi konstruis sian specialaĵon, estos tre efikaj kaj tre mortigaj. Ĉar laŭ Jesuo Kristo, en malfidela kristana Eŭropo, " *triono de la homaro estos mortigita* "; precipe pro la malestimo montrita de falsaj kristanoj por la sankta Ŝabato de la vera sepa tago, Sabato, sanktigita de Dio ekde ĝia origina establado, ĉe la fino de la unua semajno de la kreado kaj subjekto de la kvara el la dek ordonoj de lia reĝa leĝo; sed ankaŭ pro ilia indiferenteco montrita pri liaj bibliaj profetaĵoj, kiujn li nomas " *atesto de Jesuo* " en Apokalipso 19:10: " *Kaj mi falis, por adorkliniĝi al li; sed li diris al mi: Gardu vin, ke vi tion ne faru. Mi estas via kunservisto kaj viaj fratoj, kiuj konservas la ateston de Jesuo. Adoru Dion. Ĉar la atesto de Jesuo estas la spirito de profetaĵo* ."

La situacio en Eŭropo

La nuna situacio en Eŭropo baziĝas sur la individuaj spertoj de la landoj, kiujn ĝi konsistigas, de 1945 ĝis hodiaŭ.

Ni longe vidis Germanion gvidi la vojon en ĉi tiu Eŭropa Unio. Ekzistas pluraj klarigoj por tio, inkluzive de la fakto, ke, kiel Japanio, kiu estis venkita de Usono en la Dua Mondmilito, ĝi estis subtenata de ĉi tiu potenca ekonomia kaj financa lando je la milita nivelo. Ĝi profitis de la usona protektorato kaj tiel povis eviti multekostajn militajn kostojn; ŝparaĵoj investitaj en la industrian disvolviĝon de la nacio. Mi memoras, ke dum la kreado de la Eŭropa Unio, la germana valuto, la "marko", estis kvar fojojn pli granda ol nia franca "franko". Ĝi tial elektis doni al la eŭro eĉ pli fortan valoron, ĉirkaŭ 6,60 frankojn. Ĉi tiu kurzo profitigis ĝin ĉar ĝi estis riĉa, sed ĝi malavantaĝis malpli riĉan landon kiel Francio kaj aliaj eŭropaj nacioj. Ĝi plene sin dediĉis al la tutmondiĝo de komerco kaj komencis per ekspluatado de Portugalio, la malplej riĉa el la ses landoj unuecigitaj komence, ene de Eŭropo dum ĝia eniro en Eŭropon. Eŭropaj komisaroj instigis entreprenistojn translokigi siajn kompaniajn sidejojn al la malplej impostpostulemaj eŭropaj landoj. La breĉo tiel plilarĝiĝis ene de Eŭropo mem, ĉar modere riĉaj landoj vidis siajn fontojn de riĉeco ŝoviĝi al pli malriĉaj landoj. En 1990, la riĉeco de Germanio permesis al ĝi absorbi la revenon de Orienta Germanio, kies ekspluatado poste riĉigis ĝin eĉ pli.

Dua kialo, kiu klarigas la ekonomian situacion de Francio kaj Anglio, estas esence la fakto, ke ĉi tiuj du landoj konstruis sian riĉiĝon sur koloniigo; tiel ke malkoloniigo metis ilin en **ŝuldoŝuldan pozicion** al la koloniigitaj popoloj. Ĉi tiuj du landoj sentis sin devigitaj bonvenigi la tutan mizeron elmigrantan el siaj iamaj kolonioj. Kaj el la du landoj, Francio suferis la plej grandan damaĝon, ĉar ĝiaj

respublikanaj principoj, ĝia moto "libereco, egaleco, frateco" kaj ĝia defendo de homaj rajtoj, universale aplikata de lastatempaj generacioj, faris ĉi tiun sisteman akcepton peza ŝarĝo, kiu ruinigis ĝin. Senlaboreco inter ŝtatanoj pliiĝis des pli, ju pli viroj kaj virinoj eniris konkurencon en profesia agado; krome, en paro, plej ofte, ekde la fino de la Dua Mondmilito, la dommastrino fariĝis malofta, preferante aŭ postulante profesion agadon. Por pravigi ĉi tiun akcepton, oni diras en Francio, ke fremdaj laboristoj ne ŝtelas francajn laborpostenojn, ĉar ili okupas laborpostenojn, kiujn la francoj rifuzas fari. Ĉi tio estas vera, sed cedante al ĉi tiu devo, la tuta Francio pagas la prezon. Kiel nacioj, kiuj ne volas ricevi enmigradon, sukcesas? La malpli edukitaj okupas tiujn nerekompencajn laborpostenojn, kaj la nacio profitas de tio kaj tiel evitas gravajn malavantaĝojn. Sed la fakto, ke laborposteno havas malagraban aspekton, ne igas ĝin malpli nemalhavebla kaj, kiel tia, inda je konvene rekompenco.

Ĉu Dio apartigis popolojn per lingvo senkiale? Ĉu la homo povas malobservi ĉi tiun principon sen suferi malavantaĝojn? Konservante la rasan purecon de sia popolo Izrael, al kiu li malpermesis geedziĝon kun fremduloj, ĉu Dio ne donis al homoj tra la tuta tero modelon por imiti? Kial rasa kaj etna miksado reprezentas grandan danĝeron? Simple ĉar amasoj da nevideblaj demonoj ekspluatas ĉi tiun situacion por transformi ĝin en problemon. Ili laboras kaj aktiviĝas en homaj mensoj, klopodante konvinki ilin, ke diferenco estas neeltenebla. Dio lasas ilin agi libere, kaj la sekvoj de iliaj agadoj estas nur tiuj de la malestimo montrita al la normo preskribita de Dio. Rasismo inspirita de demonoj estas diabla, sed rasismo inspirita de Dio nur celas eviti problemojn. Liaj elektitoj estas elektitaj el ĉiuj popoloj, nacioj, lingvoj kaj triboj de la tero; ili do ne povas esti akuzitaj pri "rasismo" en la pejorativa senco de la termino. Malantaŭ la haŭtkoloro aŭ la lingvo kuŝas homa animo invitita de la ĉiela Dio eniri la gloron de ĉiela korpo, kiu igos ĝin identa al la fidelaj anĝeloj. Tial, por liaj elektitoj, la fizika aspekto havas neniun gravecon. Ne estas same kun la malsama religio alportita de la elmigranto. Ĝi venas konkurenci kun la dia plano, kunportas morton; la unua kaj " *la dua morto* " eĉ pli timigaj ĉar ili portas eternajn konsekvencojn.

Eĉ ene de ĉi tiu Eŭropo, konsistanta el riĉaj kaj malriĉaj nacioj, regas konkurenco, ĉar la tiel nomataj partneroj konkurencas unu kontraŭ la alia. Kaj la interna komerca milito profitigas la plej riĉajn kaj malplej socie malfavoratajn, kio estas, denove, Germanio. En Eŭropo, ĝi okupas la supron de piramido, same kiel Usono faras je la okcidenta kaj eĉ tutmonda nivelo. La popoloj inter ili estas ekspluatataj kaj tenataj je pli malalta nivelo. Tia estas la piramida principo. Venkita Germanio ricevis la politikan lakton de Usono, kaj tial ne estas surprize, ke, kiel ĝia lancopinto, ĝi reproduktas ilian modelon en Eŭropo, eĉ en ĝia formo; ĝiaj "landoj" similas al la "ŝtatoj", kiuj konsistigas Usonon.

Nuntempe, la engaĝiĝo de Germanio subteni la ukrainan aferon estis decida; la nuna prezidanto de la Eŭropa Komisiono estas germano. Rigardu, Hitler, via tria "Reich" fariĝis kvara realo! Malantaŭ Germanio, la aliaj eŭropaj nacioj aliĝis al ŝia elekto, escepte de Hungario. Kiu alia kuraĝus kontraŭdiri ŝin? Ankoraŭ kaj ĉiam estas la plej riĉaj, kiuj trudas siajn elektojn.

Ĉiu popolo estas markita de sia sperto. Francio estis ĉe la avangardo de la humanisma normo ekde sia Revolucio, sed mi denove memorigas vin, ke origine ĝiaj "homaj rajtoj" koncernis nur francajn virojn, kaj ilia universala apliko estas freŝa. La francoj asimilis ĉi tiun normon ĝis la punkto, ke ĝi ŝajnas universala al ili, sed tio estas malproksima de esti la kazo. En realeco, ilia koncepto pri ĉi tiuj rajtoj estas franca escepto. Por Usono, ĉi tiuj rajtoj ne malhelpas la ekspluatadon de ĉi tiu homo, kaj ili ne hezitis. La ceteraj nacioj nur parte agnoskas ĉi tiujn "homajn rajtojn", kaj iuj orientaj landoj tute kontestas ilin. Tio, siavice, faras ĉi tiun rajton kaŭzo de disputo kaj militema opozicio. Konvinkitaj, ke ili ofertas la perfektan modelon al homoj, la francoj tre malfacile akceptas la fakton, ke ilia persona elekto ne estas dividita de ĉiuj popoloj. Kaj ĉi tiu konduto troviĝas je la eŭropa kaj eĉ okcidenta nivelo, inkluzive de Ameriko kaj Kanado. Orientaj landoj vekiĝas, riĉigitaj kaj potencaj, kaj ili konigas siajn opiniojn kaj sian rajton esti malsamaj. Kaj estas la principo de libereco, tiel kara al okcidentanoj, kiu donas al ili ĉi tiujn rajtojn. Rezulte, la Okcidento estas kaptita de sia liberala pensado, kiu fariĝis "libertariana" kaj, pli grave, "libermortiga", prezentante, laŭ sia usona modelo, la plej altajn krimfrekvencojn kaj formojn de sensekureco.

La datoj fiksitaj de JaHWéH

Kiam ekestis la bezono krei la teran homaron, la granda Kreinto Dio JaHveh pretigis ian spiritan trezorserĉadon por siaj amataj elektitoj. La spertoj vivitaj de homoj tra la tempo kaj ekde la komenco estis rakontitaj de Dio al Moseo, kiu surpaperigis ilin kaj prezentis ilin al estontaj generacioj en siaj kvin libroj: Genezo, Eliro, Levidoj, Nombroj, Readmono. Ĉi tiu atesto, donita de Dio mem, meritas kaj postulas nian fidon. Kaj nia fido, spirite nomata "fido", estas rekompencita ĉar ĉi tiu atesto konsistigas la fonton kaj rimedon permesi al niaj animoj trairi la teran vojaĝon, sciante de kie ni venas, kie ni estas kaj kien ni iras. Ĉi tiuj tri respondoj konsistigas la triptikon de la ripozo de la animo. La videblaj faktoj, konvene rimarkitaj, estas terure trompaj, kaj la vojo al eterna vivo estas konstruita ĉefe sur la promesoj de ĉi tiu nevidebla, tamen ĉieestanta kaj ĉioscia Dio.

En sia plano, Dio alproksimiĝis al la homaro per potenca dia naturo, organizante la Eliron de sia hebrea popolo, elektita por honori sian promeson al Abraham. Li pruvis sian ĉiopovon per detruo de la armeo de la sklavigantaj egiptoj. Poste, trankviliginte ĉi tiun asembleon, savitan el sklaveco kaj morto, li instruis ilin kaj konigis al ili siajn leĝojn, siajn ordonojn, siajn preskribojn. Tiel, post atestado de la morto de la egiptaj soldatoj, ili lernis de Dio la teruran sperton de la antaŭdiluvianoj, ĉiuj detruitaj de la akvoj de la diluvo. Ankaŭ ĉi tiuj hebreoj havis kompletan konon de Dio: ili ricevis pruvon de lia amo, lia protekto kaj lia konstanta fideleco per sia liberiĝo el Egiptujo, kaj ili ankaŭ sciis pri lia kapablo detrui tiujn, kiuj rezistas lin. De nun nur ilia individua naturo estos esprimita: la ribeluloj agas kiel ribeluloj kaj la elektitoj kondutas kiel elektitoj. Monatoj, jaroj kaj jarcentoj pasas, dum kiuj profetoj ricevas mesaĝojn de Dio per inspiro, kiuj anoncas en pli-malpli klara lingvo la estontecon de la hebrea popolo kaj tiun de la

elektita popolo. Mi apartigas ĉi tiujn du esprimojn, ĉar mi memorigas vin, kaj tio estas tre grava, ke karna Izrael ne estas la elektita popolo sed simple la popolo, kiu devenas herede de la patriarko Abraham. Kaj Dio volis fari por sia vera estonta elektita popolo, el ĉi tiu popolo, simbolon, distorditan bildon de la vera elektita popolo. Dio konstante riproĉis la unuigintan Izraelon, poste Judujon kaj la dek tribojn de Izrael, pro iliaj oftaj kaj konstantaj ribeloj; nenio, kio respondas al la konduto de vera elektita popolo. Kaj se ni devas tiri lecionon el la sperto vivita en la malnova interligo, ĝi estas, ke Dio juĝas kaj ordigas inter la homoj, kiuj pretendas esti liaj, tiujn, kiujn li juĝas indaj je sia elekto por eterna vivo. Ĉi tiun vidpunkton pri la malnova interligo, ni povas ankaŭ rigardi la vivon ĝenerale. Ni naskiĝas por esti aŭ elektitaj aŭ falintaj. Kaj la respondo kuŝas en nia individua naturo.

Skribante la Bibliion, Dio ne celis respondi al profana homa scivolemo. Ĝi estis skribita por Liaj veraj elektitoj, ĉar nur ili estas gvidataj de Li, por ke ili ricevu sanigan profiton el ĝi. Nia moderna epoko favoris la diskonigon de la Biblio skribita en multaj lingvoj disvastigitaj tra la loĝata tero, kaj malgraŭ tio, ĝia legado estas senefika por tiuj homamasoj ĉar ilia naturo estas ribelema. La historio atestas pri tio: komence de la kristana epoko, la Biblio forestis kaj estis kaŝita, kaj jam la fido de la apostoloj estis perversigita per la miksaĵo kun paganaj tradicioj. Kiam la Biblio estis disvastigita en la 16-a jarcento, ĝi estis tuj persekutita kune kun tiuj, kiuj posedis ĝin, kaj eĉ tiam malmultaj homoj reproduktis la pacifismon montritan de Jesuo Kristo dum sia tempo sur la tero. Ĉu Jesuo ne diris en Mat. 22:14: " *Multaj estas vokitaj, sed malmultaj estas elektitaj* "; kion mi tradukas kiel: estas multaj legantoj de la Biblio, sed malmultaj elektitoj, kiuj lernas de ĝi kaj memoras la lecionojn donitajn de Dio.

La Biblio konsistas el miloj da paĝoj, kiujn utilas scii, ĉar ili enhavas la respondojn al la enigmoj, kiuj aperas en la spirite koditaj profetaj tekstoj. Deĉifri ilin estas ekstreme facile, preskaŭ atingebla por infano, sed ĝi fariĝis ebla nur por la elektitoj elektitaj de Dio, kiu apartigas ilin por ĉi tiu tasko. Kaj liaj elektitoj komprenas nur tion, kion li volas, ke ili komprenu en sia tempo kaj epoko. Tiel, la konstruado de la revelacio de liaj bibliaj profetaĵoj alprenas la aspekton de trezorserĉado, en kiu ĉiu haltejo estas markita per konteksta vero ligita al sia tempo. Kaj kiel ni markas la tempon? Per datoj, kiuj ligas la sinsekvajn epokojn de la homa historio.

Naskita meze de la 20-a jarcento, mi lernis de okcidentaj homoj, ke nia kalkulado de tempo baziĝas sur la supozebla naskiĝo de Kristo. Ĉi tiu postulato estis profunde gravurita en mia menso kaj en tiu de ĉiuj miaj samtempuloj. Kaj nur Dio povis savi min, laŭ sia volo, de ĉi tiu rezonado. Sed li ne faris tion antaŭ la tempo elektita de li, ĉar mi devis aldoni mian ŝtonon al la profeta konstruo establita de la adventista popolo, apartigita de Dio por ĉi tiu celo kaj ĉi tiu funkcio de malkaŝado de bibliaj profetaĵoj; tio post la du provoj de fido pri la atendoj de la reveno de Kristo anoncitaj sinsekve por la printempo de 1843 kaj la aŭtuno de 1844.

Mi fine havas tre klaran klarigon por doni al la rolo de ĉi tiuj du datoj aŭtentikitaj de du eventoj spertitaj en Usono de Nordameriko. La unua, 1843, estas establita kiel la termino de la " *2300 vespero-mateno* " citita en Daniel 8:14,

kie estas skribite en bona traduko el la hebrea: " Ĝis 2300 vespero-mateno kaj sankteco estos pravigitaj ." Laŭ la antaŭa verso 13, ĉi tiu " sankteco " indikas la popolon de la sanktuloj mem, kaj ekde la difinita dato komenciĝas laboro de restarigo de grandaj veroj, kiuj koncernas la " ĉiam " netransdoneblan pastraron de Jesuo Kristo kaj la revelacion de la kondamno de dimanĉo fare de Dio, kiu restarigas al ĝia loko inter siaj elektitoj la praktikon de sia sankta sepa-taga Ŝabato. Sed subtile, la Ŝabato ne estas nomita, ĝi estas identigita nur per sia malo, simbolo de peko, kiu konsistigas la dimanĉan ripozon establitan de Romo: de la romia imperiestro Konstantino la 1-a la 7-an de marto 321 kaj de papo Vigilio la 1-a^{en} 538, en Romo liberigita de la ostrogotoj.

El ĉiuj ĉi tiuj elementoj rezultas, ke la dekreto de Daniel 8:14 difinas la daton **de la komenco** de ago de restarigo de bibliaj veroj. Kaj ĉi tiu komenco finiĝos ĉe la fino de la dua provo spertita la 22-an de oktobro 1844. Nu, mi antaŭ nelonge menciis ĉi tiun version el Koheleto 7:8: " **Pli bona estas la fino de io ol ĝia komenco** ; pli bona estas pacienca spirito ol aroganta spirito. " ; kion mi tradukas kiel: pli bona 1844 ol 1843. Ĝuste ĉi tie ni devas revizii la skalon de grandecoj kaj prioritatoj. Jesuo mem deklaris en Marko 2:27-28: " *Tiam li diris al ili: La sabato fariĝis por la homo, kaj ne la homo por la sabato; tial la Filo de la homo estas Sinjoro ankaŭ de la sabato.* " ". Li klare diras al ni, ke en la skalo de valoroj, Dio metas homon super la Ŝabato, sed ne iun ajn homon; nur tiun, kiun Dio elektas por eterna vivo. Mi konkludas, ke Daniel 8:14 atribuas la vorton " sankteco " kiel prioritaton al la elektitaj sanktuloj elaĉetitaj de Jesuo Kristo. Kaj la eventoj en Usono en 1843 kaj 1844 atestas ĉi tiun prioritaton, ĉar post la 22-a de oktobro 1844, Dio donis la Ŝabaton kiel signon de sia aprobo al la Adventistoj, kiuj superis la teston; li ne trudis ĝin, li donis ĝin. Fakte, li agas kun la Ŝabato kiel li faris kun la graco akirita per sia krucumo. La Ŝabato estis farita por la elektita homo kaj ĝi havas signifon nur por li, same kiel Jesuo donis sian vivon por elaĉeti siajn sen demandi lian opinion. La iniciaton prenis Dio kaj li atribuas ĉi tiujn du neapartigeblajn aferojn nur al la elektitoj, kiujn li juĝas indaj je ili, kiel li malkaŝas en Apokalipso 3:3 en la mesaĝo transdonita al Sardeso. Fakte, la Ŝabato ne devas kaŝi kaj kovri la homon, por kiu Jesuo mortis kaj resurektis. Por Longe ni rigardis la Ŝabaton kiel ordonon, ordonon, ĉar ĝi efektive estis en la formo de ordono, ke ĝi estis prezentita, sed al kiu? Al ribelema popolo, kiu kolerigis Dion ĉiutage ĝis li detruis ilin per la Romanoj en la jaro 70 p.K. La karna Izrael de la malnova interligo estis nur specimeno de la tuta homaro, kies ĉefajn karakterajn trajtojn ĝi portis. Malantaŭ la ordono, Dio kaŝis en sia sankta " *sigelo* " la signon de la rekompenco rezervita por siaj elektitoj, kiuj amas lin kaj esperas nur en li, atendente kiel indaj "Adventistoj" lian veran revenon, kies precizan daton li fine sciigis al ili: la printempo de 2030.

Dio sciis, ke liaj ordonoj estos malakceptitaj kaj malestimataj de ĉiuj ribelemaj estaĵoj. Tial, la ekzisto de ĉi tiuj ordonoj celis nur laŭleĝe kaj laŭleĝe devigi la justan mortkondamnon por malobeemaj homoj, ĉar ilia malobeo igas ilin malindaj kaj netaŭgaj por eterna vivo vivata en lia ĉeesto. Tamen, subtile, laŭ la principo de kontraŭoj, la normoj de la ordonoj de Dio multe plaĉas al liaj elektitoj, ĉar ili malkaŝas lian karakteron: ĵaluza amanto, adorebla fidela edzino, kaj nia scio pri la vera signifo de lia sankta Ŝabato, kiu profetas la ĉielan ripozon de la

elektitoj de la sepa jarmilo, estas nia donaco el la ĉielo, nia privilegio rezervita por nia fina tempo.

Tiel, la leciono de Daniel 8:14 estas pli enskribita en la plenumitaj faktoj ol en la teksto de Daniel mem. 1843 estas do nur la horo de la komenco de progresema restarigo de la veroj distorditaj aŭ forlasitaj en la instruado de la romkatolika religio. Nu, ĉi tiu komenco ne celas kondamnon, sed la proponon al la elektitoj distingi sin de la amaso da kredantoj per konduto aprobita de Dio. Kaj en 1843, ne temas pri la sabato sanktigita de Dio, nek pri la romia dimanĉo, sed nur, kaj tio estas inda je mencio, pri la intereso montrita al profeta anonco, kiu fiksas daton por la reveno de Jesuo Kristo. La elekto farita de Dio por komencian teston de kredantoj malkaŝas lian prioritaton: la vere elektitoj devas super ĉio ami la ideon de lia glora reveno, kaj ilia montrita intereso malkaŝas ankaŭ samtempe la fidon, kiun ili metas en la skribaĵojn de la Sankta Biblio. La respondo al ĉi tiuj du kriterioj faras 1843 teston de fido. Sed ĝi estas nur unua testo, kiu, sekvata de la seniluziigo pri la ne-reveno de Jesuo Kristo, ankoraŭ ne definitive kondamnas la konkurantojn, ĉiujn pli-malpli seniluziigitajn. Tial, korektante la daton, la profeto de la horo, William Miller, relanĉas por Dio atendon por la 22-a de oktobro 1844. Ni scias ekde 2018, ke tiu dato 1844 ne estas legitima, ĉar la kalkulo klare difinas la printempon de 1843. Sed por Dio, tiuj datoj ne gravas laŭ sia precizeco, ĉar ili ambaŭ anoncas eventon, kiu ĉiuokaze ne okazos. Ili interesas lin nur pro la efiko, kiun ili produktas sur la defiajntajn kristanojn. Tial, por Dio, 1844 alprenos spiritan valoron pli grandan ol tiu de 1843, ĉar ĝi plifortigos la valoron de la kredotesto organizita je tiuj du datoj kaj eĉ markos la finon de la oficiala profeta testo kaj fine permesos la elekton de la indaj elektitoj. Male al 1843, la testo de 1844 portas definitivajn oficialajn konsekvencojn por la kristanoj de tiu tempo. Kaj estis en ĉi tiu aŭtuno de 1844, la 22-an de oktobro, ke Dio sanktigis 50 adventistojn el la 30 000 dediĉitaj al la espero de la reveno de Kristo. Li sanktigis ilin, tio estas, apartigis ilin por si mem, ĉar lia legado de iliaj animoj permesis al li koni la profundon de ilia sincereco. Kaj ĉi tiun scion, kiun li sola havis, li dividis kun siaj sanktaj anĝeloj per la du sinsekvaj provoj de fido. La anĝeloj tiel sciis pri lia juĝo, sed sur la tero, homoj ne sciis, kio okazis en la nevidebla vivo. Do, same kiel en sia boneco Dio metis markon sur Kainon por protekti lian vivon, li donis al siaj adventistaj elektitoj la Ŝabaton kiel signon de ilia aprobo. Jen la vera rolo de la Ŝabato; ĝi ne estas ordono, ĝi estas rekompenco. En ĉi tiu praktiko, ĉiun semajnfino, Dio renkontiĝos kun siaj veraj infanoj, kiuj amas lin kaj atendas lian revenon kiel certecon. Li tiel ofertas al ili la sperton de aŭtentika komuneco en la nomo de Jesuo Kristo. Lia Spirito, la Sankta Spirito anoncita de Jesuo, instruos ilin, inspiros ilin, por ke la dia lumo lumigu ilin kaj plenigu ilin per ĝojo kaj feliĉo. La konstruado kaj preparado de la ĉiela vivo jam komenciĝas sur la tero. Dio estas sendube nevidebla, sed li restas la vivanta Dio, la Ĉiopova per vortoj kaj agoj.

La apartigo de 1844 donus fruktojn; en 1863, en Usono, la "Sepa-tagaj Adventistoj" eklezio estis oficiale establita. Sed la plano de Dio rivelita en Daniel 12:12 portas universalan normon, kaj tiel la dato 1873 atingita antaŭ la fino de la "1335 tagoj" - jaroj de ĉi tiu verso difinus la dediĉon de la mesaĝo adresita al la Adventistoj de "Filadelfio" en Apokalipso 3:7. Sub la lumo de la inspirita plumo

de Ellen Gould White, Adventismo estis riĉigita per lumo sanktigita de Dio en Jesuo Kristo. Ŝiaj multnombraj skribaĵoj levis la vualon sur pasintaj spertoj tute nekonataj al homoj. Kie ajn eblis, "Sepa-taga Adventismo" estis reprezentita, sed malofte en grandaj nombroj; kio estis sufiĉe trankviliga, ĉar estis "*multaj vokitoj sed malmultaj elektitoj*". Bedaŭrinde, ĉi tiu oficiala nombro estas ankoraŭ tro granda ĉar la nombro de membroj kreskas per heredo malprofite al la vera kredo, kiu estas rivelita nur kiam ĝi estas testita, kiel en 1843 kaj 1844.

Tiam, en 1980, mi estis kondukita de la Spirito al la "Sepa-taga Adventista" eklezio. Kvin jarojn antaŭe, mi estis la temo de potenca vizio, kiu restis sen biblia klarigo. Mi tiam provis kompreni la profetaĵon de la Apokalipso, konvinkita, ke ĉi tiu bizara kaj obskura mesaĝo kaŝis aŭtentan dian lumon. Ankaŭ, mia malkovro de adventismaj klarigoj respondis al mia soifo je kompreno. Tiam, ĉi-foje baptita, gvidata de Dio, la Apokalipso akiris signifon por mi kaj klarigo fariĝis logika per la mesaĝo de Daniel 8:14; la ŝlosila verso de la adventista sperto de 1843 kaj 1844. Konstruante tabelojn paralelajn al la temoj de la Literoj de la Sigeloj kaj la trumpetoj, la plenumo de la projekto profetita de Dio aperis, klara kaj logika. La sperto, kiun mi vivis, konfirmis la signifon de la vizio ricevita en 1975; Dio sanktigis min por profeta verko. La klarigoj donitaj al la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso estis instruitaj el la teorioj evoluigitaj de la pioniroj de la verko. Multe da tempo pasis kaj multaj grandaj eventoj permesis doni novan signifon al la profetaj tekstoj. Tiel, la paraleligo de la tri temoj de Apokalipso kondukis min al malkovro kaj konstato de la dato 1994 kiel la fino de la " *kvin monatoj*" profetitaj en Apokalipso 9:5-10. La dato 1844 estante en Apokalipso **la ĉarniro** de du epokoj juĝitaj de Dio, la " *kvin monatoj*" aŭ 150 realaj jaroj finiĝas en 1994. Kaj ĉi tiu dato estas tiel grava por Adventismo en 1994 kiel 1844 estis por protestantaj, anglikanaj kaj katolikaj kristanoj, kiuj tiam estis provitaj. En 1994, la testo bazita sur la anonco de la reveno de Kristo montriĝis same efika por malkaŝi la fidon de hipokrituloj kiel en 1843 kaj 1844. Ĉi tiuj tri spertoj estas sinsekvaj sed de kreskanta graveco ĉar la lumo malakceptita kaj malestimata en 1994 estas senlime supera al tiu de 1843 kaj 1844. Kun pacienco, Dio atendis ĉi tiun daton por oferti al siaj elektitoj kompletan lumigon de ĉiuj siaj profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso kaj tradicia kaj institucia Adventismo kuraĝis malestimi kaj malakcepti ĝin, konfirmante la rifuzon per la radiado de la portanto de la mesaĝo. La sistema opozicio al dato anoncanta la revenon de Jesuo Kristo rezultigis la nescion pri ĉiuj klarigoj, kiuj faras la profetaĵon klara, potenca kaj logika, tio estas, inda je fido. Ankaŭ, Dio mem malakceptis ilin kaj transdonis ilin al la tendaro de la falintoj jam antaŭe testitaj kaj juĝataj. Por tiuj elektitaj en la testo de fido de 1994, jam ne plu temas pri preni la formon de institucio; la malakceptita oficiala formo estis efektive la lasta. La ligo establita kun la Dio de la ĉielo ne baziĝas sur etikedo; ĉiuj ekzistantaj estas misgvidaj kaj trompaj. La ligo, la vera, baziĝas sur komuneco de ĉielaj kaj teraj spiritoj. Kaj kiam ĉi tiu komuneco estas reala, la frukto de lumo abundas. Tiel, laŭ la principo " *al kiu havas, oni donas*", en 2018, la Sinjoro igis min malkovri mirindaĵojn, pri kiuj mi eĉ ne pensis, koncerne la profetajn subtilecojn de lia sankta kaj reĝa leĝo de la Dek Ordonoj, kaj la daton de la vera reveno de Kristo, planita por la printempo de 2030.

Ekde 1980, mi ĉiam konvinkiĝis, ke la tera historio konstruiĝis dum ses mil jaroj, nur, prenante kiel kalkulbazon la daton de la naskiĝo de Jesuo Kristo kaj ne tiun de lia morto, miaj kalkuloj ne povis sukcesi. Tio malgraŭ la korekto de la dato de lia vera naskiĝo, kiu okazis ses jarojn antaŭ la dato tradicie atribuita al li. Kaj tiu korekto igis la daton 1994 la jaron 2000 de nia epoko, aŭ, teorie, la jaron 6000 de la dia programo. La eraro kaŝita de Dio koncernis la elekton de la naskiĝo kaj ne tiun de lia morto, kion bona legado de la skribaĵoj de Ellen G. White jam sugestis, ĉar ŝi ofte menciis la "ses mil jarojn", sed mi ne rimarkis la ideon meti la finon de la unuaj kvar mil jaroj je la tempo de la morto de Jesuo Kristo. Kaj por esti preciza kaj sincera, mi malakceptis tiun ideon, kiu tro puŝis la esperatan kaj atendatan revenon de la glorigita dia Kristo. Sed la faktoj estas obstinaj kaj la tempo pasis, kaj en 2018, la malakceptita ideo fine trudis sin al mia menso. Malkovrante la oficialan daton de la morto de Jesuo en juda kalendaro, oni komprenis la daton de lia reveno. Sed ankaŭ ĉi tie, la fido metita sur la ĝustan interpreton de Daniel 9:27 pravigas la malkovron kaj aŭtentigon de la dato de la 3-a de aprilo 30. Efektive, laŭ Daniel 9:27, Jesuo mortis meze de profeta " *semajno* " de sep jaroj, sed ankaŭ de sep realaj tagoj. Sufiĉis por mi, kun mia kunservisto kaj frato en Kristo Joel, trovi en ĉi tiu juda kalendaro la semajnon, en kiu la juda Pasko okazis meze de la semajno, tio estas, de merkreda vespero ĝis jaŭda vespero: la 3-a de aprilo 30 perfekte respondis al ĉi tiu konfiguracio. Jesuo do revenos 2000 jarojn poste, printempe de 2030, kaj ne por Pasko 2030, kiu venas 14 tagojn poste; kio donas sencon al ĉi tiuj vortoj de Jesuo cititaj en Mat. 24:22: " *Kaj se tiuj tagoj ne estus mallongigitaj, neniu karno saviĝus; sed pro la elektitoj tiuj tagoj estos mallongigitaj* . " Festoj estas establitaĵoj de Dio surbaze de simboloj numeritaj valoroj. La nombro "14" reprezentas duoble la nombron "7", kiu estas la " *sigelo de Dio* ". Sed la ĝenerala kalkulo de la tempo de ses mil jaroj ne baziĝas sur ĉi tiu simbolismo, ĉar ĝi estas la bildo profetita de la ses profanaj tagoj de la semajno. Konsiderante la formon, kiun devas preni la fina provo de fido bazita sur fideleco al la sankta Ŝabato sanktigita de Dio, la esprimo " *sed pro la elektitoj tiuj tagoj estos mallongigitaj* " prenas la formon de konfirmo de la promeso de Jesuo interveni por savi siajn lastajn elektitojn, antaŭ ol la mortiga dekreto promulgita de la ribeluloj estos aplikita kontraŭ ili. Fakte, Dio gravuris en la teran kaj ĉielan vivon sian programon por la homaro, komencante la jaron kaj la ses mil jarojn per la printempa ekvinokso, kiu etimologie signifas: unua fojo; tiu, kiun Dio elektis por sia vere elektita popolo kaj elaĉetis per sia pentiga morto en Jesuo Kristo, " *la Ŝafido de Dio, kiu forprenas la pekojn de la mondo* ", de kiu li savas siajn elektitojn.

La leciono lerninda pri datoj konstruitaj per profetaĵoj sur nombroj elektitaj de Dio estas, ke ili havas valoron nur tiom, kiom ili markas spiritajn eventojn kun tre seriozaj kaj gravaj konsekvencoj. En 1844, la protestanta kredo, en ĉiuj siaj konfesioj, estis kondamnita kaj malakceptita de Dio. La ligo kun li eblas nur per la Sepa-taga Adventista vojo. Sed en 1994, siavice, la lasta institucio estis testita kaj malakceptita de Dio. Kaj ĉi-foje, la ligo kun Dio restas ebla nur por malkonsentaj Adventistoj, kiuj atestas per siaj verkoj veran amon al la vero rivelita de lia Spirito. Falsaj religiaj asertoj fariĝis tute senutilaj. Profetaĵo malkaŝis la normon por tiuj, kiujn Dio savas kaj tiuj, kiujn Li kondamnas. Kiu

konas la klarigojn de Daniel kaj Apokalipso, dividas kun Dio la scion pri lia juĝo: ĉu Daniel ne volas diri, "Dio estas mia Juĝisto"? Kaj ĉu Apokalipso ne signifas "Revelacio"? Kune, ĉi tiuj du libroj "rivelas" al liaj elektitoj la veran "Juĝon", kiun Dio alportas sur la homaron kaj la religiojn de la tero, ĉar ili ne konformas al la postulata rivelita modelo.

Ĝis nun mi traktis nur konstruitajn datojn ekde 1844, sed antaŭ ĉi tiu tempo de restarigo de Lia vero, en Daniel, Dio permesas al Siaj elektitoj malkovri la daton de Sia tera ministerio per la "70 semajnoj" menciitaj en Daniel 9:24: "*Sepdek semajnoj estas deciditaj por via popolo kaj por via sankta urbo, por fini la kulpon, por ĉesigi la pekojn, por repacigi la malbonagojn, por enkonduki justecon eternan, por sigeli la vizion kaj la profetaĵon, kaj por sanktoleji la Plejsanktaĵon.*" La detaloj, kiuj permesas la kalkulon, estas donitaj en verso 25, kiu sekvas: "**Sciu do kaj komprenu, ke de la tempo, kiam eliris la vorto, por konstrui Jerusalemon, ĝis la Sanktoleito, la Princo, estos sep semajnoj kaj sesdek du semajnoj; la stratoj kaj la fosaĵoj estos rekonstruitaj, sed en tempoj malfacilaj.**"

Se Dio ne volis kaŝi la eblecon akiri la daton de la tera ministerio de Jesuo, tio estas, la daton de lia unua alveno, ĝi estas por ni la plej bona pruvo de lia intenco malkaŝi, ankaŭ, sed nur en la tempo elektita de li, la scion pri la dato de lia vera glora reveno. Ankaŭ, se vi estas inter liaj elektitoj, estas ankaŭ al vi, ke li diras denove: "**Sciu do tion kaj komprenu!**" La klarigoj estas multnombraj kaj nun solide konstruitaj.

Ĉion dirinte, kia estas la valoro, rolo kaj loko de la Ŝabato? Ĝia valoro estas grandega por Dio kaj liaj elektitoj, ĉar ĝi estis sanktigita de Dio kiel la sepa tago, la tagon post la kreado aŭ dia formado de la homo. Jesuo do pravis dirante, ke la Ŝabato estis farita por la homo kaj ne inverse. Sed ĝuste se Dio faris ĝin por la homo, tio estas ĉar li volas, ke ĝi estu skrupule observata de siaj homaj kreitaĵoj, kaj la Ŝabato estos honorata tra la tuta historio de la vivo fare de la homoj, kiuj eniras en benitan rilaton kun li. Tio validas por ĉiuj posteuloj de Adam, kiuj pasas tra lia tria filo nomita Set (kiel la sanktigita sepa) ĝis Noa, kiu siavice transdonas ĝin al siaj posteuloj. Poste, Dio vokas Abramon por servi lin kaj li instruas al li siajn leĝojn, siajn statutojn kaj siajn ordonojn, inkluzive, kompreneble, kaj tre logike, la Ŝabaton. Scio kaj respekto por la ordo de tempo bazita sur la septaga semajno atestas tion. Siavice, liaj posteuloj Isaak kaj Jakob etendis ĉi tiun praktikon de diaj ordonoj, sed post la setlejo de la hebrea popolo en Egiptujo, venkita de egipta korupto kaj fine submetita al egipta sklaveco, la hebreoj tute forlasis diajn regulojn. La sklavo ne rajtis je iu ajn ripoztago kaj estis senigita je la avantaĝo de ripozo en la sepa tago. Tuj kiam ili liberiĝis de la egipta jugo, la hebrea popolo estis kondukita de Dio en la aridan kaj sekan dezerton al Monto Sinajo en Arabio (Gal. 4:25), kaj ne suden de la egipta duoninsulo kiel asertas la homa tradicio, por prezenti sian leĝon de la dek ordonoj kaj poste reveli la originojn de la kreado al Moseo en privataj kunvenoj. Ĉi tie, vi devas kompreni, ke en ĉi tiu antikva interligo, Izrael estas konstituita kaj formita el specimeno de ribelema homaro, por kiu obei estas ekstreme malagrabla. Sciante kun kiu li traktas, Dio kreas teruran kuntekston por ĉi tiu oficiala publika proklamo: li transformas Monton Sinajon en fornegojn, igas la teron tremi, kaj igas la aeron rezoni per la sono de tondrobatoj meze de fulmoj. La homoj, kiuj atestas ĉi tiujn

aferojn, estas tiel teruritaj, ke ili petas Moseon, ke Dio silentu. Per la kvara ordono Dio ordonas ripozon en la sepa tago, sed malgraŭ ĝia utila karaktero por tiuj, kiuj observas ĝin, la Ŝabato estas malbone akceptata de ribelemaj spiritoj, ĉar ĝi estas ordonita de Dio; kio donas al ĝi por ili la pezan kaj ŝarĝan aspekton de " *ŝarĝo* ", termino, kiun Dio uzas por subtile indiki ĝin en Apokalipso 2:24: " *Sed al vi, ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne havas ĉi tiun doktrinion, kaj kiuj ne konas la profundojn de Satano, kiel oni diras, mi diras al vi, mi ne metos sur vin alian ŝarĝon*; " Hodiaŭ, la sama malamo al obeemo naskis, ekde majo 1968, en Francio, ĉi tiun protestan sloganon de la ribelantaj studentoj: "estas malpermesite malpermesi." Tial ne ili ĝuos obei Dion, precipe ĉar unu el iliaj aliaj sloganoj estas: "nek Dio nek majstro." Male, liaj lastaj elektitoj, kiuj banas sin en lia mirinda ĉiela lumo, amas obei Dion. Ĉar obeemo estas la sola rimedo je ilia dispono por respondi al la amo montrita al ili de Dio en Jesuo Kristo. Obeemo do konsistigas pezan " *ŝarĝon* " por ĉiuj ribelemaj spiritoj, sed " *dolĉan kaj malpezan ŝarĝon* " por tiuj, kiuj amas Dion laŭ la bildo de la atesto donita de Jesuo Kristo. Tiel ke ĉi tiuj diaj ordonoj alpreni por ili la aspekton de saĝaj invitoj por komenci la vojon de vera komuna feliĉo.

En Daniel 8:13, Dio citas laŭorde la " *kaŭzon* " kaj la sekvojn " *de peko* ", kio estas ĝuste tio, kion diras la verso 12, kiu antaŭas ĝin: " *La armeo estis forlasita kun la ĉiutaga ~~ofero~~ pro peko ; la korno deĵetis la veron, kaj prosperis en tio, kion ĝi faris .* " Citante " *pekon* " kiel la " *kaŭzon* " de la malbeno, la Spirito malkaŝas la originon de malbono: en 321, la rezigno pri la praktiko de sia sankta Ŝabato, la temo de la kvara el siaj dek ordonoj, kies malobeo konsistigas ĝuste, en liaj okuloj, tre gravan " *pekon* ", portantan kaj tial " *kaŭzantan* " gravajn kaj terurajn sekvojn por la kristanoj kulpaj pri ĉi tiu malobeo. La unua el ĉi tiuj sekvoj estas, ke ili estas transdonitaj en 538 al la persekutanta despotismo de la roma papa " *korno* " citita en ĉi tiu verso. " *La deĵetita vero* " koncernas la planon de kristana savo, la ordonojn kaj ordonojn de Dio; agojn, kiuj malebligas savon. En Apokalipso 8, ĉi tiun punon antaŭas alia puno, la unua el la temo de la " *trumpetoj* ", kiuj venis frapi la kulpan kristanan Okcidenton en la formo de la barbaraj invadoj el la Oriento kaj la Nordo.

En Daniel 8:13, Dio diras al ni per Daniel: " *Mi aŭdis sanktulon paroli, kaj alia sanktulo diris al tiu, kiu parolis: Kiom longe estos la vizio pri la ĉiutaga ~~ofero~~ kaj pri la peko, kiu dezertigas? Kiom longe estos piedpremitaj sankteco kaj armeo?* " " Mi memorigas vin ĉi tie, ke la vorto "ofero" estas forstrekita, forstrekita, ĉar ĝi forestas de la originala hebrea teksto. Ĝia aldono distordas la signifon de la dia mesaĝo kaj igas ĝin neklarigebla. En ĉi tiu sceno, Dio havas du sanktulojn parolantajn, kiuj reaperos en Daniel 12:5 kiel viroj: " *Kaj mi, Daniel, rigardis, kaj jen staris du aliaj viroj , unu ĉe ĉi tiu bordo de la rivero, kaj la alia ĉe la alia bordo de la rivero.* " La sama demando estas prenita de ĉi tiuj " *du viroj* " en verso 6: " *Tiam unu el ili diris al la viro vestita per lino, kiu staris super la akvo de la rivero: Kiam estos la fino de ĉi tiuj mirindaĵoj?* " "Tiel, sub du bildoj, Dio ilustras la tempon de la pivota dato 1843-1844, la periodo dum kiu la provo de fido bazita sur la restarigo de la doktrina vero de savo en Kristo estas plenumita; tio, kun la celo restarigi la komprenon, kiun liaj apostoloj havis pri ĝi. En Daniel 12:11 kaj 12, la Spirito citas daŭrojn de tagoj-jaroj, 1280 kaj 1335, kiuj,

komencante en 538, la dato de la forigo de la "ĉiutaga" de Jesuo Kristo fare de la reganta papismo, konstruas la du datojn 1828 kaj 1873, kiuj ĉirkaŭas la pivotajn datojn 1843-1844; tempoj, kiuj markas la transiron inter la fido, kiu praktikas dimanĉan ripozon, kaj la unuaj elektitaj sanktuloj, kiuj observas la restarigitan Ŝabaton, tio estas, la rolojn plenumatajn de la " *du viroj* " de la vizio de Daniel 12:5. Ili ŝajnas apartigitaj de la mortiga rivero, ĉar ĝi nomiĝas Tigriso, traduko de la nomo " *Hiddekel* " citita en Daniel 10:4: " *Sur la... " En la dudek-kvara tago de la unua monato, mi estis ĉe la bordo de la granda rivero, kiu estas Hidekel* . "Kaj ĉi tiu bildo de la mortiganta kaj hommanĝanta Tigro, donita al la provo de fido bazita sur Daniel 8:14, estas konfirmita de la bildo de la falo de la steloj, kiu profetis ĝin en Usono en 1833, tiel plenumante la profetan anoncon pri la " *sesa sigelo* " en Apokalipso 6:13: " *kaj la steloj de la ĉielo falis sur la teron, kiel kiam figarbo ĵetas siajn nematurigitajn figojn, kiam ĝi estas skuata de forta vento* . "

La Ŝabato estis farita por la homo kaj ĝia utileco estas provizora kaj eterna, ligita al la tempo de la elekto de la homaj elektitoj. Kaj la verdaj figoj en la citita verso simbolas la kristanojn, kiuj rifuzis, inter aliaj diaj veroj, la praktikon de la vera Ŝabato; tiel preferante honori la dimanĉon de la romkatolika tradicio anstataŭ la veran sepan tagon sanktigitan de Dio. Ni devas distingi la sepa-tagan Ŝabaton, provizoran kaj limigitan laŭtempe, de tiu, kiun ĝi profetas: la granda Ŝabato de la sepa jarmilo, kiun Dio prezentas kaj profetas kiel sepan tagon. La sepa jarmilo, tamen, restas ankoraŭ ligita al la temo de peko, ĉar la sanktuloj estos okupitaj en la ĉielo juĝante mortintajn pekulojn. Ĝi tial ankaŭ havas provizoran karakteron. Nur post la " *lasta juĝo* " kaj la ekstermado de la falintoj en la " *fajra lago de la dua morto* " komenciĝos la eterna tempo sur la tero renovigita kaj glorita de Dio, por liaj elektitoj, kie peko restos nur en iliaj memoroj; ĉar la elaĉeto de la elektitoj fare de Jesuo Kristo estos konservita por la tuta eterneco en la memoroj de la profitantoj; kaj tio estos la plej bona kialo por eterne plilongigi ilian amon al lia persono, tiom ke per lia dolora pentofara morto, lia demonstraĵo de amo al ili estis sublima, nekomparebla kaj neforgesebla.

La dekreto de Daniel 8:14 klare establas la komencon de la restarigo de la vero distordita de Romo. Kaj la akirita dato, la printempo de 1843, markas la finon de la provizora rilato, ĝis la nova " *ŝarĝo* " de Dio kun la diversaj kristanaj formoj de protestantismo. En ĉi tiu printempo de 1843, Dio finas siajn antaŭajn aliancojn kaj ofertas al kristanoj de ĉiuj konfesioj egalan ŝancon plilongigi sian rilaton kun li. Por atingi ĉi tiun feliĉan rezulton, ili devos respondi al liaj novaj postuloj: fervoro por lia vero kaj atenta kaj pasia aŭskultado de liaj profetaj revelacioj, alie ili estos malakceptitaj de li definitive en 1844. Ĉi tiu pridubado de la protestanta kredo sufiĉas por mirigi amasojn da viroj kaj virinoj, sed ĝi tamen estis anoncita kaj programita de Dio, por la printempo de 1843 en Daniel 8:14. Tiu ĉi dato 1843 do estis fatala por Protestantismo, kiu estis pridubata, sed aliflanke, la dato 1844 markis la finon de la testo kaj la elekton de la unuaj Adventistoj, kiuj ricevis la praktikon de la Ŝabato kiel signon de sia aparteno al la Kreinto Dio, post kiam li submetis ilian fidon al la testo. Sed la sama dato ankaŭ konfirmis la definitivajn kolektivajn malakceptojn de protestantaj doktrinoj, kiuj honoras la dimanĉon establitan de Romo.

La ĉiela rigardo

La ĉiela rigardo estas la absoluta malo de la tera rigardo, kaj por subteni ĉi tiun veron, mi vidas nenion pli bonan ol ĉi tiu deklaro de la vivanta Dio citita en Jesaja 55:8-9: “ *Ĉar Miaj pensoj ne estas viaj pensoj, nek viaj vojoj estas Miaj vojoj, diras JHWEH. Kiel la ĉielo estas pli alta ol la tero, tiel Miaj vojoj estas pli altaj ol viaj vojoj, kaj Miaj pensoj ol viaj pensoj.* »

La diferencoj validas en ĉiuj kampoj: la homo estas mortema, Dio estas senmorta, eterna; la homo estas erarema, Dio estas neerarema; la homo estas perversa kaj koruptebla, Dio estas sankta kaj justa, perfekte nekoruptebla.

En la ĉielo de Dio, la fidelaj anĝeloj estas unu koro kaj unu animo, vibrante unuvoĉe laŭ la ritmo donita de la eterna Spirito Dio. Kontraste, sur la tero, homoj estas kaptiloj unu por la alia. Ili malsaĝe metas sian fidon en la leĝon de nombroj kaj fine falas en la kaptilon de forto akirita per unuiĝo. La tuta tera historio de la pekema homaro baziĝas sur la principo prezentita de Jean de la Fontaine en siaj fabloj, tiel veraj kaj tiel instruaj: "la rajto de la plej forta estas ĉiam la plej bona." Kaj la titolo povus esti biblia: "La Lupo kaj la Ŝafido." Paŭlo avertis nin kontraŭ " *ŝtelantaj lupoj en ŝafaj feloj* " en Mateo 7:15: " *Gardu vin kontraŭ falsaj profetoj. Ili venas al vi en ŝafaj feloj, sed interne ili estas ŝtelantaj lupoj.* " » Ĉi tiun averton donas Dio, kiu tiel bone konas la realecon de la aferoj. Kaj se ĉi tiu konsilo estus prenita pli serioze, amasoj da homoj povus eviti fali en allogajn kaptilojn. Tial, mi devas atentigi vin pri la kaptilo de sentimentaleco sen kondamni la senton de sentoj. La sento de amo estas perfekte legitima inter edzo kaj edzino kaj inter paro kaj iliaj infanoj; ĝi estas eĉ pli legitima kiam ĝi estas sentita por nia ĉiela Patro, la vera Patro de niaj vivoj.

Kiam sento falas en la sentimentalecon, kiu konsistigas ĝian perversan formon? Kiam ĝi blindigas kaj surdigas nin al iu ajn alia argumento de vero, kiu klarigas la realecon de situacio. Ĉi tiu spirita blindeco malhelpas nian cerbon rezoni kaj nia superviva instinkto paraliziĝas. Tiam "la ŝafo estas preta esti formanĝita de la lupo". En ĉi tiu stato, la homa animo jam ne defendas sin; demonoj povas preni kompletan kontrolon de ĝi. Kaj kompreneble, kiam ĉi tiu homa animo uzas drogojn aŭ pli-malpli medicinajn trankviligilojn, la laboro de ĉi tiuj demonoj multe simpligas. Ili fariĝas la veraj pilotoj de la diable okupata kaj loĝata animo. Sed ankaŭ ĉi tie, ĉi tiuj demonoj ne estas devigataj malkaŝi sian ĉeeston per suspektinda nenormala konduto. Por multaj homoj, la diabla aŭ demona salivumas, tremas aŭ krias obscenaĵojn. Estas vere, ke dum la ministerio de Jesuo sur la tero, tiaj kazoj ekestis, kaj Jesuo resanigis ilin. Sed ĉi tiuj ekzemploj ne estas ĝisfundaj kaj unikaj; ĉiuj situacioj, eĉ la plej trankvilaj kaj ŝajne plej normalaj, kaŝas veran demonan posedon. Kiel pruvon, mi citas la kazon de Petro, per kies buŝo, por momento, la diablo parolis al Kristo, dirante vortojn, kiuj venis el la koro de Petro, plena de amo al Jesuo: li nur rakontas al li pri lia pentofara morto, kiun li anoncas: " *Dio gardu, Sinjoro! Tio ne okazos al vi !* " kaj Jesuo tuj diras al li ĉi tiujn terurajn vortojn por aŭdi: " *Iru malantaŭ min, Satano!* "; sed ni rigardu denove Mat. 16:21 ĝis 23, la sinsekvo de eventoj: " *De tiu tempo Jesuo komencis sciigi al siaj disĉiploj, ke li devas iri al Jerusalemo kaj multe suferi*

de la pliaĝuloj kaj ĉefpastroj kaj skribistoj, kaj esti mortigita kaj releviĝi la trian tagon. " Rimarku atente kiel, en ĉi tiu sperto, ni trovas la strategion uzatan de la diablo kun Eva, la unua pekulino en la homa historio. En ĉi tiu verso, Jesuo anoncas la savan programon de la plano de Dio al la kunvenintaj disĉiploj, kiuj ĉiuj kolektive aŭdas liajn vortojn. La verso, kiu venas nun, donas al ni gravan klarigon: por paroli al Jesuo, Petro prenas lin flanken: " *Petro, preninte lin flanken, komencis riproĉi lin, kaj diri: Dio gardu, Sinjoro; tio ne okazos al vi.*" "Petro lasas sian homan koron paroli ĉar li amas Jesuon kaj la ideo vidi lin morti malĝojigas lin; li malakceptas ĝin. La diablo ne ignoras liajn sentojn, sed li uzos ilin por tenti Jesuon per sentimentaj rimedoj por puŝi lin rezigni ĉi tiun morton, kiu malĝojigos tiujn, kiuj amas lin. Li scias, ke Jesuo ne estas imuna al la amo montrita al li de siaj disĉiploj. Sed Jesuo rezistas siajn proprajn sentojn kaj komprenas, de kie venas ĉi tiu tento kaj reagis rapide: " *Sed Jesuo turniĝis kaj diris al Petro: 'Foriĝu de mi, Satano! Vi estas skandalo por mi, ĉar vi pensas ne laŭ la pensoj de Dio, sed laŭ la pensoj de homoj.* "Ĉi tiu lasta frazo, substrekita per grasa skribo, malkaŝas la teran situacion, kie du tendaroj batalas: tiu de Dio kaj liaj pensoj kaj tiu de homoj kun iliaj demonaj pensoj. Reale, Jesuo adresas sian mesaĝon al la diablo, kiu tentas lin per Petro, kiu rigardas lin kaj parolas al li. Jesuo devus esti singarda pri tiuj, kiuj amas lin pli ol iun ajn alian, sed ĉu tio estis nur li? Ĉu ne estas same por ni, liaj disĉiploj kaj fratoj de la lastaj tagoj? Kial la diablo ŝparus nin? Ĉu la celo de lia plilongigita vivo sur la tero ne estas igi ĉiujn liajn disĉiplojn perdi savon, se eble, ĝis la fino? Ĉi tiuj demandoj estas nur jesaj respondoj. Jes, la sama malamiko vagas por formanĝi nin kiel la lupoj, kiu formanĝas la ŝafojn, neniam kontenta. En nia moderna epoko, sentimentaleco estas ĉe la radikoj de humanismaj pensoj kaj movadoj. Mi estas adventisto, ne humanisto, ĉar mi estas deisto. Kaj mia elekto estas racia kaj racia, ĉar neniu volas kaj faris tiom, kiom Dio, por savi la homon kaj oferti al li veran eternan feliĉon. Humanismo metas la homon super ĉiuj valoroj. Pardonu pro la humanistoj, sed por... Mi, la plej granda, la plej alta estas Dio, kies " *vojetoj estas tre altaj super la vojoj* " de homoj. Mi amas la koncepton de Dio pri homo kaj kiun Li prezentis al ni en Jesuo Kristo, la perfekta Homo sentema al la amo de tiuj, kiuj amas Lin kaj amas ĉiujn Liajn valorojn de justeco, kompato kaj memrezigno; la unika kaj perfekta modelo, kiun ni devas imiti.

La regado de sentoj estas la ĉefa problemoj, kiu karakterizas la tendaron de la elektitoj. La unua homo sur la tero, kiu alfrontis la problemon de sentoj, estis Adamo, kaj li ne profitis de iu ajn antaŭe vivita kaj spertita leciono. Li amis Evon per pasia amo kaj sentis sin nekapabla vivi sen ŝi. La celo de Dio estis atingita: en ilia fuzia stato, ili estis vere " *unu karno* ". Sed ĉi tiu rezulto, kiu limas al la sublimeco en sia profeta interpreto de Jesuo Kristo kaj lia Eklezio, lia Elektito, estis katastrofo sur la homa nivelo kaj la unua demonstraĵo, ke la povo de sentoj povus konduki al la falo de homo. Ekde Adamo, amasoj de ambaŭ seksoj rifuzis enŝipiĝi sur la vojon de savo pro la sentoj, kiuj dominis ilin. Mi timas sentimentalecon kaj sentimentalecon kiel la peston, tiom katastrofaj ili estas por la homa animo. Mi estas sentema, ĝis verŝado de larmoj en aparte emociaj situacioj, sed kiam temas pri biblia vero, mi estas malmola kiel roko kaj nefleksebla. Mi pagis por vidi kaj lerni, por agi tiel. Mi vidis aparte perfektisman fraton perdi la

subtenon de Dio pro sia tre kaj tro sentimentala karaktero. Amo, vera amo, estas tiu, kiun Jesuo montras: li ploras kiam li vidas suferon, sed neniam rezignas siajn principojn de justeco. Kaj jen kion la homo tre malofte sukcesas fari. Ami, restante konstante justa, sen la helpo de Dio en Jesuo Kristo, estas simple neeble. Demonoj havas grandan avantaĝon super homoj: ili ne estas karnaj kaj estas senseksaj. La sola afero, kiun ili dividas kun homoj je la nivelo de ilia spirito, estas la deziro al libereco, kiu kondukis ilin ribeli kontraŭ Dio kaj lia regado. Do homoj agas same, sed ili ankaŭ estas viktimoj de karnaj leĝoj, deziro, envio, volupto, malico, krueleco, perforto eĉ ĝis murdo, kiam tio ŝajnas necesa al ili.

Antaŭ ol prezenti sin en Jesuo Kristo, Dio jam konigis la normon de sia ĉiela rigardo, kiam li kondukis sian Izraelon el la sankta tabernaklo dum la 40 jaroj da provoj. Li regis veran justecon, donante al ĉiu laŭ lia bezono, sed malpermesante troon, kiel konfirmas ĉi tiu ekzemplo trovita en Eliro 16:18-19-20: "*Kaj ili mezuris per la omero; kiu kolektis pli, havis nenion superflue, kaj kiu kolektis malpli, havis nenion mankon; ĉiu kolektis sufiĉe por sia manĝaĵo.*" Moseo diris al ili: "*Neniu lasu iom de ĝi ĝis la mateno.*" *Ili ne aŭskultis Moseon, kaj estis kelkaj, kiuj lasis iom ĝis la mateno; sed vermoj eniris en ĝin, kaj ĝi fariĝis malbona. Moseo koleris kontraŭ ili ."* Li tiel donis al la homaro valoran lecionon je individua nivelo, ĉar, gvidata de la diablo, la homaro ne kapablas praktiki ĝin kolektive. Ĉiu homa malfeliĉo kuŝas en la deziro de certaj estaĵoj domini siajn samhomojn kaj konstante pliigi sian riĉecon; kaj ĉi tiuj dominantoj, en sonĝoj aŭ en aktiva povo, alfrontas unu la alian, ĝis la punkto batali unu kontraŭ la alia en militoj multekostaj je vivoj kaj materiaj aferoj. La dia leciono donita per la oferto de manao invitas la elektiton ne ripozi sur siaj laŭroj. Li devas lerni fidi Dion en ĉio, en ĉiuj bezonoj, tagon post tago. Kiu riĉiĝas, tiu forturniĝas de Dio, ĉar li metas sian fidon en tion, kion li posedas sur la tero. Ne plu sentante sin dependa de la malavara boneco de Dio, li forturniĝas de Li ĝis la punkto forgesi Lin kaj, plej malbone, li finas ne plu kredi je Lia ekzisto.

Dum la regado de Reĝo Salomono, la paco donita de Dio provizore favoris la vivon de la popolo, kiu respektis la dian leĝon. Sed post la morto de Salomono, kvereloj rekomenciĝis ĝis la disiĝo de Izrael en du tendarojn. La situacio spertita sub Salomono neniam ripetiĝis, de lia tempo ĝis nia. Disiĝo fariĝis la ekstrema signo de la dia malbeno. Kaj tial, ni devas rimarki la sennombrajn disiĝojn, kiujn ni povas observi en nia okcidenta homa socio fine de 2022. Mi citas, la disiĝon de politikaj blokoj, kiuj fariĝis dupolusaj; la disiĝon de familioj kaj paroj, pliigon de divorcoj kaj la malakcepton de geedzeco favore al kunvivado; la disiĝon de religioj, ĉio pro la rajto al diferenco kaj precipe al egocentrismo, sed samtempe ni atestas nenaturajn aliancojn. Edziĝinta viro kun viro, virino kun virino, leĝigita triopo, sekskuniĝo kun bestoj; nacioj kun nacioj por aliancoj, kiuj ankaŭ alprenas dupolusan aspekton, kiu konstruiĝis ekde la fino de la Dua Mondmilito en 1945; kontraŭstarantaj blokoj de la Oriento kaj la Okcidento. Sed iuj el ĉi tiuj etnaj kaj religiaj miksaĵoj preparas verajn dramojn, tiom ili estas eble eksplodemaj. Francio, kiu altigas humanismajn valorojn, fidela al ĉi tiu principo, bonvenigis elmigrantojn el la tuta mondo sur sian grundon. Tiel, individuismaj francoj, por kiuj familio jam ne havas valoron kaj kiuj adoptas ĉiujn perversajn modernajn kaj antikvajn morojn, kaj konservativaj fremduloj kun patriarkaj kaj religiaj valoroj

tradicie hereditaj de patro al filo dum jarcentoj kaj jarmiloj, kunekzistas flank-al-flanke. Ekde 1995, sporade, sangaj eventoj faritaj de militistaj islamanoj venis, kiel specimenoj, por averti la landon pri la fina risko, kiun ĉi tiu nekongrua miksaĵo reprezentas. Sed tiel surdaj al ĉi tiuj avertoj kiel la judoj estis dum sia tuta ekzisto, la francoj ne volis ŝanĝiĝi; sed ĉu ili povus? Ĉu ne estas jam tro malfrue por reiri? La respondo ankoraŭ kuŝas en la scio de diaj revelacioj. La demando ne estas prezentita en ĉi tiuj terminoj kaj ĝi eĉ perdas sian ekzistencan, ĉar Dio solvis ĝian falon antaŭ longe, kaj ĝiaj riskaj elektoj nur konfirmas ĝian finan sorton deciditan de la Dio de justeco. Ĝi bonvenigis, loĝigis, nutris, vestis kaj edukis kelkajn el siaj estontaj ekzekutistoj.

La ĉiela rigardo kontraŭas la teran rigardon, kiu estas ĝia malamiko. Ĉar eĉ en tempoj de paco, inter Dio kaj homoj, milito senĉese daŭras. Tial la longaj jaroj de paco, religia ekde 1798, kaj civila ekde 1945, estis misgvidaj, ĝis la punkto, ke religio estas plejparte forlasita kaj kiam ĝi ankoraŭ manifestas sin, ĝi nur celas trompi homojn pri la juĝo de Dio, tio estas, el la ĉiela rigardo, pri la homa vivo kaj ĝiaj eventoj. Falsreligiuloj ne rezignas aserti, ke nur Dio donas pacon, kaj ilia atesto trompas amasojn, kiuj nur deziras aŭdi ĉi tiun specon de mesaĝo. Ĉar, ignorante la Biblion, ĝiajn diajn subtilecojn kaj ĝiajn obskurajn profetaĵojn, la viktimoj ne scias, ke en 2022, post longe " *ĉiutage etendi siajn brakojn al ribelemaj popoloj* ", Jesuo Kristo lanĉis la komencon de la elimino de la homa specio. Ĝi estos progresema ĝis 2030 kaj estos parte pro nuklea milito, malsato kaj mortigaj epidemioj, kaj fine, pro ĝiaj sep lastaj plagoj. Sed finfine, post la printempo de 2030, ne plu restos unu sola homa animo vivanta sur la tero. Sed laŭ la profetaĵo, ĝi restos dum " *mil jaroj* " kiel sia sola loĝanto, Satano, la diablo. Ĝi estos dum " *mil jaroj* " ĝia universala malliberejo. Sed ni relegu ĉi tiun kompletan pasaĝon el Jesaja 65: 1 ĝis 5, tiom ĝi ŝajnas koncerni nian tempon: " *Mi aŭskultis tiujn, kiuj nenion demandis; Mi lasis min esti trovita de tiuj, kiuj ne serĉis Min; Mi diris: Jen Mi estas, jen Mi estas! Al popolo, kiu ne estis nomata per Mia nomo.*" *Mi etendas Miajn manojn ĉiutage al popolo malobeema, al la popolo, kiu iras laŭ malbona vojo laŭ siaj propraj pensoj; al popolo, kiu konstante kolerigas Min antaŭ Mia vizaĝo, al oferado en ĝardenoj kaj al incensado sur brikoj; al popolo, kiu loĝas en tomboj kaj noktas en kavernoj, al manĝado de porka viando kaj al havado de malpuraĵo en siaj vazoj ; al homoj, kiuj diras: Foriru de ĉi tie, ne alproksimiĝu al Mi, ĉar Mi estas sankta! ... Tio estas kiel fumo en Mia nazotruo, fajro, kiu brulas konstante. Jen kion Mi decidis en Mi: Mi ne silentos, Mi punos ilin, ...*

Do, ne aliĝu al tiuj, kiuj preĝas al Dio por paco sur la tero, ĉar pli ol iam ajn, Jesuo estas okupata kun siaj anĝeloj " *por alporti sur la teron, ne pacon, sed glavon.*" Lia malestimata justeco postulas amasojn da mortoj kaj li ilin atingos. Kiel li povus ne fari tion, kiam li diris en Jesaja 5:20-24: " ***Ve al tiuj, kiuj nomas malbonon bono kaj bonon malbono, kiuj faras mallumon lumo kaj lumon mallumo*** , kiuj faras amaron dolĉo kaj dolĉon amaro!" *Ve al tiuj, kiuj estas saĝaj en siaj okuloj kaj komprenas en siaj okuloj! Ve al tiuj, kiuj estas kuraĝaj trinki vinon kaj kuraĝaj miksi trinkaĵojn; kiuj pravigas malvirtulojn kontraŭ subaĉeto kaj forprenas la pravecon de senkulpujoj! Tial, kiel la lango de fajro formanĝas pajlon kaj kiel flamo formanĝas sekan herbon, tiel ilia radiko estos kiel putro kaj*

ilia floro velkos kiel polvo; ĉar ili malestimis la instruon de la Eternulo Cebaot kaj malestimis la vorton de la Sanktulo de Izrael. »

Komence de ĉi tiu verso, Dio riproĉas la konfuzon faritan inter " bono kaj malbono "; kio revenigas nin al la komenco de la kreado, la kunteksto en kiu " la frukto de la arbo de la scio pri bono kaj malbono ", malpermesita de Dio, estis manĝita de Eva, poste de Adamo. Ili tiel malfermis la pordon al morto, kiu fine prenas la tutan homaron ĉe la fino de la mondo, ĉar ŝi siavice manĝis ĉi tiun malpermesitan frukton..., la tuta homaro do meritas morton, krom la elektitoj savitaj per la graco donita de Jesuo Kristo. Sed ĉi tiu graco nur profitigas la alvokitojn, kiujn li rekonas kiel siajn proprajn kaj kiuj tiel aliras la spiritan statuson de elektitoj.

Jesuo Kristo, la Kuracisto de la elektitoj

Ĉi-ĵaŭde, la 1-an de decembro ²⁰²², nia dia Sinjoro donis al mi la gracon doni klarigojn pri la fizikaj malsanoj, kiuj kaŭzas suferadon al liaj infanoj. Li tiel memorigas nin, ke li estas efektive la supera Kuracisto; la kuracisto, kies scio estas senlima en ĉiuj sciencoj. Kaj li sole posedas ĉiujn respondojn pri la vivo kaj ĝiaj principoj. Kiel la titolo de ĉi tiu verko memorigas nin, kvankam apartigitaj per dekoj, centoj kaj miloj da kilometroj, la elektitoj de Kristo disĵetitaj tra la loĝata tero konsistigas lian novan Izraelon, kiun li kondukas tagon post tago al sia ĉiela Kanaano. Kaj, same kiel li ricevis grandan gloron memorante, ke dum siaj 40 jaroj da vagado en la araba dezerto, malsano ne trafis lian popolon, hodiaŭ, sed jam per la skribaĵoj de Ellen G. White, li malkaŝas al ni la kaŭzojn de nia suferado.

En 2022, dorsdoloro fariĝis malsano spertata de preskaŭ ĉiuj homoj kaj reale ĉi tiu specifa malsano ekzistis ekde la kreado de la homo ĉar ĝi rezultas de lia konstitucio. La homa korpo konsistas el du supermetitaj blokoj konektitaj per la spino: la malsupra parto estas la pelvo, la supra parto estas la ripkaĝo. Inter ĉi tiuj du elementoj estas la "lumbaj" vertebro, kiuj estas la plej trafitaj en nia ekzisto tage kaj nokte. Ili estas tiuj, kiuj subtenas la pezon kaj movojn de la ripkaĝo, kiu povas kliniĝi horizontale je 360 gradoj. Estante tre streĉitaj, ili estas la unuaj, kiuj suferas la sekvojn de niaj movoj. La sola ekzemplo inter ĉiuj mamuloj, la natura pozicio de la homo estas vivi vertikale. Kaj ĉi tiu sinteno postulas grandan kontrolon de ekvilibro, kiu estas konservata per permanenta adaptiĝo de ĉi tiu spino. Kurioze, la homo vundas sin malpli dum siaj tagoj ol nokte, kiam li dormas kuŝante sur la tero aŭ sur lito. Por povi kuraci niajn malsanojn, ni absolute devas kompreni, kio kaŭzas ilin. Kial niaj noktoj estas tiel detruaj, kiam ni pensis, ke ni trovas utilan riparon en dormo? La klarigo estas jena, ĝi povas esti resumita per du vortoj: pozicio kaj renovigo de ĉeloj. Ni ŝuldas la plej malbonan kaj la plej bonan al la renovigo de la ĉeloj de nia korpo depende de ĉu tiu renovigo de niaj ĉeloj okazas en natura pozitiva pozicio de nia tuta korpo aŭ en negativa pozicio malutila por nia tuta korpo aŭ specifa lokigita parto. Kio okazas kiam ni kuŝiĝas por dormi? Nia korpo reagis laŭ la leĝo de gravito: pezaj areoj sinkas en la matracon, tiam dum dormo, niaj muskoloj, niaj tendenoj,

malstreĉiĝas kaj per sia propra pezo, la pelvo kaj la ripkaĝo kurbiĝas kaj la lumbaj vertebroj kiuj apartigas ilin antaŭenigas tiun rondigon de la dorso. Kiam oni kuŝas sur la flanko, la supra parto de la kuniĝo de du vertebroj mallarĝiĝas kaj, inverse, la malsupra parto disiĝas. Ne gravus se la pozicio estus tenata dum kvin aŭ dek minutoj, sed niaj noktoj de ripozo daŭras almenaŭ 6 horojn, ĝis 8 ĝis 10 horojn por iuj homoj kiuj sentas la bezonon. Krome, dum iuj homoj ofte ŝanĝas pozicion dum la nokto, aliaj, kiel mi, preferas kutimon kuŝi dekstre aŭ maldekstre; ambaŭ estas same malutilaj kiam ili tenas homon dependa. Inter la unuaj kantoj, kiujn Dio inspiris al mi, estas "La Ĉenitaj", en kiu mi diras jenon: "Kutimo estas leĝo, kiun oni ne povas eviti; kaj kiam ni pensas, ke ni sukcesis, ĝi dominas nin pli ol iam ajn." Tial ni devas batali kaj liberigi niajn vivojn de la dependeco de kutimo pro multaj kialoj. Ĉar nia cerbo transformas en kutimon ĉion, kio ofte renoviĝas. Kie estas la danĝero? En la kazo de dormo spertita en spina tordo, ĉi tiu danĝero kuŝas en ĉelrenovigo. Nia korpo konstante renovigas siajn ĉelojn. Mortintaj ĉeloj estas drenitaj kaj evakuitaj per la sango, kaj novaj ĉeloj formiĝas por anstataŭigi ilin. Ĉi tiu permanenta ago, kiu okazas sen nia konscio, memorigas nin, ke Dio daŭre kreas nin. Li unue formis homon, sed ekde morta peko, li certigis la renovigon de mortantaj ĉeloj en homaj korpoj. Kaj ĉi tiu miraklo ripetiĝas miliardojn da fojoj. Se nia korpo estas en la ĝusta pozicio, tiu ĉi renovigo estas nur utila, sed se la pozicio estas malĝusta, ĝiaj konsekvencoj fariĝas katastrofaj. Kio okazas kiam la artikulacio de niaj vertebroj estas deformita? Inter la vertebroj troviĝas la vertebra disko, kiu mildigas la kontakton inter du apudaj vertebroj. En la kuntirita supra parto, kuŝante flanke, la renovigo de la diskaj ĉeloj estas limigita, kaj en la pligrandigita malsupra parto, la renovigo de la ĉeloj de tiu ĉi disko estas plifortigita kaj la disko disetendiĝas, ĉar ĝi profitas de pligrandigita spaco. Nokte, la renovigo de la ĉeloj malrapide sed certe transformas utilan agon en malutilan agon, kiu fariĝos vera kaŭzo de sufero. Ĉar dumtage ni suferas la malbonon, kiu senkonscie konstruiĝas dum niaj noktoj. Kaj oni notu, ke tiu ĉi deformiĝo de la artikulacio de la lumbaj vertebroj fine pinĉas la iskiatan nervon, kiu eliras el la vertebro tra la mjelo, kio kaŭzas doloron en la dorso kaj malsupren ĝis la kruroj kaj piedoj. Kaj la doloro sentiĝas sur la flanko, kie la lumba disko estas dispremita. Do, kio estas la solvo? Estas la tasko de la homo preni iniciatojn por protekti la ĝustan vicigon de siaj vertebroj. Starante aŭ sidante, la subteno sur la spino devas resti rekta kaj vertikala. Sofoj, kiuj instigas al rondigo de la dorso, estu evitataj aŭ oni metu firman, fortikan kusenon metitan je la nivelo de la renoj. Antaŭe, seĝoj havis altan, malkomfortan vertikalan dorsapogilon, kiu devigis la sidantan sur ili doni al sia spino utilan vertikalan vicigon. Ĉi tiu praktiko malaperis, ĉar la homo preferis la detruan komforton de malstreĉiĝo (en ĉiuj areoj: fizika kaj mensa). Sed por la nokto, adaptiĝo fariĝas necesa. Ni devas malhelpi nian korpon rondiĝi, kiam ni dormas kuŝante sur unu flanko. Mi proponas plurajn metodojn, kiuj konsistas el adaptado de la lito aŭ nia propra korpo. Por la lito: metu kojnon inter la somierujo kaj la matraco je la nivelo de nia talio, inter la koksoj kaj la ripkaĝo, por ke la matraco ne sinku en ĉi tiu areo. Vi ankaŭ povas meti rulitan mantukon aŭ ajnan alian produkton, kiel ekzemple ŝaŭmulrulilon, sub la suban litotukon, sed en ĉiuj kazoj, vi devas eviti ajnan senton de doloro, kiu sentiĝas, se la kojno estas malbone poziciigita. Tial la alia metodo konsistas el

ekipado de la korpo mem; ĉirkaŭante nian talion per linaĵo, ŝtoftuko aŭ litotuko ĝis nia talio estas samgranda kiel niaj koksoj kaj pelvo. Nia korpo estante tiel fortigita kaj konservita, la rondigo de la spino estas evitata. Jen kiam la miraklo de la vivo funkcias, vi kuracas vian malsanon dum dormo, sen medikamentoj, sen ia ajn drogo, sen ia fizioterapiisto aŭ kiropraktikisto aŭ pli simple osto-riparisto. Estas ankoraŭ la renovigo de ĉeloj kiu reŝargos la lumban diskon en ĝia ĝusta ekvilibro super 360 gradoj. Ĉi tiu renovigo de ĉeloj daŭras ĝis la fino de la homa vivo, tio estas diri kiomgrade la situacio kreita de la malsano estas malproksima de senespera.

Konscio pri la graveco de la pozicio dum dormo igis min rimarki la ekziston de multaj aliaj konsekvencoj. Ni konsideru, ke ni dormas inter kvarono kaj triono de nia ekzisto, kaj mi venas diri: "diru al mi, kiel vi dormas, kaj mi diros al vi, kia vi estas." Oni diras, ke la ĉeloj de nia tuta korpo estas tute renovigitaj post sep jaroj. Estas ĉirkaŭ la aĝo de 40 jaroj, ke aperas la plej unuaj konsekvencoj de malbonaj kutimoj praktikataj ekde la naskiĝo; kaj kompreneble, kiel neevitebla regulo, kaj la ĉefa kaŭzo, la korpopozicio dum nokta dormo. Kuŝante sur la flanko, la lumbaj diskoj ne estas la solaj, kiuj suferas damaĝon, same validas por nia vizaĝo kaj niaj okuloj. Dum la nokto, la kapo ripozas sur unu el siaj du flankoj sur la kuseno, kiun mi rekomendas dika kaj firma por konsistigi la 10 ĝis 15 centimetrojn, kiuj apartigas la flankon de la vizaĝo de la ekstrema rando de la ŝultro; kaj ĉi tiu malsupra flanko, kiu ripozas sur la kuseno, estas dispremita dum la tuta dormtempo; muskolaj ŝanĝoj estas funkciigataj per la principo de ĉelrenovigo; dum jardekoj, ni ŝanĝas aspekton kaj morfologion. La okulmuskoloj ankaŭ spertas ĉi tiujn ŝanĝojn kaj aperas la unuaj konkretaj signoj de ĉi tiuj ŝanĝoj: la modifo de vidkapablo pro la deformado de la orbitaj muskoloj. La origine tre ronda okulo fariĝis pli-malpli ovaligita. Sed ĉi tiu malbono ne havas veran rimedon kaj tiam komenciĝas la sklaveco de portado de okulvitroj, kiu nur plimalboniĝos kun la tempo. Malgraŭ siaj malavantaĝoj, dormi kuŝante sur la flanko havas avantaĝon por la muskola ripozo de la kruroj, kiu akiriĝas nur per eta flekso de ĉi tiuj; kion dormi surdorse ne permesas. Sed aliflanke, dormi surdorse ne kaŭzas ian ĝenon por la lumbaj vertebroj aŭ la vizaĝmuskoloj. Ĝenerale, por ke dormo fariĝu vere restaŭriga, la litkovrilo devas esti adaptita al la formo de la homa korpo surbaze de la principo de ergonomio. Nia kapo ne bezonas plumkusenon aŭ tro molan ŝaŭmon, ĉar la areo, kiu devas esti firme subtenata, estas la kolo kaj nuko, kaj ĉi tie denove mi rekomendas uzi firm-densecan ŝaŭman tukon aŭ sufiĉe firman kusenon. Dormi surdorse estas tre utila kaj kaŭzas malmultan ĝenon. Ĝenerale, ĝuste la ŝanĝo de korpopozicio estas ideala por ke ni eskapu la kondiĉigon de kutimo. Kaj tiel, neniuj parto de nia korpo devos suferi pro tro longa malutila eksponiĝo. En ĉi tiu pozicio, la kuseno fariĝas senutila krom se ĝi estas muldita kaj ergonomia. Tamen, por la komforto kaj protekto de la kolo, mi rekomendas meti la dikan rulitan mantukon je ĝia alto. Ni devas atingi dormon, sendepende de la pozicio prenita de nia korpo. Kaj kiam la rimedoj, kiujn mi proponis por solvi la problemon de la ronda spino, estas aplikataj, la korpo povas turniĝi dekstren, maldekstren aŭ surdorse, sen ia ĝeno por ĝi. Mi intence ekskludis la kazon de dormado sur la ventro, ĉar en ĉi tiu pozicio la ĝeno koncernas la muskolojn de la kolo kaj nuko. Tiel longedaŭra dum la nokto, la

tordita pozicio de la kapo, je 90 gradoj, ofte estas la kaŭzo de ĉi tiu fama "rigida kolo" dolore sentita ĉe vekigo fare de la dormanto.

La ĝis nun proponitaj adaptoj havas pli la rolon eviti dorsdoloron ol trakti ĝin kiam ĝi jam dolore sentiĝas. Resanigi la doloran problemon postulas iom pli muskolan metodon. Kaj rilate al tio, la infanoj de la Kreinto Dio ne rajtas lasi sin esti infanigitaj de la kuracistoj de homa medicina scienco. La ordinara racio kaj inteligenteco, kiujn Dio donas al ni, valoras multe pli ol la lecionoj lernitaj kaj ripetataj de kuracistoj, arogantaj kaj fieraj papagoj. Por Dio, la unua paŝo al resanigo estas haltigi la kaŭzon de la doloro, kiu do devas esti klare identigita. Poste, por kuraci pinĉadon de vertebraj artikoj, ni ekspluatos la principon de rondigo favorita de la fleksebleco de la lito, inversigante la pozicion de la korpo kaj akcentante la formitan kavaĵon. Se iskiata doloro sentiĝas maldekstre, oni devas kuŝi maldekstre kaj instigi la rondigon de la spino metante kusenon sub la malsuprajn koksojn kaj alian sub la ripojn. En ĉi tiu pozicio, la pinĉitaj vertebroj estas devigitaj dise. En absoluta muskola malstreĉigo, kompleta liberigo de malstreĉigo, la pezo de la korpo devigas ĉi tiun malfermon. Kaj se necese kaj havebla, la helpo de tria persono povas esti tre utila, premante per malgrandaj skuoj sur la talion de la kuŝanta persono, kies muskola malstreĉigo estas absolute necesa por ne vundi la tendenojn kaj muskolojn, kiuj ligas ĉi tiujn vertebrojn. Mi ĵus malkovris en televida dokumentfilmo la metodon de majstra taja masaĝisto, kiu uzas lignan maleon, per kiu li frapas la muskolojn de sia kliento. La batoj estas mildigitaj kaj transdonitaj al maso da streĉa ŝtofo, kiu prenas cilindran formon per la volvado de ŝnuro. Lia klarigo estas tre konvinka. Li tiel provokas en la muskoloj ŝokondojn de granda profundo, kiuj vekas la organismon per enfluo de sango, kiu konsistigas la spiradon de la muskolo. La fina rezulto atingita estis pli ol miriga. La suferanta paciento sentis sin tute malstreĉita ĉe la fino de la kunsido kaj montris sian pliigitan flekseblecon kliniĝante kaj tuŝante la plankon per siaj fingroj, kun rektaj kruroj. La masaĝisto kombinis paganajn religiajn ekzorcojn adresitajn al la spiritoj kun sia fizika tekniko, sed flankenmetante ĉi tion, la metodo meritas esti memorita kaj praktikata. En la Oriento, resanigo povas esti atingita per brutalaj praktikoj ne akceptitaj en la Okcidento. Sed ĉi tiuj brutalaj praktikoj montras sian efikecon; Tio ne ĉiam okazas kun okcidentaj teknikoj. Fakte, ni bezonas kompreni la konduton de nia cerbo, kiu malkaŝas la signalojn senditajn de la tuta fizika korpo. Sen specifa doloro, la cerbo ŝajnas nekonscia pri la ekzisto de la korpo, sed se traŭmato okazas per ŝoko aŭ pinĉado, la nervoj sendas mesaĝon al la cerbo, kiu signalas nenormalan agreson, kiun la cerbo tiam esprimas per doloro. Doloro estas akute sentata kiam la resto de la korpo estas en normala stato de ripozo. Sed se aliaj punktoj ankaŭ komencas signali agreson, la komenca doloro estas sentata malforte. Ĉio okazas laŭ ĉi tiu bildo: en la mallumo de la nokto, lumigita kandelo altiras atenton al si. Sed se mil kandeloj lumiĝas samtempe kun ĝi, ĝi malaperas en la mason kaj ne plu estas rimarkebla aŭ identigebla. Jen kio kaŭzas la multiplikon de malebatoj de ĉi tiu taja masaĝisto sur ĉiuj esencaj muskolaj punktoj de la korpoj de siaj pacientoj. Sed li ne limigas sin nur al ĉi tiuj batoj. Per sia piedo, li premas firme sur la muskolojn dum kelkaj sekundoj kaj poste liberigas sian premon. Tiel li blokas kaj malblokas la sangocirkuladon, laŭvice, de la suroj, femuroj kaj dorsmuskoloj ĝis

la kolo. Mi ŝatas ĉi tiun pure mekanikan aliron al la homa korpo, ĉar tio estas kio ni estas: maŝinoj dotitaj per la vivospirito donita de Dio. Mi eksperimentis sur mi mem kun ĉi tiu rekta bato per ligna maleo kaj se la bato ne estas tro forta, ĝi ne kaŭzas doloron, sed ĝi certe vekas la sangocirkuladon en la dormantaj muskoloj. Kaj mi pensas, ke ĉi tiu metodo povas helpi eviti blokadojn en la arterioj kaj tial gravajn cirkulajn problemojn kiel koratakojn aŭ cerbajn aneŭrismojn. Detalo por klarigi, la objekto uzata de la taja masaĝisto, por mildigi la batojn, estis komponita jene: meze de kvadrato de blanka ŝtofo, li kolektis bonodorajn herbojn kiel menton kaj aliajn herbojn sen mueli aŭ dispremi ilin; levante la angulojn de la ŝtofo oni formis bulon, fermitan per ŝnuro, kiun li ĉirkaŭis la ŝtofون ĝis la supro. Frapante ĉi tiun supron, la esenco de la plantoj enhavitaj en la malsupra bulo disvastiĝis super la haŭto kaj en la trafitajn muskolojn. Tajlanda masaĝo ne estas kareso, sed brutala, mezurita kaj kontrolita ago, kiu provokas utilan reagon en la traktataj muskoloj kaj veran resaniĝon akiritan sen ia kemia medikamento. Mi retenas el ĉi tiu atesto nur " *tion, kio estas bona* ", kiel Dio invitas nin fari en ĉi tiu verso de 1 Tes. 5:21: " *Sed provu ĉion; tenu firme la bonon* ". Kvankam ĉi tiu verso ĉefe temas pri " *profetaĵoj* ", mi kredas, ke ĝi povas aplikiĝi ankaŭ al ĉio, kio povas esti bona, en ĉiuj aspektoj de la vivo. Mi malakceptas tajlandajn religiajn teoriojn, sed mi retenas la fizikajn praktikojn de ilia medicina prizorgo. La demonoj donis al ili la profiton de sia riĉa scio pri la homa vivo, ĝia korpo kaj ĝiaj organoj. Mia intereso pri ĉi tiu metodo estas pravigita de la fakto, ke jam de kelkaj jaroj mi kutimiĝis trakti mian iskiatan doloron per pugnobato de la dolora areo proksime al la lumbaj vertebroj.

La dua sanleciono en ĉi tiu studo koncernas dieton, kaj pri ĉi tiu temo, ni ne lernis ĉiujn lecionojn, kiujn ĝi instruas al ni el la Biblio. Mi loĝas en la Okcidento, en Francio, tutmonda regiono malbenita de Dio ekde la jaro 321, oficiale. Kaj niaj manĝkutimoj kaj tradicioj estis hereditaj kaj transdonitaj de epoko al epoko, dum jarcentoj, ĝis nia moderna epoko, kie ni trovas la normon de tri manĝoj tage: matenmanĝo, tagmanĝo aŭ vespermanĝo, kaj vespermanĝo aŭ vespermanĝo. Ĉi tiuj tri manĝoj tage, tradicie manĝataj, estas absolute nenecesaj, sed en riĉa kaj prospera Eŭropo, homoj manĝas pli pro plezuro ol pro bezono. Kiam mi estis infano, oni instruis al mi proverbojn kaj diraĵojn kiel ĉi tiu: oni devas manĝi por vivi, ne vivi por manĝi. Kiel plej multaj saĝaj diraĵoj, ĉi tiu estis tute ignorata kaj forgesita de homoj. Tial la ĝusta modelo ne troviĝos inter homoj, sed nur en la Biblio, en diaj lecionoj. Dio prezentis ĉi tiun idealan modelon al ni, kiam li nutris sian popolon Izrael dum 40 jaroj en la dezerto. La preskribita manĝaĵo estis ekskluzive manao, kiu gustumis, kiel ni legas en Eliro 16:31, " *kiel mielkuko* ": " *Kaj la domo de Izrael nomis la nomon de la manĝaĵo Manao; ĝi estis kiel koriandro; ĝi estis blanka, kaj ĝia gusto estis kiel mielkuko.* " Manĝaĵo estis donita nur unufoje tage post la matena roso. Ĉi tiu leciono estas aparte grava por ni, kiuj kandidatiĝos por la ĉiela elekto, gvidataj de Dio al sia ĉiela Kanaano. Kion Dio diras al ni en ĉi tiu sperto? Li diras al ni, ke la kaloriaj bezonoj de homoj dum periodo de 24 horoj povas esti kontentigitaj per ununura manĝo manĝita frumatene. Adiaŭ al la tri manĝoj, kiuj, rekomenditaj de la diablo, troŝarĝas la korpon per ĉenado de horoj da digestado, kiuj interkovriĝas dum la tuta tago kaj eĉ dum la nokto. Kian kvaliton de ripozo povas havi dormo, kiam la korpo daŭre

adminstras sian digestan procezon dum pluraj horoj? Kvalito tiel malalta, ke la bezono de trankviligaj kaj dormigaj drogoj fariĝas esenca. Sed post vekigo, la toksa kafo siavice fariĝas esenca por teni la korpon veka kaj ekscitita. Tielmaniere, la homa maŝino estas submetita al cikla ĉeno de subitaj bremsoj kaj subitaj akceloj, kiuj sorbas ĝian tutan energion kaj antaŭenigas streson; tio, ĝis la fina kolizio, nerva kolapso aŭ koronaria aneŭrismo, aŭ aliaj pli-malpli mortigaj problemoj de ĉi tiu speco.

Kontraste al tiuj negativaj vivnormoj, Dio ordonas al siaj elektitoj, por ilia pli granda bono, provizi sin per la kalorioroj necesaj por 24 horoj, nur frumatene. La sorbita manĝaĵo permesos al la homa korpo plenumi ĉiujn siajn taskojn, ĉiujn siajn agadojn, dum 24 horoj. La korpo ŝatas ĉi tiun principon, ĉar post manĝado de abunda manĝo, la manĝaĵo tuj transformiĝas en energion, kiu tiel estos havebla ĝis la tempo dormi. Taga aktiveco ne malhelpas digestadon; ambaŭ estas kontrolataj de la cerbo en ĝia konscia fazo. Kaj kiam estas tempo dormi, la korpo ne bezonas manĝaĵon, sed nur fizikan kaj mensan ripozon. En ĉi tiu fazo de senkonscieco, la cerbo donas al la organoj bone merititan ripozon. Manĝo manĝita inter la 6a kaj la 7a horo matene estas tute digestita ĉirkaŭ la 13a horo. Sed la korpo normale kapablas provizi la energion bezonatan por la 5 aŭ 6 horoj da aktiveco, kiuj ankoraŭ restas ĝis la fino de la labortago. Kaj ĉi tiu tempo plu reduktiĝas en la kazo de kontinua 8-hora tago; la agado, kiu komenciĝis je la 8a horo matene, poste finiĝas je la 16a horo. Mi persone spertis ĉi tiun laborritmon profesie en 1976. Liberigita je la 16a horo, mi do havis 3 horojn por fari miajn aĉetojn kaj tiom da tempo por prepari mian manĝon por la sekva mateno; post kio, mi povis resaniĝi per tre bezonata kaj meritita nokta dormo. Ĉi tiu aparta reĝimo estis akceptita de mia dunganto, ĉar mi laboris sola, sen konsekvencoj por aliaj laboristoj. Bedaŭrinde, hodiaŭ, la filoj de Dio dependas de la organizo de la malbenita homaro kaj ili devas respekti la principojn establitajn kolektive. Tamen, la elekto de la manĝmetodo restas individua kaj la modelo ordinita de Dio, aŭ sugestita de li, estas do aplikebla de kiu ajn volas fari ĝin. En la socio, la adoptitaj modeloj estas tiuj, kiujn la diablo kaj liaj demonoj inspiris en ribelemaj homoj. Ili estas detruaj de vivoj kaj spiritoj. Male, Dio montras al ni, kio estas bona, plaĉa kaj perfekta por ni, kaj nur liaj elektitoj komprenas kaj aprobas ĝin por sia pli granda bono, jam sur ĉi tiu tero markita de homa malbeno. Ankaŭ, la malestimo montrita por lia elekto de pura kaj malpura manĝaĵo refalas sur iliajn kapojn en la formo de malsanoj, kiuj antaŭenigas ilian marŝon al la morto.

En antaŭa leciono, la verso el Eliro memorigis nin, ke ĉies nutraj bezonoj estas individuaj kaj malsamaj. Fakte, en la homa specio, ni havas komunan nur la ĝeneralan aspekton, ĉar diferencoj ekzistas en ĉiuj videblaj eksteraj areoj, sed ankaŭ en la kondutoj kaj reagoj de niaj organoj: depende de iliaj genoj hereditaj de naskiĝo, iuj manĝas multe sen ke ilia korpo profitu, kaj por aliaj, estas male, manĝi malmulte kondukas ilin al plipeziĝo, kaj kazoj pro hormonoj povas pravigi obezecon. Pro ĉi tiu kialo, Dio lasas al ĉiu el la hebreoj la eblecon satigi sin per manao laŭ sia persona bezono fiksita de ilia naturo. Li faras same por ni hodiaŭ, ĉiu el ni difinas la kvanton da manĝaĵo, kiun li pensas, ke li devas konsumi, sed ĉi tiu libera elekto por kvanto ne estas por ĝia kvalito, Dio preskribis regulojn pri ĉi tiu temo, kiujn liaj elektitoj povas nur honori kaj apliki kun plezuro kaj konfido.

Unu afero distingas la resanigon donitan de Dio kaj tiun donitan de la kuracistoj de ĉi tiu mondo. Dio povas atingi perfektan, kompletan resaniĝon, dum homoj nur celas malaperigi la doloron kaŭzitan de la malsano. Sed por akiri kompletan resaniĝon de Dio, li postulas, ke la suferanto finu tion, kio kaŭzas al li damaĝon; kaj li aplikas ĉi tiun principon kaj al fizikaj kaj al spiritaj malsanoj. Por kompreni ĉi tiun neceson, la bildo de "Penelopo", la edzino de la greka "Uliso" kaj la poeto "Homero", estas perfekte taŭga: ŝi malimplikis nokte la ŝalon, kiun ŝi trikis dumtage, por prokrasti la geedziĝon, kiun ŝia popolo volis trudi al ŝi; ŝi agis tiel, ĉar ŝi ankoraŭ esperis je la reveno de Uliso, ŝia edzo, kiu foriris multajn jarojn antaŭe por partopreni en la Troja Milito. Tiel, se la kaŭzo de la malsano ne tute malaperas, la ricevita zorgo restas nur sinsekvaj paliativoj nekapablaj konduki al kompleta resaniĝo. Persone suferinte pro iskiata doloro plurfoje, mi memoras el tiuj spertoj, ke, recurrante al manipuladoj sukcese faritaj de osto-riparistoj, neniu el ili iam pensis doni al mi konsilojn pri kiel inversigi kaj forigi la kaŭzon de mia nun kronika doloro. Mi venis serĉante helpon, ili donis ĝin al mi, kaj nenion pli.

Tial do al la granda Kuracisto Jesuo Kristo mi ŝuldas la kapablon hodiaŭ kompreni, ke ĉiuj malsanoj estas kuraceblaj se la kaŭzoj, kiuj ilin provokas, estas forigitaj; kaj nur en ĉi tiu unika stato.

Pripensante, mi povas atribui la deformiĝon de mia spino al la metala litbazo, sur kiu mi dormis dorso kontraŭ dorso kun mia pli aĝa frato, estante mi mem kuŝanta dekstre, kiam mi estis infano. Nokton post nokto, la problemo akumuligis ĝis ĝi alprenis kronikan formon, kiam la lumba disko atrofiigis maldekstre. Identigi la originon de la problemo indikas la manieron kuraci ĝin: sufiĉas inversigi la situacion. Kaj se mi ne faris ĝin pli frue, estas ĉar tiu ĉi kutimo, fariĝinte natura, ŝajnis al mi antaŭenigi dormon. Tiu ĉi rezonado havis la konsekvencon plilongigi kaj akcenti la problemon.

Estas same kun peko. En la mondo de la diablo, falsaj kristanoj pensas, ke ili povas esti savitaj per la sango de Kristo per daŭre praktikado de peko; ne temas pri tio, kion ili diras, sed pri tio, kion ili faras. La granda Kuracisto de animoj tial ne povas savi ilin, kiel ili esperas, ili pensas, per fido. Sed la daŭra praktikado de peko atestas kontraŭ tio, kion ili nomas "ilia fido", kaj la multaj avertaj tekstoj cititaj en la Sankta Biblio, la Vorto de Dio, en la skribaĵoj de la nova kaj malnova interligoj, kondamnas ilin al la plej kruela seniluziigo. Jesuo Kristo venis por "*fini pekon*" laŭ Daniel 9:24, ne nur por "*pentigi ĝin*". Kaj "**la peko**", kiun li **finis**, estas tiu, kiun liaj elektitoj **forlasas** metante ĝin sur "*la Ŝafidon de Dio, kiu forprenas la pekojn de la mondo*"; farante penton por la bono de nur ĉi tiuj elektitoj; Jen la tuta instruo de la juda ceremoniaĵo de "Jom Kippur" aŭ "Tago de Pekliberigo", la temo rivelita bilde en Levidoj 23:16 ĝis 32, kaj de la juda Pesah'o. La celo de ĉi tiu reĝisorita ceremoniaĵo estas resumita per la sola verso de Jeremia 31:34: "*Ili ne plu instruos unu la alian, nek ĉiu sian fraton, dirante: Ekkonu la Eternulon! Ĉar ĉiuj Min konos, de la malgranda ĝis la granda, diras la Eternulo; ĉar Mi pardonos ilian malbonagon, kaj Mi ne plu memoros ilian pekon*". Sava projekto, kies plenumo en Jesuo Kristo estas konfirmita en Hebreoj 8:8 ĝis 13. En la lumo de ĉi tiu verso, mi diras al tiuj, kiuj pensas, ke ili estas savitaj "en sia peko": kiel Dio povas "*forgesi*" vian "*pekon*", se ĝi ankoraŭ estas praktikata kaj restas videbla sub lia justa rigardo kiel Supera Juĝisto? Dio povas nur "*forgesi*"

tion, kio malaperis. Tio estas la kazo kun " *peko* ", kiu malaperas nur post kiam ĝi estas forlasita de la kulpa homo.

Mi rimarkas, ke en ĉi tiu verso, Dio citas " *pekon* " kaj ne " *pekojn* ". Ĉi tio konfirmas la ideon, ke por li, " *peko* " indikas, tutmonde, ribeleman sintenon, kiu povas preni plurajn formojn. Kaj ĉi tiun penson esprimas la apostolo Jakobo, kiam li deklaras en Jakobo 2:10: " *Ĉar kiu ajn observas la tutan leĝon, sed ofendas en unu punkto, li fariĝas kulpa pri ĉio* . " Ĉi tiu teksto do konfirmas la postulon de Dio vidi la praktikon de " *peko* ", kiu estas, laŭ 1 Johano 3:4, " *la malobeo de la dia leĝo* ", tute malaperi en la vivoj de tiuj, kiujn li savas en Kristo: " *Kiu ajn pekas, tiu malobeas la leĝon, kaj peko estas malobeo de la leĝo* . "; kiu indikas ĉiun vorton elirantan el la buŝo de Dio en liaj du sinsekvaj interligoj.

La vivo konfirmas la neceson forlasi la kaŭzon de malbono en ĉiuj kampoj. Ĉu alkoholulo povas resaniĝi sen ĉesi trinki alkoholon? Ĉu fumanto povas liberiĝi de sia dependeco se li daŭre fumas? Ĉi tiuj du ekzemploj montras la neceson de absoluta forlaso de la praktikoj, kiuj kaŭzas malbonon. Kaj ĉi tiuj resaniĝoj atingiĝas nur per peno kaj la lukto kontraŭ kutimo kaj ĝia dependeco. Por atingi ĉi tiun venkon, la viktimo devas esti persistema kaj decidita venki, aŭ kapabla " *malkonfesi sin mem kaj preni sian krucon por sekvi* " Jesuon Kriston, la solan grandan Kuraciston de korpoj kaj mensoj viktimoj de malsanoj ĉiuj pro " *peko* " heredita de Adamo kaj praktikata de ĉiuj homoj post li.

Juĝante laŭ la rezulto, la plano de Dio forigi pekon tute malsukcesis. Tia ŝajnas esti la tutmonda situacio en la mondo. Sed la plano de Dio neniam celis konverti la tutan homaron por savi ĝin. Lia sava plano realiĝas nur en la vivoj de la malmultaj elektitoj disĵetitaj tra la tero inter ĉiuj nacioj. Li povas savi ĉi tiujn elektitojn ĉar ili aŭdis, ricevis, komprenis kaj konsentis obei liajn postulojn; tio igas ilin indaj vivi en lia ĉeesto, en komuna amo, en la eterneco, kiu venas kaj kiun li donas al ili.

LA TEMPO DE LA FINO

La " *tempo de la fino* " estas menciita plurfoje en la libro de Daniel, sed ankaŭ en la persona atesto donita de la Sinjoro Jesuo Kristo. Hodiaŭ mi studos la diversajn signifojn, kiujn Dio donas al ĉi tiu esprimo, kvankam mi kredas, ke por Dio ĝi havas nur unu: por li, la " *tempo de la fino* " alvenas, kiam ĉio estas farita por savi el la morto la fidelajn animojn indajn je savo. Por subteni ĉi tiun rezonadon, ni havas la rakonton pri la antaŭdiluvianoj detruitaj de la akvoj de la diluvo. Nu, la kaŭzo de ĉi tiu detruo estis la neebleco savi ilin malgraŭ la atesto donita de Noa kaj liaj filoj. La tuta homaro tiutempe konis lin kaj malkaŝe mokis lian konstruadon de la arkeo, kiu savus lin kaj lian familion. Sed, je la horo elektita de Dio, la fenestroj de la ĉielo malfermiĝis kaj la tuta homaro pereis dronante kiel ratoj kun ĉiuj terbestoj disigitaj sur la tero; escepte de tiuj, kiuj eniris la arkeon por savi siajn rasojn. La atesto de la diluvo estas ekstreme grava, ĉar per ĉi tiu ago, Dio donis al homoj pruvon pri sia kapablo detrui la vivon, kiun li kreis. Post la diluvo, la minaco pezas forte sur la ribelema kaj nekredanta homaro, sed ĝi estas multe pli ol simpla minaco: ĝi estas averto, ĉar li programis por " *la tempo*

de la *fino* " novan ekstermadon ĉe la reveno de Jesuo Kristo komence de la sepa jarmilo, sed ankaŭ, ĉe la fino de ĉi tiu sepa jarmilo post la lasta juĝo, per la " *fajra diluvo* " profetita en 2 Petro 3:7: " *dum, per la sama vorto, la nunaj ĉieloj kaj la tero estas destinitaj, rezervitaj por fajro ĝis la tago de juĝo kaj detruo de malpiaj homoj* . " Ĉi tiu " *fajra diluvo* " kovros la teron per subtera magmo, kiu donos al ĝi la aspekton de la " *fajra lago* " menciita en Apokalipso 20:14, en kiu ĉiuj ribeluloj juĝitaj de Dio kaj liaj elektitoj ricevos ĉi tiun punon de la " *dua morto* ". Ĉi tiu ekstermado per aŭtentika "fajra diluvo" markos la veran finon de la tera sava projekto, la omega aŭ "Z" tempo rilate al la alfa aŭ "A" komenco, kiu en realeco estas ne nur tiu de la tera kreaĵo, sed kiu estas tiu, en kiu Dio kreis sian unuan liberan kontraŭulon, la anĝelon nomatan "Matenstelo" kaj kiu mortos kiel "Satano" kaj "diablo", la kontraŭulo kaj malamiko de Dio kaj de la tuta homaro; eĉ de tio, kio servas lin pli-malpli senkonscie.

En la novaĵoj de februaro 2022, ni vidis, ke la rusoj pentris grandan blankan "Z" sur siajn militveturilojn. Neniu vere klarigis ĉi tiun literon "Z", kiu ne ekzistas en la rusa lingvo, sed kiu efektive estas la lasta litero de la alfabeto de okcidentaj lingvoj. Tial mi pensas, ke ĉi tiu afero estas signo donita de Dio por la bono de liaj elektitoj, kiuj dividas liajn sekretojn. Fakte, la signo estas malbonaŭgura, ĉar ĝi anoncas " *la finon* " por ĉi tiu Okcidento, kiu koncentras sur si la tutan koleron de Dio. La blanka koloro estas dia kaj signo de pureco: Dio dekretas la finon de la dominado de la okcidentaj popoloj, kiuj perfidis kaj distordis lian planon de savo bazitan sur la repaciga morto de Jesuo Kristo. La "Z" klare anoncas mesaĝon rilatan al la " ***tempo de la fino*** ". Ĉi tiu specife okcidenta "Z" malkaŝas la logikon de la motivo de la "speciala operacio" lanĉita de la rusoj, kontraŭ Ukrainio, kiun li riproĉas ĝuste pro ĝia alianco kun la okcidenteŭropaj kaj amerikaj landoj. Kondamnante la perversajn ekscesojn de la okcidenta moraleco, la rusoj nur proklamas per konkretaj vortoj la penson pri la juĝo de Dio. Estas evidente, ke en la Okcidento, ĉi tiuj akuzoj ne povas esti aŭditaj aŭ pravigitaj, same kiel la juda nacio ne povus akcepti kaj rekoni la justajn riproĉojn, kiujn Dio adresis al ĝi per siaj profetoj, ĝis la fino de la nacio, detruita, ĉar perdinte ĉian efikecon, la alvokoj fariĝis senutilaj; nur la fina puno estis trudita.

En Mateo 24:14, Jesuo deklaris: " *Ĉi tiu evangelio de la regno estos predikata tra la tuta mondo kiel atesto al ĉiuj nacioj. Poste venos la fino* . " Kiel la evangelio de la regno estis predikata tra la mondo? La respondo estas: per la disvastigo de la Sankta Biblio. De la momento kiam ĝi estis presita, distribuita kaj havebligita al ili en ĉiu lingvo, ĉiuj loĝantoj de la tero estis rajtigataj antaŭ Dio. La Biblio, la skriba vorto de Dio, provizas unikajn respondojn al la justaj demandadoj de homoj; Dio povas fari nenion pli por ili. Evangeliismo perdis sian signifon kiam, en la manoj de protestantoj, la Biblio kaj ĝia dia vero estis distorditaj kaj perfiditaj. Sed ĉi tiu perfido ne estis la lasta, ĉar siavice, submetita al testo de profeta fido inter 1980 kaj 1994, la fido de institucia Adventismo montris sian malestimon por la profeta averto donita de Dio en sia Sankta Biblio. Kaj ĉi tiu lasta perfido estas pli malbona ol la antaŭaj, ĉar lumo abundis por doni signifon al la sava plano de Dio. La scio kaj restarigo de la praktiko de la Ŝabato lumigis la kaŭzojn de la drama suferado pro la religiaj persekutoj truditaj de la katolika religio, kiam la reĝoj subtenis ĝin per sia armita forto. Nun, post kiam oni

malkaŝis al la pioniroj de la verko la identigon de ĉi tiu katolika religio kun la "*besto, kiu leviĝas el la maro*" en Apokalipso 13, siavice sinsekve, la protestanta religio kaj la oficiala Adventismo faris aliancon kun ĝi. Ĉi tio efektive determinas por Dio la daton de la komenco de la "*tempo de la...*". *fino* " estas la tempo kiam homa perfido atingas sian kulminon. Kaj tiu dato estas 1994, ĉar la sekretaj adventistaj klopodoj establi ĉi tiun nenaturan aliancon estis oficiale rivelitaj al adventistoj komence de 1995.

Ni trovos en Daniel 11 plurajn citaĵojn el la "*tempo de la fino*", kiuj do ĉiuj indikos ĉi tiun jaron 1995. Ni devas kompreni la penson de nia Kreinto, kiu komponis la konstruon de sia tuta biblia profeta revelacio, kiun li fakte celas nur por siaj lastaj elektitoj de la "*tempo de la fino*". *fino* ". Kaj ĉi tiu termino devigas min memori ĉi tiun version, kie Dio diras per Salomono, "***la fino de afero estas pli bona ol ĝia komenco***"; ĝi estas tiel logika: la komenco estas plena de demandoj en obskura situacio dum la "*tempo de la*" *fino* " estas plena de respondoj al ĉiuj demandoj. Efektive, la tuta profetaĵo estis ĝuste komprenota nur kiam ĉio profetita plenumiĝos aŭ estos plenumota. Ĉar jen la vera celo de ĉiu profetaĵo: ĝuste ĝia plenumiĝo atendata kun fido de ĝiaj servistoj nutras ilian fidon eĉ pli en la horo, kiam la profetitaj aferoj plenumiĝas. Sed oni atendas nur tion, kion oni scias, ke oni devas atendi; tio estas neeblo por tiuj, kiuj malestimas profetaĵojn. Profetaĵo estas por la lastaj tagoj de la homaro la sola esprimo de vera fido. Multnombraj citaĵoj admonas kandidatojn por dia savo "*vigili*"; kio konsistas ĝuste en ricevado kaj komprenado de la anoncoj profetitaj de Dio en sia Sankta Biblio. Kiu "*vigilas*", tiu atendas kaj ne estas surprizita de la evento, kiun li atendas.

Ĉi tiuj du versoj el Daniel mencias "*la tempon de la fino*": Dan.11:27: "*La du reĝoj serĉos en sia koro fari malbonon, kaj ĉe la sama tablo ili parolos mensogojn. Sed ili ne sukcesos, ĉar la fino ne venos ĝis la difinita tempo* ." La kunteksto koncernas Antioĥon la 4-an kaj lian nevon Ptolemeon, reĝon de Egiptujo, kiuj estas respektive por ĉi tiu antikva kunteksto la "*reĝo de la nordo*" kaj la "*reĝo de la sudo*" en la profetaĵo. La sama esprimo "***ĉar la fino ne venos ĝis la difinita tempo***" estas citita denove en verso 35: "*Kelkaj el la saĝuloj falos, por ke ili estu rafinitaj, purigitaj kaj blankigitaj, ĝis la tempo de la fino, ĉar ĝi ne venos ĝis la difinita tempo* ." Sed ĉi-foje, la kunteksto, kiun ĉi tiu "*fino*" celas, estas tiu de la "***tempo de la fino***", kiun verso 40 disvolvos. La esprimo "***difinita tempo***" sugestas tempon aŭ daton konstruitan per la daŭroj profetitaj en "tago-jaro" de Dio en siaj profetaĵoj. Tiuj konstruitaj datoj estas do duoble markitaj ĉar ili reprezentas por Dio programitajn eventojn de ĉefa graveco kaj ili estas rivelitaj al liaj elektitoj. Kaj tiu, kiu markas la komencon de la "***tempo de la fino***" aŭ 1994, estas de la plej alta graveco, ĉar ĝi estas la lasta, kiun la profetaĵo permesas konstrui. Dio donas al siaj lastaj elektitoj ĉi tiun komparnormon, kiu permesas interpreti la konflikton priskribitan en versoj 40 ĝis 45, en kiu la kunteksto estas tiu de la fino de la evangelizado de la kristana kredo. Ĉi-foje, en ĉi tiu fina kunteksto, la "*reĝo de la nordo*" indikas Rusion kaj la islamajn orientajn respublikojn, kiuj subtenas ĝin, kaj la "*reĝo de la sudo*" reprezentas la islamajn naciojn situantajn ĉefe sude de la Mediteranea Maro, la arabojn kaj la afrikanojn. Li estas nomata "*reĝo de la sudo*" pro la araba origino de la religio de Islamo

naskita en Mekko komence de la 7-a jarcento . En verso 27, elvokante antikvan kuntekston, Dio aludas al la intenco de siaj lastaj elektitoj, kiu ankaŭ koncernos la " *tempon de la... " . fino " , la lastaj du " reĝoj de la nordo kaj la sudo " , tio estas, ortodoksa kristana Rusio kaj la islamaj nacioj unuiĝintaj en nenatura alianco, faras, siavice, interŝanĝojn bazitajn sur " malvero " denoncita de la Spirito en ĉi tiu verso 27. Ĉi tiu aludo estas la sola revelacio de dia juĝo kontraŭ la ortodoksa kredo, ĉar krom ĉi tiu kazo, la profetaĵo de Daniel kaj Apokalipso ignoras la ekziston de ĉi tiu ortodoksa kristana kredo postulita kaj praktikata en la landoj de Orienta Eŭropo. La profetaĵo celas nur la romkatolikan kredon, kaj la protestantan kredon, kiu naskiĝas el la Reformacio de ĉi tiu katolika eklezio kaj fine, ĝian "adventisman" formon, oficialan formon, kiu finiĝas " vomita " de Jesuo Kristo. Ĉi tiu verbo "vomi" konfirmas ĝian originan benitan staton. Kontraste, la katolika kredo kaj la protestanta kredo ne estis "vomitaj" de Jesuo, ĉar li neniam rekonis la unuan kaj nur provizore bonvenigis la duan, pro ĝia doktrina neperfekteco ĝis 1844, la dato de la provo de lia kredo.*

Konsiderante ĉi tiujn datumojn, kiuj faras 1994 la daton de la komenco de la " *tempo de la " fino " de Daniel 11:40, la kolizio de la " reĝo de la sudo " kontraŭ la papa " reĝo " celita en la profetaĵo ekde verso 36, celas la falsan kristanan kredon de la tuta Okcidenta Eŭropo; kaj en ĉi tiu Eŭropo, Francio, la sola milita potenco kaj "plej aĝa filino de la Katolika Eklezio, ĝia patrino".*

Al Dio, Francio devas kare pagi pro sia konstanta subteno donita al la papa Romkatolika Eklezio. Al la islama "reĝo de la sudo ", ĝi devas same kare pagi pro sia antaŭa koloniigo de la islamaj landoj de la norda marbordo de Afriko. Tiel, la 25-an de julio 1995, ni trovas la plej unuan murdan islaman atakon fare de la GIA, la alĝeria islamista grupo, kiu efektivigis bombatakon sur franca grundo en la stacio "Saint-Michel Notre-Dame" de la pariza RER B; Jesuo Kristo, la vera Saint-Michel, estis la sponsoro de ĉi tiu puna ago kontraŭ la kultado de la Virgulino Maria nomita per la nomo "Notre-Dame". Post ĉi tiu atako, sekvis aliaj, sinsekve faritaj de la grupo Al-Kaida kaj la grupo Daesh. La islama malamikeco al la kristana religio jam ne estas dubinda; ĝi estas evidenta. La 11-an de septembro 2001, en Novjorko, la detruo de la du turoj de la Monda Komerca Centro, trafitaj de du aviadiloj uzitaj en japana "kamikaza"-stila suicida atako, konfirmis ĉi tiun malamplenan opozicion kontraŭ la tuta kristana Okcidento.

La profetaĵo malkaŝas du ĉefajn fazojn de agreso fare de la malamikoj de Eŭropo. La dua koncernas la rusan agreson, kiu bolas en la nuna milito en Ukrainio. Dio tiel profetas, ke Eŭropo estos atakita sinsekve de islamaj nacioj, kaj poste fine de la rusaj nacioj de la Oriento, kiuj grandege detruos ĝin.

La " **fina tempo** " estas la tempo de la fino de la aroganta dominado de Okcidenta Eŭropo, el kiu eliris pluraj gigantaj nacioj, Usono kaj Kanado, Aŭstralio kaj Sudameriko. La pruvo, ke Eŭropo estas la ĉefa celo de la kolero de Dio en Jesuo Kristo, estas en la simbolo " *Eŭfrato* ", kiu indikas ĝin en la puno de la " sesa trumpeto " en Apokalipso 9:13. Kaj sub ĉi tiu simbolo " *Eŭfrato* ", Dio celas la eŭropan subtenon donitan al la papa **romkatolika religio** , kies simbola nomo estas ĝuste " *Babilono la Granda* ", tio estas, tiu de la urbo sidanta ĉe la rivero " *Eŭfrato* " de la antikvaj Ĥaldeoj.

La " *fin tempo* " mem konsistigas potencon subtenon por la vera kredo de la elektitoj kaj konkretan pruvon de ĝia ekzisto. En la ribelaj tendaroj, neniu kredas, aŭ volas kredi, je vera " *fino* " de la mondo. Tial, pensoj konstante turniĝas al la espero kaj atendo de la tempo de finaj intertraktadoj, per kiuj feliĉa " *fino* " estos donita al la nuna konflikto. Oni devas vere koni kaj dividi kun Dio lian rivelitan ĝeneralan planon por scii, ke ĉi tiuj intertraktadoj neniam venos. Nur la elektitoj, kiuj dividas la scion pri liaj planoj, scias, ke la homa historio estas enskribita inter " *komenco kaj fino* ", kiu estos feliĉa por la elektitoj kaj mortiga por la ribelantoj. Kaj ĉi tiu tuta revelacio estis konstruita inter la kreado de Genezo kaj la fina revelacio de Kristo nomata "Revelacio".

En Daniel 11:44-45, Dio profetas: " *Kaj lin maltrankviligos famoj de oriento kaj de nordo, kaj li eliros kun granda furiozo, **por pereigi kaj tute ekstermi multajn** . Kaj li starigos la tendojn de sia palaco inter la maroj, sur la glora kaj sankta monto. **Kaj li venos al sia fino** , kaj neniu helpos lin.* " Tiel, post " *pereigo kaj tute ekstermado de multaj* " en Eŭropo kaj Ameriko, la potenca Rusio mem estos neniigita de Ameriko. Ĝiaj trupoj estos persekutitaj kaj ekstermitaj en la lando de Izrael. Ĉe ĉi tiu nivelo de detruo, la homaro estos multe reduktita. En Eŭropo, " *triono de la homaro* " estos mortigita, kaj eble pli. Sed kio okazos al nekristanaj popoloj? Ili ne estos ŝparitaj, kaj atakos unu la alian. Ĉar ĉiuj popoloj de la tero havas eblan malamikon, kontraŭ kiu ili batalos kaj tute ekstermos unu la alian. La postvivantoj estos submetitaj al fina testo de fido bazita sur la kristana kaj juda kredoj. La paganaj nacioj tial devus esti malaperintaj; la fina testo ne koncernas ilin.

Ne fali viktimo de falsaj iluzioj restas la nekontestebla privilegio de la elektitoj de la lastaj tagoj. Jen la parto, kiun Dio donas al tiuj, kiuj amas lian veron kaj la veron en ĉio.

La " *fin tempo* " estas ankoraŭ jena: 2 Tim. 3:1 ĝis 7: " *Sciu ankaŭ, ke **en la lastaj tagoj** venos danĝeraj tempoj.*" Ĉar homoj estos sinamantoj, monoamantoj, fanfaronantoj, arogantaj, blasfemantoj, malobeemaj al gepatroj, sendankaj, nesanktaj, neamaj, senparentaj, kalumniantoj, sen sinregado, furiozaj, malestimintaj bonon, perfiduloj, obstinaj, arogantaj, amantoj de plezuro pli ol amantoj de Dio, *havantaj ŝajnon de pieco sed neante ĝian potencon* . **De tiaj forturniĝu** . Ĉar inter ili estas kelkaj, kiuj ŝteliras en domojn kaj forkondukas malsaĝajn virinojn ŝarĝitajn per pekoj, forkondukatajn de diversaj voluptoj, ĉiam lernantaj kaj neniam kapablaj veni al la scio de la vero. » Kio estas la kialo de ĉi tiu malĝoja bildo, kiu priskribas la ĝeneralan karakteron de homoj en la « *tempo de la fino* »? Al la 77 jaroj da paco akirita de Dio post la fino de la Dua Mondmilito, tio estas, ekde 1945. Ekde tiu dato, la tuta Okcidento lasis sin esti formata de la potenca venkinto de la tempo, liberala kapitalisma Ameriko. Por la unua fojo en la homa historio, la homo fariĝis ekspluatebla aĵo, ilo de riĉigo por socio organizita piramidece inspirita de la diablo al la framasonismo reganta en ĉi tiu lando. Homoj fariĝis, bedaŭrinde, "konsumantoj". Komerco kaj industrio puŝas ilin konsumi kaj por enkonduki la plej malriĉajn en ĉi tiun principon, oni ofertas al ili kreditajn pruntojn. Kiam ĉi tiu malriĉulo estas kovrita de ŝuldo, li jam ne havas elekton kaj devas nepre labori sub la malavantaĝaj kondiĉoj proponitaj de la "dungantoj", kiu havas kiel radikon la latinan vorton "pater", kiu signifas patron;

sed ĉi tiu nomo estas ankaŭ heredita de la vorto "patricio", kiu nomumis la protektanton de pli malfortaj homoj ĉe la Romanoj, kaj en kiu mi trovas similecon de formo kaj signifo kun la verbo "paŝti", kaj kiujn ĉi tiuj "pastroj" "paŝtos"? La ŝafojn kompreneble, la plej malfortajn, kiuj estas transdonitaj al la egoismo kaj avideco de ĉi tiuj novaj specialaj paŝtistoj. Estas en ĉi tiu lando, kie la elektita prezidanto sin dediĉas per sia mano al la Biblio, ke la ordonoj de Dio estos plej atakitaj, pro la kuraĝigita riĉiĝo, kiu vekas avidecon inter la malriĉuloj. Mi memorigas vin: ĉi tiu estas la religia koncepto instruita de la protestanta ĝenevano, Johano Kalvino, por kiu riĉiĝo konsistigas pruvon de la beno de Dio, la preciza malo de tio, kion li aprobas, kiel indikas ĉi tiu verso el 1 Tim. 6:10: "**Ĉar la amo al mono estas radiko de ĉia malbono ; kaj kelkaj, estante ŝajnmanovroj, forvagiĝas de la fido kaj ĵetis sin en multajn turmentojn.**" » ; kaj Jakobo 5:1 konfirmas dirante: « *Venu nun, riĉuloj! Ploru kaj ĝemu pro la malfeliĉoj, kiuj trafos vin* ». Kaj por kontentigi tiun avidecon, la plej simpla respondo por la malriĉuloj estas ŝtelo kaj krimo, abomena murdo. Tiu katastrofa usona modelo de socio estis reproduktita en ĉiuj okcidentaj landoj, sed ĉiam kun pli malalta nivelo kaj prokrasto de kelkaj jaroj. Pro la originoj de sia establado, la usona popolo estis konstruita sur etna diverseco, la novaj elmigrintoj ĉiuj havante la samajn rajtojn, kia ajn estas ilia deveno. Tio estas vera principe, sed en realeco, kunvivado prenis rasisman formon kaj la nigruloj, konsiderataj tiutempe kiel sklavoj, aparte suferis la ekscesojn de la blankuloj. La ruĝaj indiĝenoj ne estis traktataj pli bone, ĉar ili estis preskaŭ tute ekstermitaj. Estis en Nordameriko, ke la homaj rajtoj establitaj en Respublikana Francio estis deturnitaj de sia origina signifo, ĝuste pro ĝia etna miksaĵo, kiu ankoraŭ ne ekzistis en Eŭropo je tiu nivelo, en iu ajn lando. Tiuj homaj rajtoj, kiuj celis egaligi la klasojn kaj abolicii la privilegiojn de monarĥistoj kaj la romkatolika pastraro en Francio, fariĝis, en Ameriko, internaciaj rajtoj truditaj al teraj nacioj. La francoj establis ĉi tiun ĉarton por solvi nacian, strikte internan problemon, sed transprenita de Ameriko, ĉi tiu nacia rajto fariĝis internacia. Influante de Usono, la eŭropaj popoloj adoptis unu post la alia la usonan koncepton pri ĉi tiuj rajtoj. Kaj paradokse, estas per homaj rajtoj, ke Ameriko vasaligas la naciojn, kiuj fariĝas la "konsumantoj" de la produktoj, kiujn ĝi inventas kaj kiuj delogas la eŭropajn popolojn, sed ne nur, ĉar ĝia sociomodelo sukcesas konkeri preskaŭ ĉiujn naciojn de la tero. Tial ne estas hazarde, ke, en Apokalipso 18, Jesuo citas la esprimon "*komercistoj de la tero*" plurfoje, aludante al ĉi tiu tipe usona komerca naturo.

La kompatinda kaj terura bildo, kiun Paŭlo prezentas al Timoteo, estas videbla hodiaŭ en ĉiuj niaj okcidentaj socioj. Sed la plej malbona ankoraŭ estas en Usono, kie aperis "bandoj" kaj kie ĝiaj grandaj, tiel nomataj civilizitaj urboj havas tre altajn krimfrekvencojn, multe pli altajn ol en iu ajn eŭropa lando. Tio estas ĝis la punkto, ke sur la stratoj de ĉi tiuj urboj la senĉesa sono de policaj sirenoj superfortas la ĉirkaŭan bruon de aŭtoj veturantaj unu malantaŭ la alia. Ĉi tiuj sirenoj anstataŭigis la ĉirpadon de birdoj, kiuj forlasas ĉi tiujn malfavorajn kaj danĝerajn areojn. Tra la tuta lando, sed precipe en ĉi tiuj grandaj urboj, la usona "revo" transformiĝas en koŝmaron. Kaj vidante ĉi tiujn aferojn, mi povas nur kompari ilin kun la situacio, kiu antaŭis la diluvon en la tempo de Noa, sed ankaŭ kun tiu, kiu karakterizis Sodomon kaj Gomora en la tempo de Lot kaj Abraham,

situacio de maljusteco reproduktita de la usona kaj okcidenta leĝigo de "samseksema geedzeco" kaj GLAT-raĵoj postulitaj de la Woke-movado kaj la feminismaj ligoj "Me too". Kiel Lot estis delogita de la riĉeco de Sodom situanta en fekunda valo, la "Lots" de nia tempo estas delogitaj de la ŝajna brileco de Usono, lando kie la plej obstinaj avidaj homoj povas realigi sian revon pri riĉiĝo; lando de hazardludo kie sen ia laceco, la plej trompemaj venkas laŭ la principo de la kartludo nomata "Pokero".

En 2022, la " *fino de la mondo* ", Usono povas fanfaroni pri tio, ke ĝi sukcese trudis sian modelon al ĉiuj eŭropaj nacioj, krom la obstina Hungario. Simile, escepte de Pollando, ĉiuj aliaj landoj de monarĥa origino adoptis ĝian mult-etnan modelon malfermante siajn limojn. Rezulte, ili ĉiuj suferas la malavantaĝojn de ĉi tiuj neelteneblaj kunvivadoj, sed neniuj povas reiri, ĉar ili ĉiuj estas silentigataj de la supernacia registaro de la Eŭropa Unio, kiu tenas ilin sub kontrolo per siaj financaj subvencioj. La malsamaj usonaj kaj eŭropaj spertoj ne kondukas al la sama rezulto. Male al Usono, Eŭropo kunigas iamajn sendependajn monarkiojn, kaj la naciaj avantaĝoj de ĉi tiu sendependeco estas ankoraŭ nostalgie sentitaj de la popoloj de ĉi tiuj nacioj; tio ĝis la punkto antaŭenigi la eblecon rompi la atingitan union. Ĉar Eŭropo povas savi sian union nur estante la plej forta, kaj tio ne estas la kazo, ĉar en ĉi tiu rilato, Usono estas vere unuiĝinta, se ne por pli bone, almenaŭ por pli malbone, por plenumi la fatalajn verkojn, kiujn Dio preparis por ĝi kaj rivelis al tiuj, kiuj amas kaj obeas ĝin.

La " *fina tempo* " estas ankoraŭ tiu de la lastaj malkonstruoj, kaj antaŭ tiuj de materiaj havaĵoj, kiujn bombadoj detruos, venas tiuj, kiuj celas la aferojn instruitajn de Dio. Ĉar ni vidis, kiel la diablo igis homojn malestimi kaj forlasi la respekton al sanleĝoj kaj al la dek ordonoj de Dio ekde 321, tio estas, pli ĝenerale, ekde la komenco de la 4-a jarcento. Poste, en la 16-a jarcento, la apero de konkurenco fare de la protestantaj reformistoj igis la roman papan eklezion detruui, per kontraŭa reago, la instruon pri savo akirita per la graco alportita de Jesuo Kristo sole. Poste en 1844, kiam Dio postulis la restarigon de la vera sepa tago de la sabata ripozo, la tendaro malbenita de Dio malakceptis ĝin kaj eĉ pli alkroĉiĝis al pravigo de sia dimanĉo, la unua tago de la dia semajno, heredita sub la titolo de "tago de la Suno" diigita ekde Konstantino la 1-a. Fine en 2022, sub la venĝema instigo de nigraj usonaj junuloj, kiuj praktikas kontraŭblankan rasismon, la reguloj establataj de blankuloj estas pridubataj, atakante la seksan ordon establitan de Dio ekde la komenco de sia tera kreaĵo. La vortoj "virino kaj viro" jam ne estas akceptitaj, ĉar la postulita libereco atakas eĉ ĉi tiun difinon establitan de la granda kreinto Dio. Sub la inspiro de demonoj, ĉi tiuj lastaj ribeluloj volas trudi la liberecon elekti sian seksan genron; tio, pro la progreso farita per medicina kirurgio. Post la vizaĝa "lifto" ofertita al virinoj, venis la propono de rekonstruo de mamoj kaj aliaj korpopartoj inkluzive de la seksaj partoj, sen menciigi la abomenan eblecon ofertitan al tiel nomataj "transseksaj" viroj kreskigi kaj pligrandigi virinajn mamojn, kaj kirurgie krei artefaritan vaginon ĉe viroj.

Ne miskomprenu! Ĉi tiuj aferoj estas ĉefe frukto de la batalo de la diablo kaj demonoj kontraŭ Dio, kaj la viroj kaj virinoj, kiujn ili uzas, estas nur la senkonsciaj viktimoj de sia malestimo al tiu sama Dio; kio estas ilia vera kulpo, kiu igas ilin indaj je eterna morto, ĉar ĝi estas definitiva.

La " *fintempoj* " estas ankaŭ markitaj per vortoj, nomoj, kies signifoj subtile profetas aferojn. Tio estas la kazo kun la nomo "Renesanco", sub kiu, por sia dua prezidenta oficperiodo, Emmanuel Macron elektis sian LREM-partion, kune kun la partio "Horizontoj" fondita de lia iama ĉefministro Edouard Philippe. En franca historio, la nomo "Renesanco" estas ligita al la regado de "Francisko la 1-a". ^{Pluraj} aferoj estas rimarkindaj pri li. Li unuigis la francan popolon trudante la francan lingvon en ĉiuj provincoj. Li iniciatis malamikecon kaj persekutadon kontraŭ la protestantaj reformistoj. Malbenita sin, li antaŭas la "malbenitajn reĝojn", kiel la historio nomas la tri filojn de reĝino Katerina de Mediĉo, kiuj estis de itala origino kaj de la papa romkatolika kredo. Liaj tri filoj (Henriko la 2-a, Karlo la 9-a, Henriko la 3-a) mortis subite, unu post la alia. Dio ne povus esti doninta pli bonan signon por konfirmi la malbenon de la romkatolika religio. Sed kion ni vidas? Tiu ĉi politika partio nomata "Renesanco" kondukas aparte aŭtokratece, ĉar, rifuzante kompromisi kun kontraŭuloj, laŭ demokratiaj principoj, ĝia lasta registaro gvidata de virino uzas, por voĉdoni pri la nacia buĝeto de 2023, dek sinsekvajn fojojn (ĝis la 17-12-2022), Artikolon 49-3 de la Franca Konstitucio; artikolo kiu permesas trudi leĝon kaj kiu faras la "5-an ^{Respublikon} " vera "diktaturo" elpensita de Generalo de Gaulle, tiu ĉi granda gvidanto de la Respubliko. Kaj kun granda aplombo kaj aroganteco, Madame permesas al si diri al la franca popolo, ke ŝi ne senesperas akiri plimulton, kiun la balotantoj rifuzis al ŝi. Ŝi tial deklaras, implicite, ke por ŝi, la sola maniero regi estas havi absolutan plimulton aŭ postuli Artikolon 49-3. Sed en ambaŭ kazoj, la opozicio ĉeestanta en la Nacia Asembleo estas tie nur por proponi al tiu ĉi regado kaj al la franca popolo la misgvidan aserton, ke ili ankoraŭ estas en demokratia respublikana reĝimo. Vere, tiu ĉi opozicio estas nenio pli ol demokratia alibio, ĉar ĝia opinio estas tute kaj sisteme ignorata de la registaro. Tio validas por la opoziciaj parlamentanoj de la franca registaro, sed la sama principo validas por tiu ĉi aŭtokrata registaro, kiu mem estas submetita al la direktivoj truditaj de la eŭropaj komisaroj pere de la parlamentanoj de la Eŭropa Parlamento, kiuj ankaŭ estas demokratiaj alibioj por eŭropa regado. Tiel, ni vidas, ke ekde 2012, Dio metis en la povon aŭtokratan junularon, kies misio estas malrapide sed certe detrui respublikanajn principojn. La libereco kaj ĝiaj rajtoj akiritaj de la francoj ŝrumpas tagon post tago por respekti tiun de enmigrintoj kun ĉiam kreskanta nombro da malsamaj kutimoj, tradicioj kaj religioj. Respublikana libereco estas tial videble libermortiga.

En ĉi tiu lasta tempo de "Renesanco", aŭtokrata regado estas restarigita kaj la ukraina militema kunteksto favoras ĉi tiun aŭtoritatisman regadon ĝis la horoj de detruo de varoj kaj vivoj programitaj de Dio, kontraŭ la " *dek kornoj* " aŭ dek regnoj, el kiuj kelkaj poste fariĝis respublikanaj nacioj, sed reteninte kiel heredaĵon la malbenon de sia religia submetiĝo al Romo; tiel ke ni jam ne havas "tri malbenitajn reĝojn", sed "dek", kiuj simbolo reprezentas en Daniel 7:8 kaj 24, kaj Apokalipso 13:1, la antikvajn regnoj formantajn la nunajn okcidenteŭropajn katolikajn kaj protestantajn respublikanajn naciojn kaj iliajn potencajn elkreskaĵojn de Usono, Kanado, Aŭstralio, Sudameriko kaj Centrameriko. La orienta ortodoksa kredo ne estas escepto al ĉi tiu malbeno, ĉar ĝi heredis kaj adoptis la praktikon de katolika dimanĉo antaŭ ol disiĝi de la roma papa eklezio per religia skismo, kiu daŭris en nian tempon, markita de ilia malamplena kaj

detrua militema konflikto. Tiel, " *la tempo de la fino* " konfirmiĝas kiel tempo de "Renesanco", kie la religia maltoleremo manifestita de Francisko la 1-a ^{reaperas} en sia tuta perforto, baldaŭ, tra tuta Eŭropo. Sed "la malbenitaj reĝoj" estis reĝoj de Francio, do tiuj de nia "fina renesanco" estas ĉefe la prezidantoj kaj ĉefministroj, kiuj sinsekve regis ĉi tiun landon ekde 1995. Fakte, ĉi tiuj sinsekvoj estas ĉiuj similaj, ĉar la modelo establita de la socialisto François Mitterrand ekde 1981, modelo karakterizita de socia humanismo, daŭros en nian tempon; ĝi eĉ estis adoptita je eŭropa nivelo. Tial ĝia simbolo, bazita sur "la rozo", la floro de amo, ankoraŭ hodiaŭ indikas la eŭropan modelon; kio pravigas la kvarlinian strofon verkitan de Michel Nostradamus, la profeto, kiu diras: "Roma papo, gardu vin alproksimiĝi al la urbo akvumata de du riveroj; via sango kraĉos tie, vi kaj viaj, kiam la rozo floros." Por fuĝi de la agreso kontraŭ Italio, la nuna papo, "Francisko la 1-a", venos rifuĝi en Liono. Sed li pereos en ĉi tiu loko kun katolikoj, kiuj lin honoras. Malgranda sed grava detalo rimarkinda: Liono estas la urbo de Maria, la sankta virgulino de la katolika religio, kies adorado estas abomenindaĵo al Dio.

Se antaŭaj malbenitaj reĝoj aŭ prezidantoj efektive preparis la ruinon de Francio, la lasta el la malbenitaj reĝoj estas la nuna juna prezidanto de Francio, kaj estas sur lin, ke falas la konsekvencoj de la elektoj faritaj de liaj antaŭuloj. Krome, li faras nenion por renversi la situacion kaj konfirmas la direkton truditan ekde François Mitterrand, kion lia posteulo, Jacques Chirac, nomis "la sola penso". Kion diris tiu "sola penso"? Ĝi diris: "Francio, malfermiĝu kaj oferu vian prosperon sur la altaro de eŭropa konstruado. Privatigu viajn ŝtatigitajn kompaniojn kaj bonvenigu la tutan mizeron de la mondo, kiu venas al vi." Kaj tio estis farita. Se Jacques Chirac sciis rezisti ilin, aliflanke, lia posteulo Nicolas Sarkozy estis delogita de la sirenkanto de usona kapitalismo, al kiu li transdonis Francion per reaniĝo al la NATO-alianco. Li batalis kontraŭ Libio sub Kolonelo Gaddafi, kiu estis mortigita de siaj malamikoj, dum li poziciigis sin kiel defendanto de Francio kontraŭ islamistaj atakoj. Ĉu oni povus trovi pli bonan frukton de malbena? Post li, prezidanto François Hollande transdonis Francion al la financa sektoro ĝeneraligante privatajn asekurojn de Mutuelles kaj li trudis al la tuta lando la abomenindaĵon de samseksa geedzeco de ĉiaj specoj. Kaj fine, Emmanuel Macron konfirmas ĉiujn ĉi tiujn elektojn, ruinigante sian landon per sanblokado de la ekonomio (Covid-19) kaj igante Francion celo por rusa kolero donante tre efikajn modernajn armilojn al Ukrainio, atakita de ĉi tiu venĝema Rusio ekde la 24-a de februaro 2022. Jen la fruktoj portitaj de niaj "malbenitaj reĝoj" de la "Renesanco" epoko de la " *fintempoj* ".

Sed por siaj elektitoj, Dio donis al la nomo "Renesanco" multe pli pozitivan signifon, ĉar ĝuste en tiu tempo de la 16-a ^{jarcento} lia revelacia Sankta Biblio estis presita, distribuita, kaj tiel havebligita al siaj protestantaj servistoj. Ĝi estis, ekde tiu tempo, ĉe la origino de religia reviviĝo kaj la kaŭzo de la spirita " *renaskiĝo* " aŭ konvertiĝo de la elektitoj al la " *nova naskiĝo* ", ĝis nia tempo. Ni ŝuldas ĉion al ĝi kaj aparte, profetajn revelaciojn, kiuj igas nin partopreni la penson pri la juĝo de nia Dio, kaj sen ĝi, ni ne povus obei lian volon, ĉar ĝi sole malkaŝas ĝin.

Fine, ni rimarku, ke en nia "Renesanca" epoko, la nuna papo mem portas la nomon "Francisko la 1-a". Oni vere devas voli ignori ĉi tiun mesaĝon proponitan de la granda subtila Dio, en la nomo de Jesuo Kristo.

Por resumi ĉion ĉi, efektive ekzistas en nia tempo de la "*fin tempo*", "renaskiĝo" de religia agresemo pro, ĉi-foje, la agado de la malbonaj anĝeloj, fine liberigitaj de Dio (kiujn ili atendis ekde la aŭtuno de 1844 laŭ Apokalipso 7:1 ĝis 3), por ke ili detruu kaj "**mortigu**" ĉefe, en Okcidenta Eŭropo simbole nomita per la nomo "**Eŭfrato**", same simbolan "**trionon de la homoj**", laŭ la anonco de Apokalipso 9:13 ĝis 16: "*La sesa anĝelo trumpetis. Kaj mi aŭdis voĉon el la kvar kornoj de la ora altaro, kiu estas antaŭ Dio, dirantan al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton: **Malligu la kvar anĝelojn, kiuj estas ligitaj en la granda rivero Eŭfrato**. Kaj **malligiĝis la kvar anĝeloj, kiuj estis pretigitaj por horo, kaj tago, kaj monato, kaj jaro, por mortigi trionon de la homoj**. "La nombro de la rajdantoj en la armeo estis ducent milionoj da dek mil: mi aŭdis ilian nombron". La lasta frazo malkaŝas la nombron de batalantoj en ĉi tiu milito: ducent milionoj. Ĉi tiu precizeco permesas al ni malakcepti ĉiujn malverajn interpretojn donitajn al ĉi tiu konflikto ĝis nia "**fin tempo**", tio estas, ekde 1995. Sed al kiu ni ŝuldas ĉi tiun revenon de religia maltoleremo? Al religio, kiu ne agnoskas toleremon: Islamo. Kaj jen la paradokso de la situacio, kiu fariĝas nekomprenebla por iu ajn krom la elektito de Dio en Jesuo Kristo. Ĉar en la okuloj de homoj, la nuna ĉefa malamiko de Dio, la celo de lia dia kolero, kondutas laŭ la plej pacema kaj humanisma maniero el ĉiuj religioj sur la tero. Ĝiaj kulpoj estas pekoj faritaj kontraŭ Dio, identigeblaj nur doktrine. Sed kiu sur la tero, krom liaj elektitoj, zorgas kaj zorgas pri la atakoj faritaj kontraŭ Dio kaj liaj principoj? En la Okcidento, preskaŭ neniu, kaj en la Oriento, mankas la justeco de Jesuo Kristo kaj la revelacio de la Sankta Biblio; tiel ke islamaj indignoj, ne bazitaj sur la vero de la dia savo... plano, ne pravigu tiujn, kiuj ilin demonstras kaj montras kun fervoro, perforto kaj granda bruo.*

La akvo de vivo

Elektante simboli homan vivon per "**akvo**", Dio, nia Kreinto, volis doni al tiuj, kiuj apartenas al li, liaj libervolaj sklavo, multajn utilajn instruojn por ricevi kaj kompreni.

Ni ĉiuj scias, kio karakterizas "**akvon**", kaj sur la spirita nivelo, Dio malkaŝis al ni, ke la tero estis origine kreita en la formo de globo da "akvoj". Ĉi tiu ĉefa vero estas instruata en Genezo 1:2: "*La tero estis senforma kaj dezerta, kaj mallumo estis super la abismo, kaj la Spirito de Dio ŝvebis super la **akvo***". Ĉi tio certe estis grava, ĉar ĝi estas memorigita en 2 Petro 3:5: "*Ĉar ili ne scias, ke la ĉielo ekzistis en tempoj antikvaj per la vorto de Dio, kaj la tero formiĝis el **akvo kaj per akvo***". La sekva verso provizas unuan pravigon por la graveco de "**akvo**": "***kaj per ĉi tiuj aferoj la tiama mondo, estante superfortita de akvo, pereis ...***" "**Akvo**" ĉi tie alprenas sian plej teruran signifon, ĉar ĝi tiam donas morton, la kompletan ĉesigon de vivo; kiu ne tuj etendiĝas en ĉielan dimension aŭ ian "nirvanon" inspiritan en homojn de ĉielaj demonoj. Estas ĉi tiu definitiva aspekto,

kiu igas morton tiel terura por homoj; kio ne estis akirita dum onia vivo sur la tero estas perdita por ĉiam de la homo, viro aŭ virino. Malamika amase por la homaro, "akvo" dronigas ĝin kaj igas ĝin morti. Kaj en Genezo 1:9-10, ni legas: "Kaj Dio diris: **Kolektiĝu la akvo de sub la ĉielo en unu lokon** , kaj aperu la sekaĵo. Kaj tiel fariĝis." Dio nomis la sekaĵon Tero, kaj la kolektiĝojn de la akvo Li nomis Maroj. Kaj Dio vidis, ke ĝi estas bona ." Por atingi ĉi tiun " kolektiĝon de la akvoj en unu lokon ", Dio kaŭzis, ke la surfaco de la terkrusto, kiu ĝis tiam estis kovrita de akvo, kaviĝu. Kaj jam, obeante la leĝon de gravito kreitan de Dio, la akvo submetita al ĉi tiu leĝo komencis sekvi la plej facilan vojon, kiu kondukis ĝin al la plej malalta nivelo, la plej proksima al la akso centro de la tera globo kaj la plej malproksima de la ĉielo kaj la sunaj steloj, kiujn Dio kreus en la kvara tago. Kaj Dio donis al ĉi tiu " kolektiĝo de akvoj " la nomon " maro ". Estas ĉi tiu nivelo de la " maro ", kiu servos kiel komparnormo por homoj por establi kaj mezuri la alton de la niveloj de la " seka " tero nomata " tero ". Nun, ni apliku la difinon de akvo, kiu ĵus estis donita, al la homaro, kiun ĝi simbolas. Ĉi tio klarigas la mesaĝon cititan en ĉi tiu verso el Apokalipso 8:8-9: " *La dua anĝelo trumpetis, kaj io simila al granda monto brulanta per fajro estis ĵetita en la maron* ; kaj **triono de la maro fariĝis sango, kaj triono de la kreitaĵoj, kiuj estis en la maro kaj havis vivon, mortis, kaj triono de la ŝipoj pereis.** » Antaŭita de " kiel ", ĉi tiu bildo estas tre simbola kaj tial ne koncernas la " maron ", sur kiu la boatoj velas, aŭ almenaŭ nur parte koncernas ĝin. Fakte, sub ĉi tiu simbolo " maro ", Dio indikas la paganan homaron disvastiĝintan sur la tuta loĝata tero kaj, precipe, tiun, kiu estas proksima al la loko lumigita de lia lumo; kiu indikas Okcidentan Eŭropon kaj la Proksiman Orienton, de kie lia dia lumo kaj supera religia scio eliris. Ĉi tio koncernas ĉiujn popolojn kaj tribojn, kiuj vivis sur ĉiuj marbordoj de " la maro " Mediteraneo, norde, sude kaj oriente, ĉar la okcidento de ĉi tiu " maro " ankoraŭ konservis, en la celita tempo, sian tutan misteron. En la penso de Dio, paganaj vivoj estas tiel kolektitaj kaj metitaj sub la saman spiritan statuson: tiun de lia kondamno al eterna morto, pro la heredaĵo de peko transdonita de Adamo kaj Eva. Kaj kion ĉi tiuj paganaj popoloj havas komune kun " la akvoj " estas, ke ankaŭ ili sekvas la plej facilajn kaj plej naturajn vojojn truditajn al ili de la leĝo de tradicia heredo. Nenio estas pli facila por la homo ol konformiĝi al la tradicioj de sia popolo kaj siaj patroj. La vasta plimulto de la kreitaĵoj de Dio obeas ĉi tiun imperativan leĝon de tradicio, kiu kaŭzas ilian falon. Inter bestoj, ĉi tiu principo estas natura kaj legitima normaleco, ĉar ili obeas nur la principon de "la konservado de la vivo"; la plejmulto el ili mortigas nur por nutri sin, pro neceso, kiu fariĝis nemalhavebla de kiam peko eniris la teran vivon pro la kulpo de la homo. Sed homoj diferencas de bestoj per tio, ke Dio dotis ilin per supera inteligenteco, kiu esprimiĝas en ilia kapablo juĝi, elekti, rezisti aŭ cedi, fronte al ĉiuj situacioj, kiuj aperas en iliaj vivoj. Religiaj engaĝiĝoj, inkluzive de iliaj paganaj formoj, konfirmas la ĉeeston de ĉi tiu konscio pri ilia malfirma stato, ĉar Dio asertas, ke Li metis en la "koron" de la homo " la penson pri eterneco "; kion konfirmas Kohelet 3:11: " *Li faras ĉion bona en ĝia tempo; eĉ Li metis eternecon en ilian koron, kvankam neniu homo povas kompreni la faron, kiun Dio faras de la komenco ĝis la fino.* " Ĉi tiun penson Dio metas en la "koron" de la homo, kio signifas, ke li nature ŝatas ĉi tiun penson. Tiu natura afineco sentita por " eterneco

" estas la sekvo de natura tradicia heredaĵo transdonita per genoj al homoj fare de Adamo kaj Eva, kiuj perdis ĝin. Sed sub la inspiro kaj intensa agado de ĉielaj demonoj, homoj pensis akiri tiun " *eternecon* " per multaj rimedoj, kiujn Dio ne rekonas. Tiuj, kiujn Dio kolektas sub la simbolo " *maro* ", estas inter ili. Ĉi tiuj ĉiuj estas, laŭ diversaj manieroj, idolanoj. Kaj el tiu nombro estas " *la brulanta monto* " aŭ " *Babilono*". *la granda* ", la romkatolika papa institucio, kiam ĝi estis establita en 538 en Okcidenta Eŭropo, en Italio, en Romo.

Indas rimarki la pluralan uzon de la vorto " *akvoj* " en ĉiuj diaj citaĵoj. Kontraste, en homa uzado, kiel materio, " *akvo* " estas singularo. Ĉi tiu dia elekto de la pluralo estas pravigita per ĝia simbola signifo, kiu indikas kunvenon de homoj. Kaj en Apokalipso 8:11, ĉi tiu interpreto estas konfirmita: " *La nomo de tiu stelo estas Absinto; kaj triono de la akvoj fariĝis absinto, kaj multaj homoj mortis pro la akvoj* , ĉar ili fariĝis maldolĉaj ." En ĉi tiu verso, Dio donas al " *akvoj* " duoblan signifon, ĉar la mesaĝo de lia sava plano estas komparata ankaŭ kun " *la akvo de vivo* " en la vortoj parolitaj de Jesuo Kristo en Apokalipso 21:6: " *Kaj li diris al mi: Fariĝis! Mi estas la Alfa kaj la Omega, la komenco kaj la fino. Al la soifanto mi donos donace el la fonto de la akvo de vivo* ." »; kaj denove, en Apokalipso 22:17: « *Kaj la Spirito kaj la fianĉino diras: Venu. Kaj la aŭdanto diru: Venu. Kaj la soifanto venu; kaj kiu ajn volas, tiu prenu la akvon de vivo donace* . » ; tio ĉar Dio diris pri Jesuo, la unua justulo, kaj lia vera elektito, en Proboj 10:11: « *La buŝo de la justulo estas fonto de vivo* , sed perforto kovras la buŝon de la malvirtuloj. » ; simile, en Proboj 13:14: « *La instruo de la saĝulo estas fonto de vivo* , por deturni sin de la kaptuloj de la morto. » La vera Evangelio tial ankaŭ kompariĝas al « *fonto* » de la « *akvoj de vivo* ». Kiam Li juĝas homon kaj ekzamenas lin, Dio unue rigardas lian menson, tiun nematerian aferon produktitan de la funkciado de nia cerbo. Kaj tie, Li trovas niajn pensojn, niajn afinecojn, niajn korinklinojn, niajn amojn, niajn abomenojn, tio estas, ĉiujn niajn profundajn, realajn, sekretajn aspirojn kaŝitajn de homa scio, sed ankaŭ de la ĉielaj anĝeloj de bono same kiel tiuj de malbono. Dio sole povas legi niajn silentajn pensojn. Por Li, la homa animo estas do ĉefe nur tio, kion ĝiaj pensoj enhavas. Jesuo atentigis siajn apostolojn pri la graveco de ĉi tiuj kaŝitaj sekretaj pensoj, en Mat. 15:18 ĝis 20: " *Sed tio, kio eliras el la buŝo, eliras el la koro, kaj ĝi malpurigas la homon ...* " Ĉar el la koro eliras malbonaj pensoj , murdoj, adultoj, malĉastoj, ŝteloj, falsaj atestaĵoj, kalumnioj. Jen estas la aferoj, kiuj malpurigas la homon; sed manĝi kun nelavitaj manoj ne malpurigas la homon. Ĉe la homo, la " *koro* " nur esprimas, per la ritmo de sia batado, la emociojn sentitajn en " *lia menso* " aŭ, reale, en lia cerbo. Sed kio precize batas la korojn de viroj kaj virinoj? La amo al Dio kaj Liaj veroj aŭ la valoroj de la ribelema mondo? Dio sole scias la respondon kaj povas respondi ĉi tiun demandon, kiu faras la diferencon inter la elektitoj kaj la ribelemaj; ambaŭ kapablas ami... sed ne la samajn aferojn, nek la samajn homojn. Tiel, la pensoj de la elektitoj estos plenaj de amo al Dio kaj lia doktrina vero same kiel liaj profetaĵoj, kaj tiuj de la okcidentaj ribeluloj estos plenaj de abomena adorado de la homa kreitaĵo kaj ĝia supozebla religia aŭtoritato fare de la romkatolika papa reĝimo, kies mensoga instruado estas komparata en ĉi tiu verso de Apokalipso 8:11 al ĉi tiu toksa, mortiga alkoholaĵo, kiu konsistigas la ebriigan trinkaĵon nomatan " *Absinto* ", farita el miksaĵo de alkoholo kaj ekstraktoj

de la planto " *absinto* ". En la ^{16-a jarcento} koncerna de la profetaĵo, "la tre" *amara* "absintovino" estis uzata por trakti, laŭdire, efike stomakajn malsanojn. Kaj ĉi tiu detalo estas grava, ĉar la vera vorto de Dio mem estas komparata al " *la dolĉeco*". *mielo* " en Apokalipso 10:9: " *Kaj mi iris al la anĝelo, kaj diris al li: Donu al mi la libreton. Kaj li diris al mi: Prenu ĝin, kaj formanĝu ĝin; kaj ĝi estos maldolĉa al via ventro, sed en via buŝo ĝi estos dolĉa kiel mielo.* " Ĉi tiu verso malkaŝas al ni, kio konsistigas la "amarecon" cititan en la verso de Apokalipso 8:11: la organizita persekutanta religia opozicio kontraŭ " *la dolĉeco de mielo* " de la vera apostola Evangelio konfirmita kaj restarigita en la fina tempo de la lastaj elektitoj lumigitaj per profetaĵo. Tiom kiom la buŝo de la elektitoj esprimas la dolĉecon de dia amo, tiom tiu de la katolika malamiko esprimas la malamon, amarecon kaj kruelecon inspiritajn de la diablo en la gvidantoj kaj fanatikaj sekvantoj de ĉi tiu religio, frukto de kristana apostazio. Sed morgaŭ, ĉi tiu frukto estos ankaŭ tiu de la apostataj protestantoj kaj adventistoj "elvomitaj" de Jesuo Kristo. En Apokalipso 10:9, Dio ligas la " *internaĵojn* " de la homo, la sidejon de fizika abdomena doloro, al la same fizikaj kaj mensaj persekutoj, kiuj kaŭzas ilin. En la donita ekzemplo, la mesaĝo de vero, ricevita de tiu, kiun Johano reprezentas kaj profetas, altiros sur lin la malamon de la diablo kaj la homajn instrumentojn, kiujn li uzas. La ĉagreno kaj la lukto kondukata kontraŭ li kreos ĉi tiujn " *amarajn* " suferojn en lia korpo. Tiel, en la " *absinto* ", kiu kaŭzas " *amarecon* " en la " *koroj* " de homoj, kaj en la rivelita " *akvo* ", kiu havas la " *guston de mielo* ", ekzistas du diametre kontraŭaj kristanaj religiaj konceptoj, kiel nokto kaj tago, mallumo kaj lumo. Ambaŭ religiaj konceptoj tial kondukas la homaron al sento de amareco, sed la proponita kuracilo estas kontraŭa absolute. Tiu, kiun Dio proponas, havas la avantaĝon oferti al la elektitoj, en iliaj " *buŝoj* ", agrablan kaj " *dolĉan guston de mielo* ". La dia mesaĝo, kiun oni devas forpreni, estas, ke la religio nomata " *Absinto* " estas fermentinta versio, konkurencanta kun la pura vero de la Evangelio de savo origine ĝuste instruita de la apostoloj de Jesuo Kristo. " *Amareco* " mem estas la frukto de malboneco kaj krueleco portata de la katolikaj ligoj kaj la tribunaloj de la romia papa inkvizicio de la 16-a ^{jarcento}, celita de la profetaĵo. Homoj estas influitaj de la religia instruado, kiun ili ricevas, kaj tio, kio estas donita de la romkatolika religio, estas de pagana normo; ĝi estas mortiga kaj kiel ĉi tiu vino nomata "spirita", kies malmodera uzo efikas kiel drogo, kiu kondukis artistojn al morto en nenormala stato. frenezo; kiel konfirmite, interalie, per la kazo de la pentristo Van Gogh.

" *akvoj* " ebriigitaj de la instruo de " *amara absinto* " atakos kaj mortigos aliajn " *amarajn akvojn* ", kiuj kontraŭbatalas ilin en la nomo de la Evangelio, ĉar la spirito de la homoj, kiuj prenas armilojn en la protestanta tendaro, dividas, kun la katoliko, la saman " *amarecon* " kaj la saman kruelecon. En la sama epoko de la "Militoj de Religioj", la elektitoj de Dio plej ofte estas kondukataj en kaptitecon, en malliberejojn aŭ la galerojn de reĝoj. Kaj aliaj mortas en la Sinjoro kiel aŭtentaj martiroj de la kredo.

La komparo de " *akvo* " kun homo estas plue pravigita per la fakto, ke homo fizike konsistas el 75% da akvo, kio signifas, ke tute senakvigita, homa korpo de 100 kg pezas nur 25 kg. Tial homo povas esti sen manĝaĵo dum monatoj, sed li ne postvivas akvomankon de semajno kaj por iuj oni diras ne pli ol tri

tagojn. " Akvo " estas do fundamente grava komponanto de homa vivo. Kaj ĝia nemalhavebleco igas ĝin la perfekta bildo por simboli la revelaciitan dian vorton, laŭ Mat. 4:4: " *Jesuo respondis: Estas skribite: Ne per pano sole vivos homo, sed per ĉiu vorto, kiu eliras el la buŝo de Dio.* " Kio veras por la " *pano* " citita en ĉi tiu verso, estas eĉ pli vera por la nemalhavebla " *akvo* ", kiu konsistigas nin. Kaj la vorto de Dio en Kristo estas samtempe nutra " *pano* " por fido kaj " *akvo el la fonto de vivo* ."

En sia fizika molekula konsisto, " *akvo* " konsistas el du ĉefaj gasoj, kiuj estas hidrogeno kaj oksigeno: $H_2 O$. Ankaŭ, la kontakto de la oksigeno en akvo kun la oksigeno en la aero antaŭenigas delokiĝon de atomoj, kio klarigas la procezon de vaporigo, kiu estas konstanta fenomeno plifortigita de varmo aŭ vento. Sed ĉi tiu " *akvo* ", kiu vaporigas el la maroj kaj lagoj, estas anstataŭigita per kontribuoj de akvo, kiu revenas en formo de pluvo, montaj torentoj, riveroj kaj riveretoj. Estas same por la homaro: forprenitaj de la morto, la forpasintaj homaj animoj vaporigas kaj estas anstataŭigitaj per novaj naskiĝoj de homaj estaĵoj. Kaj ĉi tiu principo de renovigo estas ankaŭ konstanta, tiel longe kiel homa vivo daŭras sur la tero sub la nunaj kondiĉoj.

Estas en Daniel 7:2, ke la vorto " *maro* " aperas por la unua fojo por simbole indiki la tutmondan kunvenon de la pagana homaro en ĝiaj profetaĵoj destinitaj por ĝiaj lastaj elektitoj: " *Daniel ekparolis kaj diris: Mi vidis en mia nokta vizio, kaj jen, la kvar ventoj de la ĉielo batalis kontraŭ la granda maro* . " Specifante la " **grandan maron** ", la Spirito klare indikas la " *grandan* " homaron daŭrigatan tra la tempo per sinsekvoj de grandaj regantoj ĝis la fina tempo, kiu estos markita per la reveno de Jesuo Kristo. La posta verso 3 konfirmas per diro: " *Kaj kvar grandaj bestoj eliris el la maro , malsamaj unu de la alia.* " La sinsekvaj eliroj de ĉi tiuj bestoj estas konfirmitaj per la numera ordo de iliaj respektivaj aperoj: " *la unua* "; " *la dua* "; " *la tria* "; " *la kvara* ".

La mesaĝo, kiu eliras el ĉi tiu komparo de " *la maro* " kun la sendia homaro, estas terura. Ĉar " *la maro* " estas plena de besta vivo, kiu vivas aŭ mortas laŭ la principo, ke la plej granda manĝas la plej malgrandan. Tial ni ne devus esti surprizitaj trovi en homaj socioj la aplikon de ĉi tiu sama fonda principo: la plej riĉaj prosperas ekspluatante la vivojn de la plej malriĉaj. Por kompensi kaj redukti ĉi tiun principon de besta vivo, la homaro establis aŭtoritatojn de justeco, sed kiel justeco povas esti aplikata se homoj kapablas nur krei maljustajn leĝojn? Ĉar kiel diris S-ro Jean de la Fontaine: "la racio de la plej forta estas ĉiam la plej bona."

" *La akvo de vivo* " rilatas al eterna vivo, kiu restas la defio de la batalo de fido por tiuj vokitoj, kiuj respondas pozitive al la alvoko lanĉita de Dio. Ĉi tiu eterna vivo estas ankoraŭ hodiaŭ ofertita nur en la nomo de Jesuo Kristo, sed ankaŭ, kondiĉe ke Jesuo taksu kaj juĝu indaj je sia savo, la kandidatojn, kiuj postulas la avantaĝojn de sia graco. Tamen, la situacio estas terure kaj tragedie misgvida. La respondo donita de Dio al ĉi tiu postulo forestas, sed eĉ sen respondo de li, la ribelema homa spirito persistas kaj subskribas; ĝi postulas la promesojn de Dio, sed forgesas aŭ rifuzas konsideri la kondiĉojn truditajn de Dio por akiri ilin. Tamen, de la komenco de sia religia vojaĝo, lia afero estas anticipe perdita, ĉu pro la falsa instruado ricevita de institucio kondamnita de Dio, ĉu pro

sia persona nekapablo produkti la frukton de fido plaĉa al la Sinjoro de la vero. La risko perdi la eternan vivon estas nur por tiuj, kiuj ricevis ĝin kiel promeson, ĉar ilia konduto estis aprobita de Jesuo Kristo. Kaj jen kie ĉiu devas kompreni ĝin, "kie estas la Sinjoro, tie estas Lia vero", "kie loĝas la sankta Spirito de Jesuo, abundas respondoj al religiaj demandoj", kaj liaj profetaĵoj ricevas ĉiujn klarigojn, kiuj klarigas ilian komprenon; tio estas ĉar Dio vivas kaj ne mortas; ĉar la vivanta spirito agas dum la mortinto jam ne agas aŭ ne plu. Ĉiu sincera kaj inda homo ricevas respondon de Dio dum sia ekzisto. Dio konas la nomojn de la elektitoj ekde la komenco de sia kreo de libera vivo, tial neniuj animoj inda je lia savo mankos ĉe la fina kunveno de la transmutaciitaj elektitoj forirantaj al la ĉiela regno, kie Jesuo "*pretigis lokon*" por ili laŭ Johano 14; sed sennombraj iluziitaj kredantoj spertos la plej amaran seniluziigon, ĉar ili subtaksis la vokojn ricevitaĵojn en favorajn tempoj. Nu, Dio ne rekte transdonas ĉi tiujn avertojn mem. Por ĉi tiu tasko, li uzas siajn fidelajn homajn servistojn kaj estas per iliaj buŝoj, ke li lanĉas siajn alvokojn. Akcepti la instruon de la vero proponita de Dio do postulas veran humilecon flanke de la kandidatoj, ĉar ili devas ricevi la instruon prezentitan kaj transdonitan de simplaj homoj, sen diplomoj, sen alloga fizika aspekto; ilia kapablo klarigi diajn aferojn estas ilia sola kriterio de aŭtenteco.

En ĉi tiu tago, la 13a de decembro 2022, la Dio de lumo kaj vero, kiun mi servas en la nomo de Jesuo Kristo, donis al mi la grandegan gracon de vere escepta revelacio, kiu lumigas laŭ nesuspektita maniero la rakonton pri la unua tago de la kreo de la tero. Ĉi tiu mesaĝo pri "*la akvo de vivo*" preparis ĝin. Estas klare kaj nun montrita, ke "*la akvoj*" reprezentas popolojn, vivantajn homajn masojn. La Sinjoro de vero ĵus permesis al mi kompreni la signifon de la formo donita al lia rakonto pri sia kreo, kiu komenciĝas per globo da akvo. Ĉi tiuj "*akvoj*" reprezentantaj vivojn, en ĉi tiu bildo, la tero estas kovrita de vivoj kaj ĉi tiu precizeco nur profetas la aspekton, kiun havos la nova tero, kiun Dio kreos el la nuna tero. Ĉar efektive, en Apokalipso 21:1 ni legas: "*Tiam mi vidis novan ĉielon kaj novan teron* ; ĉar la unua ĉielo kaj la unua tero malaperis, **kaj la maro jam ne ekzistis** ." La fino de ĉi tiu verso specifikas: "**kaj la maro jam ne ekzistis** ." Ĝi "**ne plu ekzistos**", ĉar la vivo de la elektitoj, kiujn ĝi profetis en Genezo 1:1-2, anstataŭigos ĝin por kovri "*la novan teron* ." Tiel, en la momento kiam Dio kreis ĝin, la nuna "*tero*", kovrita komence de "**la akvoj**", profetis sian estontan glorigitan eternan staton kiel "*nova tero*", kiu bonvenigos, post la sepa jarmilo, la tronon de Dio kaj liaj elektitoj, kiujn li elaĉetis kaj elektis per Jesuo Kristo, dum la unuaj 6.000 jaroj programitaj por ĉi tiu celo.

La rakonto pri la unuaj tagoj de la kreado citita en Genezo 1 do havas multe pli grandan amplekson ol tiu, kiu celas koni la originon de la tero. Ĝi enhavas, por la bono de liaj lastaj elektitoj, promeson, kiu plenumiĝos nur ĉe la fino de ĉiuj provoj kaj kiu koncernas la "*novan teron*", kiu estos la nova paradizo, la nova Edeno, la eterna ĝardeno de Dio, kiu estos la parto de la elektitoj, kiuj venkos pekon, kiel Jesuo Kristo estis la unua, kiu venkis ĝin. Tiel, la aspekto, kiun la tero havas de la komenco, profetas tion, kion ĝi havos ĉe la fino, ĉe la renovigo de ĉio. Ĉi komprenate, en la unua tago, Dio malkaŝas sian planon, kiu konsistas el "*apartigi la lumon de la mallumo*", kio ambaŭ karakterizos la liberajn homajn vivojn, kiuj kovros la teron dum 6000 jaroj. Kaj ĉi tiu mesaĝo

estas ligita al la unua tago de la semajno, kiu estos, dum la kristana epoko, " *la marko de la besto* " en la Revelacio de Jesuo Kristo. La unua tago dediĉita al ripozo finfine fariĝos la " *marko* " de la tendaro de " *mallumo* ". Dio profetas ĝin ekde tiu unua tago de la kreado. En tiu sama tago, li deklaras sian " *lumon* " kiel " *bonan* ", kio signifas lian volon, liajn revelaciojn, liajn leĝojn, liajn ordonojn, tio estas, ĉiujn formojn de lia vero, kiujn liaj elektitoj zorgos honori per sia obeemo.

En la dua tago, Dio apartigas la " *malsuprajn akvojn* " de la " *supraj akvoj* ". Ĉi tie denove, la tera destino de peko estas konfirmita. La malsupraj akvoj celas la teran homaron najlitan al la tero, sur la tero. La " *supraj akvoj* " indikas la ĉielajn anĝelajn vivojn, al kiuj homoj ne havas aliron. Sed la bildo ankoraŭ profetas la finon, ĉar " *la supra* " estas la ĉielo, en kiu dum " *mil jaroj* " la elektitoj " *supraj akvoj* " juĝos " *la malsuprajn akvojn* ", kiuj indikas la ribelulojn, kiuj restis eterne sur la tero, ĉar ili neniam eniros la ĉielon. Ĉi tie denove, temas pri la apartigo de la tendaro de la "supra lumo" de la tendaro de la "malsupra mallumo". Jam estas klare, ke ĉi tiu legado de la biblia rakonto prenas la kurson de la historio inverse. Efektive, antaŭ ol la " *nova tero* " portas la elektitojn, **... definitiva disiĝo** de la du tendaroj " *lumo* " kaj " *mallumo* " estos atingita.

En la tria tago, la kreado instruas al ni, ke antaŭ ĉi tiu **fina disiĝo**, **estos okazinta disiĝo** sur la tero mem pro religiaj kialoj, kio estas profetita per la disiĝo de la " *seka* " nomata " *tero* " kaj la " *akvoj* " nomataj " *maro* ". Elirante el la " *akvo de la maro* ", la " *seka tero* " profetas la foriron de la protestanta reformita kredo disde la kredo de la nereformita papa romkatolika eklezio.

Reirante en la tempon, en la kvara tago, Dio kreas la stelojn de la ĉielo, inter kiuj kaj unue venas " *la suno* ", kiun ĝuste la malbenita besta homa vivo honoros kiel paganan diaĵon. Kaj jen ni havas la kaŭzon de la malbeno de la papa romkatolika religio. Ĉar ĝuste en ĉi tiu kvara tago, Dio konfirmas, ke li kreis la stelojn, kiuj plenigas nian ĉielon, kaj kiel tiaj, ili ne povas esti diaĵoj. Tiuj, kiuj faras tion, nur manifestas kaj montras totalan malestimon por Dio kaj lia biblia revelacio. Ili tial devos suferi lian justan koleron.

Reirante en la tempon, en la kvina tago, Dio ordonas la produktadon de ĉiuj formoj de vivo en la maro kaj en la aero. En la " *aero* ", Dio kreas birdojn, profetan bildon de la ĉielaj anĝeloj, kies estro de la demonia tendaro estas nomata " *la princo de la potenco de la aero* " en Efezanoj 2:2. Apokalipso 18:2 konfirmos ĉi tiun interpreton: " *Kaj li kriis per laŭta voĉo, dirante: Falis, falis Babel la granda, kaj fariĝis loĝejo de demonoj, kaj kaŝejo de ĉiu malbona spirito, kaj kaŝejo de ĉiu malpura kaj malaminda birdo.* " Per la " *produktado* " de besta vivo disĵetita en la " *maro* ", la Spirito malkaŝas sian juĝon pri la papa romkatolika kredo. Ĉar ĝi religie dominas la monarkion, kiu subtenas ĝin kaj persekutas pro ĝi, la fidelajn sanktulojn, kiuj apartenas al Jesuo Kristo. En ĉi tiu " *abomeninda* " konduto, la homo perdas sian valoron kiel homo kaj fariĝas besto por Dio, kion konfirmas 1 Kor. 2:14: " *Sed la natura homo ne akceptas la aferojn de la Spirito de Dio, ĉar ili estas por li malsaĝeco, kaj li ne povas ilin scii, ĉar ili estas spirite juĝeblaj.* " Ĉi tiu homa besto estas pli-malpli sovaĝa kaj karnovora, kaj konfirmas sian nomon: " *la besto, kiu leviĝas el la maro* " en Apokalipso 13:1.

Reirante pli reen en la historio, la temon de la sesa tago, ni unue trovas la kreadon de surteraj bestoj. Tiuj estas ankoraŭ bestaj vivoj, kaj tio denove

malkaŝas la juĝon, kiun Dio ĉi-foje eldonas sur la protestantan religion, kiun la vorto "tero" simbole indikas. Ni povas tiel kompreni, ke la protestantaj elektitoj ne estis multnombraj, ĉar tiuj, kiujn Dio savis inter ili, estis savitaj malgraŭ granda neperfekto de doktrina vero. Kaj Apokalipso 2:24 konfirmas ĉi tiun provizoran dian favoron, dirante: "*Mi ne metas alian ŝarĝon sur vin; nur tenu firme tion, kion vi havas, ĝis mi venos.*" Entute, la protestanta kredo restis sub sia malbeno ekde 1844, ĉar ĝi ne akceptis la postulon de Dio restarigi la praktikon de sia sepaĝa sabata ripozo. La protestanta kredo tial restas senvalora por li kaj ĝiaj sekvantoj ankaŭ perdas sian homan statuson kaj ricevas bestan statuson, kiun Apokalipso 13:13 konfirmas nomante ĝin la "besto, kiu venas el la tero".

Tiam, en tiu sama sesa tago, Dio kreas "homon formitan laŭ Sia bildo"; kio pelas nin al la komenco de la kristana epoko, kiam Jesuo Kristo, la "nova Adamo", laŭ la perfekta "bildo de Dio", eniris sian teran ministerion kaj kompletigis ĝin oferante sian perfektan vivon kiel oferon, por kompensi la pekojn de siaj solaj elektitoj, kiujn li elektas kaj elektas, kiam ili pruvas sin indaj je lia savo. Kolektive, liaj elaĉetitoj konsistigas lian "fianĉinon", tio estas, lian Evon, kiu naskiĝis, formita el li kaj de li ricevante lian Sanktan Spiriton.

Kaj ĉi tiu rakonto finiĝas per la fino de Genezo 1. Ĉar, en Genezo 2, staras la bildo de la sepa jarmilo, kie disiĝoj jam ne estas farendaj, ĉar ili estis faritaj dum la reveno de Jesuo Kristo, komence de ĉi tiuj lastaj "mil jaroj". Ĉi tiu temo estas tiu de la Ŝabato, kiu profetas, ĉe la fino de ĉiu semajno, la grandan ripozon de "mil jaroj", en kiun Dio kaj liaj elaĉetitoj eniros samtempe; ĉi tiu ripozo rezultanta el la detruo de la ĉielaj kaj teraj ribeluloj, ĉiuj mortintaj kuŝantaj sur la tero, krom la estro de la tendaro de malbono: Satano, la diablo, kiu restas sola, izolita dum "mil jaroj" sur la dezerta tero, kiu fariĝis lia malliberejo, atendente sian ekstermon ĉe la lasta juĝo.

Por Dio kaj liaj elektitoj, la signifo de ĉi tiu sabata ripozo estas la ĉesigo de malbono; la ĉesigo de ĉia fizika aŭ mensa suferado. Kaj ĉi tiu feliĉa perspektivo bone pravigis la "sanktigon" de la "sepa tago" fare de Dio.

Ĉi tiu nova leciono bazita sur retrolegado en la tempo kondukas min al pluraj aferoj. Kaj jam, la fakto, ke ĉi tiu aliro koncernas la sinsekvon de ĉapitroj 7, 8 kaj 9 de la libro de Daniel, ĉar en la 7-a ' la ĉela temo estas la papa reĝimo de Romo; en la 8-a ' la temo estas la relajso de la du sinsekvaj fazoj de imperia Romo kaj papa Romo; kaj en la 9-a ' ni trovas la temon de la tera ministerio de Jesuo Kristo, la fondinto de la kristana religio celita de Dio en ĉiuj ĝiaj aspektoj, en ĝia tuta profeta konstruo de Danielo kaj Apokalipso. Kaj jam ni povis trovi en Daniel 2:44 la mesaĝon de la dia promeso, kiu koncernas liajn elaĉetitajn sanktulojn: "*En la tempo de tiuj reĝoj, la Dio de la ĉielo starigos regnon, kiu neniam detruigĝos kaj ne estos lasita al aliaj popoloj; ĝi disrompos kaj ekstermos ĉiujn tiujn regnojn, kaj ĝi mem restos eterne.*" La fino de la verso jam koncernas la novan "Edenon" de "la nova tero" prezentita en Apokalipso 21 kaj 22. Nur en ĉi tiu momento de la homa historio, tio estas, ĉe la fino de la 7000 programitaj jaroj, la paradizo de Dio alprenos formon kaj ekziston. Kaj homoj devas esti surdaj kaj obstinaj por aserti kaj kredi la malon, ĉar Jesuo deklaris al siaj apostoloj kaj siaj sanktaj servistoj, siaj libervolaj sklavoj, en Johano 14:1 ĝis 3: "*Ne maltrankviliĝu via koro. KREDU*

*je Dio, kaj kredu je mi. En la domo de mia Patro estas multaj loĝejoj. Se ne estus tiel, mi dirus al vi: Mi iras, por pretigi lokon por vi." Kaj se mi iros kaj pretigos lokon por vi, **mi revenos kaj akceptos vin al mi mem**, por ke kie mi estas, tie ankaŭ vi estu.* » Jesuo klarigis, « **"Mi revenos kaj prenos vin al mi"** », kio signifas, ke la kolektiva tuto de la elektitoj ne eniras paradizon ĝis Jesuo revenos por preni ilin kun si. La dogmo, bazita sur la interpreto "*hodiaŭ vi estos kun mi en paradizo*", kolapsas, ĉar Jesuo diris: "*hodiaŭ mi diras al vi: Vi estos kun mi en paradizo*"...kiam ĝi estos kreita, tio estas, ĉe la renovigo de ĉio, post la fino de la sepa jarmilo. Maloftaj esceptoj notitaj de la Biblio ekzistas, kaj ili koncernas sinsekve la kazojn de Ĥanoĥ, Moseo, Elija kaj la sanktuloj, kiujn Dio revivigas en Jerusalemo en la momento mem de la morto de Jesuo. Kaj tio estas ĉio. Ĉiuj aliaj atendas en la dormo kaj neniigo de la morto la horon de la unua resurekto rezervita por la sanktuloj kaj tiun de la dua resurekto rezervita por falintaj ribelemaj homoj; la du resurektoj estas apartigitaj per "mil jaroj" laŭ Apokalipso 20:4 ĝis 7.

Ĉi tiu studo pravas, ke kreante la nunan teron, Dio pensis pri sia plano por "nova tero". Sed la unua formo devis porti pekon, kaj la akvoj de la maro, kiu kovris ĝin, alportus morton al pekuloj dum la diluvo. La "unua tero" koncernas la komencon, dum la "nova tero" aperas, en sia purigita kaj glorigita formo, nur ĉe la fino. Nu, ĉi tiuj vortoj "*komenco kaj fino*" donas novan signifon al ĉi tiu esprimo, kiun Jesuo forte citas en sia Apokalipso, kie ĝi ankaŭ aperas en la formo: "*alfa kaj omega*", kiuj do indikas respektive, laŭ la citita ordo, la originan teron kaj ĝian finan renovigon. Ni legas en Apokalipso 20:14: "*Kaj la morto kaj Hadeso estis ĵetitaj en la fajran lagon. Ĉi tio estas la dua morto, la fajra lago.*" "La rolo de la morto, kiu punas pekon, ĉesas, kio pravigas la malaperon de la mortiga "maro" sur la "nova tero".

Mi nun revenas al la kreado de la steloj fare de Dio, en la kvara tago. En ĉi tiu momento de la kreado, Dio metas antaŭ la homon sian savan projekton, kiu estos plenumita dum 7000 jaroj. La homo do bezonos referencpunktojn por situigi sin en la paso de la tempo. Kun la steloj kaj la ĉielaj korpoj, li ofertas al li horloĝon kun preciza kaj eterna nedetruibla funkciado, kiu permesos al li konstrui kalendaron, laŭ tio, kion la Spirito deklaras en Genezo 1:14: "*Kaj Dio diris: Estu lumajoj en la ĉiela firmaĵo, por apartigi la tagon de la nokto, kaj ili estu por signoj kaj tempoj, kaj por tagoj kaj jaroj;*"

La fakto restas, ke sciencistoj devos respondi al Dio pri sia nekredemo, ĉar la funkciado de ĉi tiuj steloj, ilia movado, iliaj cirklaŭ elipsaj orbitoj, iliaj direktoj kaj rapidoj de rotacio, estas tre malsamaj unu de la alia kaj ŝajnas obei ian ajn logikan leĝon; kio igas ilin senti sin kulpaj. Ĉar ĉi tiu ŝajna kaoso estas organizita kaj kontrolata de la sola penso de la granda kreinto Dio, la Ĉiopova; ĉar li kreis la fizikajn kaj kemiajn leĝojn observatajn de homaj sciencistoj, sed li mem ne estas submetita al ĉi tiuj leĝoj; kio klarigas la miraklojn faritajn de Jesuo Kristo kaj liaj apostoloj.

Ni ne bezonas serĉi en la ĉielo pruvojn de tiu nelogika funkciado, ĉar ĝi jam koncernas la teron, sur kiu ni vivas. Tiu nelogikeco aperas kun peko, kiam la kliniĝo de la tero je 23° 26' sur sia akso, ekigis, dum sep mil jaroj, la principon de la kvar sinsekvaj sezonoj. Antaŭ peko, la ekvatoro de nia tera globo ricevis

sunlumon je 90°, tio estas, la maksimuma varmo. Kaj nia 45-a ^{paralela} grado de la Norda Hemisfero, kie mi loĝas, estis pli varma ol hodiaŭ. Ekde peko, la tero komencis rondiri ĉirkaŭ la suno por marki la jaran ciklon per antaŭeniĝo sur cirkla orbito. Sed samtempe, kvazaŭ devigita de fera mano, ĝi turniĝas sur sia akso en 24 horoj, konservante sian akson en konstanta paralela vicigo, konservita dum sia tuta jara suna ciklo de proksimume 365 tagoj. Tiu paralela konservado estas la klarigo de la sezonoj kaj neniuj gravita leĝo povas pravigi ĝin. La atesto donita de la naturo estas tial konfuza kaj drama por la ribelemaj sciencaj kaj sciencaj mensoj. Tiu konstanta paralela inklino kreas ambaŭflanke de la suno, en absoluta opozicio, tio estas, dum ses monatoj, la sezonojn printempo kaj aŭtuno, kiuj markas du ekvinoksojn (egalaj tago kaj nokto) kontraŭajn kaj duonvoje tra tiu orbito, someron kaj vintron, kiuj markas du solsticojn (maksimuma diferenco inter tago kaj nokto) kontraŭajn kaj inversajn. Oni devas kompreni, ke la akso de la tero direktiĝas al la suno nur per sia Suda Poluso, somere, por la Suda hemisfero, kio samtempe metas la nordan hemisferon en la vintran sezonon; kaj ses monatojn poste, aliflanke de la suno, la ordo estas inversa. Komence de la printempa kaj aŭtuna sezonoj, tiu akso de la tero ne direktiĝas al la suno, ĝi estas paralela al la suno. Kaj dum la tuta suna ciklo, la sezonoj de la Norda kaj Suda hemisferoj estas inversaj. Ĝi estas vere kompleksa sistemo, kiu povas esti klarigita nur ĉar Dio tiel volis. La ĉiujara suna ciklo komenciĝas per la naskiĝo de vegetaĵaro kaj finiĝas per ĝia morto. Ĝi tiel profetas al la homaro la signifon, kiun Dio donas al ĝia malfirma ĉar momenta ekzisto. Ĉiujare, la naturo fariĝas profeto kaj memorigas homojn, ke " *morto estas la salajro de peko* " laŭ Rom. 6:23: " *Ĉar la salajro de peko estas morto, sed la donaco de Dio estas eterna vivo en Kristo Jesuo, nia Sinjoro.* "

Dio elektis la komencon de la printempa ekvinokso kiel la komencon de la tempo. Li instruis tion al sia hebrea popolo dum ilia eliro el la lando Egipta laŭ Eliro 12:1-2: " *Jahve diris al Moseo kaj Aaron en la lando Egipta: **Ĉi tiu monato estos por vi la unua el la monatoj; ĝi estos por vi la unua el la monatoj de la jaro.*** » Li tiel lokigis la Pesahan feston je la 14-a ^{tago} de Printempo, kio faras ĝin la festo de liberiĝo el la peko de Egiptujo. Kaj nur por konfirmi la absolutan malon de justeco kaj peko, Dio establos la feston de "la pentofaro de pekoj", aŭ en la hebrea "Jom Kippur", je la sepa monato de la jaro, tio estas, la maksimuma interspaco, kiu povas apartigi ĝin de la Pesaha festo, kiu festas la oferton de dia justeco ofertita al la pekulo, por la pardono de liaj pekoj. Ankaŭ, ĉi tiu festo de Jom Kippur devis esti plilongigita nur ĝis la unua alveno de la Mesio, kies libervola morto plenumis ĝin en sia perfekteco, tiel igante ĝin, post Jesuo, malaktuala kaj senutila. Fakte, ni jam havas, en la Pesaho, la reprezentadon de peko, ĉar ĝi estas peko, kiu necesigas la mortigan pentofaran oferon de la "Ŝafido de Dio" kaj la oferton de lia eterna perfekta justeco al sinceraj pentantaj pekuloj, kiujn li konsentas elaĉeti kondiĉe ke ili obeu Dion.

Tiel, komenciĝinte printempe, la kalkulado de la sep mil jaroj da historio de tera peko finiĝos, donante lokon al renoviĝanta printempo, kie " *vivaj akvoj* ", aŭtentaj " *akvoj de vivo* " elaĉetitaj per la elaĉeta morto de Jesuo Kristo, venos anstataŭigi " *la maron* " sur la " *nova tero* " tiel nomita, ĉar Dio donos gloran, puran kaj perfekte sanktan aspekton al la malnova tero, sur kiu " *la fajro de la dua*

morto " antaŭe detruis kaj neniigis por ĉiam la malbonajn ribelantojn, anĝelojn kaj homojn.

Tiel oni pravas, ke la rakonto de Genezo 1 transdonas sufiĉe laŭvortan mesaĝon per sia kreskanta legado de tempo, kaj male, ĝia retrolegado malkaŝas tre spiritan kaŝitan mesaĝon, kiu finfine konfirmas la instruon rivelitan en ĝia Revelacio nomata Apokalipso.

La preparado de Dio de siaj mesaĝoj bazita sur retrolegado en la tempo malkaŝas al ni lian intencon permesi nur al siaj servistoj de la "*tempo de la fino*" malkovri kaj kompreni la lecionojn instruitajn per ĉi tiu rimedo. Kaj ĉi tiu klarigo estas pravigita per la fakto, ke, en la prologo de lia Apokalipso, la Spirito kaptas kaj transportas la menson de Johano "*al la tempo de la fino*", ĝuste, al la tempo de la glora reveno de nia Sinjoro Dio kaj Majstro Ĉiopova, Jesuo Kristo, kaj kiel ĉi tiu verso indikas, lia reveno, kie li revenas por kunpreni tiujn, kiujn lia verŝita sango elaĉetis, estos videbla tra la tuta tero kaj sen ia ebla disputo: Apokalipso 1:7: "*Jen li venas kun la nuboj; kaj ĉiu okulo vidos lin, kaj ankaŭ tiuj, kiuj lin trapikis; kaj ĉiuj triboj de la tero ploros pro li. Jes. Amen!*" » Komprenu: "*tiuj, kiuj lin trapikis*", tio estas, liaj malamiko de ĉiuj tempoj, kiuj batalis kontraŭ li persekutante siajn elaĉetitojn tra la tera historio.

La alianco de la komercistoj de la tero

Tiu alianco formiĝis iom post iom ekde 1945, la fino de la Dua Mondmilito. En Jalto en Krimeo, la venkintoj dividis Eŭropon, kaj kiel militakiron kaj kompenson por la milito, Rusio aneksis la Baltajn Ŝtatojn kaj okupis Pollandon kaj la orientan parton de Germanio; Usono poste transprenis la okcidentan reston de Germanio kaj koloniigis la aliajn naciojn de Okcidenta Eŭropo ĝis ia grado. Kaj tuj lanĉante la "Marshall-Planon", Usono investis multe da mono por ripari la situacion en Eŭropo, detruita kaj ruinigita de kvar jaroj da milito. Ili donis al ĉi tiu rekonstruo la normon, kiun ili ŝatis, normon, kiu favoris komercon kaj la riĉigon de sia propra lando kaj, due, de la tiel edukitaj nacioj. La politikaj kaj ekonomiaj konceptoj, kontraŭaj laŭ absolutaj terminoj, kreis feran muron inter la kapitalisma okcidenta tendaro kaj la nordorienta tendaro, sovetia, rusa, komunista kaj malkaŝe ateista.

Ĉar la nazia Germanio de Hitler estis la kaŭzo de tiu ĉi eŭropa konflikto, naziismo fariĝis universale "la nigra besto", la objekto de malbeno fare de ĉiuj popoloj... aŭ preskaŭ, almenaŭ ŝajne. Ĉar iuj homoj, kiuj subtenis tiun ĉi naziismon, bedaŭris ĝian falon kaj konservis nostalgian memoron pri ĝi; precipe, en la nacioj, kiuj estis parto de la "aksa" alianco, inkluzive de Germanio, Pollando, Kroatio, Slovenio, Italio kaj Hispanio de Generalo Franco, kiu tamen restis neŭtrala; Svislando, ankaŭ neŭtrala, multe profitis de la milita situacio en siaj rilatoj kun la du kontraŭaj tendaroj. Naziismo estis tial interpretita malsame de la popoloj. En la okcidenta tendaro, kaj precipe en Francio, ĝi ekigis malamon al naciismo, sed ĉefe, ĝi fariĝis la bildo de la provo ekstermi eŭropajn judojn. Sed gravas memori, ke tuj kiam la milito finiĝis, Usono organizis la fuĝon de la naziaj "grandaj mensoj" kaj bonvenigis ilin sur usona grundo. Inter tiuj grandaj mensoj

estis la fama Von Braun, al kiu Usono ŝuldas la disvolviĝon kaj spacajn sukcesojn de sia "NASA". Oni devas diri, ke la viro havis sperton, ĉar li estis la inventinto de la detruaj raketoj V1 kaj V2 uzataj de Germanio kontraŭ Anglio kaj precipe ĝia ĉefurbo, Londono.

Do kio estis vere tiu germana naziismo? Fanatika revo pri perfekta pureco. "Revo" ĉar ĝi estis nerealigebla; "fanatika" ĉar legitima pureco estas puŝita al la ekstremo; "pri perfekta pureco" ĉar perfekta pureco ne estas alirebla por la homaro, kaj la sola, kiu enkorpiĝis ĝin, Jesuo Kristo, venis el la ĉielo, naskita en la korpo de juna virga knabino nomata Maria. Poste, ĝi estis ankaŭ escepta naciisma vekiĝo ĉar Hitler havis la deziron venĝi la hontigon de la subskribo de la armistico fine de la Unua Mondmilito. En sia literatura atesto nomita "Mein Kampf" aŭ "Mia Lukto", jam inspirita de la rusa antisemitismo de la libro "Protokoloj de la Saĝuloj de Cion" verkita de ekstremismaj ortodoksaj policianoj, Hitler kaŝis nenion el siaj intencoj tiel rivelitaj al sia germana popolo, sed ankaŭ al la aliaj nacioj de la tero. La venonta dramo estis tiel anoncita. Sed kiel ni alvenis al mondmilito? Komence, Germanio minacis Ĉeĥoslovakion pro la "Sudetio", kiun Germanio postulis kiel sian propran. Tiun ĉi aliron ripetis Rusio la 24-an de februaro 2022 pri Ukrainio. Sed kio okazis poste? Kiam Hitler atakis Pollandon, Anglio kaj Francio oficiale deklaris militon kontraŭ Germanio, kaj la konflikto disvastiĝis por ampleksi la tutan Okcidentan kaj Orientan Eŭropon. Hodiaŭ, en 2022, kaŝante sin malantaŭ nelegitima kaj trompema ne-kunmilitema sinteno, kiu nur trompas sin mem, la okcidenta tendaro kontraŭbatalas la postulantitan Rusion per siaj modernaj armiloj; tio sugestas evoluon tra tuta Eŭropo, sed ankaŭ, depende de la fina kunteksto de nia tempo, universalan evoluon.

Ni nun rigardu la historion plenumitan post 1945, en la rusa soveta tendaro. Perfidita de nazia Germanio, kun kiu ĝi faris pakton, Rusio suferis pli ol ĉiuj nacioj pro la detrua furiozeco de la germanaj armeoj. Ankaŭ, en 1945, ĝia venĝemo dekobliĝis kaj ĝia malamo al naziismo atingis pinton. Sed ĝia momenta alianco kun Hitler havas sian klarigon: ili konsentis pri la plano dividi Pollandon kaj la baltajn ŝtatojn; krome, dum Pollando bonvenigis ilin, en Rusio, la judoj ne estis ŝatataj kaj jam multe persekutitaj, ĉi tiu aspekto de naziismo ne konsistigis obstaklon. Kaj ĉi tiu rusa malamo al la judoj donas al Rusio mem nazian aspekton hereditan kaj konservitan, eĉ en nia tempo.

La nuna situacio estas tiel konfuza, ke ĉiuj ĵetas unu al la alia la etiketon "nazio", kiu anstataŭigas la vorton "diablo" por nunaj nekredantaj popoloj. Fariĝas malfacile juĝi la agantojn, ĉar la postuloj de la du kontraŭaj tendaroj estas tiel legitimaj. Dio havas la rimedojn por krei ĉi tiun specon de nesolvebla situacio kaj li donis unuan pruvon pri tio per la problemo de la palestina popolo, viktimo de la reveno de la judoj al la antaŭa teritorio de sia popolo: Israelo estis restarigita al sia antaŭa nacia grundo, ekde 1947. Kaj li donas duan pruvon pri tio hodiaŭ en 2022 per la **nesolvebla problemo** de Ukrainio kaj Rusio, kiuj disputas la legitimecon de la posedo de Donbaso.

Fronte al ĉiuj ĉi tiuj legitimaj asertoj, Dio staras, potenca, vertikala kaj firma en sia dia legitimeco. Kaj niaj nunaj socioj, kiuj ignoras aŭ malestimas lin, povus nur esti ŝokitaj, teruritaj kaj hororigitaj sciante, ke li mem organizis la genocidon de la diluvo kaj poste tiun de la Amoridoj, la loĝantoj de la lando

Kanaano. Kaj ili estus eĉ pli tiaj ekscianta, ke Dio organizis la "Holokaŭston" de la Judoj inter 1942 kaj 1945.

Tial ni devas saĝe analizi la kaŭzojn de ĉi tiuj diversaj specoj de genocidoj. Kaj unue, kaj tute legitime, kompreni kial Dio organizas amasajn mortigojn de la homoj, kiujn li kreis. Kreante liberajn ĉielajn kaj surterajn anĝelajn vivojn, Dio ofertas al ĉi tiuj kreitaĵoj la ŝancon elekti lin kiel sian Mastron kaj Sinjoron. Tiuj, kiuj ne faras ĉi tiun elekton, tiam perdas ĉian gravecon por li, ĉar ili estas nenio pli ol kreitaĵoj, kiuj profitas de vivprokrasto antaŭ ol morti, neniigitaj por ĉiam. La rilato establita inter Dio kaj tiuj, kiuj libervole fariĝas liaj sklavoj, prenas la nomon "religio", kiu signifas "ligi" de la latina "religare". La rilato establita kun Dio implicas devojn kaj rekompencojn, kaj ĉi tiuj devoj aperas en la formo de leĝoj, preskriboj kaj ordonoj; la Dek Ordonoj de Dio resumas la esencajn devojn de liaj servistoj. La rekompencoj, jam sur la tero, estas paco kun Dio por la menso, sano por la korpo kaj dia protekto por la tuta animo nutrata de Lia lumo. Poste, ĉe la reveno de Kristo, venos eniro en la ĉielan dimension por eterneco.

En la malnova interligo, Izrael estis karna kunveno konstruita sur religia kaj nacia heredeco. Kaj Dio organizis ĝian religian protekton per malpermesoj, inkluzive de geedzeco kun fremda edzino/edzo. Ne pro rasisma kialo en la moderna senco li trudis ĉi tiun malpermeson; la pravigo estis la religia risko reprezentita de la idolkulta religio de la fremda edzino/edzo. La motivo de Dio por ĉi tiu malpermeso estis pravigita per lia deziro savi la vivojn de siaj kreitaĵoj; kiujn li devus lasi iri al la morto se ili malobeus liajn malpermesojn. La unua Izrael, kvankam karna, foje estis formita el fremduloj, kiuj volis eniri la popolon de Dio por honori la veran Dion. Kaj ekde ĝia disiĝo tra ĉiuj nacioj de la tero, ĉi tiu karna Izrael kunigis homojn de ĉiuj rasoj. Ĝi estas do, trompe, komparebla kun la vera Izrael de Dio, kiu estas spirita nacio formita de kristanaj membroj same disigitaj tra la tero: la diferenco inter ĉi tiuj du Izraeloj baziĝas sur la ĉeesto aŭ foresto de fido al Jesuo Kristo, kaj precipe en nia fina tempo, de lia "atesto", kiu estas "la spirito de profetaĵo" laŭ Apokalipso 19:10.

Tiel, plurfoje, la Dio, kiu kreis ĉiujn formojn de vivo, materio kaj leĝoj, rezignacias sin al amasa detruo de kreitaĵoj, kiuj fariĝis nerehaveblaj.

Tio ne estas la kazo en homaj agoj, en kiuj la motivo estas baze malamo, la abomeno de malsamaj normoj. Hitler altigis la purecon de la arja raso, pri kiu li faris precizan priskribon, blondajn harojn, blujajn okulojn, ktp. Notu preterpase, ke li mem ne estis blonda. En sia sonĝo, li volis transformi la tutan Germanion, por ke ĝia loĝantaro alprenu ĉi tiun idealigitan aspekton kiel klonoj. Lia vegetara dieto ne malhelpis lin agi monstre. Sed ĉi tie denove, kiam la situacio postulas tion, Dio levas ĉi tiun specon de utila monstro por plenumi sian detruan planon; tion konfirmas Rom. 9:17: "Ĉar la Skribo diras al Faraono: Mi vin levis ĝuste por ĉi tiu celo, por ke Mi montru en vi Mian potencon, kaj por ke Mia nomo estu proklamata sur la tuta tero."

Ĉu ni povas juĝi pri agoj volitaj de Dio? Evidente ne. Liaj fidelaj infanoj devas kaj povas akcepti la ideon, ke ankaŭ Dio havas la devon neniigi neelaĉetebajn ribelemajn vivojn. Kaj li, kiu sondas homajn mensojn kaj pensojn, scias kiam la situacio estas tiel malespera. Ĉar ni havas malantaŭ ni 77 jarojn da paco, kiuj detruis la fidon al Dio. Kaj en la nuna amaso, sennombraj homaj vivoj

jam estas neelaĉeteblaj. Tial, kontraŭe al diaj motivoj, ni trovas sennombrajn homajn motivojn, kiuj kondukas, de malamo ĝis ekstermado, al la detruo de tiuj, kiujn oni jam ne toleras.

Kiel ni vidis, en la tendaro de Dio, ordo baziĝas sur respekto al la reguloj establitaj de li. En la monda organizado, ĉi tiu principo ankaŭ estas necesa, sed jen kuŝas la problemo: ne ĉiuj akceptas la regulojn efektive establitajn de Usono sub la alibio de UN. Tiel, en ambaŭ tendaroj, okcidenta kaj orienta, la agnoskitaj kaj pravigitaj reguloj ne estas la samaj, kaj ĉiu postulas sian legitimecon. Jen la tuta tragedio de la homa historio; ĝi spertas konstantajn ŝanĝojn. Estas vere, ke malfortigita kaj ruinigita, Rusio en 1991 akceptis la usonajn regulojn de UN, sed ekde tiu dato, revivigita de Vladimir Putin, ĝi denove fariĝis potenca kaj naciisma. Ĝi gardas en sia koro la memoron pri nacia humiligo markita de la establado de granda sensekureco, kiam ŝtata gangsterismo trudis al ĝi kapitalisman normon. Kaj la popolo retenis de la okcidenta modelo nur la sensekurecon, kiun ĉi tiu modelo alportis al ili en situacio de ruino. Sub la soveta reĝimo, ĉi tiu sensekureco ne ekzistis, kaj transirante de unu modelo al alia, la rusa popolo povas juĝi la diferencon. La plimulto de la rusa popolo prioritigas la sekurecon de sia socio super prospero. Kaj en la okcidenta tendaro, la elekto estas inversa, ĉar la popolo ne spertis samtempe ruinon kaj sensekurecon. En Francio, kie mi loĝas, sensekureco eniris epokon de granda prospero, kaj la kaŭzo de ĉi tiu sensekureco, ekde 1962, estis la establado de Islamo en metropola Francio, akcelita en 1976 per la adopto de la leĝo pri famileunuigo. Rezulte, sensekureco nur kreskas en ĉi tiu ĉiam pli malriĉiĝanta lando. Dum la jaroj pasas, registaroj konsciaj pri la problemo ŝajnigas ignori ĝin dum ili tenas la plenuman potencon: kiel katoj, ili "brakumas siajn dorsojn" kaj forturniĝas de la temo, silentigante maltrankvilajn akuzantojn nomante ilin "rasistoj"; la plej malbona malbono ekde la Dua Mondmilito. Tamen, la tempo pasas, la situacio plimalboniĝas, kaj ni baldaŭ kolektive suferos, multe pli dramece, la sekvojn de ĉi tiu "gaŭla misharmonio kaj neglekto, kiuj malfermis la vojon al Mohamedo" laŭ la vortoj de la kvarlinia strofo profetita de Michel Nostradamus.

En la kontraŭaj tendaroj, ĉiu postulas siajn rajtojn surbaze de la reguloj, kiujn ili pravigas. En la Okcidento, la regulo estas la rajto de la popoloj al memdetermino. Sed se tio estas la kazo, karaj okcident-amerikaj kaj eŭropaj amikoj, kion vi faris en Koreio kaj Vjetnamio, en Irako, en Jugoslavio, en Afganio, kaj plej lastatempe en Libio? Ĉi tiu rajto estas tre danĝera, ĉar ĝi rajtigas koncentritajn kaj grupigitajn malplimultojn secesii kaj postuli la rajton al sendependeco. La modelon legitimis la Okcidento ofertante al la albanoj la serban Kosovon, dum hodiaŭ ni kontraŭas la rusan Donbason secesiantan de Ukrainio. Kiu decidas pri la legitimeco de la postulo? Ununura respondo en ĉiuj kazoj: la plej forta, la plej potenca, la plej armita. Reguloj kaj traktatoj validas nur por tiuj, kiuj akceptas ilin atendante ŝanĝon en la situacio. Jen kion ĉiu homo devus kompreni, flankenlasante iujn ajn falsajn iluziojn pro la historiaj atestoj de pasintaj tempoj. Kaj ĝuste tie kuŝas la problemo. La nuna homaro reagis kvazaŭ ĝi ne havus pasintecon. Ĉi tiu subtakso de historiaj atestoj klarigas la nunan okcidentan socian konduton, kaj sur la civila kaj religia niveloj. Ĝia sola valoro estas humanismo, kaj en la nomo de tiu nova dio, ĝi pensas, ke ĝi povas fari la

plej malbonan sen devi porti la konsekvencojn. Mi klarigu: ĝi unuigas konkurantajn religiojn, el kiuj kelkaj estas movataj de malamo kontraŭ la aliaj, kaj ĝi pensas, malgraŭ ĉio, ke ĝi povas eviti konfliktojn. Sed pacemaj homoj ne kapablas igi agresemajn homojn pacemaj kiel ili mem. La longa periodo de paco, kiun ni ĝuis en la Okcidento, nur pligravigis la problemon. En Francio, nacieco estis donita al malamplenaj kaj vengemaj religiaj malamikoj, kies nombro nur kreskis tra la jaroj.

Humanismo, naskita kaj evoluigita en Francio, estis adoptita en Usono, sed tie ĝi ricevis malsaman valoron: komercan interŝanĝon kaj la guston kaj strebadon al profito. Ĉi tiu estas la normo, kiun Usono importis al Eŭropo ekde 1945. Kaj ĉi tiuj du valoroj ne estas vere kongruaj, sed ĝi tamen estas la unua modelo bazita sur la nun fama "samtempe", kiu karakterizas nian junan prezidanton Emmanuel Macron, kaj kiu trudis sin por nia tempo al homoj edukitaj en la usona kulturo. Nia franca prezidanto estas la tipa bildo, la modelo de la amerikanigita franco, kaj laŭ lia bildo, tuta juna gvidantaro okupanta la gvidajn poziciojn de niaj socioj. La "ununura penso" kondamnita de prezidanto Jacques Chirac jam estis ĉi tiu modelo de amerikanigita Eŭropo. Rezulte, naciaj limoj estis oferitaj, ĉar malgraŭ la postvivado de nacioj apartigitaj per siaj lingvoj, okcidentaj loĝantaroj jam ne formas unu solan "ununuran penson", la sola legitimita modelo estas tiu de la "*komercisto de la tero*", samtempe humanisma. Kaj por respondi al la soifo je riĉiĝo de ĉi tiuj "*komercistoj*", la popolo devas nepre fariĝi konsumantoj. Kaj teknologiaj inventoj estas tie por stimuli ilian avidecon. Tial, pensante ke ĉiuj popoloj de la tero estas same avidaj kaj konsumismaj kiel ili, okcidentanoj uzas la usonan bojkoton por puni la popolojn, kiuj rezistas kaj kontraŭas iliajn valorojn kaj direktivojn. Usono uzis ĉi tiun bojkoton kontraŭ Irako en sia milito, hodiaŭ en 2022, ni vidis la eŭropan blokon kaj Usonon adopti ĉi tiun specon de komercaj sankcioj kontraŭ Rusio kaj ĉi tiu nuna historia atesto donas sian tutan signifon al ĉi tiu esprimo "*komercistoj de la tero*" citita en Apokalipso 18:3; kiu pravas, ke la plenumiĝo de la profetitaj aferoj estas proksima, baldaŭa. Kaj ĉi tio konfirmas la alvenon de Kristo en gloro por la printempo de 2030. La nunaj "signoj de la tempoj" anoncas la plenumiĝon de la lastaj grandaj eventoj programitaj por organizi la finon de la mondo. La konflikto, kiu konstruiĝas antaŭ niaj okuloj, ne kontraŭstarigas naciojn unu kontraŭ la alia, ĝi kontraŭstarigas kaj starigas unu kontraŭ la alia politikajn kaj religiajn blokojn, kunigante multajn popolojn. La kolizio de la modernaj "titanoj" estas preparita ĉar la intereso de profito estas la celo. Ĉi tiuj blokoj de la Okcidento, la Nordoriento, la Mezoriento kaj la Malproksima Oriento estas en politika, ekonomia kaj religia konkurenco; la tri kialoj por batali unu kontraŭ la alia por elimini la konkurencon. Sed ne nur la konkurenco estos eliminata, ĝi estas granda parto de la tuta homaro. Paradokse, ĝuste en la momento kiam la tero ekhavas la subtenon de ok miliardoj da homoj, la ekstermado de ĝia loĝantaro okazas. Ĝi plenumiĝos dum la lastaj 7 jaroj, kiuj komenciĝos printempe de 2023. En sia profetaĵo, Dio anoncis al ni la eventojn, kiuj poste sekvos unu la alian; nome laŭ Apokalipso 11:18: "*la nacioj koleriĝis*", "*la kolero de Dio*" elverŝiĝis en la formo de la "*sep lastaj plagoj*" de Apokalipso 16, poste ĉe la reveno de Kristo, ĉar liaj elektitoj venos, laŭ

Apokalipso 11:18, " *la tempo juĝi la mortintojn* " en la ĉielo en la loĝejoj preparitaj de Jesuo.

La privilegio de vera fido, benita kaj agnoskita de la Sinjoro de gloro, estas atendi la plenumiĝon de ĉio, kion Lia amo sciigis al Siaj solaj veraj elektitoj. Ni baldaŭ havos la senton vivi veran koŝmaron, al kiu ni estos submetitaj sen povi eviti ĝin. Sed ĉe la fino de ĉi tiu atendado, nia rekompenco venas en la povo de la reveno de nia amata Dio, ĉar Liaj promesoj estas plenumitaj kaj Lia fideleco estas certa kaj perfekta.

Fortranĉita de Dio, la homaro kapablas je ĉio, precipe memdetruo. Tio okazas en tempo, kiam homoj fariĝas nekapablaj aŭdi la rezonadon de tiuj, kiuj akuzas ilin kaj alparolas ilin per justaj riproĉoj. Sed kial ili aŭskultus unu la alian, se ili jam montris, ke ili ne scias aŭskulti Dion kaj Liajn kompatemajn vokojn? Dum jardekoj, komerca intereso estis artefarita cemento, kiu trompe donis la impreson de universala kompreno, kaj nuntempe, tiu ligo restas por mallonga tempo. Ĉar familiaj valoroj estas detruitaj aŭ malfortigitaj, nur tiu komerca ligo restas inter homoj. En Usono, la homo estas taksata laŭ sia valoro en dolaroj; kio donas al ilia humanismo unikan normon. Malnova Eŭropo ankoraŭ iom rezistas, sed la usona modelo pli kaj pli asertas sin. La subkontraktado de laborpostenoj al Ĉinio reduktis laborofertojn en Eŭropo, kaj precipe en Francio, pro la elektoj faritaj de la gvidantoj. Tamen, la samaj gvidantoj instigas junajn studentojn lasi sian spuron per strebado al sukceso kaj riĉeco. Dungado estas do traktata kiel loteribiletoj, kie multaj pagas sed nur unu kolektas la premion. Komerco ĉiam ekzistis sur la Tero kiel rimedo por interŝanĝi produktojn kaj materialojn. Sed ĝi ĉiam estis libera kaj ne organizita laŭ trudita maniero. Komercaj prezoj estis atingitaj per marĉandado kaj finfine finitaj per interkonsento inter la vendisto kaj la aĉetanto. Misfortuno venis kun la kreado de la MKO, organizita, kompreneble, de Usono, la venkintoj de la Dua Mondmilito, kiun ruinigita Eŭropo ne povis kontraŭstari. Usono unue adoptis sian valuton, la dolaron, kiel la normon, anstataŭigante oron. Kun la aŭtoritato de la MKO, ĝi prenis komercan kontrolon de la tuta planedo. Devigitaj respekti ĝiajn regulojn kaj ĝiajn komercajn tribunalojn, ĉiuj landoj sur la tero estis vasaligitaj kaj fariĝis dependaj de ĝia aŭtoritato. Do, sub la atesto de ĉi tiuj faktoj, jes, la komercistoj de Usono kaj iliaj eŭropaj idoj kune formas " *la komercistojn de la tero* " menciitajn en Apokalipso 18:3. Kaj la profetaĵo diras al ni, ke ili estas afliktitaj dum ili atestas la detruon de la urbo Romo, " *starante malproksime pro timo de ŝia turmento* ", la teksto specigas; ĉi tiu timo estas bone pravigita. Ĉar se Romo estas detruita pro sia falsa religia instruado, kia estos ilia sorto, tiuj, kiuj forlasis la hereditan protestantan religion por honori la dion de "komerco"? Jesuo Kristo diras al ili, kiel li faris al la judoj de sia tempo, en Mateo 6:24 kaj Luko 16:13 : " *Vi ne povas servi Dion kaj Mamonon* ." Kaj estas ankoraŭ al ĉi tiu komerca intereso, ke Usono ŝuldas la disvolviĝon de la romkatolika religio sur sia teritorio. Iliaj mensoj turnitaj al komerco kaj ĝia profito, la danĝero de la konkero de Usono fare de la katolika religio estis ignorita. Kaj ĉi tiu nova situacio fariĝis normaleco subtenata de la humanisma spirito ĉiam favora al bonvenigado de hispanidaj katolikaj enmigrintoj de la meksika limo. Tiel, tra la tuta tero submetita al la influo de ĝia modelo, la diaj lecionoj enskribitaj en la historio kaj en ĝiaj profetaĵoj estis ignoritaj.

Protestantismo kaj Katolikismo nun estas unu kaj tial estos pretaj kune konduki, sub la egido de " *la besto, kiu venas el la tero* " de Apokalipso 13:11, sian lastan religian militon kontraŭ la sankta Ŝabato de Dio kaj ĝiaj fidelaj observantoj: " *Kaj mi vidis alian beston suprenirantan el la tero, kaj ĝi havis du kornojn similajn al ŝafido, kaj ĝi parolis kiel drako.*" *Kaj ĝi ekzercis la tutan potencon de la unua besto antaŭ ĝi, kaj igis la teron kaj la loĝantojn de ĝi adorkliniĝi al la unua besto, kies mortiga vundo saniĝis. Kaj ĝi faris grandajn signojn, tiel ke ĝi igis fajron malsupreniri el la ĉielo sur la teron antaŭ la homoj. Kaj ĝi trompis la loĝantojn de la tero per la signoj, kiujn estis al ĝi permesite fari antaŭ la besto, dirante al la loĝantoj de la tero, ke ili faru bildon al la besto, kiu havis la glavvundon kaj vivis. Kaj ĝi ricevis la potencon doni vivon al la bildo de la besto, por ke la bildo de la besto parolu, kaj igu, ke ĉiuj, kiuj ne volas adorkliniĝi al la bildo de la besto, estu mortigitaj. Kaj ĝi igas ĉiujn, malgrandajn kaj grandajn, riĉajn kaj malriĉajn, liberajn kaj sklavajn, ricevi markon sur la dekstra mano aŭ sur la frunto; kaj por ke neniu, kiu havas la markon, aŭ la nomon de la besto, aŭ la numeron de ĝia nomo, povu aĉeti aŭ vendi. Ĉi tie estas saĝeco. Kiu havas komprenon, tiu kalkulu la nombron de la besto. Ĉar ĝi estas la numero de homo, kaj lia numero estas sescent sesdek ses.* ".

La " *komercistoj de la tero* " povis fini sian teran ekziston nur kiel gvidantoj kaj organizantoj de la lasta persekutado en la tera historio sub la simbola nomo de la " *besto, kiu leviĝas el la tero* ". Kaj la esprimo " *el la tero* " estas la subskribo, kiu indikas ilin en ĉi tiuj du esprimoj, kiel heredantojn de la protestanta religio, tio estas, kio Usono estis el sia historia konstruo. En la citita verso, oni aludas al " *la unua besto* ", kies nomo estas, laŭ Apokalipso 13:1, " *la besto, kiu leviĝas el la maro* " kaj kiu indikas la koalician reĝimon de la katolika papeco kaj la dek regnoj de Okcidenta Eŭropo. La ŝlosilvortoj, " *maro kaj tero* ", kiuj diferencigas ilin, alprenas signifon en la rakonto pri la Kreo: ni vidas " *la teron eliri el la maro* ", same kiel **la protestanta kredo aŭ reformita kredo eliris el la papa romkatolika religio** prenante la nomon de Reformita Eklezio en la 16-a jarcento .

La reveno de Jesuo Kristo

Jam anonci la revenon de Jesuo Kristo implicas, ke li jam venis al la tero de homoj. Tiuj, kiuj ne rekonis ĉi tiun unuan alvenon, kiel ekzemple la nuntempaj judaj heredantoj aŭ iu ajn alia religio, ne povis profiti de la oferto de graco akirita per lia libervola pentofara ofero. Sed eĉ por ĉi tiuj homoj, la situacio ne estas fermita, ĉar fido povas aperi ĝis la horo de la kolektiva kaj individua fino de la tempo programita de Dio por la oferto de ĉi tiu graco. En la lasta momento, kiam fido estos publike debatata, la lastaj elektitoj de Kristo realigos la perfektan harmonion de la granda sava plano elpensita de la Dio de vero laŭ tri fazoj plenumitaj en la daŭro de la homa historio.

La unua fazo koncernas la tempon de la eliro el Egiptujo, kiam Dio persone venis por konduki sian popolon al libereco, liberigante ilin de egipta sklaveco, bildo de la sklaveco de peko, kiun la proklamo de liaj ordonoj klare

difinis. " *Ĉar peko estas la malobeo de la leĝo* ", laŭ 1 Johano 3:4. En ĉi tiu sperto, Dio profetis la finan celon de sia sava plano. Li organizos la savon de siaj elektitoj, kiujn li kondukos ne en la teran Kanaanon, sed en la ĉielan spiritan Kanaanon, tio estas, en sian ĉielan regnon. La tera sperto de ĉi tiu unua fazo koncernas la hebreaĵojn, posteulojn de Abraham, kaj ĉi tiu specimeno de la homaro konsistas el viroj kaj virinoj, kiuj ne heredis la karakterajn ecojn de sia Dio-benita patriarko. Rezulte, fido atribuita al justeco mankas en ĉi tiu grego, kaj ni lernas, ke nur Kaleb kaj Josuo estos trovitaj indaj eniri la landon Kanaanon, kiun Dio donas al sia eksperimenta popolo kiel ilian nacian patrujon. Mi ŝatus atentigi, ke ĉi tiu nombro de du benitaj Hebreoj ne koncernas la amason da Hebreoj, sed la du, en kiuj Dio trovis fidon kaj konfidon al li, el la 12 Hebreoj senditaj kiel spionoj al la lando Kanaano. Dio elektis reliefigi Kaleb kaj Josuo, ĉar ilia fido estas rivelita per ilia konduto en oficiala testo de fido, al kiu estis submetitaj 12 Hebreoj reprezentantaj la 12 tribojn de Izrael. Ni jam povas rimarki, ke post la skismo produktita post Salomono, ni trovos ĉi tiujn nombrojn 2 kaj 10, tio estas, la triboj de Jehuda kaj la Levidoj en unu tendaro kaj la 10 aliajn tribojn, kiuj konsistigas la unuajn Hebreajn ribelantojn, en la alia tendaro. Jam ĉi tiu skismo apartiganta la Izraelon de Dio ne estis bona antaŭsigno por la du formitaj tendaroj. Kaj ni scias, ke la 10 triboj unue falis en apostazion, baldaŭ sekvataj de la aliaj du triboj, kiuj ankaŭ finis en apostazio; tiom, ke la nacio estis transdonita al la Ĥaldeaj reĝoj Nebukadnecar, kiu, post detruo de Jerusalemo kaj ĝia sankta templo en 586, prenis la ceterajn pluvivantajn Hebreojn en kaptitecon en Babilono. Vi devas kompreni, ke ĉi tiu sperto de la malnova interligo havis nur pedagogian celon por Dio, ĉar sankteco organizita en la formo de religiaj ritoj estis nur fikcia kaj teoria. Ĉiuj ĉi tiuj ritoj havis la solan celon profeti per simboloj la rimedojn, per kiuj Dio elaĉetus la animojn de siaj elektitoj. Rezulte, vera sankteco koncernos la novan interligon, kiun Dio konstruos sur la verko plenumita en Jesuo Kristo.

La dua fazo de la sava projekto do koncernas la establon de la nova interligo, kiu komenciĝos nur post la morto kaj resurekto de Jesuo Kristo. Ĉar dum la tri jaroj kaj duono de lia tera ministerio, la reguloj, kiuj validas, estas ankoraŭ tiuj de la malnova interligo. Imagu la malfacilaĵon, kiun li alfrontas: Dum tri jaroj kaj duono, li devas montri perfektan obeemon al la leĝoj kaj religiaj ritoj de la malnova interligo, samtempe preparante siajn apostolojn kaj disĉiplojn en sia instruado por forlasi ĉi tiujn ritajn praktikojn kiam ili eniros la tempon de la nova interligo, tio estas, post lia morto. Atentu! Ne ĉio devos esti forlasita! Sed nur tio, kion la morto kaj resurekto de Jesuo Kristo perfekte plenumis; kio koncernas nur festajn religiajn ritojn. Kaj kiel Daniel 9:27 specifas, la religiaj ritoj de bestaj " *oferoj kaj oferoj* " ĉesas, prioritare. La ofero profetita de ĉi tiuj malfeliĉaj bestoj nun estas perfekte plenumita per la morto de aŭtentike perfekta sanktulo kaj per lia perfekteco li naskas veran sanktecon. Ĉi-foje sankteco jam ne estas besta, ĝi estas homa kaj dia, kiel estis la vera naturo de nia Sinjoro Jesuo Kristo. La malnova interligo, la profeta fazo, malaperas kiel ombro antaŭ la realo plenumita de Jesuo Kristo. Ni devas absolute kompreni la malfacilaĵon spertitan de la hebreaĵoj de lia tempo, kiuj aŭdis lin diri: " *vi aŭdis, ke ... sed mi diras al vi, ke ...*". La vortoj, kiujn ili aŭdis, venis el la buŝo de homo, simpla kaj sen artifiko. Tiaj

vortoj alprenis provokan aspekton kontraŭ la religia ordeno establita dum ĉirkaŭ 1500 aŭ 1600 jaroj. Ankaŭ, dum li vivis, liaj mesaĝoj ne povis persvadi kaj konvinki iun ajn inter liaj aŭskultantoj, inkluzive de la 12 apostoloj, kiujn li elektis kiel atestantojn de sia verko. Li sciis tion, ĉar Daniel profetis ĝin en Dan. 9:25: " *Post la sesdek du semajnoj, la sanktoleito estos ekstermita, kaj li ne havos posteulon*. La popolo de gvidanto, kiu venos, detruos la urbon kaj la sanktejon, kaj lia fino venos kiel diluvo; estas decidite, ke la detruoj daŭros ĝis la fino de la milito." Pro la malbeno, kiu jam pezis sur la protestanta religio, en sia traduko de ĉi tiu verso, Louis Segond tradukis la hebrean per la esprimo "kaj li ne havos posteulon." Tamen, en marĝena noto, li skribis: Laŭvorte: " *neniu aŭ nenio por li* ." Kaj kompreneble, ĝuste ĉi tiun laŭvortan tradukon ni devas konservi, ĉar ĝi konfirmas la fakton, ke Dio sciis, ke dum sia vivo, Jesuo konvinkos neniun; vere neniun. Fakte, nur per sia resurekto kaj sia apero inter siaj apostoloj kaj disĉiploj, vera fido formiĝis kaj disvolviĝis. Ili ĉiuj devis vidi por kredi, kaj la kazo de Tomaso ne estis unika, sed vaste disvastiĝinta. Ĉi tiu leciono permesas al mi kompreni, ke vera fido formiĝas nur post vidado. La vidaĵo povas esti malsama kaj preni, hodiaŭ, la formon de vidi kiel longa profeta konstruo malkaŝas la ekziston de la dia inteligenteco, kiu elpensis ĝin. Ĉi tiu malkovro egalas al la apero de Kristo al liaj apostoloj post lia morto, ĉar ĝi produktas la saman nediskuteblan certecon en la homa menso. Estas tre grave kompreni ĉi tion: Dio neniam postulis, ke homo kredu ion ajn sen pruvo. Ĉi tiu koncepto pri fido estas tute malvera, ĉar vera fido povas esti konstruita nur sur konvinka konkreta elemento. Kaj komprenante ĉi tiujn aferojn, mi komprenas, ke nekredantoj puŝas siajn infanojn kredi je fabloj kaj Patro Kristnasko, ĉar ili mem kredas je Dio laŭ la sama nepravigebla idolkulta maniero. Tiel ke la rezulto de ĉi tiu fido konstruas bildon de Dio faritan laŭ la koncepto dezirata de la homo kaj ne tiun de Dio, kia li vere estas. Kaj jen la klarigo por la apero de la amasoj da kristanaj religiaj konfesioj, ĉar ekzistas tiom da malsamaj konceptoj pri Dio, kiom da nekredantoj. Sed danku Dion! Por liaj elektitoj, lia sankta Biblio donas pri li la plej ekzaktan, la plej precizan, la plej veran robotan portreton kaj ĝi protektas ilin kontraŭ mensogaj diaj konceptoj. Vera kredo ne permesas al si imagi aŭ krei novajn dogmojn ne konformajn al la skribaĵoj de la Biblio. Ĝi kontentiĝas sekvi paŝon post paŝo la spiritan vojon konstruitan de la profetaĵoj, kiujn Dio inspiris al siaj elektitoj dum la historio. Ĉi tiu vojo estas la vojo de vero, kiun desegnis Jesuo Kristo; ĝi estas logika kaj ĉiam perfekte kohera.

Ĉe la fino de sia ministerio, post sia resurekto, Jesuo forlasis siajn apostolojn kaj disĉiplojn, suprenirante en la ĉielon kaj malaperante de ilia vido. Ni legas en Agoj 1:10-11: " *Kaj dum ili fikse rigardis en la ĉielon, dum li iris, jen staris apud ili du viroj blanke vestitaj, kaj diris: Viroj Galileanoj, kial vi staras rigardantaj al la ĉielo? Ĉi tiu Jesuo, kiu estas prenita supren for de vi en la ĉielon, tiel ankaŭ revenos, kiel vi vidis lin iranta en la ĉielon* . » Ĉi tiu ĉiela aserto aŭdita kaj transdonita de homoj estas la bazo de nia adventista kredo, ĉar ĉi tiu vorto signifas adventon. Kaj ĝuste por vivi ĉi tiun esceptan sperton Dio nutras nin per sia profeta vero. Li konstante laboras pri nia preparo, do estas necese kaj sanige por ĉiu el ni konstante konservi ĉi tiujn aferojn en niaj mensoj. La mondo kaj ĝiaj perversioj sekvas sian vojon, kiu kondukas ilin al sia pereco, sed protektitaj

de nevidebla fera kurteno, ni liaj elektitoj, kiuj amas kaj honoras lian volon, nia vojo, lia pado, kondukas nin al eterna savo.

En la tria fazo, Dio preparas sian renkontiĝon kun siaj elektitoj.

De 1843 kaj 1844, li organizis la adventistajn kredotestojn por doni al siaj elektitaj reprezentantoj unuan strikte usonan institucion formon en 1863. Dek jarojn poste, en 1873, li donis al sia verko universalan mision por sciigi ĉiujn kristanojn vokitajn konformiĝi al lia religia dogma postulo; la du ĉefaj temoj estante la atendo de la reveno de Kristo kaj la restarigo de lia sankta Ŝabato. En 1994, siavice testita per kredotesto bazita sur la anonco pri la reveno de Jesuo por 1994, la oficiala adventismo trovita " *varmeta* " kaj " *nuda* " estas "elvomita" de Jesuo Kristo. La adventista verko daŭras en disidenta formo per la elektitaj reprezentantoj, kiujn li elektas el la adventismo kaj poste el la homa amaso, kie liaj lastaj elektitaj reprezentantoj ankoraŭ troviĝas anonime.

Sur la Tero, la situacio plimalboniĝas kaj post la du antaŭaj Mondmilitoj, komenciĝante la 24-an de februaro 2022, en Orienta Eŭropo, konflikto eksplodas en Ukrainio atakita de Rusio. Iom post iom la konflikto alprenas tutan eŭropan kaj eĉ tutmondan etendiĝon kaj post la uzo de nukleaj armiloj, Eŭropo detruita, Rusio neniigita, la postvivantoj reorganiziĝas sub la gvido de la usona venkinto. Mi retenas en ĉi tiu resumo nur la profetitajn instruojn, kiuj ekskluzive celas kristanajn naciojn. Kompreneble, paganaj nacioj ne estas ŝparitaj en ĉi tiu detrua programo gvidata de Dio kaj la demonoj liberigitaj por ĉi tiu tasko.

Ekde la printempo de 2018, la Dio de vero sciigis al siaj elektitoj la precizan daton de sia reveno, nome, printempon 2030. Kaj por profiti de ĉi tiu instruo, la fido de la elektitoj baziĝas sur du ĉefaj veroj, kiuj estas: fido je la rekono de la 6000 jaroj kovritaj de bibliaj diaj revelacioj, kaj la rekono de la tempo de la elaĉeta morto de Jesuo Kristo, nome, merkredon, la 3-an de aprilo, la 30-an de nia kutima kristana kalendaro. Ĉi tiu mesaĝo ne baziĝas sur la logiko de antaŭaj adventismaj testoj, ĉiuj konstruitaj sur la taksita dato de la naskiĝo de Jesuo Kristo kaj persone estante la portanto de la lasta mesaĝo koncerne la daton 1994, mi povas konfirmi ĉi tiun elekton de la naskiĝo de Jesuo Kristo. Kaj ĉi tiun rezonadon subtenis Jesuo ĝis 2018. Pri ĉi tiu temo, profeta kvarlinia strofo de Michel Nostradamus pravas, ke Dio volis instigi homojn preni la naskiĝon de Jesuo kiel bazon de profetaj kalkuloj. Jen la teksto de la 72-a ^{kvarlinia strofo} de lia 10-a Jarcento : **" En la jaro mil naŭcent naŭdek naŭ kaj sep monatoj, el la ĉielo venos granda Reĝo de teruro, Por revivigi la grandan Reĝon de Angoumois, Antaŭ ol post Marso regi per feliĉo ."** Ĉi tiu iom telegrama stilo restas sufiĉe klara por esti interpretita. La profeto anoncas por la monato aŭgusto (la 7-a ^{monato}, tio estas, julio, pasinta) de la jaro 1999 la alvenon de Jesuo Kristo, la Reĝo kiu venas el la ĉielo por timigi homojn, tiel revivigante la grandan Reĝon de anĝeloj (aludo al lia nomo Miĥaelo) kaj tiel antaŭ kaj post Marso, grek-romia dio de milito aŭ la sezono de printempo, lia regado establos (nur por liaj elektitoj) feliĉon. Nostradamus ĉiam profetis datojn respondantajn al nia kutima kalendaro. Mi tial ne ŝanĝos ion ajn al ĉi tiu principo. La celo estas deĉifri lian mesaĝon kaj estas al mi poste adapti ĝin al la reala tempo fiksita de Dio, nome la jaro 2029.

La dato 1999 supozas la jaron 1999 ekde la naskiĝo de Kristo, erare taksita ses jarojn tro malfrue en nia nuna kaj kutima kalendaro ellaborita de la katolika monaĥo Dionizio la Malgranda. Sed ni forgesu ĉi tiujn erarojn, kiuj jam ne havas ian ajn gravecon. En la vera programo de Dio, ĉi tiu dato 1999 indikas la jaron 2029, en kiu finiĝos 6000 jaroj da tera peko. Nostradamus estas preciza, li fiksas la daton de "la jaro 1999 sep monatoj" kiel la monaton aŭgusto 1999. Tamen, ĉio estas malvera en ĉi tiu kalendaro, ne nur la dato 1999 indikas 2029, sed ĉi tiu "sepa monato" fakte indikas ekde printempo, tio estas, ekde la 20-a de marto, la 20-a aŭ la 21-a de septembro de la vera kalendaro establita de Dio por sia Izrael. Notu, ke la vorto septembro enhavas la numeron sep, kiu memorigas homojn pri ĝia vera pozicio en la normo de tempo bazita sur la teraj sezonoj. Sed ĉi tiujn subtilecojn ignoras Nostradamus kaj ne eniras la komprenon de lia mesaĝo. Li metas sian anoncon sub la temon de timo kaj ŝajnas, ke li volas indiki ĉi tiun daton de la monato aŭgusto, kiu sekvas la monaton julio, kiel tiun, kie el la ĉielo, la faroj de la anĝeloj de Dio komencos "timigi" ribelemajn homojn. Kaj ĉi tiu anonco estas konfirmita en Apokalipso 6:15 ĝis 17: " *La reĝoj de la tero, la granduloj, la militestroj, la riĉuloj, la potenculoj, ĉiu sklavo kaj ĉiu liberulo, kaŝis sin en la kavernoj kaj en la rokoj de la montoj. Kaj ili diris al la montoj kaj la rokoj: Falu sur nin, kaj kaŝu nin de la vizaĝo de Tiŭ, kiu sidas sur la trono, kaj de la kolero de la Ŝafido; ĉar venis la granda tago de Lia kolero, kaj kiu povos stari?* " Apokalipso 1:7 ankaŭ konfirmas ĉi tiun timon por la malfidelaj kristanaj kaj judaj "triboj": " *Jen li venas kun la nuboj. Kaj ĉiu okulo vidos lin, eĉ tiuj, kiuj trapikis lin; kaj ĉiuj triboj de la tero ploros pro li.* Jes. Amen!" La "timo" estas do bone konfirmita kaj Apokalipso 16 prezentas "la sep lastajn plagojn de la kolero de Dio", kiuj provokos kaj iritos, pli kaj pli, la ribelulojn antaŭ ol Jesuo aperos por kondamni kaj detrui ilin. La esprimo "triboj de la tero" subtile indikas la spiritajn "tribojn" formitajn de la protestanta religio simbolita per la vorto "tero". Sed ĉi tiu nomo "tribo" rilatas al la dek du triboj de Izrael, tio estas, al la popolo de Dio, al kiu ĉiuj kristanaj religioj malakceptitaj de li pretendas aparteni, kaj inter ĉiuj, la lasta, tiu de la oficiala Adventismo. Ŝi estas "elvomita" kaj malakceptita de Jesuo Kristo, ĉar ŝi jam ne estas en la normo de sankteco de la veraj sanktuloj, kiujn Apokalipso 7 prezentas per simbolaj "12 triboj", kiuj ricevas kiel ateston de sia aprobo la "sigelon de la vivanta Dio".

La "timo" anoncita de Nostradamus povas do ampleksi la tempon metitan sub la signon de la oficiala "fino de graco", kiu povus komenciĝi en aŭgusto 2029 per la falo de la unua el la "sep lastaj plagoj de Dio". Ĝi trafas la ribelulojn en la formo de tre dolora "maligna ulcero" simila al tiu, kiu trafis la ribelemajn egiptojn en ilia tempo. Mi resumas la sinsekvon de eventoj: En aŭgusto 2029, la leĝo de la ribeluloj malpermesas la ripozon de la vera Ŝabato sanktigita de Dio en ĝia sepa tago, devigante la ripozon de la romia "dimanĉo", kiu anstataŭigis ĝin ekde la 7-a de marto 321. Post kiam ĉi tiu leĝo estas promulgita, en la ĉielo, Jesuo definitive finas sian servon kiel propetanto; de nun ne plu estos konvertiĝo por akiri savon per lia graco. Kaj, surmetante la vestojn de venĝo, li sendas siajn anĝelojn por trafi la ribelulojn per siaj "sep lastaj plagoj". Nova plago trafas ribelemajn homojn ĉiumonate, kaj ĉi tiuj plagoj aldoniĝas laŭlonge de la tempo, intensigante la malamon kaj koleron de la trafitaj celoj. La "

sesa pesto " estas preparita de la ribelemaj viroj mem. Konsultoj inter la demonoj, la katolika papa aŭtoritato, kaj la usona protestanta aŭtoritato konsentas doni al sabatobservantoj templimon por submetiĝi al la promulgita leĝo, alie ili estos frapitaj mortintoj kaj ekstermitaj.

Post tiu tempo de timo, Nostradamus profetas **feliĉon** por "**antaŭ ol post Marso**". Nia espero baziĝas sur la profetitaj datumoj kaj historiaj atestoj, kiuj jam establis **Printempon** kiel la tempon de la glora alveno de Jesuo Kristo. Kian signifon ni donu al la nomo **Marso**? Jen la tuta demando. En la profetaĵo, Apok. 19 prezentas la revenon de Kristo sub la bildo de "*batalo*" kondukita kontraŭ "*la reĝoj de la tero*". Kiel tia, "Marso" tiam indikas tiun militon, tiun "*batalon*", kaj la esprimo "**antaŭ ol post**" povas signifi, ke la alveno de Jesuo alportas **feliĉon** al liaj elektitoj protektante ilin kontraŭ la morto, kiu estis fraponta ilin, tiun "**antaŭ ol**" lia batalo turniĝas kontraŭ iliaj malamiko por detrui ilin. Sed en tiu horo, la elektitoj jam iris al la ĉielo en la regno de Dio. Kaj por ili, eterna **feliĉo** komenciĝis kaj neniam finiĝos. Sed samtempe, la mencio de la **monato "marto"** konfirmas la tempon de la reveno de Kristo, savanto de liaj amataj elektitoj, tio estas, la temo de la "*sepa*" el la "*sep lastaj plagoj*"; kiu ankaŭ konsistigas la momenton de la plenumiĝo de la "*sepa trumpeto*" citita en Apokalipso 11:15. La elektitoj, kiuj eniris la ĉielon, sur la teron, "*la reĝoj de la tero*" delogitaj kaj trompita, plenumas por Dio la punon de la "*vinjaro*", kiu konsistas el la masakro de la falsaj paŝtistoj kaj falsaj instruistoj de la kristana kaj juda religio, tio estas, la pastroj kaj pastoroj, kiuj instruis kaj pravigis la religiajn mensogojn de la romkatolikismo. Ĉiuj loĝantoj de la tero tiam pereas sub pluvo de grandegaj hajleroj, kiuj falas kaj markas la finon de la "*sepa*" el la "*sep lastaj plagoj de la kolero de Dio*". Ĝi estas citita en Apokalipso 16:21.

Fakte, la esprimo "**antaŭ kaj post Marso**" transdonas tre gravan mesaĝon, ĉar kion signifas "**antaŭ kaj post**"? Tre simple, ke la tempo de la dato fiksita per "**post Marso**", tio estas, tiu de la Pasko de la 3-a de aprilo 2030, estos "**mallongigita**" kaj revenigita al la tago de **Printempo**, la antaŭo de ĉi tiu post, kiu estas la sola referencpunkto por la kalkulo de tempo ordonita de Dio al sia popolo Izrael en Eliro 12:2: "**Ĉi tiu monato estos por vi la unua de la monatoj; ĝi estos por vi la unua de la monatoj de la jaro**". Kaj siaflanke, Mat. 24:22 konfirmas la intencon de Jesuo "**mallongigi la tempojn**" fiksitaĵojn de la logiko de la profeta konstruo, tio estas, la Paskon de la 3-a de aprilo 2030: "**Kaj, se tiuj tagoj ne estus mallongigitaj, neniuj estus savitaj; sed, pro la elektitoj, tiuj tagoj estos mallongigitaj**". En Mateo 24, Jesuo intence konfuzas la respondon, kiun li donas al siaj apostoloj, kiuj demandas lin pri "*la signoj de la fina tempo*". Ĉar post profetado de la persekutoj, kiuj trafos liajn elektitojn dum la tuta kristana epoko post la lanĉo de sia Eklezio, li ripetas plurfoje lia priskribo de la eventoj, kiuj plenumiĝos ĉe la "**fina tempo**", klare difinita per verso 14: "**Ĉi tiu bona novaĵo de la regno estos predikata en la tuta mondo, kiel atesto al ĉiuj nacioj. Tiam venos la fino**". Kaj en unu el ĉi tiuj ripetoj, li enŝovas en version 22 ĉi tiun gravan klarigon adresitan al siaj servistoj de la fina tempo: "**Kaj se tiuj tagoj ne estus mallongigitaj, neniuj karno estus savitaj; sed pro la elektitoj, tiuj tagoj estos mallongigitaj**". Ĉar ili persone estos koncernitaj de la dekreto de morto promulgita de la lastaj ribeluloj en la historio de tera peko. Pri la resto, ni povas

fidi je la povo de Dio por vuali inteligentecon kaj devigi la ribelulojn doni gravecon nur al ĉi tiu dato de la Pasko de la 3-a de aprilo 2030, kiu estas la dato logike fiksita per la kulmino de la 2000 jaroj komencitaj la 3-an de aprilo 30, dato de la elaĉeta morto de la Savanto de la elektitoj. Kiu povas eviti la blindecon ordonitan de la Ĉiopova Dio? Neniu el liaj kreitaĵoj kaj precipe ne liaj malamiko. Mi povas atesti pri tio, estante persone submetita al ĉi tiu dia povo kiam laŭ lia plano, mi devis esti konvinkita pri la reveno de Jesuo Kristo por la jaro 1994, kaj la argumentoj favore al ĉi tiu espero ne mankis. Krome, kiun pli bonan daton ili povas elekti por mortigi la lastajn elektitojn ol tiun de la datreveno de la morto de Jesuo? Kaj mi aldonas ĉi tiun argumenton, kiu esprimas la eblan rezonadon de ĉi tiuj malbonaj ribeluloj: "Ĉar ili asertas atendi la revenon de Jesuo la 3-an de aprilo 2030, laŭ ilia kalkulo, ni donu al ili ĝis tiu dato, kaj se Jesuo ne intervenis por savi ilin, ni tiam havos ĉiun rajton mortigi ilin."

Estas brile rimarki kiel la respondo, kiun Jesuo donis al siaj samtempuloj, havis duoblan signifon por ili kaj por ni. Ĉar ni rimarku, ke ankaŭ por ili la tempo estis mallongigita por eskapi la masakron, kiu trafis la loĝantojn de Jerusalemo en 70 transdonitaj al la romiaj armeoj. Ĉar antaŭ ol detrui la urbon, ili ĉesigis la sieĝon kaj foriris, kaj estis ĉi tiu foriro organizita de Dio kiel mallongigita tempo, kiu permesis al ili forlasi la urbon antaŭ ol la romanoj revenis kaj masakris ĉiujn ĝiajn loĝantojn kaj detruis la urbon kaj ĝian sanktan Templon. Ankaŭ, en Mat. 24:15 ĝis 20, la anoncoj de Jesuo aparte koncernis ilin: " *Tial, kiam vi vidos la abomenindaĵon de dezerteco, pri kiu parolis la profeto Daniel, starantan en la sankta loko - kiu legas, tiu komprenu! Tiam tiuj, kiuj estas en Judujo, forkuru al la montoj; Kiu estas sur la tegmento, tiu ne malsupreniru, por preni ion el sia domo; kaj kiu estas sur la kampo, tiu ne revenu, por preni sian mantelon. Ve al la gravedulinoj kaj al la naskodontinoj en tiuj tagoj! Preĝu, ke via forkuro ne estu en vintro aŭ en sabato.* » En ilia historia kunteksto, urĝeco estis la kondiĉo de savo. En la finaj tempoj, la situacio estos tre malsama, ĉar la mezuroj adoptitaj kontraŭ la lastaj sanktuloj estos prenitaj progresive ĝis la fina decido mortigi la nesubmetiĝemajn, maljuste respondecajn pri la justa kolero de Dio. Krome, la savo de la lastaj sanktuloj dependos sole de la interveno de Jesuo Kristo. En sia mesaĝo, Jesuo citas Danielon rilate al la anonco en Dan. 9:26-27: " *Kaj post la sesdek du semajnoj, la sanktoleito estos ekstermita, kaj li ne havos posteulon. La popolo de reganto, kiu venos, pereigos la urbon kaj ~~la sanktejon~~, kaj ilia fino venos kiel diluvo; estas decidite, ke la detruoj daŭros ĝis la fino de la milito.* " » Poste la unua parto de verso 27 koncernas la ministerion de la Mesio Jesuo, la ĉefa temo de la profetaĵo: " *Li faros firman interligon kun multaj dum unu semajno, kaj dum duono de la semajno li ĉesos oferadon kaj oferon;* " Tiam la dua parto de la verso denove celas la " **abomenindajn** " agojn faritajn de Romo en ĝiaj du sinsekvaj imperiaj kaj papaj fazoj: " ~~*la dezertisto faros la plej abomenindajn aferojn, ĝis la detruo kaj tio, kio estas decidita, falos sur la dezertiston.*~~ " Ĉi tiu traduko proponita de Louis Segond estas malĝusta; jen la ĝusta traduko: " *Kaj sub la flugilo [estos] la abomenindaĵoj de dezerteco; kaj ĝis kompleta detruo* " kaj ĝi estos rompita [laŭ] tio, kio estis dekretita, sur la [lando] dezerta ." La fakto intermeti la temon de la ministerio de Jesuo inter la du elvokoj de romiaj agoj donas al la tuta verso kronologian sinsekvon de profetitaj eventoj. La ministerio

de Jesuo situas inter la aŭtuno de 26 kaj lia morto, kiu plenumiĝas la 30-an de aprilo. Poste, kiel konsekvenco de la juda nekredemo profetita en verso 26, " *kaj neniŭ por li* ", la nacio estas detruita en 70 fare de la romiaj trupoj, kiuj detruas en " **abomena** " maniero, sed laŭ la ordono de Dio, la sanktan Templon de Jerusalemo kaj ĉion, kio reprezentas " **la sanktecon** " de la malnova interligo, inkluzive de la juda pastraro, precipe kulpa pri ĉi tiu nekredemo, juĝita kaj kondamnita de Dio.

La juĝo de idolkulta Kristnasko

Ekde la komenco de mia profeta ministerio, al kiu la Sinjoro Dio Jesuo Kristo vokis min, mi iris de malkovro al malkovro, kaj laŭlonge de la tempo mi komprenis la grandegan gravecon, kiun Dio donas **profete** al la aferoj, kiujn li organizis post ilia kreado. Fakte, por li, ĉio alprenas profetan valoron, ĉar en lia penso, Dio teksas multajn ligilojn inter la pasinteco, la nuntempo kaj la estonteco de la vivo.

Hodiaŭ, mi anoncas la ordonon de la proceso de la Idolema Kristnasko. Kaj mi prezentos ĉi tiun proceson kiel ĝi aspektus en tribunalejo, kiel ili aspektas sur la tero. Ĉiu laŭvice, du advokatoj, unu por la akuzantaro kaj unu por la defendo, prezentos siajn argumentojn al la ĵurianoj, kiujn vi reprezentas. La interŝanĝoj okazas sub la prezido de la Dio de vero.

La parolon donas la defendo:

"Via Honoro, Sinjoroj de la ĵurio, la festo estas antikva kaj alportas ĝojon al la viroj, kiuj festas kaj honoras ĝin; ĝi alportas ĝojon al infanoj kaj gepatroj."

La parolo estas donita al la akuzantaro:

"La tempo ne transformas mensogojn en veron kaj ne naskas ian ajn legitimecon; ĝi alportas ĝojon al homoj kaj infanoj, sed ĝi malĝojigas la Dion de vero."

La parolon donas la defendo:

"Ĝi havas la meriton memorigi la naskiĝon de Jesuo Kristo."

La parolo estas donita al la akuzantaro:

"Jesuo ne venis sur la teron por festi sian naskiĝon, sed sian elaĉetan morton; nun la memoro pri lia morto implicas en si mem la neceson de lia naskiĝo; lia naskiĝo donas nenion al peka homo, dum lia morto povas savi lin."

La parolon donas la defendo:

"La celebrado, establita kiel ĉiujara tradicio, devigas la homaron memori la alvenon de Jesuo al la tero."

La parolo estas donita al la akuzantaro:

"Jesuo ne venis sur la teron por devigi iun ajn konsideri ĉi tiun alvenon. Li venis por montri dian amon, lasante homojn liberaj konsideri ĝin aŭ ne. Mi aldonas, ke, por konservi la memoron pri la naskiĝo kaj morto de Jesuo, Dio establis ekde la kreado de la mondo la sanktigitan ripozon de la vera sepa tago, de tiam nomata Ŝabato. La kvara ordono, kiu preskribas kaj ordonas ĝin, komenciĝas ĝuste per la esprimo: *Memoru la sabatan tagon, por sanktigi ĝin...* Obeo al ĉi tiu ordono do antaŭenigas la memoron pri la laboro plenumita de Jesuo Kristo; tio

des pli, ĉar la semajna Ŝabato profetas la finan ripozon de la sepa jarmilo, en kiun, elaĉetitaj per lia pekliberiga ofero, liaj elektitoj eniros por la eterneco."

La parolon donas la defendo:

"Kristnasko estas tempo de komunio kaj kunigado de homoj kaj popoloj, kaj gepatroj kaj iliaj infanoj."

La parolo estas donita al la akuzantaro:

"Kio estas la senco de ĉi tiu mallonga periodo de kompreno, ĉar la malbona naturo de homoj denove dominas tuj kiam la festo finiĝas, kaj kelkfoje eĉ dum la festa manĝo? Ĉi tiu momento de kompreno alprenas iluzion hipokritan karakteron."

La parolon donas la defendo:

"Ĉi tiu tradicio plaĉas al homoj, kiuj ŝatas doni donacojn unu al la alia, kaj infanoj ŝatas ricevi ilin."

La parolo estas donita al la akuzantaro:

"Dum preskaŭ 6.000 jaroj, homoj ĝuis peki kontraŭ Dio. Ĉu tio igas pekon legitima? Kaj kiaj estas la sekvoj de ĉi tiuj donacinterŝanĝoj kaj kiajn efikojn ili havas sur infanoj? Homaj mensoj, inkluzive de iliaj infanoj, estas tiel formatitaj laŭ la bezono kaj atendo de rekompenco. Ĉu ne tiel ni dresas hejmajn aŭ sovaĝajn bestojn? Ĉu ne estus pli utile por ilia mensa disvolviĝo oferti donacojn anstataŭ ricevi ilin? Ĉiukaze, tion Dio faras por siaj kreitaĵoj."

La parolon donas la defendo:

"Ĉi tiu festivalo estas tre utila ĉar ĝi antaŭenigas komercon kaj permesas al multaj homoj gajni porvivaĵon."

La parolo estas donita al la akuzantaro:

"Ĉi tiu argumento estas ĝuste tio, kio faras ĉi tiun feston aparte malagrabla al Dio. Ĉar Kristnasko, kiel ĉiuj religiaj festoj establitaj de la papa romkatolika religio, konsistigas la religian pretekston, kiu riĉigas laŭlonge de la tempo la "*templajn komercistojn*", kiuj profitas de ĝi. Estas ĝuste ofertante al ili ĉi tiujn rimedojn de riĉiĝo, ke la falsa katolika religio fariĝis ŝatata de okcidentaj homoj. Ni rigardu, kio fariĝis ĉi tiu festo dum la 20-a jarcento; Usono kaptis ĝin, por krei de nulo la rolon de Patro Kristnasko maskita per blanka barbo kaj vestita per ruĝa mantelo, laŭ la koloroj de sia fama trinkaĵo, Kokakolao; ruĝa estante ĝuste la simbola koloro de peko. Ankaŭ, kion farus Jesuo, se li aperus hodiaŭ meze de la Kristnaska festo? Li prenis vipon kaj forpelus el sia draŝejo ĉiujn "*templajn komercistojn*" menciitajn en Apokalipso 18:3, ĉar ili estas en nia tempo la novaj "*templaj komercistoj*", kiuj malpurigas la religian temon per sia sinteno."

La parolon donas la defendo:

"Dankon, Via Moŝto, sed mi ne havas pluan argumenton."

La procesigo do povas daŭrigi:

"La Kristnaska festo havas neniun religian legitimecon ĉar, per sia morto, Jesuo Kristo finis ĉiujn religiajn festojn de la malnova interligo kaj ne anstataŭigis ilin per novaj festoj. Religio ne temas pri honorado de festoj, sed pri honorado de la ofero de Jesuo Kristo, kio temas pri renovigo de ama rilato kun Dio, la vera Patro kiu kreis nin en Adamo kaj Eva, niaj unuaj karnaj gepatroj. Malantaŭ la Kristnaska festo kuŝas pagana heredaĵo kiu jam ekzistis en imperia Romo, kiu nomis ĉi tiun periodon "la festo de Saturnalioj". Ĝi festis la naskiĝon de la suno

post la momento de la vintra solstico. La suna tago, reduktita al sia plej mallonga tempo, komencis rekomenci sian ciklon de kresko, kaj la paganoj metis ĉi tiujn aferojn sub la kulton de Tamuzo, heredita de Reĝo Nimrodo dum la tempo de la "*Babelturo*". Tamuzo estis lia filo, diigita post lia morto, kaj asertis esti realiĝinta al la suno. En nia tempo, la formo de ĉi tiuj antikvaj paganaj festoj, karakterizitaj per manĝaĵoj kaj seksaj orgioj, reaperas kun sia ĉiam malpli religia ĝeneraligita aspekto. La restanta celo estas festi kaj indulgi en novaj manĝoj, kiuj estas tute senrespektaj al la sanreguloj establitaj de Dio. Ĉar mi memorigas vin, la morto de Jesuo Kristo ne igis porkaĵon, klasifikitan en Levidoj 11 kiel malpura manĝaĵo, puran manĝaĵon; la samo validas por mariskoj kaj marmanĝaĵoj, kiuj ofte estas la kaŭzo de grava, foje mortiga, nutraĵa veneniĝo, ĉar kiel maraj filtriloj, ili koncentras ĉiujn marajn malpuraĵojn, kiuj konsistigas ilian manĝaĵon. Ekzistas ankoraŭ unu aspekto de Kristnasko, kiu forigas ĉian legitimecon. Ĝi estas ĝia dato, kiu supozeble festas la datrevenon de la naskiĝo de Jesuo. Tamen, montriĝas, ke Dio ne permesis al homoj establi ĉi tiun daton precize. Ŝajnas al mi legitime vidi en ĝi lian deziron, ke ĝi ne estu festata. Fakte, la tuta homaro, inkluzive de liaj lastaj fidelaj servistoj, estis viktimo de ĉi tiu intereso pri la naskiĝo de Jesuo. Falsaj kristanoj volis festi ĝin, kaj liaj elektitoj ĉiam pensis, ke ĉi tiu naskiĝdato gravas en profetaj kalkuloj. Sed kio okazis? Ĉi tiu ignorata dato montriĝis tute senutila, ĉar la kalkuloj faritaj el la profetaj daŭroj cititaj en la profetaĵoj de la Biblio baziĝas nur sur la eventoj, kiuj markas la komencon kaj finon de ĉi tiuj daŭroj. La naskiĝdato de Jesuo estis do ignorata kaj superfluita sen ia ajn ĝeno; profeta konstruado estis ebla, sen scii tion, eĉ kvankam la historiaj komparnormoj baziĝis sur tute malvera kalendaro establita en la 6-a jarcento, de la katolika monaĥo Dionizio la Malgranda. La tero fariĝis de la komenco lando de peko, sed hodiaŭ, ĉe la fino de la tagoj, ĝi estas ankaŭ lando de mensogoj. Ni do rekonas en ŝi la portreton de ŝia vera patro, la diablo, Satano, "*mensoganto kaj murdinto de la komenco*", laŭ la vortoj de Jesuo en Johano 8:44: "*Vi estas de via patro, la diablo, kaj la dezirojn de via patro vi volas plenumi. Li estis murdinto de la komenco, kaj li ne restas en la vero, ĉar ne estas vero en li.*" *Kiam li parolas mensogon, li parolas sian propran; ĉar li estas mensoganto kaj la patro de ĝi.*" Via Honoro, sinjoroj de la ĵurio, mia procesigo tial finiĝos ĉi tie, kaj mi persistas kaj subskribas por deklari Kristnaskon nelegitima festeno de idolanoj.

La ĵurianoj, kiujn vi reprezentas, do devas nur juĝi la supozeble kaj pruvite kulpan feston. Koncerne Dion, la prezidanton de la tribunalo, li juĝis kaj kondamnis ĝin antaŭ longe, sed sen malhelpi homojn festi ĝin; kaj tio validas ankaŭ por sennombraj pekoj, malbonaj agoj kaj malbonaj pensoj, kiujn li permesas libere disvolviĝi sen aprobi ilin. Nur kiam venas la tempo por kalkuli la kalkulojn, per siaj punoj, lia longe subpremita kaj retenata kolero estas mezurata je sia vera nivelo.

En ĉi tiu dua parto, mi invitas vin profetan rigardon al la eventoj, kiuj markas la naskiĝon de Jesuo. La Evangelio laŭ Luko aparte traktas ĉi tiun momenton de la naskiĝo de la Savanto de la elektitoj. Memoru, ke ĉi tiuj eventoj estas tute organizitaj de Dio, ĉar ili portas ekstreme gravajn profetajn mesaĝojn, kiel vi vidos.

Unue, mi rimarkas la fakton, ke censo de la juda popolo, la Izrael de Dio, estis organizita. La romaj kaj judaj arkivoj do registrus ĉi tiun agon kaj normale permesus al ni dati la jaron de la naskiĝo de Jesuo Kristo. Tamen, tio ne okazis. Kaj pro amasiĝo de eraroj, la oficiala elektita dato estis misprezentita je ses jaroj. Jesuo naskiĝis ses jarojn antaŭ la komenco de la jaro 1 atribuita al li en nia romkatolika kalendaro. Poste, la censo kaŭzis saturiĝon de liberaj lokoj en la gastejoj kaj hoteloj disĵetitaj tra la lando de Izrael, tiom ke Jozef kaj Maria ne povis trovi ĉambron por dormi, kaj estis en ĉi tiu situacio, ke Maria naskos sian dian filon, Jesuon. En la lasta momento, oni ofertis al ili stalon, la lokon, kiu ŝirmas la bestojn, kiel lokon por tranokti. Mi perceptas en ĉi tiu fakto teruran profetan anoncon, kiun Dio adresas unue al la juda popolo, sed ankaŭ al la tuta homaro. Kio do estas lia mesaĝo? La tuta mondo estas transdonita al la diablo kaj la Filo de Dio ne havas lokon en ĝi. Li estos traktata sur la tero kiel besto, fakte, "*ŝafido*", kiu estos transdonita al la morto, post amasoj da ŝafidoj oferitaj por profeti lian savan verkon. Ĉe lia naskiĝo, Jesuo ne estas metita en lulilon, sed en la bovan kripjon, kuŝante en la pajlo; ni havas ĉi tie la anoncon, ke lia korpo estos ofertita kiel manĝaĵo, kion li konfirmos dirante antaŭ sia morto al siaj apostoloj, al kiuj li prezentis senfermentan panon: "*ĉi tio estas mia korpo; manĝu ĝin ĉiuj*." Dio havas ĉiun kialon favori la paŝtistojn de Betlehemo, ĉar, en Jesuo, li fariĝos la supera "*Bona Paŝtisto*". Estas al ĉi tiuj malaltrangaj homoj, ke Dio donas la privilegion doni gloron al la bebo Mesio. En ĉi tiu printempa tempo, dum ankoraŭ malvarmetaj noktoj, la paŝtistoj verŝajne parolis unu kun la alia ĉirkaŭ fajro, kiam la ĉielo ĉirkaŭ ili lumiĝis per la supernatura lumo kreita de la sanktaj anĝeloj senditaj al ili de Dio. Ĉi tiu anĝela lumo venis atesti la naskiĝon, sur la tero, de Jesuo Kristo, "*la lumo de la mondo*". Sed jam, la neeblo trovi lokon en hotelo profetis ĉi tiujn vortojn de Johano, "*sed la mallumo ne venkis ĝin*." Ĉi tiu malhela antaŭsigno jam estis konfirmita ekde la tempo de Daniel, kiu skribis pri la "*fortranĉita Mesio*" en Dan. 9:26: "... *neniu por li*." Sed li tuj precizigis, kia estus la respondo de Dio, fronte al ĉi tiu monstro de ribelema nekredemo: "*La popolo de reganto, kiu venos, detruos la urbon kaj la sanktejon, la sanktecon, kaj ĝia fino venos kiel kun diluvo; Estas dekretite, ke la detruoj daŭros ĝis la fino de la milito*." La pruvo de nekredemo montrita en la jaro 30, ricevis sian punon en la jaro 70 per romiaj manoj kaj armiloj. Ĉi tiuj 40 jaroj da fina prokrasto rememorigas la 40 jarojn da restado en la araba dezerto de la nacia naskiĝo de Izrael; la du tiel markante la "*Alfa kaj Omega*" tempojn de la malnova interligo.

La Evangelio laŭ Mateo kompletigas tiun laŭ Luko, rivelante la viziton de la orientaj magiistoj, kiuj venis por saluti, honori kaj fari oferojn de "*oro, olibano kaj mirho*" al la infano Jesuo. La sankta familio loĝis dum 40 tagoj en Betlehemo, sed post ĉi tiu tempo de purigo, ili foriris al Egiptujo laŭ la ordono de Dio, kaj post sia reveno loĝis en Nazareto, ilia urbo.

Post la paŝtistoj, la naskiĝo de Jesuo estis honorata de orientaj fremduloj, fakte astrologoj, kiuj aparte interesiĝis pri faktoj koncernantaj Izraelon. Ĉar ĉi tiu popolo fascinis ĉiujn popolojn de la tero pro ilia adorado de ununura Dio. Tiel, kiel la Samarianoj de la ministerio de Jesuo, fremduloj enviis la religian gloron de la Judoj. Ankaŭ ili deziris servi kaj honori la grandan kreinton Dion rivelitan de la Judoj. En realeco, kiel kreinto de ĉiu vivo, Dio nomis sin Reĝo de Izrael nur por

veki la envion de aliaj popoloj sklavigitaj de peko kaj iliaj idolkultaj paganaj praktikoj. La tri magiistoj praktikis astrologion, sciencon, kiu kondukis ilin observi la ĉielon, kio fascinis ilin. Kaj antaŭ ĉi tiu nemalgrandeco, la "*penso pri eterneco*" vekiĝis en ili, kiun ili atribuis al la ununura Dio de Izraelo. Ĉi tiuj tri saĝuloj, kiuj ne estis "reĝoj", estas prezentitaj al ni kiel antaŭulo al la eniro de la paganoj en la gracon de Kristo, dum paradokse, la Judoj, kiuj estis la oficialaj deponantoj de liaj orakoloj kaj ordonoj, mem estis irantaj ekskludi sin de lia interligo. La oferoj alportitaj al la infano Jesuo portis profetajn mesaĝojn. "**La oro**" profetis la fidon, kiun tiuj paganoj, malestimataj de la Judoj, montrus al li. "**La incenso**" profetis la enbalzamigon de lia korpo preta resti dum "*tri tagoj kaj tri noktoj*", kiuj estis reale "*tri noktoj kaj tri tagoj*", en la tombo de Jozef el Arimateo. Kaj "**la mirho**" profetis, ke lia vivo kaj morto estos sentitaj de Dio kaj ĉiuj liaj elektitoj kiel "*dolĉaodoro*", kiu farus lin la ideala propetanto, perfekta en ĉio, por igi la preĝojn de la pentantaj elektitoj sanktuloj akcepteblaj al la granda Kreinto Dio, ofendita de la faritaj pekoj.

Post tiu vizito, avertitaj en sonĝo de Dio, ili revenis rekte al sia lando en la Oriento. Siaflanke, Jozefo, Maria kaj Jesuo iris loĝi en Egiptujo laŭ ordono de anĝelo ĝis la morto de reĝo Herodo la Granda. Li tial ne ricevis la respondon, kiun li atendis de la Magoj. Sed laŭ Mateo 2:16, ni scias, ke "*du jarojn*" post tiu vizito, li ekfuriozis per murdema kolero, kiu kaŭzis la masakron de ĉiuj infanoj "*dujaraj kaj pli junaj*" en la urbo, kie Jesuo naskiĝis: Betlehemo en Judeo. Li mortis baldaŭ post tiu terura ago, kaj ĝuste tiun daton de lia morto la monaĥo Dionizio la Juna atribuis al la naskiĝo de Jesuo. Establante sian kalendaron sur la fondo de Romo, pri kiu li eraris je 4 jaroj, kun la 2 jaroj cititaj en Mateo 16, ni ricevas la 6 jarojn da totala eraro en nia kutima kalendaro. Ĉu Dio igis la loĝantojn de la regiono pagi pro sia indiferenteco pri la naskiĝo de sia Mesio per tiu masakro de infanoj? Pli ĝuste, mi vidas en ĉi tiu ago malhelan antaŭsignon, kiu influos la tutan nacion en la jaro 70, ĉar tiam ĝi pagos pro ĝia malakcepto de la Mesio prezentita de Dio. La masakro de infanoj profete celas la generacion de Jesuo. Kiam li mortos krucumita en la aĝo de 35 jaroj kaj 14 tagoj, homoj de lia aĝo en la tuta nacio portos aŭtoritismajn akuzojn, igante ilin aparte respondecaj kaj kulpaj pri la nacia nekredemo de la lando. Simile, la ribelema franca generacio de majo 1968 trovis sin respondeca pri la lando Francio por la finaj tagoj de malbeno.

Post la vizito de la Magoj, kvardek tagojn post la naskiĝo de Jesuo, lia tera familio prezentis lin ĉe la templo en Jerusalemo. Kaj tiun tagon, Jesuo estis rekonita kaj adorata de du tre maljunaj homoj. La pia viro Simeon kaj la profetino Anna omaĝis lin laŭvice. La gepatroj tiel ricevis plian konfirmon, ke Jesuo, ilia filo pruntedonita de Dio, estis efektive la Mesio atenda kaj esperata de ilia popolo Izrael. Tamen, tio ne vekis la nacion dormantan en ĝiaj tradiciaj ritoj, kaj la antaŭdiro farita de Simeon en Luko 2:34 plenumiĝus laŭlitere: kiam ili vekiĝus pri li, tio estus por disputo, por mortiga polemiko: "*Simeon benis ilin kaj diris al sia patrino Maria: 'Jen, ĉi tiu infano estas destinita por falo kaj leviĝo de multaj en Izrael, kaj por signo, kiu provokos kontraŭdiron* .'"

Dia justa kolero

Por multaj homoj, Dio ne povas esti submetita al kolero ĉar li estas amo. Tiuj, kiuj argumentas tiel, trompas sin mem, ĉar en la Biblio, Dio ofte parolas pri sia kolero, sed estas esence kvalifiki ĝin kiel "justa"; ĉar sen tiu kvalifiko, ĝi ne povus esti akordigita kun lia naturo kiel Dio de amo. Ĉi tiuj homoj faras la eraron interpreti dian koleron laŭ la homa modelo. Sed ili forgesas, ke inter ili kaj Dio ekzistas grandegaj fundamentaj diferencoj, kaj unue kaj ĉefe jenon: ili estas malbonaj kaj Dio estas bona. Homa kolero estas maljusta ĉar ĝi estas la sekvo de malbona spirito. Kaj, male, la kolero de Dio estas justa ĉar li estas bona kaj vere ama. Kiam la homo estas frustrita en sia deziro, li koleras kaj sentas en si la bezonon damaĝi aliajn ĉirkaŭ li, sed ankaŭ sin mem. Por Dio, kiam li estas frustrita en la obeemo, kiu ŝuldiĝas al li, ĉar li estas la kreinto Dio, al kiu ĉiu vivo ŝuldas sian ekziston, lia frustrigo kaŭzas al li suferon kaj doloron. Lia sufero baziĝas sur la neceso devi puni kaj kaŭzi suferon al siaj kreitaĵoj. Por uzi bildon, Dio estas leono, kiu mortigas nur por manĝi, dum malvirta homo estas tigro, kiu mortigas pro la plezuro mortigi.

Jesuo atestis per siaj vortoj pri ĉi tiu dia malkontento, kiu konsistas en frapado de siaj kreitaĵoj en Luko 9:54-55: "*Kaj liaj disĉiploj Jakobo kaj Johano, vidinte tion, diris: Sinjoro, ĉu vi volas, ke ni ordonu fajron malsupreniri el la ĉielo kaj ilin ekstermi, kiel faris Elija?*" Jesuo turnis sin al ili kaj riproĉis ilin, dirante: "*Vi ne scias, kian spiriton vi havas ; ĉar la Filo de homo venis ne por pereigi animojn, sed por savi ilin .*" Kaj ili iris al alia vilaĝo. Ĉi tiu ekzemplo malkaŝas al ni kial la juda nacio malakceptos sian Mesion. Jakobo kaj Johano estas du judaj viroj, kies spiritoj estis nutritaj de la glora pasinteco de la Izrael de Dio. Ili fieras aparteni al ĉi tiu popolo, kiun Dio liberigis el egipta sklaveco, kaj ankaŭ fieras koni la revelaciojn faritajn al Moseo fare de Dio. Ili akceptis kun fido la ateston pri la detruo de la malamikoj de Dio per "*fajro el la ĉielo*", la kazon de Sodom kaj Gomora, kaj la kazon plenumitan de Elija, la profeto laŭ 2 Reĝoj 1:10: "*Kaj Elija diris al la kvindekstro: Se mi estas homo de Dio, tiam fajro venu el la ĉielo kaj ekstermu vin kaj viajn kvindek. Kaj fajro malsupreniris el la ĉielo kaj ekstermu lin kaj liajn kvindek.*" Kaj ĉi tio estis ripetita dufoje, do Jakobo kaj Johano nur atestis pri sia fido al Dio kaj liaj bibliaj revelacioj. Tamen, kiel en la kazo de Petro, al kiu li diris: "*Foriĝu de mi, Satano!*"", Jesuo diris al Jakobo kaj Johano: "*Vi ne scias, de kia spirito vi estas*"; tiu de la diablo aŭ unu el liaj demonoj aŭ eĉ ilia propra malbona spirito. Kaj li donas la kialon, kial ankoraŭ ne estas tempo aktivigi la "*fajron el la ĉielo*": "*Ĉar la Filo de homo ne venis por pereigi la animojn de homoj, sed por savi ilin .*" Dum la tempo de la ministerio de Jesuo, neniuj sciis, ke la Mesio venis inter ilin nur por morti; kio estis la sola maniero savi iliajn animojn. Liaj apostoloj mem komprenis tion nur post lia resurekto, post la plenumo de lia pekliberiga morto. Sed, en sia respondo, Jesuo klare ligas ĉi tiun neeblecon aktivigi la "*fajron el la ĉielo*" al la sola tempo de lia veno al la tero. Fakte, ĉi tiu tera ministerio venas por riveli la Dion de amo, kiun la Dio de justeco kaŝis en la mensoj de homoj. La "*fajro el la ĉielo*" malsupreniris sur ribelemajn homojn por atesti, ke Dio povas detrui la vivon, kiun li donis, kiam ĝi estas malobeema. Sed post lia demonstraĵo de amo en Kristo, la "

fajro el la ĉielo " ne plu falos, ĉar ĉi tiu atesto jam ne havas ian ajn... signifo por li. Jen tre grava kriterio, kiu karakterizas tion, kion Dio nomas: " *la nova interligo* ", kaj kio igas ĝin " *nova* ", estas ĝuste lia monstro de amo nur por siaj elektitoj, ĉar ĝi povas profitigi nur ilin.

Pro tiu ĉi pruvo donita de lia amo, kiel fiŝkaptisto kiu ĵetas sian reton en la maron, Dio pacience atendas ke lia reto pleniĝu per fiŝoj kaj kiam li tiros ĝin reen laŭ sia plaĉo, por la tuta homaro estos la fino de la tempo de graco. La dia propetanto ĉesos propeti, liaj elektitoj estos gardataj kaj protektitaj de liaj sanktaj kaj fidelaj anĝeloj; ili jam ne riskos ion ajn de malbonaj homoj kaj malbonaj anĝeloj. Sed en tiu ĉi nova situacio, Jesuo surmetos sian veston de " *venĝo* ", kiu estas profetita en Jesaja 61:2: " *Por proklami la jaron de favoro de JHWÉH kaj la tagon de venĝo de nia Dio; Por konsoli ĉiujn malĝojantojn* ." Finiĝinte la "jaro" aŭ tempo " *de favoro* ", la horo de " *venĝo* " prezentas sin kaj Dio povas esprimi sian tutan " **justan** " koleron.

La ekzemplo de ĉi tiu justa kolero estas la puno de " *Babilono la Granda, la malĉastistino* " menciita en Apokalipso 17 kaj 18. Ĉi tiu temo estas anoncita sub pluraj simboloj dum ĉi tiu profeta revelacio. Ĉi tiu unua verso de Apokalipso 10:2 malkaŝas la du ĉefajn kaŭzojn de la kolero de Dio en Kristo: " *Mi vidis alian fortan anĝelon malsuprenirantan el la ĉielo, vestitan per nubo; kaj sur lia kapo estis la ĉielarko* , kaj lia vizaĝo estis kiel **la suno** , kaj **liaj piedoj kiel kolonoj el fajro** ." La unua el ĉi tiuj du kaŭzoj koncernas la abomenindan perversan uzon, kiun GLAT-homoj faris de la bildo de **la "ĉielarko"** , kiun ili prenis kiel universalan simbolon. Por kompreni la " *justan koleron* ", kiun ĉi tiu afero ekigas en Dio, ni devas memori, ke li donis " **la ĉielarkon** " al homoj kiel signon, ke li ne plu detruos ribelemajn malbonajn spiritojn per " *diluvo de akvoj* ". Nun, en la tagoj de la " *fin tempo* ", la lastaj ribeluloj kaptas ĉi tiun simbolon por reprezenti siajn liberecajn, diboĉajn, malmoralajn kaj perversajn postulojn, juĝitajn de Dio kaj liaj elektitoj, kiel " **abomenindajn** ". La dua kaŭzo estas la kulto de ripozo en la unua tago de la semajno, kiu konsistigas la romian dimanĉon, origine adoptitan kiel la pagana "tago de la nevenkita **suno** " la 7-an de marto 321, laŭ ordono kaj dekreto de la imperiestro Konstantino la 1-a konata kiel "la Granda". Notu, ke " **liaj piedoj** " estas kiel " **fajraj kolonoj** ", tio estas, laŭ la aspekto sub kiu Dio retenis la egiptajn armeojn, la tempo malfermi vojon por sia hebrea popolo por transiri "la Ruĝan Maron", por ke ili povu transiri en Arabion kaj trovi sin en sekureco. Sed ĉi tie, ĉi tiuj " **fajraj kolonoj** " trafos liajn du ĉefajn malamikojn de la kristana epoko **kaj tiujn, kiuj faras aliancojn kun ili** . Verso 2 diras al ni: " *Li havis en sia mano malfermitan libreton. Li metis sian dekstran piedon sur la maron* , kaj sian maldekstran piedon sur **la teron** ; " Liaj du malamikoj estas, laŭ ordo de grandeco kaj kronologie: la papa kaj romkatolika religio, religia aŭtoritato de la **unua** persekutanta koalicia reĝimo, simbolita per " **la maro** "; kaj due, simbolita per " **la tero** ", Protestantismo, organizanto de la **lasta** persekutanta koalicia reĝimo. Katolikismo kaj Protestantismo ambaŭ asertas savon alportitan de Jesuo Kristo kaj siajn " **abomenindajn agojn** ." » estas do atribuitaj al Jesuo mem; tio estas kio faras ilin liaj plej grandaj malamikoj en religia historio. Sed Apokalipso 10:1-2 celas la tempon de lia reveno, kaj en ĉi tiu tempo de venĝo, Jesuo prezentas sin per " **malgranda malfermita libreto** ", kiu indikas sian tutan

profetan revelacion, kiun ambaŭ malestimis. Ĉi tiu "libreto" estis origine fermita per "sep sigeloj" laŭ Apokalipso 5:1: "Kaj mi vidis en la dekstra mano de la Sidanto sur la trono libron skribitan interne kaj malantaŭe, **sigelitan per sep sigeloj**." Ĉi tiuj "sigeloj" estas malsigelitaj laŭlonge de la tempo kaj la kompreno de la temoj malkaŝiĝas laŭ Apokalipso 6. Kaj la lasta, la "sepa", indikas la temon "sigelo de la vivanta Dio" de Apokalipso 7, aŭ lian "Ŝabaton de sepa tago" kiun la lasta false kristana koalicio volos detrui kaj tute malaperigi. Ĉi tiuj detaloj permesas al ni kompreni ĝis kia grado la fina kolero esprimita de Dio estos pravigita. Kaj ĝi estos des pli, ĉar ĉi tiuj du falsaj kristanismoj predikas la Dion de amo kaj pravigas sian malobeon en la nomo de ŝanĝo de interligo. Kaj en ĉi tiu lumo, ni povas kompreni kial en Apokalipso 6:15 ĝis 17, ĉi tiuj lastaj teraj ribeluloj estas predataj de terura timo kiam ili vidas Jesuon aperi: "La reĝoj de la tero, la granduloj, la militestroj, la riĉuloj, la potenculoj, ĉiu sklavo kaj ĉiu liberulo, kaŝis sin en la kavernoj kaj en la rokoj de la montoj, kaj diris al la montoj kaj la rokoj: Falu sur nin, kaj kaŝu nin de la vizaĝo de Tiu, kiu sidas sur la trono, kaj de la kolero de la Ŝafido; ĉar venis la granda tago de Lia kolero, kaj kiu povos stari?" » Apokalipso 7 provizas la respondon al ĉi tiu demando: nur la lastaj restantaj vivantaj reprezentantoj de la dia verko, kaj ne de la "Sepa-taga Adventista" institucio, povos postvivis, ĉar ili estas aprobitaj de Dio. Ĉi tiu dia kolero estas denove profetita en Apokalipso 11:18, kie ĝi kovras la diajn agojn plenumitajn post la fino de la provtempo, la temo de Apokalipso 15: "La nacioj koleris; **kaj venis Via kolero**, kaj venis la tempo juĝi la mortintojn, rekompenci Viajn servistojn, la profetojn, la sanktulojn, kaj tiujn, kiuj timas Vian nomon, malgrandajn kaj grandajn, kaj pereigi la detruantojn de la tero." "Ĉi tiu verso estas interesa ĉar ĝi malkaŝas la kronologian ordon de la sinsekvo de la Tria kaj lasta "Monda Milito", en kiu "la nacioj koleris". Poste venas la fino de la provtempo, markita de la kolero de Dio; "kolero" esprimita per liaj "sep lastaj plagoj". Malkaŝante denove la kronologian ordon, unue, Jesuo revivigas siajn mortintajn elektitojn kaj kun ili, la elektitoj, kiuj restis vivaj, ricevas nekorupteblan ĉielan korpon kaj supreniras al la ĉielo, kie ili havas aliron por eterneco; ĉi tio estas ilia rekompenco kaj kiu koncernas nur "liajn servistojn, la profetojn, la sanktulojn kaj tiujn, kiuj timas lian nomon". Ili pruvis tion per obo al liaj ordonoj kaj ĉiuj liaj ordonoj dum sia vivo benita de Dio sur la tero. En ĉi tiu listo, Dio metas "siajn servistojn, la profetojn" ĉe la kapo, ĉar en "la tempo de la fino", la amo al la vero rivelita en liaj bibliaj profetaĵoj estas la normo de vera kredo kaj aŭtentika sankteco. La bezono reakiri "la timon de Dio" troviĝas en la mesaĝo de la unua anĝelo de Apokalipso 14:7: "Kaj li diris per laŭta voĉo: **Timu Dion**, kaj donu al li gloron," ĉar venis la horo de Lia juĝo; kaj adorkliniĝu al Tiu, kiu faris la ĉielon kaj la teron, la maron kaj la fontojn de akvo. "Kiel ĉe la transiro de la Ruĝa Maro, Dio metas siajn elektitojn en absolutan sekurecon kondukante ilin en sian ĉielan regnon. Ili ne atestos la masakrojn de apostataj pastroj kaj pastroj. Kaj ĉi tiu fazo de dia "venĝo" estas indikita, en Apokalipso 14:18, per la simbolo de la "vinjaro": "Kaj alia anĝelo eliris de la altaro, **kiu havis potencon super fajro**, kaj parolis per laŭta voĉo al tiu, kiu havis la akran rikoltilon, dirante: Metu vian akran rikoltilon, kaj **rikoltu** la vinberojn de la vinberarbo de la tero, ĉar la vinberoj de la tero estas maturaj"; kio signifas, ke

homa maljusteco atingis sian kulminon. Notu, ke ĉi tiu ago de " **rikolto** " estas ligita al " **fajro** " aŭ al la " **fajraj kolonoj** ", kiuj indikas la detruajn " **piedojn** " de Jesuo en Apokalipso 10:1. Ĉi tiu tempo de fina "kolero" direktita kontraŭ falsaj kristanaj religioj aperas denove en Apokalipso 16, kie ĝi estas plenumita post la " *sepa el la sep lastaj plagoj* ". Ĝi sekvas la gloran revenon de Jesuo Kristo, kiu metas ĉi tiun punan agon en la manojn de la viktimoj trompitaj de falsaj..." Kristanaj religiaj instruoj. En Apokalipso 16:19, Dio diras: " *Kaj la granda urbo disiĝis en tri partojn, kaj la urboj de la nacioj falis. Kaj la granda Babel estis memorata antaŭ Dio, por doni al ĝi la kalikon de la vino de la furiozeco de sia kolero.* " Antaŭ la glora Kristo videbligita kaj lia subteno por siaj elektitoj, kiujn oni decidis ekstermi, la ribela koalicio " *dividiĝis en tri partojn* "; la " *tri* ", kiuj kuniĝis en Apokalipso 16:13: " *Kaj mi vidis tri malpurajn spiritojn, kvazaŭ ranojn, elirantajn el la buŝo de la drako, kaj el la buŝo de la besto, kaj el la buŝo de la falsa profeto.* " Sub ĉi tiuj tri simboloj, ni trovas en la citita ordo, la diablon Satanon, la katolikan religion, jam simbolitan per " *la maro* ", kaj la protestantan religion, jam simbolitan per " *la tero* ".

La ago de ĉi tiu " **vinjarigo** " disvolviĝas en Apokalipso 18, kaj ĉar la elektitoj estas mem en la ĉielo sekure kaj jam eniritaj en la eternecon, la vortoj de Dio estas adresitaj al la viktimoj de la kristanaj religiaj mensogoj, kiuj plenumos por li la punon de siaj falsaj religiaj paŝtistoj. Dio diras al ili, en Apokalipso 18:6: " *Redonu al ŝi kiel ŝi pagis, kaj redonu al ŝi duoble laŭ ŝiaj faroj. En la kaliko, kie ŝi verŝis, verŝu al ŝi duoble.* " Ni povas do trovi surprize, ke Dio nur batas sian malbonan popolon duoble pli pro iliaj malbonaj kaj kruelaj agoj. Por kompreni ĉi tiun limigon, ni devas unue konsideri, ke ĉi tiu malboneco ne koncernas la maljustaĵojn faritajn al la elektitoj de Jesuo Kristo, ĉar li malhelpis la plene plenumon de la ago. La ĉefa maljustaĵo farita al la delogitaj kaj trompitaj viktimoj estas do la definitiva perdo de la espero pri eterneco. Aŭskultante la mensogojn, kiujn ili pensis esti la vero, homoj pensis, ke ili iam eniros ĉi tiun ĉielan aŭ teran eternecon. Perdinte la eblecon vivi eterne, estas juste, ke ili prenu la vivojn de la mensogantoj, kiuj instruis ilin. Sed por pravigi la duoblan punon, la dua dozo devas esti atribuita al la kolero de Dio, kiu estas pravigita per la fakto, ke ĉi tiuj mensogantoj, kiujn li kondamnas al morto hodiaŭ, senigas lin de la plezuro oferti al ili eternan vivon. La duobla dozo estas klarigita per la duobla kulpo de falsaj instruistoj al Dio, unue, kaj al homo, due, sed ankaŭ kiel signo de la " **dua morto** " rezervita por ili por la " *lasta juĝo* ". Ni trovas en Apokalipso 18:8 la punon per " **fajro** " profetitan ekde Apokalipso 10:1: " *Tial en unu tago venos ŝiaj plagoj, morto, funebro kaj malsato; kaj ŝi estos konsumita de fajro.* " Ĉar potenca estas la Sinjoro Dio, kiu juĝis ŝin. Sed post la "vinjaro", la ekzekutistoj de la dia juĝo siavice estos detruitaj kaj mortigitaj de Jesuo Kristo kaj lia terura lasta plago: la pluvo de " *hajlo* " kun grandegaj hajleroj tre efikaj laŭ Apokalipso 16:21: " *Kaj granda hajlo, kies pezo estis talento, falis el la ĉielo sur homojn; kaj homoj blasfemis Dion pro la plago de la hajlo, ĉar la plago estis tre granda.* " La pezo de " *talent* " respondis al proksimume 42 kilogramoj ĉe la Romanoj.

Ĉe la fina juĝo, dia kolero estos vekita ĉar Dio trovos sin denove kun siaj elektitoj en la ĉeesto de la resurektitaj malbonaj ribelantoj, nur por aŭdi kaj malkovri la juĝon de la sanktuloj kaj de Jesuo Kristo, kiu koncernas ilin individue,

kaj por sperti " *la duan morton en la fajra lago* ", kiel instruite en Apokalipso 19:20: " *Kaj la besto estis prenita, kaj kun ĝi la falsa profeto, kiu faris miraklojn antaŭ ĝi, per kiuj li trompis tiujn, kiuj ricevis la markon de la besto kaj tiujn, kiuj adoris ĝian bildon. Ili ambaŭ estis ĵetitaj vivaj en la lagon, kiu brulas per fajro kaj sulfuro.* "; kaj ankaŭ en Apokalipso 20:10: " *Kaj la diablo, kiu trompis ilin, estis ĵetita en la lagon de fajro kaj sulfuro, kie estas la besto kaj la falsa profeto. Kaj ili estos turmentataj tage kaj nokte por ĉiam kaj eterne.* " Apokalipso 20:12 resumas la principon de la juĝo de la resurektitaj malbonuloj ĉe la fino de la sepa jarmilo nomata " **mil jaroj** ". » en Apokalipso 20:5: « **La ceteraj mortintoj ne reviviĝis ĝis la fino de la mil jaroj** . Tio estas la unua resurekto. » La redaktado de ĉi tiu verso estas intence misgvida. Ĉi tiu precizeco substrekitaj per grasa skribo, kiu koncernas la « duan resurekton » en kiu partoprenas la ribeluloj kondamnitaj de Dio, aperas kiel parentezo ene de la ĉefa mesaĝo, kiu estas la « unua resurekto » rezervita, siaflanke, nur por la elektitoj de Jesuo Kristo. Ni do legas en Apokalipso 20:12: « *Kaj mi vidis la mortintojn, malgrandajn kaj grandajn, starantajn antaŭ la trono. Libroj malfermiĝis. Kaj alia libro malfermiĝis, kiu estas la libro de la vivo. Kaj la mortintoj estis juĝitaj laŭ siaj faroj, el la skribitaĵoj en la libroj.* » La fino de la dia kolero estas elvokita per la detruo de la morto en verso 13: " *La maro liveris la mortintojn, kiuj estis en ĝi, kaj la morto kaj Hadeso liveris la mortintojn, kiuj estis en ili; kaj ĉiu estis juĝata laŭ siaj faroj.* " Notu la laŭvortan interpreton de la vorto " *maro* " kaj la substantivo " *hadeso* ", kiu ĉi tie indikas la polvon de la tero. Verso 14 plue specifikas: " *Kaj la morto kaj Hadeso estis ĵetitaj en la fajran lagon. Ĉi tio estas la dua morto, la fajra lago.* " Kaj la temo de la dia justa kolero finiĝas per verso 15: " *Kaj kiu ne troviĝis skribita en la libro de vivo, estis ĵetita en la fajran lagon.* " Ĉi tiu lasta klarigo konfirmas la fakton, ke Dio vere metis antaŭ homajn elektojn nur du vojojn kontraŭajn en la absoluta ekstremo: unu kondukanta al eterna vivo, la alia al " *la dua morto* ", same eterna ĉar definitiva.

Kompreneble, kiel Dio de Amo, nia Kreinto, nia ĉiela Patro terure suferas pro la devigo koleriĝi pro la ribelema naturo de la plimulto de la kreitaĵoj, kiujn li kreis en la ĉielo kaj sur la tero. Li ankaŭ grandege indignas pri ili, ĉar en ĉi tiu situacio, li, la ĉiopova Dio, spertas kaj suferas pro la fakto mem, ke li donis ekziston al liberaj vivoj. Kaj kiam Dio suferas, kiel siaj kreitaĵoj, li sopiras trovi ripozon por sia Spirito. Ĉar ne forgesu, antaŭ ĉio, ke Dio estas Spirito; la koncepto de ĉielaj kaj teraj korpoj estis elpensita kaj kreita de li. Kaj estante mem absolute nedependanta de la leĝoj, kiujn li kreas, li povas preni la formon de ĉiela korpo kaj aperi al la anĝeloj en la aspekto de "Miĥaelo" aŭ tiu de homa korpo, kiel li faris dufoje; la unuan fojon vizitante Abrahamon, akompanata de du anĝeloj, por anonci al li la detruon de Sodom kaj Gomora, kaj la duan fojon, enkarniĝante en la karno de la homo nomata "Jesuo". Kaj mi memorigas vin, ke prenante ĉi tiun nomon " **Jesuo** ", kiu signifas "Jahve savas", Dio malpermesis al si ĉian punan agon dum sia tera ministerio, sed nur dum ĉi tiu periodo de tri jaroj kaj ses monatoj, dum kiuj li atestis antaŭ sia morto. Tamen, laŭ Dan. 9:27, la tempo de ĉi tiu pakto de paco estis " *sep* " jaroj, tio estas, **tuta profeta "semajno"** , kiu finiĝis per la ŝtonumado de la diakono Stefano.

Jen kiel ni povas kompreni kial Dio jam sopiris je ripozo por sia animo, sia Sankta Spirito aŭ Sankta Fantomo, dum la kreado de nia tero. Satano, la diablo, jam konspiris kun la anĝeloj kontraŭ li. Li ankoraŭ vivis en la kompanio de la anĝeloj kaj Dio konfirmas tion dirante en Genezo 3:22: " *Tiam Dio diris: Jen **la homo fariĝis kiel unu el ni**, sciante bonon kaj malbonon. Nun do ni malpermesu al li etendi sian manon kaj preni de la arbo de vivo kaj manĝi, kaj vivi eterne* . " Ĉi tiu " **unu el ni** " rilatis al Satano. La ribelo, kiu fariĝis pli kaj pli malferma, malĝojigis Dion kaj igis lin suferi. Sed lia suferado pliiĝis eĉ pli kiam li pensis pri la fizika suferado, kiun li devos elteni en Jesuo Kristo, por savi siajn elektitojn, kiujn lia libervola elaĉeta morto elaĉetus. Sciante la prezon, kiun li devos pagi persone, lia nefleksebleco, montrita en la tempo de la malnova interligo kaj antaŭ ĝi, antaŭ la diluvo, estas perfekte pravigita.

Al lia persona suferado aldoniĝis tiu de liaj delogitaj kaj trompitaĵoj kreitaĵoj, kaj por homoj, tiu de liaj elektitoj, kiuj estos persekutitaj. Ĝuste ĉi tiu ŝarĝo de suferado, kiun li devos vivi dum la 6000 jaroj de sia elekto de teraj elektitoj, kondukis lin al beni kaj sanktigi la sepan jarmilon, komence de kiu, laŭ lia plano, sur la tero kaj en la ĉielo, disputo kaj ribelo ĉesus per la detruo de la ribelemaj agentoj. Ĉi tiuj aferoj plenumiĝus per la glora reveno de Jesuo Kristo; reveno videbla de ĉiuj loĝantoj de la tero. Kompreneble, kreado ne lacigas la Kreintan Spiriton Dio. Tial lia " **sanktigo** " de la " **sepa tago** " de la " **semajno** " estas pravigita, **sole** , pro sia profeta karaktero, kiu profetas la " **sepan** " jarmilon de universala paco en la ĉielo kaj la tero. La tiel akiritan pacon aprezos nur la elektitoj trovitaj ankoraŭ vivantaj kaj ĉi tiun pacon des pli ili aprezos, ĉar, por akiri ĝin, ili devos suferi fizike kaj mense, pro la persekutoj kaj afliktoj organizitaj de siaj ĉielaj kaj teraj malamikoj.

La kolero de Dio estas do tute pravigita, ĉar ĝi rezultas el sento de komprenebla indigno, konsiderante ke lia montrita amo estas malestimata kaj malŝatata de nekredantoj kaj nekredantoj. Dio kreis la homon laŭ sia bildo, tio estas, perfekta ĉe sia origino, sed ekde peko, kvankam perdinte ĉi tiun perfektecon, li tamen povas sperti, kiel sia dia bildo, la senton de indigno. Kaj ĝuste ĉi tiu indigno karakterizas la animojn de la elektitoj, kiel konfirmas ĉi tiu ekzemplo citita en Ezekiel 9:4: "Tiam YaHweh diris al li: *Iru tra la mezo de la urbo, tra la mezo de Jerusalema, kaj metu **markon sur la fruntojn de la viroj, kiuj ĝemas kaj ploras pro ĉiuj abomenindaĵoj, kiuj estas farataj meze de ĝi***. " Ĉi tiu mesaĝo malkaŝas al ni la veran naturon de la " **sigelo de Dio** ", ĉar la Ŝabato estas nur la " **labora** " aspekto de ĝi. La vera signifo de la " **sigelo de la vivanta Dio** " kuŝas en la sento sentita en la mensoj de la elektitoj, ĉar kondamnante la abomenindajn farojn faritajn de ribelemaj homoj, ili atestas, en siaj mensoj kaj pensoj, pri sia taŭgeco vivi eterne kun Dio, sub lia graco kaj afabla supera aŭtoritato.

En nia karno kaj nia homa spirito, ni scias kiel aprezi la obeemon de niaj amatoj. Ni rimarkas tie, agrable, la signon de la fido metita en ni. Kaj kiam ĉi tiu fido mankas, la rilato ne estas daŭrigebla, kaj ĉiukaze, ne agrabla. Ni do havas la perfektan okazon kompreni kion Dio sentas laŭ tio, ĉu ni obeas lin aŭ malobeas lin. Ni tiam scias kio ekigas lian " **justan koleron** ". Kaj jen la kialo, kial Jesuo diris al siaj apostoloj, kiuj amis lin kaj obeis lin en ĉio, laŭ Johano 15:14-15: " **Vi**

*estas miaj amikoj , **se vi faras tion, kion mi ordonas al vi** . Mi jam ne nomas vin servistoj, ĉar la servisto ne scias, kion faras lia sinjoro; **sed mi nomis vin amikoj, ĉar ĉion, kion mi aŭdis de mia Patro, mi sciigis al vi** . "* Kaj Jesuo plue precizigas en la verso 16, kiu sekvas, ĉi tion, kion oni devas kompreni: "**Ne vi elektis min ; sed Mi elektis vin** , kaj Mi starigis vin, por ke vi iru kaj donu frukton, kaj por ke via frukto restu; por ke kion ajn vi petos de la Patro en mia nomo, Li donu ĝin al vi. " Tiel estas por ĉiuj Liaj elektitoj, ĝis la fino de la mondo.

Tri tagoj kaj tri noktoj... kiel Jonah

En Mateo 12:40, ni trovas ĉi tiun profetan esprimon cititan de Jesuo Kristo: "*Ĉar kiel Jona estis tri tagojn kaj tri noktojn en la ventro de la granda baleno, tiel la Filo de homo estos tri tagojn kaj tri noktojn en la koro de la tero.*" Per ĉi tiuj vortoj, li anoncis la tutan tempon, dum kiu, pro sia morto, li estus apartigita de siaj apostoloj kaj disĉiploj. Sed fakte, sekvante la kronologion de plenumitaj eventoj, ni devas korekti la esprimon "*tri tagoj kaj tri noktoj*" por anstataŭigi ĝin per "*tri noktoj kaj tri tagoj* ." En sia tera enkarniĝo, Jesuo adoptis la ordon "tago-nokto" preferatan de la homaro, sed la plenumitaj eventoj restis konformaj al la formo "nokto-tago" establita de Dio ekde la unua semajno de sia tera kreo. Kaj ĉi tiu falsa formo efike trompos la falsajn kristanajn religiojn trafatajn de ĝia malbeno ĝis la tempo de la adventista lumo.

Ni povas vidi, ke lia komparo kun la Jonas de la Biblio limiĝas al la nivelo de ĉi tiu ŝajna daŭro de morto; ĉar en la okuloj de homoj Jonas ankaŭ fakte malaperis dum "*tri tagoj kaj tri noktoj* ", dum li postvivis, sen ke iu ajn sur la tero sciis, en la ventro de granda fiŝo. Sed la komparoj finiĝas tie, ĉar same kiel Jonas forkuras pro deziro ne prezenti al la kruelaj Ninevianoj la averton de la vivanta Dio, minacon de morto, tiel Jesuo montras sin fervora anoncante al peka Izrael la eblan savon ofertitan en la nomo de dia graco, en kiu lia libervola elaĉeta morto servos kiel elaĉeto. Ĉi tiuj aferoj estas diritaj kaj komprenitaj, ni malkovros, ke ĉi tiu anonco farita de Jesuo Kristo alportas grandan lumon al la projekto profetita de Dio.

Unue, ĉar temas pri "*tri noktoj kaj tri tagoj* ", la teorio pri la vendreda Pesaĥo, la antaŭvespero de la semajna Ŝabato instruita en la romkatolika religio, perdas ĉian pravigon. Sed male, ĉi tiuj "*tri noktoj kaj tri tagoj* " konfirmas laŭvortan plenumiĝon por la "**duono de la semajno** ", dum kiu la Mesio devis fari "**firman interligon kun multaj**" laŭ Dan. 9:27: "*Li faros firman interligon kun multaj dum unu semajno , kaj dum duono de la semajno li ĉesos oferojn kaj oferon ; ...* "; la plenumiĝo de ĉi tiu "*semajno* " estas do laŭvorta kaj, krome, spirite profeta pri "*semajno* " de "*sep tagoj* " da faktaj jaroj. Sed aferoj ne haltas tie, ĉar "*unu tago estas mil jaroj, kaj mil jaroj estas unu tago*" por Dio, laŭ 2 Petro 3:8: "*Sed, amataj, ne forgesu ĉi tiun unu aferon, ke ĉe la Sinjoro unu tago estas kiel mil jaroj, kaj mil jaroj estas kiel unu tago*"; Sekve, ĉi tiu semajno de solida interligo kovras la tutajn sep mil jarojn da tera peko programita por elekti "*multajn*" elektitojn, kies nomoj estis skribitaj en la libro de vivo fare de Dio, ekde la komenco de la efektivigo de lia sava plano. Tiel, antaŭdiluvianoj,

postdiluvianoj, Izraelidoj de la malnova kaj nova interligoj, kaj konvertitaj paganoj, kiuj eniris ĉi tiun novan interligon, estas koncernataj de ĉi tiu unika universala savo akirita per la elaĉeta morto de Jesuo Kristo.

Ĝis la tera ministerio de Jesuo Kristo, la popolo de Dio tute ne sciis kiom longe la tera sperto daŭros. Dum sia mesiana ministerio, Jesuo provizis detalojn, kiuj restis miskomprenitaj, kaj nur per la lumo de la Apokalipso rivelita al Johano li ofertas al siaj lastaj elektitoj la eblecon kompreni, ke la profetita tuta tempo estis sep mil jaroj. Kaj la ŝlosilvorto en la enigmo estas la periodo de "**mil jaroj**" citita ses fojojn en Apok. 20:2-3-4-5-6-kaj-7, tio estas, ses fojojn pli ol la "ses mil jaroj", kiuj antaŭas ĉi tiun lastan periodon de "**mil jaroj**". Kaj ĉi tiuj "ses mil jaroj" estas konfirmitaj de la plenumita historio, tio estas, 4.000 jaroj de la kreado ĝis la fino de la malnova interligo, kaj 2.000 jaroj, kiuj kovras la novan interligon ĝis la "glora reveno de Kristo Jesuo" atendata de liaj elektitoj por la printempo de 2030.

Tiel, laŭlonge de la tempo, la septaga semajno sinsekve alprenis la valoron de "sep realaj tagoj" de dudek kvar horoj, poste profete, de "sep jaroj" kaj fine, fine, de "sep mil jaroj". Logike, Dio rezervis nur por siaj lastaj elektitoj ĉi tiun scion pri la "sep mil jaroj" de sia sava plano, ĉar ili vivos dum la glora reveno de Jesuo Kristo, la "Miĥaelo", Supera Ĉefo de la anĝeloj, laŭ Apokalipso 12:7: "*Kaj estis milito en la ĉielo. Miĥaelo kaj liaj anĝeloj batalis kontraŭ la drako. Kaj la drako kaj liaj anĝeloj batalis*". Nia scio pri la tempo de la plano de Dio permesos al ni pli bone kompreni la disvolviĝon de la faktoj plenumitaj dum la "*tri noktoj kaj tri tagoj*", kiuj kovras en la okuloj de la homoj la tempon de la malapero de Jesuo Kristo.

En la spirita profeta senco de faktaj jaroj, la "*sep*" tagoj de la "*semajno*" de Daniel 9:27 kovris "*sep*" jarojn inter la aŭtuno de 26 kaj la aŭtuno de 33. Jesuo estis krucumita "*meze*" de ĉi tiuj "*sep*" jaroj, tio estas, en la mateno de la antaŭvespero de la Pasko en la printempo de la jaro 30.

Ĉi tiu Paska "*semajno*" ankaŭ alprenas la signifon de la 4000 jaroj dediĉitaj al la du sinsekvaj interligoj, kiujn Dio faras kun siaj elaĉetitaj elektitoj sur la tero. Ĉar la malnova interligo baziĝas sur la interligo, kiun Dio faris kun Abraham, 2000 jarojn antaŭ la morto de Jesuo Kristo, kiam li devis oferi sian solan filon Isaak kiel oferon; laŭ Gen. 22:16 ĝis 18: "*Kaj (Dio) diris: Mi ĵuras per Mi mem, diras la Eternulo! Ĉar vi faris tion kaj ne retenis vian filon, vian solan filon, Mi benos vin kaj Mi multigos vian idaron kiel la stelojn de la ĉielo kaj kiel la sablon, kiu estas sur la bordo de la maro; kaj via idaro posedos la pordegojn de siaj malamikoj. Per via idaro beniĝos ĉiuj popoloj de la tero, ĉar vi obeis Mian voĉon.*" ". La nombro "7" de la "*semajno*", de Dan. 9:27, do portas la signifon de la pleneco de dia sanktigo, kiu estas la vera simbola signifo de la nombro "7"; tio, ekde la "*sanktigo de la sepa tago*" fare de la kreinto Dio, en Genezo 2:2: "*Dio benis la sepan tagon, kaj sanktigis ĝin*", ĉar en ĝi *Li* ripozis de *Sia* tuta laboro, *kiun Li kreis, farante ĝin*." Ĉi tiuj 4000 jaroj estas kunmetitaj jene: de Abraham kaj la ofero de Isaak ĝis la morto de Jesuo ni havas 2000 jarojn, kaj de lia morto ĝis lia reveno ni ankaŭ havas 2000 jarojn; kun perfekta precizeco inda je Dio, la elaĉetanta Kristo oferis sin kiel oferon sur la preciza "*duono*" de la du diaj interligoj. En Apokalipso 3, Dio konfirmas sian "**sanktigon**" de la verko de la

Sepa-taga Adventismo, sian lastan oficialan institucion agnoskitan de li je la nivelo de la doktrino establita de siaj pioniroj testitaj en 1843 kaj 1844; tio, per markado per la nombroj "7 kaj 14", la versoj, kiuj koncernas " *la komencon kaj la finon* " aŭ " *la alfon kaj la omega* " de ĉi tiu institucio, esprimoj insiste emfazitaj de Jesuo en "la prologo kaj la epilogo" de sia revelacio Apokalipso. En 1994, novaj lumoj korektantaj erarojn estas malakceptitaj kaj kaŭzas la falon de la universala institucia organizaĵo "Sepa-taga Adventisto".

Indas rimarki, ke en Genezo 2:2 kaj 3, " *la sanktigo de la sepa tago* " estas pravigita nur per " *la ripozo* " akirita de Dio; ne ekzistas formulado de iu ajn ordono donita al la unuaj homoj kreitaj kaj formitaj de Dio, Adamo kaj Eva, por observi ĉi tiun " *riponon* ", kvankam ili ricevis ĉi tiun ordonon de li. La kialo estas jena: per tio, ke ĝi nur koncernas " *riponon* " por Dio, la mesaĝo konfirmas la profetan sencon de la sepa jarmilo, en kiu **nur** la ĉeso de agado de pekuloj, en la ĉielo kaj sur la tero, donos al Dio la mensan " *riponon* " kaj perfektan pacon, kiujn lia amo kaj dia naturo favoras kaj postulas. Lia " *ripozo* " estos perfekta, kiam li ne plu estos frustrita de la abomenindaj agoj de siaj malamikoj en la ĉielo kaj sur la tero.

Laŭvorte, la " *semajno de la interligo farita kun multaj* ", de Dan 9:27, kovris la " *semajnon* " etendiĝantan, post la sabato de la 30-a de marto de la jaro 30, de la sunsubiro de la unua tago, nia nuna dimanĉo, la 31-a de marto, ĝis la fino de la sabato de la 6-a de aprilo de la jaro 30. Notu, ke ĉi tiu paska semajno estis prezentita en la sama formo kiel tiu de la kreado: de la unua ĝis la sepa tago sanktigita por la ripozo de Dio. Ĉi tio konfirmas la eblecon doni al la vorto " *semajno* " la profetan valoron de la sep mil jaroj rezervitaj de Dio por la traktado de peko, tio estas, de la peko de Adam kaj Eva ĝis la " *dua morto* " de la lasta juĝo, kiu neniigas ĉiujn pekulojn ĉe la fino de la sepa jarmilo. Por la elektitoj en Kristo, la unuaj ses mil jaroj estas decidaj, ĉar ĝi estas la tempo, kiam Dio faras sian elekton de la elektitoj. Tial, en la rakonto pri la kreado, la unuaj ses tagoj estas grupigitaj kune en Genezo 1. Kaj koncerne nur la elektitojn, kiuj eniris la eternan vivon, la sepa tago estas citita en Genezo 2, tiel apartigita kaj apartigita, tio estas, " *sanktigita* ". Mi denove memorigas ĉi tie, ke, pro ĝia bildo de la sepa jarmilo, kie la elektitoj jam eniris la eternan vivon, en Genezo 2, la temo de la " *sepa tago* " ne estas fermita per la esprimo " *estis vespero, estis mateno* ...". Krome, la kialo estas pravigita per la fakto, ke "ne plu estos **nokto** " dum ĉi tiu sepa jarmilo, kiel la Spirito instruas en Apokalipso 21:25: " *Ĝiaj pordegoj ne estos fermitaj tage, ĉar **tie ne estos nokto** .* " ".

Jesuo Kristo estis krucumita je la 9a horo matene, meze de ĉi tiu aparte sankta " *semajno* ", merkrede, la 3an de aprilo 1930; kaj li mortis en la sama tago je la 3a horo posttagmeze. Lia restado en la sino de la tero do komenciĝis per " *la nokto* " de ĵaŭdo, la 4a de aprilo 1930. Kaj elvokante ĉi tiun klarigon, mi ŝatus atentigi, ke praktikinte ĉi tiun version el 1 Tes. 5:21: " *Sed provu ĉion; tenu firme tion, kio estas bona*; ", mi retenis interpreton de la Pasko de Kristo rivelitan en studo publikigita en revuo publikigita sub la nomo "la pura vero". Kvankam nova Sepa-taga Adventisto tiutempe, mi retenis klarigon prezentitan de alia kristana religia konfeso, ĉar ĝiaj klarigoj ŝajnis al mi tre konvinkaj, koheraj kaj indaj je la

vorto "vero". Tiutempe, ĉi tiu religia grupo ankoraŭ honoris la veran dian Ŝabaton, sabaton, la sepan tagon de la dia semajno. Li do povis ricevi la lumon de Kristo.

Ni scias, ke Jesuo **aperis al siaj disĉiploj kaj apostoloj**, vivanta kaj resurektita, la 7-an de aprilo 1930, ĉe la tagiĝo de la "*unua tago*" de la semajno post Pesahō, tio estas, "dimanĉo", kiun ni nomas en nia grupo "Soldi" por memori ĝian paganan normon; same kiel en la angla, ĉi tiu tago nomiĝas "Sunday" aŭ "Day of the Sun". Sed nenio estas rivelita pri tio, kio vere okazis dum tiuj "*tri noktoj kaj tri tagoj*" kovritaj de la sekreto de la tombo. Tamen, konsiderante iliajn profetajn valorojn en realaj "*jaroj*" kaj post "*mil jaroj*", ni povos malkaŝi ĉi tiun sekreton.

De lia morto ĝis lia resurekto, ni trovas "tri tutaj tagojn" kiel la "tri mil jaroj", kiuj prenas la formon de duoble "*mil jaroj*" ĝis lia glora reveno kaj la lastaj ĉielaj "*mil jaroj*" de la sepa jarmilo. Ĉi-lastaj estas reprezentita de la Ŝabato de la sepa tago de la Sankta Semajno de Pasko. Nun, komence de la Ŝabato de la sepa jarmilo, la elaĉetitoj de Jesuo Kristo estos resurektitaj, laŭ Apokalipso 20:4: "*Kaj mi vidis tronojn; kaj al la sidantaj sur ili estis donita la aŭtoritato juĝi. Kaj mi vidis la animojn de tiuj, kiuj estis senkapigitaj pro la atesto de Jesuo kaj pro la vorto de Dio, kaj de tiuj, kiuj ne adoris la beston, nek ĝian bildon, kaj ne ricevis ĝian markon sur siaj fruntoj kaj sur siaj manoj; ili reviviĝis, kaj reĝis kun Kristo mil jarojn.*" Ekde sia komenco, ĉi tiu Ŝabato, simbolo de ĉi tiuj lastaj "*mil jaroj*" de la sepa jarmilo, estis metita sub la signon de vivo retrovita. Jesuo tial havis neniun kialon esti tenata de la morto, en senkonscieco, en ĉi tiu lasta Ŝabato de la Paska semajno. Ĉar la Ŝabato estas la bildo de la ripozo de Dio kaj de liaj elektitoj, kiujn li kolektas, la vivantojn kaj la mortintojn en Kristo, Jesuo sin revivigis, kiel li diris antaŭ sia morto al siaj disĉiploj, sed li faris tion **komence** de ĉi tiu semajna Ŝabato de la Paska semajno, por trovi la agrablan kaj aman kompanion de siaj anĝeloj, kiuj restis fidelaj. Li tial nur vere restis morta en la tombo dum "du tutaj tagoj", same kiel li oficas post sia morto en la ĉielo, fortranĉita kaj apartigita de la homoj dum "du mil jaroj" ĝis sia triumfa alveno, venĝanto por elŝiri el la morto siajn lastajn fidelajn elektitojn, kiuj restis vivantaj.

En ĉi tiu plej sankta Paska semajno, escepta Ŝabato ligita al la Pesahō festo prezentis sin ekde la vespero kiam Jesuo eniris la tombon. Ĝi venis por konfirmi la ligon kiu ligas la pekliberigan oferon de Kristo al la resurekto de la sanktuloj de la sepa ĉiela jarmilo kiuj ricevos eternan vivon, tio estas, ekde la horo kiam peko estis elpagita de Jesuo Kristo kaj la tempo kiam li ofertis eternan vivon al siaj elektitoj; tio post la fino de la tempo de graco kiu definitive finas la oferton de savo. Por pekuloj ne konvertitaj al diaj postuloj, tiam estos tro malfrue.

Efektive, el la "**du mil jaroj**" kondukantaj al lia reveno, 16 jarcentoj estis markitaj de la dominado de la malhelaj kristanaj religioj; kio metas tiujn "**du mil jarojn**", plejparte, sub la aspekton de spirita morto, kaj pli specife, "*dek ses jarcentojn*" sugestitajn de la vorto "*stadionoj*" kaj la temposenco donita al la vorto "*amplekso*" en ĉi tiu verso de Apokalipso 14:20: "*Kaj la vinpremilo estis piedpremita ekster la urbo, kaj sango eliris el la vinpremilo, ĝis la bridoj de la ĉevaloj, je amplekso de mil sescent stadionoj*". Ĉi tiu periodo de "*dek ses*" jarcentoj aŭ "*etapoj*" kovras de la kvara jarcento, la tempon de la katolika apostazio kaj la protestanta apostazio, tio estas, la religiaj instruistoj, sur kiuj

restas la kolero de Jesuo Kristo, laŭ la bildo indikita de ĉi tiu verso de Jakobo 3:1 ĝis 3: " **Miaj fratoj, ne lasu multajn el vi fariĝu instruistoj, ĉar vi scias, ke ni estos juĝitaj pli severe .** " *Ni ĉiuj falpuŝiĝas en multaj manieroj. Se iu ne falpuŝiĝas parole, tiu estas perfekta homo, kapabla bridi sian tutan korpon. Se ni metas bridojn en la buŝojn de ĉevaloj, por ke ili obeu nin, ni ankaŭ regas ilian tutan korpon.* »

En la puno de la " vinberoj ", religia " **instruado** " estas la ĉefa kaŭzo. Ĝuste akuzante ŝin pri " **instruado de siaj servistoj** ", Jesuo malkaŝas la romkatolikan identecon de " la virino Izebelo ", en Apokalipso 2:20: " **Tamen mi havas kelkajn aferojn kontraŭ vi, ĉar vi permesas al tiu virino Izebelo, kiu nomas sin profetino, instrui kaj delogi miajn servistojn malĉasti kaj manĝi oferitajn aĵojn al idoloj.** " Tiel, avertitaj pri la malbono farita de la papa romkatolika religio, ĝiaj servistoj de la Reformacio siavice fariĝos tre kulpaj pri la samaj akuzoj ekde 1844, kiam ili preferos honori la katolikan dimanĉan ripozon al la sabata ripozo sanktigita de Dio ekde lia kreado de la mondo. Tamen, la testo de fido de 1844 baziĝis multe pli subtile kaj logike sur demonstraĵo de intereso pri lia biblia profeta vorto, kaj en 1844 kaj 1994, la protestantoj kaj adventistoj, kiuj forgesis, ke Jesuo pravigas nur la sanktecon de la fido juĝita de li inda, estis malakceptitaj kaj transdonitaj al la diablo kaj lia romkatolikismo.

Rivelante la protestantan originon de la aŭtoritato de " la besto, kiu supreniras de la tero " de Apokalipso 13:11, Dio konfirmas la falon kaj apostazon ekde 1844 de la reformita kaj misformita religio. Kiel rezulto de ĉi tiu falo, ĝi finas reprodukti la persekutan konduton de la romia papa reĝimo, kiam ĝi estis subtenata de blindaj kaj submetiĝemaj monarkioj. Unuigitaj per la tiel nomata ekumena alianco, la du kontraŭstarantaj religioj kunlaboros por severe trudi la devon honori dimanĉon kiel la solan semajnan ripoztagon. Sed la elektitoj, lumigitaj de Jesuo Kristo, scios rezisti ĝis sia liberiĝo akirita per lia potenca kaj glora reveno.

Tiel, nur la sanktaj anĝeloj ĉeestis la resurekton de Jesuo Kristo en la vespero de vendredo, la 5-a de aprilo, tio estas, komence de la sabato de la 6-a de aprilo; dum la peza ronda ŝtono daŭre tenis fermita la aliron al la tombo, kiu estis gardata de du romiaj gardistoj asignitaj al ĉi tiu tasko laŭ peto de la judaj religiaj gvidantoj. Vi povas imagi la ĝojon de la anĝeloj trovante sian dian gvidanton "Mikaelo" vivanta. Ĝi estis sendube tiel granda kiel tiu de la du Mariaj, de Johano kaj de Petro, kiuj revidis lin nur en la mateno de la unua tago de la nova semajno, kiu sekvis la paskan semajnon. Estis por ĉi tiu homaro nature blindigita de Dio, ke la "du mil jaroj" de la kristana interligo aŭ nova interligo estis baldaŭ komenciĝontaj. Ili havis antaŭ si la lastajn "tri mil" jarojn el la "sep mil" de la tera projekto koncerne pekon kaj ĝian finan punon. Kaj dum mi skribas ĉi tiujn aferojn, la printempo de 2023 alproksimiĝas, kiu metos nin sep jarojn antaŭ la eniro en ĉi tiun sepan jarmilon; kio signifas, ke, ekde la peko de Adamo kaj Eva, ni eniros la jaron 5994 el la 6000 jaroj, dum kiuj Dio efektivigis la elekton de ĉiuj siaj elaĉetitaj elektitoj sur la tero.

Mi ankaŭ rimarkas ĉi tiun detalon, kiu profetas la malbenon de la kalendaro establita de Romo. Dum la nombroj de la tagoj de ĉi tiu Paska semajno obeas la dian normon establiton ĉe la kreado, tio estas, de la unua tago ĝis la sepa-

taga Ŝabato, la nombroj de la romia kalendaro aplikitaj al ĉi tiuj tagoj obeas la normon de la nuna apostazio, kiu donas al la unua tago la valoron de "sepa tago"; ĉar ĉi tiu unua tago, kiam Jesuo aperis vivanta al siaj disĉiploj, estis la unua tago aŭ nuna dimanĉo de "7", la 30-an de aprilo. Por bone kompreni, la atribuo de la nombro "7" al la unua ^{tago} de la semajno profetas ĝian statuson kiel "sepa tago", adoptita ekde la jaro 1981 en Okcidenta Eŭropo; ago, kiu favoras ĝian trudon fare de la universala apostata reĝimo, kiu trudos ĝin laŭleĝe por marki la finon de la tempo de kolektiva kaj individua graco.

Mi riproĉas kaj punas ĉiujn, kiujn mi amas.

Traktante ĉi tiun temon, mi devas memori vin, ke en la nomo de la kolektiva nacia intereso kaj kelkfoje tiu de tre privataj interesoj en la profana sfero, la nacioj de la tero rajtigas sin puni pli-malpli severe la kulpojn kaj krimojn faritajn inter ili de ĉiu viro, ĉiu virino, ĉiu maljunulo kaj kelkfoje ĉiu infano. Mi tial vidas neniun kialon, kiu pravigus la grandan Kreintan Dion ne agi same. Tio des pli, ke, male al nacioj, kiuj ekspluatas individuojn, Dio enkarniĝis en la persono de Jesuo Kristo por veni sur la teron por elaĉeti, per la libervola morto de sia perfekta ekzempla vivo, la homajn animojn sentemajn al lia alproksimiĝo, kies mortan staton li povas ŝanĝi al eterna stato. Ĉi tiu estas la sola signifo, kiun ni devus doni al la vorto "elekto", kiu estas la stato de liaj "elektitoj", tio estas, tiu de la kunuloj, kiujn li elektas por vivi en lia kompanio dum la eterneco, kiu venas kaj kiu nun estas 7 jarojn kaj ĉirkaŭ 3 monatojn antaŭ ni. La rajto puni Jesuon Kriston estas des pli pravigita, ĉar li mem estis abomene torturita, por akiri kaj la savon de siaj elektitoj, kies pekojn faritajn kontraŭ Dio li elpagis, sed ankaŭ la legitiman rajton detrui, sen kompatato, homojn, kiuj montras ribeleman konduton identan al tiu montrita de la ribelema anĝelo, "*la diablo kaj Satano*", kaj liajn anĝelajn helpantojn, en ĉiela vivo kaj sur la tero. Ĉar post sia venko super peko kaj morto, Jesuo malpermesis al ili vivi en la ĉielo kaj limigis ilin al la tera dimensio. La suferoj eltenitaj de Jesuo estis teruraj kaj atingis la plej altan eblan nivelon de la romia epoko; Lia krucumo estis antaŭita de skurĝado per vipo farita el tri ledaj rimenoj kun feraj elementoj alkroĉitaj al la finoj por ŝiri la karnon de la torturito. Sur la mortintotuko de Torino, Dio lasis bildon de la spuro de cent dudek battoj kaŭzitaj al la korpo de Jesuo Kristo. La nokton de lia aresto, li ne povis dormi, estante direktita al la diversaj judaj kaj romiaj aŭtoritatoj de la tempo por akiri la decidon mortigi lin. Tial post laciga nokto li estis skurĝita kaj poste metita sur la krucon je la naŭa horo matene. Lia agonio daŭris ses horojn, kio estis mallonga por la tempo, sed la skurĝado, kiun li spertis, favoris ĉi tiun mallongigon de lia suferado. Aliflanke, Jesuo suferis enorme pro la sento de forlasiteco de Dio. Li esprimis ĝin dirante: "*Mia Dio! Mia Dio! Kial Vi forlasis min?*" En sia delira doloro, Jesuo momente forgesis, kial li devis esti "*forlasita*" de la Patro. La respondo de Dio al la demando prezentita de Jesuo estas simpla: "Ĉar ekde via aresto, portante la pekojn de miaj elektitoj sole, vi savas ilin, sed vi fariĝis la bildo de la peko, kiun mia sankteco abomenas kaj ne povas vidi sen sperti senton de abomeno." Kaj en lasta spiro, kie li reakiras sian klarecon, li finas dirante: "*Patro,*

en viajn manojn mi konfidas mian spiriton. Ĉio estas finita ." Diritaj kaj bone komprenitaj ĉi tiuj aferoj, ni trovu la version, en kiu Jesuo diras al siaj elektitoj: "*Ĉiujn, kiujn mi amas, mi riproĉas kaj punas ."*

Ĉi tiun deklaron faras Jesuo Kristo en Apokalipso 3:19: "*Ĉiujn, kiujn mi amas, mi riproĉas kaj punas. Estu do fervora, kaj pentu. "* Ĉi tiu klarigo konfirmas, ke la religia organizo, al kiu li parolas, estis rekonita de li, ĝis la momento, kiam, laŭ verso 16, li estas runde "*elvomi "* ĝin: "*Tial, ĉar vi estas tepidaj, kaj nek malvarmaj nek varmegaj, mi elvomos vin el mia buŝo. "* **Ĉi tiu klarigo estas utila, ĉar ĝi konfirmas la ligan de identeco kun la antaŭa mesaĝo**, kiu koncernas la fazon de la komenco de "Sepa-taga Adventismo" simbolita per "frata amo" kiel esprimita en ĝia simbola nomo "**Filadelfio**". Tiel, "Sepa-taga Adventismo" komenciĝas per la "frata amo" de la nomo "**Filadelfio**" kaj finiĝas triste kaj spirite, morte, en la fazo de la "juĝo de la popolo" aŭ la "juĝita popolo" simbolita per la nomo "**Laodikeo**". Ni rimarku, ke Jesuo avertis la oficialan organizon kontraŭ la risko, ke ĝia krono "*estu prenita de ĝi*". La averto ne estis vana sed bone pravigita, ĉar "*vomita "* en "**Laodikea**", "*la krono "* efektive perdiĝas per la institucio, ke kiel "*malfidela servisto "* Jesuo diras "**nuda**", tio estas, sen la vesto de sia "**eterna justeco**" akirita per sia ofero laŭ Dan. 9:24: "*Sepdek semajnoj estas deciditaj por via popolo kaj por via sankta urbo, por... "* **por ĉesigi pekojn kaj finiigi pekojn**, **por penti pro maljusteco kaj enkonduki eternan justecon**, *por sigeli vizion kaj profetaĵon, kaj por sanktolei la Sanktejon de la Sanktejoj.*" Ĉi tiu verso malkaŝas al la elektitoj la celon, kiun Dio donas al sia sava ministerio plenumita en Jesuo Kristo. Por atingi ĉi tiun rezulton, li alportas al ili la novan naskiĝon, tio estas, la eblecon konkrete transformi sian naturan staton kiel pekuloj en tiun de puraj kaj sanktaj estaĵoj, sanaj korpe kaj mense. Vi vidas do, ke vera fido ne estas etikedo; ĝi estas konkreta ŝanĝo de konduto kaj naturo; ĉi tiu ŝanĝo estas motivita de amo al Dio kaj lia vivkoncepto. Atingante ĉi tiun rezulton, Dio pravigas ĉiujn siajn suferojn eltenitajn en Jesuo Kristo, same kiel tiujn, kiuj igas lin mense suferi dum la ses mil jaroj da pekoj praktikitaj sub lia rigardo fare de homoj kaj malbonaj anĝeloj.

La divido de la Apokalipso en ĉapitrojn kaj versojn estas pravigita de Dio pro specifaj spiritaj kialoj: nombroj portas spiritajn signifojn tiel gravajn kiel vortoj kaj nomoj. Dia penso ampleksas kaj regas ĉion, kio ekzistas kaj estas organizita en la ĉielo kaj sur la tero. Tio ankaŭ koncernas la kreadon de lingvoj, kaj sciante, ke la franca estus la lingvo, per kiu li alportus la finajn klarigojn de siaj profetaĵoj pri Danielo kaj Apokalipso, mensludoj bazitaj sur fonetika esprimo aperas en la franca lingvo, ekzemple: Lutero kaj "*la tero*", kiuj ambaŭ koncernas la reformitan kredon, oficiale, en 1517.

La esprimo "*Mi elvomos vin el mia buŝo*" estas subtila kaj misgvida, ĉar ĉi tiu verbo konjugaciita en la futuro sekvas la observon de "*varmece*" elvokita en la prezenco-indika tempo. Ni kompreneble povas vidi logikan ĉenon de kaŭzo kaj konsekvenco, sed ĉi tiu futuro sugestas ĉefe la tragikan momenton de la fina provo de la fido. Estos en ĉi tiu momento, ke la adventista fido tre bezonos la subtenon kaj la tutan benon de Jesuo. Kaj estos en ĉi tiu decida horo, ke Jesuo rifuzos sian helpon al adventistaj kredantoj, kies konduto estas juĝita "*varma*" sed ankaŭ "*mizera, kompatinda, malriĉa, blinda kaj nuda*". En ĉi tiu mesaĝo el "

Laodikea ", Jesuo nuligas la promeson faritan al " **Filadelfio** "; promeso citita en Apokalipso 3:10: " *Ĉar vi observis la vorton de mia pacienco, mi ankaŭ gardos vin de la horo de tento, kiu venos sur la tutan mondon, por provi la loĝantojn de la tero.* " La promeso de Jesuo estis kondiĉa. Por konservi ĝin, la oficiala Adventismo devis " *teni la vorton de persistemo en sia nomo* ", kaj tiutempe, kiam ĝi testis ĝin, inter 1982 kaj 1994, tio jam ne estis la kazo. Ne plu trovante en la " **Laodicea** " epoko la kvaliton de fido observitan en la " **Filadelfia** " epoko, Jesuo povas tute juste nuligi la promeson, kiu koncernis la Adventistojn de la tempo de la lanĉo de la oficiala Sepa-taga Adventismo. Tio estos la formo, en kiu lia vomado konkrete plenumiĝos. Sed la kleraj elektitoj jam povas rimarki signon de ĉi tiu spirita vomado videbligita per la eniro de la oficiala Adventismo en la protestantan aliancon kondamnitajn ekde 1843 kaj 1844; tio, ekde la komenco de la jaro 1995, tio estas, la jaro post la falo de la fidotesto de 1994.

En sia Revelacio de la Apokalipso, kaj jam en Daniel, Dio konfirmas sian rilaton kun siaj veraj servistoj, eĉ se ili estas rekonitaj nur momente antaŭ ilia falo kaj apostazio, per la fakto, ke li alparolas ilin rekte. Li alparolas ilin neformale kiel amiko parolas al sia amiko. Konsiderante ĉi tiun regulon, ni povas sekvi lian juĝon pri la kristana religio tra ĉiuj du mil jaroj de lia epoko. Tiel, Jesuo alparolas siajn servistojn neformale en la epoko de " **Efezo** ", sed li aludas al sia malamiko Romo sub la nomo de la " **Nikolaitanoj** ", kies verkojn li kondamnas; ĉi tiu nomo " **Nikolaitanoj** " signifas venkintajn homojn, tio estas, la homojn, kiuj faras Venkon adorata pagana diaĵo. Li ankaŭ alparolas neformale, kaj ĉefe, tiujn, kiuj estas terure persekutitaj pro lia nomo inter 303 kaj 313, en la epoko de " **Smirno** ", en kiu lia malamiko Romo estas citita kiel " **la diablo** "; En ĉi tiu sama mesaĝo, Jesuo asertas sian kondamnon de la ribelemaj judoj, kiuj " **kalumnias** " fidelajn kristanojn kaj kiujn li malkaŝe nomas " **la sinagogo de Satano** ". Poste, en la epoko de " **Pergamo** ", li alparolas siajn lastajn fidelajn servistojn, kiuj rezistas la romian instruon, hereditan de Konstantino la 1-a ' la katolikan religian instruon, kiu estas trudita per forto kaj la subteno de la imperiestro Justiniano. Kaj denove, en ĉi tiu mesaĝo, li indikas sian eternan malamikon, Romon, al kiu li atribuas ĉi-foje la " **tronon de Satano** " kaj " **la doktrinon de la Nikolaitanoj** "; kun la ŝanĝo de epoko, la " **verkoj de la Nikolaitanoj** " de la epoko de " **Efezo** " fariĝis en la epoko de " **Pergamo** ", " **la doktrino de la Nikolaitanoj** "; tio konfirmas la ŝanĝan konvertiĝon de Romo al la kristana religio. Sed Jesuo ne rekonas ĝin kaj ne parolas al ĝi rekte.

Post longaj jarcentoj da mallumo, dum la epoko de " **Tiatira** ", li trovis, iluminataj de la presita kaj disvastigita Biblio, interparolantojn konsideratajn neperfektaj, sed tamen indaj je lia savo en certaj fidelaj servistoj de la tempo de la Protestanta Reformacio, la unuaj estante la Valdanoj konvertitaj de Pierre Vaudés, nomata Valdo, kie, ekde 1170, ili distingis sin de siaj posteuloj per perfekta teologia kaj doktrina kompreno. La Reformacio atingis sian kulminon per la publikaj deklaroj faritaj de la germana monaĥo-instruisto Martin Luther en 1517. Sed, la protestanta Calvinismo, kruela bildo de katolikismo, triumfis kaj trudis sin per ekloĝo en la nove malkovrita Usono. Malgraŭ la amasa apostazio de la protestanta kredo, Jesuo trovis meze de katolikaj persekutoj kelkajn verajn servistojn, kiujn li juĝis indaj je lia amo kaj lia eterna justeco. Tiuj savitaj animoj

estas savitaj de la kondamno de peko laŭ " **escepta** " maniero, kiun Jesuo substrekas dirante en Apokalipso 2:24: " *Sed al vi, ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne havas ĉi tiun instruon, kaj ne konas la profundaĵojn de Satano, kiel oni diras: Mi diras al vi: **Mi ne metas sur vin alian ŝarĝon** ;* " sed li specifas por konfirmi ĉi tiun escepton: " **nur** , kion vi havas, tenu ĝis mi venos. "

Ĉi tiu klarigo, donita de Jesuo, meritas gravan disvolviĝon. Ĉiu inteligenta kaj racia homo povas kompreni, ke la ĉiopova Kreinto Dio ne povas kontentiĝi per parta obeo al sia tuta jura idealo. Kio estas **provizore akceptita** , tial spertos neeviteblan kaj antaŭvideblan defion. La prokrastita " **ŝarĝo** " koncernis la observadon de la vera Ŝabato, Sabato, la vera sepa tago de la semajna ordo de Dio. Sed dirante: " *Nur tion, kion vi havas, tenu ĝis mi venos* ", Jesuo volis konfirmi sian benon por la moto adoptita de veraj protestantoj: en la latina, "sola scriptura", aŭ en la angla, "Skribo sole". Li subtenas ĉi tiun juĝon kaj instigas siajn servistojn resti firmaj kaj rezolutaj en ĉi tiu koncepto de kredo ĝis sia reveno. Kaj jam en 1843 kaj 1844, organizante siajn adventistajn kredotestojn, li donis al siaj usonaj protestantaj servistoj de tiu tempo la ŝancon montri, ke ilia kredo ankoraŭ baziĝis sur la principo de "Skribo sole". Sed tempo pasis ekde Lutero, kaj la kredo fariĝis morta kaj sen subteno. Tiel, el 30 000 adventistoj decidintaj atendi la revenon de Jesuo la 22-an de oktobro 1844, nur 50 estis akceptitaj kaj juĝitaj indaj de Dio eniri en la sanktecon de lia Ŝabato, profeta signo de lia rekompenco en la sepa jarmilo. Ili fariĝus la fondaj pioniroj de la "Sepa-taga Adventista" eklezio establita en Usono en 1873. Ĉi tiuj rezultoj, rivelitaj de Jesuo Kristo al sia tiama servistino, Ellen G. White, ankoraŭ hodiaŭ montras la altecon de la postulo de Dio kiel normo de kredo. La elektitoj de Kristo, la veraj, montriĝas sentemaj al ĉi tiu revelacio, sed en la tempo de la fino kaj pli kaj pli ekde 1844, la kristanaj religioj postulas heredaĵojn, je kiuj ili montriĝas tute indaj. Kaj aparte, unue, la tre potenca katolika religio postulas la heredon de Sankta Petro, trompe kaj maljuste, ĉar Petro, la fervora servisto de Jesuo Kristo neniam estis dum sia vivo "estro" de la kristana eklezio "ĉar en lia tempo, la Eklezio de la vere elektitoj rekonis nur unu " *estron* ": Jesuon Kriston; ion kion Paŭlo konfirmas, en Efezanoj 5:23: " *ĉar la edzo estas la kapo de la edzino, kiel ankaŭ Kristo estas la kapo de la eklezio* , kiu estas lia korpo, de kiu li estas la Savanto. "

Enirante Apokalipson 3, nia superrigardo kaj antaŭeniro en la kristana epoko kondukas nin al 1843 kaj 1844, la du datoj de la du sinsekvaj adventismaj kredotestoj de tiu tempo. Mi denove memorigas vin, ke se la printempo de 1843 difinas la komencon de la testo, la dato de la 23-a de oktobro 1844 fiksas la finon de ĉi tiuj adventismaj kredotestoj. Tial, en ĉi tiu dato 1844, Jesuo malkaŝas sian juĝon pri la partoprenantoj kaj prononcas sian superan verdikton kontraŭ tiuj, kiuj malsukcesis la spertitan teston. Organizitaj en Usono, la du testoj ĉefe koncernis kristanojn de la protestanta kredo, do al ili, kiel la " *malbona kaj malfidela servisto* " profetis en siaj paraboloj, Jesuo alparolas sin en konata formo, kiu jam ne estas amika, dirante al li: " **Vi estas konsiderata vivanta kaj vi estas mortinta** . " Post ĉi tiu mesaĝo de " *Pergamo* ", la protestanta kredo neniam plu estos alparolata neformale, ĝi estos traktata kiel la Romkatolika Eklezio. Tamen, la kristana kredo aŭtentikigita de Jesuo ne malaperas tute; ĝi estis plilongigita per la benoj de la venkinto el la du provoj, nome, la 50 homoj rivelitaj de Jesuo Kristo al

sia servistino Ellen G. White. Kaj de ĉi tiu tempo ĝis la reveno de Kristo, **nur la adventista kredo profitos de la ricevo de la dia lumo proponita de Jesuo Kristo**. Kompreneble, ĉi tiuj diaj juĝoj estante ignorataj de la homaj homamasoj, sur la tero, la malakceptitaj religioj multiĝas kaj donas al la kristana religio la aspekton de konfuzo de la tipo " *Babel* ", en kiu ni parolas unu al la alia, trompas unu la alian, delogas unu la alian, en la plej perfekta hipokriteco.

Ĉar homaj kondutoj reproduktiĝas en ĉiuj epokoj laŭ la paso de la tempo, la plej nova institucio de la Sepa-taga Adventismo ne povis eviti ĉi tiun sisteman regulon. Provita inter 1982 kaj 1994 sur la nivelo de sia adventisma kredo kaj la protestanta kriterio "nur la Skribo", ĝi malsukcesis kaj estis " *elvomita* " de Jesuo Kristo, kiel la protestanta kredo antaŭ ĝi en 1844. La humanisma paco subtenata de falsaj kristanaj religioj kaj nekredantaj respublikanoj kaj demokratoj delogis adventistojn sentemajn al ĉi tiuj humanismaj valoroj. Kiel la religioj, kiuj antaŭis ĝin, la adventisma kredo fariĝis tradicia kaj senviva, kion Jesuo nomas la " *varmeco* ", kiu kondukas lin al " *elvomado* " de ĝi. Sed li povas nur " *elvomi* " en la " *Laodicea* " epoko tion, kion li antaŭe "englutis", estas "agnoskita"; tio karakterizas la benatan adventismon de la " *Filadelfia* " epoko. Kaj paradokse, ĉar paco sur la tero mortigis la veran kredon, la situacio de la mondmilito, kiu ekvalidas, favoros ĝian vekigon kaj verajn konvertigojn. Paco luligas homojn en dormon, sed milito vekas homojn liberigante ilin de la allogaj kaptiloj de la konsumo de materiaj varoj. Alfronte al la risko de morto, veraj valoroj reakiras intereson, kaj la ekzisto de la Ĉiopova Dio denove fariĝas la subteno de fido kaj la espero de savo por la mortonta homo. Ne ĉiuj reagos laŭ ĉi tiu scenaro, sed la lastaj konvertitaj elektitoj agos tiel por la eterna savo de siaj animoj kaj la gloro de la Dio de vero, la Ĉiopova revelaciita en la persono de Jesuo Kristo. Ekde 1994, pli ol iam ajn, la Eklezio, la Elektito de Kristo, estas disigita tra la loĝata tero. La lasta spirita Izrael estas nevidebla kaj anonima, ĉar ĝi jam ne estas reprezentita institucie. La rolo de la institucio finiĝis kaj anstataŭigita de la provita fido de la malkonsentaj adventistoj, kiuj " *tenas firme* " la lastan " *ateston de Jesuo* ". Ĉi tio ankoraŭ restas, laŭ Apokalipso 19:10, " *la spirito de profetaĵo* ". La Dio, kiu ilin rekonas kaj spirite kunigas en sia beno, estas la Sankta Spirito, kiu juĝas kaj inspiras iliajn spiritojn, malkaŝante al ili la sekretojn de sia sankteco por aŭtentigi ilian " *sanktigon* ". » kiu sola permesos al ni vidi Dion kaj vivi en lia plej sankta kompanio, kiel Paŭlo instigas nin fari, dirante en Hebreoj 12:14: " *Serĉu pacon kun ĉiuj, kaj sanktecon* , sen kiu neniu vidos la Sinjoron ." La fino de ĉi tiu verso atestas la esencan gravecon de ĉi tiu " *sanktigo* " postulata de Dio, **konkrete esprimita** en nia tempo, per la amo al la vero de la bibliaj profetaj revelacioj prezentitaj de Dio en la nomo de Jesuo Kristo.

En sia biblia Revelacio, Dio tute ignoras la religion de Islamo, kio signifas, ke li tute ne rekonas ĝin. Lia plano de savo, valida por ĉiu viro, virino, infano aŭ maljunulo vivanta ie ajn sur la tero, pasas tra kaj baziĝas nur sur la elaĉeto farita de li mem sub la nomo de Jesuo Kristo. Agoj 4:12 konfirmas tion per dirado: " *Kaj en iu alia estas savo; ĉar ne estas sub la ĉielo alia nomo, donita inter homoj, per kiu ni devas esti savitaj.* " Dia savo do pasas nur tra Jesuo Kristo krucumita kaj resurektita, kaj ĉiu aserto pri la malo estas tial falsa kaj mortiga por tiuj delogitaj kaj trompitaj.

En siaj Apokalipso de Daniel kaj Apokalipso, Dio instruis nin identigi la kristanajn religiajn doktrinojn, kiujn li ŝatas, malŝatas aŭ jam ne ŝatas. Kiam li diras: " *Mi riproĉas kaj punas ĉiujn, kiujn mi amas* ", Jesuo malkaŝas sian amon kiel Patro, kiu respondecas pri la edukado de siaj infanoj. Ŝirante ilin for de peko kaj la vivo de peko, kiel delikatajn fruktarbetojn, li pritondas ilin por transformi ilian spiritan aspekton, kiu estas la frukto dezirata de Dio laŭ la normo, kiun li volas atingi. Sed kion pri tiuj, kiujn li malŝatas aŭ jam ne ŝatas? Li ignoras ilin kaj ne celas transformi ilin, ĉar li respektas ilian elekton por ilia malbonŝanco. Tio ne malhelpas, ke ili estu punitaj pro ilia malestimo kaj indiferenteco, kaj eĉ pli pro ilia deziro malobei. Sed ĉi tiu speco de puno ofte donas definitivan morton, ĉar la plilongigo de ilia vivo estus, por ĉi tiuj ribeluloj, nekapabla konduki ilin al la necesa pento. Ĉi tiu speco de puno forte trafis la katolikan kredon reprezentitan en 1789 de la katolika pastraro kaj la monarĥa reĝimo de Ludoviko la 16-a. Tiu ĉi kompatinda reĝo, sufiĉe pacema, fariĝis la vickulpulo, sur kiu falis la kulpoj kaj pekoj de ĉiuj liaj antaŭuloj; ĝuste, sur lian senkapigitan kapon pro tiu ĉi kulpo, kiu konsistis simple el subtenado de falsa kristana religio. Tiu ĉi ekzekuto okazis la 21-an de januaro 1793, tio estas, 258 jarojn ĝuste hodiaŭ, post la 21-a de januaro 1535, kie en la sama loko la tre katolika reĝo Francisko la 1-a ^{arestigis} kaj ekzekutis la unuajn protestantajn martirojn en Meaux. La kaŭzo de tiuj ĉi ekzekutoj estis la rifuzo partopreni la katolikan meson. Kaj samtempe, la papa estro de tiu ĉi falsa eklezio mortis en malliberejo en mia urbo Valence, Francio, en 1799. En la preskaŭ mekanika senkapigo organizita dum jaro, de la 27-a de julio 1793 ĝis la 27-a de julio 1794, miloj da katolikaj kapoj de pastroj kaj monarĥaj aristokratoj falis. Per tiu ĉi speco de mortigo, Dio rivelis sian kondamnon de religiaj pensoj formitaj laŭ la modelo de la romkatolikismo. La kapo apartigita de la korpo jam ne plu povas pensi, kaj Dio liberigas sin de konstanta ĝeno kaŭzita de ribelemaj individuoj, kiuj distordas lian dian bildon kaj, pretendante esti liaj, difinas lin kiel arbitran, nekonstantan kaj maljustan Dion. La kompleta malo de lia vera naturo, ĉar li estas pacienca, ama, kompatema kaj kapabla je la plej alta memneo, kiel li atestis per sia sava ministerio en Jesuo Kristo. Kiel signo de la malbeno, kiu daŭre pezis sur la falsaj okcidentaj kristanaj religioj, Dio organizis militojn, sed ĉefe la Unuan kaj Duan Mondmilitojn, respektive laŭvice, en 1914 kaj 1939. Ĉi tiuj militoj ne estas la temo de biblia dia revelacio, sed la klera homa menso povas distingi reprodukon de la tri deportadoj de la juda popolo al Babilono. Kaj logike, la tria deportado kun teruraj sekvoj por la momente detruita juda nacio trovas sian tipon en la plenumo de la Tria Mondmilito, kiu komenciĝis kontraŭstarigi Rusion al Ukrainio ekde la 24-a de februaro 2022. Anoncante la morton de la " *triono de la homoj* " vivantaj en Okcidenta Eŭropo en ĉi tiu triamonda konflikto, Dio denove organizas amasan mortigon por puni ĉi-foje ne nur la katolikan religion, sed ankaŭ la protestantan religion, la anglikanan, la ortodoksan, la judan religion, la lastan, la adventistan, sed ankaŭ ĝian konstantan malamikon, Islamon. Ĉiuj juĝitaj kulpaj de Dio, la sama puno celas ilin kaj kondukas ilin detrui unu la alian por lasi viva nur malgrandan reprezentan specimenon de la elektitoj kaj la falintoj de la kristanaj religioj. Ĉio, kion Dio organizas, havas sencon kaj pravigon. La homa tera sperto estas organizita kaj kontrolata de la estaĵo, kiu reprezentas la senfinan fonton de inteligenteco. Tial, en la lumo de ĉiuj liaj revelacioj, la sava

plano, kiun li elpensis kaj realigis, fariĝas klara kaj komprenebla. Sed por majstri ĉi tiun temon, la homo devas senĉese nutri sin per ĝi. Kiel en sekularaj aferoj, majstreco en la religia kampo postulas profundan kaj kompletan engaĝiĝon de la tuta homa animo; supraĵaj kaj artefaritaj homoj tial ne taŭgas por akiri de Dio sian elekton por lia eterneco.

Ekde 1995 kaj en la jaroj antaŭ la 24-a de februaro, la tiel nomata "fundamentisma" Islamo, reprezentita de armitaj "islamistaj" grupoj, kondukis religian militon kontraŭ la katolika Okcidento, la aŭtoro de la krucmilitoj kontraŭ islamanoj setlantaj en Palestino kaj Jerusalemo en la Mezepoko. Ĉi tiujn malnovajn rankorojn plifortigis la epoko de koloniigo de norda kaj centrafrika grundo, kaj tra tuta Afriko. Okcidentaj gvidantoj facile forgesis sian kulpon, sed la viktimoj de ĉi tiuj koloniigoj konservis obstinan rankoron kaj neplenumitan deziron je venĝo. Dio trovas en ĉi tiuj antaŭe koloniigitaj etnoj kaj popoloj bone preparitajn instrumentojn por venĝi Sian honoron, piedpremitan kaj malestimatan de la ribelema kaj perversa nekredanta Okcidento.

Komence de 2023, la puno de tiuj, kiujn Jesuo jam ne amas aŭ neniam amis, estas preparita kaj alproksimiĝas. En la rusa tendaro, la religio de Islamo estas vaste reprezentita, kaj kompreno tiel malpravigebla kiel miriga unuigas la ortodoksan kristanan kredon kaj la islaman kredon ligitan al ĝia rusa identeco. La barbaraj hordoj de antikvaj tempoj reaperos por renovigi la punon de eŭropanoj kulpaj pri nekredemo kaj perversio. Homoj do venĝos sin venĝante Dion, post kio ili mortos siavice sen espero de savo aŭ en trompa espero.

Dum la ferisezono, grava okazaĵo ĵus konfirmis la tragikan sorton de Francio kaj ĝia ĉefurbo, Parizo. Vizitante Donbason en la Donecka regiono kun du rusaj kamaradoj, oligarkoj de la rusa registaro estis viktimoj de ukraina bombado lanĉita per Cezara kanono donacita de Francio al Ukrainio. Du el ĉi tiuj oligarkoj mortis, kaj la tria, kiu postvivis la agon, estis vundita. Specimenoj de la pafita obuso estis eltiritaj kaj forigitaj el lia korpo. Ekzameno de ĉi tiuj fragmentoj konfirmas la uzon de franca obuso pafita per Cezara kanono. Rezulte, ĉi tiu postvivanto, nomita Dmitrij Rogovin, decidis sendi fragmenton forigitan el sia korpo al la Palaco Elizeo por la atento de la franca prezidanto Emmanuel Macron. Ĉi tiu ago rekte kulpigas Francion, kaj ne estas dubo, ke la deziro pri venĝo de ĉi tiu viro kaj lia popolo estos kontentigita. Tiel, tagon post tago, la plano de Dio detrui Parizon, la ĉefurbon, kiu faris liberecon sia komuna dieco kun la usona popolo, sed ankaŭ kun la popoloj unuiĝintaj en la eŭropa alianco, estas konfirmita.

Tute blindaj pri la temo de sia venko, okcidenteŭropanoj, aŭstralianoj kaj aliancanoj de Usono per la NATO-pakto fariĝas pli kaj pli arogantaj kaj fervoraj venki la rusan tendaron. Kaj ne miskomprenu, la nuna malforteco de la rusa armeo, engaĝita ĝis komenco de 2023, ne reprezentas la forton, je kiu ĉi tiu lando kapablas. Ĉefe ĉar Vladimir Putin volis doni al sia interveno la minimuman karakteron de "speciala operacio". Celante eviti amasajn mobilizojn de la rusa loĝantaro, li alvokis dungosoldatojn, sed li ne estas sola agante tiel, ĉar la okcidentaj potencoj mem uzas Ukrainion kiel dungosoldatojn batalantajn por la gloro de la Okcidento kaj ĝiaj valoroj, kiujn Dio mem opinias perversaj kaj abomenindaj. Provizante militan helpon kaj ĉiam pli potencajn armilojn, la Okcidento aldonas fuelon al la fajro, kiam la situacio postulas akvon. Rezulte, la

"speciala operacio" finiĝos per vera "Mondmilito" kaj la Okcidento malkovros kun teruro la potencon de la rusaj armeoj, kiam ili eniros iliajn teritoriojn por prirabi kaj detrui ilin; tio, antaŭ ol komenciĝos la detruo de vivo je skalo neniam antaŭe vidita, kiam Usono detruos la teritorion de Rusio per nukleaj armiloj, ĉar se la rusoj hezitos uzi ilin en sia milito, fronte al la kresko de la povo konkeri Rusion, Usono jam ne havos la elekton aŭ la skrupulojn ne fari tion. Kaj tiel, la uzo de atomaj armiloj donos al la humiligita Kristo la morton de la " **triono** " de la malfidele kristanaj okcidentaj loĝantaroj, kaj aliloke en la mondo, multajn pliajn viktimojn inter la paganaj orientaj popoloj. Ni ne devas perdi el vido la fakton, ke la homaro devos tute malaperi sur nia tero en la tago de la glora, venĝema reveno de Jesuo Kristo. La " *mil jaroj* " profetitaj en Apokalipso 20 malvere vekis esperon pri tera jarmilo nomata la ora epoko. Tio ne estos la kazo, ĉar dum ĉi tiuj " *mil jaroj* " la tute dezerta tero havos neniun loĝanton krom Satano, la diablo; ĝi fariĝos lia malliberejo, lia mortkondamnita prizono, atendante la finan juĝon, kie li estos ekzekutita kun ĉiuj aliaj kondamnitaj ribeluloj, anĝeloj kaj homoj.

Post la senkapigoj de la ribelaj revoluciaj aŭtoritatoj en 1793 kaj 1794, islamistaj armitaj grupoj ankaŭ praktikis senkapigon de siaj kaptitoj. Kiel en la tempo de la Revoluciuloj, ĉi tiu speco de mortigo portas la saman mesaĝon de Dio. La unuaj viktimoj estis sep katolikaj pastroj kidnapitaj kaj senkapigitaj en Alĝerio fare de la GIA-grupo: la Alĝeria Islama Grupo. Post la agoj faritaj kontraŭ la Okcidento kaj la usona "Granda Satano" fare de "Al-Kaida", amasaj senkapigoj fariĝis la markostampo de la ISIS-kalifujo. Ĉi tiuj agoj atestas, ke Dio vere ne ŝanĝiĝas: li faligas la estrojn, kiuj honoras tion, kion li malamas, kaj kiuj abomenas tion, kion li levas al la plej alta nivelo de sankteco, nome, sian tutan veron, siajn ordonojn, siajn ordonojn kaj siajn profetaĵojn.

Distorditaj de sia grandege disvastigita nekredemo, okcidentanoj ne komprenas la revenon de religio al la rusa popolo. Ili forgesis la lecionojn donitajn de la sperto de siaj "patroj", kiuj, post la sanga franca revolucia reĝimo, revenis por serĉi la helpon de religia penso, kiel la Spirito memorigas citante ĝin en ĉi tiuj versoj el Apokalipso 11:13: " *Kaj en tiu horo okazis granda tertremo, kaj dekono de la urbo falis; kaj en la tertremo mortis sep mil homoj, kaj la ceteraj timis kaj donis gloron al la Dio de la ĉielo .* " » La esprimo " *En tiu horo* " aparte celas la tempon de la du grandaj "Teruroj" spertitaj de la 27-a de julio 1793 ĝis la 27-a de julio 1794. Poste, Dio komparas la efikojn de ĉi tiu Franca Nacia Revolucio al " *granda tertremo* ", kiu profete anoncis ĝin per tiu, kiu frapis la katolikan urbon Portugalio, Lisbonon, en 1755. Sed ĉi tiu tertremo estas ankaŭ la simbolo de ĉi tiu Revolucio en Apokalipso 12:16: " *Kaj la tero helpis la virinon, kaj la tero malfermis sian buŝon kaj englutis la riveron, kiun la drako elĵetis el sia buŝo.* " En la dezerto, post la eliro el Egiptujo, la ribeluloj " *Korah, Datan kaj Abiram* " ankaŭ estis englutitaj kaj englutitaj de la tero, kiu " *malfermis sian buŝon* " aŭ siajn kulpajn, laŭ Num. 16:19 ĝis 33: " *Kaj Korah kunvokis la tutan komunumon kontraŭ Moseo kaj Aaron, ĉe la pordo de la tabernaklo de kunveno. Tiam aperis la gloro de la Eternulo al la tuta komunumo. Kaj la Eternulo ekparolis al Moseo kaj Aaron, dirante: Apartiĝu de inter ĉi tiu komunumo, por ke Mi ekstermu ilin en momento.../... La Eternulo ekparolis al Moseo, dirante: Parolu al la komunumo, kaj diru: Foriĝu de la loĝejo de Korah, Datan kaj Abiram, ĉirkaŭe.../... Moseo*

*diris: Per tio vi scios, ke la Eternulo sendis min, por fari ĉiujn ĉi tiujn aferojn, kaj ke mi ne faris tion sola. Se ĉi tiu popolo mortos, kiel mortas ĉiuj homoj, se ili suferos la sorton de ĉiuj homoj, tiam la Eternulo ne sendis min; sed se la Eternulo faros ion nekredeblan, kaj **la tero malfermos sian buŝon**, por engluti ilin kun ĉio, kion ili havas, kaj ili iros vivaj en **la Ŝeolon**, tiam vi scios, ke ĉi tiu popolo malestimis la Eternulon. Kiam Li finis paroli ĉiujn ĉi tiujn vortojn, la tero, kiu estis sub la tero, kaj ili disendis ilin. Kaj **la tero malfermis sian buŝon** kaj englutis ilin, ilin kaj iliajn domojn, kaj ĉiujn homojn de Korah kaj ĉion, kion ili havis. Ili malsupreniris vivaj en **la tombon**, ili kaj ĉio, kion ili havis; kaj la tero kovris ilin, kaj ili malaperis el mezo de la komunumo. "Jam la precizeco," " descendis vivaj ", profetas " la duan morton de la fajra lago ", rezervitan por la grandaj kristanaj religiaj kulpuloj simbolitaj en Apokalipso 19:20 per " la besto kaj la falsa profeto ". Mi utiligas ĉi tiun lastan version por konfirmi, ke en Apokalipso 20:14, " la loĝejo de la mortintoj " rilatas al la tero kaj ĝia polvo, kiu estas sub niaj piedoj: " Kaj la morto kaj **la loĝejo de la mortintoj** estis ĵetitaj en la fajran lagon. Ĉi tio estas la dua morto, la fajra lago ." En tiu historia kunteksto, " **la tero malfermis sian buŝon** " vere, sed tiu ĉi ago preparis spiritan lecionon, kiun Dio volas atribui al la romkatolika religio celita delia kolero per la furiozaj revoluciuloj de 1789 ĝis 1798, tio estas, ĉe la fino mem de la " 1260 tagoj " jaroj de la papa katolika regado, kiel specifite en la kronologia muntado profetita en Apokalipso 11:3 kaj 7: " Mi donos al **miaj du atestantoj** la povon profeti, **vestite per sakaĵo**, **dum mil ducent sesdek tagoj** ... /... Kiam ili finos sian ateston, **la besto, kiu supreniras el la abismo**, faros militon kontraŭ ili, venkos ilin, kaj mortigos ilin. Kaj iliaj kadavroj kuŝos sur **la strato de la granda urbo**, kiu estas spirite nomata **Sodom kaj Egiptujo**, **kie ankaŭ nia Sinjoro estis krucumita.**" Ĉi tiuj versoj meritas esti plu studataj, ĉar ilia revelacio alprenas esencan gravecon en nia tempo. La " du atestantoj " indikas la Biblion, la sanktan skribitan Vorton de Dio. La Biblio fakte estis ignorita kaj forigita el la legado de la simpla homo, ĉar ĝi estis... kaŝita en katolikaj religiaj klostroj, kie monaĥoj permane reproduktis ĝin. La esprimo " **vestitaj per sakaĵo** " aludas al la praktiko de la judoj, kiam ili volis montri al Dio sian aflikton. La Sankta Biblio estis fakte persekutita kaj afliktita, kiam ĝi estis presita kaj distribuita de protestantaj kolportistoj, mem eksponitaj al la minaco de morto, malliberigo aŭ la reĝaj galeroj. Post ĉi tiu tempo de dolora predikado, sub la simbola nomo de " **besto leviĝanta el la abismo** ", la franca revolucia ateismo provis malaperigi ĉiujn religiajn skribaĵojn, unue kaj ĉefe la Sanktan Biblion; ĉio estante konsumita en fajroj bruligitaj sur la granda kaj prestiĝa placo de Parizo, tiam nomata "Placo de la Revolucio"; ĉi tio, post kiam ĝi estis nomata "Placo Ludoviko la 15-a". Poste, ekde Napoleono, ĝi fariĝis la "Placo de la Konkordo"; tio estas, tiom da nomoj kiom da spertoj. Ke Dio venis simbole doni al ĝi la nomojn " **Sodomo kaj Egiptujo** " ne estas surpriza, kiam ni scias, ke, kredante sin liberigintaj de la dia minaco, ĝiaj civitanoj jam ne havis limojn en sia seksa konduto kaj la praktiko de sodomio, juĝita abomeninda de Dio, fariĝis, kiel en nia lasta epoko, natura normo, legitimita kaj, hodiaŭ, leĝigita. Neniu simila ribelo okazis ekde tiu de la Faraono de " **Egiptujo** " en la tempo de Moseo. Tiel ke Parizo fariĝis, por Dio kaj liaj veraj elektitoj, la vera, ĝisdatigita bildo de la " **peko de Egiptujo** ". Tiam, Dio donas al ni konfuzigan precizecon. Li diras: " **la loko***

mem, kie ilia Sinjoro estis krucumita". "Ĉi tiuj vortoj ŝajnas aludi al Jerusalemo unuarigarde. Sed efektive temas pri Parizo, ĉar la esprimo "ilia Sinjoro" indikas kristanan popolon, kio neniam okazis por Jerusalemo. La klarigo de ĉi tiu esprimo estas jena: Kristo faris "krucumon" por "fini pekon" laŭ Dan 9:24. Nun, restarigante la "pekon", kiun reprezentas ilia batalo kontraŭ Jesuo Kristo, la homoj de Parizo, ĝis tiam konstantaj subtenantoj de la katolika religio, denove "krucumis" Jesuon. Kaj tion ili ankoraŭ faras en niaj finaj tempoj, pravigante abomenindaĵojn kaj la plej malbonajn seksajn kaj mensajn perversaĵojn. Tial Francio ĉiam estas ĉe la avangardo de iniciatoj preparantaj ĝian detruon. La temo de "puno" en ĉi tiu studo koncernas ĝin aparte pro ĝia ekzempla malutila rolo, kiun okcidentaj nacioj provis reprodukti unu post la alia. Ĝiaj tekstoj pri "Homaj Rajtoj" fariĝis la bazo de okcidentaj leĝoj. Kaj kvankam pli malgranda laŭ nombro kaj potenco, pro sia historia rolo, Francio estas la ĉefa celo de dia kolero post Romo, sed antaŭ Usono, kiu estas nur elkreskaĵo de Eŭropo malbenita de la dia Jesuo Kristo. Analoge kun..." la punoj profetitaj por Izrael en Levidoj 26, tiu de verso 25 respondas al la ago de "la besto, kiu leviĝas el la abismo", la ateisma revolucia "besto": "Mi venigos glavon kontraŭ vin, kiu venĝos Mian interligon; kiam vi kolektiĝos en viaj urboj, Mi sendos peston inter vin, kaj vi estos transdonitaj en la manojn de la malamiko." Sed en la kristana epoko, Dio devis renovigi la aplikon de ĉi tiu puno dufoje. La unua koncernas la "kvaran trumpeton" de Apokalipso 8:12, kiu inter 1789 kaj 1798 markas la finon de la regado de la papa katolikismo, la malamiko de Dio. Post ĝi, kiel signo de tempo, inter 1798 kaj 1844, la imperia "aglo" de Napoleono^{la 1-a} dominis la eŭropajn militojn, laŭ la instruo donita en Apokalipso 8:13: "Mi rigardis, kaj mi aŭdis aglon flugantan meze de la ĉielo, dirantan per laŭta voĉo: Ve, ve, ve al la loĝantoj de la tero, pro la aliaj voĉoj de la trumpeto de la tri anĝeloj, kiuj blovos!" Kaj post ĉi tiu signo, en 1844, venas la pivota dato preparita de Dio en Daniel 8:14, por marki la komencon de la komenco de la "tempo de la fino". Kaj tial, en Daniel 11:40, la komenco de la vera "fina tempo" estas markita per milito, al kiu Dio donas la saman rolon kiel al tiu de la Franca Revolucio. Por demonstri ĉi tiun ligon, li organizas konfuzon inter "la kvara kaj la sesa trumpeto", atribuite al la "kvara trumpeto" en Apokalipso 11 la nomon "dua veo", kiu fakte koncernas la "sesan trumpeton" en Apokalipso 9. La konsekvenco de ĉi tiu subtileco estas, ke ni povas kompreni, ke Dio donis ekde la 24-a de februaro 2022 al Rusio la saman "sangan" mision, kiun li donis inter 1793 kaj 1794 al la francaj revoluciuloj, sub la titolo "glavo, kiu venas venĝi sian aliancon" laŭ Levido 26:25. Francio kaj Rusio havas komune la sperton de la granda Revolucio de sia popolo; por Rusio estis en 1917, la jaro, en kiu ĝi renversis kaj ekzekutis sian caron Nikolao la 2-a kaj lian tutan familion, inkluzive de lia filo kaj filinoj. Simile, en 1793, en Francio, Ludoviko la 16-a estis gilotinita kaj lia edzino siavice kelkajn monatojn poste. Ni povas do kompreni, ke Dio donas al ĉi tiuj du oficialaj ekzekutoj la saman kaŭzon: **kulpa religio**; kiu metas sur malutilan nivelon de egaleco, la romkatolikan kredon kaj la rusan ortodoksecon; kiuj jam batalas unu kontraŭ la alia en Ukrainio kaj baldaŭ tra Eŭropo kaj la mondo. La kulpo, kiun ambaŭ tendaroj portas, koncernas la dimanĉan ripozon hereditan, sinsekve, de Konstantino la 1-a^{ekde} la 7-a de marto 321 kaj Justiniano la 1-a^{ekde} la jaro 538 de

nia falsa romkatolika kalendaro. Kiom do valoras la rusaj religiaj konvertiĝoj? Ili povas foje esti sinceraj, sed ne estos benitaj de Dio, tiel longe kiel la vero pri la praktiko de la sabato ne estos restarigita. La rusa popolo heredis idolkultan naturon de Romo antaŭ la skismo, kiu apartigis ĝin de okcidenta katolikismo; tial ĝia alligiteco al sanktaj ikonoj. Sed la du kulpuloj estas tre similaj, kaj ilia konkurenco plejparte klarigas ilian malkonsenton; pompaĵo ludas gravan rolon por ambaŭ, sed estas ĉefe la opozicio de la Papo kaj la papoj, kiu subtenas la dividon.

Streĉa, preskaŭ ribelema klimato nuntempe regas en la Okcidento. Ĉar homaj mensoj fariĝas pli kaj pli " *ribelemaj kaj egoismaj* ", ĝis la punkto, ke demokratiaj reguloj estas malpli kaj malpli subtenataj kaj respektataj. Samtempe, la materiaj havaĵoj, kiujn ni ŝatas, fariĝas pli kaj pli multekostaj kaj malpli kaj malpli alireblaj. Tial, homoj estas pli kaj pli frustritaj kaj iriteblaj. En ĉi tiu okcidenta mondo, granda danĝero trafos ĝiajn ribelemajn popolojn, ĉar en ĉiu lando ni trovas dividojn, kiuj kontraŭstarigas 50% de la loĝantaro. La risko de gravaj civitaj militoj fariĝas klara kaj tial estas baldaŭa. Aldoniĝas al tio la konsekvenco de la kreado de malbonaj, ribelemaj kaj teruraj herooj en la kinejo, kiel la filmo "La Baptopatro", kiu honoras la sicilian mafion establitan en Usono. La mensoganto estas honorata kaj fariĝas modelo reproduktita grandskale. Sed en socio kutimita al mensogoj, kiu povas fidi, kaj kiun?

Veraj kaj falsaj legitimecoj

Nenio estas pli malfacila por kreitaĵo de la Kreinto Dio ol agnoski sian kulpon. En ĉi tiu ekzerco, la diablo, la anĝelo de lumo, la unua kreita kreitaĵo, malsukcesis. Por kontentigi ĉi tiun bezonon, oni devas esti vere humila, kaj eĉ tie, fiereco anstataŭigas plenan arogantecon kaj malfaciligas la aferon. Tamen ĉi tiu kapablo agnoski sian propran kulpon estas postulata de Dio, ĉar la normo de perfekta humileco estas postulata de Li de tiuj, kun kiuj Li kunhavas sian eternecon. Kaj tie, sen devi trompi sin, Li esploras kaj konas komplete la pensojn kaj karakteron de ĉiu kandidato kaj de ĉio, kio vivas en la ĉielo kaj sur la tero. Li kondamnas la fierecon trovitan en Satano kaj la amasoj da malbonaj anĝeloj, kiuj dividas lian opinion kaj karakteron. Kaj sur la tero, la sama libereco produktas la samajn efikojn, ĝis la punkto, ke la tuta homaro, aŭ preskaŭ, ankaŭ dividas la pensojn kaj karakteron de Satano. Kaj meze de tiu homamaso, Dio elektas kelkajn elektitojn tiel maloftajn kiel oro aŭ altvaloraj ŝtonoj trovitaj enfositaj en iuj vejnoj de la tero kaj elprenitaj por esti alportitaj al la surfaco je la kosto de granda laceco kaj grandaj hazardaj kaj mortigaj danĝeroj. La animo, por kiu Jesuo akceptis suferi kiel libervola martiro por savi ĝin, estas por li en tiu bildo; kiel li instruas en Apokalipso 21:19 ĝis 21: " *La fundamentoj de la muro de la urbo estis ornamitaj per ĉiuspecaj altvaloraj ŝtonoj: la unua fundamento estis jaspiso, la dua safiro, la tria kalcedono, la kvara smeraldo, la kvina sardonikso, la sesa sardio, la sepa krizolito, la oka berilo, la naŭa topazo, la deka krizopraso, la dekunua hiacinto, la dekdua ametisto. La dek du pordegoj estis dek du perloj; ĉiu pordego estis el unu*

sola perlo. La strato de la urbo estis pura oro, kiel travidebla vitro. " Tiel Dio juĝas siajn elektitojn, kaj se la afero estus miskomprenita, ankoraŭ ekzistus ĉi tiu alia verso: Zeharja 2:8: " *Ĉar tiele diras la Eternulo Cebaot: Post tio venos la gloro! Li sendis min al la nacioj, kiuj prirabis vin; ĉar kiu ajn tuŝas vin, tuŝas la pupilon de lia okulo* . " Laŭ la bildo de la Apokalipso, la divido de la du fazoj de la kristana epoko pravigas la diferencon en la simboloj, kiuj reprezentas la elektitojn. tiaj: tiuj, kiuj estas elektitaj antaŭ 1844, estas bildigitaj per " *valoraj ŝtonoj* ", kiuj postulas tranĉon por transdoni kaj malkaŝi sian admirindan belecon. Sed pro la graveco mem, kiun li donas al la Ŝabato, fine restarigita, Dio donas al tiuj, kiujn li savas post 1844, la aspekton de la " *perlo* ", kiu ne postulas homan laboron por malkaŝi sian belecon. Kompreneble, la elektitoj ĉiuj ĝuas la saman amon de Dio, sed ĉi tiu granda Supera Juĝisto malkaŝas al ni kiom multe la restarigo de lia sankta Ŝabato kaj la plena amo al lia vero ĝojigas kaj plenumas lin. En sia parabolo, Jesuo komparas la veron de savo al " *perlo* " de granda valoro. Tiel, la simbolo de " *perlo* ", kiu ilustras la koncepton de fido de la lastaj elektitoj, montras, ke la " *peko* ", kiu ekzistis dum " 1260 " jaroj inter la doktrine perfekta apostola epoko kaj la fino, estis tute forigita. La celo, por kiu Jesuo venis suferi sur la tero, estis atingita; laŭ Dan. 9:24: "... *por finiĝi pekon* ." En siaj vivoj, la lastaj elektitoj " *finis pekon* ." Kontraste, la simbolo de la " *gemoplenaj ŝtonoj* ", kiujn oni devas tranĉi, rivelis la partan ĉeeston de la romia peko, tiel celante la praktikon de dimanĉa ripozo en la unua tago heredita de la du Romoj: la imperia de Konstantino la 1-a^{kaj} la papa de Vigilio la 1-a^{sub} la imperiestro Justiniano la 1-a. Rememorigo : Vigilio la 1-a^{la} ne estis la unua episkopo de Romo, sed la plej unua papo laŭ titolo kaj tempa povo. Dio tiel konfirmis la esceptan naturon de la savo ofertita, provizore, al la elektitoj de la neperfekta Reformacio de la 16-a^{jarcento} laŭ Apokalipso 2:24: " *Al vi, ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne havas ĉi tiun doktrinon, kaj kiuj ne konas la profundaĵojn de Satano, kiel oni nomas ilin, mi diras al vi: Mi ne metas sur vin alian ŝarĝon* ".

La tendaro de Dio derivas sian **legitimecon** de la fakto, ke Dio estas la kreinto de ĉio kaj ĉiu vivo. Tial estas **legitime** , ke lia koncepto pri la normoj donitaj al ekzisto estu agnoskata de ĉiuj liaj kreitaĵoj. Kaj jen kion li finfine akiras de siaj elektitoj, kiujn li helpas perfektigi dum ilia tera vojaĝo. Kiu estas pli inda je honoro kaj adorado ol ĉi tiu Dio de Amo kaj Justeco, kiu sola subtenas veran egalecon por ĉiuj siaj elektitoj? Kion li ofertas al ili estas senkompara kaj nekomparebla, ĉar li metas la sigelon de perfekteco sur ĉiun imageblan aŭ traktitan temon. Li tial havas, laŭnature, la rajton je **legitimeco** en ĉio.

En la tendaro de la malamiko, la diablo, pro la manko de justa kaj natura **legitimeco** , **kreiĝas falsa legitimeco** , kiu baziĝas nur sur la nombro kaj forto de tiuj, kiuj ĝin subtenas. En ĉi tiu tendaro, fieraj kaj arogantaj estaĵoj grupiĝas, nekapablaj individue rekoni siajn malĝustaĵojn, do, kolektive, ili montriĝas eĉ malpli kapablaj fari tion, sed nombroj faras unuecon kaj unueco faras forton; kaj ĉi tiu forto ebligas trudi **falsan legitimecon** al la homaj masoj manipolitaj ĝis ekstremo.

Post sia kreado de la homo, Dio ne ordonis la nomumon de gvidanto ĝis la diluvo en la tempo de Noa. Sed sub la inspiro de la diablo, la homoj adoptis la principon fidi je gvidanto elektita el si mem. **Laŭleĝe** , la plej aĝa havis ian

naturan rajton, kiun Dio poste konfirmis en siaj interligoj. Sed en la tendaro de la diablo, ĉi tiu gvidanto fariĝis reĝo, kiu povis transdoni sian regadon al siaj posteuloj; tiel ke ĉi tiu potenco nur kreskis, same kiel la riĉeco de la reĝo kaj liaj heredantoj. Mi devas ĉi tie memori la pozicion de Dio pri ĉi tiuj aferoj. Li videble ne favoris la regadon de ĉi tiuj reĝoj, ĉar prenante la respondecon kaj organizante sian popolon Izrael, li donis al ili neniun reĝon, sed nur gvidanton, Moseon kaj post li, Josuon, por ke ili estu la paŝtistoj de lia ŝafaro. Kaj organizante sian Izraelon tiamaniere, Dio aplikis ĉielan normon, kiu estos tiu, kiu daŭros, nur por la elektitoj, en la eterneco alportita de Jesuo Kristo. Mi memoras, ke, en sia rekta persona atesto, li konkrete praktikis ĉi tiun leĝon de la ĉielo, kiu baziĝas sur la kompleta memnecio de vivantaj estaĵoj. Jesuo Kristo, la granda " *Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj* " de Apokalipso 19:16 (*Li havis sur sia vesto kaj sur sia femuro nomon skribitan: Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj*), volis lavi la piedojn de siaj disĉiploj, la tagon antaŭ sia morto, por doni ekzemplon de ĉi tiu ĉiela leĝo, absolute kontraŭa al la normoj de teraj homaj leĝoj. En la ĉielo ĉio estas senpaga, tial merkata valoro ne ekzistas, nek profitoj kaj interezpreno. Ĉi tio permesas al ĉielaj estaĵoj vivi en perfekta egaleco de rajtoj kaj potenco. En Dan 10:13: " *Miĥael* ", kiu estas Dio en la formo de anĝelo, estas nomata " unu el la ĉefaj princoj ": " *La princo de la regno de Persujo kontraŭstaris al mi dudek unu tagojn; sed jen Miĥael, unu el la ĉefaj princoj, venis por helpi min, kaj mi restis tie kun la reĝoj de Persujo.* " Sur la tero, nur post multaj ribeloj ĉi tiu popolo de Izrael postulis de Dio la rajton esti regata de reĝo " *kiel la aliaj nacioj* " paganoj de la tero. Tradukita en simplan lingvon, ĉi tiu peto signifis: "Dio, malaperu kaj lasu nin inter la homoj!" Ĉi tiu unua malakcepto de Dio profetis la estontan malakcepton de la Mesio Jesuo, fare de la karnaj posteuloj de ĉi tiu popolo. Klare komprenante la situacion, Dio cedis kaj respondis favore al ĉi tiu homa postulo. Sed la prezo pagenda estis inkludita en la kontrakto, ĉar ĝi avertis Izraelon, ke ilia reĝo havus la samajn rajtojn kiel tiuj de aliaj paganaj popoloj, kiuj severe traktis siajn popolojn kiel sklavojn. Kaj la libervola sklaveco de la hebrea komenciĝis, ĝis ĝia kompletigo sub la tirano Herodo la Granda, je la tempo de la naskiĝo de Jesuo Kristo por lia tera misio.

Ĉi tiu pripensado pri **legitimeco** povas helpi nin kompreni la mondajn eventojn, kiuj nuntempe okazas komence de 2023. Kaj unue, konsciiĝi pri la origino de nia heredaĵo. Ni, kiuj vivas en Okcidenta Eŭropo, heredis **falsan legitimecon** ; de la komenco, ĉi tiun **falsan monarĥan legitimecon** de pagana inspiro, kiu faris Klovison la 1-an ' la unuan reĝon de la Frankoj. Ĉi tiu pagana reĝo estis delogita de la falsa kristana kredo, tiel ke lia kristana engaĝiĝo ankaŭ estis falsa kaj misgvida. Li havis la malfeliĉon esti konvertita en 496 fare de la senditoj de Romo, kiuj trovis en li sekularan defendanton de lia aŭtoritato. Tiel subtenata de bone armita milita povo, la religio proponita de la Episkopo de Romo sur la marŝo al la papa povo, ricevis alian **falsan legitimecon inter la homoj** . Ĉar, ve por ni ĉiuj, ekde la 7-a de marto 321, ĉi tiu kristana kredo estis ebrigiĝita kaj fariĝis mortiga veneno, pro la adopto de la unua-taga ripozo trudita de la imperiestro Konstantino la 1-a ^{kaj} dediĉita de li kaj la paganaj adorantoj al la kultado de la "tago de la Nevenkita Suno". Kaj la sekvo de tiu ĉi adopto estis, ke la supozebla reprezentanto de Jesuo Kristo estis nenio alia ol trompa kaj alloga

reĝimo de peko. Tiuj ĉi fundamentoj metitaj tiutempe estas ĉe la origino de la tuta **falsa religia legitimeco** postulita de la papa romkatolika reĝimo ĝis nia nuna tempo.

Post renverso de la monarkio en sangobano, Respublikana Francio denove donis al si demokratian **legitimecon** ; bazita, denove, sur nombroj, kiuj ĉiam venkas kontraŭ kontraŭuloj. Kelkaj revante pri egaleco, aliaj volante konservi siajn privilegiojn kaj avantaĝojn, Respublikana Francio provis trovi sian modelon, trairante kvin respublikojn. Sub la Tria Respubliko, la riĉaj terposedantoj kuraĝigis la koloniigajn iniciatojn akiritajn danke al la milita subteno de la lando, kiu tiel fariĝis eĉ pli riĉa kaj pli prospera. Kaj jen denove, la franca popolo donis al si **falsan legitimecon** donante al si la rajton koloniigi aliajn fremdajn popolojn kun malsamaj religioj kaj kutimoj; tiel preparante sin por teruraj problemoj. Ĉar tie, Francio falis en la kaptilon de sia religia malestimo, ĉar ĝi ne komprenis, ke la kristana kredo de granda nombro da siaj civitanoj estis kongrua nek kun nordafrika islamo nek kun la aziaj paganaj religioj de siaj kolonioj. Ankaŭ, ĉi tiuj nekongruoj produktis, pli-malpli longtempe, la antaŭvideblan rompon, el spirita perspektivo. Koloniigo alportis Francion al la enviita rango de kvara mondpotenco, post Usono, Sovetrusio kaj Anglio; Malkoloniigo kaj la humanisma kaj socia akcepto malrapide ruinigis ĝin kaj ĝi nun rangas 15-a^{inter} eŭropaj nacioj. Kion reprezentas Francio en 2023? Ĝi jam ne reprezentas Francion, sed unikan eŭropan humanisman penson, tio estas, poreŭropan. Klaran signon donis la rezigno de la Franko, kiel nacia valuto, malprofite al la Eŭro. Ni ne plu revu, Francio estas morta kaj Eŭropo vivas. Dio organizis ĝin, por kolekti en la sama tendaro, la heredaĵojn de la " *dek kornoj* " metitaj sub la malbenon de la "11-a " aŭ " *malgranda korno* " de Dan. 7:7-8 kaj 24-25. En januaro 2023, la prezidanto de Francio, Emmanuel Macron, kiun iuj ĉagrenitaj rusoj nomas "Emmanuel Hitler" en la novaĵoj, ŝajnas esti la ĉefa figuro de la eŭropa korpo, simple ĉar, eĉ ruinigita, Francio restas la sola milita potenco en Eŭropo; tio estas des pli vera de kiam Anglio forlasis la Eŭropan Union. Tamen, ĉi tiu franca milita potenco estas tute relativa; ĝi sufiĉis por koloniigi popolojn de la Tria Mondo, sed tute ne kapablis alfronti potencon kiel Rusio. Tamen, de kiam ĝi oficiale subtenis la ukrainan aferon, Francio daŭre iritis Rusion per siaj ofertoj de armiloj al sia malamiko. Kaj en la hodiaŭaj novaĵoj, mi aŭdas rusajn amaskomunikilojn diskuti la deziron ataki Francion, sendi al ĝi misilon por fari ekzemplon kaj trankviligi la ceterajn eŭropajn naciojn, kiuj ankaŭ okupiĝis pri ia konkurenco; ĝi estas konkurenco por vidi, kiu plej bone armos Ukrainion.

Por kompreni kiel ni atingis ĉi tiun punkton, ni devas konsideri la rajton je **falsa legitimeco** , kiun homoj heredas de naskiĝo, ĉar ĝi estas kondiĉita de la politika klimato, kiun ili malkovras enirante la vivon. Homoj neniam emas pridubi la **legitimecon** de la rajtoj, kiujn ili donas al si mem. Ili heredas ĉi tiun **legitimecon** , kiu estas parto de ili. Ni do devas fari paŝon malantaŭen de la homa vivo kaj de ni mem por malkovri la ekziston de **falsa legitimeco** . Fakte, ju pli mi rigardas al la ĉielo, ju pli mi aŭskultas ĝiajn mesaĝojn, des pli mi komprenas kiom multe la tera ordo baziĝas sur kontraŭstaroj de **nelegitimaj rajtoj** . Ĉiufoje, tiu, kiu venkas, venkas pro sia forto, kaj ĉi tiu forto **legitimas** , **malvere** , sian rajton trudi sin al tiuj pli malfortaj ol li.

Kune kun ĉi tiuj kontraŭstaroj de teraj potencoj, Dio intervenas por plenumi siajn planojn. Nun, mi memorigas vin, dividante homojn laŭ fremdaj lingvoj ĉe " *Babelo* ", antaŭ iom pli ol 4000 jaroj, Dio volis apartigi popolojn por povi juĝi kaj puni ilin sendepende unu de la alia. Ĉi tiuj punoj estis naturaj: sekeco kaj varmondoj, aŭ male, grandaj inundoj kaj inundadoj, detruaj ŝtormoj kaj ciklonoj, cunamoj, tertremoj, vulkanaj erupcioj, frosta malvarmo, detruoj fare de akridoj. Al Li ne mankis manieroj damaĝi siajn ribelemajn kreitaĵojn. Tamen, en niaj finaj tempoj, kiam teknologia disvolviĝo estas en danĝero, la tuta tero fariĝis kiel vilaĝo, ĉiu sekvas per sia inteligenta telefono, komputilo aŭ televido la mondajn novaĵojn, rekte, en reala tempo; de kio mi ankaŭ profitas.

La **falsaj legitimaĵoj** grupiĝis en du tendarojn por alfronti unu la alian kaj permesi al la milito " *mortigi trionon de la homoj* " laŭ la deziro de Dio en Jesuo Kristo rivelita en Apokalipso 9:15: " *Kaj la kvar anĝeloj, kiuj estis pretigitaj por horo kaj tago kaj monato kaj jaro, estis liberigitaj por mortigi trionon de la homoj* . " Tamen, la milito inter Ukrainio kaj Rusio estas rekte kaŭzita de la opozicio de du **legitimaĵoj** , kiuj estis konstruitaj sur vojo de dia malbena. Ĉi tiuj du **falsaj legitimaĵoj** povus do nur konduki la du koncernajn tendarojn al milito. Kaj estas neniu sur la tero, kiu havas la aŭtoritaton kaj saĝon por arbitracii la du konfliktajn postulojn. Dio donis al ni, per la ekzemplo de la situacio kreita de la reveno de la judoj al palestina tero ekde 1947, pruvon de sia kapablo krei nesolveblajn konfliktajn situaciojn. Hodiaŭ, ĝi faras ĝin denove, kaj en la tendaro de Rusio kaj la landoj de la Oriento, ekzistas malakcepto de okcidentaj valoroj, kies nuna potenco estis establita per forto, per provizora koloniigo de popoloj en Afriko, Azio kaj la Mezoriento. Post la venko de Usono, la venkintoj de la Dua Mondmilito dividis la mondon kaj ĝiajn popolojn; almenaŭ, laŭ la nivelo de sia politika kaj ekonomia influo. Subtile, Usono zorgis eviti doni al sia aliro la malamatan formon de koloniigo. Ili simple volis meti la popolojn en sintenon de ekonomia kunlaboro bazita sur la akcepto de la reguloj starigitaj de anglo-usona kapitalismo. La tero ne interesis ilin; nur financoj interesis ilin. Sed por atingi tiun submetiĝon, ili ne hezitis provoki murdajn militojn, ribelojn, ribelojn, celantajn meti gvidantojn favorajn al ilia kapitalismo en obstinajn landojn. Tio en la nomo de **falsa legitimeco** .

La juna prezidanto E. Macron heredis de sia naskiĝo la koncepton pri la **legitimeco** de la rajtoj, kiujn lia nacio, Francio, tiutempe donis al si. Li kreskis en kunteksto, kie tiuj fundamentaj rajtoj estis la absoluta regulo, kaj estas certe, ke neniam okazis al li juĝi aŭ pridubi la **legitimecon** agnoskitan kaj adoptitan de Francio kaj ĝia loĝantaro. Tamen, oni nur bezonas revizii la historion por kompreni kiel la nacia juro perverse drivis, celante trudi sin per milito al aliaj popoloj. Tamen, mi devas rekoni, ke revolucia Francio estis kaptita per tio, ke ĝi mem estis objekto de atako fare de aliaj eŭropaj monarkioj. Sed tiutempe, bloki la atakojn de la malamikoj ne sufiĉis, kaj tamen jen kion la okcidenta tendaro postulas de Ukrainio hodiaŭ. Kun la konflikto donanta venkon al la francaj respublikanoj ĉe Valmy, la milito devus esti finiĝinta tie. Sed Aŭstrio, la devenlando de la ekzekutita franca reĝino Maria-Antoinette, ankoraŭ alfrontis la francan respublikon kaj Napoleono la 1-a ^{provizore} gajnis la venkon super la eŭropaj monarkioj; ĝuste sufiĉe longe por enkonduki respublikanan liberecon al la popoloj

de tiuj venkitaj monarkioj. Jen kiel la respublikana idealo konkeris la mensojn en Eŭropo, laŭ la modelo produktita de Francio. Nu, por Dio, ĉi tiu modelo estas tiu de reĝimo de leĝigita kaj legitimita "**peko**", **simbolita per la "skarлата"** koloro de la respublikana "**besto**" de la fina tempo prezentita en Apokalipso 17:3: "*Li forportis min en la spirito en dezerton. Kaj mi vidis virinon sidantan sur skarлата besto, plena de nomoj de blasfemo, havanta sep kapojn kaj dek kornojn.*" Francio do restas la ĉefa celo de dia kolero ĝis la fina puno, kiun Rusio kaŭzos al ĝi. Ĉar la vortaj minacoj aperantaj en la rusaj amaskomunikiloj nur konfirmas la kondamnon kaj detruon de Parizo, la ĉefurbo de Francio, kie, tra la jarcentoj, de la Luvro ĝis la Elizea Palaco, la nuna prezidenta sidejo, ĉiuj naciaj decidoj direktitaj kontraŭ Dio aŭ aliaj popoloj estis faritaj. Ĉar Dio rekonas nur unu **legitimecon** : sian propran.

Rilate al **legitimeco**, por vivo kreita de Dio, la afero estas resumita per ĉi tiu fama esprimo prenita el fablo de Sinjoro Jean de la Fontaine: "La racio de la plej forta estas ĉiam la plej bona." Kaj feliĉe por liaj elektitoj, la plej forta estas la kreinto Dio, li estas ankaŭ la plej fidela, la plej justa kaj la plej amema. Jesuo "**eliris konkerante kaj por konkeri**" laŭ Apokalipso 6:2: "*Mi rigardis, kaj jen blanka ĉevalo. Kaj la sidanta sur ĝi havis arkon; kaj krono estis donita al li, kaj li eliris konkerante kaj por konkeri.*" En sia tera ministerio, li venkis, sinsekve, per sia perfekta vivo, "**la diablon**", kaj per sia libervola morto, "**la pekon**". Ĉio, kio restas al li, estas detruiri "**pekulojn**", kiuj konsistigas la homajn homamasojn disigitajn tra la tero. Li detruos ilin parte per milito kaj la ceteraj postvivantoj estos detruitaj ĉe lia potenca kaj glora reveno. Poste, post la "**mil jaroj**" de la sepa jarmilo, dum kiuj, en la ĉielo, la elaĉetitaj elektitoj juĝos la plej kulpajn homojn kaj anĝelojn, li revivigos ilin en dua "**resurekto**", por ke ili suferu la neniigon de la "**dua morto**" en la "**fajra lago**" formita de la tero kovrita de la nuna subtera magmo, videbla de tempo al tempo en vulkanaj fluoj. Tiel pereos ĉiuj, kiuj pensis, aprobis, subtenis la "**mensogon**", kies "**patro estas la diablo**", laŭ Johano 8:44: "**Vi estas de via patro, la diablo**, kaj la dezirojn de via patro vi volas plenumi. Li estis hommortiganto de la komenco, kaj ne restas en la vero, ĉar ne estas vero en li. Kiam li parolas mensogon, li parolas laŭ sia propra; ĉar li estas mensoganto kaj la patro de ĝi." Fine, Jesuo Kristo deklaras en Apokalipso 22:15: "*For la hundoj, la sorĉistoj, la malĉastuloj, la murdistoj, la idolanoj, kaj ĉiuj, kiuj amas kaj praktikas mensogon!*" „Tiuj, kiujn li kondamnas, ĉiuj vivis sub falsaj legitimaĵoj, tio estas, en "**peko**".

Ĉi tiu temo de "**mensogoj**" estas tre grava en niaj aktualaj eventoj, ĉar la okcidenta tendaro konstante prezentas la estron de Rusio, Vladimir Putin, kiel naturan "**mensoganton**". Sed kio efektive okazas? S-ro Putin minacas la Okcidenton kaj li precizigas, ke "li ne blufas". Do kie estas la "**mensogo**"? La problemo estas en la okcidenta tendaro, tiel kutima al politikaj mensogoj, ke ĝiaj loĝantaroj kaj ĝiaj politikaj kaj amaskomunikilaj gvidantoj pensas, ke la rusa gvidanto similas al ili, laŭ la malnova diraĵo: "ni juĝas aliajn laŭ ni mem". Ĉar, kiu honoras mensogantajn prezidantojn, kiuj trompas siajn balotantojn? Ĉu ne estas la francoj, kie la plej granda "**mensoganto**" ĝis lia tempo estis Jacques Chirac, nomita de la amaskomunikiloj "Supermensoganto"? Kaj post li, ĉu prezidanto Hollande ne estis elektita surbaze de lia deklaro: "mia malamiko estas financo"?

Dum li elektis Emmanuel Macron, financiston de la banko Rothschild, kiel konsiliston kaj ministron, kaj poste trudis la sanasekuran sistemon de reciprokaj asekuraj kompanioj, kiu duobligis la koston de administrado jam kovrita de la ŝtatigita servo de "sociala sekureco". Do, jes, la tendaro de la " *mensogo* " estas efektive ĉi tiu Okcidento simbolita ekde Daniel 2 kaj 7 per la simboloj de " *dek piedfingroj* " kaj " *dek kornoj* ", kiun Dio nun volas forte trafi organizante la plenumon de la " *sesa trumpeto* " de sia Apokalipso, tio estas, la temo sub kiu Apokalipso 6:11 simbolas la Trian Mondmiliton komencitan ekde la 24-a de februaro 2022 en Ukrainio.

En la landoj ĉefe implikitaj en ĉi tiu milito, la normo de **legitimeco** estas establita de ĉiu el ili laŭ ilia ateismo, ilia religio kaj iliaj kutimoj. Okcidento metas sin sub la normon establitan de Usono kaj interkonsentoj regas la regulojn truditajn al la milito mem. En la Oriento kaj landoj ligitaj al Rusio, ĉi tiuj okcidentaj reguloj ne estas agnoskitaj kaj iliaj militoj ne havas regulojn. Tial, okcidentanoj estas tre ŝokitaj vidante Rusion sendi la privatan armitan grupon nomatan "Wagner" en batalon. Rusio volis limigi la implikiĝon de siaj junaj soldatservantoj. Sed ekde la 24-a de februaro 2022, okcidentanoj uzas ukrainajn batalantojn kiel dungosoldatojn provizitajn per armiloj kaj pagitajn de okcidenta kapitalo. Kaj komence de la jaro 2023 de la falsa kalendaro, aferoj ŝanĝiĝas, ĉar Rusio nun mobiliziĝas masive, prepare al severaj ofensivoj, kiuj baldaŭ estos efektivigitaj kontraŭ la ukraina armeo. Por Okcidento, jam tro engaĝita per sia helpo kaj armiloj transdonitaj al la ukrainoj, nun estas tro malfrue por reiri...

Mi nun traktas alian **neleĝecon**, kiu koncernas la praktikon "uzi la formalan 'vous' kiam individuo parolas al alia individuo. Ĉi tio povas ŝajni benigna, sed ĝi ne estas. Ĉar male, ni havas ĉi tie signon, kiu malkaŝas la "fierecon" de la tuta nuntempa okcidenta socio. Nun, Dio solene deklaris sian abomenon de "fiereco", kiu estis la kaŭzo de la falo de la unua anĝelo kreita de li. Ĉi tiu verso el 1 Petro 5:5, prenita en Jakobo 4:6, esprimas fundamentan dian penson: " *Simile, vi pli junaj, submetiĝu al la pliaĝuloj. Kaj ĉiuj vi, en viaj interrilatoj unu kun la alia, vestu vin per humileco; ĉar Dio rezistas al la fieruloj, sed donas gracon al la humiluloj.* " Ĉi tiu priskribo de la karaktero benita de Dio estas la malo de la valoroj establitaj de la papa Romkatolika Eklezio. Kaj jes! Estas ankoraŭ de ŝi, ke la fiereco nuntempe manifestata estas heredata. Mi memoras, ke la papan reĝimon unue akiris intriganto nomita Vigilius. Li akiris ĉi tiun titolon pro siaj intimaj rilatoj kun la prostituitino nomita Theodora, kiun la imperiestro Justiniano la 1-a ^{edziĝis}. Tiel, frotante ŝultrojn kun la granduloj kaj potenculoj, la papa reĝimo dividis ilian guston por materia bonfarto, komforto kaj riĉeco. Sed vere al la asocio de Ludoviko la 14-a kaj liaj perfidaj pastroj, episkopoj kaj kardinaloj ni ŝuldas nian nunan praktikon de "vous" (formala alparolo). Ĉi tiu despota reĝo, kies fiereco kaj megalomanio superis ĉiujn aliajn regadojn en la tera historio, estis fervora defendanto de la katolika religio. Kaj estis li, kiu, en siaj ediktoj, estis la unua, kiu esprimis sin persone dirante: "Ni, Ludoviko, dek-kvara laŭ la nomo, ni..." Kaj tio povus esti praviginta la legion da demonoj, kiuj vivis en li, sed efektive temis pri sia propra persono, ke li uzis ĉi tiun terminon "nous". Ĝis tiam..." Siatempe, en la franca lingvo, ĉiu franco havis je sia dispono tri formojn por la singularo, "mi, vi, li aŭ ŝi", kaj tri formojn por la

pluralo, "ni, vi, ili aŭ ili". Kaj laŭ perfekta logiko, eĉ por alparoli reĝon, oni uzis la "tutoiement". En la Biblio, ni vidas Danielon alparoli la grandan kaj potencon reĝon Nebukadnecar per la konata "vi", simile Paŭlon alparoli reĝon Herodo Agripo per la konata "vi", kaj neniuj trovis kulpon en ĉi tiu praktiko. Tial necesis, ke 5-jaraĝa infano venu al la trono de Francio, por ke troa fiereco ekposedu la homajn mensojn, kaj unue, kompreneble, tiujn de la riĉuloj, la bonhavuloj, la potenculoj, tiuj, kiujn Dio nomas "*la grandaj*". Tiel, subigante la reĝojn de sia tempo, per sia lukso, sia pompaĵo, siaj abundegaj festenoj organizitaj en sia palaco konstruita en Versajlo, reĝo Ludoviko la 14-a estis imitita kaj reproduktita en ĉiuj aliaj regnoj de sia tempo. Tiel, en la angla lingvo, la termino "vi", kiu esprimis nian "vi", estis iom post iom forlasita. favore al la sola termino "vi", kiu origine nomis nur nian "vin". Por Dio, tiu nepravigebla "vi", kaj sole pravigita per la motivo de fiero, estas tiel malamata kaj neeltenebla de li, ke kiam, laŭ lia ordono, la puno de la Franca Revolucio falis sur la tutan aristokrataron, la unua afero, kiun tiuj ribeluloj faris, estis anstataŭigi la "vin" per la "tu" (en la formo de alparolo). Tiu laboro, praktikata de la Revoluciuloj, estis vere volita kaj organizita de Dio, ĉar en liaj okuloj, la fiero de liaj kreitaĵoj estas la plej malbona el iliaj malbonoj; ĉar por la fiera kreitaĵo, la eterna vivo sub la regado de Dio estas neebla.

Mi havas neniujn iluziojn pri tio, ke la mondo forlasas ĉi tiun praktikon uzi la formalan "vi", sed mi adresas ĉi tiun mesaĝon nome de Dio al liaj veraj infanoj, kiuj vere deziras plaĉi al li, por respondi al lia amo. Individue, ni diras "vi" kiam ni alparolas la ĉiopovan Kreinton Dion. Ĉu oni povas doni pli da honoro al siaj kreitaĵoj ol al si mem nomante per plurala termino la individuon kun la karaktero kaj naturo de la singularo? La uzo de la formal "vi" al unuopa individuo estas mensa perversio, kaj la preteksto de ĉi tiu uzo pro kialoj de ĝentileco estas **nelegitima** kaj senbaza. La uzo de la neformala "vi" ne malhelpas ĝentilecon, same kiel la formal "vi" ne malhelpas malĝentilecon kaj insultojn. La uzo de la formal "vi" estas signo de supereco heredita de la aristokrataro, kaj en iuj aristokrataj familioj, la formalan "vi" uzas infanoj kiam ili alparolas siajn gepatrojn; kia perversa drivo! Ĉio ĉi, ĉar pastroj ignoritaj de Dio instruis siajn gepatrojn diri "vi" al la Dio de la ĉielo. En nia nuntempo, la vorto "Monsieur" estas same **nelegitima** kiel la formala "vous", ĉar ĝi estas la mallongigita formo de la esprimo "mia sinjoro". Ĉi tie denove, ĉi tiu termino revenigas nin al la tempo de Ludoviko la 14-a, ĉar la nomo "Monsieur" aparte indikis lian pli junan fraton, Philippe d'Orléans, kiu havis tiom da afineco kun siaj "mignons" kiom lia frato, la reĝo, havis kun siaj multnombraj korteganinoj. La observado de ĉi tiuj aferoj atestas pri la vera situacio de la koncepto de moderna vivo hodiaŭ: en la tempo de la Kvina ^{Respubliko}, ĉio, kion la Unua ^{Respubliko} detruis kaj prudente kaj juste forlasis, estis rekonstruita kaj restaŭrita. Do, mi memorigas, ke, siaflanke, nia Kreinto Dio, prave kaj juste, ankaŭ postulas, ke liaj veraj infanoj produktu la frukton de vera fido, obeante lian deziron restarigi ĉiujn siajn diajn valorojn. Inter ĉi tiuj, la sabata ripozo estas nur doktrina aspekto kaj signo de lia aprobo, kiu tamen povas konservi, ĝis la lasta provo de fido, ankoraŭ trompan karakteron. Ĉar ekde 1994, la ripozo de la vera Ŝabato, sabato, plenumas la rolon de "*sigelo de Dio*", nur por tiuj, kiuj manifestas amon al liaj plej novaj profetaj revelacioj.

Inter la vokitaj de Dio, tiuj, kiuj, kiel mi, naskiĝis en Francio aŭ Okcidenta Eŭropo, devas kompreni, ke ni ĉiuj heredis valorojn, kiujn Dio ne aprobas. Ni estis formitaj de nia socia ĉirkaŭaĵo, kaj nun ni havas la devon juĝi ĉi tiun heredajon, por produkti, en niaj mensoj, la penson de juĝo dividita kun Dio; ĉar li estas la Sankta Spirito, kiu esploras niajn pensojn kaj korojn. Dio malakceptas kaj malakceptas la mensojn, kiuj defias la saĝon kaj justecon de liaj pensoj; perfekta aliĝo al lia opinio estas do tute necesa de li por eniri sian eternecon. En la konstruado de tio, kio ni fariĝis, kinejo ludis la ĉefan rolon. Bravaĵaj filmoj, kiel "La Tri Muskedistoj", igis nin revii, sed ankaŭ, inside, igis nin akcepti la normojn de la despotaj reĝimoj de la monarkioj aprobitaj kaj direktitaj de la romia papismo. En Francio, la periodo de la Reformacio komenciĝis en la tempo nomata "la Renesanco". Dio saĝe elektis la nomon, kiun ŝi portos. Ĉar la alveno de la vera lumo de la Biblio, tiutempe en la 16-a jarcento, sed historie ekde la 12-a jarcento, kreis ĝuste la eblecon trovi la savon ofertitan de Dio per graco en la nomo de Jesuo Kristo, nome, la " nova naskiĝo ". Nekredantaj homoj atribuas ĉi tiun nomon, tiutempe, al kulturaj kialoj. Kaj ĉi tie denove, ĉi tiu kultura reviviĝo ŝuldiĝas al la geedziĝo de Francisko la 1-a kun la tre katolika italino, Maria de Mediĉo. Estis en ĉi tiu renkonto, ke la Reĝo de Francio malkovris la rafinitan vivstilon, kiu jam karakterizis la Italion de sia tempo. En Romo, talentaj pentristoj kaj skulptistoj ornamis la stratojn kaj palacojn de Italio per siaj prestiĝaj verkoj. Tiel la fama Leonardo da Vinci venis pentri por la Reĝo de Francio, ekloĝante en ĉi tiu lando. Itala katolika delogo tiam atingis sian pinton en Francio. Kaj admiro por kulturaj verkoj kreskigis la aprezon de la itala religio: la jam bone subtenata papa romia katolikismo profitis eĉ pli. Sed malantaŭ la ŝajna ŝajno de rafinita socio, la importita kaj adoptita itala modelo alportis sian naturon de organizita krimo; io, kio karakterizis la papan ministerion de Aleksandro la 6-a, naskita Borgia, kiu mortigis siajn viktimojn per sia filo Cezaro, mem nomita kardinalo de sia patro. Ĉi tiu modelo, establita en Francio, ĝuste en la tempo, kiam biblia lumo defiis la valoron de la katolika religio, **falsa kaj nelegitima**, la mortigaj persekutoj de la veraj profetoj de Dio ne povis esti evitataj. Kaj tiel, pro iuj malbone konvertitaj protestantoj, sangaj luktoj kontraŭstarigis la katolikajn ligojn al la protestantaj hugenotaj batalantoj. El ĉiuj ĉi tiuj teruraj aferoj, ni havas la historian ateston de la "Militoj de Religioj", la temo kaj subjekto de la " **tria trumpeto** " de Apokalipso 8:10 kaj 11. Kaj ĝuste en 1572 krimo kaj perfido atingis pinton de hororo per la masakro de la "Tago de Sankta Bartolomeo", kie, invitataj al Parizo ĉe la Luvro por festi la fianĉiĝon de la estonta reĝo Henriko la 4-a kun princino Margareta nomata "Margot", la protestantaj gvidantoj estis masakritaj de la katolikaj ligoj de la Guises kaj la Parizanoj, je la noktomeza toksino: "la horo de la krimo". Sed samtempe, ĉi tiu fakto malkaŝas la juĝon de Dio sur la armita protestantismo de la tempo, ĝi postulis la reformitan kredon sed faris tion per armiloj enmane, ion kion Jesuo formale malpermesis al siaj veraj elektitoj en la vespero mem de sia aresto fare de la judaj gardistoj, antaŭ ol oferti sian vivon kiel oferon de pentofaro por ili. Kaj al ni ĉiuj li daŭre diras: " *Venĝo kaj puno estas miaj!* "; ni ne rajtas venĝi nin mem. En la tempo elektita de li, li konfidas ĉi tiun punan taskon al la falintaj viktimoj, delogitaj kaj trompitaj de religiaj mensogoj.

La sola VERO

Dum niaj okcidentaj socioj unuiĝas kaj kolektiĝas en la nomo de kunhavigo de "ununura penso" konstruita sur la heredaĵo de la respublikana modelo kaj la demokratia reĝimo, antaŭ ili staras la sola Dio de VERO, kies pensmodelo estas ankaŭ "unika". La temo, kiun mi disvolvas ĉi tie, koncernas aspekton de VERO malamata de la falsa kredo, kiu kolektiĝas en la ekumena alianco. En ĉi tiu alianco, nenio estas pli malamata kaj kontraŭbatalata ol la homo, kiu pretendas teni la tutan VERON. Kaj jam, en sia tempo, nia Sinjoro Jesuo Kristo estis malamata de la juda pastraro pro sia kapablo doni respondojn al ĉio. Tial la filoj de Dio de nia tempo distingiĝas de tiuj de la diablo per la fakto, ke ili atribuas al la sola Kreinto Dio unuopan kaj unikan penson. Ĉar Dio ne pensas ĉion kaj ĝian malon, kiel la asertoj pri benoj de ĉiuj ĉi tiuj religiaj doktrinoj, kiuj kontraŭas unu la alian, eble kaŭzus. Tra la tuta Biblio, Dio atestas pri konstanta kaj neŝanĝebla penso: li aprobas aŭ kulpigas kaj kondamnas.

Ĝenerale, homoj havas la legitiman rajton havi opiniojn pri temoj kaj aferoj en la sekulara sfero. Kaj, kiel prave instruas tiu malnova franca diraĵo: "gustoj kaj koloroj ne estas diskutataj"; sed tiu principo validas nur por sekularaj aferoj. Por la religia temo, estas tute male, ĉar la unika penso de la sola Dio ne estas diskutata. Dio konstante restas en la sama juĝo pri aferoj kaj moralaj valoroj. Kaj vi devas kompreni, ke kiam vi esprimas opinion pri religia temo, vi ne nur esprimas vian opinion, vi implikas la Kreinton Dion, kiu mem juĝas ĉi tiujn aferojn, atribuite viajn proprajn pensojn al li. Nu, estas nenio, kion Dio pli malamas ol havi pensojn atribuitajn al li, kiujn li ne dividas kaj ne aprobas. Tute male, se vi apartenas al li, viaj pensoj estas liaj, li dividas kaj inspiras ilin, kaj tiel povas prave beni ilin. Jesuo preĝis por la komuneco de siaj elektitoj, " *ke ili estu unu* ", laŭ Johano 17:21-22: " *ke ĉiuj estu unu, kiel Vi, Patro, estas en mi, kaj Mi en Vi, por ke ili ankaŭ estu unu en ni; por ke la mondo kedu, ke Vi min sendis. La gloron, kiun Vi donis al mi, Mi donis al ili, por ke ili estu unu, kiel ni estas unu,...* " Jesuo aldonas kaj denove precizigas en verso 24: " *Patro, mi volas, ke tiuj, kiujn Vi donis al mi, estu kun mi, kie Mi estas; por ke ili vidu Mian gloron, la gloron, kiun Vi donis al mi; ĉar Vi amis min antaŭ la fondo de la mondo.* " Mi nun eltranĉas ĉi tiun version tiel gravan en lia instruado, Jesuo diras: " **Patro, mi volas, ke tiuj, kiujn Vi donis al mi, estu kun mi, kie Mi estas** ." La elektitoj efektive estos prenitaj de la tero kaj metitaj en la ĉeeston de Jesuo je la tempo de la " *unua resurekto* ", sed tio estos atingita nur kondiĉe, ke "unueco" estu reala kaj konforma al dia penso. Tiu ĉi instruo estas tre malproksima de la ideo sugestita de la sennombraj krucoj el ligno, ŝtono, fero aŭ marmoro, kiuj staras en ĉiuj tombejoj. Ĉiuj ĉi tiuj krucoj konfirmas la "etikedan" valoron, kiun la falsa religio donas al la kristana kredo. Ĉi tiuj multnombraj krucoj nur konfirmas la "superbazaran" aspekton, kiun tiu ĉi falsa religio atribuas al la elekto de la Kreinto Dio. Vi povas tiel kompreni la kialojn de lia brulanta kolero, kiu venas puni pekulojn dum la lastaj 10 jaroj de la fino de la ses mil jaroj da peko, kiuj metis kaj ankoraŭ metas lian paciencon al la provo. Same kiel homoj ne povas elteni esti

prezentitaj al aspekti kiel tio, kio ili ne estas, Dio kondamnas kaj punas per eterna, aŭ definitiva, morto tiujn, kiuj atribuas al li agojn kaj pensojn, kiuj ne estas liaj.

VERO ne estas nur vorto, ĝi estas ĉefe persono, unika ento, kiu difinas la penson kaj juĝon de la Kreinto Dio. Tial la doktrino pri la "Trinueco" estas frukto de religia apostazio kiam ĝi difinas Dion kiel "tri personojn", dum Dio esprimas sian rivelitan unuecon en sia plano de savo. Ĉar la "Trinueco" "de la Patro, la Filo kaj la Sankta Spirito" memorigas la elektitojn pri la tri sinsekvaj roloj de la sola Dio en la plenumo de ĉi tiu plano de savo. Sub la nomo " **Patro** ", Jesuo memorigis la Dion de la malnova interligo, tio estas, la kreinton kaj leĝdonanton Dion, la ordoninton de siaj dek ordonoj kaj de ĉiuj ordonoj kaj preskriboj de ĉi tiu malnova interligo. Per la nomo de la " **Filo** ", Jesuo memorigis la elektitojn, ke ilia savo estis akirita nur per li, per lia libervola morto, lia pekliberiga ofero ofertita por la elaĉeto de ilia peko. Poste, per la nomo " **Sankta Spirito** ", li anoncis la rolon, kiun li, Jesuo, ludos agante nome de siaj elektitoj, post sia morto kaj resurekto. Ĉu ekzistas agado de tri personoj? Ne! Ĉar la sama spirito de Dio direktas ĉi tiujn tri agojn. Ĉi tiu klarigo estas tre grava: Dio estas spirito kaj povas esti nur en realeco kaj naturo perfekte Sankta kaj la Spirito. Kio faras homon estas nur lia spirito. Lia aspekto povas esti indiferente ĉiela aŭ tera, sed ĉiu kreitaĵo de Dio estas juĝata kiel spirito. Fizikaj aspektoj do ne validas por la granda Juĝisto ĉar li juĝas pensojn kaj korojn, tio estas, la elektojn de aferoj amataj de siaj kreitaĵoj. Sinsekve, Dio prezentis sin al la anĝeloj en la aspekto de la anĝelo "Miĥaelo", poste al homoj, en la aspekto de la viro nomata "Jesuo el Nazareto". Tiel, " *Miĥaelo* " forlasis siajn ĉielajn anĝelojn por naskiĝi en la korpo de la juna virgulino Maria, mirakle, sub la nomo " *Jesuo* ". " *Miĥaelo kaj Jesuo* " estas do unu kaj la sama dia spirito. Du formoj en kiuj la Spirito, la Kreinto Dio, rivelas sin al siaj kreitaĵoj. Tiu, kiu kreas la vivon kaj la aspektojn, kiujn li donas al ĝi, povas tiel preni la aspekton, kiun li volas, kiam ajn li volas. Ĉi tiu logiko eskapas de islamanoj, kiuj rifuzas kredi je la dieco de Jesuo Kristo, ĉar ili vidas en li nur la aspekton de homo. Sed dum sia tera ministerio, Jesuo nur aludis la Patron, kiu kaŝis sin en li. Kredo baziĝas sur la akcepto de la ekzisto de la Kreinta Dio, por kiu nenio estas neebla. Kaj tiel, neante la ekziston de ĉi tiu dia neebleco, falsa kredo malkaŝas sin kaj malkaŝas sin tia, kia ĝi vere estas.

Laŭ tiu ideo, falsa kristanismo ne produktas la ŝanĝon en la konduto de siaj sekvantoj, kiun la Kreinto Dio postulas de siaj veraj elektitoj, kiujn li savas per la morto de Jesuo Kristo. Krome, ĝia indiferenteco pri la Vorto de Dio kaj liaj profetaĵoj tenas ĝin nescianta lian intencon postuli de siaj elektitoj kompletan kompletigon de la Reformacio entreprenita en la 15-a kaj 16-a jarcentoj; tio, ekde la jaro 1843 establita en Daniel 8:14. Tiu rezulto estas rekte la sekvo de ilia erara koncepto pri la karaktero de Dio kaj liaj senlimaj eblecoj. Ili ne komprenas la absolutan neceson de la ŝanĝo de statuso akirita per konkreta ŝanĝo en la mensa karaktero de la vokito de Kristo; kompleta ŝanĝo, kiun Jesuo nomas la " *nova naskiĝo* ". Falsa kredo prezentas la kredon kiel teorian principon bazitan sur la kredo, ke Dio ekzistas kaj ke li venis en Kristo por kompensi la pekojn de tiuj, kiuj kredas je tiu dia ago. La vortigo estas ĝusta, sed mankas tio, kion ĉi tiu oferto de savo implicas: la konkreta ŝanĝo, kiu transformas malobeeman pekulon en obeeman, sanktan kaj fidelan elektiton al Dio kaj Liaj ordonoj.

Ni trovas en la Apokalipso, lia dia revelacio, la aferojn, kiujn Dio riproĉas al siaj servistoj kaj tiujn, kiujn li imputas al falsa religio, kiu, kiel la Romkatolika Eklezio, pretendas tempan potencon, tiel rompante kun la normo establita de Jesuo Kristo, kiu klare diris al la romia prokuroro Pontio Pilato, en Johano 18:36: "*Mia regno ne estas el ĉi tiu mondo,*" *Jesuo respondis. "Se mia regno estus el ĉi tiu mondo, miaj servistoj batalus por mi, por ke mi ne estu transdonita al la Judoj; sed nun mia regno ne estas de ĉi tie.*" Lia "*regno*" do ne havas tempan karakteron, ĝi ne pretendas rajtojn en la sekulara civila sfero, sed nur en la spirita religia sfero. Ĝis sia glora reveno, Jesuo lasas al la diablo kaj liaj teraj reprezentantoj la regadon kaj potencon regi terajn aferojn. Li konfirmis ĉi tiun lecionon dirante al la Judoj en Marko 12:17: "*Tiam li diris al ili: 'Redonu al Cezaro la aferojn de Cezaro, kaj al Dio la aferojn de Dio.'*" *Kaj ili miregis pri li.* La menciita "*miro*" estis kaŭzita de la fakto, ke la Judoj atendis vidi Jesuon detrui la romian potencon establiton en Izrael. Ĉi tiu "*miro*" rapide ŝanĝiĝus en seniluziiĝon kaj, por la plej seniluziigitaj, en malamon kontraŭ Jesuo, ĉar li ne liberigis ilin de la severa kaj kruela okupado de la romiaj soldatoj.

La riproĉoj, kiujn Jesuo adresas al siaj servistoj, pravas, ke li postulas de tiuj, kiujn li savas, sanktan konduton, kiu devas anstataŭigi tiun de pekaj estaĵoj. Kvankam la cititaj riproĉoj koncernas liajn servistojn dum la tempo de la kristana epoko, ni tamen povas kolekti ilin kiel ampleksan lecionon adresitan al ĉiuj liaj elektitoj de ĉiuj tempoj.

Ni legas en Apokalipso 2:4: "*Tamen mi havas kelkajn aferojn kontraŭ vi: ke vi forlasis vian unuan amon.*" Jesuo ĉi tie faras riproĉon, kiu tuŝas preskaŭ ĉiujn kristanojn, kiuj estas viktimoj de la paso de la tempo. Ĉar la momento de bapto, tempo de ĝojo kaj entuziasmo por tiuj, kiuj petas ĝin kiel plenkreskuloj, cedas lokon al rutino kaj kutimo, kiuj igas la fidon formalista kaj tepida. Ĉi tiu malfortiĝo de la sindediĉo de la vokitoj kaŭzos ilian eternan perdon, kiel la minaco de verso 5, kiu sekvas la instruon: "*Memoru do, de kie vi falis, kaj pentu, kaj faru la unuajn farojn; alie mi venos al vi kaj forigos vian lampionon de ĝia loko, se vi ne pentos.*" Ĉi tiu leciono pri "*forlaso de via unua amo*" aplikiĝas en Apokalipso 3:7 kaj 14; la du epokoj de la komenco kaj la fino de la oficiala kaj institucia eklezio de la Sepa-taga Adventismo, nome, la epokoj nomataj "*Filadelfio kaj Laodikeo*". La "*unua amo*" koncernas la benatan "*Filadelfian*" epokon en la jaro 1873, laŭ Dan. 12:12, kaj "*la rezigno de ĉi tiu unua amo*" aplikiĝas al la fina epoko de "*Laodikea*" en 1994, jaro difinita kiel la fino de la "*kvin monatoj*" aŭ 150 jaroj de la periodo donita de Dio al sia lasta institucia eklezio, en Apokalipso 9:5-10, por juĝi la valoron de ĝia kredo, kiu, juĝita "*varmeta*", kondukas lin transdoni ĝin al la tendaro de la "*falsaj profetoj*" de universala kristanismo.

La historiaj kunteksto de ĉi tiuj du periodoj de la kristana epoko metas la tempon de "*Efezo*" en tempon de kruelaj persekutoj pro la tiama romia imperiestro, Domiciano. Kontraste, la tempo de la fino de "*Filadelfio kaj Laodicea*" karakteriziĝas per religia paco. Notu, ke la religia milito rekomenciĝis en 1995, tuj kiam "*Laodicea*" estis "*elvomita*" de Jesuo Kristo, tio estas, en 1994. La religia opozicio, kiu tiam manifestiĝis, estis islama. Kaj tiutempe, paco regis inter la katolikaj kaj protestantaj malamikoj, repacigitaj per ilia ekumena

alianco, kunigitaj de la falsa adventista kredo, oficiale, en 1995. Paco do ne favoris la kredon; male, ĝi mortigis ĝin. Jen kie ni povas kompreni, ke la valoro de la kredo ne dependas de la tempokunteksto. Persekutado aŭ paco ne ŝanĝas la rezulton, ĉar la kredo dependas de la individua naturo de la homoj. Ni estas tio, kio ni estas, kaj Dio sciis tion ekde sia kreo de la mondo. Por li, ne ekzistas surprizoj; la surprizo estas nur por ni, liaj kreitaĵoj, kiuj malkovras nian individuan destinion, tagon post tago.

Dio elektas siajn elektitojn laŭ ilia kapablo esti fidelaj kaj fervoraj, tio estas, " *fervoraj* " laŭ konstanta kaj eterna maniero. Laŭ lia juĝo, la kazo de " *Laodikea* " estas pli malbona, multe pli grava, ol tiu de la tempo de " *Efezo* ", al kiu Jesuo rekonas la normon de sia doktrina vero, en versoj 2 kaj 3: " *Mi scias viajn farojn, vian laboron kaj vian paciencon, ke vi ne povas toleri malbonulojn; ke vi testis tiujn, kiuj diras, ke ili estas apostoloj kaj ne estas, kaj trovis ilin mensogantoj* ;" *ke vi havas paciencon, ke vi suferis pro mia nomo, kaj ne laciĝis.* " Ne estas same en la " *Laodicea* " tempo, kie li diras al sia oficiala institucia servisto, en Apokalipso 3:17: " *Ĉar vi diras: Mi estas riĉa kaj riĉa je havaĵoj, kaj mi bezonas nenion; kaj vi ne scias, ke vi estas mizera kaj kompatinda kaj malriĉa kaj blinda kaj nuda* . " Ĉi tiuj esprimoj kondamnas kaj pridubas la tutan doktrinan heredaĵon de universala oficiala institucia Adventismo, ke, nomante lin " *nuda* ", Jesuo konfirmas sian rifuzon atribui al li la " *veston* " de sia " *eterna justeco* ".

Mi jam atentigis pri la diferencoj en la verkoj notitaj de Jesuo Kristo, verkoj kiujn li atribuas al frua kaj malfrua Adventismo en la epokoj de " *Filadelfio kaj Laodikeo* ". La du mesaĝoj estas en absoluta opozicio. Vi sendube miros kaj volos kompreni kial kaj kiel la instruo donita de Dio en la epoko de " *Filadelfio* " povas esti tiel kontestita de Jesuo en la epoko de " *Laodikeo* ". Kaj ĉi tiu klarigo estas legitima kaj necesa. La ĉefa kaŭzo de la rimarkita ŝanĝo kuŝas en la konduto de Adventistoj rilate al la intereso donita al la profeta vorto, ĉar ĉi tiu temo fariĝis fundamente grava ekde la dato 1844, en kiu, sole, "la vera" sankteco "estimata de Dio akiras la protekton de lia " *eterna justeco* "; kion Daniel 8:44 esprimas per ĉi tiuj terminoj: " *Ĝis du mil tricent vespero kaj mateno kaj sankteco estos pravigita* "; ĉi tiu estas la vera kaj aŭtentika bona traduko de ĉi tiu verso laŭ la originala hebrea teksto. Tial jam estas rimarkite, ke oficiala Adventismo konstruiĝis, ekde sia komenco, sur malvera traduko de ĉi tiu verso, kiu konsistigas la platformon de ĝia tuta doktrina instruado. Oficiala Adventismo nur rekonis la malveran tradukon proponitan ĝis mi en la malsamaj versioj de la bibliaj tradukoj, nome: " *Ĝis du mil tricent vesperoj kaj matenoj kaj la sanktejo estos purigita* ." Tamen, en la hebrea teksto, ne temas pri " *purigita sanktejo* ", sed pri " *pravigita sankteco* ". Krome, sur ĉi tiu malvera bazo de la " *purigita sanktejo* ", Adventismo konstruis sian dogmon de tiel nomata "esplora" juĝo per misinterpretado de... la bildoj prezentitaj en Daniel 7:9-10: " *Mi rigardis, dum oni starigis tronojn. Kaj sidis la Antaŭtempulo. Lia vesto estis blanka kiel neĝo, kaj la haroj de lia kapo estis kiel pura lano; lia trono estis kiel flamoj de fajro, kaj la radoj kiel brulanta fajro. Rivero fajra eliris kaj fluis el lia ĉeesto; Milo da miloj servis al li, kaj dek miloj staris antaŭ li. La juĝistoj sidiĝis, kaj la libroj malfermiĝis.* " En ĉi tiu verso, la frazo " *Rivero fajra eliris kaj fluis el lia ĉeesto* " rilatas al la juĝo de la malbonuloj revivigitaj por la dua ^{reviviĝo}, kontraste al la frazo

en Apokalipso 22:1, " *Kaj li montris al mi klaran riveron de akvo de vivo, kiel kristalo, elirantan el la trono de Dio kaj de la Ŝafido* ", kiu ilustras la juĝon de Dio pri liaj elaĉetitaj sanktuloj sur la " *nova tero* ". " *Rivero de akvo de vivo* " anstataŭigas la detruan " *riveron de fajro* ". " ***La malfermo de la libroj*** " estis interpretita kiel ĉiela ago entreprenita de Jesuo ekde 1844, dum ĝi profetas la agon de la sanktuloj, kiuj juĝos la falintajn malbonulojn dum la "sepa jarmilo", kiu venas kaj komenciĝos, je la tempo de la granda kaj vera reveno de Jesuo Kristo, printempe de 2030. Oficiala Adventismo tiel akumulis kaj instruis, ĝis sia juĝo fare de Dio, en 1994, la normaligon de eraraj profetaj interpretoj truditaj, de Dio mem, ĝis la tempo de sia plena lumo, kiu venis inter 1980 kaj 1991, la jaro en kiu ĝia rifuzo kredi je la ebleco de la reveno de Kristo en 1994, kondamnis ĝin esti " ***elvomita*** " aŭ forlasita de Jesuo Kristo.

Same kiel Dio donis kiel ekzemplon la kulpon de Moseo, kiu misprezentis la planon de savo profetitan de Dio, frapante "duan fojon" la "rokon Horeb" kaj tiel perdante la rajton eniri la teran Kanaanon, Dio punas per malpermeso eniri sian ĉielan Kanaanon, oficialan Adventismon, kiu volis privilegii siajn erarojn anstataŭ la belajn verojn, kiujn mi prezentis al li nome de li. Dio ne ŝanĝiĝas; lia juĝo kaj liaj postuloj restas eterne la samaj.

Seksa malegaleco en paroj tra la homaro

Mi memorigas vin, ke la asertoj faritaj en ĉi tiu dokumento ne esprimas simplan homan juĝon, sed ke havante siajn fontojn en la Sankta Biblio, ili klare malkaŝas la juĝon de la Ĉiopova Dio, nia Kreinto.

Ni povos vidi kiel ĉi tiu dia juĝo estas atakata kaj subpremita de moderna socio markita de ribelema spirito, kiu atingas sian kulminon. Ĉar en la tempo de la feminismaj postuloj de la "MLF"-grupoj, la "Ukrainaj Femen", "Me too", ktp., kaj la "GLAT"-grupoj, la juĝo de Dio estas videble ignorata kaj malestimata de amasoj da viroj, virinoj, maljunuloj kaj infanoj destinitaj, pro sia elekto de valoroj, morti laŭ diversaj manieroj, ĝis la lasta.

En antaŭaj temoj, mi memorigis ĉi tiun tre gravan version el Jakobo 4:6 kaj 1 Petro 5:5, kie Dio deklaras: ke " *li rezistas al la fieruloj kaj donas gracon al la humiluloj* ". La bezono de ĉi tiu **humileco** estos do aparte postulata de Dio, flanke de virinoj, pro la statuso de " **helpanto** " por viro, kiun Li donis al ŝi eĉ antaŭ ol ŝi estis formita el unu el la ripoj de Adamo, la unua viro formita laŭ lia bildo. Dio konfirmas ĉi tion en Genezo 2:18: " *Dio la Eternulo diris: Ne estas bone, ke la viro estu sola; Mi faros al li helpanton taŭgan por li* ". Ĉi tiu statuso de " **helpanto** " ne egaligas la edziniĝintan virinon al viro. Dio donas vivon al la virino por ke ŝi povu helpi kaj naski la infanojn de la viro, sia edzo. Ĉi tio estas klare servista rolo. Sed ĉi tiu termino havas nenion degradan, ĉar Jesuo mem faris sin servisto de siaj apostoloj kaj disĉiploj, eĉ lavante iliajn piedojn malpurigitajn de polvo.

Tamen, mi devas tuj diri, ke ĉi tiu studo koncernas la statuson de virinoj nur en ilia rolo kiel edzinoj. Ĉar en fraŭla aŭ vidvina stato, ilia statuso estas strikte

egala al tiu de viroj, ĉar Dio kreis ilin kiel virinojn nur por teraj kondiĉoj. Savita de Jesuo Kristo, en sia eterneco, ŝi estos kiel viroj, fariĝinte anĝelo inter aliaj anĝeloj, tute senseksaj. Sur la tero, virinoj havas neniun kialon esti konsiderataj la servistino de ĉia laboro por viraj viroj. La mistraktado de virinoj estas perversa fitraktado fare de la viroj de la homa specio. Ankaŭ, ili povas kompreni kial, laciĝintaj suferi la dominan leĝon de viroj, la ina sekso ribelas kaj ne maljuste. La ekzameno de la temo, kiu sekvas, do koncernas nur la statuson de virinoj kiel edzino de la viro, kiun ŝi amas kaj kiu amas ŝin; la du, vivantaj kune, en reciproka fideleco, kiu konsistigas la bazon de vera geedzeco antaŭ Dio. La resto, la ceremonioj kaj oficialaj konvencioj, estas la afero de homoj pro civilaj kialoj.

Moderna homo devas kompreni, ke la dia normo validas duoble por la spirita kaj laŭvorta sentoj. Ĉar unu ne malhelpas la alian, sed male, ambaŭ honoras la Dion, kiu organizas la planon de savo por la kreita homa vivo. En la spirita senco, "viro" reprezentas kaj profetas Jesuon Kriston kaj "virino" faras la samon rilate al la Eklezio, kiu estos la kunveno de la elektitoj, kiujn lia pekliberiga ofero elaĉetos. Ĉi tiun lecionon komprenis kaj rivelis la apostolo Paŭlo en Efezanoj 5:22-23: "*Edzinoj, submetiĝu al viaj edzoj, kiel al la Sinjoro. Ĉar la edzo estas la kapo de la edzino, kiel ankaŭ Kristo estas la kapo de la eklezio, lia korpo, kaj ĝia Savanto.*" Notu, ke Paŭlo ne diras "viro", sed "edzo", kio konfirmas mian antaŭan klarigon, laŭ kiu la statuso, kiun Dio donas al la virino, koncernas ŝin nur kiel "edzino" de sia "edzo". Fakte, Paŭlo povus esti dirinta: "ĉar la edzo estas kapo de sia edzino." Sed la amplekso de liaj vortoj estas ankaŭ spirita, kaj en ĉi tiu kazo la formo, kiun li elektis, estas pli taŭga por indiki Kriston kaj la Eklezion, kiu estas unika: ŝi estas la Elektito, do "la virino".

Antaŭ ol daŭrigi, mi ŝatus atentigi, ke ĉi tiuj vortoj skribitaj de la Apostolo Paŭlo, kiel miaj propraj skribaĵoj, estas adresitaj al la elektitoj de Jesuo Kristo, tio estas, al viroj kaj virinoj plenaj de amo por lia persono kaj lia vero, homoj kapablaj kompreni la veran justecon pensitan de Dio. Nu, tio, kion Paŭlo diras al ni, konsistigas idealon de homa kredo, kiu estas la dia normo necesa por eterna savo. La komparo kun "*Kristo kaj la Eklezio*" validas nur por la kazo, kie la du geedzoj estas elektitoj elaĉetitaj de Jesuo Kristo; kaj ĉi tiu kazo estas ekstreme malofta, se ĝi ankoraŭ ekzistas hodiaŭ... La protestantoj do estos tre multaj, sed ne al ili miaj skribaĵoj estas adresitaj. La filtrilo, kiu permesas aliĝon al ĉi tiu dia juĝo, estas amo, la vero, la pura amo al la vero, kaj ĝia konkreta atesto, kiu akompanas kaj pruvas ĝin, ĝi estas perfekta humileco. La ĉeesto de eĉ la plej eta fiereco do igos la vokitojn nekapablaj akiri la statuson de elektito. Tamen, elekto estas akirita nur en vera "*sanktigo*", kaj tiu, kiu decidas, en plena justeco, ĉu "*sanktigi*" aŭ ne sian kreitaĵon sklavigitan de peko, estas Dio kaj nur Li. Ni do sekvu la vortojn de la Apostolo Paŭlo: verso 24: "*Kiel la eklezio submetiĝas al Kristo, tiel ankaŭ edzinoj submetiĝu al siaj edzoj en ĉio.*" Ĉi tie, la Spirito konfirmas la validigon de la principo por la spirita senco kaj ĝia laŭvorta apliko, ĉar Dio estas Dio de ordo, kaj ordo akiriĝas nur per la akcepto de disciplino kaj la principo de obo. Sed, por atingi ĉi tiun rezulton, amo devas agi en la koro de la edziĝinta viro aŭ ne, kaj Dio trovos ĝin en la koroj de la vere elektitoj: verso 25: "*Edzoj, amu viajn edzinojn, kiel Kristo amis la eklezion kaj sin donis por ŝi.*" Ĉi tie, la Spirito malkaŝas la nemalhaveblan kondiĉon por ke lia idealo pri la geedza

rilato plenumiĝu. Ĉi tiu verso neniel rajtigas la viron perforti sian edzinon, aŭ alian virinon. Eĉ en la tradicia okcident-franca geedzeca kontrakto, estas deklariĝite, ke "la du geedzoj ŝuldas unu al la alia helpon, fidelecon kaj solidarecon, kaj tion, ĝis la morto ilin disigos"; Dio do povas nur aprobi ĉi tiun paragrafon de civila geedzeco aŭ religia geedzeco. Kaj donante kiel ekzemplon la manieron, laŭ kiu Kristo donis sian vivon por oferti eternan vivon al sia Eklezio, sia Elektito, sia Fianĉino, li igas la viron porti grandan parton de la respondeco en sia rilato kun sia edzino. Sed povas okazi, ke la amo de viro, eĉ se neriproĉebla aŭ preskaŭ, estas senefika kaj ne atingas la idealan celon deziratan de Dio. Tio okazas kiam la virino estas " *disputema* ", kiel diras la proverbo citita en Proverboj 21:9: " *Pli bone estas loĝi sur angulo de tegmento, ol kunloĝi kun disputema virino.* " Ankaŭ, en la plej malbona kazo, geedzeco unuigas " *disputeman* " virinon kun viro nekapabla ami kiel Jesuo amis la Eklezion, kaj ĉi tiu speco de situacio klarigas la kreskon de la nombro da fraŭloj en nia nuntempa okcidenta socio. Kaj aliloke en la mondo, sen la helpo de Jesuo Kristo, virinoj estas traktataj kiel sklavoj fare de maljustaj kaj foje tre brutalaj, torturantaj edzoj. Paŭlo ankaŭ diras en versoj 26-27: " *... por sanktigi ĝin per la vorto, puriginte ĝin per la lavado de akvo, por prezenti ĝin al si mem en gloro, sen makulo aŭ sulko aŭ io simila, sed sankta kaj senmakula.* " La Spirito klare difinas sian planon de savo ĉi tie; li resumas ĝin en ĉi tiuj du versoj, kiuj sugestas, sinsekve, la du fazojn de " *purigo* " kaj " *sanktigo* ". " *Bapto* " **imputas** la justecon de Kristo, sed la rezigno de la praktiko de peko, kiu konkrete igas ĝin " *senkulpa* ", realigas la stadion de " *sanktigo* " postulata de Dio flanke de la elektitoj, kiujn li savas. Dio plue specifas sian penson en la versoj 27 ĝis 30: " **Do edzoj amu siajn edzinojn kiel siajn proprajn korpojn** . Kiu amas sian edzinon, tiu amas sin mem; tial viro forlasos sian patron kaj sian patrinon, kaj kuniĝos kun sia edzino, kaj la du fariĝos unu karno. Ĉi tio estas granda mistero; mi parolas tion rilate al Kristo kaj la eklezio. Laŭ ĉi tiuj vortoj, la edziniĝinta virino estas la unua persono, kiun ŝia edzo devas gajni al la evangelio de Dio; la unua li devas klopodi konverti por ke ŝi saviĝu. Sed la situacio veras aliflanke, se estas la edzo, kiu konvertiĝos al la savo de Kristo. Ĉi tiu mistero nun estas komprenata kaj bone lumigita de Dio en miaj skribaĵoj. La rilato inter la realeco kaj la profeta signifo de la simboloj estas difinita kaj ĝuste interpretita. Laŭ ĉi tiu lumo, Dio estas glorata kaj la homaro estas humiligita, ĉar ĝi sola portas la respondecon pri siaj malsukcesoj. En Jesuo Kristo, Dio prezentis al ŝi konkrete ekzemplan modelon, kies perfekteco kondamnas homan neperfektecon. La vulgaraj " *ŝtonoj* " lin malakceptis, kaj la " altvaloraj *ŝtonoj kaj perloj* " lin akceptis. Verso 33 finas la temon: " *Fine, ĉiu el vi amu sian edzinon kiel sin mem, kaj la edzino **respekti** sian edzon.* " Kaj ĉi tiu lasta verso plue konfirmas la malegalecon inter viro kaj virino: " *Fine, ĉiu el vi amu sian edzinon kiel sin mem, kaj la edzino **respekti** sian edzon.* " Celante strikte la karnan aplikon de la mesaĝo, Paŭlo admonas la viron " **ami sian edzinon** " kaj al la virino li diras, ke ŝi " **respektu sian edzon** ". Nu, " *ami* " estas la devo de la pli forta, kaj " *respekti* " estas tiu de la pli malforta. La "malforteco" de la virino estas natura afero, kiu neniel estas degrada aŭ honta. Ĉi tiu "malforteco" nur trudas al la viro devojn de subteno kaj protekto al sia edzino, ĉar Dio kreis lin "forta" laŭ sia naturo.

Ni trovas en la bibliaj roluloj elektitojn, kiuj konformas al la modelo postulata de Dio, inkluzive de Abraham, kiun lia edzino Sara nomis "**sia sinjoro**" *laŭ* 1 Petro 3:5-6: " Tiamaniere en la pasinteco la sanktaj virinoj, kiuj *esperis al Dio, sin ornamis, submetiĝante al siaj propraj edzoj*, **kiel Sara, kiu obeis Abrahamon kaj nomis lin sinjoro** ; *vi fariĝis ŝiaj filinoj, farante bonon kaj ne estante maltrankviligitaj de ia timo.* "

Serĉante, mi trovis ĉi tiun version el Genezo 24:36: " *Sara, la edzino de mia sinjoro, naskis filon al mia sinjoro en sia maljuneco; kaj li donis al li ĉion, kion li havis.* " Ni povas vidi kiom multe la sperto vivita de Isaak profetas tiun de Jesuo Kristo. Abraham ludas en ĉi tiu verso la rolon de Dio, kiu profetas la malfruan naskiĝon de Kristo Jesuo, en lia maljuneco, tio estas, post preskaŭ 4000 jaroj ekde la peko de Adamo kaj Eva. Kaj Dio donos al la venkinta Kristo, sia " *Filo* ", ankaŭ " *ĉion, kion li posedas* ." En Johano 5:22, Jesuo konfirmas ĉi tion: " *La Patro juĝas neniun, sed transdonis ĉian juĝon al la Filo ...*" Ekzistas unu " *Sinjoro* ", sed multaj " *sinjoroj* ", kiel indikas la titolo, kiun Dio donas al si en Kristo " *Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj* " en Apokalipso 19:16: " *Li havis sur sia vesto kaj sur sia femuro nomon skribitan: Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj.* " La termino " *sinjoro* " estas laŭda, ĉar ĝi origine indikis la riĉulojn kaj fortulojn, kiuj defendas la malriĉulojn kaj malfortulojn. Sed natura malboneco, plifortigita de la falsa kristana religio, malinde postulis ĉi tiun noblan titolon. Tamen, la vera modelo de la " **sinjoro** " ĉiam estas distingebla en la dia persono de nia kreinto Dio, rivelita de Jesuo Kristo. La esprimo " *Sinjoro de sinjoroj* " rilatas al Dio en Deut. 10:17 ĝis 19: " *Ĉar YHWÉH, via Dio, estas Dio de dioj, Sinjoro de sinjoroj, la granda Dio, la potenca kaj timinda, kiu ne favoras personojn nek akceptas subaĉeton, kiu faras justecon al orfo kaj vidvino, kiu amas fremdulon kaj donas al li panon kaj veston. Amu la fremdulon* , ĉar vi estis fremduloj en la lando Egipta. " Ĉi tiu " *amo* " al la "fremdulo" limiĝos al bonvenigo de li en akcepteblaj nombroj, ĉar male, krom la escepto de tiuj, kiuj konvertiĝas al la vera Dio, la edziĝo de la fremdulo kun la hebreo restas malpermesita de Dio. Sed ĉi tiu verso perfekte difinas la moralan naturon de vera " *sinjoro* " laŭ Dio.

La homaro multe perdis ignorante Dion kaj Liajn verajn valorojn, kaj tio estas la kaŭzo de ĉiuj ĝiaj malsukcesoj. La longa periodo de paco donita de Dio inter 1945 kaj 2022 permesis al viroj kaj virinoj en dominaj okcidentaj socioj porti la sekvojn de siaj difektoj laŭeble plej plene; kulpojn kaj pekojn por Dio. Egoismo, malfido, avideco kaj perforto sabotas la eblecon de harmonia vivo. Geedzeco timigas kaj virojn kaj virinojn, kaj ĉiam pli, ĉiuj preferas konservi sian liberecon.

En la ekonomia sfero, sendiaj homoj rigardas konkurencon kiel pozitivan aferon. Ĝi devus antaŭenigi pli malaltajn kostojn, sed en realeco, ĝi nur pliigas la nombron de ekspluatantoj, kiuj fine konsentas antaŭenigi pli altajn vendoprezojn malprofite al konsumantoj. Fakte, la homaro ne bezonas konkurencon, sed komplementecon. Por vivi en homamasoj, homoj alportas unu al la alia komplementajn talentojn, kiuj estas utilaj por ĉiuj. Ĉiu homo dependas de la talentoj ricevitaj de aliaj, kaj tio estas kio faras la multiplikon de la nombro de siaj kreitaĵoj utila, por Dio mem, sed ankaŭ por la vivoj, kiujn li kreas. Unue, la spirita

vivo kaj la laboro organizita de Dio baziĝas sur la specifaj talentoj, kiujn li donas al siaj fidelaj servistoj, siaj libervolaj sklavoĵoj. Komplementeco estas la forto de la konstruado de la vero, la fonto de ĝia edifo.

La Biblio provizas abundajn pruvojn pri la graveco, kiun Dio atribuas al ĉi tiu komplementeco, precipe per la atestoj de la kvar Evangelioj de la Nova Interligo. Sed post ili, Apokalipso, obskure nomita "Apokalipso", estas tute konstruita sur ĉi tiu principo de komplementeco. La du sinsekvaj interligoj ankaŭ havas komplementan edukon celon, kaj same havas la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso. Kaj unue, laŭ sia koncepto, la homo estas la produkto de komplementeco de ĉiuj organoj kaj membroj, kiuj konsistigas lin; tiel ke la tuta vivo estas desegnita de Dio por funkcii laŭ la principo de komplementeco. En 1 Kor. 12:17, la Spirito diras al ni per Paŭlo: "*La okulo ne povas diri al la mano: 'Mi ne bezonas vin,' nek la kapo al la piedoj: 'Mi ne bezonas vin.'*" » Kaj ĉi tiu observado difinas la vivon kiel kunigon de rimedoj, kiujn politika "komunismo" distordis kaj detruis, ĉar Dio estis malakceptita kaj forestanta. La talentoj ricevitaj de ĉiu persono havante komplementan rolon, ili ne povas esti levitaj unu super la alia kaj ne pravigas ian superan privilegion. Vivo laŭ Dio estas perfekte egaleca kaj la nunaj malegalecoj de la seksoj estas nur provizore establitaj por la tempo de tera peko. Ĉar, malantaŭ la malsama karna aspekto de la virino, estas la spirito de vivo kiu, se ĝi estas elaĉetita per la sango de Kristo, fariĝos, kiel tiu de same elaĉetitaj viroj, ĉiela senseksa estaĵo laŭ la bildo de la ĉielaj anĝeloj, laŭ tio, kion Jesuo diras en Mateo 22:30: "*Ĉar en la releviĝo oni ne edziĝos, nek estos donata en edziniĝo, sed estos kiel la anĝeloj de Dio en la ĉielo.*"

Konkurante kun la vira sekso, virinoj prenis laborpostenojn destinitajn por viroj. Kaj, samtempe, ili lasis la zorgon pri la edukado de siaj idoj al fremduloj. Ĉi tiuj infanoj kreskigitaj de nutristinoj aŭ specialigitaj agentejoj ne profitis de la amo kaj mildeco de siaj patrinoj, nek de iliaj justaj kaj utilaj riproĉoj kaj punoj. Ŝanĝoj en bonaj fundamentaj principoj kondukis al ŝanĝoj en la naturoj de infanoj frustritaj de la subteno de siaj patrinoj. La efikoj estas vastaj, rezultante en la defendo de individuaj rajtoj, sed ĉiam ekzistas esceptoj, ĉar sendepende de ĉi tiuj ĝeneralaj principoj, la profunda naturo de la homo faros la diferencon. Tiuj, al kiuj mankis amo en la infanaĝo, povas trovi ĝin en Dio per Jesuo Kristo kaj esti, per li, plenumitaj en sia bezono. **Rimarkinde estas, ke la homaro, enirinte la modernecon, oferis la komencon kaj la finon de ekzisto sur la altaro de egoismo. La komenco, lasante malgrandajn infanojn en infanĝardenoj, kaj la fino, metante maljunajn gepatrojn en specialigitajn hejmojn kiel "EPHAD". Tio estas por obei la imperativojn de pridubinda socia elekto, kie profesia agado absorbas la tempon de homoj. Kaj egoismo kulpas, ĉar tiuj ĉi rezignoj estas la sekvo de la intereso, kiun edziĝintaj viroj kaj virinoj donas al sia profesia agado. Kelkaj paroj saĝe elektas la solvon, ke unu aŭ la alia ĉesu labori por zorgi pri la infanoj, kaj la naturo mem preferas la patrinon, kiu ilin kreskigas kaj zorgas. Dum la komuna saĝo diras, ke oni devas manĝi kaj labori por vivi, la perversio de tempo aperas en tio, ke geedzaj paroj vivas por labori kaj manĝi. La moderna vivo malligigas la homojn de la veraj valoroj de la vivo, ĝi instigas materian riĉiĝon kaj la plezuron de konsumado. Tiel la bezono de mono fariĝas ĉiam pli granda kaj la aĉetaĵoj ĉiam pli multekostaj. Sed tiu ĉi ŝanĝo estas ankaŭ la sekvo de la ŝanĝo en la**

vivtipo, kiu, antaŭe vivata en la kamparo sur bienoj, kiuj provizis bonan parton de la nutraj bezonoj, troviĝis ekde la industria epoko, ĉirkaŭ 1850, koncentrita en urboj, kie ĉio devis esti aĉetata, de manĝaĵo ĝis la plezuro de amuziĝo.

En la Biblio, Dio ne ordonis la formon de la geedziĝa ceremonio, kiu estis organizita, laŭ diversaj manieroj, inter la popoloj de la tero. Ĉi tiuj ceremonioj havas komune la karakteron de ĝojo kaj celebrado dividitaj kun la familioj kaj amikoj de la geedzoj. La penso de Dio pri geedzeco estas rivelita, malfrue, en la "Nova Interligo", per la ceremonio de bapto ordinata de Jesuo Kristo. Mi memorigas, ke bapto koncernas nur homojn sufiĉe aĝajn por fari seriozan elekton, kiu engaĝigas ilian eternan estontecon. En sia stato kiel plenkreskuloj aŭ pli aĝaj adoleskantoj, la baptitoj faras eternan interligon kun Dio; interligon, tio estas, geedzecon. Ili eniras, individue, en komunumon de la elektitoj, kiujn la Spirito nomas "**la Fianĉino**" en Apokalipso 19:7-8: "*Ni ĝoju kaj jubilu, kaj donu al li gloron; ĉar venis la edziĝo de la Ŝafido, kaj lia edzino sin pretigis. Al ŝi estis donite, ke ŝi estu vestita per bisino pura kaj blanka. Ĉar la bisino estas la justeco de la sanktuloj.*" Tra la tuta Biblio, ni povas trovi la postulon de Dio pri "**fideleco**"; ĉi tiu neceso estas konstante rememorigita eĉ en la Apokalipso. En Apokalipso 2:10: "*Ne timu tion, kion vi suferos. Jen la diablo ĵetos iujn el vi en malliberejon, por ke vi estu provataj; kaj vi havos aflikton dek tagojn.*" **Estu fidela ĝis la morto**, kaj mi donos al vi la kronon de la vivo"; en Apokalipso 2:19: "*Mi scias viajn farojn, vian amon, vian fidon, vian fidelecon, vian paciencon, kaj ke ĉi tiuj faroj estas pli multaj ol la unuaj*"; en Apokalipso 3:14: "*Kaj al la anĝelo de la eklezio de Laodikea skribu: Tiele diras la Amen, la atestanto fidela kaj vera, la komenco de la kreo de Dio.*" En ĉi tiu tria mencio, Jesuo prezentas sin kiel "**fidela kaj vera atestanto**". Li tiel asocias "**fidelecon**" kun la **vero**", kiu, en la lasta epoko, alprenas la brilan aspekton de granda lumo, kiu venis por lumigi la komprenon de la lastaj elektitoj; rezulte, la profetaĵoj estas perfekte komprenitaj kaj la granda sava plano de Dio estas plene lumigita. Ĉi tiuj vortoj "**fideleco**" kaj **vero**" konsistigas la kondiĉon por konservi la eternan interligon faritan kun Dio en Jesuo Kristo. La reveno de Jesuo estas komparata kun la "**reveno de la Fianĉo**" en la "**parabolo pri la dek virgulinaj**". Kion "**la Fianĉo**" petas de sia **Fianĉino**? Ŝian "**fidelecon**" en la "**vero**". Ĉi tiu peto legitimas ĝian aplikon en la geedziĝoj de homoj. Kvankam ili estas grandiozaj kaj solenaj, teraj geedziĝaj ceremonioj estas trompemaj kaj destinitaj al fiasko en la plimulto de kazoj, ĉar Dio ne estas la organizanto de la renkontiĝo de la geedzoj. Kaj la kaŭzo de ĉi tiuj fiaskoj plej ofte estos "**malfideleco**" kaj **mensogoj**", la du fruktoj de la diablo, kiuj regas kreitaĵojn ne protektatajn de Dio en Jesuo Kristo.

Resumante, "**fideleco**" povas konduki al la sukceso de la kuniĝo de paro, sed nur "**fideleco**" al la "**vero**" de Kristo ebligas kuniĝon kun Dio, por eterna vivo. Sed kiel povus homaro superfortita de la spirito de ribelo kaj egoismo fariĝi sentema al la devo ami kaj praktiki "**fidelecon**" al la "**vero**"? Kolektive, jam estas tro malfrue, sed individue, tio restas ebla, esperata kaj atendata ĝis la fino de la graco, de Dio en Jesuo Kristo.

En la kazo, kie unu el la du geedzoj en la geedza paro ne atingas dian sanktigon, por la sanktigita, fideleco al Dio prioritatas. Ĉi tiu prioritato koncernas nur la religian aspekton kaj la formon, kiun Dio postulas por ĝia konkreta

praktiko. Ankaŭ, la lukto de bono kontraŭ malbono kaj malbono kontraŭ bono povas konduki al persekutoj spertataj ene de paroj, kiuj estas malbone unuigitaj aŭ disigitaj. Estas ĉi tiu speco de kazo, kiu instigas Jesuon Kriston deklari, kio okazos, kiam li revenos por preni siajn elektitojn, en Luko 17:34: " *Mi diras al vi, en tiu nokto du homoj estos en unu lito, unu estos prenita kaj la alia lasita; ". " En tiu nokto "*, la valideco de la kredo faros la diferencon. Sed ĉi tiu ekzemplo pruvas, ke Dio ne kontraŭas komunan vivon, kie la koncepto de kredo ne estas unuanime dividita; tio estas des pli vera, ĉar, plej ofte, la paro estis unuigita antaŭ la vera religia konvertiĝo de la edzo aŭ edzino. Aliflanke, ĝenerale, Dio invitas siajn fidelajn elektitojn serĉi pacon kaj forkuri de konfliktaj situacioj, kaj en ĉi tiu kazo, bona disiĝo akceptita de ambaŭ geedzoj estas multe pli bona ol malbona kuniĝo. Sed la ekzemplo donita de Jesuo ankaŭ diras al ni, ke la sanktigita geedzo volis respekti kaj honori la statuson, kiun Dio donis al li aŭ ŝi; ĉu viro aŭ virino. Ĉi tiu respekto por la statuso establita de Dio, por viro, virino kaj bestoj, ekde la kreado de la mondo, estas frukto de la vera kredo, kiun Dio aprobas, benas kaj sanktigas. Tion, kiom ĝi estas ordonita de Dio, malegaleco povas esti akceptita nur de liaj veraj elektitoj. Ĉar fakte, la sola egaleco, kiun Dio donas al viro kaj virino, estas ĝuste la devo akcepti malegalecon; koncerne siajn verajn elektitojn, virojn aŭ virinojn, kiujn li povas savi, ĉar ili montras sin indaj je ĝi, kaj tio estas konkreta signo de vera kredo kaj vera religio. Ĉu Jesuo ne estis viktimo de multe pli ol nur malegaleco? Tiuj, kiuj sekvas lin, devas ankaŭ konsenti porti "sian krucon".

Tamen, estas bone scii, ke Dio trudas malegalecon al siaj elektitoj nur dum ilia restado sur la tero de peko. Ĉar Jesuo tion konkrete montris per siaj faroj kaj konduto sur la tero: por la eterneco, laŭ la leĝo de la ĉielo, la plej granda faros sin servisto de ĉiuj.

Eŭropo kaj la nova "Atilo"

“Kien iras mia ĉevalo, tie ne rekreskas herbo”; tia estis la moto de ĉi tiu gvidanto de la Hunoj, kiu venis por frapi la malfidele kristanan romian Eŭropon, kiel la “ *unua trumpeteto* ” en Apokalipso 8:7: “ *La unua trumpetis, kaj estis hajlo kaj fajro miksitaj kun sango, kaj ĝi estis ĵetita sur la teron; kaj triono de la tero forbrulis, kaj triono de la arboj forbrulis, kaj ĉiu verda herbo forbrulis.* ” Inter 375 kaj 538, aliaj barbaraj gvidantoj lanĉis atakojn kontraŭ la provincoj de la Romia Imperio en la nuna Okcidenta Eŭropo. Sed kio interesas la “filojn kaj filinojn de Dio” estas, ke nur “Atilo” ricevis la nomon “plago de Dio”. Li mem konfirmis, ke li lanĉis ĉi tiujn atakojn laŭ ordono de Dio; ion, kion la “ *unua trumpeteto* ” konfirmas kaj aŭtentigas. Kaj mi memoras, ke la ago de ĉi tiu “plago de Dio” celis puni la rezignon de la vera juda sabato; forlaso ordonita de la romia imperiestro Konstantino la 1-a ^{ekde} la 7-a de marto 321. Ĉi tiu dato, kun malkreskantaj nombroj, ŝajnas marki la komencon de la malbeno de “ **peko** ”, kies sekvoj daŭros ĝis la fino de la mondo, kiu estos markita de la glora reveno de Jesuo Kristo printempe de 2030.

Ekde la 24-a de februaro 2022, nova "Atila" venis por renovigi la agon de la unua de la nomo, por plenumi la agon de la “ *sesa trumpeteto* ” de Apokalipso

9:11 ĝis 21; tio, pro la sama kialo kiel la antaŭa. Kaj lia ago devas esti des pli granda, ĉar li venas por puni, por Dio, la religian indiferentecon montritan por la kvar interaj " *trumpetoj* ", tio estas, kvar malbenoj kaŭzitaj kiel avertoj simbolitaj per la vorto " *trumpeto* ". La kulpo de " *peko* " intensiĝis; tio, malgraŭ la misio de la Protestanta Reformacio kaj la Adventismaj kredotestoj de 1843, 1844 kaj 1994. Kontestata kaj batalita, la lumo donita de Dio ne estis ricevita kaj la vortoj de Johano 1:5 estas renovigitaj: " *La lumo brilas en la mallumo, kaj la mallumo ĝin ne komprenis.* " La justa kolero de Dio estis tiel instigita de tiuj, kiuj asertas esti liaj sekvantoj; kiel en la malnova interligo. Sepa-taga Adventismo, la lasta institucia formo de lia Elektito, aliĝis al la tendaro de la kulpuloj per esti elvomita de Jesuo Kristo en 1994. Kun la tendaro de la kulpuloj tiel kompleta, la 24-an de februaro 2022, Dio lanĉis la punan mision de la nova "Atilo". Kaj juĝante laŭ la bildoj elsenditaj de la amaskomunikiloj, la moto de la unua Atilo perfekte konvenas al li. Sed okcidentanoj malvere trankviligas sin pensante, ke la tragedio nur koncernas Ukrainion, kiu iom post iom estas detruita kaj detruita. Ili ignoras tion, kion Jesuo rivelis al siaj solaj veraj servistoj en siaj bibliaj profetaĵoj: estas ili, la Okcidentanoj, kiuj estas la ĉefa celo de ĉi tiu dia detrua kolero. La ŝuldo pagenda estas peza: unue, la rezigno de la Ŝabato sanktigita de Dio ekde la fondo de la mondo kaj memorigita al la Hebreoj per la teksto de la 4-a^{el} la 10 suverenaj ordonoj; poste, la obstineco subteni la papan romkatolikan religion kaj la praktikon de ĝia dimanĉo de pagana origino; post " *gluti ĉi tiujn kamelojn* ", " *ili glutas* " denove " *la kulojn* ", tio estas, ili ne konsideras ĉiujn sanitarajn kaj dietajn ordonojn, tamen sekundaraj en la dia instruado. Kiu estas ĉi tiu nova "Atilo"? Ĝi estas Rusio kaj ĉi-foje la nomo de ĝia gvidanto ne gravas, ĉu li estas la nuna prezidanto en povo dum 23 jaroj, Vladimir Putin, aŭ posteulo, tio ne gravas, ĉar la dia misio devas kaj estos plenumita precize kiel Dio volas kaj sciigis ĝin. Ĝi venas plenumi la mision de la " *reĝo de la nordo* " de Daniel 11:40 ĝis 45 konfirmita en " *Gog* " en Ezek. 38. Ĝi devas invadi kaj detrui Okcidentan Eŭropon antaŭ ol ĝi mem... estas detruita de usonaj nukleaj atakoj.

Mia lando, Francio, havis tumultan rilaton kun Rusio. Post la malvenko de Napoleono la 1-a^{en} 1812, la rusoj invadis Parizon en 1814, kaj estis dum tiu ĉi restado en la franca ĉefurbo, ke la vorto "bistro", kiu signifas "rapide" en la rusa, estis adoptita por nomi tavernojn, kiuj volis rapide servi siajn klientojn. Origine, la vorto "bistro" estis mendita de la rusoj, kiuj rabis la posedaĵojn de la parizanoj. La rusoj tre ŝatis la francan kulturon kaj ĝian rafinecon, kaj al tiu ĉi aprezo kaj admiro la urbo Parizo ŝuldas sian supervivon. Francio tiel povis daŭre delogi kaj influi la mondon per siaj aŭtoroj, kies skribaĵoj estis legitaj en multaj lingvoj. Ili faris la reputacion de Francio: la unua lando de libereco de la monarkio, la romkatolika religio kaj la ĉiela aŭtoritato de Dio.

Sub la 4a^{kaj} 5a^{Respublikoj}, la rilatoj inter Francio kaj Rusio estis oficiale ĝentilaj kaj bonaj; ambaŭ landoj suferis la murdeman potencon de Nazia Germanio. Sed la pagita prezo estis tre malsama, tiu de Rusio estis grandega, konsiderinda, milionoj da civilaj kaj militaj animoj mortigitaj de la germana ofensivo. Ankaŭ, en 1945, la venĝo de Rusio estis terura kaj Berlino tute detruita, kiel "Mariupol" en Ukrainio, en 2022. Estas certe, ke Dio ne seniluziiĝos pro la rusa agado. Ĝi detruos kaj malkaŝos la fieran "Eŭropon", kiu neniam ĉesas iriti

lin. Post monato, estos la datreveno de ĉi tiu " *sesa trumpeto* ", kiu eniris sian preparan fazon ekde la 24a de februaro 2022. Ĉar la bombfaristoj bone scias tion; por eksplodigi bombon, oni devas ekbruligi **meĉon** ; tio estas la rolo de la milito farata en Ukrainio. En la lastaj tagoj, ni vidis Pollandon tordi la brakon de la germana decido akiri sian rajtigon liveri germanajn "Leopard" tankojn al Ukrainio. Kaj ni jam vidas la kaptilon, kiun la NATO-alianco konsistigas. Ĉiu membro timas trovi sin izolita, konvinkita, ke ilia alianco protektas ilin, kaj la lando, kiu devigas la decidon, estas Usono, kies subteno estas fundamenta por Germanio. Ĉio funkcias kiel konstruludo, kies kunmetitaj pecoj estas interdependaj unu de la alia; la tuto dependas de la usona decido. Tial, en la novaĵoj, la batalo kontraŭ Ukrainio, dungosoldato de Usono, trenas ĉiujn okcidentanojn en militon kontraŭ Rusio, la ebla konstanta malamiko de Usono ekde 1945. Ĉi-lastata tiel plenumas la deziron de Generalo "Patton", kiu malamis la rusojn kaj volis batali kontraŭ ili ekde 1945, la jaro de lia morto, oficiale, hazarda.

Jean de la Fontaine lasis la fablon pri la rano, kiu volis fariĝi tiel granda kiel la bovo: ĝi mortis krevante; Eŭropo faros same. Ĉar Eŭropo origine konsistis el nur ses landoj, kaj de aliĝo al aliĝo, ĝi nun inkluzivas 27 landojn aŭ naciojn. Anglio nun forlasis Eŭropon kaj reakiris sian totalan sendependecon, sed antaŭ ol foriri ĝi profitis de la privilegiaj rimedoj donitaj al ĝi de la eŭropa gvidantaro. Ĝia insuleco, ĝia valuto restanta nacia, ĝiaj orientaj komercstacioj establita en Barato kaj Honkongo, favoris ĝian komercon kaj ĝian riĉiĝon. Samtempe, Francio, kiu perdis siajn koloniojn, translokiĝis siajn laborpostenojn al Rumanio, en Eŭropo, kaj poste al la Ĉina Popola Respubliko. Rezulte, ĝi jam ne kreis sufiĉan riĉecon kaj malkreskis. Germanio profitis la armitan ŝildon de Usono kaj prenis la gvidan rolon en Eŭropo kiel la plej riĉa eŭropa lando. Ĝi tiel englutis la koston de la aneksado de Orienta Germanio, kiu restis sub rusa okupado de 1945 ĝis 1989. Ĝis tiam, Eŭropo ĉefe konsistis el landoj, kiuj reprezentis la teritorion de la dek okcidentaj regnoj aŭ " *dek kornoj* " profetitaj ekde Dan. 7:7: " *Post tio mi vidis en la noktaj vizioj, kaj jen kvara besto, timinda kaj terura kaj nemezurebla; ĝi havis grandajn feraĵn dentojn; ĝi manĝegis, dispremis kaj dispremis sub la piedoj la restintojn; ĝi estis malsimila al ĉiuj antaŭaj bestoj, kaj ĝi havis dek kornojn* . " La agoj priskribitaj en ĉi tiu verso ĉefe koncernis tiujn atribuitajn al la Romia Imperio. Sed la historio konfirmas, ke ĉi tiu eŭropa potenco daŭris tra la tempo, post la Romia Imperio, tra la spirita imperio de la romia papa reĝimo establita en 538 sur la sidejo de Romo. La Franca Revolucio venis, por Dio, por meti finon al ĉi tiuj despotaj regadoj de la monarkio kaj papismo en 1798, tio estas, la fino de la 1260 tagoj-jaroj profetitaj en Dan.7:25: " *Li parolos vortojn kontraŭ la Plejaltulo, li prenos la sanktulojn de la Plejaltulo, kaj li pensos ŝanĝi tempojn kaj leĝojn; kaj la sanktuloj estos transdonitaj en lian manon por **tempo, tempo, kaj duono de tempo*** ." En ĉi tiu verso, la 1260 tagoj estas prezentitaj en la formo: unu jaro, du jaroj, kaj duonjaro, tio estas, 360 tagoj + 720 tagoj + 180 tagoj = 1260 tagoj da realaj jaroj. Post la akcepto de Orienta Germanio, siavice Pollando, liberigita de Rusio, frapis la pordon de Eŭropo, kiu poste, por sia estonta malfeliĉo, kore bonvenigis ĝin. Ĉar enirante la Unuiĝintan Eŭropon, Pollando enportis sian malamon al Rusio; malamon, kiu estis bone pravigita, cetere, ĉar, post grandaj masakroj dum la Dua Mondmilito, ĝi estis terure ekspluatata okupante Rusion, kaj

ĝia riĉaĵo, ĝia brutaro, ĉiuj ĝiaj produktoj, estis konfiskitaj kaj distribuitaj inter la rusaj sovetaj nacioj.

Oni devas diri, ke ĉi tiu malbeno ne estis senmerita, ĉar en ĉi tiu katolikigita lando la adventista mesaĝo estis brutale persekutita inter 1919 kaj 1939. Adventistaj kredantoj estis mortigitaj, la pola katolika reĝimo akceptis neniun religian konkurencon. Ni trovas ĉi tie bonan kialon por ke Pollando fariĝu kaptilo por la malbeno de ĉiuj aliaj kristanaj nacioj ĝis la reveno de Jesuo Kristo. Kaj la kaptilo funkcias des pli bone, ĉar Pollando donis katolikan kristanisman al Papo Johano Paŭlo la 2-a, la granda deloganto de popoloj.

Por la originalaj eŭropaj landoj, ĉiu nova alveno rezultigis la donadon de nova financa helpo al la pli malriĉaj alvenintaj landoj. Subvencioj pagitaj al ĉi tiuj novaj membroj estis financitaj de la malnovaj membroj de ĉi tiu "rano" Eŭropo. La malnovaj membroj fariĝis pli malriĉaj kaj la alvenintoj pli riĉaj. Kaj en ĉi tiu situacio, nur la plej riĉaj kaj plej avidaj el ĉi tiuj eŭropaj nacioj profitis de ĉi tiu eŭropa plivastiĝo translokigante sian produktadon al la landoj kie la laboro estis la plej malmultekosta; unue ene de Eŭropo kaj poste ekstere al la Oriento kaj Ĉinio; kaj Germanio estis la unua, kiu volis profiti de la neatendita profito favorita de la eŭropa dirigismo: la Eŭropa Komisiono establita en Bruselo.

Notindas, ke Usono subtenas la eniron de Ĉinio en la MKO, la Mondan Komercan Organizaĵon. Ĝi tial favoris ĝian riĉiĝon, malprofite al ĝi kaj al Eŭropo kaj ĝiaj NATO-aliancanoj, kiuj ĉiuj translokigis la ĉefan industrian produktadon de siaj nacioj al Ĉinio. Tiom, ke ĝi hodiaŭ aperas kiel la plej granda minaco al la okcidenta tendaro kun siaj atombomboj, misiloj, raketoj, satelitoj, milittankoj, virabeloj, kaj ĉefe **ĝia loĝantaro de miliardo kvarcent milionoj da loĝantoj**. Ĝi tial povas des pli maltrankviligi Usonon, ĉar ĝi ne kaŝas sian planon rekonkeri la insulon Formoso, kiu fariĝis la amika Tajvano de Usono. La malbeno de Dio, kiu trafas la okcidentan tendaron, tiel aperas klare, ĉar la estontaj viktimoj mem financis la potenciĝon de siaj estontaj malamikoj, rusaj kaj ĉinoj, sed ankaŭ islamanoj, araboj, turkoj, iranaj, pakistanaj, ktp.

Inter 1945 kaj 1990, la romkatolika Pollando estis sub la dominado de la ateisma Sovetrusio. Pollando liberiĝis en la tempo, kiam papo reprezentis ĝin en la Romkatolika Seĝo: Karol Wojtyła aŭ Johano Paŭlo la 2-a. La katolika kredo tiel gajnis popularecon kaj nacian subtenon, kaj rezulte, la malamo al la rusa ortodoksa religio pro la antaŭa koloniigo intensiĝis. La vermo eniris la frukton, aŭ kiel Jesuo iam diris, "*la gisto*" de malamo kontraŭ la rusoj eniris *la eŭropan "paston"*, kaj iom post iom, kuraĝigante la sendependecon de Ukrainio, la nacioj venantaj el la Oriento sukcesis plenigi ĉiujn eŭropajn naciojn per malamo kontraŭ Rusio. Ĉar la supera armilo de Dio estas religio. Ĝi estas, por li, la plej bona rimedo por kontraŭstari popolojn, kiuj ne obeas lin, ĝis, per milito, ili mortigas unu la alian.

En Francio, en televidaj novaĵprogramoj, mi aŭdas kompatindajn interŝanĝojn, kie la parolantoj volas kredi je la ebleco venki Rusion. Ni jam ne estas en realismo, sed en la tiel nomata metodo Coué, kiu postulas, ke tio, kio ripetiĝas, fariĝu realo. Antaŭ ĉiuj militoj, kaj ĉiam, homoj esprimas sian esperon antaŭ ol alfronti la severan realon. Tio ankoraŭ okazis antaŭ ĉi tiu lasta terura Mondmilito. Kaj kun la provizado de pezaj tankoj, la pruvoj de la spiralo kaj la

infera eskalado aperas pli kaj pli klare. La plej obstinaj trankviligas sin per la fakto, ke Rusio ankoraŭ ne reagis kontraŭ la Okcidento milite. Sed ĉi tiuj malsaĝaj homoj forgesas, ke la ruĝa linio estas transirita kaj ke Rusio ne estas devigata diri tion al siaj malamiko. Ĉio okazos siatempe; Rusio, jam okupata pri Ukrainio, ne celas batali kontraŭ okcidentaj trupoj. Ĝi faros tion nur post kiam ĝi solvis la problemon de Ukrainio laŭ sia propra maniero. Mi ankaŭ rimarkas en ĉi tiuj raportoj, ke kiam ili analizas la deklarojn faritajn de la rusoj, la komentistoj ne pridubas, ĉu tio, kio estas dirita, estas **vera aŭ falsa**. Tamen, tio estas la sola afero, kiun oni devas memori en parolado. La ĵurnalistoj tiel atestas kontraŭ si mem pri grava manko de senpartieco; ili estas partiaj kaj elektis flankon por Ukrainio kontraŭ Rusio, kaj la aŭskultantoj kaj spektantoj, kiuj aŭskultas ilin, estas viktimoj de ilia propagando. Estante ĉiuj celitaj de la kolero de Dio, ĉi tiu ĝeneraligita blindeco kondukas ilin favori la militecan eskaladon, kiu venos detrui ilin. Rusio ne estas legitima en sia agreso kontraŭ libera kaj sendependa Ukrainio, sed de kiam la tero naskis virojn kaj virinojn, la plej forta trudis sian leĝon al la plej malforta. Kaj en la okcidenta mondo fortranĉita de Dio, ni komencis revii pri definitive establita ordo, destinita esti rekonita de ĉiuj popoloj de la tero. Sed inter revo kaj realeco ekzistas abismo. Tiel estos plene plenumita la detrua projekto, kiun Dio nomas sia "**sesa trumpeto**", per kiu li finas la "**tempon de la nacioj**"; kaj post ĝi, la "**sepa trumpeto**" **ekstermos la lastajn** "pluvivantajn" ribelantojn per la glora reveno de nia dia Sinjoro kaj Majstro, Jesuo Kristo, alie Miĥaelo, printempe de 2030, tio estas, 2000 jarojn - 14 tagojn post lia krucumo ĉe Pesaĥo en la jaro 30.

Tiel, kun ĉi tiuj lastaj du "**trumpetoj**" venas du "**Atiloj**" malantaŭ kiuj, "la herbo ne plu kreskos." La unua estas tera; la dua estas ĉiela kaj dia. Kun la unua, detruo estos efektivigita per atombomboj, kaj rilate al tio, mi devas klarigi, ke, ankoraŭ ne adventisto, jam en mia legado de Apokalipso 13:13, la Spirito de Dio permesis al mi kompreni, ke la aganto en la cititaj agoj estis Usono: "*Ŝi faris grandajn miraklojn, eĉ igante fajron malsupreniri el la ĉielo sur la teron antaŭ la homoj.*" Ĉi tiu "*fajro el la ĉielo*" estis uzata kontraŭ Japanio sur la du urboj Hiroŝimo kaj Nagasako kaj ĝi ofertis al Usono venkon kaj teran dominadon. Sed ĉi tiu dominado ne povis esti kompleta pro la konstanta politika kaj ekonomia opozicio de Rusio. Ĉi tiu problemo do estos solvita kiam Usono detruos rusan teritorion. Sed bedaŭrinde por Okcidenta Eŭropo, ĉi tiu decido estos farita de la usonanoj antaŭ aŭ post kiam la rusoj estos detruitaj kaj detruitaj Eŭropon kaj ĝiajn ĉefurbojn, inkluzive precipe Parizon, kiun Dio difinas kiel la privilegiitan celon de sia kolero kiel la unua ateisma nacio en la homa historio, post kiam li estis la unua milita subtenanto de sia malamiko, la papa romkatolika religio. Ĉi tiu leciono aperas en Apokalipso 11:7, kie Dio difinas Parizon sub la simbolaj nomoj "**Sodom kaj Egiptujo**", tio estas, la tipa bildo de **la seksa abomenindaĵo**, kiun Dio punas per "*fajro el la ĉielo*" en la tempo de Abraham kaj tiu de **peko**: "*Kaj iliaj kadavroj estos sur la strato de la granda urbo, kiu nomiĝas spirite Sodom kaj Egiptujo, kie ankaŭ nia Sinjoro estis krucumita.*"

Restas al mi klarigi al vi kiel la nunaj reagoj de okcidenteŭropaj landoj estis iom post iom preparitaj. La unuaj du Mondmilitoj jam havis naciismajn kaŭzojn kaj dezirojn pri ekspansio flanke de la sinsekvaj dominantoj, por la unua

milito de 1914-1918, la germana imperiestro Vilhelmo la 2-a kaj por la dua, la germana kanceliero Adolf Hitler. Post ĉi tiu dua milito, la ankoraŭ sendependaj eŭropaj nacioj celis la tutan mondon kaj la gvidantoj konsciis pri kaj respektis la diferencojn kaj opiniojn de ĉiu popolo, de ĉiu etno reprezentita sur la tero. Poste, la usona venkinto organizis la NATO-pakton, tiel ofertante sian protekton al la membrolandoj kondiĉe ke ili konsentu observi ĝiajn komercajn leĝojn kaj kulturajn principojn. Enirante en ĉi tiun protekton, la membrolandoj eniris protektitan vezikon kaj perdis el vido la rajton je plena sendependeco de la aliaj landoj loĝantaj sur la tero. Jaron post jaro, la aŭtoritato de NATO asertis sin, eĉ donante al si la rajton interveni en landojn, kiuj ne estas membroj de ĝia pakto. Tiel, ludante la rolon de kompensanto, kiel monda policano, ĉi tiu NATO intervenis por "solvi konfliktojn", sed reale por trudi sian aŭtoritaton. Tiel NATO rekonstruis la aŭtoritatisman dominadon de antikva Respublikana Romo, kiu sendis siajn armitajn legiojn interveni sinsekve direkte al ĝia " **sudo** " batalante kontraŭ Kartago, poste direkte al ĝia " **oriento** " koloniigante Grekion, kaj koloniigante Palestinon, " **la plej belan el la landoj** ", laŭ la instruo profetita en Dan. 8:9: " *El unu el ili eliris **malgranda korno** , kiu kreskis multe pli granda suden , kaj **orienten** , kaj al **la plej belaj landoj** .* " Hodiaŭ, NATO-membroŝtatoj ne komprenas, ke Rusio kaj multaj aliaj popoloj kaj nacioj de la tero ne akceptas la kulturon kaj aŭtoritaton de ĉi tiu okcidenta NATO. Ne pli ol la Romanoj akceptis rekoni la rajton je sendependeco de la popoloj, kiujn ili konkeris, inkluzive de la Gaŭloj kaj Anglio. Dua kaptilo estis starigita de Dio por la nekredantaj kristanaj popoloj per la konstruado de la eŭropa alianco. Ni ŝuldas al li la trudon de ununura penso, formatita laŭ la modelo aprobita de Usono. Kaj la nuna bezono de Germanio pri la interkonsento kaj la usona engaĝiĝo provizi siajn proprajn "Leopard" tankojn al Ukrainio estas la plej bona pruvo de tio. Usono sukcesis transformi eŭropajn landojn en sklavecajn vasalojn, obeemajn nur al ĝia volo. Tio jam konfirmas la baldaŭan plenumon de ilia rolo kiel " *la besto, kiu venas el la tero* ", laŭ Apokalipso 13:11: " *Kaj mi vidis alian beston suprenirantan el la...* " tero, kaj ĝi havis du kornojn kiel ŝafido, kaj ĝi parolis kiel drako. "Ĉi tiu " *besto* ", enkorpiĝita de usona apostata protestantismo, kiu fariĝis persekutanto de siaj kontraŭuloj, havas la projekton imiti la " *unuan beston, kiu venas el la maro* "; ni do povas atribui al ĝi ĉi tiun tekston, kiu esprimas en verso 4 la penson de ĝiaj defendantoj: " *Kaj ili adoris la drakon, ĉar ĝi donis aŭtoritaton al la besto; kaj ili adoris la beston, dirante: **Kiu similas al la besto, kaj kiu povas militi kontraŭ ĝi?*** " Adaptita al nia nuna situacio, ĉi tiu verso fariĝas: " **Kiu estas ĉi tiu Rusio, kiu kuraĝas batali kontraŭ la besto?** " Antaŭ ol Rusio, Irako, Serbio kaj Libio pagis la prezon de kontraŭstaro al la NATO-" *besto* " konstruita de Usono. Ĉi-foje, estas la vico de NATO-membroj pagi pro la misuzo de aŭtoritato fare de sia tiel nomata "demokratia" reĝimo. Dio konfidis ĉi tiun taskon al Rusio, kiu restis libera kaj sendependa... kaj tre potenca, laŭ nombroj kaj nukleaj armiloj, por ludi ĉi tiun rolon kiel la lasta homa "Atilo" sur la Tero.

Atendante la plej malbonan, siaflanke, la juna prezidanto de Ukrainio Volodimir Zelenskij, kvankam juda, perfekte praktikas ĉi tiun mesaĝon esprimitan de Jesuo Kristo: " *Petu, kaj estos donite al vi* . " Li tiel faras miraklan kaptiĝon, kaj ricevas de la okcidenta tendaro financojn, bataluniformojn, municion, militan

trejnadon, misilojn, kanonojn, ekde la 6-a de februaro promeson pri livero de pezaj tankoj kaj hodiaŭ li postulas aviadilojn, baldaŭ ŝipojn, kaj kial ne atombombojn?

En ambaŭ kontraŭstarantaj tendaroj, la konflikto en Ukrainio estas komparata kun la Dua Mondmilito. En la rusa tendaro, la alveno de germanaj Leopard-tankoj sur la teron revivigas memorojn pri la invado de la Panzer-oj portantaj la nazi-germanan krucon, kaj en la eŭropa tendaro, la rusa agreso kontraŭ Ukrainio estas komparata kun la sinsekvaj atakoj ordonitaj de Adolf Hitler. Estas vere, ke ili havas multajn komunecojn, unue kaj ĉefe la fakton, ke ili ambaŭ agas, nekonsciaj, ke Dio uzas ilin por puni okcidentan kristanan malfidelecon. Due, en ambaŭ kazoj — Sudetio, Pollando, kaj, en nia tempo, Ukrainio — perditaj teroj estas postulataj kaj devas esti reprenitaj. Sed la naturoj de la du gvidantoj estas tre malsamaj kaj kontraŭaj; same kiel Hitler koleris kaj kriis, Putin estas trankvila kaj pripensema, celkonscia kaj pacienca. Tial la komenco de la milito ne povas esti atribuita nur al la homo, kiu agas. Super ili staras Dio, kaj estas nur dia verko, kiun ili plenumas per siaj kontraŭstarantaj karakteroj. Ni trovas pruvon de tio en ĉi tiu teksto de Ezekiel 38:4, kie Dio diras al la gvidanto de Rusio: "**Mi eltiros vin** , kaj **Mi metos** hokojn en viajn makzelojn; **Mi elirigos vin** , vin kaj vian tutan militistaron, ĉevalojn kaj rajdantojn, ĉiujn bele vestitajn, multnombran kompanion portantan ŝildon kaj kirason, ĉiuj tenantajn glavojn; " la kunteksto de ĉi tiu ago estas difinita per la reveno de la Judoj al la lando de Izrael laŭ verso 8: "**Post multaj tagoj** vi estos ĉe ilia estro; en la fino de jaroj vi marŝos kontraŭ la landon, kies loĝantoj, savitaj de la glavo, estos kolektitaj el multaj popoloj sur la montoj de Izrael." longe forlasitaj; retiritaj el inter la popoloj, ili ĉiuj estos sekuraj en siaj hejmoj .

La Judoj kaj la Alveno de la Mesio

Estas utile kaj tre interese kompreni la interpreton, kiun la judoj povis doni al sia legado de Daniel 11, dum la malnova interligo. Ĉar en la tempo de Daniel, la judoj jam atendis la alvenon de la Mesio kaj por ili ĉi tiu alveno estis unika kaj definitiva. Efektive, estis necese, ke Jesuo lasu sin esti krucumita, por ke la scio pri lia dua alveno por lia glora reveno povu esti rivelita de li al liaj kristanaj servistoj. Ni vidos, ke Dio efektive kaŝis ĉi tiun duoblan alvenon.

La progreso de Daniel ĉapitro 11 kondukas nin al verso 21, kiu temas pri la regado de la greka seleŭkida reĝo Antioĥo la 4-a Epifano. Daŭrigante la tekston, en verso 30, la profetaĵo elvokas la severan persekutadon, kiun li kaŭzis al la juda popolo en 168 a.K.: "*Ŝipoj el Kitim venos kontraŭ lin; senkuraĝigita, li returnos sin. Tiam, kolerega kontraŭ la sankta interligo, li ne restos senaga; ĉe sia reveno, li direktos siajn okulojn al tiuj, kiuj forlasis la sanktan interligon. Armeoj aperos laŭ lia ordono; ili profanos la sanktejon, la fortikaĵon, ili ĉesigos la konstantan oferon, kaj ili starigos la abomenindaĵon de dezerteco.* " Ignorante la diajn subtilecojn, kiuj metas la papan sinsekvon post la elvoko de ĉi tiu reĝo, la tiamaj judoj interpretis la "leviĝon de Miĥael" ĉe la fino de la ĉapitro kiel la anoncon de la sola alveno de la Mesio, kiun la Skriboj anoncis al ili. Kaj mi

memorigas vin, ke neniŭ antaŭ mi estis iluminita de la Spirito de Dio por kompreni la subtilecon de la profeta muntado, kiu baziĝas sur la paralelismo de la instruoj de ĉapitroj 2, 7 kaj 8 de la libro de Daniel. La tabeloj, kiujn mi produktis, evidentigas ĉi tiun ekskluzivan biblian interpreton. Ĉar ĉi tiuj aferoj estis plenumitaj post 1980, ni povas kompreni, ke la Judoj komence ne povis scii la ekziston de ĉi tiuj subtilecoj. Tio estas des pli vera, ĉar laŭ la vortoj de Dio adresitaj al Daniel fare de la anĝelo Gabriel, la kompreno de lia libro estis konservita kaj rezervita por la tempo de la fino laŭ Dan. 12:9: "*Li respondis: Iru vian vojon, Daniel, ĉar ĉi tiuj vortoj estas sekretaj kaj sigelitaj ĝis la tempo de la fino.*" Kaj por konfirmi ĉi tiun elekton de Dio, la libro de Daniel estis klasifikita kaj metita en la Biblion de la Hebreoj, la Tora, kun la historiaj libroj, dum ĝia enhavo meritis esti kunigita al la profetaj libroj kiel Jesaja, Jeremia... ktp. Estis necese, ke Jesuo mem menciigu la nomon de Daniel nomante lin "profeto", por ke ĉi tiu libro trovu sian lokon kun tiuj de la aliaj profetoj de la biblia historio, kaj tio, nur en la kristanaj versioj de la Biblio. Ĉar efektive, Jesuo deklaris en Mat. 24:15: "*Tial, kiam vi vidos la abomenindaĵon de dezerteco, pri kiu parolis la profeto Daniel, starantan en la sankta loko, - la leganto komprenu!*" - Mi lernis kiel la elekto de vortoj kaj esprimoj uzitaj en la Biblio estas precizaj kaj malkaŝaj. Kaj en ĉi tiuj vortoj parolitaj de Jesuo Kristo, mi notas la esprimon "**la leganto komprenu!**"; kaj ĉi tiuj vortoj estas ripetataj en Apokalipso 1:3: "*Feliĉa estas la leganto kaj la aŭdantoj de la vortoj de la profetaĵo kaj observantoj de la skribitaĵoj en ĝi! Ĉar la tempo estas proksima.*" Evidente, la vortoj de Jesuo celis preter liaj apostoloj kaj liaj samtempaj disĉiploj mian profetan ministerion planitan por la fina tempo. Kaj je la tempo de la plenumo de ĉi tiu ministerio, Jesuo dediĉis ĉi tiun "feliĉon" al mi: "Feliĉa estas la leganto." Kaj mi povas atesti pri ĉi tiu feliĉo, kiun li donas al mi, permesante al mi kompreni ĉiujn subtilecojn kaŝitajn en lia biblia profeta Revelacio. Rezulte de ĉi tiu lumo donita al mi, mi estas "*feliĉa*" proponi kaj dividi ĉi tiun dian mesaĝon al "*tiuj, kiuj aŭdas*" kaj tiel povas konkrete "*observi*" la instruojn de la dia biblia vero.

La libro de Daniel nur fariĝis interesa kiam, en 1816, William Miller, la profeto, trovis en ĝi la bazon por sia profeta anonco, ke Jesuo Kristo revenos printempe de 1843, poste aŭtune de 1844. Ĝis tiu unua dato, 1816, ĉi tiu libro estis laŭvice ignorata de judoj kaj kristanoj. Kaj ekde tiu dato, kiel Dio profetis al Daniel, la scio pri ĝia instruado iom post iom "**pliĝis**". Ni legas en Dan. 12:4: "*Vi, Daniel, tenu ĉi tiujn vortojn sekrete kaj sigelu la libron ĝis la tempo de la fino. Tiam multaj legos ĝin, kaj la scio pliĝos.*" Tio permesas al ni kompreni, ke la biblia teksto prezentas al ni plurajn "**fintempojn**" por konfuzi la komprenon de sia mesaĝo. La unua "**fina tempo**" koncernas la regadon de la persekutanta reĝo Antioĥo la 4-a Epifano ĉirkaŭ -175, en Dan.11:27: "*La du reĝoj serĉos en siaj koroj fari malbonon, kaj ĉe la sama tablo ili parolos malveron. Sed tio ne sukcesos, ĉar la fino ne venos ĝis la difinita tempo.*" La dua "**fina tempo**" ŝajnas ankoraŭ koncerni ĉi tiun grekan reĝon, sed ĝi jam elvokas ĝeneralecon, kiu koncernas la kristanan kredon de la Nova Interligo: verso "*Kelkaj el la saĝuloj falos, por ke ili estu rafinitaj, purigitaj kaj blankigitaj, ĝis la tempo de la fino, ĉar tio ne venos ĝis la difinita tempo.*" Per ĉi tiu duobla signifo, ĉi tiu verso misgvide favoras la ideon pri la plilongigo de la celo de la regado de la greka

reĝo. Tio kondukos la judojn interpreti la leviĝon de Miĥaelo kiel unuecan kaj unikan alvenon de la atendata Mesio. Tria " **fina tempo** " celas la historian ministerion plenumatan de William Miller, fondinto de la "adventista" movado, inter 1816 kaj 1844. Tria " **fina tempo** " koncernas la tempon de mia ministerio plenumata inter 1980 kaj 2030. Ĉi-foje, ĝi estas klare citita en Dan. 11:40: " **Kaj en la tempo de la fino la reĝo de la sudo atakos lin. Kaj la reĝo de la nordo venos kontraŭ lin kiel ventego, kun ĉaroj kaj rajdistoj kaj kun multaj ŝipoj; kaj li venos en la landon, kaj inundos kiel torento, kaj inundos.** " Kaj kiel pruvo de ĉi tiu interpreto, ni trovas en verso 42 Egiptujon en la okcidenta tendaro frapitan de la rusa reĝo de la nordo: " *Li etendos sian manon kontraŭ la landojn, kaj la lando Egipta ne saviĝos.* " "Kaj la afero nur fariĝis kongrua kun ĉi tiu profeta anonco en 1979, la dato kiam Egiptujo faris aliancon kun Israelo kaj ĝiaj okcidentaj aliancanoj, en Usono, ĉe "Camp David". La profetaĵo do fariĝis interpretebla nur ekde la jaro antaŭ tiu de mia bapto fare de la Sepa-taga Adventista institucio de Valence sur Rhône, en Francio."

La veroj firme establita sur la originala biblia teksto, hebrea kaj greka, pridubigas multajn tradicie hereditajn instruojn. Tiel ke Jesuo povas diri pri la adventista heredaĵo de 1844, ke ĝi jam ne havas valoron en lia mesaĝo adresita al sia Eklezio por la "Laodicea" epoko laŭ Apokalipso 3:17: " *Ĉar vi diras: **Mi estas riĉa kaj riĉa je havaĵoj**, kaj mi bezonas nenion; kaj vi ne scias, ke vi estas mizera kaj kompatinda kaj malriĉa kaj blinda kaj nuda* ... " Se la lasta institucio kreita de Jesuo Kristo estas en tia spirita stato, kiom pli por la Judoj de la Malnova Interligo, kiujn Jesuo malkaŝe nomas " *la sinagogo de Satano* " en Apokalipso 2:9: " *Mi konas vian aflikton kaj malriĉecon (kvankam vi estas riĉa), kaj la kalumniojn de tiuj, kiuj diras al si esti Judoj kaj ne estas, sed estas sinagogo de Satano.* "; kaj 3:9: " *Jen mi igos ilin el la sinagogo de Satano, kiuj diras, ke ili estas Judoj, kaj ne estas, sed mensogas; jen mi igos ilin veni kaj adorkliniĝi antaŭ viaj piedoj, kaj scii, ke Mi vin amis.* " Mi notas, preterpase, ĉi tiun duoblan referencon al la nombro 9, kiun timas la Judoj pro la 9 Av, kiu ofte estis markita por ili per dramaj eventoj katastrofaj por ilia nacio kaj ilia etno.

Ĉi tiu prepara pripensado permesas al ni pli bone kompreni la spiritan statuson, kiun Dio povis doni al sia antikva aŭ unua Interligo, en kiu lia tuta sava plano estis prezentita nur en simbolaj formoj. Kaj en la foresto de klarigoj pri la signifo donita al ĉi tiuj simboloj, la Judoj de la malnova Interligo erare kredis, ke iliaj religiaj ritoj estis destinitaj esti eterne praktikataj sur la tero. Tamen, ni scias hodiaŭ, kaj ekde la tempo de la apostoloj de Jesuo Kristo, ke ĉi tiuj judaj ritoj estis nur ombroj de la realo plenumita en li sole: Jesuo Kristo. El ĉi tiu observado, ni pli bone komprenos ĉi tiun version, kiu koncernas ilin en Jesaja 9:2: " **La popolo, kiu iris en mallumo, vidis grandan lumon; sur tiuj, kiuj loĝas en lando de ombro de morto, lumo ekbrilis.** " Ĉi tiu verso profetas la unuan alvenon de Kristo, kiu deklaris " **Mi estas la lumo** " en Johano 8:12: " *Jesuo denove parolis al ili, dirante: **Mi estas la lumo** de la mondo; kiu sekvas min, tiu ne iros en mallumo, sed havos la lumon de la vivo.* " Ĉi tiu verso konfirmas la transiron " **de mallumo al lumo** " de siaj elektitoj; kiu plenumiĝas per la ŝanĝo de la dia Interligo; la Nova estante konstruita sur sia pentofaro de la pekoj de siaj elektitoj sole, la aliaj elaĉetitaj neelektitaj, la nekredantoj kaj la nekredantoj, mem devos pagi per sia "

morto " la " **salajron de peko** " laŭ ĉi tiu verso de Rom. 6:23: " *Ĉar la salajro de peko estas morto ; sed la donaco de Dio estas eterna vivo en Jesuo Kristo, nia Sinjoro .*"

Pro la valoro, kiun ili donis al bestaj oferoj, kiuj estis pure simbolaj por li, Dio igis Danielon profeti en Dan 9:27 la oficialan ĉesigon de la oferritoj de la hebrea kulto: " *Li faros firman interligon kun multaj dum unu semajno, kaj dum duono de la semajno li ĉesigos oferadon kaj oferon ; la dezertisto faros la plej abomenindajn aferojn, ĝis la detruo kaj la decido falos sur la dezertiston.* " La fundamentoj de la normo de la Nova Interligo estis tiel firme kaj oficiale biblie skribitaj kaj profetitaj.

Nekapabla imagi la veran savan programon elpensitan de Dio, la simbolo estis konsiderata realo kaj finfina celo. Necesas diri, ke Dio ne faciligis al ili kompreni lian savan planon, kiun li zorge kaŝis de ili. Savo bazita sur la libervola elaĉeto de Kristo estis ĵaluze sekrete tenata de Dio, ĉar ĝi konsistigis la ŝlosilan elementon de la batalo, kiun li gvidis kontraŭ la tendaro de la diablo. Tio instigas min revizii, ekzemple, la interpreton donitan al ĉi tiu citaĵo de Jesuo pri Abraham, en Johano 8:56: " *Via patro Abraham ĝojis vidi mian tagon; li vidis ĝin kaj ĝojis.* " *Kion signifas " mia tago "* en ĉi tiu verso, kaj kion Abraham " *vidis "* por " *ĝoji "* pri? Ĉi tiu vorto " *tago "* elektita de Jesuo indikis lian "tagon de gloro", tiun de lia fina triumfo, en kiu Abraham mem estus revivigita por akiri sian rekompencan: eternan vivon. Efektive, la Sinjoro ĉiam estas tre preciza en sia elekto de vortoj. Tiel, en Jesaja 61:1-3, liaj agoj por liaj du alvenoj estas profetitaj per ĉi tiuj vortoj: " *La Spirito de la Sinjoro, la Eternulo, estas sur mi, ĉar la Eternulo min sanktoleis, por alporti bonan novaĵon al la humiluloj; Li sendis min, por sanigi la korŝiritajn, por proklami liberecon al la kaptitoj kaj liberecon al la malliberuloj; por proklami la jaron de akcepto de la Eternulo kaj la tagon de venĝo de nia Dio ; por konsoli ĉiujn malĝojulojn; por doni al la malĝojantoj de Cion belecon anstataŭ cindro, oleon de ĝojo anstataŭ funebro, veston de laŭdo anstataŭ spirito de malĝojo; por ke ili estu nomataj arboj de justeco, plantaĵo de la Eternulo, por esti glorataj de Li.* " » La strukturo de ĉi tiuj tri versoj sinsekve malkaŝas la agojn plenumitajn de Jesuo por lia unua alveno, poste, post elvoko de la vortoj " *tago de venĝo* ", la tria verso profetas liajn agojn por lia dua alveno videbla de homoj. Ĝi difinas ĉi tiun " *tagon* " kiel " *tagon de venĝo* " kontraŭ siaj malamikoj, persekutantoj de siaj elektitoj. Poste li profetas la gloradon de siaj elaĉetitaj, vivantaj kaj resurektitaj, glorigitaj per ilia ricevo de ĉiela korpo. Ni povas rimarki en la unua verso la mencion de " *bona novaĵo* ", kiu estas la signifo de la vorto Evangelio citita en la Nova Interligo por indiki la savan verkon de Jesuo Kristo. La agoj de Jesuo estis plenumitaj laŭvorte kaj spirite, ĉar liaj resanigoj celis kaj fizikajn malsanojn kaj la pekon, kiu tenas la animojn de liaj elektitoj kaptitaj. Li resanigis ambaŭ specojn de malsanoj, sed donis pli grandan valoron al sia spirita agado, kiu, liberigante de la diablo kaj de peko, alportis eternan vivon al siaj elektitoj.

La formo de scio, kiun Dio donis al siaj elektitoj laŭlonge de la tempo, estas malmulte grava. La kialo de ilia elekto ĉiam estis nur la amo, kiun ili havis por sia Kreinto. Estas ĉar li amis la vivantan Dion, ke la maljuna Ĥanoĥ volis fidele promeni kun li dum la 300 jaroj de lia tera vivo. Kaj post li, Noa, kaj post li

Abraham, Elija, Ijob, Daniel... kaj ĉiuj, kies nomoj estis skribitaj de Dio en lia libro de vivo. Ili ĉiuj freneze amis Dion, lian veron, liajn leĝojn, liajn ordonojn, liajn ordonojn kaj lian koncepton de feliĉo, kiu povas realiĝi nur en karakteroj formitaj laŭ lia bildo rivelita en Jesuo Kristo: memnego, sento de servo kaj ofero, sento de kunhavigo kaj akcepto de disciplino enkorpigita per perfekta obo al ĉiuj liaj ordonoj.

La kompreno de la dia vero ne dependas de la homo, sed nur de Dio. Jesuo diras, en Apokalipso 3:7: " *Al la anĝelo de la eklezio en Filadelfio skribu: Tiele diras la Sanktulo, la Verulo, kiu havas la ŝlosilon de David, **kiu malfermas kaj neniu fermas**, kaj **fermas kaj neniu malfermas**.* " Li citas ĉi tiun version el Jesaja 22:22: " *Mi metos sur lian ŝultron la ŝlosilon de la domo de David; **kiam li malfermos, neniu fermos**; kaj **kiam li fermos, neniu malfermos**.* " Malantaŭ la bildo de " *la ŝlosilo de David* " kuŝas la principo de spirita inteligenteco, ke Dio fermas aŭ malfermas laŭvole en siaj kreitaĵoj. Prezente ĉi tiun " *ŝlosilon* " kiel metitan sur la " *ŝultron* " de la anoncita Mesio, Dio ankaŭ aludas al la kruco, aŭ al la "patibulo", kiun Jesuo portis sur sia ŝultro ĝis lia malforteco ne plu permesis al li fari tion. Li tiam estis anstataŭigita kaj Simon el Kireno portis ĝin por li al la piedo de la Monto Golgota, kie li estis krucumita. " *La ŝlosilo de David* " kunigas en sia bildo la savon akiritan per graco kaj la malfermon de la inteligenteco de la veraj elektitoj elektitaj de Dio. Ĉi tiu " *ŝlosilo* " ankaŭ permesas "aliron" al la ĉiela regno preparita de Dio por la elektitoj, kiujn li savos. Ili estos prenitaj de la tero en la tago de lia glora alveno, por eniri en tiu tago en la eternecon de la ĉiela vivo.

Ĉar Dio donas sian spiritan lumon nur por dividi kun siaj elektitoj, tiuj, kiuj dividas ĝin kun li, estas die honorataj, kaj ĉi tiu privilegio konsistigas la neimiteblan, unikan kaj oficialan " *ateston de Jesuo Kristo* ".

Ĉar Dio trovis nur du maljunulojn, viron kaj virinon, Simeon kaj Annan, indajn rekoni en la bebo Jesuo sian elaĉetantan Mesion, estas logike, ke la ceteraj Judoj, juĝitaj de Dio neindaj je ĉi tiu honoro, donus al la Skriboj malĝustan interpreton. Tiel, ĉi tiu admirinda kaj sankta ĉapitro de Jesaja 53, kie Dio tute klare malkaŝas la suferantan mision de sia Mesio Jesuo, estis kaj restas distordita de la Judoj, kiuj metas sin en la rolon de tiu, kiu estas maljuste persekutita kaj oferita. Ilia rezonado havis sencon. Ĉu ili ne estis la membroj de la sola popolo elektita de Dio por reprezenti sian Izraelon inter ĉiuj nacioj de la tero? Ĉi tiu popolo tial vidis sin kiel martirojn oferitajn por kompensi la pekojn de la tuta homaro. Ni povas tiam kompreni lian malfacilecon rekoni, en la "Ŝafido de Dio " nomata Jesuo, la gloran kaj potencon Mesion, kiun ili atendis por savi ilin de la dominado de la severaj kaj kruelaj Romanoj, kiuj okupis ilian nacian landon.

Mi insistas pri la graveco de ĉi tiu afero, kiu devas esti bone komprenata kaj akceptita. Ne estas nenormale, ke la profetitaj misteroj ne estas komprenataj de homoj. Ĉar ĉi tiu kompreno estas donita de Dio nur al homoj, kiujn Li mem elektas por lumigi ilin kiel profetajn servistojn, kaj ni vidis en Apokalipso 1:3, ke Lia lumo eniras la homaron per ununura homo, kiun la Spirito nomas " *tiu, kiu legas* ". Estas el ĉi tiu lumigita persono, ke Dio etendos sian lumon komunikante ĝin al siaj aliaj soifantaj servistoj, kiuj rigardas kaj atendas la alvenon de la respondoj, kiujn ili deziras akiri de Li. Kompreneble, ekzistas limo al diaj respondoj, kiuj estas donitaj nur por aferoj, kiujn Li konsentas malkaŝi; preter ĉi

tiu limo, Dio gardas siajn sekretojn. Estas en Jesaja 29:11, ke la Spirito permesas al ni kompreni, ke Li donas en profeta mesaĝo al la verbo legi la signifon de deĉifri kaj klare kompreni tion, kion Lia volo kodaĵas per pure kaj strikte biblia bazo, kio faras mian deĉifritan mesaĝon benita heredaĵo de la protestanta kredo, aŭtoro de la esprimo "Skribo kaj nur Skribo". Jen kion Jesaja 29:11 ĝis 14 diras: "*Ĉiu revelacio estas por vi kiel la vortoj de libro sigelita, kiu estas donita al homo, kiu scias legi, dirante: Legu ĉi tion! Kaj li respondas: Mi ne povas, ĉar ĝi estas sigelita; aŭ kiel libro donita al homo, kiu ne povas legi, dirante: Legu ĉi tion! Kaj li respondas: Mi ne povas legi.* » Dio tiam kondamnas la falsan amon montritan al li, kiu pravigas ĉi tiun nekapablon kompreni liajn rivelitajn misterojn: « *La Eternulo diris: Kiam ĉi tiu popolo alproksimiĝas al Mi, ili honoras Min per sia buŝo kaj per siaj lipoj, sed ilia koro estas malproksime de Mi, kaj la timo, kiun ili havas antaŭ Mi, estas nur preskribo de homa tradicio. Tial Mi frapos ĉi tiun popolon denove per signoj kaj mirakloj; kaj la saĝeco de iliaj saĝuloj pereos, kaj la inteligenteco de iliaj kompetentaj homoj malaperos.* ».

Tial, per la nomo de Jesuo Kristo, estu laŭdata kaj altigita la vivanta Dio pro sia plej altvalora donaco: sia saĝeco aŭ dia saĝo!

Romia konfuzo

Romo, Romo, kaj Romo! Vi eble pensas, ke mi obsedas ŝin, kaj mi obsedas, sed por kompreni, kion mi celas, rigardu, kion Dio diras pri ŝi en Apokalipso 18:23-24: "*Lumo de lampo ne brilos en vi, nek voĉo de fianĉo kaj fianĉino estos aŭdata en vi; ĉar viaj komercistoj estis la granduloj de la tero, kaj ĉiuj nacioj estis trompataj per viaj sorĉoj; kaj la sango de profetoj kaj sanktuloj kaj de ĉiuj mortigitoj sur la tero estis trovita en ŝi.*" Rimarku unue la lastan frazon de ĉi tiu mesaĝo: "*kaj la sango de profetoj kaj sanktuloj kaj de ĉiuj mortigitoj sur la tero estis trovita en ŝi.*" Kaj la plej miriga afero estas, ke ĉi tiu akuzo estas tute pravigita. Do komprenu, ke antaŭ mi la Plejpotenculo fiksas sian dian Spiriton kontraŭ "ŝi". Kaj mi klarigos al vi, kiel ĉi tiu akuzo estas perfekte pravigita.

Romo oficiale naskiĝis en 753 a.K. Ĝi estis monarkio ĝis 510 a.K. Tiam, revolucio renversis la monarkion por establi la Respublikon. Kaj ĉi tie ni trovas komunan punkton kun la historio de Francio, kiu estis regata de la monarkio ĝis 1789 kaj 1992, la jaro de ĝia proklamo de la Respubliko. Post sinsekve provi diversajn specojn de regado, la konsulejon, la diktatorecon, la triumviraron, ĝi fariĝis imperia je la tempo de la naskiĝo de Jesuo Kristo; ĝia unua imperiestro estis Cezaro Aŭgusto de la ekstreme riĉa familio Julio, lia onklo estis la fama Julio Cezaro, murdita de konspiro de respublikanaj senatanoj. Ĉi tiu romia imperia dominado estis trudita al ĉiuj venkitaj kaj konkeritaj popoloj. Romiaj leĝoj kaj kulturo estis truditaj al ĉiuj loĝantoj de la imperio. Lasante al ĉiu vastan elekton de religia kulto, la diablo, kiu inspiris ĉi tiun romian potencon, altiris la koleron de la popolo kontraŭ la religia grupo de la unuaj kristanoj akuzitaj pri ekbruligo de Romo, kiam la iniciatinto de ĉi tiu ago estis neniu alia ol la demona imperiestro Nerono mem. Ni trovas ĉi tie la unuan formon de "kalumnioj" kontraŭ

la popolo de Jesuo Kristo; kalumnioj, kiujn Dio imputas al la Judoj de la "sinagogo de Satano", kies ĵaluzo kaj malboneco igis ilin organiziĝi kontraŭ la Eklezio de Kristo, mensogaj akuzoj, kiuj fine donis amarajn fruktojn al la servistoj de Dio en Jesuo. Por amuzi kaj trankviligi la koleron de la popolo, Nerono igis ilin formanĝi vivajn de sovaĝaj bestoj en sia areno de la Koloseo, en sanga Romo. Romo jam krucumis la estron de la Eklezio de Dio, Jesuon Kriston, la 3-an de aprilo 30, kaj multajn aliajn post li. Kaj inter 65 kaj 68, en Romo mem, la nova komunumo de sanktuloj suferis amasajn mortojn fare de la Romanoj. Notu jam, ke ĉi tiuj faktoj pravigas la deklaron faritan de Jesuo en Apokalipso 18:24: " *kaj ĉar en ĝi troviĝis la sango de profetoj kaj sanktuloj kaj de ĉiuj, kiuj estis buĉitaj sur la tero.* " Sed ĉi tiuj aferoj nur koncernis la agojn de Romo, kiu ĵus fariĝis imperia.

Kun la tempo, la Romia Imperio perdis sian unuecon kaj potencon ekde 395. Ekde 313, la imperion regas Konstantino la 1-a^{la} Granda. Li preferis vivi en Konstantinopolo, la iama Bizanco prenita de la Turkoj, kiun li mem plibeligis kaj pligrandigis. En Romo mem, la kristana kredo, leĝigita de la imperiestro, pli dividis ol unuigis, ĉar ekde 321, la rezigno pri la Ŝabato sanktigita de Dio, per ordono kaj imperia dekreto, metis ĉi tiun kristanismon en situacion de peko kontraŭ Dio. La frukto de la malbeno tiam prenis la formon de malunueco kaj opozicio. Doktrinaj kvereloj kontraŭstarigis homojn unu al la alia. La vasta plimulto de la novaj falsaj "konvertitaj" kristanoj obeis la imperian dekreton kaj faris la unuan tagon de la semajno, konsekrita de la paganoj al sia adorato de la "nevenkita respektinda Suno", la tagon de semajna religia ripozo. Estis en ĉi tiu tempo de religia libereco, ke la romkatolika doktrino, kiu ankoraŭ ne estis papa, naskiĝis kaj akiris potencon. Tra la tuta imperio, kristanaj komunumoj nomumis lokan gvidanton rekonitan pro sia scio kaj kapablo pravigi sian kredon kiel "episkopon". Kaj ĉiuj ĉi tiuj episkopoj kunvenis por alfronti siajn opiniojn. Sed jam la Episkopo de Romo ĝuis superan prestiĝon ĉar li praktikis sian kredon en la prestiĝa urbo Romo, la antikva imperia urbo kiu regis la tutan imperion. Estis do ĉi tiu sidejo de la roma aŭtoritato kiu donus naturan superecon al la religia koncepto agnoskita en ĉi tiu urbo: Romo.

Tiutempe, kiam ĝi jam estis trafita de la malbeno de la pagana "tago de la suno", ĉi tiu romkatolika religio akiris la subtenon de la unua reĝo de la Frankoj, Klovizo mem konvertita al katolikismo fare de sia edzino Klotildo. En sia religia fervoro, li donis sian militistan subtenon al la afero de la Episkopo de Romo kaj li venis al Romo por defendi lin kontraŭ liaj lokaj malamikoj, la lombardoj. Estas al ĉi tiu helpo, kiu unue estis ofertita al li, ke Francio ŝuldas sian kromnomon de "plej aĝa filino de la eklezio". Kaj ĉi tiu titolo, kiun ĉiuj konas, pravigas la revelacion de Dio, kiu rakontas al ni pri Romo, kiun li simbolas per la nomo " **Babilono la Granda** ", en Apokalipso 17:5: " *Sur ŝia frunto estis skribita nomo, mistero : Babilono la granda , la patrino de la malĉastistinoj kaj abomenindaĵoj de la tero.* " » Ĉi tiu " **mistero** " estas tiu de " *maljusteco* " laŭ 2 Tes. 2:17: " *Ĉar la mistero de maljusteco jam agas; nur tiu, kiu ankoraŭ tenas ĝin, devas esti forprenita.* " Se Dio nomas la Romkatolikan Eklezion "patrino de malĉastistinoj", ŝiaj malĉastistinoj estas ŝiaj filinoj, kaj ni devas povi identigi ilin, ĉar ili estas tiuj,

kiuj donas al religio ĝian aspekton de religia "konfuzo". Mi tial baldaŭ revenos al ĉi tiu temo.

Dua fazo: Papa Romo.

Inter 533 kaj 538, Romo estis sub la okupado de la Ostrogotoj. Tiutempe, la ruzema Vigilius, amiko de Theodora, la nova edzino de imperiestro Justiniano la 1-a ' volis akiri religian regadon de la imperio kaj unuigi la religion per disciplino trudita tra la tuta imperio al ĉiuj ĝiaj loĝantoj. Ĉi tiu rimedo por fini la kverelojn inter la diversaj religiaj opozicioj delogis imperiestron Justiniano, kiu cedis al lia peto. Dekreto igis lin papa gvidanto kun tempa povo; tio konsistigis grandan novaĵon por la kristana kredo, kiu ĝis tiam restis libera kaj tolerema. Estas ĉi tiu falsa kristana religio, kiun Dio de nun prenos kiel konstantan celon de sia milito, konkretigita per la punoj de sep ĉefaj kaj unuaj plagoj nomataj "trumpetoj"; la unuaj ses estas prezentitaj en Apokalipso 8 kaj 9, kaj la lasta, la "sepa", estas rivelita en Apokalipso 11:15. Dio direktas siajn riproĉojn al li en Dan. 7:8 ĝis 26. Memoru aparte ĉi tiun version 25, ĉar ĝi enhavas la esencon de lia kulpo: "*Li parolos vortojn kontraŭ la Plejaltulo, li lacigos la sanktulojn de la Plejaltulo, kaj li pensos ŝanĝi tempojn kaj leĝojn; kaj la sanktuloj estos transdonitaj en lian manon por tempo kaj tempoj kaj duono de tempo.*"

Ĝis la Franca Revolucio, ĉi tiu religia malamikino de Dio, maskita per ŝia trompa aspekto aŭ kristana etikado, estis protektata kaj subtenata de la milita povo de la francaj monarkoj, tiel gajnante ŝian kromnomon "plej aĝa filino de la eklezio".

Ni nun ekzameni la "*malmodestajn filinojn*" de ĉi tiu romia "*malmodesta patrino*". Ĉi tiuj "*filinoj*" estas religiaj grupoj, kiuj, kvankam ili disiĝis de ŝi dum ŝia historio, tamen konservis signojn de ŝia aŭtoritato. Kaj la unua kristana religio, kiu rompis sian ligon kun ŝi, estas hodiaŭ ĉi tiu ortodoksa religio, kiu tamen heredis ĉiujn malbenojn, kiuj trafis Romon dum ilia disiĝo. Komparante ilian religian doktrinon, ni povas do vidi, ke ili estas identaj; la unua "*filino*" estas laŭ la bildo de sia "*patrino*"; la sama praktiko de ripozo en la "tago de la suno", renomita dimanĉo, la samaj idolkultaj kultoj turnitaj al la "mortintaj" sanktuloj; klare ŝajnas, ke la kaŭzo de la disiĝo estis nur kverelo inter gvidantoj. La ortodoksuloj ne volis submetiĝi al la spirita kaj tempa gvidado de la romia Papo. Sed ili tamen establis ortodoksan gvidanton nomatan Papo kaj eĉ plurajn, kio kontraŭas la veran doktrinon, kiu faras "**Jesuon Kriston la sola estro de sia Eklezio**", kiu nur koncernas la spiritan kunvenon de liaj veraj elektitoj, kio klarigas la diferencon. De la 11-a ^{jarcento} ĝis hodiaŭ, la rompo inter okcidenta kaj orienta kredo estis totala. La du religioj ankoraŭ rigardas unu la alian kiel malamikojn kaj kontraŭas la okcidentan tendaron al Rusio. Sed Ortodokseco estas kopio de sia katolika modelo. Ambaŭ reproduktas la paganan orientan modelon de bonzoj, kiuj vivas en fermitaj komunumoj en monaĥejoj. Alvokadoj kaj ripetoj de preĝoj ankaŭ karakterizas ilin. La bonzoj eĉ uzas "preĝoradojn" por anstataŭigi siajn preĝojn. Kaj sciante sian statuson kiel trafitaj de dia malbeno, katolikaj kaj ortodoksaj preĝoj havas tiom da efiko kiom ĉi tiuj "paganaj muelejoj" kun Dio.

Dua fazo: la anglikana kredo

Dum la 16-a ^{jarcento}, dua "*filino*" liberiĝis. Tio estis la anglikana religio. Kaj ĉi tie denove, la celo estis liberiĝi de la kuratoreco de la Papo, sed ĉi-foje, pro

eĉ malpli legitima kialo, ĉar la aŭtoro de tiu ago, Henriko la 8-a, kaŭzis ĝian rompon, ĉar la Papo ne konsentis pravigi sian eksgeedziĝon de sia legitima edzino, la hispana Katerina de Aragono, ĉar li volis edziĝi al la juna kaj alloga Anna Bolena. Ni atingas ĉi tie la pinton de abomenindaĵo. Imagu kiel Dio povas juĝi religion kreitan por pravigi adulton fare de la angla reĝo! Sed sub la limo kaj timo de la reĝa potenco kaj ĝiaj ekzekutistoj, la popolaj masoj havis neniun elekton, nek la kapablon juĝi la situacion, kaj laŭlonge de la tempo, Anglikanismo pliigis la " **konfuzon de la romia religio** ". Ĉar, krom la malakcepto de la papa aŭtoritato, la anglikana religio estas ankaŭ kopio de la romkatolika modelo. Ĝi nomumas episkopojn kaj ĉefepiskopon, estron de Anglikanismo, kaj honoras, kiel " *sian patrinon kaj fratinojn* ", la falsan "dian" Maria, patrinon de Kristo Jesuo. Kaj mi ŝatus atentigi, ke Anglikanismo persekutis la kristanojn de la reformita protestanta kredo, kun kiu ĝi estas erare asimilita hodiaŭ, eĉ forpelante ilin el Anglio, devigante ilin ekzili al Ameriko sur la fama ŝipo Mayflower.

Oficiale, ekde la sama 16-a jarcento, sed reale, ekde la 12-a, la malkovro de la biblia teksto estis ĉe la origino de la vera doktrino de la apostola kristana kredo kaj la perfekteco de ĝia apliko karakterizis la kredon de la Valdanoj, kiuj rifuĝis en la itala Piemonto. Logike, la laboro de doktrina Reformacio prenis la nomon de reformita kredo aŭ protestanta kredo. Sed antaŭ la 16-a jarcento, la Valdanoj perfekteco malaperis kaj la Reformacio instruita de la germana monaĥo Martin Luther ne restarigis la Ŝabaton, kiel faris antaŭ li Petro Vaudès, nomita Valdo, jam en 1170. Konservante la semajnan ripozon de la falsa "Dimanĉo" establita de Romo, la protestanta religio restis " *malmodesta filino* " de sia romia " *patrino* ". La protestanta religio disvastiĝis sub pluraj konfesioj konstruitaj sur gvidantoj, inkluzive de la ĝenevano Johano Kalvino, el kiu naskiĝis la domina Kalvinismo en Usono. Ĉiuj ĉi tiuj malsamaj konfesioj favoris kaj intensigis la " **romian konfuzon** ". Ĉar subtenataj de Dio ĝis 1843, preter tiu dato, la postulo de Dio pri la teologia kaj praktika restarigo de lia sankta Ŝabato de la vera sepa tago, igis ilin la indaj " *filinoj* " de ilia romia " *patrino* ". En Apokalipso 2:24-25, Dio adresas mesaĝon, en kiu li elvokas doktrinon neperfektecon de sia religia praktiko, tiel aludante al la malobeo de lia vera Ŝabato ĉiam praktikata de la Judoj, en ĉiuj tempoj kaj lokoj. Jesuo deklaras: " *Al vi ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne akceptas ĉi tiun doktrinon, kaj kiuj ne konas la profundaĵojn de Satano, kiel oni nomas ilin, mi diras al vi: **Mi ne metas sur vin alian ŝarĝon** ; nur tion, kion vi havas, tenu ĝin ĝis mi venos .*" Dirante " *ĝis mi venos* ", Jesuo Kristo konfirmas la baldaŭan eniron en tempon, kiam la atendo de lia reveno fariĝos afero de spirita vivo aŭ morto. Estas per partopreno en la "Adventista" reviviĝo, nomo prenita de la latina "adventus" kiu signifas venon, inter 1843 kaj 1844 ke anstataŭ reveni, Jesuo eniras spiritan kontakton kun la elektitoj, kiujn li elektas en ĉi tiuj du sinsekvaj kredotestoj, kie la elektito montras sian dignon per la amo, kiun li havas por la profetaj veroj proponitaj de Dio en sia sankta Biblio. En ĉi tiu benita kontakto, Jesuo direktas ilin al la restarigo de la praktiko de la sabata ripozo " *sanktigita* " de Dio ekde sia kreo de la mondo laŭ Gen. 2:1 ĝis 3, kaj revokita per la kvara el ĉi tiuj dek ordonoj al la hebrea popolo de la malnova interligo. En ĉi tiu sperto, la sabato reakiras la signifon de signo de dia aprobo, kiun la Biblio donas al ĝi en Ezek. 20:12 kaj 20: " *Mi donis al ili Miajn Sabatojn **kiel signon inter Mi***

kaj ili , por ke ili sciu, ke Mi estas Jehovo, kiu sanktigas ilin.../... Sanktigu Miajn Sabatojn, **kaj ili estu signo inter Mi kaj vi** , por ke ili sciu, ke Mi estas Jehovo, via Dio. " Gravas kompreni, ke nia deziro honori Lian " *Sabaton* " estas sole la faro de la Sankta Spirito, kiu agas en ni. Dio esploras nin kaj konas nin perfekte, kaj estas Li, kiu direktas nin al Sia vero kaj la homoj, kiuj portas ĝin por Li, ĉar Li elektis ilin por esti Liaj deponantoj. Pro ĉi tiu rolo kiel signo de Lia dia aprobo, " *la Sabato* " donita de Dio konsistigas eksteran signon de Lia sanktigo de Siaj veraj vokitoj antaŭ ilia fina elekto. Sed por ke la Sabato alprenu ĉi tiun signifon de sanktigo, la vokito devas montriĝi inda je ĝi. Tie la amo al la dia biblia vero, kaj precipe profeta vero, favoras la elekton de la vokito. Kaj ĉar tiu ĉi totala amo estas malofta, Jesuo diris en Mateo 22:14: " *Ĉar multaj estas vokitaj, sed malmultaj estas elektitaj* ." En Apokalipso 9:1 ĝis 12, sub la simbolo de sia " *kvina trumpeto* ", Jesuo bildigas la abundon de formoj de universala Protestantismo el sia monda ĉefsidejo situanta en Usono, komparante sian agon al " *ebriiga fumo* ", en verso 2: " *Kaj ŝi malfermis la senfundan puton. Kaj leviĝis fumo el la puto, kiel fumo el granda forno; kaj la suno kaj la aero malmumiĝis pro la fumo de la puto.* " Se Dio mem ne provizus la transskriban kodon por tiuj ĉi bildoj, la mesaĝo estus nedecifrebla. Sed li donas al ĝi, en ĉi tiu sama libro de Apokalipso, la " **fumo** " simbolas " *la preĝojn de la sanktuloj* ", la " **sunon** ", la veran lumon kaj " **la aeron** ", la agadkampon de la diablo kaj liaj demonoj, laŭ tio, kio estas skribita en Efezanoj 2:1-2: " *Vi estis mortaj en viaj eraroj kaj pekoj, en kiuj vi antaŭe iradis, laŭ la vojo de ĉi tiu mondo, laŭ la princo de la potenco de la aero* , la spirito, kiu nun energias en la filoj de malobeo ." La tri kunmetitaj simboloj malkaŝas, ke la protestantaj preĝoj inspiritaj de la diablo plenigas " **la aeron** ", la ĉielan elementon de la tero, en kiu kun siaj demonoj li evoluas kaj estas aktiva por regi la mensojn de ĉiuj loĝantoj de la tero; la veraj elektitoj de Kristo, krom ĉar Jesuo protektas ilin. Kaj ĉi tiu mesaĝo estos konfirmita en verso 11 de Apokalipso 9, kie ni legas: " *Kaj ili havis kiel reĝon super si la anĝelon de la abismo* , kies nomo **en la hebrea lingvo estis Abadon, kaj en la greka estis Apolion** ." Mi ne ripetos ĉi tie la vers-post-versan studon jam faritan kaj prezentitan en la verko " **Klarigu al mi Danielon kaj Apokalipson** ." Mi memorigas ĉi tie kelkajn aparte precizajn kaj konfuzigajn argumentojn de vero por la difinitaj temoj. En ĉi tiu verso 11, Dio konfirmas, ke ekde 1843 li transdonis universalan Protestantismon al la diablo, la estonta " *anĝelo de la abismo* ", tio estas, Satano estos, laŭ Apokalipso 20:2-3, ligita " *dum mil jaroj* " sur la dezerta tero, kiu reakiro sian nomon " *abismo* ", ĉar post la glora reveno de Jesuo Kristo, ĝi denove estos dezerta, sen ia ajn formo de vivo, kiel ĝi estis en la " *unua tago* " de la Kreo, laŭ Gen. 1:2. Kaj la nomoj "Detruanto", kiujn Dio donas al li " *en la hebrea kaj en la greka* ", sugestas la detruan, maljustan kaj distorditan uzon de la tuta Biblio skribita " *en la hebrea* " por la malnova interligo kaj " *en la greka* " por la Nova Interligo; tio, laŭ la inspiro, kiun la diablo kaj liaj demonoj donas al la protestantoj forlasitaj de Dio ekde 1843, la dato de la ekvalido de la dekreto de Daniel 8:14.

La " *malĉastaj filinoj* " de la romkatolika " *patrino* " estas tiel multaj, ke mi ne povas listigi ilin ĉiujn, sed Dio faciligis ĝin por ni, ĉar sufiĉas por ni scii, ke la semajna ripozo praktikata kaj pravigita estas la romia dimanĉo por scii, ke ili estas inter la religioj trafita de ĝia malbeno. Tiam, kie la sabato estas praktikata,

amo al la vero devas esti montrita. Ĉar la praktikado de la sabato sole povas esti pravigita per nura religia heredaĵo, do, sen amo al la profeta vero de la Biblio, la praktikata sabato havas ne pli da valoro ol la praktikado de la romia dimanĉo. Kaj ĉi tiu situacio estas tiu de la judoj laŭ la karno kaj la nacio ekde la jaro 30 kaj tiu de la universala institucio nomata "Sepa-taga Adventisto", ekde la jaro 1994. Ĝi estis benita ekde sia establado en 1863 en Usono, kaj laŭ Apokalipso. 3:16 " *elvomita* " de Jesuo Kristo, en 1994, sekvante la observon faritan de Jesuo Kristo, kiu testis lian profetan fidon, per la anonco de lia reveno por 1994, en la adventista eklezio de Valence sur Rhône, en Francio. Tiel, en ĉi tiu plej unua historia franca fortikaĵo de la Sepa-taga Adventismo en ĉi tiu lando, la religiaj gvidantoj riskis formaligi sian rifuzon de la anonco, kiun mi prezentis al ili ekde la jaro 1991, fine de kiu ili forigis el siaj membroj la inspiritan serviston de Jesuo Kristo, kiu mi estas kaj montras en ĉi tiuj paĝoj, kiujn mi skribas; laborante en lia kreskanta lumo kaj lia servo ekde 1980.

Kvara fazo: institucia Adventismo.

Ekde 1994, li fariĝis "unu el la filinoj de Babilono la Granda" per aliĝo al la protestanta federacio. Kaj ĉi tiu eraro meritas esti bone argumentita.

Por pli bone kompreni, ni devas memori, ke en la malnova interligo, Dio severe riproĉis Izraelon pro ĝia provizora alianco kun Egiptujo, tipo kaj simbolo de peko. Ĉi tiu riproĉo konsistigas solenan averton adresitan al homoj, por ke ili ne ripetu ĉi tiun gravan eraron, kiun li punas per sia malbeno kaj sia malakcepto. Tamen, en granda silento, la intertraktadoj kun la protestantaj aŭtoritatoj sukcesis kaj nur komence de 1995 adventistaj oficistoj anoncis la aliĝon de la Sepa-taga Adventismo al la Protestanta Monda Federacio. La pastroj kaj iliaj regionaj prezidantoj ignoris la ĝustan kaj precizan enhavon de la diaj Revelacioj de Daniel kaj Apokalipso, en kiuj, ĝuste, Dio malkaŝas sian juĝon pri la protestanta kredo kaj al kiuj li deklaras ekde la 23-a de oktobro 1844, la dato de la fino de la dua atendo de la reveno de Jesuo, laŭ Apokalipso 3:1: " *Vi estas konsiderata vivanta kaj vi estas mortinta* ", precizigante, " *ĉar mi ne trovis viajn farojn perfektaj antaŭ mia Dio* ." Tiel, enirante en la protestantan aliancon jam aliancitan kun la ekumena katolika kredo, falinta Adventismo faris aliancon kun la morto.

Fariĝinte adventisto ekde la sabato de la 14-a de junio 1980, mi heredis la tradiciajn interpretojn transdonitajn de la servistino de la Sinjoro Ellen Gould White. Sed ŝiaj profetaj klarigoj estis tiuj, kiujn Jesuo volis doni provizore atendante la finan tempon de la granda lumo. Kaj mi ankoraŭ hodiaŭ estas kondukata pridubi la interpreton de la tri mesaĝoj cititaj en Apokalipso 14:7-8-9 kaj 10. Tradicie, ĉi tiuj mesaĝoj estis ligitaj al la du anoncoj pri la reveno de Kristo por la datoj de printempo 1843 kaj 22-a de oktobro 1844. Sed vi povas vidi, ke la mesaĝoj de la unua kaj dua anĝelo ne rilatas al la reveno de Jesuo Kristo. La interpreto, kiun mi donas al ĉi tiuj du mesaĝoj kaj eĉ hodiaŭ al la tria, estas multe pli logika. Fakte, la anĝeloj "sekvas" unu la alian en spirita senco de rilato inter la donitaj mesaĝoj. La dua prezentas la konsekvencojn de la unua, kaj la tria, la konsekvencojn de la dua. Mi disvolvas mian penson: la unua mesaĝo signalas la komencon de juĝo fare de Dio pri la kristana kredo, kiel praktikata de protestantoj en 1844: " *Li diris per laŭta voĉo: Timu Dion, kaj donu al Li gloron, ĉar venis la horo de Lia juĝo; kaj adorkliniĝu al Tiu, kiu faris la ĉielon kaj la*

teron, la maron kaj la fontojn de akvo. " En sia mesaĝo, ĉi tiu anĝelo indikas la praktikon de la Ŝabato, kiu, ĝuste en la teksto de la kvara el la Dek Ordonoj, havas kiel celon " *doni gloron* " al la granda kreinto Dio laŭ Eliro 20:11: " *Ĉar en ses tagoj JaHWéH faris la ĉielon kaj la teron, la maron, kaj ĉion, kio estas en ili, kaj ripozis en la sepa tago; tial JaHWéH benis la sabatan tagon kaj sanktigis ĝin.* "

La postulo pri la restarigo de ĝia sankta Ŝabato rezultigas la nomumon de la Romkatolika Eklezio, kiu pravigis ĝian rezignon ekde la 7-a de marto 321, kaj en 538, la dato kiam ĝi fariĝis papa. Tial la dua anĝelo nomumas ĝin dirante pri ĝi: " *Kaj alia, dua anĝelo sekvis, dirante: **Falis, falis Babel la granda, ĉar ĝi trinkigis ĉiujn naciojn el la vino de la kolero de sia malĉasteco!***" » En ĉi tiu verso, la nacioj, kiuj estis trinkigitaj la vinon de la kolero de lia malĉasteco, rilatas al la katolikaj nacioj, sed ankaŭ al la protestantaj nacioj, kiuj honoras kaj praktikas lian unuan tagon de ripozo, la antikvan "tagon de la nevenkita suno" malpurigitan de pagana kultado. La kulpo estas tiel grava kaj mortiga, ke tria anĝelo sekvas por prezenti ĉi tiun mesaĝon: " *Kaj alia, tria anĝelo, sekvis ilin, dirante per laŭta voĉo: Se iu adoras la beston kaj ĝian bildon, **kaj ricevas ĝian markon sur sia frunto aŭ sur sia mano , tiu ankaŭ trinkos** el la vino de la kolero de Dio, kiu estas elverŝita sen miksado en la kalikon de lia indigno, kaj li estos turmentata per fajro kaj sulfuro antaŭ la ĉeesto de la sanktaj anĝeloj kaj antaŭ la ĉeesto de la Ŝafido.* " Ni devas do eltiri ĉiujn konsekvencojn de ĉi tiu averto, kiun Dio adresas al protestantoj, sed ankaŭ al la adventistoj mem, precizigante en ĉi tiu verso " ***li ankaŭ trinkos*** ." En ĉi tiu mesaĝo vi povas trovi averton kaj la konsekvencon de ĝia malestimo. Tial mi estas kondukata hodiaŭ ligi la mesaĝon de ĉi tiu tria anĝelo al la provo de la adventisma kredo de la jaro 1994, en kiu Adventismo perdis la gracon de Kristo, kiu nomis ĝin "nuda". Kaj ĝia alligiteco al la protestanta federacio igas ĝin preni markon de la romia aŭtoritato, kiu metas ĝin en la neenviindan situacion de viktimo destinita suferi la duan morton en la fajra lago; konforme al la averto donita de la mesaĝo de la tria anĝelo. En sia mesaĝo, la anĝelo prezentas la agon preni markon uzante ĉi tiun verbon en la prezenco, kiu koncernas la protestantan kredon de 1843 kaj 1844 kaj la oficialan adventismon, de la komenco de la jaro 1995, dato de ĝia alianco kun la protestanta federacio jam kondamnita pro ĝia obeemo al la romkatolika aŭtoritato. Ĉi tiu apliko de la mesaĝo de la tria anĝelo al la elvomita adventismo tamen ne ekskludas ĝian aplikon al la fina kunteksto de la universala registaro, kiu klopodos devigi ĉiujn postvivantojn de la Tria Nuklea Mondmilito honori la romian dimanĉon. Adventistoj tradicie konis la anoncon de ĉi tiu fina testo de fido ligita al la leĝo, kiu devigas dimanĉan ripozon, sed ili ne sciis, ke la averto de la tria anĝelo kondamnos ilin unue, jam en 1995, tio estas, post la testo de fido kompletigita en 1994.

Ni komparu la spertojn. En 1843 kaj 1844, la mokantoj kaj la indiferentuloj sciis kiel atendi, saĝe kaj timeme, ĝis la anoncitaj datoj pasis por kondamni kaj malkaŝe moki la kredemon de la Unuatagaj Adventistoj, ĉar ankoraŭ ne temis pri la Ŝabato, sed nur pri antaŭĝojo de la glora reveno de Jesuo Kristo. Kiam la datoj pasis, la veraj Adventistoj estis forpelitaj kaj malakceptitaj de la membroj de siaj eklezioj, kaj Dio kolektis ilin por formi, post ilia adopto de sia sankta Ŝabato, sian Sepatagan Adventistan Eklezion. Male, en la provo de fido

bazita sur la atendo de la reveno de Kristo en 1994, la tepida kaj formalista Adventismo ne atendis, ke la dato 1994 pasu antaŭ ol kondamni kaj malakcepti la mesaĝon de Dio, ĉar fine de 1991, tri tutajn jarojn antaŭ la prezentita dato, ĝi elektis forigi la mesaĝiston, konfirmante sian definitivon malakcepton de la profetita mesaĝo. Kaj jen denove, la mesaĝo de Jesuo al Laodicea prezentas lian respondon al ĉi tiu abomeninda konduto. Jen denove, li uzas la prezencon kaj estontecon por siaj verboj, kiuj sinsekve esprimas la kaŭzon kaj ĝian konsekvencon: "*Tial do, ĉar vi estas tepida, kaj nek malvarma nek varmega, mi elvomos vin el mia buŝo. Tamen, la observado estis farita fine de 1991 kaj la konsekvenco, la vomado fare de Jesuo, venos tri jarojn poste komence de 1995. Ĉi tiu vomado estas poste konfirmita per la aliĝo de oficiala Adventismo al la protestanta tendaro nomata " mortinta " de Jesuo Kristo ekde 1844, en Apokalipso 3:1: " Skribu al la anĝelo de la eklezio en Sardeso: Jen estas la vortoj de tiu, kiu havas la sep Spiritojn de Dio kaj la sep stelojn: Mi scias viajn farojn. Mi scias, ke oni diras, ke vi vivas, kaj ke vi estas mortinta. " "*

Oficiala Adventismo ne kapablis lerni ĉiujn lecionojn donitajn de la revelacioj ricevitaj kaj transdonitaj de nia fratino Ellen Gould-White. En sia interpreto de la mesaĝoj de la tri anĝeloj, ŝi precizigis rilate al la konduto de homoj rilate al la adventismaj anoncoj faritaj de William Miller, ke **Jesuo ordonis al siaj anĝeloj ne plu trakti kristanojn, kiuj malakceptis kaj malestimis la anoncojn proklamitajn de lia mesaĝisto**. La sama juĝo falis sur oficialan Adventismon en 1995, pro la sama kialo. Kaj jam ĉi tiu mesaĝo transdonita de Ellen Gould-White en ŝiaj skribaĵoj konfirmis mian komprenon pri la jam tre komprenebla malkresko de la protestanta tendaro, pro la dia postulo de la Ŝabato ekde 1843 kaj 1844. Sed por atingi ĉi tiujn aferojn, ni devis doni al ili nian tutan koron kaj animon, multan tempon kaj persistemon. Sed ankaŭ necesis esti elektitaj kaj gvidataj de Jesuo Kristo aŭ lia anĝelo Gabrielo, nia kunulo en la servo, kiu ankaŭ montras kompletan memrezignon en sia servo por Dio en Jesuo Kristo.

En la 2000 jaroj antaŭ lia glora dua alveno, Jesuo Kristo spertis feliĉon en sia rilato kun siaj elaĉetitoj nur en la apostola kaj adventista epokoj, kaj la kaŭzo de ĉi tiu feliĉo estas facile identigebla: en ambaŭ epokoj, liaj fidelaj servistoj observis kaj honoris lian sanktan Sabaton. Tial lia tuta profeta Revelacio estas konstruita sur ĉi tiuj du fundamentoj: de la jaro 30 ĝis 321, aŭ 291 jaroj, kaj de la jaro 1844 ĝis 2030, aŭ 186 jaroj. Ĉi tiuj estas du epokoj, en kiuj lia "**ĉiela eterna pastraro**" kaj la observado de lia Sabato, sanktigita ekde la fondo de la mondo, estis kaj estas denove agnoskitaj kaj honorataj de liaj elaĉetitoj. Ankaŭ, ĉi tiuj du periodoj konsistigas la "**pordegojn**" kaj la "**fundamentojn**" de la "**Nova Jerusalemo**", la simbola bildo de la elaĉetita Elektito, en Apokalipso 21:12 kaj 14: "*Kaj ĝi havis muron grandan kaj altan, kaj havis dek du pordegojn, kaj ĉe la pordegoj dek du anĝelojn, kaj nomojn skribitajn sur ĝi, la nomojn de la **dek du triboj de la Izraelidoj** : .../...La muro de la urbo havis dek du fundamentojn, kaj sur ili la dek du nomojn de la **dek du apostoloj de la Ŝafido** ."* Inter ĉi tiuj du periodoj, la papa uzurpanto deturnis al si la honorojn kaj preĝojn de la katolikaj kredantoj kaj de granda plimulto de protestantoj, kiujn Dio juĝis "**hipokrituloj**" en Dan. 11:34: "*Kaj kiam ili falos, ili estos iom helpataj, kaj multaj aliĝos al ili en hipokriteco* ." » Tial, la tuta Apokalipso devas esti analizita laŭ la doktrinaj

normoj aplikitaj en ĉi tiuj du epokoj, ĉar inter la du, la reĝimo de " **peko** " stigmatizita kaj kondamnita de Dio en Dan. 8:12 ekregis la kristanan religion: " **La armeo estis savita per la konstanta ofero, pro peko** ; la korno deĵetis la veron, kaj prosperis en siaj entreprenoj ." La vorto "ofero" ne estas citita en la originala hebrea teksto. Aldonita maljuste, ĝi distordas la signifon de la mesaĝo kaj sugestas la kuntekston de la malnova interligo, dum Dio celas per sia mesaĝo la kristanan epokon de la Nova Interligo.

Dum la restarigo de la Sabato, tio estas, ekde 1844, laŭ Apokalipso 7:2, Dio entreprenis sian laboron de " **sigelado** " de siaj veraj elektitoj, kiuj malkovris, kontraŭe al la Sabata " **sigelo de la vivanta Dio** ", ke dimanĉo konsistigis la ĉefan " **signon de la besto** " cititan en Apokalipso 13:15: " *Kaj li kaŭzis, ke ĉiuj, malgrandaj kaj grandaj, riĉaj kaj malriĉaj, liberaj kaj sklavaj, ricevis markon sur sia dekstra mano aŭ sur sia frunto* . " Notu ĉi tiun precizecon, la teksto ne diras " la markon " sed " **markon** "; kio sugestas, ke ĉi tiu " marko " povas preni plurajn konkretajn formojn, sed ili ĉiuj reprezentas signon de romia kaj papa religia aŭtoritato. En tiu senco, la ripozo de la unua tago establita de Konstantino estas " marko ", la adoro de Maria estas " marko ", la adoro de la sanktuloj estas " marko ", la katolika meso estas " marko "... ktp. Tio pravigas la kondamnon de oficiala Adventismo, kiu malakceptas la dian lumon en 1991 kaj alianciĝas kun la malbenita protestanta kredo pro sia respekto al la romia ripoztago; kio kondukas oficialan Adventismon preni, sin, " *sur sia mano kaj sur sia frunto markon* " de romia aŭtoritato; " *sur sia mano* " kiel verkon kaj " *sur sia frunto* " kiel signon de sia propra volo kaj respondeca persona elekto.

Ĝis la glora reveno de Jesuo Kristo, la observado kaj observado de la " **sepa-taga ripozo sanktigita** " de Dio, en Gen. 2:2-3, konsistigas, en profetaĵo, " **la sigelon de la vivanta Dio** ", sed la Biblio donas komplementan signifon al ĉi tiu " **sigelo de Dio** ". Ni legas en 2 Tim. 2:19: "... *Tamen la solida fundamento de Dio staras, havante ĉi tiun sigelon : La Eternulo konas tiujn, kiuj estas Liaj ; kaj: Kiu ajn nomas la nomon de la Eternulo, foriĝu de maljusteco* . "

Post tiuj klarigoj, la " **romia konfuzo** " fariĝas travidebla kiel kristalo. La " **mistero de maljusteco** " estas klare identigita.

Survoje al ĝia tutmonda regado

Dimanĉe, la 7-an de decembro 1941, je la 10-a horo matene, la tempo elektita por protestanta religia kultado, Japanio lanĉis aeratakon kontraŭ la usona bazo ĉe Pearl Harbor en la Pacifika Oceano. Post kiam ĉi tiu atako estis lanĉita, Japanio oficiale deklaris militon kontraŭ Usono, malobservante la konvenciajn regulojn adoptitajn de la Ligo de Nacioj, organizita de la Okcidento.

La usonanojn helpis en sia disvolviĝo judaj sciencistoj, kiuj fuĝis el Germanio antaŭ la komenco de la Dua Mondmilito. La 6-an kaj 9-an de aŭgusto 1945, du atombomboj estis faligitaj sur Hiroŝimon kaj Nagasakon, devigante la japanojn rekoni la usonan venkon. Bonaj princoj, Usono helpus Japanion resaniĝi ofertante al ĝi sian protektoraton; la usona koloniigo de mensoj komenciĝis. Sed

por kompreni kiel ni alvenis ĉi tien, ni devas reiri al 1944. La 6-an de junio de tiu jaro, 1944, la okcidentalianca tendaro surteriĝis en Normandio sur la strandoj de norda Francio. La rusoj eniris Berlinon la 2-an de majo 1945, kaj la usonanoj eniris siavice du monatojn poste. La naziaj gvidantoj estis arestitaj kaj procesitaj kaj pendigitaj de la venkinta tendaro post la sensaciaj Nurenbergaj procesoj, kiuj komenciĝis la 20-an de novembro 1945 kaj finiĝis la 1-an de oktobro ¹⁹⁴⁶. Sed tuj kiam ili eniris Berlinon, la usonanoj evakuigis la "grizajn cerbojn" el la germana nazia tendaro.

Usono tiel havas, kun Japanio, tre profitodonan industrian produktadgrundon, kaj grandegaj profitoj estas akiritaj per la translokigo de usonaj kompanioj al ĉi tiu lando. Usono profitas de la scio de la fama fizikisto Von Braun, kiu disvolvis la germanajn misilojn V1 kaj V2, kiuj detruis Londonon. Kaj ĉiuj sukcesaj kosmaj progresoj de NASA ŝuldiĝas al li.

En Eŭropo, la milito kaŭzis multe da detruo, kaj ĉiam laŭ la bonaj principoj, Usono helpis ĝian resaniĝon. Ili organizis la "Marshall"-Planon kaj investis multe da mono por helpi la eŭropajn popolojn de la okcidenta tendaro, nur ĉar, ekde la divido de Jalto, la rusa tendaro okupis Pollandon kaj Orientan Germanion ĝis Berlino. La potenca industria kaj kemia maŝino de Usono estis ekfunkciigita, kaj la uzo de DDT pliigis la rikoltojn detruante la fibestojn kaj insektojn, kiuj atakis la terproduktojn. La vendo de ĉi tiu usona produkto plue riĉigis Usonon. Sed en Francio, Generalo de Gaulle, la gvidanto de la lando, rigardis ĉi tiun novan formon de koloniigo kun suspekto, ĉar ekde la fino de la milito, usonaj armeoj estis staciitaj tra la tuta Okcidenta Eŭropo. Kaj je la kosto de pagi pezan militŝuldon, li fine akiris ilian foriron de la franca grundo. La respublikana spirito kondukis la francojn forigi ĉi tiun militestron de la povo. Sed Francio ne estas imuna kontraŭ la usona influo, kiun ĝia junularo admiras kaj prenas kiel modelon. Kaj jen, tra la tuta Okcidenta Eŭropo, ni havas novan koloniigon de homaj mensoj.

En la mondo, lukto por influo nun kontraŭstarigas du kontraŭajn blokojn en ĉiuj kampoj — politikaj, ekonomiaj kaj religiaj: usonan kapitalismon kontraŭ soveta rusa komunismo; usonan protestantan religion kontraŭ la ateismo de la rusa popolo. La "Fera Kurteno" apartigas la du tendarojn, kiuj estas reciproke malamataj. Inter ĉi tiuj du gigantoj, eŭropanoj estas dividitaj pri unu aŭ la alia, eĉ ene de la nacioj mem. Ambaŭ majstras la atoman armilon de supera malkuraĝigo. Kaj la nacioj rekonstruas sin en dupolusa formo, kiel la du grandaj potencoj.

Francio perdis siajn koloniojn kaj la reveno al la povo de Generalo de Gaulle en 1958 metis la landon sub novan Konstitucion: ĝian Kvinan ^{Respublikon}. Ĉi tiu milita gvidanto bezonis absolutan potencon kaj estis tiel ruza, ke li elpensis Konstitucion, kiu certigis al li aŭtokratan potencon, samtempe konservante demokratajn respublikanajn formojn. La Deputita Ĉambro perdis sian influpovon, kiu nun apartenis nur al la prezidanto kaj lia plimulta delegacio, kiu siavice obeis la registaron formitan de ĝia ĉefministro. Okupita pri konsumado pli kaj pli, ĉi tiu nova reĝimo ne ĝenis la francojn, kiuj malmulte interesiĝis pri politikaj aferoj. Sed politiko difinas ekonomiajn direktojn, kaj de jaro al jaro, riĉaj financistoj kaj grandaj industriistoj organizis ekonomian vivon laŭ siaj intereso kaj profitoj. El tio naskiĝis la ideo krei unuiĝintan Eŭropon, komence strikte komercan; en la

formo de la "komuna merkato". Francio fidis je Germanio, kiu estis same postulema kiel ĝi, sed male al Francio, Germanio restis sub usona protektorato. Kaj finfine, estis pro Eŭropo, ke Francio realiĝis al la usona organizaĵo NATO, el kiu Generalo de Gaulle forigis ĝin. Ĉi tiun revenon elektis ununura homo, prezidanto Nicolas Sarkozy. La restarigo estis konfirmita la 3-an kaj 4-an de aprilo 2009. Ĝuste en ĉi tiu ago oni povas kompreni la malbenon, kiu konsistigas ĉi tiun Konstitucion de la Kvina ^{Respubliko}. La tuta nacio vidas sian sorton devontigita, por bone aŭ por malbone, al la decido de unu sola homo. Kaj la plej malbona afero por la lando Francio estas, ke Dio malbenis ĝin ekde ĝia unua reĝo, Klodvigo, Reĝo de la Frankoj. La decidoj faritaj de ĝiaj gvidantoj povas nur konduki al katastrofo kaj detruo. Sed Dio donas al li tempon kaj jam ŝparis al li ruinon dum la Dua Mondmilito kaj lian juĝon pro koluzio kun Nazia Germanio. La kialo de ĉi tiu protekto estas en ĉi tiuj linioj, kiujn mi ankoraŭ skribas hodiaŭ. Estas en Valence sur Rhône, ke Dio elektis alporti sian lastan potencon profetan revelacion, kaj la elekto de ĉi tiu loko baziĝas sur la jenaj faktoj: En Valence, lia tiama malamiko, Papo Pio la 6-a, arestita en 1798 (fino de la 1260 jaroj de la papa regado laŭ Dan 7:25) mortis en la malliberejo de la Citadelo en 1799. En la Katedralo de ĉi tiu urbo, ekzistas steleo, en kiu lia koro estis konservita. Nun, la morto de ĉi tiu papo estas ankaŭ plenumiĝo de ĉi tiu profetaĵo de Apokalipso 13:3: "*Kaj mi vidis unu el ĝiaj kapoj kvazaŭ morte vundita ; kaj ĝia mortiga vundo saniĝis. Kaj la tuta mondo miris post la besto .*" Fakte, Papo Pio la 6-a estis la religia "*kapo*" de la "*besto*", kiu kune konsistigis religian potencon kaj civilan monarĥan potencon; la alia "*kapo*" de ĉi tiu reĝimo, tiu de Ludoviko la 16-a, falis la 21-an de januaro 1793, dehakita per la gilotino de la francaj revoluciuloj. Poste, ankoraŭ en Valenco, ni trovas la restadon de la juna artileria oficiro Bonaparte Napoleono, kiu fariĝus en 1804 la Imperiestro de la Francoj, Napoleono la 1-a. ^{Dio} difinas lin per la bildo de "aglo", kiu karakterizis la imperian stilon, en Apokalipso 8:13: "*Mi rigardis, kaj mi aŭdis **aglon** flugantan meze de la ĉielo, dirantan per laŭta voĉo: Ve, ve, ve al la loĝantoj de la tero, pro la aliaj voĉoj de la trumpeto de la tri anĝeloj, kiuj blovos!*" "Tio gajnis al lia filo la kromnomon "**la agleto**". Valence estas do, denove, ligita al profetaĵo, kaj laŭ ĉi tiu verso, por anonci la "*tri*" lastajn "*trumpetojn*" prezentitajn, sinsekve, en Apokalipso 9, por la 5a ^{kaj} la 6a ^{ĉi} kaj en Apokalipso 11:15, por la 7a ^{ĉi} aferojn, kiujn mi efektive identigis, interpretis kaj klarigis en mia verko "Klarigu al mi Danielon kaj Apokalipson". Kaj se ĉi tiu lumo estis alportita al Valence, ĝi estas pro la fakto, ke ni trovas tie la plej malnovan institucion de la Sepa-Taga Adventisto en Francio; la unuan establitan tie post Svislando. Kaj estas tie, ke mi petis kaj ricevis la bapton de Jesuo Kristo. Ĉi tiuj tri kialoj pravigas la elekton de Dio alporti sian lumon al ĉi tiu urbo en Francio. Kaj la escepteco de ĝia historio estas plue konfirmita de la fakto, ke en Valence, la gilotino de la Revoluciuloj ne kaŭzis falon de iuj kapoj; male al ĉiuj aliaj urboj en Francio tiutempe. Estas do pro ĉi tiu dia elekto, ke mi alportas lumon al tio, kio estas obskura kaj... ignorita; laŭ tio, kio estas skribita en Amos 3:7: "*Ĉar la Eternulo, Jahve, **faras nenion sen malkaŝi Sian sekreton al Siaj servantoj, la profetoj.***" Tiel, "*la atesto de Jesuo*" alprenas, per ĉi tiuj skribaĵoj, konkretan, edifantan kaj savantan formon.

Paroli pri imperiismo, renovigita en Francio de Napoleono la 1-a ' ligas nin al nuntempa usona imperiismo. Ĉar Usono ankaŭ avidas ĉi tiun superregan lokon super ĉiuj dominantoj de la tero. Post sinsekvaj malsukcesaj militoj kontraŭ Nord-Koreio kaj Vjetnamio, ambaŭ subtenataj de la sovetia, rusa kaj ĉina tendaroj; la usonanoj denove malsukcesis kontraŭ Irako, poste kontraŭ la islama Afganio. La usonanoj retiriĝis en sin mem kaj, sub prezidanto Trump, ili volis fini sian rolon kiel mondaj policianoj; kio jam estis, sen diri tion, konfeso de kulpo. Sed ne, nur pro financaj kostoj ĉi tiu usona intervenismo devis finiĝi. Kun konkurenco de Rusio kaj Ĉinio, kiuj eniris internacian kapitalismon, la eblecoj atingi mondan dominadon reduktiĝis. Sed nun, danke al ŝanĝo de prezidanto, la agreso de Rusio kontraŭ Ukrainio devigas ĝin repreni sian rolon kiel monda policano. La demokrata prezidanto Joe Biden havas intereson pri Eŭropo kaj volas konservi sian "gvidadon", sian koloniigon de la landoj de la popoloj, kiuj aliĝis al NATO. Kaj kiam, atakita de Rusio, Ukrainio esprimas sian deziron aliĝi al NATO, Usono povas nur veni al ĝia helpo. Sed nuntempe, ĝi volas je ĉia kosto eviti rektan konflikton kun nuklearmila Rusio. Tial, ĝi limigas sin al liverado de armiloj al Ukrainio, kiu ĉiam postulas pli, kaj ĉiam postulos pli, pro la potenco de la rusa lando batalanta kontraŭ ĝi.

Sub la povo de Dio, eŭropanoj estas pelataj en militecan eskaladon pro la decidoj de siaj gvidantoj, kiuj respondas al la historio kaj spertoj de sia lando. Internaciaj rilatoj donas al ili pli kaj pli da potenco, kaj ĉi tiu nuna moderna karakterizaĵo estas rivelita de Dio en lia tre kodita mesaĝo de la "**sesa trumpeto**", la temo de Apokalipso 9, en versoj 17 ĝis 19: "*Kaj mi vidis la ĉevalojn en la vizio, kaj la sidantajn sur ili, havantajn kirasojn el fajro, hiacinto kaj sulfuro. La kapoj de la ĉevaloj estis kiel kapoj de leonoj, kaj el iliaj buŝoj eliris fajro, fumo kaj sulfuro.*" Ĉi tiu mesaĝo, alie tute nekomprenebla, jam ne estas tia. Por kompreni, simple anstataŭigu la vorton "*ĉevaloj*" per grupo aŭ trupo, laŭ Jakobo 3:3; "*tiuj, kiuj sidiĝis sur ili*" per militestroj; la vorton "*kirasoj*" per justeco kaj protekto. La vorto "*hiacinto*" estas, simbole, la floro de la sundio Apolono, kaj ĝia origino estas Turkio, Sirio kaj Libano; la vorto "*kapoj*", anstataŭigita per magistratoj aŭ regantoj, laŭ Jes. 9:14; la vorto "*leono*", per forto, laŭ Juĝistoj 14:18; la vorto "*buŝoj*", per vorto, t.e., ordonoj, decidoj kaj preĝoj; la vorto "*fajro*", per detruo; la vorto "*fumo*", per preĝo, laŭ Apokalipso 8:4, sed ankaŭ ebrieco, obskurado, laŭ Apokalipso 9:2; la vorto "*sulfuro*", per nuklea, aŭ "*fajro el la ĉielo*" laŭ Apokalipso 13:13, aŭ vulkana subtera fajro, la magmo de la "*lago de fajro kaj sulfuro*" laŭ Apokalipso 20:15, t.e., la mita infero de katolikismo kaj la grekoj. Kaj verso 18 konfirmas kaj resumas, dirante: "*Per ĉi tiuj tri plagoj triono de la homaro estis mortigita, per la fajro, per la fumo kaj per la sulfuro, kiuj eliris el iliaj buŝoj.*" Verso 19 poste provizas klarigojn establintajn la rilatojn inter ĉi tiuj simboloj. Prenante la kontraŭan vidpunkton de civilaj analizistoj, Dio konfirmas la spiritan kaŭzon de la menciitaj kolizioj: "*Ĉar la povo de la ĉevaloj estis en iliaj buŝoj kaj en iliaj vosto; iliaj vosto estis kiel serpentoj havantaj kapojn, kaj per ili ili faris malbonon.*" En ĉi tiu verso, la nova simbolo citita, la vorto "*vosto*", indikas "*la profeton, kiu instruas mensogojn*", laŭ Jesaja 9:14; kaj la vorto "*serpento*" indikas la "*ruzan*" kaj delogan "*serponton*" uzatan kiel mediumon de la diablo por paroli al Eva por delogi ŝin per siaj mensogoj, en

Genezo 3:1. Tradukita kaj rekonstruita, ĉi tiu mesaĝo signifas: " **ĉar la povo de la armeoj estis en ilia parolo kaj iliaj falsaj profetoj, kiuj instruis mensogojn; iliaj falsaj profetoj estis ruzaj trompisto, kiuj trompis magistratanojn kaj regantojn, kaj estis per ĉi tiuj magistratanoj kaj regantoj, ke la falsaj profetoj faris malbonon** ." Dio ĉi tie nur konfirmas ĉi tiujn akuzojn kontraŭ la falsaj kristanaj kaj islamaj religioj implikitaj en ĉi tiu Mondmilito fokusita sur Okcidenta Eŭropo. Koncerne la kaŭzitan damaĝon, verso 18 resumis ĝin per ĉi tiuj vortoj: " *Triono de la homaro estis mortigita per tiuj tri plagoj, per la fajro, per la fumo, kaj per la sulfuro, kiuj eliris el iliaj buŝoj* ." La falsa kredo produktas en ĉi tiu milito " *fajron* ", fizikan detruon; " *fumon* ", spiritan detruon; " *sulfuron* ", nuklean detruon kaj la " *duan morton* " en la " *fajra lago* "; ĉio ordonita per la " *buŝoj* " de la potencaj ŝtatestroj.

En ĉi tiuj mesaĝoj de la " **sesa trumpeto** ", ni trovas la simbolojn cititajn en tiu de la " **kvina trumpeto** ". La spirita ligo, kiu ilin ligas, estas tiel konfirmita. Klarigo: Ekde 1844, Dio donis 150 jarojn, simbolitajn per la " *kvina monatoj* " de Apokalipso 9:5-10, al la falsaj protestantaj, anglikanaj kaj ortodoksaj kristanaj profetoj, por konduki la loĝantojn de la tero al ilia falo. Ĉe la fino de ĉi tiuj 150 jaroj, en januaro 1995, la oficiala Sepa-taga Adventismo aliĝis al ili, tiel ke la nombro de la falintoj estis kompleta. Post kelkaj jaroj, en 2022, Dio aktivigas la " **sesan trumpeton** ". Li liberigas la malbonajn anĝelojn kaj la milito komenciĝas en Eŭropo kun la rusa agreso de Ukrainio, atendante la etendon de ĉi tiu Tria Mondmilito al ĉiuj eŭropaj nacioj kaj la aliaj gravaj nacioj de la mondo.

Preparante ĉi tiun studon, mi malkovris la signifon de la vorto " *hiacinto* ", citita en Apokalipso 9:17. Ĉi tiu nomo simbole indikas la floron de la greka sundio Apolono, aŭ greka dio de Lumo. Ĉi tiu signifo ligas ĝin al la detruanta anĝelo nomata " *Apoliono* ", aŭ Apolono, en la " **kvina trumpeto** " en verso 11: " *Kaj ili havis super si kiel reĝon la anĝelon de la senfunda abismo, kies nomo en la hebrea lingvo estis Abadon, kaj en la greka estis Apoliono* ." Malantaŭ ĉi tiu nomo, Dio indikas la diablon, la inspiranton de la pagana kultado de la sundio. Sed la vortoj " *hebrea kaj greka* " indikas la Biblion, kiu estas skribita kiel la Lumo de Dio. Li tial kulpigas kaj la detruan uzon de la Biblio kaj la detruon faritan en la Tria Mondmilito sur la kristana religio, kiu honoras la antikvan "Tagon de la Suno" establitan de la romia imperiestro Konstantino la 1-a^{la} Granda la 7-an de marto 321. La granda plano de Dio tiel plenumiĝas antaŭ niaj okuloj. Kaj post 150 jaroj da paco planita por la kristanaj religioj, la fizika detruo de la kulpuloj estas survoje kun la liberigo de la malbonaj anĝeloj " *pretaj por la horo, tago, monato kaj jaro* " ekde la komenco de la sigelado de la elektitoj de Apokalipso 7:2-3. Ĉi tiu esprimo indikas " *la horon* " elektitan de la Kreinto Dio en la normo de lia kalkulo de tempo, kiu pridubas la datojn fiksitajn de la falsa kalendaro de homoj: " *Kaj mi vidis alian anĝelon suprenirantan de la oriento, havantan la sigelon de la vivanta Dio; li kriis per laŭta voĉo al la kvar anĝeloj, al kiuj estis donite difekti la teron kaj la maron, kaj diris: Ne difektu la teron, nek la maron, nek la arbojn, ĝis ni sigelos la servistojn de nia Dio* sur iliaj fruntoj." Kion signifas la fino de la sigelado de la elektitoj? Unue, notu, ke ĉi tiu sigelada tempo finiĝas kiam la Milito komenciĝas. Due, la eniro en militon signifas, ke la nombro de la elektitoj estas kompleta kaj ke de tiu momento, novaj

naskiĝoj ne povos profiti de la oferto de savo. La homaro tiam eniras la procezon de sia progresema detruo, kiu estos totala ĉe la reveno de Jesuo Kristo.

Ni devas memori la fundamentan rolon de la usona reago en pravigado de la eskalado de milito, kiu kondukas la eŭropan homaron al simbola perdo de "*triono de la homoj*", kiuj konsistigas ĝin. Kaj ĉi tiu kontinua eskalado de la armiloj de Ukrainio kondukas la militon al fina nuklea formo, ekstreme detrua por vivoj, posedaĵoj kaj teritorioj malpermesitaj pro la radioaktiveco de la tero.

Eksciinte pri la anonco de ĉi tiu juĝo de Dio, ni povas konkrete trovi ĉi tiujn aferojn en la nuna tutmonda situacio. En Usono, la ŝtatestro Joe Biden estas romkatolika prezidanto de oficiale kalvinisma protestanta lando; kontraŭ li, la rusa gvidanto Vladimir Putin estas ortodoksa kristano; la ŝtatestro de Ukrainio, Volodimir Zelenskij, estas juda, de rusa deveno, kaj lia nomo estas polo. Pollando, lia ĉefa subtenanto, estas romkatolika; Anglio estas anglikana; Francio, oficiale agnostika, konsistas el religia miksaĵo de ateismo, katolika kaj protestanta kristanismo, kaj islamo. Sed la listo ne estas kompleta, ĉar estus pli facile diri, kiu religio ne estas tie, ĉar ĝi bonvenigis homojn el ĉiuj nacioj de la tero sur sian grundon kaj transmarajn teritoriojn.

Observante la okazaĵojn, mi vidas gvidantojn panike, kortuŝe serĉantajn solvon, sentante sin kaptitaj en kaptilo, kiu senhalte alproksimiĝas al ili. Ĉi tiun kaptilon starigis por ili la granda Kreinto Dio, kiu intencas igi ilin kompensi pro ilia malestimo al sia biblia lumo, siaj leĝoj kaj sia persono, malgraŭ la atesto de amo, kiun li ofertis al ili per la morta ofero de sia vivo en Jesuo Kristo. La situacio estas nesolvebla, nesolvebla, ĉar du kontraŭaj elektoj estas truditaj al ili: subteni Ukrainion kaj eksponi sin al rusa venĝo aŭ rifuzi helpi Ukrainion kaj ŝajni egoismaj, individuismaj, senkoraj kaj perfiduloj al tiuj, kiuj subtenas helpon al Ukrainio. Skizofrenio ekregis, kaj mi aŭdas la prezidanton de Francio, Emmanuel Macron, fari sensencajn rimarkojn ripetatajn ĥore de siaj registaraj subtenantoj. Li tiel prezentas, por trankviligi la francojn, tri kondiĉojn por doni aviadilojn al Ukrainio. Sed estante tute blindigitaj de Dio, ili ne komprenas, ke tiuj tri kondiĉoj jam estas malobeitaj kaj kontraŭdiritaj de la faktoj: 1- Utileco por Ukrainio : utile havi ĝin pli kaj pli detruita per rusaj bombadoj; 2- Neniu eskalado : okazis kontinua eskalado ekde la 24-a de februaro 2022. Rusio intensigas siajn atakojn kaj mobilizas pli kaj pli da batalantoj; 3- Sen malfortigi Francion : ĉiu oferto de armiloj kaj militaj elspezoj havas koston por Francio kaj malfortigas ĝin, sen forgesi la rusan venĝon, kiu trafos ĝin.

La blindigo de mensoj fare de Dio sekvas la koloniigon de eŭropaj mensoj fare de usonanoj. Por Usono, la momento atingi sian celon de dominado alproksimiĝas, sed ĝi ne konscias pri tio. Ĉar ĉiuj tutmondaj agantoj ne konscias pri la plano preparita de la granda Kreinto Dio. Ĉi tiu privilegio estas konservita kaj rezervita por liaj fidelaj kaj persistemaj infanoj. Ĉi tio jam permesas al ni vidi la diferencon, kiun Dio faras inter "*tiuj, kiuj servas lin, kaj tiuj, kiuj ne servas lin*". Sed la vera fina diferenco inter la du estos tiu de vivo kaj morto.

En la rolo de la deloga "*serpento*", la juna aktoro-prezidanto de Ukrainio ludas la ĉefrolon. En la tuta homa historio, neniam unuopa homo delogis tiom da ŝtatestroj per publika kulpigado de ili. Kaj la sekreto de lia sukceso kuŝas en la dependeco de ĉi tiuj nacioj unuiĝintaj en NATO, kiu vasaligas ilin kaj devigas ilin

obeeme sekvi usonajn decidojn. Ĉi tiu nuna usona dominado de eŭropaj mensoj donas ekrigardon al la pezo, kiun ĝi havos en sia universala " *besta* " reĝimo programita en Apokalipso 13:11. La "policianoj" de la tero, la novaj romanoj, tiam fariĝos la gvidaj " *estroj* ", kiuj trudos siajn ideojn al ĉiuj postvivantoj de la granda milita detruo. Kaj ni, la servistoj de Dio, estos la celoj de la kolero de la falintaj estaĵoj trafataj de la " *sep lastaj plagoj de Dio* " priskribitaj en Apokalipso 16. Tio, ĝis tia grado, ke nia morto estos dekretita, laŭ la anonco de Apokalipso 13:15. Kaj la sola precizeco, kiun Dio donas al ni pri sia interveno por savi nin, **en la lasta ekstremo**, baziĝas sur la nomo " **Benjamen** ", kiun li donas al la dekdua el la " *dek du triboj sigelitaj* " per sia " **sigelo** " en Apokalipso 7:8: " *el la tribo de Zebulun, dek du mil; el la tribo de Jozef, dek du mil; el la tribo de Benjamen, dek du mil sigelitaj.* " Malantaŭ ĉi tiu nomo " **Benjamen** " estas ĉi tiu mesaĝo, sur kiu devas esti konstruita la tuta konfido kaj fido de la lastaj elektitoj: Genezo 35:18: " *Kaj kiam ŝi estis preskaŭ fordonanta sian animon, ĉar ŝi estis mortanta, ŝi nomis lin Ben-Oni; sed lia patro nomis lin Benjamen.* " En ĉi tiu bildo ni trovas la finan situacion, ŝajne malesperan, de la elektitoj kondamnitaj al morto. Sed Dio, " **la Patro** ", intervenas kaj ŝanĝas la sorton de siaj fidelaj infanoj; de " *Ben-Oni* ", kiu signifas "filo de mia doloro", li ŝanĝas ilin al "filo de mia dekstra", traduko de la nomo " **Benjamen** "; la " **dekstra** " flanko de la dia " **beno** " donita al la elektitoj, laŭ Mat. 25:32 ĝis 34: " *Ĉiuj nacioj kolektiĝos antaŭ li. Li apartigos ilin unu de la alia, kiel paŝtisto apartigas la ŝafojn de la kaproj; kaj li metos la ŝafojn dekstre de li, kaj la kaprojn maldekstre. Tiam la Reĝo diros al tiuj dekstre de li: Venu, vi benataj de mia Patro, ekposedu la regnon, kiu estas preparita por vi de post la komenco de la mondo.* "

Mi, kiu naskiĝis ĉe la fino de la Dua Mondmilito, mezuras kiom multe la longa periodo de paco donita de Dio, inter 1945 kaj 2022, havas dramajn konsekvencojn hodiaŭ, ĉar la homoj de epoko por regi estas junaj, ĉar multaj el ili naskiĝis en kunteksto de " **paco kaj sekureco** " garantiita de la Eŭropa Unio kaj firme establita en homaj mensoj. Tiel ke ĉi tiuj vortoj de Paŭlo cititaj en 1 Tes. 5:3 plenumiĝas unuafoje hodiaŭ, la duan koncerne la universalan regadon de la tempo de la glora reveno de Jesuo Kristo: " *Kiam oni diras: 'Paco kaj sekureco!'* " *Tiam subita detruo venos sur ilin, kiel naskodoloroj sur gravedulinon, kaj ili ne eskapos.* » La milito, la vera, estis por ili nur memoro pri iliaj gepatroj, same kiel iliaj gepatroj kreskis aŭdante siajn patrojn rakonti la terurajn spertojn de la Unua Mondmilito de 1914-1918. Ĉiu generacio havis la memoron pri sia milito; la hodiaŭa ne. Kaj tio estas ankaŭ la kaŭzo de la arogantaj, malprudentaj kaj militemaj reagoj de niaj nunaj junaj gvidantoj. Ni devas ankaŭ kompreni, ke Dio preparis la Trian Mondmiliton ekde la fino de la Dua. **Ĉar la Tria komenciĝis per la pridubado de la divido de Jalto en 1945. Rusio lasis plurajn landojn forlasi sian aliancon, Pollandon, la baltajn landojn, Ĉeĥoslovakion, Rumanion, sed Ukrainion... ĝia limo estis unu lando tro multe.**

En la Okcidento, kaptita de nekredemo kaj nekredemo, la anonco pri nuklea milito fariĝis nekredebla. Tial homamasoj mortos sen scii la dian spiritan kaŭzon de la milito, kiu kaŭzas ilian malaperon.

Por okcidentanoj, la decido armi Ukrainion havas la formon: kapo, mi venkas, celo, vi malvenkas. Jen kion mi vidas: Ukrainio havas la avantaĝon, ni

helpu ĝin venki; Ukrainio perdas la avantaĝon, ni helpu ĝin eviti malvenkon. Dum mi kondamnas kaj memorigas la malspertecon kaj nematurecon asertitajn de prezidanto Macron mem, antaŭ lia unua elekto, mi ekscias, ke rusa gvidantino komentas la rimarkojn de nia franca prezidanto, kiu diris, ke sendi pezajn armilojn ne konsistigas eskaladon de la milito. Ŝi diras pri li: "tio ne estas la vortoj de plenkreskulo." La limoj de nematureco komencas aperi kaj la unuaj, kiuj malkovras ĝin, estas la novaj rusaj malamikoj; siaflanke, la francoj, vidas nenion. Tial estas jam tro malfrue; la justeco de la vivanta Dio "marŝas " por detru tiujn, kiuj ne meritas vivon.

Dum ĉi tiu studo, la Spirito kondukis min al novaj interpretoj de la simbolo " suno " citita plurfoje en Apokalipso. Ĝi unue aperas en Apokalipso 1:16: " *Li havis en sia dekstra mano sep stelojn, kaj el lia buŝo eliris akra dutranĉa glavo; kaj lia vizaĝo estis kiel la suno brilanta en sia forto* . " Kaj ĝia difino kiel simbolo de la greka dio de lumo, " *Apolono* ", riĉigas miajn antaŭajn klarigojn. La vizio pri la granda malfeliĉo anoncita al Daniel en Dan 10:1 estas konfirmita. Ĉi tie en ĉi tiu kristana kunteksto, la " *fulmo* " de la greka dio Zeŭso, aŭ la romia Jupitero de Daniel, estas anstataŭigita per la " *suno* " " *Apolono* ", la kaŭzo de la tuta malbeno, kiu turmentis falsan kristanismon ekde la 7-a de marto 321, ĝis la reveno de Kristo. En kompleta opozicio al sia simbolo de la vera dia lumo, ĉi tiu " *suno* " indikas la paganan sunan kulton, kiu historie atingis sian pinton kun la regado de la reĝo de Francio, Ludoviko la 14-a, nomata la "sunreĝo". Ankaŭ, en Apokalipso 8:12, la " *suno kiel sakaĵo el haroj* " obskurita rekte celas la monarkion kaj la papan romkatolikan religion subtenatan kaj praktikatan de ĉi tiu despota reĝo, persekutanto de la vera reformita kredo kaj kun ĝi, la Biblio mem, la vera dia lumo. Simile en Apokalipso 8:12, la " *tria parto de la suno frapita* " de la francaj revoluciuloj koncernas ĉi tiujn samajn katolikajn monarĥajn celojn. Sed la tuta verso ankaŭ sugestas atakon de la revoluciuloj kontraŭ la dia ordo de tempo, kiel estas skribite en Genezo 1:14, koncerne la " *stelojn kaj la ĉielon* ": "Kaj Dio diris: *Estu lumajoj en la ĉiela firmamento, por apartigi la tagon de la nokto, kaj ili estu por signoj kaj tempoj, kaj tagoj kaj jaroj* ; **kaj ili estu por tempoj, tagoj kaj jaroj** ." » Nun, por la unua fojo en la homa historio, la francaj revoluciuloj volis establi specialan kalendaron anstataŭigante la septagan dian semajnon per dektagaj semajnoj. Sed la ordo de la dia semajno estis restarigita post ĉi tiu revolucia tempo. Dio malhelpas ĉiujn homajn provojn detru la ordon de tempo establitan de li. Kaj ĉi tiuj provoj konfirmas ĉi tiun fundamentan version de profetaĵo, Dan. 7:25, ĉar ĝi malkaŝas planon elpensitan de Satano, la diablo, la malamiko de Dio kaj liaj elektitoj: " *Li parolos vortojn kontraŭ la Plejaltulo kaj lacigos la sanktulojn de la Plejaltulo, kaj pensos ŝanĝi tempojn kaj leĝojn* ; kaj la sanktuloj estos transdonitaj en lian manon por tempo, tempoj, kaj duono de tempo." » Li tamen, civilizite, kaj ekde 1981, en Francio, sukcesis atribui la nomon "sepa tago" al la "unua tago" de la tempo fiksita de Dio, ion kion Ĉinio, kaj en Eŭropo la baltaj landoj, jam praktikis dum jarcentoj, kaj li sukcesis meti la komencon de la tago je noktomezo. La komenco de la jaro estis metita je la komenco de la "vintra" sezono ekde la jaro 1564 kiam ĉi tiu normo estis trudita de la Koncilio de Rusiljono, en Francio, en la ĉeesto de Reĝino Katerina de Mediĉo. La mezuro estis ĝeneraligita de Papo Gregorio la 13-a en 1582. La atako de tempo

estas do observebla kaj rimarkita. La implico de la tri reĝoj malbenitaj de la profetaĵo de Michel Nostradamus, en ĉi tiuj modifoj de dia tempo estas konfirmita, ĉar ĉi tiun lastan mezuron postulis Karlo la 9-a, kiu mortis en la aĝo de 23 jaroj, frapita de Dio.

Okazaĵo plenumiĝis en 1986 kiel profeta averto. Tio estis la nuklea akcidento ĉe la elektrocentralo de **Ĉernobilo** en Ukrainio. La nomo **Ĉernobilo** signifas " **absinto** " aŭ " **amara** " herbo, kaj en du vortoj, la nomo signifas: **nigra blanka** , bildo de absoluta opozicio de sekso, " *nokto kaj tago; mallumo kaj lumo* " Gen. 1:4-5. La akcidento profetis, ke Ukrainio donos fruktojn, kiuj estos " **amaraj** " por okcidentanoj; " **amaraj** " kiel la frukto de la romkatolika kredo, kiun Dio komparis kun " **absinto** " en la mesaĝo de la " **tria trumpeto** " en Apokalipso 8:11: " *La nomo de tiu stelo estas Absinto ; kaj triono de la akvoj fariĝis absinto , kaj multaj homoj mortis pro la akvoj, ĉar ili fariĝis amaraj .* " "Nun, en la nuna milito, Pollando, la fortikaĵo de la romkatolikismo de kiam la pola papo Johano Paŭlo la 2-a akiris popolan favoron dum sia 26-jara papado (26: la nombro de la nomo de Dio: JaHVeh), estas la unua lando, kiu subtenas la ukrainojn kaj la plej fervora en militado kontraŭ Rusio, la ŝtonbloko, kiu trenas la eŭropajn naciojn al la anoncita perejo. Kaj Pollando ĝuas la subtenon kaj aprobon de pluraj malgrandaj najbaraj landoj, ĉiuj fervoraj pri la katolika kredo."

Okcidento baldaŭ malkovros, ke estas pli facile subskribi komercajn interkonsentojn kaj politikajn aliancojn ol igi homajn mensojn aliĝi al la samaj moralaj, politikaj, ekonomiaj aŭ religiaj valoroj.

La Elektito kaj Dia Juro

En Readmono 6:5, nia Sinjoro deklaris per Moseo, sia servisto kaj gvidanto de Izrael: " *Aŭskultu, ho Izrael! La Eternulo, nia Dio, estas unu Eternulo. Amu la Eternulon, vian Dion, per via tuta koro kaj per via tuta animo kaj per via tuta forto.* " Poste, laŭ Mateo 22:26-40, kiam oni demandis al li: " *Majstro, kiu estas la plej granda ordono en la leĝo?* " Jesuo respondis: " *Jesuo respondis al li: Amu la Eternulon, vian Dion, per via tuta koro kaj per via tuta animo kaj per via tuta menso. Ĉi tiu estas la unua kaj la plej granda ordono . Kaj la dua estas simila al ĝi: Amu vian proksimulon kiel vin mem. De ĉi tiuj du ordonoj dependas la tuta Leĝo kaj la Profetoj.* "

La unua afero rimarkinda estas la ordono " **amu** ", kiu estas ofta kaj ĉeestanta en ĉi tiuj tri ordonoj. La dua estas, ke metante la samajn vortojn en la buŝojn de Moseo kaj Jesuo, Dio donas al Moseo profetan bildon de Jesuo Kristo; ion, kion Moseo mem konfirmis, dirante pri Jesuo, la Mesio, kiu devis veni, en Readmono 18:15: " *Jahve, via Dio, levos por vi profeton el via mezo, el viaj fratoj, similan al mi ; aŭskultu lin!* " Moseo kaj Jesuo estis profetoj kaj gvidantoj por Dio por konduki Izraelon en la dian veron. Sed en siaj deklaroj, Jesuo donas al la dia vero precizan, fundamentan difinon: " **amu** ". Li prezentas ĝin en la formo de ordono. Tamen, nia homa inteligenteco sufiĉas por kompreni, ke amo kaj la kapablo ami ne dependas de ordono, sed de natura donaco. La homo estas farita tiel, en sia libereco, li amas aŭ ne amas

aferojn aŭ homojn. Kio do estas la celo, kiun Dio donas al ĉi tiu speco de ordono? La respondo estas simpla: li malkaŝas al siaj estontaj elektitoj, kia estas lia propra naturo: Amo; sed perfekta Amo kapabla daŭri eterne. De tiam, estas facile kompreni, ke ĉiuj liaj ordonoj estas adresitaj nur al tiuj, kiuj amas lin, por ke en sia obeemo pravigita per la amo kaj absoluta fido, kiujn ili havas al li, ili povu profiti de ĉiuj avantaĝoj de lia perfekta scio pri la kondiĉoj, kiuj sole povas krei veran feliĉon.

La Biblio estas plena de paĝoj, en kiuj Dio prezentas siajn leĝojn. Kaj ŝajnas, ke ĉiuj ĉi tiuj leĝoj estas justaj kaj celas konservi la fizikan kaj mensan sanon de lia homa kreitaĵo. Jen kio kondukas la apostolon Jakobo paroli pri la " *leĝo de libereco* " en Jakobo 2:12: " *Parolu kaj agu kvazaŭ vi estus juĝitaj laŭ la leĝo de libereco.* " Paroli pri " *leĝo de libereco* ", esprimita per multoblaj " *ordonoj kaj ordonoj* ", konsistigas paradokson, kiu povas surprizi simplajn estaĵojn, kiuj nature reagas konsideri ordonojn kiel pezajn kaj malagrablajn " *ŝarĝojn* " por porti. Ankaŭ, ni devas kompreni, ke ĉi tiuj ordonoj ne vere koncernas ilin, ĉar Dio scias anticipe, kiel tiuj, kiuj ne amas lin sufiĉe, reagos al liaj ordonoj kaj ordonoj. Kaj ĉar ĉi tiuj aferoj vere koncernas nur liajn elektitojn, do nur por ili la diaj leĝoj reprezentas la " *leĝon de libereco* ". Kiel ni povas klarigi ĉi tiun logikon? Tre simple denove: en la menso de la kolektiva Elektito, **la deziro obei kuniĝas kun la devo obei**, tiel ke la ordono jam ne estas unu. La Elektito ne bezonas devigi sin obei Dion, ĉar li faras tion pro deziro plaĉi al Li.

Kiam ni komprenas ĉi tiujn aferojn, ni rimarkas kiom vana kaj senutila estas falsa religio. Ĉar pro sia naturo, io ajn falsa havas neniun ŝancon atingi rilaton kun la Dio de vero. Vana estas trudita evangelizado, vana estas falsa endoktrinigo, vanaj estas religiaj formoj establitaj de homoj, vanaj estas religioj de falsaj diaĵoj, kaj vanaj estas ĉiuj provoj trudi religion per forto al korpoj kaj mensoj, eĉ se ĝi koncernas la veran Kreinton Dion. Per Moseo kaj Jesuo, kiuj ambaŭ diris: " **Vi amu** ", Dio metis " **amon** " kiel la solan kondiĉon, kiu permesas al oni komunikiĝi kun Li. Tial, kiel konsekvenco de ĉi tiu absoluta regulo, ĉiuj, kiuj ne plenumas ĉi tiun normon, ne validas por Li. Nombroj havas neniun gravecon en Liaj okuloj, ĉar Li serĉas kaj postulas la kvaliton de la animo. Aŭ ĝi estas ene de sia normo kaj li retenas ĝin por ĝia eterneco, aŭ ĝi ne estas, kaj restas en liaj okuloj nur momenta " **spiro** ", kiu pasas kaj malaperas, kiel lia Spirito igis lin diri en Psalmo 144:4: " *Homo estas kiel **spiro**, liaj tagoj estas kiel pasanta ombro.* "

En 1 Korintanoj 13, la apostolo Paŭlo laŭdas " **amon** " laŭ la kompreno de Dio. Tradukita kiel " *karitato* " aŭ " *amo* ", la originala greka vorto signifas karismon, aŭ donacon. Kaj estas certe, ke la plej elstara donaco, kiun Jesuo konfirmis, estas la donaco de amo, la donaco scii kaj povi ami Dion kaj nian proksimulon. Paŭlo tial pentras kompozitan portreton de la elektito amata kaj elektita de Dio. Kaj unu afero estas certa: kiu vere amas Dion, ne disputas pri lia obeemo kaj ne argumentas kun li. Disputo, kiu anstataŭigas diskuton, estas la frukto de ribelemaj estaĵoj, por kiuj la unua perfekta anĝelo fariĝis la modelo, laŭlonge de la tempo.

Tiel ni povos pli bone kompreni la bildon de la "instruisto", kiun Paŭlo donas al la dia leĝo en Gal. 3:24-25: "*Tial la leĝo fariĝis nia instruisto, por ke ni alkonduku nin al Kristo, por ke ni estu pravigitaj per fido.*" Nun, kiam la fido venis, ni jam ne estas sub tiu instruisto." Kio estas "instruisto"? Ĉe la grekoj, ĉi tiu vorto indikis personon respondecan pri akompanado de infano al la lernejo. Ĉi tio ne estis la instruisto mem, sed servisto respondeca pri kondukado de la infano al la loko de lia lernejo. Ĉi tio donas al li mezan rolon, kiu ne estas la ĉefa rolo. Kaj ĉi tiu malsupera rolo estas asignita de la Spirito al la skriba leĝo. Ĝia utileco estas do vere provizora kaj tamen necesa, pro la fakto, ke la kreita homo ne konas Dion kaj ignoras sian ekziston kaj karakteron. La leĝo igas lin malkovri sian amon kaj la bonvolajn atentojn, kiujn Dio montras al li. Kaj, en sia batalo kontraŭ la gvidanto de la protestantoj, kiu fariĝis Satano aŭ la diablo, Dio rivelos en Jesuo Kristo kaj la libervola ofero de sia krucumita vivo por pagi la pekojn de siaj elektitoj, nur ilin, la grandegan amon, per kiu li kapablas dividi kun tiuj, kiujn li savos tiel. Tiam ni povas kompreni, ke la vortoj "**fido kaj amo**" konsistigas la finan celon de la sava plano de Dio, ĉar la dia leĝo kondukas la elektitojn kiel "**pedagogo**" rilate al ambaŭ ĉi tiuj du vortoj, kiuj koncernas kaj indikas la normon "**amo**" difinitan de Dio. La plej miriga afero estas rimarki, ke Dio, aŭtoro de la leĝo, estas la malplej legalisma estaĵo el ĉiuj, kiuj vivas aŭ vivis. Ĉar, kiam praktikata, perfekta amo igas la leĝon senutila. Kaj Dio donis al ni pruvon pri tio permesante al David manĝi sanktigatajn panojn de propono por dia kulto, kiam, persekutita de reĝo Saul, li eniris la Templon kaj manĝis ĉi tiujn panojn por kontentigi sian malsaton; ion, kion Jesuo memorigas en Mat. 12:3-4: "*Sed Jesuo respondis al ili: Ĉu vi ne legis, kion faris David, kiam li malsatis, li kaj tiuj, kiuj estis kun li, kiel li eniris en la domon de Dio kaj manĝis la panojn de propono, kiujn ne estis permesite manĝi al li, nek al tiuj, kiuj estis kun li, sed nur al la pastroj?*" "Dio montris en ĉi tiu sperto, ke por li, tiuj, kiuj estas fidelaj al li, estas pli gravaj ol la reguloj de liaj leĝoj, kiuj havas nur provizoran karakteron ligitan al la kondiĉoj de la 6.000 jaroj rezervitaj por la "**peko**" de ĉielaj kaj teraj estaĵoj. Sed kontraste al ĉi tiu escepto, kiun amo pravigas, Dio ankaŭ donis ekzemplojn pri la detruo de la vivoj de ribelemaj homaj estaĵoj. Kaj tio, ekde la komenco de la eliro el Egiptujo, dum la marŝo de Izrael en la dezerto. "**Korah, Datan kaj Abiram**" malsupreniris vivajn en la malferman teron sub iliajn piedojn, ĉar ili estis idolanoj kaj kontestis la aŭtoritaton, kiun Dio donis al Moseo. Dio donis, en ĉi tiuj cirkonstancoj, konkretan pruvon pri la maniero, laŭ kiu li juĝas tiujn, kiuj servas lin kaj tiujn, kiuj ne servas lin, kaj disputas ilian devon obei lin."

En la antaŭtago de Pesaĥo, Jesuo malkaŝe deklaris al siaj dek du apostoloj, ke unu el ili estis demono; li ne nomis lin, sed li sciis, ke ĝi estis Judaso kaj li eĉ diris al li aparte: "*Kion vi devas fari, faru ĝin rapide!*" Kion li devis fari estis utila por plenumi la planon de savo, ĉar Jesuo venis al la tero de homoj por morti libervole kiel pekliberiga ofero por la pekoj de siaj elektitoj. Sed la aliaj apostoloj ne sciis pri la demonia naturo de Judaso, kiu ŝajne servis Jesuon kiel ili. Kaj ĉi tiu karaktero de Judaso estas tre interesa, ĉar li sola reprezentas amasojn da falsaj kredantoj. Judaso simple volis devigi sian

Majstron oficiale sin dediĉi al sia regado kiel reĝo de la Judoj. Trovante, ke aferoj ne moviĝis sufiĉe rapide laŭ lia plaĉo, li volis devigi Jesuon agi. Tamen, li tute ne sciis pri la vera plano de savo de Dio. En la momento, kiam li agis vendante Jesuon, la aliaj apostoloj estis en la sama nescio pri ĉi tiu sava plano, sed male al Judaso, ili ne celis devigi Jesuon obei ilian deziron. Kaj tie kuŝas la tuta diferenco inter la falinta Judaso kaj la dek unu aliaj elektitaj apostoloj. Viktimoj de jarcentoj da falsa antaŭjuĝo, la apostoloj pensis, ke la Mesio estus reĝo simila al Davido, al kiu la profetaj Skriboj lin komparis. Kaj malgraŭ la klare donitaj klarigoj, ili ne komprenis liajn vortojn. Nur post lia morto kaj resurekto, fronte al la evidenteco, ili komprenus la dian planon de savo donitan per graco en la nomo de la elaĉeto farita de la perfekta dia homo, ofertita kiel perfekta ofero por akiri perfektan elaĉeton por la pekoj de siaj elektitoj. Siaflanke, vidante Jesuon krucumitan kaj mortintan sur sia kruco, Judaso vidis kolapsi ĉiujn siajn revojn pri domina gloro, kiujn li atendis akiri en la servo de Reĝo Jesuo. Lia malespero kondukis lin al memmortigo. Do, ni povas kompreni, Judaso ne amis Jesuon, kvankam li servis lin, kaj Jesuo eĉ sciis, ke li estas ŝtelisto, tamen li konfidis al li la trezorejon de ilia grupo. En Judaso, Dio donas al ni profetan bildon de ĉi tiu falsa romkatolika kristanismo, kiu fariĝis papa en 538. La amo al mono kaj riĉeco estas la bazo de ĝia tuta organizado. Ĉar la unua papo laŭ titolo kaj tempa povo estis intriganto nomita Vigilio. Kiel ŝtelisto, li eniris servon oficiale prezentitan kiel submetito al la Sinjoro Jesuo Kristo. Sed en ĉi tiu servo, li establis formojn kaj ritojn prenitajn de la paganoj kaj parte de la judoj. La konstruado de la katolika religia ordeno, kun ĝiaj hierarkioj kaj pastraro, ne estis legitima, ĉar post la morto de Jesuo kaj lia resurekto, akirinte la elaĉeton de la pekoj de la elektitoj, la institucia religia ordeno estis senutila, kaj por konfirmi la aferon, Dio detruigis Jerusalemon kaj ĝian sanktan templon fare de la Romanoj en la jaro 70, kaj la profetaĵo de Daniel 9:26 konfirmas ĝin: "*Post la sesdek du semajnoj, Sanktoleito estos ekstermita, kaj li ne havos ~~posteulon~~. La popolo de gvidanto, kiu venos, detruos la urbon kaj la sanktejon, kaj lia fino venos kiel per diluvo; estas decidite, ke la detruoj daŭros ĝis la fino de la milito.*" La kaŭzo de ĉi tiu puno estas anoncita en ĉi tiu sama verso: "*li ne havos por si*" kaj estas la laŭvorta traduko de la hebrea teksto, kiun Louis Segond proponas en komentaĵo metita en la marĝeno en sia versio de la Biblio. Eĉ hodiaŭ, malgraŭ la homamasoj, kiuj asertas esti liaj sekvantoj, Dio trovas tre malmultajn homojn, kiuj estas por li. Ĉar esti por li estas ami lin, kaj vere ami lin, kiel liaj dek unu apostoloj vere amis lin, en malespero ĉe lia morto. Ili vere amis lin kaj pruvis tion per submetiĝo en ĉio al lia sankta volo. Kaj kiam ili ne komprenis kio okazas, ili suferis terure ĝis lia resurekto revenigis ilin al ĝojo kaj feliĉo. Ili nun estis liberaj, liberigitaj kaj iluminataj, kaj ili restis en la servo de sia amata Majstro ĝis la fino de siaj vivoj, kompletigitaj per konsentita kaj akceptita martireco. La Eklezio de Kristo estas libera de ĉiaj instituciaj formoj, ĉar la historio pruvis, ke la institucia formo estas frenezjako, kiu limigas la dian veron kaj malhelpas ĝian kreskon, ĉiam kontraŭstarante la novajn lumojn donitajn de la dia Spirito en Jesuo Kristo. Tiel ke la homaro ankoraŭ hodiaŭ konsistas el ĉi tiuj du modeloj de homa vivo kontraŭstaritaj absolute, tiu de la

falintoj kiel Judaso kaj tiu de la elektitoj kiel la dek unu apostoloj de la unua horo. **La Judasoj volas uzi Dion, dum la elektitoj fakte servas lin kiel libervolaj sklavoj, kiuj rezignas sian propran volon** . Tial ni trovas la Judasojn unuiĝintaj en la tendaro de la tiel nomata ekumena alianco, alianco de tiuj, kiujn Dio profetis sub la nomo "**hipokrituloj**" en Dan. 11:34: "*En la tempo, kiam ili falos, ili estos iom helpataj, kaj multaj aliĝos al ili en hipokriteco* ." En ĉi tiuj "**hipokrituloj**", Dio kolektas ĉiujn kristanajn religiajn instituciojn formitajn ekde la 7-a de marto 321 ĝis nia tempo de preparo por la fino de la mondo. Ili ĉiuj havas komune la kulpon, ke ili malakceptis la dian lumon en sia tempo, kaj ilia malestimo al la profeta vorto igis ilin ignori, ke ĉi tiuj profetaĵoj permesis identigi ilin. Ankaŭ, ĉio, kio restas al ĉiuj Judasoj, estas sperti la justan punon de Dio en Jesuo Kristo. Kaj por siaj veraj elektitoj, konformitaj al la bildo de la dek unu apostoloj, Jesuo gardos ilin sub sia bonvola kaj fidela protekto ĝis sia potenca kaj glora venĝema reveno, post kio li kondukos ilin en sian regnon, kie li "*pretigis por ili lokon*", laŭ Johano 14:1 ĝis 4: "*Ne maltrankviliĝu via koro. KREDU JE DIO, kaj kredu je mi. En la domo de mia Patro estas multaj loĝejoj. Se ne estus tiel, mi dirus al vi: Mi iras, por pretigi por vi lokon. Kaj kiam mi iros kaj pretigos por vi lokon, mi revenos kaj akceptos vin al mi mem, por ke kie mi estas, tie vi ankaŭ estu.*" *Vi scias, kien mi iras, kaj vi konas la vojon.* " Ĉi tiu " vojo " estis la modelo de lia perfekta, ekzempla vivo.

Trompante sin mem kaj trompante sin mem, amasoj da Judasoj pretendas savon de Jesuo Kristo, sed ĉi tiuj homoj devus profiti de la leciono, kiun Jesuo donis en Johano 8 en sia interŝanĝo kun la Fariseoj Judoj. Versoj 39-44: "*Ili respondis al li: Nia patro estas Abraham. Jesuo diris al ili: Se vi estus filoj de Abraham, vi farus la farojn de Abraham.*" Sed nun vi celas mortigi min, homon, kiu parolis al vi la veron, kiun mi aŭdis de Dio. Abraham tion ne faris. Vi faras la farojn de via patro. Ili diris al li: Ni ne estas bastardoj; ni havas unu Patron, Dion. Jesuo diris al ili: Se Dio estus via Patro, vi amus min, ĉar mi eliris de Dio kaj estas de Dio. Mi ne venis de mi mem, sed Li sendis min. Kial vi ne komprenas mian vorton? Ĉar vi ne povas aŭskulti miajn vortojn. Vi estas de la patro, la diablo, kaj vi volas plenumi la dezirojn de via patro. Li estis hommortiganto de la komenco kaj ne restas en la vero, ĉar ne estas vero en li. Kiam li parolas mensogon, li parolas laŭ sia propra bonfarto; ĉar li estas mensoganto kaj la patro de la vero. Kaj ĉar mi parolas la veron, vi ne kredas al mi. "

Se Jesuo prezentus sin antaŭ la novaj Judasoj, ni atestus la saman dialogon inter la iluminataj justuloj kaj la surdaj ribeluloj. Komprenante la lecionon, kiun li instruis per ĉi tiu sperto kun la Judoj, Jesuo instruis nin ne juĝi religion laŭ ĝia nomo aŭ ĝia pretendo, sed nur laŭ ĝia frukto, tio estas, ĝia konformeco al la modelo rivelita en kaj de Jesuo Kristo, la perfekta dia modelo.

Tre profetaj historiaj faktoj

Ekde la 6-a de februaro 2023, historiaj eventoj de alta profeta valoro plenumiĝis. Temas, sinsekve, pri la alt-magnitudaj tertremoj, kiuj ĵus frapis la limon inter Turkio kaj Sirio. Kaj merkrede, la 8-an de februaro, la prezidanto de Ukrainio, Volodimir Zelenskij, vojaĝis sinsekve al Anglio, poste al Francio, kie li renkontiĝis kun la germana kanceliero Olaf Scholz kaj la franca prezidanto Emmanuel Macron. La sekvan matenon, la tri viroj iris al Bruselo por renkontiĝi kun la asembleo de eŭropaj deputitoj. Tie, la prezidanto de Ukrainio renovigis siajn alvokojn kaj dankojn al la ĉeestantaj deputitoj. Sed mi rimarkis, kiel maldensa estis la asembleo. La amikoj de Ukrainio ĉiuj ĉeestis, sed la aliaj forestis. Kaj la foto de ĉi tiu asembleo atestis, ke la ukraina afero povus fariĝi kaŭzo de rompo ene de la Eŭropa Unio.

La 6-an de februaro, Turkio estis trafita de potenca tertremo, kiu atingis magnitudon de 7,8 sur la Richter-skalo, kiu havas entute 9. Aliaj tremoj sekvis la unuan, kaŭzante kreskantan nombron da viktimoj, kaj hodiaŭ, la 18-an de februaro, la nombro de mortintoj estas taksita je pli ol 44 000, kiu probable altiĝos al 60 000 aŭ pli. Ĉi tiu regiono estas kutima al tertremoj, sed trovante nin en malpli ol du monatoj, sep jarojn post la reveno de Kristo, ĉi tiuj aktualaj eventoj alprenas profetan karakteron. Ĉar la areo trafita de la tertremo estas limita kaj trairata de " *la rivero Eŭfrato* ". Nun en sia Apokalipso, Jesuo Kristo mencias ĉi tiun nomon dufoje, al kiu li donas la simbolan signifon de popolo metita sub la dominadon de la papa romia katolikismo, tio estas, Eŭropo kaj Usono, kiuj estas elkreskaĵo de ĉi tiu okcidenta Eŭropo. Komparante la bildojn ofertitajn de profetaĵo, Eŭropo kaj ĝiaj branĉoj de Kanado, Usono kaj Aŭstralio kune konsistigas la finan reprezentaĵon de la " **dek kornoj** " profetitaj en Dan. 7:7 kaj Apokalipso 17:3: " *Li forportis min en la Spirito en **dezerton** . Kaj mi vidis virinon, sidantan sur skarlata besto, plena de nomoj de blasfemo, havanta **sep kapojn kaj dek kornojn** .* " En ĉi tiu priskribo, Dio ilustras la tutan okcidentan tendaron metitan en tempo de provo simbolita per la vorto " **dezerto** " .

La unua testo trudita al ĝi estas la puno de la " **sesa trumpeto** " laŭ Apokalipso 9:14, kie ĉi tiu tendaro submetiĝis al " **Babilono la granda** " » aŭ, Romo, estas simbole nomata « **Eŭfrato** »: « *kaj dirante al la **sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton** : Malligigu la kvar anĝelojn, kiuj estas ligitaj en la granda rivero **Eŭfrato** .* » Por Dio, ĉi tiu okcidenta tendaro rekreas la normon de antikva imperia Romo, sed ĉi-foje ĝi dependas de la milita potenco de Usono, la novaj legioj de la nova Romo. Ĉar, kvankam potencaj, Usono estas la senkonsciaj viktimoj de la romia dimanĉo heredita, konservita kaj honorita de la protestantaj grupoj. Ĉi tiu unua testo nin proksime tuŝas, ĉar ĝi estas enkondukita en niaj nunaj eventoj, kiel konsekvenco de la militema eskalado de subteno donita al Ukrainio. La prezo pagenda por ĉi tiu testo estas granda: « *Kaj la kvar anĝeloj, kiuj estis pretigitaj por la horo kaj la tago kaj la monato kaj la jaro, estis malligitaj, **por ke ili mortigu trionon de la homoj** .* »

La dua provo, kiu estas preparita por li, estos prezentita sub la simbolo de la " **sesa el la sep lastaj plagoj de Dio** ", en Apokalipso 16:12, kie la tendaro de la novaj Romanoj estas ankoraŭ simbolita sub la nomo " **Eŭfrato** ": " *La **sesa** elverŝis sian bovon sur la grandan riveron, la **Eŭfraton** . Kaj ĝiaj akvoj sekiĝis, por ke pretiĝu la vojo de la reĝoj venantaj el la oriento .* " Ni devas rimarki la

celon, kiun Dio donas al ĉi tiu "**sesa el la sep lastaj plagoj de sia kolero**". Ĝi elvokas la preparojn por la batalo "**Armagedono**", tio estas, la provo de la dekreto de morto promulgita kontraŭ la fidelaj observantoj de la dia Ŝabato.

En la supraĵeco de sia studo de ĉi tiu temo de la Apokalipso, falsaj kristanoj eraras pri "**Armagedono**" kaj interpretas ĝin kiel la Trian Mondmiliton de la "**sesa trumpeto**". Kaj Dio ludas sur ĉi tiu konfuzo, donante al la preparado de la Tria Mondmilito formojn identajn al tiuj, kiuj elvokas la preparadon de la vera "**Armagedono**". Tial mi povas trovi en la rakonto pri la vera "**Armagedono**" priskribon de faktoj, kiuj plenumiĝas antaŭ niaj okuloj en la nuntempo por la organizado de la Tria Mondmilito.

Do, ni prenu Apokalipson 16:12: "**La sesa anĝelo elverŝis sian pelvon sur la grandan riveron Eŭfrato**, kaj ĝia akvo elsekiĝis, por ke pretiĝu la vojo de la reĝoj venantaj el la oriento". Estas facile interpreti ĉi tiujn faktojn kiel plenumitajn per la nuna tertremo, kiu trafas la regionon de la komenco de la rivero Eŭfrato ĉe la limo de Turkio kaj Sirio. Sed tio ne estas la kazo, ĉar la plagoj priskribitaj en Apokalipso 16 estas la "**lastaj plagoj**" laŭ Apokalipso 15:1: "**Kaj mi vidis alian signon en la ĉielo, grandan kaj mirindan: sep anĝelojn havantajn la sep plagojn, la lastajn plagojn**, ĉar en ili finiĝas la kolero de Dio". Notu, ke sen ĉi tiu precizigo "**la lastaj**" donita de Dio, la konfuzo inter la plagoj de la "**trumpetoj kaj la lastaj plagoj**" de Apokalipso 16 estus ebla kaj eĉ legitima. Sed la rilatoj inter la unuaj plagoj kaj la lastaj spegulas revelaciojn, kiujn ili dividas. Tiel, la "**sekiĝo de la akvoj de la Eŭfrato**" povas reprezenti la anoncon de la parta malapero, tio estas, de la "**tria**", de la eŭropa popolo simbolita per la vorto "**akvo**". Kaj ĉi tiu interpreto kreas ligon inter la eŭropa mondmilito kaj la lasta batalo nomata "**Armagedono**" gvidata de la "**pluvivantoj**" de la okcidenteŭropa tendaro kontraŭ la elektitoj, kiuj restis fidelaj al la sankta sabato de Dio.

Tial la Tria Mondmilito ankaŭ estas preparata per dia atako el Turkio ĉe la nivelo mem de la rivero "**Eŭfrato**", kiu estas la fonto de riĉeco por Sirio kaj Irako. Por ĉi tiuj islamaj landoj sekvas tragika ekonomia ruino, kiu koaguliĝos religiajn malamojn kaj favoros la regroupiĝon de la fortoj de universale disvastigita Islamo. Ili tiel alprenos la aspekton de ĉi tiuj "**reĝoj el la Oriento**" por batali kontraŭ la rusaj fortoj, la armeoj kaj la okcidentaj popoloj. Kaj notindas, ke la loko trafita de la tertremo koncernas la areon, kie troviĝas la urbo Antioĥio, en kiu la disĉiploj de Jesuo Kristo ricevis la nomon "kristanoj" por la unua fojo. Ni do povas vidi en la tragedio, kiu trafis Turkion, punon truditan de Jesuo Kristo kontraŭ Islamo, kiu venis anstataŭigi kaj ekstermi la kristanan kredon en ĉi tiu lulilo de kristanismo. Mi finas per ĉi tiu pripensado.

La similecoj ne finiĝas tie; ili daŭras en Apokalipso 16:13 kaj 14: "**Kaj mi vidis tri malpurajn spiritojn, kvazaŭ ranojn, elirantajn el la buŝo de la drako, kaj el la buŝo de la besto, kaj el la buŝo de la falsa profeto. Ĉar ili estas spiritoj de demonoj, farantaj miraklojn, kiuj eliras al la reĝoj de la tero kaj de la tuta mondo, por kolekti ilin por la batalo de la granda tago de Dio la Plejpotenca**". Ĉi tie denove, en ĉi tiu priskribo, estas facile vidi la bildon de la mesaĝoj de alvokoj lanĉitaj de la Prezidanto de Ukrainio al ĉiuj ŝtatestroj de la mondo kaj aparte de la okcidenta tendaro, kaj tial lian viziton la 8-an kaj 9-an de februaro al Anglio, Francio kaj Bruselo. Tia alloga alvoko celanta "**kolekti**" la popolojn kontraŭ

Rusio estas nova kaj escepta. Ĉar la celo de ĉi tiu kunveno estas la "**batalo de la granda tago de Dio la Plejpotenca**", estas facile doni al ĉi tiu "**batalo**" la plenumon de la Tria Mondmilito. Sed ĉi tiuj estas nur trompaj similecoj de du sinsekvaj plenumoj apartigitaj en tempo per la fino de la tempo de graco. Sed ĉi tiuj spegulaj bildoj de la dia Revelacio ne havas la solan celon trompi supraĵajn nekredantojn, Dio donas al ni per tio lecionon, en kiu Li diras al ni, ke la punoj de la "**sesa trumpeto kaj la sesa el la lastaj plagoj**" punas la saman kulpon faritan kontraŭ lia "**granda tago**", tiu, kiun Li sanktigitis por profeta celo, la "**sepa tago**" de sia tera kreaĵo. Kaj sub la titolo de "**granda tago de la ĉiopova Dio**", la kulpuloj devas trakti la ĉiopovan potencon de ĉi tiu unika kreinta Dio. Estas Li, kiu transdonas ilin al la venonta nuklea milito, kaj estos Li, kiu detruos iliajn postvivantojn dum sia glora reveno, printempe de 2030, por la vera batalo "**Armagedono**".

Notindas, ke la Prezidanto de Ukrainio adaptas sian konduton laŭ la homoj, al kiuj li alparolas. Li komprenas, ke en Francio, francaj parlamentanoj reprezentas nenion, ĉar la plenuma povo kuŝas nur en la manoj de ĝia prezidanto. Tial li ne perdis sian tempon renkontiĝante kun francaj parlamentanoj; li nur pasigis tempon kun la aŭtokrata prezidanto, kiu decidis ĉion.

La spiritalaj ligoj establitaj inter niaj aktualaj eventoj kaj la finaj eventoj de la tempo de la lastaj plagoj profetas la datojn de ĉi tiuj finaj eventoj. Tiel, la 6-an de februaro 2030, la ribeluloj konsultos unu kun la alia por adopti, por la dimanĉa leĝo establita ekde la fino de la tempo de graco, dekreton de morto kontraŭ sabatobservantoj, kiuj rezistas la devon honori la unuan ripoztagon truditan de Romo ekde la imperiestro Konstantino la Granda, la 7-an de marto 321. Niaj aktualaj eventoj estas do vere profetaj.

Mi profitas ĉi tiun mesaĝon, kiu memorigas, ke la kaŭzo de la punoj de Dio estas la malobeo de lia granda kaj sankta "**sepa tago**" nomata "**Ŝabato**", por kondamni la homajn atakojn kontraŭ la ordo de tempo establita de Dio. Kaj la atakoj estas malnovaj, ĉar la Judoj, kiuj restis sub la malnova interligo, jam permesis al si adopti, apud la religia kalendaro ordinita de Dio, malsaman kaj ekstreme kontraŭan civilan kalendaron. Laŭ Eliro 12:1-2, kaj laŭ la ordo de tempo establita de Dio, la jaro komenciĝas komence de printempo, dum la juda civila jaro komenciĝas komence de aŭtuno. Tamen, ni trovas neniun instruon en la Sanktaj Skriboj celantan establi civilan kalendaron. Kaj tio pro la simpla kialo, ke kreante Izraelon, Dio donis al ĉi tiu popolo religian vokon. La iniciato do ne estis lia, sed ĉi tiu elekto de la Judoj alprenis tre realan profetan signifon. Ĉar Dio favoras la vivon per printempo, dum la Judoj favoras la morton per aŭtuno, nomata "la morta sezono", en kiu en la deka tago, Dio metis sian feston de Jom Kippur, kiu festis la finon de peko. Aŭtuno do kunigas la temojn de peko kaj morto, kio estas lia salajro laŭ Rom. 6:23. Tiuj, kiuj adoptas aŭtunon kiel la komencon de la jaro, profetas, ke ili vivos kaj mortos en sia peko. Ni povas do kompreni, ke la adopto de ĉi tiu civila kalendaro efektivigita komence de la 4-a jarcento de nia kristana epoko estis inspirita de Dio por konfirmi la novan statuson de pekuloj de la juda popolo; kion Daniel 8:23 konfirmas: "*Ĉe la fino de ilia regado, kiam la pekuloj estos ekstermitaj, aperos reĝo impertinenta kaj ruza.*"

En absoluta kontrasto, la elektitoj honoras printempon, en kiu en la 14-a ^{tago}, Jesuo Kristo, la Ŝafido de Dio, ofertas al ili sian eternan justecon. Rezulte, ili ne suferos " *la duan morton* ", sed vivos eterne en la justeco de Dio.

La esprimo "Ĉiopova Dio" proklamas, ke Dio organizas ĉion en la vivoj de siaj kreitaĵoj en bonon kaj malbonon. Lia normo de bono estas rezervita por liaj elektitoj, elektitaj per ilia amo al li. Lia normo de malbono estas la parto de tiuj, kiujn li malakceptas kaj transdonas al Satano kaj liaj demonoj, kies verkojn li preparis, laŭ siaj planoj ĝis ilia fina kaj totala neniigo.

Estas lia potenco kaj lia inteligenteco, ambaŭ senlimaj, kiuj ebligas al la granda Kreinto Dio organizi hodiaŭ la konstruadon de la Tria Mondmilito per eventoj, kiuj profetas kaj datas la eventojn, kiuj koncernos la lastan provon de fido. En ĉi tiu fina kunteksto, prenita kiel celo de la iritiĝo de la falintaj nacioj, la lastaj reprezentantoj de vera Sepa-taga Adventismo havos la ŝancon konkrete demonstri la fidon al Dio, kiun la scio pri rivelitaj profetaĵoj donis al ili. Ĉi tio estos por Dio en Jesuo Kristo la temo de granda gloro kontraŭ la diablo kaj liaj ĉielaj kaj homaj aliancanoj.

Mi notis en la loka dato de la tertremo, kiu okazis en Turkio la 6-an de februaro je la 4:17 a.m., la signifon de la jenaj nombroj: 6, 2, 4, 17: 6-a ^{trumpeto}; neperfekto; universala; juĝo. La sama evento estas ligita laŭ UTC-tempo al la 1:17 a.m. La nombro 17 plue konfirmas la vorton "juĝo".

Kun la tempo, la origina Eŭropo de la 6 katolikaj okcidentaj nacioj bonvenigis aliajn landojn, ĝis hodiaŭ kolekti 27. Ĉi tiu plivastiĝo estis atingita per la eniro de la orientaj landoj, kiuj restis longe sub la regado kaj la rusa komunisma politiko. Ili venis serĉi la protekton kaj prosperon de la usona kapitalismo, protektante 5 naciojn el la 6 originaj; Francio provizore ekskludis sin mem. Sed kion ili trovos tie? La dian malbenon, kiu trafis ĉi tiun Eŭropon ekde la jaro 321. Kaj malproksime de ĝui pacon tie, ĉi tiuj orientaj landoj alportos al Eŭropo militon kaj la plej tragikan, la Trian Nuklean Mondmiliton. La romkatolika, protestanta kaj anglikana Eŭropo de la " ***sep kapoj kaj dek kornoj*** " kaj ĝiaj potencaj branĉoj dividos dian koleron kun la aliaj popoloj de la tero, ortodoksaj kristanoj, judoj, islamanoj, hinduoj, budhanoj, ŝintoistoj kaj aliaj, ĉiuj kondamnitaj de la vera Dio pro sia hereda paganismo.

La homa inversigo de diaj valoroj

En la Biblio, en Jesaja 5:20, ni trovas ĉi tiun dian malbenon: " *Ve al tiuj, kiuj malbonon nomas bono kaj bonon malbono, kiuj mallumon faras lumo kaj lumon mallumo, kiuj amaron faras dolĉo kaj dolĉon maldolĉo!* " Jen tipa kazo de inversigo de diaj valoroj, kiu altiras la malbenon kaj koleron de Dio sur tiujn, kiuj agas tiel. Nu, ĉi tiu konduto aparte karakterizas la homaron en nia tempo, kiu estas preludo al la fino de la mondo.

En ĉi tiu studo, mi malmultos kaj demonstros la kaŭzojn, kiuj klarigas, kial ni alvenis al ĉi tiu punkto.

La ĉefa kialo estas la nekredo, kiu pravigas ateismon, sed ankaŭ la nekredo, kiu koncernas tiujn, kiuj konstruas sian religion "laŭvole" laŭ siaj propraj deziroj. La problemo kun ĉi tiuj homoj estas, ke ili restas limigitaj de sia nekapablo preni iun ajn modelon krom la homo mem. Ni, kiuj kredas kaj kredas je Dio, scias, ke li kreis la homon limigante liajn eblecojn. Rezulte, homa rezonado turniĝas en ekstreme limigita malica cirklo. Lia menso rimarkas la ekziston de moralaj, fizikaj kaj kemiaj leĝoj, kiujn lia ribelema spirito puŝas lin ĉirkaŭiri kaj superi. La menciitaj leĝoj plusendas lin al lia limigita naturo, tiel ke kaj malbono kaj bono estas konsiderataj naturaj aferoj. Kaj se ĉi tiuj aferoj estas naturaj, ili jam ne estas kondamnindaj en liaj okuloj. Prenante sian propran rezonadon kiel bazon de siaj reflektaj, homoj kondamnas sin morti en siaj pekoj, sen povi profiti de la dia graco libere ofertita de Dio en Jesuo Kristo.

Kio estas homo? La Biblio respondas: " *spiro* ". Sed temas ĉefe pri la supera vivanta specio, kiun Dio origine kreis " *laŭ sia bildo* " sur la tero vendita al peko. Sur la tero, ĝi estas esenca elemento por la homo; ĝi estas " *la aero* ", kiu plenigas liajn pulmojn per ĉiu spiro. En la Biblio, la hebrea vorto " *ruah* " malklare indikas la spiriton aŭ la venton, tio estas, la spiron. Estas skribite pri la diablo, ke li estas " *la princo de la potenco de la aero* ". " *La princo* ", sed ne " *la reĝo* ", ĉar la vera " *reĝo* " de " *la aero* " estas la kreinto Dio mem; li, la " *Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj* ". Dio tial komparas sin al " *la aero* ", kiu plenigas la tutan atmosferon de la tero. Kaj ĉi tiu bildo konfirmas lian " *Spiritan* " naturon. Lia Spirito estas ĉie, kontrolante kaj kontrolante ĉion en ĉiuj dimensioj, tio estas, la konceptojn de la kreaĵoj, kiujn li kreis.

Sur la tero, la homo atribuas la ekziston de sia menso al la funkciado de sia cerbo. Tio estas nur parte vera. Ĉar en sia homa kondiĉo, la konscio pri sia ekzisto ja dependas de lia cerbo, sed ĉi tiu estas nur la registrilo de multnombraj datumoj, kiujn li konservas en sia memoro. Kaj nur sur la tero ĉi tiu memoro dependas de cerbo. Nu, la cerbo estas nur motora organo kreita de la Dia Spirito. Do la vivo ne dependas de la cerbo, sed de la potenca volo de Dio, kiu kreis la homon. Estas same por ĉiuj niaj organoj; ili estis imagitaj de la penso de la Dia Spirito. Kaj ili obeas limojn, kiujn Dio donis al ili.

La vera vivnivelo estas kaŝita en la senlimaj eblecoj de la Spirito de Dio. Nenio estas neebla por Li, ĉar Li starigas la regulojn, leĝojn, eblecojn kaj neeblaĵojn asignitajn al la vivoj de Siaj kreaĵoj laŭ specifaj manieroj por ĉiu kreita dimensio.

La Spirito de Dio estas la ŝtofo, en kiu Li teksas Siajn planojn kaj donas al ili ekziston. Jesuo atentis nin en Johano 4:24, ke " *Dio estas Spirito* ", ĉar homoj donas tro multe da graveco al la korpo kaj ĝiaj organoj, kiuj regas ĝiajn kvin sensojn. Tiel, en Johano 14:8 ĝis 11, Filipo diras al Jesuo: " *Montru al ni la Patron.* " Jesuo diris al li: " *Ĉu mi estas kun vi tiel longe, kaj vi min ne konas, Filipo? Kiu vidis min, vidis la Patron; kiel vi diras: 'Montru al ni la Patron?'* " Ĉu vi ne kredas, ke mi estas en la Patro, kaj la Patro en mi? La vortojn, kiujn mi parolas al vi, mi ne parolas de mi mem; kaj la Patro, kiu restas en mi, faras la farojn. KREDU min, ke mi estas en la Patro, kaj la Patro en mi; almenaŭ kREDU pro la faroj. Meze de siaj dek du apostoloj, en Jesuo Kristo, la Patro manifestis sian

Spiriton. Kaj tiel ni povas kompreni la lecionon donitan de Jesuo Kristo, kiu estis Dio en homa korpo. La elektitoj devas lerni koni Dion en spirito kaj doni malpli da graveco al la aspekto, kiun lia korpo povas preni. Ĉar estas la dia Spirito, kiu imagis kaj kreis la koncepton de la korpo. Ĉi tiu termino havis neniun intereson, kiam li estis sola sen iu ajn libere vivanta kontraŭulo. La spirito de Dio estas senlima, male al la aspekto de korpo, kiu difinas kaj limigas lin en la okuloj de lia kontraŭulo. La Spirito de Dio loĝis en la ĉiela korpo nomata Miĥaelo, kaj poste en la tera korpo de Jesuo Kristo, sed en ĉiuj liaj reprezentoj, Dio montras sin nur parte. Lia Spirito estas nesondebla, kiel diras la Biblio, kaj li estas sondebla nur de si mem. Por priskribi lian Spiriton, la vortoj "granda aŭ malgranda" perdas sian signifon, ĉar la grandeco de aferoj validas nur por liaj kreaĵoj de vivo kaj materio. Tamen, li estas la plej granda laŭ la senco de la valoroj, kiujn li aprobas, ĉar ili estas sublime perfektaj, kaj ĉar li estas la sola kreinto de ĉio, kio ekzistas.

Nia tera dimensio atestas pri la senlimaj eblecoj de diaj kreaĵoj. Tiel, sur la tuta Tero, la samaj leĝoj estas aplikataj ĉie sur ĝia tuta surfaco kaj en la volumeno de ĝia atmosfero. Sed kontraste al ĉi tiu unuanimeco de teraj kondiĉoj, en la ĉielo, en la interstela kosmo, okazas nekredeblaj aferoj; la steloj obeas individuajn regulojn, kiuj ne validas por ĉiuj steloj, planedoj, nigraj truoj en nia ĉielo. Kelkaj altiras unu la alian, aliaj forpuŝas unu la alian, rotacias sur si mem aŭ ne en diversaj tempoj, kaj Dio tiel atestas, ke li efektive estas la kreinto de ĉiu speco kaj formo de leĝo, kiun li trudis en la ĉielo kaj sur la tero al ĉiuj siaj kreaĵoj.

Ribeli kontraŭ tia povo, tia senfina povo, montras teruran mankon de inteligenteco. Sed estas vere, ke fiereco blindigas kaj reduktas la rezonkapablojn de homoj, kaj eĉ antaŭ ili, tiujn de la diablo kaj liaj ĉielaj demonoj. La homo estas bonŝanca povi profiti de la ribelema sperto de la malbonaj anĝeloj, kiuj estis definitive kondamnitaj al morto pro la venko de Jesuo Kristo super peko. La eterneco, kiun ili perdis, estas ankoraŭ havebla al ĉiuj tiuj homoj, kiuj vere rezonas inteligente. Kaj reflektado rekompencas, ĉar la studo de la temo permesas al ni malkovri la aman naturon de la vera Dio. Ne plu temas pri supervivaj refleksoj, sed pri la deziro dividi unikan kaj neimiteblan perfektan feliĉon por eterneco kun li.

Komunio kun Dio eblas konstante, ĉar li mem estas disponebla 24 horojn tage; li ne prenas rendevuojn, sed ĉiam pretas komuniiĝi je ajna horo kun tiuj, kiuj amas lin. Mi ofte diris ĝin kaj mi ripetas ĝin ĉi tie: la dia realeco superas ĉian fikcion imagitan de la homo. Kaj tio pro la simpla kialo, ke ĉi tiu homa imago estas limigita, dum tiu de Dio ne havas limojn.

Tial rigardi Dion permesas al ni korekti la ordon de diaj valoroj perversita per referenco al la homa modelo. Mi ĉiam konsciis pri la ekzisto de la ĉiopova Dio kaj mi sciis, ke nenio estas neebla por Li. Tial mi sciis, ke Li havas ĉiujn respondojn al miaj demandoj kaj tra la jaroj kaj spertoj, Li respondis preter ĉiuj miaj atendoj. Ankaŭ, estas granda ĝojo por mi lasi Lin instrui min de la mateno inter dormo kaj completa vekiĝo. Mi tiam rapidas skribi la ricevitaĵajn instruojn por dividi ilin kun vi.

En la Biblio, Dio diras al ni, ke li kreas aferojn per sia vorto. Tio estas ĉar lia mesaĝo estas adresita al siaj teraj samuloj, kiuj devas **aŭdi** liajn revelaciojn. Sed en realeco, liaj kreaĵoj estas produktitaj de lia kreiva penso, kaj la graveco

donita al lia vorto celas prezenti lin kiel la donanton de ordonoj. Tiun, al kiu homoj devas obei por sia sekureco kaj feliĉo. Kaj finfine per sia skriba vorto la Spirito Dio malkaŝas sian planon de savo al siaj elektitoj. Tial la Biblio bone meritas sian nomon de "vorto de Dio", kiu malkaŝas liajn sekretajn pensojn kaj siajn juĝojn pri siaj ĉielaj kaj teraj kreitaĵoj.

La revelacio de la Biblio estis absolute necesa ĉar, sen ĝi, la Kreo ofertas nerezisteblajn kaptilojn al nekredantoj. Sed pro la ekzisto de ĉi tiu Biblio, en kiu Dio rivelis la originojn de la Tero kaj la vivojn, kiujn ĝi portas, ili estas senkulpigaj kaj kondamnitaj de Dio pro sia elekto ignori ĝiajn revelaciojn. Flankenlasante Dion kaj liajn precizecojn, sciencistoj trovas stelojn kaj galaksiojn en la ĉielo, kiuj estas malproksimaj unu de la alia, kaj ĉi tiuj distancoj estas mezurataj en centoj kaj milionoj da lumjaroj. Ili tial atribuas ĉi tiujn gigantajn normojn al la aĝo de nia Tero kaj perdiĝas en la ciferoj de milionoj aŭ miliardoj da jaroj sen povi esti precizaj. Ĉar ili scias, ke ili ne povas pruvi ion ajn kaj ke iliaj klarigoj estas fakte nenio pli ol tute nepruveblaj hipotezoj. Ĉio ĉi estas ĉar ili ne konsideras la ekziston de la Kreinto Dio, kiu kreas **en momento** aferojn apartigitajn per centoj kaj milionoj da lumjaroj. Sed ĉi tiu pozicio estas nur la sekvo de ribelema rifuzo rekoni ilian statuson kiel kreitaĵoj, kiuj devas esti respondecaj al sia Kreinto, kaj jam kiel tiaj, doni al li gloron kaj honoron; kion Dio postulas kaj memorigas al ni, en 1844, per la voĉo de la " *unua anĝelo* ", en Apokalipso 14:7: " *Kaj li diris per laŭta voĉo: **Timu Dion, kaj donu al Li gloron*** , ĉar venis la horo de Lia juĝo; kaj adorkliniĝu al Tiu, kiu faris la ĉielon kaj la teron kaj la maron kaj la fontojn de akvoj . " Iliaj fumplenaj teorioj kaptas nur homojn, kiuj, kiel ili, celas eskapi religian devon. La vere elektitoj ne falas en ĉi tiun specon de kaptilo kaj ili trovas en diaj revelacioj la tutan sekurecon, kiu mankas al la alia tendaro. Respekti diajn valorojn per pridubado de homaj valoroj kondukas la elektitojn al vera feliĉo kaj aŭtentika paco kun Dio en Jesuo Kristo; la ĝusta elekto por iliaj animoj.

La malbono, kiu hodiaŭ estas praktikata en nia okcidenta socio, ne estas nova, ĉar Dio jam plurfoje cenzuris ĝin per teruraj punoj. La unua estis esprimita per la mortigaj akvoj de la diluvo. La dua frapis la du prosperajn urbojn de la Jordana Valo, Sodomon kaj Gomora, kie Lot, la nevo de Abraham, volis ekloĝi, per pluvo de brulantaj sulfurŝtonoj, kiujn Dio faligis el la ĉielo. Dio igis lin foriri, por ŝpari lian vivon, en la lasta momento, tiel donante al ni profetan bildon, kiu koncernas la raviĝon de la lastaj elektitoj antaŭ ol " *la sepa el la sep lastaj plagoj* " venos en la sama formo por detrui la lastajn ribelemajn terajn vivojn, post la glora reveno de Jesuo Kristo. La tria fojo plenumiĝis, laŭ la kompara bildo donita en Lev. 26:25: " *Mi venigos **glavon kontraŭ vin, kiu venĝos Mian interligon*** ; *kiam vi kolektiĝos en viaj urboj, Mi sendos la peston sur vin, kaj vi estos transdonitaj en la manojn de la malamiko .* " En la kristana epoko, ĉi tiu puno estas renovigata per la " *venĝanta glavo* " de la gilotino de la francaj revoluciuloj dum tuta jaro de la 27-a de julio 1793 ĝis la 27-a de julio 1794; tio estas, 200 jarojn antaŭ la lasta profeta dato proponita de Dio en sia Biblio. La difinita jaro, 1994, do markis la finon de la profetaj " *kvin monatoj* " de Apokalipso 9:5-10 aŭ 150 faktaj jaroj, kiuj finis lian aliancon kun la oficiala institucia Sepa-tagita Adventismo. Post ĉi tiu dato, la malbono alprenos eĉ pli abomenan aspekton, en

Francio, sub la prezidanteco de François Hollande, per kies aŭtoritato, ĉiuj formoj de malbono cenzuritaj de Dio estis leĝigitaj. Estas en ĉi tiu oficiala leĝigo, ke la homaro alportas al sia paroksismo la principon menciitan komence de la studo de ĉi tiu ĉapitro, tio estas, kion ĉi tiu verso de Jesaja 5:20 kondamnas: "***Ve al tiuj, kiuj malbonon nomas bono, kaj bonon malbono, kiuj mallumon faras lumo, kaj lumon mallumo, kiuj faras amaron dolĉo, kaj dolĉon amaro!***" Sed, mi ne eraras, Dio anoncas, ke "***ve***" punas ĉi tiajn aferojn? Nu jes, li faras tion kaj laŭ Apokalipso 8:13, ĝuste sub la titolo de "***dua ve***", venas la "***sesa trumpeto***" aŭ Tria Mondmilito de Apokalipso 9:13 ĝis 21. Kaj la Spirito volis emfazi la gravecon de la afero dirante en Apokalipso 9:12: "***La unua veo pasis. Jen estas du pliaj veoj post ĉi tiu***". Oni devas kompreni, ke en 1994, la malbono ankoraŭ ne estis je la alta nivelo, kiun ĝi atingis sub la prezidanteco de Hollande en Francio, sed ankaŭ en ĉiuj aliaj okcidentaj landoj, kiuj leĝigis, antaŭ Francio, la oficialan geedziĝon de samseksemuloj kaj aliaj GLAT-uloj. La "***dua veo***" de la "***sesa trumpeto***" okazas antaŭ niaj okuloj pro la abomeno, kiun la rusa popolo kaj ĝia gvidanto Vladimir Putin sentas al la abomeninda dekadenco moralo de la okcidentaj popoloj. ***Ĉar ĉi tio estas la ĉefa kaŭzo de la rifuzo de la rusa gvidanto lasi Ukrainion aliĝi al ĉi tiu okcidenta tendaro, kiu pravigas tion, kion Dio opinias abomeninda***. Estas efektive granda paradokso, ke ĉi tiu longe ateisma lando stariĝas tiel skandaligita de la abomenindaĵo. Sed ĝuste ĉi tiu provizora rompo de rilato kun Dio favoras religian revenon en ĉi tiu Rusio longe apartigita de la Okcidento per muroj kaj signifaj simbola "fera kurteno". Ĉi tiu procezo de reveno al Dio jam karakterizis la konduton de la "***postvivantoj***" de la "***kvara trumpeto***" nomata "***la besto, kiu supreniras el la senfunda puto***", kiel indikite kaj konfirmite de Apokalipso 11:13: "***En tiu horo okazis granda tertremo, kaj dekono de la urbo falis; kaj en la tertremo mortis sep mil homoj, kaj la ceteraj timiĝis kaj donis gloron al la Dio de la ĉielo***". Kaj por indiki al sia profeto, ke la hekatombo de ĉi tiu spirita kaj historia situacio de 1793-1794 estos ripetata en la historia kunteksto de la "***sesa trumpeto***", Dio donas al la elvoko de ĉi tiu "***kvara trumpeto***" la nomon "***dua veo***" de la "***sesa trumpeto***"; Apokalipso 11:14: "***La dua veo pasis; jen la tria veo rapide venas***". Kaj tio, kio permesas al ni ne konfuzi la du plenumiĝojn, estas ĝuste la konduto de la "***postvivantoj***" de la du diaj historiaj punoj. Ĉar male al tiuj de 1794, tiuj, kiuj "***postvivas***" post la "***sesa trumpeto***", "***ne plu pentas***", laŭ Apokalipso 9:20-21: "***La ceteraj homoj, kiuj ne estis mortigitaj per tiuj plagoj, ne pentis pri la faroj de siaj manoj, por ke ili ne adoru demonojn kaj idolojn orajn kaj arĝentajn kaj latunajn kaj ŝtonajn kaj lignaĵojn, kiuj ne povas vidi, nek aŭdi, nek marŝi; kaj ili ne pentis pri siaj mortigoj, nek siaj sorĉoj, nek sia malĉasteco, nek siaj ŝteloj***".

Alia punkto, kiu karakterizas la du punojn 1793 kaj 2023 komune, ĉar Dio kalkulas la nombron de viktimoj frapitaj mortintoj: en 1793-1794 laŭ Apokalipso 11:13: "***En tiu horo okazis granda tertremo, kaj dekono de la urbo falis; sep mil homoj mortis en la tertremo, kaj la ceteraj timis kaj donis gloron al la Dio de la ĉielo***". Kaj en 2022-2023, laŭ Apokalipso 9:15: "***Kaj la kvar anĝeloj, kiuj estis pretigitaj por la horo, kaj la tago, kaj la monato, kaj la jaro, estis liberigitaj por mortigi trionon de la homoj***". La franca nacia kunteksto de la "***kvara trumpeto***"

" fariĝas internacia eŭropa kunteksto en la "**sesa trumpeto**" kaj ĉi-foje, estas "**triono**" de la eŭropa loĝantaro, kiu estas frapita mortinto.

Alveninte al la tempo de la fino, la elektitoj de Jesuo Kristo povas kompreni, ke li savas ilin, ne nur per sia pekliberiga ofero favore al ili, sed ankaŭ per la profeta lumo, kiu lumigas ilian komprenon pri la eventoj, kiuj okazas en ilia tempo. Ĉi tiu kompreno estas vere la frukto de la aŭtentika "**atesto de Jesuo**", tio estas, "**la atesto**", kiun ili ricevas de la Dio de vero, la Vivanta Dio, kiu amas ilin kaj savas ilin protektante ilin kontraŭ la malbono pro mensogoj.

Konkurencio kaj komplementeco

Ĉi tiuj du vortoj, "**konkurencio kaj komplementeco**", sole resumas la kontraŭajn principojn de vivo subtenatajn de la diablo kaj la granda kreinto Dio.

La elekto de la diablo estas tiu, kiu validas por la tero, kiu estas sub lia kontrolo dum preskaŭ ses mil jaroj. Laŭ ĉi tiu principo, konkurencio stimulas la disvolviĝon de iniciatoj, kaj en konkurencio ekzistas gajnintoj kaj malgajnintoj. La celo estas superi la alian konkuranton ĝis ilia elimino. Ĉar la finfina celo de konkurencio estas akiri monopolon. Kaj laŭ la proverbo, "la celo postulas la rimedojn", tiu, kiu volas venki je ĉia kosto, ne malpermesas al si iajn rimedojn. La principo de konkurencio favoras la disvolviĝon de malmoraleco. En niaj modernaj tempoj, ĉi tiu konkurencio estas iom kontrolata de reguloj starigitaj de okcidentaj, kaj ĉefe usonaj, tribunaloj. Sed nenio daŭras tre longe, kaj ĉi tiuj reguloj ŝanĝiĝas laŭ la deziroj de la nunaj venkintoj. Ekde 1990, en la Okcidento, ni vidis valorojn ŝanĝiĝi, transirante de cenzuro al la plej senbrida kaj perversa seksa libereco. Ankaŭ, la elektitoj de Kristo estis avertitaj de li, ke ili ne estu trompita de la normoj de la valoroj de sia tempo; hodiaŭ en paco, sed morgaŭ en milito; hodiaŭ liberaj kaj morgaŭ sklavoj de despota universala reĝimo. Tial ni devas deŝiri nin de nia nuntempa kunteksto kaj rerigardi la homan historion konsistantan el senĉesaj militoj. Niaj 77 jaroj da okcidenta paco estis escepte donitaj de Dio pro strategiaj kialoj, sed tuj kiam ili finiĝos, la severa kaj aŭtoritata naturo denove fariĝos la normo de ekzisto por la lastaj homoj restantaj vivantaj post la hekatombo farita de la nukleaj armiloj de la Tria Mondmilito aŭ "**sesa trumpeto**" de Apokalipso 9.

En la pasinteco kaj ĝis la nuntempo, konkurencio igis homojn defii unu la alian en organizitaj ludoj aŭ ofte mortigaj dueloj. Konkurado estis la mova forto de la vivo en la Romia Imperio. Por grimpi la ŝtuparon al dominado, la plej celkonsciaj ne hezitas recurri al fizika elimino de konkurantoj, per atenco per ĉiaj rimedoj. Ankaŭ, tra la tempo, konkurencio generis suferon, kriojn de malespero kaj nekonsoleblajn larmojn por la homaro. Konkurado estas favorata pro la principo de la rekompenco, kiu profitigas la gajninton, kaj en totala maljusteco, ĉi tiu rekompenco estas varia kaj povas atingi troajn altaĵojn. En la antikveco, riĉeco estis ebla nur por reĝoj, la grandaj, kies heredaĵoj, transdonitaj de generacio al generacio, nur kreskis, krom se brutala evento finis ĉi tiun malsupreniron.

En nia tempo, la principo de konkurenco sola klarigas la funkciadon de la usona socio en Usono. Kaj en totala morala blindeco, la plimulto de usonanoj trovas normale, ke firmaestro riĉiĝas per si mem ol tutaj landoj en la resto de la mondo. Kaj se ĉi tiu situacio daŭras sen tro ŝoki homojn, tio estas ĉar la ebleco riĉiĝi sin estas ofertita al ĉiuj, kaj preskaŭ ĉiuj revas profiti de ĉi tiu oferto. Konkurenco provokas ĵaluzon, ĉar ĝi kunigas kaj metas malriĉulojn kaj riĉulojn en konkurencon. Kaj la mondo de la diablo estas organizita tiel, ke mono estas esenca necesajo, ĉar ĝi aĉetas ĉion: manĝaĵon, vestaĵojn, loĝejon, plezuron kaj politikan potencon. Estis per sia grandega familia riĉeco, ke la nevo de Julio Cezaro, la juna Oktaviano, aĉetis la subtenon de la romia plebejo kaj fariĝis la unua romia imperiestro en la historio sub la nomo Cezaro Aŭgusto (ilustra). Dum la Mezepoko, konkurenco kontraŭstarigis lokajn sinjorojn, kaj la venkita sinjoro fariĝis vasalo de la venkinto, perdante signifan parton de sia posedaĵo, kiu iris al la venkinto. Denove la konkurenco, ne subtenata de la Romkatolika Eklezio, kaŭzis la religiajn militojn, kiuj markis la epokon de mekanizita Bibliopresado.

Rimarkinte la malavantaĝojn de konkurenco, estas facile kompreni, ke por atingi veran feliĉon, ĉi tiu principo de konkurenco devas tute malaperi. Kaj la vivprincipo, kiu anstataŭigos ĝin, estas tiu de komplementeco, kiu validas por ĉio, homoj, bestoj, plantoj, arboj, legomoj, fruktoj, ktp. Sed ankaŭ kaj ĉefe, la Sankta Biblio, kies esenca principo estas ĝuste ĉi tiu **komplementeco** de ĝia unua libro nomata Genezo ĝis la lasta nomata Apokalipso.

Konstruante la Biblion sur ĉi tiu principo de **komplementeco**, Dio ne nur malkaŝas al ni la historion de la homa religia historio, li malkaŝas al ni, ĉefe, la movan principon, sur kiu li konstruos la perfektan feliĉon de siaj elektitoj kaj siaj anĝeloj por la eterneco. La diferenco alportita de la alia estas utila pluso por la tuta komunumo. Kaj ĉar la rekompenco jam ne ekzistas, la kontribuo de malsama personeco estas tute pozitiva. La bildo de bicikla ĉeno ilustras la situacion de socio konstruita sur la **komplementa modelo**. La ligiloj, kiuj formas ĉi tiun ĉenon, estas perfekte egalaj. La vivo laŭ Dio kondukas al la sama egaleco de rajtoj, eĉ se la taskoj kaj la hierarkia ordo estas malsamaj. Eterneco estas do dezirinda nur por homoj, kiuj trovas plezuron en ĉi tiu **komplementa kunhavigo**. Tial Dio neniam provis akiri la aliĝon de ĉiuj siaj kreitaĵoj al sia normo. Li scias, unue, ke konvinki ilin ĉiujn estas neeble kaj li estas plene kontenta elekti laŭlonge de la tempo la elektitojn, kiuj havas la profilon taŭgan por lia savo-normo kaj la kondiĉojn de eterna ĉiela vivo.

Tra siaj paĝoj, la Biblio prezentas al ni la teran sperton de la servistoj de Dio. Nia scio pri Dio komenciĝas per nia legado de la Biblio en Genezo 1 kaj 2. Kaj en ĉi tiuj versoj, ni lernas kion Dio aprobas aŭ kondamnas: li aprobas la lumon kaj kondamnas la mallumon, simbolojn de bono kaj malbono. En Genezo 2 ni legas: "*Kaj Dio benis la **sepan tagon** kaj sanktigis ĝin* ." Estas tie, en ĉi tiuj vortoj, ke ni lernas kiom grava estas la ripozo de la "**sepa tago**" por li, kaj ankaŭ por liaj veraj elektitoj, kiuj dividas liajn gustojn kaj valorojn. Tial, post la memorigo pri ĉi tiu graveco pro ĝia prezento kiel la kvara el la Dek Ordonoj de Dio, la vorto Ŝabato neniam estos menciita en liaj profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso. Ĝia identigo, kun la "*sigelo de la vivanta Dio*" de Apokalipso 7:2, baziĝas sur ago de fido, kiu dependas de la scio pri Dio. Kaj ĉi tiu principo

konfirmas la deklaron de Jesuo Kristo, kiu diris: " *Kaj ĉi tio estas la eterna vivo, ke ili konu Vin, la solan veran Dion, kaj Jesuon Kriston, kiun Vi sendis .*" Simile, en ĉi tiuj profetaĵoj, " **peko** " ne estas identigita ĉar la vorto "tago de la suno" ne estas menciita, kaj ĝia identigo ankaŭ restas dependa de fido, kiu konas Dion aŭ ne konas lin. Dia profetaĵo ne mencias aferojn per klara lingvo; ĝi nur sugestas ilin, kaj estas la Spirito de Jesuo Kristo kiu donas al la legantoj, kiuj studas ĝin, konvinkon pri la interpreto aŭ ne donas ĝin, laŭ ĉu li juĝas ilin indaj je ĝi aŭ ne. Nia scio pri Dio pliiĝas kun la tempo kaj rivelitaj spertoj. Jam en Genezo 3, ni lernas, ke la minacoj prezentitaj de Dio ne estas preneblaj malserioze, ĉar la malobeo de Eva, kaj poste de Adamo, estis efektive punita per morto, kiel Dio diris al Adamo. Simile, la alveno de la diluvo en 1655 post la peko konfirmis ĉi tiun bezonon obei lian vorton sub puno de homa genocido. La kvardek jaroj, dum kiuj Dio nutris sian popolon en la dezerto, plue konfirmis lian kapablon igi ilin vivi aŭ morti. Poste, per juĝistoj kaj reĝoj, la sama leciono estis renovigita tra la tuta malnova interligo. Poste, Dio-benita Izrael eniris la novan interligon bazitan sur la sango verŝita de Jesuo Kristo. Je ĉi tiu punkto en la historio, la vortoj de Kristo plenumiĝis: " **Estas finite** ." La repaciĝo de Dio kun la pekaj elektitoj fariĝis ebla, kaj kiam ili rezignis pri peko, la ofero de justa sango konkrete portis sian frukton de dia graco en iliaj vivoj. Jesuo laŭvorte kaj spirite lavis ilin puraj de iliaj pekoj. Bedaŭrinde, laŭlonge de la tempo, la 7-an de marto 321, la juvelo de Dio, lia perlo de granda valoro, lia sankta Ŝabato, estis forlasita per romia imperia dekreto ordonita de imperiestro Konstantino la 1-^a la Granda. Rezulte, la malbenoj de dia puno daŭrus ĝis la fino de la mondo, ĉe la reveno de Jesuo Kristo. Sed Dio profetis sian intencon restarigi sian veron, se ne sur la tuta tero de peko, komence en la Sepa-taga Adventista kredo, kiu estis oficiale restarigita per la dekreto de Daniel 8:14, kiu fiksas la daton de ĉi tiu restarigo en la printempo de la jaro 1843. Sed nuntempe, ĉi tiu restarigo ankoraŭ ne estas laŭvorte realigita, tamen ĝi jam kondamnas la praktikon de la romia dimanĉo observata ĝis ĉi tiu printempo de 1843. La sabato estos praktikata de la elektitaj elektitoj nur post la fino de la dua adventista testo de la 22-a de oktobro 1844, tio estas ekde la 23-a de oktobro 1844.

Samtempe, kiam li postulis la restarigon de la praktiko de sia sankta sepa-taga Ŝabato, ekde la printempo de 1843 kaj la aŭtuno de 1844, Dio komencis alporti al siaj elektitoj sian grandan Revelacion. Kion novan ĝi povus alporti, post la tera ministerio de Jesuo Kristo? Nur la revelacion pri la ekzisto de " **peko** ", kiun la diablo restarigis en la kristana Eklezio, post ĉi tiu ministerio de Jesuo Kristo. Kaj por konkrete alporti ĉi tiun revelacion, Dio bazigis ĝin sur du profetaj libroj, Danielo en la malnova interligo, kaj Apokalipso en la nova interligo. Kaj ĉi tie denove, estas neeble doni pli da graveco al unu aŭ la alia el ĉi tiuj du libroj, ĉar ili estas nedisputeble **komplementaj** . Sen Danielo, Apokalipso estas nekomprenebla, kaj sen la Revelacio donita al Johano, Danielo restas malpreciza kaj mistera. Danielo provizas multe malpli da detaloj ol la Apokalipso, sed ĉi tiu manko de kvanto estas kompensita per la kvalito de lia revelacio, ĉar li prezentas al ni la esencajn bazojn por kompreni la juĝon, kiun Dio faras pri la juda kaj kristana religioj. Por la kristana religio, tiuj bazoj estas resumitaj tre simple jene: Dan.8:12: " *la armeo estis transdonita kun la eterna pro **peko*** "; kiam? En 538;

dato de la establado de " **peko** ": 7-a de marto, 321. La tempo de ĉi tiu forlaso al la Romkatolika Eklezio estas 1260 tagoj-jaroj prezentitaj en la formo " *tempo, tempoj, kaj duono de tempo* " en Dan. 7:25: " *Li parolos vortojn kontraŭ la Plejaltulo, li premos la sanktulojn de la Plejaltulo, kaj li pensos ŝanĝi tempojn kaj la leĝon; kaj la sanktuloj estos transdonitaj en lian manon **por tempo, tempoj, kaj duono de tempo*** . " » La sama daŭro de tempo estas prezentita kiel " **kvardek du monatoj** " kaj " **1260 tagoj** " en Apo. 11:2-3: " *Sed la eksteran korton de la templo preterlasu, kaj ne mezuru ĝin; ĉar ĝi estas donita al la nacioj, kaj la sanktan urbon ili piedpremos **dum kvardek du monatoj*** . *Kaj Mi donos aŭtoritaton al Miaj du atestantoj, vestitaj per sakaĵo, kaj ili profetos **mil ducent sesdek tagojn*** . "

Post tiuj 1260 faktaj jaroj de la persekutaj regadoj de la romaj papoj kaj la eŭropaj monarkioj, en Daniel 8:14, Dio difinas la jaron, en kiu komenciĝos la revelacio de sia juĝo. Ĉi tio eblas per la elekto de la elektitoj, kies fido estas provita ĝis la punkto, ke Dio deklaras ilin " **indaj** " en Apokalipso 3:4: " *Tamen vi havas kelkajn virojn en Sardes, kiuj ne malpurigis siajn vestojn; ili iros kun mi en blankaj vestoj, ĉar ili estas **indaj*** . " Sur kio Dio juĝas ilin indaj? Male al amasoj da falsaj tradiciistaj kristanoj, la elektitoj de Dio distingiĝas per la konstanteco de sia konduto laŭ siaj vortoj. Ili asertas la savon de Jesuo Kristo kaj Dio aŭtentigas ilin, ĉar ili zorgas obei lin kaj donas esencan gravecon al siaj profetaj bibliaj revelacioj. Diaj profetaĵoj estis skribitaj en la Biblio, sed ili estas kompreneblaj nur kiam Lia Sankta Spirito lumigas la mensojn de Siaj elektitoj. Ĉi tiuj homoj, kiuj laŭnature nur deziras fari kaj plenumi Lian dian volon, malkovras, ke estas Dio mem, kiu, konante ilian profundan kaj veran naturon, gvidis kaj kondukis ilin al Sia obeemo. Laŭ la biblia bildo, ne la ŝafo serĉas sian mastron, sed la malo: estas " *la bona paŝtisto* ", kiu " *venas serĉi siajn perditajn ŝafojn* ". Kaj Jesuo aldonis: " *Miaj ŝafoj konas mian voĉon; mi vokas ilin, kaj ili sekvas min* ". Ĉi tiu temo kondukas min al diskuto pri la konvertiĝo de Paŭlo. Ĝi fariĝis ebla ĉar Paŭlo sincere amis la veron rivelitan al sia popolo, Izrael, kiun Dio faris la gardanto de Siaj orakoloj. Li estis blinde vigligita de sincera fervoro, male al aliaj trompemaj kaj kalkulemaj judoj, kiel la ĉefpastro Kajafas aŭ Judas. Dio, kiu esploras la mensojn, korojn kaj spiritojn, perfekte konis lian veran naturon. Tial, li devigis lin per blindiga vizio konvertiĝi kaj servi lin. Paŭlo estas la tipa kazo de la " *perdita ŝafo* ", kiun Jesuo venas savi el la tendaro de la diablo, ĉar li estas inda.

Kiel la dia vero, la elektitoj estas simplaj kaj, ĉefe, tre logikaj homoj. Por esti komprenata, la dia revelacio ne postulas pli altan edukon, ĉar la aferoj rivelitaj estas alireblaj por la plej simplaj homoj, inteligenteco estante donita al ili de Dio.

Tiel, post la granda lumo ricevita en Jesuo de liaj unuaj apostoloj, jarcentoj da spirita mallumo dominis la homan vivon ĝis la reveno de la lumo, kiu venis post la "adventista" provo de fido en la aŭtuno de 1844. Ĉi tio estis nur la komenco de la reveno de la dia lumo, sed la esencaĵoj estis restarigitaj: la praktiko de la vera ripozo de la sepa-taga Ŝabato kaj la konscio pri la graveco de la profeta revelacio de la Biblio, kiu konfirmas la anoncon de la fina glora reveno de Jesuo Kristo. La interpretoj de la profetaĵoj estis ankoraŭ falsaj kaj provizoraj, sed la sinteno de la servistoj de Dio estis inda je la savo de Kristo. Ĉar li esploras korojn kaj pensojn, Dio elektas siajn elektitojn laŭ kriterioj de vero, kiuj tuŝas la naturon de la homoj. La vera kompreno de la rivelitaj misteroj dependas nur de la tempo,

ĉar ĝi atingiĝas iom post iom kaj atingas sian pinton nur en la lastaj tagoj de la ses mil jaroj de la dia projekto de la elekto de la elektitoj.

La "**peko**" rivelita en Dan. 8:12 estas la ligo, kiu ligas la bildojn de Eŭropo ilustritajn en Apokalipso per la simboloj "**dek kornoj kaj sep kapoj**". Ĉi tiu simbolismo de la "**dek kornoj**", citita por la unua fojo en Dan. 7:7, estas celata de Dio, en Apokalipso, en tri malsamaj epokoj identigeblaj per la foresto aŭ ĉeesto de "**diademoj**" metitaj sur "**la kapoj**" aŭ sur "**la kornoj**". Kaj en ĉi tiu aliro, Dio denove apelacias al la principo de **komplementeco**. Tiel, kiam ĉi tiuj "**diademoj**" estas sur la "**sep kapoj**" en Apokalipso 12:3, Eŭropo estas celata en sia romia imperia fazo; kiu elvokas la persekutojn de la unuaj kristanoj, ĝis la trompema kaj trompema paco establita de la imperiestro Konstantino, la ordoninto de la forlaso de la dia sabato la 7-an de marto 321. Estis tiam, ke ĉi tiu "**peko**" kondamnita de Dio en Dan. 8:12 estis establita. Sed ĝi estis maskita per la adopto de la "tago de la suno", kiu anstataŭigis ĝin la unuan tagon de la semajno. Kaj tiel, per ĉi tiu anstataŭigo de la sankta dia Ŝabato, la "tago de la suno" honorata de la romaj paganoj, la unua tago de la dia semajno, fariĝis "**la marko**" de la romaj aŭtoritatoj kontraŭe al la Ŝabato, kiu mem konsistigas "**la reĝan sigelon de la vivanta Dio**". Vi devas kompreni kiom ĉi tio estis sentita kiel perfido kaj ofendo fare de la Kreinto Dio, kaj rezulte, la graco de Kristo ne plu povis esti akirita de pekuloj, kiuj faris konscian pekon. Ĉar la vortoj "**sepa kaj unua**" ĵetis kulpon sur tiujn, kiuj pravigis la ŝanĝon alportitan de ĉi tiu romaj imperiestroj. Sed la ŝanĝo en la semajna ripoztago estis bone preparita per la ĉeso de la "**dek**" jaroj da terura persekutado, profetita en Apokalipso 2:10, farita de la romaj imperiestroj Diokleciano kaj liaj asociitaj imperiestroj en lia tetrarkio, inter 303 kaj 313. Ordonita de Konstantino, la ĉeso de persekutoj favoris la disvolviĝon de la kristana religio, kaj amase, nekonvertitaj homoj estis baptitaj, por eniri la novan religion protektatan de la imperiestro mem. Ĉiuj ĉi tiuj supraĵaj konvertiĝoj akceptis la ŝanĝon en la ripoztago senprobleme. Ĉar tiutempe, la elektitoj, la veraj, kapablaj je rezisto, estis tiel malmultaj kiel en iu ajn epoko, ĝis nia propra. Kun la adopto de la unua-taga ripozo, ni atestas la originan formiĝon de la romkatolika religio. Kiel la vermo estas en la frukto, **la diabla "marko"** eniris la kristanan religian doktrinon kaj praktikon, kaj por tera eterneco, ĝis la glora reveno de Jesuo Kristo.

Subtile, en Apokalipso 13:1, la "**diademoj**" moviĝas de la "**sep kapoj**" al la "**dek kornoj**". La Spirito tiel indikas, ke **la Eŭropo de monarkioj** estas celata en la kunteksto de ĝia submetiĝo al la romia papa reĝimo establita de 538 ĝis 1798, tio estas, kion Daniel 8:24 profetis dirante: "**La dek kornoj estas dek reĝoj, kiuj aperos el tiu regno. Post ili aperos alia, li estos malsama ol la unua, kaj li subigos tri reĝojn.**" Estas do ĉi tiu alia "**reĝo**" de Daniel, kiu estas indikita per la simbolo de la "**sep kapoj**" en la Apokalipso. En ĉi tiu verso, ni devas rimarki la gravecon de la precizeco "**li estos malsama ol la unua**", ĉar ĉi tiu "**diferenco**" estas lia papa religia potenco. Tiel, kontraŭe al la asertoj de la romia papa eklezio, la papoj ne estas posteuloj de la apostolo Petro, ĉar Dio metas la aperon de la papa reĝimo post la disfalo de la Romia Imperio; kiu plenumiĝis ekde la jaro 395. La ligo, kiu ligas ĉi tiun epokon de Eŭropo de la "**dek kornoj**", estas ankoraŭ la "**peko**" establita de la imperiestro Konstantino. Sed ĉi-foje, la "tago de la suno"

estas trudita de religia organizo, kaj krome, ĝi estis renomita "tago de la Sinjoro" aŭ, latine, "Dies Domenica" kaj france: "dimanche". Laŭ nia scio pri ĉi tiuj faktoj, la valoro de nia kredo dependos de nia reago. Ĉu ni estas kolerigitaj, mireigitaj, defiitaj, mirigitaj, ŝokitaj, indignaj, aŭ ĉu ĝi lasas nin malvarmaj kaj indiferentaj? Tiu, kiu suferis la ofendon, ne estas iu ajn. Ĉi tiu estas la granda Dio, kreinto de ĉiu vivo, aferoj, leĝoj aŭ principoj, kaj la prezo pagenda estas proporcia al lia ĉiopovo. Ĉu konscia pri la problemo aŭ ne, la tuta homaro pagas la sekvojn de ĉi tiu dia malrespekto per senĉesaj multnombraj malbenoj, kiuj trafas ĝin multmaniere: vulkanaj erupcioj, tertremoj, cunamoj, detruaj ciklonoj, invadoj de detruaj insektoj, inundoj, hajlo kaj mortigaj militoj, ktp. Al la kulpo de imperiestro Konstantino, la romia papeco aldonis **la "arogantecon"**, kiun Daniel 7:8 kaj 20 imputas al li, kuraĝante transformi la originalan tekston de la dek ordonoj de Dio, eĉ kuraĝante forigi la tekston de la dua ordono, per kiu Dio malpermesas kliniĝi antaŭ ĉizitaj bildoj de iu ajn tera aŭ ĉiela kreitaĵo. Ignorante ĉi tiun dian malpermeson, amasoj da homoj kliniĝas antaŭ bildoj de sanktuloj kanonigitaj de la Papa Romkatolika Eklezio mem, tiel religie farante diajn abomenindaĵojn. Kun la tempo, homoj reproduktas la samajn kondutojn, eĉ se la historia kunteksto ŝanĝiĝas. Sed en nia tempo, la longa paco plilongigita ĝis la jaro 2022 akcentis la fenomenon. Dio kaj liaj principoj estas maljuste kaj abomene ignorataj kaj malestimataj. La Papa Eklezio tiel formaligis la paganan formon donitan al kristanismo ekde la jaro 321. Kaj kiam, inter 1170 kaj 1789, la dia vero estis disvastigita per la Biblio, ĝi persekutis ĝismorte la protestantajn profetojn de Dio kaj la Biblion mem, kies legado estis malpermesita; krimuloj eksponis sin al morto, malliberigo aŭ la reĝaj ŝipveturilsipoj.

Por ĉesigi tiun abomenindan dominadon, Dio starigis la Francan Revolucion kaj ĝian venĝeman masakron, prenante kiel viktimojn la ĉefajn kulpulojn: la monarkion kaj la pastraron de la romkatolikismo, inkluzive de la papo Pio la 6-a, kiu mortis en malliberejo en Valence en Drôme, en 1799. La religia paco establita de Dio post tiuj masakroj devis favori la restarigon de lia doktrina vero. Estis do en tiu tempo de religia paco, ke la adventistaj procesoj de 1843 kaj 1844 povis esti plenumitaj. Sed krom la elektitoj elektitaj en tiuj provoj de profeta kredo, la paco aparte favoris la disvolviĝon de libera pensado kaj ateismo formitaj en la mensoj de la francaj revoluciuloj. Kaj tiu modelo disvastiĝis al ĉiuj okcidentaj nacioj de Eŭropo, per la militoj gvidataj de Napoleono la 1-a ' la imperiestro de Francio. La situacio povis nur plimalboniĝi kun la tempo, ĝis la "**tempo de la fino**" profetita en Dan. 11:40: "**En la tempo de la fino**, la reĝo de la sudo atakos lin. Kaj la reĝo de la nordo venos kontraŭ lin kiel ventego, kun ĉaroj kaj rajdistoj kaj multaj ŝipoj; li venos en la landon, disvastiĝos kiel torento kaj inundos". Ĉi tiu "**tempo de la fino**" okazas ĉe la fino de la tempo de la sigelado de la elektitoj laŭ Apokalipso 7:3: "**Ne difektu la teron, nek la maron, nek la arbojn, ĝis ni sigelos sur iliaj fruntoj la servistojn de nia Dio**". Fina averta puno, kompare kun la franca genocido de 1793-1794, tiam venas por frapi la kulpan Eŭropon kaj la mondon.

La lasta epoko de Eŭropo estas indikita per la kompleta foresto de "**diademoj**" sur la "**dek kornoj**" kaj la "**sep kapoj**" kiel la bildo en Apokalipso 17:3: "**Li forportis min en la Spirito en la dezerton. Kaj mi vidis virinon, sidantan**

sur **skarлата besto** , plena de nomoj de **blasfemo** , havanta **sep kapojn kaj dek kornojn** . " La malapero de la " **diademoj** " sur la " **dek kornoj** " signifas, ke la Spirito celas Eŭropon en tempo, kiam monarkioj estis anstataŭigitaj plejparte per respublikanaj reĝimoj. Sed de la antaŭa epoko ĉi tiuj respublikanaj nacioj konservis la " **blasfemojn** " ligitajn al la " **sep kapoj** " , tio estas, ligitajn al la roma papa urbo. Simile, la nova " **skarлата** " " **bestaĉo** " portas la koloron asociitan kun la romkatolika papa reĝimo nomata " *Babilono la Granda* " en Apokalipso 17:4: " *La virino estis vestita per purpuro kaj skarlatato* , kaj ornamita per oro kaj altvaloraj ŝtonoj kaj perloj. Ŝi havis en sia mano oran pokalon plenan de abomenindaĵoj kaj la malpuraĵoj de ŝia malĉasteco. " Kaj " **skarlatato** " estas, kiel "karzelino " kaj " **purpuro** " , la koloro de " **peko** " laŭ Jes. 1:18: " *Venu nun, kaj ni disputu inter ni!* " diras Jehovo. " *Kvankam viaj pekoj estas kiel skarlataj* , ili estos blankaj kiel neĝo; *kvankam ili estas ruĝaj kiel karmezino* , ili estos kiel lano . " **Skarлата ruĝa** " mantelo " simbolis la " **pekon** " metitan sur Jesuon en Mateo 27:28: " Kaj ili deprenis lin de liaj vestoj, kaj surmetis al li **skarlatan mantelon** . " Sed ĉi tiu " **skarлата mantelo** " ankaŭ konfirmis lin kiel " **reĝo de la Judoj** " ; " **skarlatato** " ankaŭ estante signo de reĝeco.

Ĉi tiu bildo donita en Apokalipso 17:3 estas tiu de nia okcidenta tendaro, kiu dividas komune la religian heredaĵon de la roma papa eklezio. **Ĉi tiu kunhavigo koncernas ankaŭ la protestantaj nacioj heredantoj de la unuataĝa ripozo instruita de la Romkatolika Eklezio. Sed ĝi estas ankaŭ la bildo de la lasta universala registaro** , kiu estos formita kaj establita de la postvivantaj ribeluloj de la Tria Mondmilito. Ĉi tiu lasta tera aŭtoritata reĝimo estas simbolita en Apokalipso 13:11 per la " **besto, kiu venas el la tero** " . Ĝi aperas, laŭtempe , post la " **unua besto** " , kiu mem " **venis el la maro** " en Apokalipso 13:1. En ĉi tiu sinsekvo " **maro lando** " , Dio profetas la sinsekvajn dominadojn, romkatolikan, poste usonan protestantan, laŭ la bildo proponita en Genezo 1:9-10: " *Kaj Dio diris: Kolektiĝu la akvo de sub la ĉielo en unu lokon, kaj aperu la sekaĵo. Kaj tiel fariĝis. Dio nomis la sekaĵon Tero* , kaj la kolektiĝon de la akvo Li nomis **Maroj** . Kaj Dio vidis, ke ĝi estas bona . "

komplementa naturo de la profeta muntado estas montrita per sinsekvaj superrigardoj de la kristana epoko el malsamaj perspektivoj, kaj ĉiuj ĉi tiuj superrigardoj interkovriĝas por formi la **komplementajn** mesaĝojn rivelitajn de Dio. La graveco de profetaĵo eble nur evidentiĝos al iuj elektitoj kiam ili vidos konvinkajn pruvojn pri la interpretoj proponitaj al ili. Mi memorigas vin, ke por iuj estos tro malfrue kiam la profetaĵo plenumiĝos, ĉar Dio deklaras en Ezek. 33:33: " **Kiam tiuj aferoj okazos, kaj jen ili okazos! Ili scios, ke profeto estis inter ili.** " Ili scios, jes, sed tro malfrue, ĉar ĉi tiu mesaĝo koncernas tiujn, al kiuj Dio diras al sia profeto, en verso 32 supre: " *Jen vi estas por ili kiel agrabla kantisto, havanta belan voĉon kaj lerta en muziko. Ili aŭskultas viajn vortojn, sed ili ne praktikas ilin* . " Mi bone konas ĉi tiun version, ĉar ĝi estis prezentita de la Spirito al iu, kiu demandis min pri ĝi. Kuntekstoj ŝanĝiĝas, sed ribelema homa konduto daŭras en nekredo. Ne, por plaĉi al Dio, la homo ne devas atendi la plenumiĝon de profetitaj aferoj, li devas kredi je ilia plenumiĝo antaŭ ol havi la pruvitan pruvon. Kredo estas konfido donita anticipe al la malkaŝanta Dio. Kaj kiam la plenumiĝo de aferoj venas, Dio nur retenas la mankon de kredo antaŭe

montrita de la nekredantoj aŭ, male, la kredon rimarkitan en siaj veraj elektitoj. Tial la pruvoj ofertitaj al la elektitoj per la profetaĵoj ne koncernas ilian plenumiĝon, sed ili aperas en la malkovro kaj kompreno de la subtilecojn, kiujn Dio demonstras en sia profeta aranĝo. Jen la pruvo, kiun Dio konsideras plaĉa, ĉar liaj elektitoj malkovras kaj admiras la senfinan, senliman saĝon kaj inteligentecon de lia dieco. Kompreni biblian profetaĵon konsistigas la aljuĝon de spirita diplomo, kiun Dio ofertas al la elektito, kiu pruvas sin inda je ĝi. Ĉar bibliaj profetaĵoj densigas kaj reproduktas instruojn provizitajn de la tuta Biblio de Genezo ĝis Apokalipso. Estas ĉi tiu profeta studo, kiu permesas al ni aserti, ke ĉiuj libroj, kiuj konsistigas la Biblion, estas la esprimo de la inspiro de la sola Spirito Dio, kiu vizitis nin kaŝita en homa korpo en Jesuo Kristo.

De malgranda lumo ĝis granda lumo

Kun racio kaj utileco ni donas gravecon al la datoj 1843 kaj 1844 de la unuaj du adventistaj pruvoj. Sed estas alta tempo scii, ke la dato 1994 estis markita de gloro pli granda ol ĉi tiuj du datoj. Kaj tio malgraŭ la karaktero de ĉi tiu spirita sperto sufokita kaj ignorata de adventistoj disvastiĝintaj tra la mondo. Tamen, ĝuste en ĉi tiu dato 1994, Dio prezentis la grandan lumon profetitan en la plej unua vizio, kiun li donis al sia profetino Ellen Gould White kaj kiun ŝi rakontas kaj priskribas en sia verko "Fruaj Skribaĵoj". Ĉi tiu granda lumo meritas ĉi tiun kvalifikon, ĉar male al la antaŭa establita inter 1844 kaj 1873, ĝi estas definitiva kaj neniam estos pridubata. Ĝian gravecon konfirmas la fakto, ke Dio neas la valoron de la origina adventista heredaĵo dirante en sia mesaĝo al "**Laodikea**", la nomo por la lasta epoko de oficiala institucia Adventismo, en Apokalipso 3:17-18: "*Ĉar vi diras: Mi estas riĉa kaj riĉa je havaĵoj, kaj mi bezonas nenion, kaj ne scias, ke vi estas mizera kaj kompatinda kaj malriĉa kaj blinda kaj nuda, mi konsilas al vi aĉeti de mi oron, faritan per fajro, por ke vi riĉiĝu; kaj blankajn vestojn*, por ke vi estu vestita, kaj por ke ne aperu la honto de via nudeco; kaj ŝmiru viajn okulojn per okulŝmiraĵo, por ke vi vidu." » En ĉi tiu verso, la bezono akiri de Jesuo Kristo "**blankajn vestojn**" konfirmas la pridubadon pri la statuso de la pioniroj de Adventismo, kiujn Dio celas kaj difinas en Apokalipso 3:4, dirante pri ili ĉi tiujn vortojn de beno: "*Tamen, vi havas en Sardes kelkajn virojn, kiuj ne malpurigis siajn vestojn; ili iros kun mi en blankaj vestoj*, ĉar ili estas indaj." Evidente, ĉi tiu digno perdiĝis kaj la bezono pridubi la doktrinon heredaĵon de la adventista tradicio estas evidenta kaj subtenata. Kaj ĉi tio, des pli, ĉar la fonda verso de Adventismo, Daniel 8:14, devas esti tute retradukita. La malnova traduko "*Ĝis du mil tricent vesperoj kaj matenoj, tiam la sanktejo estos purigita*" fariĝas laŭ la hebrea teksto: "**Ĝis vespero kaj mateno du mil tricent; kaj sankteco estos pravigita.**" Ĉi tio ne estas simpla purigado, sed kompleta retradukado. Kaj ĉi-foje, la mesaĝo havas la avantaĝon fariĝi klara kaj komprenebla, ĉar ne plu temas pri ĉiela sanktejo purigota, sed pri dia kaj homa "**sankteco**" "**pravigota**" per la "**eterna justeco**" alportita de Jesuo Kristo, laŭ Dan. 9:24: "*Sepdek semajnoj estas deciditaj por via popolo kaj por via sankta urbo, por fini la krimojn kaj por ĉesigi la pekojn, por repacigi la maljustecon kaj*

por enkonduki justecon eternan , por sigeli la vizion kaj la profetaĵon, kaj por sanktoleji la Sanktejon de la Sanktejoj . " La mesaĝo de Dan. 8:14 fariĝas logika kaj kohera, ĉar ĝi aperas post la akuzoj, kiujn Dio faras kontraŭ falsa kristanismo, heredanto de la romkatolikaj abomenindaĵoj cititaj en verso 13, kiu antaŭas ĝin: " *Mi aŭdis sanktulon paroli, kaj alia sanktulo diris al la parolanto: Ĝis kiam estos la vizio pri la ĉiutaga ofero—kaj pri la dezertiĝanta peko? Ĝis kiam estos piedpremitaj la sanktejo—, la sankteco kaj la armeo ?* ". Ekde la printempo de 1843, la fino de la 2300 vesperoj-matenoj kiuj komenciĝas en la printempo de la jaro – 458, Dio fermas la pordon de sia graco al ĉi tiu falsa kristanismo kiu koncernas ĉiujn oficialajn kristanajn religiojn kiuj praktikas la reston de la unua romia tago. La elekto de la adventistaj elektitoj povas do komenciĝi ekde ĉi tiu printempo de 1843, kaj tio estas la celo de la du falsaj anoncoj pri la reveno de Jesuo Kristo por la datoj de printempo 1843 unue, poste por la 22-a de oktobro 1844. Por Dio ne gravas ke Jesuo ne venas je ĉi tiuj du datoj, por li, la sola afero kiu gravas estas la maniero kiel ĉi tiuj anoncoj estas ricevitaĵoj de la kandidatoj de la testo de kredo. Kaj tie, la disĉiploj de Descartes estas aŭtomate malkvalifikitaj, ĉar la rezonado de Dio havas nenion kartezipan sed estas ekstreme subtila. Ĉar por li, kio estas falsa, ludas la rolon de vero, por limigita tempo de provo. La malvero uzata de Dio ne estas mensogo, ĉar Dio uzas ĝin por savi siajn elektitojn, male al la diablo, kiu uzas la malveron de siaj mensogoj por detrui homajn animojn.

Rilate profetan komprenon, la malgranda lumo de 1844, simbole nomata " **la noktomeza krio** " laŭ " **la parabolo de la dek virgulinoj** ", jam ne havas ion ajn kompareblan kun la granda. Efektive, en 1994, la lumo alportita de Dio venis por plene lumigi la 12 ĉapitrojn de la libro de Daniel kaj la 22 ĉapitrojn de la libro de Apokalipso. Nur en 2018 novaj lumoj kondukis min al studado kaj kunhavigo de la profetaĵoj perloj kaŝitaj en la libro de Genezo. Estis en ĉi tiu sama dato, ke la Spirito permesis al mi malkovri la ekziston de profeta mesaĝo enhavita en la originala teksto de la dek ordonoj de Dio. Kaj estis denove printempe de ĉi tiu jaro 2018, ke la klarigo, kiu kondukas al fiksado de la reveno de Jesuo Kristo por la printempo de 2030, estis rivelita al mi, kaj al mia frato en Kristo Joel, kiu subtenas min kaj helpas min efike danke al la donacoj kaj la escepta historia memoro, kiujn Dio donis al li.

Mi atendis ekde 1982 la plenumiĝon de la Tria Mondmilito, kiu prepariĝas komenciĝi en Ukrainio ekde la 24-a de februaro 2022. Kaj mi fine vidas ĝin okazi. Ne ke mi rapidis eniri ĉi tiun teruran kuntekston, sed ĉar mi sciis, ke la evento estis neevitebla, ĉar profetita de la Kreinto Dio. Ĉi tiu terura etapo estis antaŭ mi, kaj post ĝi, la eĉ pli terura, la fina provo de fido, en kiu dekreto de morto estos eligita kontraŭ ĉiuj observantoj de la sankta Ŝabato de Dio. Kaj ĉe la fino de ĉi tiu provo, fine, la liberiĝo alportita de la glora kaj dia Jesuo Kristo.

La konstanta kresko de dia lumo ankaŭ pliigis mian konon pri Dio, kaj mi povis rimarki kiom multe lia vera bildo estas ignorata de la loĝantoj de la tero kaj unue, hontu ilin, de kristanoj ĝis la Sepa-tagaj Adventistoj, forlasitaj de Dio ekde 1994. Kun la tempo kaj teknologio, la tero fariĝis malgranda vilaĝo, kie ĉiu malkovras la ekziston kaj kutimojn de aliaj. Rezulte de ĉi tiuj internaciaj interŝanĝoj, internacia homa tipo disvolviĝas sur la tuta tero. La samaj gustoj por

konsumado, la sama intereso pri teknologio kaj ĝia progreso, la samaj specoj de manĝaĵoj kaj trinkaĵoj, kaj ankaŭ, kaj ĉefe, la sama malvera koncepto pri la kreinta Dio. En Ĉinio, la lando kiu adoras la grandan Drakon, la "jino kaj la jango" reprezentas la kontraŭajn principojn de bono kaj malbono. La fortoj estas egalaj, kaj la venkinto estas foje unu, foje la alia. Ĉi tiuj filozofioj penetris nian okcidentan socion. Kaj ĉi tio fariĝis des pli facila ĉar la romkatolika religio longe prezentis la kristanan kredon sub ĉi tiu principo: Dio estas la dio de bono, Satano la diablo estas la dio de malbono. Pli ĝuste estus diri: Dio estas la vero, Satano la diablo estas la mensoganto kaj la mensogo. Ĉio ĉi ĉar Dio kelkfoje damaĝas ribelemajn homojn kaj malbonajn anĝelojn. Simile, inverse, por delogi siajn viktimojn, Satano povas foje fari al ili bonon. Sed la tempo por "serumo" finiĝis; ni nun devas liberigi nin de la falsaj antaŭjuĝoj transdonitaj de homaj religiaj tradicioj. Ne, ne ekzistas Dio de bono kaj dio de malbono, kiel amasoj da okcidentanoj konceptas ĝin ĉe la ĉinoj aŭ hinduaj orientanoj. La reala situacio estas tre malsama, ĉar ekzistas nur unu Dio, la Kreinta Spirito, kiu donas bonon aŭ malbonon. Kiam li kaŭzas malbonon, li povas fari ĝin rekte mem per la naturo, aŭ li povas konfidi la agon al la diablo kaj liaj demonoj. Sed li kaj nur li decidis ĉion. La demonoj jam montris, ke ili ne povas rezisti la potencon de la Kreinta Dio enkarniĝinta en Jesuo Kristo. Ili timas lin kaj submetiĝas al lia aŭtoritato. La tendaro de bono kaj tiu de malbono do absolute ne estas egalaj. Sed ĉi tiu falsa koncepto pri aferoj daŭras ĉar homoj estas viktimoj de sia biblia nescio kaj la influo de falsaj fremdaj filozofioj.

Kiel fina resumo de mia scio pri biblia profetaĵo, mi rimarkas similecojn inter la epokoj fiksitaj per la divido de profeta tempo. La ĉefa divido centriĝas ĉirkaŭ la dato 1844. Ni do havas epokon inter la apostola epoko kaj 1844, kaj epokon inter 1844 kaj la reveno de Jesuo Kristo. Nu, ĉi tiuj du epokoj sekvas la saman duoblan sperton. Ili komenciĝas en tempo de lumo, trapasas tempon de regado de mallumo, kaj la dia lumo revenas por ripari la adoptitajn doktrinajn erarojn. Mi disvolvas ĉi tiun ideon por la epoko metita antaŭ 1844. Ĝi komenciĝas en la doktrine pura kaj perfekta apostola lumo, poste trapasas inter 538 kaj 1798 tra tempo de profunda mallumo, sed per la Reformacio de la 16-a jarcento, la biblia lumo restarigas evangeliajn verojn kiel savo donita per graco kaj fido bazita nur sur biblia Skribo. Por la periodo post 1844: Adventismaj provoj produktas la Sepa-tagan Adventistan kredon fervoran pri dia vero; Adventisma kredo reproduktas la perfektan fidon de la apostoloj. Kun la tempo, Adventismo fariĝas monda kaj perdas sian amon al la vero, kaj mallumo regas ĝin ĝis 1994, kiam Dio vekas novan adventistan esperon pri la reveno de Jesuo Kristo. La granda profeta lumo, kiu akompanas ĉi tiun esperon, estas malakceptita kaj malestimata malgraŭ la averto donita de Dio en 1 Tes. 5:19-20-21: "*Ne estingu la Spiriton. Ne malestimu profetaĵojn. Sed provu ĉion; tenu firme la bonon.*" Kaj en ĉi tiu provo de fido, Dio elektas siajn lastajn elektitojn, portantojn de sia granda kaj neimitebla lumo. En la adventista epoko, la dato 1994 estas do komparebla al tiu de la 16-a jarcento. Ni povas tiel pli bone kompreni kiel en 1844, Dio rekomencigas la nombrilojn al nulo. Lia postulo pri la vera sepa-taga Ŝabato establas novajn fundamentojn, kiuj kondiĉigas la akiron de savo. Graco nun estas akirita kondiĉe ke la vokito pravas sin inda je elekto per sia amo al profeta biblia vero. La scio pri

la Ŝabato, adoptita laŭgrade, reproduktas, per la simbolo de la " *dek du triboj* " de Apokalipso 7, komencan stadion de plena klerismo komparebla al la tempo de la " *dek du apostoloj* ". Tiel, la sinsekvo de la du epokoj pravigas la elvokon de la " **24 presbiteroj** " de Apokalipso 4:4: " *Ĉirkaŭ la trono mi vidis dudek kvar... " tronoj* , kaj sur ili sidantaj **dudek kvar pliaĝuloj** , vestitaj per blankaj vestoj, kaj sur iliaj kapoj oraj kronoj . Ĉi tiuj " **pliaĝuloj** " " **sidas** " ĉar ili atingis la venkon kiel Kristo antaŭ ili, al kiu Dio diras, profete, en Psalmo 110:1: " *Psalmo de David. YaHWÉH diras al mia Sinjoro: Sidu dekstre de Mi, Ĝis Mi faros viajn malamikojn viaj piedbenketo.* "

De 1844 ĝis la nuntempo, la neatalanta kristana kredo fariĝis tepida, formalista, tradicia, kaj tial tre supraĵa. Nu, en la antaŭa ĉapitro, mi citis ĉi tiun version, kie Jesuo diris: "Ĉi tio **estas la eterna vivo, ke ili konu vin.**" *Vi, la sola vera Dio, kaj Jesuo Kristo, kiun Vi sendis.* Nun, en Genezo 4:1, la Spirito diras al ni: " *Adam **ekkonis** Evan, sian edzinon; kaj ŝi gravediĝis kaj naskis Kainon, kaj diris: Mi kreis homon per la helpo de JHVÉH.* " En ĉi tiu verso, la verbo " **koni** " prenas seksan formon, kiu pravas, ke Dio neniel povas kontentigi per supraĵa rilato, ĉar Li postulas de Siaj veraj elektitoj profundan, sinceran kaj maksimuman komunecon; kio malkvalifikas tradiciistajn kristanajn religiojn.

Longe, kaj ĝis la malakcepto de Dio de institucia Adventismo, ĝiaj teologoj eraris en sia interpreto de la riproĉoj, kiujn Jesuo adresas al siaj servistoj en sia mesaĝo de " **Laodicea** ". Ili ĉiam interpretis lian " **varmecon** " kiel mankon de frata amo, precipe rimarkita kiel signo de beno, en la mesaĝo de " **Filadelfio** ", kies nomo signifas ĝuste: frata amo. Kie do estas ilia eraro? Ĝi baziĝas sur la fakto, ke Jesuo ne povas riproĉi sian Elektiton pro manko de frata amo, ĉar ĉi tiu frukto ne dependas de ŝi, ĉar frata amo estas donaco de Dio: li donas ĝin aŭ ne donas ĝin. Aliflanke, la Elektito portas la respondecon pri tio, kio malhelpas Dion igi ŝin porti ĉi tiun frukton de frata amo. Ĝi estas ankaŭ manko de amo, sed pli spirite, manko de amo al la dia profeta vero, kiun Jesuo Kristo asertas kiel la " **vojon** ", kiu per **vero** kondukas al **eterna vivo** ", laŭ Johano 14:6. Ni forigu ĉi tiun " **veron** ", kio estas la kazo kun la Elektito de " **Laodicea** "; la " **vojo** " estas interrompita kaj jam ne kondukas al " **eterna vivo** ". En ĉi tiu esprimo, " **la vero** " alprenas gravan gravecon, ĉar ĝi estas tio, kio ligas " **la vojon al eterna vivo** ".

Ni ne forgesu, konfirme, tiun alian citaĵon, ofte malbone tradukitan, kie la vorto "fideleco" anstataŭigas la vorton " **vero** ". » originalo: " *la vero de YaHVÉH restas eterne* ", laŭ Psalmo 117:2.

Kion la oficiala Adventismo ne komprenis estas, ke la mesaĝo formulita de Jesuo Kristo baziĝas sur specifa sperto, kiu ne estas ĝeneralaĵo. En specifaj historiaj cirkonstancoj, tio estas, inter 1980 kaj 1991, por Dio en Kristo, mi prezentis al la lokaj gvidantoj de la adventista fortikaĵo Valence en Drôme, Francio, la lumon de la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso perfekte kaj integre deĉifritaj nur per la Biblio, kies disaj instruoj provizas ĉiujn respondojn kaj klarigojn. Kaj ĉar ĉi tiu lumo estis akompanata de anonco pri la reveno de Kristo por la jaro 1994, la mesaĝo estis rifuzita kaj ĝia mesaĝisto, tio estas mia humila kaj simpla persono, estis oficiale forpelita el la institucio, sed ne en 1994, kiam la faktoj pruvus min malprava, sed sen atendi ĉi tiun daton, de la aŭtuno de la jaro

1991; kio estas eĉ pli malpravigebla kaj tial plejege kondamninda de la justa kaj bona Dio. Ĉar, mi memorigas vin, en 1843 kaj 1844, ĝuste per du falsaj anoncoj pri la reveno de Kristo Dio testis la fidon de la kristanoj de tiuj tempoj. Kaj kial tiuj falsaj anoncoj? Forigi, aŭ sanktigi, siajn verajn elektitojn de tiu tempo. La vera aŭ la falsa havis nur unu celon: malkaŝi la profundan kaj realan spiritan naturon, kiun ĉiu kristano kaŝas en si. Tiuj adventistaj spertoj similas al la kalkulo de la rezonado inspirita de Dio al la saĝa Salomono en la kazo de la infano disputata de du patrinoj. Ordonante, ke la infano estu tranĉita en du partojn, Salomono sciis, ke lia ordono ne devos esti plenumita, ĉar la vera patrino preferus perdi sian filon ol vidi lin morti. Simile, Dio sciis, ke Jesuo ne venus en 1843, nek en 1844, nek en 1994, sed ĉiufoje, en la malluma amaso de falsaj hipokritaj kristanoj de tiuj tempoj, kiel la steloj en la malluma ĉielo, la nevideblaj naturoj de liaj veraj elektitoj brilus hele. Kaj li akiris en 1844 tion, kion li volis akiri: assembleon de elektitoj, sed elektitaj nur por mallonga tempo, ĝis satana mallumo regis kaj majstris ĝin, tiom ke Dio estis devigita abandoni ĝin al la tendaro de malbono, en 1994. Kaj ekde la komenco de 1995, la oficiala alianco de Adventismo kun la protestanta federacio konkrete konsekris ĉi tiun abandonon, la adventista eklezio fariĝinte assembleo de falintaj homoj. Laŭ la vortoj de Jesuo Kristo, ĝi estis tiam "**vomita**" de li. Kaj ĉi tiu elekto de la verbo "vomi" estas riĉa je lecionoj. Ĉar tiu, kiu vomas, sentas naŭzon. En ĉi tiu bildo, la amo de Jesuo Kristo malakceptas kun abomeno la malindajn vokitojn, kiuj malestimas lin.

La posteuloj de Abraham

Ĉi tiu temo estis multe diskutata de kristanoj ekde la apostolo Paŭlo ĝis la nuntempo, sed hodiaŭ mi invitas vin malkovri novajn kaj originalajn aspektojn de ĉi tiu temo de pripensado.

Mi ne disputas la klarigon de Paŭlo, ke la idaro de Abraham estas Kristo. Mi montros, ke fakte ekzistas du tipoj de la idaro de Abraham: unu estas karna, la alia estas spirita.

Laŭvorte, la unua idaro de Abraham koncernas lian filon Isaak. Kaj la sekva studo montros, ke la sinsekvo de la posteuloj de Abraham reproduktas formon analogan al la sperto vivita de Adamo. Tio konsistas el fari Abrahamon mem nova Adamo. Ni sekvu ĉi tiujn etapojn de lia idaro.

Lia filo Isaak naskiĝas kiel Kristo el miraklo farita de Dio.

Lia filo Isaak estas mistraktata de sia frato Iŝmael, kiel Kristo estos mistraktata de siaj judaj fratoj.

Lia filo Isaak konsentas esti oferita sur la altaro starigita de lia patro obee al la ordono de Dio. Simile, Jesuo Kristo konsentas oferti sian vivon obee al la ordono de la Patro.

Kiel plenkreskulo, Isaak prenas kiel sian edzinon tiun, kiun Dio elektas por li. Simile, Jesuo Kristo havos kiel sian edzinon, sian Elektiton formitan el la kolektado de siaj elektitoj elaĉetitaj per sia sango verŝita sur la kruco. Kaj ĉi tiu spirita "novedzino" konsistas el elektitoj, kiujn Dio elektis.

Ĉi tiu komparo kun Kristo validas ankaŭ por Adamo, la unua homo kreita de Dio laŭ la bildo de Kristo.

Adamo ankaŭ ne elektis sian edzinon, estis Dio, kiu donis ŝin al li.

Adamo naskigis du filojn, Kainon kaj Abelon, kaj Abraham naskigis du filojn, Iŝmael la nelegitiman kaj Isaak la legitiman filon.

Kain mortigas sian fraton Habelon pro ĵaluzo; simile Iŝmael ĵaluzas pri Isaak, la legitima filo kaj heredanto, kaj mistraktas lin.

Por anstataŭigi Abelon, kiu estis mortigita de sia frato Kain, Dio donis al Adamo novan filon nomatan "Set". Simile, la du filoj de Isaak estis kontraŭaj: Esav estis karna, Jakob estis spirita. Jakob sentis sin minacata de morto pro la ruzo, kiun li faris al sia frato por forpreni lian unuenaskiton por sia propra profito. Ne Esav batalis kontraŭ li, sed Dio mem, kaj ĉe la fino de la batalo, Dio mortigis lin spirite renomante lin Izrael. Sub ĉi tiu nova nomo, Izrael estis komparebla al Set, la tria filo de Adamo, kiu ankaŭ estis tre spirita kaj benita de Dio.

Set produktos idojn de "**filoj de Dio**" ĝis la miksiĝo de la geedzecoj de la lastaj posteuloj kun la "**filinoj de homoj**" laŭ Genezo 6:2. Simile, Izrael produktos dek du filojn, kiuj fariĝos la fondaj patriarkoj de la dek du triboj de karna Izrael de la malnova interligo kondamnita longtempe de Dio pro ĝiaj nenaturaj aliancoj, ĝiaj paktoj kun ĝiaj malamikoj kaj ĝia malakcepto de la mesio Jesuo.

La apostazio de la filoj de Set estas punita per la akvoj de la diluvo. Simile, la fina apostazio de la karna Izrael estas punita per ĝia nacia morto, post la malakcepto de ĝia mesio.

Ĉi tiu demonstraĵo pruvas, ke per Isaak, Dio entreprenis novan homan konstruon, kiu prenis la formon de la Izraelo de la malnova alianco, en kiu Kristo naskiĝis, elaĉetanto de la pekoj de siaj elektitoj.

Nu, la granda leciono de ĉi tiu demonstraĵo estas kompreni kiel ĉi tiu malnova interligo estis programita malaperi ĉar ĝi estis anstataŭigita per la nova interligo. Kaj tio instigas min atentigi pri ĉi tiuj aferoj.

Kiu estis Abraham? Unu homo inter ĉiuj pekuloj, kiuj loĝis la teron en lia tempo. Li vivis en Ur de la Ĥaldeoj inter homoj koruptitaj kaj pekaj antaŭ Dio. Sed Dio forprenis lin el lia ĉirkaŭaĵo por beni lin, ĉar li estis inda. Kaj en ĉi tiu punkto de la tera historio, Abraham estas la spirita patro de veraj kredantoj, la bildo de la elektitoj, kiujn la sango de Kristo elaĉetos el inter ĉiuj pekuloj de la tero. Tial estas esence memori, ke antaŭ ol esti la fondinto de posteuloj, kiuj prenos la formon de karna Izrael, Abraham estas la bildo de la elektitoj elektitaj el inter la paganaj popoloj. Longe ignorante la historion de Abraham, la paganaj nacioj ignoris la veran savan programon planitan de Dio. Oni devas diri, ke, ĵaluzaj pri sia privilegio, la Judoj ne estis kaj ankoraŭ ne estas partoprenantoj. La ĵaluzo de la "**Judoj de la sinagogo de Satano**" estas memorigita de Jesuo Kristo en sia Apokalipso, en Apok. 2:9 kaj 3:9. La kristana oferto de savo proponita al la paganoj terure iritis ilin kaj ili batalis kontraŭ ĉi tiu nova konkurenco per abomenindaj metodoj, kies celo estis igi ilin morti, kiel Jesuo Kristo ilia Majstro antaŭ ili.

Nun, kiam ĉi tiuj aferoj kaj ĉi tiu malnova interligo estas malantaŭ ni, ni povas plene kompreni la veran savan planon, kiun Dio pretigis por ĉiuj siaj elektitoj. Ĉar malgraŭ iliaj aspektoj aŭ iliaj lingvoj, la elektitoj estas elektitaj el la tuta tero, nur surbaze de ilia amo al la vero de Dio, kaj la profana vero, ĉar en ĉiuj siaj formoj, mensogo estas malaminda; tio pro la kialo, ke ĝi ĉiam kaŭzas suferon por iu. Estas facile por unu homo trompi alian, sed trompi Dion estas neeble. Tial, en lia normo de eterna savo, "**mensogo**" jam ne havas sian lokon, kiel Jesuo memorigas nin en Apokalipso 22:15: "**For estu hundoj, sorĉistoj, malĉastuloj, murdistoj, idolanoj, kaj ĉiu, kiu amas kaj faras mensogon!**"

Por Dio, ne ekzistas malgrandaj aŭ grandaj mensogoj, ekzistas nur mensogoj, frukto de la diabla spirito de Satano kaj liaj demonoj kondamnitaj al morto de Dio. Tial en absoluta opozicio, li altigas la purecon, la perfektan travideblecon de la karaktero postulata por siaj elektitoj prenante la bildon de la "**kristalo**", en Apokalipso 22:1: "**Kaj li montris al mi riveron de akvo de vivo, klara kiel kristalo, elirantan de la trono de Dio kaj de la Ŝafido.**" Kion Dio diras al ni en ĉi tiu bildo? Traduko: kaj li montris al mi vivantan popolon, kies karaktero klara kiel kristalo estis konforma al la juĝo (*trono*) de Dio en Jesuo Kristo, kiu konstruis kaj produktis ĝin.

Tra la jarcentoj kaj jarmiloj, la ekzisto de karna Izrael malrapidigis sed ne malhelpis paganojn eniri la popolon de Dio. Raĥab, la prostituitino de Jeriĥo, estis ĉefa ekzemplo. Rut, la vidvino de fremda origino, estas alia. Dio neniam malhelpis paganon konsideratan inda je lia savo eniri sian popolon. Sed estas vere, ke nur post la morto kaj resurekto de Kristo ili amase ampleksis la veron.

Resumante la biblian revelacion, la historio metita sub la signon de la malnova interligo prezentiĝas kiel konkreta sperto de vivo metita sub la normon

de diaj leĝoj metitaj en krampojn inter la du fazoj de savo prezentitaj al la paganoj. Dio ofertas al ni ĉi tiun sperton kiel ekzemplon, por ke ni sciu, esence, kion ni absolute ne devas ripeti. Ĉar en ĉi tiu sperto, bonaj modeloj por imiti estas tre maloftaj. Kaj plejparte, estas ĉefe kulpoj, eraroj de juĝo kaj ribelemaj agoj, kiuj estas prezentitaj al ni, por ke la dia kondamno de ĉi tiuj aferoj estu rivelita. La vere elektitaj ne produktos ĉi tiujn kulpojn, ĉar ilia obeema naturo protektas ilin kontraŭ ili. Ilia amo al Dio kaj lia vero estas ilia kiraso kaj ilia kiraso, ĉar ili sentas neniun plezuron damaĝi la Dion, kiun ili amas per sia tuta animo.

Ĉi tiu studo helpas nin pli bone kompreni kial, kiam Jesuo prezentis sin al ili, la Judoj asertis esti posteuloj de Abraham. Ili tute forgesis, ke Abraham mem estis de la komenco simpla pagano. Ilia karna koncepto pri ilia Izrael fiere kondukis ilin al la konsidero de la paganoj kiel ordinaraj " ŝtonoj " sen animoj. Kaj sciante iliajn sekretajn pensojn, Jesuo profetis la konvertiĝon de la paganoj dirante al ili, en Mateo 3:9: " *Kaj ne pensu diri al vi: 'Ni havas Abrahamon kiel nian patron!' Ĉar mi diras al vi, ke Dio povas el ĉi tiuj ŝtonoj starigi idojn al Abraham.* " Kaj tion li estis faronta.

Tro ligita al sia judeco, Paŭlo ne komprenis ĉi tiun paganan originon de la dia sava projekto, sed lia instruado de Rom. 11 memorigas la esencajn lecionojn; precipe la riskon por konvertitaj paganoj reprodukti la kulpojn de juda nekredemo; kiu rezultus el ignorado de la biblia kaj historia averto kare pagita de la judoj ekskluditaj de savo. Ve, avertoj estas sisteme ignorataj de homoj, kiuj estas nature ribelemaj kaj fieraj, aŭ pli simple, indiferentaj. La malobeco de nekredantoj kaj nekredantoj do ne estas surprizo, sed ĝi restas la temo de observado, kiu pravigas, longtempe, la juĝon de Dio kaj lian mortigan punon.

En Abraham, Dio do kreas, paralele kun la posteuloj de Adam, novan homaron, en kiu li planas "riveli" sin. Kaj ĉi tiu verbo "riveli" sole ankoraŭ resumas lian tutan programon, ĉar la tuta biblia revelacio finiĝas ĝuste per lia granda profeta Revelacio nomata Revelacio, kiu signifas: Revelacio. Kaj la unua verso de la unua ĉapitro konfirmas ĝian rolon: " **La Revelacio de Jesuo Kristo, kiun Dio donis al li por montri al siaj servistoj aferojn, kiuj devas baldaŭ okazi, kaj kiun li sciigis per sendado de sia anĝelo al sia servisto Johano .** " Sed atentu, ĉi tiu Revelacio estas nur la etendaĵo de lia granda Revelacio en Jesuo Kristo. Ĉi tiu fina profetaĵo estas utila por liaj servistoj, kiuj rekonis lin en Jesuo Kristo. La kulmino de la revelacio de Dio estis do tiu de lia enkarniĝo en la dia kaj homa karno nomata Jesuo el Nazareto. Ĉar malgraŭ ĉia ĝia aspekto kaj ĝia konformeco al la normala homa modelo, ĉi tiu korpo estis markita de Dio per aparteco je la nivelo de ĝia genaro. La malkovro de la arkeo portanta lian sangon fare de Ron Wyatt ebligis scii, ke tiu de Jesuo havis 23 X-kromosomojn kaj unu solan Y-kromosomon. Krom tiu ĉi aparteco, la korpo de Jesuo Kristo estis simila al la nia: la sama kapablo suferi, pro malsato, soifo aŭ fizikaj karnaj kontuziĝoj. Dio venis por riveli sian aman karakteron, kiun lia timiga dia aspekto parte maskis en la malnova interligo. Tamen, li jam potence manifestis sian amon al siaj kreitaĵoj, sed alfrontante ribelemajn homojn, li ofte devis puni kaj puni. Moseo, Kaleb kaj Josuo perceptis kaj respondis al tiu ĉi dia amo. Tiel ili reprezentis en sia tempo la maloftajn elektitojn, kiujn Jesuo hodiaŭ povas rekoni kiel siajn infanojn pro ilia obeemo pro la amo, kiun ili havas al li. Evidentiĝas do, ke siaflanke Dio ne

ŝanĝiĝis, nek en Spirito nek en Vero, nek en karaktero, nek en puna reago, ĉar en la vortoj de Jesuo Kristo ni trovas ĉion ĉi: tenerecon al tiuj, kiuj amas lin, kaj severajn avertojn al siaj malamikoj.

La Revelacio de Dio do baziĝis sur lia enkarniĝo en la karno kaj spirito de Jesuo Kristo. Ni lernas en Genezo 4:26, ke la nomo de Dio, JaHve, estis elvokita nur ekde la momento, kiam Set, la tria filo de Adam, naskigis sian filon Enoŝ: "Ankaŭ Set naskigis filon, kaj li nomis lin Enoŝ. Tiam oni komencis alvoki la nomon de JaHve." Tio konfirmas la paralelan ligon rivelitan supre kun la naskiĝo de Jakob anstataŭigita de Izrael, kiu tiel prenas la formon de tria filo de Isaak. Kaj ĉi tiu nomo "JaHve" mem malkaŝas la planon de Dio malkaŝi sin. Ĉar la ĝusta traduko de ĉi tiu vorto estas verbo konjugenda kaj en la prezenco sed precipe en la estonteco, kiu tiam tradukiĝas kiel: Li estas kaj Li malkaŝos sin, aŭ Li malkaŝos kio Li estas. Ĉi tiu nomo, kiun Dio donis al si ekde la tempo de Set, do portis mesaĝon, de kiu la juda kaj kristana religioj senigis sin; la judoj ne prononcis ĝin, la falsaj kristanoj ŝanĝinte ĝin al la nomo "Eterna". Ĉar, por Dio, lia projekto malkaŝi sian naturon de amo kaj justeco estis pli grava ol konvinki homojn pri sia eterneco. Malvera kredo tial konstante frustris la kreinton Dion rifuzante prononci sian veran nomon. Kaj mi komprenas, hodiaŭ, kial mi persone estas devigita korekti ĉi tiun eraron en ĉiuj miaj skribaĵoj. Dio havas nomon: JaHWéH, kies numero estas: 26; Jod=10, Ĥet=5, Uav=6, Ĥet=5. Okazas, ke la departemento Drôme, kie mi loĝas, ankaŭ portas la numeron 26. Kaj mi trovis en Levidoj 26 la ŝlosilojn por interpreti la "trumpetojn" de la Apokalipso. Sed estas eĉ pli por malkovri, ke kiam Dio mem prononcas sian nomon, li ne diras; li estos, sed mi estos, aŭ alie, mi malkaŝos kio mi estas. Kaj en la hebrea, la skribo de lia nomo ŝanĝiĝas kaj fariĝas: AHWH, kies numero tiam estas 17: Aleph = 1, Ĥet = 5, Uav = 6, Ĥet = 5; tio estas, la simbola nombro de "juĝo", laŭ Apokalipso 17. Kaj ĉi tiu nombro 17 estas formita de 1 kaj 7, tio estas, du nombroj kiuj karakterizas Dion = 1, kreinto = 7. Sed 17 estas ankaŭ 10 + 7, 10 = la leĝo de la dek ordonoj + 7 kreinto Dio; jen denove, la normoj de dia justeco. Nenio, kio tuŝas Dion, estas pro hazardo, sed male ĉio estas kalkulita, pensita kaj organizita de la senlima Spirito de la ĉiopova Dio. Sed atentu, la apliko de literĉifrado validas nur por lingvoj kie ĉi tiu principo normale ekzistas, t.e. hebrea, greka kaj latina.

Ni do devas memori, ke Dio dufoje anoncis sian intencon malkaŝi sian karakteron kaj naturon. Kaj ĉiufoje li prezentis ĉi tiun anoncon al la genlinio portanta sian benon, tiu de Set, kiun Gen. 6:2 nomas "**filo de Dio**", kaj al la genlinio de Izrael, kiun Dio faris sia popolo por sia historia, pedagogia, universala demonstraĵo. Ĝi estis, ĝis sia malakcepto de Jesuo Kristo, la "**popolo de Dio**", ankaŭ tre ofte nomata "**la idoj de Izrael**", nomo kiu memorigas pri la dia promeso farita al ilia patriarko "**Izrael**". Sed ĉi tiu nomo ligas ilin al la tradicia kaj karna religia heredaĵo; kiu sugestas provizoran daŭron. La establado de la nova interligo konfirmos ĉi tiun provizoran karakteron de la malnova interligo.

Detruita la linio de Set per la akvoj de la diluvo, la linio de Izrael venas anstataŭigi kaj etendi ĝin. La kolektiva morto kaŭzita de la diluvo lasas en la historio solenan kaj teruran dian averton. Sed la ĉefa celo de Dio estas savi la elektitojn per sia enkarniĝo en Jesuo Kristo, kaj tio realiĝos en la linio konstruita sur Izrael, naskita Jakob, filo de Isaak, filo de Abraham.

Eterna Romo

Sub ĉi tiu prezento, mi memorigas, ke Romo ne estas "la eterna urbo", kiun ĝiaj adorantoj atribuas al ĝi, sed urbo, kies vivdaŭro estos longa, sed nur eterna. Ĝi ankaŭ havas la privilegion vidi sian detruon anoncitan kaj priskribitan de Dio en liaj profetaj revelacioj de Daniel kaj Apokalipso. Ni legas en Apokalipso 17:16-17: " *La dek kornoj, kiujn vi vidis kaj la besto, malamos la prostituitinon, senvestigos ŝin, manĝos ŝian karnon, kaj forbruligos ŝin per fajro. Ĉar Dio enmetis en iliajn kornojn plenumi lian intencon, kaj plenumi unu intencon, kaj doni sian regnon al la besto, ĝis la vortoj de Dio plenumiĝos* . " Poste Apokalipso 18 estas tute dediĉita al la priskribo de la plenumo de dia juĝo. Jesuo Kristo diris al la viktimoj de siaj historie famaj religiaj mensogoj kaj persekutoj: Apokalipso 18:6-8: " *Redonu al ŝi kiel ŝi pagis, kaj redonu al ŝi duoble laŭ ŝiaj fajroj. En la pokalo, kie ŝi verŝis, redonu al ŝi duoble.* " *Kiom ŝi gloris sin kaj vivis lukse, tiom donu al ŝi turmenton kaj funebron. Ĉar ŝi diras en sia koro: Mi sidas reĝino, mi ne estas vidvino, kaj mi ne vidos funebron* . Tial en unu tago venos ŝiaj plagoj, morto kaj funebro kaj malsato; kaj ŝi estos forbrulata per fajro. Ĉar potenco estas la Sinjoro, kiu ŝin juĝis. " En ĉi tiu verso, Dio substrekas ŝian pretendon esti "eterna urbo": " *Mi ne vidos funebron* . " Ŝia puno venos post la glora reveno de Jesuo Kristo, kiu malkaŝas al siaj delogitaj kaj trompitaj viktimoj sian veran malbonan naturon.

La unua pruvo de ĉi tiu mesaĝo, kiun Dio adresas al ni koncerne la eternan karakteron de la speco de dominado de Romo, baziĝas sur ĝia rolo kiel la " *kvara* " kaj lasta imperio de la teraj sinsekvoj anoncitaj en Dan. 2, per la bildo de la "statuo", kaj en Dan. 7, kie la Romia Imperio estas ankaŭ indikita per la " *kvara* " kaj lasta " *besto* ". En ĉi tiuj du ĉapitroj, la Romia Imperio estas prezentita kiel la lasta universala domina imperio.

Nia homa vizio kaj analizo estas tre mallongaj, male al tiuj de Dio, kiuj ampleksas eventojn ĝis kaj post la fino de la mondo. Kaj ĉi tiu diferenco koncernas nian historian perspektivon pri Romo. Historiistoj instruas al ni, ke la Romia Imperio estis dividita kaj diserigita ekde 395, sub Teodosio. Estas vere, ke Romo perdis sian imperian formon, sed ĝia romia spirito etendiĝis tra okcidenta kaj orienta Eŭropo, tio estas, ĉie, kie la romia civilizo estis establita, vole aŭ perforte. Ĉi tio estas tiel vera, ke la diraĵo memorigas nin: "Ĉiuj vojoj kondukas al Romo." Ĉi tio estas ĉar ĉiuj konkerantaj romiaj legioj forlasis Romon kaj konstruis vojojn kondukantajn al ĉiuj konkeritaj kaj koloniigitaj landoj. La imperia reĝimo sukcedis la diversajn formojn de la romia respublikana reĝimo, kiu jam portis en si la imperiisman karakteron, kiu stigmatizas la romian civilizon. Dio donis al ĝi " *feron* " kiel sian simbolon. Kaj ĉi tiu simbolo bone konvenas al ĝi, ĉar ĝi reproduktas la severecon en la disciplino trudita al la dungitaj soldulsoldatoj, sed ankaŭ en ilia ekipaĵo, kies brusto kaj ŝultroj estas protektataj per kiraso el " *fero* " kaj dika led. La bronzaĵ glavaĵoj, tro fragilaj, estas anstataŭigitaj per romiaj glavaĵoj, mallongaj dutranĉaj glavaĵoj sed kiuj posedas la malmolecon kaj reziston de " *fero* ". La romianoj novigas en la arto de milito

danke al inĝenia ekspluatado de disciplino: la legioj alprenas neatenditajn aspektojn de siaj malamikoj en batalo: la romianoj formas cirkon, kaj la grupo alprenas la aspekton de testudo, kies ŝelo konsistas el altaj protektaj ŝildoj. Alfronite al ili, iliaj kontraŭuloj lanĉiĝas en la atakon en granda malordo sen kolektiva kohereco. Kaj la romiaj taktikoj atingas la venkon, tiel konstante pliigante la potencon de Romo. Kaj ĉi tiu potenco povas nur kreski, ĉar, post la venko, Romo dungas soldulojn el la armeo de la venkita lando, por konkeri novajn teritoriojn. La venko super la Judoj de Masada montras la persistemon de la romianoj. Ili ne hezitis levi rampon ĝis ili atingis la pinton de la roko sur la altebenaĵo, kie reĝo Herodo konstruis fortikaĵon, en kiu la unuaj judaj ribelantoj retiriĝis kaj ekloĝis. Pacienco kaj absoluta persistemo karakterizis la armeon de la romia popolo kaj igis ilin venkintaj. Tial, en Apokalipso 2:6 kaj 15, Dio nomas la romian popolon "**Nikolaitanoj**", vorto konstruita el du grekaj terminoj: "Nike": nomo de la personigita dieco de Venko kaj "Laoso", kiu signifas popolo. La deziro al venko estas la identiga signo de la romia civilizo. Apokalipso 2:6: "*Ĉi tion vi havas, ke vi malamas la farojn de la Nikolaitanoj, kiujn farojn mi ankaŭ malamas*". Apokalipso 2:15: "*Simile vi ankaŭ havas aliajn, kiuj tenas la doktrinon de la Nikolaitanoj*". Notu, ke ekde la evangelizo de Romo kaj ĝia papa dominado, la "*faroj de la Nikolaitanoj*" fariĝis false kristana religia "*doktrino*".

Ĉio, kion mi ĵus priskribis, estas la normo de la romia imperiismo. Kaj tiam eblas por ni pli bone kompreni, kion Dio volis diri al ni pri Romo, kies karaktero devis daŭri ĝis la fino de la mondo. Ĉi tiu romia karaktero enpremas en la Okcidento tipon de civilizo, kies imperiisma spirito neniam malaperos ĝis la fino de la mondo. Kiel Romo antaŭ ĝi, Okcidenta Eŭropo eksperimentos kun diversaj specoj de registaroj sekvante la saman procezon: Monarkioj, Respublikoj, Diktaturoj kaj imperiismo. Ne nepre en ĉi tiu ordo, ĉar post la monarkio, sub Karolo la Granda, Okcidenta Eŭropo havas, momente, imperiestron. Ĝi trovos aliajn, kun Karlo la 5-a, Napoleono la 1-a ' poste Napoleono la 3-a, antaŭ ol en Francio, la Respubliko estas definitive establita.

Sed la heredaĵo de Eŭropo estas ĝia roman-stila civilizo. Romo trudis sin per sia genio por inventemo kaj sia kapablo fari sian vivkoncepton kultura modelo, ekster kiu, ĉiu alia modelo estas pejorative priskribita kiel barbara. Kaj ĉi tiu pensmaniero daŭris inter la plimulto de la loĝantoj de Okcidenta Eŭropo. Antaŭ niaj okuloj, hodiaŭ, ĝi validas por Rusio kaj la popoloj de la Oriento malestimataj de okcidenta fiereco.

Krome, ĉi tiu malestima, "**aroganta**" kaj fiera modelo profitis de la spirita subteno de la unua papo de universala katolikismo metita sur sian pontifikan seĝon en Romo; tio ekde la jaro 538. Kiu pensus pridubi tipon de civilizo aprobitan de la pretendita reprezentanto de Dio sur la tero?

Kio do estis la vivmaniero por la barbaroj? Tipo de tribo vivo, en kiu la divido estis tre granda pro la individueco de la membroj de la popoloj. Sed ĉi tiu individuismo estis ligita al la alligiteco al la libereco de ĉiu. La uzo de forto estis uzata por defendo, tribo kontraŭ tribo, familio kontraŭ familio, individuo kontraŭ individuo. Sed la deziro domini ĉiujn popolojn ne ĉeestis en la mensoj de la barbaroj. La barbaroj, kiel la romanoj, estis paganoj, kies kultoj estis kondamnitaj de la Kreinto Dio. Kaj ambaŭ povis esti uzataj de li kiel instrumentoj de sia

malbeno. Kaj Dio fiksas sian elekton sur la urbo Romo, por manifesti, per ĝi, la fruktojn de siaj malbenoj kontraŭ la malfideleco kaj nekredo de sia popolo. Prioritataj en ĉio, la judoj estis la celo de la romiaj kruelecoj kaj Jesuo Kristo estis krucumita per ĉi tiuj instrumentoj de la justa dia kolero, kiu punas pekon.

Tra la jarcentoj, Eŭropo konservis, en ĉiuj siaj popoloj, la militeman, konkerantan romian karakteron. Militoj konstante kontraŭstarigis eŭropajn regnojn unu kontraŭ la alia, poste la deziro je konkero celis fremdajn landojn kaj unue, la islamajn landojn establitajn en Palestino sur la sanktaj lokoj de kristanismo. La falsa kristana kredo, kiu konsistigas la papan romian katolikismon, ordonis tute nepravigeblajn "krucmilitojn", ĉar ĉi tiuj sanktaj landoj estis transdonitaj al la romiaj paganoj laŭ la volo de Dio, kiel instruas Dan. 9:26: *"Kaj post sesdek du semajnoj estos ekstermita sanktoleito, kaj li ~~ne havos posteulon~~. La popolo de gvidanto, kiu venos, pereigos la urbon kaj ~~la sanktejon~~, la sanktecon, kaj ĝia fino venos kiel kun diluvo; estas decidite, ke la detruoj daŭros ĝis la fino de la milito ."*

La okcidentaj agresoj de la "Krucmilitoj" neniam estos forgesitaj de la islamaj popoloj, kiuj ankoraŭ hodiaŭ konservas indignon kaj deziron je venĝo kontraŭ la tiel nomata "kristana" Okcidento. Ĉi tiu ago de la "Krucmilitoj" estas distinga signo de la konkeranta romia civilizo. La ŝanco por venĝo estos donita al ĉi tiuj atakitaj popoloj, en la kunteksto de la Tria Mondmilito, kies ĉefa celo estas ĝuste Okcidenta Eŭropo. En la temo de la "**trumpetoj**", la agreso de la fremdaj mediteraneaj landoj karakterizas la papan establon de la "**dua trumpeto**": Apok. 8:8-9: *"Kaj la dua anĝelo trumpetis, kaj io simila al granda monto brulanta per fajro estis ĵetita **en la maron** ; kaj triono de la maro fariĝis sango, kaj triono de la kreitaĵoj, kiuj estis **en la maro** kaj havis vivon, mortis, kaj triono de la **ŝipoj** estis detruita ."* La ripeto de "**en la maro**" konfirmas la establon de "**la besto, kiu leviĝas el la maro**" el Apok. 13:1. Sed, same, laŭvorte, la vorto "**ŝipoj**" celas la mediteranean areon, kies oriento jam estis islama. Tamen, preter la Mediteranea Maro, ĉi tiu vorto "**ŝipoj**" ankaŭ celas la plej novajn okcidentajn konkerojn de la sudamerika kontinento, dividita de la papeco inter Hispanio kaj Portugalio. Ĉi tiu ekspansio de la katolika religio estis ankoraŭ profetita de Dio kiel ago de la romia civilizo. Malgraŭ la ŝajnoj, la romia imperiismo tiel daŭris ĝis la nuntempo. Ĉi tiu okcidenta tendaro kunigas naciojn de diversaj grandecoj kaj graveco, sed, nekontesteble, kiu ajn regas ĝin hodiaŭ povas fari tion pro la demonstraĵo... de sia militema potenco laŭ tre romia principo. Hodiaŭ, por gajni la subtenon de la popolo, Usono prezentas sin kiel defendanto de libereco. Sed la libereco, kiun ĝi volas defendi, estas nur tiu, kiu rajtigas ĝin ekspluati la popolojn de la tero kaj, unue kaj ĉefe, tiujn, kiuj subtenas ĝin. En sia tempo, Respublikana Romo kaj Imperia Romo pensis kaj agis same. Romo havis sian Kapitolon, kaj en Usono, Vaŝingtono ankaŭ havas sian Kapitolon. En Romo, diktatoroj kaj imperiestroj klopodis delogi la romian popolon; per siaj paroladoj, Joe Biden faras la samon hodiaŭ, la 21-an de februaro, en Pollando, sia nova eŭropa-amerika bastiono. La delogo funkcias, ĉar la poloj finfine akiras la oficialan usonan subtenon, kiun ili serĉis, aliĝante al la NATO-alianco. Sed ĉi tiu proksimiĝo kun Rusio, kiu konsistigas antaŭeniron al ĝia teritorio, plene pravas Vladimir Putin, kiu konstante kondamnas la antaŭeniron de NATO al sia Rusio. La subtileco de la antaŭeniĝo de

la Okcidento al Rusio kuŝas en la fakto, ke ĝi ne rezultas el rekta milita invado fare de NATO-landoj, kiuj simple asertas helpi Ukrainion defendi sian nacian liberecon. Kaj la plej malbona parto estas ke ĝi estas vera. Ĉar estis Ukrainio, kiu frapis la pordon de NATO, kaj ne inverse, almenaŭ laŭ la aspekto.

Dum la kristana epoko, la regado de Karolo la Granda, imperiestro de Gaŭlio kaj la Sankta Romia Imperio, aparte reprezentis la modelon por la antikva Romia Imperio. Kuraĝigita de diabla papismo, li trudis katolikismon per la fera glavo. La ĝermanaj ĝermanoj devis akcepti bapton aŭ morti. La Vorto de Dio tiel fariĝis glavo el fero kaj ŝtalo, kiu mortigas kaj dehakas kapojn. La kulpo de la romia papa reĝimo tiel atingis pinton de hororo kaj abomenindaĵo. Kaj en ĉi tiu kunteksto kaj post ĝi, mi komparas la situaciojn. La Senato de la Romia Imperio ordonis kaj financis la konkermilitojn. En la kristana epoko, la papa reĝimo anstataŭigas la Romian Senaton kaj estas ĉi tiu reĝimo, kiu ordonas al vasalaj regnoj konkeri popolojn kaj submeti ilin al sia romkatolika religio. Ni legas en Dan. 11:39: "*Kun fremda dio li agos kontraŭ la fortikigitaj lokoj; kaj li honoros tiujn, kiuj agnoskas lin, li faros ilin regantoj super multaj, li disdonos al ili terojn kiel rekompenco* ." Ĉi tiu "*fremda dio*" rilatas al la diablo, kies ekziston malkaŝas la juda popolo "*fremda*" al Romo. Kaj Dio malkaŝas la strategion elpensitan de la diablo por akiri la subtenon de la popolo por la papa reĝimo. Li tiel kondamnas la strategion de ruzeco kaj delogo kaj tiel malkaŝas al ni la veran naturon de la kondamnita principo, kiu karakterizas la tutan okcidentan civilizon: "*kaj li honoros tiujn, kiuj agnoskas lin, li faros ilin regantoj super multaj, li disdonos al ili terojn kiel rekompenco* ." Ĉi tiujn aferojn avidis kaj esperis la perfidulo Judas, sed Dio ne respondis al lia espero; do lia granda malespero igis lin pendigi sin. Sed kion Judas volis, papismo metis sur piedestalon kaj faris ĝin tipe okcidenta valoro. La divido de la teroj de la sudamerika kontinento estas konfirmita per la fino de la verso: "*Li disdonos al ili terojn kiel rekompenco* ." Ĉi tiu tempa potenco perfekte karakterizas la romian papan potencon. reĝimo. La principo ankaŭ koncernas la imperian titolon donitan de papismo al reĝoj, kiuj pliiĝis ĝian potencon. Konkeroj provizas terojn al la konkerinto, kaj la devigitaj konvertiĝoj de konkeritaj popoloj pliiĝas la potencon de la katolika papa reĝimo en Romo.

Estas interese rimarki, ke ĉi tiu povo distribui teron antaŭas la anoncon de la "*Tria Mondmilito*", kiu estas farita en verso 40, kiu sekvas: "*En la tempo de la fino, la reĝo de la sudo atakos lin* . *Kaj la reĝo de la nordo venos kontraŭ lin kiel ventego, kun ĉaroj kaj rajdistoj, kaj kun multaj ŝipoj; li antaŭeniros enlanden, disvastiĝos kiel torento kaj inundos* ." Ĉi tiu verso prezentas tri reĝojn: la papan reĝon, "*lin*"; la islaman kaj afrikan "*reĝon de la sudo*"; kaj la rusan "*reĝon de la nordo*". Nu, la rilatoj de ĉi tiuj tri reĝoj koncernis konkerojn de landoj, kiuj kontraŭstaris ilin en sangaj militoj. La "*Tria Mondmilito*" kombinas ĉiujn malamojn akumulitajn tra la tempo. Ĉar ĉi tiuj tri reĝoj indikas tri kontraŭajn religiojn, kiuj konkurencas nepacigeble: la tiel nomatan kristanan katolikismon, ortodoksan kristanismon kaj islamon. Kaj jam en la unua jaro de la milito en Ukrainio, la motivo koncernas pretendon je "tero" fare de ortodoksa Rusio. En fina parolado, la rusa gvidanto parolas pri "historiaj landoj". Usono kaj la katolika Pollando armas Ukrainion, kaj la ĉeĉenaj islamanoj batalas kune kun la ortodoksa

Rusio. Kie do estas la " **fremda dio** " en ĉi tiu milito? En la tri tendaroj, kies finan pereon profetas Jesuo en Mateo 12:25-26: " *Jesuo sciis iliajn pensojn kaj diris al ili: 'Ĉiu regno dividita kontraŭ si dezertiĝas, kaj ĉiu urbo aŭ domo dividita kontraŭ si ne staros. Se Satano elpelas Satanon, li estas dividita kontraŭ si; kiel do staros lia regno?'* "

Mi rimarkas, ke la usonanoj estas tiel konvinkitaj esti la plej bonaj amikoj en la mondo, ke tiu ĉi sento dominas ilian lingvon en ĉiuj iliaj paroladoj. Ĝi prezentas kiel ideojn subtenatajn de la monda komunumo opiniojn agnoskitajn kaj subtenatajn nur de la popoloj de NATO, kaj eĉ tiam ne ĉiuj. Kaj tiu ĉi konduto estas la sekvo de longa procezo. Venkintaj en la Dua Mondmilito, ili organizis, unue kaj ĉefe, tutmondajn rilatojn laŭ sia sola deziro kaj modelo. UN havas sian ĉefsidejon en Usono; anstataŭigante la oran normon, la dolaron, la usona valuto fariĝis la monda norma valoro; usonaj tribunaloj havas prioritaton en solvado de internaciaj komercaj problemoj; ĉiu, kiu kontraŭas Usonon, estas submetita al ekonomiaj sankcioj. La komercaj interkonsentoj de GATT postulis, ke eŭropaj "partneroj" aĉetu, en fiksitaj kvantoj, usonan grenon kaj aliajn produktojn. Tio ĉi estas la modelo de libereco, kiun Usono defendas. Ĉu mafia gangsterismo agas alimaniere? Sciante, ke, delogita de tiu ĉi modelo, Eŭropo rekonstruas ĝin hejme, ni povas kompreni, kiom justa kaj meritinda estas la dia juĝo, kiu venis por trafi ĝin.

En nia tempo, la papa reĝimo laboras sekrete por defendi siajn interesojn, sed ĝi jam ne havas la dominecon, kiun la monarkioj agnoskis. Tamen, laŭlonge de la tempo, la katolika religio kreskis enorme en Usono, oficiale en protestantaj landoj. Tio ŝuldiĝas al signifaj sinsekvoj de hispanida enmigrado, kiu fariĝas preskaŭ la plimulta en la sudaj ŝtatoj. Ankaŭ, sub la katolika prezidanteco de Joe Biden, Usono anstataŭigas la papecon kaj la malnovan romian Senaton por ordoni kaj instigi la konkeron de novaj landoj prenitaj de la rusa tendaro aŭ restantaj neŭtralaj ĝis nia tempo. Kiel la malnova Senato, la nova kaj ĝiaj eŭropaj aliancanoj financas la Militon kaj la soldulajn batalantojn pretajn morti por la libereco de la usona koncepto kaj la tuta okcidenta tendaro.

La Originoj de Romo: La Lupo-Viroj

Por plene kompreni la naturon de la Romanoj, ni devas konsideri la historion pri la origino de Romo. Ĝi eble surprizos nin, sed ĉar nenio estas neebla por Dio, kiu igis la serpenton de Eva paroli kaj la azeninon de Balaam, ni povas kredi je la aŭtentikeco de lia historia atesto. Romo estis fondita en 753 a.K. en nia oficiala kalendaro, de du ĝemeloj nutritaj per la lakto de lupino; iliaj nomoj estis Romulo kaj Remo. **Jam en ĉi tiu originala sperto ni povas trovi la fonton de homaro heredanta la karnovoran sovaĝecon de la lupo , ĉi tiu tre agresema kaj danĝera besto, kies disciplinitan karakteron oni devas rimarki .** Lupoj vivas en klanoj kun respekto al la gvidanto de la lupoj. Li manĝas unue kaj kiam li estas sata, la aliaj lupoj povas manĝi laŭvice. La principo de reĝeco baziĝas sur ĉi tiu leĝo de lupoj kaj ni povas tiel kompreni, ke Dio deziris por sia Izrael alian modelon de organizado, sed en sia malbeno, la Hebreoj preferis reĝon, malgraŭ ĉiuj malavantaĝoj, kiujn ĉi tiu elekto reprezentis. Lupoj ĉasas en grupoj laŭ

organizita, disciplinita maniero. Predanta malamiko de ŝafoj, en la atako efektivigita kontraŭ grego, kelkaj lupoj estas observistoj, dum aliaj antaŭeniras silente rampante ventre sur la tero ĝis la momento kiam ili estas sufiĉe proksimaj al la ŝafoj, ili saltas sur ilin kaj " *buĉas* " ilin. Tra sia historio, la romiaj militistoj reproduktos ĉi tiun specon de konduto de avidaj lupoj kaj gajnos grandajn venkojn. Ili konkeros koloniojn kiuj kondukos ilin al imperia dominado. De la komenco, Romo estis markita per du aferoj: en la latina, la vorto "lupa", kiu signifas lupinon, ankaŭ indikas "prostituĵon", kaj kiel filo de la " *diablo* ", " *murdisto de la komenco* ", laŭ Jesuo, **Romulo** mortigis sian fraton Remo, same kiel la estro de la lupoj mortigas rivalan lupon. Li estis tial la unua reĝo de Romo kaj laŭdire estis militema kaj malamata. Indas rimarki, ke la lasta okcidenta romia imperiestro, detronigita de la herula reĝo Odoakro en 476, nomiĝis **Romulo Aŭgusto**. Tial estas al lia heredo de la karaktero de la lupoj, ke Romo ŝuldas la disciplinitan kaj strukturitan aspekton de siaj milittaktikoj kaj strategioj. Neniu alia popolo montris tiom da disciplino kaj organizado antaŭ la Romanoj. Kaj la severeco de la besta juro de la lupoj troviĝis en la maksimumo de la Romanaj legioj: "La leĝo estas severa, sed la leĝo estas la leĝo," latine: "DVRA LEX SED LEX." Same kiel la lupoj " *buĉas* " la ŝafojn, ni legas en Apokalipso 18:24: "... *kaj ĉar la sango de profetoj kaj sanktuloj kaj de ĉiuj, kiuj estis mortigitaj sur la tero, estis trovita en ĝi* ." Dio atribuas al Romo " *la sangon de ĉiuj, kiuj estis mortigitaj sur la tero* ," kiel la ŝafoj " *buĉitaj* " de " *rabomantaj lupoj* ." Tiuj, kontraŭ kiuj Jesuo avertas siajn elektitojn en Mat. 7:15: " *Gardu vin kontraŭ falsaj profetoj. Ili venas al vi en ŝafaj feloj, sed interne ili estas rabomantaj lupoj* . "

Lupoj montras grandan inteligentecon atakante nur malfortajn estaĵojn, kiujn ili povas facile venki kaj mortigi, sen riski siajn proprajn vivojn. Ili fuĝas de la ĉeesto de homo, kiun ili timas, sed povas ataki lin se ili trovas sin en avantaĝa situacio. Sed ili neniam atakas fortajn kaj viglajn bestojn. Ĉi tiu priskribo ankoraŭ karakterizas la romian reĝimon konstruitan sur ĉenoj de intrigo, trompo, ruzo kaj atenco; ĉio, kio ankaŭ karakterizas kaj klarigas la sukceson kaj sukceson de la romia papa reĝimo inter la reĝoj de ĉiuj okcidentaj landoj, kiel profetas Dan. 8:24-25: " *Lia potenco kreskos, sed ne per sia propra forto; li faros nekredeblan ĥaoson, li sukcesos en siaj klopodoj, li pereigos la potenculojn kaj la sanktulojn. Pro sia prospero kaj la sukceso de siaj ruzaĵoj, li fieros en sia koro, kaj pereigos multajn, kiuj vivis pace, kaj leviĝos kontraŭ la princo de princoj; sed li estos rompita sen la peno de iu ajn mano* . " La " *ŝafoj* " de Jesuo, " *buĉitaj* ", estas en ĉi tiu verso " *multaj, kiuj vivis pace* . "

Tiel Romo estas ĉe la origino de raso de luphomoj, kies sovaĝa naturo transdoniĝis de jarcento al jarcento ĝis nia nuna tempo, ekde la jaro 753. Sed hodiaŭ, la influo de ĉi tiu romia karaktero transformis ĉiujn popolojn, kiuj heredis ĝiajn religiajn mensogojn, en rabismajn lupojn, kiel ĝi. Kaj Dio tiel malkaŝas al ni la klarigon por la sovaĝa kaj kruela konduto de nia okcidenta homaro, militema, aroganta kaj fiera. Ĉar ĝuste ĉi tiu nesatigebla papa Romo portas la respondecon pri la agresoj de aliaj popoloj de la Oriento aŭ la Sudo, kaj ĝuste ĉi tiuj agresoj transformis ilin siavice en sovaĝajn bestojn. Ĉi tiu transdono de la romia karaktero estas instruata en ĉi tiu bildo de la " *tria trumpeto* " en Apokalipso 8:10-11: " *La tria anĝelo trumpetis, kaj falis el la ĉielo granda stelo, brulanta kiel torĉo, kaj ĝi*

*falis sur trionon de la riveroj kaj sur la fontojn de akvoj." La nomo de tiu stelo estas **Absinto** ; kaj **triono de la akvoj fariĝis absinto** , kaj **multaj homoj mortis de la akvoj, ĉar ili fariĝis maldolĉaj** .*

Jen mi prezentas la logikon de la sinsekvo de " *trumpetoj* ".

La " *unua trumpeto* " elvokas la barbarajn invadojn, kiuj kaŭzis la falon de la Romia Imperio. Ĝi estas la respondo de Dio al la rezigno pri respekto por lia sepa-taga sabata ripozo, datita la 7-an de marto 321. Gaŭlio spertis grandegan ŝanĝon, la keltaj triboj, kiuj loĝis ĝin, estis anstataŭigitaj aŭ konkeritaj de: en la Nordoriento, la Frankoj el la nuna Belgio; en la Sudokcidento, kaj ĝis la Luaro, de la Visigotoj el la oriento de la Nigra Maro kaj setlantaj en Hispanio; kaj en la Sudoriento, de la Galo-Romianoj, aŭ Gaŭloj, kiuj adoptis la tipon de civilizo de Romo. En la Centro-Oriento, la ĝermana regno de la Burgundoj, kiu hodiaŭ rilatas al la nuna Burgonjo. Iom post iom, la regno de la Frankoj etendiĝos tra la tuta lando kaj la konvertiĝo de ĝia reĝo Klovizo la 1-a^{al} la romkatolika kredo favoros, per komenca civila milita subteno, la rekonon kaj superecon de la Episkopo de Romo, kiu fariĝos, en 538, la unua papo de la romia papa reĝimo. Sed tri landoj kontraŭas la Episkopon de Romo. Ili estas sinsekve venkitaj kaj konvertitaj per forto por submetiĝi al la aŭtoritato de ĉi tiu romkatolika religio. Unue en 535 la vandaloj de la ariana religio, furiozaj malamikoj de katolikismo, estas dispremitaj; due, la arianaj ostrogotoj instalitaj en Romo estas venkitaj de la generalo Belizaro sendita de Justiniano la 1-a^{inter} 533 kaj 538; kaj trie, en 565, la heruloj, aliaj arjanoj, estas siavice venkitaj. Kun Romo savita, la unua reganta papo, la intrigema Vigilio, povas sidi en la Laterana Palaco en Romo. Kaj ĉi tiu ago plenumas la anoncon de la " **dua trumpeto** " de Apokalipso 8:8-9: " *La dua anĝelo trumpetis, kaj io simila al **granda monto brulanta per fajro estis ĵetita en la maron** ; kaj **triono de la maro fariĝis sango**, kaj **triono de la kreitaĵoj en la maro**, havantaj vivon, mortis, kaj **triono de la ŝipoj estis detruitaj** . " Dio komparas la establon de la romkatolika papa reĝimo kun " **granda monto brulanta per fajro ĵetita en la maron** ", " **la maro** ", kiu simbolas la homaron. Ni povas kompreni, ke " **la maro** ", tio estas, la homaro, siavice " **estos ekbruligita** ". Historie, tio estos plenumita per la religia agreso de devigitaj konvertiĝoj kaj la krucmilitoj kondukita kontraŭ la islama Oriento. En ĉi tiu priskribo aperas la vorto " **granda** ", kiu kreas ligon kun " **Babilono la granda** " en Apokalipso 17:5: " *Sur ŝia frunto estis nomo skribita, **mistero : Babelono la granda** , la patrino de la malĉastistinoj kaj de la abomenindaĵoj de la tero* . " Sed hodiaŭ, ĉi tiu nomo, " **Babilono la granda** ", jam ne estas " **mistero** ", ĉar lumigita profetaĵo klarigis kaj forigis ĝin. Fakte, la mistero estis tiu de " **maljusteco** " profetita en 2 Tes. 2:3 ĝis 7: " *Neniu vin trompu iel ajn. Ĉar tiu tago ne devas veni, se antaŭe ne venos la apostatado* , kaj la homo de peko malkaŝiĝos , *la filo de perejo, kiu kontraŭstaras kaj levas sin super ĉion, kio estas nomata Dio, aŭ kio estas adorata, tiel ke li sidas en la templo de Dio, montrante sin, ke li estas Dio* . " Ĉu vi ne memoras, ke dum mi ankoraŭ estis ĉe vi, mi diris al vi tion? Kaj nun vi scias, kio retenas ĝin, por ke ĝi ne aperu ĝis ĝia tempo. **Ĉar la mistero de maljusteco jam agas** ; nur tiu, kiu ĝin ankoraŭ retenas, devas esti forprenita. **Kaj tiam tiu senleĝulo estos rivelita** , kiun la Sinjoro Jesuo ekstermos per la spiro de sia buŝo kaj neniigos per la brilo de sia alveno . Paŭlo estis avertita de Dio pri la alveno de la apostazio*

establita de la papa reĝimo de Romo. Ĉar kiu estas nomata per "**la homo de peko, la filo de pereco, la kontraŭulo, kiu levas sin super ĉion, kio estas nomata Dio aŭ kio estas adorata, tiel ke li sidas en la templo de Dio, montrante sin esti Dio**"? Ĉi tiu "**senleĝulo**" povas nur indiki, laŭ la Biblio, la romian papan reĝimon profetitan en Daniel 7:8: "**Mi rigardis la kornojn, kaj jen alia malgranda korno eliris el inter ili, kaj antaŭ ĝi tri el la unuaj kornoj estis elŝiritaj; kaj jen ĝi havis okulojn kiel okuloj de homo, kaj buŝon parolantan grandajn aferojn**".

En la "**tria trumpeto**" batalo kontraŭstarigas du klanojn de luphomoj, la klanon de katolikaj lupoj kontraŭ la protestantaj lupoj. Kaj por klarigi la kaŭzon de ĉi tiu batalo, Dio diras al ni en Apokalipso 11:3: "**Mi donos al miaj du atestantoj la povon profeti, vestite per sakaĵo, dum mil ducent sesdek tagoj**". Ĉi tiuj "**du atestantoj**" estas la sanktaj bibliaj skribaĵoj de la malnova kaj nova interligoj. Dio profetas la katolikan malamaron al la revelacioj de la Biblio. La roma eklezio preferas sian "misalon". Tamen, kun la invento de presado en la 16-a jarcento, la Biblio estas disvastigita kaj legata de ordinaraj homoj. Legante ĝin, ili malkovras la trompon kaj mensogojn de la romkatolika religio pri la realaj kondiĉoj por akiri dian savon. Ili malkovras, ke savo per senpaga dia graco estas vendita de la eklezio de Romo. Prave indignaj, ili tiam kondamnas la katolikajn mensogojn per protestoj. Senmaskigitaj, la papa reĝimo reagis kun kolero kaj krueleco kontraŭ ĉi tiuj "protestantoj". Ĝi vekis kontraŭ ili la militeman persekutadon de reĝoj kaj potenculoj, kaj precipe en Francio, kie la katolikaj reĝoj, posteuloj de Francisko la 1-a, defendis ĉi tiun papan religion. Subteno atingis sian pinton sub Ludoviko la 14-a, kiu, defendante la aferon de mallumo, komparis sin al la suno. Estis ĉi tiu publikigo de la bibliaj "**du atestantoj**", kiu permesis al la protestantoj de la "**Tiatira**" epoko asocii la "**profundojn de Satano**" kun la domina katolika religio de sia tempo; Apokalipso 2:24: "**Al vi ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne havas ĉi tiun doktrinion, kaj kiuj ne konas la profundojn de Satano, kiel ili nomas ilin, mi diras al vi: Mi ne metos sur vin alian ŝarĝon**". Tiel, la justa juĝo de Dio faras la Judojn "**la sinagogo de Satano**" kaj la false kristanan katolikan doktrinion, "**la profundojn de Satano**". Kaj ĉi tiu esprimo aludas al la katolikaj minacoj pri la puno de "infero", en kiu, ĝuste, Dio preparas lokon por la Lasta Juĝo, dum laŭ Jesuo, loko estas preparita por siaj elektitoj en sia ĉiela domo.

En 1755, la "tertremo" de Lisbono profetis la spiritan "tertremojn" de la genocido de la franca aristokrataro en 1793-1794. En 1780, la 24-hora "malhela tago" profetis la finon de la biblia atesto de la "**du atestantoj**" anoncita en Apokalipso 11:7: "**Kiam ili finos sian ateston, la besto, kiu supreniras el la senfunda abismo, faros militon kontraŭ ili, venkos ilin kaj mortigos ilin**". Ĉi tiu precizeco estas grava: "**Kiam ili finos sian ateston**". Por Dio, la Biblio, lia skriba vorto, estas disponebla; ĝia publikigo ofertas al ĉiu viro kaj virino la ŝancon aŭdi la veron konstruitan kaj rivelitan de li en ĉiuj liaj libroj. Krome, ĝia publikigo devigis lian katolikan malamikon reagi perforte, tiel malkaŝante al ĉiuj lian diablan naturon. Lia malkaŝa rolo estas momente kompletigita kaj la tempo puni ĉi tiun diablan religion venis. La ekzekutisto de ĉi tiu dia juĝo estos la franca revolucia respublikana reĝimo, kiu donos la finan baton kaj finos la abomenaĵojn faritajn de la francaj kaj eksterlandaj monarkioj asociitaj kun la romkatolika papa

reĝimo. La katolikaj lupoj mortos sub la gilotino en Francio de julio 1793 ĝis julio 1794. Sed, por atingi ĉi tiun rezulton, necesas apelacii al eĉ pli granda malbono: ateismo kaj libera penso. En simbola bildo, " *la besto, kiu leviĝas el la maro* ", povas esti detruita nur de " *la besto, kiu leviĝas el la senfunda abismo* ", kiel Dio nomas ĝin en Apokalipso 11:7: " *Kiam ili finos sian ateston, **la besto, kiu leviĝas el la senfunda abismo**, faros militon kontraŭ ili kaj venkos ilin, kaj mortigos ilin* ". Kaj la plej malbona afero estas, ke ateismo " **mortigos** " la fidon al la Biblio por ĉiam, ĝis la fino de la mondo. Nun, en la kreorakonto, " *la profundo* " rilatas al " *akvo* " antaŭ ol ĝi ricevas la nomon " *maro* " kaj portas la plej etan signon de vivo. Tiel Dio prezentas ateismon kiel religian retiriĝon de la katolika religio. Ĝi estis malbono, jes, sed necesa malbono por puni la komunan kulpon de la monarkio kaj la romkatolika pastraro. Donaco el la ĉielo, mia malkovro de la paralelaj mesaĝoj de Levidoj 26 kaj la unuaj " **ses** " " **trumpetoj** " de Apokalipso donas al ĉi tiu " **kvara trumpeto** " aŭ kvara dia puno, de Apokalipso 8:12, la rolon de " *glavo*, kiu venĝos la dian interligon "; Levidoj 26:23-26: " *Se ĉi tiuj punoj ne korektos vin, kaj se vi rezistos Min, Mi ankaŭ rezistos vin kaj frapos vin sepfoje pli pro viaj pekoj. **Mi venigos sur vin la glavon, kiu venĝos Mian interligon** ; Kiam vi kolektiĝos en viaj urboj, Mi sendos la peston inter vin, kaj vi estos transdonitaj en la manon de la malamiko. **Kiam Mi rompos vian panan subtenon** , dek virinoj bakos vian panon en unu forno kaj alportos vian panon laŭpeze ; **vi manĝos, sed vi ne estos satigitaj** .* " » Estas en ĉi tiuj versoj, ke Dio profetas, por laŭvorta apliko por la Izrael de la malnova interligo, spirita apliko por la kunteksto de la nova interligo. Tiel, pro la sama abomeno montrita por la dia biblia vero, Dio efektivigas aristokratan genocidon per la gilotino, kiu venas kiel " *glavo* " por " *venĝi la sanktan interligon* " perfiditan kaj persekutitan. Sed ĉi tiu verso ankaŭ anoncas la finon de la biblia atesto kaj ĝiajn konsekvencojn por kristanaj religioj. La Biblio estas prezentita kiel la "bastono de rompita pano" fare de Dio. Kaj la ĝenerala apostazio, kiu rezultos, estas bildigita per la mesaĝo " dek virinoj bakos vian panon en unu forno ". Ĉi tiuj " **dek virinoj** " estas la protestantaj eklezioj de la parabolo pri la " **dek virgulinaj** ", kiuj laboros en la " **unu forno** " romkatolika ĝis la komenco de la juĝo de 1844. Kaj ilia forlaso fare de Dio havos la spiritan konsekvencon: " **vi manĝos, kaj vi ne estos satigitaj** ".

En Apokalipso 8:12: " *la glavon, kiu venĝas la interligon* ", venas por " **frapi** " la kulpulojn: " *La kvara anĝelo trumpetis per sia trumpeto. Kaj triono de la suno estis **frapita**, kaj triono de la luno, kaj triono de la steloj, tiel ke triono de ili mallumiĝis, kaj la tago ne brilis dum triono de sia daŭro, kaj la nokto same* . " Rimarku la ĉeeston de la verbo " **frapi** ", kiu konfirmas la ligon kun la puno de Levidoj 26. Poste, ĉi tiu verso donas al ni sian signifon dirante: " *la tago ne brilis dum triono de sia daŭro, kaj la nokto same* . " Ĉi tiu klarigo indikas, ke la tendaro de bono kaj tiu de malbono suferas egale la sekvojn de la genocido organizita de la francaj revoluciuloj. En vizio ricevita de Jozef, Izrael, lia patro, donis interpreton de la " *suno, la luno kaj la steloj* " en Gen. 37:9-10: " *Kaj li sonĝis ankoraŭ alian sonĝon, kaj li rakontis ĝin al siaj fratoj. Li diris: Mi sonĝis ankoraŭ alian sonĝon!" Kaj jen, la suno, la luno, kaj dek unu steloj adorkliniĝis al mi.* " Li rakontis ĝin al sia patro kaj siaj fratoj. Lia patro riproĉis lin kaj diris al li: "Kian sonĝon vi havis? **Ĉu via patrino, mi, kaj viaj fratoj, devas veni kaj adorkliniĝi al**

vi sur la tero? " Laŭ ĉi tiu interpreto, " *la suno* " estas la simbola bildo de Dio, " *la Patro* ", " *la luno* ", tiu de la virino de peko, " *la granda Babelon*, *la patrino de la malĉastistinoj de la tero* ", laŭ Apokalipso 17:5. La " *steloj* " estas la infanoj de kaj praktikantaj katolikoj kaj protestantoj, al kiuj Dio diras: " *Vi manĝos kaj vi ne satiĝos* . "

Ni devas kompreni, ke post la aristokrata genocido, la homaro estas en pli malbona stato ol antaŭ ĉi tiu ago. La luphomoj alprenas la aspekton de ŝafoj, sed nur en trompa aspekto, kiun Dio malkaŝas en sia mesaĝo de la " *kvina trumpeto* ", en kiu li nomas ilin " *falsaj profetoj* ", simbolitaj per la vorto " *vosto* ", laŭ Jesaja 9:14: " *La pliaĝulo kaj magistratano estas la kapo, kaj la profeto, kiu instruas mensogojn, estas la vosto* " . Ĉi tiu " *vosto* " estas tiu de la " *skorpioj* ", kiu nomas ilin " *ribelemaj* " laŭ Ezekiel 2:6: " *Kaj vi, ho filo de homo, ne timu ilin, nek ne senkuraĝiĝu de iliaj vortoj; ĉar dornoj kaj pikarbustoj estas kun vi, kaj vi loĝas inter skorpioj ; ne timu iliajn vortojn, nek senkuraĝiĝu de iliaj vizaĝoj, ĉar ili estas domo ribelema* " . ". Dio multobligas la bildojn, per kiuj li prezentas sian juĝon pri la kristanaj religiaj ribeluloj. Kaj li malkaŝas en Apokalipso 9:11 la kialon, kial ilia legado de la Biblio ne kontentigas ilin aŭ jam ne kontentigas ilin: " *Ili havas super si reĝon, la anĝelon de la senfunda puto, kies nomo en la hebrea estas Abadon, kaj en la greka lia nomo estas Apoliono* . " Pro ilia amaso, Dio komparas ilin al " *akridoj* ", la malutila insekto, kiu detruas kaj ruinigas homajn agrikulturajn rikoltojn. Ĉi tiuj simbolaj " *akridoj* " damaĝas, spirite, la kaŭzon de lia vero. Kaj tio estas facile klarigebla, ĉar, anstataŭigante Jesuon Kriston, ekde 1844 por Protestantismo kaj 1994, por " *vomita* " Adventismo, la diablo fariĝis ilia reĝo kaj kiel tia inspiras ilian legadon de la Biblio skribita " *en la hebrea kaj greka lingvoj* . "

Ekde 1799, la kristana mondo estas en religia paco, sed kio okazis al la luphomoj de antaŭ tiu dato? Laŭ Apokalipso 9:8, ili fariĝis sovaĝaj bestoj maskitaj per la trompaj aspektoj de kristanaj eklezioj: " *kaj ili havis harojn kiel haroj de virinoj , kaj iliaj dentoj estis kiel dentoj de leonoj* . "

La trompaj maskoj falas kiam la militema kunteksto de la " *sesa trumpeto* " malkaŝas ilian veran naturon: tiun de " *leonoj* kun akraj *dentoj* ". Ĉi-foje, Dio *permesas al la* kristanaj " *falsaj profetoj* " laŭvorte " *mortigi* " homajn estaĵojn; io kio estis malpermesita dum la " *kvin monatoj* " aŭ 150 jaroj de la " *kvina trumpeto* " laŭ Apokalipso 9:5: " *Kaj al ili estis donite, ne ke ili mortigu ilin , sed ke ili estu turmentataj kvin monatojn; kaj ilia turmento estis kiel la turmento de skordio, kiam ĝi pikas homon* . " La prezento de la afero estas trompa kaj subtila. La " *turmento* " estos kaŭzita de la " *dua morto de la fajra lago* " kaj ĝi venos nur je la horo de la lasta juĝo, laŭ Apokalipso 20:14: " *Kaj la morto kaj Hadeso estis ĵetitaj en la fajran lagon. Ĉi tio estas la dua morto, la fajra lago* . " Ĉar ĝi estas nur la rimedo por fali sub tiun finan kondamnon, kiu estas donita al la " *falsaj profetoj* " dum 150 jaroj per multipliko de la nombro de membroj de la eklezioj ĝis, aligita laste de la oficiala Adventismo " *elvomita* " ĉe la fino de tiu daŭro, en 1994, la nombro de " *falsaj profetoj* " estas kompleta.

La ordono " *mortigi trionon de la homaro* " en la romkatolika aŭ ateisma liberpenso Eŭropo venas rekte el la ĉielo, el la buŝo de Dio en Jesuo Kristo laŭ Apokalipso 9:13-15: " *Kaj la sesa anĝelo trumpetis, kaj mi aŭdis voĉon el la kvar*

kornoj de la ora altaro, kiu estas antaŭ Dio , dirantan al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton: *Malligigu la kvar anĝelojn, kiuj estas ligitaj en la granda rivero Eŭfrato . Kaj la kvar anĝeloj estis malligitaj , kiuj estis pretigitaj por horo kaj tago kaj monato kaj jaro, por ke ili mortigu trionon de la homaro .* " La celo de la " **mortigo** " estas " **la granda rivero Eŭfrato** ", aŭ, tradukite, la granda popolo de Eŭropo metita sub la malbenon de la katolika religio de la papa eklezio nomata " *Babilono la Granda* " en Apokalipso 17:5. Post la homoj lup, la homoj leon mortigos unu la alian pro la malestimo montrita al la Kreinto Dio, lia sankta sepa-taga Ŝabato, kaj lia sankta leĝo rivelita de la tuta Biblio.

La simbola nomo " **Eŭfrato** ", kiun Dio donas al la katolika Eŭropo, fariĝas signo en la aktualaj eventoj de nia tempo. La geografia areo de la vera " **rivero Eŭfrato** " estas, en Turkio kaj Sirio, trafita de tre mortigaj tertremoj. La mesaĝo de Dio celas la areon de Antioĥio, la urbo kie la disĉiploj de Jesuo Kristo ricevis la nomon "kristanoj". La dia mesaĝo estas duoble adresita al la islama Turkio kaj Sirio, kaj al la falsaj kristanoj de Eŭropo. La puno de Dio trafos ĉiujn, kiuj misprezentis lian savan planon bazitan sur Jesuo Kristo kaj lia elaĉeto de la pekoj de liaj solaj elektitoj, kiujn li suverene mem elektas; ignorante kaj punante ĉiujn falsajn asertojn pri eterna savo.

La ĉefa leciono, kiun Jesuo venis alporti per sia revelacio al Johano, sia Apokalipso, koncernas la malbenon de la "tago de la suno", trudita al la unua tago de la semajno kiel semajna religia ripoztago, anstataŭigante la sanktan sepa-tagan Ŝabaton, kies sanktigo fare de Dio estis memorigita en la kvara el liaj dek reĝaj kaj diaj ordonoj. La sepjara profeta rolo de la sepa-taga Ŝabato profetis la rekompenco de la elektitoj elektitaj per lia plano de savo. Ataki la Ŝabaton do egalas al distordado de la plano de savo, kaj tio konsistigis, post la kulpo de Moseo, kiu frapis la rokon de Horeb dufoje pro eraro kaj kolero, la plej gravan kulpon, kiun la homaro povus fari. Kaj la graveco de ambaŭ kazoj kuŝas sur ilia apliko fare de la servistoj de Dio mem. Ke la paganaj popoloj pekas estas logika kaj natura por Dio, ĉar ili ne konas lin. Sed Moseo kaj la kristana eklezio estis en proksima kontakto kun li. Kaj same kiel Jesuo diras, ke la malbono farita al tiuj, kiuj apartenas al li, estas farita al li mem, la malo ankaŭ veras, la malbono farita de liaj propraj homoj efikas lin kaj implikas lin persone. Centra laŭ sia pozicio en la libro, la temo de la trumpetoj estas ankaŭ centra laŭ sia graveco rilate al la malkaŝitaj temoj. Ĉar la leciono donita de Levito 26 permesas al ni kompreni la etendiĝon de la kaŭzo de la sinsekvaj profetitaj punoj. Sed kompreneble, laŭlonge de la tempo, la historia kunteksto de ĉiu trumpeto celas la aperon de novaj kaŭzoj de kulpo, kiuj sekvas unu la alian kaj akumuliĝas ĝis la tempo de la reveno de Jesuo, la tempo de la "sepa trumpeto" kaj la "sepa el la lastaj plagoj de dia kolero". Kion Apokalipso 18:5 esprimas per ĉi tiuj terminoj: " *Ĉar ŝiaj pekoj atingis la ĉielon, kaj Dio memoris ŝiajn malbonagojn.* " Tial ŝajnas necese identigi la novajn pekojn ligitajn al ĉiu el la sep trumpetoj.

La deirpunkto estas la rezigno de la Ŝabato la 7-an de marto 321.

" *Unua Trumpeto* ": La Romkatolika Kristana Eklezio serĉas subtenon en homa forto kaj trovas tiun de la franka reĝo Klovizo la 1-a. " Ve al la homo, kiu fidas homon, kiu prenas karnon por sia subteno..."

" *Dua Trumpeto* ": La Romkatolika Kristana Eklezio adoptas teran gvidanton: la Papon, kiu eniras en rektan konkurencon kun Jesuo Kristo, la ĉiela Gvidanto kaj eterna propekanto. Ĝi atakas fremdajn popolojn vane.

" *Tria Trumpeto* ": La romkatolika papa kristana eklezio kontraŭbatalas la disvastiĝon de la Biblio kaj ĝiajn protestantaj subtenantojn. Ĝi atakas la aŭtentan kristanan kredon.

" *Kvara Trumpeto* ": La papa eklezio kaj la romkatolika monarkio puŝas la francan popolon al libera pensado kaj ateismo.

" *Kvina Trumpeto* ": Trafita de dia malbeno ekde 1844, la protestanta kredo kreskis kaj multiĝis. En la lastaj tempoj, ĝi formis aliancon kun la romkatolika religio, la antikva malamiko kondamnita kiel diabla de la monaĥo Martin Luther, la oficiala fondinto de la Reformacio. Post 1994, la oficiala institucia Adventismo " *vomita* " oficiale aliĝis al ĝi komence de 1995.

" *Sesa Trumpeto* ": La okcidenta tendaro, malbenita de Dio kaj venkita de morala perversaĵo, alfrontas la orientan ortodoksan tendaron, ankaŭ malbenitan de Dio. Ambaŭ tendaroj estas pro la heredita romia dimanĉo. Kun nukleaj armiloj, la monda loĝantaro estas ekstreme reduktita kaj kondamnita morti baldaŭ.

" *Sepa Trumpeto* ": Jesuo Kristo revenas en gloro por detrui la lastajn katolikajn kaj protestantajn ribelantojn, kiuj, konsistigante la aŭtoritaton de universala reĝimo, prepariĝis mortigi la lastajn sanktulojn de Dio, kiuj fidele observis la praktikon de sia sankta Ŝabato. Kaj tie Dio diras: "Haltu!" " *Ĉar tiele diras YaHweh Cebaot: Post tio venos gloro! Li sendis min al la nacioj, kiuj prirabis vin; ĉar kiu ajn tuŝas vin, tuŝas la pupilon de lia okulo.* " La tempo estas tiu de la " *venĝo* " profetita en Jesaja 61:2-3: " *Por proklami la jaron de akcepto de YaHweh kaj la tagon de venĝo de nia Dio ; por konsoli ĉiujn malĝojulojn; por doni al la malĝojuloj en Cion, por doni al ili belecon anstataŭ cindro, oleon de ĝojo anstataŭ funebro, veston de laŭdo anstataŭ spirito de malĝojo; por ke ili estu nomataj arboj de justeco, plantaĵo de YaHweh, por esti glorataj de li.* " Elstarigas la proksiman rilaton inter la jaro de graco kaj la tago de venĝo, kiu venas, ĝuste, por puni la malestimon montritan al ĉi tiu jaro de graco.

Komparu la esprimojn " *jaro de favoro de Jahve* " kaj " *tago de venĝo de nia Dio* " . La nomo "Jahve" markas la ligon de amo inter Dio kaj liaj elektitoj, dum la termino "Dio" markas la retiriĝon kaj la rigardon de la timiga juĝisto de la ĉiopova Dio, kiu donas vivon kaj morton.

La Evoluo de Malbono: De Usono ĝis Ukrainio

Dum jarcentoj, eĉ miloj da jaroj, homaj familioj estis konstruitaj laŭ la patriarka modelo. Aŭtoritato apartenis al ambaŭ gepatroj, la patro, la patrino, kaj la paro faris ĉion eblan por kreskigi siajn infanojn en respekto kaj obeemo al ĉi tiu elementa principo. Gepatroj donis al si la rajton limigi siajn infanojn, eĉ fizike punante ilin kiam necese. La infano devis lerni tre rapide kiu estis lia mastro. Kaj ĉi tiu amara justeco plej ofte estis akceptita ĉar gepatraj gestoj de amo kompensis kaj balancis gepatrajn agojn. La Kreinto Dio, nia vera Patro, agas same al ni, kaj

en Apokalipso 3:19, Jesuo konfirmas tion dirante: " *Ĉiujn, kiujn mi amas, mi riproĉas kaj punas. Tial estu fervora kaj pentu.* " Ĉu iu povus esti pli inteligenta kaj justa ol Dio en Jesuo Kristo? Ne, kaj jam en la malnova interligo, Dio diris per la plej saĝa el siaj profetoj, en Proverboj 23:13-14: " *Ne rifuzu admonon de infano; se vi batos lin per vergo, li ne mortos.* " " *Batante lin per la vergo, vi savas lian animon el la tombo .* " Senigi infanon de la korekto, kiun li meritas, estas do, por Dio, krima ago. Enirante la vivon, infano devas lerni, ke lia libereco estas limigita de la rajtoj de tiuj, kiuj lin edukas; tio estas, unue kaj ĉefe, liaj gepatroj. Tiuj, kiuj laboras la teron, scias, ke junaj ŝoso povas bezoni instruiston por kreski restante vertikalaj. Ni forgesu, por momento, la spiritan mesaĝon de la homo kreita laŭ la bildo de Dio, kiun la prapeko detruis, kio restas de la homo? Li estas nenio pli ol la plej evoluanta besto sur la planedo Tero. Kaj kiel ĉiuj bestoj, la infanoj de homoj devas esti edukitaj de siaj gepatroj. Kaj ĉi tiu edukado ne estas nenio, ĉar ilia postvivado dependas de ĝi, kaj preter tio, la eterna vivo proponita de Dio dependas ĉefe de ĝi. Mi memoras tempon, kiam, en la klasĉambroj de laikaj lernejoj kaj katolikaj sendependaj lernejoj, neregeblaj aŭ malobeemaj infanoj estis punataj per batoj sur la fingropintoj per reglilo. La sentita doloro instruis al infanoj timi punon kaj tial kuraĝigis ilin esti pli obeemaj. Vipadoj kaj vangofrapoj falis spontane sur la plej... neregebla de la plej junaj. Kaj kelkaj patroj de tiu tempo havis la refleksojn frapi sian propran infanon, kiu plendis pri tio, ke li estis frapita de sia instruisto. Ĉi tiu fazo de la vivo estis decida, ĉar, post kiam ili atingis adoleskecon, ŝanĝo fariĝis neebla aŭ preskaŭ neebla. Ĉar la respondo ĉiam restas individua kaj infano povas malkovri por si mem la bezonon esti pli obeema.

Establinte ĉi tiun bazan kriterion pri la principoj de obeemo, disciplino kaj meritita puno, estas facile kompreni, ke malbono aperos kiam ĉi tiuj ne estas aŭ jam ne estas aplikataj. Jen kie la popolo de Usono ludas rolon. La milito mobilizis virojn kaj tuta junularo estis kreskigita sen patro inter 1941 kaj 1945. Kaj tio, en ĉiuj landoj engaĝitaj en la sama eŭropa kaj japana mondmilito. Tamen, ĝuste en ĉi tiu tre puritana kaj protestanta lando de Usono aperis la malbono de juneco. En kunteksto de teknika disvolviĝo, kontraŭ fono de tre ritma rokenrola muziko, usona junularo eliris el silento kaj laŭte rimarkigis sin de la generacio de siaj gepatroj. Malbono kaptis ĉi tiun junularon, kion la titolo de la filmo "Ribelanto Sen Kaŭzo" klare esprimas. Ĉi tiu furiozo de la "60-aj jaroj" prenis la formon de postulo pri la rajto fari kion mi volis, kie mi volis kaj kiam mi volis. La ribelo komenciĝis kaj ne finiĝos ĝis la reveno de Jesuo Kristo, kun la detruo de ĉiuj ribeluloj.

Naskita en Usono, la malbono estas besto, kiu iras sur du piedoj, la maldekstra de Usono kaj la dekstra de Okcidenta Eŭropo. Ekde la fino de la milito, Usono kaj la venkita Eŭropo reciproke observas kaj kopias unu la alian. Sed ĝia pozicio kiel venkinto favoras la usonan modelon. Kaj radio kaj kinejo konstante prezentas la modelon de usona vivo. La idolkulto de muzikaj steluloj antaŭenigas komercon kaj riĉigas la usonan kulturan kampon. Eŭropo faras same, kvankam kun eta prokrasto. Sed, rezulte de la malkresko de 1844, evoluo de malbono subite alvenas el Svedio, tiu lando de protestanta monarkio. Tie, seksaj tabuoj estas renversitaj, kaj pornografio kaj ĝiaj devioj iom post iom disvastiĝas

tra la okcidenta socio. Svedio, Danio, Nederlando: la instigantoj kaj iliaj imitantoj: Germanio, Italio, Francio, Anglio en 1970. Sub la reĝimo de sia diktatoro, Generalo Franco, Hispanio estis provizore protektita, sed post lia morto, Hispanio malkovris la ĝojojn de libereco kaj faris pli liberecan uzon de ĝi ol iu ajn alia lando. Kaj ĉi tio valoras rimarki: antaŭenirante en la tempo, la lastaj landoj kiuj atingis liberecon estis la plej troaj en liberecanaj praktikoj. Tial oni povas diri, ke kun ĉiu lando liberigita de moralaj tabuoj, la malbono plimalboniĝas. En ĉi tiu kresko de malbono, samseksemo fariĝis rajto, kiun okcidentaj landoj plene leĝigis unu post la alia. Nur Italio rezistas ĉi tion; probable pro la ĉeesto de la papa Vatikano sur ĝia grundo. Post leĝigo, GLAT-deviantoj kaj aliaj postulas, ke ili estu respektataj kaj iliaj rajtoj agnoskitaj. Malbono devas esti ne nur tolerata, sed ankaŭ legitimita. Kaj ĉi tiu retromemoro kondukas nin al 2012-2013, kiam naciaj maltrankviloj erupciis en Ukrainio.

Perversa Ukrainio

Ĝi akiris sian sendependecon en la 1990-aj jaroj, kiam Sovetrusio kolapsis ekonomie kaj politike. Sekretario Gorbaĉov vidis ĉi tiun nacian malfortiĝon kiel ŝancon forĝi ligojn kun la Okcidento. Landlimoj falis, Pollando reakiris sian liberecon kaj aliĝis al la NATO-tendaro en Eŭropo. Kun la kaĝpordo malfermita, liberamaj birdoj forflugis kaj eskapis. La aliaj, feliĉe pli multnombraj, restis en siaj kaĝoj, kie ili sentis sin pli sekuraj. Sed Rusio kaj la tuta planedo pagos kare pro la sekvoj de ĉi tiu malfortiĝo de Sovetrusio. Ĉar ĝis tiam, ĉiuj profitis de la "fera kurteno", kiu apartigis la okcidentan kapitalisman socion de la rusa komunisma socio. Kun la malfermo, iuj rusaj loĝantoj deziris vivi kiel okcidentanoj, kaj Ukrainio elektis akiri sian sendependecon por atingi tion. En Rusio, la malstreĉiĝo de disciplino transdonis la landon al la regado de mafioj; la plej malriĉaj pagis la prezon. Kaj en Ukrainio, la sendependa nacio konstruiĝas en granda anarkio, kiu ĉiam aperas kiam aŭtoritato ne ekzistas aŭ estas konstruota. Ĉi tiu vorto anarkio ludas tian grandan rolon, ke mi devas difini ĝin kiel la principon, kiu faras la homon "la ĉefazeno". La mensludo estas pravigita, ĉar la azeno estas tiu ekstreme obstina besto, kiel diras la proverbo: "obstina kiel azeno." Kaj montriĝas, ke aktualaj eventoj pravas pri Ukrainio decidita venki Rusion, obstina kiel azeno.

Sed antaŭ ol fariĝi la celo de la novaĵoj en 2022 kaj 2023, Ukrainio donis maltrankviligajn signojn pri sia naturo. En sia anarkiisma bredejo, aperis la kontraŭreligiaj kaj nekonformismaj "Femen", kondamnante siajn mamojn kaj korpojn kiel subtenon por siaj malkonvenaj postuloj kontraŭ la ordo establita de homaj viroj. Ĉi tia afero aperis en Ukrainio, defendata de ĉiuj okcidentaj popoloj. Sed ni ŝuldas al ili eĉ pli malindan kaj kulpan ofendon: en Ukrainio, ili segis la lignajn krucojn de la krucifiksoj instalitaj en diversaj lokoj, esprimante sian malamon al la kristana religio. Ĉi tiu sinteno povas esti interpretita malsame. Sed ĉiukaze, ili punas kristanajn religiojn kondamnitajn de Dio. Jam en 1793, la indigno de la franca popolo tradukiĝis en koleron kontraŭ la katolika eklezio kaj la monarkio, kaj analoge, la "Femen" de Ukrainio ankoraŭ celas religiojn kulpajn pri Dio kaj la homaro. Sed la justa akuzo direktita kontraŭ falsaj religioj tamen ne pravigas la elekton ignori la veran mesaĝon de amo donitan de Dio en Jesuo Kristo. Estas ankoraŭ necese, ke koro ŝarĝita de malamo estu sentema al amo; kio

estas neverŝajna aŭ eĉ ebla. La lasta kiu atingis liberecon, Ukrainio superis la hispanan modelon en siaj ekscesoj kaj seksaj demonstracioj. Kaj en ĉi tiu speco de ago, ĝia juna prezidanto, populara eksa aktoro, estis la majstro de la ĝenro. La unua oficiala peto de Ukrainio aliĝi al NATO estis rifuzita de Germanio pro la ĝeneraligita korupto de la lando. La naskiĝo de nacioj estas malfacila periodo por administri, ĉar en la nomo de la postulita libereco, ĉiu provas profiti la situacion por sia propra persona profito. Sub la Unua Respubliko, Francio vidis la koruptan Georges Danton kaj la nekorupteblan Maximilien Robespierre kontraŭstari unu la alian. Kaj ĉi-lastaj senkapigis la unuan, antaŭ ol esti senkapigita siavice, kvar monatojn poste. Ĉi tiuj komparoj estas pravigitaj ĉar la milito kondukita de Ukrainio preparas la duan plenumon de la ago de " *la besto leviĝanta el la abismo* ". La unua estis plenumita de la Franca Revolucio.

Tial do, subtenante ĉi tiun landon, Ukrainion, kiu havis ĉion por malplaĉi, okcidentaj gvidantoj, kiel unu, kondamnis ilian nacian estontecon. Ĉar la Ukraina Milito, kies motivo estas la plej forta kaj plej fanatika pliakrigita naciismo, preparas la finon de nacioj. Ili malaperos en la fina interŝanĝo de atombomboj. Kaj la postvivantoj neniam plu batalos por naciisma afero. Ili regroupiĝos sub ununura universala registaro organizita de la usonaj postvivantoj.

Avantaĝoj kaj malavantaĝoj de Ukrainio

Aliflanke, la nacion reprezentas junuloj. Ili estas ĝisdataj, majstroj de novaj komputilaj teknologioj. Kaj en la batalo kontraŭ la rusoj, ilia nombra malsupereco estas kompensata per ilia adaptiĝkapablo al situacioj. Krome, ekipitaj per ekstreme precizaj okcidentaj kanonoj kaj misiloj, ili povas facile detrui detektitajn rusajn municiajn provizojn. Kaj rilate al tio, ili profitas de la infrastrukturo de usonaj satelitoj vicigitaj ĉirkaŭ la Tero en malsamaj orbitoj. Ĉi tiu aglokula vidpunkto ĉiam donos avantaĝon al Usono, kiu posedas ĉi tiun superan teknologion. Tio igas min diri, ke la ukraina armeo ludas duarangan rolon en ĉi tiu konflikto, kie tio, kio mortigas la rusojn, estas la kanonoj kaj misiloj de Usono kaj Eŭropo, inkluzive de Francio kaj ĝiaj prestiĝaj Caesar-kanonoj. Dronteknologio fariĝis aparte populara en la Okcidento pro sia kosto kaj la vivnivelo de ĝiaj loĝantoj. Junuloj konatiĝis kun ĉi tiuj malgrandaj flugmaŝinoj kaj hodiaŭ, en Ukrainio, iliaj talentoj estas ekspluatataj sur militaj batallinoj: por tiuj, kiuj pilotas ilin, estas same kiel hejme, escepte ke ili ekvidas la malamikon por mortigi ilin vere, kaj oni povas morti mem se rusa bombo falas kie oni estas. Nedisputeble, por Ukrainio, la juneco de ĝia prezidanto kaj ĝiaj registaraj oficistoj favoris la uzon de ĉi tiu tuta elektronika teknologio. La alia avantaĝo de Ukrainio estas alfronti rusan armeon gvidatan de militestroj, kiuj fidas sian tradician sperton, en kiu la uzo de virabeloj kaj satelitoj ne akiris la gravecon, kiun ili meritas. Ĉi tiu miskompreno havas konsekvencojn sur la tereno de konflikto; rusaj tankoj kaj celoj estas detruitaj kiel en videoludo.

La malavantaĝoj por Ukrainio estas ankaŭ multnombraj. Kaj sekve, ankaŭ la juneco de ĝia prezidanto, kiu senscie akumulas la malavantaĝon de naskiĝo juda kaj gvidado de ukraina tendaro markita de pola katolikismo kaj ortodokseco, kiu, kvankam aparta de rusa ortodokseco, estas, kiel katolikismo, trafita de la malbeno de Dio. La protestanta Usono estante same tia, estas la tuta okcidenta tendaro, kiu estas trafita de ĉi tiu dia malbeno: laŭ Rom. 2:9: " *Aflikto kaj angoro*

sur ĉiun animon de homo, kiu faras malbonon, al la Judo unue, kaj ankaŭ al la Greko! " Sed la malo ekzistas, feliĉe, rilate al ĝiaj elektitaj oficistoj: " Gloro, honoro kaj paco al ĉiu, kiu faras bonon, al la Judo unue, kaj ankaŭ al la Greko! " Neeviteble, la juneco suferas pro sia manko de sperto, kaj la plej granda persistemo, aŭ obstineco, estas kondamnita devi elteni la severan realecon, kiam ĝi kontraŭdiras atendojn kaj esperojn. Ĉiuj, kiuj batalas unu kontraŭ la alia, pensas kaj esperas eliri venkaj, sed ĉiukaze, fine estas nur unu gajninto kaj unu malgajninto. La dua malavantaĝo de Ukrainio estas ĝia dependeco de armildonacoj de siaj okcidentaj aliancanoj. Zelenskij vivas en konstanta timo, ke li elĉerpos armilojn kaj municion kaj ke Rusio invados lian tutan teritorion. Lia situacio kaj pozicio tial ne estas enviindaj. Se li scius, kion Jesuo Kristo revelaciis al siaj amataj elektitoj, li scius, ke lia revo pri venko finiĝos per koŝmaro de malvenko. Sed ĉiuj, kiuj partoprenas en militema eskalado kune kun Ukrainio kontraŭ Rusio, ankaŭ ignoras ĉi tiujn revelaciitajn aferojn kaj senscie plenumas la planon de Dio. En ĉi tiu plano, ili estas la celoj, kiuj estos grave detruitaj per nukleaj eksplodoj.

La Biblio ne priskribis la specojn de pekoj faritaj de la antaŭdiluvianoj. Ĉio, kion Dio diras pri ili, estas enhavita en ĉi tiuj vortoj, cititaj en Genezo 6:15: " Kaj la Eternulo vidis, ke granda estas la malboneco de la homoj sur la tero, kaj ke ĉiu penso de la koro estas nur malbono en ĉiu momento . " Mi kredas, ke ĉi tiu juĝo validas hodiaŭ por la tuta homaro, okcidente, oriente, norde kaj sude. Neniu nacio, popolo, regno aŭ lingvo evitas ĉi tiun dian kondamnon. La Sankta Biblio esprimas la normon de Lia juĝo, kiun neniu nacio konvene honoras. La homaro estas bone matura por Lia diluvo de fero kaj fajro.

En la novaĝoj, ŝoka demonstraĵo de la kondamno de la okcidenta socio ĵus aperis. 16-jaraĝa adoleskanto malvarme ponardis kaj mortigis sian 52-jaraĝan instruistinon de la hispana lingvo, patrinon de du infanoj. Asertante esti posedita, li konfidis, ke la antaŭan tagon, en sonĝo, li aŭdis voĉon ordonantan al li mortigi sian instruiston. Sed ĉi tiu vero estas neakceptebla por socio plejparte ateista aŭ agnostika. Ĉi tiun nekredemon substrekas la loko, kie ĝi okazis: la katolika mezlernejo Saint-Thomas d'Aquin en la urbo Saint-Jean-de-Luz. Tomaso, la tipa nekredanto, kaj du sanktuloj, inkluzive de Jean-de-Luz aŭ Sanktulo de Lumo, la atestanto de la Apokalipso; estas multaj religiaj simboloj en ĉi tiu afero, kiuj malkaŝas la nekredemon de la juĝistoj. Sed la plej malbona afero estas, ke la okazaĵo okazis en katolika lernejo, kie la atesto de demona voĉo ne devus esti malakceptita, sed subtenata. La lernejo devus sin devontigi defendi la klarigon donitan de la posedita junulo; sed tio ne estas la kazo. Kie oni instruas religion atribuitan al Dio, oni ankaŭ instruu la ekziston de la diablo kaj demonoj, ĉar dum sia tera ministerio Jesuo neniam ĉesis elpeli demonojn por resanigi poseditojn kaj averti siajn servistojn kontraŭ Satano. En tia kazo, la eklezio devus subteni la klarigon pri la posedita junulo, sed fronte al la nekredemo de la francaj aŭtoritatoj, ĝi silentas. Tamen, sennombraj atestoj pri aŭditaj voĉoj estis faritaj de murdintoj kondukitaj al malliberejo. Ĉi tiu nova kazo do aldoniĝas al la antaŭaj, sed la juneco de la posedito devus konduki la aŭtoritatojn pridubi ĉi tiujn spiritajn aferojn, pri kiuj ili ne majstras.

Ĉi tiu temo igas min memori, ke dum jarcentoj, la Katolika Eklezio asertis elpeli demonojn per siaj ekzoracistaj pastroj. Sciante, ke Satano regas ĝin, oni povas kompreni, ke li elpelas sin mem aŭ elpelas siajn demonojn. Vera liberiĝo de ribelemaj anĝelaj spiritoj povas esti atingita nur de la veraj servistoj de Jesuo Kristo, ĉar li sole elpelas demonojn, kaj li povas fari tion ĉar li havas la potencon en si fari tion. Sur la tero, la demonoj obeis lin, ĉar ili ne povas rezisti lin, nek hieraŭ, nek hodiaŭ, nek morgaŭ.

En la foresto de fido, la problemoj estas submetita al psikiatroj. Do mi memorigas vin, ke psikiatrio ne estas ekzakta scienco. Ĝi estas nur produkto de la imagopovo de nekredantoj, kiuj devas doni al aliaj nekredantoj klarigon por ĉio por trankviligi ilin.

Klimata sekeco por sekaj koroj

La homaj argilaj potoj ne scias, ke ili jam suferas la unuajn sekvojn de la punoj kaŭzitaj de la dia fera poto. Dio ne bezonas iun por damaĝi la ribelman homaron, ĉar li havas imponan armilon: la naturon kaj ĝiajn klimatajn kondiĉojn. Li estas tiu, kiu faras la pluvon kaj la bonan veteron, sed li estas ankaŭ tiu, kiu kaŭzas la sekecon kaj la rezultan malsaton. Ordonante al la ŝtormo trankviliĝi, kion ĝi faris tuj, Jesuo donis al siaj unuaj apostoloj nekontesteblan pruvon de sia dieco. La demando, kiun la disĉiploj sin faris, "Kiu estas ĉi tiu, kiun obeas la vento kaj la ŝtormo?", havis nur unu respondon: la enkarniĝintan Spiriton de la Ĉiopova Dio. Nia moderna socio perdis el vido ĉi tiun Dion, kreinton de ĉio kaj vivo, kaj ĝia demandanta rigardo turniĝas al siaj sciencistoj, kiuj kutime havas la respondon al ĉio. Dio ofertis al ĝi longan periodon de paco kaj prospero, kiu igis homojn forgesi eĉ ĝian ekziston. La dramoj, kiuj sekvas unu post la alia, devus fini timigante la malplej harditajn el ĉi tiu homaro ĝis la punkto devigi ilin memori, ke la natura potenco estas la ekskluziva posedaĵo de la Kreinta Dio. Estas bone memori la historiajn kuntekstojn, en kiuj Dio punis sian popolon Izrael kaj la paganan homaron per la plago de sekeco. Tio estas ĉar en niaj modernaj tempoj, akvo fariĝis pli esenca ol iam ajn por la vivo kaj ekonomia kaj industria agado. La sekiĝo de riverakvo mortigas agrikulturon, sed ankaŭ devigas homojn fermi nukleajn centralojn, ĉar akvo estas necesa por malvarmigi la fanditan fuelon. Sed se la akvo malaperas, estas ankaŭ la hidroelektraj centraloj de riveraj digoĵoj kaj montoj, kiuj ĉesas produkti elektron. Nun, la tuta moderna civilizo dependas en la Okcidento kaj la Oriento de ĉi tiu elektra energio; alie, la reveno al karbo denove fariĝas necesa, kaj ĉar ĝi ne povas esti konservita, la nuna nivelo de industria agado kolapsas, enigante la homaron en grandan aflikton. Mi memorigas vin, ke akvo estas la elemento, kiu konsistigas 75% de nia fizika korpo, kio klarigas la suferon kaŭzitan de varmondoj, kiuj sekigas homajn korpojn kaj plantojn. Atakante akvon, Dio donas teruran signalon, kiu anoncas la komencon de la procezo de senhomigo de la tuta tero, ĉar ĝi nun estas tute loĝata.

La unua kazo registrita en la Biblio okazis kiam Jozef, la plej aĝa filo de Raĥel kaj Jakob, estis vendita de siaj fratoj kaj trovis sin en la pozicio de granda veziro, servante la faraonon de potenca Egiptujo. La donaco de profetaĵo, kiun

Dio donis al li, kondukis lin de la reĝaj malliberejoj al la pinto de la egipta potenco. Kaj klarigante profetaĵon persone ricevitan de Faraono, Jozef estis rekonita de li kiel la inteligenta kaj saĝa estaĵo, inda regi, post la reĝo, la tutan landon Egiptujo. Ĉi tiu vizio, bazita sur sep grasaj bovinoj kaj sep malgrasaj bovinoj, unuflanke, sed ankaŭ sur sep belaj, ŝvelintaj tritikaj spikoj kaj sep sekaj tritikaj spikoj, profetis la sinsekvon de sep jaroj da abundo sekvataj de sep jaroj da malsato. La plena rakonto pri ĉi tiuj eventoj estas rakontita en Genezo 40 kaj 41. Tiutempe, Dio preparis la rimedojn por doni al sia popolo potencon kaj prosperon. Tial, la pagana Egiptujo mem profitis de la boneco kaj potenco de Dio. Avertante ĝin anticipe, preventaj mezuroj rekomenditaj de Jozef estis efektivigitaj sub lia aŭtoritato. La plano de Dio estis ekloĝigi la tutan benitan familion de Jakob, liajn du edzinojn kaj iliajn filojn kaj filinojn en Egiptujo. Per ĉi tiu sperto, Dio anoncis sian planon de savo plenumita en lia tempo fare de Jesuo Kristo. La filo vendita de liaj fratoj kaj transdonita al la paganoj devis fariĝi kaŭzo de beno por la popolo de Dio. Ĉi tiu unua sekeco havis utilan profetan celon, sed alia sekeco aperis en la tempo de la profeto Elija kaj ĉi tiu estis trudita al Izrael kiel puno, ĉar la popolo de Dio estis, tiutempe, en totala apostazio. Malobeante la ordonon de Dio, reĝo Aĥab edziĝis kun fremda virino, kiu adoris Baalojn kaj kiu mortigis la profetojn de Dio. La tuta nacio pagis la prezon per trijara malsatego. Kaj laŭ la preĝo de la profeto Elija, la utila pluvo revenis. Ĉi tiu ago havis feliĉan finon, ĉar la plano de Dio ankoraŭ ne estis kompleta. En Eŭropo, varmondoj aperis de tempo al tempo, sed neniam por longa tempo, kvazaŭ Dio volus prezenti ĉi tiun minacon al la moderna homaro. Sed ĉi tiu minaco restis senefika ĉar la okcidenta mondo ĉesis zorgi pri scii kion Dio pensas, ĉar ili tute ignoras Lin. Ankaŭ, la horo de puno venas sur ilin sen ke ili antaŭvidis ĝin, kaj la tempo de la sep jaroj da sekeco de la tero kaj homaj koroj komenciĝos en la venonta printempo de 2023. Aplikante la modelon spertitan sub Jozefo, sep jaroj da preventa prospero komenciĝus en la printempo de 2015. Sed kiun gravan eventon ni trovas en ĉi tiu jaro 2015? La printempa tago, la ekvinokso de la 20-a de marto 2015, estas markita de totala suna eklipso, tre malofta evento sed de alta spirita valoro. Ĉar dia kolero celas okcidentajn observantojn de la ripozo de la "tago de la suno". La 26-an de junio, la Supera Kortumo de Usono decidis, ke samseksa geedzeco estas laŭleĝa tra la tuta lando. La 13-an de novembro 2015, islamistoj organizis masakron en la koncertejo Bataclan en Parizo; la rezulto: 413 vunditoj, 131 mortintoj, inkluzive de 7 el 9 teroristoj. Ne, mi ne vidas ion pozitivan en 2015, en kiu milito en Ukrainio kontraŭstarigas la Doneckan kaj Luhanskan provincojn al la ukraina lojalista armeo. Ĉi tiu milito daŭros ĝis 2022, kiam la rusa invado komencos la Trian Mondmiliton, ĉar malantaŭ Usono, Anglio kaj Pollando, la tuta NATO-tendaro provizas fincan subtenon kaj armilojn al la invadita Ukrainio.

Dio donas la benon al siaj infanoj nur ekde la printempo de 2018, 5 jarojn antaŭ la finaj sep malgrasaj bovinoj, aŭ 12 jarojn antaŭ la dato de sia reveno. Ĉi tiu nombro 12, simbolo de la interligo establita inter Dio kaj homo, aŭ $7 + 5$, estas ankaŭ la simbola nombro de la sigelitaj triboj de sia spirita Izrael laŭ Apokalipso 7. Dio alportas inundon de lumo, kiu informas siajn fidelajn servistojn pri la dato planita por sia glora reveno en Jesuo Kristo. Scio pri ĉi tiu dato tiam permesos al ili pli bone kompreni la signifon de la eventoj, kiuj iom post iom plenumiĝas. La

ribela tendaro estas trafita en 2020 de mortiga epidemio, batalata per la enfermo de la loĝantoj kaj la parta aŭ totala ĉesigo de profesiaj agadoj dum du jaroj. Ĉi tio rezultas en ekonomia krizo, kiu malriĉigas la tutan Okcidenton, kie la reago estas kopiita kaj identa. Elirante el ĉi tiu problemo, la Okcidento atestas la rusan invadon de Ukrainio, kiu esprimas sian deziron aliĝi al la NATO-tendaro. Ursula von der Leyen, Prezidanto de la Eŭropa Komisiono, engaĝiĝas Eŭropon por helpi Ukrainion. Malantaŭ ĉi tiu decido, la gvidantoj ankaŭ engaĝiĝas siajn proprajn landojn. La okcidenta mondo nun estas regata de homoj naskitaj en paco, kiuj konis nenion krom pacon. Por ili, milito estis nur videoludo, filmo, aŭ reala, sed malproksima milito. Okazis islamistaj atakoj, kies provizoraj efikoj rapide forgesiĝas, kaj la okcidenta socio reagas kiel dorlotita infano, kiu sukcesas en ĉio kaj ĉiam ricevas tion, kion li volas. Sed dorlotitaj infanoj evoluigas tre reaktivajn, kapricajn karakterojn. Ankaŭ la rusa invado de Ukrainio provokis subitajn kaj nemezuritajn aŭtomatajn reagojn ĉe niaj dorlotitaj infanoj. Rezulte, morala kaj aktiva subteno, enkorpigita en armildonacoj al Ukrainio, igis niajn dorlotitajn infanojn la estontaj celoj de la kolero de la rusa popolo. La milito ankoraŭ ne rekte efikas ilin, sed ili ne mezuras la sekvojn de ĉi tiu freneza subteno, kiu kondukos ilin siavice suferi la malbonojn, kiuj nuntempe efikas nur la rusojn kaj ukrainojn. Ili siavice malkovros la hororon de la vera milito, kiel spertis ĝin iliaj patroj de la jaroj 14-18 kaj 39-45. Prezidanto Putin nun klare kondamnas la statuson de kunmilitantoj de la NATO-tendaro. Kaj li konfirmas sian decidon plenumi sian "specialan operacion" ĝis la celo, kiun li mem fiksas por si.

En la Okcidento, forgesi la lecionojn de la Dua Mondmilito havas dramajn sekvojn hodiaŭ. La spertoj de la eŭropa tendaro de NATO kaj tiuj de Ukrainio estis tre malsamaj, ĉar ili troviĝis sur kontraŭaj flankoj en tiu kunteksto. Eŭropo batalis kontraŭ la nazia Germanio de Adolf Hitler, sed pro oportunismaj kialoj, profitante la provizoran malfortecon de Sovetrusio, Ukrainio aliĝis al la "naziaj" trupoj, jam subtenataj de la venkita Pollando. Jam volante disiĝi de Rusio, la ukrainaj naciistoj de la tempo aliĝis al la nazia armeo, igante ilin aliancanoj en la batalo kontraŭ Rusio. Estis dum ĉi tiu periodo, ke la germanaj naziaj gvidantoj fariĝis herooj por ĉi tiu naciisma Ukrainio, kaj malgraŭ la pasintaj jardekoj, la nazia bildo restis la simbolo de nacia heroeco. Aliflanke, en Eŭropo, la nazia penso fariĝis absoluta malbono de 1945 ĝis la 2000-aj jaroj, kiam la malbono farita de ĉi tiu kruela kaj fanatika naciismo estis forgesita de la junaj gvidantoj, kiuj atingis la potencon. Ĉies mensoj estis delogitaj de la projekto establi universalan pacon; kio postulis forgesi la kulpojn de la pasinteco. Iom post iom kreskante kiel ruliĝanta neĝbulo, la Eŭropo de la ses fariĝis la Eŭropo de la 28 antaŭ ol refali al 27; la faktoj do ŝajnis favoraj al la pacprojekto. Sed tio estis kalkulado sen Dio, kiu kalkulas homajn pekojn kaj forgesas neniun. Ankaŭ, brutale, la Milito en Ukrainio revenigis homajn pensojn al la severa realo; ili nun devas respondi al la vivanta Dio, kiun ili ignoris kaj malestimis.

Inter la tertremado, la akvo elsekiĝanta, kaj la bombadoj kiuj daŭros kaj intensiĝos, ne plu estas dubo: Dio komencis la procezon de malkonstruado de sia tera kreaĵo. La potenco de la Okcidento baziĝis sur ĝia riĉeco, do Dio malfortigas ĝin per ĝia ruinigo. Okcidenta komforto kaj abundo estis konstruitaj sur malmultekosta energio, do la prezo de gaso kaj nafto ŝvebas, kaj neniuj scias, krom

Dio, kiom alte iliaj prezoj altiĝos. En ĉenreakcio, manĝaĵoj estos malabundaj kaj atingos frenezajn prezojn. Kaj por tiuj, kiuj ne plu povas pagi, la elekto estos inter ŝtelo, krimo aŭ morto pro malsato. Dum siaj lastaj sep jaroj sur la tero, la tuta homaro suferos la " *kvar terurajn punojn de YaHweh* " menciitajn en Ezek. 14:21-22, sed la ĉefa celo restas la malfidela kristana Okcidento: " *Ĉar tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Kvankam Mi sendos kontraŭ Jerusalemon Miajn kvar terurajn punojn : glavon, malsaton, sovaĝajn bestojn kaj peston, por ekstermi en ĝi homojn kaj brutojn, tamen restos savitoj, eliros el ĝi, filoj kaj filinoj. Jen ili venos al vi; kaj vi vidos iliajn vojojn kaj iliajn agojn, kaj vi konsoliĝos pri la malbono, kiun Mi venigos sur Jerusalemon, kaj pri ĉio, kion Mi venigos sur ĝin.* "

Eŭropo kaj la tuta okcidenta tendaro devos kare pagi pro la privilegio esti portanto de la evangelia mesaĝo de Jesuo Kristo. Kiel spirita Izrael, post la Izrael de la malnova interligo, ĝi partoprenis en la scio pri la sava plano de Dio, kiu ripozas sur Jesuo Kristo, sed pro ĉiuj siaj pekoj faritaj tra la jarcentoj, ĝi devas esti punita laŭ multaj manieroj ĝis sia fina ekstermo, kiam, kiel la granda Ĉiopova venkinto, la dia Jesuo Kristo revenos en la gloro de siaj anĝeloj. Ezek. 14:23 ankaŭ diras al ni: " *Ili konsolos vin, kiam vi vidos ilian vojon kaj iliajn agojn; kaj vi scios, ke ne senkaŭze Mi faras ĉion, kion Mi faras al ili, diras la Sinjoro, JHWÉH.* "

Ĉi tiuj versoj plenumiĝos dufoje. La unua estis por la komenco de la nova interligo. La eniro de konvertitaj paganoj en la judan interligon devis konsoli piajn judojn pro la malfeliĉoj, kiuj detruis la urbon Jerusalemo en la jaro 70 p.K., kune kun ĝia tuta vera kaj falsa sankteco: ĝia pastraro kaj ĝiaj simbolaj ritoj.

La dua plenumiĝos ĉe la reveno de Kristo. En ĉi tiu kunteksto, Israelo estos suferinta la rusan invadon kaj masakrojn de la Tria Mondmilito, kaj la lastaj piaj judoj estos konsolitaj per la atesto de la lastaj Sepa-tagaj Adventistoj pri la sankta Ŝabato en Jesuo Kristo. Dia lumo venos sur ilin kaj ili tiam komprenos ĉiujn kaŭzojn de la sinsekvaj malbenoj, kiuj trafis ilin dum la kristana epoko. Ili tiam partoprenos en la konsolo, kiun Dio alportas al ĉiuj siaj filoj kaj filinoj de vero elektitaj en siaj du interligoj. Sed ĉi tiu fina konvertiĝo koncernos nur vere piajn judojn, same kiel la savo de Kristo savas nur vere piajn konvertitajn paganojn, laŭ la justa juĝo de Dio en Jesuo Kristo.

Kial Ukrainio?

Tiun landon Dio uzas nur kiel detonaciilon. Ĝia rolo estas simple instigi la eksplodon koleron de la rusa popolo, samslavo kiel li. Ĉar malgraŭ la ŝajnoj, efektive la regiono de Kievo unue portis la nomon "Rus", kiu hodiaŭ fariĝis "rusa". Tiu popolo neniam sukcesis resti sendependa. De siaj originoj, ĝi konsistis el du influoj venantaj de la Oriento kaj la Okcidento. Kaj jam en tiu afero, Dio metis la signon de sia malbeno, materialigita per religia opozicio: la Okcidento estis pola katolika uzante la greklatinan alfabeton; la Oriento estis ruslingva ortodoksa kaj ĝia alfabeto estis la cirila skribo. Tiuj diferencoj ankoraŭ kontraŭstaras ilin hodiaŭ, en la milito kondukita kontraŭ la ruslingva Donbaso ekde 2014. En la revelacioj de Apokalipso 10:11, Dio parolas pri la eŭropaj loĝantaroj, ni legas: " *Tiam estis dirite al mi: Vi devas denove profeti antaŭ multaj popoloj, nacioj, lingvoj kaj reĝoj.* " Dio memorigas la signon de la malbeno de

Babelo: " **de lingvoj** ". Ĉar ja la disiĝoj de " **lingvoj** " malhelpas la veran unuecon de aliancoj faritaj inter popoloj. " **Lingvoj** " ludas rolon de forpuŝo, ĉar dialogo estas neebla kun persono, kiu parolas nekonatan fremdan lingvon. Nacioj konstruas sian unuecon per socia kunhavigo, kiun la komuna " **lingvo** " praktikata ebligas. Tial Dio povas diri pri aliancoj faritaj inter landoj kun malsamaj " **lingvoj** " en Dan 2:43: " *Vi vidis feron miksitajn kun argilo, ĉar ili miksiĝas kun homaj aliancoj; sed ili ne kuniĝas unu kun la alia, same kiel fero ne alianciĝas kun argilo.* " " *Fero kaj argilo* " ne povas miksiĝi, same kiel fortaj popoloj unuigitaj per sia " **lingvo** " ne povas kuniĝi kun pacistaj popoloj ankaŭ unuigitaj per sia propra " **lingvo** ". Kaj kio determinas la fortan aŭ pacan karakteron de popolo? Ĝia historio, ĝia heredaĵo kaj la klimataj kondiĉoj, al kiuj ĝi estas submetita. Tiuj, kiuj loĝas en Norda Eŭropo, estas elmetitaj al tre malvarmaj klimatoj, kiuj malmoligas la homan naturon. La vivo estas konservata je la kosto de grandegaj klopodoj kaj luktoj, pri kiuj la loĝantoj de moderklimataj zonoj ne konscias. La aparta hardado de la ukrainoj baziĝas ankaŭ sur la kontinua malhelpo de ĝia sendependeco. Ĝi ĉiam estis sub la kontrolo de Rusio aŭ Pollando, kaj dum la milito, en 1941-42, de Germanio. Tamen, paradokse, la hodiaŭa potenca Rusio, kiu alfrontas Ukrainion, naskiĝis en Kievo, Ukrainio; la infano ne volas mortigi sian patrinon, kaj tio klarigas la malfortecon de la rusaj rimedoj rilate al ĉi tiu urbo Kievo, la lulilo de Rusio. Ĉi tiu hereda familia ligo kreskigos repaciĝon inter la frataj landoj, kiuj eniris la disputon. Pollando, Ukrainio kaj Rusio parolas tre similajn slavajn lingvojn, kaj ĉi tiu kriterio nature ligas ilin. Krome, Pollando kaj Ukrainio terure suferas pro la manko de entuziasmo de aliaj NATO-landoj, kiuj limigas ilian helpon kaj armitan engaĝiĝon. Post kiam la detonaciilo produktis siajn efikojn, la reunuigita slava tendaro turnos sin kontraŭ la EU kaj plenumos, por Dio, sian profetitan detruan laboron. Ĉi tiu ago donos al la " **sesa trumpeto** " la formon de reproduktaĵo de la ago de la " **unua trumpeto** ", en kiu, jam, la samaj nordiaj popoloj de la Oriento venis por meti Okcidentan Eŭropon, Nordon kaj Orienton, al " **fajro kaj glavo** ". Ĉar la " **sesa trumpeto** " venas, ĉe la fino de la kristana epoko, por fermi la agojn de la punoj truditaj de Dio sub la titolo de " **avertoj** ". Ligita al la reveno de Jesuo Kristo, la " **sepa trumpeto** " plenumos la " **ekstermadon** " de la teraj ribeluloj, kiuj ne atentis la lastan averton donitan de la " **sesa** ". En siaj esprimoj, Jesuo komparas ĉi tiujn ribelulojn al " **pajlo** ", kiu facile bruliĝas se ĝi estas seka. Li tiel sugestas la sekecon de homaj koroj, nesentemaj al la sufero, kiun li eltenis por oferti sian savon al ĉiuj homoj heredantoj de la peko, kiu kondamnas ilin al eterna morto. Ankaŭ, en plena justeco, li malabundigos la akvon, kiu subtenas la vivon de ĉi tiuj homoj kun sekaj koroj. Homamasoj devos morti pro sekeco, malsato, epidemioj kaj milito. Kaj la plej ribelemaj kaj la vere elektitaj estos konservitaj por la tempo de la " **sep lastaj plagoj** " de dia justa kolero. La lastaj sekaj koroj rekonstruos sur la tero la bildon de la " **Babelo** " de reĝo Nimrod. Fininte la nacian individuismon, ili pensos, ke ili establis reĝimon kapablan oferti al ili la garantion *de "la" paco, sekureco kaj protekto* . Tiam la **profetita "ruino"** falos el la ĉielo sur ilin en la formo de la " **sep lastaj plagoj de la kolero de Dio** " priskribitaj en Apokalipso 16.

1 Tes. 5:3: " *Kiam oni diros: **Paco kaj sekureco** ! Tiam subita detruo venos sur ilin* , kiel naskodoloroj sur gravedulinon, *kaj ili ne eskapos* . " La vera

plenumiĝo de ĉi tiu inspira anonco al la apostolo Paŭlo koncernas ĉi tiun finan tempon, sed jam la sama afero plenumiĝis por la Eŭropo de EU ekde la rusa invado de Ukrainio. La parta ruino tiel kaŭzita preparas la vojon por la fina totala ruino.

Dio ne kondamnas riĉecon, sed nur avidecon. Ĉar la riĉulo povas fine resti malavara. La avida homo, male, ne povas esti tia, ĉar li neniam kontentiĝas pri sia deziro amasigi ĉiam pli da riĉeco kaj mono. Okazas, ke ĉi tiu avideco karakterizas tiujn, kiujn Dio nomas la "**komercistoj de la tero**" en Apokalipso 18, ĉar por ĉi tiuj avidaj homoj, fido havas nenian valoron. La justa kolero de Dio do kuŝas sur iliaj kapoj kun ĉiuj sekvoj de liaj malbenoj. Tiel la tuta NATO-tendaro, karakterizita de ĉi tiu avideco, preparis sian propran malbonŝancon. Por akiri profitojn, ili spekulis pri la ideo translokigi produktojn al la Ĉina Popola Respubliko, kie devigita kaj tre malbone pagita laborforto povus produkti je pli malalta kosto. Ili tiel, dum ĉirkaŭ tridek jaroj, faris grandegajn profitojn, detruante la financajn ekvilibrojn konservitajn ĝis tiam. Sed Ĉinio ankaŭ profitis de okcidenta teknika scio kaj grandege riĉiĝis laŭlonge de la tempo, ĝis la punkto aperi en 2023 kiel la plej impona milita potenco sur la tero. Usono kaj EU fidis je ĝi, forlasante al ĝi la virtualan monopolon de la tutmonda fabrikado de produktoj ofertitaj sur la merkato, sed ankaŭ de elektronikaj produktoj ĉieaj en moderna armilaro. Dezirante rekonkeri la insulon Tajvano, same kiel Rusio volas revenigi Ukrainion en sian tendaron, Ĉinio prepariĝas provizi Rusion per ekstreme alt-eŭkecaj dronoj. Tio forte iritas Usonon. Rifuzante kondamni la rusan invadon de Ukrainio, Ĉinio poziciigas sin flanke de la rusa tendaro, kaj rekta konflikto kun Usono, la amikaj protektantoj de Tajvano, minacas en la proksima estonteco. Kulpa NATO, la ĉefa celo de la kolero de Dio, tiel konstruis, malfortigante sin, per sia avideco, la ĉinan monstron, kiun ĝi devos alfronti. Ĉi tiu dua batalkampo do favoros la rusan tendaron, kiu ankaŭ estas kontraŭata kaj iritata de NATO pro ĝia subteno al sia kontraŭulo, Ukrainio. Por ĉi tiu NATO-tendaro, kiu inkluzivas Usonon kaj la militemajn naciojn de EU, la paso de la tempo alportas, kun ĉiu pasanta tago, plimalboniĝon de la situacio, kiu alprenas ĉiutage pli kaj pli koŝmaran aspekton.

La nova koloniismo

Antaŭ ol priskribi la novan koloniismon, utilas difini, kio estis la malnova koloniismo, en kiu Anglio, Francio kaj Belgio partoprenis en ĉi tiu descenda ordo. Dum ĉi tiu malnova koloniismo konsistis el konkerado de novaj fremdaj landoj per armita forto por ekspluati ilin kaj ilian indiĝenan loĝantaron, la nova koloniismo konkeras per delogado de homaj mensoj por ekspluati ilin finance. La malnova koloniismo estis lanĉita de Anglio kaj ĝiaj konkeroj etendiĝis ĝis Hindio. Francio ekspansiĝis en Azio al Koreio, Kamboĝo kaj Vjetnamio, kaj al Norda kaj Centra Afriko. Sed post la fino de la Dua Mondmilito, neniu lando sukcesis konservi siajn koloniojn, preskaŭ ĉiuj el kiuj reakiris sian nacian sendependecon. La ribelo de la koloniigitaj estas neevitebla laŭlonge de la tempo. Tial, kiam Dio

volis doni la landon Kanaano al sia popolo Izrael, li ekstermis la gigantojn, kiuj loĝis en la lando kune kun aliaj popoloj, kaj tiel Izrael ne devis suferi la koleron kaj malamon de la posteuloj de la ekstermitaj popoloj. Tamen, en la historio de la komenco de Izraelo, laŭ 1 Samuel 15, ekzistis escepto por la reĝo Agag, kiam la reĝo Saul lin savis kaj malobeis la ordonon de sia Dio JaHveh; kaj ĉi tiu eraro alportis mortigajn konsekvencojn kaj lian malakcepton fare de Dio. Ĉi tiu temo de ekstermado estis revokita de Dio al la atenta homaro, per la decido de "nazia" Germanio okupiĝi pri sia "fina solvo", kies dezirata celo efektive estis detrui kaj ekstermi la judan rason de la tero. Flanke de Dio, ĉi tiu signalo estis granda riproĉo adresita al la juda popolo trafita de sia malbeno, ekde sia malakcepto de Jesuo Kristo. Per la "fina solvo", kiu koncernis ilin, Dio memorigis la judojn, ke li devis ekstermi la gigantojn de Kanaano por oferti al ili nacian landon, kaj ĝuste, ĉi tiu provo ekstermi ilin favorus ilian revenon al la lando de iliaj prapatroj, en 1947-48. Araba Palestino denove fariĝis la Izraelo de la Judoj, sed Izraelo portanta sian tutan dian malbenon. La akumulita riĉeco tamen permesis al la landoj de la iamaj koloniigistoj resti potencaj kaj dominaĵaj super aliaj teraj nacioj. Interkonsentoj estis faritaj kun la eksaj koloniigitaj landoj, kiuj restis finance tre dependaj de la landoj de la eksaj koloniigistoj, sed la tempo de deviga koloniigo finiĝis, definitive, oni esperis, pro la akcepto de la nova establita tutmonda situacio. En la malnova sistemo, la koloniigantaj landoj ne interesiĝis pri la mensoj de la koloniigitaj homoj, ĉar jam, en la riĉaj landoj, morala valoro estis sufokita de la mona valoro de aĵoj kaj de la homoj mem. Estas ĉi tie, ke ni devas memori la avertojn donitajn de la Sinjoro Jesuo, kiu diris en Luko 6:24: " ***Sed ve al vi riĉuloj, ĉar vi jam havas vian konsolon!*** "; tio konformas al 1 Tes. 6:10, kie Paŭlo diras: " ***Ĉar la amo al mono estas radiko de ĉiuj malbonoj*** ; kaj kelkaj, puŝiginte de ĝi, forvagas de la fido kaj trapikis sin en multajn malĝojojn ." Kaj nia Dio scias, pri kio Li parolas, ĉar Li sciis anticipe kaj vidis laŭlonge de la tempo, per la fruktoj portataj de homoj, la pravigon de Sia juĝo. Notu bone, ke " ***mono*** " tute ne rilatas al tio, ĉar nur " ***la amo al mono*** " estas riproĉata de Dio al siaj homaj kreitaĵoj. "Mono " estas utila interŝanĝa valoro por komerco, sed " ***la amo al mono*** " puŝas la homon ekspluati sian monon por gajni monon. Ĉe la originoj de komerco, popoloj okupiĝis pri "interŝanĝo", interŝanĝante varojn. Kaj jam, amerikaj setlantoj interŝanĝis bagatelajn aferojn kontraŭ utilaj kaj valoraj aferoj kun la indiĝenaj amerikaj popoloj; ekzemple, speguloj, kombiloj, tranĉiloj kontraŭ kastoraj feloj. De la komenco de sia koloniigo fare de eŭropanoj, Ameriko jam prezentis sian karakteron kiel "amara" lando, kiel profetite de ĝia nomo. Kreskante laŭlonge de la tempo, ĝi alportus al la kulminoj de ebleco la spiriton de "kapitalismo", kiun ĝi heredis de la konkerado de Anglio, de kie venis ĝiaj unuaj pioniroj. La verbo "kapitaligi" trafe difinas la dormantan, spekulativan aspekton de mono. Kaj la spekulisto neniam kontentiĝas; li ĉiam volas pli kaj eĉ ne plu bezonas labori, ĉar lia mono laboras por li. Jen la perversa flanko de la uzo de mono, kiun Dio prave kondamnas. Ĉar kiel la leĝo pri likvaĵoj, tiu pri mono fluas profite al tiuj, kiuj havas la plej multe. Tio validas por la maro, kiu kolektas la tutan akvon venantan de la ĉielo sur la montojn de la tero en la formo de pluvo, neĝo aŭ glacio. Sekvante la vojon truditan de la konfiguracio de la tero, tra riveroj kaj riveretoj, ĝi revenas al la maroj kaj oceanoj. La malnova normo de koloniigo

jam ne estas akceptata de iu ajn lando, la nova normo inside transprenis ĝian lokon.

Perforto nun estas ekskludita, kaj du diametre kontraŭaj ideologioj frontas unu la alian: la usona kapitalismo en la Okcidento, kaj ekde 1917, la kontraŭreligia komunismo de Sovetrusio. Por eviti rektan kaj mortigan konflikton, la du kontraŭstaraj tendaroj restis apartigitaj per limo, kiu konsistigis la virtualan "Feran Kurtenon". Duonvoje inter la du tendaroj staras Eŭropo, avidita de ambaŭ tendaroj. Ludo de delogo tiam komenciĝas, kaj Eŭropo estas dividita inter la du ideologioj. Generalo de Gaulle rezistas pure usonan influon, kaj Francio regas inter la du tendaroj. De la Okcidento, ĝi adoptas liberecon de agado por siaj entreprenistoj kaj metiistoj, kaj de la Oriento, ĝi adoptas sociajn rajtojn por siaj laboristoj. Sed sociaj rajtoj havas koston, kiu pliigas la prezon de francaj produktoj, kiuj malofte estas eksportitaj, kaj ĉefe al iamaj koloniigitaj landoj. En Okcidenta Eŭropo, la kazo de Germanio estas tre malsama, ĉar ĝi disvolviĝis ekde 1945 sub la gvido kaj ĉeesto de la usonaj armeoj kaj reprezentas ĝian pure "kapitalisman" modelon. Generalo de Gaulle celis reunuiĝon de eŭropaj landoj por protekti Eŭropon kontraŭ la avideco de la du ekstremaj tendaroj. Sed post lia foriro, lia posteulo Georges Pompidou, financisto de la banko Rothschild, akceptos kompromisojn kaj favoros la germanan kapitalismon. En la geedziĝa korbo, Francio devos iom post iom rezigni pri siaj ŝtatigitaj kompanioj, EDF, GDF, Total, La Poste, sia banko CNEP, sia SNCF, kaj poste, siaj teksfabrikoj kaj siaj orientaj fandejoj. Kapitalismo ne povas konkuri kun la malaltaj kostoj de ŝtatigitaj kompanioj; ili tial devis esti privatigitaj kaj malmuntitaj. Jam en ĉi tiuj faktoj, ni povas vidi la signojn de la dia malbeno, kiu pezis sur Francio. Fakte, la deloga strategio estas perfekte aplikata, ĉar abomeninda kapitalismo supozeble delogis liberan kaj socian Francion por konverti ĝin al siaj ideoj kaj principoj. Kaj la afero funkciis sen ia kanonpafado aŭ bombado, pro la avideco de francaj politikaj gvidantoj kaj entreprenistoj. Ne estis premo sur la decidantoj, krom "subaĉetoj" en kelkaj individuaj kazoj, sed korupto ĉeestas en la homa naturo kaj en ambaŭ kontraŭaj tendaroj, okcidenta kaj orienta. Ĉi tiu delogo prezentis sin en la 1960-aj jaroj. Por plene kompreni, oni devas scii kiel funkcias la usona kapitalisma sistemo, en kiu la "socia" estas reduktita al nenio aŭ preskaŭ nenio. Laboristoj estas pagataj kaj por ricevi pension, ili devas kontribui kaj pagi, el sia salajro, monon al financaj kompanioj respondecaj pri kreskigo de iliaj havaĵoj, por pagi al ili pension kiam la aĝo tion postulas. Ĉi tiuj kompanioj nomiĝas "pensiaj fondusoj", kaj por kreskigi la deponitajn financojn, ili devas pruntedoni sumojn al eksterlandaj aŭ hejmaj prunteprenantoj. Ĉi tiuj pruntoj estas mallongdaŭraj kaj je tre altaj interezokvotoj, kiujn oni devus nomi "uzuristoj" en nia eŭropa kulturo, ĉar ili povas atingi 16%, aŭ eĉ pli, ĉar la provizo restas sen ia ŝtata kontrolo. En la 1960-aj jaroj, ĉi tiuj financistoj el usonaj "pensiaj fondusoj" prezentis siajn ofertojn al francaj entreprenistoj, argumentante ke post mallonga tempo, iliaj pruntoj permesus al ili disvolvi siajn entreprenojn je la nivelo de tutmonda komerco. Multaj el ĉi tiuj entreprenistoj estis delogitaj, sed la repago de la interezoj de la akirita prunto sole englutis grandegan kvanton da la profitoj faritaj de la entrepreno. Bankrotigitaj, la kompanioj estis revenditaj de la pensiaj fondusoj, kiuj fariĝis la novaj posedantoj, al la plej alta proponanto inter la

konkurantoj, sur la tutmonda merkato. Tiel Francio lasis sin esti senigita je siaj ĉefaj avantaĝoj, inkluzive de siaj ŝtatigitaj kompanioj. Ĉar la privatigo de ĉi tiuj rezultigas plialtiĝon de la produktokostoj aŭ malpliigon de la sociaj helpoj. Iafaĝe, la ekvilibro ŝajnas esti konservita, sed la kvalito de la laboro estas trafita, ĉar laboristoj estas "premitaj kiel citronoj" por fariĝi eĉ pli profitodonaj. Mallonge, la vetkuro por riĉigi iujn kaŭzis malbonŝancon por la plimulto de la laboristoj kaj por la tuta franca nacio. Ĉar privatigo favoris la eniron de investantaj akciuloj en la produktadan cirkviton. Ĉi tio fariĝis ĝeneraligita kaj la profitoj faritaj de kompanioj nun estas englutitaj de fremdaj akciuloj en la plimulto. Francaj kompanioj tial laboras por riĉigi fremdajn naciojn. Ne estas surprize, ke ĉi tiuj politikaj kaj ekonomiaj elektoj rezultigis, ke Francio falis de sia rango de 4a ^{mondpotenco} al la 15a ^{inter} eŭropaj nacioj. La bremsoj de Generalo de Gaulle havis nur momentan efikon, kaj finfine, Usono reakiris sian tutan influon super Francio, ĝiaj politikaj gvidantoj kaj ĝiaj entreprenoj sen la plej eta brutaleco. Per la iniciato de Prezidanto Sarkozy, ĝi realiĝis al la NATO-alianco kiel obeema, disciplinita malgranda soldato obeanta sian usonan gvidanton. Por kompletigi sian laboron de delogo, Usono eltiris sian finfinan deloga armilon: la Interreton. Prezentita en sia paca formo, la tutmondiĝo de komerco kaj homaj rilatoj atingis la frukton, kiun ĝi plej deziris: konkeri, delogante ilin, la mensojn de homoj tra la tuta planedo. Ĉi tio estis plenumita, ĉar, disponigante la Interreton al ili, ĝi prenis en siajn tentaklojn homajn mensojn, igante ilin dependigitaj de la virtualaj renkontoj de ciferecaj telefonoj aŭ komputiloj. Sociaj retoj tenas virtualajn drogulojn sur siaj reloj, pli bone ol reloj tenas vagonojn moviĝantaj. La situacio estas plej grava rilate al la sekvoj portataj de la viktimoj. Homaj mensoj estas do, amase, tra la tuta mondo, malkonektitaj de teraj realaĵoj. Ni atestas preskaŭ universalan forkapton de mensoj, kiun neniuj imagis ebla. Ĉar, per la Interreto kaj sociaj retoj, ununura vivmodelo estas eniata tra la tuta mondo, la modelo de la morala libereco de la usona socio. Kaj ĝi kaptas animojn ĉie, inkluzive en la tendaro de sia ekstrema kontraŭulo: Rusio, kiu vidas 1 milionon da siaj junaj loĝantoj forlasi siajn landojn por iri eksterlanden, kie okcidentaj valoroj dominas. Ĝi ŝajne ne devigas iun ajn, kontentiĝante per delogi kaj gajni animojn same kiel la diablo delogis Evon delogante ŝin per la vortoj de la serpento. En la tempo de rektaj, mortigaj persekutoj, Romo postulis malpli da viktimoj ol delogo hodiaŭ.

Saĝo diktas scii kiel manĝi por vivi kaj ne vivi por manĝi. Ĉi tiu principo iam aplikiĝis al la bezono konsumi. Kaj por kontentigi ĉi tiun bezonon, homoj iris al butikoj, vendejoj liverantaj diversajn produktojn. Hodiaŭ, por pli bone instigi homojn konsumi, estas la vendejo kiu venas al ili en la interreto, kaj tie, la vendistoj petas ilin inventante falsajn bezonojn, kuraĝigante la klienton aĉeti la vanan kaj la senutilan. La kliento estas igita kredi, ke li estas amiko, kies bonfarton oni deziras, sed en realeco, en ĉi tiu virtuala rilato, la kliento estas nur cifro, nombro, kiun oni premas por malplenigi lin je lia mono. La tiel establita rilato estas ĉiuj falsaj kaj virtualaj, kaj la plej perversaj homoj ekspluatas la situacion kaj ludas kun ĝi. En miaj "retpoŝtoj", mi notas imponan nombron da mesaĝoj senditaj de trompisto pri neliveritaj pakaĵoj. Trompo kaj mensogoj transprenis la interreton. Ĉi tiu reto, kiun iuj nomas "la reto", agas kiel araneaĵo, kiu kaptas sian predon por manĝi kaj nutriĝi. Kaj estas certe, ke ĉi tiu reto bone

nutras tiujn, kiuj ŝpinis ĝin kaj ekspluatas ĝin. Ili fariĝas pli riĉaj per si mem ol certaj nacioj de la tero. Kaj ĉi tie, mi prenos alian bildon, tiun de la abelbredisto. Kiam li volas rikolti ilian mielon, li ŝprucas fumon por luli la abelojn, por ke ili ne ribelu kontraŭ li kaj piku lin. En nia tempo, la Interreto estas ĉi tiu fumo, kiu lulas animojn, kiu permesas al Satano rikolti ilian eternan dian kondamnon. Kaj ĝuste en la momento, kiam la morta sorto de miliardoj da homaj estaĵoj estas decidata, mi vidas preskaŭ ĉiujn fali en la kaptilon de ĉi tiu falsa virtuala amiko, kiu estas la socia reto. La formo de ĉi tiu delogo ne povus esti komprenata antaŭ ol ĝi prenis sian formon en la realeco, sed Jesuo multigis siajn avertojn kaj singardemojn kontraŭ ĉi tiu tipo de teknologia delogo de la finaj tempoj. Ĉar la delogo estas duobla. Ĝi funkcias en la laŭvorta senco kun "la interreto", sed ankaŭ en la spirita senco, ĉar la unua malplivalorigas la duan. Ĉiu, kies menso estas okupata de vanaj kaj senutilaj aferoj, ne povas doni gravecon al la problemo de sia eterna savo. Por ĉi tia homo, la vorto eterneco havas nenian signifon; ili naskiĝis sciante, ke ili mortos kiel ĉiuj, kiujn ili vidis morti antaŭ si. Morto estas konsiderata la plej natura afero, kaj nur la elektitoj kaj kelkaj falsaj elektitoj scias, kia estis ĝia origino: peko, cetere, diverse interpretita.

La nuna teknologia "delogo" estas profetita de Dio en Apokalipso 13:13-14: "**Ĝi faris grandajn signojn**, tiel ke li igis fajron malsupreniri el la ĉielo sur la teron antaŭ la homoj. Kaj li trompis la loĝantojn de la tero per tiuj signoj, kiujn li havis la povon fari antaŭ la besto, dirante al la loĝantoj de la tero, ke ili faru bildon al la besto, kiu havis la glavvundon kaj vivis." Sed ankaŭ en Mat. 24:24: "**Ĉar leviĝos falsaj kristoj kaj falsaj profetoj, kaj faros grandajn signojn kaj miraklojn, por trompi, se eble, eĉ la elektitojn**." La armiloj de delogo en nia tempo estas do tiom teknikaj kiom spiritaj. Kaj la klarigo de ĉi tiu lasta verso de Mateo estas jena: estas neeble delogi la elektitojn, ĉar la veraj elektitoj estas lumigitaj de la Spirito de Jesuo Kristo, kiu montras al ili ĉiujn danĝerajn kaptilojn, kiujn la diablo metas en ilia fina epoko.

Dum la mondo de Satano lasas la realecon perdiĝi en la virtuala vivo de teknologio, la elektitoj de Jesuo Kristo perceptas la alvenon de vera vivo kaŝita en Dio, kiu detruos ĉiujn formojn de vivo por postvivi eterne. Kelkaj konstruas artefaritan paradizon por si mem, dum aliaj atendas sian eniron en la veran paradizon de Dio, nome Lian eternan ĉielan regnon. Ambaŭ elektoj respondas al delogo. La falintoj lasas sin esti delogitaj de la ĝuo de libereco, kiu estas libermortiga, eĉ sur ĉi tiu tero. La elektitoj, siaflanke, estis nature delogitaj de la boneco de la justa kaj bona Dio. Ĉi tio ankaŭ estas delogo, sed ĝi estas legitima kaj pravigita. Ĉar Satano delogas por perdi, kaj Dio delogas por savi; tie kuŝas la tuta diferenco inter la du delogoj, kiuj prezentas sin al ni homoj. Teknologiaj delogoj blindigos homojn, kiuj devas morti amase en la kunteksto de la "**sesa trumpeto**". Sed post ĉi tiu terura genocido, venos la tempo por la fina provo de la kristana kredo. Kaj en ĉi tiu kunteksto, la spirita scio pri Dio en Jesuo Kristo karakterizos la lastajn verajn elektitojn, kiujn Dio ĝis tiam estos vivinta.

Mi nun devas trakti la alian delogon, kiu koncernas tiun de la komunisma modelo adoptita de Rusio inter 1917 kaj 1990. Ĉar ankaŭ ĉi tiu modelo havas siajn sekvantojn kaj fervorajn defendantojn. Kaj sur la tero, ili estas sufiĉe multnombraj, ĉar Ĉinio sole havas 1,4 miliardojn da loĝantoj, al kiuj oni devas

aldoni Nord-Koreion. Laŭ mia opinio, ĉi tiu modelo estus ideala kondiĉe ke ĝin gvidas Jesuo Kristo. Tamen, ĝuste, la rusa modelo estis kontraŭreligia, kiel estis Francio dum sia Revolucio. Ĉi tiu rusa ateismo daŭris multe pli longe, ĉar nur nacia ruino superfortis ĝin ekde 1990. Mi sendube jam diris ĝin, sed ĉi tiu "komunisma" modelo, kiu baziĝas sur kunigo, karakterizis la Elektiton de Kristo dum ŝia naskiĝo. Konsistanta el estaĵoj vere konvertitaj pro la judaj persekutoj de tiu tempo, ĉi tiu kunigo atestis pri vera malligiĝo de teraj valoroj. Efektive, ni legas en Agoj 4:32: "*La amaso da kredantoj estis unu koro kaj unu animo . Neniu diris, ke io, kion li posedis, estas propra al li; sed ili havis ĉion komunan .*" Estas bone rimarki, ke ĉi tiu frukto de fido karakterizis la Elektiton, tuj post Pentekosto, kie ŝi ricevis en povo la Sanktan Spiriton de Dio, kiu prezentas al ni, tiamaniere, spiritan idealon, kiu plej alte kontrastas kun mondaj idealoj. La eterna ĉiela vivo kaj tio, kio daŭros sur la nova tero, estos konformaj al ĉi tiu unuiĝinta spirito kaj ĉi tiu partopreno en perfekta frata partopreno.

Al komunisma Rusio mankis nur fido kaj obeemo al Jesuo Kristo. Sed ekde 1990, ĉi tiu modelo de ateisma komunismo finiĝis, kaj la ortodoksa kredo reakiris la spiritojn de ĉi tiu popolo, kiu longe restis izolita malantaŭ la "Fera Kurteno". Ili ankoraŭ rigardas kun nostalgio al la pasinteco, kiam kunigado de rimedoj vekis universalan entuziasmon, ĝojon markitan de kantoj kaj dancoj en ĉiuj "kolĥozoj" de la lando. Kun tre malbonaj memoroj pri la situacio kreita en 1990, kiam la popolo estis lasita al la regado de gangsteroj kaj mafioj, la "libertariana kapitalisma" modelo estas timata kaj antaŭtimata. Fido kaj ordo estis restarigitaj kun la ekpotenciĝo de Vladimir Putin. Kaj la popolo estas, plejparte, obeema kaj respektema al sia gvidanto, kiu korektis teruran situacion. Granda ŝanĝo okazis en la mensoj de rusoj ĉar religio revenis forte, nun subtenata de la rusa prezidanto mem, kaj mi citos ĉi tie liajn vortojn el lia lasta parolado de la 23-a de februaro. Post kondamno de NATO kaj la degenerita kaj dekadencia malmorala karaktero de okcidentaj nacioj rilate al siaj infanoj, li diris per indigna kaj malĝoja tono: "**Mi ŝatus diri al ili, turnu vin al la Biblio, vi trovos ĉiujn respondojn tie .**" Mi kredas, ke la viro estas sincera, ĉar li ŝanĝiĝas kun la aĝo. Li donas sian oficialan subtenon al Papo Kirill, kiu sidas en Moskvo. Li estas iama amiko de la prezidanto, kiu, kiel li, havas malhelan pasintecon, ambaŭ maljuniĝis kaj rigardas religion alimaniere, ĉi-foje tre favore. Konvertiĝo koncernas ĉiujn homojn sendepende de ilia pasinteco. Dia beno estas io alia, ĉar ĝi dependas de pridubado de la resto de la "tago de la suno", kiu ne ekzistas en Rusio, ne pli ol en la Okcidento. Sed kia ajn estas la nivelo de spiriteco de tiu rusa gvidanto, la fakto mem citi la Biblion levas lin super la okcidenta NATO-tendaro, kiu nur scias refuti la justajn akuzojn faritajn kontraŭ li. Vi povas tiel kompreni, ke Dio parolas per Vladimir Putin por kondamni la pekojn de la okcidenta tendaro, kiun lia kolero konsideras sia ĉefa celo. Kaj ĉi tiu teksto el Jeĥezkel 38 alprenas sian plenan signifon en niaj nunaj eventoj, ĉar Dio profetas pri Vladimir Putin, estro de la rusa tendaro, dirante en versoj 7 ĝis 11: "*Pretigu vin, estu preta, vi kaj via tuta homamaso kolektita ĉirkaŭ vi! Estu estro super ili! Post multaj tagoj vi estos ĉe ilia kapo; post longa tempo vi marŝos kontraŭ la landon, kies loĝantoj, savitaj de la glavo, estos kolektitaj el inter multaj popoloj, sur la montoj de Izrael, delonge dezertaj; forigitaj el inter la popoloj, ili ĉiuj estos sekuraj en siaj hejmoj. Vi iros,*

vi antaŭeniros kiel ŝtormo, vi estos kiel nubo, kiu kovros la landon, vi kaj ĉiuj viaj taĉmentoj, kaj la multaj popoloj kun vi. " Notu, ke Dio elvokas la momenton, kiam Rusio batalos kontraŭ la lando Izrael, kio estas la dua celo citita en Dan. 11:41: " **Li eniros en la plej belan el la landoj** , kaj multaj falos; sed Edom, Moab, kaj la ĉefoj de la Amonidoj estos savitaj el lia mano ." La unua celo estas la okcidenta katolika kaj protestanta tendaro indikita per la pronomo " **li** " en la antaŭa verso 40: " **En la tempo de la fino, la reĝo de la sudo atakos lin . Kaj la reĝo de la nordo venos kontraŭ lin** kiel ventego, kun ĉaroj kaj rajdistoj, kaj kun multaj ŝipoj; li antaŭeniros en la landon, disvastiĝos kiel torento kaj inundos ." Ĉi tiun tre kaŝitan subtilecon rivelis al mi la Spirito de la granda Kreinto Dio en la nomo de Jesuo Kristo. La islama " **reĝo de la sudo** " jam estas ĉe la flanko de la rusa " **reĝo de la nordo** " per la engaĝiĝo de la ĉeĉenaj armeoj de la gvidanto Kadirov en la milito kontraŭ Ukrainio. Dum la granda konflikto, la " **Libianoj kaj Etiopoj estos post li** ", kiel profetite en verso 43: " **Li ekposedos la trezorojn de oro kaj arĝento, kaj ĉiujn altvaloraĵojn de Egiptujo ; la Libianoj kaj Etiopoj estos post li .** " " **Egiptio** " aliĝis al la okcidenta tendaro nur en 1979, jaron antaŭ mia engaĝiĝo al la Sepa-taga Adventismo, per kiu mi respondis al la voko de Dio lumigi la diajn profetaĵojn pri la " **fin tempo** ", inkluzive de ĉi tiu. En la katastrofa stato de la kristanaj religioj, la ortodoksa religio alprenas "luman" aspekton, kvankam ĝi estas markita de la malbeno de la unua-taga ripozo. En la " **sesa trumpeto** ", Dio enkondukas en konflikton armeojn reprezentantajn ĉiujn monoteismajn religiojn, kiuj malinde pretendas esti liaj. La anonco pri la detruo de la rusa popolo unue ne faras ilin la ĉefa celo de dia kolero, ĉar male, ĝiaj ĉefaj celoj, la ribelemaj katolikoj kaj protestantoj, devas resti ĝis la fino por organizi la finan provon de fido, dum kiu ili estos trafataj de la " **sep lastaj**". **plagoj de lia kolero** ", laŭ Apokalipso 16. Fideleco al la vera " **sanktigita** " Ŝabato tiam faros la tutan diferencon inter tiuj, kiujn Dio savos, kaj tiuj, kiujn Li detruos.

La aperoj de Dio

Por la homaro de peko, Dio aperas nur kiel voĉo, kiu parolas al la spirito de sia servisto. Tamen, li faros escepton aperante en homa formo al Abraham, sia fidela amiko, kiam li venos averti lin, akompanata de du anĝeloj, pri sia decido detrui la du urbojn Sodom kaj Gomora. Kaj jam, en ĉi tiu procezo, Dio aplikas ĉi tiun version el Amos 3:7: " *Ĉar la Eternulo, JaHVéH, faras nenion sen malkaŝi Sian sekreton al Siaj servantoj, la profetoj.* " Poste, por Moseo, Dio prenas la formon de brulanta arbeto, kiu brulas sed ne konsumiĝas, laŭ Eliro 3:2: " *Aperis al li **anĝelo de JaHVéH en flamo de fajro el la mezo de arbeto.** Moseo rigardis, kaj jen la arbeto tute brulis, sed la arbeto ne konsumiĝis .* " En normala tera vivo, brulanta arbeto rapide brulas kaj konsumiĝas, do, prenante ĉi tiun bildon, Dio diras al Moseo: " **Mi estas la nedetruibla .** " Ĉar fajro estas la simbolo kaj principo de detruo. Por Moseo, edukita en la pagana egipta kulturo, Dio faras miraklon por malkaŝi Sin al li. Kaj li faras tion sciante Sian naturon kaj Sian estontan fidelan servon. En Sia tempo, Dio faros la samon por konvinki Paŭlon servi Lin kun la sama fidela kaj glora rezulto. La esprimo "la anĝelo de JaHVéH"

indikas JaHVéH en anĝela aspekto. Ĉar la Spirito de la Kreinto Dio povas preni ajnan aspekton, kiun li volas, kaj adaptiĝas al la karakterizaĵoj de siaj kreitaĵoj: anĝelo kun anĝeloj, kaj homo kun homoj, kiel li faros en Jesuo Kristo.

Moseo loĝos en la ĉeesto de Dio en la tabernaklo de kunveno, bildo de la estonta templo, kiu estos simbolo de la " korpo " de Kristo, kiu mem estas reprezentita de lia " Eklezio ", lia " Elektito ", lia " Fianĉino ", laŭ Efezanoj 5:23: " *ĉar la edzo estas la kapo de la edzino, kiel Kristo estas la kapo de la eklezio, kiu estas lia korpo, kaj de kiu li estas la Savanto .* " Mi memoras, ke Dio inspiras Paŭlon per vir-virinaj rilatoj, kiuj konformas al lia idealo de perfekteco. Ve, ĉi tiu modelo estas pli malofta sur la tero ol pura oro.

En Jesuo Kristo, Dio ĉesas esti nur voĉo parolanta al homaj spiritoj, estante mem la Spirito de la Kreinto Dio. Prenante homan formon, li povas esti kun siaj kreitaĵoj sen timigi ilin. Krome, li persone spertas la kondiĉon de homa ekzisto. Kaj por atingi ĉi tiun rezulton, li enkarniĝas en korpo identa al la nia laŭ ĝiaj fizikaj limoj. En la plej nobla senco de la termino, Dio povas tiel "spioni" la homaron miksiĝante kun ĝi. Kaj li malkovras kiel la tre reala malboneco, kiun iuj montras al li, estas sentita, kiel ili faras al ĉiuj malfortaj kaj vundeblaj estaĵoj, kiel lia propra momenta tera kondiĉo trudas al li. Alfronte al tiom da maljusteco, ni povas imagi kiom alloga devis esti la deziro puni la kulpulojn, sed la celo de lia tera ministerio, kiu estis savi siajn elektitojn de peko, devigis lin al pasiveco, ĉar Jesuo deklaris en Johano 12:47 ĝis 49: " *Se iu aŭdas miajn vortojn kaj ne kredas ilin, mi lin ne juĝas. Ĉar mi venis ne por juĝi la mondon, sed por savi la mondon . Kiu malakceptas min kaj ne akceptas miajn vortojn, tiu havas juĝanton; la vorto, kiun mi parolis, tiu juĝos lin en la lasta tago . Ĉar mi ne parolis de mi mem, sed la Patro, kiu sendis min, donis al mi ordonon, kion mi diru kaj kion mi parolu. "* Jesuo vere venis por " savi la mondon ", sed kondiĉe ke " la mondo " montru veran fidon; kio tute ne estas la kazo. Ĉi tiu esprimo devas esti komprenata kiel oferto, propono, prezentita al homoj disigitaj tra la tero. Sed por profiti de lia graco, estas individue, ke la ebleco akiriĝas, kiam Jesuo juĝas la svatiĝantojn indaj profiti de lia libervola ofero.

Dio tial elektis reveli sian personecon per enkarniĝo en la formo de la homo nomata Jesuo Kristo. Ĉi tiu revelacio baziĝas sur la skribaj atestoj de kvar homoj, inkluzive de nur du ĉeestintoj: Mateo kaj Johano. La aliaj du, Marko kaj Luko, kolektis raportojn pri la okazintaj eventoj, simile al kiel ĵurnalistoj faras hodiaŭ por niaj naciaj kaj mondaj novaĵoj. La problemo kun la skriba atesto estas, ke al ĝi mankas la sento de la sentoj esprimataj de Jesuo dum sia ministerio. Nur ĉeestintoj perceptis, observis kaj aŭdis la tonon, en kiu Jesuo parolis. Tial, kiam ni alfrontas ĉi tiujn atestojn, ni individue alportas nian propran interpreton, nian propran imagon, al lia parolmaniero. Kaj legado de ĉi tiuj atestoj tial estos sentita malsame de ĉiu el ni, depende de nia propra individua kaj strikte persona naturo. La sama deklaro farita de Jesuo tial estos sentita tre malsame de unu individuo al alia. Ĉi tio klarigas, kial ĉiu havas sian propran bildon pri la personeco de Jesuo Kristo. Tamen, Jesuo havis nur unu veran personecon, kaj mi provos priskribi ĝin ĉi tie.

Ni jam forĵetu la bildon de la kamarado, kiun la moderna falsa kristanismo de la liberaj evangeliaj eklezioj atribuas al li. Ĉar la atesto de la apostoloj atestas,

ke Jesuo inspiris al ili respekton kaj " **timon** " laŭ Luko 9:45: " *Sed la disĉiploj ne komprenis tiun diron; ĝi estis vualita por ili, tiel ke ili ne komprenis ĝin; kaj ili timis demandi lin pri ĝi.* " Ni devas kompreni ilin, Jesuo instigis ilin sekvi lin kaj akompani lin dum lia tera ministerio. Ili vidis en li homon markitan de tre mistera konduto, kiu parolas pri Dio, faras miraklojn, kiujn ili atestas kaj prave donas al li la titolon de " **Majstro** ". Ĉiu, kiu legas la atestojn de la Evangelioj kaj ne metas sin en la saman mensstaton kiel liaj apostoloj, ne povas profiti de lia biblia legado. La rezulto estos supraĵa kaj la sindediĉo de fido, vana. Dia vero aperis per la aŭtoritato donita al liaj vortoj laŭ Mat. 7:28-29: " *Kiam Jesuo finis tiujn parolojn, la homamaso miregis pri lia instruado; ĉar li instruis kiel havanta aŭtoritaton, kaj ne kiel iliaj skribistoj.* " Tiu ĉi aŭtoritato, kiu aperis en la esprimo de liaj vortoj, estis la sekvo de la certeco de la vero. Kaj tiu ĉi teksto utile memorigas nin, ke la formalista legado de la judaj skribistoj ne esprimis tiun ĉi aŭtoritaton trovitan en Jesuo. Kaj ankaŭ spertinte tiun ĉi prezenton de la vero sentita en certeco, mi scias, ke tiuj, kiuj aŭdas tiun ĉi aŭtoritaton, interpretas ĝin kiel fierecon, kiam ili mem ne estas filoj aŭ filinoj de Dio. Male, la veraj filoj kaj filinoj de Dio distingas en tiu ĉi aŭtoritato la dian aprobon de la mesaĝisto, kiun li uzas por etendi sian laboron entreprenitan de Jesuo Kristo. Tiu ĉi aŭtoritato karakterizos ĝis la fino de la mondo liajn verajn homajn mesaĝistojn, ĉar ĝi konsistigas frukton de ilia identiĝo. Paroli kun aŭtoritato malkaŝas la totalan foreston de dubo. Kaj tiun ĉi rezulton logike atingas tiuj, kiujn la Spirito de Dio lumigas kaj instruas, bazante ĉiujn siajn klarigojn sur la sanktaj skribaĵoj de la tuta Biblio.

Tiel ŝajnas klare, ke savo estas strikte individua, ĉar ĝi dependas nur de dia aprobo. Tial ne estas surprize, ke la samaj bibliaj atestoj povas esti interpretataj malsame de homoj depende de ĉu ili eniras komunecon kun Dio aŭ ne. Nu, ĉi tiu komuneco dependas de la sinteno de la menso de la homa pekulo, kiu alproksimiĝas al Dio. Kaj Jesuo donis grandiozan bildon de ĉi tiu vero en Luko 18:10 ĝis 14: " *Du viroj supreniris en la templon por preĝi; unu estis Fariseo, kaj la alia impostisto. La Fariseo staris kaj preĝis tiel kun si, dirante: Dio, mi dankas Vin, ke mi ne estas kiel la aliaj homoj, ŝtelistoj, maljustuloj, adultuloj, nek eĉ kiel ĉi tiu impostisto. Mi fastas dufoje en la semajno kaj donas dekonaĵojn de ĉio, kion mi gajnas.* " La impostisto, starante malproksime, eĉ ne volis levi la okulojn al la ĉielo; sed li batis sian bruston, dirante: "Dio, estu kompata al mi, pekulo. Mi diras al vi, ĉi tiu malsupreniris al sia domo pravigita pli ol la alia. Ĉar kiu sin altigas, tiu estos humiligita, kaj kiu sin humiligas, tiu estos altigita ." Kio diferencigas la juĝon de Jesuo pri ĉi tiuj du viroj estas nur ilia mensstato; ne ilia riĉeco, nek ilia titolo. Estas fakto, la fiereco de ĉi tiu Fariseo ekzistas en la animoj de la riĉuloj same kiel en tiuj de la malriĉuloj, kaj kie ajn ĝi aperas, fiereco fermas la vojon al savo. Tial, disputante la gravecon de la gradoj akiritaj de homoj, Dio preferas la servon de simplaj homoj, kiujn li mem instruas. Natura simpleco, ne artefarita, estas la normo de naturo, al kiu Dio malfermas la ĉielan vivon, ĉar ĝi perfekte taŭgas por ĝi. Kaj la homoj elektitaj de Dio montras logikan menson, kiu akompanas veran simplecon. Estas ĉi tiu logika menso, kiu kondukas la elektiton rekoni la legitimecon de la diaj deklaroj skribitaj tra la tuta Biblio, precipe koncerne la manĝregulojn, kiujn Dio preskribis por konservi la sanon de tiuj, kiuj

fidas lin. Fine, tiuj, kiuj ne montras absolutan fidon al li, ne apartenas al li, do ili povas manĝi ion ajn, tio ne gravas al li, ĉar ili nur damaĝas sin mem. Aliflanke, ili ankaŭ damaĝas tiujn, kiujn ili devigas sekvi ilian ekzemplon, kaj ĉi tie ilia kulpo antaŭ Dio intensiĝas. Jesuo minacis tiujn, kiuj ŝokas la "plej malgrandajn " el siaj infanoj en Mateo 18:6-7: " *Sed kiu igos ŝoki unu el ĉi tiuj **malgranduloj** , kiuj kredas al mi, estus pli bone por tiu, se muelŝtono estus pendigita ĉirkaŭ lia kolo, kaj li estus dronigita en la profundo de la maro. Ve al la mondo pro skandaloj! Ĉar skandaloj nepre devas veni, sed ve al tiu homo, per kiu la skandalo venas!"* » Ĉi tiu malbeno eldirita de Jesuo aplikiĝos pro la sama kialo en Apokalipso 18:21 al la urbo Romo kaj ĝia papa Romkatolika Eklezio: " *Kaj forta anĝelo prenis ŝtonon, kvazaŭ grandan muelŝtonon, kaj ĵetis ĝin en la maron, dirante: Tiele per perforto estos ĵetita malsupren **Babel** , la **granda urbo** , kaj ĝi jam ne plu troviĝos.* "

Profetante la malveran legadon de la Sankta Biblio, Jesuo deklaris en Mat. 6:23: " ***Sed se via okulo estas malbona** , via tuta korpo estas plena de mallumo. **Se la lumo, kiu estas en vi, estas mallumo** , kiel granda estas tiu mallumo !* " Se la frukto de la legado de la Biblio estas juĝita " **mallumo** " de Dio, fariĝas neeble por ĉi tiu leganto eskapi sian malluman situacion kaj savo fariĝas neatingebla por li. Ĉar la plano de savo, preparita de Dio kaj rivelita en la Biblio, baziĝas sur serio de sinsekvaj konstrufazoj kun glora finalo konstruita sur la savanta ministerio de Jesuo Kristo. Sed subtaksi la preparajn fazojn estas grandega miskalkulo. Se ritaj praktikoj ĉesas kun la morto de Jesuo Kristo, estas logike kaj eĉ profetite en Dan.9:27: " *Li faros firman interligon kun multaj dum unu semajno, kaj dum duono de la semajno li ĉesos oferojn kaj oferon; ...* " Sed kiel kaj kial ĉiuj ceteraj diaj juĝoj estu ignorataj de kristanoj savitaj per la sango de Jesuo Kristo? Ĉu ili ne havas la devon, kiel tiaj, montri eĉ pli da fervoro por atesti per sia obeemo sian dankemon al Dio kaj sian alligitecon al ĉio, kion li konsideras altvalora kaj inda je siaj valoroj? Estas ĉe ĉi tiu nivelo de la diferenco de aprezo, ke la elektitoj distingas sin de la vokitoj destinitaj al putriĝo kaj eterna morto. Ĉar male al tiuj, kiuj ignoras la ekziston de la Biblio, tiuj, kiuj legas ĝin kaj asertas esti de Dio, implikas Dion kaj lian normon per sia ago; kio kondukis Dion diri en Rom. 2:24: " *Ĉar la nomo de Dio estas blasfemata inter la nacioj pro vi, kiel estas skribite.* " "Estas vere, ke Paŭlo atribuis ĉi tiun konduton al la nekredantaj judoj de sia tempo. Sed siavice, la falsa kristana kredo agas same, kaj ĉi tiu dia juĝo inspirita en Paŭlo validas por ĝi, post la judoj; sama kulpo, sama dia kondamno. **Kutime, la instruoj de Dio donitaj tra la tempo sumiĝas unu al la alia kaj ne subtrahas unu de la alia** . Ĉar en la tekstoj de la malnova interligo, Dio malkaŝis normojn de sia juĝo, kiuj estas netuŝeblaj kaj eternaj, se ne eterne aplikeblaj. Ĉi tiuj preskribitaj normoj priskribis la bildon de la perfekta homo laŭ la propra koro de Dio, kaj ĉi tiu perfekta bildo estis prezentita al ni en la dia kaj homa persono de Jesuo Kristo, la enkarniĝo de la ĉiela Dio perfekta en ĉio."

Ni trovas en Dio grandegajn paradoksojn, kiuj estas mirigaj, sed tre logikaj, ĉar li estas la fonto de ĉio. La sperto vivita de la profeto Elija estas tre revelacia pri ĉi tiuj paradoksoj laŭ 1 Reĝoj 19:11 ĝis 13: " *Jahve diris: Eliru kaj staru sur la monto antaŭ la Eternulo! Kaj jen la Eternulo preterpasis. Kaj antaŭ la Eternulo estis forta kaj potenca vento, kiu disŝiris la montojn kaj frakasis la*

rokojn; sed la Eternulo ne estis en la vento. Kaj post la vento tertremo; sed la Eternulo ne estis en la tertremo . Kaj post la tertremo fajro; sed la Eternulo ne estis en la fajro. Kaj post la fajro kvieta, mallaŭta voĉo. Kiam Elija tion aŭdis, li kovris sian vizaĝon per sia mantelo, eliris kaj stariĝis ĉe la enirejo de la kaverno. Kaj jen voĉo venis al li, dirante: Kion vi faras ĉi tie, Elija? Ĉi tiu rakonto vere malkaŝas la veran personecon de Dio, timigan per la naturaj fortoj, kiujn li povas apliki, kaj teneran kaj aman kiel viro enamiĝinta al virino, al la fidela servisto. Kaj aktualaj eventoj en Turkio kaj Sirio montras ekzemplon de ĉi tiu mortiga detrua dia potenco.

Tiu ĉi " **trankvila, malgranda voĉo** " prenis la formon, por ni, de Jesuo Kristo, kiu venis sur la teron por riveli la grandegan dian amon, kiun lia impona potenco povis parte maski. Sed ĉar tiu ĉi amo estas kondiĉa, nur liaj veraj elektitoj povas aprezi ĝin laŭ ĝia vera valoro, nun sur la tero, kaj ekde la printempo de 2030, en eterneco en la ĉielo.

En sia strategio malkaŝi sin al siaj kreitaĵoj, Dio elektis prezenti sin unue en sia aspekto de konsumanta fajro. Ĉi tiu elekto permesis al li montri sian kapablon puni per morto tiujn kreitaĵojn neindajn je lia savo, tio estas, la ribelulojn kaj la indiferentulojn, kun kiuj li ne povas havi rilaton. Donita ĉi tiu leciono, li tiam venis atesti sian amon, sian kompaton kaj sian nekompareblan ekzemplan memnezion favore al siaj elektitoj. Ambaŭ lecionoj donitaj, la homoj estas informitaj kaj fariĝis tute respondecaj pri sia individua destino. La Dio, kiu punas, kaj tiu, kiu savas, estas unu kaj la sama persono, kiu agas logike adaptante sian konduton al la temo, kiun li juĝas; la obeema disĉiplo meritas sian eternan amon, sed tiu, kiu ĝuas malobeon, meritas eternan morton, en plena perfekta justeco.

En Apokalipso 11:3, Dio atribuas al la tuta Sankta Biblio la rolon de siaj " **du atestantoj** "; kio indikas liajn revelaciojn pri la malnova kaj la nova interligo. Li tiel konfirmas, ke la kristana kredo baziĝas sur ĉi tiuj du elementoj kaj sinsekvaj fazoj de lia biblia revelacio. Alia pruvo de ĉi tiu postulo de konformeco al la tuta Biblio kuŝas sur lia difino de la lastaj " **sanktuloj** " en Apokalipso 12:17: " *Kaj la drako koleris kontraŭ la virino, kaj foriris por fari militon kontraŭ la restintoj de ŝia idaro, tiuj, kiuj observas la ordonojn de Dio kaj tenas la ateston de Jesuo Kristo .*"; kriterioj de sankteco, kiujn Apokalipso 14:12 konfirmas: " *Jen estas la pacienco de la sanktuloj : jen estas tiuj, kiuj observas la ordonojn de Dio kaj la fidon al Jesuo Kristo .*" Okazas, ke la prezento de la " **ordonoj de Dio** " estas farita en Eliro 20, libro de la malnova interligo, kiu tiel ŝajnas nemalhavebla kaj neevitebla, eĉ por kristano. En Apokalipso 12:17 la esprimo " **kiuj tenas la ateston de Jesuo** ", laŭ la traduko de la Biblio de Scofield, estas tre prudenta, kiam ni scias, ke oficiala Adventismo estis " **elvomita** " en 1994, de Jesuo Kristo. La averto pri la mesaĝo dediĉita al " **Filadelfio** " estis do vana, ĉar la leciono ne estis, nek interpretita, nek aŭdita, en la fina epoko de " **Laodikea** ": Apokalipso 3:11: " *Mi venas rapide. Tenu firme tion, kion vi havas , por ke neniu prenu vian kronon .*"; Apokalipso 3:16: " *Tial do, ĉar vi estas tepida, kaj nek malvarma nek varmega, mi elvomus vin el mia buŝo .*"

La akirita savo dependas de nia naturo kaj nia tuta personeco, kiu estas enskribita en nia DNA, nia genetika ĉeno. Ĉiu el ni estas unika estaĵo, kaj ĉi tiu

principo estas eternigita ekde niaj unuaj gepatroj, Adamo kaj Eva. Ni estas individue la produkto akirita per miksado de la DNA de nia patro kaj patrino, en senlimaj proporcioj, kiuj faras nin ĉi tiuj unikaj estaĵoj. Kaj ĉi tiu malkovro de la ekzisto de ĉi tiu DNA povas permesi al ni kompreni, kial Dio decidis ekstermi la popolojn Amoridojn, konforme al la anonco farita al Abraham en Genezo 15:16: "*En la kvara generacio ili revenos ĉi tien, ĉar la malbonagoj de la Amoridoj ankoraŭ ne estas plena.*" » La plenumiĝo estas konfirmita de Dio, kiu diras al Moseo, en Eliro 3:8: "*Mi malsupreniris, por savi ilin el la manoj de la Egiptoj, kaj por elkonduki ilin el tiu lando en bonan kaj vastan landon, en landon, kie fluas lakto kaj mielo, al la lokoj de la Kanaanidoj, la Hitidoj, la Amoridoj, la Perizidoj, la Ĥividoj kaj la Jebusidoj.*"

Dio ne ordonas la ekstermadon de viroj, virinoj, maljunuloj kaj infanoj sen kialo, ĉar li traktis Izraelon, sian propran popolon de la posteuloj kaj raso de Abraham, tiel same laŭ Ezek. 9:5 ĝis 7: "*Kaj antaŭ miaj oreloj li diris al la aliaj: Iru post li en la urbon, kaj frapu; via okulo ne indulgu, nek kompatu! Mortigu kaj ekstermu maljunulojn, junulojn, junulinojn, infanojn kaj virinojn; sed ne alproksimiĝu al iu, kiu havas sur li la markon; kaj komencu de Mia sanktejo! Ili komencis de la maljunuloj, kiuj estis antaŭ la domo. Kaj Li diris al ili: Malpurigu la domon, kaj plenigu la kortojn per mortigitoj!... Eliru!... Ili eliris, kaj frapis en la urbo.*" » Kaj Dio tiam pravigas sian decidon kaj sian agon en la versoj 8 ĝis 11: « *Dum ili batis, kaj mi ankoraŭ restis, mi falis vizaĝaltere, kaj ekkriis: Ho ve, Sinjoro, Eternulo! ĉu Vi ekstermos ĉion, kio restas de Izrael, elversante Vian koleron sur Jerusalemon? Li respondis al mi: **Granda kaj troa estas la malbonagoj de la domo de Izrael kaj de Jehuda** ; la lando estas plena de sangoverŝado, la urbo estas plena de maljusteco, ĉar ili diras: Eternulo forlasis la landon, JaHVéH vidas nenion. Mi ankaŭ ne kompatos, nek mi kompatos; Mi repagos iliajn farojn sur iliajn kapojn. Kaj jen la viro vestita per lino, kiu havis inkilon ĉe sia talio, respondis: Mi faris, kiel Vi ordonis al mi.* » Tiel, post tiu de la Amoridoj, la malbonagoj de la Izraelidoj ankaŭ atingis « **sian kulminon** ». Kio signifas, ke la genetika heredaĵo estis definitive perdita kaj neriparebla por ĉiuj, kiujn Dio mortigis, ĝis la bebo, kiu heredis ĉi tiun moralan kaj mensan kadukiĝon.

Rezultas, ke peko estis tiel genetike transdonita de generacio al generacio ĝis la nia ekde Adamo kaj Eva. Vi povas do kompreni, ke Jesuo Kristo ne povis heredi la genetikon de la tero; alie, li estus portanto de peko kaj tial nekapabla savi iun ajn. Tial Paŭlo prezentas lin kiel novan Adamon, kio implicas, ke li estis dotita per genetiko tiel perfekta kiel tiu de Adamo antaŭ peko. Malkovrante restaĵojn de la sango de Jesuo dum siaj arkeologiaj elfosadoj en la subtero de Monto Golgota, la adventisto Ron Wyatt igis sciencistojn atesti la fakton, ke la sango de Jesuo Kristo estis de unika tipo, ĉar ĝi enhavis unuopan "Y" kromosomon anstataŭ 23 ĉe homoj devenantaj de Adamo. Ĉi tio konfirmas la inspiron de Paŭlo, ĉar Jesuo efektive vivis en korpo genetike senmakula de peko, kiel la nova Adamo, kiu venis por venki pekon per sia perfekta obeemo ofertita kiel libervola morta ofero, por plenumi la postulon de la justeco de la malobeita leĝo, laŭ Rom. 6:23: "*Ĉar la salajro de peko estas morto; sed la donaco de Dio estas eterna vivo en Kristo Jesuo, nia Sinjoro.*"

Tial estas lia perfekta scio pri nia genetika stato, kiu kondukas Dion savi iujn kaj kondamni aliajn al morto. Sed estante ĉiuj heredantoj de peko per Adamo kaj Eva, la elektitoj mem povas konsideri sin kiel "unu" "**tipo savita el la fajro**", sekvante la ekzemplon de Zeĥarja, en Zeĥ. 3:2: "*La Eternulo diris al Satano: La Eternulo vin riproĉu, Satano! La Eternulo vin riproĉu, kiu elektis Jerusalemon! Ĉu ĉi tio ne estas tipo savita el la fajro ?*"; Sed ankaŭ, kolektive por sia popolo Izrael, laŭ Amos 4:11: "*Mi renversis vin kiel Sodomon kaj Gomora, kiujn Dio detruis; kaj vi fariĝis kiel tipo savita el brulanta fajro* . Tamen vi ne revenis al Mi, diras la Eternulo..." "

Malbenita Francio kaj benita Francio

La sama lando estas samtempe la plej malbenita kaj la plej benita lando en la tuta mondo ekde la komenco de la nova interligo.

Komencante per la plej evidenta, mi devas emfazi ĝian aparte malbenitan rolon pro la kulpo, kiun ĝi portas al nia tempo. Efektive, la ribelema spirito naskiĝis en Francio, jam ĉeestante en tiu de la Gaŭloj, kiuj loĝis ĉi tiun landon. Oni diris, ke ili estis kverelemaj kaj jam ili sentis, laŭ maniero hodiaŭ pravigita, "la timon, ke la ĉielo falos sur iliajn kapojn". Ĉi tiu timo nur profetis la justan koleron de la kreinto Dio, kiu donis al ĝi mortigan kaj malutilan rolon, malamiko de sia vero kaj granda subtenanto de la diabla religia aŭ agnostika mensogo. Mi ne disvolvos ĉi tie la monarĥan subtenon de la romkatolika papa reĝimo ekde ĝia unua franka reĝo Klovizo la 1-a. ^{Ĉi tiu} komenco de la kristanigo de Francio ne estis la plej malbona kaj nur parte ni povas esti dankemaj al li pro konvertiĝo al la kristana kredo, kies scio estis transdonita al ni, kiuj hodiaŭ profitas de la lumo rekte donita de la Sankta Biblio.

La plej malbona afero, kiun Francio alportis, estis ĝia nacia ateismo establita dum la "Teroro" inter 1793 kaj 1794. En Apok. 11, Dio substrekas la malbonan influon de ĉi tiu franca ateismo sur ĉiujn aliajn popolojn de la okcidenta mondo; influo, kiu daŭris tra la tempo ĝis nia tempo. Post Francio, respublikoj venis nombre por anstataŭigi monarkiojn, tiel antaŭenigante la ateismon ligitan al ĉi tiu tipo de politika reĝimo. Do, hodiaŭ, universala ribelema konduto povas esti atribuita al ĝi. Adoptante la respublikanan reĝimon, neperfekte religia Francio faris grandan paŝon malantaŭen, prenante la demokratian respublikanan reĝimon unue formitan en Ateno, Grekio. Tial, ne estas surprize, ke ĝi estis rekonstruita sur grekaj kaj romiaj ideologiaj bazoj, ĉar Romo reproduktis ĝian modelon ekde 510 a.K. La formo de greka demokratio evoluis dum la 6-a ^{jarcento} a.K. La voĉo donita al la tuta popolo naskis ideojn pri diversa demokratia regado kaj protektaj leĝoj estis adoptitaj. Sed ĉi tiu urbo Ateno prenas sian nomon de sia adoro por sia diino "Atena", diino de saĝeco, kulturo, milita arto; ĉio, kio karakterizas la Francion de respublikanaj liberpensuloj. Sed la grekaj heredaĵoj ne haltas tie, ĉar la dogmo pri la senmorteco de la animo, adoptita hodiaŭ en la tuta falsa kristanismo, havas kiel

sian inventinton la grekan filozofon Platono. Li estis ene de la normaleco de sia pagana kultado de la diino Atena kaj la olimpia dio Zeŭso, sed kiel tiuj, kiuj asertas esti savitaj per la sango de Jesuo Kristo, povas pravigi ĉi tiun paganan inventon? Jen la tuta "**mistero de la maljusteco**" de la falsa kredanto. Kiel Jesuo diris en Mateo 7:16: "***Vi konos ilin per iliaj fruktoj. Ĉu oni rikoltas vinberojn el dornarbustoj, aŭ figojn el kardoj?***"

La antikva greka demokratia civilizo permesis religian liberecon kaj tial la eblecon dubi aŭ tute ne kredi. Kaj ĉi tiu rajto validis por ĉiuj diaĵoj konataj al la greka paganismo. Sed nur en 1793 ateismo alprenis nacian formon en Francio, markita de senkompata milito celanta ekstermi la ekziston de religio aŭ kredo je iu ajn dio, inkluzive de tio, kio honoras la veran Dion. Permesante al skeptikuloj la rajton dubi, la greka demokratio estis logika kaj tolerema; io, kion la nacia ateisma reĝimo naskita en la Respublikana Francio ne estis. Kaj ĉi tiu koncepto pri ĝia origino povas esti revekita en nia tiel nomata "tolerema" epoko, en Francio, sed ankaŭ en la landoj, kiuj adoptis ĝian filozofian normon kaj kondutmodelon tra la tempo. Mi jam aŭdis homojn esprimi sian malamon al religio, kiun ili konsideras retroira kaj neeltenebla, ĉar ili prave atribuas al ĝi la kaŭzon de brutalaj kaj murdaj kolizioj kaj agresoj. Ĉi tiu jam estis la penso, kiu vigligis la sangavidajn revoluciulojn de la "Teroro" de 1793-1794; Ĝi daŭris ĝis la tago unu jaron, kaj tiel estis markita de Dio, por atesti lian punon de la diabla falsa katolika religio. Sed la homaro ignoris la spiritan signifon de ĉi tiu franca historia evento konata al ĉiuj historiistoj tra la mondo. Rezulte, la eraroj estis ignoritaj kaj daŭrigitaj. En Francio hodiaŭ, infanoj naskiĝas kaj kreskas sen aŭdi pri la ekzisto de la Kreinto Dio. Tutaj familioj jam ne havas religiajn rilatojn aŭ agadojn. En nekredebla stulteco, kreitaĵoj atribuas al hazardo belecon, aromon, ordon, harmonion, ĉion, kio atestas pri supera, konstruita kaj organizita inteligenta elekto. Do, ĉu Dio malpravas preparante detrui ilin amase kiel gregojn da bestoj? Nek nenieco, nek Zeŭso, nek Atena venos por savi ilin de la kolero de la vera Dio. Estas ankoraŭ kelkaj tempoj de paco en Eŭropo por permesi al li lumigi la mensojn de la lastaj el siaj elektitoj, kaj kiam tio fariĝos neebla, liaj kompatemaj alvokoj finiĝos.

Tiel, Francio subtenis Romon kaj ĝian falsan religion ĝis ĝia Revolucio de 1789, sed ekde 1945, ĝi ankaŭ subtenis kaj formis, kun Germanio, la konstruadon de la eŭropa alianco metita sub la dufoje renovigita signo de la "Traktato de Romo". Fakte, ĉi tiu nova alianco de eŭropaj demokratiaj landoj estas ligita de la papa aŭtoritato de Romo kaj ĝia romkatolika kredo. Dio, la vera organizanto de ĉi tiuj aferoj, tiel permesas al siaj kleraj elektitoj kompreni la altan kulpon, kiun li atribuis al la signo de la romia aŭtoritato, kiu konsistigas la praktikon de la semajna ripozo de la "unua tago" establita kaj trudita de la romia imperiestro Konstantino la 1-a^{la} Granda, la 7-an de marto 321. Mi atentigas kaj precizigas, ke ĉi tiu mesaĝo estas skribita "dimanĉe", la 5-an de marto 2023. Tamen, en Francio, la tago de la 7-a de marto 2023 estos markita de granda striko kaj amasaj manifestacioj tra la tuta lando, por marki opozicion al la plilongigo de la emeritiĝa aĝo al 64 jaroj fare de la junaj gvidantoj de la nuna registaro. Ĝia politika partia nomo estas "La République En Marche" aŭ LREM. Ĉi tiu Respubliko ne scias, ke ĝi marŝas al sia perdo kaj sia definitiva fino, kiun antaŭ ol esti detrui mem,

Rusio donos al ĝi. Tio estas ĉar, sub potenco de iluzio, la tendaro de okcidentaj demokratioj kontraŭstaris Rusion en strikte slava kaj rusa problemo, kiu devus esti solvita nur inter la orientaj landoj. Sed kiel la mondaj policianoj, kiuj volas trudi sian koncepton pri demokratio kaj siajn internaciajn regulojn al ĉiuj popoloj, la rusa invado de Ukrainio devis esti batalita; kaj la ludo de eskalado transformos ĉi tiun lokan konflikton en la Trian Mondmiliton profetitan de la " *sesa trumpeto* " de Apokalipso 9:13 ĝis 21. Kaj laŭ la ordono donita de Jesuo Kristo, ni legas en verso 15: " ***Kaj la kvar anĝeloj estis liberigitaj, kiuj estis pretigitaj por la horo, kaj la tago, kaj la monato, kaj la jaro, por mortigi trionon de la homaro.*** "

Modernaj militoj ŝuldas al Francio, ĉar ĝuste al ĝia imperiestro, Napoleono la 1-a ili ŝuldas la gravecon donitan al artilerio. La juna oficiro, Napoleono Bonaparte, distingis sin de aliaj per sia trejnado kiel artileriisto en la urbo Valence sur Rhône, departemento Drôme, kie mi loĝas. La "Grand rue", kie li havis sian hejmon, estas loka turisma allogaĵo. Ĉi tiu juna oficiro de korsika origino sciis efike ekspluati ĉi tiun armilon de longdistanca batalo, kiu igis la militajn konfliktojn favoritajn ĝis lia tempo malaktualiĝintaj. Hodiaŭ, ni observas la disvolviĝon de la milito per televidaj bildoj, sed en la tempo de Ludoviko la 14-a kaj Ludoviko la 15-a, la aristokratoj ankaŭ venis atesti la detruajn spektaklojn de batalo, komforte sidantaj. Por eviti maltrafi ajnan detalon, ili observis atente uzante la "teleskopon", la prapatron de niaj binokloj. Kaj la milito estis vere stulte kaj abomene organizita por preni la formon de spektaklo. La gvidantoj de la kontraŭaj tendaroj respektive sendis mesaĝojn kaj salutis unu la alian antaŭ la batalo, kaj sur la batalkampo, en linio, la du tendaroj frontis unu la alian, pafante al la alia per siaj muskedoj kaj pistoloj, unu post la alia, kaj sub la mitrajloj, falis mortintoj sinsekve ambaŭflanke. Kiam ili venis en rektan kontakton, la atako fariĝis sanga buĉado por ambaŭ flankoj. Kaj tio daŭris ĝis, unuflanke, la milita gvidanto aŭ la reĝo mem finis la konflikton kiel venkinto aŭ venkito. Kun la paso de la tempo, la rekta kontakto reduktiĝis ĝis la punkto, ke Usono elektis bombi el la ĉielo, per sia aerarmeo, la serban flankon de la Balkana Milito sen meti eĉ unu homon sur la teron en la konflikton. Ili renovigas ĉi tiun strategion en la nuna milito, kie Ukrainio kaj Rusio trudas sin siavice per la graveco de malproksima bombado. Tial estas vere la grek-romia civilizo, kiu alfrontas la civilizon, kiu restis pure greka. Kaj la nomoj de la ukrainaj urboj en la orienta zono konfirmas ĉi tiun grekan referencan reprezentanton de la antikva Orienta Romia Imperio, kies reĝo Justiniano la 1-a ^{estis} ĉe la origino de la establado de la papa reĝimo en Romo en 538: Odeso = Odiseado; Mariupol = Urbo de Maria; Nikopol = Urbo de Venko, ... Nek Joe Biden, nek Volodimir Zelenskij, nek Vladimir Putin, scias pri la baldaŭa plano de Dio, do ni povas kompreni la zorgon de la rusa gvidanto vidante la NATO-tendaron rekte tuŝi lian landlimon. Ni supozu, ke Ukrainio aliĝos al NATO; kies vico estos post ŝi? Ne ekzistas pruvoj, ke Usono intence celis konflikton kun Rusio, ĉar male, ili pruvis, post multaj malsukcesoj, sian deziron resti pacemaj aŭ neŭtralaj en konfliktoj ekster sia lando. Kaj ĝuste per ĉi tiu situacio, en kiu neniue ideala kulpulo troveblas, Dio pravas, ke la koncerna konflikto rezultas el lia sola decido. Kion li solvas en ĉi tiu afero ne estas problemo pri postulita tero, sed puno kiu punas la rezignon de onia Ŝabato ekde la 7-a de marto 321. Kaj vi povas vidi ke en ĉi tiu konflikto en Eŭropo, la

militemuloj kaj kunmilitemuloj ĉiuj honoras "la tagon de la suno" de imperiestro Konstantino la 1-^a Granda.

Ni nun reviziu la benojn ricevitaĵojn de Francio.

Ĝi estis la nacia grundo, kie la dia lumo de la Sankta Biblio estis aparte, sovaĝe batalita. Multaj martiroj de la kredo kuraĝe gloris Dion rifuzante rezignisian kredon, eĉ je la kosto de terura torturo kaŭzita de la satana katolika tendaro. Germanio ludis la ĉefan rolon, ĉar estis la germana Gutenberg kiu inventis la presilon kaj havis la gloron produkti la unuan presitan Biblion en 1457. Lia invento estis ekspluatata tra Eŭropo, kaj la Biblio estis presita en multaj eŭropaj lingvoj, inkluzive de la franca. Sed la potenca franca monarkio ne akceptis la dogmajn defiojn truditajn de la vera Vorto de Dio. Kaj la reformita kredo estis persekutita, ĝiaj praktikantoj estante devigitaj rezigni aŭ morti aŭ ekzili eksterlanden, kaj precipe Nederlando, malfermita al bonvenigado de inteligentaj, talentaj homoj, bonaj metiistoj, kaj tial aprezeblaj. Rezulte, la Francio de Ludoviko la 14-a perdis siajn plej talentajn elementojn kaj malriĉiĝis.

Samtempe en la 16-a jarcento, la amerika kontinento estis identigita kaj remalkovrita. La suda kontinento estis dividita inter Hispanio kaj Portugalio, ambaŭ katolikaj, fare de la tiama papo, Aleksandro la 6-a Borgia, konata pro siaj skandaloj kaj atencoj. Kun la tempo, la norda kontinento venis sub la kontrolon de anglikana Anglio. La regiono de Novjorko tiam bonvenigis siajn unuajn protestantajn ekzilojn, kiuj estis kontraŭbatalitaj eĉ en Anglio. La malkovro de Ameriko koincidis kun la persekutado de eŭropaj protestantoj, kiu donis al ĉi tiu lando de la "nova mondo" rolon de protekta azilo, ia tera Kanaano ofertita al la protestanta kredo fare de Dio. Tamen, la karaktero de la importita kalvinisma kredo rapide atestos brutalan konduton, ne konforman al la modelo prezentita de Jesuo Kristo, kaj la pruvo de ĉi tiu juĝo aperos en la du adventismaj spertoj de 1843 kaj 1844, fine de kiuj, el 30 000 kredantoj engaĝitaj en atendado de la reveno de Kristo, nur 50 estis elektitaj de Jesuo laŭ liaj revelacioj donitaj al sia tiama servistino Ellen Gould White. La mesaĝo de la Sepa-Taga Adventismo, oficiale establita en Usono ekde 1863, revenos al Eŭropo post 1873. Tie, ĝi ekloĝis en Svislando, poste en Francio, kiun nia fratino Ellen Gould White vizitis, aparte interesita pri Valence, la urbo kie mi loĝas kaj servas la Dion de vero. Ŝi estis impresita trovi en ĉi tiu urbo la lokon, kie Papo Pio la 6-a, la katolika malamiko de Jesuo Kristo, mortis en la malliberejo de la Citadelo. Dum ŝia vizito, la eventoj jam plenumiĝis preskaŭ jarcenton antaŭe, do tempo ankoraŭ tre proksima. Ŝi tiel rimarkis la plenumiĝon de la profetaĵo de Apokalipso 13:3: "**Kaj mi vidis unu el ĝiaj kapoj kvazaŭ morte vundita; kaj ĝia morta vundo saniĝis. Kaj la tuta mondo miregis post la besto.**" Lia vundo suferita inter 1793 kaj 1799 fakte resaniĝis pro la oportunismo de la imperiestro Napoleono la 1-a Bonaparte, kiu bezonis, ke la religia imperia kronado estu internacie agnoskita. Kaj ekde tiuj datoj, la romkatolika papa besto delogis la tutan Eŭropon kaj ĝiajn elkreskaĵojn en Suda kaj Norda Ameriko, Kanado kaj Aŭstralio.

Ĉi tiu reveno de Dio al Francio estas markita precipe ekde 1980 per la lumo, kiun li donis al mi, en lia nacia adventista fortikaĵo Valence, kie ekde mia forigo de la oficiala eklezio, mi kolektis kaj prezentis liajn sublimajn kaj subtilajn

revelaciojn. Kaj denove hodiaŭ, mi trovas novan perlon. En Apokalipso 3:9 ni legas: " *Jen mi igos ilin el la sinagogo de Satano, kiuj diras, ke ili estas Judoj, kaj ne estas, sed mensogas; jen mi igos ilin veni kaj adorkliniĝi antaŭ viaj piedoj, kaj scii, ke mi vin amis .* " En ĉi tiu verso, Jesuo uzas tri tempojn: la prezencon: " **Mi donas al vi** "; la estontecon: " **Mi igos ilin veni** "; kaj la pasintecon: " **ke mi vin amis** . " Tio tradukiĝas en la jenajn ideojn: la prezenco koncernas agon plenumitan en 1873, dato ligita al la " **Filadelfia** " epoko per Dan. 12:12: " *Feliĉa estas tiu, kiu atendas kaj atingas la mil tricent tridek kvin tagojn!* " La estonteco plenumiĝos de 1873 ĝis la profeta epoko sekvanta tiun de " **Laodikea** ", tio estas, la horo, kiam la **juĝo de la popoloj** " *komenciĝas ĉe la domo de Dio* ", tio estas, oficiala internacia Sepa-tagaj Adventismo. Nur en la kunteksto de la lasta provo de fido profetita en la " **Filadelfia** " epoko en Apokalipso 3:10, " **la Judoj** " de la elektita raso rekonos la dian legitimecon de la Sepa-tagaj Adventista fido: " *Ĉar vi observis la vorton de mia pacienco, mi ankaŭ vin gardos de la horo de tento, kiu venos sur la tutan mondon, por provi la loĝantojn de la tero.* " » Kaj jen kie mi trovas ĉi tiun perlon: dirante al la fidelaj Adventistoj de " **Filadelfio** " pri la oficiala Sepa-tagaj Adventismo de la lastaj tagoj simbolita per la nomo " **Laodikea** ": " **ke Mi amis vin** ", Jesuo profetas, ke lia amo por la Adventista institucio metita en universalan servon en 1873 havos limigitan daŭron, tio estas, klare dirite, " **Mi amis vin** de 1873 ĝis la momento, kiam, en 1994, **Mi elvomis vin** ".

Jen ekzemplo de la graveco, kiun Dio donas al la vorto "verbo", kiu reprezentas lin, kaj al la konjugacio, kiu malkaŝas la signifon de tiu "verbo".

Ekde 1844, adventistaj teologoj prave kredis, ke ili estas ĉe la fino de la mondo, ĉar ili atendis la revenon de Jesuo Kristo en 1843, poste 1844. Estis do tre logike, ke ili kredis sin reprezentitaj de la lasta profeta mesaĝo de Apokalipso 3, tio estas, la " **Laodicea** " epoko, la sepa kaj fina Eklezio de la traktata temo. En 1873, la Sepa-tagaj Adventistoj ankoraŭ kredis je baldaŭa reveno de la Sinjoro de gloro kaj ili restis tre fervoraj. La spirita degradiĝo de Adventismo okazis iom post iom ĝis 1980, kiam Jesuo vokis min profeti sian revenon por la dato 1994. Ĉi tiu anonco havis la solan celon malkaŝi la naturon de la " **varmeco** " riproĉita al " **Laodicea** ", tio estas, la datoj 1980 kaj 1994, dum kiuj li rimarkigis la " **varmecan** " kaj formalisman sintenon de Adventismo en la plej malnova adventista fortikaĵo de Francio situanta en Valence.

Por plene kompreni la juĝon de la Sinjoro kaj ĝiajn tragikajn sekvojn, vi devas rimarki, ke en 1980, la oficiala Adventismo jam ne havis la legitimecon esti reprezentita de la lasta Eklezio ekde 1844. Efektive, ekde la prologo de sia Apokalipso, Jesuo forte emfazas la esprimon " *komenco kaj fino, unua kaj lasta* ". Kaj jam en Daniel 5, la juĝo de la reĝo Belŝacar estas signifita per la vortoj " *kalkulita, kalkulita, pesita, dividita* ". La du sinsekvaj " *kalkulitaj* " sugestas la komencon kaj finon de la regado de la reĝo. En Apokalipso, Dio aplikas ĉi tiun saman principon al sia revelacio de la sep mesaĝoj aŭ leteroj de Apokalipso 2 kaj 3. Kun la jenaj signifoj.

" **Efzezo** " rilatas al la apostola tempo de la apostolo Johano. Ĝi estas la komenco de la epoko sub la signo de la "dek du apostoloj".

" **Smirno** " rilatas al periodo de dek jaroj da persekutado, kiu antaŭis la imperian regadon de Konstantino la 1-a, ^{kiu} respondicis pri la forlaso de la

observado de la vera Ŝabato, sanktigita de Dio ekde la Kreo. Komenco de la regado: 313; forlaso de la Ŝabato: 321.

" **Pergamo** " konfirmas la establon de la romia papa reĝimo en Romo ekde 538: komenco de la papa katolika kredo .

" **Tiatira** " markas la finon kaj kulminon de la persekuta papa regado . La apero de la reformita kredo estas atestita kaj profetita de Dio. Ĝi estas la fino de la apostola epoko . La mesaĝo pri la reveno de Kristo estas elvokita.

Ŝanĝo de epoko en la printempo de 1843

La nova epoko ĉi-foje estas metita sub la signo de la spiritaj "12 triboj" kiuj indikas la Sepa-tagan Adventistan kredon benitan de Dio.

" **Sardeso** " esprimas la juĝon de Jesuo pri falinta Protestantismo pro ĝia manko de intereso pri profeta vero. Jesuo diris al li en 1843: " **Oni diras, ke vi vivas, sed vi estas mortinta** ."

" **Filadelfio** " aŭtentikigas en 1873 la plenan benon de la elektitoj elektitaj en la " **Sardesa** " epoko. Tio estas la komenco de oficiala universala Adventismo .

" **Laodicea** " konfirmas la kaŭzon de la formalista tepideco de la oficiala Adventismo de la 1980-aj jaroj ĝis 1994. Jesuo juĝas ĝin en 1991 kaj " **elvomas** " ĝin en 1994. Tio estas la fino de la oficiala Sepa-taga Adventismo . Sed ne la fino de ĝia misio, kiu daŭras en malkonsento fare de servistoj vigligitaj de la vera adventista kredo aprobita de Jesuo.

Dio malkaŝas sian sperton al ni

Hodiaŭ, mardon, la 7-an de marto 2023, la datreveno de la 7-a de marto 321, la tago kiam la sepa-taga ripozo estis forlasita favore al la unua tago, la Dio de vero volas marki ĉi tiun tagon per nova kaj senprecedenca revelacio pri la sufero, kiun peko kaŭzas al Li. Pekon produktas ribelemaj, konkurantaj karakteroj. Kaj ĝuste en Francio en ĉi tiu sama tago, striko kaj manifestacioj provizas konkretan ekzemplon de ĉi tiu homa sinteno.

Ĉi tiu novaĵo baziĝas sur interpreto de la Kreo-rakonto, en kiu la versoj 26 kaj 27 de Genezo 1 estas fundamentaj: " *Kaj Dio diris: Ni kreu homon laŭ Nia bildo, laŭ Nia simileco; kaj ili regu super la fiŝoj de la maro kaj super la birdoj de la ĉielo kaj super la brutoj kaj super la tuta tero, kaj super ĉiu rampaĵo, kiu rampas sur la tero.* " Jam estas notite, ke la homo devis regi super la rampaĵoj kaj ne esti regata de ili. " *Kaj Dio kreis la homon laŭ Sia bildo, laŭ la bildo de Dio Li kreis lin; viron kaj virinon Li kreis ilin.* " Kio estas ekstreme grava en ĉi tiuj versoj estas, unuflanke, ke la homo estas " **kreita** " kaj ne " **produktita** " kiel bestoj; kio markas lian proksimecon kaj lian ligon kun Dio; sed ĉi tiuj versoj prezentas la homon kiel " **bildon** " de Dio. Nu, kio estas bildo? Ĝi estas reproduktaĵo de evento, aŭ ento, en ĉi tiu kazo, Dio mem. Donante al la homo ĉi tiun rolon kiel bildon de lia personeco, Dio preparas scenon, en kiu la kreita Adamo ludos la

rolon de Dio, tiel ke la rivelita sperto de Adamo estas prezentita kiel la sperto vivita persone de Dio.

La sperto inter la kreado de Adamo kaj Eva kaj ilia falo pro peko resumas la ĉielan sperton, kiu antaŭis la teran sperton.

Adamo estas kreita unue, kaj en ĉi tiu stato de soleco, li trovas sin en la sama situacio, en kiu Dio estis antaŭ ol li kreis liberan ekvivalenton apud li. Kaj ĉar lia soleco fariĝas neeltenebla por li, li planas ampleksan planon de savo. Ĉar li scias, ke la libereco donita al liaj ĉielaj kaj teraj kreitaĵoj generos ribelemajn sintenojn kontraŭ li.

Por rompi lian solecon, Dio kreas anĝelan vivon ĉirkaŭ li, same kiel Adamo finas sian solecon per akiro de sia edzino Eva. La unua anĝelo ribelas kontraŭ Dio, kaj Eva lasas sin esti delogita de ĉi tiu deloga ribela anĝelo. Kaj tie aperas la "sufero" kaŭzita de peko, unue en la vivo de Dio, kaj poste en la vivoj de la anĝeloj kaj en la vivo de la homa paro.

Ĉi tie, ni devas kompreni, ke la suferado sentita de Dio estas nekonata al la homaro. Ili eĉ ne havas la ideon, ke Dio povas suferi en sia senlima Spirito. Liaj kreitaĵoj estas sentemaj al sia propra suferado, kaj ili pensas, ke Dio estas super ĉi tiuj aferoj, ke li vivas retiriĝita en sia ĉiela regno kaj malvarme lasas la homaron suferi la sekvojn de siaj elektoj. Ĉi tiu koncepto estas malvera, ĉar Dio estas knedita per amo. Kaj ĝuste ĉi tiu naturo muldita en amo, la plej granda, la plej forta, faras Dion vundebla al la suferado kaŭzita de malbono.

Neniu anĝelo povus scii kiomgrade peko, la ribelo de ribelema anĝelo tendaro, povus igi lin suferi. Tiel, sekvante sian planon de savo, Dio ekigis sian teran kreaĵon. Li povus malkaŝi sian propran suferadon per la suferado eltenita de la pekema homaro. Kaj ĉi tiu nova perspektivo pri la spertoj de Adamo kaj Eva donas al la punoj truditaj de Dio novan signifon, kiu koncernas lin unue kaj ĉefe. La severaj vivkondiĉoj truditaj de Dio al la pekema paro transskribas la suferadon sentitan de Dio per ilia malobeo. Per klara lingvo, Dio diras al Adamo kaj Eva: "Mi putrigas vian vivon, por ke vi sciu, ke vi putrigis la mian." Ĉar por Dio kaj ĉiuj liaj kreitaĵoj, ĉi tio efektive estas malboniĝo de la vivkvalito. La harmonio de amo estas detruita. La estaĵoj de la ĉielo ne povas suferi fizike, sed ili estas mense vundeblaj, la paco de iliaj mensoj estas ĝenita. Oni ne povas kompreni la planon de dia savo sen konsideri la ĉielan fazon, kiu antaŭis la teran fazon. Peko aperis unue en la ĉielo, kaj Dio ne planis puni la ribelemajn anĝelojn en ĉi tiu kunteksto. Li tial konsentis lasi la ribelon de la malbonaj anĝeloj funkcii libere, prokrastante la mortpunon de la ĉielaj kaj teraj ribeluloj ĝis la fino de la tera mondo. En la ĉielo kaj sur la tero, la konflikto subtenata de Satano kaj liaj malbonaj anĝeloj povus esti kondamnita al morto nur per la venko de Jesuo Kristo super peko kaj morto, kio estas ĝia salajro. Tiel, la atesto pri la sperto de Ijob konfirmas ĉi tiun liberecon de movado, kiun la diablo kaj liaj demonoj ĝuis ĝis Jesuo Kristo. Ijob 1:6-7: "*Estis tago, kiam la filoj de Dio venis, por stari antaŭ la Eternulo, kaj ankaŭ Satano venis inter ili* . Eternulo diris al Satano: De kie vi venas? Kaj Satano respondis al Eternulo: De vagado sur la tero, kaj de rondirado sur ĝi. Tial la venko de Jesuo Kristo super peko ofertis al la sanktaj ĉielaj anĝeloj de Dio ilian liberigon de la konstantaj tentoj ofertitaj de demonaj anĝeloj. Iliaj krioj de ĝojo kaj ĝojo estas rivelitaj en Apokalipso 12:10: " *Kaj mi aŭdis laŭtan voĉon en la*

ĉielo: Nun venis la savo kaj la potenco kaj la regno de nia Dio kaj la potenco de lia Kristo; ĉar ĵetiĝis malsupren la akuzanto de niaj fratoj, kiu akuzis ilin antaŭ nia Dio tage kaj nokte. "

La sava projekto de Dio kulminas per glora kaj feliĉa fino. Li igos sian amon triumfi. Sed por atingi ĉi tiun rezulton, kiom da mortintoj restos laŭvoje! La fina rezulto estos atingita je ĉi tiu prezo, ĉar eterna paco povas esti konstruita nur per la elimino kaj neniigo de ĉiu spirito de malkonsento. Sur la tero, eĉ hodiaŭ, malsamaj reĝimoj ankoraŭ alfrontas aŭ kontraŭas unu la alian, kaj en la plej bonaj kazoj, kompreno atingiĝas per akceptado de kompromiso, tolerata ĝis la tempo, kiam ĝi ne plu estas tolerata. En sia dia saĝo, Dio scias, ke kompromiso ne ofertas daŭran solvon. Kaj la malsukcesoj registritaj de ĉiuj demokratiaj reĝimoj kaj monarkioj pruvas, ke li pravas. Neniu el ĉi tiuj sistemoj povas kontentigi ĉiujn, kaj se estas tiuj "por", estas ankaŭ tiuj "kontraŭ", kiuj sentas sin maljuste trafitaj. Sukceso do estas neebila, ĉar ĝi postulus, ke ĉiuj homoj estu identaj, kiel klonoj. La sukceso de la desegnita programo de Dio baziĝas sur la fakto, ke ĝi prezentas en Jesuo Kristo la perfektan modelon por esti klonita kaj reproduktita de ĉiuj Liaj elaĉetitaj elektitoj.

Ĉi tiu leciono elstarigis la suferon sentitan de Dio de kiam lia modelo de perfekta vivo suferis la sekvojn de peko. Kaj Dio donas al ni ekzemplon de pacienco, ĉar en lia plano estas tempo por ĉio. Tiuj elaĉetitaj en Kristo devas fari same kaj atendi lian revenon por fini la abomenaĵojn faritajn de pekaj homoj. Ni devas repliki ĉi tiun dian paciencon kaj ne devas trompi nin pri plibonigo de la vivkondiĉoj. Ili pli kaj pli malboniĝos dum la "lastaj sep jaroj", kiuj komenciĝos printempe de 2023. La afero, kiu kaŭzas al la Dio de Amo la plej grandan suferon, estas la maldankemo de la pekema mondo. Maldankemo estas la ĉefa kulpo de la tuta homaro, ĉar ĝi ŝuldas sian ekziston al li. Sed ni rimarku, ke restante nevidebla, Dio ne celis devigi homojn montri al li dankemon. Ĉar la tera kreaĵo estis la rimedo, per kiu li devigas siajn elektitojn serĉi lin kaj tiel distingi sin per ĉi tiu ago de aliaj sendankaj homoj. La Sinjoro mem anoncis ĝin en Jer. 29:13: "*Vi serĉos min kaj trovos min, kiam vi serĉos min per via tuta koro.*" Jen denove la Dio de amo serĉanta tiujn, kiuj lin amas. Kaj homoj, kiuj amas unu la alian, ne postulas pruvon de dankemo, ĉar la amo sentita estas la frukto de ĉi tiu reciproke interŝanĝita dankemo. Maldankemo estas do, kontraste, la frukto portata de tiuj, kiuj ne amas. Kaj en ĉi tiu kazo, ĝi fariĝas portanto de maljusteco, ĉar ĉiu homo estas, konscie aŭ ne, ŝuldanta al la Kreinto Dio pro tio, ke li eniris la vivon. Sed por tiuj, kiuj ne konas Dion, la vivo kaj ĝia malboneco ne estas vere aprezataj. Kaj ili eĉ foje indignas pri Dio, aŭ dieco, aŭ hazardo, pro tio, ke ili kreis ilin. Tial la lumo de la dia sava plano plenumita de la Evangelio de Jesuo Kristo estas necesa por kompreni kaj akcepti la konflikton kun demona kaj homa malboneco. Dum la ses mil jaroj da tera historio, Dio markis sian vojon de vero meze de amasoj da formoj de ekzisto, popoloj, triboj, nacioj kun malsamaj kutimoj kaj vivreguloj. Sed ĉiuj paganaj aŭ false kristanaj socioj konsistis el individuoj emaj fari malbonon. La reguloj de egoismo enplantitaj en la homajn mensojn portis siajn fruktojn de morto kaj sufero, kun pli-malpli da krueleco. Ĉi tiu homeco fariĝis normo tra la tuta tero, sed ĝi tute ne similas al la Kreinto Dio, kiu donis al ĝi vivon kaj tenas ĝin viva. Laŭ spirita bildo, laŭ normo de beleco kaj perfekteco, la vivo

de Jesuo Kristo sur la tero havis la potencon de la fajra nubo, kiu malfermis la vojon por la hebreoj al la promesita lando. Kaj sur ĉi tiu vojo lumigita de li, liaj apostoloj kaj ĉiuj liaj veraj disĉiploj antaŭeniris dum siaj vivoj. Ĉirkaŭ ili, estis nur nigra mallumo, el kiu leviĝis krioj de sufero kaj voko por justeco. Sed ne miskomprenu, tiuj, kiuj suferas kaj faras ĉi tiujn vokojn, ne nepre pretas akcepti la vivkondiĉojn postulitajn de la vera Dio. Iuj malliberuloj povas fariĝi la plej malbonaj gardistoj, same kiel la prozelito povas fariĝi pli malbona ol tiu, kiu instruas al li la falsan veron.

La ses mil jaroj de la tera vivo do estas markitaj por Dio kaj por ĉiuj liaj kreitaĵoj per sufero en ĉiuj ĝiaj formoj. Vi povas tiel kompreni la valoron, kiun Dio donos al la momento, kiam ĉi tiu tuta sufero ĉesos, por li kaj ĉiuj liaj ĉielaj aŭ teraj kreitaĵoj. Tia perspektivo enskribita en la tempo meritis esti markita kaj honorata. Kaj tial Dio benis kaj sanktigis la sepan tagon de niaj semajnoj, ĉar li profetas tiun dezirindan momenton, kiam, en la formo kaj kunteksto de la sepa jarmilo, ĉiuj liaj malbonaj ĉielaj kaj teraj kreitaĵoj estos detruitaj aŭ forigitaj el danĝero, laŭkaze, Satano estos katenita sur la dezerta tero, restante sola kaj izolita, dum ĉi tiuj sepaĵoj "*mil jaroj*".

La lumo de la Sabato ne estas nur ordono de Dio, ĉar ĝi alportas la antidoton kontraŭ homa suferado, asertante al siaj elektitoj, kiuj kredas je li, ke li efektive planis fini ĉian suferadon; kaj ke la alveno de ĉi tiu momento estas afero de tempo profetita de la septaga semajno, kies "*la sepa estas sanktigita kaj benita*" de li, de la komenco, pro la tre ĝoja fino de lia sava plano, kompreneble nur por siaj elektitoj.

Ekde 1844, Dio kolektis siajn elektitojn anoncante la revenon de Jesuo Kristo, "adventista" provo. Samtempe, li postulis la restarigon de la sankta sepa-taga Ŝabato. Tiutempe, neniu rimarkis la proksiman ligon inter ĉi tiuj du temoj, kiuj devis plenumiĝi samtempe, nome komence de la sepa jarmilo. La du temoj estas neapartigeblaj kaj neapartigeblaj ĉar ili celas la saman momenton de dia gloro; tiun, kie lia dieco estas kunigita de ĉiuj liaj elektitoj elaĉetitaj per la sango de Jesuo Kristo ekde Adamo kaj Eva. Ĉi tiu momento estas celata de ambaŭ temoj: La reveno de Jesuo Kristo plenumiĝos komence de la sepa jarmilo; la sepa jarmilo komenciĝos per la reveno de Jesuo Kristo. Ĉu du aferoj povas esti tiel komplementaj? Por distingi ĉi tiun ligon, la spirito de la servisto de Jesuo Kristo devis havi firman konvinkon, ke la plano de Dio finiĝus fine de la sesa jarmilo, sed la adventistaj pioniroj ne havis ĉi tiun penson en la kapo. Tamen, en siaj skribaĵoj, Ellen Gould-White plurfoje citis kaj atribuis ĉi tiujn ses mil jarojn al la tempo de la agado de la diablo. Tiutempe, la Ŝabato malkovrita post la adventistaj provoj restis la sepa tago kaj ankoraŭ ne la sepa jarmilo. Notu, ke tiuj, kiuj komprenus la projekton de la sepa jarmilo, ne povus kredi je la reveno de Jesuo Kristo por 1843 aŭ 1844. La elektitoj elektitaj de Dio do komence, nepre, ne sciis pri la Ŝabato kaj ĝia signifo.

Sen horloĝo aŭ brakhorloĝo, neniu hodiaŭ povus esti tie ĝustatempe por la foriro de la trajno. Ĉi tiu ekzemplo montras la utilecon de tempo, kaj rilate al tio, ni malkovras kiel Dio ekipis sian teran kreaĵon por ebligi al la homo kalkuli la tempon. Por la tero de peko kaj la homoj, kiuj loĝas en ĝi, tempo estas kalkulata aŭ retrokalkulata. Vi povas tiel kompreni, kial la diablo volis forpreni de la homoj

la rimedojn por kalkuli la tempon, kiun Dio donas al ili por agi. Jen kion li faris, kaŭzante la forlason de la Ŝabato la 7-an de marto 321. Indikante la sepan jarmilon, la Ŝabato estis horloĝo de dia tempo, kiu sonis ĉiusemajne anoncanta la revenon de Jesuo Kristo. Tial li kunlaboris kun siaj demonoj por puŝi la judojn malakcepti Jesuon Kriston kaj la kristanojn forlasi la sanktan Ŝabaton de la sepa tago sanktigita de Dio. Li tiel venkis kaj kaŭzis, ke ambaŭ tendaroj de la komenca kredanta homaro estis malbenitaj de Dio. Sed la diablo estas ĉiela spirito, kiu povas trudi siajn pensojn al homoj nur per tera korpo. Li tial devis uzi novajn "*serpentojn*", estaĵojn apartigitajn de la vera Dio, kaj li trovis ilin multnombro inter la romiaj posteuloj. La unua, imperiestro Konstantino la 1-a ' favoris religian sinkretismon atribuant la nomon de sia sundio al Jesuo Kristo, "*la lumo de la mondo*", laŭ Johano. La 7-an de marto 321, li forlasis la veran sepa-tagan Ŝabaton favore al ĝia unua tago dediĉita al la adorado de sia "Suno"-dio, kaj la vasta plimulto de nove kaj false konvertitaj kristanoj submetiĝis al lia decido. Inter 321 kaj 538, la kristana kredo jam kulpis pri malobeco de la dia Ŝabato memorita kaj ordonita de la kvara el liaj dek ordonoj. Sed neniu rimarkis la ekziston de peko, ĉar la morto de Jesuo Kristo estis predikita kaj lia amo estis altigita. Tagon post tago en la Romia Imperio, la kristana kredo jam estis komparebla en sia doktrino al la nuntempa Romkatolika Eklezio. La amo de Dio estis proklamita kaj konvertiĝoj estis kuraĝigitaj. Kristanoj formis preĝejojn en ĉiuj gravaj urboj de la Romia Imperio kaj foje koliziis pri doktrinaj aferoj. Sed la episkopejoj disigitaj tra la imperio estis egalaj laŭ rajtoj kaj devoj, ĉar kristanismo ankoraŭ ne havis teran gvidanton. Tamen, ĉar la kristana kredo disvastiĝis tra la tuta imperio, komencante en Romo, la episkopo de tiu urbo jam reprezentis pli altan aŭtoritaton ol la aliaj; almenaŭ sur spirita nivelo, li ĝuis specialan "aŭron". Kiam la unua reĝo de la Frankoj, Klovizo, estis baptita kristano, la kristana kredo jam estis en la peko de forlaso de la vera Ŝabato. Sed Klovizo ne sciis pri tio, same kiel lia baptanto. La amo al Kristo kaptis mensojn, kaj la detaloj de la vera doktrino estis subtaksitaj. La prestiĝo de la episkopejo de Romo nur kreskis ĝis la punkto, ke en 538, intrigante kun Teodora, la dancistino edziniĝinta al la orient-romia imperiestro Justiniano la 1-a ' viro nomita Vigilio akiris ŝanĝon en la statuso de la episkopejo de Romo. Li akiris por si la papan titolon de estro de kristanismo, kies sidejo estis en Romo ĉe la Laterana Palaco. La ideo povis nur plaĉi al ĉi tiu imperiestro, konstante iritita de la religiaj kvereloj de la episkopejoj de la imperio. En tempoj de malfacilaĵo, regantoj kaj gvidantoj lasas sin esti tentataj de la sola elekto, tiu, kiu reduktas aŭ plejparte forigas la problemojn. La kristana kredo tiel perdis la kompletan liberecon, kiu karakterizis ĝin ekde la unuaj apostoloj de Jesuo Kristo. Samtempe, Dio volis marki la eventon laŭ sia propra maniero per erupcio unu post la alia de du vulkanoj situantaj ĉe kontraŭaj finoj de la Romia Imperio. La klimato fariĝis malluma kaj malvarma, kaj tre grandaj mortigaj epidemioj detruis la teritorion de la tuta imperio dum pluraj jaroj. La dato 538 de ĉi tiu establado de la papa reĝimo estis tre grava, ĉar Dio ligas al ĝi en sia profetaĵo pri Daniel 8:13 agoj, kiuj karakterizas lian reĝimon dum 1260 jaroj, dum kiuj li igos siajn "sanktulojn", tiujn de Dio, suferi, laŭ Daniel 7. La agoj atribuitaj al li estas cititaj en Daniel 8:10: "*Ĝi leviĝis ĝis la armeo de la ĉielo, ĝi faligis parton de tiu armeo kaj de la steloj sur la teron, kaj ĝi piedpremis ilin*."; Verso

11: " *Ĝi leviĝis ĝis la estro de la armeo, kaj forprenis de li la konstantan ~~oferon~~, kaj ~~renversis la lokon de lia sanktejo~~.*" Malantaŭ la pronomo " *ŝi* " staras la nomo Romo, kies regado transiris de la imperia potenco al la potenco de la papa reĝimo. La du fazoj estas simbolitaj per la sama profeta esprimo: " **malgranda korno** ". Kaj ĉi tiu termino substrekas la realan fragilecon de la romia reĝimo en ĝia opozicio al Dio, en ĝiaj du sinsekvaj fazoj. Se Dio substrekas ĉi tiun fragilecon, estas por ke liaj elektitoj bone komprenu, ke li mem inspiris la establon de ĉi tiu persekuta reĝimo, por puni kaj severe puni la rezignon de sia sankta sepa-taga Ŝabato ekde la 7-a de marto 321. La suferado de la sanktuloj havis kaŭzon dum la establado de ĉi tiu reĝimo kaj Dio nomas ĉi tiun kaŭzon en Dan. 8:12: " **La armeo estis forlasita kun la konstanta ~~ofero~~-pro peko** ; la korno ĵetis la veron sur la teron kaj prosperis en siaj klopodoj ." Estas la ĉiopova Dio, kiu parolas, ĉar estas li, kiu volis " *savi la sanktulojn* ", kiuj malobeis sian veran Sabaton, al la persekutanta papa reĝimo, same kiel Jesuo " *liveris* " sin al la savanta torturo ordonante al Judaso, la perfidulo, rapidi fari sian abomenindan laboron de ŝtatperfido kun la judaj religiaj aŭtoritatoj. Malkovrante ĉi tiujn klarigojn, vi povas kompreni, ke ĉio, kio plenumiĝas, povas fari tion, ĉar Dio volas ĝin aŭ permesas, ke ĝi estu farita. Kaj sufero estas do en ĉiuj kazoj la sekvo de " *peko* ", kiu estas la malobeco de la dia leĝo, laŭ 1 Johano 3:4: " *Ĉiu, kiu pekas, malobeas la leĝon, kaj peko estas malobeco de la leĝo* ."

Ĉu oni povas ami laŭvole? Ne, kompreneble ne, kaj ni ankaŭ povas kompreni, ke Dio mem scias tion kaj ke kiam li diras: " *amu la Eternulon, vian Dion, per via tuta koro, per via tuta forto kaj per via tuta menso* ", li prezentas robotan portreton de la tipa elektito, kiun li volas savi por partopreni en lia eterneco; kaj laŭ la esprimo, por tiuj, kiuj komprenas, savo en Kristo. Kaj same validas por liaj dek ordonoj, el kiuj la kvara ordonas la ripozon de la sepa tago, ĉar la nomo Ŝabato eĉ ne estas menciita. Dio tiel atestas, ke lia ripozo estas ekskluzive ligita al la " **sepa tago** " kaj ke iu ajn alia tago dediĉita al li ne estas aprobita de li kaj konsistigas, male, la evidentan pruvon de la disiĝo de la vera Dio.

La rezigno de la sepa-taga ripozo rezultigis forgeson pri la tempo de la reveno de Jesuo Kristo, ĉi tiu tre grava temo, kiun Agoj 1:10-11 aŭtentigas: " *Kaj dum ili fikse rigardis al la ĉielo, dum li iris, jen du viroj staris apud ili en blankaj vestoj, dirante: 'Galileanoj, kial vi staras rigardantaj al la ĉielo? Ĉi tiu Jesuo, kiu estas prenita supren for de vi en la ĉielon, tiel revenos, kiel vi vidis lin iri en la ĉielon* .'" Kaj la sekvo de anstataŭigi la " **sepan tagon** " per la unua tago estis establi la aspekton de la reĝimo de mallumo laŭ la temo, al kiu Dio ligas la unuan tagon de sia tera kreaĵo en Genezo 1:3-5: "Kaj Dio diris: '*Estu lumo!*' Kaj estis lumo. Kaj Dio vidis, ke la lumo estas bona; kaj Dio apartigis la lumon de la mallumo. Kaj Dio nomis la lumon Tago, kaj la mallumon Li nomis Nokto. Kaj estis vespero, kaj estis mateno, la unua tago ." Ĝis la 7-a de marto 321, la dia lumo baziĝis sur la adorado de la Kreinto Dio, kies glora reveno komence de la sepa jarmilo estis profetita per la sepa-taga Ŝabato. Sed la rezigno de la Ŝabato rezultigis la detruon de ĉi tiu profeta anonco kaj la establon de la adorado de la Sundio kreita de la vera Dio en la kvara tago de lia kreo; abomena ago, kiu ankoraŭ senigas Dion de la tuta gloro, kiu rajtas aparteni al li. Liaj sinsekvaj

historiaj punoj, esprimo de lia justa kolero, estas tial perfekte pravigitaj. Kaj ni scias, ke dia justa kolero estas la sekvo de la **sufero** trudita al li de liaj ribelemaj kreitaĵoj, li, kiu estas tute amo, kompato, kompato kaj justeco.

La Diktaturo de Humanismo

En la franca lingvo, ĉiuj ideologioj, kies sekvantoj pretendas universalan rajton, estas identigitaj per la sufikso "ismo". Do ni povas resumi la evoluon de la okcidenta homa religia penso en ĉi tiu ordo: judismo, kristanismo, katolikismo, protestantismo, anglikanismo, ateismo, adventismo, kapitalismo, komunismo, faŝismo, humanismo kaj islamismo; kaj en la Oriento, konfuceismo, ŝintoismo, hinduismo kaj aliaj, kiujn mi forgesas en ĉi tiu listo. Ĉiuj ĉi tiuj ideologioj alfrontas, kontraŭas kaj staras unu kontraŭ la alia, esperante fariĝi la venka universala valoro agnoskita de ĉiuj loĝantoj de la tero. Neebla revo, kompreneble, sed kiu tamen daŭrigas sin tra la jarcentoj de la historio ĝis nia tempo, en kiu la okcidenta tendaro defendas sian humanismon; sed ĝi ne kontentiĝas defendi ĝin, ĉar, reale, ĝi volas trudi sian modelon al ĉiuj loĝantoj de la tero. Sed granda parto el ili ne dividas tiujn okcidentajn valorojn kaj simple deziras povi vivi laŭ la modelo heredita de siaj patroj, ĉar en tiu tendaro homoj restas ligitaj al siaj kutimoj, siaj religioj kaj siaj kutimoj.

En niaj finaj tempoj, Humanismo alprenis kaj daŭre alprenas, tagon post tago, ĉiam pli evidentan diktatoran aspekton, kiu donas al ĝi paradoksan karakteron. Humanismo estas perversa drivo, kiu igas homajn rajtojn sektecaj. Ĉar kian signifon havas ĉi tiuj homaj rajtoj, se ili estas truditaj sub puno de sankcioj al homoj? Juro estas defendo; trudado estas atako. La historia evoluo de la humanisma penso havas sian klarigon en la Revelacio de Dio en lia libro nomata Revelacio. Mi resumas ĉi tiun klarigon per ĉi tiu esprimo: "de besto al besto". Por Dio, ĉiu religia ideologio, kiu ne konformas al lia modelo, forigas la statuson de homo de tiuj, kiuj subtenas ĝin. Ĉar por li, la homo devas esti konforma al li, laŭ la fakto, ke li kreis lin " *laŭ lia simileco, laŭ lia bildo* ". Kiu ne estas kun li, estas kontraŭ li, kiel Jesuo diris en Mateo 12:30: " *Kiu ne estas kun mi, estas kontraŭ mi; kaj kiu ne kolektas kun mi, disĵetas .* " Tiel ĉiuj ideologioj listigitaj supre " *disĵetiĝas* ", ĉar ili ne " *kolektiĝas* " en Jesuo Kristo.

La konstruado de nia nuna diktatora Humanismo estas la sekvo de la sinsekvaj heredaĵoj de religiaj pensoj, kiuj formiĝis en okcidentaj nacioj. Komence de la kristana epoko, la religia penso de kristanismo brilis en la suferado kaj martireco eltenitaj de ĝiaj veraj sekvantoj. Poste la kaptilo metita de Satano transformis ĉi tiun kristanan religion, de kiu Dio forturniĝis post ĝia rezigno de la Ŝabato en 321. Sub la dominado de la papa reĝimo establita en 538, kristanismo fariĝis persekuta ĝis la punkto, ke Dio komparis ĝin al sovaĝa besto: "la **besto, kiu leviĝas el la maro** " en Dan. 7:7 kaj Apo. 13:1. Reprezentante la tutan romian karakteron, malmola kiel " **fero** ", ĉi tiu katolika reĝimo daŭris inter 538 kaj 1798, la jaroj de la komenco kaj fino de la persekuta regado de ĉi tiu tiel nomata "kristana" religio. La franca homo estis tiel sinsekve nutrita de netoleremaj

persekutaj religiaj pensoj, poste de malakcepto de ĉi tiu reĝimo, nutrita de malamo al la religia subjekto; kio naskigis la religian penson de Ateismo. Ĉar paradokse, la penso kiu neas la ekziston de Dio ligas, en la religia senco de la vorto religio, la sekvantojn kiuj dividas tiun penson, la latina "religare" signifanta: konekti. Francio estis la unua kiu prezentis tiun modelon de nacia socio kie Dio estis forpelita. Kaj la aliaj nacioj observis kio rezultis. La rezisto de la lastaj monarĥistoj hardis la respublikanan reĝimon kaj la monarĥaj nacioj atakis ĝin kaj ĝi defendis sin kaj gajnis siajn batalojn. Por elimini la rezisteman monarkion, la "Teroro" amase faligis la kapojn de ĉiuj ĝiaj kontraŭuloj. Poste, la Respubliko trankviliĝas, sed kun Napoleono la 1-a ' la konkeroj aldoniĝas al la delogo de la respublikana spirito kaj laŭlonge de la tempo, multaj monarkioj estos anstataŭigitaj per respublikanaj reĝimoj aŭ parlamentaj monarkioj kiel Anglio. La eŭropa kaj okcidenta homo formiĝas en tiu nova normo en kiu religio jam ne estas tolerata. Paĝo de la homa historio estas turnita kaj la nova donas al la nova homo la religion de ĉiopova kaj prioritata Humanismo. Estas en ĉi tiu historia kunteksto, ke Dio venas vekigi religian fidon per la anonco de la reveno de Jesuo Kristo, subjekto de fido, ĝis nun ignorata de religiaj praktikantoj. Kaj en la religia paco establita de Dio, la kristana fido de Adventismo disvolviĝas, malforte, sed tra la tuta tero, kie la afero fariĝas ebla. Sed en la socio de Humanismo, du diametre kontraŭaj ideologioj eniras en lukton; Kapitalismo kontraŭ Komunismo. Ĉi tiuj du pensoj ne elpensas, kiaj devus esti homaj rajtoj, sammaniere. Por la usona popolo, Kapitalismo rajtigas la ekspluatadon de homo fare de homo; kion la rusa tendaro malakceptas, ĉar ĝia Komunismo nur donas al la nacia ŝtato la rajton ekspluati homon. Kapitalismo plilarĝigos la breĉon inter riĉuloj kaj malriĉuloj, dum Komunismo klopodos ekvilibrigi kaj distribui inter ĉiuj la produktitaj riĉaĵoj, kies granda parto estas konsumata per la produktado de ĝiaj armiloj. Kompreneble, Komunismo vidas Kapitalismon kiel predantan beston, kiu volas manĝi ĝin. Ĝia rezisto estas tial pravigita. En Francio, la Respublikoj sinsekvas ĝis la kvina establita de Generalo de Gaulle en 1958. Ĉirkaŭ 1970, islamaj ribeloj elmontras la postulojn de islamismo. Okcidentaj nacioj, dormantaj en longa religia paco establita de Dio, ne scias kiel reagi kontraŭ agreso kaj malkaŝi sian veran malfortecon. Okcidenta humanismo estas atakata kaj ne scias kiel reagi en la nomo mem de la rajtoj, kiujn ĝi donas al homoj. Universalismaj humanismaj asocioj defendas la akcepton de fremduloj kontraŭ la opinio de naciismaj humanistoj. La tuta Okcidento estas viktimo de interna opozicio rilate al la homaj rajtoj difinitaj kaj deklaritaj de Francio dum la Unua ^{Respubliko}. En la kreita malordo, eŭropaj kaj okcidentaj gvidantoj devas pli kaj pli montri sian aŭtoritaton. Individua libereco iom post iom ŝrumpas por adaptiĝi al la situacio kreita de la evoluo de enmigrado de islama origino. En la samaj teritorioj, katolikismo, protestantismo, anglikanismo, judismo kaj islamismo devas kunekzisti malgraŭ esti tute kontraŭaj unu al la alia.

Unue, Usono volis ekstermi la ĉeeston de komunisma penso el sia teritorio. Kaj kiel venkintoj de la Dua Mondmilito, ili faris ĉion eblan por konvinki siajn eŭropajn aliancantojn fari la samon. Francio rezistis iom da tempo, poste fine cedis kaj realiĝis al NATO. Komunismo, subtenata de Sovetrusio, fariĝis la venkinda malamiko por la tuta Eŭropo kaj la okcidenta tendaro. En la

1990-aj jaroj, la ruinigita sovetia konstruaĵo kolapsis kun la "Fera Kurteno". Interŝanĝoj inter Rusio, Usono kaj Eŭropo igis la venkan okcidentan tendaron eĉ pli memfida, pli aroganta kaj pli fiera. Kaj ĉi tiu venko igis aliajn sendependajn respublikojn de Rusio enviaj: Ukrainio, kaj hodiaŭ, en nia nuna situacio, Moldavio kaj Kartvelio, parto de la rusa alianco. En la Okcidento, la deziro plaĉi kaj venki en la batalo kreskas kun la tempo. Sed la engaĝiĝo al Ukrainio havas grandegan financon koston, kiun eŭropaj gvidantoj ŝajne ne antaŭvidis. Ekonomiaj malfacilaĵoj igas iliajn decidojn nepopularaj kaj por trudi sian elekton, ĉi tiuj gvidantoj montros sin pli kaj pli aŭtoritismaj por triumfi, ili esperas, la valorojn de la penso de sia Humanismo. Estas do evidente, ke ĉi tiu humanisma penso spertis konstantan evoluon, devinte adaptiĝi al la cirkonstancoj de la momento, sed la plej malbona estas, ke por ĉi tiu Humanismo la rajtoj de homo kaj civitano fariĝis ne plu rajtoj, sed devoj truditaj al ĉiuj popoloj minacataj de sankcioj, se ili ne aliĝos al la usona kaj eŭropa tendaro de NATO, ne kondamnante kune kun ili la rusan agreson kontraŭ Ukrainio.

Ĉi tiu konduto de la NATO-tendaro prezentas la aspekton de la lasta universala registaro, kiu gvidos la lastajn postvivantojn de la Tria Mondmilito, kies unua fazo, tiu de la pafado, komenciĝis la 24-an de februaro 2022. Sub la gvido de la usona popolo de protestanta origino, la "*besto, kiu venas el la tero*", en Apokalipso 13:13, alprenos formon kaj agadon. Kaj ĉiu povas vidi, kun la nunaj sankcioj kaj la minacoj de sankcioj faritaj de ĉi tiu okcidenta tendaro, ke ĝi estas identigita por enkorpiĝi ĝin, laŭ ĉi tiu precizeco citita en Apokalipso 13:17: "***kaj ke neniu povus aĉeti aŭ vendi, se ne tiu havus la markon, la nomon de la besto aŭ la numeron de ĝia nomo***."

Ĉi tiu profetaĵo jam permesas al ni kompreni, kiu flanko, rusa aŭ okcidenta, eliros venka el la Tria Mondmilito. Krome, Dan. 11:44-45 profetas la detruon de la rusa lando kaj armeoj: "*Kaj famoj de oriento kaj de nordo teruros lin, kaj li eliros kun granda furiozo, por pereigi kaj tute ekstermi homamasojn. Kaj li starigos la tendojn de sia palaco inter la maroj, sur la glora kaj sankta monto. **Kaj li venos al la fino, kaj neniu helpos lin***." Ankaŭ, ni povas kompreni, ke Dio rezervas por la lasta tera provo de fido la plej malbonan el la homoj, la plej netolereman de nia tempo. Kaj ĉi tiu plej malbona penso estas tiu de la lasta Humanismo, kiu donas al si, en plena legitimeco, ĉiujn rajtojn devigi la homon obei ĝiajn valorojn.

La pruvo de tiu identeco, kiun mi prezentas hodiaŭ, jam estis videbla kaj rimarkita dum la Balkana Milito. En kunteksto, kie Rusio estis momente malfortigita, la okcidenta tendaro malkaŝis sian veran naturon. Kaj oni devas naskiĝi, vere, el la Dio de vero por kondamni la valorojn de la okcidenta socio. Ĉar ŝajne, laŭ tiu diraĵo, "la vojo al infero estas pavimita per bonaj intencoj." Kaj la engaĝiĝo de la okcidenta tendaro estis pravigita per "bonaj intencoj." Mi memorigu la kuntekston: Post la morto de sia unuiganto, Marŝalo Tito, Jugoslavio disiĝis laŭ la religiaj engaĝiĝoj de la antaŭaj landoj, kiuj konsistigis ĝin: la ortodoksa Serbio, kies lando Kosovo estis parte loĝata de islamaj albanoj, la katolika Kroatio kaj la islama Bosnio. Plendoj prezentitaj de serbaj loĝantoj de Kosovo kontraŭ perforto farita de albanoj vekis indignon ĉe la gvidanto de Serbio, Slobodan Milošević. La milito komenciĝis ankaŭ kontraŭ la islamanoj de Bosnio-

Hercegovino, kiu rapide trovis sin en malfacilaĵo kontraŭ la serbaj armeoj. Tiam, malnovaj malamoj kontraŭstarigis Serbion al katolika Kroatio. En Eŭropo, en Francio, la socialisma humanisma asocio Kuracistoj Sen Landlimoj estis kortuŝita de la situacio, kaj la tuta okcidenta tendaro intervenis, kiel Zorro, la maskita civilprotektisto, por trudi la justecon de eŭropaj valoroj. Bombardita kaj venkita de NATO-aviadiloj, Serbio estis devigita rezigni sian dominadon super Kosovo, kiun la okcidenta tendaro donis al la albanoj, kiuj tie loĝis. La "PAX ROMANA" de nia tempo estis tiel maljuste trudita al Serbio, kaj ĝiaj politikaj kaj militaj gvidantoj estis procesitaj de la Eŭropa Kortumo en Hago kaj malliberigitaj. En la foresto de rusa interveno, la okcidenta tendaro montris sian pretecon trudi sian leĝon al aliaj popoloj. Simile, en sia milito kontraŭ Irako, Usono adoptis la metodon de ekonomiaj sankcioj por igi ĉi tiun landon fleksiĝi al sia volo, tiel rivelante sian identecon kiel la estonta " *besto, kiu leviĝas el la tero* ". Krome, por perfektigi sian humanisman bildon, la Eŭropa Komisiono adoptis tute maljustajn mezurojn por favori eksterlandajn enmigrintojn. Ĝi atakis la rajton je proprieto, longe konservita en Eŭropo kaj en Francio, kie la rajto je naskiĝo longe anstataŭigis la rajton je naskiĝo. Sed irante al ekstremoj, okaze de foresto de onia hejmo, la posedanto povas perdi sian hejmon ĉar enmigrintoj ekposedis ĝin kaj ekloĝis tie. De tiam, en Germanio, germanaj loĝantoj nun estas elpelataj el siaj konstruaĵoj por doni ilin al enmigrintoj. Malfacilas kredi, sed tio okazis, kaj la plej malbona eble ankoraŭ malkovriĝos.

La kazo de la Balkana Milito estas lernolibra kazo, ĉar ĝi malkaŝas la maljustajn normojn de la juĝistoj kaj tribunaloj de la senreligia Okcidento. Ĉar ĝuste per rifuzo rekoni la religian naturon de ĉi tiu konflikto okcidentaj juĝistoj intervenis. La malbeno de la kolerigita kreinto Dio kondukas ilin al ekscesoj, kiuj permesas al la sanktuloj identigi ilin kiel tio, kio ili estas, kaj iliajn viktimojn, la deziron pri venĝo prokrasti al pli favora situacio. Vera justeco ne devas sisteme doni rajtojn al la plej malgrandaj, la plej malriĉaj aŭ la fremduloj. Iliaj rajtoj devas esti defendataj, sed ne malprofite al la rajtoj establitaj por aliaj kategorioj de individuoj. Kaj ĉi tiu speco de maljusta tribunalo ludas la stultulon volante prezenti sin kiel anĝelon, por akiri la popolan aprobon, kiu idealigas populisman Humanismon. Sed ĉu ni povas atendi, ke homoj apartigitaj de Dio juĝu kun la saĝo de Dio? Ne, tio estas neebla.

Ekde la plej fruaj tagoj de la kreado, la sama sceno ripetiĝis sur la tero: Eva kaj Adamo estas viktimoj de amasoj da serpentoj, kiuj diras al ili tion, kion ili volas aŭdi. Ni povas kompreni do, ke estas facile trompi homon. Tial la Sinjoro Jesuo admonis siajn disĉiplojn esti prudentaj, kaj en ĉi tiu senco ni devas lerni esti singardaj pri homoj, kiuj tro facile konsentas kun ni, kiam ni parolas al ili. Tamen, tio, kio estas vera, devas esti prezentita kiel vera, kaj por doni al ni la plej bonan protekton, Dio inspiris ĉi tiujn vortojn el Jeremia 17:5: " *Tiele diras YaHweh: Malbenita estas la homo, kiu fidas homon, kiu faras karnon sia brako, kaj kies koro foriĝas de YaHweh!* " Por eskapi ĉi tiun malbenon, ekzistas nur la bibliaj " **du atestantoj** " de Dio, lia skriba vorto, kies originalaj tekstoj " **en la hebrea kaj greka** " estis certaj kaj nefalseblaj. Sed la risko de falsaĵo tamen ekzistas en la versioj de Biblio-tradukistoj. Kaj kiam la homaj eblecoj estas superitaj, Dio venas helpi siajn verajn servistojn por helpi ilin malkovri, en la originalaj tekstoj, la plej

gravajn erarojn, kiujn ili ignorintus sen li. Mi spertis tion kaj mi provizis pruvon pri ĝi.

Malrapida morto

Ĉio postvivas nur per la provizado de regula kaj daŭra nutrado. Tio validas por la fido, kiu estas nutrata per dia revelacio; por la homo, kiu nutriĝas per la fruktoj, legomoj kaj cerealoj preskribitaj de Dio; kaj por la nacio, kiu postvivas nur per konstanta prospero.

La plej grava afero en la tuta naturo estas akvo, kiu estas esenca ĉar ĉio vivanta mortas en mallonga tempo se ĝi estas senigita je ĉi tiu likvaĵo, kiun Dio kreis el du simplaj gasoj. Kaj por ke la homo ne forgesu, ke lia tera vivo dependas de sia kreinta Dio, la akvo, kiun li bezonas, falas de la ĉielo al la tero. Kun la ciklo de la sezonoj, homoj ŝatas la tempon de la grandaj pluvoj, kiuj reverdigas la kampojn kaj arbarojn, kaj permesas al legomĝardenoj produkti abundan manĝaĵon. Dum religio estas aktiva, ĉi tiu profito estas agnoskita kiel devenanta de la diaĵoj fare de paganoj, kaj de la kreinta Dio inter monoteismaj kredantoj. Sed en nia nuna homaro konsistanta el homoj konstruitaj laŭ la modelo de siaj komputiloj, pluvo jam ne estas konsiderata dia profito, sed nur kiel reago pro la naturo.

Morto do povas esti kaŭzita subite kaj rapide aŭ iom post iom kaj malrapide. La kaŭzoj de rapidaj mortoj estas sennombraj: akcidentoj ĉe la laboro aŭ survoje, paneoj de la motoraj organoj de la homa korpo, cerbo kaj koro, malsanoj kaj epidemioj, sed ankaŭ murdoj kaj atencoj de ĉiuj specoj. La morto mem estas akceptita kaj konsiderata tute natura de la moderna agnostika kaj ateisma socio. La homaro forgesas aŭ perdas el vido la fakton, ke morto devus esti rigardata kiel dia puno. Ĉar paralele, kaj antaŭ nia tera vivo, ĉiela vivo, en kiu morto ne ekzistas, estis kreita kaj establita de Dio, la Kreinta Spirito. La morto kaj resurekto de Jesuo Kristo venis, antaŭ 2000 jaroj en 2030, por memorigi nin pri ĉi tiu realo. Kaj Jesuo atentis klarigi ĉi tiujn vortojn en Johano 10:18: "*Neniŭ forprenas ĝin de mi, sed mi demetas ĝin mem; mi havas la aŭtoritaton demeti ĝin, kaj mi havas la aŭtoritaton preni ĝin denove: ĉi tiu estas la ordono, kiun mi ricevis de mia Patro.*"

Dum sia tera ministerio, Jesuo penis reveli la personecon de la Kreinta Spirito Dio, kiun li nomas "mia Patro". Li tiel rekonas sin kiel kreitaĵon de la "Patro". Sed lia kreitaĵo ne egalas al tiu de homoj. Ĉar ĉu en sia anĝela aspekto, en kiu li prezentas sin al siaj anĝeloj sub la nomo "Miĥaelo", ĉu en sia tera aspekto kiel "Jesuo", la ĉielaj kaj teraj korpoj, en kiuj li prezentas sin, estas kreitaj de la dia Kreinta Spirito por sia propra dieco kaj ekskluziva uzo; ĉi tiuj du korpoj, kreitaj de Dio por si mem, tial havas absolutan dian statuson. Miĥaelo kaj Jesuo Kristo estas do du aspektoj, sub kiuj Dio duobligas sin mem limigante sian aperon. Potenco, nevidebla afero, estas karakterizaĵo de la same nevidebla Spirito Dio. Miĥaelo kaj Jesuo Kristo estas do nur la kanaloj, per kiuj la Spirito Dio agas kaj aktivigas sin mem, sinsekve, ĉar Miĥaelo malaperas el la ĉielo por enkarniĝi sur la tero en la infano Jesuo, naskita mirakle de la juna virgulino Maria, el la

genealogio de reĝo David. La enkarniĝo de Dio en Jesuo Kristo ofertas al la homaro modelon de la perfekta homo, kiu konsistigas tiun, kiun Dio volas savi kaj preni kiel sian kunulon por la eterneco. Ankaŭ, oni devas kompreni, ke se la morto de Jesuo akiras nur por liaj elektitoj la pardonon de iliaj pekoj kaj tiun de la prapeko heredita ekde Adamo kaj Eva, nur konformiĝo al la modelo enkarniĝinta en la vivo de Jesuo Kristo igas la eternan vivon alirebla. Kaj ĉi tiun principon bildigis nia dia Sinjoro per "*la edziĝa vesto*". Ĉi tiu vesto estas rezervita por la ekskluziva uzo de "*la edziĝa vesto*", kiu simbolas la aliancon de Dio en Kristo kun "*lia Fianĉino*", tio estas, la kolektiva asembleo de liaj elektitoj, elektitaj kaj selektitaj de li dum la 6000 jaroj de la historio de tera peko. En la simbolismo de diaj bildoj, individue, la elektito estas gasto kaj, kolektive, ĉiuj elektitoj konsistigas "*la Fianĉinon de la Ŝafido*", "*lian Eklezion*", "*lian Elektiton*".

Establante la Vespermanĝon de la Sinjoro, Jesuo adresas plurajn lecionojn al kandidatoj, kiuj deziras profiti de lia savo, kaj la unua estas fundamenta, ĉar ĝi igas la sekvajn necesaj. Ĉi tiu unua leciono estas donita per la lavado de la piedoj de liaj disĉiploj. La adventista kredo, gvidata de Dio, sole restarigis ĉi tiun religian riton ordonitan de Jesuo Kristo, praktikante ĝin de ĉiuj siaj sekvantoj. Ĉi tiu rolo estis tiel grava, ke Jesuo menciis ĝin nur de Johano, "*la disĉiplo, kiun Jesuo amis*". Kaj ĉi tiu elekto de la Sinjoro estas ŝargita per signifo, ĉar la mesaĝoj rivelitaj de la apostolo Johano estas de alta spirita valoro. Estas Johano, kiu, pli ol la aliaj evangeliistoj, malkaŝas la verojn pri la vojo, kiu kondukas al eterna vivo. Kaj jam la legado de lia Evangelio liveras mesaĝojn, kiujn nur "*kiu havas orelojn por aŭdi*" povas kompreni, kiel instruas Apokalipso 2:7-11-17-29 kaj Apokalipso 3:6-13-22: "*Kiu havas orelojn, aŭskultu, kion la Spirito diras al la eklezioj!*"

La lavado de la piedoj

Lavante la piedojn de siaj apostoloj, piedojn malpurigitajn de la polvo de la taga irado, Jesuo memvole malaltigis sin al la plej malalta nivelo ebla en sia tempo; tiu de sklavo uzata kiel instrumento, ilo, en la socio de sia tempo. Li tiel volis kondamni ĉiun formon, kiun fiereco povas preni, ĉar fiereco fermas aliron al savo por kredantoj, same kiel ĝi fermis ĝin por la diablo kaj la demonoj, kiuj sekvis lin. En nia domo, tiel kontraŭa al la modelo de ĉiela vivo, ni emas misinterpreti la signifon de ĉi tiu ceremonio. Kelkaj diras, ke Jesuo intence troigas la formon de siaj instruoj por atingi elteneblan rezulton. Sed ĉi tiuj argumentoj estas malveraj, ĉar la dia postulo de perfekta humileco estas realo, de kiu tute dependas la ebleco establi eternan feliĉon. Eterneco postulas la establon de certaj valoroj, aŭtentikigitaj de Dio, kiu juĝas la animojn, kiujn li kreas donante al ili vivon. Eterneco postulas absolutan fidon, absolutan aprobon, absolutan obeemon, kaj nur Dio povas identigi la elektitojn, kiuj plenumas ĉi tiujn selektajn kriteriojn. Al ĉi tiuj tri kriterioj aldoniĝas la kvara, kiu pravigas kaj kondiĉigas ilin: Amo al la Dio, kiu estas perfekta en ĉio. En la ĉiela vivo laŭ Dio, la individua kaj kolektiva feliĉo de liaj elektitoj baziĝas sur la simpla rajto vivi, akirita de Dio, la Spirito kreinto de vivoj kaj la granda organizanto de eternaj kaj eternaj agadoj. La Sinjoro anoncas la alvenon de nova kreaĵo laŭ Apokalipso 21:5: "*Kaj la sidanto sur la trono diris: Jen Mi faras ĉion nova. Kaj li diris: Skribu; ĉar tiuj vortoj estas fidelaj kaj veraj.*" Ĉi tiu noveco koncernas "*aĵojn*", sed ne moralajn principojn,

kiuj restis samaj ekde la kreado de la unua anĝelo. La diaj karakterpostuloj neniam variis ekde tiu unua kreita rilate al ili. Kaj ĝuste ĉar la uzo de ilia libereco malkvalifikis ilin, anĝeloj kaj homoj siavice ne povos vivi eterne en la glora ĉeesto de la Kreinto Dio. Sed Dio restas bona kaj ama eĉ en la apliko de sia justeco, ĉar la fina sorto de la malkvalifikitaj estaĵoj havos la celon neniigi ilin, tiel ke post detruo, la memoro pri malbono kaj ĝiaj konsekvencoj iom post iom paliĝos en la pensoj de la eternaj elektitoj. Tiu kompleta elimino estas necesa por ke perfekta feliĉo povu daŭri eterne en plenumo de la granda saviga plano elpensita de Dio.

La rito de piedlavado ne pruvas, ke tiu, kiu praktikas ĝin, estas unu el la elektitoj, kiujn Jesuo savos. Ĝi estas nur leciono, per kiu li montras sian postulon de totala kaj perfekta humileco ĉe tiuj, kiujn lia verŝita sango savos por vivi eterne en lia kompanio kaj servo. Ritoj povas esti malinde praktikataj de homoj, kies aspektoj estas trompaj. Tial Dio juĝas nur per si mem, kaj lia kapablo esplori pensojn, mensojn kaj korojn permesas al li fari tion kun perfekta justeco.

Malrapida spirita morto estis distilita laŭlonge de la tempo per la miskompreno de la altaj normoj de Dio. Pagana kristanismo aplikis al la kristana kredo la specon de rilato, kiun ĝi havis kun falsaj diaĵoj. Por akiri ilian subtenon, sekvantoj devis "aĉeti" ĉi tiujn diaĵojn, per diversaj rimedoj. Jen kion la Romkatolika Eklezio igis siajn sekvantojn reprodukti per la establado de "indulgoj" kaj memkaŭzitaj korpaj punoj. Ankaŭ, por resumi la kaŭzon de malrapida spirita morto, mi ne povas pensi pri pli bona maniero ol ĉi tiu verso el Proverboj 21:18: "**Kie ne estas vizio, la popolo pereas; feliĉa estas tiu, kiu observas la leĝon!**" La nuna uzo de aŭtomobiloj permesas al ĉiu aprezi la ekziston de "**bremsoj**", tiel utilaj por eviti hazardajn koliziojn aŭ por teni veturilon en loko sur monteto.

Malrapida morto validas ankaŭ por la homaro per ĝia nenormala uzado de kemiaĵoj kreitaj de la scienca homo. Harmonia vivo dependis de respekto al la reguloj de la natura vivo, kreita de Dio por esti perfekta ĉe sia origino. Post la peko, la principo de morto detruis ĉi tiun originan perfektecon, kaj la homa vivo fariĝis eĉ pli dependa de respekto al la leĝoj, kiuj regas la naturon. La morto favoris la disvolviĝon de malsanoj, sed naturaj leĝoj favoris naturajn kuracojn. La komenco de la 19-a jarcento estis markita de la vekigo de la moderna scienco kaj ĝiaj kemiaj kaj fizikaj aplikoj. La vapormaŝino kaj la eksplodmotoro postulis la uzon de karbo kaj nafto, du produktoj kaŝitaj subtere. Kun la tempo, ĉi tiuj du produktoj fariĝis nemalhaveblaj, kvankam ambaŭ estas la kaŭzo de gravaj, konstantaj ĝenoj. La ŝajna aspekto de komforto tute forgesigas tion, sed la bezono de energio tute ŝanĝis la situacion de la homaro. Ĉi tiu nepra neceso konsistigas ĝian aĥilan kalkanon kaj tute kondiĉigas ĝian funkciadon. Nia moderna okcidenta socio baziĝas sur la uzado de energio por familioj, industrioj, armiloj kaj libertempo. Fakte, ni fariĝis sklavoj de konsumsocio, kiu nutras homojn pli kaj pli malbone kaj mortigas pli kaj pli. Troŝargita per pesticidoj, fungicidoj kaj insekticidoj, la tero, nun kemia, venenas la nutraĵon, kiun ĝi produktas: estas malrapida morto, kiu estas inside distilita. Kaj homaj korpoj tiel nutritaj postvivis nur per la uzo de drogoj kaj medikamentoj inventitaj kaj kreitaj de homaj sciencistoj. Eĉ kiam atingita per perversaj rimedoj kiel "in vitro generado",

generado tamen baziĝas sur natura principo kreita de Dio: la fekundigo de virina ovo per la spermo de viro. Sed post kreado, la estonta viro estas transdonita en la manojn de sciencistoj de ĉiuj specoj. En la Okcidento, homoj forgesis, ke la vivo daŭris dum 5 800 jaroj sen rimedo al homa kemia scienco. La homo trovis en la naturo, ĉirkaŭ si, ĉion, kion li bezonis por vivi: aeron, akvon kaj nutraĵon produktitan de la tero. Li ankaŭ trovis la rimedojn vesti sin per bestaj feloj aŭ la teksado de bestaj aŭ plantaj fibroj. La naturo ofertis al li la eblecon vivi senpage. La Okcidento rompis kun ĉi tiu modelo kaj per la disvolviĝo de avideco, viroj estas ekspluatataj de aliaj viroj, kiuj faras grandegajn profitojn je ilia kosto, malprofite al la kvalito de ilia ekzisto. Jen estas la sekvoj de la malrapida morto, kiun Dio pretigis por ribelemaj homoj, kiuj malestimas kaj ignoras lin pro amo al sia libereco; laŭ la koncepto, kiun ili donas al ĉi tiu vorto "libereco". Por Dio kaj liaj elektitoj, ĉi tiu speco de "libereco" estas nur " *la sklaveco de peko* ".

Al tiuj ribelemaj kaj sendankaj sintenoj, Dio respondas laŭ Sia dia maniero. Homa vivo bezonas akvon, kaj akvo iom post iom malaperos dum ĝi malabundiĝos. Ĉar, kiam alvenos la jaro 2023, la malrapida morto celas tute detrui ĉion, kio vivas sur la tero. La lastaj sep jaroj do estos pli kaj pli mortigaj. Kiel preludo al tiuj lastaj sep jaroj, okazis ĉeno de mortigaj kaŭzoj: la epidemio de Covid-19, la milito en Ukrainio, kaj tertremoj en Turkio kaj Sirio. Sed la situacio fariĝas eĉ pli serioza kun la apero de du kontraŭaj tendaroj, kiuj kontraŭstarigas Rusion, Ĉinion, Baraton kaj multajn afrikajn kaj sudamerikajn landojn al la domina NATO. En sia domina pozicio, la okcidenta homo trudis siajn valorojn al la aliaj popoloj de la tero. Sed dum la situacio fariĝas malfavora al li, li malkovras, aŭ malkovros, ke lia internacia ordo estas fakte minoritata, ĉar nur liaj militaj kaj financaj povoj certigis lian dominadon. Inter 2020 kaj 2023, la situacio tragedie transformiĝis kaj tio preparas la akcelon de la malrapida morto, kiu trafas la okcidentan socion, celitan ĉefe de Dio.

Malrapida morto ankaŭ koncernas la nacion, kiu postvivis nur per konservado de sia prospero. Tamen, malgraŭ la ŝajnoj, pri ĉi tiu temo, Francio estas mortanta nacio, en vera malkresko kaj "survoje" al sia totala ruino. La ŝtupoj de la ŝtuparo permesas supreniri sed ankaŭ malsupreniri. Kaj malantaŭ ŝajne trompa tegaĵo, la Francio de la Kvina ^{Respubliko} establita de Generalo de Gaulle en 1958 nur malsupreniris, trafita de malrapida, progresema morto. La mortigan destinon de ĉi tiu lando skribis la Generalo mem, per la establado de sia tre aparta Konstitucio, kiu antaŭvidis Artikolon 49 paragrafon 3 kaj Artikolon 16, kiuj permesas al la elektita Prezidanto agi kiel absoluta diktatoro laŭleĝe, ĉar la afero estas skribita en la Konstitucio de la Kvina ^{Respubliko}. En 1958, la partioj kontraŭaj al ĉi tiu adopto laŭte kondamnis diktatorecan reĝimon. Sed la suverena popolo invitita voĉdoni donis sian konsenton kaj Francio transiris sub la Kvinan ^{Respublikon}. Ĉi tiu militisto povis nur gvidi la nacion Francio, kiun li nature sentis sin posedanta pro sia ĉeesto en Anglio, de kie li rezistis venkitan Germanion. Kaj ĉi tiu glora pasinteco klarigas la akcepton de sia Kvina ^{Respubliko} fare de la franca popolo. La grandan venkinton oni povis nur subteni. Sed tiutempe, la francoj ne konsideris la sekvojn de ĉi tiu Konstitucio taŭgaj nur por honesta, skrupula homo, kia Generalo de Gaulle vere estis. Li pruvis tion per tio, ke li ne alkroĉiĝis al sia ofico, preferante forlasi la potencon kiam li malkovris la malamikecon de la

franca popolo. Sed malrapida morto estis establita, ĉar li postlasis, kiel heredaĵon, la malbenon de sia Konstitucio. En la Kvara ^{Respubliko}, la serĉado de kompromiso evitis iujn ajn troajn rimedojn. La demokratia principo funkciis ĝuste, la popolo elektis siajn deputitojn, kaj la deputitoj elektis la Prezidanton de la Konsilio; La registaro kunigis ministrojn elektitajn el malsamaj partioj, kiuj devis kunlabori unu kun la alia. Ankaŭ notindas, ke la fino de ĉi tiu vere demokratia Kvara ^{Respubliko} estis kaŭzita de la Milito de Alĝerio, kiu okazis ekde 1954. Registaroj falis unu post la alia ĉar ili ne sukcesis akiri plimulton por aprobi sian decidon pri ĉi tiu milito. Tiel, ekde 1954, Francio devis pagi la sekvojn de sia konkero de Alĝerio kaj sia konvertiĝo en kolonion. Kaj la puno venis en la formo de malfortiĝo de ĝia demokratia aspekto, en 1958. Generalo de Gaulle havis respondon por doni al tiuj, kiuj kondamnis lian reĝimon kiel diktaturon. Li diris al ili: "Kiel vi atendas, ke mi, je 67 jaroj, konduku kiel diktatoro?" La argumento estis deturnita de la diktaturo de ĝia Konstitucio mem. Kaj en sia respondo, li jam anoncis, ke la danĝero de lia Konstitucio kuŝus sur la aĝo de la persono, kiu gvidus ĝin.

Kiel ĉiu povas vidi, laŭlonge de la tempo, la 8 prezidantoj de la Kvina ^{Respubliko} estis elektitaj en aĝoj ĉiam pli junaj, kaj samtempe, la veraj interesoj de Francio estis oferitaj sur la altaro de humanisma tutmondismo kaj tutmondaj komercaj rilatoj. Per antaŭenigado de la ideo de la Eŭropa Unio, la Generalo preparis la malkreskon de Francio, ĉar ĉi tiu humanisma aliro, motivita de lia malfido kaj lia deziro sendependecoj de la usona popolo, deturnis lian atenton kaj tiun de liaj posteuloj al la eŭropaj interkonsentoj konkrete efektivigitaj, malprofite de la francaj interesoj; fakte, la rigardo al Eŭropo anstataŭigis la rigardon al Francio. La 8 francaj prezidantoj, unu post la alia, oferis la apartajn interesojn de la francoj por atingi la konstruadon de la nuna Unuiĝinta Eŭropo. Eŭropo funkcias per duobligo de funkcioj: eŭropaj deputitoj kaj naciaj deputitoj, Eŭropa Komisiono kaj naciaj registaroj. Sed laŭlonge de la tempo, la eŭropa decidpovo kreskis malprofite de la povo de naciaj registaroj, kiuj, estante submetitaj al ili, fariĝis preskaŭ senutilaj. Kaj mi ŝatas memori, ke tre frue, la ruino de Francio estis anoncita de la eŭropaj komisaroj nomumitaj de naciaj gvidantoj, ĉar ili diris al la francaj entreprenistoj, kiujn ili renkontis kaj al kiuj ili proponis translokiĝi siajn kompaniajn sidejojn al aliaj malriĉaj kaj malpli impostataj landoj en Eŭropo: "Ĝi ne estas bona por Francio, sed ĝi estas bona por Eŭropo." Fakte, kio ne estas bona, ne estis bona, nek por ruinigita Francio, viktimo de senlaboreco, nek por Eŭropo, transdonita al la diktaĵoj de la eŭropa komisaro, kiu reprezentas la interesojn de gravaj eŭropaj financistoj kaj grandaj eŭropaj kaj usonaj kompanioj kaj entreprenoj. Kun la ekonomia krizo ekigita de la malakcepto de rusa gaso, la tuta Eŭropo kolapsas. Sed profitinte de translokiĝoj, la novaj enirantoj fartas multe pli bone ol riĉaj landoj kiel Francio. Por ŝi, temas pri duobla bato: la ekstra kosto de energio kaj la malapero de laborpostenoj translokitaj al aliaj eŭropaj landoj, la Oriento kaj Ĉinio. Ne senkaŭze la komerca bilanco de Francio estas deficitita ekde 1973, la jaro de la "Petrola Ŝoko"; ĉi tiu energio jam spertis subitan prezaltiĝon de 40% pro la "Milito de Jom Kippur" (Respoko), kun la administrado de nafto antaŭe transdonita al la arabaj landoj, kiuj fariĝis sendependaj. Kaj en ĉenreakcio, la prezo de ĉia vivo pliiĝis en la sama proporcio. Fine de 2022, nova

"gasŝoko", ĉi-foje, ŝarĝos la malfortigitajn eŭropajn ekonomiojn, kaj sekve, reduktos la vivkondiĉojn de la afrikaj popoloj de la Tria Mondo, kiuj restis dependaj de eŭropaj landoj.

Ni devas kompreni la malutilan rolon de la longa periodo de paco, kiun Dio donis al okcidentaj kristanaj popoloj. Paco estas sendube agrabla, sed la paco, kiun Dio ofertis al la Okcidento, havas katastrofajn sekvojn. En paco, homoj fariĝis sklavoj de la konsumsocio. La delogo de konstante renovigitaj proponoj absorbis homajn pensojn kaj deturnis ilin de religiaj, politikaj kaj ekonomiaj eventoj; la tri temoj, sur kiuj la homa vivo estas konstruita kaj kondiĉigita. Por posedi, homoj devas labori por pagi la aviditan bonon, kaj sen ilia scio pri tio, la reĝimo "metroo, laboro, dormo" tute aŭ preskaŭ tute anestezigis ilin. La konstantaj kaj kontinuaj perfidoj de la regantaj elitoj estis ignoritaj, kaj ĉar ili ne estis kondamnitaj kun sufiĉa forto, la farita malbono estis kuraĝigita kaj daŭrigita. Kaj notu, ke tiuj, kiuj provis fari tion, estis demonigitaj kaj fariĝis birdotimigilo por la trompitaj homoj. La nuna situacio estis konstruita sur multaj jaroj da eraroj kaj misjuĝoj fare de politikaj elitoj. Sed Dio donas al homoj la gvidantojn, kiujn ili meritas, surbaze de ilia sinteno al li. Kaj kiel tia, la destino de Francio estis skribita en dia profetaĵo. Trafitaĵ de ĝia malbeno, la francaj gvidantoj ne profitis de la dia saĝo, kiu permesus al ili kompreni, ke la graveco donita al internaciaj rilatoj estis malprofita por ilia propra nacio. Kaj en ĉi tiu sinteno mi trovas la pensadon de la samtempuloj de " *Babelo* ", kiuj jam serĉis en homa kuniĝo la rimedojn por eskapi diajn malbenojn.

Hodiaŭ, en 2023, Francio ankoraŭ havas nenion alian ol sian iaman internacian prestiĝon. Por multaj popoloj de la mondo, ĝi reprezentis enviitan modelon de libereco, kiu allogis kaj ankoraŭ allogas universalan enmigradon. La patrujo de "homaj rajtoj" inspiras revojn, sed ankaŭ inspiras ĵaluzon kaj iritiĝon. Kaj precipe, tiujn, kiujn ĝi plej iritas, estas tiuj, kiuj plej similas al ĝi, sen aprobi ĝian neimiteblan socian sistemon: Usono. Ĉar, malgraŭ amikaj ŝajnoj, Usono vidas Francion kiel tro socian konkuranton, kiu konkurencas kun sia propra modelo de socio. Kaj ekde 1945, ili daŭre agas kontraŭ ĝi, malfortigas ĝin kaj submetas ĝin al sia hegemonia potenco. Restinte sendependa ekde Generalo de Gaulle, aliĝante al la Eŭropa Alianco, Francio refalis en la kaptilon de internaciaj interkonsentoj, kiuj devigis ĝin submetiĝi al la direktivoj de la usona imperiismo. Kaj por konfirmi ĉi tiun revenon al la "hundujo", en 2005, prezidanto Sarkozy revenigis ĝin en la NATO-aliancon. Usono supreniris ankoraŭ unu paŝon al sia imperiisma hegemonio per haltigo de la vendo de rusa gaso kaj nafto al eŭropaj landoj. Ili malfortigis sian rusan malamikon kaj samtempe plifortigis sian eŭropan subtenon, sian influzonon kaj sian provizon de nafto kaj gaso al la samaj eŭropanoj. Sed por Eŭropo, la prezo de energio altiĝas al novaj altaĵoj kreitaj de la usona komerca avido. Kaj ilia sukceso estas pravigita per la fakto, ke la Eŭropa Alianco hipokrite kunigas konkurantojn, kiuj profitas unu de la alia; la plej damaĝitaj estas la plej riĉaj, ĉar ili estas pli impostataj por financi la eŭropan sistemon kaj ĝian multekostan funkciadon. En sia Unuiĝinta Eŭropo, Francio trovis nur konkurencon, kiu ruinigis ĝin, sen ke ĝi povu kontraŭstari ĝin, kaptita de la interkonsentoj, kiuj devigis ĝin.

Kontraste al Generalo de Gaulle laŭ aĝo kaj laŭ siaj ideoj, Prezidanto Emmanuel Macron estas pura produkto de la komputila socio kaj la financa sistemo, bankisto, malvarma kaj cinika kiel niaj komputiloj kaj ciferecaj telefonoj obeantaj la klakon, la fingron kaj la okulon, kaj ĉiuj, kiuj subtenas lin, estas laŭ lia bildo. Ĉi tiu relative juna viro estas dotita per granda intelekta kapablo kiel tiu de komputilo, kiu havas respondon al ĉio, sed sen ia vera inteligenteco. Tio klarigas lian emon krei konfliktajn situaciojn, ĉiam konvinkita, ke li pravas. Mi longe rimarkis la facilmovecon, per kiu la hodiaŭaj junaj studentoj esprimas sin. Ili naskiĝis en streĉa kunteksto, kie rapideco estas la valoro de la tempo kaj la diplomo, la absoluta privilegio. La popolo de la Kvina ^{Respubliko} generis ĉi tiun novan tipon de personeco konvinkita pri sia supereco kiel specialigita teknikisto. Tial ne devus esti surprize malkovri, ke ilia koncepto de debato konsistas el demonstrado per longaj monologoj, ke ili pravas, kaj reale nur celas konvinki siajn interparolantojn; ĉar en iliaj kapoj la finaj respondoj jam estas fiksitaj kaj pretaj. En sia unua oficperiodo, sub la temo de la "granda debato", prezidanto Macron montris tion per organizado de longaj monologoj antaŭ favoraj interparolantoj, silentaj kaj respektemaj ĉar elektitaj. Kaj por pli bone konvinki la tutan loĝantaron, tiuj paroladoj estis filmitaj kaj rekte elsenditaj per specialigitaj novaĵkanaloj. Ni povas kompreni kial tiuj junuloj kondutas tiel. La Konstitucio de la Kvina ^{Respubliko} estas pridisputata. Ĝi kutimigas gvidantojn ekzerci politikan potencon sen la ebleco esti kontraŭdiritaj. Kaj ekde 1958, la prezidenta partio en povo havas absolutan plimulton. La opozicio povas kii kontraŭ kaj kontesti la faritajn decidojn, sed la regantoj ne zorgas. La nunaj krioj kaj plendoj restas pli senefikaj ol iam ajn. En alia epoko, ĉi tiu speco de situacio estis nomata diktaturo. Sed homa kaj diabla perversio sukcesis doni al diktaturo oficiale demokratian aspekton. Kaj same kiel en la verko de Jean-Baptiste Molière, "Monsieur Jourdain verkis prozon sen scii ĝin", la francoj vivis en diktaturo ignorante ĝin. La reĝimo de la Kvina ^{Respubliko} baziĝas sur Konstitucio aprobita de la franca popolo, kiu tial ne havas alian elekton ol silenti kaj obei. Dum longa tempo, la nombro de reprezentantoj de la prezidenta partio, kiuj venkis, duobligis por certigi neŝanceleblan subtenon por la registaro. La mezuro poste estis modifita, kaj ĝuste ĉi tiu ŝanĝo pavimis la vojon al la nuna politika situacio en 2022. Por la unua fojo en la Kvina ^{Respubliko}, post resona leĝdona malvenko, prezidanto Macron havas nur relativan, anstataŭ absolutan, plimulton en la Asembleo de Deputitoj. La aŭtokrata konduto de la prezidanto estas do embarasa, milde dirite. Tamen, en la foresto de absoluta plimulto, la prezidenta registaro havas la faman Artikolon 49 paragrafon 3, per kiu la registaro altiras respondecon dum tamen eksponente sin al la riskoj de mocioj de cenzuro, kiujn ĝiaj kontraŭuloj povus prezenti kontraŭ ĝi. Sed denove ĉi tie, nenio estas gajnita krom per la voĉdono de absoluta plimulto. Ekde sia reelektio en 2022, prezidanto Macron konfidis la oficon de ĉefministro al sinjorino Borne, lojala persono, kiu devigas siajn registarajn decidojn per sinsekvo de 11 uzoj de artikolo 49 paragrafo 3. Sed la 11-a ne ^{estas} akceptita nek de la kontraŭaj deputitoj nek de la laboristoj, ĉar la levita temo aparte koncernas ilin: la registaro volas trudi emeritiĝon je la aĝo de 64 jaroj. Trudita en la vespero de la 16-a de marto 2023, enirante la nokton de la 17-a de marto, la teksto ekigas popolan koleron kaj nur Dio, kaj liaj elektitoj, havas ideon pri la ekstremaj

konsekvencoj, kiujn ĉi tiu diktaĵo povas alporti en la mallonga tempo, kiu ankoraŭ estas antaŭ ni. Ĉar, en Apokalipso 11, Dio anoncas renovigon de la franca revolucia "Teroro". " *La besto, kiu leviĝas el la abismo* ", devas reveni sub la temo de la " *dua veo* " mem ligita al la " *sesa trumpeto* " aŭ Tria Mondmilito. En tempo kiam la elektoj de prezidanto Macron kaj liaj eŭropaj kolegoj favore al Ukrainio eksponas la tutan Eŭropon al la kolero de la rusa popolo, internaj malordoj aŭ revolucioj povus nur favori rusan invadon de tiu ĉi false unuiĝinta Eŭropo.

Ni rigardu pli detale la normon de nia konsumsocio. Rapido pliigas profitojn kaj estas postulata de entreprenistoj por la agado de siaj laboristoj kaj dungitoj. Sed ĉi tiu akcelo de vivkondiĉoj havas konsekvencojn por la sano de la homoj submetitaj al ĝi. Por kontentigi la bezonojn de siaj agadoj, ili uzas rimedojn de ĉiu speco, de la plej malfortaj ĝis la plej fortaj. Tiel ke la akcelo de la vivritmo provokas kaj intensigas la procezon de malrapida morto. La streĉita komercisto prenas dormigilon vespere por dormi kaj tasojn da kafo matene por resti veka. Kutimiĝo igas lin dependa de ĉi tiuj du specoj de inversaj drogoj kaj la infera ciklo kaptas lin por akceli la procezon de lia malrapida morto. La fakto, ke la problemoj suferataj de la homaro fariĝas neripareblaj, ĉar homoj jam ne volas esti rezonataj aŭ rezonadi kun si mem, estas la plej bona pruvo pri la alveno ĝustatempe de la fino de la mondo. Ĉar hodiaŭ, estas al la tuta homaro, ke Jesuo povus adresi ĉi tiun mesaĝon, kiu koncernas la protestantan kredon ekde 1843, laŭ Apokalipso 3:1: " *Al la anĝelo de la eklezio en Sardes skribu: Jen diras tiu, kiu havas la sep Spiritojn de Dio kaj la sep stelojn: Mi scias viajn farojn, **ke vi estas konata kiel vivanta, kaj estas mortinta*** . " La protestantoj de la 16-a jarcento kondamnis la malobeon de dia leĝo fare de katolikoj kaj en 1844, ili pravigis sian praktikon de la romkatolika dimanĉo. Jen ni havas ateston, kiu pravigas ilian rezignon fare de Dio ekde ĉi tiu dato 1844. Kaj ĉi tiu modelo iom post iom gajnas la mensojn de la tuta okcidenta tendaro.

Ĉirkaŭ ni, amasoj da homoj moviĝas kaj moviĝas en granda agado de laboro aŭ libertempo, kaj Jesuo diras al ili: " ***Mi scias, ke vi estas konsiderataj vivaj, kaj vi estas mortintaj*** ." Ĉu tio ne estas la difino mem de malrapida morto? La afero estas evidenta, kaj se okcidenta vivo estas aparte koncernata kiel tuto, ĝi estas ĝuste ĉar la okcidenta socio prenis kiel sian modelon de socio ĉi tiun usonan socion, fundamente protestantan, sed malbenitan de Dio ekde la unua tago de printempo 1843. Ĝia modelo estas reproduktita en la eŭropa socio kaj en la du kontinentoj, kie Protestantismo faris aliancon kun la romkatolika kredo kaj pravigas sian unuan tagan ripozon hereditan ekde la 7-a de marto 321 de la imperiestro Konstantino^{1a 1-a}.

Ĉi tiu nuna usona socio konsistigas la modelon de socio, kiun la " *besto, kiu supreniras de la tero* " de Apokalipso 13:13 enkarnigos post kiam la malrapida morto estos anstataŭigita per la rapida morto kaŭzita de la nuklea detruo de la Tria Mondmilito. Kiu ajn vidas la usonan socion de la jaro 2023, havas antaŭ siaj okuloj la eksperimentan modelon, kiun prenos la lasta universala reĝimo en la historio de la Tero. Inter ĉi tiu plenumiĝo kaj ni, estas nur ses jaroj da laŭgradaj plilongigoj de morto kaj detruo; tio ĝis, en la sepa jaro, la justa kolero de la Kreinto Dio detruis liajn ribelemajn malamikojn.

Se la nacio estas sen rimedo fronte al malrapida morto, tio ne validas por fido kaj homa vivo. Kaj la rimedo al la ĝusta rimedo por ambaŭ karakterizas la elektitojn de Jesuo disĵetitajn tra la tero en klimato de granda ŝtormo kaj granda renverso de situacioj. La rimedoj ekzistas kaj Dio indikis ilin; tial sufiĉas por liaj elektitoj atenti liajn diajn direktivojn kaj lasi sin esti gvidataj de la inspiro de lia Sankta Spirito en la lastaj paŝoj de sia vivo sur la tero de peko.

La nuna tutmonda situacio havas du vizaĝojn: la vizaĝon alirebla por la natura homo kaj la vizaĝon de la dia juĝo, kiun Dio dividas kun siaj elektitoj. La natura homo povas montri la ŝajnajn kaŭzojn de internaciaj streĉiĝoj kaj identigi kaŭzojn pro teritoriaj postuloj, sed por la spirita homo, ĉi tiuj aferoj estas nur la formoj, sub kiuj la kolerigita kreinto Dio organizas la murdeman konflikton, kiun li profetis per la simbolo de la " *sesa trumpeto* " de sia Revelacio nomata Apokalipso. Kaj ĉi tiu " *sesa trumpeto* " konsistigas la " *sesan* " punon, kiun Dio trudas al la okcidentaj kristanaj popoloj, kiuj kuraĝis " *ŝanĝi lian leĝon* ", **transformi liajn vortojn kaj pridubi la ordon de " tempo "**, kiun li establis de la komenco de sia tera kreo por la sep tagoj de sia semajno, tiel distordante la planon de la sava programo destinita por siaj veraj elektitoj; pentantaj pekantaj elektitoj, kiuj produktas la frukton de vera pento.

La situacio, kiun ni atestas sojle de la printempo de 2023, estas eksplodema en Francio kaj tra la mondo. En Francio, malmultaj homoj konscias pri la fragileco de demokratia reĝimo. Kiel ĝia nomo sugestas, demokratio estas reĝimo, kie la popolo regas. Tamen, kiam la popolo estas dividita, ankaŭ demokratio estas dividita. Kaj kiam minoritata partio celas trudi siajn direktivojn, la nacia paco ripozas nur sur la sojlo de pacienco inter kontraŭaj tendaroj. Ĉar demokratia reĝimo eblas nur per la akcepto de interkonsentoj kaj kompromisoj establitaj inter kontraŭaj ideoj. Respublikana reĝimo estas same vundebla al popolaj revolucioj kiel monarĥista reĝimo. Ĉio estas demando pri akcepto kaj la forto de la opozicio. La francoj hodiaŭ estas do viktimoj de longa, trompa paco, kiu igis ilin kredi je la solideco de siaj institucioj kaj sia politika reĝimo de la Kvina ^{Respubliko}. Sed la realo fine ekregas, kaj iluzioj devas malaperi.

La vorto demokratio estas ekstreme misgvida ĉar sub tiu termino ni trovas tre malsamajn demokratiojn. La originala referencmodelo estis la demokratia reĝimo de Ateno en la antikveco. La tuta loĝantaro partoprenis en decidiĝo, kaj en nia tempo, tiu rekta demokratio estas aplikata nur en Svislando. La multnombraj formoj de demokratio estas klarigitaj per la multnombraj formoj de popolo. Ni do trovas kapitalismajn, komunismajn, hinduajn kaj islamajn demokratiojn laŭ la ideologiaj kaj religiaj orientiĝoj de la popolo. Krom Svislando, ĉiuj tiuj demokratioj forlasis aŭ malakceptis la rektan modelon, la plej justan, favore al la nereakta modelo, en kiu la povo de la popolo estas konfidita al deputitoj, kiuj reprezentas ĝin. Jen kie la problemo ekestas, je la nivelo de tiu tiel nomata reprezentado. Kaj tio estas la nuna kazo en Francio, kie la perversa sistemo de du balotraŭndoj permesas al malplimulto regi la tutan landon per absoluta povo per trompaĵoj kaj partiaj aliancoj. La francoj devus esti forlasintaj la Kvinan ^{Respublikon}, kiu estis kondamnita kiel diktaturo en 1958, kaj devus esti revenintaj al la Kvara ^{Respubliko} post la foriro de Generalo de Gaulle en 1969, ĉar lia ekpotenciĝo estis pravigita nur por solvi la problemon de la Alĝeria Milito. Tio estis la sola tempo,

kiam la diktaturo de la Kvina ^{Respubliko} estis utila al Francio. Kun la tempo, misinformado faris sian laboron en la mensoj de la franca popolo, kaj multaj malestimas ĉi tiun Kvaran ^{Respublikon}, kie la prezidantoj de la Konsilio sinsekvis unu la alian, ĉar ili ne kapablis regi. Sed mi memorigas al ĉiuj, ke tiutempe, politikaj gvidantoj konsentis vidi sian proponon malakceptita kaj ne subtenata de la voĉdonantaj deputitoj... Kio pri nia tempo?... Tio klare ne plu estas la kazo. Unu afero estas certa: Dio nek volis nek permesis, ke Francio eskapu la malbenon de sia Kvina ^{Respubliko}.

Signo konfirmas la liberigon de la malbonaj anĝeloj de Apo. 7, ĉar ni samtempe atestas la saman tipon de konflikto inter du blokoj. Je la franca nivelo, la Demokratoj jam ne toleras la regadon de la prezidenta malplimulto, kaj je la tutmonda nivelo, la emergantaj popoloj de la Tria Mondo jam ne toleras la regadon de la okcidenta tendaro. Dio kreis la problemojn, kaj la longe fermitaj okuloj de la popolo malfermiĝas kaj ribelas kontraŭ ĉiuj maljustecoj.

La realigo de popola ribelo de la franca popolo rearanĝas la kartojn kaj permesas al ni retrovi la kronologian programon priskribitan en Dan. 11:40 ĝis 45: unue islama atako favorita de la interna malordo de Francio kaj Eŭropo, kaj poste la rusa invado kies koleron instigis la eŭropaj pozicioj de armita subteno ofertita al Ukrainio.

Ekvinoksoj kaj solsticoj

Hodiaŭ, lunde, la 20-an de marto 2023, la printempa tago, mi konscias, ke la ekvinoksoj kaj solsticoj portas diajn mesaĝojn. Mi jam precizigas, ke laŭ la temponormo establita de Dio, en kiu la tago komenciĝas ĉe sunsubiro, la mallonga momento de trapaso de la ekvinokso de ĉi tiu printempo okazas, ne la 20-an de marto, sed la 21-an de marto je la 22:24, laŭ loka horo en Parizo.

La idealo de la projekto elpensita de Dio estas la perfekta unueco, kiun mi tradukas per ĉi tiu principo: $1 + 1 = 1$. Jesuo preĝis por la unueco de Dio kaj liaj elektitoj, en Johano 17:22-23: "*La glori, kiun Vi donis al mi, Mi donis al ili, por ke ili estu unu, kiel ni estas unu, Mi en ili, kaj Vi en mi, por ke ili perfektigu en unu; kaj por ke la mondo sciu, ke Vi min sendis, kaj ke Vi ilin amis, kiel Vi min amis.*" Sed antaŭ ol atingi ĉi tiun glorian kaj feliĉan rezulton, aperis peko, frukto de la vera libereco de elekto, kiun Dio lasas al ĉiuj siaj kreitaĵoj, kaj la unuaj kreitaĵoj de li ribelis kontraŭ li. Kun la paso de la tempo, al la anĝelo de lumo, kiu fariĝis Satano, aliĝis anĝeloj, kiuj aprobis liajn elektojn. Rezulte, la vivo kreita de Dio estis dividita en du tendarojn, kiuj kontraŭis unu la alian ekstremaĵojn. Kaj, kreante la teron, Dio trovis manieron malkaŝi ĉi tiun situacion per la printempa ekvinokso, kiun li faris la komenco de sia jaro en sia normo por kalkuli tempon laŭ Eliro. 12:2: "*Ĉi tiu monato estu por vi komenco de la monatoj; ĝi estu por vi la unua de la monatoj de la jaro.*" Dio faris ĉi tiun deklaron ĝuste en la printempa tago, tio estas, la unua ekvinokso, kiu preparas la liberigon de la hebreoj el sklaveco al la egiptoj. Kaj ĉi tiu evento metas en historian scenejon la spiritan bildon de la liberigo de la elektitoj el morta peko. Egiptujo fariĝas en ĉi tiu sperto la tipa simbolo de peko.

Estas du ekvinoksoj en la tuta jaro: la printempa ekvinokso kaj la aŭtuna ekvinokso. Ĉiu el ili havas apartan signifon. La printempa ekvinokso antaŭas la alvenon de la somero kaj Dio metas ĝin sub la egidon de sia Justeco kaj sia lumo, kiun la somero alportos al sia maksimumo. Male, la aŭtuna ekvinokso antaŭas la vintron, en kiu la lumo estas reduktita al sia maksimumo kaj la bildo de mallumo estas alportita al sia maksimumo, kio gajnas al ĝi sian reputacion kiel morta sezono.

Surbaze de ĉi tiuj signifoj, multaj lecionoj povas esti ligitaj al ĉi tiuj kvar surteraj laŭsezonaj cikloj.

Estante privilegiita de Dio, printempo reprezentas la komencon de la konflikto inter la tendaro de bono kaj la tendaro de malbono. Ĉiu kreita estaĵo estante libera, dilemo devas esti solvita, ĉar la situacio estas difinita per la jena principo: $1 + 1 = 2$. Nun, kiam du tendaroj kontraŭas unu la alian, tria tendaro estus necesa por decidi inter ili kiel arbitracianto, sed bedaŭrinde ĉi tiu tria tendaro ne ekzistas. Do la dilemo trudas sin kaj daŭras. Estas ĉi tiu nesolvebla situacio, kiu kondukas la Spiriton fari la numeron 2 la simbolo de neperfekteco kaj la numeron 3 tiun de perfekteco. Ĉi tiu kodo estas uzata en la konstruado de la lasta Revelacio donita de Dio al la apostoloj de Jesuo Kristo kaj pli specife al Johano, la lasta postvivanto el la dek du, fine de la unua jarcento de nia epoko; Revelacio, laŭ la traduko de la greka vorto "Apocalypsis" aŭ, en la franca, Apokalipso.

Printempo profetas dian venkon super siaj malamikoj, kaj ĉi tiu estonta venko estas bildigita per la intensa lumo de somero, kiu sekvas ĝin. Tial Dio metas la ministerion de Jesuo Kristo, kies finfina celo estas detrui mallumon kaj igi la tendaron de lumo triumfi, sur la printempan sezonon. Ĉi tiu leciono estas reflektita en la vivsperto de la hebrea popolo. Plonĝitaj en la plej malhelan mallumon, ili estas submetitaj al sklaveco kaj sufero. Pluraj plagoj kaŭzitaj al Egiptujo celas devigi Faraonon liberigi la popolon de Dio. Sed li rezistas la unuajn naŭ plagojn je la kosto de terura sufero por sia propra egipta popolo. Kiam la situacio ŝajnas nesolvebla, Dio uzas decidan armilon: la morton de ĉiuj unuenskitoj de Egiptujo, kaj bestoj kaj homoj. Ĉi tiu opozicio malkaŝas al ni la nevideblan batalon inter Dio kaj la diablo, al kiu la tero estis transdonita. Kaj en la plej bone gardata sekreto, Dio preparis sian venkon kontraŭ la diablo ofertante la vivon de sia "**unuennaskito**", kiu enkorpiĝus sian tutan dian perfektecon en homa karno. Ĉi tio estis la signifo de la unua Pesah'o establita inter la 10a kaj 14a tago de la unua monato de la dia jaro. La ŝafido estis elektita en la 10-a tago el inter la disponeblaj ŝafidoj kaj ĉi tiu ago profetis la komencon de la ministerio de Jesuo Kristo kaj la 14-a tago, kiam li estis oferenda, profetis la daton de merkredo, la 3-a de aprilo 1930, kiam Jesuo estis krucumita de la romiaj soldatoj.

Pesah'o profetis la savoplanon de Dio por savi siajn elektitojn liberigante ilin de peko kaj ĝia salajro, la morto. Peko konsistis en malobeco al Dio kaj defiado de lia koncepto pri justeco. Estas do evidente, ke Dio havis kaj ankoraŭ ne havas kialon savi homojn, kiuj restas en sia ribelema sinteno al li kaj liaj leĝoj. Ĉi tio estas eĉ pli evidenta, kiam ni konsideras la prezon, kiun li mem volonte konsentis pagi en Jesuo Kristo por elaĉeti la vivojn de siaj elektitoj. Tiel, sub la simboleco de la Pesah'a festo, Dio profetis sian savoplanon en la formo de la reveno de siaj elaĉetitoj al la normoj de lia lumo kaj perfekta justeco. Kie estas la peko en ĉi tiu

Pesaĥa rito? En tri aferoj: en egipta sklaveco, en la morto de la Pesaĥa ŝafido, kaj en la morto de la egipta " **unuankaskito** ". Sed la honorata simbolo de ĉi tiu Paska rito restas **la "ŝafido"**: la bildo de la ideala elektito laŭ Dio: obeema, pacema, mola kaj fidanta. Tial do por akiri elektitojn, kiuj konformas al ĉi tiu idealo, Dio enkarniĝis en Jesuo Kristo por pagi pro ilia peko kaj igi ilin partopreni " **lian eternan justecon** ", kiu ne estas simpla mistika teorio, sed transformo de konduto kaj mensstato de la homoj, kiujn li savas. Dio konfirmas ĉi tiun programon atribuant ĝin al la ministerio de sia Mesio, en Dan. 9:24: " *Sepdek semajnoj estas deciditaj por via popolo kaj por via sankta urbo, **por fini la krimojn kaj por meti finon al la pekoj.*** " (per la elektitoj) , **por pekliberigi malbonagojn kaj enkonduki eternan justecon** (per la mesio) , **por sigeli la vizion kaj la profeton, kaj por sanktoleji la Sanktejon de la Sanktejoj.** » En ĉi tiu verso, Dio aludas al la du grandaj ĉiujaraj judaj festoj: tiu de la « **Tago de Pentofaro** » de la aŭtuna ekvinokso, « **por pekliberigi malbonagojn** »; poste venas tiu de « **la Pasko** » de la printempa ekvinokso, « **kaj enkonduki eternan justecon** ». Notu en ĉi tiu kronologia ordo, la konformecon al la formo donita al la 24-hora tago: « *vespero, mateno* », « *nokto, tago* », « *la mallumo, lumo* », kiuj profetas, en diversaj formoj, la saman signifon, nome, la finan venkon de Dio, tiun de lia " *lumo aŭ bono* " kontraŭ " *malbono, peko* " kaj ĉielaj kaj teraj pekuloj.

Ni nun turnu nian atenton al la aŭtuna ekvinokso. Asociata kun la rito de la " **Tago de Repacigo** ", la aŭtuna ekvinokso prezentas la spiritan situacion ekigitan per la apero de la unua peko, tiu de la diablo, kaj la dua peko farita de Eva kaj Adamo. Sed ĉi-foje, la fokuso ne estas sur dia justeco, sed sur ĝia absoluta malo, la peko mem. Kaj same kiel la printempa ekvinokso preparis la vojon por plena lumo, ĉi tie, la aŭtuna ekvinokso celas la pekon, kiu kondukas al spirita vintro, tio estas, morto, kiu estas ĝia salajro. Sed, en sia repaciga morto plenumita ĉe la printempa Pasko, Jesuo plenumas la du festojn: tiun de la ofero de justeco kaj tiun de la repacigo de peko. Kaj favorante la printempan Paskon, Dio konfirmas sian estontan venkon kaj la provizoran naturon de la ekzisto de peko, kiu devas " **ĉesi** "; kion konfirmas Apokalipso 6:2, kie estas skribite, pri Jesuo Kristo: " *Mi rigardis, kaj jen blanka ĉevalo. Kaj la sidanta sur ĝi havis arkon; kaj krono estis donita al li, kaj li eliris venkante kaj por venki* . "

Printempo situas en la monato marto. Kaj ĉi tie, ĉi tiu termino Marso alprenas romian paganan signifon de diaĵo de "Milito". Io, kio respondas al la bildo de la ekvinokso kaj la opozicio de la tendaro de bono kontraŭ la tendaro de malbono, sed en realeco, la lukto de malbono, kiu montras sin agresema kontraŭ la tendaro de bono.

La 15-a de marto estis historie markita de la atenco kontraŭ la romia diktatoro Julio Cezaro. Ĉi tiu politika evento kondukis al la establado de la imperia reĝimo fare de lia nevo Oktaviano. La printempo post ĉi tiu atenco estis do markita de malstabila situacio kaj politika opozicio ĝis la imperia rajto de Oktaviano venkis super ĉiuj kontraŭaj tendaroj.

Kio pri nia printempo de 2023? Ĉi-foje, la tuta mondo troviĝas dividita en du ĉefajn tendarojn. Kaj post jaro da konflikto, la rusa armeo kaj la ukraina armeo rezistas kaj batalas unu kontraŭ la alia sen ke unu klare regu la alian. Ĉi tiun situacion bildigas la printempa ekvinokso, sed ankaŭ la aŭtuna ekvinokso. Kaj ĉi

tiuj du momentoj de la jaro 2023 verŝajne estos markitaj de gravaj eventoj. La aŭtuna ekvinokso estos trapasita sabate, la 23-an de septembro. Kaj ĉi tiu dato povus esti tiu de rekta konflikto inter la armeoj de Rusio kaj NATO. Ĉar ĉi tiu rekta konflikto estos la komenco de la dua fazo, kiun Dan. 11:40 ĝis 45 priskribas kronologie malkaŝante ĝian plenumiĝon.

En Francio, nia nuna printempa ekvinokso estas ankaŭ markita de kvazaŭ-ribela situacio, kondukante al rompo de la rilatoj inter la popolo kaj la tuta prezidenta tendaro. Du demokratiaj konceptoj kontraŭas sin: tiu de la popolo kaj tiu de la reguloj kreitaj de la politikaj aŭtoritatoj submetitaj al aŭtokrata prezidanteco. Aplikataj ekde 1958, la reguloj de la Kvina ^{Respubliko} alprenis neeviteblan karakteron por iuj, kiuj forgesas, ke establitaj reguloj havas solidecon nur bazitan sur la subteno kaj plimulta aprobo de la popolo. Estas kun demokratiaj reguloj kiel kun paco donita de Dio; ambaŭ havas nur provizoran karakteron dependan de la bonvolo de Dio. Kaj aktualaj eventoj malkaŝas al liaj servistoj, ke por Dio venis la tempo fini homajn aliancojn kaj unuiĝojn de ĉiuj tipoj. Kion nia printempa ekvinokso lanĉas estas la apliko de tio, kion Dio deklaris por la malnova interligo en Zeharja. 11:14: "***Tiam mi rompis mian duan bastonon, Union, por rompi la fratecon inter Judujo kaj Izrael.***" La rompo de la "***unio***" de la franca popolo estas necesa por malfortigi la militan potencon de ĉi tiu lando, kiu devas favori la sinsekvajn atakojn de la islama "***reĝo de la sudo***" kaj la rusa "***reĝo de la nordo***". Sed alia "***unio***" je eŭropa skalo ankaŭ rompiĝos, ĉar la origina Okcidenta Eŭropo bonvenigis orientajn landojn longe sklavigitajn de Sovetrusio. Kaj ilia indigno igas ilin pli fervoraj subtenantoj de Ukrainio invadita de la nuna Rusio ol la malnovaj okcidenteŭropaj landoj.

Interne, Francio longe estis dividita inter dekstraj kaj maldekstraj partioj. Post la setlado de islamanoj sur franca grundo post la fino de la Milito de Alĝerio, alia divido aperis kun la Nacia Fronto. Tamen, ĉi tiuj dividoj sukcesis kunekzisti pro la regado de la unudirekta pensmaniero trudita de la eŭropa regado. Ankaŭ, ni povas vidi en la nuna reprezentado de deputitoj la preskaŭan malaperon de la du politikaj partioj, la Respublikana Dekstro kaj la Socialista tendaro, kiuj sinsekve administris la politikon de Francio kaj portis la respondecon pri ĝia nuna ekonomia ruino. Krome, Francio troviĝas en ekstreme konflikta politika situacio, ĉar la nuna prezidenta plimulto estas artefarite konstruita kaj mankas al ĝi la dezirata popola subteno. Plimulto per aliancoj, ĉi tiu plimulto havas du kontraŭajn tendarojn kontraŭ si, unu maldekstre, la alia estante la dekstra Nacia Kunveno. Malamplena atmosfero kontraŭas ĉiujn ĉi tiujn grupojn, kio igas la landon neregebla aŭ nur regebla per la malamata artikolo 49 paragrafo 3, kiu sole flamigas la koleron de laboristoj kaj junuloj.

La ekvinoksa situacio aplikiĝis al ĉiuj okcidentaj popoloj, kie la politika aspekto baziĝis sur duuma disigo de la engaĝiĝoj de la deputitoj reprezentantaj tiujn popolojn. La akcepto de demokratiaj reguloj ebligis kaj pacigis ĉi tiun permanentan politikan konflikton. Samtempe, homoj estis sorbitaj de la ideo konsumi, aĉeti modernajn produktojn ebligatajn de la scienca progreso. Kvazaŭ-libertariana libereco estis donita al la homoj kontraŭ ilia malintereso pri la faritaj ekonomiaj kaj politikaj elektoj. Tiel la reguloj de kapitalismo estis truditaj tra la okcidenta tendaro. Sed hodiaŭ ni malkovras la malavantaĝon de ĉi tiu troa liberigo

de moralo, ĉar ĉi tiu libereco naskis kapricajn kaj postulemajn homojn, kiuj ne povas toleri kontraŭdiron kiel la "dorlotitaj infanoj", kiuj ili fariĝis. Kiel la generacio de majo 68, ili transprenas kaj aplikas la sloganon "malpermesite malpermesi". Ĉar la anesteza ĉarmo de paco kaj konsumismo jam ne funkcias, la krizo malkaŝas la severan realecon de la nuna katastrofa situacio. Sed la malkovro de la katastrofo nur komenciĝas komence de ĉi tiu dia jaro markita de la printempa ekvinokso, ĉar la kreskanta vivkosto pro la interrompo de la rusa gasprovizo plue intensigos la okcidenteŭropan dramon.

Mi jam klarigis, ke la nuna krizo ne estas natura, sed prefere, ke la Kreinto Dio konstruis ĝin por provoki " *la naciojn al kolero* ". Kaj ĝuste per ĉi tiu esprimo la Spirito nomas la Trian Mondmiliton en Apokalipso 11:18: " ***La nacioj koleris , kaj venis Via kolero, kaj venis la tempo juĝi la mortintojn, rekompenci Viajn servantojn, la profetojn, la sanktulojn, kaj tiujn, kiuj timas Vian nomon, malgrandajn kaj grandajn, kaj pereigi la detruantojn de la tero.*** " La novaĵoj de ĉi tiu printempa tago donas al ni la klarigon por ĉi tiu " *iritiĝo* " de la okcidentaj nacioj. Efektive, en Moskvo, la rusa prezidanto akceptis la ĉinan prezidanton kun honoro kaj amikeco. Kaj ĉi tiu oficiala renkontiĝo, la tagon post kiam la Haga tribunalo eldonis arestordonon kontraŭ Vladimir Putin pro militkrimoj, estas malrespekto al ĉi tiuj supozeble internaciaj eŭropaj juraj instancoj. Fakte, ĉi tiu renkontiĝo nur malkaŝas, ke la okcidenta dominado estis internacia nur laŭ nomo kaj preteksto, ĉar klare, miliardoj da viroj kaj virinoj ne rekonis ĝin, nek pravigis ĝin, ĉar male, ĉi tiu alia tendaro kolektiĝas por kontraŭstari la okcidentan diktaĵon. La plej nova " *iritiĝo* " de ĉi tiuj okcidentaj nacioj do estas kaŭzita de la pridubado de ĝia universala supereco fare de la ceteraj multaj aliaj popoloj. Nun ni estas sufiĉe progresintaj kaj kleraj por kompreni kiel Dio preparis " *la iritiĝon de la nacioj* ", kiu kondukos ilin al unu la alian mortigo.

En 2019, sufiĉis nur la kreado de la viruso Covid-19 por ke la mortiga epidemio, kiun ĝi kaŭzis, panikon inter junaj kaj maljunaj gvidantoj de okcidentaj nacioj. En Francio, la juna prezidanto Macron estis tiel panikiĝinta, ke lasante la iniciaton al la medicina profesio, la loĝantaro estis devigita mem-izoliĝi kaj ĉesigi ĉiujn profesiajn agadojn por periodo de du jaroj. Francio eliris el ĉi tiu suferado eĉ pli malforta kaj pli ŝuldiĝinta. Kaj ĝuste ĉi tiu ruinigita Francio alfrontis la problemon, kiu ekestis en Ukrainio. Spontanee obeante sian arogantan kaj instinktan naturon, la prezidanto de la francoj sentis sin devigata subteni la malfortulojn kontraŭ la fortuloj, subteni la atakitojn kontraŭ la agresantoj. La fama "Zorro" ne agas alie, sed ĉi tie ni ne estas en fikcio sed en realeco, kaj la farita elekto igis ruinigitan Francion la mortiga malamiko de la potenca Rusio. Tiel, al la ruino kreita de la mortiga viruso aldoniĝas la ruino pro la forlaso de rusa gaso kaj la sankcioj truditaj kontraŭ ĉi tiu lando. Sed malgraŭ esti ruinigita, en spiralo, kiu trenas ĝin malsupren, Francio trovas sin devigita finance subteni la ukrainan militon. Tiom da kialoj por alporti ĉi tiun ruinigitan Francion kaj ĝian popolon, kiu suferas la sekvojn, al bolpunkto.

Lastatempa enketo pri la francoj malkaŝas, ke ili suferas pro malestimo. Prave, la francoj komprenas, ke ili estas manipolataj de politikistoj, al kiuj ne gravas, kion ili pensas kaj volas. Ĉi tiu atesto estas tre grava, ĉar Dio trudis al ili tion, kion ili persone igis Lin suferi dum jarcentoj da historio, sed precipe ekde

1789, la dato de ilia Nacia Revolucio. En tempoj de krizo, viktimoj serĉas la respondeculojn pri ĝia kaŭzado. Efektive, ni devus respondecigi la politikistojn, kiuj sinsekve prezidis Francion, kaj demandi ilin, kiel, per siaj sinsekvaj politikaj kaj ekonomiaj elektoj, ĉi tiu nacio perdis sian kvaran lokon en la mondo inter la riĉaj landoj, kiujn ĝi okupis dum la tempo de Generalo de Gaulle. Ili ĉiuj konstante perfidis ĝin, preferante aŭskulti kaj obei la ordonojn de anglo-usona kapitalismo truditajn de la eŭropa registaro establita por subigi la popolojn de Unuiĝinta Eŭropo. Kaj en nia nuna situacio, la krizo kaŭzita de la leĝo, kiu preskribas emeritiĝon je 64 jaroj, estas de ĉi tiu origino. Ĝin postulas la eŭropa financa regado, kaj kiel bona eŭropano, prezidanto Macron povas nur subteni ĝin. Sed la popolo turnis la dorson kaj ne volas ĝin... kaj alfrontiĝo komenciĝas inter la reĝo kaj lia popolo. Kiu venkos?

Resumante, ni scias, ke ekde majo 1968, Francio nutriĝas per la lakto de ribelo. Siavice, ĉi tiu ĉiam ribelema generacio ekregis, kaj ĉu ni devus esti surprizitaj, ke post sinsekvaj ribelemaj generacioj venas eĉ pli ribelema generacio? Kompreneble ne! Ĉi tiu evoluo estis neevitebla, kiel ankaŭ la situacio de Izrael ĝis ĝia nacia detruo en la jaro 70 p.K., fare de la Romanoj, laŭ Dan. 9:26; sed ankaŭ en -586 kiam la reĝo Nebukadnecar detruis ĝin dum 70 jaroj, profetite de la profeto Jeremia.

Mi ofte kondamnis la cinikan kaj arogantan karakteron de la juna prezidanto Macron, sed mi forgesis ankaŭ kulpigi lin pro lia malestima konduto, kiun la franca popolo riproĉas al li hodiaŭ. Tiurilate, li laboris kun majstro de la ĝenro, François Hollande, kies financa konsilisto li estis antaŭ ol fariĝi lia Ministro pri Ekonomio. Tamen, la partnero de sinjoro Hollande malkaŝis, ke li montris grandan malestimon por la malriĉuloj, kiujn li nomis, laŭ siaj propraj vortoj, "la sendentaj". Sumigante ĉi tiujn faktojn, ni komprenas, ke la Kvina Respubliko kreis privilegiitan kaston de riĉuloj, kiuj sinsekvas en la prezidenta povo de Francio. Tiel ke ĉi tiu Kvina Respubliko restarigis la privilegiojn, kiujn la unua Respubliko volis forigi. Tial, ĉu ni ne devus esti surprizitaj, se revolucia penso renaskiĝas hodiaŭ en la mensoj de la malestimataj homoj. La sola demando, kiu ankoraŭ aperas hodiaŭ, estas: kiom longe Dio permesos, ke ĉi tiu nova Revolucio iru?

Sciante, ke la tuta vivo dependas de Dio, ni povas kompreni, ke la kaŭzoj, kiuj incitas homan koleron, havas nenian valoron en si mem. Ili aperas, ĉar Dio liberigas demonojn por veki kaj ekspluati ĉiujn subjektojn de malamo, kiuj kontraŭas homojn. Tiel, la decido devi labori ĝis 64 jaroj verŝajne ne ekigos homan koleron, krom se Dio tion volas. Pro manko de anuitatoj, mi persone rajtis ŝanĝi al emeritiĝo je la aĝo de 65 jaroj, kaj kiam mi fariĝis 60-jara, la pensio por maljunaĝo donita al samjara eksterlandaj enmigrintoj estis rifuzita al mi laŭ la tiamaj reguloj. Ankaŭ, laŭ mia opinio, la emeritiĝa aĝo prezentas problemon, ĉar la sama regulo estas celita esti aplikata al ĉiuj, aŭ almenaŭ al la plej granda nombro. Tamen, Dio mem ne igas homojn morti je la sama aĝo, kaj la laborkondiĉoj estas ekstreme malsamaj, inkluzive je la nivelo de sperto por ĉiu individuo. Por iuj homoj kaj certaj profesioj, laboro estas stimula kaj ĝuebla, kaj tiuj, kiuj praktikas ĝin, ne rapidas rezigni pri ĝi por emeritiĝo. Sed aliaj profesioj laŭvorte elĉerpas la fizikajn korpojn de homoj, kaj por tiuj homoj, la

emeritiĝtempo estas multe mallongigita. Tial la teknokratia kontada administrado de la nuna franca registaro ne kapablas juste solvi tiun tre individuan problemon.

Alia kriterio klarigas kial la franca popolo jam ne plu donas legitimecon al la nuna registaro. Inter 1958 kaj 2022, oni notu grandegan diferencon. Ĝi koncernas la sindetenan procenton, kiu, tra la jaroj, atingis inter 40 kaj 60% en 2022. Rezulte, la venko de prezidanto Macron estas fakte subtenata de apenaŭ 25% de la tuta franca loĝantaro, aŭ eĉ malpli. Kaj ĉi tiu malalta nombro igas lian manipulan, arogantan kaj malestimantan konduton eĉ pli neeltenebla por la 75%, kiuj ne elektis lin, same kiel por liaj deputitoj, kiuj ne akiris absolutan plimulton.

La konflikto aperis kun la unua peko farita de la unua anĝelo kreita kontraŭ Dio kaj ĉi tiu peko estis por li la kaŭzo de sufero, kiun li volis malkaŝi en la procezo de la ciklo de la kvar teraj sezonoj laŭ la jena principo:

Printempo: La komenco de la tago. Ĝi estas la luma tempo de feliĉo kiam Dio kreas sian unuan ekvivalenton.

Somero: plena taglumo. Ĉi tiu estas la tempo kiam Dio kreas amasojn da obeemaj anĝelaj ekvivalentoj.

Aŭtuno: La komenco de la nokto. Ĉi tiu estas la tempo, kiam la unua persono kontraŭ ni ribelas kontraŭ Dio kaj faras la unuan pekon en la historio de la vivo. Sekve, puno postulas la kreon de morto, kiu fine estos trudita al ĉiuj pekuloj. Ĉar laŭ Rom. 6:23: "**la salajro de peko estas morto**."

Vintro: La mezo de la nokto. Ĉi tiu estas la tempo kiam pekuloj kolektiĝas en grandaj nombroj kaj formas kontraŭan tendaron al la tendaro de Dio.

Ĉi tiu principo estas renovigita por la tera kreaĵo

Printempo: La Kreo de Adamo, justa kaj senkulpa.

Somero: La kreaĵo de Eva, bela kaj senkulpa.

Aŭtuno: Adamo kaj Eva pekas kontraŭ Dio kaj perdas sian senkulpecon kaj estas trafitaj de morto kune kun ĉiu planta kaj besta kreaĵo.

Vintro: Kaino mortigas sian fraton Abelon pro ĵaluzo. Hommortigoj kaj murdoj multiĝas. Morto regas super la tuta homa specio kaj preskaŭ ĉiuj plantoj.

La 22-an de marto 2023, prezidanto Macron parolis en televidigita intervjuo elsendita je la 13-a horo. Fidela al sia kutimo, neŝancelebla en sia decido (laŭ sia menso), li konfirmis la bezonon de sia 64-jaraĝa emeritiĝleĝo, kiun li deklaris nemalhavebla. Dezirante turni la paĝon, li promesis anonci novajn iniciatojn rilate al laboro kaj laborkondiĉoj. Lia obstineco plue iritis strikantajn laboristojn kaj iliajn sindikatojn. Francio alfrontas nesolveblan situacion, ĉar du legitimecoj konfliktas. La mano de Dio formis la aferon, kiel oni devas rimarki, sed ĉu temas pri Israelo kaj Palestino ekde 1948 kaj la statuso de Jerusalemo kaj ĝiaj "sanktaj lokoj", ĉu en Francio pri la nuna reprezento de deputitoj, pri Ukrainio kaj Rusio, aŭ je la tutmonda nivelo, pri la opozicio de du kontraŭstaraj blokoj, la principo de la ekvinokso dominas kun sia nesolvebla konflikta karaktero. La unua printempo de la lastaj sep jaroj estas forte markita de la Kreinto Dio kaj lia mesaĝo estas klare la anonco de sep jaroj da kontinua konflikto ĝis lia glora reveno en Jesuo Kristo. Tiuj diversaj situacioj levas la evoluon problemon de "la kokino kaj la ovo"; kiu kreis la alian? La franca popolo establis sian demokration kaj la leĝojn, kiuj regas ĝin. Sed kiomgrade oni devus konsideri ĉi tiun leĝon supera al la popolo, kiu establis ĝin? Kiel ĝia numero 5

indikas, la nuna Respubliko defiis la 4-an^{en} 1958. La leĝo do povas esti ŝanĝita kiam la popolo postulas ĝin. Fakte, ĝi havas nur la legitimecon, kiun la popolo donas al ĝi. En 1793, reĝo Ludoviko la 16-a perdis la kapon pro kontraŭstaro al la volo de la revolucia franca popolo...

Lunde, la 26-an de marto, prezidanto Macron devis bonvenigi reĝon Karlo la 3-a de Anglio al Versajlo kun grandaj honoroj. La vizito devis okazi en fono de popola kolero, strikoj kaj ĝeneraligita malordo. Profunde humiligita, la franca prezidanto estis devigita prokrasti la viziton ĝis pli favoraj tempoj. Humiligita en la okuloj de siaj samlandanoj kaj ĉagrenita, li siavice ekfuriozos; civita milito do ne estas malproksima. Samtempe, li planas vojaĝi al Ĉinio, kie la spektaklo de la franca vivo plifortigos lian humiligon.

Demokratio kaj teknokratio

Demokratio ne povas kontentigi ĉiujn, ĉar ĝia principo baziĝas sur la bezono trovi ideojn, kiuj estas konsentaj kaj estas kundividataj kaj akceptitaj de amasoj da homoj kun tre malsamaj ideoj kaj karakteroj. Demokratio povas funkcii nur per la akcepto de ĉiu libervole rezigni pri certaj nesufiĉe kundividataj postuloj. La antikva principo, tiu de la monarkio, postulas, ke la dominanto trudu siajn ideojn al la resto de la socio. Kaj utilas revizii la kaŭzon, kiu kondukis la francan popolon renversi sian monarkion ekde 1793. La franca popolo eltenis jarcentojn da despotaj kaj kruelaj monarĥiaj reĝimoj sen ribelo. Nur per la presado de la Sankta Biblio, rezisto kaj militema opozicio eniris internan batalon kontraŭ la romkatolika monarkio. Fakte, malkaŝante la mensogojn instruitajn de ĉi tiu romia religio, la Biblio vekis sekvantojn indajn je dia elekto kaj tre rapide heredantojn de la tiel nomata "reformita" kredo, por kiu religia sindediĉo estis kiel politika sindediĉo. Atakitaj, ili pensis nur pri defendado de siaj vivoj, mortigante per la glavo, la lanco aŭ la musketo por eviti esti mortigitaj mem. Vera kredo estas malofta kaj individua, tiel ke infano malofte heredas la intensecon de kredo de siaj gepatroj. Ludoviko la 14-a organizis la specialan korpuson de "drakoj" por ĉasi kaj devigi novajn konvertitojn rezigni sian protestantan kredon tra la tuta regno de Francio. En la sudoriento de la Centra Masivo, en la regiono Cevenoj, la ĉasado de la hugenotoj estis terura kaj terure efika. La kredo fariĝis sekreta kaj, esence, kaŝita. Tial, en Apokalipso 12:6 kaj 14, la Spirito elvokas ĉi tiun tempon de provo de 1260 jaroj per la simbolo de la "dezerto": "*Kaj la virino forkuris en la **dezerton** , kie ŝi havas lokon preparitan de Dio, por ke tie oni nutru ŝin **mil ducent sesdek tagojn** .../... Kaj al la virino estis donitaj la du flugiloj de granda aglo, por ke ŝi flugu en la **dezerton** , en sian lokon, kie ŝi estas nutrata **tempon kaj tempojn kaj duonon de tempo** , for de la vizaĝo de la serpento.*"

Post Ludoviko la 14-a, lia posteulo Ludoviko la 15-a, senhonta hedonisto, mortis post vivo de kontinua diboĉo, lasante post si tute ruinigitan Francion. Kaj tiel estis per ĉi tiu ruino kaj granda malriĉeco markita de malsatego, ke la kolero de la franca popolo estis vekita de Dio. Ĉi tiu vorto "malsatego" laŭvorte signifas la senigon de karna manĝaĵo sed ankaŭ, spirite, tiun de spirita nutraĵo. Katolikaj

persekutoj senigis la francojn de la spirita nutraĵo de la Biblio kaj pro la subteno kaj aprobo donitaj de la popolo al la katolika kredo, Dio trudis al ili la senigon kaj la plialtigon de la prezo de pano. La Franca Revolucio havis siajn originojn en ĉi tiu malabundeco de pano kaj estis ĉar ili jam ne povis trovi tian, kion ordinaraĵ virinoj, dommastrinoj kaj patrinoj, brue manifestaciis. Kaj post mallonga tempo, Parizo leviĝis kaj ribelis kontraŭ la monarĥa potenco kaj ĝia registaro. En Lev. 26:23-26, Dio ligas ĉi tiujn du aferojn al la sama puno: "**la venĝanta glavo kaj malsato**", tio estas, "**la rompita bastono de pano**": "*Se ĉi tiuj punoj ne korektos vin kaj se vi rezistos Min, Mi ankaŭ rezistos vin kaj Mi frapos vin sepfoje pli pro viaj pekoj. **Mi venigos sur vin la glavon, kiu venĝos Mian interligon** ; kiam vi kolektiĝos en viaj urboj, Mi sendos la peston inter vin, kaj vi estos transdonitaj en la manojn de la malamiko. **Kiam Mi rompos vian bastonon de pano** , dek virinoj bakos vian panon en unu forno kaj revenigos vian panon laŭpeze; **vi manĝos, sed vi ne satiĝos** ."* Tiel, en dia saĝo, la puno trudita de Dio validas por karna pano kaj spirita pano, faritaj tiel maloftaj unu kiel la alia. Tiam, instigite de amaraj kaj kruelaj pensoj, la Revolucio ludus sian rolon kiel dia venĝanta glavo per gilotinado de amasoj da kapoj en la du aliancitaj tendaroj de la malamikoj de Dio: la katolika monarkio kaj la romkatolika papismo. Evoluaj sciencaj teorioj mortigus diajn revelaciojn en la mensoj de homoj, kaj la ateismaj pensoj de liberpensuloj porĉiame forgesigus homojn pri la bezono de vera kredo. Bazita sur la grekaj kaj romiaj modeloj, la respublikana Francio konstruus sin sur demokratia reĝimo. Laŭlonge de la tempo, de defio al defio, ĝi eksperimentis kun 5 formoj de Respublikoj. Kelkaj el ĉi tiuj ŝanĝoj estis atingitaj je la kosto de sangoverŝado. Kaj ĉi tiuj diversaj provoj pruvis, ke la demokratia reĝimo ne provizas la idealan solvon, kiun la homoj vane serĉas.

Homoj ĉiam finas suferi la sekvojn de la libereco, kiun ili donas al si mem. La levita problemo estas tiel kompleksa, ke en demokratia reĝimo, la homo pasigas sian tempon establante leĝojn por provi respondi al la situacioj, kiuj aperas. La apero de novaj kriterioj postulas, ke ili estu reviziitaj, korektitaj, aŭ eĉ nuligitaj por anstataŭigi ilin.

En la vivo laŭ Dio, precizaj reguloj estas preskribitaj, kaj ĉi tiu situacio havas la avantaĝon limigi la bezonon de ĝisdatigoj. Ĉar ju pli individua libereco estas limigita kaj respektata, des malpli da ŝancoj estas por liberaj vojoj malfermitaj al ribelo. Sed oni devas diri, ke ribelanto ĉiam trovos bonan pravigon por ribeli kontraŭ iu ajn establita ordo, dia aŭ ne. En la reĝimo de Dio, feliĉo baziĝas sur kontenteco, la kontenteco sentita per komuneco kun Dio kiam ĝi denove fariĝas ebla. Kaj krom la legitima obeemo ŝuldata al Li, la granda kreinto Dio lasas grandan agadliberecon al Siaj submetiĝemaj kaj dankemaj kreitaĵoj. Same kiel edzino kontenta de sia edzo ne serĉas amanton, la infano de Dio, plenumita de la boneco kaj fideleco de Dio, ne serĉas aliajn fontojn de senfine renovigeblaj plezuroj. Kaj en ĉi tiu tempo de printempo 2023, mi sentas ĉi tiun ligon kun ĉi tiu granda kreinto Dio, kiu faris printempon la unuan tagon de la jaro por ĉiuj, kiuj apartenas al li, post repaciĝo kun li per ilia rekono de sia elaĉeto fare de la "*ŝafido*" Jesuo Kristo. Sen ĉi tiu spirita kontenteco, la homa spirito estas nesatigebla abismo. Ĝi estas, kaj restas konstante, predo de la multfaceta karna deziro, kiu koncernas la konsumon de virinoj, viroj, kaj por la plej perversaj,

infanoj, kaj ĉiuj teraj varoj inventitaj, produktitaj kaj vendataj sur la universala merkato. Sed por havigi ĉi tiujn aferojn, oni bezonas monon, pli kaj pli da mono. Kaj jen kie la ekonomia krizo kaj ruino venas por senigi la dorlotitan, kaprican, avidan infanon je la aferoj, kiujn li jam ne povas akiri. La rezulto estas kolero, kiu serĉas la respondeculojn, tre rapide identigitajn. Estas vere, ke situaciojn kreas la politikaj gvidantoj de nacioj, sed se ili agis malbone kaj estas laŭleĝe kulpaj, tio ne forigas la respondecon de tiuj, kiuj lasas ilin agi sen interveni, ĉar en la reĝimo de demokratio, la popolo delegas sian potencon al deputitoj, ministroj kaj prezidantoj, kiuj reprezentas ilin. Kaj estas al ilia senzorgeco kaj ilia politika malinteresiĝo, ke la simpla popolo ŝuldas sian sorton kaj sian destinton. Tial, mi denove memorigas ĉi tie, ke la granda kreinto Dio regas la tutan vivon en ĉiuj ĝiaj domajnoj kaj aspektoj, religiaj, politikaj, ekonomiaj, ideologiaj, sciencaj... ktp. Li establas la regantojn de ĉiuj nacioj laŭ tio, kion la popolo meritas. Tempoj de prospero kaj aflikto ŝuldiĝas al li de Adamo kaj Eva ĝis nia tempo. Ĉiutage, en niaj vivoj, ni malkovras la novaĵojn, kiujn Dio ĉiam sciis, eĉ antaŭ sia tera kreaĵo. Sed liaj malamikoj ne vidas siajn limojn kaj por ili la estonteco ĉiam estas vidata kiel tempo de realigo de la granda projekto, de universala feliĉo konstante serĉata kaj esperata. Kaj kion ili konstante serĉas? La idealan reĝimon, la idealan homon, la idealan gvidanton; sed ili ne trovas ilin. Kaj rilate al ĉi tiuj aferoj, estas multe da konkurenco; ni komparas nin, ni alfrontas unu la alian kaj fine ni alfrontas unu la alian en monstre mortigaj militaj luktoj. Tiel nia nuntempa homaro estos sinsekve submetita al granda ruino kaj karna kaj spirita malsato antaŭ ol esti grandege detruita de *la "venĝanta glavo"* de Dio plenumita per lia "*sesa trumpeto*" de Apokalipso 9:13.

Tra la tempo, de Respubliko al Respubliko, en Francio, la sekulara edukado donita al infanoj produktis pli kaj pli klerajn homojn, tion aparte favorante la longa paco donita de Dio inter 1945 kaj nia nuna tempo. Sed mi memorigas vin, ke edukado ne nepre kreas inteligentecon, ĉar vera inteligenteco estas donaco de Dio, kiun Li rezervas nur por tiuj, kiujn Li opinias indaj je ĝi, nome, tiuj, kiuj elektas voli plaĉi al Li kaj lerni koni Lin, por pli bone servi Lin. Ni do forgesu por momento ĉi tiun teran maloftaĵon disigitan inter la amaso de teraj loĝantaroj kaj rigardu la fruktojn, kiujn portas ĉi tiu sekulara edukado. Ĉi tiu tipo de kreiĵo povas esti riparita laŭvole. En ĉiu epoko, kun la fluo de moralaj ŝanĝoj, la aprobita normo estas la lasta laŭleĝe adoptita. Kio estis bona kaj malbona estas renversita kaj la klera kaj kvalifikita homo trovas en ĉi tiuj ŝanĝoj de juĝo la pruvon de sia mensa leviĝo. Antaŭ ĉi tiu situacio ni povas kompreni la grandegan bezonon esti limigitaj per dia revelacio, kiu priskribas kaj preskribas kio estas bono kaj malbono laŭ Dio. Forigante ĉi tiun bremsan, ĉi tiun baron, glitado kaj morto estas neeviteblaj. Kaj forigante ilin, ribelemaj homoj inventas novajn kaŭzojn kaj manierojn morti konstante kaj kontinue: trafikakcidentoj mortigas, fumo mortigas, alkoholo mortigas, drogoj mortigas, medikamentoj mortigas per kuracado de specifaj malsanoj, sed ankaŭ religioj mortigas eĉ en monoteismo kaj kompreneble, kreitaj por tiu celo, militoj mortigas vivojn kreitajn de Dio.

La grandaj francaj lernejoj edukis kaj preparis la elitojn, kiuj regas Francion. Se akcepto en ĉi tiujn lernejojn estus elektita de Dio, ĉi tiuj elitoj estus

indaj je ĉi tiu ofico. Sed tio ne estas la kazo, ĉar tio, kio pravigas akcepton en la Nacian Lernejon de Administrado, estas mono, riĉeco kaj asocio kun la nova respublikana nobelaro. Filoj de riĉuloj, veraj stultuloj, akiras sian ŝtatan diplomon por kontentigi gepatrajn postulojn kaj poste faras karierojn kaj leviĝas al gravaj gvidaj pozicioj. Kaj ilia malbona naturo ne ŝanĝiĝis, kaj ili administras ŝtatajn aferojn kun la sama malinteresiĝo, kiun ili montris en siaj studoj. Kie do estas la diplomo, kiu rekompencas kaj aŭtentigas veran justecon? Kio povas fariĝi el lando regata de tiaj misteraj figuroj? Estas la neeblo plenumi ĉi tiun kriterion, kiu klarigas la ekscesojn, perfidojn kaj rezignojn, kiuj senigis Francion je ĝia plej valora havaĵo: ĝia vera sendependeco. Ĉar ĉi tiu problemo kondukas min al la dua temo de ĉi tiu studo: teknokration.

La termino teknokratio konsistas el du vortoj de greka origino: *techniké* por tekniko kaj *cratos* por Ŝtato, aŭ teknika regado. En Francio, la ENA (Nacia Lernejo de Administrado) estas la lernejo respondeca pri la preparado de teknikistoj por la ŝtato. Ni scias, ke la lernejo instruas teoriajn aferojn, ĉar la instruata studento sorbas la lecionojn donitajn al ili kiel inksorbilon. Kaj granda parto de tio, kio estas lernita, efektive permesos al ili efike administri kompleksajn situaciojn. Sed, ĉar ĉiam ekzistas "sed" inter teorio kaj realo surloke, la eks-studento malkovras la ekziston de sennombraj problemoj, pri kiuj ili ne estis informitaj dum siaj studoj. La vivon malfacilas resumi teorie, ĉar multaj kriterioj kondiĉigas ĝin. Apliki la lernitajn regulojn estas facile je la skalo de urbo, pli malfacile je la skalo de lando, kaj eĉ pli malfacile ene de la Eŭropa Unio. Alfrontite al malfacilaĵoj, la ENA-diplomiĝinto alkroĉiĝas al sia scio kaj kompetenteco, kaj trudas sian vidpunkton kiel kvalifikita teknikisto, memfide fidante la aŭtoritaton donitan al li de lia ofico. En tiu sinteno, la politikisto jam ne plu pripensas; li aplikas tion, kion li estis instruita. Tiel Francio observis gravan ŝanĝon en sia politiko kaj administrado de la Ŝtato tuj kiam la organizaĵo Unuiĝinta Eŭropo transprenis ĝian regadon. Malproksime de la kampo, la eŭropaj komisaroj trudis siajn direktivojn. Ĉi tiu tuta organizaĵo estis konstruita per la agado de la unuaj teknokratoj establitaj en Bruselo, Belgio. Malproksime de la popolo, armeo de specialigitaj teoriuloj studis kaj efektivigis la rimedojn por regi la naciojn engaĝitajn en la eŭropa alianco. Kaj kio okazis al nia lando, Francio, memorigas min pri la sperto de Israelo, kiu havis la privilegion esti regata de Dio en sia ĉeesto. Sed Israelo malakceptis ĉi tiun dian ĉeeston kaj preferis fariĝi sklavo de la kapricoj de siaj reĝoj, kun ĉiuj malbenoj, kiujn ili reprezentis por ĉi tiu nacio, pli ofte malbenita ol benita. Francio faris same; ĝi rezignis sian liberecon kaj sendependecon por meti sin sub la jugon de ekspluatantoj de ĉiuj specoj, la financaj investantoj de la grandaj tutmondaj kaj eŭropaj bankoj. Kaj ĝia parto de la malbeno revenas al ĝi en la formo de kompleta paralizo, kompleta sklavigo, la neebleco direkti sian propran destinton.

Niaj junaj teknokratoj ne estas ĉiuj stultuloj, ĉar estas inter ili kelkaj, kiuj estas talentaj, kun imponaj gvidkapabloj, sukcesante delogi kaj konvinki siajn proksimulojn. Prezidanto Macron estas unu el ĉi tiuj, kaj la nuna juna prezidanto de Ukrainio estas alia ekzemplo. Ĉi tiuj viroj subigas siajn subtenantojn, kiuj idoligas ilin. Sed la aŭtoritato, kiun ili montras, estas la frukto de troa fiereco

akompanata de ribelema spirito karakteriza por nia tempo. Kaj ĉi tiu printempo de 2023 markas la veran komencon de la "fina tempo" profetita en Dan. 11:40, fina tempo, kiu etendiĝas dum sep finaj jaroj, tio estas, la lasta semajno de profetaj jaroj. La ondo de kvazaŭ-ribela perforto, kiun ni atestas en Respublikana Francio, konfirmas la robotan portreton, kiun la apostolo Paŭlo profetis en sia letero al sia juna kunservisto nomata Timoteo laŭ 2 Tim. 3:1 ĝis 7: “ *Sciu ankaŭ, ke **en la lastaj tagoj** venos danĝeraj tempoj. Ĉar homoj estos sinamantaj, monoamantaj, fanfaronantaj, arogantaj, blasfemantoj, malobeemaj al gepatroj, sendankaj, nesanktaj, neamaj, senpedantaj, kalumniantoj, sen sinregado, furiozaj, malestimintaj bonon, perfiduloj, obstinaj, arogantaj, amantaj plezuron pli ol amantaj Dion, havantaj ŝajnon de pieco sed neante ĝian potencon. De tiaj deturniĝu. Inter ili estas kelkaj, kiuj eniras en domojn kaj forkaptas virinojn kun malforta kaj limigita menso, ŝargitaj per pekoj, pelataj de diversaj pasioj, ĉiam lernantaj kaj neniam kapablaj veni al la scio de la vero* . Kiel Janes kaj Jambres kontraŭstaris Moseon, tiel ĉi tiuj homoj kontraŭstaras la veron, **estante koruptaj mense, senvaloraj rilate al la fido** . Sed ili ne progresos pli entute; **ĉar ilia malsaĝeco estos evidenta al ĉiuj, kiel ankaŭ estis tiu de ĉi tiuj du viroj** . ” Estas en ĉi tiu priskribo, ke ni trovas ĉi tiujn junulojn nomitajn la “nigraj blokoj”, kiuj ekbruligis rubujojn en Parizo kaj aliaj grandaj urboj de Francio en niaj aktualaj eventoj. Sed ĉi tiuj grupoj estas nur la antaŭuloj de la ribelemaj kondutoj, kiuj ankoraŭ aperos. Ĉi tiuj estas nur la unuaj doloroj, kiuj trafas okcidentajn loĝantarojn kaj en superreganta historia rolo, en Francio, kie la fido estis morte trafita. Dio venĝas sin kontraŭ la nacio, kiu kuraĝis spiti kaj malestimi lin unue. Kaj ĉi tiu historia vero rezultigis la konstruadon de moderna medicina scienco, bazita sur homa intervenismo: de la vakcino malkovrita de Pasteur ĝis la Covid-19-vakcino el la usona laboratorio. Sed, medicina scienco povas esti konsiderata legitima kondiĉe ke ĝi traktas malsanojn, kies kaŭzoj estas videblaj kaj konfirmeblaj. Kie ĝi ĉesas esti tia estas kiam ĝi pretendas kuraci malsanojn de la homa menso ignorante la ekziston de la nevideblaj vivoj de malbonaj anĝeloj kaj bonaj. Se la kuracisto ne konsideras ĉiujn kriteriojn, estas certe, ke lia diagnozo povas esti nur malvera. Kaj ĉi tiu temo igas min memori, ke homoj estas de ununura specio kaj ke krom certaj apartaĵoj de aspekto, ni ĉiuj estas desegnitaj laŭ la sama norma tipo heredita de Adamo kaj Eva. Malsanoj de la menso malofte, aŭ tute ne, manifestas sin per simptomoj videblaj al la okuloj de la flegisto, eĉ post kiam la cerbo estis skanita. La ĉeesto de maligna tumorro povas esti malkovrita, sed en ĉi tiu kazo, la necesa zorgo jam ne estas tiu de la psikiatro, sed tiu de la kuracisto aŭ specialigita kirurgo. La veraj problemoj de la homa menso ŝuldiĝas, kiel en la tempo de Jesuo, al la agoj de nevideblaj demonoj. Kiel Dio la Kreinto, li povis resanigi ĉiajn malsanojn, sed li vere estis la sola kapabla resanigi malsanojn de la menso. Ni aŭskultu lin doni ĉi tiun ateston pri " **du furiozaj demonhavantoj** ", kiuj venis al li en la " **lando de la Gadarenoj** ", laŭ Mateo 8:28-29: " *Kiam li estis sur la alia bordo, en la lando de la Gadarenoj, du demonhavantoj, elirante el la tomboj, renkontis lin. Ili estis tiel furiozaj, ke neniu kuraĝis preterpasi.* " Kaj jen ili ekkriis: *Kio estas inter ni kaj vi, Filo de Dio? Ĉu vi venis ĉi tien, por turmenti nin antaŭ la tempo?* Jen jam ĉi tiuj demonoj konfirmas la instruon de Apokalipso 7:2-3: " *Kaj mi vidis alian anĝelon suprenirantan de la oriento,*

havantan la sigelon de la vivanta Dio. Kaj li kriis per laŭta voĉo al la kvar anĝeloj, al kiuj estis donite difekti la teron kaj la maron, kaj diris: Ne difektu la teron, nek la maron, nek la arbojn, ĝis ni sigelos la servistojn de nia Dio sur iliaj fruntoj . " "La reflektado de la du demonoj atestas, ke antaŭ la venka morto de Jesuo, ili jam sciis, ke mortiga puno en " **la turmentoj de la dua morto** " estis rezervita por ili. Sed ili ne konis la savan planon de Dio, kiu baziĝos sur lia tera enkarniĝo en Jesuo Kristo. Ili atendis sian momenton, sed ne sciis pri la rimedoj, per kiuj Dio povus kondamni ilin al morto en plena justeco. Kaj ĉi tiu interŝanĝo estas nutraĵo por la fido de la elektitoj, ĉar ĝi atestas, die, la ekziston de demonaj spiritoj, kiujn la homa scienco rifuzas konsideri. La medikamentoj truditaj al la mense malsanuloj rompas iliajn fizikajn reagojn, sed ne forpelas la demonojn, kiuj regas kaj direktas la menson de la posedita paciento. En la foresto de dia interveno, la sola ebla kuraco akiriĝas, se la demonoj mem elektas forlasi la loĝatan kaj poseditan homan menson, sed neniu homa medicino povas devigi ilin fari tion. Tamen, la kazoj de posedo cititaj en la Biblio estas rivelitaj nur per ekstremaj nenormalaj kondutoj. Ili havas la avantaĝon igi nin forgesi, ke la tuta homaro estas posedita, se Jesuo ne loĝas en ĝi. Kaj kiaj estas ĉi tiuj ribelemaj kondutoj observitaj en nia nuna mondo?" eventoj, se ne fruktoj de homaro posedata de la diablo kaj liaj demonoj? Ni ne naskiĝas senkulpaj, sed kulpaj, heredantoj de peko kaj posedataj de Satano kaj liaj demonoj. Nur aŭtentika konvertiĝo agnoskita de Jesuo Kristo povas nin liberigi de ĉi tiu mortiga heredaĵo, kaj nur individue, kondiĉe de konformiĝo al la normo fiksita de Dio.

Elektante adopti demokratian reĝimon, Francio renovigis la historiajn spertojn de la sinsekvaj grekoj kaj romianoj. Nu, la plej malnova demokratia sperto estas tiu de la greka urbo Ateno. Tie naskiĝis la unua konata formo de demokratia reĝimo, kaj la grekoj antaŭ ni provis diversajn formojn de ĉi tiu regado de la urbo, kaj post ili ankaŭ la romianoj, sen iam kontentiĝi pri la eksperimentitaj elektoj. Tiom, ke en Ateno, de reĝimo al reĝimo, viro nomita "Trasibulo" (– 445 – 389) kondukis kiel diktatoro, direkte al la fino de la sendependeco de la Respubliko Ateno, tiam transformita de Romo en romian kolonion. Se mi citas la nomon de ĉi tiu "Trasibulo", estas ĉar en letero adresita al Henriko, Reĝo de Francio, la profeto Michel Nostradamus citis lian nomon por profeti la dominadon de lasta diktatoro, per kiu la franca demokratio devas kompletigi sian historian registaran ciklon. Ĉio pri ĉi tiu profetita "Trasibulo" ŝajnas priskribi la stilon de prezidanto Emmanuel Macron, ĉiam rekta en siaj botoj, ligita al ordo kaj aŭtoritata. Alfronte al la opozicio de la franca popolo, kiu jam ne povas elteni lian arogantecon kaj la legitimecon de lia tre pridubinda aŭtoritatisma regado, la juna prezidanto, ĉiam tro certa pri si mem kaj siaj rajtoj, de unu tago al la alia eniros la haŭton de tiu profetita "Trasibulo". Ĉi tiu plenumiĝo tiel konfirmos la anoncon de tre polemika profeto, sed kies kapablo profeti faktojn jam estis agnoskita, ekde lia tempo.

La greka Trasibulo estis malakceptita de la Atenanoj kaj ekziliĝis en Tebo. Kun soldatoj, li revenis kaj konkeris Atenon. Liaj agoj karakteriziĝas per lia deziro trudi demokratian regadon al la ĉirkaŭaj popoloj. Kaj mi kredas, ke mi trovas tie la komunan punkton inter ĉi tiu greka Trasibulo kaj nia tempo, en kiu, granda subtenanto de Unuiĝinta Eŭropo, prezidanto Macron faras sian devon

subteni, per armado, demokratian Ukrainion, kies sendependeco estas minacata de Rusio. Malhela antaŭsigno, la greka Trasibulo finas mortigita de la civitanoj de Aspendos... Por gvidi la plej senreligian landon sur la tero, Dio elektis homon, kies antaŭnomo Emanuel signifas: Dio kun ni. Kiu povas diri, ke Dio ne ŝatas humuron... malhelan. Sed ni ankaŭ povas vidi tie la bildon de ribelema nekredanta popolo, kiu malakceptas kaj volas mortigi "Dion kun ni". Prezidanto Macron dividas kun la greka Trasibulo sian malakcepton fare de sia popolo. Post lia unua oficperiodo, kiu rivelis lian personecon, la plimulto de la francoj jam ne volis lin. Sed cirkonstancoj aranĝitaj de Dio reelektigis lin por dua oficperiodo. Ĉar la sentoj de la franca popolo rilate al li ne ŝanĝiĝis, la malbone elektita prezidanto restas malamata de la plimulto de la popolo. Ĉiu inteligenta homo, konscia pri la situacio, estus tre singarda por ne plu iriti ĉi tiun malamikan popolon. Li, male, kondutas kun la aroganta aŭtoritato de prezidanto elektita kaj elektita de sia tuta popolo. " *La litero mortigas, sed la spirito vivigas,* " diras la Biblio. Emmanuel Macron ja estas prezidanto laŭ la litero, sed li ne estas laŭ la spirito, kiel pruvas la malamo sentita por li de la franca laboristaro, al kiu, en la foresto de absoluta leĝdona plimulto, li trudas siajn decidojn per la sistema uzo de Artikolo 49, paragrafo 3.

Kredo, inteligenteco kaj saĝo

Jen estas la tri kolonoj de savo proponitaj de Dio.

Kredo: Vera kredo estas la konfido metita en Dion, tio estas, konsiderante ĉiujn Liajn bibliajn revelaciojn. Kaj kiel tia, ĉi tiu verso citita en Heb. 11:6 alprenas sian plenan signifon: " ***Sen kredo estas neeble plaĉi al Li ; ĉar tiu, kiu alproksimiĝas al Dio, devas kredi, ke Li ekzistas, kaj ke Li estas rekompencanto al tiuj, kiuj diligente serĉas Lin .*** " Aliflanke, ĝuste tradukita, ĉi tiu verso Rom. 6:23 kondamnas la sintenon de dubo: " *Sed kiu dubas pri tio, kion li manĝas, estas kondamnita, ĉar li ne agas el konvinko. Ĉio, kio ne estas produkto de konvinko, estas peko.* " Nun, en la originala greka, la vorto tradukita per konvinko estas la vorto fido. Fakte, en ĉi tiu verso la tradukisto L. Segond pravas uzi la vorton konvinko, kiu estas la malo de la vorto dubo. Ĉar mi memoras, ke Paŭlo alparolas tre personan sintenon rilate al viandaĵoj oferitaj al idoloj, kaj ĉi tie nur ĉi tiun temon. Li tial ne pridubas la normojn establitajn de Dio, sed nur la du manierojn reagi al ĉi tiuj viandaĵoj oferitaj al idoloj. Lia rezonado estas jena: Kiu havas fortan fidon scias, ke ekzistas nur unu vera Dio; kio implicas la ideon, ke viandoj estas oferitaj vane al nenio, fare de la paganoj. Tial, li rajtigas sin manĝi ilin. Male, kiu vidas, manĝante ilin, ofendon al Dio, juĝas, ke li ne manĝu ilin. Kaj Paŭlo juĝas lin malforta en fido, ĉar li restas kaptito de antaŭjuĝoj bazitaj sur la litero de la Skribo kaj ne sur la homa spirito kaj la dia Spirito, kiuj vigligas ĝin. Tiel, por Dio kaj Paŭlo, ambaŭ kondutoj estas pravigitaj tiom, kiom ĉiu el la du specoj de kredantoj agas konforme al tio, kion li kredas esti bona. Tial la vorto konvinko estas perfekte taŭga. Sed ĝi ne povas anstataŭigi la vorton fido ĉie, kaj nur la kunteksto de la studata temo pravigas ĝin aŭ ne. La plej bona maniero eviti la sintenon de dubo estas bazigi nian juĝon sur la skribaj deklaroj de la Biblio,

kies lecionoj estas ĉiuj lecionoj celantaj konstrui veran fidon. Plenumante la rivelitan volon de Dio, ne plu ekzistas risko misinterpreti lian volon. Kaj en Rom. 14:6, Paŭlo diras denove: " *Unu homo komparas unu tagon kun alia, alia rigardas ĉiujn egalajn. Ĉiu estu plene konvinkita en sia propra menso.* " Ĉi tie denove, Paŭlo parolas pri temo, kiu koncernas la liberan opinion, kiun Dio lasas al ĉiu el siaj kreitaĵoj, post kiam ili obeis la normojn de liaj leĝoj: " *Akceptu tiun, kiu estas malforta en fido, kaj ne disputu pri opinioj.* " Ĉar la vera fido ne dependas de opinio, sed de obeo al rivelita dia volo. Do, flankenlasante la respekton ŝuldatan al la sankta Ŝabato sanktigita de Dio kiel sankta ripozo, Paŭlo elvokas la eblecon por ĉiu organizi sian spiritan vivon dum la unuaj ses tagoj de la semajno, kiuj estis markitaj nur per nombroj, laŭ ilia kronologia ordo, por la hebreoj de lia tempo. La grek-romiaj kulturoj estis reprezentitaj en Izrael, kun ĉiuj siaj paganaj perversioj, per kiuj ĉiu tago estis dediĉita al granda astrala dieco. La hebreoj tial devis protekti sin kontraŭ ĉi tiu malbona influo. Kaj estas la kristana fido, kiu estis plej facile gajnita de ĉi tiu pagana perversio, post kiam ĝi estis malfermita al la paganoj.

Kredo estas ankaŭ la malo de vido. Tio estas ĉar la Dio, kiu organizas kredon, estas mem nevidebla. Dio nur videbligas sin al la homaro per la Sanktaj Skriboj, kiuj konsistigas la Sanktan Bibliion. Kaj ĉi tie denove, kredo komenciĝos per tre persona individua konvinko de ĉiu kreitaĵo. Ĉiu el ni estas invitata respondi ĉi tiun demandon: "Ĉu tio, kion la Biblio diras, estas vera aŭ malvera?" Sed ĝi ne finiĝas tie, ĉar ni ankaŭ povas diri: "Ĉu tio, kion la Korano diras, estas vera aŭ malvera?" kaj eĉ: "Ĉu tio, kion la historiinstruisto diras, estas vera aŭ malvera?" Ĉiu persono devas doni sian propran personan respondon laŭ siaj konvinkoj kaj la vivo aŭ morto de sia kredo. Kaj estas certe, ke ĉi tiuj tri demandoj havas siajn sekvantojn sur la tero kaj por fortigi sian konvinkon ili ĉiuj devos nutri sian kredon, profundigante sian scion pri la temo, kiu interesas ilin.

Koncerne min, mi elektis la Bibliion kaj per profundigo de mia legado kaj studado de ĝiaj skribaĵoj, mi nutris mian fidon. Kaj mi nun estas certa, ke la aliaj du temoj de demandado estas vanaj kaj sen solida fundamento. La instruitaj historiaj raportoj tamen estas tre utilaj por resumi la sinsekvon de la konservitaj eventoj. La nivelo de historia scio necesa por interpreti la profetaĵojn de Daniel kaj Apokalipso ne estas tre alta. Dio tiel volis alporti sian lumon al la atingo de la plej malgrandaj sur nia tero. Vera fido kondukas la elektitojn kompreni, ke ili vivas en homaj socioj kondamnitaj de Dio malaperi, ĉar ili elektis ignori kaj malestimu lin. Kaj la kialo de ĉi tiu elekto estas ilia simileco en karaktero al lia unua kreita malo, kiu fariĝis Satano, la diablo; la unua protestanto de la multuniversala historio de la vivo; la gvidanto kaj gvidanto de la ribela tendaro. Sur la tero de peko, ĉi tiu ribela tendaro estas reprezentita laŭ multaj manieroj, sed Dio prioritigas la unuan en la historio de nia epoko: la judan popolon mem, kiun Jesuo Kristo nomas " *la sinagogo de Satano* " sen mistero en Apokalipso 2:9 kaj 3:9, ĉar la historiaj eventoj, kiuj okazis en Jerusalemo en la jaroj 30 kaj 70, pravigis ilin. La termino " *sinagogo* " signifas kunvenon en la hebrea lingvo kaj estas uzata nur por judoj. Ĉi tiu unua ribela tendaro tamen konservis signon de spirita legitimeco, ĉar, kiel la diablo, ni povas apliki al ĝi ĉi tiun version cititan en

Ezek. 28:5: " *Vi estis perfekta en viaj vojoj de la tago, kiam vi estis kreita, ĝis kiam oni trovis en vi maljustecon.* "

La dua ribela gvidanto de nia epoko ne havas ĉi tiun legitimecon, ĉar Dio neniam trovis lin "virta en siaj vojoj" kaj lia kristana religia regado estas la frukto de raviĝo, forkapto, honta kaj trompa mistifiko. La apostola kredo estis viktimo de potenca kaj penetranta religia ebrieco pro la falsaj kristanaj konvertiĝoj favoritaj de la paco ofertita de imperiestro Konstantino la 1-a^{la} Granda en 313. Ĉi tiu fidela kredo dronis en amaso da falsaj kristanoj disvastiĝintaj tra la tuta Romia Imperio. Kaj estas pro ĉi tiu ĝeneraligita apostazio, ke Dio decidis transdoni ĉi tiun falsan kristanisman al tera romia gvidanto ekde la jaro 538, la dato de la vera fondo de la nuna papa romkatolika religio. Dio tiel volis doni al siaj veraj elektitoj disĵetitaj inter la false konvertitaj popoloj pruvon de la malbeno de ĉi tiu romia kristana religia organizo. La elektitoj ĉiam rekonas nur Jesuon Kriston kiel la nekontesteban Kapon de sia Eklezio. Kaj por ĉi tiuj elektitoj, papaj pretendoj havas neniun legitimecon. En Daniel 8, tri versoj sufiĉas por ke Dio resumu la religian forrabon de la romia papismo: Verso 10: "Ĝi leviĝis ĝis la armeo de la ĉielo, kaj ĵetis malsupren iujn el la armeo kaj la steloj sur la teron, kaj dispremis ilin." Romo konvertiĝis al la kristana kredo kaj persekutis siajn sanktulojn. Verso 11: " *Ĝi leviĝis ĝis la estro de la armeo, kaj forprenis de li la daŭran oferon, kaj renversis la lokon, la bazon de lia sanktejo.* " La papo uzurpas la titolon de estro de la Eklezio de Kristo, forprenas ĝian pastran agadon, kaj renversas la bazon de la doktrino de apostola vero, la simblon bildon de ĝia templo aŭ sanktejo. Verso 12: " *La armeo estis forlasita kun la daŭra ofero pro peko; la korno ĵetis la veron sur la teron, kaj prosperis en siaj entreprenoj.* " » Ĉi tiu verso prezentas la sintezon de la du antaŭaj versoj, tiel memorigante la sekvojn, sed ĝi aldonas tre grave la kaŭzon de la alportita malbeno: "pro peko", tio estas, pro la rezigno de la praktiko de la sankta Ŝabato ekde la 7-a de marto 321. Kaj Dio plue specifikas por la bono de siaj elektitoj, ke li lasos ĝin agi ĝis la fino de la mondo: " *kaj sukcesas en siaj entreprenoj.* "

Vera fido baziĝas sur respekto al la volo de Dio, kiel esprimita en la tuta Biblio ĝis la fino de la mondo. Tial malfacilas resumi aŭ priskribi ĝin. Tial necesas identigi tion, kion Dio nomas falsa fido, por ke la elektitoj ne ripetu la pekojn faritajn kontraŭ li. Li tiel pentras ian kompozitan portreton, per kiu ni devas povi identigi falsan fidon en ĉiuj ĝiaj aspektoj. Ĉar depende de la spirita sentemo de ĉiu homo, iuj indikoj estas klare videblaj, sed aliaj estas multe malpli videblaj. Kaj ĝuste sur ĉi tiuj pli subtilaj indikoj la Diablo konstruas la falsan fidon, kiu alprenas " *formon de pieco, sed neas ĝian potencon* ", laŭ 2 Tim. 3:5: " *... havante formon de pieco, sed neante ĝian potencon. De tiaj forturniĝu.* " Kaj sur kio baziĝas vera pieco? Sur obeemo, ĉi tiu kvalito absolute kontraŭas la ribeleman kaj malbonan karakteron, kiu karakterizas la homojn, de kiuj la elektitoj devas distancigi sin.

Inteligenteco

Ĝi estas postulata kaj postulita de Dio por la elektitoj, kiujn Li savas, kiel instruas Dan. 12:3: " *Kaj la saĝuloj brilos kiel la brilo de la ĉielo, kaj tiuj, kiuj virtigos multajn, brilos kiel la steloj por ĉiam kaj eterne.* "; kaj Dan 12:10: " *Multaj estos purigitaj, blankigitaj kaj rafinitaj; la malvirtuloj faros maljustecon,*

kaj neniŭ el la malvirtuloj komprenos, **sed la komprenantoj komprenos** . " Konsiderante ĉi tiujn du versojn, estas " *inteligenteco* ", kiu karakterizos la elektitojn de la fina tempo kaj por la profito de la lastaj "riparistoj de la breĉoj" establita ekde 1843; ĉar ĉi tiuj breĉoj estis faritaj en la dia leĝo fare de Romo, Dio specifikas: " **kaj tiuj, kiuj virtigos multajn, brilos kiel la steloj por ĉiam kaj eterne** ." » Jesaja profetas pri ĉi tiuj riparistoj de la breĉo en Jes. 58:12-13: " *Via popolo rekonstruos la antikvajn ruinojn, kaj vi restarigos la fundamentojn de la antikvaĵoj. Oni nomos vin Riparisto de Breĉoj, Rekonstruisto de Vojoj, Loĝanto de la Tero. Se vi retiros vian piedon de la sabato, de la plenumado de via volo en Mia sankta tago, sed faros la sabaton via plezuro, por sanktigi la Eternulon per glorado al li, kaj honori lin ne farante viajn proprajn vojojn kaj sekvante viajn proprajn dezirojn kaj parolante vane, tiam vi ĝojos pri la Eternulo, kaj Mi rajdigos vin sur la altojn de la tero, kaj Mi igos vin ĝui la heredaĵon de Jakob, via patro; ĉar la buŝo de la Eternulo parolis.* » La unua plenumiĝo de ĉi tiu profetaĵo koncernis la hebrean popolon revenantan el kaptiteco en Babilono, sed dua plenumiĝo aplikigis al la reveno de la sabato en la adventista kredo ekde la aŭtuno de 1844. En ambaŭ interligoj, la sanktuloj estas metitaj en kaptitecon; en la malnova interligo dum 70 jaroj en Babilono, la Ĥaldeaj urbo, kaj en la nova, dum 1 260 jaroj en la romia papa regado de la prostituitino. "Granda Babilono." Por homoj, laŭ la diraĵo, "arbo povas kaŝi la tutan arbaron." Sur la spirita nivelo, la "arbo" de la malnova interligo efektive kaŝis de la Judoj la planon de savo rivelitan per la "arbaro" de la nova interligo. Kaj nur Dio sciis la duoblan plenumiĝon de siaj inspiraj profetitaj al siaj servistoj, siaj profetoj.

Ĉi tiu legado de Daniel 12 igas min memori kiel Dio donas al ĝi la rolon de sintezo de la revelacioj de la tuta libro de Daniel, sed ankaŭ de tiu de la Apokalipso, kiu estos inspirita de Johano sep jarcentojn poste. Ĉar Dio diras en verso 1: " *En tiu tempo leviĝos Miĥael, la granda princo, kiu defendas la infanojn de via popolo; kaj estos tempo de malfacilaĵo, kia ne estis de post kiam ekzistis nacioj ĝis tiu tempo. En tiu tempo, via popolo, kiu estos trovita enskribita en la libro, saviĝos.* "

La granda plano de Dio atribuas la savon al Miĥaelo, la anĝelo nomata JaĤWéĤ, tiu, kiu parolas al Daniel, kaj gravas kompreni, kial, en Apokalipso 12:7, estas ankoraŭ Miĥaelo, francigita kiel Miĥaelo, kiu gvidas la batalon kontraŭ la diablo kaj liaj demonoj: " *Kaj estis milito en la ĉielo. Miĥaelo kaj liaj anĝeloj batalis kontraŭ la drako. Kaj la drako kaj liaj anĝeloj batalis* ". Tiel Dio mensogas tiujn, kiuj pensas, ke ili povas rezigni pri la sabato kaj la sanaj ordonoj instruitaj al la judoj, per tio, ke ili pretendas esti Jesuo Kristo, kies nomo malofte estas menciita en la tuta Apokalipso, ĉar Dio preferas liajn simbolajn rolojn, inkluzive de tiu de la Paska "ŝafido". La ĝenerala plano de savo estis rivelita al judoj por judoj laŭ la karno kaj la nacia heredaĵo ĝis Jesuo Kristo kaj ekde lia repaciga morto, por spiritaj judoj adoptitaj de Dio rilate al konvertitaj paganoj.

La Revelacio, malhele nomita Apokalipso, estas duoble adresita al la veraj elektitoj, kiuj troviĝas en la du originalaj interligoj. La mesaĝoj kaj bildoj prezentitaj en ĉi tiu dia Revelacio estas prenitaj el tiuj skribitaj en la malnova interligo. Ili tial perfekte taŭgas por esti rekonitaj de Judoj de ĉi tiu malnova dia Interligo. Nomante Miĥaelon en Apokalipso 12:7, Dio signalas al siaj elektitoj, ke

la nomo Jesuo estas provizora nomo, kiu indikas lin por lia rolo kiel pentofara viktimo; provizora sed ne malpli grava. Ĉar, sub ĉi tiu nomo Jesuo, li savas siajn elektitojn aŭ ne savas. Ni tiam komprenas la gravecon plene kompreni la tutan planon de savo elpensita de Dio, sekvi ĝin kaj adaptiĝi al ĝi en ĉiuj ĝiaj sinsekvaj fazoj plenumitaj inter la diluvo kaj la fino de la mondo. Spiritaj aŭ karnaj, la elektitoj estas nur Judoj, kiuj konsistigas la popolon de Dio. Kaj Daniel ricevas ĉi tiun mesaĝon: "*En tiu tempo, tiuj el via popolo, kiuj troviĝos skribitaj en la libro, estos savitaj* ." Tiu tempo indikas la kuntekston de la glora reveno de Jesuo Kristo, en kiu ŝanco estos donita al la vere elektitaj judoj rekoni la savon bazitan sur la elaĉeta morto de Jesuo Kristo. Kaj rasaj kaj spiritaj judoj estos celataj kaj maltrankviligitaj de la minaco, kiu fine eksponos sabatobservantojn al morto. Ĝis tiu aparta momento, piaj judoj restos viktimoj de sia alligiteco al la tradicio de siaj patroj, kiel ili faris dum la pasintaj du jarmiloj. Sed ĉe la reveno de Kristo, ne ĉiuj ĉi tiuj judoj konvertiĝos, ĉar estas kun judoj kiel kun kristanoj, inter ili estas veraj kaj falsaj. Tial Dio restos ĉe sia propra juĝo pri ĉiu el siaj kreitaĵoj, havante jam ilian nomon skribitan en sia libro de vivo.

Ni legas denove en Dan. 12:2: "*Kaj multaj el tiuj, kiuj dormas en la polvo de la tero, vekigos, unuj al vivo eterna, kaj aliaj al honto kaj eterna malestimo* ." En ĉi tiu verso, sen disvolvi la detalojn, kiujn Apokalipso 20 rivelos, la Spirito profetas la principon de la du resurektoj, kiuj estos apartigitaj per "**mil jaroj**" laŭ Apokalipso 20:3-4-5-6-7. Ĉi tiu detalo estas rimarkinda: Dio ne kontraŭstarigas "*eternan vivon*" al "*eterna*" morto, sed "*eternan vivon*" al "*eterna riproĉo*". Ĉi tio estas ĉar morto estas transiro de kreita vivo al nenieco; tion la Biblio ĉiam instruas pri ĝi. "*Riproĉo*" estas, post la juĝo de "*la dua morto*", la sola afero, kiu restos de la malbonuloj en la formo de eternaj malbonaj memoroj por la elektitoj, kiuj postvivos en la eterneco.

La falsa romkatolika kredo igis homamasojn kredi, ke "mense difektitaj" estaĵoj estas aŭtomate akceptitaj kaj savitaj de Dio. La graveco, kiun ĝi donas al inteligenteco, pravas la malon kaj plue malkaŝas la tendaron de diablaj mensogoj, kiuj klopodas trompi kaj kaŭzi la morton de kiel eble plej multaj viktimoj. Kiam Jesuo deklaris: "*Feliĉaj estas la malriĉaj en spirito*", ĉar ilia estas la regno de la ĉielo!", li ne precizigis, ke li parolis pri la "*Spirito*" de la vivanta Dio, kaj ĉiuj, kiuj ne havas la inteligentecon por kompreni ĝin, akceptis la transskribon "spirito", kiu ankaŭ povas indiki la spiriton de la homo. Do nur inteligenteco, la vera, direktas la interpreton de ĉi tiu vorto "Spirito". Kaj kion la homaro povis atendi de la instruo donita de la intriga Vigilio, la unua papo metita sub ĉi tiu titolo en la sidejo de Romo, unue ĉe la Laterana Palaco, poste en la Vatikanurbo ekster Romo. Nu, ĉi tiu loko en la Vatikano estis markita per la ĉeesto de templo dediĉita al Eskulapo, la romia dio en formo de "*serpento*", do Dio donis al ni signon, kiu pravigas ĉi tiujn versojn el Apokalipso 12:14-15: "*Kaj al la virino estis donitaj la du flugiloj de granda aglo, por ke ŝi flugu en la dezerton, al sia loko, kie ŝi estas nutrata tempon kaj tempojn kaj duonon de tempo, for de la vizaĝo de la serpento.*" *Kaj la serpento elĵetis el sia buŝo akvon kiel inundo post la virinon, por ke li povu forporti ŝin de la inundo.* "Jam," **arogantaj vortoj** "eliris el la "*buŝo*" de la Vatikana papeco simbolitaj kiel "**malgranda korno**" en Dan. 7:8: "*Mi rigardis la kornojn, kaj jen, alia malgranda korno eliris el meze de ili;*

kaj antaŭ ĝi tri el la unuaj kornoj estis elŝiritaj ; kaj jen, en ĝi estis okuloj kiel okuloj de homo , kaj buŝo parolanta grandajn aferojn . "

Inteligentecon Dio ne donis nur al la homaro, ĉar en la besta regno ni ankaŭ trovas inteligentajn estaĵojn. Tial, la homo estu konsiderata nur kiel vigla estaĵo, se ne kiel besto. Kio vere distingas homon de besto estas indikita en ĉi tiu verso de Kohelet 3:11: " *Ĉion Li faras bona en ĝia tempo; eĉ **Li metis eternecon en ilian koron** , kvankam la homo ne povas kompreni la farojn, kiujn Dio faras de la komenco ĝis la fino.* " Ĉi tio estas almenaŭ unu afero, kiun Dio ne donis al iu ajn besto. Kaj la dua estas ĝia kapablo juĝi bonon kaj malbonon; io, kion neniu besto povas fari, ĉar la timo, kiun la hundo aŭ la kato aŭ iu ajn alia hejma besto havas de sia mastro, baziĝas sur la intonacio de ĝia voĉo, kiu esprimas tenerecon, mildecon aŭ koleron, kaj ne sur la vortoj parolitaj de tiu mastro. Tamen, per la praktiko de trejnado, la besto povas sukcesi establi ligon inter parolita vorto kaj tasko plenumenda. Nia homaro reagis same, sed per majstrado de amasoj da vortoj, kiuj konsistigas lingvon. Nun, Dio petas siajn elektitojn inici sin en la lingvon de la ĉielo, kiu alvokas inteligentecon, kompreneble, sed ankaŭ saĝon, ĉi tiun superan dian donacon.

Saĝeco

Ĝi karakteriziĝas per la uzo de inteligenteco por subtilecoj rivelitaj de Dio. Dum sia tera ministerio, Jesuo parolis al la juda popolo per paraboloj, lingvo hermetika por simple vigla homo. Sed ĉi tiu lingvo parolis al tiuj, al kiuj Dio donis saĝon. Kaj oni devas rekoni, ke neniu el la 12 elektitaj apostoloj posedis ĉi tiun nemalhaveblan saĝon. Ĉar Jesuo elektis ilin el inter bezonaj kaj needukitaj homoj, tion libervole por mem trejni kaj instrui ilin rekte. Klarigante al ili, precipe, la kaŝitan signifon de siaj paraboloj, Jesuo igis ilin kompreni kiel bildo povas porti mesaĝon atribueblan al malsamaj sed kompareblaj situacioj. Ĉi tiu sento de deĉifrado de bildoj havas nenion intelektan pri ĝi, kaj la skribistoj kaj fariseoj de hieraŭ kaj hodiaŭ estis kaj ankoraŭ estas tro intelektaj por doni sian intereson al komparaj bildoj. Jesuo komparis siajn elektitojn al infanoj ne senkaŭze, ĉar malgraŭ la aspektoj de sia aĝo, la plenkreskulo restas por Dio maljuniĝanta infano, sed tamen infano. Ĉar Dio trovas en la infano tion, kion la plenkreskulo trovas tie: fidon, obeemon, dependecon kaj amon en la plej bonaj kazoj, sed ankaŭ malobeon, kontraŭdiron kaj ribelon en la plej malbonaj aliaj kazoj. Saĝo ne baziĝas sur homa instruado, kaj Dio povas ridi kiam Li vidas homojn prezenti sin kiel "saĝaj". Nur tiu, al kiu Dio donas saĝon, meritas ĉi tiun terminon, kaj Li ne donas ĝin senkondiĉe. Saĝo malfermas aliron al la lingvo de la ĉielo, kiu estas fermita al aliaj homoj. Tial, Dio donas ĝin nur al servistoj, kiujn Li juĝas indaj je ĝi surbaze de la atesto de la faroj, kiujn ilia fido produktas. Jesuo diris: " *Al kiu havas , pli estos donite.*" Tiel, saĝo pliiĝas en tiuj, kiuj honoras ĝin kaj konsideras ĝin la plej altvalora donaco, kiun Dio povas oferti al Siaj elektitoj sur la tero de peko. Ĉar ĉi tiu aprezo mem konsistigas embrion de la saĝo, kiun Dio kreskigos. Homa inteligenteco kaj saĝo, same kiel la inteligenta instinkto de la besto, baziĝas sur kaj kondukas al la sama celo: tiu de la instinkto de memkonservado. Sciante, ke ĝia vivo estas minacata, ĉiu vivanta estaĵo havas la reflekson protekti ĝin, kaj pro tio ĝi pretas fari ĉion. Tiu, kiu estas atakita, defendas sin kaj atakas sian agresanton siavice kiam necese. Sed estante sen saĝo,

la vigla homo pensas defendi sin nur kontraŭ la kontraŭulo, kiun liaj okuloj vidas kaj identigas kiel tian. Sur la spirita nivelo, li estas tute senarma kaj vundebla, ĉar lia kontraŭulo estas nevidebla. Kontraste al li, per sia saĝo kaj vivanta fido, la elektito identigas la nevideblan agresanton, kontraŭ kiu la Spirito de Dio avertas lin, kaj li povas tiel konstrui sian defendon kaj protekton akirante ilin de Dio, la fonto de ĉia saĝo kaj la plej potenca el ĉiuj defendantoj kaj protektantoj.

Saĝo do ofertas al la homo elektita kaj benita de Dio trian rilatan dimension; la unuaj du estas, paralele, la vida rilato kaj la aŭda rilato, kiuj karakterizas la normalan homon. Paroli la lingvon de la ĉielo kaj kompreni ĝin faras la teran elektiton aŭtentika civitano de la regno de la ĉielo. Ĉar ĉi tiu dia saĝo estas deponaĵo donita de Dio anticipe al la foriro de peko de la tero, al la ĉielo, kie Jesuo pretigis lokon por ĉiuj siaj elektitoj dum 6000 jaroj da teraj vivoj.

Ni legas en Apokalipso 17:9-10-11: "**Jen estas la menso, kiu havas saĝon** . *La sep kapoj estas sep montoj, sur kiuj sidas la virino. Ili estas sep reĝoj: kvin falis, kaj unu estas, kaj la alia ankoraŭ ne venis; kaj kiam ĝi venos, ĝi devos resti mallongan tempon. Kaj la besto, kiu estis kaj ne estas, estas mem la oka reĝo, kaj estas el la sep, kaj iras en pereon.* " Dio ĉi tie prezentas la bazon de enigmo, kiun nur lia saĝo povas klarigi. Li aplikas ĉi tie la saman principon, kiun li aplikis kun siaj apostoloj, al kiuj estis permesite ricevi la klarigojn de la paraboloj de Jesuo, dum tio ne estis permesita al la cetera juda popolo. La plej bona protekto de dia vero baziĝas sur la fakto, ke li regas kaj direktas la mensojn de ĉiuj siaj sennombraj kreitaĵoj. Ankaŭ, la dia malpermeso ne povas esti malobservita aŭ malobeita de la ribelema homo, por kiu la dia mistero devas resti nekomprenebla mistero ĝis lia morto. Ĉe la bazo de la deĉifrado de ĉi tiu enigmo estas klarigo donita de Jesuo al Johano en verso 7: "*Kaj la anĝelo diris al mi: Kial vi miras? Mi diros al vi la misteron de la virino kaj de la besto, kiu portas ŝin, kiu havas la sep kapojn kaj la dek kornojn.* " Nur ĉi tiu verso permesas al ni difini la kuntekston, kiu servas kiel bazo por la enigmo proponita poste. La referenca kunteksto estas do tiu de la tempo de Johano, tio estas, tiu de la unuaj legantoj de ĉi tiu revelacio. Kaj ĉi tiu kunteksto estas tiu de imperia Romo, kiu reprezentas en la enigmo la sesan "**reĝon**" aŭ dominan reĝimon, kiu estas indikita per la klarigo "**oni ekzistas**". En ĉi tiu kunteksto, la romiaj imperiestroj regas el Romo, sed sub la "**sepa reĝo**", aŭ reĝimo, la romia imperiestro regos el Oriento, Konstantinopolo por Konstantino kaj liaj posteuloj post 313, la Ekzarĥio de Raveno por imperiestro Justiniano en 538. En ĉi tiu "**sepa**" romia regado, la urbo Romo estas forlasita de siaj imperiestroj kaj estas sinsekve invadita de tri invadantaj barbaraj popoloj venkitaj de la Romia Imperio; la Heruloj en 476, la Vandaloj en 534 kaj la Ostrogotoj elpelitaj el Romo en 538, tio estas, la tri kornoj malaltigitaj antaŭ la malgranda korno de Dan. 7:8: "*Mi rigardis la kornojn, kaj jen, alia malgranda korno eliris el meze de ili, kaj tri el la unuaj kornoj estis elŝiritaj antaŭ ĝi; kaj jen, ĝi havis okulojn kiel okuloj de homo, kaj buŝon, kiu parolis arogante.* " La Gotoj ĉiuj venis el Norda Eŭropo, kaj en tio ni trovas, aplikite al malfidela kristana Eŭropo, tion, kio jam okazis al malfidela Izrael en la Malnova Interligo; la profetita invadanto ankaŭ ĉiam venis el la Nordo.

La enigmo tiam profetas la romian papan regadon establitan en Romo post ĝia liberiĝo de la dominado de la ostrogotoj en 538, dirante pri ĝi: "*Kaj la besto,*

kiu estis, kaj ne estas, estas mem oka reĝo, kaj estas unu el la sep, kaj iras al perejo. " La historia plenumiĝo efike metas la romian papan establon en la tempo de la sep menciitaj romiaj reĝimoj kaj per sia strikte religia karaktero, la "**oka reĝo**" de ĉi tiu enigmo, a "**reĝo**" diras "**malsama**", en Dan.7:24: "*La dek kornoj estas dek reĝoj, kiuj aperos el tiu regno. Post ili aperos alia, malsama ol la unua, kaj li subigos tri reĝojn.*" Kaj krome, pri li, Dan.8:23 specifas: "*Ĉe la fino de ilia regado, kiam la pekuloj estos ekstermitaj, aperos reĝo impertinenta kaj ruza.*" Ĉiu povas vidi kiom multe la papa pompo efektive baziĝas sur la artifiko kaj la luksa aspekto de la vestaĵoj de ĝia pastraro, ĝiaj kardinaloj kaj ĝiaj episkopoj kaj ĝia alloga kulto farita al la "*dio de fortikaĵoj*" de Dan.11:38, aŭ fortikigitaj konstruaĵoj, kiuj konsistigas ĝiajn Katedralojn, kies ĉiam pli altaj kaj akraj spajroj montras al la dia regado de la ĉielo: "**Tamen li honoros la dion de fortikaĵoj sur lia piedestalo; al tiu dio, kiu ne konis siajn patrojn, li omaĝos per oro kaj arĝento, per altvaloraj ŝtonoj kaj multekostaj objektoj.**"; ĉi tio estas akompanata de la "**aroganta**" sinteno de papa malestimo por la vero rivelita en la Sankta Biblio. Vi povas do kompreni, al kiu konvenas atribui la fajron, kiu detruis la ĉefan spajron kaj la tegmenton de la katedralo "Notre Dame de Paris"; ĉiu el ĉi tiuj terminoj konsistigas kaŭzon de dia kolero, kiun Dio apenaŭ povas enhavi. "La besto iras al perejo" specifas la enigmon, kion konfirmas Dan. 7:11 dirante: "**Mi rigardis tiam, pro la arogantaj vortoj, kiujn la korno parolis; kaj dum mi rigardis, la besto estis mortigita, kaj ĝia korpo estis detruita, donita al la fajro por esti bruligita.**" Apo. 17:16-17 konfirmas dirante: "**La dek kornoj, kiujn vi vidis, kaj la besto malamos la prostituĵinon, senvestigos ŝin kaj faros ŝin nuda, manĝos ŝian karnon, kaj forbruligos ŝin per fajro.**" Ĉar Dio enmetis en iliajn kornojn plenumi Lian volon kaj konsenti, kaj doni sian regnon al la besto, ĝis plenumiĝos la vortoj de Dio. » Apokalipso 19:20 plue profetas ĉi tiun finan punon de la besto: « *Kaj la besto estis prenita, kaj kun ĝi la falsa profeto, kiu faris antaŭ ĝi miraklojn, per kiuj li trompis tiujn, kiuj ricevis la markon de la besto kaj adorkliniĝis al ĝia bildo. Ili ambaŭ estis ĵetitaj vivaj en la lagon de fajro, brulantan per sulfuro.* » Por ĉi tiu detruo, tamen, necesos atendi ĝis la fino de la sepa jarmilo, por ke ĉe la lasta juĝo, la tero alprenos sian aspekton de « *lago de fajro kaj sulfuro* » profetita de la nuna sporada aktiveco de la vulkanoj disigitaj tra la globo; la subtera magmo tiam disvastiĝos sur la tutan teron, eliminante la akvon el la maroj.

Al tiu dia saĝo mi ŝuldas mian komprenon pri la diaj misteroj, kies klarigojn mi prezentas al vi. Benu do kun mi tiun gloran saĝon de la vivanta Dio, ĉar ĝi konstruas vian kaj mian savon.

Vivo sen instrukcioj

Mi revenas hodiaŭ al la temo de la fizika kaj mensa sano de homoj, ĉar ĉi tiuj aferoj kondiĉas ilian bonfarton. Dum la karna vivo havas nur sep jarojn da plilongigo restantajn, nia dia Patro en Kristo igas min rimarki kaj identigi la kaŭzojn de niaj suferoj, kiuj aperas kaj trudas sin dum niaj vivoj. Baldaŭ okdekjara, mi ŝatus kompreni ĉi tiujn aferojn ekde mia naskiĝo, sed kiel ĉiuj

homoj, mi eniris la vivon sen koni ĝiajn instrukciojn, kaj antaŭ mi, miaj gepatroj ankaŭ ne ricevis ĝin de siaj. Ili do povis transdoni nenion al mi, kaj Dio, la sola, kiu sciis ĉion kaj havis la respondon al ĉio, atendis ĝis mi estis matura por paroli al mi kaj instrui min. La prioritato de lia mesaĝo estis respondi la trioblan demandon "kiu mi estas, de kie mi venas, kien mi iras?" Mi estas spiro de vivo kaj viva spirito, mi venas el la nenieco, kaj mi iras al la eterneco ofertita en Jesuo Kristo.

Por kompreni kio ni fariĝas, ni devas respuri nian tutan vivovoĵon. Ĝi komenciĝas en la utero de nia patrino, en ŝia utero, kie ni flosas en la fluido de la placentoj. Kaj ĉi tiu detalo estas ekstreme grava por kompreni la reston de nia evoluo. La avantaĝo de ĉi tiu interna banado estas, ke ĝi permesas al la homa embrio harmonie disvolviĝi, ĉar la tuta surfaco de la korpo sub konstruado ne estas submetita al ia premo, kiu povus malhelpi ĉelan disvolviĝon. La programo enhavita en la DNA de nia genaro estas tiel plenumata senprobleme, kondiĉe ke la korpo ne suferas damaĝon pro esti envolvita ĉirkaŭ la umbilika ŝnuro, kiu ligas ĝin al la nutraj organoj de ĝia patrino. Post la doloroj de la nasko, la infano eniras la teran vivon spirante aeron. Sed kio ŝanĝiĝas por li en ĉi tiu etapo de sia vivo! Li malkovras la sekvojn de la leĝo de tera gravito kaj povas bedaŭri la kondiĉojn de sia antaŭa vivo, kie lia korpo floris en ekstrema moleco. Estas ĉi tiu sperto, skribita en nia senkonscia memoro, kiu pravigas la senton de bonfarto akirita en bano de akvo, kie nia nuda korpo povas denove liberiĝi de la leĝo de gravito. Ĉar eniri la vivon signifas alfronti multajn brutalecojn. Kaj jam, senti la pezon de nia korpo, senti la varmon aŭ la malvarmon, senti la frotadon de vestaĵoj sur la haŭto, tiom da agresoj al kiuj la novnaskito devas adaptiĝi! Naskotekniko mergas la novnaskiton en malgrandan bankuvon, en kiu ĝi povas flosi iom pli longe apud sia patrino. La bebo estas tiel provizore trankviligita kaj ĝia trajto al la vivo kaj ĝiaj limoj estas tiel mildigita. Sed la infano devas finfine alfronti la vivon donitan sur la tero de peko respondeca pri ĉiuj ĝiaj brutalaj agresoj, kiuj estas nur la sekvoj de la malbeno, kiu trafas la tutan homan specion.

Kion dirus la uzantmanlibro por la homa tera vivo? Estas unu fundamenta afero scienda, kaj ĉi tiun aferon, antaŭ multaj jaroj, Dio igis min skribi ĝin en la kantoteksto de kanto, kiun mi komponis. Jen la vortoj: "Kutimo estas leĝo, kiun oni ne povas eviti, kaj kiam vi pensas, ke vi sukcesis, ĝi regas vin pli ol iam ajn, Satano tenas vin, li tenas vin bone." Tiutempe, mi atribuis ĉi tiun principon al diversaj drogoj, la malpli fortaj, kafeino el kafo, nikotino el tabako, alkoholo, kaj la pli fortaj, opio, kokaino kaj aliaj. Mi vidis tiam nur tion, kio evidentiĝis en la aktualaj eventoj de la homaro. Hodiaŭ, mi malkaŝas malpli evidentajn aferojn, tamen tre damaĝajn, kiujn kreas kutimo. En la tria dimensio, nia fizika korpo konstante suferas la sekvojn de kutimoj, kiuj, konstante renoviĝantaj, portas sekvojn de perturboj, malsanoj kaj misfunkcioj de niaj ĉefaj organoj. Do sur la benoj de sia lernejo, kie li pasigas multajn horojn, la infano kurbiĝinta super sia skribotablo favoras la rondigon de sia spino, kiu transformiĝas en skoliozon kun ĉiuj spinaj doloroj, kiuj povas marki ĉi tiun malsanon, kiu, se ne korektita, plimalboniĝas kun la aĝo. Mi jam parolis pri la maniero dormi, kaj mi devas reveni al ĉi tiu temo ĉar mi scias hodiaŭ, ke mi suferis konsekvencojn pro la kutimo dormi flanke, kun la kapo ripozanta sur kuseno. Mi malkovris mian

dependecon de ĉi tiu kutimo, ĉar mi spertas la plej grandan malfacilaĵon endormiĝi sur la alia flanko aŭ eĉ pli malbone, sur la dorso. Tamen ĉi tiu pozicio sur la dorso ŝajnas esti la plej favora por eviti misformaĵojn de nia korpo kaj nia vizaĝo. Ĉar dormi flanke kunpremas la haŭtajn histojn sur la flanko de la vizaĝo, kiu ripozas sur la kuseno. Kaj mi komprenas tiam kial miaj maldekstraj palpebroj malfermiĝas malpli ol miaj dekstraj palpebroj. Fakte, okuloj disvolviĝas sub tre malsamaj kondiĉoj; la dekstra okulo disvolviĝas libere, dum la maldekstra okulo, kunpremita de la kuseno, restas dum longaj horoj ĉiunokte en ŝtopita stato, kiu distordas ĝian disvolviĝon. Niaj noktoj konstruas strabismojn kaj la malrapidan kaj progreseman deformadon de nia fizionomio. Konstante premata okulo finas deformi sin kaj ĉi tiu renovigita premo povas kaŭzi ĝian ovaligon kaj tiun de la lenso, kio kondukas al astigmatismo; kio min maltrankviligas. Nia korpo do havas tiun bedaŭrindan malavantaĝon povi rapide adaptiĝi al nova kutimo, kiun ĝi alprenas simple per la ofteco de la renovigo de la praktiko. Sed la fazo de ŝanĝo de la kutimo estas tre malfacile atingebla. Nia naturo postulas nenion pli ol sekvi la rutinaĉon desegnititan de la akirita kutimo. Mia deziro dormi surdorse rezultigis restadon sendorman dum pluraj horoj, fine de kiuj la dormo fine venis kun granda fragileco, sonĝoj kaj frua matena vekiĝo en stato de laceco. Tia rezulto estas seniluziiga sed tute antaŭvidebla. Ĉar mi scias, ke mi devos insisti dum iom da tempo por ŝanĝi de dormado sur la flanko al dormado surdorse, sed la defio pravigas la necesan penon, ĉar mi forte deziras liberigi mian maldekstran okulon de tiu nokta premo, kiu ĝin obstrukcas.

Dum ni kreskas kaj maljuniĝas, ni ankaŭ akiras pezon, kion nia spino subtenas. Kaj se, starante, la vertebroj de nia kolo subtenas nur la pezon de nia kapo, ne estas same por niaj lumbaj vertebroj, kiuj subtenas la pezon de la tuta supra parto de nia korpo. Tial ni devas absolute certigi, ke nia spino estas en la plej favora nokta pozicio por ĝi, evitante la falsan komforton de moleco kaj fleksebleco. Ĉar dum nia dormo, ĉiuj niaj muskoloj kaj tendenoj malstreĉiĝas kaj nia tuta korpo estas submetita al la terura leĝo de gravito; ĝi malstreĉiĝas kaj adaptiĝas al la subteno, kiu tenas ĝin, alprenante sian tutan formon, favoran aŭ ne. Tial ĉi tiu tempo de nokta dormo nomata "la malgranda morto" estas restaŭriga aŭ detrua depende de ĝia influo sur nian mallongdaŭran kaj longdaŭran sanon. Ĉi tiu ĉiutaga tempo de senkonscieco okupas trionon de nia ekzisto, kio estas konsiderinda kaj donas al ĝi bonan lokon en la uzantmanlibro de nia vivo. Sciante la bezonojn de nia korpo kaj ĝian ostan kaj muskolan strukturon, ĉiu persono povas elekti la tipon de litkovrilo, kiun ili bezonas, kiu devas resti firma kaj en neniun kazo esti tro mola. Sed ĉiukaze, por konservi nian veran sendependecon, ni devas eviti fali sub la dependecon de kutimo en multaj kampoj. Kutimo ligas nin per katenoj, kiujn malfacilas rompi. La vere libera homo profitas de la kapablo rapide adaptiĝi al ajna situacio, kaj mi proponas al vi ĉi tiun ateston spertitan de Jesuo Kristo kaj liaj apostoloj. La vesperon antaŭ sia aresto, Jesuo prepariĝis pasigi sian lastan nokton sur la Monto Olivarba, fronte al Jerusalemo. Supervenkitaj de la laceco akumulita dum la tago, liaj apostoloj bezonis dormi, kiel estis ilia kutimo, kaj ili nur komprenis post lia aresto kiom multe Jesuo dezirus, ke ili helpu kaj subtenu lin en liaj lastaj momentoj de libereco. Nenio estas pli legitima ol la bezono dormi, sed tiun nokton, ĉi tiu kutimo alprenis

kruelan aspekton por nia Savanto, kiu tiel estis senigita de la frata subteno de siaj apostoloj, kiujn li tiel amis. Mi persone pasigis sendormajn noktojn por dividi la lumon, kiun Dio igis min malkovri. La fervoro kaj la feliĉo konigi ĉi tiun dian lumon tenis min veka kaj mi lernis kiom necese estas ne esti dependa de io ajn: dormo aŭ iu ajn alia kutimo.

Nekonsciaj pri la reguloj de la vivo, generacio post generacio, homoj instruis siajn infanojn konformiĝi al kutimoj, al kiuj ili senkonscie fariĝis sklavoj. Mia propra patrino estis tipa ekzemplo de ĉi tiu tipo, kaj mi estis la kompleta malo. Ŝia vivo estis kiel horloĝmekanismo, dum la mia restis libera kaj sendependa. Tial ni havis grandan malfacilaĵon interkonsenti, ĉar niaj kondutoj estis tiel malsamaj. Sed ŝi amis la veron de la Sinjoro kaj endormiĝis en sia paco kaj savo, ricevinte la novajn profetajn komprenojn, kiujn Dio igis min malkovri kaj koni. Niaj diferencoj estis karnaj kaj apartigis nin nur sur la tero de peko. En la venonta regno de Dio, ĉi tiuj karnaj kondiĉoj ne plu ekzistos, kaj nur la amo al la vero de la Sinjoro restos en la mensoj de la anĝeloj, kiuj ni fariĝos.

Kutimoj koncernas la ritmon de nia manĝado. Kaj mi memoras la malnovan diraĵon "vi devas manĝi por vivi, ne vivi por manĝi". Manĝi por vivi tenas la korpon viva kaj en bona formo; vivi por manĝi kondukas la korpon al obezeco kaj hormonaj malekvilibroj, kiuj estas plej malbone mortigaj. Alia diraĵo diras: "Kiu dormas, manĝas". Kaj estas vere, ke en kazo de fizika laceco, la korpo reakiras pli da vigeleco de bona dormo ol ĝi ricevas de manĝo. Krome, ĉi tiu diraĵo: "Kiu dormas, manĝas" prave kondamnas la manĝon manĝatan antaŭ ol enlitiĝi. La bona sano de nia tuta animo postulas la nutraĵon, kiun ĝi bezonas kaj postulas por certigi ĉiujn siajn fizikajn kaj mensajn funkciojn, sen troŝargi nian korpon. Kaj sekvanĉe ĉi tiun principon, mi konservis ĝis hodiaŭ la saman altecon kaj pezon, kiujn mi havis de kiam mi fariĝis plenaĝa. Mi havas neniun nenecesan grason, neniun troan pezon, kaj mi ne uzas iujn ajn medikamentojn, ĉion ĉi mi ŝuldas al la klera konsilo de nia Sinjoro Dio. Malkovrinte kaj praktikinte, civilizite, ekde 1970 la avantaĝojn de vegetarismo, per la atesto de amiko, kiu praktikis ĝin kun nediskuteblaj rezultoj, ĉar li estis korpotrejnisto, mi observis ĉi tiun manieron de manĝado, religie, ekde 1980, la jaro de mia baptado en la Sepa-taga Adventista Eklezio de Valence sur Rhône, en Francio. Ĉi tiu amiko mem fariĝis Sepa-taga Adventisto jaron antaŭ mi. Mia legado de la Genezo kaj la cititaj diaj dietaj ordonoj permesis al mi kompreni kiel Dio preparis min fizike antaŭ ol instrui min spirite, tiel konfirmante la diraĵon "sana menso en sana korpo", kiun Dio transformas en "sanktan menson en sankta korpo", ĉar al "**sankteco**" aŭ "**sanktigo**" li vokas nin en Jesuo Kristo, kune kun ĉiuj aliaj pekuloj, kiuj estas heredantoj de la prapeko. Li vokas ĉiujn, kiuj volas trovi veran liberecon per esti liberigitaj de la sklaveco de peko, en kiu homoj estas kaptitoj de malbonaj kutimoj, kiujn homaj leĝoj transformas en legitimitajn kaj leĝigitajn kutimojn kaj tradiciojn. Por rezisti kaj eskapi tiujn kolektivajn malbenojn, la elektitoj en Kristo devas resti liberaj kaj sendependaj, sciante, ke ilia savo kaj protekto sur la tero dependas nur de Dio kaj de Li sole. Vera libereco estas la sola maniero atesti por Dio kontraŭ la peko, kiun Li imputas al Siaj kontraŭuloj en la malamika tendaro. Sed por rezisti pekon, ĝi devas esti perfekte identigita, kaj tio estas la celo, kiun Li donis al Siaj profetaj revelacioj. La scio pri la viv-instrukcioj koncernas tiom la

verojn de la kredo kiom la identigon de la malbonaj kutimoj de nia nokta dormo. La vivo ne povas esti dissekcita; ĝi formas tutaĵon, kiu ampleksas ĉiujn imageblajn temojn. Kreante nin, Dio estas la kreinto de ĉio, kio reprezentas nin kiel individuan animon konsistantan el korpo kaj spirito. Niaj suferoj estas dividitaj de Li, sed ili permesas al ni kompreni, ke kaŭzoj generas neeviteblajn efikojn. Se infano ne lernas, kio estas fajro, li povas ĵeti sin en la fajron kaj morti bruligita. Ni scias, kiom malmulte la konsiloj de aliaj estas aŭskultataj, dum la lecionoj persone spertitaj estas pikaj sed ricevitaj kaj registritaj en niaj memoroj kaj nia inteligenteco. Tial ni naskiĝas sen koni la instrukciojn por la vivo... ni devas malkovri ĝin per spertoj vivitaj en nia propra karno kaj spirito. Kaj poste, ni ne devas forgesi, ke ni naskiĝas en la malbeno de la karno kaj ke nia trapaso en la tera vivo reprezentas nur etapon de selektado por eterna vivo, kie la risko de malbono ne plu ekzistos. La malbono kaj suferoj ligitaj al la vivo sur la tero de peko havas la solan celon igi nin deziri la perfektan ĉielan vivon sen ia malbono. Tial, en Apokalipso 21:4, la Spirito deklaras pri la elektitoj savitaj ĉe la reveno de Jesuo Kristo: "*Li forviŝos ĉiun larmon de iliaj okuloj, kaj la morto ne plu ekzistos, nek funebro, nek kriado, nek doloro; ĉar la antaŭaj aferoj forpasis.*" Kaj la tempo, kiam ĉi tiuj kondiĉoj estos efektivigitaj, estas nur sep jarojn antaŭ ni.

La tutmonda situacio fine de marto 2023

Prezidanto Putin, la estro de Rusio, bonvenigis la prezidanton de la Ĉina Popola Respubliko, sinjoron Xi Ji Ping, dum oficiala vizito kun grandaj honoroj. Samtempe, Rusio gastigis afrikajn prezidantojn, ion kion la okcidentaj amaskomunikiloj ne volis mencii. Fakte, ĝis tiam, la okcidenta tendaro volis kredi je la ebleco de ĉina neŭtraleco, asertante, ke por ĝi, komercaj interesoj prioritatis super politika engaĝiĝo. Estas vere, ke en pacplano proponita de Ĉinio por la konflikto inter Rusio kaj Ukrainio, Ĉinio montris sin favore al paco sen preni flankon. Tamen, ĝi ne kaŝis la fakton, ke ĝi havas specialan ligan kun la rusa popolo. Tamen, la 30-an de marto, bildoj montris ĉinan prezidanton instigantan siajn militestrojn prepariĝi por batali kontraŭ ebla atakanto. Ĝia milita buĝeto atingos 7% de ĝia MEP; tio reprezentas grandegan militan investon. Ĉinio do ankaŭ prepariĝas por milito, sendube celante rekonkeri la insulon Tajvano. Tamen, en ĉi tiu kunteksto, Emmanuel Macron vojaĝos al Ĉinio akompanata de Ursula Von Der Leyen, prezidanto de la Eŭropa Komisiono. Sendube, la eŭropaj aŭtoritatoj provos konvinki la ĉinan prezidanton ne liveri armilojn al Rusio, kaj eble, laŭ ilia kutimo, ili akompanos sian peton per minacoj pri sankcioj, kiujn la tuta okcidenta tendaro trudus kontraŭ Ĉinio. Kaj jen kie grava juĝeraro riskas kaŭzi la malon de tio, kion ili volas atingi. Ĉar, fakte, la Okcidento volas malpermesi al Ĉinio fari al Rusio tion, kion ili mem faras al Ukrainio, surbaze de la legitimeco de sia okcidenta juro adoptita de UN. Sed eŭropanoj ŝajne ne konscias pri la nivelo de sia dependeco de Ĉinio, ĉar ili jam ne nur estus senigitaj de rusa gaso, sed de ĉio, kion Ĉinio produktas kaj importas en Eŭropon por ekipi ĉirkaŭ 300 milionojn da loĝantoj. Ĉar Eŭropo estas simple ekipita per ĉina produktado, kiu alvenas en vicoj de kargoŝipoj ŝarĝitaj kvar nivelojn alte per

metalaj konteneroj. Sen Ĉinio, Eŭropo reiras sesdek jarojn, escepte ke ĝi jam ne havos la kompaniojn, kiuj riĉigis ĝin tiutempe. Ĝia situacio do estus pli malbona ol ĉiuj, kiujn ĝi trairis. Koncerne Ĉinion, ĝi havas la eblecon komerci kun la Oriento, la Mezoriento kaj Afriko. Kaj konsiderante la densecon de ĝia loĝantaro, proksimume 1 miliardo 400 milionoj da loĝantoj, ĝi havas multe da laboro farenda por ekipi sian propran loĝantaron, kiu nun havas, danke al la Okcidento, ĉiujn teknikajn rimedojn por kontentigi siajn bezonojn. Tamen, la demando ekestas, kiel reagos sinjoro Xi Ji Ping al minaco de okcidentaj sankcioj? Mi pensas, ke li ŝajnigos voli konservi komercajn rilatojn kun la Okcidento, sed li nenion devontigos, kaj pli-malpli kaŝite li provizos Rusion per armiloj. La Okcidento malkovros liajn agojn kaj estos devigita rompi, mem, la solan korbon, en kiu ili metis ĉiujn siajn ovojn. Kaj ĉi tiu difektita ekonomia omleto kondukos al maltrankvilo kaj iritiĝo inter ĝiaj popoloj en Eŭropo, bankrotoj, internaj konfliktoj, malsategoj kaj mortoj.

Okcidentanoj ankaŭ maltrankviliĝas pri la milita helpo donita al Rusio de la nordkorea prezidanto Kim Yong Un. Li ne kaŝas sian deziron helpi Rusion kontraŭ la okcidenta tendaro, en kiu li trovas, kune kun Usono, la partneron de Sud-Koreio, sian kronikan heredan malamikon.

Siaflanke, Japanio ankaŭ decidis rearmiĝi, jam ofertante sian oficialan subtenon al Ukrainio, kiu estas subtenata de Usono.

Fine, S-ro Lukaŝenko, Prezidanto de Belorusio, montras sian timon pri eskalado kondukanta al nuklea milito. Lia oficiala mesaĝo alvokas al la serĉado de paco per intertraktado por eviti eskaladon, kaj ĉi tiu mesaĝo komenciĝas per diro: "Mi riskas diri... ktp." Li riskas kun sia amiko Putin, kiu subtenas lin politike kaj armee. Sed samtempe, li bonvenigas la alvenon de rusaj taktikaj nukleaj armiloj en sian landon. Multaj ŝatus scii, kion S-ro Putin kaj S-ro Xi diris unu al la alia dum sia renkontiĝo en Moskvo. Sed S-ro Putin certe ne kaŝis sian decidon atingi la celon, kiun li fiksas por si lanĉante sian "specialan operacion" en Ukrainio. Li devis defendi sian aferon memorigante, ke ĉi tiu "speciala operacio" fariĝas internacia milito pro la aŭtomata reago de la usonanoj kaj la eŭropa NATO-tendaro. Nu, se iu bone konas la pensadon de S-ro Putin, tiu estas lia amiko S-ro Lukaŝenko, kaj lia plej nova mesaĝo instiganta al intertraktado estas la plej bona pruvo de la absoluta decido de S-ro Putin atingi siajn komencajn celojn. Sed la konduto de la okcidentaj NATO-potencoj signife transformis lian komencan celon, ĉar la liverado de armiloj, kiuj mortigas rusajn soldatojn, instigas malamon kontraŭ ili, kiu postulas venĝon kontraŭ la tuta okcidenta tendaro. Kaj en ĉi tiu okcidenta tendaro, ĉi tiu bezono de venĝo devus esti komprenata, sed tio ankoraŭ ne estas la kazo, ĉar male, la duonsukceso de la ukraina rezisto naskis esperon pri malvenko de Rusio, kiu konkretiĝas per plia milita helpo por Ukrainio kaj tiel pliigas la eskaladon. Ni estas en ŝlosila momento en ĉi tiu konflikto, ĉar la du armeoj, kiuj batalas jam de unu jaro, nun estas morale kaj armee malfortigitaj pro la malpleniĝo de municio de ĉiuspecaj specoj: kugloj, obusoj, misiloj, virabeloj, tankoj kaj kanonoj. En unu jaro, la imponaj provizoj de bomboj elĉerpiĝis, aŭ preskaŭ, ĉar la paŝrapideco draste malpliigis en ambaŭ kontraŭstaraj tendaroj. Por nia Kreinto Dio, kiu savas en la nomo de Jesuo Kristo, ĉi tiu jaro de

milito ludis fundamentan rolon en la preparado por la sekva fazo, en kiu la celo de Rusio ne plu estos nur Ukrainio, sed Okcidenta Eŭropo en sia tuteco.

Sen prezenti ĉi tiujn aferojn kiel dian revelacion, mi lasas mian menson desegni eblecojn bazitajn sur aktualaj eventoj. Kaj mi rezonas tiel: la sinsekvaj atakoj kontraŭ Eŭropo fare de la " reĝo de la sudo " kaj la " reĝo de la nordo " povas okazi nur se Usono retiriĝas de la batalkampo, tio estas, de Okcidenta Eŭropo. La eŭropa fervoro favore al Ukrainio povas esti klarigita nur per eŭropa obeemo al Usono, ĉi tiu granda tutmonda militpotenco, sur kiu ĉiuj NATO-membroŝtatoj dependas por defendi sin kontraŭ siaj malamikoj, en ĉi tiu kazo, printempe de 2023, Rusio, la alia granda militpotenco sur la tero. Okazaĵo, pri kiu mi ankoraŭ ne scias, devas konduki Usonon al retiriĝo de Eŭropo; kia povus esti ĉi tiu okazaĵo? Usonaj prezidantaj elektoj alproksimiĝas kaj ĝuste en ĉi tiu momento nigra prokuroro volas akuzi sinjoron Trump pro skabialaj kialoj, kiujn estas senutile disvolvi ĉi tie. Sed la tuta tendaro de la Respublikana Partio kondamnas politikan manovron celantan flankenlasi la kandidaton Trump kaj malhelpi lin partopreni en ĉi tiuj elektoj. Ĉi-foje, la Usono de Usono, en tumulto, povus bone fariĝi la Ameriko de la Disunuiĝintaj Ŝtatoj. Ĉar Jesuo Kristo povas agi kontraŭ ĝi rompante sian " *birdstaton*" por ĝi. **Unuiĝo** " kiel li faris en la tempo de la profeto Zeharja laŭ Zeh. 11:14: " *Tiam mi rompis mian duan bastonon Unuiĝo* , por rompi la fratecon inter Jehuda kaj Izrael. "La tempo de milito, kiun Dio preparas tra la tuta tero, baziĝas sur ĉi tiu principo de detruo de establitaĵoj " **unioj** ". Tiel, la usona unio povus malaperi por antaŭenigi la malaperon de la eŭropa unio, kiu prenis ĝin kiel modelon. Kompreneble, absorbata de interna milito, Usono havus nek la deziron nek la eblecon etendi sian oferton de armiloj al Ukrainio kaj al Okcidenta Eŭropo, kiu subtenas ĝin. Ĉi tiu programo tenas sin sufiĉe logike, sed surprizoj povas ankoraŭ malkaŝi aliajn datumojn, kiuj kondukas al aliaj klarigoj. Sed dume, estas en la spertoj vivitaj de Usono, ke ĝia retiriĝo el la eŭropa konflikto devas trovi sian pravigon. Krom la menciita kazo, Usono povus trovi sin engaĝita en milito kontraŭ Ĉinio, kiu ŝatus konkeri Tajvanon; ĝi estas ankoraŭ tre reala ebleco. Kaj en ĉi tiu situacio, estus malfacile samtempe administri militon kontraŭ Rusio en Ukrainio. En Daniel 11:40 ĝis 45, Dio ne mencias la aliajn novajn militpotencojn, kiuj aperis en la mondo: Ĉinio, Barato, Nord-Koreio, Irano, ĉiuj eblaj malamikoj de okcidentaj eŭropanoj. Sed ni jam povas vidi la eblecojn de militaj aliancoj inter ĉi tiuj." landoj. Nur tagon post tago sinjoro Putin vidas sian komencan planon por "speciala operacio" transformiĝi en gravan internacian mondmiliton. Estas vere, ke li ne antaŭvidis ĉi tiun disvolviĝon de eventoj, sed kiu antaŭvidis? Neniu sur la tero, krom unu kaj sola, la granda Dio enkarniĝinta en Jesuo Kristo. Li preparis anticipi ĉiujn detalojn, kiuj kreis ĉi tiun nesolveblan situacion. Kaj la homaj instrumentoj, kiujn li uzas por realigi ĝin, tute ne sciis pri lia plano. Observantoj de la milito en Ukrainio kalkulas la nombron de mortoj ambaŭflanke: pli ol 200 000 mortigitoj aŭ vunditoj nur por Rusio, kaj probable tiom multe ĉe la ukraina flanko. Ĉi tiuj ciferoj estas teruraj, precipe post 78 jaroj da eŭropa paco ekde 1945, sed ĉi tio estas nur la komenco de la granda buĉado, kiu detruos ĉiujn homajn vivojn sur la tero ĝis la reveno de Jesuo Kristo printempe de 2030, escepte de la vivoj de la

lastaj elektitoj, kiuj restis fidelaj al la Ŝabato ĝis la punkto de esti minacataj per mortkondamno.

En sia saĝo, Jesuo Kristo diris, ke kiu ajn planas konstrui turon devas certigi, ke li povas plenumi ĝin ĝisfine. Sed en la nuna tutmonda situacio, ĉiuj estas surprizitaj. Unue Rusio, poste Usono, ĉar kvankam estas vere, ke ĝi volis eltiri Ukrainion el la rusa tendaro, ĝi ne estis preta fari tion je la kosto de rekta konflikto kun Rusio. Ĝi scias, ke Rusio havas imponan nuklean armilon kaj kompreneble timas, ke ĝi fine uzos ilin, sed samtempe, en ĉi tiu milito, Rusio, timata de la tuta okcidenta tendaro, montras malfortecon en sia milita ekipaĵo, kiu ne evoluis por konvenciaj konfliktoj. La imponaj precizaj okcidentaj armiloj pli ol kompensas la malplimulton de ukrainaj batalantoj, kaj Rusio lernis tion per malfacilaĵoj, sed ĝi konservas la nekontesteblan avantaĝon de nombroj kaj la imponan naciisman rezistecon de la plimulto de sia popolo. Ĝi scias kiel adaptiĝi al la malfacilaĵoj kaj kiel ekspluati la tempon. Aliflanke, en la okcidenteŭropa tendaro, la riĉaj popoloj tre hezitas toleri la brutalan malriĉiĝon, kiu rezultas en naciaj krizoj kaj perfortaj reagoj de la popolo. Tamen, la tutmonda situacio fariĝis tute malfavora al Eŭropo, kiu jam de jaroj translokigas sian produktadon al Ĉinio kaj aliaj eĉ pli malriĉaj landoj en la Tria Mondo. En la plimalboniĝo de la nuna krizo, la Eŭropa Unio frakosas kaj malaperos. Lastmomente, mi kolektas la plej novajn informojn pri la intensigitaj rusaj minacoj kontraŭ Eŭropo. Tre oficiale, en dokumento, sinjoro Putin deklaras **Okcidenton kiel ekzistecan minacon al Rusio**, tiel konfirmante la duan fazon de la milito en Ukrainio, en kiu la nova elektita malamiko nun estas klare la eŭropa NATO. Kaj nun, Rusio rezervas al si la rajton uzi taktikajn atombombojn planitajn en kazo de ekzisteca minaco al sia lando. Kaj kio estas nepre kompreni estas, ke ĉiuj, kiuj juĝas la rusajn atomminacojn kiel falsaj kaj misgvidaj, ankaŭ ne konscias, ke Jesuo Kristo ordonas ĉi tiun teruran detruan uzon. Ĉar ĉi tiu karaktero de "teroro" estis programita kaj profetita por establi la ligon, kiu ligas la punojn de la " *kvara* " kaj la " *sesa trumpeto* " de la Apokalipso, laŭ Apokalipso 8:12, 9:13 kaj 11:14. La dua formo de la " *besto kiu supreniras el la senfunda abismo* " estas rusa kaj multe pli detrua ol la unua kiu koncernis la "teroron" de la Franca Revolucio inter 1793 kaj 1794.

Nova, nova, nova...

Ĉi tiuj novaj klarigoj ricevitaj en ĉi tiu sabato de la 1-a de aprilo ^{permesos} al vi pli bone kompreni kiel Dio prezentas la Trian Mondmiliton en siaj bibliaj profetaĵoj.

Ĝia antitipo estas en la festo de la unua Pasko spertita de la hebrea popolo en egipta lando. Estas en ĉi tiu plenumiĝo, ke ni trovas en la sama nokto la protekton de la hebreoj savitaj per la sango de la paska ŝafido, sed ankaŭ, en absoluta kontrasto, la morton de ĉiuj egiptaj " **unuenaskitoj** " mortigitaj kiel pekuloj; kio kondukos Dion krei la feston de la " **tago de repacigo** ", kies celo estos profeti per religia rito kiel Dio planas laŭleĝe fini la pekon, kiu kondamnas siajn elektitojn. Dio metos en la 10-an ^{tagon} de la 7-a ^{monato}, per kiu komenciĝas la aŭtuna ekvinokso, ĉi tiun feston centritan sur **peko** ĉe la antipodoj de tiu de la Pasko, kiu instruas la oferton de sia **justeco** en la 14-a ^{tago} de la unua monato. Ĉi tiu aŭtuna festo havas nur provizoran karakteron kaj pedagogian celon, kiun la

morto de Jesuo Kristo lumigis kaj plenumis koncerne la repacigon de la prapeko heredita de liaj elektitoj. Ĝi do povas ĉesi kaj malaperi en la kristana kredo, same kiel la festo de Pasko. Sed Pesaĥo restos por Dio fundamenta dato, tipo kiu renoviĝos je la glora reveno de nia dia savanto Jesuo Kristo, la momento kiam Dio detruos ĉiujn homojn kiuj restas portantoj de siaj pekoj. En profetaĵo, Dio ĉiam prenas Eŭropon kiel celon ĉar estas en Eŭropo ke la nomo de Jesuo Kristo estas elvokita kaj instruata. Sed la privilegio ligita al ĉi tiu scio igas la malfidelecon de la eŭropaj popoloj eĉ pli kulpa ol la aliaj nekristanaj popoloj de la tero. Krome, ĉi tiu scio, eĉ neperfekta, igas ilin malfidelaj unuaaĵoj aŭ "**unuanaskitoj**", indaj je liaj punoj. Kaj ĝuste en ĉi tiu rolo post la kvin antaŭaj, lia "*sesa trumpeto*" "*mortigos la trian*" el ĉiuj "**unuanaskitoj**" de okcidenta kristanismo kiuj fariĝis malfidelaj kaj ribelemaj pekuloj. Puvon de ĉi tiu interpreto donas al ni la fakto ke la patrino katolika eklezio konsideras Francion kiel sian "plej aĝan filinon"; Francio, kiu konsistigas la plej grandan eŭropan potencon en NATO. Ĉi tiu esprimo de "**unuanaskito**" estas fundamenta ŝlosilo por kompreni Dion, ĉar ĝi indikas en Apokalipso 1:5 Jesuon Kriston prezentitan kiel la "**unuanaskito el la mortintoj**": "*... kaj de Jesuo Kristo, la fidela atestanto, la unuanaskito el la mortintoj, kaj la princo de la reĝoj de la tero! Al tiu, kiu nin amas, kiu nin liberigis de niaj pekoj per sia sango ,...*" Ĉiuj, kiuj pretendas lian savon, estas ankaŭ "**unuanaskiti**" laŭ titolo. Kaj tio ekde la kreado de Izrael ĉe la Pasko de la eliro el Egiptujo, kaj Dio konfirmis la aferon nomante Izraelon sia "**unuanaskito**" en Eliro 4:22: "*Diru al Faraono: Tiele diras la Eternulo: Izrael estas Mia filo, Mia unuanaskito.*" Sed kiam ĉi tiuj "**unuanaskiti**" pravigas pekon kaj ribelman sintenon al Dio, ili fariĝas pekuloj nur indaj je esti subite detruitaj de Li. Kaj ĝuste tio estas la nuna stato de falsaj okcidentaj kristanaj religioj ekde 1843, kaj por la oficiala "Adventismo" "**elvomita**" de Jesuo Kristo, ekde 1994. Jen estas klarigite, kial Dio traktos eŭropanojn kiel li traktis en ilia tempo la egiptojn kaj la malfidelajn Izraelidojn. La sekvanta teksto traktos la manieron prezenti ĉi tiun Trian Mondmiliton en Daniel 11:40 ĝis 45, en Ezek 38 kaj 39, kaj en Apokalipso 9:13 ĝis 21. La baza teksto estas tiu de Daniel, kiu prezentas la avantaĝon de simpleco kaj la revelacion de la kronologia strategio de la konflikto. La perlo de ĉi tiu novaĵo kuŝas sur ĉi tiu observado. La rakonto etendiĝas tra ses versoj; ses kiel la ses mil jaroj da tera peko. Nun, same kiel Jesuo prezentis sin por sia Pasko en la 14-^a tago de la printempo de la 5-a^{jarmilo}, en Daniel, la 5-a^{verso} elvokas la ŝanĝon de la strategio de la batalo, kiu, de konvencia karaktero, transiras al nuklea detrua karaktero, kion Daniel 11:44 sugestas dirante pri la rusa "**reĝo de la nordo**": "*Novaĵoj venos de oriento kaj de la nordo, por timigi lin, kaj li eliros kun granda furiozo, por pereigi kaj ekstermi homamasojn.*" » La versoj 40 ĝis 43 karakteriziĝas per la elvoko de konvencia milito, kiun Ezekiel ankaŭ priskribas, precizigante pri Rusio, nome "**Gog**", en Ezek. 38:13: "*Ŝeba kaj Dedan, la komercistoj de Tarŝiŝ, kaj ĉiuj iliaj junaj leonoj, diros al vi: Ĉu por preni rabaĵon vi venis? Ĉu por rabi vi kolektis vian homamason, por forporti arĝenton kaj oron, por preni brutojn kaj havaĵojn, por preni grandan rabaĵon?*" Konsiderante la ekonomian krizon, kiu grandparte ŝuldiĝas al okcidentaj sankcioj kaj la grandegaj militaj elspezoj de Rusio, ĝia bezono "*preni rabaĵon*" estas tute logike, mi eĉ diras, ke ĝi postulas repagon pro

la suferita damaĝo. Sed Ezeĥezkel enfokusigas sian profetaĵon sur la atako kontraŭ Israelo fare de Rusio kaj ĝiaj aliancanoj; ion, kion Dan. 11:41 konfirmas: " *Li eniros en la plej belan el la landoj , kaj multaj falos; sed Edom, Moab kaj la ĉefoj de la Amonidoj estos savitaj el lia mano.* " Kaj simile, Dan. 11:45 profetas la finon de la rusaj armeoj: " *Li starigos la tendojn de sia palaco inter la maroj, al la glora kaj sankta monto; kaj li venos al sia fino, kaj neniu helpos lin* "; ĉi tiuj rusaj trupoj estas detruitaj sur la " *montoj* " de Izrael, laŭ Ezek. 38:21-22: " *Mi vokos kontraŭ lin glavon sur ĉiuj Miaj montoj, diras la Sinjoro, la Eternulo; la glavo de ĉiu homo estos kontraŭ lia frato. Mi faros juĝojn kontraŭ li per pesto kaj sango, per pluvo kaj per hajlo; Mi pluvigos fajron kaj sulfuron sur lin kaj sur liajn taĉmentojn, kaj sur la multajn popolojn, kiuj estas kun li.* "

En ĉi tiu verso, nuklea fajro estas aludata per la vorto " *sulfuro* ", ĉar la eksplodo de atombombo transformas la aeron en brulantan " *sulfuron* ". Ĉar la batalantoj mortigas unu la alian per " *la glavo* ", ĉi tiu teksto klare celas la Trian Mondmiliton. Sed mi havas malfacilaĵojn kun ĉi tiuj tekstoj el Ezeĥiel, ĉar kelkfoje iliaj priskriboj povas esti ligitaj al la Tria Mondmilito aŭ al la fina juĝo priskribita en Apokalipso 20:8-9: " *Kaj li eliros, por trompi la naciojn, kiuj estas en la kvar anguloj de la tero, Gog kaj Magog, por kolekti ilin por milito; kies nombro estas kiel la sablo de la maro. Kaj ili supreniris sur la teron, kaj ĉirkaŭis la tendaron de la sanktuloj kaj la amatan urbon. Sed fajro malsupreniris el la ĉielo kaj formanĝis ilin.* " Kaj ĉi tiuj du eblaj plenumiĝoj estas apartigitaj per la periodo de " *mil jaroj* " menciita ses fojojn en la versoj 2 ĝis 7 de ĉi tiu ĉapitro 20.

En Daniel 11, verso 44 markas la tempon de " *pentofaro pro la pekoj* " de la falsaj usonaj, eŭropaj kaj rusaj kristanaj eklezioj, ne kovritaj de la justeco de Kristo, kaj kiuj tial devas mem pentofari pro siaj pekoj, kiel la egiptoj ĉe la unua Pesaĥo. Kaj ĉi tiu fundamenta rolo permesos al ni pli bone kompreni la prezentadon de ĉi tiu milito sub ĝia simbolo de " *sesa trumpeto* " priskribita en Apokalipso 9:13 ĝis 21. La elvokita konflikto preterpasas silente la konvencian militon, kiu plenumiĝis ĝis la momento de ĉi tiu venĝema buĉado, tio estas, la momento kiam nukleaj armiloj estis uzitaj por " *mortigi trionon de la homaro* ", kiel la egiptoj ĉe la unua Pesaĥo. La esprimo " *por la horo, tago, monato kaj jaro* " indikas la momenton de nuklea genocido, kiu karakterizas ĉi tiun " *sesan trumpeton* ". Kaj atendante pliajn klarigon pri ĉi tiu temo, ĉi tiu esprimo substrekas la longan atendadon de ĉi tiu momento fare de la malbonaj anĝeloj, laŭ Apokalipso 7:1 ĝis 3, specifante ke ili atendis ĝin ekde la dato 1844, en kiu la " *sigelo de la vivanta Dio* ", simbolo de lia sankta Ŝabato, aperis en lia Adventista Elektito: " *Post tio mi vidis kvar anĝelojn starantajn sur la kvar anguloj de la tero, tenantajn la kvar ventojn de la tero, por ke la vento ne blovu sur la teron, nek sur la maron, nek sur ian arbon. Kaj mi vidis alian anĝelon suprenirantan de la oriento, havantan la sigelon de la vivanta Dio ; kaj li kriis per laŭta voĉo al la kvar anĝeloj, al kiuj estis donite difekti la teron kaj la maron* , kaj diris: Ne difektu la teron, nek la maron, nek la arbojn, *ĝis ni sigelos la servistojn de nia Dio sur iliaj fruntoj.* " Celante nur pekulojn, ĝi povas okazi iam ajn kaj ne estas ligita de la datoj de la du religiaj festoj, kiuj ambaŭ koncernas **nur** la savon de la elektitoj. Tiel ke la dato de ĝia plenumo estos... estu tiu de la uzo de la unua **strategia atombombo** ; kio ne ekskludas, ĝis ĉi tiu dato, la uzon de **taktikaj**

bomboj de reduktita potenco kompare al tiuj uzitaj en Hiroŝimo kaj Nagasako, jam, de Usono. Sed ĉi-foje, la unuaj uzantoj povus esti la rusoj pro la malsupereco de iliaj klasikaj konvenciaj armiloj. Tamen, ni havas elementon, kiu metas la komencon de la sigelado de la elektitoj en la aŭtuno de 1844, la dato de la restarigo de la Ŝabato adoptita individue de Kapitano Joseph Bates en oktobro 1844 antaŭ ĉiuj aliaj Adventistoj. La atendado de la malbonaj anĝeloj povus do, eble, ankaŭ finiĝi en la sezono de Aŭtuno situanta inter 2023 kaj 2028.

La ligo de la "**sesa trumpeto**" al ĉi tiu strategia uzo de terure detrua nuklea fajro estas montrita per la emfazo de la teksto sur ĉi tiu esprimo en verso 18 de Apokalipso 9: "*Per tiuj tri plagoj, per la fajro, per la fumo, kaj per la sulfuro, kiuj eliris el iliaj buŝoj, triono de la homaro estis mortigita.*"; sed ankaŭ, laŭ verso 16, per la nombro de batalantoj, kiu kreskas kun la daŭro de la konflikto: "*La nombro de la rajdantoj de la armeo estis du miriadoj da miriadoj: mi aŭdis ilian nombron.*" Ĉi tiu impona nombro de 200 milionoj da batalantoj estos atingita nur je la kulmino de la batalado. Ĝuste, tiu, kiam Usono decidis elimini Rusion kaj ĝiajn aliancanojn per **strategia nuklea fajro**: kio pravigos la reagon de la rusa "*reĝo de la nordo*" en Dan. 11:44: "*Novaĵoj el oriento kaj el nordo venos por timigi lin, kaj li eliros kun granda furiozo por pereigi kaj ekstermi amasojn.*" Kaj por "**pereigi kaj ekstermi amasojn**" da malamikoj, li siavice uzos, kiel respondo, la **strategian nuklean armilon**, per kiu li estas imponege supere ekipita. Rusujo sole kontrolas la eblecon lanĉi siajn nukleajn misilojn kun tre alta rapideco, kiun neniu povas haltigi kaj malhelpi atingi siajn celojn.

Mi utiligas ĉi tiun version por memori la pravigon por la mencio de la du ĉefpunktoj, "**la oriento kaj la nordo**". Ĉi tiuj du ĉefpunktoj indikas la pozicion de la rusa teritorio, depende de ĉu la rusa okupanto estas en la Okcidento, en Italio aŭ en Israelo. En okcidenta teritorio, lia naskiĝlando estas "**oriento**", kaj en la lando de Israelo, ĝi estas "**nordo**". Kaj ĉi tiuj du vizioj estas pravigitaj per la fakto, ke kaj la kristana kredo kaj la juda kredo estas koncernataj de ĉi tiu profeta revelacio. Oni ankaŭ devas konsideri, ke la okcidenta tendaro estas reprezentita de papa Italio, kiu konsistigas ĝian referencan pozicion kiel la "**reĝo**" de verso 36, nomumita per la pronomo "**li**" en verso 40.

Fakte, ĉi tiu puno de la "**sesa trumpeto**" efektivas punon kompareblan al tiu, en kiu Dio mortigis la egiptan "**unu-anaskiton**". **La dato de la lasta "Pasko"** - festo estas beno kaj protekto por la fidelaj elektitoj de Kristo, sed samtempe, en absoluta kontrasto, "**tago de repacigo**", malbeno kaj puno por liaj malamikoj, kiuj perfidis, malestimis kaj humiligis lin.

Tion dirinte kaj komprenante, la prepara fazo de la Tria Mondmilito efektiviĝas en Ukrainio, sed Daniel 11:40 ignoras ĉi tiun preparon en sia rakonto. Ĝi komencas priskribi ĝin en la momento kiam la araba kaj afrika islama "**reĝo de la sudo**" atakas Italion, kie troviĝas la sidejo de la romkatolika papo. Ĉi tiu ago ankoraŭ ne estas plenumita en la tempo antaŭ ni kaj ĝi povos fari tion nur kiam Eŭropo estos forlasita de la usonanoj pro kialo, kiu restas malkovrata en la proksima estonteco. Estos danke al ĉi tiu islama atako, ke la Rusio de la "**reĝo de la nordo**" efektivigos grandskalan atakon kontraŭ ruinigita kaj malfortigita Eŭropo, tre vundebla sen usona protekto.

Penso venis al mia menso, proponante klarigon, kiu eble pravigus la retiriĝon de la usonanoj el la nunaj eŭropaj problemoj. Jen la klarigo: Unuiĝinta Eŭropo, dum iom da tempo ankoraŭ, tute dependas de sia ekipaĵo konstruita en Ĉinio. Ĝi tial ne povas permesi al si disiĝi de ĝi. Sed la sekvo de ĉi tiu ĉina dependeco estas, ke la rilato de Eŭropo kun ĝi ne estas ŝatata de la usonanoj, kiuj povus serioze koleriĝi se ĉi tiu rilato daŭros dum tiu inter Ĉinio kaj Usono ekflamas super la insulo Tajvano. Laŭ ŝiaj vortoj, la prezidantino de la Eŭropa Komisiono tre konscias pri la bezono konservi bonajn rilatojn kun Ĉinio. Kaj la problemoj, kiu aperas, estas tiu de tririlato. Kiu gajnos la koron de la bela Eŭropo? Usono aŭ Ĉinio, de kiu ĝi dependas ekonomie? Estante flankenlasita, Usono havus bonan kialon retiriĝi al sia kontinento kaj lasi Eŭropon solvi siajn problemojn kun la ukrainoj kaj la rusoj sola.

La Vera Majstro de Tempo

Dio pruvis, ke li estas la Vera kaj sola Majstro de la tempo. De la komenco, kreante la septagan semajnon, li malkaŝis, ke li solvos la problemon de peko, kiu rilatas al ĉia formo de ribelo kaj defio al la normoj establitaj de lia saĝo, por ĉiuj formoj de vivo, kiujn li kreis. Bona arkitekto ne konstruas konstruaĵon sen unue desegni planon. Fakte, pluraj planoj estas necesaj: granda ĝenerala plano kaj detalaj planoj. Dio agis tiel. Lia granda plano kovras sep mil jarojn, kaj la detalaj planoj estas la projekto de tri interligoj de po 2.000 jaroj, kiuj kulminas per 1.000 jaroj dediĉitaj al la juĝo de ribeluloj kaj perfiduloj konsiderataj kulpaj je alta nivelo. Nenio povas ŝanĝi ĉi tiun dian programon. Kaj por ke liaj elektitoj povu konservi kaj transdoni ĉi tiun veron ĝis la fino de la mondo, Dio malkaŝas "*sian benon kaj sian sanktigon de la sepa tago*", kiu profetas, ĉiun semajnfinojn, la grandan ripozon, kiun li dividos kun siaj elektitoj ekde la komenco de la sepa jarmilo.

Dio kaŝinte la aferon ĝis 2018, la jaro de la komenco de la sepa jarmilo nun estas rivelita al siaj lastaj elektitoj, kiujn li juĝas fidelaj kaj indaj je ĉi tiu privilegio: la printempo de la jaro 2030. Sekve, liaj kleraj servistoj scias, ke ĉiuj projektoj faritaj de homoj post ĉi tiu dato estas vanaj, kaj neniam vidos la tagon de sia efektivigo. Kaj tial kun iomete moka rideto ni povas bonvenigi la francan projekton lanĉi la konstruadon de nova "Aviadilŝipo" fine de 2025, por anstataŭigi la malnovan "Charles de Gaulle" nuntempe funkciantan ekde 1994, laŭdire "bona por la skrapilejo". La projektistoj ne imagas, ke ekde 2024, Francio mem estos juĝita de Dio "bona por la skrapilejo". Kaj indas rimarki la intereson vidi la "skrapadon" samtempe de la perversa 5-a ^{Konstitucio} de Francio, kies destino estis, ĝis sia fino, ligita al la heredaĵo de Generalo de Gaulle. Per ĉi tiu projekto kaj ĝiaj vortoj, ŝajnas ke Dio volas profetigi la finon de Francio fare de ĝiaj politikaj elitoj mem. Jam Francio mem forĵetis la uzon de siaj prestiĝaj atingoj, sinsekve laŭlonge de la tempo, la oceanŝipo "Francio" kaj ĝia bela fluganta birdo, la nekomparebla "Konkordo"; termino kiu memorigas nin pri "la Placo de la

Konkordo", tiel nomita en 1795, kie reĝo Ludoviko la 16-a estis gilotinita, tiel plenumante la " ^{4-an} *trumpeton* ". Poste, Napoleono Bonaparte, ĉi tiu diktatoro, antaŭulo de niaj nunaj diktatoroj, establis la Konkordaton. Mi vidas en ĉi tiuj du vortoj "Francio kaj Konkordo" la du aferojn, kiujn la lando Francio rezignis en sia nesatigebla detrua eŭropa engaĝiĝo. Kaj ne senkaŭze ĉi tiuj elitoj favoraj al la kreado de EU faris la partion Fronto Nacia publika malamiko numero 1, ĉar "kiu volas mortigi sian hundon, akuzas ĝin pri rabio." Kaj en la sama engaĝiĝo, la kosmopolita miksaĵo de la popolo anstataŭigis "konkordon" per misharmonio.

La Majstro de Tempo rivelis sin per sia senlima povo, kiu permesas al li anonci siajn planojn al siaj profetoj kaj plenumi ilin en la preciza tago, kiam li profetis. Ĉi tiuj profetaĵoj konsistigas la detalajn planojn de lia dia arkitekturo. La Majstro de Tempo regas ĉiujn horloĝojn, kaj tio, kion li profetas, konas nek prokraston nek antaŭeniron. Ni legas en 2 Petro 3:9: " *La Sinjoro ne malrapidas rilate al sia promeso, kiel iuj kalkulas malrapidecon, sed paciencas al ni, ne volante, ke iuj pereu, sed ke ĉiuj venu al pento.* " Ĉi tiu klarigo hodiaŭ kontraŭdiras la profetaj revelacioj de Dio. Sed tamen, analizante liajn vortojn, la parolitaj vortoj restas veraj nur por liaj elektitoj. Sed por publika kompreno, oni devus diri: " *La Sinjoro **volas**, ke ĉiuj venu al pento.* " Ĉi tiu esprimo de Petro estas inspirita de Dio kun granda subtileco, ĉar plena pento estos atingita de liaj elektitoj, nur je la tempo de la fino, kiu estas nia.

La plano de Dio estis klarigita per bildoj de Jesuo Kristo dum la tri jaroj kaj duono de lia tera ministerio. Kaj li malkaŝis la esencajn principojn de la plano de savo. Mi aparte memoras ĉi tiun instruon el Mateo 25:31, kie Jesuo diras: " *Kiam la Filo de homo venos en sia gloro, kaj ĉiuj sanktaj anĝeloj kun li, tiam li sidos sur la trono de sia gloro. Antaŭ li kolektiĝos ĉiuj nacioj. Li apartigos ilin unu de la alia, kiel paŝtisto apartigas la ŝafojn de la kaproj. Li starigos la **ŝafojn dekstre de li**, kaj la **kaprojn maldekstre**.* " La du bestoj simbolas du specojn de homoj: verajn kredantojn kaj falsajn kaj nekredantojn. La homo estas aŭ kun Dio aŭ kontraŭ li. La " **ŝafo** " estas la simbolo de obeemo kaj en absoluta malo, la " **kapro** " estas la bildo mem de militema, ribelema kaj protesta konduto kaj kiu havas la aldonan karakterizaĵon porti en si kaj ĉirkaŭ si ekstreme fortan kaj malagrablan abomenan odoron. Pro ĉiuj ĉi tiuj kialoj, Dio faris ĝin la simbolo de peko en la hebrea rito de "Jom Kippur" aŭ "Tago de Repacigo". Kaj en ĉi tiu rito, Jesuo Kristo ne estas la kapro, sed la sankta kaj senkulpa portanto de la peko de siaj elaĉetitoj, mem reprezentita per la " **kapro** ". Ĉar "Pasko kaj la Tago de Repacigo" estas la averso kaj dorso de la sama monero, kiu reprezentas la dian solvon, kiun Dio alportas al la morta kazo de pekema homo. Ĉi tiuj du festoj sole instruas la tutan principon de savo proponita de Dio al hereda pekema homo. Tial lia oferto estas adresita al ĉiuj homoj disigitaj kaj disigitaj tra la tero. Sed la vojo al savo estas nenio alia ol kondiĉa oferto. Kaj ne senkaŭze Jesuo insistis diri en Mateo 22:14: " *Ĉar multaj estas vokitaj, sed malmultaj estas elektitaj.* " Ĉi tio estas tre malproksima de la "etikeda" koncepto de savo instruata en ĉiuj eklezioj de falsa kristanismo. Fakte, aspektoj estas tute trompaj, ĉar Dio ne vere atendas la homan decidon kredi aŭ ne kredi je li. Ĉar, reale, li sole venas por malkaŝi sin al siaj veraj elektitoj, kies naturon kaj ilian amon al li kaj liaj veroj li konas, ekde la kreado de sia projekto de liberaj vivoj apud li. La fakto, ke la selektado estas

farata laŭ tiu principo, malebligas ĉian eraron je la nivelo de tiu selektado. La Vera Majstro de la tempo estas ankaŭ la Vera Majstro de la ludo, venka de komenco ĝis fino. Dum ses jarmiloj, li malkaŝas sin al siaj elektitoj, dum amasoj pensas, ke ili povas postuli lian savon, kiel atestas la historio de la popolo de Izrael. Dio rekonis lin kiel sian popolon, sed kiel tia, li ne ŝparis al ili la punojn, kiujn ili meritis, eĉ kondukante ilin al deportado al Babilono. Esti parto de la popolo de Izrael ne donis la statuson de savita elektito inda je eterna vivo. Kaj tiu sama kondiĉo validas dum la du mil jaroj de la kristana kredo por kristanoj, kaj plej lastatempe, ekde 1994, por kristanoj de la Sepa Tago Adventismaj. Estante mem benita kaj apartigita por profeta verko metita sub ĉi tiun nomon elektitan de Dio, por distingi de tiu de la tradicia heredaĵo mian mesaĝon kaj la novajn lumojn, kiujn mi ricevis kaj prezentas, por la unua fojo, ekde 1982, mi prezentas min hodiaŭ kiel "disidenta Adventisto de la Sepa Tago kaj de la Sepa Horo". Ĉar, kiel servisto de la Vera Majstro de la tempo, mia verko konsistas el agordi la profetajn horloĝojn al ilia vera horo, nome: la sepa. Ĉar en la aŭtuno de 1844, la provitaj kaj elektitaj pioniroj de la adventista movado (ankoraŭ de la unua tago) kredis, ke ili estas en la 7-a^{horo}, tiu de " **Laodicea** " de Apokalipso 3:14, dum ili estis nur en la 5-a^{horo} de la tempo profetita en la Apokalipso, tiu de " **Sardeso** ", en Apokalipso 3:1. Poste, unuigitaj sub la oficiala nomo de Adventista Eklezio de la Sepa Tago, ili estis en 1873, je la tempo de la 6-a^{horo}. Kaj nur en 1991, la horo de mia oficiala forigo el la Adventista Eklezio, Dio ekigis la sepan horon de sia profetita projekto. Ĉi tiuj tri adventistaj horoj nomiĝas sinsekve " **Sardeso, Filadelfio, Laodikea** ". Mi memorigas vin, ke ĉiuj datoj ligitaj al ĉi tiuj tri periodoj estis akiritaj per kalkuloj proponitaj de la profetaj tekstoj de Daniel 8:14 kaj 12:12.

5a horo: 1844: Sub la nomo " **Sardeso** ", en 1843 kaj 1844, Jesuo Kristo ĵetis grandan reton por apartigi la protestantajn fiŝojn en du grupojn. Li konservis la agrablajn fiŝojn por si kaj ĵetis reen en la maron la amasojn da aliaj fiŝoj seninteresaj kaj senvaloraj por li.

6a horo: 1873: Sub la nomo " **Filadelfio** ", li honoris ĉi tiujn agrablajn fiŝojn, vestis ilin per sia justeco kaj sankteco, donante al ili kiel signon, ke ili apartenas al li, la restarigon de la praktiko de la Ŝabato. Estas ĉi tiu retrovita ligo kun Dio, kiu donas al ili la nomon " **Filadelfio** ", kio signifas, ke ili portas la benitan frukton de "frata amo". Sed la dia beno estas ligita nur al unu dato: 1873. Ĉar preter ĉi tiu dato, la elektitoj estas avertitaj, invititaj ne lasi sian " *kronon* " de vivo esti prenita de ili.

7a Horo: 1991: Sub la nomo " **Laodicea** ", kiu signifas "Juĝita Popolo", la Sepa - taga Adventismo estas provita kaj juĝata de Jesuo Kristo. La minaco farita en 1873 estis pravigita, ĉar ĝi perdos sian " *kronon* " definitive en 1994. La kaŭzo de ĉi tiu juĝo, kiu kondukas Jesuon al " **elvomado** " de la oficiala institucio, estas lia malestimo al mia mesaĝo, kies titolo estis "La Revelacio de la Sepa Horo". En 1991, la anonco pri la reveno de Jesuo Kristo por 1994 estis malestimata kaj kontraŭata de oficialaj gvidantoj. En ĉi tiu sinteno de tutmonda malakcepto, la adventista popolo de la tuta mondo estis senigita de dia manao donita de Jesuo Kristo en Valencio al lia malakceptita kaj forpelita servisto. La kondamno de la protestanta kredo, io klare rivelita en miaj klarigoj de la profetaĵoj, estis tiel ignorita de ĉiuj membroj en la momento kiam ĉi tiu Adventismo ĵuris fidelecon al

la protestanta federacio enirante ilian grupon kaj la ekumenan aliancon organizitan de la Katolika Eklezio, por kunigi religiajn organizojn malakceptitajn de Dio. Tra la tuta tero, membroj de Adventismo ignoris la ekziston de ĉiuj lumoj, kiujn Dio igis min malkovri kaj scii; aferojn, kiujn li volis kunhavigi kun ili por nutri ilian fidon kaj vekti ilian entuziasmon. Ĉu ne estas skribite en Amos 4:6: "*Mia popolo pereas pro manko de scio ?*" Mi lasas vin taksi la gravecon de la kulpo de la homoj, kiuj tiel senigis la filojn kaj filinojn de Jesuo Kristo je lia dia spirita manao.

Dio tiel alportis al siaj elektitoj, kiuj amas lian veron, detalojn pri la horoj de la plenumo de lia tera projekto, sed kio okazas en la alia tendaro, tiu de la "**kaproj**"?

Post kiam forlasitaj de Dio, protestantoj kaj katolikoj fariĝis facilaj viktimoj kaptitaj de la diversaj rimedoj inventitaj de la diablo kaj liaj demonoj. Unu viro ludis gravan rolon en ĉi tiu speco de ago: S-ro Charles Darwin. Dum siaj vojaĝoj, precipe en la Galapagoj, li malkovris igvanojn kaj aliajn bestojn, kiuj kondukis lin al disvolvado de sia teorio pri evoluciismo. Ĉi tiu kaptilo estis tre efika, ĉar sub la kovro de la vorto scienco, la diablo sukcesis forŝiri la lastan religian reziston ligitan al la Sankta Biblio. Ĉar hodiaŭ, en 2023, multaj homoj, kiuj nomas sin kristanoj, kredas samtempe je la Dio de la Biblio kaj je la sciencaj evoluciaj teorioj de S-ro Charles Darwin; tio, sen konscii, ke unu nuligas la alian. Tiuj, kiuj agas tiel, bazas sian fidon sur la Evangelioj de la nova interligo kaj malestimas la skribaĵojn de la malnova interligo. Por ili, ĉi tiuj skribaĵoj estis por la judoj, kaj tial, por ili, seninteresaj. Darwinismo precipe venkis eŭropajn loĝantojn, el kiuj multaj estis katolikoj, per bebobapto en la hereditan familian fidon. Aliaj protestantaj grupoj pli-malpli favoras la Evangeliojn kaj la Epistolojn de la Nova Interligo. Ili tiel montras sian malestimon por la plej malnova el la "**du atestantoj**" de Dio cititaj en Apokalipso 11:3: "*Mi donos al miaj du atestantoj potencon, kaj ili profetos mil ducent sesdek tagojn, vestite per sakaĵo.*" Kaj ilia nescio pri la subtilecoj rivelitaj en la kreadrakonto de la libro Genezo igas ilin ignori tiujn, kiuj malkaŝas la grandan Kreinton Dion, Mastron kaj Organizanton de la Tempo.

En Nordameriko, la Biblio konservis sian prestiĝon, kaj evolua pensado estas kontraŭata de la plimulta kreisma pensado en tiu lando. Tamen, ĉi tiuj kreistoj, esence protestantoj, ankaŭ favoras legadon de la Evangelioj kaj la epistoloj de la Nova Interligo. Ili ankaŭ marŝas sur "unu kruro". Ameriko ne estas nur la lando, kie la Statuo de Libereco, ofertita de Francio, staras fiere; ĝi estas ankaŭ la lando, kie ĉiuj ekscesoj estas praktikataj kaj plej ofte legitimitaj, en la nomo de ĝia sankta libereco. Sed ĉi tiu libereco estas nur kruela sklaveco al peko, kiu tie prezentas sin kaj disvolviĝas en multaj formoj: kapitalismo, rasismo, drogoj, perforto, krimoj, kaj kompreneble, pli ol ie ajn alie, la troa multiĝo de evangeliaj grupoj, kiuj pretendas esti liberaj, kaj estas pli tiaj ol ili pensas, fortranĉinte sin de Dio. Ameriko produktas evangeliajn predikistojn kiel la arbaro produktas fungojn, escepte ke ilia spirita nutraĵo estas eĉ pli venena ol la mortigaj fungoj, kiuj nur kaŭzas la unuan morton, dum ilia mensoga veneno kondukas iliajn viktimojn al la "*dua morto*", kiu definitive fermas la vojon al eterneco. Sed

ĉu ni povas kompati homojn, kiuj ĝuas liberan aliron al la Biblio? Ilia sinteno nur malkaŝas tion, kion Dio jam sciis pri ili ekde la komenco de sia kreisma projekto.

Mi memorigas vin, ke nur la legado de la libroj de la malnova interligo atestas pri la kvar mil jaroj, kiuj kondukas la homaron, de Adamo ĝis la unua alveno de Jesuo Kristo kaj pli precize, ĝis lia elaĉeta morto. Kaj ĝuste kun ilia edifiga eduka rolo, por ĉi tiu celo, la dia Majstro de la tempo inspiris ĉi tiujn atestojn kaj verkigis ilin.

La Dio-Majstro de Tempo estas ankaŭ Majstro de inteligenteco kaj tial li postulas inteligentecon en la konduto de siaj kreitaĵoj. Ĉar ĉiuj, kiujn li malakceptas, estas malakceptitaj pro atesto, kiu malkaŝas ilian mankon de inteligenteco. Ĉi tiu manko de inteligenteco rezultigas legalisman konduton de la kreitaĵo, kiu malhonoras Dion, lian Kreinton. Sed legalismo ne nur havas la signifon, kiu tradicie estas donita al ĝi, tio estas, la subtenon, kiu baziĝas nur sur dia leĝo. Ĉar legalismo estas ĉefe la apliko de teksto de leĝo sen la inteligenteco, kiun ĉi tiu apliko postulas. Jesuo Kristo resumis ĉi tiun eraran principon, igante Paŭlon diri, en 2 Kor. 3:6: "*la litero mortigas, sed la spirito vivigas*". "*La litero*" ne povas difini la specifan kazon, kiu restas fundamenta kaj konsistigas la veran celon de la ligo establita inter Dio kaj lia elektito. Por Dio, tiu, kiu amas lin kaj kiun li amas, estas pli altvalora kaj pli grava ol ĉiuj liaj leĝoj, kiuj tamen restas legitimaj en difinado de la limoj de la libereco, kiun li ofertas al ĉiuj siaj kreitaĵoj. Kaj la risko malplaĉi al nia dia Mastro de Tempo estas, en ĉi tiu libereco kiu restas, necesa, por ke ĉiu kreitaĵo montru sian veran naturon. Kaj oni devas kompreni, ke sen ĉi tiu libereco donita al liaj kreitaĵoj, Dio ne povus juĝi iun ajn, sed lia juĝo pri ĉiu el liaj kreitaĵoj estas ebla kaj pravigita, pro la ekzisto de ilia libereco de penso kaj ago, kiun Jesuo Kristo nomas "*faroj*". Ĉar nia fido baziĝas sur pensoj konkretigitaj kaj videblaj per niaj "*faroj*", niaj agoj. La Majstro de inteligenteco tial postulas, de siaj elektitoj, inteligentan konduton kiu honoras kaj gloras lin sub la rigardo de ĉiuj liaj malamikoj gvidataj kaj kondukataj de Satano, la diablo kaj liaj ĉielaj kaj teraj demonoj. Konsiderante ĉi tiujn klarigojn, oni povas pli bone kompreni kial Jesuo Kristo "*elvomis*" la institucion de la Sepa-Taga Adventisto en 1994, post malakcepto de la elprovita kaj fidinda protestanta fido en 1843 kaj 1844.

Ĉu ni povas surpriziĝi, ke Dio malakceptis en 1843 protestantajn kristanojn, kiujn la sinsekvaj anoncoj pri lia reveno por la printempo de 1843 kaj la aŭtuno de 1844 lasis malvarmaj kaj indiferentaj, kaj, por kelkaj, agresemaj kontraŭ tiuj, kiuj esperis kaj kredis je ĉi tiuj anoncoj? Ilia libereco atestis kontraŭ ili. Kaj Dio logike kaj prave juĝis ilin neindaj je sia savo. En ĉi tiu unua provo, ankoraŭ ne temis pri la Ŝabato, sed nur pri montrado de intereso pri la reveno de Jesuo Kristo, tio estas, "adventisma" pensado. Nur post la provo de la aŭtuno de 1844 Dio direktis siajn elektitojn al la scio kaj praktiko de la Ŝabato. Kaj la konduto de protestantoj rilate al la mesaĝo de la Ŝabato konfirmis la justan juĝon de Dio sur ilin; ili malestimis ĝin, sub la preteksto, ke ĉi tiu praktiko estis rezervita nur por judoj de la hebrea raso. Tiel, ili libere atestis pri manko de spirita inteligenteco kaj malestimo al la vortoj de Jesuo Kristo, kiu tamen klarigis: "*Ĉar savo estas el la Judoj*"; kaj kiel Paŭlo instruis en Rom. 11, en Kristo, laŭ la plano de Dio, estas la adoptita pagano kiu fariĝas vera spirita judo kaj ne inverse. Kaj al

ilia eterna malfeliĉo, ignorante la averton de Paŭlo, ili "gloris " super la judoj, eĉ preferinte al la sabato sanktigita de Dio ekde la fondo de la mondo, la romian dimanĉon kiu daŭrigas la honorojn donitajn al la pagana "tago de la nevenkita suno" establita, ekde la 7-a de marto 321, de la romia imperiestro Konstantino la 1-a ^{nomata} la Granda.

Mi revenas al ĉi tiu citaĵo el la buŝo de Jesuo Kristo en Johano 4:22: "**Vi adoras tion, kion vi ne scias; ni adoras tion, kion ni scias, ĉar savo estas el la Judoj.**" La leciono donita ĉi tie estas specife por la Gojoj, ĉar Jesuo parolis al la Samaria virino, kiu ne estis juda. Ĉi tiu respondo donita de Jesuo provizas ĉiujn klarigojn, kiuj permesas al ni kompreni la kulpon de falsa kristanismo en niaj finaj tempoj ekde la 7-a de marto 321, markitaj de la rezigno de la praktiko de la vera sepa-tag-a Ŝabato. "**Vi adoras tion, kion vi ne scias**"; ĉi tio koncernas falsajn kristanojn ekde 321. "**Ni adoras tion, kion ni scias**"; ĉi tio koncernas verajn Judojn, origine laŭ raso, kiel la apostoloj kaj la unuaj disĉiploj, kaj spiritajn Judojn adoptitajn el inter la Gojoj. Dirante "**ni**", Jesuo asertis esti tute parto de la juda raso, kiu havas prioritaton, ĉar Dio elektis ĝin por porti siajn orakolojn, siajn ordonojn, siajn leĝojn kaj ĉiujn siajn profetaĵojn, kiel faris la Mesio, kiu venis por alporti savon. Cirkumcidita en la karno aŭ necirkumcidita, la vera spirita judo savita de Dio estas circumcidita en la koro, ĉar li faras Dion sia Mastro de la Tempo, sia vera Patro, sia Kreinto. Dio ofertas al ni individue la eblecon resperti la sperton vivitan de Abraham, kiun Dio prenis el inter la paganoj de sia tempo, al Ur de la Ĥaldeoj; la loko mem, kie, poste, kiel signo de malakcepto, li deportigis Izraelon, neinda je sia amo kaj protekto, ĉi-foje al Babilono.

Selektitaj en la tempo, kiam la protestanta kredo estis malakceptita de Dio, la Unuatagaj Adventistoj fariĝis Sepatagaj Adventistoj. Adventismo tiel establita havis la vokon kaj devon progresi en sia kono de la vera Dio; kio igis ĝin spirita juda alianco. Kaj en 1873, la Adventistoj, kunvenigitaj kaj benitaj de Dio, estis en ĉi tiu mensstato. Sed kiel ĉiuj sinsekvaj aliancoj, la religia heredaĵo rapide transformis ĉi tiun benitan kaj fervoran naturon en tepidan kaj formalisman religion. Kaj en 1991, ĉi tiu stato malinda je Jesuo Kristo atingis sian plej altan nivelon. Jam en 1982, mi prezentis loke, en Francio, en Valence-sur-Rhône, al miaj Adventistaj fratoj la rezultojn de miaj unuaj studoj pri la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso, kaj mi estis tre surprizita vidante, ke ili ne vekis iujn ajn signojn de entuziasmo aŭ eĉ intereso. Mi tiel povis kompreni, kion Jesuo eble sentis en sia tempo pro la samaj kialoj. Mi tiam komprenis, ke ĉi tiu konduto ripetiĝis en ĉiuj epokoj kaj ke la veraj elektitoj de Dio en Jesuo Kristo estas tiel maloftaj kiel oraj buletoj. La vortoj de Jesuo konfirmiĝis: "**ĉar multaj estas vokitaj, sed malmultaj estas elektitaj**." Do mi akceptis la situacion kaj daŭrigis mian studadon kaj esploradon, memorante la diraĵon: "Se ili ne volas ĝin, almenaŭ ili ne naŭzu aliajn." Sed ĉi tie denove, la estraroj faris ĉion eblan por naŭzi tiujn aliajn, kaj ili tial devos supozi sian kulpon kaj respondecon pri ĉi tiu perdo de animoj senigitaj je dia nutraĵo, laŭ la juĝo de Jesuo Kristo.

En 1991, la Majstro de Tempo elektis ĉi tiun momenton por plenumi la mesaĝon adresitan al Adventismo en la tiel nomata "**Laodicea**" epoko. La prezento en la loka preĝejo de mia unua mimeografita verko titolita "La Revelacio de la Sepa Horoj" provokis reagojn de la pastro kaj presbiteroj. La Komisiono de

la Suda Adventista Konferenco traktis la temon. Kunveno tiam okazis en Valencio inter la loka pastro, presbitero, mi, kaj tri lokaj adventistaj fratoj kaj fratinoj, kiuj dividis kaj aprezis miajn profetajn klarigojn. Defiite de unu el miaj atestantoj pri la instruado de la vero, la pastro abrupte ŝanĝis sian sintenon al mi, kaj estis tiun vesperon, revenante hejmen, ke la fratino, kiu atestis ĉi tiun kunvenon, vidis "stelon fali" vertikale antaŭ siaj okuloj. Mi tiam estis invitita antaŭ la tuta loka asembleo ĉesi anonci la revenon de Jesuo Kristo por 1994 kaj estis nur la aŭtuno de 1991. Rifuzante plenumi ĉi tiun postulon, nome de la asembleo, la pastro deklaris mian oficialan forigon el la registro de membroj de la adventista komunumo.

Kiel, en 1991, la fido je la reveno de Jesuo Kristo por 1994 fariĝis neebla, dum multe malpli diskutita anonco kolektis 30 000 kredantajn animojn en Usono, en la aŭtuno de 1844? La tempofaktoro kaj ĝiaj ruinigoj estas solaj respondecaj. Jesuo Kristo kaj liaj apostoloj ĉiuj profetis pri la lastaj tagoj, la malvarmiĝo de pieco, la preskaŭa malapero de "la amo al la vero". Inter 1873 kaj 1994, pasis 120 jaroj, la daŭro de ribelema homa vivo decidita de Dio en la tempo de Noa, laŭ Gen. 6:3: "*Kaj YaHWéH diris: **Mia spirito ne vivos kun la homo eterne** , ĉar li estas karno, **kaj tamen liaj tagoj estos cent dudek jaroj** .*" Laŭ ĉi tiu deklaro, ĉe la fino de 120 jaroj da oficiala adventista agado, Dio retiris sian spiriton de la oficiala institucia adventismo. Sed same kiel Noa postvivis la diluvon kun 7 homoj, Adventismo kaj ĝia profeta misio postvivis ĉi tiun oficialan kolektivan vomadon. Mi restis la gardanto de la sublimaj revelacioj, kiujn, el la sepa ĉielo, la Spirito de la Majstro de Tempo alportas al mi kaj igas min malkovri por dividi ilin kun vi. Kiel ĉe la Geedziĝo en Kana, Jesuo konservis sian plej bonan vinon por ni ĝis la fino. La privilegio ofertita al ni estas grandega, nemezurebla kaj senlima, kiel la Dio de Tempo, kiu ofertas ĝin per sia eterneco.

Malakceptante en 1991 la arbon, kiu konsistigis la anoncon pri la reveno de Jesuo por 1994, Adventismo malakceptis la arbaron, kiu reprezentis la 34 ĉapitrojn de la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso, kiujn la verko "La Apokalipso de la Sepa Horo" prezentis al ili perfekte lumigitaj kaj deĉifritaj, per la sola kodo indikita de la Sankta Biblio kaj nur ĝi. Kaj sendube tie, en ĉi tiu nepardonebla eraro, Dio trovis justan kaj neriproĉeblan manieron la pravigon por kondamni lian mankon de inteligenteco, kiu malhonoras lin. En la nuna popola lingvaĵo, ĉi tiu stulta konduto esprimiĝas per la formulo: "ĵeti la bebon kun la banakvo." Dio ja ne povas akcepti esti reprezentita de tia atesto pri frenezo, li, kiu estas la Fonto kaj la Majstro de Tempo kaj Inteligenteco.

Kiam lia koncepto pri tempo ne estas limigita kaj retenita de la nombroj difinitaj de Dio, la homo rigardas la tempon antaŭ li kiel senliman. Tial li estas kondamnita al seniluziĝo kaj vidi sian tutan falsan koncepton pri ekzisto subite kolapsi. Lia vivo mem abrupte ĉesos en kolektiva detruo, kvankam ĝi estis anoncita de Dio en siaj profetaĵoj. Sed la rigardo direktita al la nekonata estonteco povus, ĉe premo, esti komprenata, sed la scienca homo rigardas al la pasinteco kun tiu sama falsa ideo, kaj formulas hipotezojn, kiuj donas al la tero centojn da milionoj da jaroj, dum ĝi festos sian 6000-an ^{datrevenon} en la venonta printempo de 2030. Sed kiu povus malhelpi la malsaĝulon suferi la sekvojn de sia libera elekto? Ne mi; kaj se Dio mem juĝas lin inda je sia sorto, mi ne respondecas pri lia perdo.

Mi restas "gardanto por miaj homaj fratoj kaj fratinoj" sed ne preter ilia propra elekto farita en plena libereco, ĉar "neniu estas devigata fari la neeban" kaj "ĉiu iras al la lito kiel li ordigas sian liton"; kia utila saĝo en tiuj popularaj diraĵoj!

La faktoro "tempo" estas ĉe la origino de ŝanĝoj, kaj unue, Dio vidis sian ekziston ŝanĝiĝi enorme laŭlonge de la tempo. Kaj atendente la plej bonan, li eltenis la plej malbonan. Kaj lia vivo estas ankoraŭ komparebla al la nia en ĉi tiu rilato, ĉar Dio elektis ligi la teran vivon al sia ĉiela vivo. Li unuigis ilin eĉ pli per sia enkarniĝo en Jesuo. Kaj en la daŭro de sep tagoj, Jesuo estis proklamita Reĝo de la Judoj kaj salutita kun gloro de la sama popolo, kiu semajnon poste kriis al la romia prokuratoro Pontio Pilato: "Krucumu, krucumu!", en la tago de lia libervola morto. La tempo, tamen, ne estas sola respondeca pri la ŝanĝo, ĉar estas peko, kiu kaŭzas ĝin. Efektive, en la eterneco, kiu antaŭas kaj tiu, kiu venas, Dio ne ŝanĝiĝas, sed la plilongigo de la eterna feliĉo estos pro la kompleta elimino de la aŭtoroj de la ŝanĝo, la ĉielaj kaj teraj pekuloj. Ĉar por atingi la celon, kiun li fiksas por si, Dio devis ordigi, elekti kaj elimini siajn kreitaĵojn laŭ ilia konformeco al la modelo adaptita por la eterna vivo, kie valoroj neniam ŝanĝiĝos.

La historio de la ĉiela vivo, kiu antaŭis la teran kreaĵon, ne estas skribita, ĉar la ĉielaj kondiĉoj ne kaŭzis grandajn videblajn ŝanĝojn. La delogo kaj konkero de la animoj de anĝeloj fare de Satano estis dolore sentitaj en la pensoj kaj mensoj de la anĝeloj fidelaj al Dio. Sed sur la tero kreita por peko, ŝanĝoj en situacioj fariĝis videblaj, unue kaj ĉefe la transiro de origina perfekteco al neperfekteco ligita al la malbena de peko. La delogo fariĝis klare videbla kaj identigita per la establado de la principo de morto aplikata al la tuta tera kreaĵo. Sur la tero de peko, la progreso de malbono fariĝis tre evidenta, kaj tiel, dum " *tagoj* " sekvas " *noktoj* " , tempoj de " *lumo* " sekvis tempojn de pli granda aŭ pli malgranda " *mallumo* " , en konstanta kaj eterna alternado. En sia konstanta serĉado de la ideala reĝimo kaj sistemo, la mondo de peko konstruas, detruas, levas kaj rekonstruas malsamajn modelojn. Sed li ĉesas miraĝon, kiu moviĝas pli kaj pli for de li, ĉar li ne komprenis, ke la problemo de la homaro estas la peko, kiu estas en la homo. Dio komprenis tion tiel bone, ke li enkarniĝis en Jesuo Kristo, " *por ĉesigi* " ĝian murdeman tiranan regadon. Jen kion li diris en Daniel 9:24, kaj ne povus esti pli klara: " *Sepdek semajnoj estas deciditaj por via popolo kaj por via sankta urbo, por fini la kulpon kaj por fini la pekajn , por repacigi la maljustecon kaj por enkonduki justecon eternan , por sigeli vizion kaj profetaĵon, kaj por sanktole la Sanktejon de la Sanktejoj.* " La morto de Jesuo unue pagis la prezon, kiun la prapeko ŝuldis al la malobeita leĝo de Dio, sed la problemo de peko estas nur parte solvita per tio. Feliĉe, Jesuo Kristo ofertis kiel oferon perfektan vivon liberan de ĉia peko, perfektan justecon, kiu donas al li la rajton revivigi sin. Kaj estas per sia perfekta revivigita justeco, ke li povas definitive solvi la problemon de peko, detruante pekulojn, kiuj restas portantoj de siaj pekoj.

Dio, la sola kaj sola Majstro de la tempo, donis al la diablo kaj peko 6.000 jarojn por fruktodonado. Li faris la tempon sia impona armilo, kiu agas potence post 4.000 jaroj, kaj 2.000 jarojn poste. Per ĉi tiuj du potencaj intervenoj, li estos tute solvinta la problemon de peko. Sed la sepa jarmilo ludos nemalhaveblan rolon, ĉar ĝi permesos al la elektitaj sanktuloj juĝi la ribelulojn destinitajn suferi la " *duan morton* " ĉe la Lasta Juĝo. Tiel, kiam ĉi tiu sepa jarmilo finiĝos kaj la

falintoj malakceptitaj de Dio estos detruitaj kaj definitive neniigitaj, la profeta semajno de sep mil jaroj finiĝos. Dio tiam povos restarigi la teron al perfekta kaj glora paradiza aspekto por vivi tie inter siaj elaĉetitoj eterne.

Mi nun devas korekti la ĝeneraligitan miskomprenon pri tio, kion Dio nomas "**fini pekon**". Ĉar multaj atribuas la plenumon de ĉi tiu projekto nur al la Mesio Jesuo. Kvazaŭ temas pri Dio kontentiganta kapricon, post kio liaj kreitaĵoj estus liberaj agi en plena libereco kaj rajtigataj peki. Ne! Dio ne estas kaprica, sed pleje postulema. Kaj kion li postulas de siaj elektitoj, kiujn li konsentas savi, estas ke ili rezignu peki kontraŭ li kaj liaj ordonoj, liaj ordonoj, liaj leĝoj. Ekzistas fino al peko nur kiam la pekulo ne plu pekas, aŭ almenaŭ, ne plu pekas, libervole. Kaj ĝuste por laŭleĝe akiri la rajton helpi siajn elektitojn ne plu peki, Dio ofertis sin kiel oferon en Jesuo Kristo. Lia repaciga morto do estis necesa por ke liaj elektitoj mem ĉesu peki. Do, ĉi tiuj vortoj parolitaj de Jesuo, en Johano 15:5, alprenas sian plenan signifon: "*Mi estas la vinberarbo, vi estas la branĉoj. Kiu restas en mi, kaj mi en li, tiu portas multe da frukto, ĉar sen mi vi povas fari nenion*". Jesuo diris ĝin kaj liaj veraj elektitoj kredas ĝin kaj spertas ĝin ĉiutage de siaj vivoj.

"Kun la tempo, ĉio ŝanĝiĝas, ĉio pasas, ĉio laciĝas, ĉio rompiĝas" diras alia diraĵo, kaj ĝi estas tiel vera por ĉiuj materialaj aferoj. Sed la homa vivo ne baziĝas nur sur materialaj valoroj kaj grandaj ŝanĝoj okazas laŭlonge de la tempo pro aliaj mensaj kaj moralaj kialoj kiam la subtenataj valoroj seniluziigas tiujn, kiuj defendas kaj pravigas ilin. Ŝanĝoj en politikaj orientiĝoj rezultas el tio, finfine kun la samaj seniluziigaj rezultoj. Pesimismo transprenas mensojn, kaj homoj jam ne scias, kien turni sin. En ĉi tiu lando Francio, kie mi naskiĝis, grandegaj ŝanĝoj modifis ĝian etnan konsiston. Kaj mi memoras, ke dum mia infanaĝo, estis nur du nigraj infanoj en mia urbo Valence, aŭ nigruloj kiel oni konvenis diri tiutempe antaŭ ol la usona normo trudis sin por distordi nian kulturon. Tiutempe, Negritudo identigis rason pro ĝia plimulta tendenco al morfologiaj apartaĵoj, sed la nigra koloro ne estis emfazita. Mi denove memorigas ĉi tie, ke ne ekzistas alia koloro ol nigra kaj blanka kun kelkaj interaj koloroj de pli-malpli kuprokoloraj haŭtnuancoj pro la sango, ĉar sub ĉi tiuj haŭtoj de malsamaj aspektoj fluas la sama sango kaj funkcias la samaj organoj. Homa historio kondukis potencajn naciojn domini la teron en siaj tempoj, kiel Dio memorigas en siaj profetaĵoj rivelitaj al la profeto Daniel. Kaj mi memorigas al la puristoj, ke Dio mem ne trudas al si tabuojn, lia limo estas efikeco aŭ neefikeco. Tial, en sia dia saĝo, li ekspluatas ĉiujn disponeblajn rimedojn por adresi siajn lecionojn al la homoj. En Apokalipso 2:12, li komparas la strategion de la diablo eniranta la kristanan eklezion kun tiu de la "Troja ĉevalo", tio estas, en "Pergamo", la supozebla loko kie troviĝis la urbo Trojo el la greka legendo de la poeto Homero. Kaj hodiaŭ en nia tempo, niaj gvidantoj, la nuna "Uliso", devus esti inspiritaj de lia ekzemplo, li kiu sin ligigis al la masto de sia ŝipo, por rezisti la kantojn de la sirenoj, al kiuj oni povas kompari la usonajn, polajn kaj ukrainajn kriojn, precipe tiujn de prezidanto Zelenskij, kun la sama celo perdi kaj mortigi siajn delogitajn viktimojn. Nia eŭropa socio havas grekan fonton, kaj la nomo Eŭropo devenas de la greka "europos", kiu signifas: tio, kio facile kliniĝas aŭ glitas. La prefikso "eu" indikas facilecon. Kiu povas nei, ke en sia modera geografia situo sur la globo, la eŭropa vivo ne estis pli facila? La altaj montoj de la Alpoj irigaciis ĝiajn ebenaĵojn, kaj Francio aparte bone profitis

per kvin ĉefaj riveroj, de nordo ĝis sudo: Rejno, Sejno, Luaro, Garono kaj Rodano. Prospero riĉigis ĉi tiujn landojn kaj igis ilin dominintoj super la aliaj landoj de la tero. Kaj ĉi tiun eblecon ekspluatis la diablo, nia mortiga malamiko, por disvolvi, en Eŭropo, la romian papan religian potencon, la aŭtentan distorditan karikaturon de la idealo postulata de lia mortiga kontraŭulo, la granda Kreinto Dio. Kaj lia profetaĵo pri Daniel konfirmas tion al ni, ...kun lia konsento, aŭ pli precize, laŭ lia suverena volo. Kiel la rivero, kiu sekvas sian vojon de sia fonto, la homaro sekvas sian neeviteblan destinton, kiun la Kreinto Dio profetis, konante ĝian disvolviĝon en ĝiaj plej malgrandaj detaloj. Do pensu, ke la grandaj ŝanĝoj okazantaj antaŭ viaj okuloj nur plenumas tion, kion Dio volis plenumi; ĉar la lasta vorto estos por li.

La nomo Eŭropo signifas: tio, kio **facile fleksiĝas aŭ glitas**, sed Dio benas tiun, kiu restas vertikala en la senco de firmeco kaj morala kaj religia justeco. Eŭropo estis tial destinita facile fali ricevante de la diablo " *honorajn, potencon kaj regadon super la nacioj de la tero* ", tio estas, ĉion, kion li proponis al Kristo, " *se li konsentus kliniĝi antaŭ li kaj rekoni lin kiel mastron* ". Jesuo rifuzis ĉi tiun oferton, sed la unua papo en ofico, la intrigema Vigilio, kaptis ĝin, en 538. Kaj en Apokalipso 13:2, Dio konfirmas la aferon, dirante: " *La besto, kiun mi vidis, estis simila al leopardo, ĝiaj piedoj estis kiel urso, kaj ĝia buŝo kiel buŝo de leono. La drako donis al ĝi sian potencon, sian tronon, kaj grandan aŭtoritaton* ". Unua leciono malkaŝas, ke la asocio de la monarkio kaj katolikismo kunigas la karakterizaĵojn de la universalaj imperioj, kiuj sinsekvigas ĝis ĝi. En la regresa ordo, ĝi havas la pekon (la makulojn) kaj la rapidon de agado de la greka " *leopardo* "; la konkerajn " *piedojn* " de la " *urso* " de la Medoj kaj la Persoj, kaj " *la buŝon de la leono* ", tio estas, " **arogantecon kaj fieron** ". » " *vortoj* " jam atribuitaj en Dan.5:20 al reĝo Nebukadnecar, la " *leono kun agloflugiloj* " de Dan.7:4. Ĉi tiu verso instruas du pliajn lecionojn, pro la duobla identigo de la " **drako** ": al la " **diablo** " mem laŭ Ap.12:9; kaj al la imperia fazo de Romo, laŭ Ap.12:3. Poste, Ap.13:4 konfirmas la aferon: " **Kaj ili adoris la drakon, ĉar ĝi donis aŭtoritaton al la besto** ; ili adoris la beston, dirante: *Kiu estas simila al la besto, kaj kiu povas militi kontraŭ ĝi?* " En sia profeta subtileco, la Spirito de la vivanta Dio samtempe kondamnas la relajson de la romia potenco, kiu transiras de la imperia formo al sia papa formo, kaj la subtenon de la du sinsekvaj spertoj per la aŭtoritato de la " **diablo** ".

Kun la tempo, homoj sentis, ke ili eskapis la despotismon de la romiaj imperiestroj, sed tio nur por refali sub la despotismon de la romia papa reĝimo, kiu, cetere, retenis kiel sian titolon la saman nomon malbenitan de Dio; latine: Pontifex Maximus; france: la Suverena Pontifiko. La romia papo tiam prenis kiel sian titolon same malbenitan nomon, kies numero estas 666: france: La "Vikario de la Filo de Dio"; kaj latine: "VICARIVS FILII DEI"; $V=5+I=1+C=100+I=1+V=5 = 112$ $I=1+L=50+I=1+I=1 = 53$ $D=500+I=1 = 501+53+112 = 666$. Kun la malbeno de la Papa Romkatolika Eklezio identigita, komprenita kaj akceptita, la identigo de aliaj malbenitaj religioj fariĝas facila. Ili malkaŝas sin per alianco kun ĝi; tiel konfirmante tiun alian diraĵon: "Diru al mi, kun kiu vi interrilatas, kaj mi diros al vi, kiu vi estas."

La vekiĝo de malamo

Ekde 2020, la mondo spertas grandegan renverson, kaj la okcidenta homaro malkovras, tagon post tago, ke ĝia espero pri mondpaco malaperas antaŭ ĝi. Tamen, nekonscia pri la detrua projekto, kiu koncernas ĝin en la programo de Dio, la vasta plimulto volas kredi je konfliktsolvado per pacaj intertraktadoj. Sed kio efektive okazas en nia mondo? Dio kaj demonoj revekas ĉiujn malnovajn malamojn akumulitajn tra la jarcentoj. La moderna homo kredis sin mastro de siaj decidoj kaj pensis, ke li kapablas trovi solvojn al ĉiuj rilatproblemoj per kompromiso. En Francio, post la junulara ribelo de majo 1968, la potenculoj pensis, ke ili povus solvi ĉi tiujn rilatproblemojn per pli kaj pli puŝado de la limoj de seksa libereco, kies eksceso kreis la abomenindajn normojn leĝigitajn hodiaŭ. Aferoj komenciĝis tiel. Post 1945, Francio volis forgesi sian okupadon fare de Germanio kaj konsentis konstrui la fundamentojn de EU kun ĝi. Sed akcepti ĉi tiujn kompromisojn devis esti profita, ĉar la perspektivo fari grandegajn profitojn dominis la mensojn de eŭropanoj, inkluzive de la franca politika elito. Ekster Eŭropo, en koloniigitaj landoj en Afriko kaj arabaj landoj, la perspektivo ne estis la sama. Ĉi tiuj landoj estis devigitaj submetiĝi al la leĝo de la plej forta, kiu tiutempe estis la eŭropaj potencoj, precipe Anglio, Francio, Belgio, Italio kaj Portugalio. Kaj post devi batali kontraŭ la koloniigistoj, ĉi tiuj koloniigitaj landoj reakiris sian sendependecon. Ĉar koloniaj militoj havis tre altan financon, homan kaj humanitaran koston, ĉi tiuj potencoj fine rezignis pri siaj koloniaj pretendoj, kaj hipokritaj rilatoj sekvis la militojn. Malfermitaj al tutmonda komerco, eŭropanoj estis blindigitaj de sia oportunisma komerca paco kaj preferis konsumi kaj riĉigi sin anstataŭ zorgi pri la humoroj de maljuste ekspluatataj landoj. Hodiaŭ, ĉi tiuj iamaj landoj, kiel Ĉinio, Barato, arabaj landoj, afrikanoj kaj sudamerikaj landoj, reprezentas la plimulton de la vivo sur la Tero. Ĉi tiuj novaj potencoj nun aŭdigas siajn voĉojn, kaj ŝajnas, ke ili jam ne akceptas la imperiisman superecon de Usono.

Ĉu Usono estas imperiisma? Jes! Sed ne kiel la Romia Imperio, kiu dispremis popolojn per masakro de rezistmovadanoj. Usona imperiismo malofte uzas siajn batalantojn; sinsekve, kontraŭ Koreio, Vjetnamio, Irako, Somalio, Serbio, Afganio, la plimulto de ĉi tiuj militoj estis perditaj kaj finiĝis per libervola usona retiriĝo. Krom la kazo de Irako, ĝiaj kontraŭuloj estis malbone ekipitaj militistoj; ĉi tiuj militoj estis pli gerilmilitoj ol militoj. Kaj unu post la alia, fariĝis klare, ke neniuj landoj kapablis venki naciisman ribelon, kiom ajn grandan ĝi estus. Fakte, Usono permesas al nacioj vivi libere sur sia tero sen okupi ilin. Ĉar ilia sola valoro, ideologie, estas kapitalismo, kaj estas ĝia kapitalisma modelo, kiun Usono celas adoptigi de ĉiuj siaj internaciaj aliancanoj. Kapitalismo estas, por Usono, la ideala universala obligacio. Ĝi permesas profitdonajn interezajn pruntojn, kiuj riĉigas iliajn bankojn kaj iliajn pensifondusojn, kiuj pagas la pensiojn de iliaj dungitoj. Mono produktas monon, kio estas normala por bankisto, sed en nia mondo, estas la tuta Ameriko, kiu agas kiel monda banko por ĉiuj nacioj de la tero. Kaj "tiu, kiu prunteprenas, neniam estos tiel riĉa, kiel tiu, kiu pruntedonas al li." Aliflanke, se li ne repagas sian ŝuldon, la prunteprenanto estas tute ruinigita kaj liaj havaĵoj fariĝas tiuj de la pruntedonanto. Ĉi tiu principo pravigas la nunan

staton de Francio, eŭropaj landoj, kaj eĉ pli triamondaj landoj. Mi devas denove memoriĝi vin, ke Usono estas markita de sia ĉefe kalvinisma protestanta religia origino, kaj ĉi tiu severa kaj kruela reformisto, nomata Johano Kalvino, kredis, ke riĉeco estas donaco de Dio, signo de lia beno. Mi lasas vin juĝi tian penson, sciante, ke Dio skribis en sia Biblio en 1 Timoteo 6:10: "*Ĉar la amo al mono estas radiko de ĉia malbono.*" Kaj ĉi tiu malbono estas tiel malnova kiel la mondo, sed inventante monon, homoj multe favoris ĝin. Ĉar en la lando de la diablo, mono jam ne estas la tre praktika rimedo de interŝanĝo de siaj originoj. Ĝi fariĝis celo en si mem; tio estas, falpuŝilo por la avidaj kaj egoismaj. Ĝi estas prave komparata al likvaĵo, ĉar ĝi funkcias laŭ la leĝo de komunikaj vaskuloj; kiu prenas tro multe por si mem, malpligrandigas la parton, kiu iras al aliaj. Kaj kiu amas monon estas nesatigebla; li tial ne povas resaniĝi de ĝi. La konsekvenco por ĉiuj estas la konstanta kresko de la vivkostoj, precipe damaĝa por triamondaj landoj.

La lastatempaj malamoj de nia tutmonda socio do esence baziĝas sur ĉi tiu vorto: koloniigo. Kaj kun la kreskanta nombro da kleraj homoj tra la mondo, disaj mensoj komprenas, ke malgraŭ konkreta nacia sendependeco, la koloniigo de homaj mensoj kaj popoloj daŭris en ĉi tiu financa formo. Tio klarigas la aperon de malamika fronto kontraŭ usona kaj okcidenteŭropa kapitalismo. La respondeculoj nun estas identigitaj, kaj ili baldaŭ estos la celoj de la kolero de ĉi tiu malamikeco. Kvankam kapabla vekti grandan koleron, la ekonomia kaj politika kaŭzo ne estas la plej forta kaŭzo de malamo, ĉar ĝi baziĝas sur ĉefe homa frustrigo, kiun la spiritoj de demonoj tamen povas ekspluati pligravigante ĝin. La plej terura malamo estas religia.

Kial religio vekas malamon? Unue, ĉar la vivo baziĝas sur ligo, kiu ligas la homon al la sola kaj sola Kreinto Dio. Tio donas al religio ĝian superan gravecon super ĉiuj aliaj kriterioj. Ĉiu homa konduto dependas de la stato de ilia rilato kun Dio. Kaj la homo, kiu ne konstruis bonan rilaton kun Dio, estas submetita al sia malamiko, la diablo. Kaj tio estas ĝuste la dua klarigo. Ĉar efektive, la disvolviĝo de falsaj religioj ŝuldiĝas al la agado de la diablo, la kondamnito sub provtempo, juĝita de Dio. La malamo de ĉi tiu anĝelo sub provtempo atingas senekzemplan pinton. Li postvivis kun siaj anĝelaj sekvantoj nur por esprimi sian malamon al Dio kaj la tuta homaro. Ĉar ĝi ankoraŭ profitas de la oferto de la graco de Kristo, dum li jam ne havas la eblecon eskapi sian mortigan kondamnon. Por atingi siajn celojn, kun siaj demonoj, li uzas homajn animojn, kiuj ne vidas lin kaj ne konscias, ke iliaj pensoj ofte estas liaj pensoj, dum inspiritaj de demonoj, ili fariĝas papagoj uzataj kiel "**la serpento**" de Genezo, per kiu la diablo mem esprimis sin. Inspirita de liaj mensogoj, liaj homaj viktimoj kredas, ke ili defendas sian personan opinion ĝis la punkto, ke Jesuo deklaris, en Johano 16:2-3: "**Ili elpelos vin el la sinagogoj ; kaj jen venas la horo, kiam kiu mortigos vin, pensos, ke li servas Dion. Kaj ili faros tion, ĉar ili konis nek la Patron nek min.**" Kaj mi memoriĝas vin, ke mi mem estis oficiale forpelita, tio estas "**ekskludita**", **el la Sepa-taga Adventista institucio, en Valence, Francio, pro la "atesto de Jesuo, kiu estas la spirito de profetaĵo"**, laŭ Apokalipso 19:10. En ĉi tiu verso, Jesuo donas al ni la klarigon por ĉi tiu decido de la Adventistaj gvidantoj: "**Kaj ili faros tion, ĉar ili konis nek la Patron nek min.**" Tiel, la vera senco de la vivo estas

religia, sed ĝi estas utila nur se ĝi kondukas al vera komuneco kun Dio; kio estas malofta kaj kondiĉa. Ve, ekster ĉi tiu mallarĝa kaj unika kondiĉo, kiel Jesuo instruas, la aspektoj de falsaj religioj estas sennombraj kaj, fronte al la vero, ili estas tre netoleremaj. Estas tiu forta maltoleremo, kiu plej multe malkaŝas la realan, sed kaŝitan, situacion de ekzisto. Se Dio kaj la diablo ne ekzistus, homoj ne estus pelataj al netolerema konduto. En realeco, ne ekzistas pravigo por la homo rifuzi vidi sian proksimulon agi alimaniere ol li. La historio ĵus pruvis, ke, kiam Dio volas kaj permesas tion, 77 jaroj da civila paco (1945-2022) kaj 150 jaroj da religia paco (1844-1995) eblas. Eŭropo kaj la tuta okcidenta mondo profitis de ambaŭ specoj de paco.

Grekaj kaj romiaj civilizoj siavice montris, ke la disvastiĝo de religioj kaj falsaj diaĵoj ne prezentis gravajn konfliktajn problemojn por siaj loĝantaroj. Ĉiu rajtis servi kaj adori la diaĵon laŭ sia elekto. Sed ĉi tiu konduto ŝanĝiĝis abrupte kiam la kristana kredo estis instruata. Ĉi tio havas sian klarigon: male al falsaj dioj, la vera Dio ne estas kundividanto; li estas ĵaluza kaj postulas ekskluzivecon en la koroj de siaj elektitoj, subite fariĝinta tre malofta. Sed ĉi tiu ĵaluza Dio estas ankaŭ perfekta amo personigita, do lia venĝema kolero kontraŭ siaj malamikoj estas malofta. Liaj elektitoj reflektas la amon de ĉi tiu Dio, " *kompatema, tre favorkora, pacienca* ", kiel li priskribas sian nomon en Nombroj 14:18: " *Jahve estas pacienca kaj tre favorkora, pardonanta malbonagojn kaj ribelojn; sed ne senkulpigas la kulpulojn, punante la malbonagojn de la patroj sur la infanojn ĝis la tria kaj kvara generacioj.* " Ĉi tiu vera amo estas la markostampo de la vera rilato restarigita kun Dio per la pekliberiga ofero de Jesuo Kristo. Sed ĉi tiu vera amo forestas en ĉiuj falsaĵoj de lia Elektito. La amo de Dio estas tie predikata, sed ne reproduktita. Krome, sekvantoj asertas ami Dion, sed atestas per siaj faroj, ke ili ne konsideras Lian volon rivelitan en Lia sankta Biblio. Kiu amas Dion, tiu donas al Li prioritaton en sia tuta vivo kaj la plej malgranda el Liaj bibliaj revelacioj vekas lian plenan intereson. Estas ĉar mi ne vidis ĉi tiun frukton en la kristanoj ĉirkaŭ mi, ke mi ne povis peti bapton. Do, kiam ĉi tiu nenormala konduto estis klarigita en la lumo de la malobeo de la sankta Ŝabato de Dio, mi povis sin dediĉi al Li. Ne ekzistas efiko sen kaŭzo, nek kaŭzo sen efiko. La homo ne estas arbo, sed kiel arbo, li portas fruktojn. Kaj la bona aŭ malbona kvalito de ĉi tiu frukto dependas de lia persona naturo, sed ankaŭ de lia religia intelekta heredaĵo. Fakte, la longa paco de 77 jaroj akirita ekde 1945 estis ebla pro la religia malintereso de okcidentaj loĝantaroj. Homoj fariĝis toleremaj nur pro sia malestimo al la religia temo. Kaj Dio permesis al la okcidenta homaro montri siajn fruktojn por plenumi la demonstraĵon de vivo konstruita sur la demonaj valoroj de la diablo. Kaj kiel diras Proverboj 29:18, " *sen revelacio, la popolo estas sen brido* ", kaj " *sen brido* ", la Okcidento eĉ legitimis kaj leĝigis la abomenindaĵojn, kiujn ĝi kondamnis antaŭ jaroj. En la kunteksto de la nuna ekonomia kaj milita katastrofo, falsaj kristanaj religioj reakiro sian antaŭan malamplanan mensstaton. Kaj ĉi tie ni devas reiri jarcentojn, por trovi en 321 la rezignon de la Ŝabato, kiu estas ĉe la fonto de la multiĝo de la aspektoj de falsa kristanismo. La vera estas en konstanta konformeco kun la normo establita de la apostoloj de la Sinjoro Jesuo Kristo. Kaj de la unua ĝis la lasta falsa Kristo, la Ŝabato estas ignorata, malestimata kaj anstataŭigita per la pagana "Tago de la

Nevenkita Suno", honorita en la unua tago de la romia imperiestro Konstantino, kiu establis ĝin, kaj de ĉiuj liaj paganaj adorantoj konvertitaj sub lia regado.

Ĉu vi scias, kial homoj, kredantoj kaj kristanoj, subtakas la gravecon de observado de la Ŝabato kaj aliaj diaj ordonoj, kiujn Dio postulas honori kaj efektiviĝi? La respondo estas tre simpla: Dio estas eterna kaj la homo estas mortema. Lia vivo estas tre mallonga, kaj tial li vivas kaj konstruas sin mem en nescio pri tio, kion Dio spertis antaŭ li. Ĉar en 321, li atestis la malagrablan spektaklon vidi kristanojn preferantajn obei sian romian imperiestron anstataŭ lin, sian Kreinton kaj Patron, sian Sinjoron kaj Majstron, kaj sian Savanton. Kion neniu karna kaj sanga judo el la posteuloj de Abraham iam faris, pagana romia imperiestro kuraĝis fari. Li distordis kaj detruis la ordon de la tera sava programo, kiun Dio gravuris en la tempo per sia establado de la semajno. La unua tago dediĉita al ripozo ne havas sencon, ĉar Dio ne fiksis sian ripozon komence de la semajno, sed nur en la sepa kaj lasta tago de niaj semajnoj. Ĉar ĉi tiu ripozo povas esti akirita nur ĉe la fino de la tempo fiksitaj por la elekto de siaj elektitoj, tio estas, ĉe la fino de 6000 jaroj profetitaj de la unuaj ses tagoj de la semajno. Krome, la logiko de inteligenteco atestas, ripozo estas aprezata nur post peniga, morala laceco, ĉe Dio. Ĉar lia laceco estas kaŭzita de la peko praktikata abunde tra la tuta tero de ĉiuj homoj; dum Jesuo Kristo venis por oferi sian vivon sur kruco starigita de la Romanoj por, ĝuste, "**fini pekon**". Evidente, li ne sukcesis, je la kolektiva nivelo laŭ evidenta maniero. Sed lia propono estas adresita individue al ĉiu el liaj homaj kreitaĵoj disĵetitaj tra la tero, kaj tio klarigas la malfortan rezulton observitan, kiun li mem profetis, kiam li diris, en Mateo 22:14: "**ĉar multaj estas vokitaj, sed malmultaj estas elektitaj**". Dio ne devigas iun obei lin por esti savita de li. Kiu ne hezitas devigi per persekutado, torturo kaj morto estas Satano, la malamiko de la tendaro de Dio. Tial ĉiu religio, kiu persekutas, ne estas de Dio, sed de la diablo. Se religio persekutas, tio estas ĉar ĝi ne havas rilaton kun la vera Dio, amo kaj justeco. Dia justeco estas ofertita nur en la nomo de Jesuo Kristo, kio jam reduktas la nombron de la vokitoj. Tiam, tiuj, kiujn Jesuo Kristo pravigas, portas fruktojn kompareblajn al liaj, kaj tie, la listo de la vokitoj plue reduktiĝas. En la fina stadio de sanktigo, la vokito estas sur la vojo al elekto, atestante Dion kun senmanka fideleco kaj nutrante sin spirite per la tuta lumo, kiun Li prezentas al li. Kaj liaj elektitoj povas tiel komuniki kun Li, la Spirito de vero, kiu identigas tiujn, kiuj apartenas al Li.

En la tendaro de la falsaj Kristoj, la 7-an de marto 321, la rezigno pri la Ŝabato metis la doktrinajn fundamentojn de la nuna Romkatolika Eklezio. Tute logike, estis en Romo mem, ke la imperia dekreto de Konstantino la 1-a^{estis} potence efektivigita de paganoj false konvertitaj al la kristana kredo. La oficiala kristana eklezio estis reprezentita de ĉi tiuj tre multnombraj falsaj kristanoj, kaj la nombroj estas leĝo. Fininte la persekutojn kontraŭ la paganoj, la imperiestro Konstantino gajnis ilian estimon kaj tiel akiris la reputacion de pacigisto. Sed tio estis nur kaptilo, ĉar lia koro restis pagana kaj dominema. Tiom, ke post kiam lia edikto estis promulgita, li persekutis kaj severe punis la kristanojn, kiuj volis resti fidelaj al la Ŝabato sanktigita de Dio. Kaj ni scias, ke la diablo neniam rezignis persekuti la verajn elektitojn de Dio. Tamen, li povas fari tion nur kiam Dio permesas al li. Tamen, ni profitis de la religia paco trudita de Dio ekde 1844 kaj ĝi

ĉesis en 1995 per la atakoj de islamismaj islamaj grupoj. En 2022, ni atestis gravan konflikton inter du kristanaj religioj, katolikismo kaj ortodoksismo, kiuj jam batalis unu kontraŭ la alia en la eksa Jugoslavio en la 1940-aj kaj 1990-aj jaroj; temo de malamo, kiu nur atendas esti revekita. En la nuna milito en Ukrainio, ni trovas la usonan prezidanton Joe Biden, katolikan gvidanton de oficiale protestanta nacio, katolika kaj ortodoksa Ukrainio, kaj ortodoksa Rusio subtenata de islamaj ĉeĉenoj. Kaj oni devas kompreni, ke la ĉefa kaŭzo de naciismo estas la religia, eĉ ateisma, engaĝiĝo de homoj. Kiam Dio ordonas ĝin, la demonoj vekas en la homaj mensoj la deziron elimini tiujn, kiuj ne similas al ili en ĉiuj areoj, politikaj, ekonomiaj kaj religiaj. Ili ne plu povas toleri la diferencon de aliaj kaj organizas disiĝojn kaj regroupiĝojn, kiujn niaj samtempuloj nomas etna purigado. Sed kiaj ajn estas la homaj kaŭzoj, ĉi tiuj kondutoj estas la fruktoj de la dia malbeno, kiu trafis la tutan homaron ekde la peko de Adamo kaj Eva. Mi memorigas ilin, ke Dio efektive donis superecon al la homo, ĉar al li li unue sin turnas, post kiam la paro pekis. Lia regado super virino portis la malavantaĝon esti respondeca antaŭ Dio pri la kulpoj, kiujn ŝi povus fari. Kun la tempo, la juĝo de Dio ne ŝanĝiĝas kaj li ankoraŭ tenas gvidantojn respondecaj kaj kulpaj pri la maljustaĵoj, kiujn ili kaŭzas al siaj kreitaĵoj.

La religio establita en Romo en 321, tial, adoptis la unuan ripoztagon dediĉitan de la romaj paganoj al la adorado de la "Nevenkita Suno". Tiutempe, la ŝanĝo de la ripoztago ne estis prezentita kiel havanta la celon festi la resurekton de Jesuo Kristo, kiel ĝi estas klarigita hodiaŭ en la eklezioj de falsaj Kristoj. La imperiestro Konstantino donis neniun alian klarigon ol ĉi tiu: "ni ne plu devas judiĝi ripozante en la sepa tago kiel la Judoj." Ĉi tiu ordono ne plu judiĝi kategorie kontraŭis la instruon de Kristo, kiu diris, male, en Johano 4:22: "*ĉar la savo estas de la Judoj* ." Ĉi tiu ordono ne plu judiĝi nuligis la 15 jarcentojn de la historio de la malnova interligo, kiu vere komenciĝis en la tempo de Moseo kun la foriro de la Hebreoj. Kaj en ĉi tiuj cirkonstancoj, ĉi tiu popolo vivis la tipan sperton de religia konvertiĝo. Ŝirita el peko (Egiptujo), la homa animo de la pekulo estas protektata per la sango de Kristo (la Paska ŝafido). Poste, Dio kondukas ŝin al Monto Sinajo, kie li instruas ŝin kaj igas ŝin malkovri la leĝojn, kiujn ŝi devas obei (liajn Dek Ordonojn). En la dezerto, izolita kun Dio, ŝi lernas liajn sanajn kaj manĝregulojn, kaj nur por la malnova interligo, la ritojn de liaj religiaj festoj, kiujn la morto de Kristo plenumas kaj malaktualiĝos. Kiu povas aserti, ke Dio organizis ĉi tiujn aferojn por igi ilin senutilaj? El ĉi tiu malnova interligo, nur la ritoj, kiujn la morto de Kristo plenumis, malaperas. La principo de obeemo do restas sendifekta, kaj la normoj de ĉi tiu obeemo estas ankoraŭ rivelitaj en la skribaĵoj lasitaj de Moseo kaj liaj posteuloj benitaj de Dio.

Por plene kompreni la gravecon de ĉi tiuj aferoj, ni devas deŝiri nin de la rutino de nia monda ĉiutaga vivo, kiu konsistigas trompan fonon, kiu kondukas al morto tiujn, kiujn ĝi delogas kaj kaptas. Dio estas nevidebla, sed viva kaj ĉiopova, kaj nur en spirito ni povas kompreni lian superan realecon. Ĉiela vivo disvolviĝas paralele kun la nia, nevidebla, sed same aktiva, kaj ni malkovros ĝin tia, kia ĝi estas, ĉe la reveno de Jesuo Kristo, kiu finos ĉi tiun okulan limigon, kiu karakterizis nin ekde Adamo.

En la Romkatolika Eklezio, la unua tago portis la nomon de la astra diaĵo, la "Nevenkita Suno", kaj sub ĉi tiu nomo, sinceraj kristanoj identigis gravan pekon faritan kontraŭ Dio. Tial, en latinamerikaj landoj, ĉi tiu nomo estis forlasita kaj anstataŭigita per la nomo "Tago de la Sinjoro". La misfaroj de la diablo estis tiel tute maskitaj. Ĝi estis ligita al la resurekto de Kristo, kaj tiel, la kultado de la unua tago jam ne prezentis problemon por novaj konvertitoj. Krom ke la granda kreinto Dio estis frustrita kaj ĉagrenita de siaj sinsekvaj perfidoj. Li tiam reagis per drama logiko. "Ĉar ĉi tiuj homoj, kiuj pretendas esti mia savo, favoras la ordonojn de Romo, Romo regu super ili en sia tuta rigoro!" Kaj tiel okazis, ke la malfidelaj kristanoj estis transdonitaj de Dio al la romia imperia reĝimo establita en 538. La kondiĉoj de ĝia establado senigis ĝin je ĉia legitimeco. La unua instalita papo estis intriganto nomita Vigilius. Li profitis sian rilaton kun Teodora, la prostituitina dancistino edziniĝinta de imperiestro Justiniano la 1-a por akiri sian religian regadon super la nuna papa katolika reĝimo. Jam trafita de la malbeno de la nova "dimanĉo", Silverio, la Episkopo de Romo elektita de la malfidelaj kristanoj de Romo, estis forpelita kaj ekzilita. Jen agoj pli politikaj ol religiaj, kiuj klarigas kion la roma papa reĝimo reprezentos sur la tero. Tiutempe, malmultaj homoj estis edukitaj kaj religiaj instruoj estis transdonitaj de viroj de la papa reĝimo. En ĉi tiuj tempoj de spirita mallumo, la papoj permesos al si modifi la tekston de la dek ordonoj de Dio skribitaj per la fingro de Dio mem sur ŝtonaj tabeloj donitaj al Moseo. Sub la preteksto antaŭenigi ilian parkerigadon, la originalaj tekstoj estas anstataŭigitaj per tre mallongaj frazoj kaj tiel la avertoj pri benoj kaj malbenoj malaperas en la prezentita nova aspekto. La plej malbona skandalo estas trudita al la dua ordono, en kiu Dio kondamnas la adoradon de idolkultaj bildoj kaj statuoj; la papo tute forigas ĝin. Sed por konservi la nombron dek, li duobligos la ordonon pri adulto, tiel celante la pekon de la karno por igi homojn forgesi sian pekon kontraŭ la Spirito. La termino "sepa tago" de la kvara ordono malaperas, anstataŭigita per la mallongega formulo: "en la tago de la Sinjoro vi ripozos." Ne legante la Biblion, la konvertitaj masoj alkroĉiĝas al tio, kion la pastroj instruas al ili. Kaj por la obstinaj, ili ekspluatas la minacojn de infero, minacojn tre realajn sed malĝuste interpretitajn. Ĉar sen la inteligenteco de Dio kaj la kronologia kompreno de la faktoj rivelitaj en la profetaĵo de Apokalipso, la "*fajra lago*", kiu ne ekzistos ĝis la fino de la sepa jarmilo, estas interpretata kiel konstanta infero, kie demonoj eterne igas la damnitojn suferi en fajro, kondamnitaj al tiu terura sorto. Nun, la Papo asertas povi malfermi kaj fermi aliron al infero. Oni tiam povas kompreni, kial en malhelaj tempoj, reĝoj mem, Lordoj kaj la simpla popolo timas la papan potencon. Papaj asertoj estas kredataj, kaj la reĝimo profitas la situacion por esti servata, honorata kaj riĉigita de la viktimoj delogitaj kaj trompitaj de ĝiaj mensogoj. Ĝi povas tiel manipuli reĝojn kaj uzi siajn sekularajn povojn por devigi la rezistmovadanojn, kiujn ĝi nomas "herezuloj", al katolika konvertiĝo, ĝis la punkto de torturo kaj morto, sur ŝtiparo aŭ per aliaj eĉ pli teruraj instrumentoj. Kaj la nombro de ĉi tiuj "herezuloj" konsiderinde kreskos kun la tradukoj kaj presado de la Biblio, kiu permesas al ĝiaj legantoj malkovri la verajn vortojn parolitajn de Dio kaj liaj profetoj. Vidante siajn mensogojn malkaŝitajn, la papa reĝimo ekscitas la malamon de la katolikaj ligoj kontraŭ protestantoj konsiderataj "herezuloj". Ignoraj estaĵoj, konvinkitaj de

katolika legitimeco, direktas ĉiujn siajn atakojn kontraŭ tiuj, kiujn la pastroj prezentas al ili kiel estaĵojn loĝatajn de la diablo. Ili inventas kaj trovas pretekstojn por fari siajn falsajn akuzojn, ĉar la patro de mensogoj inspiras kaj direktas ilin sen ke ili suspektas tion. Multaj sincere kredas, ke ili honoras Dion forpelante la "malpiulojn". Kaj ĉi tiu punkto estas grava, ĉar ĉe la reveno de Kristo, la sama blinda malamo celos la lastajn elektitojn de Jesuo Kristo, kies sola riproĉata kulpo estos persisti en sia respekto por la ripozo de la sankta dia Ŝabato de la sepa tago.

Kiu agos tiel en ĉi tiu fina kunteksto? La samaj homoj, kiuj hodiaŭ pravigas la praktikon de la unua-taga dimanĉo kaj malakceptas la legitimecon de la sepa-taga sabato. La plej humanisma karaktero hodiaŭ povas fariĝi en ĉi tiu fina kunteksto pli sovaĝa ol "**leono**" kun akraj "**dentoj**". Jen kion Jesuo profetis en bildo en Apokalipso 9:8: "*Ili havis harojn kiel haroj de virinoj, kaj iliaj dentoj estis kiel dentoj de leonoj*". La kunteksto tute ŝanĝiĝos, kaj ribelemaj viroj estos ĉagrenitaj kaj tre forte kolerigitaj de la "**plagoj de Dio**", kiuj trafos ilin tuj kiam la tempo de provtempo finiĝos: "**la sep lastaj plagoj de la kolero de Dio**" prezentitaj en Apokalipso 16.

La roma papa eklezio tiel kondukis monstre, kaj ĉi tiuj ne estis konsiderataj "pekoj de juneco", kiel ĝi interpretas ĝin. Ĉar se la kondiĉoj restus favoraj al ĝi, ĝi ankoraŭ agus same hodiaŭ. Ĝi neniam rezignis la trudadon de konvertiĝoj ĝis ĝi perdis la subtenon de la monarkioj malfortigitaj de la franca revolucia reĝimo kaj ĝiaj famaj senkapigoj de reĝaj, religiaj kaj aristokrataj kapoj. Dio tiel punis ĝin pro ĝiaj krimoj atendante la Lastan Juĝon. Sed en la protestanta tendaro, supraĵe religiaj homoj siavice adoptis politikajn kondutojn kondamnitajn de Jesuo Kristo. Ili prenis armilojn kaj redonis baton post bato al la batalantoj de la katolikaj ligoj. Kaj tiel la sinsekvaj "Religiaj Militoj" alprenis la aspekton de batalo, en kiu sangavidaj kaj karnovoraj sovaĝaj "**bestoj**" **koliziis**. En Apokalipso 8:11, Dio kulpigas pri ĉi tiu diabla rezulto la papan katolikan eklezion bildigitan per la "**stelo**" nomata "**Absinto**": "**La nomo de la stelo estas Absinto; kaj triono de la akvoj fariĝis absinto, kaj multaj homoj mortis pro la akvoj, ĉar ili fariĝis amaraj**". Religia aŭ ne, malamo estas kontaĝa kaj finas flamigi amasojn da homoj.

Antaŭ ol ataki la "Protestantojn", la papa reĝimo lanĉis malamikecojn kontraŭ la religio de Islamo, kiu aperis en Arabio baldaŭ post la establado de la romia papa reĝimo, t.e., post 538. Post la disvastiĝo de katolikismo en Arabio, la profeto Mohamedo fondis sian religion: Islamo, araba vorto signifanta "submetiĝo". La vorto havas duoblan signifon: la homo submetiĝas al Dio, sed li devas ankaŭ subigi per forto, se necese, la nekredanton, al kiu li ligas ĉiujn, kiuj kontraŭas lian religian koncepton. Nun, sub la preteksto liberigi la historiajn sanktajn lokojn de la vivo kaj morto de Kristo, papo Urbano la 2-a unue ordonis al militemaj "Krucmilitoj" forpeli la islamanojn de ĉi tiuj lokoj. La nescio de kaj altaj kaj malaltaj homoj igis reĝojn fervore lanĉi sin en murdajn militojn, tute senutilajn por Dio, kontraŭ la armeoj de la islamaj popoloj. Malpravigeblaj masakroj estis tiel faritaj de la okcidentaj kristanaj krucmilitistoj. Se mi deklaras ilin nenecesaj, tio estas kun bona kialo, ĉar Dio malkaŝas en Daniel 9:26 sian decidon detrui Jerusalemon kaj ĝiajn sanktajn lokojn: "Kaj post sesdek du

semajnoj estos ekstermita la sanktoleito, kaj li ~~ne havos posteulon.~~" neniu por li . La popolo de gvidanto, kiu venos, detruos la urbon kaj la sanktejon, la sanktecon, kaj ĝia fino venos kiel per diluvo ; estas decidite, ke la detruoj daŭros ĝis la fino de la milito. " Kaj ĉi tiu detruo de Jerusalemo estas prezentita kiel la sekvo de la malakcepto de la Mesio Jesuo fare de la Judoj. Tial estas propravole, ke Dio detruigis Jerusalemon fare de la Romanoj en 70, por forigi de ĉi tiuj lokoj la intereson de la superstiĉaj pilgrimadoj, kiujn la katolika kredo volis restarigi kaj daŭrigi ĝis nia tempo; en ĉi tio relajita de la evangeliaj protestantaj grupoj formitaj en Usono. Vi do povas rimarki en ĉi tiu falsa mistika fervoro, la frukton de kompleta nescio pri tio, kion la kristana kredo vere reprezentas. En nia fina tempo, Dio faris Jerusalemon malbenita loko, kie svarmas falsaj kredantoj el ĉiuj religioj de monoteismo. Ilia adorado de ĉi tiuj lokoj baziĝas sur pura idolkulto. Kaj tiuj, kiuj faras tion, ripetas la erarojn de la Judoj, kiuj honoris la templon el ŝtono kaj malakceptis la templon el karno kaj spirito, kiun Jesuo Kristo konsistigis.

La kaŭzoj de la intensiĝo de malamo intensiĝas en nia tempo kaj en aktualaj eventoj, mi notas unu. Revenante el Ĉinio, sur la aviadilo, kiu lin revenigis, kaj ĉeestante ĵurnalistoj, prezidanto Macron faris deklaron, kiu kolerigis kelkajn el siaj eŭropaj kolegoj. Li diris: " Plej malbona afero estus pensi, ke ni eŭropanoj devus esti sekvantoj pri ĉi tiu temo kaj adaptiĝi al la usona ritmo kaj ĉina troa reago... La kaptilo por Eŭropo estus, ke en la momento, kiam ĝi sukcesos klarigi sian strategian pozicion, kiam ĝi estas pli strategie sendependa ol antaŭ Covid, ĝi troviĝus kaptita en perturbo de la mondo kaj krizoj, kiuj ne estus niaj. " Estas evidente, ke li sugestis la kazon de la insulo Tajvano, kiun Ĉinio volas reakiri. Sed ĉi tiu aparta pozicio iritas naciojn kiel Pollando, kiu bazas sian esperon venki Rusion sur la kohereco de eŭropaj nacioj aliancitaj kun la usona pozicio. Mi notas en nia juna prezidanto mirindan kaj surprizan ekbrilon de klareco, ĉar lia pozicio reproduktas tiun de Generalo de Gaulle, kiu ne volis submetiĝi al la dominado de Usono. Tamen, mi rimarkas, ke ĉi tiu deklaro kondamnas la devontigojn "sekvi la gvidanton" jam faritajn de la eŭropanoj kaj de li mem en la ukraina afero. Ĉar la usonanoj sin devontigis al Ukrainio sen zorgi pri la individuaj opinioj de la eŭropanoj. Do oni povas diri, ke ili reagis laŭ siaj politikaj kaj ekonomiaj interesoj kronike malamikaj al Rusio. Tamen, la kazo de Ukrainio diferencas de tiu de Tajvano, ĉar ĝia sendependeco estis oficiale agnoskita kaj tiuj, kiuj subtenas ĝin, faras tion en la nomo de respekto al naciaj rajtoj, kiuj malpermesas agreson kontraŭ ilia lando fare de alia. Tio ne validas por Tajvano, kiu restis oficiale ĉina kaj neniam akiris aŭ petis sendependan nacian statuson. Kiel Generalo de Gaulle, prezidanto Macron ŝatus gvidi sendependan Eŭropon, sed li alfrontas la influon de iamaj landoj de la Orienta Bloko kiel Pollando, kiuj malamas Rusion kaj venis al Eŭropo nur por trovi la armitan ŝildon de Usono. La problemo de prezidanto Macron estas, ke lia vekiĝo kaj lia deziro al eŭropa sendependeco okazas en la malĝusta tempo kaj jam tro malfrue. Ĉar, mem favorinte usonan influon en Eŭropo kaj en Francio en sia propra lando, estas tro malfrue por kompensi la faritajn erarojn; tio estas des pli vera, ĉar Eŭropo estas finance malfortigita kaj la prokrasto en eŭropaj armilaroj fariĝas nerealigebla konsiderante la restantan tempon antaŭ ĝia dia puno de la " **sesa trumpeto** ". Krome, du tendaroj aperas, apartigante la naciojn de EU: la tendaro de iamaj

landoj de la Orienta Bloko, gravaj subtenantoj de Ukrainio, kaj tiu de la fondintoj de ĉi tiu EU, inkluzive de Francio kaj, iagrade, Germanio, kiu restis tre sendependa.

Post la diversaj kaŭzoj de homa malamo, mi devas nun mencii la vekiĝon de multe pli impona malamo: tiu de la Dio de Amo. Ĉar li esprimas ĝin kaj klare asertas ĝin jam en Proverboj 8:13: " *Timo antaŭ JHWéH estas malami malbonon; arogantecon kaj fierecon, malbonan vojon kaj perversan buŝon, **jen kion mi malamas** .* " Mi memorigas, ke malamo estas la absoluta malo de amo kaj ke ĉio ekzistas en absoluta malo. Se Dio kreis la homon laŭ sia bildo, estas do ĉar li mem estas laŭ la bildo de homo, sed en sia perfekta dieco. Li do povas malami aŭ ami kiel li povas malbeni aŭ beni. Kaj pri ĉi tiu temo ni devas forlasi ĉi tiun mesaĝon transdonitan de la falsaj Kristoj, kiuj diras: "Dio malamas pekon, sed li amas la pekulon." Ĉi tiu mesaĝo forgesas do specifi: la pekulo, kiu pentas kaj portas la frukton de pentado; kio ne respondas, ekde 1844, al la situacio de kristanoj, kiuj pravigas la malobeon de la ordonoj de Dio; la dua kaj kvara, inter katolikoj kaj ortodoksuloj; la kvara, ankaŭ inter protestantoj kaj anglikanoj. Nun, per si mem, ekde 1844, la malestimo montrita al la Ŝabato sanktigita de Dio igas ilin kulpaj pri malobeo de la tutaj Dek Ordonoj, laŭ Jakobo 2:10: " *Ĉar kiu observas la tutan leĝon, sed ofendas en unu punkto, estas kulpa pri ĉio.* " Mi donas al ĉi tiu verso la jenan signifon: kiu ajn intence malobeas unuopan ordonon de Dio, atestas, ke li malobeas la unuan el la ordonoj, en kiu Dio diras: " *Ne havu aliajn diojn antaŭ Mi.* " Ĉar kiu ajn malobeas obeas alian dion, la diablon, antaŭ la vizaĝo de la vera kaj sola Dio. De tiam pluen, ĉiuj aliaj obeoj fariĝas vanaj. Kaj eĉ en la nomo de Jesuo Kristo, repaciĝo kun Dio tiam fariĝas neebla.

Ekde 1945, la malbono nur pliiĝis tra la tuta mondo, precipe en la okcidenta tendaro, kiu eliris venka el la Dua Mondmilito. Usonaj kemiistoj disvolvis "DDT", insekticidon, kiu igis ilin la unuaj " **detruantoj de la tero** ", kiujn Dio kondamnas en Apokalipso 11:18: " *La nacioj koleris, kaj venis Via kolero, kaj venis la tempo juĝi la mortintojn, rekompenci Viajn servistojn, la profetojn, la sanktulojn, kaj tiujn, kiuj timas Vian nomon, malgrandajn kaj grandajn, kaj pereigi la **detruantojn de la tero.*** " » Kaj tre logike, " **tiuj, kiuj detruas la teron** ", faras tion sub la regado de la ĉefa "Detruanto" aŭ " *reĝo* ", ĉi tiu vorto detruanto tradukiĝas en la hebrean kaj grekan lingvon per " *Abadon kaj Apoljon* ", en Apokalipso 9:11: " *Kaj ili havis super si kiel reĝon la anĝelon de la senfunda abismo, kies nomo en la hebrea lingvo estis Abadon, kaj en la greka Apoljon.* " Jam en 1945, Usono pruvis sin inda je ĉi tiu titolo de "Detruanto" per uzado de nukleaj armiloj kontraŭ la urboj Hiroŝimo kaj Nagasako. Kaj ili estos la unuaj, kiuj uzos ilin denove por detrui Rusion en la Tria Mondmilito, kiu formiĝas en nia tempo. En niaj finaj tempoj, Usono ofertis al la tuta mondo alian instrumenton de malbono: la interretan komunikadan reton. Ili ĵetis ĉi tiun "kابلan reton" super la popolojn, kiel oni ĵetas reton por kapti fiŝojn. Origine, la Interreto estis rezervita strikte por usonaj militaj komunikadoj. Poste ĉi tiu reto estis ofertita por civila uzo, senpage kaj libere, usonanoj, kaj poste aliaj okcidentaj popoloj, malkovris la plezuron de virtualaj interŝanĝoj. La Interreto ofertas al ĉiu la ŝancon montri siajn diversajn talentojn. Ĝi instigas fierecon kaj ekshibician spiriton. Poste komerco ekposedis ĝin, kaj ankaŭ naciaj publikaj servoj; tio daŭris ĝis la tuta

mondo estis konektita kaj metita sub la kontrolon de la inventinto, la usona potenco. Ĉi tiu malbono estas nemaligebla, ĉar la junularo, kiu disvolviĝas kun ĝi, fariĝas nekapabla vidi ĝian danĝeran kaj mortigan aspekton. Tamen ekzemploj ne mankas. La Interreto faras kaj malfaras la individuajn reputaciojn de homoj. Kelkaj perversaj infanoj uzas ĝin por kulpigi malfortajn kaj sentemajn infanojn per degradaĵaj mesaĝoj, senkonscie puŝante ilin al memmortigo. La deziro plaĉi kaptis junulojn; en siaj blogoj, ili kolektas la nombron de "sekvantoj", aŭ ŝatantoj, kiuj sekvas ilin. Tiel oni donas voĉojn por aŭ kontraŭ, rezultante en la falsa impresado de esti gravaj. Kaj dum ĉi tiu malbono konkeras mensojn, la normoj de malbono ankaŭ kreskas. La malnova malpermeso fariĝas legitima kaj laŭleĝa. Sen dia leĝo, kiu difinas la normon de bono kaj malbono, " *la popolo estas senbrida* ", kaj nur Dio scias ĝis kia nivelo tiu malbono ankoraŭ povas leviĝi. Do ni rigardu en ĉi tiuj versoj la aferojn, kiuj vekas la malamon de Dio al la hodiaŭa ribelema homaro.

Jes. 61:8: “ *Ĉar Mi, la Eternulo, amas justecon kaj **malamas rabadon kun maljusteco** ; Mi fidele donos al ili ilian rekompencan kaj faros kun ili interligon eternan.* ”

Jer. 44:4: “ *Mi sendis al vi ĉiujn Miajn servantojn, la profetojn; Mi leviĝis frue matene, kaj Mi sendis ilin, dirante al vi: **Ne faru tiujn abomenindaĵojn, kiujn Mi malamas.*** ”

Amos 5:21; 6:8: “ ***Mi malamas, Mi abomenas viajn festojn** , Mi ne povas elteni viajn kunvenojn .../... La Eternulo, la Eternulo, ĵuris per Si mem; la Eternulo, Dio Cebaot, diris: **Mi abomenas la fieracon de Jakob, kaj Mi malamas liajn palacojn** ; Mi fordonos la urbon kaj ĉion, kio estas en ĝi.* ”

Zeh. 8:17: “ ***Ne pensu en sia koro malbonon kontraŭ sia proksimulo, kaj ne amu malveran ĵuron; ĉar ĉion ĉi Mi malamas** , diras la Eternulo.* ”

Malaj 2:16: “ ***Ĉar Mi malamas eksgeedziĝon** ,” diras la Eternulo, Dio de Izrael, “**kaj tiun, kiu kovras sian veston per perforto** ,” diras la Eternulo Cebaot. Tial gardu vian spiriton, **kaj ne estu perfidaj !** ”*

Apokalipso 2:6: “ *Sed jenon vi havas, ke vi malamas la farojn de la Nikolaitoj, **kiujn farojn mi ankaŭ malamas** .* ”

Resumante, Dio malamas ĉion, kio kontraŭas Liajn valorojn, kiuj esprimiĝas per fidela kaj vera amo, tio estas, amo kaj vero, kiel ili enkarniĝis kaj manifestiĝis en Jesuo Kristo kaj kiujn Li volas trovi en Siaj elektitoj ĝis la fino de la mondo laŭ Apokalipso 3:14: “ *Al la anĝelo de la eklezio de Laodikea skribu: Jen estas la vortoj de la Amen, **la fidela kaj vera atestanto** , la komenco de la kreo de Dio: “Li, kiu estis” la komenco de la kreaĵo de Dio "konfirmas ĝiajn valorojn" je la tempo de la fino "de la historio de ĉi tiu dia tera kreaĵo.*

Dia malamo ne vekiĝis senkiale, ĉar la apero de la viruso Covid-19 en 2019 en Ĉinio estis la respondo de Dio al la ĉina prezidanto, ĉar li esprimis la deziron kaj planon modifi la tekston de la Sankta Biblio. Poste, la reveno de milito en Eŭropo plenumiĝis en Ukrainio. Kaj jen denove ĝi ne estas senkiale. Ĉi tiu lando, ebria de libereco, vivis en anarkia situacio, nekapabla trovi politikan ekvilibron, la tuta reĝimo estis korupta kaj monstraj abomenaĵoj estis praktikataj kaj disvolvitaj tie. Mi kolektis de Joel, mia frato en Kristo, bonega dokumentisto, terurajn atestojn pri tio, kio okazis en Ukrainio. Kaj sen eniri en detalojn, ĉi tiu

atesto sole permesas al ni kompreni, kial la kolero de Dio falis sur ĉi tiun ukrainan popolon. Riĉaj politikistoj faris fraŭdon kaj kun amiko, filo de oligarko, potenca viro, faris cent atencojn. Identigitaj, ili estis liberigitaj kaj la krimoj ripetigis; tia nivelo de korupto malofte estis atingita... eble kaj nur, en Sodom kaj Gomora, urboj kie perversa seksa vivo kaj murdoj estis la normo, kiu fariĝis neeltenebla por Dio. Tial ne estas senkaŭze, ke la venonta nuklea milito komenciĝis en ĉi tiu lando, Ukrainio. Ni ankaŭ scias, ke ĝia juna prezidanto, elektita ekde 2019, la jaro de Covid-19, estis aktoro popularigita per siaj vulgaraj kaj sekse perversaj publikaj ekscentrecoj. Li sole enkorpigis la malbonon de la tuta moderna socio fortranĉita de Dio. Estis ankaŭ en Ukrainio, ke aperis la aŭdacaj seksismaj Femen-oj, montrante siajn nudajn mamojn, uzante siajn korpojn por publikigi siajn vulgarajn feminismajn sloganojn. Kaj krom ĉi tiuj aferoj, la nazia malbono heredita de la Dua Mondmilito oficiale brilis tie, reprezentita de la Azov-grupo, heredita de la nazia gvidanto Stepan Bandera; sed ĉi tiu naziismo ankoraŭ ne celis judaron. Mi eĉ aŭdis de ukrainaj virinoj, ke ilia lando estis ligita al paganaj festadoj, kiuj ĝojigis ilin... la taso estis plena, la okcidenta mondo kaj la ceteraj popoloj de la tero devos trinki ĝin, ĝis la lasta guto.

En la plej novaj novaĵoj, du faktoj malkaŝas du mesaĝojn. La unua koncernas la malkaŝon de sekretaj militaj mesaĝoj fare de 21-jaraĝa viro, kiu agis por "fanfaroni" kaj impresi siajn retpartnerojn. Por moderna junularo, la interreto estas ludo, en kiu la defioj estas senlimaj. La dua fakto koncernas filmeton cirkulantan en la interreto. Post tiuj prezentitaj de la islama grupo nomata DAESH, ĉi-foje temas pri la senkapigo de ukraina soldato fare de rusa soldato ĉirkaŭita de lia armita grupo. La novaĵo igas homojn tremi pro hororo kaj teruro, tamen ĝi estas nur la konfirmo de nivelo de malamo, kiu daŭre kreskos kaj disvastigos en ĉiuj militaj tendaroj, kiuj partoprenos en la Tria Mondmilito. Senkapigoj konsistigas temon de internacia "Teroro", kiu ligas ĉi tiun "*sesan trumpeton*" al la "*kvara*", kiel Dio malkaŝas, atribuante al la "*kvara*" la karakteron de "*dua veo*", kiu fakte indikas la "*sesan*"; Do post la franca teroro kaj ĝia gilotino de 1793-1794, venas la "teroro" de islamaj kaj rusaj senkapigoj de nia tempo.

La lecionoj donitaj en Daniel, 2 Kronikoj, kaj 2 Reĝoj montras, ke la tri deportadoj de la Izraelidoj al Babilono estas de progresema intenseco. Nia Tria Mondmilito estas, laŭ siaj internaciaj proporcioj, komparebla al la tria deportado de la Judoj. Tiel, same kiel la tria atako de reĝo Nebukadnecar rezultigis la nacian detruon de Izrael, la Tria Mondmilito celas detrui la nunan ordon de la nacioj de la mondo. Ĝis tiam sendependaj, ĉi tiuj nacioj estos pli-malpli parte detruitaj kaj perdos sian sendependecon. La postvivantoj de la konflikto ĉiuj metos sin sub unuopan universalan registaron establitan de Usono, ĝis la reveno de Jesuo Kristo, kiu detruos ilin.

La Merkato de Iluzioj

troviĝas ĉi tiu "**merkato de iluzioj**" ? Sur nia planedo nomata Tero.

Antaŭ ol disvolvi ĉi tiun studon, mi memorigas ĉi tiujn versojn el 1 Kor. 2:9 ĝis 15 cititajn en la Biblio, en kiuj, per la Spirito, la apostolo Paŭlo diras: "*Sed, kiel estas skribite: Kion okulo ne vidis kaj orelo ne aŭdis, Kaj kio en la koron de homo ne eniris, Tion Dio preparis por tiuj, kiuj Lin amas .*" **Dio malkaŝis ilin al ni per la Spirito** . Ĉar la Spirito esploras ĉion, eĉ la profundajn aferojn de Dio. Ĉar kiu inter homoj scias la aferojn de la homo, krom la spirito de la homo, kiu estas en li? Tiel same neniu scias la aferojn de Dio, krom la Spirito de Dio. **Sed ni ricevis ne la spiriton de la mondo, sed la Spiriton, kiu estas de Dio , por ke ni sciu la aferojn, kiujn Dio donis al ni . Kaj tion ni parolas ne per vortoj instruitaj de homa saĝo, sed per vortoj instruitaj de la Spirito, uzante spiritan lingvon por spiritaĵaj aferoj .** Sed la natura homo ne akceptas la aferojn de la Spirito de Dio; ĉar ili estas por li malsaĝeco, kaj li ne povas ilin scii, ĉar ili estas spirite juĝeblaj. **Sed la spirita homo juĝas ĉion, kaj li mem estas juĝata de neniu** . Ĉar kiu konis la menson de la Sinjoro, por ke li lin instruu? **Sed ni havas la menson de Kristo** .

Laŭ ĉi tiuj versoj, la klarigo de la vivo estas nur en Dio, kaj tial kaŝita en la sekreto de lia nevidebleco. Kaj ĉi tiu fakto sola pravigas la titolon de ĉi tiu studo, kiu instigas min difini la teran vivon kiel "**la merkaton de iluzioj**". Sur ĉi tiu tero, ĉiuj homoj estas trompitaĵoj de siaj okuloj, kaj tuj kiam ili analizas diversajn situaciojn kaj temojn, ilia juĝo estas misprezentita, ĉar ili ne konsideras la fundamentan kriterion, kiu kune reprezentas la potencon, inteligentecon kaj saĝon de la Kreinto Dio, kiu direktas kaj ekigas ĉion. "*Besto-homo*" atribuas ĉefan rolon al homaj kaŭzoj, kiuj estas nur la sekvoj de maljustaĵoj faritaj al Dio.

Homoj ne konscias, ke eĉ kiam ili neas lian ekziston, Dio direktas kaj manipulas ilin. Kiam oni proponas popolan publikan voĉdonon, la fina rezulto estos tiu, kiun Dio volas atingi por plenumi sian projekton, sian programon, kiu estos plenumita super ĉiuj popoloj de la tero, kiujn li suverene regas. Kaj tio koncernas ĉiujn popolojn, paganojn, judojn, kristanojn kaj islamanojn, disigitajn tra la tero. La situacio de la homaro estas do, sur la okula nivelo, vere iluzia. Paganaj popoloj disvolviĝas kaj tiel vivas en la "**iluzio**" de senpuneco, sed religiaj popoloj faras same, ĉar tra la tuta tero, neniu el ili trovas sin en pozicio por esti benita de Dio, kiel mi jam multfoje montris en antaŭaj lecionoj.

Male, de la "*besta homo*", la "*spirita homo*", al kiu mi pretendas aparteni kun la provizitaj pruvoj, analizas terajn faktojn el la prioritataj datumoj, kiuj reprezentas kaj meritas la rivelitan juĝon de la Kreinto Dio. Ĉar la veraj kaŭzoj de la konsekvencoj, kiujn niaj okuloj vidas, estas rivelitaj de Li. Kaj por la "*spirita homo*", la formo de ĉi tiuj konsekvencoj malmulte gravas, ĉar ili povas esti de tre malsamaj normoj kaj la esenca afero por la savo de animoj estas scii, precize, la kialojn, kial la kolero de Dio falas sur homojn kaj transdonas ilin al lia malbeno kaj ruino, malsano kaj morto. Kiam Dio decidas frapi la homaron, li organizas popolojn kaj starigas ilin unu kontraŭ la alia pro diversaj kialoj, kiuj plej ofte nutras indignon vekitan de maljusteco. Por konduki ilin alfronti unu la alian, ekzistas multaj rimedoj: postuli la saman teron, heredaĵon, aŭ alie, rasisma aŭ religia diskriminacio kaj aliaj kaŭzoj de maljusteco kaj kolero. Ĉio ĉi pravigas "**la vekigon de malamo**", temo diskutita en la antaŭa studo.

Ĉi tiu "**merkato de iluzioj**" aparte lumigas la nunan eksplodeman tutmondan situacion. Organizante sian "*sesan trumpeton*", nia Dio nur vekas la

suferon kaŭzitan de la Okcidento dum la longa periodo de paco, de kiu ĝi profitis kaj uzis por kolonie domini la aliajn popolojn de la tero dum longa tempo. Ĉar, danke al sia venko super siaj germanaj, italaj kaj japanaj malamikoj en la Akso, la Okcidento, gvidata de Usono, trudis siajn valorojn, siajn internaciajn leĝojn pri nacioj kaj komerco. En la foresto de kontraŭa potenco de egala forto, ĉi tiuj okcidentaj valoroj estis konsiderataj kaj truditaj kiel internaciaj valoroj. Sed hodiaŭ, ĉi tiu stato estas kondamnita kaj defiata de Rusio, Ĉinio, Barato, Irano, multaj afrikaj popoloj kaj la plej grandaj landoj en Sudameriko. Ĉiuj profitante de la longa periodo de paco, ĉiuj ĉi tiuj landoj fariĝis pli riĉaj kaj nun postulas, ke okcidentanoj vere konsideru iliajn opiniojn. Kaj estas klare, ke ili dividas komune malamon al la dominanta kaj imperiisma Usono, kies kapitalismo, naskita en Anglio, pravigis la kolonian disvolviĝon, kiu ekspluatis ilin dum longa tempo.

Ĉu io ajn povus esti pli " **iluzia** " ol vidi okcidentajn popolojn konstrui projektojn por la venontaj kvindek jaroj, kiam homa vivo sur nia tero ankoraŭ havas nur sep jarojn restantajn? Ĉi tiu nombro de kvindek jaroj instigas min atentigi vin, ke en la Biblio, la daŭro de kvardek naŭ jaroj, aŭ sepfoje sep jaroj, reprezentas tion, kion Dio nomas jubileo. Tamen, 49 jaroj, aŭ plena jubileo, pasis inter du financaj ŝokoj kaŭzitaj de gravaj energikrizoj: la subita 40%-a altiĝo de la prezo de nafto en 1973 kaj la subita, ankoraŭ nekalkulita, altiĝo de la prezo de gaso kaj elektro en 2022. Sed ĉi-foje, blinda kaj obeema eŭropa obeemo estas la sola kulpulo. Ĉar ĝuste sekvante la decidon de Usono, la Eŭropa Komisiono adoptis la sankciojn kontraŭ Rusio kaj tial, unue, la rifuzon uzi sian gason venditan je avantaĝa prezo de la rusa kompanio Gazprom. Kiu profitis de la krimo? Al la usonaj kaj norvegaj provizantoj, kiuj anstataŭigis ĝin.

Aliflanke, la rajtoj de rusaj kaj ukrainaj al la lando Ukrainio estas tre diskutablaj. Ĉar Ukrainio, kiu sendependiĝis en 1990, konsistis parte el poloj kaj ukrainoj kaj ankaŭ signifita parto el rusoj. Kaj kiam la frakturo okazis kun la "renverso" de la elektita rusa prezidanto, kelkaj rusoj elektis resti ukrainaj eĉ se tio signifis batali kontraŭ Rusio; kio faras ĉi tiun opozicion civita milito, en kiu la Okcidento ne rajtis interveni. Estas probable, ke ankaŭ la malo okazis, ĉar kiam civita milito eksplodas en lando, ĉiuj scenaroj aperas, la situacio ankaŭ kontraŭstaras religiajn elektojn same malbenitajn de Dio kiel unu la alian. Granda malordon oni tiel provokas, kontraŭstarante tre realajn efikajn legitimecojn. Alfronate al ĉi tiu nesolvebla situacio, la saĝo konsilas resti nur ĉe la kaŭzoj, kiujn Dio donas al sia organizado de ĉi tiu konflikto. Kaj lia respondo ne estas en la iluzia vivo, ĝi estas donita en la Biblio, en ĝia revelacio konstruita sinsekve kaj komplemente sur Daniel kaj Apokalipso. Kaj kion ni malkovras en ĉi tiuj revelacioj? La malbeno de kristanismo frapita de Dio ekde la 7-a de marto 321, pro ĝia rezigno de la praktiko de la sankta sepa-taga Ŝabato, sanktigita de Dio ekde la kreado de la mondo. Jen la sola leciono, kiun ni devas reteni el la 34 ĉapitroj de la libroj Daniel kaj Apokalipso. Sed prezentante aferojn tiel, mi ne malpliigas ĝian gravecon; male, mi levas ĝin al la plej alta nivelo. Ĉar la Evangelio kaj savo en Kristo estas aferoj klare klarigitaj en la aliaj bibliaj skribaĵoj de la malnova kaj nova interligoj. La rolo de ĉi tiuj du profetaj libroj, Daniel kaj Apokalipso, estas malkaŝi ĉi tiun rezignon de la Ŝabato, kiun falsaj kristanaj religioj praktikis sen rimarki kiom kare ili pagas pro la sekvoj. Kaj se ili

ne havas scion pri ĉi tiuj sekvoj, estas ĉar Dio malkaŝis ilin, nur, en ĉi tiuj du profetaj libroj, kies klarigojn ignoras ili kaj iliaj ekzegezistoj. **La merkato de iluzio** igis ilin interpreti ĉi tiujn sekvojn kiel simplajn historiajn faktojn pro la neperfektaĵoj de la homoj. Sed dia puno ne estas simpla homa fakto, ĉar ĝi portas akuzan mesaĝon: vi pekas kontraŭ Dio. Tio estas la kazo por ĉiuj "**trumpetoj**" prezentitaj en Apokalipso 8 kaj 9. Ekde la malbenita jaro 321, ili frapis la malfidelan eŭropan kristanismon kaj la ĉefa kaŭzo restis nekonata al la homaro ĝis 1844. Kaj se Dio ne prenis la iniciaton malkaŝi ĝin al sia testita kaj elektita adventista popolo ekde tiu dato, ni ankoraŭ estus sensciaj pri ĝi. La ideo mem igas min tremi pro hororo. Ĉar tiom da veroj estas ligitaj al ĉi tiu Ŝabato sanktigita de Dio, pravigante ĝian plej altan sanktigon! Ni povus esti ignorintaj, ke li profetis la sepan jarmilon, kie la elektitaj sanktuloj eniros por juĝi, en la ĉielo, la malbonulojn mortintajn kuŝantajn aŭ malaperintajn sur la tero. Ni estus ignorintaj, ke restis du mil jaroj post la morto de nia Savanto por eniri la gloron de la eterna vivo de ĉi tiu sepa jarmilo. Ĉi tiuj altvaloraj kaj plej sanktaj diaj revelacioj ne estas malkaŝitaj de la "**merkato de iluzioj**", sed de la Spirito de la nevidebla sed Ĉiopova vivanta Dio.

En la jura kampo, juĝistoj, kiom ajn honestaj ili estas, estas kondamnitaj, pro sia religia nekredemo, fari maljustajn juĝojn. Ankaŭ ili estas viktimoj de la "**merkato de iluzioj**". Kelkaj krimuloj, inkluzive lastatempe en Francio juna knabo de 16 jaroj, faras hommortigojn ordonitajn, ili diras, per voĉo aŭdita en iliaj mensoj. Ĉi tiuj kompatindaj estaĵoj nur atestas sperton, kiun ili efektive vivis, sed kiu estas neakceptebla por troe racia sekulara socio. Ĉar voĉo efektive parolis al ili, sed tiu voĉo estas tiu de anĝelo tiel nevidebla kiel Dio povas esti. Kaj jen la malforteco, kiu liveras la homon al la trompoj de nevideblaj demonoj. Demonoj vidas nin, ili parolas al ni, loĝas en ni kaj manipulas nin, kaj ni estas senpovaj haltigi ilin. Homoj povas nur batali kontraŭ alia estaĵo tiel videbla kaj identigebla kiel ili mem. Unu afero estas certa: se ni ne povas vidi ilin, por kontraŭbatali ilin, la homo devas esti "*spirita*" kaj ne "*besta*", por komenci per kredi je ilia ekzisto. Poste, ni devas kompreni, ke niaj pensoj ne distingiĝas unu de la alia per aparta sonkoloro aŭ aparta kolorigo. Kaj ĉi tie denove, ni devas distingi inter pensado kaj aŭdado de sono. Spertinta tion, mi atestas la ekziston de ambaŭ aferoj. Via menso, kiel la mia, funkcias kiel sendilo kaj ricevilo de sonondoj. Vi elsendas viajn proprajn pensojn kaj meditas pri tiu aŭ alia projekto aŭ reflektas, sed sur tiu sama ondolongo, demonaj aŭ, male, diaj pensoj eniras vin kaj miksiĝas en via menso. Nenio distingas ilin de viaj. Tial, jam, la konvinko, kiu formiĝas en via menso, havas neniun prioritaton de legitimeco. Tiu fina konvinko devas, antaŭ ĉio alia, esti konforma al la normo de vero difinita de la Biblio. Prave, Dio diras al ni en Jeremia 17:5: "*Malbenita estas la homo, kiu fidas homon, kiu faras karnon sia subteno*." Ni tial havas la devon ne lasi nin esti trompitaj de la homoj, kiujn ni renkontas, sed ankaŭ esti singardaj pri niaj propraj opinioj, kiam ili ne konformas al la normoj difinitaj de **la Biblio, kiu tial restas la sola solida subteno legitimita de Dio**. La aŭdata interna voĉo povas esti ricevita kvazaŭ ĝi venus de ekstere transdonita per la aŭda kanalo. Dio aŭ la demonoj havas la elekton konektiĝi al nia spirito je la nivelo de la aŭdaj kanaloj aŭ je la nivelo de la cerbo, kie la elektraj datumoj transformiĝas en pensojn; tiel eblas du malsamaj niveloj de

kompreno. La ekzemplo de la juna Samuel, mia samnomulo, konfirmas ĉi tiun sperton: kiam Dio vokis lin citante lian nomon tri fojojn, la juna infano prezentis sin antaŭ la pastro Elija por diri al li: "*Jen mi estas, kion vi volas?*" La dia voĉo aŭdita de Samuel estis pli ol penso, li aŭdis ĝin kvazaŭ Elija lin vokis. Kaj la maljunulo komprenis, ke la voĉo venis de Dio. En dia vizio, mi vivis ĉi tiun sperton, en kiu ĉiuj miaj aŭdaj kaj vidaj kapabloj estis plene aktivaj, krom mia propra korpo kaj ĝiaj membroj, kiuj ŝajnis neekzistantaj. Sed atentu, ĉi tiu vizio estis donita al mi, nur unufoje de Dio, por konfirmi mian estontan sindediĉon al lia profeta servo kaj nur ĉar lia elekto kaj mia studo de la profetaĵoj de la Apokalipso igis min inda je ĝi, jam en 1975, kvin jarojn antaŭ mia bapto en la Sepa-taga Adventista Eklezio. Tiu ĉi vizio havis la konsekvencon, ke mi ĉiam donis al la juĝo de la ĉielo absolutan prioritaton super ĉiuj **iluzioj**, kiuj trompas la "*bestan homon*". Por la soifanta animo, kiun mi reprezentis, la profetaj revelacioj prezentitaj en la libro "La Granda Konflikto" verkita de Ellen Gould White, la mesaĝisto de la Sinjoro, estis bonvenigitaj kaj ricevitaj kiel fonto de soif-sensoriga akvo. Kaj mi ankoraŭ estis malproksima de imagi, ke Dio ankoraŭ pretigis, por ke mi malkovru ilin laŭlonge de la tempo, specialajn revelaciojn kaj grandegajn defiojn al la profetaj klarigoj hereditaj ekde 1844. Ĉar servisto de Dio devas esti kapabla mallerni tiom, kiom lerni. Estas vere, ke laŭ li, Dio ne ŝanĝiĝas, sed kio estas ŝanĝiĝema kaj progresema estas lia uzo de siaj profetaj tekstoj. Kaj por tiu celo, li permesis falsajn tradukojn de la originalaj hebreaj kaj grekaj tekstoj. Ĉi tiu verso el Proverboj 4:18 konfirmas ĝin: "*La vojo de la virtuloj estas kiel la brilanta lumo, kiu brilas pli kaj pli ĝis la perfekta tago.*" La plej miriga kaj la plej bona pruvo de ĉi tiu afero koncernis unue ĉi tiun gravan version de Daniel 8:14, longe malĝuste tradukitan kiel "*Ĝis du mil tricent vesperoj kaj matenoj, kaj la sanktejo estos purigita*", kies vera traduko estas: "*Ĝis vespero kaj mateno: du mil tricent, kaj estos pravigitaj, sankte*".

Ni povas do trovi en Apokalipso 22:11 la citaĵon de ĉi tiuj du vortoj "*sankta kaj justa*", kiun prezentas la vera traduko de Danielo 8:14: "*Kiu estas maljusta, li estu ankoraŭ maljusta; kaj kiu estas malpura, li estu ankoraŭ malpura; kaj kiu estas justa, li estu ankoraŭ justa; kaj kiu estas sankta, li estu ankoraŭ sankta.*" Do mi povas diri, ke ĉi tiu kompreno estis rezervita de Jesuo por siaj veraj sanktaj servistoj, kiujn li daŭre pravigas per sia perfekta justeco post malakcepto de supraĵa oficiala Adventismo inter 1991 kaj 1994. La savo proponita de Jesuo estas ebla nur kondiĉe, ke lia rilato kun sia elektito daŭru ĝis la fino de lia vivo aŭ ĝis la tempo de lia glora reveno. Ĉar la elekto restas ebla nur se la elektito lasas la Spiriton de Jesuo Kristo konstrui lin ĝis la nivelo, kiun li devas atingi por povi eniri en sian eternecon. Rifuzante lian profetan lumon, oficiale en 1991, la oficiala Adventismo donis al Dio kialon por rompi sian rilaton kun li. Do, en 1994, kiam la adventista atendo, kiun mi proponis, finiĝis, la ĉiela verdikto falis; Jesuo efektivigis sian averton el Apokalipso 3:16: "*Tial do, ĉar vi estas tepida, kaj nek malvarma nek varmaga, mi elvomos vin el mia buŝo.*"; kaj li efektive "*elvomis*" lin pro lia neriparebla "*tepideco*".

Montrinte sian malintereson pri la revelacioj ofertitaj de Dio en Jesuo Kristo, la oficiala Adventismo eniris, en la nomo de humanisma amikeco, en la protestantan federacion kaj samtempe en "**la merkaton de iluzioj**". Ĝi tiel aliĝis

al la tendaro, al kiu Jesuo diris en 1844, en la mesaĝo de " *Sardeso* ". : " *Vi estas konsiderataj vivaj kaj vi estas mortintaj* ", tio estas, " *vivaj* " en la "**merkato de homaj iluzioj**", sed duoble " *mortaj* " per la unua kaj la " *dua morto* " en la juĝo de Dio rivelita al liaj profetoj. Ĉi tiu sama kondamno koncernas oficialan Adventismon ekde 1994.

Ekde kiam la homo estas submetita al la reguloj de la "**merkato de iluzioj**"? Fakte, ekde sia kreo, ekde kiam Dio kreis lin nekapabla vidi la ĉielan anĝelan vivon. La tero estis kreita kun la celo fariĝi kaj resti dum 6000 jaroj la "**merkato de iluzio**" kaj la sidejo de universala peko. Laŭ Psalmo 8:5 kaj Hebreoj 2:7, " *Dio kreis la homon iom pli malalta ol Dio kaj la anĝeloj* ", kaj ĉi tiu malsupereco rilatas al lia nekapablo vidi la ĉielan vivon. Ĉi tion la diablo ekspluatis kiam li parolis al Eva per " *la serpento* ", kiun li uzis kiel mediumon. Tial, antaŭ kaj ekde ĉi tiu morta falo, la homaro estis trompita de liaj okuloj kaj tio daŭris ĝis ni kaj daŭros ĝis la granda glora reveno de Jesuo Kristo. Nur tiam la elektitoj, sed nur ili, perdos siajn homajn karakterizaĵojn kaj fariĝos en palpebrumo de okulo kiel la anĝeloj de Dio.

La starigo de peko tamen kaŭzis grandegan transformon de la natura stato de la tera vivo. Viro kaj virino fariĝis mortontaj, sed ne nur ili, ĉar la origina perfekta vivo estis de nedetruenda normo. Plantoj mem estis senmortaj, floroj ankaŭ, kaj tio kondukas min dedukti, ke certaj gasaj korpoj, kiel ekzemple karbona monooksido, ankoraŭ ne ekzistis. Tio implicas la fakton, ke plantvivo ankoraŭ ne nutriĝis per karbona dioksido. En ĉi tiu reflektado, mi venas mediti pri la spiro de homa spirado, al kiu estas konvene doni gravan valoron, ĉar kreante la homon, la Biblio diras pri Dio, ke li " *enblovis en liajn nazotruojn spiron de vivo* " laŭ Gen. 2:17: " *Dio la Eternulo formis la homon el polvo de la tero, li enblovis en liajn nazotruojn spiron de vivo, kaj la homo fariĝis viva estaĵo.* " Mi rimarkas mesaĝon en ĉi tiu principo de " *spiro* ": aspiro: ricevas la puran; elspiro: malakceptas la malpuran. Nia " *spiro* ", kiu fariĝis tute aŭtomata kaj sen bezono de kontrolo ekster kazoj de malsano kaj streso, tial portas esencan lecionon, kiun Dio adresas al siaj elektitoj; leciono, kiun mi resumas jene: "**Akceptu la bonon kaj malakceptu la malbonon**". La rolo de niaj pulmoj estas purigi la sangon, kiu revenas al ili, ŝargita per la malpuraĵoj kreitaj de la funkciado de ĉiuj niaj organoj; ni tiel komprenas la absurdaĵon de intence ŝtopi ilin per la abomeninda kaj malutila kutimo fumi tabakon, cigarojn, cigaredojn, aŭ eĉ kanabon aŭ opion, kiuj igas iliajn uzantojn eĉ pli dependaj. Kiam homa spiro estas interrompita, la morto de la korpo estas kaŭzita de la nekapablo malakcepti la malpuraĵon, kiu satigas ĝin. Nia vivo tial portas en si la lecionon, kiu diras: " **ĉar la salajro de peko estas morto** " en Rom. 6:23.

La dia kreaĵo de nia tera dimensio estas komponaĵo farita per aldonoj kreitaj ĉiutage de la unua semajno. Ekzemplo: En la unua tago, la tero, kiun Dio kreas, estas simpla globo da akvo sen ia tera strukturo, akvo estante la unua korpo kreita de Dio, estas molekulo konsistanta el du atomoj de oksigena gaso kaj unu atomo de hidrogena gaso. En la dua tago, Dio malkomponas ĉi tiun molekulon kaj kreas aeron el oksigeno. En la tria tago, la globo da akvo ricevas teran strukturon, kiun Dio parte subakvigas. La seka, nomata tero, ricevas plantvivon, kaj en ĉi tiu origina perfekteco, sen iuj malutilaj bakterioj, ĉi tiu plantvivo vivas sen ia aparta

bezono senmorte. Nenio koruptiĝas. Ĉiu besta vivo kreita de Dio en la akvo kaj sur la tero havas senmortan vivon en si mem, neniu specio nutriĝas per alia specio. Post kreado de viro kaj virino, Dio donas al ĉiu senmortan vegetaĵaron por manĝaĵo. La tuta kreado estas markita de senmorteco. Manĝaĵo ankoraŭ ne estas neceso, sed agrabla plezuro, kiun Dio ofertas al ĉiuj siaj bestaj kaj homaj kreitaĵoj.

Sed " **peko** " ŝanĝos ĉion, morto kaj la korupto, kiu rezultas el ĝi, malpurigos ĉi tiun originan teran perfektecon, kiu tiam fariĝas la " **loĝejo de la mortintoj** " citita en Apokalipso 20:13: " *La maro lasis la mortintojn, kiuj estis en ĝi, kaj la morto kaj la loĝejo de la mortintoj lasis la mortintojn, kiuj estis en ili ; kaj ĉiu estis juĝata laŭ siaj faroj* "; " *faroj* ", kiuj konkretigas la internan fidon.

Tiel, konante la programon preparitan de Dio, ni, liaj fidelaj servistoj, povas identigi en aktualaj eventoj la rimedojn per kiuj Dio efektivigas sian detruan planon. En la tempo de Juĝisto Samson, Dio donis al ni tre instruan ekzemplon; kiu pravigas lian rakonton en la Biblio. Decidita liberigi Izraelon de la okupado de la Filiŝtoj (iamaj loĝantoj de la nuna Palestino), Dio inspiris Samsonon per la ideo edziĝi al filino de Filiŝtoj. En la tago de la geedziĝo, li prezentis al 30 filiŝtoj ĉe la tablo enigmon, kies defio estis provizi 30 ĉemizojn kaj 30 vestojn, ĉar 30 Filiŝtoj estis implikitaj. Jam Dio inspiras iniciaton kontraŭan al liaj instruoj, ĉar estis malpermesite por Judo edziĝi al fremda virino. Sed la Biblio trankviligas nin: la celo estis krei disputon kontraŭ la Filiŝtoj. Imagu vin tiam, vidante Samsonon fari tian kulpon kaj ne sciante, ke Dio estis la inspiro! Vi dirus: Certe, ĉi tiu viro estas freneza aŭ ribelema, tial danĝera por ĉiuj Judoj. Alfrontite al la insistado de sia edzino, premata de la Filiŝtoj engaĝitaj ĉe la stango, Samson donas al sia edzino la klarigon de sia enigmo, kiu baziĝis sur lia vizio pri morta leono, en kiu svarmo da abeloj sidiĝis. Sciante la respondon de sia edzino, la Filiŝtoj prezentis ĝin al Samson: " *De la manĝanto* (tio estas, la leono) *venis la manĝeblaĵo* (tio estas, mielo) ; *de la forta* (tio estas, la leono) *venis la dolĉaĵo* (tio estas, mielo) . *Kio estas pli dolĉa ol mielo?*" ...*kaj pli forta ol la leono* ." La Filiŝtoj pensis, ke ili ricevos la palisaron de Samson, sed li ekfuriozis die, akuzante ilin pri la respondo de sia edzino. Li iris al Aŝkelon kaj mortigis 30 virojn, prenante iliajn ĉemizojn por doni al la Filiŝtoj por la palisaro. La milito tiel kontraŭstarigis Samsonon al la Filiŝtoj, el kiuj multaj estis mortigitaj. Li sola, per simpla azena makzelo, mortigis 1000 virojn. Simpla enigmo sufiĉis por atingi ĉi tiun rezulton. Hodiaŭ, en la bone gardata sekreto de homaj mensoj, intrigoj estas konstruitaj per la kombinitaj influoj de Dio, liaj bonaj anĝeloj, kaj Satano kaj liaj demonoj. Sed nia epoko distingiĝas per la malferma aspekto de tutmondaj eventoj, kiujn observantoj ĉiam kaj ĉie esploras per siaj ciferecaj fotiloj, kiuj estas ekipitaj per poŝtelefonoj kaj virabeloj. Ĉi tio atingis la punkton, kie fariĝis neeble teni eĉ la plej etan militan movadon sekreta; io, kio neniam antaŭe estis vidita. Tutmondaj aŭtoritatoj estas do sub konstanta premo, monitorataj de la amaskomunikiloj, kies raportoj estas afiŝitaj en ciferecaj sociaj retoj.

En 2023, okcidentaj landoj malkovras, post 78 jaroj ekde 1945, la veran valoron de la interkonsentoj, kiujn ili akceptis kaj trudis al la resto de la mondo. Mi memorigas vin, ke la tuta homa historio konsistas el sinsekvaj interkonsentoj momente akceptitaj sed rapide kondamnitaj kaj defiitaj de militoj kondukataj de kontraŭuloj. La longa pacperiodo, kiun ni ĵus ĝuis, naskis " **la superan iluzion** ",

ke ĉi-foje la normo establita de la Okcidento povus daŭri eterne. Kaj ĉi tiu **iluzio** estis la sekvo de homa malestimo al la diaj bibliaj profetaĵoj, kiuj anoncis nian baldaŭan Trian Mondmiliton. Mi havis la privilegion glori la Dion, kiu ordonis ĉi tiujn profetaĵojn, atendante ĉi tiun militon por la jaro 1983, do antaŭ 40 jaroj ĝis hodiaŭ. Ĉi tiu nombro 40 havas la signifon: la provo de fido; ekzemple: 40 tagoj kaj 40 noktoj da pluvo dum la diluvo; 40 jaroj da provoj en la dezerto post la eliro el Egiptujo; 40 tagoj kaj noktoj da fasto por Jesuo Kristo; 40 jaroj inter la morto de Jesuo Kristo kaj la detruo de Jerusalemo fare de la Romanoj, en 70. Krome, fiksante la averaĝan daŭron de homa vivo je 120 jaroj, antaŭ ol dronigi la teron per la akvoj de la diluvo, Dio donas al ĝi la perfektecon, aŭ 3 fojojn, de la provo de fido, aŭ 40. Ni trovas ĉi tiun nombron de 120 jaroj, kiu apartigas la datojn 1873 kaj 1993, la veran daton de la fino de la profetaĵoj " *kvin monatoj* " de Apokalipso 9:5-10, kiu difinas la jaron de la elvomado de oficiala Adventismo fare de Jesuo Kristo. Laŭ mia sperto, 40 jaroj pasis inter mia baptado kaj la jaro 2020, kiam Dio eniris punan agon, kaj 40 jaroj inter 1983, la jaro de miaj profetaĵoj prezentaj en diversaj lokoj en Francio, kaj 2023, la jaro de la rompo de la monda paco. Ĉar ĉi-foje, ĉiuj landoj de la mondo estas engaĝitaj prenante pozicion, iuj por la Okcidento, aliaj kontraŭ ĝi. La konstanta amasa subteno donita de la okcidenta tendaro al Ukrainio nun definitive igis ĝin celo de malamo kaj murdema rusa kolero jam subtenata de Nord-Koreio kaj Irano, kaj baldaŭ de Ĉinio kaj multaj islamaj landoj. Tiurilate, Sudano, kaj la insulo Majoto agnoskita kaj adoptita de Francio laŭ ĝia peto kaj al kiu prezidanto Sarkozy donis la statuson de franca departemento, fariĝas kaŭzoj de kolizioj direktitaj kontraŭ Francio. Ni baldaŭ atestos la regrupiĝon de islamaj fortoj, kies " **kolizio** " kiel " **reĝo de la sudo** " kontraŭ la nuntempa papa Eŭropo estas profetita en Dan. 11:40 kaj 43: " *En la tempo de la fino la reĝo de la sudo kolizios kun li . Kaj la reĝo de la nordo venos kontraŭ lin kiel ventego, kun ĉaroj kaj rajdantoj, kaj kun multaj ŝipoj; li venos enlanden, disvastiĝos kiel torento kaj inundos. .../... Li ekposedos la trezorojn de oro kaj arĝento, kaj ĉiujn altvaloraĵojn de Egiptujo; la Libianoj kaj la Etiopoj persekutos lin .* "

La profetaĵo montras la fingron al la eŭropa papa reĝimo, sed ni ne devas forgesi, ke ĝia "plej aĝa filino", Francio, estis ĝia plej potenca kaj konstanta armita subtenanto ĝis la Franca Revolucio de 1789. Estante tiel longe ĝia "ĉampiono", Francio, el kiu foriris la unuaj "Krucmilitoj" kaj poste la koloniigoj, reprezentas temon de malamo por la islamaj popoloj kaj ĝia teritorio, enviita, avidita, estos parte invadita en la " *sude* " de la islamanoj, " *la reĝo de la sudo* " kaj en la " *norde* " de la rusaj armeoj, " *la reĝo de la nordo* ". Detaloj rivelitaj en la profetaĵoj de Michel Nostradamus metas la dividlinion de la du invadantoj je la nivelo de la Drôme.

Nekonscia pri la detrua projekto planita de la granda Kreinto Dio, la okcidenta tendaro estas malproksima de povi taksi la amplekson de la nivelo de siaj **iluzioj** . Sed ili havas pretekstojn, ĉar tia detruo ankoraŭ neniam okazis sur la tero per militoj, kiuj kontraŭstarigis homojn. La diluvo subite trafis la pekan homaron, kiu vivis en relativa paco, malgraŭ la krimoj kaj abomenaĵoj faritaj. Tial la sola kompara elemento restas la detruo de la apostata Izraelo en la drama jaro 586. Estas ĉi tiu tria atako gvidata de la ĥaldeaj reĝoj Nebukadnecar, kiu

konsistigas la tipon de nia Tria Mondmilito, ĝian antitipon. En ambaŭ kazoj, Dio detruas naciojn, kaj en niaj tagoj, la monda organizado baziĝas sur interkonsentoj akceptitaj de homoj organizitaj en naciojn. Ĉi tiuj estante detruitaj, la postvivantoj de ĉi tiu nuklea milito jam ne reprezentos naciojn. Ili havos neniun alian solvon ol kuniĝi sub la gvido de universala regado gvidata de la sola lando, kies postvivantoj restos en la plej granda nombro, nome la vasta teritorio de Usono.

Ni devas kompreni, ke ĉi tiu rekono de nacioj kaj ilia aŭtoritato estas procezo strikte establita de la okcidenta tendaro. Ĉar sur la tero, limoj estas abstraktaj aferoj. La veraj kialoj de homaj grupiĝoj kaj iliaj disiĝoj baziĝis sur la kunhavigo de komuna lingvo kreita de Dio. Nunaj rilatproblemoj do estas ligitaj al la provo de nova "babeligo" de la homaro. La dia malbeno de la provo de Babelo kolekti en unu loko ĉiujn homojn vivantajn sur la tero, tial, finas porti siajn timatajn fruktojn.

Intervjuita ĉe la novaĵkanalo LCI, la ĉina ambasadoro, s-ro Lu Shaye, ĵus faris deklaron, kiu tre klare montras, ke la ĉina pozicio estas tre kontraŭa al tiu de la okcidenta tendaro. Fakte, li malkaŝas, ke la nuna ordo establita de UN ekde la fino de la Dua Mondmilito fare de la venka Usono ne estas agnoskita de la popoloj, kiuj estis tro malfortaj por esti konsultitaj tiutempe; tio estis la kazo de Ĉinio, dispremita por tempo de Japanio. Usono provizis sian defendon, sed la adopto de komunismo fare de Ĉinio rapide forpelis ilin. Tiutempe, Ĉinio, favora al Usono, retiriĝis al la insulo Formoso, nun nomata Tajvano. Usono provizis sian subtenon kaj teknologian scion al Tajvano, kiu fariĝis la fabrikejo de ciferecaj produktoj kaj precipe la plej progresintaj procesoroj sur la tero. Hodiaŭ, la deziro de Ĉinio repreni la insulon Tajvano fariĝos la kaŭzo de rekta konflikto inter Ĉinio kaj Usono, pro la teknikaj, financaj kaj ekonomiaj interesoj, kiujn Tajvano reprezentas por ili. Ĉi tie denove, malnova, dormanta konflikto revekiĝos. Sed la temo donas lecionon, tiun de la puno de avideco, ĉar Usono renovigis rilatojn kun Ruĝa Ĉinio, nur por la celo, ke ĝiaj produktoj estu fabrikataj tie per malmultekosta kaj facile havebla laborforto. Estas ĉi tiuj Usono, kiuj tial enkondukis Ĉinion en la Mondan Komercean Organizaĵon, aŭ la MKO. Ili tiel kreis la monstron, kiu riĉigis sin per ruinigo de Francio, precipe per profito de la subkontraktado de ĝia produktado. Kaj nun, riĉigita kaj tre bone armita, Ĉinio estas agnoskata pro tio, kio ĝi fariĝis: granda potenco, kies opinioj devas esti aŭditaj, ricevataj kaj efektivigitaj. Kaj ĝia sperto nature faras ĝin la partnero de Rusio, la alia historia kontraŭulo de Usono.

Ni vivas en escepta tempo. Ekde la printempo de 2023, ni eniris la lastan semajnon de la jaro en la homa historio, ĉe kies fino finiĝos 6.000 jaroj da peko. Dio ankaŭ organizas ĉi tiujn lastajn sep jarojn kiel la finon de spektaklo, sed ne per la falo de la kurteno, sed paradokse, per leviĝo de la kurteno, ĉar la signifo, kiun li donas al ĉi tiuj sep jaroj, estas tiu de la laŭgrada transiro de la situacio de nokto kaj ĝia **merkato de iluzioj** al la plena taglumo, kie la vera ĉiela vivo anstataŭigos la nunan trompan koncepton pri la vivo. Ĉi tiu leviĝo de la kurteno estas laŭgrada, kaj jam la okcidenta vivo devas malkovri la fragilan naturon de sia internacia konstruado, kiun ĝi kredis nemaligebla. Ĉi tio plenumiĝas hodiaŭ per la defio al okcidentaj valoroj, kiu manifestiĝas en niaj nunaj eventoj. Sed ĉi tiu demandado nur preparas por eĉ pli granda demandado, kiu estos necesa kaj

evidentigita en la glora tago de la reveno de Kristo. En tiu tago, la kurteno estos plene levita kaj la lumo de la vera vivo laŭ Dio venkos super la tuta malhela malvero konstruita de la diablo, liaj demonoj kaj malfidelaj homoj, tiam, krom Satano, ĉiuj kuŝos sur la tero, la " *loĝejo de la mortintoj* " dum periodo de " *mil jaroj* " atendente la finan juĝon.

En sia amo kaj kompato, Dio atestis la suferon kreitan sur la tero de peko regata de la diablo. Li vidis la sekvojn de egoismo, fiereco, perforto kaj tiraneco. En antikvaj tempoj, regantoj trudis sin al popoloj kaj venkis tribojn, sed estis en la kristana epoko, ke la nacioj estis konstruitaj, kiuj travivis ĝis la fino de nacioj, kiu venas en nia tempo. Ĉi tiuj naciaj dividoj havis sencon per grupigo de homoj de la sama lingvo. Sed en nia tempo, ekde 1945, sinsekva progresema etna miksado senigis ĉi tiujn naciojn de la avantaĝo unuigi la mensojn de siaj civitanoj. Ene de ĉiu popolo de la okcidenta mondo, komunumoj formiĝas, translokigante internaciajn problemojn al la koro mem de ĉiu nacio. Ĉar ĉi tiuj nacioj jam ne havas kialon ekzisti, estas tempo por Dio fini ĉi tiun tutmondan organizon konstruitan sur pli-malpli sendependaj nacioj.

Same kiel Jesuo Kristo faris " *elaĉeton por la pekoj* " de siaj elektitoj per sia libervola morto, en la jaro 30, 2000 jarojn poste venas la semajno de la jaro de **la elaĉeto de la pekoj** de tiuj, kiujn lia verŝita sango ne pravigas. Ĉi tiu tempo estas kiam la maljusta leĝo de la plej forta sur la tero malaperos, anstataŭigita de tiu de la plej forta en la ĉielo, nome, la kreinta Dio, kiu revenas en la nomo de " **Jesuo Kristo** " por homoj kaj en la nomo de " **Mihaelo** " por la ĉielaj anĝelaj demonoj. Ĉar, sen ilia scio, la ordo establita de la okcidentaj potencoj estas ne nur maljusta al malgrandaj nacioj kaj grandaj, sed trudita de la racio de la plej forta, kion pruvas la maljustaj militoj kondukataj, sinsekve, kontraŭ la kolonioj de eŭropaj landoj, Afriko kaj Barato, Koreio, Vjetnamio, la eŭropaj Balkanoj, Irako, Afganio, Libio, kaj hodiaŭ Rusio, batalitaj de la Okcidento, per Ukrainio uzata kiel dungosoldato. Tio estas ĉar post perfidi Kriston mem, ĉi tiu Okcidento ne komprenas, ke Ukrainio perfidas la aliancon, kiu ligis ĝin kun la frataj landoj de Rusio. Sed en ĉi tiu malmorala Okcidento, koruptita en kompreno, kiu restas sentema al ĉi tiu vorto: perfido? La unuan viktimon de ĉi tiu perfido, Jesuo Kristo kondamnas ĝin juste kaj tial, la lasta semajno de jaroj da **pentofaro** por teraj pekuloj finiĝos, post la Tria Mondmilito, per periodo rezervita por la " *sep lastaj plagoj de la kolero de Dio* "; justa " *kolero* ", kies ni jam konas ĉiujn kaŭzojn kaj pravigon.

Surloke, la kaŭzoj, kiuj preparis la nunajn koliziojn, estas elitismo kaj teknokratio. La termino "teknokrato" estis uzata por nomi la naciajn elitojn rekrutitajn por servi kiel Eŭropaj Komisaroj. Temas pri tre edukitaj individuoj, kiuj studis en naciaj universitatoj, kio faras ilin tre lertaj teorie, sed tute mankas al ili sperto en la kampo. Ĉiuj ĉi tiuj teknokratoj montras konduton proksiman al aŭtismo. Ilia kompetenteco ne povas esti pridubata aŭ pridubata. Iliaj diplomoj atestas ilian valoron. La transdono de la administrado al tiaj individuoj konsiderinde ŝanĝis la vizaĝon de okcidentaj demokratioj. En Francio, kie mi loĝas, tio estas aparte evidenta. Sub la Kvara ^{Respubliko}, politikistoj konstruiĝis surloke, alfrontante la konkretajn problemojn de sia tempo. Ĉar demokratio estis establita de la popolo je la kosto de monarkoj, kiuj estis mortigitaj en 1793, la

popolo normale estas suverena kaj estas ili, kiuj difinas la limojn de tio, kion ili akceptas aŭ malakceptas. La iamaj politikistoj de la Kvara ^{Respubliko} akceptis ĉi tiun principon kaj serĉis la kompromison akceptitan de plimulto de la deputitoj, kiuj sidis en la Nacia Asembleo. Sed la 5-a ^{Respubliko}, pli intervenisma, donas al la Prezidanto preskaŭ diktatoran potencon. La iamaj politikistoj ne tro misuzis ĝin, sed ekde 2017, la juna prezidanto Emmanuel Macron enkarnigas ĉiujn malbonojn asociitajn kun elitismo kaj teknokratio. Li alprenas absolutan intervenisman konduton konforman al la teknokrato, kiu li estas. Tiel, ĉi tiu viro estas financa teknikisto kaj lia cerbo turniĝas pli rapide ol la nia. Kiel niaj komputiloj, li montras la konduton de aŭtisma persono, kiu ne akceptas la rezignon de ideo. Tamen, la demokratia principo ne baziĝas sur esti prava aŭ malprava, sed sur la akcepto de plimultaj decidoj faritaj de la suverena popolo. Prezidanto Macron postulas ĉi tiun suverenecon por si mem sole en la nomo de elekto fare de ĉi tiu popolo; tial la nuna konflikto, kiu kontraŭstarigas lin al la popolo, kiu elektis lin sen efektive elekti lin. Ĉar en siaj du sinsekvaj elektoj, li estis elektita nur per la malakcepto de sia rivalo, reprezentanto de la iama partio Nacia Fronto. Kion ni diras pri infano, kun kiu oni ne povas rezoni? Ke li estas ribelema, malobeema kaj kaprica. Atestoj konfirmas tion: kun la sama obstina persistemo la juna Macron sukcesis delogi kaj preni kiel edzinon sian multe pli maljunan draminstruistinon, post kiam ŝi forte rezistis lin; ŝi jam estis edziniĝinta kaj patrino de du infanoj. Jen la kompleksa portreto de la prezidanto, kiu regas Francion. Revizianta lian politikan karieron, tiu naturo videblis de la komenco. Jam per aspektoj de maltrankviligaj "demonaj tranĉoj" manifestitaj per kriegoj dum liaj publikaj kampanjoj. Elektite, li insistis pri la temo de la Riĉaĵimposto, kiun li volis abolicii; li kontraŭstaris la postulojn de la "flavaj veŝtoj", kiuj manifestaciis pro la plialtiĝoj de la benzinprezo; li multigis siajn cinikajn, vundajn esprimojn kaj montris la pruvon, ke li estis tute sen sento de justeco kaj egaleco, alvokante tiujn, kiuj povis inter la entreprenistoj, doni gratifikon de cent eŭroj al siaj laboristoj kaj domaĝe por tiuj, kiuj ne ricevis ĝin. Poste, kiel teknikisto, alfrontita al la Covid-19-epidemia, li transdonis siajn respondecojn al santeknikistoj nur zorgantaj pri ne saturi la disponeblajn lokojn por prizorgo bazita sur la uzo de spiraj aparatoj. Laŭ ilia konsilo, la prezidanto metis Francion en totalan aŭ preskaŭ totalan fermon, dum ĉirkaŭ du jaroj. La lando eliris el ĝi, seka, ruinigita kaj en ŝuldo. Ni ankaŭ ŝuldas al li la inflacion de ĉirkaŭ 25% suferitan en 2023, pro la sankcioj truditaj en 2022 kontraŭ Rusio. Ĉi tie denove, la aŭtisma karaktero de la prezidanto aperas, ne nur en li kaj ĉiuj, kiuj aprobas lin, sed ankaŭ kaj ĉefe en la Prezidanto de la Eŭropa Komisiono, S-ino Ursula Von Der Leyen, kaj la Prezidanto de la Eŭropa Asembleo, S-ro Charles Michel. La elekto subteni Ukrainion baziĝis sur ununura ideo: respekto al la nacia juro de Ukrainio. Kio igas min diri, ke por ĉi tiuj teknokratoj, respekto al la leĝo valoras la ekonomian detruon de la tuta Eŭropo, komence nur, ĉar ni scias, ke la sekvo finfine estos, en realeco, la amasa nuklea detruo de eŭropaj nacioj. Nun, ni devas rimarki ĉi tiun mirindan ŝanĝon rilate al Ukrainio, sciante, ke post UN, la germana kancelierino Angela Merkel malakceptis ĝian peton eniri Eŭropon pro grava korupto en la ukraina ŝtato; kaj en 2022, kun la sama korupto kaj legitimeco donitaj al la Azov-grupo oficiale asertita kiel nazia, la tuta Okcidento venis al ĝia helpo kiam rusaj trupoj eniris ĝian

teritorion. La Dio de la Biblio donas ĉi tiun konsilon en Luko 14:31-32: " *Aŭ kiu reĝo, irante por militi kontraŭ alia reĝo, unue ne sidiĝas kaj konsiliĝas, ĉu li povas kun dek mil renkonti tiun, kiu venas kontraŭ li kun dudek mil? Kaj se li ne povas, dum la alia reĝo estas ankoraŭ malproksime, li sendas al li ambasadoron por peti pacon.* " Ĉu tiel sinjoro Zelenskij agis saĝe? Ne! Li diris al la usonanoj: Mi ne bezonas taksion, mi bezonas armilojn, kaj tiel, stulte, donante ilin al li, la tuta Okcidento kondamnis sin al rekta milito kontraŭ la impona nuklea potenco, kiu estas Rusio, bone armita kaj multe pli loĝata ol Ukrainio. Siaflanke, Dio limigas la gravecon de la tekstoj de siaj propraj leĝoj, favorante la interpretojn donitajn de sia Spirito. Kaj estas interese rimarki, ke, fortranĉitaj de Dio, la falsaj eŭropaj kristanoj konstruas la vivregulojn same kiel la judoj provis fari, per verkado de sia libro de la Talmudo, kies celo estas listigi ĉiujn situaciojn, kiujn la judo alfrontas en sia vivo. Ĉie en la okcidenta mondo, juraj tekstoj abundas kaj troŝarĝiĝas, kaŭzante kontraŭdirojn, kiujn la plej kompetentaj advokatoj uzas por defendi siajn klientojn. En la novaĵoj, oni parolas pri la "GPT-Kato", komputila programo, aŭ artefarita inteligenteco, kiu supozeble kapablas respondi ĉiujn demandojn. Kiam homaj mensoj mem funkcias kiel komputiloj, ĉu estas mirinde, ke la perspektivo esti direktitaj de supera elektronika cerbo allogas ilin? Ĉi tio, denove, estas la temo de lasta espero trovita en **la merkato de** teraj iluzioj.

Maljusteco kaj peko

La titolo de ĉi tiu studo estas pravigita per la fakto, ke maljusteco estas por ĉielaj anĝeloj kio peko estas por teraj homoj. La origino de ĉi tiu observado estas la rakonto prezentita en Ezekiel 28:15: " *Vi estis perfekta en viaj vojoj de la tago, kiam vi estis kreita, ĝis kiam maljusteco troviĝis en vi.* " La profeto profetas pri tiu, kiu fariĝis la diablo kaj Satano. Integreco aŭ justeco rilatas al justeco de juĝo kaj konduto; kontraste, maljusteco konsistigas la praktikadon de malbono kondamnita de Dio. Ĝi estas la maljusta penso, kiu kondukas al la praktikado de peko. Ĉar maljusteco estas la normo de kontraŭdira ribelema naturo, kaj ĝuste ĉi tiu naturo pelas la ribeleman menson malobei la ordon de Dio. Ĉielaj anĝeloj ne reproduktiĝas aŭ multiĝas. Post kreado de sia unua anĝela ekvivalento, Dio kreis amasojn da aliaj, kies nombro ne estas rivelita al ni. Ili ĉiuj estis kreitaj kapablaj je eterna vivo, sed ĉi tiu rajto al eterneco dependas tute de la volo de Dio, kaj ni scias, ke la ribelemaj anĝeloj perdis ĉi tiun rajton al eterneco kaj devos morti detruitaj de Dio kune kun la homoj, kiuj portas iliajn pekojn. Kreante la ĉielajn anĝelojn, Dio donas al ili normon, kiu poste aplikiĝos al la elaĉetitaj homaj elektitoj de la tero. Spertinte la plej bonan, kion Dio povis oferti, ili fariĝis tre respondecaj pri la uzo, kiun ili faris de sia libereco. Kaj ilia ribelema sinteno al Dio kondamnis ilin al detruo. Sed la ebleco de ilia detruo dependis de la venko aŭ malvenko de la savanta ministerio de Jesuo Kristo. Tial, tuj post sia venko super peko kaj morto, Jesuo Kristo, kies ĉiela nomo estas Miĥaelo, forpelis la ribeleman

anĝelan tendaron el la ĉielo kaj ĵetis ĝin sur la teron. La tero kaj ĝia tuta dimensio fariĝis la sola medio, en kiu ili povis vivi kaj funkcii, ĝis ili mortis tie unufoje, ĉe la reveno de Kristo, kaj poste duan fojon, ĉe la lasta juĝo. Tiel, komprenu ĉi tion, la justeco de Kristo ne povas savi anĝelon, sed lia venko super peko kondamnas lin neripareble al morto.

Kutime, la malbona naturo ne havas kuracilon, ĉar tia naturo ne allogas vivon bazitan sur obeemo. Tial ni devas kompreni, ke " **malboneco** " estas senespera kazo, aŭ preskaŭ.

Ne estas same kun peko, al kiu 1 Johano 3:4 donas la jenan signifon: " *Ĉiu, kiu pekas, malobeas la leĝon, kaj peko estas malobeo de la leĝo.* " " *Peko* " aparte koncernas homojn; tio estas ĉar ili estis kreitaj de Dio malsuperaj al la anĝeloj. Kaj ĉi tiu malsupereco igas ilin vundeblaj al la trompoj imagitaj kaj efektivigitaj de la diablo, liaj demonoj kaj delogitaj kaj trompitaj homoj. Mi rimarkis homan malfortecon, kiu favoras la agon de peko kaj, sen pravigi ĝin, donas klarigon. Ĉi tiu malforteco estas la sento de frustriĝo kaj ĉeestas en ĉiuj motivoj, kiuj kondukas al pekado kontraŭ Dio. La kreitaĵo submetiĝas al sia naturo, kiel la drogulo submetiĝas al sia dependeco de sia drogo. Al la ribelema estaĵo mankas libereco, kiam la devo obei estas trudita al li. Lia naturo estas netaŭga por obei kaj ĝuste ĉi tiu malbona naturo, laŭ Dio, fermas lin de la eterna vivo. Ni povas tiel kompreni, kial Dio kaŭzas, ke la homa vivo reproduktiĝas en amasoj. Animoj kreitaj konforme al la normo de la ĉiela vivo estas maloftaj. La elektitoj mem, elacetitaj per la sango de Jesuo Kristo, estas heredantoj de peko kaj devas esti liberigitaj de ĝi en eterna batalo, kiun ili kondukas kun la helpo de la Spirito de Kristo.

Antaŭ sia ribelo, la unua anĝelo spertis feliĉon, perfektan feliĉon, kaj akompanis Dio, tute kaj sen kaŝitaj motivoj. Tio estis la tempo de lia integreco. Poste, pro lia supereco, Dio faris lin gvidanto de la anĝeloj. Estis en ĉi tiu ekzerco, ke maljusteco iom post iom venkis lin. Li konsciiĝis pri sia supereco, kutimiĝis al ĝi, sen iam senti sin kontenta aŭ kontentigita. La obeemo de la anĝeloj ne plu sufiĉis por li, do li komparis sin kun Miĥaelo, la anĝelo, en kies alivestiĝo Dio mem aperis al la anĝeloj, kiujn li kreis. Li preskaŭ finis forgesante, ke li mem estis lia kreitaĵo, kaj komencis defii liajn elektojn, liajn valorojn kaj liajn decidojn. Jen kion Ezekiel 28:15 nomas **la "maljusteco"**, kiu aperis en li. Miĥaelo tiam kreis la teran dimension kaj la homon, sen impliki sian unuan ekvivalenton. La rompo estis kompleta; Satano la diablo estis oficiale la gvidanto de la ribela tendaro, kiu kreskos laŭlonge de la tempo. Lia indigno kontraŭ Dio igis lin malhelpi sian vivplanon. Kaj li profitis momenton, kiam Eva estis izolita, por trompi kaj delogi ŝin. La soleco de Eva ne estu konsiderata kulpo de la paro; Adamo havis neniun viran konkuranton por ŝi. La paro do povis okupiĝi pri diversaj personaj agadoj. Sed jam viktimo de frustriĝo, Satano provus kaj sukcesus faligi Eva-n per sento de frustriĝo. En sia interŝanĝo kun Eva, sub la preteksto de la " *serpento* ", la diablo diris al Eva, ke Dio senigas ŝin de superaj povoj, kiujn li ne volis dividi kun siaj kreitaĵoj, laŭ la signifo, kiun li donis al la " *frukto de la scio pri bono kaj malbono* ". Li tiel vekis scivolemon en Eva, sed scivolemon, kiu povus esti kontentigita nur je la mortiga kosto de malobeo. Ŝi timas la mortigan sekvon, sed la diablo trankviligas ŝin, montrante al ŝi, ke Dio ne efektivigas sian minacon, ĉar, kiel ŝi vidas per siaj propraj okuloj, la serpento mem manĝas ĉi tiun malpermesitan

frukton, sen morti. Havante la pruvon antaŭ siaj okuloj, ĉar la malpermesita frukto igis la " *serponton* " kapabla paroli, nia kompatinda Eva tiam konvinkigis, ke ĉi tiu " *serpento* " diras la veron pri Dio. Ŝia scivolemo estas la plej forta, ŝi devas mem sperti la efikojn de ĉi tiu malpermesita frukto. Ŝi manĝas iom, kaj trovas, ke kiel " *la serpento* ", ŝi ne mortas. Ŝi tiam raportas sian sperton al Adamo kaj siavice, nekapabla antaŭvidi sian disiĝon de Eva, li preferas dividi ŝian kondamnon kaj ankaŭ manĝas la malpermesitan frukton. Tiam la simboleco de la revelacio de la rakonto de Genezo akiras sian plenan gravecon. Laŭ Gen. 3:23, Dio diris post juĝado de la paro de la unuaj pekuloj en la homa historio: " *Dio Dio diris: Jen la homo fariĝis kiel unu el ni* , sciante bonon kaj malbonon. Nun do ni detenu lin de etendi sian manon kaj preni de la arbo de vivo kaj manĝi kaj vivi eterne. " En realeco, eterna vivo ne dependis de manĝado de la arbo de vivo, sed daŭre manĝi de ĝi post peko tute distordus la mesaĝon de la plano de savo de Dio. Ĉi tiun klarigon donas li nur por profeti la normon de eterna vivo, kiu poste estos ofertita al la elektitoj elaĉetitaj de Kristo, la vera " *arbo de vivo* " menciita en Apokalipso 22. Tiu en Genezo havis nur simbolan profetan rolon. Kaj same okazis kun la " *arbo de la scio pri bono kaj malbono* ", kiu estis nur la simbolo de Satano, la diablo, kaj la peko duoble ligita al li, kiel la unua pekulo kaj la unua tentanto, la deloganto de la unua peka tera kreitaĵo. Tiel, konfirmante ĉi tiun simbolismon, en sia tera ministerio, Jesuo reprenis en bildo la komparon de homoj kaj arboj, ambaŭ portantaj bonajn aŭ malbonajn fruktojn. Antaŭ ol forpeli la viron el la ĝardeno, Dio malkaŝis al la tri kulpuloj sian individuan kondamnon. Evidente, la virino estis viktimo de la lerta enscenigo de la diablo, kiu parolis al ŝi uzante " *la serponton* " kiel mediumon. La viro estas ankaŭ viktimo de sia amo al sia edzino Eva, " *osto el liaj ostoj kaj karno el lia karno* ". La kompatinda " *serpento* " ŝajne estas la sola kulpulo, kaj tamen li mem estis uzata de spirito pli forta ol sia propra. Por la formo, Dio ankaŭ malbenas lin, sed lia verdikto fakte koncernas la sorton rezervitan por la deloga diablo, la sola vere respondeca pri la falo de la unuaj homoj: Gen. 3:14-15: " *La Eternulo Dio diris al la serpento: Ĉar vi faris tion, tial vi estas malbenita inter ĉiuj brutoj kaj inter ĉiuj bestoj de la kampo; sur via ventro vi iros, kaj polvon vi manĝos dum via tuta vivo. Mi metos malamikecon inter vi kaj la virino, kaj inter via idaro kaj ŝia idaro; ĝi frapos vian kapon, kaj vi frapos ĝian kalkanon.* " Ĉe sia origino, " *la serpento* " do havis flugilojn aŭ kruojn, eble ambaŭ, sed tuj kiam la homa paro pekis, Dio forprenis ilin kaj ĝiaj movoj fariĝis " *rampado sur ĝia ventro* ". Ĉi tiu metamorfozo de la " *serpento* " profetas la sorton de la diablo kaj la demonoj, kiuj sekvas ĝin. Post la venko de Jesuo Kristo super peko kaj morto, li kaj liaj malbonaj anĝeloj estos limigitaj al la tero de pekaj homoj. Kaj Apokalipso 12:7-9 konfirmas la plenumiĝon de la verdikto de Dio pri ili citante, kiel memorigilon, " ***la antikvan serponton*** ": " *Kaj estis milito en la ĉielo. Miĥael kaj liaj anĝeloj batalis kontraŭ la drako. Kaj la drako kaj liaj anĝeloj batalis, sed ne venkis, kaj ilia loko ne plu troviĝis en la ĉielo. Kaj la granda drako estis elĵetita , la antikva serpento , nomata Diablo kaj Satano , kiu trompas la tutan mondon ; ĝi estis elĵetita sur la teron, kaj liaj anĝeloj estis elĵetitaj kun ĝi . Kaj mi aŭdis laŭtan voĉon en la ĉielo, dirantan: Nun venis la savo kaj la potenco kaj la regno de nia Dio kaj la potenco de lia Kristo; ĉar elĵetita estas la akuzanto de niaj fratoj, kiu akuzis ilin antaŭ nia*

Dio tage kaj nokte. " Kio estis bona novaĵo por la loĝantoj de la ĉielo, ne estis bona novaĵo por tiuj sur la tero. Kiel verso 12 konfirmas: " Tial ĝoju, ho ĉielo, kaj vi, kiuj loĝas en ili! Ve al la tero kaj al la maro!" Ĉar la diablo malsupreniris al vi, havante grandan koleron, sciante, ke li havas mallongan tempon .

En sia juĝo pri la tri kulpuloj, aŭ pli precize pri Viro, Virino kaj la Diablo, Dio montris perfektan justecon frapante la teran homan paron per la unua morto, sed ankaŭ anoncanta la " *duan morton* ", kiu poste frapus la Diablon kaj liajn ribelemajn ĉielajn kaj terajn demonojn kune. Li diris al la diablo agante per " *la serpento* ": " *Mi metos malamikecon inter vi kaj la virino, kaj inter via idaro kaj ŝia idaro; ĝi frapos vian kapon, kaj vi frapos ĝian kalkanon .*" Dum ĉi tiuj aferoj laŭvorte plenumiĝas sur la tero por la vera " *serpento* ", Dio profetas, ke Jesuo Kristo, kiel " *la idaro de la virino* ", lia elaĉetita Eklezio, fine " *frapos* " la "kapon" de la diablo, sed antaŭ tiu tempo, fariĝinte mem, kun siaj ĉielaj sekvantoj, anĝela spirito kaptita en la tera dimensio, la diablo havos la liberecon agi kontraŭ sia propra Mesio kaj sia Elektito: " *vi frapos ĝian kalkanon .*" Kaj okazas, ke la kalkano estas ĝuste vundebla por " *serpento* ", kiu " *rampas sur la tero* ". Estante limigitaj al la tero, la diablo kaj liaj demonoj suferos la punon de la " *serpento* ".

Tiel peko povas esti resanigita ĉar la perfekta justeco akirita de la Dio-homo Jesuo Kristo estas potenca por kovri ĝin unue kaj detrui ĝin due. Sed peko povas esti pardonita nur se ĝi estas kaŭzita de heredo aŭ provizora malforteco. Ĉar por oferti sian pardonon, Jesuo Kristo postulas, ke siaj elektitoj rezignu pekadon kaj produkti la frukton de vera pentito, nome, ĉesu praktiki pekon. Tial, celante falsajn kristanojn, kiuj maljuste pravigas la daŭrigon de la praktikado de peko, inkluzive de la malobeo de la Ŝabato ekde 1843, Jesuo deklaris en Mateo 7:21-23: " *Ne ĉiu, kiu diras al mi: Sinjoro, Sinjoro, eniros en la regnon de la ĉielo, sed nur tiu, kiu plenumas la volon de mia Patro, kiu estas en la ĉielo. Multaj diros al mi en tiu tago: Sinjoro, Sinjoro, ĉu ni ne profetis en via nomo? Ĉu ni ne elpelis demonojn en via nomo? Kaj ĉu ni ne faris multajn miraklojn en via nomo? Tiam mi diros al ili malkaŝe: Mi neniam konis vin ; foriru de mi, vi, kiuj faras maljustecon .* La Sinjoro malkaŝe diros al la falsaj kristanoj, kiuj pretendas lian nomon: " *foriru de mi, vi farantoj de maljusteco .*" La sama " *maljusteco* " trovita en lia unua kontraŭulo, kiu fariĝis la diablo kaj Satano. La justeco proponita de Jesuo do ne kovris ilin, ĉar malbono estis ilia naturo kaj ilia religia engaĝiĝo neniel ŝanĝis ilian nekuraceblan situacion. Kaj ĉiufoje kiam mi citas ĉi tiun version, mi ne preterlasas atentigi, ke la " *mirakloj* " prezentitaj kiel pruvo ne estis faritaj de Jesuo, kiu diros al ili: " *Mi neniam konis vin .*" La konkludo estas memevidenta: la veraj aŭtoroj de ĉi tiuj " *mirakloj* " kaj aliaj "ekzorcismoj de demonoj" do estis la diablo kaj liaj demonoj mem. Do komprenu, kial, en Mateo 24, Jesuo tiom emfazas la agojn de " *falsaj Kristoj* ". Ĉio, kio ne pretendas esti Kristo, estas facile spurebla al la diablo kaj liaj malbonaj, ribelemaj spiritoj. Sed sub la kristana etikado kuŝas la plej subtilaj kaptiloj de la diablo. Tra la tempo, Protestantismo kondamnis la maljustecon de la Romkatolikismo, sed siavice, forlasita de Dio ekde 1843, ĝi prezentas, sub multaj aspektoj kaj konfesioj, la saman " *maljustecon* " hereditan de Romo. Nu, se mi diris, ke peko estis aparte ligita al la tera sperto, tio estas pro la leĝo, kiun Dio prezentis al la hebrea popolo, kiun li faris deponanto de siaj orakoloj ĝis Jesuo Kristo. Ĉar la apostolo Paŭlo

prave memorigas nin en Rom. 7:22-23: " *Kion do ni diros? Ĉu la leĝo estas peko? Tute ne! Sed mi ne konis pekon krom per la leĝo* . Ĉar mi ne konus avidecon, se la leĝo ne dirus: 'Ne deziru.' Kaj peko, trovante okazon, produktis en mi per la ordono ĉian avidecon; *ĉar sen la leĝo peko estas morta* . " Preskribante siajn ordonojn, Dio donis al peko klaran signifon. " *Peko* " estas la ago malobei ordonon donitan de Dio kiel devon aŭ malpermeson. Tiu ĉi vorto havas nur religian signifon, sed ĉar la tuta vivo dependas de la povo de Dio, ĝia apliko estas neevitebla eĉ inter tiuj, kiuj rifuzas kredi je lia ekzisto. " **Peko** " estas ligita al la malbeno de Dio kaj tial estas en la intereso de la homo apartigi sin de tiu ĉi " **peko** ", kiu fariĝas kaŭzo de konstanta sufero, kiu povas preni multajn formojn. La ĉefa formo, kiun ĝi naskas, estas la malsukceso de tio, kion la homo celas entrepreni kaj atingi. La efiko estas individua kaj kolektiva, kaj tio fariĝos klara, kiam, post la fino de la provtempo, " *la adorantoj de la besto kaj ĝia bildo* " estos kolektive trafataj de " *la sep lastaj plagoj de la kolero de Dio* ", kaj tio estos plenumita post ses jaroj, en la jaro 2029.

" **Maljusteco** " estas aparte rimarkata de Dio, kaj tre logike, inter falsaj kristanoj, kiuj trovas normale forlasi la veran Ŝabaton. Tial, tra la historio, li celas ilin kaj frapas ilin per siaj sinsekvaj malbenoj, al kiuj li donis la simblan nomon " *trumpetoj* ", ĉar ilia rolo estas averti la vokitojn, kandidatojn por la eterneco, ke ili estas frapitaj kaj viktimoj de grava dia akuzo. Nun, Dio rezervis por la 80-aj jaroj la momenton de la ĝusta interpreto de la " *sep trumpetoj* " cititaj en Apokalipso 8, 9, 10 kaj 11. Vi povas do kompreni, ke ĉi tiuj avertoj ne celis malhelpi la ribelulojn agi kaj fari la malbonon kondamnitajn de Dio, sed nur doni al la elektitoj de la lastaj tagoj la pruvon, ke li anoncis ĉion anticipe. Dio sole havas ĉi tiun potencon kaj li legitime prenas gloron de ĝi. Jen kion li diras en Jes. 42:8-9: " *Mi estas Jehovo, tio estas Mia nomo; kaj Mian gloron Mi ne donos al alia, nek Mian honoron al idoloj. Jen, la antaŭaj aferoj jam plenumiĝis, kaj novajn aferojn Mi anoncas al vi; antaŭ ol ili plenumiĝos, Mi antaŭdiras al vi.* " Jes. 46:10: " *Mi anoncas de la komenco la venontajn aferojn, kaj de tempoj antikvaj la aferojn, kiuj ankoraŭ ne plenumiĝis; Mi diras: Miaj planoj restos, kaj Mi plenumos Mian tutan deziron.* " Nenio estas tiel nutra por la fido de liaj elektitoj kiel vidi mem la veron de ĉi tiuj deklaroj de Dio. Profeta kompreno estas pluso, supera nutraĵo, komparebla en ĉiu maniero al la dia manao, per kiu Dio tenis Izraelon vivanta en dezertaj, malamikaj kaj mortigaj lokoj, post ĝia eliro el Egiptujo. En nia moderna epoko, malfavora al fido al Dio, liaj lastaj elektitoj trovas sin siavice en paradokse troloĝata dezerto. Sed vera fido ne lasas sin esti influita de la atmosfero de la tempo kaj loko, kie la elektito troviĝas. Ĝi fokusiĝas al la anoncoj faritaj de Dio en lia Sankta Biblio kaj pli specife, en la tempo de la fino kie ni estas, al ĉi tiuj profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso finfine plene deĉifritaj kaj plenumiĝantaj en niaj nunaj eventoj. La Tria Mondmilito mirigos kaj terorigos multajn homojn tra la tuta tero, sed tio ne estos la kazo por liaj elektitoj, avertitaj anticipe de Daniel 11:40-45, Apokalipso 9:13 ĝis 21, Jehezkel 38-39 kaj eĉ Jesaja 14:2: " *Mi kolektos ĉiujn naciojn por milito kontraŭ Jerusalemo; la urbo estos prenita, la domoj estos prirabitaj, kaj la virinoj estos seksperfortitaj; duono de la urbo iros en kaptitecon, sed la cetera popolo ne estos ekstermita el la urbo.* " Apokalipso 17:8 donas kiel signon la " **miron** " de la nekredantoj, dirante: " La besto, kiun vi vidis, estis, kaj

ne estas; ĝi supreniros el la abismo kaj iros en detruon. Kaj *miros la loĝantoj de la tero*, kies nomoj ne estas skribitaj en la libro de vivo ekde la komenco de la mondo, kiam ili vidos la beston, ĉar ĝi estis, kaj ne estas, kaj revenos. "

En ĉi tiu printempo de 2023, ni atestas la revenon de la " *besto el la senfunda abismo* ". Post ĝi aperos la " *besto el la tero* ", gvidata de protestanta Ameriko repaciĝinta kun la romkatolika kredo.

Sangaj ligoj

Jen aŭtentika biblia valoro, kiu meritas nian plenan atenton kaj atenton. Ĉar sen forigi la kaŭzojn de homa konflikto, ĉi tiu principo de sangaj ligoj almenaŭ reduktas la riskojn kaj la kaŭzojn, kiuj povas ilin provoki. Sur la tero, la ideala situacio ne estas alirebla, sed la saĝulo faras ĉion eblan por antaŭenigi pacon kaj kunhavigon kun sia proksimulo. Kaj kiu estas nia unua proksimulo sur la tero? Niaj gepatroj, niaj fratoj kaj fratinoj naskitaj de la sama patro kaj patrino. Ĉar ĝuste per tio, kion li deziras akiri de siaj infanoj, kiuj lin amas, Dio preskribis en sia " *kvina ordono* " la ordonon: " *Respektu vian patron kaj vian patrinon* . " Kaj Jesuo Kristo venis por riveli al ni, ke en Dio, la ĉiopova kreinto, li mem estas nia vera Patro, kies Spirito estas ĉiela. Liaj sanktaj anĝeloj nomas lin Miĥaelo, kaj por ni sur la tero, li estas Jesuo Kristo, la "Jahve, kiu savas" kiel Mesio sendita de sia kreiva, leĝdona, kaj en ĉi tiu kazo, elaĉetanta Spirito, ĉar li venas por elaĉeti, per sia libervola morto kaj " *versita sango* ", la pekojn hereditajn kaj kontraŭvole faritajn de siaj elaĉetitaj, elektitaj sanktuloj. Ĝi estas do, en ĉi tiu rolo, la plej grava "sanga ligo" por la homa vivo. Ĉar Dio organizis ĉi tiun tutan homan vivon por illustri sian planon de universala savo proponita al ĉiuj siaj ĉielaj kaj teraj kreitaĵoj. La savo alportita de Jesuo Kristo konstruas kaj kunigas universalan familion. Ĝi kunigas terajn fratojn kaj fratinojn kun ĉielaj anĝelaj fratoj, kiuj ĉiuj rekonas, ke ili havas kiel sian unu veran Patron, la unikan kaj suverenan Kreinton Dion. Ĉi tiu estas la celo, kiun Dio fiksas por si, kiam li efektivigis sian kreon de nia tera dimensio, sed ĉi tiu projekto estis elpensita eĉ antaŭ la kreado de sia unua anĝelo kreita libere kaj respondece vizaĝ-al-vizaĝe kun siaj elektoj. Ribelinte kontraŭ la aŭtoritato de Dio, Satano, la unua " *filo* " de Dio, estas ĉe la origino de la unua rompo, kiu okazis en la sankta ĉiela familio. Ĉar lia elekto estas neriparebla, lia agado kiel " *diablo* " kondamnis lin devi morti por malaperi kaj esti definitive neniigita. Ni vidas do, ke la familia ligo ne malhelpas la morton, kaj bedaŭrinde, per maljusta mortigado de sia frato Habelo, Kaino, la unua tera filo de Adamo kaj Eva, konfirmos ĉi tiun malĝojan estontecon por la vivo de la homaro. Kiam li kreas la teron kaj ĝian universon, Dio preparas la dimension, en kiu la principo de morto estos rivelita kaj plenumita. Kaj ekde la unua tago, kreante la teron en formo de globo da akvo, Dio ilustras sian programon de tera morto, ĉar ĉi tiuj akvoj ricevos la nomon " *maro* ", portanto de "morto" en la sperto de la diluvo, de la eliro el Egiptujo kaj la transiro de la Ruĝa Maro, kiu detruis la ĉarojn kaj dronigis la egiptajn soldatojn, kaj de la baseno de lavadoj, kiu, kiel profeta simbolo de bapto, ankaŭ portis la nomon " *maro* ". En la dua tago, Dio kreas "la teron" seka, igante ĝin eliri el la " *maro* ". En ĉi tiu ago, li bildigas la ŝiron de

"vivo" el la "morto" de " *la maro* ". " *La tero* " tiel portos la homon, kiun li formos laŭ sia bildo kaj kiu vivos kaj disvolviĝos sur ĝi. Kaj ĝuste en ĉi tiu homaro Dio povos elekti siajn elektitojn indajn je sia eterna kompanio. " *La tero* " tial reprezentas valoron superan al tiu de " *la maro* ", sed tamen ankaŭ portanton de "vivo" kaj "morto". En la historio de nia epoko, la unua domina kristana religia formo estis tiu de la papa katolika Romo, kaj la morto, kiun ĝi ordonis kaj kaŭzis, gajnis al ĝi sian simbolon de la " *besto leviĝanta el la maro* " en Apokalipso 13:1. Poste, la ankoraŭ neperfekta protestanta kredo, kiu eliris el ĝia mezo, oficiale en 1517, sub la titolo de Reformita Eklezio, siavice meritis sian simbolan nomon de " *besto leviĝanta el la tero* ". En la Religiaj Militoj provokitaj de la maltoleremo kaj agresemo de la romia papismo kaj ĝiaj katolikaj ligoj, la du fratinaj religioj koliziis kaj masakris unu la alian kiel sovaĝaj " *bestoj* ". Ĉi tio estas historia atesto, kiun la longa religia paco observita ekde la Franca Revolucio kaj la imperia regado de Napoleono la 1-a ^{igis} forgesi. Sed ĉi tiu konduto de armita protestantismo malkaŝis ĝian veran spiritan naturon. Jam tiam la vivo de la veraj elektitoj de Dio elstaris el tio, kion Dio juĝas " *hipokrita* " en Dan. 11:34: " *En la tempo, kiam ili falos, ili estos iom helpataj, kaj multaj kuniĝos kun ili en hipokriteco.* " Ĉu ni surpriziĝu pri ĉi tiu juĝo farita de Dio? Nu, ne! Tre simple, ĉar Jesuo jam nomis " *hipokrituloj* " la judajn pastrarojn, al kiuj li deklaris en Mat. 23:13: " *Ve al vi, skribistoj kaj fariseoj, hipokrituloj! Ĉar vi ŝlosas la regnon de la ĉielo kontraŭ la homoj; vi mem ne eniras ĝin, kaj vi ne permesas al tiuj, kiuj volas eniri, eniri.* " Mi elektis ĉi tiun citaĵon inter la 16 disponeblaj, ĉar ĉi tiuj kriterioj identigas la farojn de la du kristanaj religiaj " *bestoj* ", sinsekve en la tempo. Sed per helpo de konkordanco, vi povas trovi la 16 citaĵojn, kiuj kompletigas kaj kune difinas la kompozitan portreton de la kristano, kiun Jesuo juĝas " *hipokrita* ", ĉar li reproduktas la "hipokritecon" de la juda modelo de sia sperto. La apostolo Petro estis riproĉita pro sia hipokriteco fare de Paŭlo, ĉar li kaŝis sian rilaton kun la paganoj. Li ne kuraĝis supozi, kion la Spirito kondukis lin fari, ĉar la pordo de savo estis malfermita al la paganoj post la morto kaj resurekto de Jesuo Kristo. Li timis kondamnon de la aliaj apostoloj kaj disĉiploj, liaj fratoj. Sed tiu "hipokriteco" estis bonkora, se ne benita de Dio, ĉar la hipokriteco de falsaj kristanoj estas de tute alia naturo. La homo, kiu praktikas ĝin, ludas rolon, kiu maskas lian veran naturon. Kaj pretendante esti "servisto de Dio" malinde, la konsekvencon de tiu hipokriteco portas la kreinto kaj savanto Dio mem.

La fakto, ke la interligo de savo baziĝas sur la sango verŝita de Jesuo, kontraŭdiras ĉiujn mensogojn, kiuj asertas, ke Jesuo ne estis persone mortigita. Se lia sango ne estis verŝita, repaciĝo kun Dio estas neebbla, kaj la amasoj da bestoferoj, kiuj antaŭis lian morton, estas malvalidaj kaj nenecesaj; sed lia sango estis verŝita, kaj lia savo estas tre reala.

Sur la tero, bestoj plej ofte mortigas nur por manĝi kaj tiel plilongigi sian propran ekziston. Vivante nur laŭ instinkto, ili ne konas bonon kaj malbonon; manĝi kaj pluvivi estas iliaj solaj zorgoj. Sed en la homa specio, aldone al ĉi tiuj aferoj estas senpaga malboneco, la plezuro suferigi sian proksimulon, pro diversaj kaŭzoj aŭ eĉ senkiale. Por redukti la kaŭzojn de ĉi tiu homa malboneco, Dio organizis la sinsekvon de generacioj surbaze de la heredo de la sama sango. Tiu de la patro kaj la patrino, la prapatroj de la infano naskita de ili. Tiel, familio

konstruiĝas, poste per grupigo de pluraj familioj naskitaj de la sama patro, la unuaj triboj formiĝis. La membroj de la tribo ŝuldas unu al la alia helpon kaj solidarecon. Ili estas unuigitaj per la ligo de sango kaj devas batali kune kontraŭ tribo, kiu venas ataki ĝin. Por eviti agreson, ĉiu tribo devas administri sian teritorion kaj ne interveni sur tiun de alia tribo. En la besta vivo, ni trovas la samajn principojn. La leono protektas siajn idojn sed pretas formanĝi tiujn de fremda grupo. Ĉiuj vivantaj specioj estas programitaj por protekti siajn idojn kaj batali kontraŭ siaj predantoj. La leĝo de la familio, bazita sur la kunhavigo de sango, validas por ĉiuj. Kun la kresko de la loĝantaro, la triboj grupiĝis en la formo de la popolo kaj ili dividis komunan teritorion, kiu prenis la nomon "lando". Post la diluvo, kun la provita unuiĝo de Babelo, la postvivanta homaro elektis sin kiel reĝon, Nimrodon, kies turo konstruita sur lia decido malplaĉis al Dio ĝis la punkto, ke li apartigis homojn per malsamaj lingvoj. Tuj kiam ili fariĝis nekapablaj komuniki unu kun la alia, ili disiĝis, malproksimiĝis unu de la alia, kaj loĝis la tutan surfacon de la tero. Ĉi-foje, la popoloj de la establita landoj estis duoble unuigitaj per la heredaĵo de sango kaj tiu de sia parolata kaj skriba lingvo. Sed landlimaj militoj estas konstantaj, ĉar limoj baziĝas nur sur interkonsentoj akceptitaj por pli longa aŭ pli mallonga tempo de la koncernaj landoj. Kaj en la lando de peko, popoloj militas unu kontraŭ la alia pro deziro vastigi sian teritorion posedon. Malboneco instaliĝas en la koroj de homoj kaj popoloj malofte konas pacon. Tiel disvolviĝas la homa vivo, fortranĉita de Dio, transdonita al despotismo kaj la tirano de la horo, ĉar li montris sin la plej forta. La malbeno de la tera vivo estas tiel konfirmita kaj plene videbla. Tamen, la tiel formitaj popoloj ĉiuj ne konscias, ke ili obeas la direktivojn de la malbonaj anĝeloj gvidataj de Satano la diablo. Ribelemaj spiritoj inspiris homojn per paganaj religiaj formoj, en kiuj ili pensas, ke ili servas nevideblajn aŭ videblajn diaĵojn, ĉar ili diigas la stelojn, la teron, la maron, fajron kaj la ĉielon kaj fortajn kaj potencajn bestojn kiel la taŭron, la bubalon, la leonon, ktp. En tiaj kondiĉoj, feliĉo ne ekzistas kaj almenaŭ ne daŭras. Paco troviĝas nur en izoliteco, malproksime de aliaj homoj. Ĉar limoj estas nur teoriaj, la miksado de popoloj estas atingita, kuraĝigita de imperia dominado. Samtempe, Dio organizas sian popolon Izrael, malpermesante al ili edziĝi al fremduloj. La sanga ligo estas tiel plifortigita kaj protektata, sed nur inter la popolo elektita de Dio por sia universala manifestacio. Por Dio, la celo de ĉi tiu malpermeso estas malhelpi sian popolon adopti fremdajn religiajn ritojn; kio okazas en kazo de geedziĝo kun religie malsama persono. La mezuro celis kolektive protekti la sanktan popolon kontraŭ la diaj punoj, kiujn ilia malobeo neeviteble provokus. Sed la malpermeso ne ŝanĝis la naturon de la membroj de la hebrea popolo, kaj la ribelema naturo restis ribelema same kiel la obeema restis obeema. Tamen, respekti ĉi tiun mezuron truditan de Dio ebligis ne rompi lian sanktan interligon.

Ĉiam pli ribelemaj kaj surdaj al la ordonoj de Dio, Izrael kaj Judujo falis en apostazion kaj indulgis sin en la paganaj abomenindaĵoj adoptitaj de sia popolo. La puno tiam falis peze sur ilin, la juda nacio estis detruita dum 70 jaroj, dum kiuj ilia popolo estis deportita kaj kondukita en kaptitecon en Babilono, en tri sinsekvaj laŭgradaj stadioj inter 605 kaj 586. La leciono destinita por estontaj

generacioj, inkluzive de la nia, estis skribita kaj plenumita: Dio benas obeemon kaj severe punas malobeon kaj ribelon.

Estas tre grave kompreni ĉi tion: La sangoligo verŝita de Jesuo Kristo koncernas la elektitojn elektitajn dum la 6.000-jara historio de tera peko. Efektive, Dio revelaciis sin post Adamo al liaj posteuloj ĝis Noa, kaj poste de Noa ĝis Abraham. La Biblio, kiu atestas pri ĉi tiuj aferoj, tial memorigas nin, ke Dio ne estas la ekskluziva Dio de la Judoj. La interligo farita kun la hebrea popolo estas do nur intera sperto metita inter la antaŭdiluva tempo kaj la kristana epoko, kiu kovras 4.000 jarojn el la tutaj 6.000 jaroj. Tamen, la graveco de ĉi tiu sperto estas tre granda, ĉar Dio venis persone por vivi inter sia popolo, kaŝita sub la terura aspekto de la fajro de la kolono de la brulanta nubo. La saĝo de Dio malkaŝiĝas per la maniero, laŭ kiu li organizis sian programon pretan savi la vivojn de siaj elektitoj.

Ekde la unua morto en la kreado, nome, la ŝafido kies felo servis kiel vesto por kovri la nudecon de Adamo kaj Eva, la savo kiu devis ripozi sur la morto de Jesuo Kristo estis proponita tra la homa sperto ĝis la tempo de lia tera ministerio. Unue, la antaŭdiluvianoj estis provitaj sen vidi Dion. Poste, komencante kun Abraham kaj poste Moseo, sub la titolo de hebrea popolo, ili estis organizitaj kaj instruitaj de videbla dia ĉeesto. Tiam Jesuo Kristo venis al ĉi tiu popolo por plenumi la perfektan oferon kiu devis validigi ĉiujn pekojn de la elektitoj de la tuta homa historio. Tiel plenuminte ĉion, per sia morto kaj resurekto, li observis, akompanis kaj organizis la progreseman disvolviĝon de sia tera Elektito, senigita de sia videbla ĉeesto, ĝis ŝia fina glora reveno. La savo proponita de Jesuo Kristo do estas malproksima de esti ekskluzive juda. Ĝi estas vere universala. Kaj la pruvoj kiuj montras tion abundas. Kiel parto de la promeso de Dio al Abraham, Izrael ricevis prioritaton por bonvenigi la naskiĝon de la Savanto Mesio. Kaj fidela al siaj principoj kaj promesoj, Dio naskis lin kiel judan viron, ŝajne kiel la aliaj judaj viroj de lia tempo. Tamen en realeco, Jesuo estis juda nur pro sia respekto al la sanktaj skribaĵoj, kiuj anoncis lin kiel filon de David. Tial li efektive naskiĝis de Maria kaj Jozef, ambaŭ el la genlinio de reĝo David, el la tribo de Judujo. Sed la Biblio precizigis, ke li devis naskiĝi de "virgulino", tio estas, mirakle. Kaj ĉi tiu detalo gravas, ĉar tiel Jesuo ne heredas judan sangon. Lia propra sango estas mirakle markita per specifa konsisto rivelita de adventista arkeologo Ron Wyatt, malkovrinto de la kesto metita en kaverno situanta sub la kruco de la turmentita viro de Golgoto: 23 X-kromosomoj kaj ununura Y-kromosomo kompare kun 23 por normala viro. Ĉi tiu atesto, konfirmita per la ekzameno de jerusalemaj teknikistoj en 1982, pravas, ke la sango de Kristo mem ne estas kemie ligita al iu ajn tera heredaĵo. Jesuo Kristo tial universale proponas al ĉiuj homoj fari spiritan aliancon kun li sur la simpla bazo de fido.

Sed ni ankoraŭ bezonas kompreni kion li nomas "fido". Ĉar jam je ĉi tiu nivelo liaj minoritataj elektitoj apartigas sin de la amaso da falsaj kredantoj. Kaj ĉi tie ni devas konsideri la fakton, ke la modelo de la savitaj elektitoj estas la reproduktaĵo de lia tera sperto. Ĉu Jesuo ne diris: "***Se iu volas veni post mi, li neu sin mem, prenu sian krucon kaj sekvu min*** ." Ĉi tiu verso forigas amasojn da falsaj kristanaj religiaj konceptoj. Kaj jam unue, la romkatolika kredo, kies

doktrinoj kontraŭdiras kaj malobeas tiujn, kiujn Dio establis kaj aprobis. Kaj post ĝi, la multnombraj formoj de protestantismo, heredanto de ĝiaj pekoj.

Ĉu estas facile adekvate plenumi la du kondiĉojn, kiujn Jesuo prezentas por sekvi lin? Se ni volas esti honestaj, ni diru malkaŝe: Ne, ĝi ne estas facila kaj por iuj, eĉ neebla. Sed ni estas nature talentaj atribui ĉi tiun neeblecon al aliaj, kiel la fariseo, kiu preĝis starante kaj diris: "Ho Dio, mi dankas Vin, ke mi ne estas pekulo kiel la aliaj homoj...". Ĉu ni vere scias kiel " **malkonfesi nin mem** "? Ĉu ni pretas " **preni nian krucon** " por sekvi Jesuon Kriston? Ni scios, kiam la situacio trudos ĝin al ni; nur tiam, kaj ĝis tiu momento, nur kun espero ni respondas al la voko de Kristo, konsciaj pri nia tuta malforteco. Ĉar la tuta homa specio suferas pro granda difekto, granda manko; ĝi ne scias ami kiel Dio amas. Kaj ĉi tiu problemo koncernas ne nur religion, sed ankaŭ la civilan vivon, tiun de geedzoj inter si kaj al siaj infanoj. Homa amo plej ofte estas egoisma kaj bazita sur la ricevita kontento. Tiu, kiu amas, estas viktimo de siaj sentoj, ĉar liaj personaj sentoj blindigas kaj trompas lin aŭ ŝin. Aplikite al religio, tio estas katastrofa. Tiuj, kiuj servas Dion malinde, estas blindigitaj de la sento de sekureco, kiun la ideo mem servi Dion vekas en ili. Tamen en sia tera ministerio, Jesuo venis montri, ke vera amo konsistas en plaĉi al la amato, laŭ li, Dio la Patro, per obo al lia volo. Kaj nur per konsento rezigni pri si mem, tiu volo povas esti kontentigita. La vivo de Kristo provizas specifajn ekzemplojn de ĉi tiu tipo de rezigno. Li vivas en la ĉielo, sub la nomo Miĥaelo, feliĉa, plenumita kaj honorata de siaj fidelaj anĝeloj. Sed la savo de liaj teraj elektitoj postulas, ke li rezignu ĉi tiun oran kaj pacan vivon por naskiĝi en homa korpo en la formo de bebo. Li poste kreskis en humilaj cirkonstancoj kaj eniris sian ministerion en la aĝo de 33 jaroj. Ekde sia unua oficiala interveno en la sinagogo de Nazareto, li estis malestimata kaj forpelita. Tamen, laŭlonge de la tempo, lia agado disvolviĝis kaj akiris grandan popularecon, kio iritis la judan pastraron. Liaj multnombraj mirakloj havis ion komunan kun tio, ĉar liaj paroladoj intrigis sed ne estis komprenitaj. Liaj apostoloj, kiujn li mem elektis, malĝojigis lin per sia nekredemo kaj malrapideco kompreni. Kaj la plej malbona okazis en la tago de lia morto; Petro lin tri fojojn malkonfesis antaŭ ol liaj akuzantoj kaj dek aliaj disiĝis kaj pro timo ili kaŝis sin. Nur Johano honoris lin per sia fideleco kaj sia ĉeesto en la Sinedrio, kie li estis juĝata. Tamen Jesuo ne povis esti surprizita de ĉi tiuj kondutoj, ĉar li mem inspiris sian profeton Danielon paroli ĉi tiujn vortojn, en Dan. 9:26: "... *sanktoleito estos ekstermita kaj neniigita por li ...*" laŭ la ĝusta traduko.

Mi diras tion al ĉiuj, kaj ĉi tiuj vortoj koncernas ankaŭ min. Ni havas antaŭ ni ankoraŭ nur ses jarojn por lerni ami Dion kiel li volas esti amata, ĉar la provoj, kiuj atendas nin, malkaŝos kiaj ni vere estas.

Sur karna nivelo, sangaj ligoj kreskigas homajn rilatojn sed ne malhelpas malamon kaj familiajn disputojn. Tamen, elektante ke ĉi tiu principo estu respektata de sia popolo Izrael, Dio volis doni al ili la plej bonan ŝancon eviti la plej malbonan. Ĉar kie ĉi tiu sanga ligo ne ekzistas, la kaŭzoj de malkonsento multiĝas ĝis ekstremo. Tamen, ĝuste la mikado de etnaj grupoj estas la radiko de la eternaj konfliktoj, kiuj okazis en la okcidenta mondo, precipe. Efektive, la regno de Romo konkeris ĉiujn okcidentajn landojn unu post la alia, ĝis ĝi dominis ilin ĉiujn per la imperia titolo.

De 313 ĝis nia tempo, en la okcidenta tendaro, malgraŭ senĉesaj militoj, falsa kristanismo, romkatolika kaj ekde 1844, protestanta, konservis la koherecon de la regnoj kaj poste de la nacioj formitaj post la Franca Revolucio. La romkatolika kredo estis la cemento, kiu subtenis internaciajn rilatojn. Kaj la nuna unueco de Eŭropo ankoraŭ estis konstruita sur du sinsekvaj traktatoj de Romo. Hodiaŭ, religiaj valoroj estas tre malfortigitaj kaj sangaj ligoj estas renversitaj kaj piedpremitaj de la grundorajto. Ĉi tiu principo estis adoptita en Francio, unue de reĝo Ludoviko la 10-a la Hutino dum mallonga regado de du jaroj en 1315. Post li, ĉi tiu principo estis konfirmita kaj plifortigita de reĝo Francisko la 1-a^{en} 1555. En 1791, la leĝo pri sango regis, sed poste, en 1804, Bonaparte aldonis partan jus soli al ĝi, en 1993, jus soli estis akirita per individua skriba peto kaj en 1998, jus soli estis sisteme aplikita al infanoj naskitaj en Francio al enmigrintaj gepatroj. Por Dio, la popoloj de Eŭropo, de li malbenitaj, povas agi laŭ sia plaĉo, sed ili faciligas kaj favoras la kaŭzojn de interna maltrankvilo, kiuj provokas ilian ruinon kaj detruon. Ili aldonas problemojn al si mem anstataŭ eviti ilin. Kaj la nuna situacio pligraviĝas pro la nekapablo de la eŭropaj popoloj kontroli la migrajn fluojn, kiuj alvenas kaj trudas sin sur ilian grundon ĝis la punkto detrui iliajn identecajn dokumentojn. Kaj por klarigi ĉi tiun situacion, ni devas emfazi la gravecon de la longa paco donita al eŭropaj nacioj. Ili eble kredis, ke etna miksado ne estas problemo, sed ili ne konscias, ke la Kreinto Dio uzas ĉi tiun miksaĵon de malsamaj religioj kaj kulturoj kiel horloĝbombon, kiu eksplodas je la tempo, kiun li fiksas. Nun, ni eniris la favoran tempon por ĉi tiu afero.

La peko plenumita en 313

La 8-an de majo 2023, dum mi verkis la antaŭan studon, la Spirito de Dio inspiris min per grava korekto rilate al la rolo de peko ligita al la dato 321. Ĉi tiu nova evoluo igas min hodiaŭ rimarki ion, kio estis subtaksita ĝis tiam en miaj studoj kaj profetaj klarigoj. Tio estas ĉar, kiel parto de la mesaĝo de la Sepa-tagita Adventismo, kiun mi portas kaj klarigas pli kaj pli klare, la mesaĝo pri la restarigo de la Ŝabato restis, por mi, fundamenta.

Kion la Spirito ne permesis al mi rimarki ĝis ĉi tiu momento estas, ke la Ŝabato estas uzata de Dio por specifa celo, tamen jam menciita en miaj antaŭaj klarigoj. Ĝia rolo estas klare rivelita en ĉi tiuj tekstoj el Ezek. 20:12 kaj 20: " **Mi ankaŭ donis al ili Miajn Sabatojn kiel signon inter Mi kaj ili** , por ke ili sciu, ke Mi estas YaHweh, kiu sanktigas ilin. ... / ... Sanktigu Miajn Sabatojn, kaj ili estu signo inter Mi kaj vi , por ke ili sciu, ke Mi estas YaHweh, via Dio . " La dia mesaĝo estas duoble konfirmita, la Ŝabato estas " **signo** " de aparteno al la kreinto Dio por la elektito mem kaj lia homa ĉirkaŭaĵo. Sciante, ke li profetas la sepan jarmilon, komence de kiu liaj elektitoj eniros la eternecon, la Ŝabato estas do " **la signo** " aŭ " **la sigelo de la vivanta Dio** ", kiu karakterizas liajn elektitojn, al kiuj li donas ĝin, ĉar li rekonas ilin kiel indaj je sia savo. La kerna punkto, kiun ni devas rimarki en ĉi tiu verso, estas ĉi tiu esprimo: " Mi **ankaŭ donis al ili Miajn Sabatojn** ." La sabato estas antaŭ ĉio io alia, donaco donita de Dio al siaj elektitoj. Nun, tiu, kiu donas, povas ankaŭ forpreni tion, kion li donas, kiel Jesuo prave instruis en Mat. 13:11-12 kaj 25:29: " *La disĉiploj venis kaj diris al li: 'Kial vi parolas al ili per **paraboloj** ?' Jesuo respondis al ili: 'Ĉar al vi estas **donite** scii la*

misterojn de la regno de la ĉielo, sed al ili ĝi ne estas donite ." **Ĉar al tiu, kiu havas, estos donite, kaj li havos abundon; sed de tiu, kiu ne havas, eĉ tio, kion li havas, estos prenita .** » La spirita ŝlosilo rivelita en ĉi tiu verso estas tiel grava, ke Jesuo citas ĝin duan fojon en Mat. 25:29, ĝuste pri la malbona servisto en la « **parabolo** » de la « **talentoj** ». Subtile, en la franca lingvo elektita de Dio por klarigi sian profetan Revelacion, ĉi tiu dia parabolo, la vorto « **talento** » indikas, krom la valida nomo ekde la tempo de Jesuo, utilan artan, manan aŭ intelektan donacon, aŭ pli konvene en la rilato kun Dio, la spiritan donacon. La interpreto de la Apokalipso devas do esti farita surbaze de ĉi tiu fundamenta instruo rivelita de Jesuo Kristo: « **al tiu, kiu havas, estos donite, kaj li havos abundon, sed de tiu, kiu ne havas, eĉ tio, kion li havas, estos prenita .** » La konsekvencoj de ĉi tiu apliko estas grandegaj kaj ni devas do kompreni, ke la Ŝabato estas forlasita laŭ ordono de la imperiestro Konstantino en 321 **nur pro la deziro de Dio forigi ĝin kaj forpreni ĝin de monda eklezio**, kiu, establita en 313 per la ĉesigo de la persekutoj kontraŭ la kristanoj, **jam ne indas porti " la signon " de aparteno al la kreinto Dio** . Ĉi tio laŭ la principo: « **sed de tiu, kiu ne havas, eĉ tio, kion li havas, estos prenita .** » La Ŝabato estas do " **forprenita** " de Dio de la monda eklezio, kiu adoptas paganajn dogmojn kaj kiu fariĝos en 538 la Romkatolika Eklezio kun kiel sia unua papo laŭ titolo, Vigilio, la intrigema amiko de Teodora, la eks-prostituitino edziniĝinta al la imperiestro Justiniano la 1-a. El tiu perspektivo, la rezigno de la Ŝabato estas nur la sekvo de alia ago, kiu antaŭis ĝin en 313: libera aliro al la kristana religio kaj la ĝeneraligita apostazio, kiu rezultis el ĝi.

En sia parabolo, Jesuo ignoras la nekredantojn kaj donas nur la fidelan kredanton kaj la malfidelan kredanton kiel ekzemplojn; li mem tial restas fidela al la konstanta duuma principo en ĉiuj siaj juĝoj: jes aŭ ne, lumo aŭ mallumo, vivo aŭ morto, ktp. Ĉi tiuj du specoj de servistoj havas absolute kontraŭajn kondutojn en la uzado de sia libereco. La bona kaj fidela servisto servas Dion ĝis la maksimumo de siaj eblecoj; inverse, la malbona kaj malfidela servisto servas lin minimume. Jen kion instruas la uzo, kiun ili faras de la talento ricevita de Dio. Kaj en 313, libereco favoras la falsajn konvertiĝojn de homoj, kiuj servas Dion minimume, tiel donante norman "etiketon" al kristana engaĝiĝo.

Kio plenumiĝis en 313, jam plenumiĝis por karna Izrael laŭ la instruo donita en Ezekiel 20 kaj pli specife en ĉi tiuj versoj 10-11: " *Kaj Mi elkondukis ilin el la lando Egipta, kaj Mi kondukis ilin en la dezerton. Mi donis al ili Miajn leĝojn kaj sciigis al ili Miajn decidojn, kiujn la homo devas plenumi, por ke li vivu laŭ ili .* " Dio prioritatis " *siajn leĝojn kaj ordonojn* ", kio estas konfirmita en verso 12, kiu sekvas, kie li diras: " *Mi ankaŭ donis al ili Miajn sabatojn kiel signon inter Mi kaj ili , por ke ili sciu, ke Mi estas JHWEH, kiu sanktigas ilin. "* Poste, en verso 13, Dio konfirmas ĉi tiun principon cititan en verso 11: " *Kaj la domo de Izrael ribelis kontraŭ Mi en la dezerto. Ili ne sekvis Miajn leĝojn, sed ili malestimis Miajn ordonojn, kiujn homo devas plenumi, por vivi laŭ ili , kaj ili malsanktigis Miajn sabatojn senmezure . Mi intencis elverŝi Mian koleron sur ilin en la dezerto, por ekstermi ilin. "* Dio tiam malkaŝas sian reagon al la kulpuloj, en versoj 24-25-26: " *ĉar ili ne observis Miajn ordonojn, sed malestimis Miajn atestojn, malsanktigis Miajn sabatojn, kaj turnis siajn okulojn al la idoloj*

de iliaj patroj. **Mi ankaŭ donis al ili atestojn, kiuj estis ne bonaj, kaj ordonojn, per kiuj ili ne povis vivi**. Mi malpurigis ilin per iliaj oferoj, kiam ili trapasigis ĉiujn siajn unuenaskitojn tra fajro; tial Mi..." punus ilin, kaj sciigus ilin, ke Mi estas YaHweh. » Ĉi tiu dia puno de apostazio tradukiĝas en la kristana epoko, en Dan. 8:12, per: "**la armeo estis transdonita kun la eterna pro peko**" kaj en Dan. 7:25, per: "**la sanktuloj estos transdonitaj en liajn manojn por tempo, tempoj kaj duono de tempo**". En ĉi tiuj du versoj, la verbo "**liberigi**" kaj "**savita**" metas la agon sub la iniciaton de Dio. Estas li, kiu, suverene, liveras aŭ ne liveras la fidelajn aŭ malfidelajn sanktulojn al la romia aŭtoritato. La sama mesaĝo estas do konfirmita per la kontribuo de la precizeco donita pri la tempo fiksita de Dio por ĉi tiu forlaso de la malfidelaj kristanoj: unu suna jaro + du sunaj jaroj + duono de suna jaro, tio estas, entute: 3 jaroj kaj 6 monatoj da profetaj tagoj, tio estas, surbaze de dek du lunaj monatoj de 30 tagoj jare, 1260 profetaj tagoj da realaj jaroj situantaj inter 538 kaj 1798. Ĉi tiu forlaso fare de Dio de la kristana eklezio al la kruela gvidantaro de la diablo jam estis la temo de dia minaco citita en Lev. 26:18-19: "**Se, malgraŭ tio, vi ne aŭskultos Min, Mi punos vin sepfoje pli pro viaj pekoj. Mi rompos la fierecon de via potenco, Mi faros vian ĉielon kiel fero**, kaj vian teron kiel kupro". Ĉi tiu **dua minaco** de Ezekiel 26 estas efektivigita en la kristana epoko per la "**dua trumpeto**" de Apokalipso 8:8-9: "**Kaj la dua anĝelo trumpetis, kaj io simila al granda monto brulanta per fajro estis ĵetita en la maron; kaj triono de la maro fariĝis sango, kaj triono de la vivantaj estaĵoj en la maro mortis, kaj triono de la ŝipoj estis detruita**". Ĉi tiuj aferoj plenumiĝis kun la establado de la kruela kaj persekutanta papa reĝimo ekde la jaro 538. Ni devas rimarki, ke ĉiuj malbenoj atribuitaj al la diablo fare de homoj estas, en la Biblio, ĉiuj postulitaj de Dio mem: "**Mi faros vian ĉielon kiel fero**". Tiel estas konfirmite, ke Dio uzas la servojn de la diablo por puni kaj kortuŝi homojn kulpajn kontraŭ li.

Per ĉi tiuj versoj de Ezek.20, Dio do direktas nian atenton al ĉi tiu dato 313 en kiu, ne plu estante persekutata, la kristana kredo forlasas la normon de vera kredo heredita ekde la tempo de la apostoloj menciitaj en Apokalipso 2, sub la simbola nomo "**Efezo**"; laŭ la signifo de la greka verbo "epheis", kiu signifas: ĵeti. Nun, Jesuo alparolas la kristanojn, kiuj vivas en la tempo de Johano, la lasta pluvivanta apostolo, ĉirkaŭ 95 komence de nia epoko. La doktrino de la vero estas ankoraŭ agnoskata, sed religia fervoro estas tiutempe malfortigita. Kaj Jesuo venas tiutempe, por minaci la verajn kristanojn, al kiuj li diras en versoj 4 kaj 5: "**Tamen mi havas kontraŭ vi, ke vi forlasis vian unuan amon**. Memoru do, de kie vi falis, pentu, kaj faru la unuajn farojn; **alie mi venos al vi kaj forigos vian lampion el ĝia loko, se vi ne pentos**". Jesuo minacas sian Elektiton, dirante: "**Mi forigos vian lampion el ĝia loko**". Li tiel agos laŭ la principo, ke "**de tiu, kiu ne havas, tio, kio li havas, estos prenita**" a ». Kaj kion reprezentas la "**kandelingo**"? La dian lumon sanktigitan plene, tio estas, la lumon donitan de la Sankta Spirito de Dio al liaj fidelaj elektitoj. Nu, ĉi tiu "**kandelingo**", specife konstruita laŭ lia ordono de la hebreoj, konsistis el sep branĉoj, ĉe kies supro sep olelampoj produktis sep flamojn de fajro, kiuj lumigis. Sur la centra bazo, tri supermetitaj tuboj estis konektitaj maldekstre kaj dekstre al ĉi tiu centra kolono; kio donas al ĉi tiu asembleo la normon 3 + 1 + 3. Kaj ĝuste en la jaro 313, per la imperia dekreto

de la venka imperiestro Konstantino la Granda, la ĉesigo de la persekutoj de kristanoj estas establita tra lia imperio. Dio tial praktikas, en 313, ĉe la fino de la epoko nomata " *Smirno* ", sian minacon prezentitan en la mesaĝo adresita al " *Efezo* ". Ĉar ĉi-foje, malfermiĝante al la nekonvertita pagana mondo, la kristana kredo jam ne povas penti. En la tempo de " *Efezo* ", la kristanoj malamis kune kun Jesuo " *la farojn de la Nikolaitoj* ", nomo konstruita el la grekaj vortoj "Nike" kaj "laos", kiuj signifas "Venko" kaj "popolo", tiel simbole nomante la venkintajn Romanojn. Poste, en la tempo nomata " *Pergamo* ", kiu devas esti ligita al la dato 538, ĉi tiuj romiaj " *Nikolaitoj* " formas religian kunvenon; tiun de la malfidela kristanismo, kiu disvolviĝis ekde 313; kiel sugestas Apok. 2:15: " *Simile, vi ankaŭ havas homojn, kiuj same tenas la doktrinon de la Nikolaitoj.* " Ekde la tempo de " *Efezo* ", la paganaj " *faroj* " de la paganaj Romanoj estis anstataŭigitaj per same pagana kristana religia " *doktrino* ". La dia malbeno tial tutmonde trafas la tutan kristanan kredon influitan de la pagana aŭtoritato de la imperiestro Konstantino, ekde 313, la jaro en kiu Dio retiris sian Sanktan Spiriton de la uzurpanta oficiala kristana eklezio. Ni trovas ĉi tie la aplikon de la deklaro de Dio citita en Ezek. 20:25: " *Mi donis al ili ordonojn ne bonajn, kaj leĝojn, per kiuj ili ne povus vivi.* " Ĉi tio estas konfirmita en 2 Tes. 2:9 ĝis 12: " *La alveno de tiu senleĝulo estas laŭ la energio de Satano kun ĉia potenco kaj signoj kaj mensogaj mirakloj, kaj kun ĉia trompo de maljusteco por tiuj, kiuj pereas, ĉar ili ne akceptis la amon al la vero, por ke ili estu savitaj.* " **Tial Dio sendas al ili fortan trompon , por ke ili kredis mensogon , por ke ĉiuj estu kondamnitaj, kiuj ne kredis la veron, sed plezuris maljustecon .** Alivorte, Dio nomas ilin dimanĉo, kiel signo, ke li malakceptas ilin kaj transdonas ilin al Satano. Tamen, por sia gloro, restas kelkaj vere elektitoj, kiuj restas fidelaj al li, ne lasante sin influi de la apostazio de sia tempo. Tial, eĉ en 538, Jesuo trovas kelkajn elektitojn, al kiuj li alparolas sin rekte uzante la konatan formon. La mesaĝo alprenas sian plenan sencon, sciante, ke la trono de Romo estis malestimata kaj forlasita de la imperiestro Konstantino la 1-a, ^{kiu} preferis la urbon nomatan "Milano", en kiu li establis siajn sinsekvajn dekretojn de 313 kaj 321, al kiuj ni devas ligi ĉi tiujn du eventojn pro la ago kaj suverena volo de Dio: **313, la Spirito retiriĝas ; 321, en la sepa-taga Ŝabato, la " sigelo de la vivanta Dio " estas forigita .** La religiaj mensogoj, kiujn Apokalipso 13:1-5 kaj 6 kondamnas kiel " *blasfemojn* ", estas, en 538, la " *signoj* " de la pagana naturo de la falsa kristanismo establita ekde 313: " *Kaj mi vidis beston leviĝantan el la maro, havantan dek kornojn kaj sep kapojn, kaj sur ĝiaj kornoj dek diademojn, kaj sur ĝiaj kapoj nomon de blasfemo ... Kaj estis donita al ĝi buŝo, parolanta grandajn aferojn kaj blasfemojn ; kaj estis donita al ĝi povi agi dum kvardek du monatoj. Kaj ĝi malfermis sian buŝon por blasfemi Dion , por blasfemi Lian nomon kaj Lian tabernaklon kaj la loĝantojn de la ĉielo.* " Kaj la ripozo de la "tago de la nevenkita suno" de la unua tago, adoptita la 7-an de marto 321, simple formaligas, kiel " *signo* ", la dian malbenon, kiu komenciĝis en 313. Kaj la subtila ludo organizita de la Spirito estas daŭrigata per ĉi tiu nomo de la urbo "Milano", kiu konfirmas ĝian spiritan ligon kun la " *mil jaroj* " de la sepa jarmilo, kiun la forigita Ŝabato... antaŭfiguro kiel " *signo* " donita de Dio al liaj veraj sanktuloj kaj indaj elektitoj. Tiel, tre logike, la Ŝabato estis praktikata de la apostoloj kaj la veraj disĉiploj; en 313, Dio forigis ĝin kaj ne restarigis ĝin ĝis

1844, en la monato oktobro, donante ĝin al la **unuaj** elektitaj adventistaj kristanoj, kiel " **signon " de ilia aparteno al la Kreinto Dio .**

La klarigo pri la evoluo de la falsa kristana kredo estas specife celata de Dio en sia profetaĵo Apokalipso. Li difinas la komencon de la spirita " *adultero* " de falsaj kristanoj je la fino de la profetaĵoj " *dek tagoj* " aŭ faktaj **dek jaroj menciitaj en la** mesaĝo pri " *Smirno* " en Apokalipso 2:10: " *Ne timu tion, kion vi baldaŭ suferos. Jen la diablo ĵetos iujn el vi en malliberejon, por ke vi estu tentataj; kaj vi havos aflikton **dek tagojn** . Estu fidela ĝis la morto, kaj mi donos al vi la kronon de la vivo. " Ĉi tiu **dekjara** periodo plenumiĝis inter 303 kaj 313 per la persekutoj ordonitaj de la romia imperiestro Diokleciano kaj lia tetrarĥa registaro. Kaj ĉi tiu dato de 313 estas tre grava dato, ĉar ĝi markas la momenton, kiam la diablo ŝanĝas sian strategion por batali kontraŭ la verko de Dio. Sed kiu organizas ĉi tiujn aferojn? Dio mem. Persekutado pruvis sin kaj laŭ la kolektitaj atestoj, "la sango de kristanoj estas semo", ju pli oni mortigas, des pli multajn vokiĝojn oni inspiras. En 313, en Milano, venka kontraŭ la imperia tetrarkio, imperiestro Konstantino la 1-a, ^{konata} kiel la Granda, per dekreto ĉesigis la persekutojn, kiuj ĝis tiam trafis la kristanajn servistojn de Jesuo Kristo. Estas ĉi tiu homa paco, kiu ŝajne plej multe damaĝis la dian aferon de kristanismo. Ĉar en realeco nenio ŝanĝiĝis; kredantoj restis kredantoj, kaj nekredantoj restis nekredantoj, misuzante la akiritan liberecon. Kaj tio pro la simpla kialo, ke ĉiu povis preni kristanan religian etiketon. Kiel la falsa konvertiĝo de la imperiestro mem, sufiĉis aserti esti kristano por esti agnoskita kiel tia de la homa komunumo. La filtrilo de timo pri persekutado ne plu ekzistanta, fariĝi kristano estis moda tiutempe. Estis tiam, ke la plej diversaj doktrinoj disvastiĝis tra la imperio kaj religiaj kvereloj starigis la sekvantojn de la konfliktaj doktrinoj unu kontraŭ la alia. En ĉi tiu inundo de mensogaj teorioj, la sankta kaj pura apostola vero malaperis tute kaj fariĝis nevidebla aŭ preskaŭ. Ni povas tiam kompreni, kial la imperiestro Konstantino volis trudi religian unuecon por ĉesigi la kverelojn kaj problemojn en sia imperio. Sed por Dio, la kredo pretendata en multaj formoj estis morta kaj senvalora, la ideologoj kaj iliaj iluziitaj sekvantoj ĉiuj falis en " *adulteron* " kontraŭ la vera Dio. Tiam, por unuigi sian imperion, en 321, la 7-an de marto, la imperiestro Konstantino forlasis la veran sepa-tagan ripozon praktikatan ĝis tiam de la veraj kristanoj, heredantoj de la apostolaj veroj. Li anstataŭigis ĝin per la ripozo de la unua tago, kiun, kiel adoranto de la pagana "nevenkita Suno", li jam honoris, persone, en ĉiu unua tago de la semajno. Ĉi tiu ripozo, situanta en la unua tago de la dia normo de la semajno, tiel fariĝis, per imperia dekreto, " *la marko* " de lia homa aŭtoritato. Kion ni devas kompreni estas, ke ĉi tiu ago estis direktita de Dio, kiu volis forigi la sanktan praktikon de la Ŝabato el kristanismo makulita de paganismo, io, kio igis ĝin malinda je ĝi. Kaj simile, inverse, estis li, kiu restarigis ĝin en la Sepa-taga Adventismo ekde oktobro 1844 por konfirmi ĝian sanktigon.*

Tiel, la rezigno kaj restarigo de la Sabato ne estas la kaŭzoj, sed la sekvoj de la ĝenerala konduto de kristanoj rilate al la sankta doktrino de la apostolaj veroj hereditaj de la malnova kaj la nova interligo. El ĉi tiu perspektivo, la Sabato, " *signo* " de aparteno al la vivanta Dio, laŭ Ezek. 20:12-20, estas logike retirita aŭ restarigita de Dio mem. Kaj la imperiestro Konstantino estas nenio pli ol la

rimedo per kiu Dio, la granda Juĝisto, devigas sian dian decidon. Logike, la ripozo de la sepa tago kaj la ripozo de la unua tago fariĝas la distingaj signoj de la du kontraŭaj tendaroj en absolutaj terminoj: "*la sigelo de la vivanta Dio*" kontraŭ "*la marko de la besto*".

La konsekvenco de ĉi tiu pridubado pri la rolo de la Sabato estas, ke en Dan.8:12, la esprimo "*pro peko*" ne indikas nur la Sabaton, sed la malestimon por la tuta aŭ parto de la sankta kristana doktrino ekde la jaro 313. Por plifortigi ĉi tiun interpreton, notu, ke "*pro*" la sama "*peko*", Jesuo ĉesigas sian propeton indikitan per la vorto "*ĉiama*" aŭ "*daŭra*". Sed ĉi tiu haltigo de lia propeto fariĝos historia kaj okazos nur en 538, la dato de la establado de la papa reĝimo, kiu venas uzurpi kaj reprodukti sur la tero la propeton, kiun Jesuo faris ĝis tiam en la ĉielo; kaj ĉi tiu propeto ĉesas nur por la falsaj kristanoj, kiuj fariĝis la plimulto kaj dominantaj, ĉar ili vidas nur tiun de la papo, la nova tera estro de la kristana eklezio.

Ni do havas tri datojn, kiuj markas la progreson al la roma papa reĝimo: 313, la komenco de peko; 321, la retiro de la signo de aparteno al Dio; kaj 538, la fino de la "*ĉiamdaŭra*" (pastreco) de Jesuo Kristo. La konstruo de la profetaĵo preterlasas la daton 321 de la retiro de la Sabato kaj mencias nur tiujn de 313 kaj 538. 313, por la fino de la tempo "*Smirno*", kaj 538, por la komenco de la tempo "*Pergamo*", kiu signifas "*adultero*" aŭ pli precize: malobeita geedzeco; kiu plenumiĝas kiam per la papo la falsa katolika kristanismo adoras "*la drakon*", tio estas, la diablon, kiu donas al li "*sian tronon kaj grandan aŭtoritaton*" laŭ Apokalipso. 13:2: "*La besto, kiun mi vidis, estis simila al leopardo, kaj ĝiaj piedoj estis kiel urso, kaj ĝia buŝo kiel buŝo de leono. La drako donis al ĝi sian potencon kaj sian tronon kaj grandan aŭtoritaton*". Rimarku ĉi tiun dian subtilecon: "*la besto*" estas nomumita la "*kvara besto*" de Dan. 7:7, ĉar ĝi kombinas la simbolojn de la tri imperioj, kiuj antaŭas ĝin: "*la leopardo, la urso kaj la leono*". Krome, la Spirito sugestas al ni la historian sinsekvon de papa Eŭropo al la pagana romia imperio, kiun "*la drako*" simbolas en Apokalipso 12:3: "*Kaj alia signo aperis en la ĉielo; kaj jen granda ruĝa drako, havanta sep kapojn kaj dek kornojn, kaj sur siaj kapoj sep kronojn*". Li mem estas ligita al la diablo en Apokalipso 12:9. Historio konfirmas la sinsekvon de imperia Romo kaj papa Romo, kiu heredis "*lian tronon*" instalitan en Romo. Ĉar, ekde Konstantino la 1-a^{en} 313, Romo estis forlasita de sinsekvaj imperiestroj, kiuj elektis setliĝi en la orienta parto de Eŭropo. Kaj tiel nur per sia perversa romkatolika religia reĝimo Romo konservis influon en la imperio ĝis la establado de sia papa reĝimo en 538 kun la konsento kaj armita subteno de imperiestro Justiniano, kiu mem restis en la orienta parto de la imperio.

La dia ago ligita al la dato 313 permesas al la diablo adopti la strategion de ruzeco, tiun de la "*serpento*". Li tiam forlasas la strategion de la "*drako*", kiu malkaŝe persekutas la sanktulojn kaj celas perforte akiri ilian rezignon pri la fido al Kristo. El ĉi tiu observado rezultas, ke li uzas ĉi tiun strategion de ruzeco tri fojojn en la kristana epoko: unuan fojon en 313, duan en 538, kaj trian en 1844, kie, post la adventista kredotesto, li multobligas la doktrinojn kaj grupojn de la protestantaj eklezioj por obskuri la aspekton de la kristana religio; Jen la temo de la "*kvina trumpeto*" de Apokalipso 9:1 ĝis 13. Tiel en sia "*draka*" strategio, la

diablo retenas kristanojn kaj klopodas devigi ilin rezigni sian fidon kaj inverse, en sia strategio de ruzeco, li puŝas ilin en religian sindediĉon. Ju pli multaj ili estas, des pli malhela la spirita situacio; kaj des pli multaj estas ĝiaj trompitaj viktimoj. Sed eĉ antaŭ tio, dum la Religiaj Militoj en la 16-a^{jarcento}, ĝi inspiris bataleman militeman fervoron ĉe protestantoj, la kalvinismaj hugenotoj, kiujn Dio juĝis "**hipokrituloj**". Kaj jen denove, ju pli multaj ili estis en ĉi tiu sindediĉo, des pli densa estis la mallumo, kiu maskis la verajn servistojn de la Dio de vero, karakterizitaj en ĉi tiu kunteksto per ilia paca agado kaj ilia akcepto de la mistraktado, al kiu ili estis submetitaj fare de la katolikaj armitaj ligoj. La apogeo de ĉi tiuj persekutoj estis atingita sub Ludoviko la 14-a, kiu estis inspirita de Dio por doni la nomon "**drakoj**" al la soldatoj specialigitaj pri ĉasado, en la kamparo kaj la arbaro, la humilaj servistoj de Jesuo, kiuj kunvenis por vivi sian kredon en sekreto. Ĉi tiu despota, fiero reĝo, spirite blindigita de Dio, permesis al la elektitoj de sia tempo kompreni, ke liaj "**drakoj**" laboris en la nomo de la diablo, kies fidela kaj obeema servisto li mem estis. Li tiel estis viktimo de sia malestimo kaj nescio pri la bibliaj revelacioj, kiuj ligas la simbolon de la "**drako**" al la "**diablo**" mem, sed ankaŭ al la "**serpento**" kaj la nomo "**Satano**" en Apokalipso 12:9: "*Kaj la granda drako estis ĵetita eksteren, la antikva serpento, nomata Diablo kaj Satano, kiu trompas la tutan mondon; ĝi estis ĵetita sur la teron, kaj ĝiaj anĝeloj estis ĵetitaj kun ĝi.*"

La graveco, kiun Dio donas al ĉi tiu dato 313, kiun mi nun rigardas kiel bildon de dia "**kandelingo**" retirita per lia volo, donas al Dio la gloron esti la supera organizanto de la tuta homa vivo. Nenio plenumiĝas sen lia volo, por bono aŭ por malbono. Kaj ĉi tiu verso el Amos 3:6 konfirmas ĝin per diro: "*Ĉu oni blovas trumpeton en urbo, kaj la popolo ne timas? Ĉu venas malfeliĉo en urbon, kaj JHWÉH tion ne faris?*" » Ni ankaŭ legas en Ijob 2:10: "*Sed Ijob diris al ŝi: Vi parolas kiel malsaĝa virino. Kion! Ni akceptas bonon de Dio, kaj ĉu ni ne akceptos ankaŭ malbonon? Malgraŭ ĉio ĉi Ijob ne pekis per siaj lipoj.*"

Resumante, ĉi tiu nova lumo, kiu elstarigas la prioritatan rolon kaj konsekvencojn de la religia libereco akirita de kristanoj en 313, ne ŝanĝas la juĝon de Dio rivelitan ĝis hodiaŭ en miaj sinsekvaj dokumentoj. Tamen, Dio retrovas kaj konfirmas sian suverenan rolon kiel supera organizanto, kiu ne spertas eventojn, sed kontrolas kaj organizas ilin suverene. Kaj en 321, ne plu la nekredantaj sanktuloj forlasas la Ŝabaton, sed Dio forprenas ĝin de ili, ĉar ili jam ne estas indaj je ĝi. Peko tiam ricevas oficialan signon, kiu identigas ĝin: la ripozo de la unua tago de la dia semajno, la nuna dimanĉo, antaŭe la "tago de la nevenkita Suno" trudita kaj dekretita de la imperiestro Konstantino la 1-a ' la tago de ripozo honorata de falsaj kristanoj, sed kondamnita de Dio, kiel **signo** kaj "**marko de la besto**".

Dum 40 jaroj, en la servo de Dio kaj sub Lia inspiro, mi prezentis la sabatan ripozon kiel la solan kaŭzon de la "**sep trumpetoj**" de la Apokalipso. Hodiaŭ, ĉar la dia sanktigo estas progresema, Dio levas la vualon, kiu maskis ĉi tiun eraron. Kion ni devas kompreni estas, ke por Dio, la rompo de Lia interligo kun Siaj kreitaĵoj baziĝas sur homa malestimo montrita al la tutmonda vorto de Dio en ĉiuj ĝiaj formoj: la Torao, la Profetoj, la Evangelioj, la Epistoloj kaj la Apokalipso. Kaj la respondo jam estis donita de la Spirito en Apokalipso 1:1-2: "

La Revelacio de Jesuo Kristo, kiun Dio donis al li, por montri al siaj servistoj aferojn, kiuj devas baldaŭ okazi. Kaj Li sendis kaj montris ĝin per Sia anĝelo al Sia servisto Johano, kiu atestis la vorton de Dio kaj la ateston de Jesuo Kristo, pri ĉio, kion Li vidis. "

Tiu ĉi " **vorto de Dio** " alprenis plurajn aspektojn, kiujn Dio skribis laŭlonge de la tempo, por ke tiuj ĉi rakontoj atestu pri ĉio, kio koncernas lin. La kvin libroj skribitaj de Moseo estis nur la komenco de atesto kolektita dum la du sinsekvaj interligoj. Kaj la kulpo de la novaj kristanoj, kiuj adoptis la kristanan kredon ekde 313, estis subtaksi la devon de obeo al la aferoj skribitaj de la historiaj atestantoj elektitaj de Dio. Kaj tiu ĉi kulpo de la " *komenco* " reproduktiĝas hodiaŭ, klare videbla, sep jarojn antaŭ la reveno en gloro de Jesuo Kristo, tio estas, ĉe la " *fino* "; kio donas al la esprimo " *alfa kaj omega* " novan profetan aplikon, kiu tial koncernas la vastan apostazion kreitan de religia libereco, en 313, kiu pravigus la punon de la " *unua trumpeto* " kaj en 1995, antaŭ la " *sesa trumpeto* ". Fakte, tiuj ĉi du " *trumpetoj* " similas, ĉar ili malfermas kaj fermas la dian punon kun la karaktero de averto pri la sama tipo de peko, nome vasta apostazio kaj malestimo al la tuta dia vero. Suvere, laŭlonge de la tempo, la granda Kreinto Dio testis la fidon de homoj submetante ilin al persekutoj kaj poste liverante ilin al la kaptiloj de libereco, kiuj kaŭzis la falon de la plej granda nombro.

Ekzistas pluraj kialoj por ke homoj observu la Ŝabaton. Ĝi povas esti heredata, elektita per intelekta rezonado ĉar, estante ordinata de Dio, estas logike praktiki ĝin. Kaj la tria kialo estas, ke Dio donas ĝin kiel signon de dia aparteno al la elektitoj, kiujn Li sigelas per sia dia " *sigelo* ". Ĉi tio instigas min klarigi al vi, kio estas la dia verko sigeli la elektitojn; la temo traktita en Apokalipso 7.

La tempo de la sigelado plenumiĝas en la " *tempo de la fino* ", kiu mem havas du komplementajn signifojn. La unua signifo lokas ĉi tiun " *tempon de la fino* " inter 1844 kaj 2030 kaj koncernas la tempon de la universala disvolviĝo de la Sepa-taga Adventista kredo. Kaj la dua signifo estas tiu, kiun Daniel 11:40 difinas: " *En la tempo de la fino, la reĝo de la sudo atakos lin, kaj la reĝo de la nordo venos kontraŭ lin kiel ventego, kun ĉaroj kaj rajdistoj kaj kun multaj ŝipoj; li venos al la lando, disvastiĝos kiel torento kaj inundos.* " Ĝi kovras la periodon inter 1995 kaj 2030. La profetaĵo anoncas la punon de la malfidela kristana Eŭropo fare de islamanoj, afrikanoj, kaj ortodoksaj kaj islamaj rusoj. Sed la tempo de la sigelado finiĝas antaŭ ol ĉi tiu murdema milita ago plenumiĝas laŭ Apokalipso 7:3: " *Ne difektu la teron, nek la maron, nek la arbojn, ĝis ni sigelos la servistojn de nia Dio sur iliaj fruntoj.* " " *La tero, la maro kaj la arboj* ", al kiuj la " *malbono* " estos " *farita* ", ankaŭ havas duoblan laŭvortan kaj spiritan signifon, ĉar " *la tero* " simbolas la protestantan religion kaj " *la maro* " la katolikan religion. Koncerne la " *arbon* ", ĝi simbolas la homon. En Ezekielo 9, Dio prezentas al ni la principon de la sigelado, kiu estis aplikita antaŭ la detruo de la nacio Izrael; ni povas tiel kompreni la signifon kaj pravigon de ĉi tiu sigelado, kiu validas por la " *tempo de la fino* " de la nova kristana interligo, kiu finiĝas per la tempo de universala Sepa-taga Adventismo. Kio do estas la kriterio, kiu kondukas Dion sigeli, aŭ ne, siajn alvokitojn? Ezek. 9:4 donas al ni precizan respondon: " *Jahve diris al li: 'Iru tra la urbo, tra la mezo de Jerusalema, kaj*

marku markon sur la fruntojn de la viroj, kiuj ĝemas kaj ploras pro ĉiuj abomenindaĵoj, kiuj estas farataj en ĝi ." Kaj tiam la morto trafas: versoj 5 kaj 6: *"Kaj li diris al la aliaj, dum mi aŭdis: 'Iru post li tra la urbo kaj frapu; via okulo ne indulgu, nek kompatu. Mortigu kaj ekstermu maljunulojn, junulojn, junulinojn, infanojn, kaj virinojn; sed ne alproksimiĝu al iu, kiu havas sur li la markon ; kaj komencu de Mia sanktejo.' Ili komencis de la maljunuloj, kiuj estis antaŭ la domo.*
"

En ĉi tiu kunteksto de la malnova interligo, la signo kiu protektas nomiĝas "**marko**". Kontraste, en Apokalipso, la vorto "**marko**" rilatas al la signo de la romia dimanĉo, signo de dia malbeno. Tiel Dio permesas al ni kompreni, ke ĉiu kontraŭa tendaro portas same kontraŭan "**markon**": du ripoztagoj konkurencas unu kun la alia, sed ili ne estas egalaj. Tiu de la elektitoj kaj de Dio estas la Ŝabato "**sanktigita por ripozo**" de Dio el lia tera kreaĵo, dum la alia estas nur dimanĉo, la ripozo de la unua tago de la semajno "**sanktigita por ripozo**" de homoj. Ĉi tiu diferenco inter "**sanktigita**" kaj "**konsekrita**" estas plej grava, ĉar ĉi tiuj verboj implicas du neegalajn aŭtoritatojn: tiun de la eterna, ĉiopova Dio, kaj tiun de la mortonta homo. Gravus ankaŭ scii, ke dimanĉo estis difinita kiel la unua tago de la semajno, por la lasta fojo, en 1980, en la vortaro "Le Petit Larousse". En sia versio de 1981, dimanĉo "mirakle" fariĝis la sepa tago de la semajno. Denove, sub inspiro de la diablo kaj la interkonsento de Dio, en 1981, homa aŭtoritato kaptis la homaron en eĉ pli efika mortkaptilo por trompi kaj detrui ĝin. Sed ĉi tie denove, ni devas kompreni, ke ĉi tiu iniciato venis de Dio, kiu blindigas la vidantojn, kiuj rifuzas vidi.

Jerusalemo " hodiaŭ ? Eŭropo kaj la tiel nomata kristana okcidenta tendaro. Ĉu vi vidas en ĝiaj verkoj "**abomenindaĵojn**", kiuj igas vin "**ĝemi kaj plori**"? **Se jes, vi povas esti sigelita; se ne, vi ne povas. Do, kiu estas la " sanktejo** " de Dio hodiaŭ? La fidele sanktejo koncernas la elektitojn, sed alia sanktejo, ĉi tiu malfidela, indikas la falintajn judojn kaj ribelemajn kristanojn, la kristanan kredon falintan en malfidelecon, inkluzive de la oficiala "Sepa-taga Adventismo" ekde 1994. La temo estas plej serioza, ĉar ĝi kondiĉigas eternan vivon kaj definitivan morton.

Kapitano Joseph Bates, la unua adventisto kiu adoptis la praktikon de la sepa-taga sabata ripozo en oktobro 1844, ricevis ĝin renkontinte sepa-tagan baptistan virinon. Ĉi tiu grupo de sepa-tagaj baptistoj disiĝis de la baptista grupo kiu observis la unuan tagan ripozon hereditan sinsekve de protestantismo kaj katolikismo. Dum ĉi tiu disiĝo, tio estas, antaŭ 1844, la elekto de la sabato ne donis al ĝiaj praktikantoj avantaĝon super aliaj formoj de protestantismo, ĉar la praktiko de la sabato ankoraŭ ne estis postulata de Dio. Estas ĝia uzo kiel "**signo**" de ĝia dia aparteno kiu ŝanĝas ĝian efikecon, responde al la dia postulo esprimita en lia dekreto de Daniel 8:14. Sed kio precize estas ĉi tiu nova postulo? Kaj sur kio ĝi vere baziĝas? Perfekteco de sankteco, tio estas, la kompletigo de la sanktigo de liaj veraj elektitoj. Kion diras ĉi tiu verso, kiam fidele tradukita el la originala hebrea teksto? "**Ĝis vespero kaj mateno du mil tricent, kaj sankteco estos pravigita ."** Ĉi tiu vorto "**sankteco**" signifas ĉion, kio rilatas al Dio, tio estas, ĉion, kio honoras Lin kaj gloras Lin, tio estas, Liajn leĝojn, Liajn ordonojn, Liajn preskribojn, Liajn ordonojn, Lian servon kaj Liajn servistojn. Ĉe la fino de la "

dumil tricent vespero kaj mateno ", la justeco de Kristo, kiu permesas aliron al eterna vivo, estos ofertita nur sub novaj diaj postuloj. Dio, la Kreinto de ĉiu vivo kaj aferoj, ne povis permesi, ke la homaro senigu Lin de la obeemo ŝuldata al Li ĝis la fino de la mondo. Kaj la tempo de la sigelado celis permesi al Li perfekte sanktigi popolon disigitan tra la tero inter ĉiuj nacioj. En ĉi tiu disiĝo, Li konsistigas Sian veran spiritan Izraelon, konsistantan el servistoj kaj servistinoj cirkumciditaj en la koro. Se la Ŝabato restas ĉiam sankta laŭ sia naturo, la homo, kiu ĝin praktikas, ne nepre estas tia, kaj tial devas prezenti la pruvojn de sia sanktigo. Kaj profetaĵo instruas nin, ke Dio prioritigas, en sia sanktigo, amon al li kaj la vivnivelon, kiun li aprobas kaj proponas al siaj elektitoj. Nun, tiuj, kiuj amas ĉi tiujn aferojn, esperas vidi lin reveni kaj interveni por efektiviĝi ilin. Jen kio instigas Dion organizi la trompemajn "adventismajn" atendojn pri la reveno de Jesuo, kiuj devis testi la alvokitojn de Kristo tri fojojn; en 1843, 1844 kaj 1994. Tiuj, kiuj ĝojas pri la reveno de Jesuo Kristo, ankaŭ volas dividi la sekretojn de liaj profetaj revelacioj prezentitaj hermetike per multaj simboloj kaj bildoj. Kaj ĉi tiu intereso estas ankaŭ prioritato en la sanktigo, kiun li postulas por siaj elektitoj. Sanktigo do konsistas el aro da aferoj, kiujn oni povas resumi kiel amo al la vero, ĉar ĉi tiu vero koncernas ĉion, kio koncernas la veran Dion: lian personon, liajn leĝojn, lian justecon. Malsukceso plenumi unu el ĉi tiuj aferoj sufiĉas por malkvalifiki alvokiton por elekto kaj sigelado. Ĉar ĉi tiu speco de malsukceso alprenas la valoron de abomenindaĵo por Dio. Abomenindaĵo ĉiam estas nelogika kaj tial falsa, tio estas, malamika kaj netaŭga por plaĉi al la Dio de vero. Dum la kristana epoko, sanktigo ne baziĝis ĉefe sur la Ŝabato kaj ĝia observado, sed ekde 1844, je la tempo de la sigelado, Dio konfirmis la sanktigo de siaj elektitoj donante al ili la Ŝabaton kiel "**signon** ", ke ili apartenas al li. Sed por ke ĉi tiu Ŝabato estu por ili la "signo" de ilia aparteno al Dio, ili devas esti trovitaj "**indaj** " je ĝi atestante perfektan kaj kompletan amon al ĝia vero, kiel estis la kazo kun la adventistaj pioniroj de 1843 kaj 1844, laŭ Apokalipso 3:4: "*Tamen vi havas kelkajn virojn en Sardeso, kiuj ne malpurigis siajn vestojn; ili iros kun mi en blankaj vestoj, ĉar ili estas indaj .*"

La sigela tempo do havas, por Dio, la celon kompletigi la laboron de reformo, kiu restis nefinita, nekompleta kaj neperfekta ekde la 16-a jarcento . Por esti elektitaj, liaj elektitoj devas malakcepti ĉiujn malverojn enportitajn de Romo en la originan apostolan kristanan kredon kaj ĉefe, inter multaj aferoj hereditaj de paganismo, la reston de la unua tago, la nuna "dimanĉo", kiu restis, por Dio, la tago dediĉita al la "Respektinda Nevenkita Suno" establita de la imperiestro Konstantino la 1-a , en 321. Ĉi tiu falsa "Dimanĉo", honorata komence de ĉiu semajno establita de Dio, estas por li nenio alia ol "**la marko de la besto** ", kiu indikas lian malamikon Romo, kaj ĝian malfruan heredanton, Protestantismon. Ili devas ankaŭ scii, ke per lia dua ordono subpremita en la papa versio, Dio kondamnis la katolikajn kaj ortodoksajn praktikojn de adorado kaj prostrado antaŭ kreitaĵoj reproduktitaj en ĉizitaj aŭ pentritaj bildoj. Ili devas apartigi sin de la grekaj kredoj, kiuj pravigas la vivon post la morto, kiujn la diablaj demonoj ekspluatas per si mem vigligante manifestiĝojn de la supozataj mortintoj, sanktaj aŭ ne. Kaj ĉar ilia korpo estas sanktejo, en kiu Dio venas viziti ilin, ili devas manĝi kiel eble plej sane kaj por fari tion, manĝi tion, kion Dio deklaris pura kaj sin deteni de ĉio, kio povus malpurigi ilin.

Ĉi tiu nova perspektivo pri la Ŝabato permesas al ni pli bone kompreni la situacion de la jaro 1994, ĉe kiu la institucia Sepa-tagaj Adventismo estis " *elvomita* " de Jesuo. Estis je tiu dato, ke, sen la " *spirito de profetado* ", izolita, la Ŝabato ĉesis reprezenti la " *signon* " de lia aparteno al la Kreinto Dio. Tio, ĉar lia rifuzo de la " *atesto de Jesuo* ", kiun mi prezentis al li, igis lin malinda je ĝi. Nun, ĝis lia reveno, " *signo* " de aparteno devis anstataŭigi la Ŝabaton, kaj tiu " *signo* " estas la " *atesto de Jesuo* ", tio estas, la donaco de profetado, kiun li donas kiel dian " *sigelon* " al la servistoj, kiujn li rekonas kiel siajn proprajn. Tio baziĝas sur tiu verso el 2 Tim. 2:19, kiu koncernas fidelajn servistojn, kiuj havas en si la amon al lia vero: " *Tamen la solida fundamento de Dio staras firma, havante la jenan sigelon : La Sinjoro konas tiujn, kiuj estas liaj; kaj: Kiu ajn nomas la nomon de la Sinjoro, tiu foriĝu de maljusteco .* " Kaj tre logike, " *tiuj, kiuj estas liaj* ", profitas de lia tuta profeta lumo, kiun Apokalipso 19:10 nomas " *la atesto de Jesuo* ": " *Kaj mi falis, por adorkliniĝi al li; sed li diris al mi: Gardu vin, ke vi tion ne faru! Mi estas via kunservisto kaj viaj fratoj, kiuj havas la ateston de Jesuo. Adoru Dion. Ĉar la atesto de Jesuo estas la spirito de profetaĵo.* " " .

Por multaj Sepa-tagaj Adventistoj, la " *spirito de profetaĵo* " restis ligita al la sola laboro plenumita de S-ino Ellen Gould-White. Kaj tio estas eraro kun tragikaj konsekvencoj, ĉar la " *spirito de profetaĵo* " indikas permanentan eternan principon, kiu volas, ke Jesuo konfirmu inter 1844 kaj 2030 sian elekton de sia profeto, donante al sia homa " *spirito* ", per sia dia Spirito, la kapablon klarigi siajn misterojn rivelitajn en ĉifrita aŭ kodita formo. Ĉar la profetaĵoj jam ĉiuj estis anoncitaj de la bibliaj verkistoj. La sola laboro, kiu restis farenda, estis deĉifri ilin por klare malkovri ilian signifon. Kaj Ellen G. White bedaŭris en sia tempo ne vidi ĉirkaŭ sia intereso pri la libroj de Daniel kaj Apokalipso, kiuj laŭ ŝi enhavis informojn de grava graveco. La tempo alportis respondojn al ŝiaj demandoj, ĉar de 1844 ĝis 2030, 186 jaroj apartigis ŝin de la tempo de la reveno de Jesuo Kristo. Sekve, multe ankoraŭ devis okazi sur la tero post lia morto en 1915.

Sepa-tagaj Adventistoj, kiuj restis en la oficiala institucio, devus scii, ke ĉi tiu "granda lumo", kiun mi prezentas, estis anoncita de Ellen G. White, mia fratino en Kristo, en ŝia libro "Fruaj Skribaĵoj" en la unua ĉapitro titolita "Mia Unua Vizio"; la unua, kiun Jesuo donis al ŝi, sur paĝo 14, en la lasta paragrafo. Mi citas ŝiajn vortojn:

"Sed baldaŭ kelkaj laciĝis kaj diris, ke la urbo estas ankoraŭ tre malproksime kaj ke ili pensis, ke ili alvenos pli frue. Tiam Jesuo kuraĝigis ilin levante sian gloran dekstran brakon, el kiu eliris lumo, kiu brilis sur la Adventistojn. Ili kriis: "Haleluja!" Sed kelkaj el ili senhonte malakceptis ĉi tiun lumon, dirante, ke ne Dio gvidis ilin. La lumo, kiu estis malantaŭ ili, fine estingiĝis, kaj ili trovis sin en profunda mallumo. Ili stumblis kaj perdis el vido kaj la celon kaj Jesuon, poste falis de la vojo kaj sinkis en la malbonan mondon sube."

Al la plej inteligentaj, mi atentigas, ke la "granda lumo" donita de Jesuo Kristo devis respondi al la longedaŭra atendo de lia reveno kaj ke ĉi tiu kuraĝigo de la Sinjoro povus esti konstruita nur sur la prezento de dato fiksanta la jaron de lia reveno. Tio estis la kazo de la dato 1994, kiun mi prezentis al la Adventista institucio de Francio. Ĉi tiu tria vana mesaĝo proponita de Jesuo Kristo estis

akompanata de la demonstrado de la malbeno de la protestanta reformita kredo. La akcepto de mia mesaĝo permesus al la institucio, unue, ne fari aliancon kun la malamiko de Jesuo Kristo en 1995. Kaj due, dividi kun mi kaj miaj fratoj kaj fratinoj ekde 2018, la scion pri la vera dato de la reveno de nia dia kaj amata Savanto, nome, la printempo de 2030; kaj ĉiujn perlojn de granda valoro, kiujn mi metas ĉiusemajne en ĉi tiun verkon por nutri vin spirite. Sed ĉu ni povas ŝanĝi la plenumiĝon de tio, kion Jesuo Kristo profetis al nia fratino Ellen G. White? Tute ne. Do, notu kun mi, ke la malbeno profetita kontraŭ nekredantaj Adventistoj efektive plenumiĝis, kiel nia Dio antaŭdiris: "ili fine perdis el vido kaj la celon kaj Jesuon, poste stumblis kaj sinkis en la malbonan mondon sube"; tio, per eniro en la ekumenan aliancon en 1995.

Ĉi tiu Okcidento montriĝis malpura

Antaŭ longe Dio malkaŝis la sorton de la Okcidento donante al ĝi la simbolon de la malpurulo en siaj profetaĵoj al la profeto Daniel.

Tiu mesaĝo estis ligita en Daniel 2 al la " *ventro kaj femuroj el bronzo* " de la greka imperio. En Daniel 7, la simbolo de malpureco estis ĉi-foje " *leopardo* ", kies robo konsistas el " *makuloj* ". Trie, en Daniel 8, la simbolo de peko estis eĉ pli preciza, ĉar ĝi estis bildigita per " *kapro* ", kies agresema kaj ribelema sinteno estas bone konata, kiel ankaŭ ĝia fetoro.

Kaj ni devas kompreni, ke nia tuta nuna domina Okcidento havas sian fonton kaj modelon en Grekio, kaj precipe en ĝia urbo, Ateno, la unua urbo en la historio organizita laŭ la principo de la Respubliko. Ĝi estis la plej unua demokratio, kies sola komparebla modelo estas Svislando hodiaŭ. Ĉe la fino de sia dominado, la greka imperio estis konkerita de la armeoj de la romia popolo, kiu ankaŭ adoptis la respublikanan reĝimon en 510 a.K. La romianoj prenis ĉion de ili: ilian kulturon, iliajn diaĵojn kaj ilian liberecon. La popoloj de la tero jam estis bone markitaj kaj influitaj de la vivnormoj de la greka civilizo. Sed ĉi tio estis plifortigita de la superforta potenco de la romiaj trupoj. Kaj tiel la nuntempa Francio fariĝis grek-romia Gaŭlio. En ĉiuj ĉi tiuj sinsekvoj de dominantoj, la "malpura" normo de antikva Grekio estis transdonita tra la tuta Okcidento ĝis nia nuna tempo.

Okcidento fieras pri sia sociotipo kaj longe esperis etendi ĝin al la tuta tero. Ĝi sukcesis nur en kelkaj teknikaj kaj teknologiaj punktoj, sed hodiaŭ ĝi klare malkovras la reziston de popoloj longe dominataj kaj ekspluatataj. Estas tempo kompreni kun la Spirito de Dio, ke ĉi tiu okcidenta modelo estas abomena, maljusta, senreligia kaj de malofta perverseco. Evidente, Dio trovis ion multe pli bonan en la nuntempa Mezoriento. Konsciu, ke en Daniel 2, la Ĥaldeaj imperio de reĝo Nebukadnecar estas simbolita per " *oro* " kaj tiu de la "Medoj kaj Persoj", kiuj lin sukcedis, per " *arĝento* ". Sur kiu bazo Dio faris sian juĝon? Kion ĉi tiuj imperioj havis favore por pravigi esti simbolitaj per du "puraj" metaloj? La libro de Daniel donas al ni la respondojn: la koncernaj reĝoj respektas Danielon kaj lian Dion. Post periodo de eksperimentado, la unua, Nebukadnecar, reĝo de la Ĥaldeoj, fine konvertiĝis tute al la adorado de la Kreinta Dio. Li faris, en sia

tempo, tion, kion neniŭ reĝo, prezidanto aŭ alia gvidanto faras hodiaŭ. La dua ekzemplo estas tiu de la reĝoj de la Medoj kaj la Persoj. Unue, la Meda reĝo, Dario, 62-jaraĝa, konkeris Babelon kaj metis sian plenan fidon en Danielon. Post li, Ciro la Perso kaj lia dinastio, Dario la Perso agis same ĝis Artakserŝos la 1-a,^{kiu} kompletigis la liberigon de la Izraelidoj ankoraŭ tenataj en kaptiteco en 458 a.K.

La Proksima Oriento vidis la disvolviĝon de rafinitaj civilizoj, bonaj gustoj kaj bonaj moroj. La Babilono konstruita de reĝo Nebukadnecar havis nenion por envii al la plej belaj urboj de nia tempo. La urbo etendiĝis laŭlonge de 40 km ĉiufanke, sur kvadrata surfaco. Altaj muroj ĉirkaŭis ĝin, sur kies supro vojoj permesis al ĉevaltiritaj ĉaroj moviĝi. Ĝardenoj prosperis sur levitaj terasoj... ĝi estis vere mirindaĵo, pri kiu Nebukadnecar povis legitime fieri. La problemo estis la grado de tiu fiereco, kiu fariĝis aroganteco. Li tial meritis akran lecionon, kaj Dio administris ĝin al li, stupigante lin dum sep jaroj.

Necesis ĉi tiu suferado por ke li malkovru sian personan homan malfortecon, ĉar Dio jam donis al li pruvon de sia potenco savante la tri kunulojn de Daniel el la fajra forno. Kaj siavice, viktimo de manipulado fare de ĵaluzaj homoj plenaj de malamo al Daniel, reĝo Dario la Medo aprezas Danielon kaj malkovras sian Dion, kiu savas lin de la leonoj. Ĉi tiuj grandaj reĝoj estis honorataj kaj montris grandan inteligentecon malgraŭ sia vera homa malforteco kaj sia pagana heredaĵo. Estante religiaj mem, eĉ estante paganoj, ĉi tiuj reĝoj estis malfermaj kaj toleremaj.

Kontraste, la kristana kredo, kiu alvenis en la Okcidenton, estis rapide markita de maljusteco. Monopoligita de la Romkatolika Eklezio, la dia vero alprenis la aspekton, kiun la falsa kristanismo kreita de imperiestro Konstantino volis doni al ĝi. Poste, danke al sia papa povo, ĝi uzis ĝin superstiĉe kaj magie, organizante siajn mesojn en la latina lingvo, ekskluzive tiutempe. Tamen, por esti sekvata kaj praktikita, la vero devis esti aŭdata, aŭ legata, kaj ĉefe komprenata de la eventuala kredanto. Tamen, en la Mezepoko, Eŭropo karakteriziĝis per multaj lingvoj, kiuj apartigis homojn devigitajn grupiĝi en regnojn, kaj pli lastatempe, en naciojn. Kaj la homoj de la tiel formitaj landoj ne komprenis la latinan, krom en kelkaj specialaj kazoj. Needukitaj homoj tial havis neniun manieron identigi la mensogon, kiun Romo prezentis al ili. Malofte inter la 12-a^{kaj} 15-a^{jarcentoj}, en la 16-a^{jarcento}, la Biblio estis disvastigita, tradukita en multajn lingvojn, sed ĉi tie denove, maljusteco eniris tiujn tradukojn, tiel ke la mensogo povas esti pravigita per referencitaj bibliaj tekstoj. Sen kontrolo de la Biblio en ĝia originala hebrea aŭ greka versio, ĉi tiuj mensogoj estas tute ignorataj. Tial la admono al prudento, kiun Jesuo adresis al siaj disĉiploj, akiras sian plenan signifon. " *Estu saĝaj kiel serpentoj* ," li diris. Kaj ĉi tiu prudento rekompencas, ĉar ni rimarkis grandan nombron da fundamentaj eraroj en la tradukoj de la plej lastatempaj Biblio. Ĉu ni povas nomi ĉi tiujn trompojn eraroj? Ili estas vere la sekvo de dia kaj diabla inspiro, kiu volis doni al la mensogo dian aŭtoritaton. Ĉi tiuj ekzemploj de la versoj Agoj 20:7 kaj 1 Kor. 16:2 provizas nekontesteblan pruvon pri tio. En ĉi tiuj du versoj, por pravigi la romian ripozon en la unua tago de la semajno, la vorto "tago", forestanta en la originala teksto, estas importita en la tradukitajn tekstojn. Tamen, en ambaŭ kazoj, la teksto citas " *la unuan sabaton* " kaj ne " *la unuan tagon de la semajno* ". Tiel, la dimanĉa kulto, la unua tago de la semajno, ne

havas subtenon en la originala biblia teksto en la greka versio kaj nur certaj antikvaj versioj de la Biblio respektas la komencan mesaĝon skribitan de la apostolo Paŭlo en la greka. Ĉi tiuj trovoj konfirmas la bildon rivelitan de Dio en Apokalipso 9:11, kie la vortoj " *hebrea kaj greka* " indikas la Biblion, kiun la diablo uzas por " *detrui* " la esperon de ĉi tiuj malfeliĉaj viktimoj. Ĉi tiuj du ekzemploj, kiujn mi ĵus citis, perfekte esprimas la maljustecon, kies principo estas fari malveran juĝon falsante la realajn datumojn, kiuj koncernas la juĝatan aferon. Homa justeco, aŭ mi devus diri, la maljusteco establita de homoj, funkcias laŭ ĉi tiu principo, al kiu la plej lertaj advokatoj ŝuldas sian sukceson kaj riĉiĝon. Jen kio faras la okcidentan civilizon malpura kaj maljusta por la Dio de vero, kiu donas al la diablo la patrecon de mensogoj. Civila mensogado estas malutila kaj malagrabla, sed religia mensogado estas morta peko, kiu fermas la ofertan de eterna vivo.

Parolante pri la servistoj de Dio aŭ tiuj de la diablo, Jesuo diris: " *Per iliaj fruktoj vi konos ilin* ." La frukto portata de homo estas kiel la frukto portata de fruktarbo, tio estas, evidenta, sed evidenta nur al la honesta servisto de Dio, kiu konas Dion kaj la frukton, kiun li ŝatas: la amon al lia vero kaj lia persono. Neniu povas fari ion ajn por la kreitaĵo, kiu ne konsideras la gustojn kaj opiniojn de Dio rivelitajn en lia tuta sankta Biblio. Li ne provizis aliajn rimedojn ol la Biblion por instrui homojn koni lin. Tial, en la favora tempo por persekutoj, la diablo inspiris siajn servistojn de la papa reĝimo kun la devo batali kontraŭ la Biblio kaj puni per morto tiujn, kiuj celis posedi ĝin por legi ĝin, por aŭdi la verajn vortojn inspiritajn de Dio tra la jarcentoj kaj jarmiloj.

Francio restis markita de la romkatolika kredo, konstante subtenata de siaj reĝoj ekde Klovis la 1-a ^{ĝis} Ludoviko la 16-a. Multaj el niaj francoj hodiaŭ ne konscias pri la protestanta reformacio, kaj por multaj ĵurnalistoj, la vortoj "kristana kaj katolika" havas la saman signifon. Kiel ili povus kompreni la spiritan statuson de katolikoj, ortodoksuloj, protestantoj, anglikanoj kaj adventistoj, kiuj ĉiuj asertas savon per Jesuo Kristo? Ĉiuj ĉi tiuj asertoj estas senvaloraj por Dio, ĉar por li, la sola afero grava estas, ke lia elektito amas plenumi lian volon kaj ĝuas obei lin.

Okcidenta malpureco komenciĝis per la malatento de la falsaj kristanoj pri la sanaj ordonoj instruitaj en la Libro de Levidoj kaj la Libro de Moseo. Kiel la paganoj, falsaj kristanoj kredis, ke ili rajtas manĝi aferojn, kiujn Dio deklaris malpuraj: porkaĵon, apron, kuniklon, ĉevalon, anason, angilojn, mariskojn, ktp., ĉiujn aferojn malpurajn laŭ naturo kaj laŭ la rolo kaj funkcio, kiujn Dio donis al ili sur la tero, en la maro aŭ en la aero. Estas vere, ke la karnovora manĝelekto proponita de Dio limiĝas al hejmaj bestoj deklaritaj puraj: ŝafoj, bovaĵoj, kaj kokaĵo kaj fiŝoj kun skvamoj, sed ne forgesu, ke lia rekomendinda dieto por siaj elektitoj estas vegetarismo; sendube la plej bona, ĉar sen ia ajn ĝeno por la homa sano. Kaj jen la pruvo: manĝante malpurajn aferojn, Wycliffe kaj Luther mortis ĉirkaŭ la aĝo de 60 jaroj, aliflanke, Peter Waldo, vegetarano kaj sabatobservanto, vivis ĝis la aĝo de 87 jaroj, la tri endormiĝinte en la paco de la Sinjoro, eskapinte de martireco.

La rompo de la rilato kun la Dio de la vivo ĉiam rezultas en seksaj eksceso. Amorado estas nature serĉata de la karna homo. Nur lia menso povas

limigi la bezonojn esprimatajn de lia fizika korpo. Dum bestoj estas programitaj por reproduktiĝi, precipe kunikloj, homoj serĉas plezuron en siaj seksaj rilatoj. Kaj estas tute nature en eksceso kaj perverseco, ke, sen ia morala limo, la homo disvolvas la seksecon. Nia epoko inventis nenion: samseksemuloj, transseksuloj kaj virinecaj homoj ĉiam ekzistis, strange, ĝuste antaŭ grandaj diaj punoj. Antaŭ la milito de 1914 kaj antaŭ tiu de 1939, la petolema libertina vivo estis en plena svingo, kiam subite la milito kaŭzis grandan nombron da mortoj. Post ĉi tiu milito, seksa vekigo okazis en Francio ekde 1968. Malantaŭ barikadoj kaj ĵetante pavimŝtonojn ŝiritajn de la stratoj de Parizo al la polico, troekscitita kaj ribelema studenta junularo laŭte kaj brutale esprimis sian grandan deziron pri anarkia kaj seksa libereco. Malakceptita, prezidanto de Gaulle preferis demisii, kaj la junuloj malrapide sed certe prenis la potencon, premante politikajn gvidantojn. En la 1970-aj kaj 1980-aj jaroj, liberigita pornografio fariĝis ofta normo, kaj en 2013, malgraŭ forta rezisto, prezidanto Hollande leĝigis samseksan geedziĝon. La celo estis respondi al urĝa postulo de samseksemaj grupoj, "gejoj" kaj "lesbaninoj". "Geja Fiero"-paradoj multiĝas en ĉiuj okcidentaj landoj, kaj neniu plu trovas kulpon pri ĉi tiuj grandegaj ŝanĝoj en valoroj. Sub ĉi tiuj anglalingvaj terminoj, samseksemuloj pretendas GLAT-an "fierecon". Ne kontentaj fari abomenaĵojn, ili aldonas la arogantecon postuli ilin kun "fiereco". Fakte, la nuna okcidenta situacio reproduktas tion, kio regis ĝuste antaŭ la diluvo, kiel atestas Gen. 6:5: "Jahve vidis, ke la malboneco de la homoj estis granda sur la tero, kaj ke ĉiu penso de la koro estis nur malbono en ĉiu tempo . "; kion Jesuo konfirmis laŭ Mat. 24:37 kaj Luk. 17:26: " *Kiel estis en la tempo de Noa, tiel estos ĉe la veno de la Filo de Homo .* " Malbono kaj malpureco estas tial vaste disvastiĝintaj je tre alta nivelo. Ĉe ĉi tiu alta grado de neriparebla ribelo, estas do tempo por Dio agi kaj interveni, la puno eĉ jam komenciĝis. Ĉar montriĝas, ke en Rusio ĉi tiuj aferoj estas tre malbone juĝitaj kaj abomenitaj, kaj kompreneble Islamo, kiu dediĉas malamon al ĉi tiuj perversaĵoj; la venĝantoj de la interligo de Dio estas tial identigitaj kaj konfirmitaj en Daniel 11:40-45 kiel la " *reĝo de la nordo* " kaj la " *reĝo de la sudo* " .

En 2013, la katolika kaj ortodoksa kredoj ĝoje festis la 1700-an ^{datrevenon} de la Edikto de Milano en 313. Dek sep jarcentoj (la nombro de dia juĝo) do pasis de kiam la peko punita de Dio per " *sep trumpetoj* " estis efektivigita. Kaj responde, en la sama jaro 2013, en Ukrainio, popola ribelo eksplodis sur Majdana Placo en Kievo. La oficanta rusa prezidanto estis kontraŭleĝe renversita, kaj la nova registaro ekmilitis kontraŭ la Donbaso, loĝata de rusoj loĝantaj en orienta Ukrainio. En 2014, la rusa prezidanto Vladimir Putin aneksis Krimeon post favora voĉdono de ĝiaj loĝantoj. La sekva paŝo estis la juna ukraina prezidanto, Volodimir Zelenskij, elektita en 2019 kaj kandidatiganta por aliĝo al NATO en 2022. La 24-an de februaro 2022, rusaj armeoj eniris ukrainan teritorion. La ellasilo, kiu kondukos al la Tria Mondmilito, estas ekigita. La resto estas malkaŝita ĉiutage en la novaĵoj de ĵurnalistoj senditaj al la lokoj de la neestingebla konflikto. La pekon de 313 punis paganaj barbaroj el Nordorienta Eŭropo sub la Romia Imperio, kaj la pekojn, kiujn la Okcidento ankoraŭ faris en 2022 (kaj ankoraŭ hodiaŭ), ekde 2013, punos la samaj, kaj samtempe, novaj, rusaj barbaroj, ortodoksaj kaj islamaj, kiuj ankoraŭ loĝas en Nordorienta Eŭropo.

La malpura destino de Eŭropo trovis sian kulminon en sia ekspansio en la landon de la Suda kaj Norda "Amerikoj". Mi trovas en ĉi tiu nomo "Ameriko" la radikon de la vorto "amara". Ĉar la konkeroj de ĉi tiuj amerikaj landoj estis por la tuta homaro kaŭzoj de profunda "amareco". Paganaj popoloj vivis tie en harmonio kun la naturo kaj sub la preteksto alporti fidon, la katolika religio alportis siajn maljustajn leĝojn kaj abomenindaĵojn; amasoj da homoj estis masakritaj maljuste kaj senbezzone. Ĉi tiu "amareco" pliintensiĝis kiam la oro de la inkaoj, la aztekoj kaj Peruo estis malkovrita, kaj la hispanaj galionoj revenis ŝarĝitaj per oro al Hispanio, kiel ankaŭ la portugalaĵoj ŝipoj post ili. Rapide, la konkeritaj loĝantaroj devis konvertiĝi aŭ morti kaj finis en la sklavservo de la konkerinto. Kio povus esti pli "amara" ol ĉi tiuj aferoj?

Siavice, la nordamerika kontinento estis invadita de eŭropanoj, unue de la angloj, kiuj konkeris Kanadon kaj poste la reston de la Nordo. Post ribelo pro impostoj pagitaj de la "krono", la usonanoj gajnis sian sendependecon je la kosto de sango, retenante la anglan kiel sian oficialan lingvon. Sed la malkovro de oro altiris homamasojn el Eŭropo kaj la Oriento al sia grundo. Kaj denove, ĉi tiu oro fariĝis la kaŭzo de terura "amareco" por la indiĝenaj indianoj de la lando. Amasoj da blankuloj, ekipitaj per pafiloj, dekumis la ruĝajn popolojn, senigante ilin je manĝaĵo ĉar, de la trajnoj trairentaj la landon, vojaĝantoj ĝuis mortigi la bizonojn, kiujn ili vidis. Tamen, la indiano trovis en la bizono sian manĝaĵon, siajn vestaĵojn kaj sian tegmenton, kiu estis nenio pli ol konusa tendo. La ruĝaj popoloj estis pelitaj en ĉiam pli malgrandajn rezervejojn kaj preskaŭ tute malaperis, foje fariĝante viktimoj de venenaj kovriloj ofertitaj de la blankuloj.

Nordameriko, kiu fariĝis Usono, spertis la plej malbonan amarecon inter 1860 kaj 1865 per la fraticida Enlanda Milito; la sudaj ŝtatoj kontraŭstaris la nordajn ŝtatojn, kiuj deziris la forigon de nigra sklaveco. La adventista kredo de la usonanoj estis provita kaj rivelita en 1843 kaj 1844, ĝuste antaŭ la du malbenoj reprezentitaj de la malkovro de oro kaj la Enlanda Milito. Dum iom da tempo, ĝi estis viktimo de la demona delogo de la praktiko de "spiritismo" importita el Anglio. Kaj la fina kaŭzo, kiu faras ĝin la bildo mem de "amareco", estas ĝia kapitalisma reĝimo kuraĝigita de ĝia kalvinista kredo, kiu konsideras riĉecon kiel pruvon de la beno de Dio. Dum li skribis ĝin en la Biblio, en 1 Tim. 6:9-10: "*Sed tiuj, kiuj volas riĉiĝi, falas en tenton kaj kaptilon, kaj en multajn malsaĝajn kaj malutilajn dezirojn, kiuj enigis homojn en detruon kaj pereon. Ĉar la amo al mono estas radiko de ĉia malbono. Kelkaj, posedantoj de ĝi, forvagas de la fido kaj trapikis siajn animojn en multajn afliktojn.*" En la fina tempo, ne plu "*malmultaj*", sed homamasoj ŝajnas "*posedataj de la amo al mono*." Tiu, kiu prenas kiel sian doktrinon la principon de la ekspluatado de homo, vidas sian riĉecon kreski kun la nombro de ekspluatataj homoj. Tial estas facile kompreni, ke ĉi tiu ekspluatanto volas ekspluati la tutan teron kaj ĉiujn ĝiajn loĝantojn. Li ne povas kontentiĝi pri malpli ol ĉi tiu rezulto. Tamen, la usona ekspluatanto alfrontas opozicion de homoj, kiuj rifuzas esti ekspluatataj, ĉar ili preferas kuniĝi kaj administri la vivon kolektive. Ĉi tiu elekto estas nekongrua kun la celo, kiun la ekspluatanto fiksis por si, kaj tial devas esti detruita kaj neniigita je ĉia kosto per la plej malbonaj rimedoj. Tio klarigas la dividon de la tero en du tendarojn, de 1945 ĝis la nuntempo. Kaj ekde la 24-a de februaro 2022, la preparita Tria

Mondmilito permesos al la usona ekspluatanto atingi sian longe deziratan celon, ĉar nukleaj armiloj detruos liajn kontraŭulojn kaj ĉiujn liberajn kaj sendependajn naciojn. Li tiam povos, kiel " *besto leviĝanta el la tero* ", oficiale protestanta sed aliancita kun la katolikismo, trudi sian leĝon kaj principojn al la postvivantaj loĝantoj de la tero. Bedaŭrinde por ĉiuj, lia religia leĝo estas neperfekta kaj reproduktas heredaĵon de la romkatolikismo kondamnita de Dio. Kaj ĝuste volante trudi ĝin al la lastaj observantoj de la sabato, li malkovros la veran justecon de Dio, kiu detruos lin, post kiam li frapis lin per la " *sep lastaj plagoj de sia dia kolero* " dum la jaro 2029.

En ĉi tiu fina kunteksto, la sepa-taga sabata ripozo ludos la ĉefan rolon. Nur per klopodo trudi sian "dimanĉon" per universala dekreto, la opozicio inter sabato kaj dimanĉo akiros forton kaj evidentecon. Dio videbligis kaj evidentigos ruzan militon maskitan kaj ignoritan dum 17 jarcentoj, inter 313 kaj 2013; spiritan militon, kiu daŭros ĝis la glora reveno de Jesuo Kristo. La pluvivantoj de la Tria Mondmilito do havos, por la lasta fojo en la homa sperto, la ŝancon elekti inter honoro Dion aŭ honoro lian malamikon, la diablon, kun ĉiuj teraj kaj ĉielaj konsekvencoj, kiujn ambaŭ elektoj implicas.

En ĉi tiu fina testo, la lasta pura tendaro kontraŭstaros la despotismon de la malpura tendaro, kaj ĉi tiu fina testo de fido estas profetita kaj antaŭdirita en Apokalipso 3:10: " *Ĉar vi observis la vorton de mia pacienco, mi ankaŭ vin gardos el la horo de tento, kiu venos sur la tutan mondon, por provi la loĝantojn de la tero.* " La fina fazo de ĉi tiu testo estas atribuita al " *la besto, kiu leviĝas el la tero* " en Apokalipso 13:15: " *Kaj al ĝi estis donita potenco doni vivon al la bildo de la besto, por ke la bildo de la besto parolu, kaj faru, ke ĉiuj, kiuj ne adorkliniĝus al la bildo de la besto, estu mortigitaj.* " » La mezuroj prenitaj pli frue dum la jaro de la " *sep lastaj plagoj* " estas ankaŭ cititaj en la versoj 16 kaj 17, kiuj sekvas: " *Kaj li devigas ĉiujn, malgrandajn kaj grandajn, riĉajn kaj malriĉajn, liberajn kaj sklavajn, ricevi **markon** sur la dekstra mano aŭ sur la frunto; kaj por ke neniu povu aĉeti aŭ vendi, krom tiu, kiu havas la markon, aŭ la nomon de la besto, aŭ la numeron de ĝia nomo.* "

La marko : "dimanĉo", falsa "tago de la Sinjoro" kaj eksa "tago de la suno".

La Nomo de la Bestaĉo : Titolo postulita de la romkatolikaj papoj gravurita sur siaj tiaroj: VICARIVS FILII DEI, t.e., Vikario de la Filo de Dio, t.e., Anstataŭanto de la Filo de Dio.

La numero de lia nomo : Apokalipso 13:18: " *Ĉi tie estas saĝeco. Kiu havas komprenon, tiu kalkulu la numeron de la besto. Ĉar ĝi estas la numero de homo, kaj ĝia numero estas sescent sesdek ses.* " La sumo de la latinaj numeroj de la nomo VICARIVS FILII DEI estas: $5+1+100+1+5+1+50+1+1+500+1 = 666$.

En nia tempo, ni jam scias, kiu potenca tera tendaro uzas la komercan kaj finanĉan "bojkoton" kontraŭ siaj religiaj, ekonomiaj kaj politikaj kontraŭuloj, precipe ekde 2022, kontraŭ Rusio kaj ĝiaj partneroj, tio estas, la malpura okcidenta tendaro gvidata de Usono, kiu sankcias ĝin.

Malpura ne ĉiam estis la normo ŝatata de la francoj. Efektive, en 1792, atakita de la aŭstroj, revolucia Francio adoptis respublikan nacian kanton

komponitan de s-ro Rouget de Lisle. Kaj ni ankoraŭ hodiaŭ trovas en la kantoteksto de ĉi tiu patriota kanto la jenajn vortojn: "lasu malpuran sangon akvumi niajn sulkojn." Kio estis tiu malpura sango tiutempe? La rojalista aŭstra sango de la agresanto. Ni tiam komprenas la murdeman malamon al la franca popolo, pro kiu reĝo Ludoviko la 16-a kaj la aŭstra reĝino Maria-Antoinette pagos la prezon, perdante siajn kapojn, antaŭ ol tiuj de la aristokratoj, la privilegiitaj sinjoroj de la tempo, falis post ili. Ĉi tiu kanto nomata "La Marsejlezo" pravas, ke la unuaj francaj revoluciuloj estis furiozaj naciistoj, ĵaluzaj pri sia nacieco kaj sia demokratia reĝimo. Ĉi tiu revolucia milito aperos multfoje en diversaj landoj, en kiuj la tonditaj ŝafoj ribelas kontraŭ siaj despotaj paŝtistoj. Ĉar, kia ajn reĝimo regas landon, la ŝafo ĉiam estos tiu, kiu estas tondita. Tio estas ĉar ekster ekzisto reguligita de Dio, homaj politikaj reĝimoj legitime establas maljustecojn de diversaj gradoj, sed tamen maljustecojn. Heredanto de peko, la homo ne kapablas certigi perfektan justecon. Kompari Francion en 1792 kun tiu de 2023 atestas neon de ĉiuj ĝiaj originaj valoroj. Nur unu komuna punkto estas rimarkinda: ĝia malakcepto de religio. Ĝia situacio tial plimalboniĝis. La Francio de 2023 fieras pri sia etna miksaĵo, kiu igas ĝin malpura. Ĝi ignoras aŭ ŝajnigas ignori la fakton, ke ĝi bonvenigis kaj ŝtatigis islamajn loĝantarojn, por kiuj la sento de religia sankteco estas la ĉefa valoro. Post kiam la sama afero ekfunkciigis mortigan militon inter la judoj kaj la romanoj en 66 p.K., sufiĉis nur unu viro pisanta kontraŭ la muron de moskeo en Konstantino en 1934 por ekflamigi la lokan islaman komunumon per kolero kaj veki indignon inter la ceteraj islamanoj disvastiĝintaj tra la mondo. Kaj al ĉiu, kiu aŭskultos, ili neniam ĉesas ripeti: "Ne ekzistas alia Dio ol Dio kaj Mohamedo estas lia profeto." Oni tiam povas aprezi la distancon, kiu apartigas tiujn homojn de la agnostikaj aŭ ateismaj francoj, kiuj bonvenigis ilin.

Revenante al la antaŭa atesto, vi devas kompreni, ke dum 17 jarcentoj okcidentanoj urinas dum la Sabato de Dio. Ĉar atribui profanan karakteron al la sepa tago, kiun Li suverene sanktigis ekde la unua sepa tago de Sia tera kreo, estas multe pli serioze ol urini kontraŭ la muron de moskeo. Konsideru do la paciencon de ĉi tiu ĉiopova Dio, kiu akceptis ĉi tiun ofendon atendante la pravigon de Sia tuta sankteco en oktobro 1844. Tamen, Dio ne restis sen reagi al ĉi tiu ofendo; Li sendis sur la homaron la plagojn de Siaj unuaj kvar " *trumpetoj* ". Kaj elektante popolon, per la adventistaj procesoj de William Miller, en 1843 kaj 1844, Dio havis la rajton akiri de ĉi tiu institucia eklezio potencon kaj fidelan servon. Ĝi estis kreita por riveli al homoj la malbenitan naturon de la falsa ripoztago, la dimanĉo de la romkatolikismo, kiu ankaŭ kondamnas la falsan ripoztagon, kiun islamanoj atribuas al la sesa tago. Komence de ĝia kreado, longe antaŭ la nunaj religiaj malkonsentoj, Dio sanktigis la sepan tagon por ripozo kaj nenio krom ĝi. La nomo "Adventisto" elvokis nur unu aspekton de la sanktigo de ĉi tiu popolo, ĉar Dio igis ĝin aldoni la vortojn "de la sepa tago" por distingi la tagon de ĝia semajna ripozo de aliaj kristanaj eklezioj, kiuj honoris, kaj ankoraŭ honoras, la ripozon de la unua tago heredita de la imperiestro Konstantino laŭ la volo de Dio, por ke ilia malakcepto kaj kondamno estu videblaj. Nun kio okazas en la tago de religia ripozo? La popolo kolektiĝas por respondi al solena alvoko eligita de Dio. Estas facile kompreni, ke kiu ajn eraras en la tago por ĉi tiu rendezuo, ne

kontakto Dion, sed la diablono, kiu pretendas la rajton anstataŭigi lin. Kaj kiam la popolo jam ne havas benitan rilaton kun Dio, ni ricevas la rezulton atestitan en ĉi tiu verso el Jer. 14:19: " *Ĉu Vi forpuŝis Jehudan? Ĉu Via animo abomenis Cionon? Kial Vi nin frapis, kaj ne ekzistas sanigo por ni? Ni atendis pacon, sed ne estas bono; tempo de resaniĝo, sed nun estas teruro !* "

Ĉu vi ne trovas, ke ĉi tiu observado estas videbla ankaŭ hodiaŭ, ĉar ĝi koncernas la postvivantojn de la du aliancoj, en Israelo, kaj en la tendaro de Okcidenta Eŭropo kaj ĝiaj tutmondaj elkreskaĵoj? Jes, la sama malfideleco instigas Dion reagi same. Ĉi tiu esprimo "**kaj jen la teruro**" estas rimarkinda, ĉar sub ĉi tiuj terminoj ni spertis en Francio la revolucian "**Teruron**" dum unu jaro ĝis la tago, de la 27-a de julio 1793 ĝis la 27-a de julio 1794. Jaro markita en la historio per masakro, riveretoj da sango fluis al la Sejno el la eŝafodo, kie la gilotino meĥanike senkapigis la kapojn de la aristokratoj kondamnitaj de la escepta revolucia justeco establita de la Komitato de Publika Sekureco. Ĉi tiu popola kolero ne estis nur homa; ĝi estis ĉefe dia kaj homoj estis nur la instrumentoj uzataj de Dio kiel "*venĝanta glavo*". Ĉi tion konfirmas Lev. 26:25, reproduktita de la 4-a "trumpeto" de Apokalipso 8:12 por la kristana epoko. La malamo vekita kontraŭ la katolika eklezio kaj ĝiaj aristokrataj subtenantoj estis ĉefe dia malamo. En unu jaro, Dio igis homojn pagi pro la maljustaj krimoj faritaj dum jarcentoj kaj jarcentoj da sanga historio kontraŭ li kaj liaj malriĉaj, mizeraj kreitaĵoj.

Post la puno de la 4-a "trumpeto", la respublikana reĝimo transiris sub la imperian reĝimon de Napoleono la 1-a ^{Bonaparte}. Liaj militoj kontraŭ la eŭropaj regnoj favoris la disvastiĝon de la respublikana ideologio, sed je la kosto de konsiderinda nombro da homaj mortoj. Tiam Dio regis universalan religion pacon. En ĉi tiu malstreĉa etoso li organizis la adventistan reviviĝon, kies unua okazis inter 1825 kaj 1830, en la formo de konferencoj organizitaj en Anglio ĉe Albury Park, pri la temo de la reveno de Kristo; la tiama reĝino persone ĉeestis. Ĉesinte religiaj kvereloj, homaj mensoj estis pretaj vekiĝi al la penso pri la reveno de Jesuo Kristo. La konferenco daŭros dum kvin sinsekvaj jaroj kaj la tria konfirmos la daton 1828 akiritan antaŭ la fino de la "*1290 tagoj*" jaroj cititaj en Dan. 12:11: "*Kaj de la tempo, kiam ĉesos la konstanta ofero—kaj estos starigita la abomenindaĵo dezertiganta, estos mil ducent naŭdek tagoj.*" Sed ĉi tiu verso nur alprenas signifon per la detaloj donitaj en verso 12, kiu sekvas ĝin: "*Feliĉa estas tiu, kiu atendas kaj atingas la mil tricent tridek kvin tagojn!*" Temas do pri atendado, sed atendado de kiu aŭ kio? La reveno de Jesuo Kristo anoncita por la jaroj 1843 kaj 1844; do reveno situanta inter ĉi tiuj datoj 1828 kaj 1873, kiu indikas la finon de la "*1335 tagoj*".

La plano ellaborita de Dio estas plej prudenta, ĉar ĉi tiu dato 1828 ligas la temon de "Adventismo" al Anglio, kiu sen esti klare protestanta, estis anglikana, sed tre ligita al la teksto de la Biblio, male al Francio aŭ Germanio tiutempe, forte katolikaj landoj kiel Italio kaj Hispanio. Post ĉi tiu angla adventista sperto, la adventista laboro kaj provoj disvolviĝos en Usono inter 1831 kaj 1873, poste revenos kiel misia mesaĝo al Eŭropo kaj la resto de la mondo. Ĉi tiu punkto estas decida ĉar Dio faras ĉi tiun adventistan mesaĝon universala misio, kiun neniu lando povas postuli por si mem sole. Kaj ĉi tie, vi devas scii, ke oficiala kaj

institucia Adventismo estas direktita de Usono, kie troviĝas la ĉefsidejo de la monda prezidanto de la verko. Tamen, ĉar la oficiala organizo forigis min en 1991, miaj klarigoj pri la 12-a ĉapitro de Daniel ne estis ricevitaj kaj la plej malbona afero por ili estas, ke ili ne havas klarigon por la 12-a ĉapitro. En 1991, malmodernaj teorioj ankoraŭ estis tradicie konservitaj por la aliaj ĉapitroj inkluzive de la ^{11-a}.

La adventista mesaĝo tial restas la sola posedaĵo de la granda Kreinto Dio, kiu savas siajn elektitojn per Jesuo Kristo. Sed la Spirito de Kristo kondukas ilin reen al obo al diaj ordonoj, ĉar li savas ilin, por ke ili ne plu peku.

En 1828, anglikana Anglio estis konsiderata "pura", kompare kun aliaj landoj en katolika Eŭropo, kiuj estis konsiderataj "malpuraj". Sed nur en vere protestanta lando kun la statuso de "pura", Dio efektivigis siajn adventistajn selektajn testojn. En 1863, la elektitaj homoj estis grupigitaj en eklezion kaj registris la oficialan statuson de "Sepa-taga Adventista Eklezio". Kaj en 1873, la disvastigo de lia mesaĝo estis lanĉita de liaj misiistoj tra la tuta tero, kie ajn eblis.

En la tempo de Noa, la pura genlinio de Abel kaj la malpura genlinio de Kain miksiĝis laŭ Genezo 6:2: "*Kaj la filoj de Dio vidis, ke la filinoj de la homoj estas belaj, kaj ili prenis al si edzinojn el ĉiuj, kiujn ili elektis.*" Tio rezultigis vastan apostazon, la malpura komponanto koruptante la puran komponanton. Ni vidas, ke la sama afero okazis en nia mondo inter 1828 kaj 2023 kaj jam en 1994. La kulpo farita de "*Laodikea*" estas ĝia malakcepto de la dia profeta lumo, Dio poste puŝis ĝin en la diablajn brakojn de ekumenismo kiel "*signo*", ke li malakceptis kaj "*elvomis*" ĝin jam en marto 1995. La pura komponanto restas pura nur se ĝi tenas distancon de la malpura komponanto. La protestanta kredo havis neniun kialon fari aliancon kun la katolika kredo. Ĝi faris ĉi tiun aliancon ĉar ŝi metis la tiel nomatan "kulpon" kontraŭ la homo super la tre realan kulpon faritan kontraŭ Dio. En tiu konduto, la protestanta kredo perdis la pravigon por sia nomo "protestanta", ĉar ĝi ne nur ne protestas kontraŭ katolikaj pekoj, kiel faris ĝiaj patroj antaŭ 1844, sed ĝi jam ne protestas kontraŭ io ajn kaj, male, nun pravigas kaj akceptas ĉion, eĉ abomenindaĵon. Siavice spertinta la saman evoluon kaj transformiĝon, la oficiala Adventista Eklezio estis "**inda**" aliĝi al tiu protestanta alianco en marto 1995. La tendaro de malpuraj religioj do estas kompleta ekde tiu dato.

Instruita de ĉi tiu adventista perfido, tuj forpelita de la institucio, mi volis proklami ĉi tiun mesaĝon de vera Sepa-taga Adventismo, kiun Jesuo donis al mi kompreni, kaj por ĉi tiu celo, mi organizis en la jaro 1992, kvin interspacigitajn konferencojn, el kiuj la lasta estis prezentita sabate, la 22-an de decembro 1992. La rezulto de ĉiuj ĉi tiuj provoj estis aflikta sed ekstreme revelacia pri la spirita situacio de mia tempo. Miaj seniluziigitaj esperoj forflugis kaj mi komprenis, ke la malbono estis multe pli granda ol mi imagis. En 1996, la signifo de la provo de 1991 ĝis 1994 fariĝis klara; kredante anonci la revenon de Jesuo Kristo por 1994, la Sinjoro de la ĉielo igis min anonci la daton de la spirita morto de lia oficiala institucia asembleo, la lasta de ĉi tiu tipo, en la historio de la homaro. Mi ne ricevis plu grandajn lumojn ĝis la printempo de 2018. Kaj tre frue, ĉirkaŭ 2008, miaj unuaj kunlaborantoj foriris de mi. Dio protektu ilin, se tio ankoraŭ eblas! Sed tio facile klarigeblas per la diferenco en niaj aĝoj. Kunigitaj en siaj sesdekaj jaroj

de junuloj apenaŭ 30-jaraj, niaj reagoj ne estis la samaj, ĉi tiuj junuloj vivis nur per la pasio de la nova lumo, do kiam la mesaĝo estis komprenita kaj majstrita, la ĉeso de novaj klarigoj kaŭzis frustrigon en iliaj avidaj mensoj. Do ili pensis, ke ili povus fari pli bone ol mi kaj okupiĝis pri individuaj agoj. Ve por ili, la lumo denove malsupreniris sur min, en potenco kaj valoro ekde la printempo de 2018, sed ili jam ne estis kun mi por aprezi ĝin.

Ni do neniam devas oferi puran valoron por plaĉi al homoj, kiuj ne estas sentemaj al ĉi tiu nocio. Sanktigo estas pli ol vorto, ĝi estas pasporto al la ĉielo. Ĝi konsistas el konstrui la elektiton en spirito kaj vero, tio estas, kio eniros en la eternecon kun sia tuta personeco. La fizika korpo restos sur la tero de peko, anstataŭigita per ĉiela korpo simila al tiu de la ĉielaj anĝeloj de Dio. Nia pensado restos la sama, sed ĝi ne plu dependos de la funkciado de nia nuna karna cerbo. En sia eterna plano, Dio antaŭvidis kaj anoncis ĝin, la nuna tera kreaĵo kaj ĝiaj abomenindaĵoj kreitaj de la homo de peko estos anstataŭigitaj per "*nova ĉielo kaj nova tero*" laŭ Apokalipso 21:1: "*Kaj mi vidis novan ĉielon kaj novan teron; ĉar la unua ĉielo kaj la unua tero malaperis, kaj la maro jam ne ekzistis*." Estos kun la malnova tero kiel libro, kies paĝo estas turnita por malfermi alian blankan paĝon. Sed dum ĉi tiuj aferoj okazas, sur la tero de peko, la milito kondukata de la malpura tendaro de la "*drako*" kontraŭ la pura tendaro de la veraj Sepa-tagaj Adventistoj "*kiuj tenas la ateston de Jesuo*" daŭros ĝis la granda glora reveno de la Kristo de Dio, kiu venas kiel konkerinto kaj por konkeri en "Miĥaelo".

Vera aŭ falsa; vero aŭ mensogo

En nia tera dimensio, la naturo de vero kaj malvero, kaj tiu de vero kaj mensogo, estas difinitaj akre kaj kategorie. Nia homa menso obeas intelektajn leĝojn, kiuj faras malveron la absoluta malo de vero, kaj veron, tiun de mensogo. Sur nia tero, tio estas necesa logiko, kiu estas tre utila kaj pravigita. Sed, sub la rigardo de la Kreinto Dio, tiel eterna kiel senlima, ĉi tiuj nocioj povas fariĝi misgvidaj. Kaj jam ni devas kompreni, ke Dio neniam submetiĝas al la reguloj, kiujn li donas en la vivoj de homoj. Ili estas limigitaj de sia vido, kiu igas ilin ignori aferojn, kiuj ekzistas sed restas nevideblaj por ili. La apostolo Paŭlo multe emfazis la komparon de la nuna karna korpo kun la spirita korpo de la resurekto, kiun Jesuo komparas kun tiu de la anĝeloj.

Nekonscia pri ĉio, kio okazas en ĉi tiu nevidebla etero, la homo konsideras vera tion, kion liaj okuloj vidas kaj reflektas reen al li. Estas same por ĉiu el liaj sentoj. Sed ĉi tio estas nur malgranda aspekto de tio, kio estas vera. Ĉar kompleta vero postulas scii tion, kio estas nevidebla por niaj okuloj. Jesuo Kristo venis por malfermi niajn mensojn, por ke ni sciu, ke niaj okuloj trompas nin. Li parolis al demonaj spiritoj, minacis ilin kaj ordonis al ili forlasi la korpojn de homoj, kiujn ili transprenis. Satana mondo akompanas nin kaj inspiras gvidantojn kaj apartajn individuojn organizi tragediojn, murdojn kaj individuan kaj kolektivan suferon.

Kredante, ke ni vidas, ni vidas nenion aŭ nur parte, kaj en ĉi tiu kazo nia juĝo estas mis prezentita. Ekzemple, en nia nuna situacio, homoj fortranĉitaj de Dio klopodas solvi la problemojn, kiuj sin prezentas. Kelkaj el ĉi tiuj problemoj

havas kaŭzojn, kiujn estas facile identigi, sed aliaj estas multe malpli tiaj, ĉar ili estis konstruitaj sur sinsekvo de kaŭzoj kaj la multnombraj konsekvencoj, kiuj rezultas el ili.

Sub la monarkio, la suverena reĝo regis sian tutan vivon kaj povis lerni lecionojn dum sia tuta ekzisto kaj bone utiligi ilin. Sed en la moderna vivo hodiaŭ, kie la modelo estas la prezidanto, kiu prezidas ĉe la estro de diversaj naciaj demokratioj, la regado de agado estas multe pli mallonga; kvar aŭ kvin jaroj maksimume. Ĉi tiuj momentaj prezidantoj ne havas la tempon aŭ la inteligentecon por serĉi la verajn, delongajn kaŭzojn de la problemoj, kiujn ili alfrontas. Prenante la bildon de ŝipo, en kiu truoj en la kareno ŝprucas akvo, li ne sendas la ŝipon al ŝipkonstruejo por riparoj, sed simple metas ŝtopilojn por sigeli la truojn, kiuj enlasas la akvon.

Studante bibliajn profetaĵojn, Dio kondukis min reveni al la homa historio ĉe ĝia fonto. Tiu, kiu komenciĝis per morta peko farita de Eva pro ŝia vidhandikapo. Ŝi ne vidis la ĉielan korpon de la anĝelo, kiu parolis al ŝi per la korpo de la serpento. La prapeko do estis kaŭzita de la nekapablo de Eva vidi la veran situacion de ĉi tiu drama renkonto. Ŝi do estis la unua viktimo trompita de siaj okuloj antaŭ la amasoj de siaj posteuloj. Ĉar ni ĉiuj suferas, eĉ ĝis nia nuna tempo, de ĉi tiu terura ĝeno, ke tio, kion ni pensas vidi, estas nur parto de la realeco.

Nun, kiel la anĝeloj, ni ne havas la eblecon transiri de ĉiela vivo al tera vivo en videbla aŭ nevidebla formo. Nia homa kondiĉo limigas nin al niaj limoj establitaĵoj unufoje por ĉiam de Dio. Kaj se Jesuo Kristo ne venus por instrui nin kaj averti nin kontraŭ la nevidebla vivo de la demonoj de la tendaro de la diablo, ni ne estus konsciaj pri ilia ekzisto mem. Kaj nun, sciante ĉi tiun ekziston, ni povas pli bone klarigi la tiel nomatajn "paranormalajn" fenomenojn rimarkitajn en la homa vivo. Tiel ke ni povas vere diri, ke ĉiu mistero havas sian teran aŭ ĉielan klarigon. La revelacio alportita de Jesuo Kristo ne permesas al ni esti egalaj al la demonoj sed almenaŭ scii, ke ili respondecas pri la milito kondukita kontraŭ homaj animoj. Jesuo neniam ĉesis averti nin kontraŭ la diablo kaj liaj ĉielaj kaj teraj helpantoj. La apostolo Paŭlo fidele renovigis ĉi tiujn avertojn en siaj epistoloj kaj hodiaŭ neniu mencias la ekziston de la diablo, kvankam lia agado atingas sian pinton. Kiel ni povas klarigi ĉi tiun silenton pri ŝi? Apokalipso 12:17-18 donas al ni la klarigon: " *Kaj la drako koleris kontraŭ la virino, kaj foriris, por fari militon kontraŭ la restintoj de ŝia idaro, tiuj, kiuj observas la ordonojn de Dio kaj tenas la ateston de Jesuo. **Kaj ĝi staris sur la sablo de la maro** .*" Ĉi tio estas versio de la Biblio de L. Segond reviziita de la Scofield Bible Group. En iuj Biblio, verso 18 de ĉi tiu ĉapitro 12 estas metita komence de ĉapitro 13. Ĉi tio estas eraro, kiu distordas la logikon de dia revelacio. Ĉar ĉi tiu mallonga verso: " **Kaj ĝi staris sur la sablo de la maro** ", fermas la sinsekvon de eventoj profetitaj en ĉi tiu ĉapitro 12, kiun mi nomas la granda plano, ĉar ĝi kovras la tutan tempon de la kristana epoko, de la tempo de la apostolo Johano, ĝis la glora reveno de Jesuo Kristo. Ĉi tiu formulo perfekte priskribas nian nunan spiritan situacion, ĉar la diablo direktas la tutan kristanan religian instituciojn, kiuj estas ĉi tie simbole reprezentitaj per la esprimo " **sablo de la maro** "; ĉi tiu simbolo estante tiu de la idaro de Abraham laŭ Gen. 22:17: " *Mi benos vin kaj **multigos vian idaron** kiel la steloj de la ĉielo kaj*

kiel la sablo, kiu estas sur la bordo de la maro ; kaj via idaro posedos la pordegojn de siaj malamiko. " ; kaj de Gen. 32:12: " *Kaj Vi diris: Mi faros al vi bonon, kaj **Mi faros vian idaron kiel la sablon de la maro** , tiel multe, ke oni ne povos ĝin nombri .* " Kaj fine, Izrael, en ĉi tiu verso de Jesaja 10:22: " **Kvankam via popolo, ho Izrael, estos kiel la sablo de la maro , nur la restaĵoj revenos ; la detruo estas finita, ĝi superfluos de justeco .** " Ĉi tiu " **sablo de la maro** " tial simbolas ĉiujn loĝantarojn de la okcidenta kristana tendaro, inkluzive de la ortodoksa Rusio. Kristanismo anstataŭigis judismon, sed ĝi finis sian vojon kun la sama drama rezulto: fortranĉita de Dio kaj metita sub la direkton de la diablo kaj liaj demonoj. Ignorita de homoj, la diablo ne restas senaga, ĉar civila kaj religia paco favoras la deturnon de homaj mensoj al detruaj afinecoj kaj agadoj. Kun siaj amasoj da demonoj, li puŝas homojn okupi siajn mensojn per ĉiaj aferoj, kondiĉe ke tio ne estas ilia eterna estonteco. Kaj ĉi tiu teksto de Apokalipso 12:18 atestas lian grandan efikecon, ĉar li direktas la tutan teran homaron. Tamen, " *restaĵo* ", konsistanta el " *tiuj, kiuj tenas la ateston de Jesuo* ", eskapas lian dominadon kaj tio pro kialo profetita de Jesuo Kristo en Mat. 24:24: " *Ĉar leviĝos falsaj kristoj kaj falsaj profetoj; Ili faros grandajn signojn kaj miraklojn, ĝis trompi, se eble, eĉ la elektitojn.* " Ĉi tiu fina restaĵo de liaj elektitoj trovas en " **la atesto de Jesuo** ", liaj bibliaj profetaĵoj, la revelacion de la planoj, kiujn li plenumos en la lastaj tagoj de la historio de tera peko. Ankaŭ, avertitaj kaj avertataj de la Spirito, kiu profetas liajn anoncojn, liaj elektitoj estas protektitaj kontraŭ la plej subtilaj diablaj kaptiloj; la diablo do ne povas trompi la verajn elektitojn de Dio. Ju pli la tempo pasas, des pli mi malkovras kiom multe la rakonto de Mat. 24 celas la momenton de la fino de la mondo, kiam li revenos en sia dia gloro. Efektive, en Mat. 24:21, Jesuo profetas " *la grandan suferadon* " jam profetitan en Dan. 12:1. Komparu ĉi tiujn du versojn; Mat. 24:21: " **Ĉar tiam estos granda suferado, kia ne estis de la komenco de la mondo ĝis nun, nek iam estos .** " Kaj Dan. 12:1: " *En tiu tempo Miĥael leviĝos, la granda princo, kiu defendas la infanojn de via popolo; kaj estos tempo de suferado, kia ne estis de post kiam ekzistis nacioj ĝis tiu tempo . En tiu tempo via popolo estos savita, ĉiu el ili estos skribita en la libro.* " En sia anonco, Jesuo ligas ĉi tiun grandegan " *suferadon* " al la cirkonstancoj de sia reveno. Ĉi tiun " *suferadon* " partoprenos ĉiuj postvivantoj de ĉi tiu unika momento. Por la elektitoj, ĝi estos kaŭzita de fina persekutado, kies fina projekto estas ilia kondamno al morto. Por la aliaj postvivantoj, tiu ĉi aflikto ŝuldiĝos al la sep lastaj plagoj de Dio, kiuj trafos ilin, aldonante unu al la alia; post kio, ĉe la reveno de Kristo, la lastaj trompitaj kredantoj malkovros kun hororo, ke la eterna savo estas perdita por ili. Tial estos kuracilo kaj feliĉa resaniĝo por la elektitoj enigitaj en aflikton, sed por la aliaj kazoj, la eterna morto estas neevitebla.

Kio ŝajnis vera al la falintoj estis do falsa kaj misgvida. Male, la " **restaĵo** ", malestimata kaj mokita de la samaj falintoj pro sia malantaŭa kredo, kiu konformis al tiu de la apostoloj, estis finfine savita kaj glorita de Jesuo Kristo. En siaj profetaĵoj, Jesuo rivelis al ili kio estis vera por Dio, tio estas, lia vero. Ili tiel sukcesis ignori la trompajn aspektojn de homa ekzisto kaj dividi, kun Jesuo Kristo, la planon, kiun li pretigis por ili. Por nekredanta homo, la vero estis falsa, kaj la falsa estis do vera. La avantaĝo de la elektitoj do estos dividi kun Dio lian absolutan veron.

Kelkaj homoj montriĝas nekapablaj sekvi la logikon de Dio, ĉar ilia juĝo pri vero kaj malvero estas tro akra kaj absoluta. Ni scias, ke Dio donas leĝojn kaj regulojn, al kiuj li mem persone ne estas submetita. Tial estas lia spirito, kiu difinas la normojn de vero kaj mensogo; kaj ankaŭ tiujn de vero kaj malvero. La vivplano preparita de Dio baziĝis sur 6.000 jaroj da diversaj spertoj, kiuj devis pruvi, ke fido estas frukto de libereco donita de Dio al ĉiuj liaj ĉielaj kaj teraj kreitaĵoj. Ĉi tiu frukto de libereco estas produktita per la simpla elekto de kreitaĵo, elekto, kiu formas lian naturon kaj personecon. Fakte, ĉiuj kreitaĵoj de Dio estas kreitaj kun la ebleco fari bonajn aŭ malbonajn elektojn. La elektitoj faras la ĝustajn elektojn kaj la falintoj elektas la malĝustajn. Sed ĉi tie denove, kiu decidas doni la normon de bono kaj malbono? Dio, nia kreinto. La normo de bono estas honori tion, kion oni juĝas bona, kaj la normo de malbono estas honori tion, kion oni juĝas malbona. Dio donis al la homo, kiel "bonon", sian tutan biblian revelacion, ĉar ĝi atestas kaj malkaŝas lian juĝon pri sennombraj individuaj kaj kolektivaj vivspertoj.

Ekde la prapeko, la diablo klopodis delogi la homaron, kaj en 1655 post Adamo, perversinte la tutan tiaman homaron, krom Noaĥo kaj lia familio, Dio kaŭzis la diluvon, kiu kaŭzis ilian dronadon kiel la aliaj surteraj bestoj, kiuj vivis sur la sama tero kiel ili. Post Eva, la antaŭdiluvianoj ĉiuj estis viktimoj de iliaj okuloj, 1655 jaroj da vivo pasis sen ke la tero estu kovrita de akvo, kaj fronte al tiu falsa ŝajna sekureco, ili malmoliĝis kaj restis surdaj al la avertoj donitaj de Noaĥo, la sola justulo de la tempo. Kaj lia atesto fariĝis "vera" kaj akceptebla, ĉar krom siaj vortoj, li konstruis kun siaj filoj, meze de la kontinenta tero, boaton, la arkeon de Dio. Sed eĉ tiu praktika ago estis senutila, ĉar lia ago ŝajnis konfirmi tion, kion pekuloj opiniis aparta "frenezo", sed ne danĝera por ili. Noaĥo pravis laŭ Dio, kaj tiu vero estis por liaj samtempuloj malvero kaj frenezo.

Dum la "Religiaj Militoj", la Biblio, la silentaj " **du atestantoj** " de Dio, reprezentis veron laŭ Dio, kaj tiuj, kiuj komprenis ĝin, povis malkovri en ĝia lumo la diablan normon de la reĝaj reĝimoj metitaj je la servo de la romkatolika papa reĝimo. Veraj kaj bonaj servistoj trovis en ĝi la ekzemplon de la apostoloj kaj tiun de la vivo kaj morto de Jesuo Kristo. Aŭdante la lecionon donitan de Dio, ili imitis ilin montrante sin pacemaj kaj obeemaj, akceptante martirecon kiam Dio petis ĝin de ili. Sed jam, en ĉi tiu verko de la vera Reformacio organizita kaj volita de Dio, manifestiĝis la falsa kredo de la " **hipokrituloj** "; facile identigebla per la konduto de tiuj, kiuj reprezentas ĝin, ĉar ili donas al sia tera vivo esencan gravecon, kiu kondukas ilin al memmortigo de tiuj, kiuj kontraŭbatalas ilin maljuste. De tiu tempo pluen, la tendaro de vero daŭris, sed la tendaro de malvero multiĝis, ĉar la protestanta tendaro dividiĝis en plurajn grupojn, ĉiu tiel neperfekta kiel la alia.

Mi malfermas ĉi tie krampon, kiu koncernas la " **du atestantojn** " de Dio. Kiuj ili estas? Dio la Patro kaj Dio la Filo, kaj estas Jesuo mem, kiu instruis tion en Johano 8:17-18: " *En via leĝo estas skribite, ke la **atesto de du homoj estas vera** ; **mi atestas pri mi mem, kaj la Patro, kiu min sendis, atestas pri mi** .* " La " **Patro** " reprezentas Dion en la malnova interligo kaj la " **Filo** " reprezentas la saman Dion en la nova interligo, kaj ĉi tiujn du sinsekvajn historiajn rolojn tenas la sama kreinta Dio, kiu estas Spirito kaj trioble Sankta, tio estas, Sankta en

perfekteco. La libro de Apokalipso konsistigas superan Revelacion, kies aŭtoroj estas ankoraŭ "**la Patro kaj la Filo**", kaj Jesuo memorigas tion citante en Apokalipso 11:3: la "**du atestantojn**" de la Sankta Spirito. Ĉar "**la Patro**" estis la inspiro por la sanktaj skribaĵoj de la malnova interligo, kaj simile, Jesuo Kristo, "**la Filo**", estas post li la inspiro por la sanktaj skribaĵoj de la nova interligo. En sia Apokalipso, Jesuo forte emfazas ĉi tiujn terminojn "**atestanto, atesto**". Al Johano, li malkaŝas, ke lia vizio estas la "**atesto de Jesuo**" en Apokalipso 1:2: "... **kiu atestis la vorton de Dio kaj la ateston de Jesuo Kristo, ĉion, kion li vidis.**" Ĉi tiu verso klare prezentas al ni la diajn "**du atestantojn**" neapartigeblajn kaj unuanimanajn en sia juĝo pri pekaj homoj. Krome, ili estas nekontestebaj, ĉar ili estas gvidataj de unu kaj la sama dia Spirito. Tial, en Apokalipso 3:14: Jesuo prezentas sin al sia lasta oficiala religia institucio, nome al la "Sepa-taga Adventista Eklezio", kiel "**fidela atestanto**". "**Laodikea**" estas la epoko markita de mia profeta ministerio, en kiu Jesuo pruvas sian fidelecon, alportante sian lumon por lumigi la misterojn ankoraŭ ne komprenitajn aŭ misinterpretitajn de sia dia Revelacio, kiu baziĝas sur la libro de Daniel, la "**atesto**" de la malnova interligo, kaj sur la libro de Apokalipso, kiun li venas lumigi kiel "**atestanto**" de la nova interligo. Tial, malakceptante la mesaĝon, kiun Jesuo prezentis al ĝi inter 1980 kaj 1991, la oficiala Adventismo faris, en 1991, la saman specon de peko kiel la katolika religio kaj, en 1843, la protestanta religio. La Biblio, ĝia dia revelacio kaj la Sankta Spirito estis malestimataj; la rilato kun li ne plu eblis: ĝi tial "**elvomis**" ĝin. Kio estas la rolo de atestanto? Li estas aŭ kulpiga aŭ senkulpiga por la pekulo submetita al la tribunalo de Dio. Lia rolo estas do ekstreme grava. Tial, por ĉiu homa kreitaĵo, Jesuo Kristo estas aŭ la akuzanto aŭ la defendadvokato. Kaj lia juĝo estas justa, sen ia ebleco de eraro. Ĉar ĝi ne baziĝas sur raportoj, sed sur lia persona observado de la realeco de la aferoj. La Kreinto Dio estas samtempe la atestanto, la akuzanta juĝisto, la defendadvokato kaj la ekzekutisto de la fina kondamno, kiun neniu povas trompi.

Mi fermas ĉi tiun gravan krampon kaj rekomencas la kurson de la traktita temo.

En 1843, en Usono, Dio oficiale reprenis sian religian aŭtoritaton per preparado malkaŝi kaj precize kondamni la uzurpon de la papa reĝimo profetita en Daniel 7, 8, 9 kaj 11. Ĉi tiu ago celas konfirmi tion, kion la Religiaj Militoj historie montris. Ĉe la fino de la tempo difinita per sia dekreto de Daniel 8:14, Dio volas elekti la elektitojn, kiujn li kolektos en lasta oficiala kristana religia institucio en 1863. Ĉar la Biblio estas presita kaj vaste distribuita kaj havebla en multaj fremdaj lingvoj, la adventista testo koncernas ĝin denove kiel en la tempo de la Reformacio. La leciono lernita de veraj protestantoj, "Skribo kaj nur Skribo", permesos al Dio bazigi sian adventistan teston sur la profetaj tekstoj, kiujn ĝi prezentas al siaj alvokitoj. Dum la Reformacio celis difini la verajn kondiĉojn de savo, la adventistaj provoj celas elekti tiujn vokitojn, kiuj vere "**atendas**" la gloran revenon de Jesuo Kristo, profetitan de Li mem en Mateo 24 kaj Agoj 1:11: "**Kaj ili diris: Viroj Galileanoj, kial vi staras rigardante la ĉielon? Ĉi tiu sama Jesuo, kiu estas prenita supren for de vi en la ĉielon, tiel revenos, kiel vi vidis lin iri en la ĉielon.**" Dum longa tempo, la tempo fiksita de Dio por la tera sperto estis ignorata, do, sub ĉi tiuj cirkonstancoj, homoj povis esperi atesti la revenon de

Kristo iam ajn, dum ili restis vivaj. La Biblio ofertis nur proksimuman nombron de 4.000 jaroj, de Adamo ĝis la naskiĝo de Kristo; laŭ la ĝenerala kredo pri ĉi tiu temo. La restanta tempo, de Jesuo ĝis la fino de la mondo, ankaŭ estis ignorata aŭ jam taksita je 2.000 jaroj pro la historia evoluo de la homaro. Sed en 1843, la afero ankoraŭ ne estis sufiĉe dividata, kaj sub la inspiro de Dio, William Miller, usona farmisto, konvinkiĝis, ke Jesuo revenos printempe de 1843. Notindas, ke lia granda deziro pri la reveno de Kristo igis lin inda je dia elekto. Krome, Miller ne agis nur pro dia inspiro, sed pro profundaj konvinkoj, kiuj loĝis en li post profunda esplorado kaj bibliaj studoj. Li enkorpigis la identikan portreton de la tipa elektito laŭ la idealo, kiun Dio benis. Jen kie Dio uzis strategion plenan de saĝo, sed sufiĉe maltrankviligan por homoj plenaj de antaŭjuĝoj. Dio ne intencis reveni en Jesuo Kristo je ĉi tiu dato printempe de 1843. Kiel li, la Dio de vero, povis anonci mensogon? Li povis, ĉar lia anonco ne estis mensogo, sed falsa anonco, kies celo estis provoki homan konduton sur la tero konforme al tio, kio produktus lian veran revenon. En Apokalipso, Dio plurfoje diras: "**Mi konas viajn farojn** ." La Dio de la ĉielo devas trompi la homon tiel ke liaj faroj pravigas aŭ kondamnas lin antaŭ la multaj nevideblaj atestantoj, kiuj ne esploras mensojn kaj korojn, kiel nur Dio povas. Li devas tial devigi homojn malkaŝi, per konkretaj faroj, la sekretajn pensojn de siaj koroj kaj mensoj. Kiel liaj kreitaĵoj, ni ne rajtas juĝi Dion kaj liajn vojojn, nek diskuti obeemon aŭ malobeemon al liaj ordonoj, statutoj, leĝoj kaj ordonoj. Ni ne povas juĝi la Dion, kiu establas la normojn de bono kaj malbono. Kaj lia uzo de malvero estas legitima ĉar, ene de periodo fiksita de li, ĉi tiu malvero momente konsistigas veron postulitan de li. Fiŝkaptante, la homo kaptas fiŝojn per artefarita logilo, la fiŝoj estas tiel trompitaj kaj kaptitaj, kaj la granda Kreinto Dio faras la samon kun siaj elektitoj. Sed li elektas ilin kaj prenas ilin por doni al ili eternan vivon por dividi kun li; kio igas lian "malveron" eĉ pli legitima. En 1843, la protestanta kredo de la usonanoj estis multfaceta kaj ĉi tiu loĝantaro donis grandan valoron al sia tero konkerita kaj ŝirita de la indianaj popoloj, kiuj loĝis ĝin ĝis la alveno de fremduloj el la tuta mondo. Vera kredo estis, kiel en la tempo de la Reformacio kaj en ĉiuj tempoj, tre malofta. Dio sciis tion kaj li devis provizi pruvon. Por ĉi tiu celo, li organizis du sinsekvajn "adventismajn" atendojn, la unuan por la printempo de 1843 kaj la duan por la aŭtuno de 1844. Ambaŭ atendoj kaŭzis terurajn seniluziiĝojn por la manpleno da elektitaj elektitoj. Sed jam ĉi tiu seniluziiĝo atestis pri la forto de la espero, kiu estis la mova forto de ilia adventisma sperto. Ĉar samtempe, anstataŭ seniluziiĝo, aliaj sentis sin liberigitaj kaj trankviligitaj, la provon spertinta de ili, en la timo de Dio. Kaj ĉi tie denove, la videbla vero fariĝas la dia malvero, same kiel la videbla malvero fariĝas la vero de Dio. Tiuj, kiuj ploris pro seniluziiĝo, estis juĝitaj de Dio indaj je lia elekto, sed tiuj, kiuj estis trankviligitaj, perdis la justecon de Kristo, kiun ili postulis. Ni devas al kutimiĝi al ĉi tiu inversigo de ĉielaj kaj teraj valoroj, ĉar ili daŭras eterne ĝis la vera reveno de Kristo, kies tempo estis longe kaŝita kaj tamen tiel simple difinebla. La vero malvere ligita al la naskiĝo de Kristo fariĝis la esenca normo de kredo. Dum preskaŭ du mil jaroj, falsa kalendaro estis konsiderata vera pro la eternaj heredaĵoj de la historio. Tamen, Dio certigis, ke la dato de la vera naskiĝo de Jesuo ne estu klare identigita, kaj nun ni povas kompreni, ke ĝi ne havis spiritan gravecon. La homaro

valoris la falsan daton de la naskiĝo de Jesuo Kristo, ĉar la dato de lia morto estis subtaksita de falsa kredo. Nekredantoj preferas vivon super morto, kiel la armitaj hugenotoj de la Protestanta Reformacio. Kaj tio klarigas, kial kristanoj ĉiam devis ignori la daton de lia glora reveno. La tero portas en si ĉi tiun paradokson: ĝi supozeble portis vivon, sed profetis morton per multaj el siaj karakterizaj principoj. Ankaŭ, retrospektive, ni povas rimarki la fakton, ke nia tera dimensio estis kreita por ke peko kaj ĝia konsekvenco, morto, fariĝu videblaj kaj konkretaj. La celo, post la organizado de ĉi tiuj aferoj, estante la elaĉeto de la pekoj de la elektitoj efektivigita per la libervola elaĉeta morto de nia dia Frato kaj Patro, Jesuo Kristo, la mesiana homa formo de la granda Kreinta Dio JaHve.

En 1994, la testo de fido okazis en Valence-sur-Rhône, en la historia adventista fortikaĵo de Francio. 150 jarojn post la testo de 1843, la adventista fido fariĝis simila al tiu de la protestantoj malakceptitaj de Jesuo ekde 1843 kaj 1844. Baptita en 1980, mi anoncis la revenon de Kristo, laŭ William Miller. La kunteksto de mia tempo ebligis la alvenon de Kristo por la jaro 1994, kiu, prokrastita je ses jaroj je la nivelo de la vera naskiĝo de Kristo, reprezentis la veran jaron 2000, kiu, laŭ miaj kalkuloj, devis marki la finon de 6000 jaroj da teraj pekoj. La 34 ĉapitroj de Daniel kaj Apokalipso estis plene deĉifritaj kaj klarigitaj. La vero komprenata kaj klarigita havis la formon de dia vero. La reveno de Kristo estis difinita per la dato de la fino de la "**kvin monatoj**" aŭ 150 faktaj jaroj menciitaj dufoje en Apokalipso 9:5 kaj Apokalipso 9:10. Sed mi ne sciis, ke, kiel William Miller en sia tempo, mi estis parte blindigita de la dia Spirito, por plenumi la mision konfiditan al mi de Dio mem. Mia atendo pri la reveno de Jesuo ne prenis la formon de la terura seniluziigo sentita de la elektitoj de 1843 kaj 1844. Tio estis ĉar, male al ili, mi sciis, ke antaŭ la reveno de Jesuo, nomata la "**sepa trumpeto**" en Apokalipso 11:15, la "**sesa trumpeto**" aŭ Tria Mondmilito devis esti plenumita. Mi eniris institucion Adventismon en 1980, libera en mia pensado kaj mia scio pri la Biblio studita en soleco. Mia kompreno pri la profetaĵo pridubigis la interpretojn formulitajn ekde 1840. La eventoj, kiuj okazis ekde tiu dato, do pravigis ĉi tiujn defiojn, kaj ĝisdatigo do estis necesa por ke la mesaĝo transdonita de Dio fariĝu klara kaj preciza. En ĉio, kion mi prezentis al miaj adventistaj fratoj kaj fratinoj, ĉio ŝajnis bona kaj vera. Tamen, ekde 1991, la prezento de mia vero ĝenis la gvidantojn de la institucio, kiuj fine organizis mian maldungon. Tial, kiel disidenta adventisto, mi trairis la jaron 1994, en kiu mi ankoraŭ atendis la "**sesan trumpeton**", ne la revenon de Jesuo Kristo. Tiam, en 1996, Dio permesis al mi identigi la eraron, kiu permesis al mi anonci la revenon de Jesuo Kristo por 1994. Verbo, unu sola verbo, ŝanĝis la tutan signifon de la "**kvin trumpeto**" kaj la tempon de la 150 jaroj, kiujn ĝi elvokas. Ĉi tiu periodo povus inkluzivi la agon de la "**sesa trumpeto**", kie Jesuo ordonas "**mortigi trionon de la homoj**", ĉar en la "**kvin trumpeto**" de Apokalipso 9:5, la Spirito diras per Johano: "**Al ili estis donite, ne mortigi ilin, sed turmenti ilin dum kvin monatoj; kaj la turmento, kiun ili kaŭzis, estis simila al la turmento, kiun skorpiono kaŭzas, kiam ĝi pikas homon.**" La mortiga milito povus do esti plenumita dum tiuj 150 jaroj, kiam ne estas permesite "**mortigi**" fizike, sed nur "**mortigi**" homajn animojn spirite, delogante ilin per mensogoj hereditaj de la eklezio de Romo, sed transprenitaj kaj instruitaj de protestantaj grupoj. Fakte, la permeso "

turmenti " donita en tiu ĉi periodo indikas morton eĉ pli gravan ol la unua morto, ĉar ĝi koncernas la " **duan morton** ", kiu estos spertita en la " **turmentoj en la fajra lago** " de la lasta juĝo, laŭ Apokalipso 14:10: " li **ankaŭ** trinkos el la vino de la kolero de Dio, kiu estas elverŝita nemiksita en la kalikon de lia indigno, kaj li estos **turmentata per fajro kaj sulfuro** antaŭ la sanktaj anĝeloj kaj antaŭ la Ŝafido ."

lin ankaŭ " en ĉi tiu verso . Ĝi sugestas minacon al Adventismo, la ricevanto de la misio, kiun Dio konfidis al ĝi. Efektive, en sia mesaĝo, Dio malkaŝas la sorton de ribelantoj al la katolika kredo. La frazo " **lin ankaŭ** " estas adresita ĉefe al protestantaj ribelantoj, sed ankaŭ, due, al la adventistaj ribelantoj forlasitaj aŭ " **elvomitaj** " de Dio ekde 1994.

Do la morto de la " **kvina trumpeto** " rilate al la dua morto, spirita morto, la ordono " **ne mortigi ilin** " fizike trovas sian signifon, kiu estas spirita.

En ĉi tiu tre speciala sperto, Dio permesis al mi vidi nur tion, kion Li volis, ke mi vidu; ĝuste kiel Li faris en Sia tempo por William Miller. Kaj mi ŝatus koni la homon, kiu povus aserti eskapi dian kontrolon. Mi tiam havis la privilegion kompreni la kialon de ĉi tiu parta blindeco kaj mi ricevis aliajn, eĉ pli gravajn revelaciojn de la Sinjoro. Dio tiel instruis min kompreni la subtilecon de la aferoj, kiujn Li suverene organizas, kaj kiu malkaŝas Lian tutan subliman saĝon, kiun la antikvuloj nomis "saĝeco".

Ĉi tiu atesto celas helpi vin kompreni, ke Dio ĉiam pravas, negrave kion li diras aŭ faras. Neniu ŝakludanto havas ŝancon kun li. Li konstruas siajn agojn sur senfina amaso da kombinaĵoj kaj sinsekvoj de kaŭzoj kaj efikoj, kiuj faras lin eksterordinara. Sed ĝuste pri la temo de vero kaj malvero li povas mirigi homojn plej multe. Ĉar li mem estas " **la vero, la vojo kaj eterna vivo** ". Mi rimarkas kun ĝojo la subtilecon de Dio, kiu kaptas kaj malkaŝas la falsan adventistan kredon per falsa anonco pri la reveno de Kristo, prezentante sin al ĉi tiu eklezio por ĉi tiu sperto, sub la nomo de la " **fidela atestanto kaj**". **vera** " laŭ Apokalipso 3:14: " *Al la anĝelo de la eklezio en Laodikea skribu: Jen kion diras la Amen, la fidela kaj vera atestanto, la komenco de la kreo de Dio* : Ĉi tiu " vera **fideleco** " estas la parto de liaj elektitoj, kiuj lin reciproke honoras kiel " **fidelaj kaj veraj atestantoj** ". En ĉi tiu verso la vorto " **Amen** " signifas: en vero. Sed ĝi ankaŭ sugestas la finon de rilato kun la ricevanta institucio, ĉar la esprimo interpunkcias preĝon aŭ biblian legaĵon. Difinante sin kiel " **la komenco de la kreo de Dio** " en la momento, kiam li elvomas sian lastan institucion, Jesuo fermas 6000 jarojn da selektado de siaj elektitoj. Li tiel memorigas nin pri la graveco de la Geneza rakonto, en kiu Dio atestas sian kreon de la ĉielo kaj la tero kaj ĉio, kion ili enhavas, en 6 tagoj de 24 horoj, tio estas, 144 horoj sekvataj de sia profeta ripozo en la sepa tago forigita de Dio de la pagana kristana praktiko en 321. Ĉar lia malapero atestas tion, li akuzas ĉiujn kristanajn religiajn instituciojn pri pekado kontraŭ li, tiel ke ili estas indaj je lia profeta ŝabatjara ripozo.

Dio organizis la religian aspekton de la popoloj de la tero tiel, ke lia juĝo aperu en sia plej simpla kaj klara formo; tio estas por ke ĉiu homo, de la plej humila ĝis la plej granda, povu konsciigi pri ĝi. La sola kondiĉo, kiu permesas ĉi tiun scion, estas preni la Sanktan Biblion, lian die inspiritan vorton, kiel bazon kaj subtenon de sia normo pri vero kaj malvero, pri vero kaj mensogo. Ĉar sen ĉi tiu

bazo, ĉio povas pretendi legitimecon. Estas pro la foresto de ĉi tiu Biblio, kies enhavo estis ignorita de la loĝantaroj, ke la sinsekvaj imperiaj kaj papaj romiaj reĝimoj sukcesis doni al kristanismo ĝiajn plej diversajn perversajn aspektojn; tio estas laŭ ĉi tiu verso de Proverboj 29:18, kie la Spirito diras al ni: "*sen la leĝo, la popolo estas senbrida* ." Doktrinaj religiaj kvereloj kontraŭstaris kristanojn, kiuj falis en apostazion; Tio estas ĉar, ne konsiderante aŭ ignorante la verojn difinitajn de la antikva juda interligo, ili enkondukis paganajn dogmojn en la kristanan religion. En ĉi tiu miksaĵo de la dia sanktaĵo kaj la pagana profano, kristanismo fariĝis la plej malbona formo de la potencoj de "**mallumo**". Tiu, kie, laŭ Jesuo Kristo, "*lumo fariĝas mallumo*", kio kondukas lin diri en Mat. 6:23: "*Se via lumo estas mallumo, kiel granda estos tiu mallumo*".

Tiu ĉi situacio denove regas hodiaŭ ĉar, kiel en 313, ĝi estas la sekvo de religia paco kaj libereco atingitaj de popoloj de kristana origino. Ni vidas per niaj propraj okuloj kio la homaro fariĝas "*sen brido kaj sen dia leĝo*". Sed mensogoj eĉ pli sufokas la veron en nia tempo ĉar la evoluo de cifereca teknologio ebligas falsi sonajn aŭ vidajn registraĵojn. Vero kaj malvero jam ne estas tiel identigeblaj kiel ili estis antaŭ tiu ĉi teknologia evoluo. Rezulte, la homaro hodiaŭ estas metita en "**mallumon**", kiu neniam estis tiel "**granda**" ekde Adamo kaj Eva.

Ĉi tiu studo donas al la Spirito la ŝancon malkaŝi al mi novan perlon, kiu eniras mian profetan keston. Ĉar ĝi substrekas la plej gravan kaj esencan gravecon de la Biblio, ĉi tiu dia vorto kolektita dum 15 jarcentoj de la historio de la malnova interligo kaj la unua jarcento de nia kristana epoko, ĉe kies fino la apostolo Johano ricevis sian vizion nomatan "*Revelacio*" aŭ, sub ĝia obskura greka nomo, "*Apokalipso*". Estas sur ĉi tiu lasta atesto, ke Dio kompletigas la verkadon de sia sankta Biblio. Kun tiuj "16 jarcentoj", la nombro "16" ricevas precizan signifon, kiu ligas ĝin al **la Sankta Biblio, la skriba Vorto de Dio**. Ĝia presita distribuo ankaŭ estas ligita al la "16-a ^{jarcento}" kaj tio donas al Apokalipso 16 ĝian signifon; ĝia temo estas tiu de la tempo de la "*sep lastaj plagoj de la kolero de Dio*", kiuj havas kiel celojn **la kredantojn, kiuj malestimas la Sanktan Biblion** malobeante la volon de Dio, kiun ĝi rivelas. Ĉi tiu ĉapitro 16 de la Apokalipso do celas **la malestimon montritan al la Sankta Biblio fare de la lastaj ribeluloj**. Kaj ni devas memori la fakton, ke la fundamentoj metitaj de la protestanta kredo konservas sian gravecon ĝis la fino de la mondo laŭ la esprimo, kiu esprimas ĝian originan doktrinan pozicion "la Skribo kaj nur la Skribo" aŭ, en la latina lingvo de la 16-a ^{jarcento}, "sola scriptura". Tion ankaŭ instruas Jesuo en Apokalipso 2:25 dirante: "*nur, kion vi havas, tenu ĝis mi venos*." Notu denove, ke la konstruado de la protestanta Usono, celo de la lasta dia kolero, komenciĝis per la malkovro de Ameriko kaj la enmigrado de la unuaj protestantoj kaj anglikanoj el Eŭropo sur la ŝipo nomita "Maja Floro" **en la 16-a jarcento**.

La Biblio tial kunigas la skribaĵojn inspiritajn de Dio dum 16 jarcentoj kaj ĉi tiu nombro 16 donas sian signifon al la "*mil sescent stadioj*" de la "*amplekso*", de Apokalipso 14:20: "*Kaj la vinpremilo estis tretita ekster la urbo, kaj sango eliris el la vinpremilo ĝis la bridoj de la ĉevaloj, por amplekso de mil sescent stadioj*". Ĉi tiu verso trovas sian klarigon en Jakobo 3, kies unua verso diras: "*Miaj fratoj, ne lasu multajn el vi fariĝi instruistoj; ĉar vi scias, ke ni estos juĝataj pli severe*". La "*vinberoj*" de la "*dia kolero*" estas rikoltitaj en la "*vinpremilo*"

de lia " *rikolto* ", estante trovitaj indaj je " *juĝatoj pli severe* ", ĉar ili estis malindaj religiaj instruistoj. Kaj estas en Jakobo 3:3, ke la Spirito donas al ili la bildon de la rajdantoj, kiuj direktas la " *ĉevalojn* " per la " *brido* " metita inter iliajn dentojn: " *Se ni metas la bridon en la buŝojn de la ĉevaloj, por ke ili obeu nin, ni ankaŭ direktas ilian tutan korpon .* " En ĉi tiu bildo, kion signifas " *la peco* "? Reala aŭ ŝajnigita dia aŭtoritato. La " *peco* " establita de Dio estis anstataŭigita de papa Romo per la " *peco* " de paganaj dogmoj, kaj asertante, ke ĝi reprezentas Dion sur la tero, la papo donis al la diablo la ŝancon preni la tutan kristanan homaron sub sian kontrolon. La vera " *peco* " estis anstataŭigita per la falsa " *peco* ", sed kiu estas la aŭtoro de ĉi tiu ago? Dio kaj li sole. Ĉar estas li, kiu forprenis la Biblion kaj transdonis la malfidelan homaron al la diablo kaj al papa romia paganismo. Ne forgesu, por Dio " *homo estas nur spiro* ", ke li submetiĝas al lia volo, kiu konsistas el beni la fidelulojn kaj malbeni la malfidelulojn pli kaj pli. La papa reĝimo estas kreaĵo de Dio, kies celo estas igi la vivon de malfidelaj kristanoj eĉ pli terura. Alia klarigo faras la rajdanton, la diablon mem, de " *la buŝo de la ĉevaloj* ", la sinsekvaj papoj kaj post ili, la " *falsaj profetoj* " pastroj de Protestantismo falintaj ekde 1843, kaj de la " *korpo de la ĉevaloj* ", la delogitaj kaj trompitaj popoloj. Ĉi tiu interpreto krome pli konformas al la rolo de la " *buŝo* ", kiun Dio atribuas al la romia reĝimo en Dan.7:8: " *Mi rigardis la kornojn, kaj jen alia malgranda korno eliris el mezo de ili, kaj tri el la unuaj kornoj estis elŝiritaj antaŭ ĝi; kaj jen ĝi havis okulojn kiel okuloj de homo, kaj buŝon, parolantan arogante .* "; kaj en Apo. 13:5-6: " *Kaj al ĝi estis donita buŝo, parolanta grandajn aferojn kaj blasfemojn ; kaj al ĝi estis donita povo agadi kvardek du monatojn. Kaj ĝi malfermis sian buŝon por blasfemoj kontraŭ Dio , por blasfemi Lian nomon kaj Lian tabernaklon kaj la loĝantojn de la ĉielo .* " Por religia instruisto, katolika, ortodoksa aŭ protestanta, la " *buŝo* "... » alprenas esencan rolon, kiun Jakobo 3:10-11 substrekas kun intereso: " *El la sama buŝo eliras beno kaj malbeno. Tio ne devas esti, miaj fratoj. Ĉu la fontano ŝprucas el la sama aperturo dolĉan kaj maldolĉan akvon ?* Jakobo 3 pentras bildon pri tio, kio la romia papa reĝimo kaj la falsa protestanta kredo de la fina tempo fariĝos en lia tempo, kaj Dio uzas ĉi tiujn ŝlosilojn por illustri la romian papan katolikan religion en la " *tria trumpeto* " de Apokalipso 8:11: " *La nomo de tiu stelo estas Absinto; kaj triono de la akvoj fariĝis absinto, kaj multaj homoj mortis pro la akvoj, ĉar ili fariĝis maldolĉaj .* " Jakobo 3 plue specigas en versoj 12-16: " *Ĉu figarbo, miaj fratoj, povas doni olivojn, aŭ vinberarbo figojn? Nek sala akvo povas doni dolĉan akvon. Kiu estas saĝa kaj komprenema inter vi? Li montru siajn farojn per bona kondukado en la humileco de saĝeco.* " Sed se vi havas maldolĉan ĵaluzon kaj egoismon en viaj koroj, ne fanfaronu kaj ne mensogu kontraŭ la vero. Ĉi tiu saĝeco ne venas de supre, sed estas tera, karna kaj diabla. Ĉar kie estas maldolĉa ĵaluzo kaj egoismo, tie estas malordo kaj ĉia malbona faro. En ĉi tiuj versoj, per Jakobo, la Spirito ĵus prezentis ĉion, kio kondamnas la romkatolikan papan reĝimon kaj ĝiajn imitulojn: " *akran ĵaluzon, egoismon, mensogadon kontraŭ la vero, malbonajn farojn, teran, karnan kaj diablan .* " En akra kontrasto, li difinas veran fidon en versoj 17 kaj 18: " *La saĝeco, kiu estas de supre, estas unue pura, poste pacema, milda, facile akordigebla, plena de kompato kaj bonaj fruktoj, sen duba parolado kaj hipokriteco . La frukto de justeco estas semata en paco de tiuj,*

kiuj faras pacon." » Kaj ĉi tiu verso plue kondamnas la falsan katolikan kaj protestantan kredon, kiun ĝi imputas al la " **hipokrituloj** " en Dan. 11:34: " *En la tempo, kiam ili falos, ili estos iom helpataj, kaj multaj aliĝos al ili per hipokriteco* ." Kaj estas pro ilia " **hipokriteco** ", ke Dio profetas por iliaj du sinsekvaj reĝimoj despotan, netolereman, murdeman konduton, kiu pravigas iliajn bildojn de " **bestoj** ", kiuj " *leviĝas* " sinsekve " **el la maro** ", poste " **el la tero** " en Apo. 13:1 kaj 11.

En ĉi tiu printempo de 2023, kaj jam dum jaroj, ni estas submetitaj al ĉiutaga inundo da informoj lanĉitaj en reala tempo. Veroj kaj mensogoj, veraj kaj malveraj, cirkulas en ĉi tiuj dissendoj kun tia rapideco, ke fariĝas neeble ordigi inter la du eblecoj. En nekontroleblaj sociaj retoj, mesaĝoj estas lanĉitaj kaj transformiĝas en onidirojn subtenatajn kaj plusendatajn de favoraj uzantoj. Rezulte, registaroj kaj oficialaj amaskomunikiloj konkurencas kaj perdas kontrolon de la informoj. Jen aferoj, kiuj donas sencon al la vortoj de Jakobo 3:16: " *Ĉar kie estas envio kaj malpaco, tie estas malordo kaj ĉia malbona faro.* " La sendia homaro tiel pagas sian prezon por sia deziro al libereco. Necesos "ke **triono de la homaro estu mortigita** " por ke " **la postvivantoj** " komprenu, ke kompleta libereco por ĉiu kreitaĵo estas danĝera utopio, kiu kondukas al la plej malbona. Dio sciis tion kaj faris ĉion eblan por averti la homaron kontraŭ ĉi tiu alloga kaptilo, en kiun Eva falis unue.

Sen morala " **brido** ", okcidentaj loĝantaroj pravigas mensogojn, trompon, trompon kaj adulton. Mensogado estas atribuita al homoj pli inteligentaj ol aliaj; tio permesas al ili sukcesi en sia lukto en civila kaj profesia vivo. Trompo fariĝis la kaŭzo de spektakloj, kiuj multe ridigas homamasojn, eĉ se ili devus plori. Adulto estas la konstanta temo de filmoj kaj la skribaĵoj de romanistoj. Kaj mi scivole rimarkas ĉi tiun komunan radikon inter Romo kaj Romo, kiun Dio akuzas pri instruado de " **fabloj** , **agrablaj aferoj** ", en 2 Tim. 4:3-4: " *Ĉar venos tempo, kiam homoj ne toleros sanan instruon, sed, **havante jukantajn orelojn** , kolektos al si instruistojn laŭ siaj propraj deziroj, kaj deturnos siajn orelojn de la vero **kaj turniĝos al fabloj** .* " Ĉi tiu instruado donas al la mensogoj de la diablo la aspekton de " **agrablaj aferoj** " kiel " **fabloj** ", kiuj ĝenerale finiĝas bone. Ĉar male, en la instruado de vero, por tiuj, kiuj malobeas kaj ne amas la veron, kiu venas de Dio, aferoj finiĝas tre malbone; en definitiva morto kaj por la plej kulpaj, en " *la fajro de la dua morto de la lasta juĝo* ". Kaj la pruvo de ĉi tiu " **dua morto** " estas la "unua morto", kiu trafis la tutan homaron de kiam la unua homa paro pekis, tio estas, malobeis malpermeson truditan de Dio. Pri ĉi tiu temo, notu, ke la malpermeso konsistis el ne manĝi de la "arbo", kiu supozeble ofertas per sia frukto " *la scion pri bono kaj malbono* ". Ĉi tiu " **arbo** " estis nur bildo de la anĝelo, kiu ribelis kontraŭ Dio. Kaj Eva estis viktimo de lia deziro akiri ĉi tiun " *scion pri bono kaj malbono* ". Eva estis bildo de la Eklezio de Kristo, kiu siavice estas sisteme delogita kaj konkerita de la malbono. Jen kio rezultas el la atesto de la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso. Kaj Dio organizas la historion de la Eklezio metante ĝin en malsamajn situaciojn, en kiuj ĝiaj veraj elektitoj elstaras el la tuto de la false religiaj homamasoj. Homoj estas ĉefe karnaj kaj tio, kion iliaj kvin sentoj ignoras, ne interesas ilin; kio estas la kazo kun spirita penso. Inter la ateista homo kaj la elektitoj de Kristo, amasoj da kondutoj restas eblaj, sed Dio

juĝas ilin tro supraĵaj kaj nekonstantaj por senti la plej etan deziron dividi sian eternecon kun ili. Tra la tuta Biblio, Dio celas nur siajn verajn elektitojn kiel la leganton de siaj vortoj. Ankaŭ, kiam li diras: "*Kiu tuŝas vin, tiu tuŝas la pupilon de mia okulo*", liaj vortoj ne validas por falsaj kristanoj, sed nur por siaj fidelaj elektitoj sanktuloj. Religia libereco simple plimalklarigis la aspekton de religia vero kaj malvero, kaj ĝuste ĉi tiun mesaĝon Dio volis illustri en sia "**kvina trumpeto**" de Apokalipso 9 en ĉi tiuj versoj 2 kaj 3: "*Kaj ŝi malfermis la abismon. Kaj el la puto eliris fumo, kiel el granda forno; kaj la suno kaj la aero mallumiĝis pro la fumo de la puto. Kaj el la fumo eliris akridoj sur la teron; kaj al ili estis donita povo, kiel havas povon la skorpioj de la tero.*"

Ignorata de homoj ĝis mia profeta ministerio, ĉi tiu temo de la "**kvina trumpeto**" estas la plej grava en la Revelacio alportita de la Spirito al Johano. Efektive, la malbenita statuso de Katolikismo estis konata kaj kondamnita de la oficiala fondinto de la Reformacio, Martin Luther, la germana katolika monaĥo kaj instruisto. Sed la malbeno de ĉi tiu Protestanta Reformacio estis ignorita de ĉiuj ĝis la punkto, ke oficiala Adventismo kredis sin rajtigita eniri sian aliancon inter 1991 kaj 1993, kaj oficiale por siaj membroj en 1995. La pruvo provizita en ĉi tiu "**kvina trumpeto**" estas do la sola pruvo, kiun Dio ofertas al siaj elektitoj. Kaj la unua el ĉi tiuj pruvoj konsistas en la sinsekvo de "**trumpetoj**", ĉar jam la "**dua**" kaj la "**tria trumpeto**" koncernas la romkatolikan papan reĝimon. Post ĝi, la "**kvara trumpeto**" ilustras la agadon de revolucia franca ateismo kaj ĝian teruron de la jaroj 1793-1794. Poste la simbolo de la "**aglo**" profetas la eniron en la 19-an jarcenton kun la imperia reĝimo regata de Napoleono Bonaparte. Tiel paŝon post paŝo, la profetaĵo kondukis nin al la jaroj 1828, 1844, 1873 proponitaj de la profetaj kalkuloj en Daniel 8:14 kaj 12:11-12. Kaj Apokalipso 8:13 profetas la perfektecon de "**ve**" citante trifoje ĉi tiun terminon "**ve**", kiun la Spirito ligas al la sekvoj de la kredotestoj konstruitaj sur adventismaj atendoj, kiuj okazos sinsekve en 1843, 1844 kaj je la tempo de la fino, en 1994. La adventismaj kredotestoj de 1843 kaj 1844 estis spertitaj en Usono, lando de bonvenigo por protestantoj persekutitaj en Eŭropo fare de la monarkioj de la katolika religio. Ĉi-lastaj jam estinte eliminataj kaj malbenitaj de Dio, la "**kvina trumpeto**" konsistigas la plej grandan "**ve**" kaŭzitan de la adventisma kredotesto, ĉi-foje influante la protestantan religion. Tiel, ĉar ili ne partoprenis en la adventisma atendado, la unuaj protestantoj estis transdonitaj al la diablo fare de Dio, ekde la printempo de 1843. Tiuj, kiuj partoprenis en ĉi tiuj du atendoj, sed ne estis elektitaj de Dio, estis siavice transdonitaj al la demonoj, ekde la 23-a de oktobro 1844, la dato de la fino de la dua provo de kredo. El homa perspektivo, por ordinaraj mortuloj, nenio permesis al ili scii, ke dia juĝo ĵus plenumiĝis. Ĉar, eĉ forlasita de Dio, Protestantismo daŭre praktikis sian religion kiel antaŭ la provo; kio igas Dion diri pri ĝi en la "**Sardesa**" epoko en Apokalipso 3:1: "*Vi estas konsiderataj vivantaj kaj vi estas mortintaj.*" La diablo tiam multobligis siajn doktrinajn aspektojn, ofte bazitaj simple sur la nomo de la fondinto de grupo. Tiel aperis la "**falsaj Kristoj**", anoncitaj de Jesuo insiste en Mat. 24:11 kaj 24: "*Multaj falsaj profetoj leviĝos kaj trompos multajn. .../...Ĉar leviĝos falsaj kristoj kaj falsaj profetoj, kaj faros grandajn signojn kaj miraklojn, por trompi, se eble, eĉ la elektitojn.*" Kaj tial ĉi tiun multiĝon de la eklezioj de Protestantismo la

Spirito elvokas en bildo, en Apokalipso 9:2, per ĉi tiu citaĵo: " *kaj la suno kaj la aero mallumiĝis de la fumo de la abismo* ." La averto donita per ĉi tiu revelacio estis averto oficialan Adventismon kontraŭ ĉia alproksimiĝo al la eklezioj de la protestanta federacio; tio estas des pli vera, ĉar verso 11 klare malkaŝas ilian transdonon al la diablo: " *Ili havis super si kiel reĝon la anĝelon de la abismo, kies nomo en la hebrea estas Abadon, kaj en la greka estas Apolion* ." Ĉi tiu " *anĝelo de la abismo* " estante Satano, kiu uzas la protestantan religion ekde 1843 por detrui la veran kredon per la malvera legado de la Biblio skribita " *en la hebrea kaj greka* ". Malakceptante, siavice, la adventistan mesaĝon, kiun mi prezentis inter 1980 kaj 1991, mesaĝon anoncanta la revenon de Jesuo Kristo por 1994, la oficiala adventista organizaĵo kondukis kiel la protestantoj transdonitaj al la diablo de Dio en 1843 kaj 1844. Rezulte, ĝi transdonis " *lin ankaŭ* " al la demonoj donante kiel videblan pruvon la aliancon faritan kun la protestanta federacio inter 1991 kaj 1995. La minaco bazita sur la esprimo " *lin ankaŭ* " citita en Apokalipso 14:10 estis tiel parte plenumita: " li *ankaŭ* trinkos el la vino de la kolero de Dio, verŝita senmikse en la kalikon de lia indigno, kaj li estos turmentata per fajro kaj sulfuro antaŭ la sanktaj anĝeloj kaj la Ŝafido. " Dum mi skribas ĉi tiun mesaĝon, mi komprenas, ke la mesaĝo de la tria anĝelo koncernas la trian adventistan kredoteston, kiun mi provokis per mia anonco pri la reveno de Jesuo Kristo por la jaro 1994. Efektive, verso 9 specifikas: " *Kaj alia, tria anĝelo sekvis ilin, dirante... per laŭta voĉo, Se iu adoras la beston kaj ĝian bildon, kaj ricevas markon sur sia frunto aŭ sur sia mano* ". Ĉi tiu mesaĝo de la " *tria anĝelo* " distingiĝas de la unuaj du per tio, ke ĝi citas " *la bildon de la besto* ", kiu indikas la protestantan kredon de la lasta universala registaro dominita de la pluvivantoj de Usono post la Tria Mondmilito de la " *sesa trumpeto* ". La vera signifo de la tri mesaĝoj trovas sian klarigon en la plenumiĝo de la tri adventismaj kredotestoj, en 1843, 1844 kaj 1994. Kaj nur per la plenumiĝo de la tria testo la misteroj de la profeta Revelacio estas levitaj. La falo de institucia Adventismo kaj la konfirmo de tiu de Protestantismo, kiu antaŭis ĝin en 1843 kaj 1844, estas ligitaj al ĉi tiu dato 1994, kiu tial konsistigas la bazon de la laboro de la " *tria anĝelo* ".

Mi povas tiel doni novan, precizan signifon al la tri mesaĝoj alportitaj de tri teraj anĝeloj. Atentu! Ĉi tiuj novaj klarigoj ne nuligas la malnovajn jam ricevatajn. Ĉar Dio desegnis sian profetaĵon por esti uzata laŭ evoluanta maniero, por ke en ĉiu epoko liaj elektitoj trovu tie sian instruon. Trovante nin ĉe la fino de ĉi tiu rivelita projekto, ni profitas de la pli granda precizeco de la aferoj rivelitaj en la teksto de la profetaĵo. Ĉi tio konfirmas ĉi tiun die inspiritan vorton al la saĝa Salomono en Koheleto 7:8: " *Pli bona estas la fino de afero ol ĝia komenco; pli bona estas pacienca spirito ol aroganta spirito* ." Jen do ĉi tiu nova klarigo, kiu donas al la vorto " *anĝelo* " ĝian signifon de tera "mesaĝisto".

Apokalipso 14:6-7: " *Kaj mi vidis alian anĝelon, flugantan meze de la ĉielo, havantan la eternan evangelion, por prediki al la loĝantoj de la tero, kaj al ĉiu nacio kaj tribo kaj lingvo kaj popolo. Dirante per laŭta voĉo: Timu Dion, kaj donu al Li gloron, ĉar venis la horo de Lia juĝo; kaj adorkliniĝu al Tiu, kiu faris la ĉielon kaj la teron kaj la maron kaj la fontojn de akvoj* ". La " *eterna evangelio* " enmane celas la agadon de Protestantismo. Ĝi organizas la provon de sia propra juĝo. Ĉi tiu graveco donita al la rolo de la Protestantaj Reformantoj

estas fundamenta por kompreni la logikon de la sinsekvo de la mesaĝoj de la " *tri anĝeloj* " de ĉi tiu ĉapitro 14. La protestanto restas protestanto tiel longe kiel li protestas kaj kondamnas pekon. Sed kiam li ĉesas kondamni ĝin, ĉi tiu protestanto jam ne estas inda je la nomo kaj estas anstataŭigita de Adventismo, kiu tiam ricevos la signon de la Ŝabato kiel pruvon de sia aparteno al Dio; tio ĝis la mesaĝo de la " *tria anĝelo* " kaŭzas sian propran falon, en 1994, kiam ĝi estas " **elvomita** " de Jesuo Kristo.

En la printempo de 1843, la " *unua anĝelo* ", aŭ fidela protestanta mesaĝisto, agis por transdoni la tute nekredantajn usonajn protestantojn al la diablo; pri kio ili atestis malestimante la mesaĝon de William Miller, kiu anoncis, per biblia profetaĵo, la revenon de Kristo en la printempo de 1843.

Apokalipso 14:8: " *Kaj alia anĝelo sekvis, dirante: Falis Babel, falis la granda, ĉar ĝi trinkigis ĉiujn naciojn el la vino de la kolero de sia malĉasteco.* " Ĉi tiu mesaĝo pri la malbenita statuso de Romo estas ankaŭ kaj tipe konata al protestantoj, oficiale, ekde la 16-a ^{jarcento}, sed reale, ekde la 12-a ^{kun} la sperto de Petro Valdo.

Aŭtune de 1844, la " *dua anĝelo* " aŭ fidela mesaĝisto, ankoraŭ protestanta, transdonis al la diablo la ceterajn protestantojn ne elektitajn de Dio en ĉi tiu dua adventista testo. En 1863, ĝi oficiale fariĝis la usona "Sepa-taga Adventista Eklezio", kies rolo estis kondamni la malbenon de katolikismo kaj ĝian ripoztagon establitan de Romo, dimanĉon; ĝia agado prenis universalan formon ekde 1873. Ĝia nomo "Adventisto" memorigas homojn pri la testo de fido bazita sur la " *atendo* " de la reveno de Jesuo Kristo kaj ke oni devas atendi kun " **pacienco** " denove ĝis lia reveno. Ĝi plilongigas la proteston forlasitan de la protestanta religio.

Apokalipso 14:9-10: " *Kaj alia anĝelo, tria, sekvis ilin, dirante per laŭta voĉo: Se iu adorkliniĝas al la besto kaj al ĝia bildo, kaj ricevas ĝian markon sur sia frunto aŭ sur sia mano, tiu **ankaŭ trinkos** el la vino de la kolero de Dio, kiu estas elverŝita nemiksita en la kalikon de lia indigno; kaj li estos turmentata per fajro kaj sulfuro antaŭ la sanktaj anĝeloj kaj antaŭ la Ŝafido.* "

En 1994, la " *tria anĝelo* " aŭ fidela mesaĝisto kondamnis la adventistan institucion, kiu malestimis kaj malakceptis lin aŭ ignoris lin kaj kiu siavice estis transdonita, post la protestanta religio, al la tendaro de la diablo. Lia mesaĝo preparis la verajn elektitojn iluminitajn de la deĉifrita profetaĵo por la fina glora reveno de Kristo atendata, ĉi-foje kun certeco ekde 2018, por la printempo de 2030. Tiel, en la jaro 2029, la lastaj elektitoj spertos la finan universalan provon de fido anoncitan en Apokalipso 3:10: " *Ĉar vi observis la vorton de mia pacienco, mi ankaŭ vin gardos de **la horo de tento, kiu venos sur la tutan mondon, por provi la loĝantojn de la tero**.* "

Mi jam prezentis Adventismon kiel la kristanan movadon, kies misio estis kompletigi la Protestantan Reformacion, kiu restis nefinita ekde la 16-a ^{jarcento}. Ĉi tiuj novaj klarigoj konfirmas ĉi tiun rolon, kiun Dio donis al ĝi. Tiel, ne plu protestante kontraŭ peko, sed dezirante fari aliancon kun Protestantismo, kiu pekas, la oficiala Adventismo de 1991 povis esti " **elvomita** " de Jesuo Kristo nur inter 1991 kaj 1995, tio estas, en 1994. Fakte, Dio resendas Adventismon al la Protestantismo, el kiu ĝi devenis, same kiel li deportis la malfidelan karnan

Izraelon al Babilono en Ĥaldeo, tio estas, al la lando, el kiu ĝia fondinta patriarko Abraham devenis sub la nomo Abram.

Ĉi tiu temo, pri vero kaj malvero, vero kaj mensogo, sola resumas la tutan homan dramon sur la tero. La nevidebleco de Dio kaj liaj juĝoj estas la kaŭzo de la trompa aspekto de la aferoj, kiuj konsistigas la vivon sur la tero. Tial eniri rilaton kun li estas por la homo la sola kondiĉo, kiu ebligas savon. Kaj pro sia nevidebleco, la granda kreinto Dio lasis al ni, per la skribaĵoj de sia sankta Biblio, la solan rimedon por kompreni siajn planojn. Tial ĉi tiu Biblio ludas superan rolon kiel subteno de sia tuta vero kaj tio pravigas la diablon kaj liajn demonojn farantajn ĉion eblan por deturni homojn de ĝia legado. Por atingi ĉi tiun rezulton, li persekutis la kristanojn, kiuj volis legi ĝin kaj koni ĝiajn instruojn. Kaj kiam ĉi tiu maltoleremo ne plu eblis, li popularigis ĝin kaj igis ĝin malestimata de amasoj da falsaj kredantoj. Sed kiajn ajn strategiojn ili adoptas, la vere elektitoj komprenas la rolon de la Biblio en la savo ofertita de Jesuo Kristo. Kaj ekde 1843, ĝuste en la kompreno de ĝiaj profetaĵoj ili trovis la rimedojn por konservi la "**justecon**" ofertitan de Jesuo Kristo. Tiel, ĝuste tradukita el la originala hebrea teksto, la verso de Daniel 8:14 estas perfekte plenumita: nur "**sankteco estas pravigita**" kiam ĝi estas agnoskita de la eterna Spirito de Jesuo Kristo.

Mi devas ankaŭ mencii la mision de la "**kvara anĝelo**" menciita en Apokalipso 18:1-2: "**Post tio mi vidis alian anĝelon malsupreniri el la ĉielo, havantan grandan aŭtoritaton; kaj la tero lumiĝis per ĝia gloro. Kaj li kriis per laŭta voĉo, dirante: Falis, falis Babel, la granda! Kaj fariĝis loĝejo de demonoj, kaj malliberejo de ĉiu malpura spirito, kaj kaĝo de ĉiu malpura kaj malaminda birdo. Ĉar ĉiuj nacioj trinkis el la vino de la kolero de ŝia malĉasteco, kaj la reĝoj de la tero malĉastis kun ŝi, kaj la komercistoj de la tero riĉiĝis per la abundo de ŝia lukso.**" Jam la precizeco "**mi vidis lin malsupreniri el la ĉielo**" atribuas la mesaĝon priskribitan al dia ĉiela ago. La precizeco "**kiu havis grandan aŭtoritaton**" baziĝas sur la "**aŭtoritato**", kiun Dio donas al sia perfekte deĉifrita kaj tial neatakebla profeta biblia vorto. Ĉi tiu mesaĝo potence konfirmas tiun de la "**dua anĝelo**" de Apokalipso 14:8. Mi povas ligi ĉi tiun anoncon al la dato de printempo 2018, en kiu la Spirito permesis al mi scii la daton de la vera reveno de Jesuo Kristo, planita kaj fiksita de Dio, solide, por la venonta printempo de 2030. **Kvara adventista "atendo" estis tiel oficiale lanĉita laŭ la volo de la Kreinto Dio kaj Profeto.** Ekde 1994, la dato ligita al la mesaĝo de la "**tria anĝelo**" de Apokalipso 14:9-10, la abomeninda tera spirita religia situacio enorme plifortiĝis kaj degradiĝis. La false kristana Okcidento pravigas en 2018 ĉiajn abomenindajn aferojn postulitajn de la perversaj reprezentantoj de GLAT; aferojn, kiujn Rusio oficiale kondamnas kaj kiuj teruras ĝin same kiel multajn aliajn landojn de la mondo, islamajn aŭ ne, afrikajn, arabajn, aziajn. Kun la tempo, la Okcidento malfermis siajn limojn por bonvenigi fremdulojn kun multnombraj moralaj, kutimaj kaj religiaj; kion ĉi tiu verso substrekas dirante: "**Ĝi fariĝis loĝejo de demonoj, tenejo de ĉiu malbona spirito, tenejo de ĉiu malpura kaj malaminda birdo.**" ". Kaj en ĉi tiu bildo, unue, Dio ilustras la ekumenan kunvenon, kiu kunigas konkurantajn religiojn nekongruajn unu kun la alia, kiel ekzemple la kristana kredo kaj Islamo. Ĉu Dio povas ilustrati kunvenon de mensogaj monoteismaj religioj alimaniere? Ne, kompreneble ne, kaj lia mesaĝo

estas tre klara. La videbla observado, el la printempo de 2018, priskribas mensogan religian situacion, kiun Dio entreprenas puni per la " *sesa trumpeto* " de Apokalipso 9:13 kaj Dan 11:40 ĝis 45, ekde la 24-a de februaro 2022, sed eĉ pli ekde la printempo de 2023, kie okcidenta helpo donita al Ukrainio kreskas ĝis la punkto, ke Rusio konsideras sin oficiale atakita de okcidentaj NATO-fortoj. Dua parto de ĉi tiu mesaĝo de la " *kvara anĝelo* " plenumiĝos nur ekde la printempo de 2030 per la temo de la " *vinjaro* " citita en Apokalipso 14:17 ĝis 20. Ĉi tiu dua parto priskribas la finan punon de la falsaj paŝtistoj, falsaj Kristoj aŭ falsaj profetoj, komencante en verso 6: " *Redonu al ŝi kiel ŝi pagis, kaj donu al ŝi duoblon laŭ ŝiaj faroj. En la kaliko, kie ŝi verŝis, verŝu al ŝi duoblon.* " Antaŭ ol doni ĉi tiun rajtigon, Dio invitis siajn elektitojn apartigi sin de la eklezioj, kiuj heredis la pekon instruitan de " *Babilono la Granda* ", la papa kaj romkatolika eklezio. Ni legas en verso 4: " *Kaj mi aŭdis alian voĉon el la ĉielo, dirantan: Eliru el ŝi, mia popolo, por ke vi ne partoprenu en ŝiaj pekoj, kaj por ke vi ne ricevu el ŝiaj plagoj.* " Ĉar, efektive, laŭ Apokalipso 17:5, " *Babilono la granda* " estas la " *patrino* " de ŝiaj ortodoksaj, protestantaj, anglikanaj kaj fine adventistaj " *prostituitinaj* " *filinoj en sia institucia formo.*

Male al la mesaĝoj de la tri antaŭaj anĝeloj, la anonco farita de la " *kvara anĝelo* " estas aŭtentikigita de Dio kaj garantiita pri sukceso, ĉar Jesuo efektive, ĉi-foje, aperos je la tempo, kiun liaj elektitoj fiksas per lia revelacio. Farante tion, li mem fiksas la daton, kiam ili estos mortigitaj per dekreto promulgita de la universala ribela tendaro. Sed aperante en sia gloro en la lasta momento antaŭ la mortigoj, la puno falos sur la kapojn de la religiaj ribelantoj laŭ la anonco kaj priskribo faritaj en ĉi tiu mesaĝo de Apokalipso 18. Ĉi tio, ankaŭ estante konforma al la profeta dato de la 18-a de marto, kiu korespondas al la komenco de la fasto de Ester, kies propeto celis savi la judon Mordeĥaj kaj lian popolon kaj tial, Ester mem. Kaj fine, la 18-a de marto markos la komencon de la kondamno al morto de la lastaj elektitoj, kiujn Jesuo savos kaj forprenos, en la printempa tago, la 20-a de marto 2030; tago kiam la sanga kaj malbonaŭgura " *rikolto* " komenciĝas sur la tero, kiu unue trafas la " *instruistojn* " de kristanaj religiaj mensogoj, tio estas, la " *falsajn profetojn* ".

En sekularaj novaĵoj, la falsaj novaĵoj temas pri mensogoj, kiuj servis la aferon de la invado de Ukrainio fare de Rusio. Hodiaŭ, la falsa heroeco de la ukrainaj defendantoj de malgranda insulo en la Nigra Maro proksime de Ukrainio, nomata "Serpenta Insulo " , *estas denunciata* . Atakitaj de la rusoj, la ukrainaj defendantoj ne rezistis ĝismorte, kiel malvere asertis, sed kapitulacis al la rusoj; do la pli " *serpenta* " el la du ne estis la insulo, sed Ukrainio. Krome, enketoj faritaj de germanaj amaskomunikiloj kolektis pruvojn, ke la sabotado de la rusa gasdukto Nord-Stream estis farita de ukraina ŝipanaro sur velŝipo, kiu foriris el norda Germanio. Kunlaboro kun Pollando estas suspektata. La uzita eksplodaĵo estis identigita. Tiel, la ukraina trompo, kiu kondukis al la eŭropa energikrizo, fariĝas pli kaj pli evidenta, sed estas tro malfrue por okcidentanoj pridubi ilian subtenon al ĉi tiuj du orienteŭropaj landoj, kiuj enlogis ilin en sian militon, pravigitan per ilia komuna malamo al Rusio. Tial la frukto de ĉi tiuj mensogoj kaŭzos la detruon de Eŭropo kaj la nacioj, kiuj konsistigas ĝin. La justeco de Dio plenumiĝas; Homoj, kiuj ne ŝatas lian veron, estas nutrataj kaj trompataj per

mensogoj. La defraŭdo de fonduso de 240 milionoj da dolaroj pagita al Ukrainio fare de Usono ankaŭ estas kondamnita. Ĝi estis defraŭdita de ukrainaj kompanioj respondecaj pri liverado de armiloj. Koncerne ĝian junan prezidanton kaj liajn oligarkojn, la fifama reputacio de Ukrainio pri korupto estas tiel konfirmita.

La tempo de la sep lastaj plagoj

Sen ia biblia teksta garantio, sed sciante la spiritajn valorojn rivelitajn de Dio en ĉi tiu sankta Biblio, mi kredas, ke mi kapablas kompreni, kiel estos organizita la tempo de ĉi tiuj "***lastaj plagoj de la kolero de Dio***".

Unu prioritato estas klara: la faktoj plenumiĝos en la jaro 2029. Do, en ĉi tiu jaro 2029, la lastaj ses monatoj, kies religiaj festoj de la unua interligo estis metitaj de Dio sub la temon de peko, ŝajnas al mi aparte taŭgaj por fina "peko-repago" rekte trudita de Dio al la lastaj teraj pekuloj. Tio estas ĉar en la malnova interligo, la du ĉefaj judaj festoj estas metitaj, unu komence de printempo, kiu koncernas "*la feston de Pesahô*" kaj ĝian oferton de dia justeco en Kristo, "*la Ŝafido de Dio*", kaj la alia, komence de aŭtuno, kies temo estas la solvo de peko kaj kiu estas nomata "*la tago de repacigo*". En 2029, aŭtuno komenciĝos la 23-an de septembro. Kaj jam ni devas rimarki, ke Dio volis protekti la nomojn de la lastaj kvar monatoj de nia kutima falsa jara kalendaro, ĉar ili atestas pri la vera divido de tempo, kiun li establis, glorie, en Dio la kreinto. Ĉi tiuj kvar monatoj konservis en sia nomo la ordnumeron de sia jara pozicio: septembro por la sepa monato, oktobro por la oka, novembro por la naŭa, kaj decembro por la deka monato de la dia sunjaro. Ĉi tiu atesto estas tre grava por difini la tempon de la **lastaj ses monatoj, kiuj kondukas al la reveno de Kristo kaj la fino de la mondo**. Ĉar la kreaĵo ne malaperos, sed estas la tuta homaro, kiu devas kaj malaperos sur sia tuta loĝata surfaco. La 23-a de septembro 2029 do estos la dato, kiam la unua plago de Dio trafos la homojn, kiuj portas "*la markon de la besto*". Ĵus antaŭ ĉi tiu dato, universala homa leĝo estos deklarinta la unuan tagon de la semajno, nian nunan "dimanĉon", tagon de ripozo oficiale truditajn al ĉiuj postvivantoj de la nuklea katastrofo de la Tria Mondmilito. En ĉi tiu horo, tera juĝo antaŭvidas sankciojn kontraŭ nevolaj aŭ malobeemaj homoj; aferoj profetitaj de Dio en Apokalipso 13:16-17: "*Kaj li devigas ĉiujn, malgrandajn kaj grandajn, riĉajn kaj malriĉajn, liberajn kaj sklavajn, ricevi markon sur sia dekstra mano aŭ sur sia frunto; kaj ke neniu... " ne povis aĉeti aŭ vendi* , se li ne havis la markon, aŭ la nomon de la besto, aŭ la numeron de ĝia nomo .

Post ĉi tiu mezuro prenita kontraŭ sia sankta Ŝabato, Dio definitive finas sian oferton de graco, kiu baziĝis sur la libervola morto de Jesuo Kristo kiel pekliberiga ofero por la pekoj de siaj solaj elektitoj, kiujn li mem elektas kaj selektas sen recuriri al homa aŭ ĉiela anĝela konsilo. Ĉi tiu temo pri la fino de graco estas disvolvita en Apokalipso 15 kaj resumita en verso 8 jene: "*Kaj la*

templo pleniĝis de fumo el la gloro de Dio kaj el lia potenco; kaj neniu povis eniri la templon, ĝis la sep plagoj de la sep anĝeloj finiĝos. " Mi tradukas ĉi tiun version klare: Kaj la kunveno de Dio estis kompleta, kaj neniu estos aldonita al ĝi; ĉar la elektitoj mem eniros la regnon de la ĉielo nur kiam finiĝos la tempo de la sep lastaj plagoj, kiuj estos elverŝitaj sur la teron. La fumo rilatas al laodoro de la preĝoj de la sanktuloj laŭ Apokalipso 5:8: " *Kaj kiam li prenis la libron, la kvar vivantaj estaĵoj kaj la dudek kvar presbiteroj falis antaŭ la Ŝafido, ĉiu havantaj harpojn kaj orajn pelvojn plenajn de incenso, kiuj estas la preĝoj de la sanktuloj.* " sed ankaŭ, 8:4: " *La fumo de la incenso supreniris, kun la preĝoj de la sanktuloj, el la mano de la anĝelo antaŭ Dio.* " Malantaŭ ĉiu " fumo kajodoro " estas la personeco de elektito.

Responde, Dio verŝas sian unuan el la lastaj plagoj sur la kulpulojn: Apokalipso 16:2: " *La unua iris kaj elverŝis sian bovon sur la teron; kaj dolora kaj dolora absceso falis sur la homojn, kiuj havis la markon de la besto kaj sur tiujn, kiuj adoris ĝian bildon.* " La priskribo de ĉi tiu " dolora absceso " estas analoga al tiu, kiu grave frapis la justan kaj pian Ijob-on. Sed dum la suferoj akceptitaj de Ijob gloris Dion antaŭ Satano, en absoluta kontrasto, tiuj truditaj al la vere kulpuloj de la fina tempo estas justaj kaj merititaj. En la dia kodo de ĉi tiu revelacio, ĉi tiu plago frapas unue " la teron ", ĉar la kunteksto de ĉi tiu horo estas la regado de " la besto, kiu venas el la tero " de Apokalipso 13:11. Kaj tiel la protestantaj gvidantoj kaj organizantoj, kaj la katolikoj, estas honorataj kaj kunkulpaj. Honorataj, ĉar la dimanĉa ripozo trudita de ĝiaj lastaj protestantoj havas sian fonton inter ili.

Ni vidos, ke " **la sep lastaj plagoj de Dio** " okupas, kun iuj diferencoj, la samajn celojn kiel la " **sep trumpetoj** ": tio estas, en kreskanta ordo: *la tero, la maro, la riveroj, la suno, la trono de la besto, la granda rivero Eŭfrato, kaj fine, la aero.*

Jen la listo de la celoj de la " **trumpetoj** ": Notu, ke male al la sep lastaj plagoj, ĉiu puno de la " trumpetoj " trafas nur **trionon** de sia celo, ĉar ĝi trafas kiel dia averto.

Apokalipso 8:7: " *La unua trumpetis, kaj sekvis hajlo kaj fajro miksitaj kun sango, kaj ili estis ĵetitaj sur la teron.* " ; kaj **triono** de la tero forbrulis, kaj **triono** de la arboj forbrulis, kaj ĉiu verda herbo forbrulis . "

Apokalipso 8:8: " *La dua anĝelo trumpetis, kaj io simila al granda monto, brulanta per fajro, estis ĵetita en la maron ; kaj triono de la maro fariĝis sango ,...* "

Apokalipso 8:10: " *La tria anĝelo trumpetis, kaj falis el la ĉielo granda stelo, brulanta kiel lampo, kaj ĝi falis sur trionon de la riveroj kaj sur la fontojn de akvoj.* "

Apokalipso 8:12: " *La kvara anĝelo trumpetis, kaj frapiĝis triono de la suno, kaj triono de la luno, kaj triono de la steloj , tiel ke mallumiĝis triono de ili , kaj malaperis la tago . triono de ĝia brilo , kaj la nokto same.* "

Apokalipso 9:1: " *La kvina anĝelo trumpetis, kaj mi vidis stelon falintan el la ĉielo sur la teron . Kaj al li estis donita la ŝlosilo de la abismo.* "

Apokalipso 9:13-14: " *La sesa anĝelo trumpetis. Kaj mi aŭdis voĉon el la kvar kornoj de la ora altaro, kiu estas antaŭ Dio, dirantan al la sesa anĝelo, kiu*

havis la trumpeton: Malligigu la kvar anĝelojn, kiuj estas ligitaj en la granda rivero Eŭfrato .” Kaj malligiĝis la kvar anĝeloj, kiuj estis pretigitaj por la horo kaj la tago kaj la monato kaj la jaro, por mortigi trionon de la homoj .

Apokalipso 11:15: “ *La sepa anĝelo trumpetis, kaj fariĝis laŭtaj voĉoj en la ĉielo, dirante : La regno de la mondo fariĝis regno de nia Sinjoro kaj de lia Kristo ; kaj li reĝos por ĉiam kaj eterne.* ”

En ĉi tiu komparo, ni vidas, ke en la 5-a ^{puno} ni trovas kiel celojn la falintan protestantan religion de la " 5-a trumpeto " kaj " la trono de la besto " de la " 5-a el la lastaj plagoj ". Per ĉi tiu grupigo, la Spirito metas la protestantan religion sub la spiritan regadon de la " trono de la besto "; kion la faktoj konfirmas, ĉar la peko de la falsa ripoztago kondamnita de Dio estas heredita de la papa romkatolikismo, kies sinsekvaj gvidantoj sidas sur " **la trono** " de la Vatikano, en Romo. Kaj Apokalipso 13:12 konfirmas ilian finan asocion: " *Kaj li ekzercis la tutan potencon de la unua besto antaŭ ĝi, kaj li igis la teron kaj la loĝantojn sur ĝi adorkliniĝi al la unua besto, kies mortiga vundo estis resanigita.* " Birdoj de samaj plumoj kuniĝas, kaj kiel falintaj protestantoj kaj katolikoj similas? Ambaŭ konfuzas religion kun politiko. Ili batalas kaj mortigas pro religiaj kialoj, tiel montrante sian indiferentecon al la ordonoj de Jesuo Kristo, kiu deklaris en Mateo 16:25: " *Ĉar kiu volas savi sian vivon, tiu ĝin perdos, sed kiu perdas sian vivon pro mi, tiu ĝin trovos.* " Li tiam, en la horo de sia aresto fare de la judaj gardistoj, faris konkretan demonstraĵon pri la malpermeso preni armilojn por defendi sian vivon kaj tiun de siaj apostoloj kaj disĉiploj. La du falsaj kristanaj religioj ankaŭ ne praktikas ĉi tiun version, kie Jesuo deklaras: " *Redonu al Dio la aferojn, kiuj estas de Dio, kaj al Cezaro la aferojn, kiuj estas de Cezaro.* " Jam en lia tempo, ribelemaj judoj riproĉis lin pro esti amiko de la romanoj, ĉar li ne alvokis al ribelo kontraŭ ili. La sama militema partia spirito vigligas la falsajn religiojn de monoteismo. Sed tio estas vera, kaj tial estas prave, ke Jesuo rekonas kiel siajn proprajn nur tiujn, kiuj aŭskultas liajn vortojn kaj obeas ilin. Tie kuŝas la tuta diferenco inter la elektitoj kaj la falintoj.

La celo de la 6-a ^{puno} estas komuna al ambaŭ kuntekstoj: " **la granda rivero Eŭfrato** " aŭ la teritorio de Okcidenta Eŭropo, ankaŭ simbolita per la " *dek kornoj* " de Daniel 7:7 ĝis Apokalipso 17:3.

Fine, la " *sepa trumpeto* " iom antaŭas la sepan el la " *sep lastaj plagoj* ", ĉar ĝi indikas la aperon de la dia kaj venka Kristo. La celata celo estas " *la aero* ", kaj malantaŭ ĉi tiu termino troviĝas la tera regado de la diablo, nomata mem " *la princo de la potenco de la aero* " en Efezanoj 2:1-2: " *Vi estis mortaj en viaj eraroj kaj pekoj, en kiuj vi iam vivis laŭ la vojo de ĉi tiu mondo, laŭ la princo de la potenco de la aero , la spirito, kiu nun efikas en la filoj de malobeo.* "

Antaŭ ol daŭrigi, oni notu, ke la celitaj celoj ankaŭ sekvas la ordon de aferoj kreitaj de Dio dum la unuaj ses tagoj de lia origina kreo. Kaj tio malkaŝas la ligan, kiun Dio faras inter sia puno kaj la punitaj kulpuloj, tio estas, la malestimon montritan al la Kreinto Dio, kiun li prave kaj juste asertas esti.

Doninte ĉi tiujn klarigojn, mi rekomencas la sinsekvon de eventoj, kiuj nun sekvas la unuan el la " *sep lastaj plagoj de la kolero de Dio* ". Monaton poste, en oktobro, nova plago **aldoniĝas** al la antaŭa, kiu estis " **la maligna ulcero** ".

Apokalipso 16:3: “ *Kaj la dua elverŝis sian pelvon en la maron , kaj ĝi fariĝis sango, kiel de mortinto; kaj mortis ĉiu vivanta estaĵo, ĉio en la maro .* ”

Ĉi tiu dua el la lastaj plagoj estas komparebla kun la " **dua trumpeto** ", kies ĉefa aktoro estas la romkatolika papa reĝimo, en 538, la dato de ĝia oficiala establado. Frapante " **la maron** " denove, Dio celas la sekvantojn de " **la besto, kiu leviĝas el la maro** " de Apokalipso 13:1. Ĝia malbenita rolo estas fundamenta, ĉar ĝi estas la bazo de ĉiuj malbenoj de la aliaj kristanaj religioj, kiuj eliris el ĝi tra la tempo, ĝis la oficiala Adventismo " **elvomita** " laste de Jesuo Kristo. En Apokalipso 17:8 Dio diras pri ĝi: " *La besto, kiun vi vidis, estis, kaj ne estas. Ĝi devas supreniri el la abismo kaj iri al detruo . Kaj la loĝantoj de la tero, kies nomoj ne estas skribitaj en la libro de vivo ekde la komenco de la mondo, miros, kiam ili vidos la beston; ĉar ĝi estis, kaj ne estas, kaj ankoraŭ venos.* " Li konfirmas ĉi tiun malbenon dirante, en Apokalipso 18:24: " *kaj ĉar en ĝi troviĝis la sango de profetoj kaj sanktuloj, kaj de ĉiuj, kiuj estis mortigitaj sur la tero.* " "

En la kunteksto de la lastaj plagoj, la vorto " **maro** " havas duoblan laŭvortan kaj simbolan signifon. Simbole, Dio dekretas " **morton** " por ĉio, kio vivas en la formo de homoj aŭ bestaj vivoj. El Genezo, " **la maro** " signifis " **morton** " kontraste al " **la tero** ", kiu portus homan vivon. Krome, la tipo de besta vivo, kiu disvolviĝas en ĝi, estas terura: la plej granda manĝas la plej malgrandan. Laŭvorte, ĉe la fino de la mondo, besta vivo, unue mara, estas neniigita antaŭ la homo, ĉar ĝi estis kreita de Dio antaŭ li en la 5-a ^{tago} de la semajno de la dia Kreo. " *La akvoj* ", kiuj formis la teron ekde ĝia kreo, ricevas la nomon " **maro** " en la dua tago de ĉi tiu unua origina semajno. Kaj grava detalo, rivelita en Apokalipso 21:1, " **la maro ne plu ekzistos** " sur la nova tero: " *Tiam mi vidis novan ĉielon kaj novan teron; ĉar la unua ĉielo kaj la unua tero forpasis, kaj la maro jam ne ekzistis .* " Ĝia simboleco de " **morto** " estas tiel konfirmita en Apokalipso 20:14: " *Kaj la morto kaj Hadeso estis ĵetitaj en la fajran lagon. Ĉi tio estas la dua morto, la fajra lago.* " Mi devas pli detale priskribi ĉi tiun dian subtilecon. " *Hadeso* " rilatas al la seka tero, kiu ricevas la korpojn de la mortintoj, kiuj falis en polvon. Laŭ la ordono de Dio en Genezo 3:19: " *En la ŝvito de via vizaĝo vi manĝos panon, ĝis vi revenos al la tero, el kiu vi estas prenita ; ĉar polvo vi estas, kaj al polvo vi revenos .* " Tial en ĉi tiu verso 14, la vorto " **morto** " anstataŭigas kaj indikas " **la maron** ", la alian originan ĉefan elementon de nia planedo. Nova monato pasas kaj Dio aldonas trian plagon en novembro.

Apokalipso 16:4: “ *La tria elverŝis sian pelvon sur la riverojn kaj fontojn de akvoj , kaj ili fariĝis sango.* ”

Mi memoras, ke jam por puni Egiptujon, Dio faris la miraklojn ŝanĝi akvon en sangon. Kaj ĉi tie, laŭ la ordono donita ĉe la kreado, Dio frapas per morto " **la riverojn kaj fontojn de akvo** ", de kiuj la homo dependas por sia postvivado. Ĉi tio estas denove rimedo por forigi homajn vivojn, kiuj ĉiuj fine devas malaperi.

Ĉi tiuj elementoj jam estas trafita en la " **tria trumpeto** " en Apokalipso 8:10: " *La tria anĝelo trumpetis, kaj falis el la ĉielo granda stelo, brulanta kiel torĉo, kaj ĝi falis sur trionon de la riveroj kaj sur la fontojn de akvoj .* " Ĉi tiuj simboloj indikas la homaron, kiu pretendas la savon de Jesuo Kristo, tio estas, ekde 313, **la** malfidelajn "sanktulojn", kiujn Dio transdonis al la romkatolika papa

reĝimo en 538. Dio provizore agnoskas tiujn, kiuj eniris la Reformacion inter 1170 kaj 1843. Ĉi tiuj estas sinceraj protestantoj. Ĉi tiu "**triono de la riveroj**" estas nomumita kiel "**triono de la steloj**" en Apokalipso 12:4: "*Ĝia vosto forbalais trionon de la steloj de la ĉielo kaj ĵetis ilin sur la teron. La drako stariĝis antaŭ la virino, kiu estis naskonta, por formangĝi ŝian infanon, kiam ŝi naskos.*" kaj en Dan 8:10: "*Ĝi supreniris al la armeo de la ĉielo, kaj ĵetis **iom da la armeo kaj de la steloj sur la teron**, kaj piedpremis ilin.*" Dio skribis en la naturo la malbenon de la "**akvoj de la riveroj**", kiuj revenas al "**la maro**", el kiu ili originas; tio estas, kion ĉiuj falsaj kristanaj religioj praktikas, ĉiu en sia propra tempo. Alia monato pasas kaj la kvara plago aldoniĝas en decembro al la tri antaŭaj.

Apokalipso 16:8-9: "*La kvara anĝelo elverŝis sian pelvon **sur la sunon**, kaj estis donite al ĝi brulvundi homojn per fajro; kaj la homoj brulvundiĝis per granda varmego, kaj ili blasfemis la nomon de Dio, kiu havis aŭtoritaton sur ĉi tiuj plagoj; **kaj ili ne pentis, por doni al li gloron.***"

Ĉi tiu plago estas terura kaj terura. Sed notu la konduton de la viktimoj, kiuj "**blasfemas la nomon de Dio kaj ne pentas**", ĉar pento jam ne eblas, kiel estis la kazo kun la Faraono de Egiptujo. Ĉi tio konfirmas la kuntekston de tempo, kiam graco jam ne estas oferata.

En ĉi tiu kvara puno, ni trovas "**la sunon**" de la "**kvara trumpeto**", kie li mem estis "**frapita de tria**" fare de revolucia franca ateismo. Ĉi tiu simbolo de vera dia lumo indikis la Biblion, la sanktan skribitan Vorton de Dio. En ĉi tiu fina kunteksto, Dio venĝas la damaĝon faritan al siaj "**du atestantoj**". Ili jam ne estas "**vestitaj per sakaĵo**" kiel en Apokalipso 11:3 kaj venĝas sin frapante per doloraj brulvundoj la homojn, kiuj malestimis kaj mistraktis ilin. Tiuj, kiuj subtaksis la gravecon de dia biblia lumo, nun devas elteni lumon, kiu "**bruligas**" ilin. Nova monato pasas, kaj 5-a ^{plago} frapas en januaro la homojn malbenitajn de Dio.

Apokalipso 16:10-11: "*La kvina anĝelo elverŝis sian bovon **sur la tronon de la besto**. Kaj mallumo kovris lian regnon; kaj la homoj mordis siajn langojn pro doloro, kaj blasfemis la Dion de la ĉielo pro siaj doloroj kaj siaj ulceroj; **kaj ili ne pentis pri siaj faroj.***"

La celo elektita de Dio estas, ĉi-foje, "**la trono de la besto**", tio estas, la Vatikanurbo, kaj ĝia Baziliko de Sankta Petro en Romo. Dio tiel konfirmas sian fundamentan respondecon pri la malbeno, kiu trafis la kristanan kredon ekde 313, kie ĝi tiutempe okazis en la Laterana Palaco en Romo. Enigante ĉi tiun areon en densan "**mallumon**"", Dio punas la romkatolikan organizaĵon, kiu konstante batalis kontraŭ lia "**lumo**" per persekutado de la Biblio kaj ĝiaj liberaj, sendependaj legantoj. En ĉi tiu decida horo, Dio atestas kontraŭ la romkatolikismo, kiu portas la kulpon treni en sian malbenon la protestantan religion, kies kondamno estas rivelita en Apokalipso 3:1-3 kaj Apokalipso 9:1-12; tio ĉar la protestanta kredo rifuzis la lastajn "**ŝarĝojn**" truditajn de Dio ekde 1843: veran kredon kaj amon al la vero bazitan sur la Biblio kaj ĝiaj profetaĵoj. Alia monato pasas, kaj la Kreinta Dio verŝas sur pekulojn en februaro sian sesan el la lastaj plagoj.

Apokalipso 16:13-14: "*Kaj la sesa reĝo elverŝis sian pelvon **sur la grandan riveron Eŭfrato**, kaj ĝia akvo sekiĝis, por ke pretiĝu la vojo **por la***

reĝoj venantaj el la oriento . Kaj mi vidis tri malpurajn spiritojn, kvazaŭ ranojn , elirantajn el la buŝo de la drako , kaj el la buŝo de la besto , kaj el la buŝo de la falsa profeto . ”

La Spirito uzas la bildon de la historia evento, kiu permesis al la meda reĝo Dario konkeri Babilonon en la tempo de la reĝo Belŝacar laŭ Daniel 5. Li deturnis la riverbordon kaj tiel povis eniri la nekonkereblan urbon pro la protekto de ĝia impona muro. Dio tiel profetas la momenton, kiam la papa delogo de Romo finiĝos. Ĉar al ĝi la demonoj kolektiĝas la protestanta tendaro kaj ĉiu alia kristana religio malakceptita de Dio.

Alia klarigo ekzistas. " *La sekiĝinta akvo* " profetas la morton de la eŭropaj loĝantaroj kaj iliaj amerikaj kaj aliaj branĉoj. Kaj " *la reĝoj de la Oriento* " estas la elektitoj de Kristo, kiuj fine eniros la ĉielan Kanaanon, ĉar ĉi tiu fina suferado " *preparas* " ilian " *vojon* " al la ĉielo.

La " *kunveno* " tial kunigas la ĉielajn " *demonojn* ", inkluzive de ilia gvidanto, la diablo en " *drako* " aŭ, militanta kontraŭ " *la ceteraj* " elektitoj, laŭ Apokalipso 12:17; la papa reĝimo de " *la besto* " kaj Protestantismo aŭ, la " *falsa profeto* " ekde 1843 aŭ, " *tri malpuraj spiritoj* " kiel la " *rano* " laŭ Levido 11:30. Sed ĉi tiu komparo kun la " *rano* " ne haltas tie. Ĝi ne marŝas, sed " *saltas* " kaj tiel karakterizas tiujn, kiuj malĝuste transiras " *la sojlon* " difinitan de Dio, laŭ ĉi tiu verso el Cefanja 1:9: " *En tiu tago Mi punos ĉiujn, kiuj transsaltas la sojlon , tiujn, kiuj plenigas la domon de sia sinjoro per perforto kaj trompo .*" Aktualaj eventoj donas ankoraŭ alian signifon al ĉi tiu vorto " *rano* ", kiu ilustras Francion, ĉar la angloj nomas ĝiajn loĝantojn "ranmanĝantoj". Kaj Francio estas la sola nuklea militpotenco ĉe *la eŭropa "Eŭfrato"* kaj samtempe la plej ribelema kaj senreligia nacio en la mondo, la adoranto de la diino Libereco.

Per montrado al " *la besto* ", tio estas, la kulpo de la papa romkatolikismo, la Spirito pretigis la komprenon pri ĉi tiu sesa plago. Ĉar la celo de Dio estas " *la Eŭfrato* ", tio estas, Okcidenta Eŭropo metita sub la malbenitan kultan regadon de ĉi tiu romkatolikismo, tio estas, Romo, kiun Dio simbolas per la nomo " *la granda Babilono* " en Apokalipso 17:5. Tial gravas scii, ke la fluejo de la " *rivero Eŭfrato* " transiris la antikvan urbon nomatan " *Babelo* ", la urbon konstruitan de la reĝo Nebukadnecar. La ago ligita kun ĉi tiu sesa plago estas priskribita en verso 14: " *Ĉar ili estas spiritoj de demonoj , farantaj miraklojn, kiuj eliras al la reĝoj de la tuta tero, por kolekti ilin por la batalo de la granda tago de Dio la Plejpotenca .* " » La " *spiritoj de demonoj* " estas liberigitaj de Dio ekde la komenco de la " *sesa trumpeto* " laŭ Apokalipso 9:14: " *kaj dirante al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton: Malligigu la kvar anĝelojn, kiuj estas ligitaj en la granda rivero Eŭfrato .*" La " *kunveno* " organizita laŭ la volo de Dio havas celon: " *por la batalo de la granda tago de la Ĉiopova Dio* ". La triobla signifo de ĉi tiu esprimo difinas la " *grandan tagon* " de la venko de Dio super siaj malamikoj, sed ankaŭ la eniron en lian " *grandan tagon* " de ripozo, tio estas, lian sanktan Ŝabaton de " *mil jaroj* ", profetitan ekde la unua " *sepa tago* " de la kreado kaj cititan ses fojojn en Apokalipso 20. Kaj " *la batalo* " mem estas direktita kontraŭ lia " *granda tago* " de sanktigita ripozo. Dio tiel donas al siaj veraj elektitoj la ŝancon distingi sin de aliaj ribelemaj homoj per sia fideleco al lia sankta tago; tio, malgraŭ la mortkondamno, kiu finfine estos prononcita kontraŭ ili fare de la ribela tendaro.

Ni rimarku la korespondadon de ĉi tiu plago kun la "**sesa trumpeto**", kie jam la dia celo estis "**la Eŭfrato**", tio estas, la katolika Eŭropo, laŭ Apokalipso 9:13: "*La sesa anĝelo trumpetis. Kaj mi aŭdis voĉon el la kvar kornoj de la ora altaro, kiu estas antaŭ Dio, dirantan al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton: Malligigu la kvar anĝelojn, kiuj estas ligitaj en la granda rivero Eŭfrato*". La "**sesa trumpeto**" kaj "**la sesa el la lastaj plagoj**" de Dio havas komune la agon "kolekti" sendependajn grupojn malbenitajn de Dio. Ĉi tiu kunveno havas la celon gvidi "**batalon**", sed gardu vin kontraŭ la kaptilo! Estas du "**bataloj**" en la dia revelacio. La unua estas tiu, kiu plenumiĝas sub la titolo de "**sesa trumpeto**". Ĝi estas murdema mondmilito, la lasta de sia speco, terure detrua, ĉar nuklea. La alia "**batalo**" estas spirita kaj estas direktita kontraŭ Dio kaj liaj fidelaj sanktuloj; liaj lastaj elektitoj. Apokalipso 16:16 nomas ĝin "**Armagedono**". Tiu dua "**batalo**" estas profetita en la "**kvina trumpeto**" en Apokalipso 9:7: "*La akridoj estis kiel ĉevaloj pretigitaj por batalo; kaj sur iliaj kapoj estis kronoj kiel oro, kaj iliaj vizaĝoj estis kiel vizaĝoj de homoj*". El kio konsistas tiu ĉi preparo? Liberigita de Dio en 1843, la protestanta religio renovigis rilatojn kun katolikismo, ĝis la punkto oficiale alianciĝi kun ĝi per la ekumena alianco. La profetita kunveno do plenumiĝis. Sed dum la sesa plago, nova kunveno estos organizita por preni kolektivan mezuron, kies celo estos trankviligi la dian koleron, kiu estos esprimita per la elverŝitaj plagoj. Ĉar, pligravigita, la homa situacio sur la tero estas vere terura kaj neeltenebla. La ribela tendaro devas identigi kaj nomumi la respondeculojn pri tiu dia kolero. Konvinkitaj, ke ili ne respondecas, la "**kunvenigitaj**" ribeluloj estas gvidataj de la spiritoj de demonoj, kiuj nomumas la sabatobservantojn. Do, por trankviligi la koleron de Dio, la decido estas farita ekstermi tiujn sabatobservantojn, kaj dato estas fiksita por ilia ekzekuto. Tiun sperton profetis tiu de la judoj deportitaj al Babilono ĝis la tempo de la persaj reĝoj. Kaj la rakonto en la Libro de Ester priskribas ĝin por ni. La fiulo nomiĝas Haman, kaj li organizas la kondiĉojn por pendigi la judon Mordeĥaj. Ester estas juna judino edziniĝinta al reĝo Kserkso. Mordeĥaj instigas ŝin interveni por ŝi ĉe sia edzo, la reĝo. Ester tiam komencas faston kaj preĝas al Dio dum tri tagoj. Poste, ŝi parolas al la reĝo, kiu renversas la situacion. Haman estas pendigita sur la pendumilo starigita por Mordeĥaj, kaj Kserkso rajtigas la judojn mortigi siajn lokajn malamikojn dum du tagoj. Ĝuste tiu scenaro plenumiĝos ekde la 18-a de marto 2030. Tiu dato estas tiu, kiun la judoj festos en la jaro 2030, ĉar ili ĉiujare festas la Feston de la Fasto de Ester. La fasto tiam koncernos, dum tri tagoj, la lastajn sabatobservantojn. En la tria tago, la dato planita por ilia ekzekuto, kiu estos la unua tago de printempo, Dio revenos en la formo de Jesuo Kristo por detrui la ribelulojn, kiuj devis ekzekuti liajn fidelajn elektitojn. Ĉi tiu renverso de la situacio de la fina kunteksto estas profetita tri fojojn en la Biblio: unue, per la nomo "**Benjamen**" de la 12-a^{tribo} de la "**sigelitaj**" elektitoj de Apokalipso 7:8; due, per la sperto de Ester; kaj la tria en ĉi tiu temo de la batalo "**Armagedono**", kies ago estas elvokita en Apokalipso 16:19 kaj evoluigita en Apokalipso 18: "*Kaj la granda urbo disiĝis en tri partojn, kaj la urboj de la nacioj falis, kaj la granda Babelon memoris Dio, por doni al ĝi la pokalon de la vino de la furiozeco de lia kolero*". Ĉi tio estas ankaŭ profetita per la temo de "**la vinjaro**" prezentita en Apokalipso 14:19-20 (kaj kiun Jesaja 53 disvolvas): "*Kaj la anĝelo*

ĵetis sian rikolton sur la teron, kaj rikoltis la vinberarbon de la tero, kaj ĵetis la vinjaron en la grandan vinpremilon de la kolero de Dio . Kaj la vinpremilo estis piedpremita ekster la urbo; kaj sango eliris el la vinpremilo, ĝis la bridoj de la ĉevaloj, en la spaco de mil sescent stadioj . » Mi memoras kaj tradukas la finon de ĉi tiu verso: kaj Dio verŝis la sangon de ĉiuj falsaj instruistoj aŭ "**falsaj profetoj**", kiuj instruis mensogojn per uzado de maljusteco kaj false sian sanktan Biblion skribitan sur "**firmamento**" **de mil sescent** jaroj da kurado por gajni la premion de la ĉiela voko, laŭ la bildo donita de Paŭlo en 1 Kor. 9:24: "*Ĉu vi ne scias, ke tiuj, kiuj kuras en la stadiono, ĉiuj kuras, sed nur unu ricevas la premion? Kuru tiel, ke vi ĝin gajnu* ."; ĉi tiu daŭro de dek ses jarcentoj komenciĝas komence de la 15-a ^{jarcento} a.K., kaj finiĝas fine de la 1-a ^{kristana} jarcento; en la tempo, kiam Johano ricevis la vizion de la Apokalipso.

Laŭ ĉi tiuj malkaŝitaj ŝablonoj, la dato de la mortdekreto de la sabatobservantoj devus esti fiksita kaj promulgita la 17-an de marto 2030. En la unua tago de printempo, la sekvan 20-an de marto, Jesuo Kristo revenos kaj punos la kulpajn ribelantojn per morto turnante la koleron de iliaj trompitaj viktimoj kontraŭ la religiajn instruistojn; lia dia reveno estas elvokita de ĉi tiu verso el Apokalipso 16:17: "*La sepa anĝelo elverŝis sian bovon en la aeron, kaj eliris laŭta voĉo el la templo, dirante: 'Estas farite!'*" La "**sanktuloj**" ne atestos ĉi tiun sangan spektaklon, ĉar, gvidataj de Jesuo Kristo, ili jam estos enirintaj en la ĉielan eternecon. Jen kion signifas la esprimo "**ekster la urbo**"; la "**sankta urbo**", tio estas, ĝiaj fidelaj elektitoj. La sanktuloj forlasos la teron la 20-an de marto, kaj sur la tero, venĝo povus daŭri ĝis Pesaĥo 2030. Tiel, la lastaj ribeluloj pereos dispremitaj de la "**hajleroj**" de la sepa el la "*sep lastaj plagoj de la kolero de Dio*", kiel anoncite en Apokalipso 16:21: "*Kaj granda hajlo, peza je talento , falis el la ĉielo sur la homojn; kaj homoj blasfemis Dion pro la plago de la hajlo , ĉar la plago estis tre granda* ."

Per ĉi tiu "**plago de hajlo**", Dio adresas sian finan lecionon al la ribelema homaro. Ĝi pagas pro sia misuzo de la tuta libereco, kiun Dio donis al ĉiu homo sur la tuta tero. Kaj la celo de ĉi tiu libereco estis nur elekti ĝin aŭ kontraŭbatali ĝin kun ĉiuj konsekvencoj de la du kontraŭaj elektoj. Ĉi tiu leciono jam estis donita en lia "*parabolo pri la talentoj*", en kiu malantaŭ la monero de tiu nomo kaŝiĝas libera agado, fervoro aŭ ĝia foresto, la frukto portata de ĉiu kreitaĵo. Kaj en ĉi tiu sama parabolo, Jesuo deklaras sian kondamnon de la "**malbona servisto**", kiu vidas en li "*severan mastron, kiu rikoltas kie li ne semis*" laŭ Mat. 25:24: "*Tiam tiu, kiu ricevis la unu talenton, venis kaj diris: Sinjoro, mi sciis, ke vi estas severa homo , rikoltanta kie vi ne semis, kaj kolektanta kie vi ne disĵetis* ." Kaj kiel venĝema kaj justa Dio, li montras sin vere "**severa**" kaj senkompata al li, transdonante lin al fajro kaj morto; ambaŭ estante bone merititaj.

Rememorante la scenaron de la eliro el Egiptujo por la fino de la mondo, Dio proponas al ni rektan konflikton inter sia tendaro, reprezentita de sia servanto Moseo, kaj tiu de Faraono, hardita de Dio. Dio faris ĉi tiun deklaron pri li en Eliro 9:15-16: "*Se Mi etendus Mian manon kaj frapus vin per morto, vin kaj vian popolon, vi pereus de la tero. Sed Mi vin lasis, por ke vi vidu Mian potencon, kaj por ke Mia nomo estu proklamata sur la tuta tero* ." Eliro 10:1-2 plue specifas: "*Tiam la Eternulo diris al Moseo: Iru al Faraono, ĉar Mi hardis lian koron kaj la*

korajn de liaj servantoj, por ke ili faru Miajn signojn inter ili, kaj por ke vi diru al via filo kaj al via filo, kion Mi faris al la Egiptoj, kaj la signojn Mi faris inter ili; kaj vi scios, ke Mi estas la Eternulo. " Kaj ĉi tiuj aferoj estis registritaj en la skribaĵo de la Sankta Biblio, por ke ĉi tiu atesto profitigu nin hodiaŭ. Ĉar ĝi permesas al ni kompreni ĉion, kion Dio efektivigas en niaj nunaj eventoj. Baldaŭ, elirante el la "**sesa trumpeto**", malpli venkita ol Eŭropo, la Faraono de nia tempo estos la lando de amareco, la Ameriko de Usono, kies koro estos hardita de Dio sammaniere kaj pro la samaj kialoj: la ribelema kaj kontraŭdira spirito, kiu kontraŭas la rivelitan volon de Dio. Sed krom ĉi tiu averto kontraŭ malobeco, la memorigo pri la "dek plagoj" de Egiptujo direktas nian atenton al la tempo, kiam la biblia rakonto nomata "la leĝo de Moseo" estis verkita. Nu, la du interligoj havas ĉi tiun dian revelacion kiel sian fundamenton, ĉar, sen la unua interligo, la nova interligo havas nenian signifon. Eĉ hodiaŭ, kaj ĝis la fino de la mondo post sep jaroj, nia bezono de perfekta Savanto estas rivelita nur per nia persona nekapablo perfekte obei la ordonojn kaj ordonojn de Dio. Ĉi tio metas respondecon sur ĉiujn, kiuj povas legi en sia gepatra lingvo, ĉar la Biblio estis tradukita en multajn lingvojn. Estas vere, ke iuj profetaj libroj de la Biblio estas ĉifritaj de Dio por teni malindajn legantojn for de ilia spirita nescio. Sed la esencaj elementoj rivelitaj en la Biblio estas klare esprimitaj kaj tial kompreneblaj por ĉiuj.

Vera amo

Por studi tian temon, ni devas nature trovi niajn klarigojn en amo, kiel la spirito de Dio vivas ĝin, sentas ĝin kaj malkaŝas ĝin. Kaj jam vi devas kompreni, ke ĉi tiu dia normo estas la sola, kiu havas ian ajn gravecon, ĉar ĝi estas destinita esti la sola normo destinita daŭri dum la eterneco, kiu ankoraŭ estas antaŭ ni. Ĝi estas la normo de ĉi tiu amo, kiun la elektito devas enkorpiĝi por povi vivi kun Dio eterne. Estas des pli grave kompreni ĝin, ĉar ĝi konsistigas la veran solan kondiĉon, kiu rajtigas eniron en la eternan vivon.

En 1 Korintanoj 13, sub la nomoj "*amo, karitato, karismo*", la Spirito prezentas al ni ian kompozitan portreton de sia idealo pri la mensstato, kiun Dio deziras trovi en siaj teraj homaj kreitaĵoj, sed ankaŭ en siaj ĉielaj. Tio estas ĉar la leĝo de amo de la dia normo estas la sola kondiĉo por konstrui feliĉon komunan al ĉiuj. Kaj kiam Dio decidis fini sian solecon, li elpensis la projekton realigi kaj starigi, konstruante ilin paŝon post paŝo, la kondiĉojn, kiuj permesas la universalan kunhavigon de vera eterna feliĉo. En ĉi tiu projekto, la nemalhavebla libereco donita al ĉiuj liaj kreitaĵoj neeviteble vekus malamikajn ribelemajn sintenojn en granda nombro da siaj kreitaĵoj. Li sciis tion kaj jam antaŭvidis la finan juĝon, kiu detruus la vivojn de ĉiuj siaj ribelemaj kreitaĵoj, definitive neniigitaj en la fajro de la "*fajra lago*" de la "*dua morto*".

Dio sciis do, ke li devos persone suferi en Jesuo Kristo, por elaĉeti la animojn de siaj elektitoj de la prapeko kaj de iliaj pekoj faritaj pro malforteco. Kaj sciante ĉion ĉi, li volis plenumi sian planon. De kiam la ideo dividi amon venis al li, lia soleco fariĝis neeltenebla. Ankaŭ ni devas kompreni, kial Dio akceptis estontecon de granda sufero, por si mem kaj siaj kreitaĵoj. Ĉar ni scias, ke por la tero ĉi tiu tempo de sufero estos, ĉefe, ses mil jarojn. Sed la morala mensa sufero de Dio komenciĝis longe antaŭ la tera sperto, ĉar ĝia komenco datiĝas de la horo, kiam lia unua glora kaj perfekta anĝelo ribelis kontraŭ li. Antaŭ ol krei lin, Dio sciis, ke li ribelos, sed scii ion kaj vivi ĝin en ĝia plenumiĝo estas tre malsame, por li, kiel por siaj kreitaĵoj. La demando do restas, kiel la vera Dio, plena de saĝo, povas konsenti trudi al si tempon de terura sufero sen serĉi suferon, kiel faras la deviaj "masohismaj" homoj sur nia tero? La respondo estas: en la fina rekompenco; kio denove donas precizan signifon al ĉi tiu verso de Kohelet. 7:8 ke li inspiris: "***Pli bona estas la fino de io ol ĝia komenco ; pli bona estas pacienca spirito ol aroganta spirito .***" Kaj por akiri sian finan rekompencan, li efike alvokis sian esceptan dian "***paciencon*** ." Tial, ĉi tiu fina rekompenco devas esti tre granda por pravigi la travivadon de tia terura suferado. Kaj por pli bone kompreni ĝin, Dio komparas ĉi tiun finan rezulton al la sperto de soleco, kiun li vivis eterne antaŭ la kreado de siaj liberaj kaj sendependaj ekvivalentoj. Por li, ĉio estis preferinda al ĉi tiu stato de soleco. Malagrabla tempo devus esti trairita kaj eltenita, por fine atingi feliĉon konstruitan sur sufero.

Kio do estas ĉi tiu amo, kiun Dio enkorpiĝas en sia tuta dia naturo? Ĝi estas mova forto, principo kaj sento, kiu estas neapartigebla de la nocio de vera justeco. Amo funkcias kiel "magneto" kun bone meritita kaj pravigita nomo. Sed ni ne devas ignori ĝin, la magneto estas bone konata pro la fakto, ke ĝi altiras al si, sed ni ne sufiĉe alkroĉas al ĝi la ideon, ke ĝi ankaŭ forpuŝas alian magneton, kiu prezentas sin sub sia sama poluseco. La pozitiva poluso altiras la negativan, sed du polusoj de la sama poluseco forpuŝas unu la alian. Simile, Dio forpuŝas ĉian konkurencon, ĉian alian falsan diecon, kiu anstataŭigas sin per li. Tiel, jam, laŭ la principo de la magneto, la amo de Dio altiros al si siajn verajn elektitojn. Sed kion Dio kaj liaj elektitoj serĉas en ĉi tiu kunhavigo de amo? Plezuron. Multe oni diris pri amo, kaj ofte kun multe da antaŭjuĝo. Mi mem, dum kelka tempo, trovis malpravigebla, ke la sama verbo "ami" povus aplikiĝi al materiaj aferoj, same kiel al kreitaĵoj kaj al la Kreinto Dio mem. Hodiaŭ, mi pensas, ke tio eblas, ĉar malantaŭ la verbo "ami" kuŝas la serĉado de plezuro sentita je ĉiu imagebla nivelo. Se mi diras "Mi amas ĉi tiun pladon", mi esprimas la fakton, ke manĝi ĉi tiun pladon kreas plezuron en mi. Se mi diras "Mi amas Dion", mi esprimas la samon. Ĉar la vivo estas tia: ni amas nur tion, kio kreas plezuron, feliĉon, pozitivan pensadon, ĝojon kaj ĝojon en ni. Kaj estas ĉar li spertas ĉi tiujn samajn efikojn, ke Dio donas tiom da graveco al la amo, kiun li ricevas, kontraŭ siaj propraj, de siaj veraj elektitoj; tio estas ĉar ili dividas lian amon por la aferoj, kiujn li amas. Kreante liberan rilate al, Dio malkovris la plezuron de kunhavigo kaj li sciis, ke lia eterna feliĉo estis ligita al ĉi tiu elekto.

Venante en la mondon, la infano naskita sur la tero havas ĉion por malkovri, kaj en akceptebla aĝo, li siavice devas fari elektojn kaj decidi pri ili. Liaj elektoj kondiĉos lian destinon: la malbonaj malproksimigos lin de Dio, la

bonaj alproksimigos lin al li, denove, kiel la principo de la magneto. Dio donas al ni en la formo de nia sunsistemo, grandiozan bildon de sia fundamenta suna altiro. Kaj ĉiuj planedoj rondiras ĉirkaŭ li, ricevante lian lumon, lian varmon, lian radiadon. Estas malgrandaj kaj gigantaj inter ĉi tiuj planedoj, kiuj rondiras en malsamaj orbitoj kun same malsamaj rapidoj, kaj en malsamaj direktoj. Simile, liaj elektitoj estas malsamaj laŭ haŭtkoloro, fizika aspekto kaj mensa karaktero, sed li amas ilin ĉiujn en ilia diverseco, kiel Jesuo amis siajn apostolojn, kies karakteroj estas tiel malsamaj unu de la alia.

Sur la tero, la elektito distingiĝas de aliaj vokitaj kredantoj per tio, ke li trovas en la amo ricevita de Dio plezuron superan al iu ajn alia tera plezuro. Amo estas kunhavigo, en kiu reciprokeco estas la leĝo. Necesas du por konjugi la verbon "ami" kaj ambaŭ partioj devas akiri kontenton de sia plezuro. Se unu aŭ la alia estas frustrita en sia atendo kaj postulo, la kunhavigo de amo fariĝas neeble. Ĉi tiu principo validas por la rilatoj de homaj paroj tiom, kiom por la individua rilato kun Dio, la ĉiopova nevidebla spirito. Kun klareco kaj simpleco, la apostolo Johano diras al ni en 1 Johano 5:1 ĝis 4: "(Verso 1) *Ĉiu, kiu kredas, ke Jesuo estas la Kristo, naskiĝis el Dio; kaj ĉiu, kiu amas tiun, kiu naskiĝis lin, amas ankaŭ tiun, kiu naskiĝis el li.* (Verso 2) *Ni scias, ke ni amas la infanojn de Dio, kiam ni amas Dion kaj observas Liajn ordonojn.* (Verso 3) *Ĉar jen estas la amo de Dio: ke ni observas Liajn ordonojn. Kaj Liaj ordonoj ne estas ŝarĝo,* (Verso 4) *ĉar ĉio, kio naskiĝis el Dio, venkas la mondon; kaj jen estas la venko, kiu venkas la mondon: nia fido.* " Mi volas ĉi tie atentigi, ke la unua verso, kiu diras: " *Ĉiu, kiu kredas, ke Jesuo estas la Kristo, naskiĝis el Dio* ", validas nur se la tri aliaj kondiĉoj cititaj en la sekvaj tri versoj estas aplikataj de tiuj vokitoj, kiuj asertas ĉi tiujn bibliajn deklarojn. Tamen, ekde la ĝenerala apostazio de la kristana fido kreita per la religia paco establita de Konstantino la 1-a^{la} Granda en 313 per sia dekreto de Milano, ĉi tiuj kondiĉoj jam ne estas plenumitaj. Tiel ke eĉ hodiaŭ, ekde tiu dato, amasoj da falsaj kristanoj maljuste kaj malinde pretendas savon ofertitan per la graco de Kristo Jesuo. La nuna malĝusta interpreto de verso 1 baziĝas sur la ŝanĝo en la kunteksto de la spertitaj kaj koncernaj tempoj. La aserto de Johano validis nur por la apostola epoko.

Kompreni la principon de amo permesas al homo pridubi sin mem kaj demandi sin, ĉu Dio povas trovi plezuron en li. Kaj la bibliaj tekstoj indikas la normon de obeemo, kiu kreas plezuron en Dio. Kiu ne pridubas sin pri ĉi tiu temo, faras la grandan eraron, kiu kondukos lin al la plej terura seniluziiĝo, se efektive lia deziro al savo estas granda kaj reala.

La amo de Dio estas ligita al la amo al la aferoj, kiujn li kreis, kiam ili estas rigardataj kaj aprezataj kiel tiaj. La amo de paroj legitimitaj de Dio, la amo de infanoj al iliaj gepatroj kaj de gepatroj al iliaj infanoj, la amo al la vivo kaj la agrablaj aferoj, kiujn ĝi ofertas, ĉiuj ĉi tiuj amoj estas ligitaj al la sola kaj sola Kreinto Dio. La palato kaj la lango, kiuj malkaŝas guston, parfumon, agrablan odoron, alprenas religian valoron, kiun Dio konfirmis en la organizado de siaj religiaj ritoj de la malnova interligo. Kaj en Apokalipso 5:8 kaj 8:5 li konfirmas ĉi tiun komparon de " *parfumoj* " kun la " *preĝoj* ", kiujn liaj elektitaj " *sanktuloj* " adresas al li. Ambaŭ havas komune la agrablan karakteron, kiu donas plezuron al Dio, kiu, siavice, sendas ondojn de plezuro reen en la spiriton de tiu, kiu alparolas

lin en vera sankteco. En ĉi tiu studo, mi honoras ĉi tiun vorton plezuro, kiun la homaro aldonas, al sia falo, nur al la plezuroj malpermesitaj de Dio. Ĝi tiel forgesas la noblan kaj puran signifon, kiun ĉi tiu vorto portas, kiam ĝi estas aligita al la obeemo de Dio. Kaj mi trovas, ke ĉi tiu vorto plezuro alproksimigas Dion al la homo kaj homon al Dio komence formita laŭ Lia bildo. Ĉi tiu teksto el Jesaja 58:13-14 konfirmas ĉi tiun nocion de " **plezuro** ": " *Se vi detenos vian piedon en sabato, de plenumado de via volo en Mia sankta tago, se vi faros sabaton via plezuro, por sanktigi YHWÉH-on glorante lin, kaj se vi honoros lin ne sekvante viajn proprajn vojojn, ne sin dediĉante al viaj propraj inklinoj kaj al vanaj vortoj, tiam vi ĝuos YHWÉH-on* , kaj Mi rajdigos vin sur la altaj lokoj de la tero, Mi ĝuigos vin per la heredaĵo de Jakob, via patro; ĉar la buŝo de YHWÉH parolis . "

Sur la tero, ĉio vivanta plilongigas sian ekziston per la plezuro, kiun ĝia nutraĵo donas al ĝi. Tio validas por bestoj same kiel por homoj. Kaj rilate al homoj, nenio estas pli malutila ol detrui ĉi tiun plezuron de manĝado. Ĝi estas kaptilo, en kiun falis la moderna homaro, ĉar en abundo kaj troo, la homo manĝas pli pro kutimo ol pro bezono. Ankaŭ, kiam li prenas sian nutraĵon, li glutas ĝin sen plezuro. Rezulte, lia korpo ricevas ĝin en la plej malbonaj kondiĉoj por li. La diraĵo kaj la ordinara racio donas al ni ĉi tiun saĝan konsilon: "oni devas manĝi por vivi kaj ne vivi por manĝi." Tio kondamnas la katastrofajn sekvojn por la homa organismo de manĝado sen malsato. En la besta regno, la kreitaĵoj de Dio scias manĝi laŭ siaj realaj bezonoj; obezeco ne troviĝas inter ili. Trooj estas rezervitaj por la homaro, kaj ekde la usona sperto, la unua kiu montris tion, obesuloj multiĝas en riĉaj kaj bonhavaj okcidentaj kaj orientaj landoj. Kaj ne senkaŭze Dio penis peti Moseon verki tiom da ordonoj rilate al nutraĵo, en sia libro nomata "Levidoj". Kaj ĉi tiu temo estas intime ligita al tiu de amo. Diaj ordonoj havas du celojn, unu estas spirita, la alia estas karna. Se la fizika korpo, en kiu ni vivas, estas efektive karna, estas ankaŭ vere, ke ĝia rilato kun Dio pasas tra nia spirito, kiun ĝi vigligas per la funkciado de nia cerbo kaj ĝiaj ĉeloj, elementoj tre karnaj kaj fizikaj. Respekto por la manĝreguloj starigitaj de Dio estas aparte pravigita, ĉar, venante sur la teron, en Jesuo Kristo, Dio rivelis al ni, ke la fizika korpo estis destinita fariĝi " *la templo aŭ sanktejo* " de liaj elektitoj. Li tial proponas, ke ni rigardu nian fizikan korpon kiel sanktan " *templon* ", aŭ konsekritan por adori lin, el kiu rilato inter nia spirito kaj lia volo ebligas, sed nur sub la kondiĉoj preskribitaj kaj rivelitaj en lia Biblio. Ni trovas pri la temo de " *manĝado* " pura aŭ malpura, en Lev. 7:20-21-25, tri ordonojn, kiuj, se ne respektataj kaj malobeataj, rezultas en ĉi tiu juĝo de Dio: " *li estos fortranĉita el sia popolo* . " La severeeco de ĉi tiu dia juĝo atestas pri la graveco, kiun li donas al siaj ordonoj. La homo estas nature supraĵa, sed Dio estas tute la malo, solide kaj firme ligita al la principo de vero, kiu koncernas tiom liajn profetajn vortojn kaj simbolojn kiom iliajn realajn plenumojn en la homa vivo. La plej gravaj lecionoj, kiujn Dio donas per la skribaĵoj de la Biblio, baziĝas pli sur la spirito de dedukto ol sur la skribitaj literoj. Tiel, Dio neniam formale malpermesis al homo manĝi viandon, kion li oficiale rajtigis nur post la diluvo. Sed ĉiu povas kompreni, ke la ideala dieto ne estis ĉi tiu viand-bazita dieto, sed la vegetara aŭ vegana dieto, kiun li preskribis por Adamo, Eva kaj iliaj teraj posteuloj. Krome, ni aŭdas Dion fanfaroni pri la fakto, ke dum kvardek jaroj, nutrata per ĉiela manao en la dezerto,

Izrael ne estis trafita de malsano. Jen plia leciono, kiun la amo de Dio permesas al ni lerni. La elektito povas tiel kompreni, ke Dio volas, ke ili estu sanaj kaj bonfartaj. Ĉar nur tiuj, kiuj estas "**sanaj " korpe kaj mense, povas esti indaj je la statuso de " sanktulo "**". Ankaŭ, por plenumi ĉi tiun atendon, la vere elektitaj provos reprodukti la kondiĉojn de ĉi tiu vivo de la Izraelidoj nutritaj en la dezerto, unufoje tage, ĉiumatene, kaj jam lerni el tio lecionon por la Ŝabato. En ĉi tiu tago, Dio ne provizas manĝaĵon por la korpo, sed Li donas duoblan dozon la antaŭan tagon, vendrede matene. La donita leciono estas, ke la Ŝabato estas apartigita de Dio, kiel profeta signo de la tempo, kiam "*la homo jam ne vivos per pano*", sed nur "*per la vorto de Dio*", ĉar li definitive eniris la eternan vivon. Kaj nia nuna tera stato estas difinita per ĉi tiu verso citita de Jesuo, en Mateo 4:4: "*Jesuo respondis: Estas skribite: Ne per pano sole vivos la homo, sed per ĉiu vorto, kiu eliras el la buŝo de Dio.*" Dum pluraj jaroj, mi adoptis ĉi tiun praktikon kaj faris la Ŝabatan tagon de absoluta kompleta fasto, dum kiu mi instruas kaj dividas kun miaj fratoj kaj fratinoj en Kristo, sen ia malforteco, la lumon rivelitan de nia inspira kaj regeneranta kreinto Dio.

En la dezerto, Dio lasis siajn kreitaĵojn elekti la kvanton de sia manĝaĵo laŭ siaj bezonoj, kaj kiam ilia elekto falis sur la besta viando de koturnoj, miloj mortis pro ilia tromanĝado. Diaj lecionoj estas donitaj, sed nur "**tiuj, kiuj havas orelojn por aŭdi**" la diajn lecionojn, aŭdas ilin kaj praktikigas ilin por sia persona profito kaj por la gloro de la Dio, kiun ili amas. Male, por la ribelantoj, Dio igis Jesaja diri en Jes. 6:10: "*Malakceptigu la koron de ĉi tiu popolo, kaj pezigu iliajn orelojn*, kaj fermu iliajn okulojn, **por ke ili ne vidu per siaj okuloj, nek aŭdu per siaj oreloj**, nek komprenu per sia koro, nek konvertiĝu, nek saniĝu."

Amo do estas la kunhavigo de plezuro, kio implicas la bezonon koni la gustojn de la amato, sen kio ne eblas plenumi iliajn atendojn. La Biblio estis verkita por ke ĉiu lernu kion Dio konsideras agrabla. Tamen, la homa respondo dependas de la vera naturo de ĉiu el ni. La elektitoj konsideras ĉi tiun informon, kaj la tuta cetera homaro ignoras ĝin tute aŭ parte. Sed la Dio de vero ne kontentiĝas pri tio, kio estas nur parta, kaj tio estos la kaŭzo de fina seniluziigo. La elektito ne devas timi la eksteran batalon tiom, kiom tiun, kiun li devas konduki en si mem, kontraŭ egoismo, kiu nature karakterizas la heredantojn de la peko de Adamo kaj Eva. Unue, en la nova interligo, kiun li establis, Jesuo donis la ekzemplon de la spirito de memnezio, kiun li volas trovi en la vivoj de siaj elektitoj. La apostoloj ricevis kaj respondis pozitive al ĉi tiu leciono, kaj ili ne hezitis lasi la malbonajn nekredantojn preni iliajn vivojn, kiujn ili ofertis kiel vivantan oferon. Dio estis glorita per ĉi tiu atesto de konfido metita en lian promeson pri la fina resurekto. Ĉar Jesuo kaj ĉiuj liaj martiroj en la homa historio akceptis morti pli-malpli abomene, pro la fido, kiun ili metis en la diajn promesojn pri la "fina rekompenco"; tio estas, en la "**plezuro**", kiun ili trovis en la ĉiela korpo de sia resurekto. Ĉeestinte la resurekton de Jesuo, liaj apostoloj kaj disĉiploj kredis en lian promeson sen la plej eta dubo, sen la plej eta rezervo.

Hodiaŭ, ni havas la ateston donitan de ĉi tiuj unuaj atestantoj de Jesuo Kristo, sed ni havas en lia plene deĉifrita profeta revelacio, la ekvivalenton de la resurekto de Jesuo. La malfermo de niaj inteligentoj al misteroj, kiuj restas nekompreneblaj por aliaj homoj, konsistigas la vivantan pruvon de la amo de

Kristo renovigita kaj adaptita al la tempoj kaj epokoj. Ĉi tiu " *atesto de Jesuo* ", laŭ Apok. 19:10, estas la atesto de lia amo por tiuj, kiujn la penso pri lia reveno ĝojigas kaj transformas. Ĉiusemajne, la sepa-taga Ŝabato profetas ĝin, tiel ke la nomo donita al ĝia lasta oficiala universala institucio, "Sepa-taga Adventista Eklezio", unuigas la du temojn, kiuj fariĝas unu, kiu koncernas ĉi tiun finan revenon vane atenditan tri fojojn kaj esperatan ekde la tempo de la apostoloj dum lia tera ministerio. Jen kion lia interŝanĝo kun ili malkaŝas, kiel rakontite en Mateo 24, verso 3 de kiu diras: " *Li sidiĝis sur la Monto Olivarba. Kaj la disĉiploj venis al li aparte kaj demandis lin jene: Diru al ni, kiam tio estos? kaj kio estos la signo de via alveno kaj de la fino de la mondo?* " Notu atente lian unuan respondon, ĉar ĝi estas fundamenta por priskribi proksimume du mil jarojn da kristana fido: verso 4: " *Jesuo respondis al ili: Gardu vin, ke neniu vin trompu.* " Ĉar jam ĉi tiu averto koncernis ilin multe malpli ol iliajn posteulojn ĝis lia fina reveno.

Hodiaŭ, fine de la printempo de 2023, lumigitaj de la deĉifrita profetaĵo, ni povas kompreni la gravecon de ĉi tiu averto donita de Jesuo, ĉar Dio donis al ni la eblecon identigi la pruvojn, kiuj kondamnas, unu post la alia, la diversajn formojn de kristanaj religiaj institucioj disvastiĝintaj tra la tero, ĉiuj viktimoj de satana " **delogo** ". Restas do malpli ol ses jaroj por ke ĉiu elektito malkovru, ke la profeta revelacio estas amletero adresita de Dio al tiuj, kiujn li amas, ĉar ilia fido kaj ilia intereso pri ĉi tiuj plej sanktaj aferoj, kiujn li pretigis por ili, atestas, ke ili ankaŭ amas lin tre multe. Tiel, same kiel la magneto altiras nur feron kaj ŝtalon kaj ignoras ĉiujn aliajn metalojn, per sia amo, Dio altiras nur tiujn, kiuj havas la vokon kaj naturon esti altiritaj al li. Ili sole restos post ses mil jaroj da tera selektado. Tial konsideru jam, ke, kiel Jesuo diris en sia tempo, vi vivas ĉirkaŭitaj de vivantaj mortintoj, al kiuj restas nur kelkaj jaroj da vivo. Lernu kaj akceptu la ideon de definitiva disiĝo ĉar, tro malpezaj por la juĝo de la ĉielo, viaj teraj amikoj kaj amoj baldaŭ estos neniigitaj, detruitaj de milito, malsato, morteco kaj ĝiaj malsanoj, aŭ fine, printempe de 2030, en la tago de la glora reveno de la " **Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj** ", fare de la ĉiopova Dio JaHVéH, Miĥaelo, Jesuo Kristo.

Ne timu kundividi kun tiuj ĉirkaŭ vi la novaĵojn pri ĉi tiu glora reveno kaj ĝiajn tre simplajn klarigojn, ĉar ĉi tiu scio estas via privilegio antaŭ Dio kaj homoj. Ĉi tiu informo donas al ĉiu la ŝancon malkaŝi sian veran naturon, kaj tio, sen ia aparta risko por vi. Dio protektas tiujn, kiuj apartenas al li, kaj li bezonas ilin vivaj, por glori lin en ĉi tiu lasta "adventista" provo de fido, kiu komenciĝis printempe de 2018 kaj finiĝos printempe de 2030.

Mi ne povas forlasi ĉi tiun temon pri la amo de Dio sen mencii ĉi tiun temon, kiu estas kara al mi, ĉar ĝi koncernas la amon al la vero. Ĝi estas en mi, io ligita al mia naturo, mi malamas mensogojn en ĉiuj iliaj formoj ekde mia naskiĝo. Ĉu ĝi nomiĝas ŝerco, fablo, bluf, ĝi restas la abomeninda mensogo, ĉar ĝi trompas la fidon de la homo kaj alportas nur malagrablajn sekvojn de sufero kaj seniluziigo. Dio donas al li la diablon kiel Patron, tio estas argumento, kiu instigas lin abomeni, lin malami.

Kontraste, la kunhavigo de la vero konstruas fidon ĉe tiuj, kiuj aŭdas ĝin. Jesuo Kristo donis ĉi tiun principon en Mateo 7:12: " **Ĉion, kion vi volas, ke**

homoj faru al vi, faru tiel al ili; ĉar ĉi tio estas la Leĝo kaj la Profetoj. " Neniu el la elektitoj de Kristo volas esti trompita, kaj li mem ne povas trompi sian proksimulon. Dio konstruas la unuecon de siaj elektitoj sur ilia kunhavigo de lia vero kaj de la tuta vero, profana aŭ spirita. La amo al mensogo estas kriterio por la filoj de la diablo laŭ Apokalipso 22:15: "**For la hundoj, kaj la sorĉistoj, kaj la malĉastuloj, kaj la murdistoj, kaj la idolanoj, kaj ĉiu, kiu amas kaj faras mensogon!**" En ĉi tiu lasta deklaro, Jesuo konfirmas la du antaŭajn cititajn en Apokalipso 21:8 kaj 27. Ĉi tiu triobla kondamno de "**mensogo**" validas por ĉiuj kreitaĵoj ne elektitaj de li kiel elektitoj. Kaj por liaj elektitoj, ĉi tiu justa kondamno de la "**mensogo**" fare de Dio estas la respondo donita al ilia plej granda deziro; lia respondo al ilia "**amo por lia tuta rivelita vero**".

Per kiu signo ni povas identigi amon? Per aprezo de la ĉeesto kaj kunhavigo kun la dia aŭ homa amato. Tiuj, kiuj amas unu la alian, ne rapidas nek deziras disiĝi. Dio ne eraras, kaj li identigas siajn elektitojn per ĉi tiuj samaj kondutoj al li. Ni forlasas lin kun bedaŭro vespere nur por trovi lin matene en ripozinta korpo. Kaj la studado de liaj revelacioj estas sekvata kun persistemo kaj firmeco. Por juna geedza paro, izoliĝo estus ideala por ke, malproksime de aliaj homoj, ili lernu konstrui sian vivon kune fidante unu la alian. Sed en la moderna vivo, la absoluta malo de ĉi tiu idealo disvastiĝis. Homoj amasiĝas en urbojn tiel terurajn pro sia grandeco kiel pro la tentoj, kiujn ili ofertas al siaj loĝantoj. La disiĝo de liaj elektitoj, de la mondo kaj ĝiaj normoj, ankoraŭ ŝuldiĝas al la amo de Dio. Li klare atestis pri tio kondukante sian unuan Izraelon en la araban dezerton, kie ili estis tute protektitaj kontraŭ la malbonaj influoj de la paganaj popoloj de la tempo. Tial ne estas malfacile kompreni, ke Dio deziras por siaj kristanaj elektitoj la saman disiĝon, se ne fizikan, almenaŭ mensan kaj spiritan. La elektitoj de la hodiaŭa moderna tempo scias, ke *en la tago de la reveno de Kristo, "en en tiu nokto, el du en unu lito, unu estos prenita kaj la alia lasita,"* laŭ Luko 17:34. Tiuj, kiuj amas mensogojn, ne partoprenos la eternecon de tiuj, kiuj amas la veron instruitan de Dio en lia sankta Biblio; eĉ se ili estus edziĝintaj kaj restus fidelaj unu al la alia.

Amo estas la kialo, kiu kondukis Dion krei liberajn ekvivalentojn. Ĉi tiu amo do estas metita ĉe la komenco de liaj kreaĵoj de liberaj kaj sendependaj vivuloj, sinsekve, ĉielaj kaj teraj. Kaj logike, ĝia supera graveco faras ĝin la mezurilo kaj normo de dia juĝo. Dio kreas liberan vivon por elekti, en ĝi, siajn elektitojn, kiujn li identigas laŭ la amo, kiun ili havas al li. Kaj la klarigo, kiun mi disvolvos ĉi tie, atestas pri tio: fido dependas de "**inteligenteco**". Dan 12:3 kaj 10 konfirmas ĉi tiun neapartigeblan ligon, kiu unuigas "**inteligentecon**" kaj elekton: "**La inteligentaj** brilos kiel la brilo de la ĉielo, kaj tiuj, kiuj instigas multajn al justeco, brilos kiel la steloj por ĉiam kaj eterne. .../..." *Multaj puriĝos, blankiĝos kaj rafiniĝos; la malvirtuloj faros malbonagojn, kaj neniu el la malvirtuloj komprenos; sed la komprenantoj komprenos.* » Kiel la elektitoj montriĝas pli "**inteligentaj**" ol aliaj homoj? Paradoxse, per sia humila kaj simpla sinteno, kiu permesas al ili akcepti la statuson de kreitaĵoj, kiun Dio donas al ili. Kaj rezulte, ilia inteligenteco kondukas ilin konsenti submetiĝi al la ĉiopova Dio, kiu kreis ilin. Ĉi tio estas natura reago, per kiu bestoj mem estas dotitaj kaj kiu nomiĝas la instinkto de memkonservado. Inteligenta homo havas tiom da kialoj kiom bestoj

por klopodi plilongigi sian vivon. Krome, en sia religia sindediĉo, agrabla surprizo atendas lin: li malkovros, ke lia kreinta Dio sublimigas amon kaj veran justecon.

Ĉiu scias, ke laŭ la populara diraĵo, "amo ne povas esti ordonata; ĝi ne povas esti ordonata." Tio estas ĉar amo dependas de nia persona naturo, en kiu nia volo ludas nenian rolon. Neniu povas klarigi, kial ni amas tion aŭ tion alian aferon. Tio estas tiel vera, ke alia diraĵo diras: "Gustoj kaj koloroj ne estas diskutataj." Kaj tio estas same vera por aferoj kiel por vivantaj estaĵoj, homaj aŭ bestaj. Do en ĉi tiu kazo, kiel ni povas klarigi ĉi tiun version el Deuteronomio 6:4-5, en kiu Dio deklaras: " *Aŭskultu, ho Izrael! YaHWéH, nia Dio, estas unu YaHWéH. Amu YaHWéH, vian Dion, per via tuta koro, per via tuta animo kaj per via tuta forto. Kaj ĉi tiuj ordonoj, kiujn mi ordonas al vi hodiaŭ, estu en via koro.* " Kaj en Mat. 22:37, Jesuo siavice citas la vortojn de verso 4, aldonante " *kaj per via tuta menso.* " Tiel li atestas, ke unika dia interligo bazita sur ĉi tiuj valoroj daŭras en la nova interligo, kiun lia morto establos. Dio tamen ne ignoras, ke amo ne povas esti ordigita. Do kial li faras tion? La respondo estas jena: sub ĉi tiu aspekto de donita ordo, Dio priskribas la komponitan portreton de la elektitoj, kiujn li deziras savi kaj kiujn li nomas " **Izrael** " esti "venkaj antaŭ Dio". Li invitas homojn plenumi liajn selektajn kriteriojn. La elektitoj povas plenumi ĝin senprobleme; sed la resto de la homaro ne povas. Fakte, ĉi tiu priskribo celas ekskludi kandidatojn por savo, kiuj ne estas indaj je ĝi, ĉar ili ne plenumas la kriteriojn de karaktero, kiujn li postulas. La dia ordono " **amu** " tial kondamnas ĉiun, kiu "ne amas" tion, kio estas ordonita. Kaj priskribante la normon de savo, Dio juĝas kaj kondamnas ĉion, kio ne kongruas kun ĝi. Versoj en la Biblio avertas homon pri la maniero, laŭ kiu li alproksimiĝas al Dio. Kaj la rezonado de vera " **inteligenteco** " permesas al ni kompreni, ke tiu, kiu asertas esti Dio sen ami lin, kiel li postulas, faras duoblan pekon. Ĉi tio estas ĉar la publikigita dia postulo malpermesas al li pretendi esti Dio; sciante, ke lia malobeema spirito igas lin malinda je ĝi laŭ evidenta kaj nekontestebla maniero. Obeo kaj malobeo estas la du apogpunktoj de la juĝo de Dio. Vera amo estas nature obeema kaj la elektitoj, kiuj amas Dion kaj liajn bibliajn verojn nature, ne havas gravajn malfacilaĵojn konformiĝi al la rivelitaj diaj postuloj. Simile, aliflanke, la ribelema estaĵo, kiu ne scias ami Dion, laŭ lia normo, malobeas lin kaj tamen asertas esti Dio, por sia savo, lia religia engaĝiĝo igas lin pli kulpa ol vere nekredanta ateista homo. Ĉi tiu verso el Johano 17:3 plene konfirmas ĉi tiun analizon: " *Kaj ĉi tio estas la eterna vivo, ke ili konu Vin, la solan veran Dion, kaj Jesuon Kriston, kiun Vi sendis.* " Koni Dion estas koni lian postulon de vera amo, kiu obeas kaj praktikas lian tutan dian volon. Ĉi tiu alia verso el 2 Tim. 2:19 diras la samon, aldonante severan averton kontraŭ " **maljusteco** ": " *Tamen la fundamento de Dio staras firma, havante ĉi tiun sigelon: La Eternulo konas tiujn, kiuj estas Liaj; kaj: Kiu ajn vokas la nomon de la Eternulo, tiu foriĝu de maljusteco.* " Nun ĉi tiu " **maljusteco** " jam komenciĝas per la fakto postuli la savon de Jesuo Kristo, dum malobeo, kiu igas la vokiton malinda, malpermesas al li fari tion. Kaj la tria^{ordono} konfirmas ĉi tiun malpermeson dirante en Eliro 20:7 : " *Ne uzu la nomon de la Eternulo, via Dio, vane; ĉar la Eternulo ne lasos senpuna tiun, kiu uzas Lian nomon vane.* "

En sia parabolo pri la du filoj, Jesuo konfirmas, ke obeema amo estas la atesto, kiu permesas al li pravigi siajn elektitojn. Ni trovas ĝin en Mateo 21:28-31: “*Kion vi pensas? Unu viro havis du filojn; kaj li venis al la unua, kaj diris: Filo, iru hodiaŭ kaj laboru en la vinberĝardeno.*” Li respondis: “*Mi ne faros.*” Tiam li pentis kaj iris. Li turnis sin al la alia kaj diris la samon. Kaj la alia filo respondis: “*Mi faros, sinjoro.*” Kaj li ne iris. Kiu el la du plenumis la volon de la patro? Ili respondis: “*La unua.*” Kaj Jesuo diris al ili: “*Vere mi diras al vi: La impostistoj kaj la prostituitinoj iros antaŭ vi en la regnon de Dio.*” » La Judoj, al kiuj Jesuo parolas, donas al Jesuo la ĝustan respondon. Farante tion, ili atestas, ke ili estas prudentaj kaj tial terure kulpaj, ĉar ili mem kondutas kiel malobeemaj filoj, kiuj diras al Dio: “*Mi volas*” servi vin, sed ne faras tion. Ĉi tiuj du filoj komence simbolis la servistojn de Dio de la du interligoj. La unua filo estis la bildo de la paganoj, kiuj restis ekster la servo de Dio, sed poste, je la tempo difinita por ilia konvertiĝo, ili montris sin ekstreme fervoraj por lia verko, kiun ili eniros per Jesuo Kristo. La dua filo indikis la judan Izraelon, al kiu Jesuo prezentis sin por kompletigi la savan planon de Dio. Anoncante, ke ĉi tiu filo diris: “*Mi volas, Sinjoro*”, sed li ne iris, Jesuo profetis la rifuzon de la juda nacio rekoni lin kiel la Mesion senditan de Dio. Tial, lia juĝo estas esprimita per ĉi tiuj terminoj: “*Vere mi diras al vi, la impostistoj kaj la prostituitinoj iros antaŭ vi en la regnon de Dio.*” Sed ĉi tiu parabolo denove plenumiĝas en la nova interligo kaj la du filoj denove estas reprezentitaj tie, ĉi-foje en la kristana kredo. Inter la vokitoj-elektitoj kaj la vokitoj-falintoj, estas ankoraŭ sanktigo, tio estas, konkreta obeemo metita en praktikon, kiu faras la diferencon kaj pravigas elekton en dia selektado.

Kiam unu el liaj kreitaĵoj asertas esti lia servisto, Dio konas liajn farojn kaj la formon, kiun lia kredo prenas. La elektito obeas kaj gloras lin, sed kio pri tiu, kiu malobeas lin? Lia pretendo al savo prenas la formon de “*aroganteco*”, kiun Dio finfine punas per morto, kaj precipe per la “*dua morto*”.

Por plene kompreni la pensadon de Dio, ni komencu per lia sava plano. En Apokalipso 17:8, ni rimarkas, ke Dio konas la nomojn de ĉiuj siaj elektitoj elaĉetitaj per la sango de Jesuo Kristo dum la 6000 jaroj rezervitaj por ĉi tiu selektprocezo. Tial por la resto, kiu koncernas la nekredantojn, la nekredantojn kaj la ribelantojn, li organizas programon de evolua disvolviĝo. Ĉar la dia kreisma plano havas du ĉefajn celojn: la unua konsistas el la selektado de siaj eternaj elektitoj, kaj la dua koncernas la juĝon kaj definitivon detruon de la neelektitaj. La juĝo de Dio ĉiam ofertas nur ĉi tiujn du absolute kontraŭajn elektojn: “*vivo kaj bono; morto kaj malbono*”. Ni devas rimarki tion, sed la “*bildo de Dio*” troviĝis en Adamo nur antaŭ la prapeko. Ĉar ĉi tiu peko estis farita, li perdis ĉi tiun “*bildon de Dio*”, kiu estis anstataŭigita, en li, per tiu de la diablo, kiun li preferis obei. Ĉi tiu “*bildo de Dio*” troviĝis en homo nur en Kristo, la anĝelo Miĥaelo enkarniĝinta en Jesuo. Manĝante la frukton de la “*arbo de la scio pri bono kaj malbono*”, simbolo de la diablo en ribelo, Adamo fariĝis siavice, post Satano, “*arbo de la scio pri bono kaj malbono*”, kiu povis transdoni al sia posteularo nur sian teruran heredaĵon de morto kaj malbeno. Post li, repaciĝo kun Dio povis esti atingita nur per la verko de elaĉeto fondita sur Jesuo Kristo kaj lia libervola pentofara ofero. Kaj ĝis lia veno sur la teron, bestaj oferoj antaŭis kaj simbolis lin ekde Adamo. Kaj estas en ĉi tiu sava ministerio, ke, en Kristo, Jesuo atestas pri la

grandega amo de Dio por siaj elektitoj, kiujn li venas savi per pentofarado pro iliaj pekoj anstataŭ ili.

La amo de Dio tiel montrita estas de tia grandeco, ke nur Liaj elektitoj povas taksi kaj aprezi ĝian valoron. Estas efektive skandale vidi la amon de Dio ekspluatata kaj postulata de kreitaĵoj, kiuj montras sin tute malindaj je ĝi reduktante savon al nura religia etikedo. Tiuj, kiuj instruas ĉi tiujn aferojn, pli similas al la Romanoj, kiuj malvarme enbatis najlojn en la pojnajn kaj piedojn de la krucumitaj, ol al la humilaj apostoloj de Jesuo Kristo, al kiuj ili tamen pretendas esti legitimaj historiaj heredantoj. Ili ne scias, ke ili estas juĝataj de la Dio de Vero, la Sankta Spirito, de kiu nenio estas kaŝita aŭ povas esti kaŝita. Por Liaj elektitoj, ne estas dubo, ke ĉi tiu perfekta, sankta kaj justa Dio juĝis kaj kondamnis ĉi tiujn malindajn estaĵojn; Liaj profetaj Revelacioj atestas pri tio. Sed la plenumo de Lia kondamno plenumiĝas nur en la tempo, kiam Li elektas fari tion. Ankaŭ, atendante ĉi tiun momenton, la monoteisma kristana religio devas konservi sian "konfuzan" aspekton, kiu faras ĝin la heredanto de la loĝantoj de la turo de "Babelo".

Antaŭ ol malkaŝi sian amon je la sublima nivelo, nia ĉiela Patro devis prepari sian popolon de karna nacia Izrael. Efektive, ni ne povas ne rekoni la grandegan ŝanĝon, kiun oni povas observi inter la maniero, kiel Dio estis ĝenerale rigardata kaj juĝata de la homoj de la malnova interligo kaj tiuj de la nova. La konceptoj pri Dio estas kontraŭaj en absolutaj terminoj. Same kiel en la malnova interligo, la memoro pri la timiga Dio, kiu parolis de la supro de Monto Sinaj, estis konservita, en la nova interligo, la amaso da falsaj kredantoj jam ne kredas, ke Dio kapablas puni, mortigi, kaj eĉ pli malbone, ekstermi. Kaj ĉi tiu rezulto ŝuldiĝas al la vidpunkto donita al la krucumita Kristo, malforta kaj frata. Tial necesis, ke Dio preparu, inter siaj du interligoj, mesaĝon, kiu permesus al siaj elektitoj kompreni la kialon de ĉi tiu grandega ŝanĝo, kiun la nova interligo alportos, por ke ili povu akcepti ĝin kaj konformiĝi al ĝi. Ĉi tiu mesaĝo estas tiu, kiun Dio instruas per la atesto de Ijob, sia "*fidela kaj senkulpa servisto*".

Fakte, kia estis la penso de la Judoj de la malnova interligo pri peko kaj dia puno? La tri amikoj, kiujn Ijob renkontas dum sia dolora atesto, ĉiuj konsentas pri ĉi tiu punkto: se Ijob estas frapita de Dio, tio estas ĉar li pekis kontraŭ Dio. Kaj ĉi tiun personon havis la vasta plimulto de Judoj, kaj ĝi estas pravigita ĉar la skribaĵoj de Moseo nenie instruas, ke la senkulpulo devas esti punita de Dio; almenaŭ, ne en la artikoloj de liaj leĝoj, ĉar sen ke la Judoj klare komprenis aŭ rimarkis ĝin, la ritoj de la oferoj de senkulpaj bestoj jam instruis la personon, ke senkulpa viktimo povus anstataŭigi pekan homon, por porti kaj penti liajn pekojn anstataŭ li. Kaj tiel, ĉe la mala ekstremo, en la nova interligo, falsa kristanismo kondamnis la personon, ke Dio punas pekon. La vero, kompreneble, kuŝis ie inter ĉi tiuj du ekstreme kontraŭaj pensoj. Kaj Dio uzas la sperton de Ijob malfermante la ĉielon por ni, ĉar li permesas al ni malkovri dialogon, kiun li dividas kun Satano, sia malamiko. En ĉi tiu atesto, antaŭ ol frapi lin, Dio konfirmas sian juĝon pri Ijob, kiun li juĝas esti "*fidela kaj justa*". Kaj li permesas al ni malkovri kial senkulpa estaĵo kiel li estas frapita de Dio. Siaflanke, Ijob tute ne konscias pri ĉi tiu defio, kiu kontraŭstarigas Satanon al Dio kaj en kiu li estas, antaŭ Kristo, kiel la "du kapoj" de la "Tago de Repacigo", farita peko, tio estas, traktata kiel pekulo. La

celo de ĉi tiu leciono estas permesi al liaj elektitoj kompreni kial, en la jaro 30 p.K., Kristo mortis, krucumita merkrede, la 3-an de aprilo, la antaŭvespero de la Sabato de la Pasko. Ĉar, siavice, Kristo, perfekta kaj senkulpa, mortis por repagi la pekojn de siaj elektitoj. Kaj post li, liaj apostoloj kaj disĉiploj ankaŭ mortis, mortigitaj kvankam senkulpa. Sed ve, la homa naturo ĉiam falas en troon, kaj la perversa konsekvenco de ĉi tiuj atestoj el la Biblio kaj el la historio estas, ke la ĝenerala kristana penso de nia tempo konsideras, ke esti frapita mortinte pro sia kredo konsistigas pruvon de la aŭtentikeco de ĉi tiu kredo. Kaj nenio estas pli falsa ol ĉi tiu rezonado. Fakte, la morto kaj ĝia akcepto pruvas absolute nenion en nia tempo. Ĝi pruvis la veran fidon en tempoj de persekutado, sed ekde la establado de religia paco post 1800 kaj 1844, la vera fido estas montrata per la amo al la vero instruita en la Sankta Biblio, kaj notinde, ekde 1843, per la amo al la veroj enhavitaj en la tekstoj de la profetaĵoj de ĉi tiu Sankta Biblio. La transiro de la leĝo al la fido estis ankaŭ tiu de la transiro de la "malmola" Dio al la "ama" Dio. Tamen, la vero estis ankoraŭ alia, ĉar ĉi tiu malmoleco de Dio en la malnova interligo jam estis akompanata de multaj pruvoj de lia amo. Sed por kompreni ĉi tiun "malmolecon" atribuitan al Dio, ni devas kompreni kiel kaj al kiu Dio atribuas ĉi tiun pensmanieron. En sia parabolo, Jesuo atribuas ĉi tiun maljustan vidpunkton pri Dio al la malfidela servisto, kiun li malakceptas kaj kondamnas. Kaj ĉi tiu revelacio atribuas ĉi tiun malbonan juĝon, kiu konsideras Dion "malmola", al la ribelemaj Judoj de la malnova interligo, sed ankaŭ post ili, al la falsaj, ribelemaj kristanoj de la nova.

En realeco, Dio ĉiam restis la sama Dio de amo, sed li devis eduki siajn elektitojn per du sinsekvaj lecionoj bazitaj sur la bezono respekti perfektan justecon. En la malnova interligo, la elektitoj lernis la normojn de diaj leĝoj, tio estas, la normon de postulata obeemo. En la nova interligo, la elektitoj vidis Dion pagi, anstataŭ li, la prezon postulitan de lia perfekta justeco. Li ofertis sian vivon en Kristo por elaçeti la pekojn de siaj elektitoj por povi savi ilin, laŭleĝe, purigante ilin, por ke ili estu en stato de digno partopreni lian eternecon.

Ĉi tiu studo malkaŝas al ni, ke la Libro de Ijob estas ne nur rakonto pri sperto de sublima fideleco, sed ankaŭ rivelita profeta leciono. Ĉar ĝia granda intereso estas prezenti revelacion, kiu atestas, ke Dio anoncas la estontan konduton de la judoj samtempaj kun Kristo. Krome, ĝi malkaŝas la naturon de la ĉefa kulpo, kiun la nacio faros, kolektive, celante la antaŭjuĝon, laŭ kiu: puno estas, sole, kaŭzita de la peko de la punito. Kaj la intereso de ĉi tiu revelacio estas tre granda por nia tempo, en kiu la samaj antaŭjuĝoj trompas amasojn da falsaj kristanoj kaj falsaj religioj. Sed, ĉu ni miru pri tio? Genezo nur **profetas** dum la sep tagoj de la kreado; ĉiuj kreitaj elementoj estas tiom da **profetaj simboloj** de la projekto de savo kaj ĝiaj teraj konsekvencoj. Plue, simbolante la Biblion kaj ĝiajn skribaĵojn pri la du interligoj, Dio donas al ili la titolon de siaj "**du atestantoj**" en Apokalipso 11:3 kaj en verso 10 de ĉi tiu ĉapitro 11, ni legas: "*Kaj la loĝantoj de la tero ĝojos kaj ĝojos pri ili, kaj sendos donacojn unu al la alia; ĉar tiuj du profetoj turmentadis la loĝantojn de la tero* ." La "**du atestantoj**" estas do al Dio, liaj "**du profetoj** ." Kaj ni tiam povas kompreni, ke ĉio skribita dum la du interligoj, en ĉi tiu Biblio, havas **profetan celon** . Kaj ke ĉi tiu tuta instruado estas

kiel fadenoj de amo, kiuj teksas la veston de justeco necesa por la elektito-statuso de liaj elaĉetitaj alvokitoj.

Ĉe la fino de la rakonto pri la sperto de Ijob, Dio malkaŝas sian juĝon pri la konduto de la kvar portretitaj homoj. Li kondamnas la tri amikojn kaj pravigas Ijob-on. En la tago de la resurektita Kristo, Dio kondamnos la judan nacion kaj ĝiajn tri paŝtistojn: la civilan potencon, la pastraron kaj la falsajn profetojn, kaj li, male, pravigos la ministerion de Jesuo kaj la fidon de liaj apostoloj. Ilia tristeco transformiĝos en superan ĝojon, kaj dubo estos forbalaita kaj anstataŭigita per certeco. Tiel, same kaj pro la samaj kialoj, en sia tempo, Ijob, Kristo kaj liaj elektitoj ricevas la rekompencan de vera kaj aŭtentika fideleco. Kaj ni vidis de la komenco de la studo de ĉi tiu temo de vera amo, ke la fino de la programo de savo efektivigita de Dio estas pli bona ol la komenco, ĉar ĝuste en ĉi tiu fino la tendaro de lumo ricevas sian rekompencan; tiu, kiu pravigas amon, por Dio kaj por liaj kreitaĵoj.

En ĉi tiu leciono el la Libro de Ijob, ni devas rimarki unu gravan punkton. Ijob kaj liaj tri amikoj volas honori la grandan Kreinton Dion kaj memori la kialojn por honori lin. Ĉi tio validas ankaŭ por la diversaj kristanaj aŭ monoteismaj religioj de hodiaŭ. Tamen, Dio kondamnas la tri amikojn kaj pravigas Ijob. La diferenco en la juĝo de Dio do baziĝas sur la malsamaj naturoj de la kvar viroj. Havante vizion de Dio kiel severa Dio, la tri amikoj profetas, ideale, al la nekredantaj judoj, kiuj atendis, ke Kristo eniru malferman militon kontraŭ la romanoj de lia tempo. Ili do ne povis kompreni, ke Jesuo venis sur la teron nur por spirita batalo, ĉar li venis nur por alporti la dian gracon akiritan per sia elaĉeta morto. La karnaj religiismaj homoj de nia tempo ankaŭ ne kapablas prioritati strikte spiritajn valorojn. Kontraste, la Ijob de nia tempo montriĝas kapablaj je tio, kaj Dio benas ilin donante al ili ĉiam pli da lumo, tiel ke la Biblio fariĝas la ĉapelo de la dia magiisto, kiu malkaŝas la klarigojn de lecionoj miskomprenitaj kaj misinterpretitaj dum miloj da jaroj.

Ĉi tiu rolo de Ijob, kiu profetas pri Jesuo Kristo, igas min kompreni kial, en Jeĥezkel 14, Dio citas, kiel modelojn de siaj elektitoj, ĉi tiujn tri nomojn: "**Noa, Daniel kaj Ijob**". Ili ĉiuj estas "**profetoj**" por Dio, kaj estas portantoj de aspekto de Kristo, kaj iliaj tri nomoj **profetas tri sinsekvajn** aspektojn de lia verko: "**Noa**" estas la tipa elektito de la **elaĉetitaj**, kiu **profetas** al la antaŭdiluvianoj; "**Daniel**" estas la tipa elektito de la **elaĉetitaj**, kiu **profetas** por la du interligoj; kaj "**Ijob**" estas la tipa elektito de la **elaĉetitaj**, kiu **profetas** la pekliberigan oferon de Jesuo Kristo. Lia sperto preparas la komprenon de la vortoj en Jesaja 53:3 ĝis 9: "*Li estis malestimata kaj malakceptita de homoj, viro de suferoj kaj konata kun malĝojo; kaj kiel iu, de kiu homoj kovras siajn vizaĝojn, ni lin malestimis, ni lin ne taksis.*" Tamen niajn malĝojojn li portis kaj niajn suferojn li portis; tamen ni opiniis lin plagita, frapita de Dio, kaj humiligita. Tamen li estis vundita pro niaj pekoj, dispremita pro niaj malbonagoj; la puno, kiu alportis al ni pacon, estis sur li, kaj per liaj batoj ni estas sanigitaj. Ni ĉiuj erarvadis kiel ŝafoj, ĉiu turnis sin al sia propra vojo; kaj la Eternulo metis sur lin la malbonagojn de ni ĉiuj. Li estis premata kaj humiligita, tamen li ne malfermis sian buŝon; kiel ŝafido kondukata al la buĉo, kaj kiel ŝafo muta antaŭ siaj tondantoj, li ne malfermis sian buŝon. Li estis prenita for de angoro kaj de juĝo; kaj kiu el lia

generacio fidus, ke li estas fortranĉita el la lando de la vivantoj kaj frapita pro la peko de mia popolo? Kun la malvirtuloj oni metis lian tombon, kun la riĉuloj lian tombon, kvankam li ne faris maljustaĵon, kaj trompo ne estis en lia buŝo. »

La saĝa reĝo Salomono, konata kiel la Predikanto, diris en sia libro de tiu nomo: " *Nenio estas nova sub la suno; kio estas, jam estis .*" Inspirita de Dio, Salomono ne parolis pri teknikaj novigoj, kiuj aperis nur ekde la mezo de la 19-a jarcento . Li faris ĉi tiujn rimarkojn pri la konduto de anĝelaj kaj homaj estaĵoj. Ĉar iliaj mensaj sintenoj estas konstantaj sendepende de la epoko. Kaj Dio vidas ilin renovigi la samajn pekojn produktitajn de ribelemaj spiritoj kompareblaj unu al la alia. Kaj inter amasoj, li trovas siajn elektitojn, malmultajn laŭnombre, sed kiuj solaj pravigas lian planon de savo. Ĉar por elekti ilin, li montras vere dian paciencon al estaĵoj, kies agoj neniam ĉesas iriti lin. Kaj en sia dia saĝo, li organizis sian selekteman projekton ofertante al la homaro la ateston de unika tera sperto, kiu estas destinita esti konata al ĉiuj homoj. Dio donis al si sur la tero popolon, kiun li instruis kaj gvidis die, en sia dia potenco kaj normo. Ĉi tiu fakto estas en si mem vera miraklo, ĉar neniu alia popolo en la historio de la tero konis ĉi tiun privilegion.

Li donis al ĉi tiu popolo la nomon " **Izrael** ", kiun li jam donis al la patriarko Jakob post kiam ĉi tiu luktis kun li dum la nokto. Jakob rezistis ĉi tiun batalon dum longa tempo, Dio finis la batalon frapante lin sur la kokso. Jakob malkovris, ke li luktas kun Dio kaj petis Dion beni lin. Dio tiam eldiris sian benon kaj donis al li la nomon " **Izrael** ", kiu signifas: venka kun Dio. Ĉi tiu nomo do koncernas, unue, Jakobon mem, sed, en profeta simbola rolo, ĉi tiu nomo ankaŭ indikos, spirite, la kunvenon de la elektitoj ĝis la reveno de Jesuo Kristo, printempe de 2030.

Ankaŭ la popolo, kiu eliras el egipta sklaveco, ricevas ĉi tiun nomon. Sed ne nur la elektitoj eliras el ĉi tiu lando, ĉar la vere elektitoj estas tre maloftaj en ĉi tiu amaso liberigita de Dio. Ĉi tiu loĝantaro, kiu karne devenas de Abraham, estas kiel la aliaj homoj disĵetitaj tra ĉiuj loĝataj landoj. Ili estas nek pli bonaj nek pli malbonaj, kaj tiel, kolektitaj, ili konsistigas specimenon de ĉiuj normoj de homa karaktero kaj naturo, kun ĉiuj iliaj kvalitoj kaj iliaj difektoj. Kaj ĉi tiu precizeco gravas por kompreni la nekredeman kaj ribelman konduton, kiun ĉi tiu popolo montros dum la 1500 jaroj de sia pasinta interligo kun Dio. Izrael havis la intelektan scion pri diaj instruoj, sed ĝi ankaŭ havis la ribelman naturon de la aliaj popoloj de la tero. Tial la 1500 jaroj de ĝia sperto kaj ĝia konduto rilate al Dio konsistigas referencmodelon por ĉiuj popoloj de la tero. Sed ĉi tiu modelo estas tiu de la kulpoj kaj pekoj konstante faritaj tra ĝia historio. Kaj en la Bibliorakonto pri liaj spertoj, ni foje trovas vere elektitojn elektitajn de Dio. Ili elstaras el la ceteraj homoj per sia ekzempla fideleco.

Kiam Salomono deklaras, " **nenio estas nova sub la suno** ", li aludas al la kulpoj faritaj de Izrael; kulpoj, kiujn homoj reproduktos dum la nova interligo. La pekuloj de nia tempo inventis nenion. La pekuloj de Sodom kaj Gomora kaj tiuj de la juda nacio antaŭis ilin. Tial karna Izrael restas la referenca modelo por la ribelma sinteno, kiun Dio kondamnas ĝis la punkto de detruo, en la jaro 70 p.K., fare de la romiaj trupoj, kontraŭ kiuj ili senĉese ribelis, post kiam ili rekte kontraŭstaris Dion, kiu estis kaŝita en la homo Jesuo Kristo.

Post tiu juda sperto, tra la tuta tero, homoj, kiuj malkovras ĝin legante la Biblion, kapablas koni kaj malkovri la karakteron de la nevidebla vivanta Dio. Ĝi tial meritas sian nomon de " *du atestantoj* " aŭ " *du profetoj* ", kiun la Spirito donas al ĝi en Apokalipso 11:3 kaj 10, ĉar ĝia rolo estas atesti kaj profeti la estontecon por Dio, ĉar la kulpoj de la pasinteco neeviteble estos renovigitaj de ĉiuj homoj de ribelema kaj sendanka naturo. Sed feliĉe por la elektitoj, la rakontoj de la Biblio ankaŭ konstante atestas pri la pacienca amo de Dio. Ĉar li faras la diferencon inter siaj servistoj. Li benas la fidelulojn kaj inundas ilin per sia lumo, kaj enigas en la mallumon de nescio kaj nekompreneo tiujn, kiuj subtaksas, kaj tial malestimas, lian potencon, lian gloron, lian rivelitan kaj esprimitan volon, kaj liajn plej sanktajn profetajn revelaciojn.

Konservante ĉi tiun judan modelon kiel referencon por ĉiuj tempoj, sciante ke " *Dio ne ŝanĝiĝas* ", kiel li deklaras en Malaĥio 3:6, ĉiu homo kapablas scii kiel Dio juĝas lin. La granda kreinto Dio povas tiel elekti lin, se li trovas lin inda, aŭ male, lasi lin sekvi kontraŭdiran ribeleman vojon, kiu kondukas lin al fina, definitiva detruo. Kaj tiel, observante iliajn farojn, li povas dividi ilin en du absolute kontraŭajn tendarojn. Li metas dekstre de li, flanke de sia beno, tiujn, kiujn li juĝas " *inteligentaj* ", kaj li metas maldekstre de li, flanke de la malbeno, tiujn, kiujn li juĝas " *malbonaj* ". Ĉi tiu temo meritas esti substrekita, ĉar la malo de " *la inteligenta* " estas la senscia aŭ la stulta. Sed Dio elektas kontraŭstari al li " *la malbonulojn* ", kio permesas al li malkaŝi samtempe du specojn de opozicio de grava graveco por li. Per dedukto, ni komprenas, ke la du tendaroj kontraŭstarigas la bonulojn al la " *malbonuloj* " - tio estas, la bonulojn al la malbonuloj, kaj la " *inteligentajn* " ulojn al la stulte senciaj. Kaj se Dio kondamnas la " *malbonulojn* ", tio estas ĉar ilia malboneco estas aplikata, unue kaj ĉefe, kontraŭ li.

Dio estas amo, plene kaj perfekte amo. Tial, por malakcepti tian amon, oni devas vere esti " *malbona* ", sendanka kaj nesentema. Ĉi tiu karakternormo klare ne taŭgas por nutri rilaton kun Li. Sed post plia pripensado, kio kuŝas en la mensoj de tiaj homoj? Terura deziro al sendependeco kaj plena libereco. Nekredantoj ofte diras al ni: "Mi ŝatus kredi, sed mi ne havas la fidon." Ili eraras pri fido, kredante ĝin donaco, kiu falas el la ĉielo. Fido estas demonstraĵo de vera " *inteligenteco* ", kiu konsideras ĉiujn faktojn de problemoj kaj adoptas la bezonatan konduton. Dio ne donas fidon, ĉar Li serĉas ĝin de homoj, kaj la fido, kiun Li trovas kaj akceptas inter ili, estas nutrata kaj tial pliigita de Li. Tiuj, kiuj asertas, ke ili ne povas kredi, paralizas sin pro timo perdi iom aŭ la tutan sian sanktan liberecon. Ili profunde scias, ke alproksimiĝi al la Dio, kiu ĉion regas, ĉion direktas kaj ĉion juĝas, nepre postulos rezigni kaj perdi sian liberecon. Do ili kaŝas sin malantaŭ la falsa preteksto: "Mi ne povas kredi." Sed kion Dio petas ilin kredi? Nenion alian ol la historian ateston skribitan de homoj dum la 1600 jaroj ekde la verkado de la Sankta Biblio. En la sekulara vivo, ekzistas multaj subtenoj kaj referencoj al la rakontoj en la Biblio. Nia kalendaro asertas esti fondita sur la naskiĝo de Jesuo Kristo, kaj la septaga semajno, kiu punktas nian ekziston, havas sian fundamenton en la sep tagoj de la originala dia kreo. La datoj de eventoj registritaj de historiistoj de la kristana epoko estas ĉiuj establitaj sur ĉi tiu kristana kalendaro. Tial estas ne pli malfacile kredi je la historia ekzisto de la figuro Jesuo Kristo ol je tiu de Vercingetorikso, Julio Cezaro aŭ Karolo la Granda. La kapablo

kredi do ne estas pridubata kaj restas nur preteksto por pravigi la rifuzon sin dediĉi al oboe al Dio. Kaj de tiam, ĉar ili malestimas kaj malakceptas lian amon pligrandigitan en Jesuo Kristo, Dio prave nomas ilin la " *malbonuloj* ".

Kaj kompreni, ke kontraste al la elektitoj, kiujn Dio nomas " *inteligentaj* ", ilia konduto kaj elektoj estas stultaj kaj sensencaj, ĉi tiuj " *malbonuloj* " renkontas mizeran finon, kiu klare malkaŝas kaj konfirmas ilian stultecon. En la tempo de Noa, en kiu la demonstraĵo estis farita, la rifuzo obei la volon de Dio kondukis la ribelemajn homamasojn al dronado kun ĉiuj bestoj sub la akvoj de la diluvo. Sed samtempe, la " *inteligenta* " Noa kaj lia familio postvivis en la arkeo preparita kaj konstruita laŭ la ordonoj de Dio. Ĉi tiu ekzemplo prezentas al homoj la konsekvencon, kiun ilia spirita pozicio portos, en ĉiuj tempoj, ĝis la fino de la mondo markita en la printempo de 2030, per la videbla ĉiela kaj glora reveno de nia dia Savanto kaj Sinjoro Jesuo Kristo.

La Kaŝitaj Nediritaj Bibliaj Lecionoj

Tiuj nediritaj lecionoj estas subtilaj kaj ekstreme valoraj por bone uzi la Biblion. Fakte, ili ne estis klare formulitaj, sed nur sugestitaj de la instruoj donitaj de Jesuo Kristo.

Ni scias, ke la Biblio estas prezentita al ni surbaze de " *du atestantoj* " aŭ "du sinsekvaj atestoj", kiujn la homaro maljuste nomas "du testamentoj", ĉar tiu, kiu "atestas", restis konstante vivanta. Ĉar se la fizika korpo de Jesuo povis morti kaj releviĝi, la Spirito de Dio, kiu enkarniĝis en li, estis laŭnature senmorta. Tial, por Dio, la " *du atestantoj* " estas la fondintoj de la du interligoj; por la unua, Moseo, kiu ricevas la scion pri la dia leĝo kaj por la dua, Jesuo Kristo, kiu venas por validigi la pardonon de pekoj.

Fakte, ĉi tiun dividon profetis Jesuo en sia parabolo pri la "vitkultivistoj". Dum la ministerio de la malnova interligo, Dio, la Sinjoro de la vitejo, sendis siajn servistojn, siajn profetojn, al la vinkultivistoj de la juda nacia ŝtato. Ili ĉiuj estis persekutitaj kaj malbone akceptitaj de la vinkultivistoj. Vidante tion, la mastro de la vitejo decidis sendi sian propran filon, kaj lia atesto estis traktita kiel tiu de la antaŭaj servistoj. Jen, reale, estas la transiro de la malnova interligo al la nova; tio estas, je la tempo de la morto de Kristo. La mastro de la vitejo prenis la administradon de sia vitejo for de la vinkultivistoj de la juda nacio kaj donis ĝin al la novaj, konvertitaj paganaj vinkultivistoj.

Ĉi tiu parabolo permesas al ni pli bone kompreni kiel la projekto de savo estas plenumita kaj organizita. Ĉar je pedagogia nivelo, la lecionoj lernendaj estas esencaj.

La unua el ĉi tiuj lecionoj estas defii la biblian dividon de la du interligoj. Kvankam estas vere, ke la Evangelioj rakontas la sperton de Jesuo Kristo de lia naskiĝo ĝis lia resurekto, estas ankaŭ vere, ke la tempo inter lia naskiĝo kaj lia morto plenumiĝas laŭ la normoj de la malnova interligo. En realeco, la malnova interligo nur ĉesas en la momento de la morto de nia Savanto Jesuo Kristo. Do la tempo de la malnova interligo kovras preskaŭ la tutan tempon de la evangelia

rakonto. Kaj ĉi tio indas rimarki, ĉar la donita leciono memorigas nin, ke la normo de savo estas juda. La servistoj kaj la filo senditaj de Dio estis judoj de la malnova interligo. Kaj Jesuo zorgas dum sia ministerio respekti, honori kaj certigi, ke liaj apostoloj kaj disĉiploj respektu la leĝojn de la malnova interligo. En spirita senco, la Evangelioj estas do ligitaj al la malnova interligo. Ĉi tio konfirmas la lecionon prezentitan en la ĉapitro "Vera Amo". La modelo de la savita homo estas tiu de la konvertita judo, preparita sinsekve de Johano la Baptisto kaj de Jesuo Kristo.

Johano la Baptisto atentigas siajn samtempulojn pri la bezono ĉesigi la praktikon de peko. Laŭ Mateo 3:2 kaj 8, lia mesaĝo estas: “ **Pentu! Ĉar la regno de la ĉielo estas proksima... Tial do donu frukton!** ” Li establas la riton de bapto, en kiu la baptito atestas sian elekton kaj decidon porti “ **la frukton de pentu** ”. Post li, laŭ Mateo 4:17, Jesuo, la “filo” de la parabolo, eniras sian “ateston”. Li siavice diras: “ **Pentu! Ĉar la regno de la ĉielo estas proksima.** ” Ŝajne, Jesuo agas kiel disĉiplo de Johano, ĉar li ripetas sian mesaĝon laŭvorte. Tamen, Johano atestis pri Jesuo, ke li “ *ne estis inda malligi liajn ŝuojn* ”; tio pro la kaŝita dieco de Jesuo Kristo; sed ankaŭ, bedaŭrinde por li, ĉar Johano estis dononta pruvon de sia manko de fido demandante lin el lia malliberejo, laŭ Mateo 11:3: “ **Ĉu vi estas tiu, kiu venos, aŭ ĉu ni atendu alian?** ” Jen la demando, kiu mortigas kaj mortigas lin. En Mat. 11:11, Jesuo finas deklaran pri li: “ *Vere mi diras al vi: Inter naskitaj de virinoj ne leviĝis iu pli granda ol Johano la Baptisto. Tamen, tiu, kiu estas plej malgranda en la regno de la ĉielo, estas pli granda ol li.* ” Mi kredas, ke mi povas diri, ke neniu antaŭ mi rimarkis ĉi tiun teruran kondamnon de Johano la Baptisto fare de Jesuo Kristo mem. Kaj ĉi tiu frazo permesas al ni kompreni, kial Johano la Baptisto mortas senkapigita laŭ peto de Salome, la filino de la adulta edzino de la reĝo Herodias. Dio ne pardonas Johanon pro lia manko de fido, ĉar li estas nepardonebla, mem aŭdinte la vortojn de Dio el la ĉielo, cititajn en Mat. 3:16-17: “ *Kiam Jesuo estis baptita, li tuj supreniris el la akvo. Kaj jen la ĉielo malfermiĝis, kaj li vidis la Spiriton de Dio malsupreniranta kiel kolombo kaj venantan sur lin. Kaj jen voĉo el la ĉielo diris: ' Ĉi tiu estas Mia amata Filo, en kiu Mi havas plezuron . '* ” Laŭ Mat. 17:5, siavice, sur la Monto de Transfiguriĝo, Petro, Jakobo kaj Johano aŭdas la samajn vortojn: “ *Dum li ankoraŭ parolis, hela nubo superombris ilin. Kaj jen voĉo el la nubo diris: ' Ĉi tiu estas Mia amata Filo, en kiu Mi havas plezuron ; aŭskultu lin! '* ”

La justa severecco de Dio estas aplikata kontraŭ Johano la Baptisto, ĝuste pro la grandega respondeco, kiun lia ministerio kiel profeto trudas al li. Ŝarĝita kun la preparado de popolo por la kredo, al li mem mankis tiu nemalhavebla kredo, pri kiu Hebreoj 11:6 deklaras: “ *Nun sen fido estas neeble plaĉi al Li . Ĉar tiu, kiu alproksimiĝas al Dio, devas kredi, ke Li ekzistas, kaj ke Li estas rekompencanto al tiuj, kiuj diligente serĉas Lin .* ”

Kredo ne estas nur kredi, ke Dio ekzistas. Kion Dio nomas kredo, estas logika kaj kohera ĝenerala konduto de siaj servistoj. Kiu kredas, ke Dio ekzistas kaj ke li estas “ *rekompencanto de tiuj, kiuj diligente serĉas lin* ”, tiu evitas malhonori lin kaj, male, faras ĉion eblan por glori lin kaj plaĉi al li. Kiel multaj homoj antaŭ kaj post li, Johano la Baptisto estis tro supraĵa kaj ne sukcesis meti sian fidon en Dion kaj lian miraklan ateston. Lia malbona persona atesto estis des pli serioza, ĉar lia misio estis ĝuste prepari la judan popolon por transiri de la

ministerio de la leĝo al tiu de kredo. Sed ĉi tiuj du aferoj estas malĝuste kontraŭstaritaj. Ĉar kredo al Kristo ne igas iun forlasi obeeman praktikon al Dio. Male, ĝi fortigas ĝin donante al ĝi motivon de amo.

La ŝajna opozicio, kiun Paŭlo emfazas en siaj skribaĵoj inter "la leĝo kaj fido" aŭ "graco", estas miskomprenata. Paŭlo konsideras sub la leĝo la judan religion sen Jesuo Kristo, tio estas, la religian normon bazitan nur sur la elaĉeto de pekoj akirita per bestoferoj. Laŭ Dan 9:27, "*meze de la semajno*" de jaroj de sia ministerio kaj "*meze de la semajno*" de Pasko, per sia morto la 3-an de aprilo 30, Jesuo establas la komencon de la nova interligo bazita, ĉi-foje, sur la ofero de sia propra sango. Lia libervola pekliberiga ofero finas la ritojn de "*oferoj kaj oferoj*" de bestoj, kiel specifite en ĉi tiu komenco de la verso de Daniel 9:27: "*Li faros firman interligon kun multaj dum unu semajno, kaj meze de la semajno li ĉesos oferon kaj oferon; ...*" Citante "*la ofero kaj la ofero*", en la singularo, Dio indikas, precipe, "*la oferon kaj la oferon*", kiujn la dia leĝo nomas "*la eterna ofero*", kiu estis oferata senĉese matene kaj vespere en la malnova interligo; kiun Jesuo anstataŭigas per sia eterna propeto kaj kiun li konfirmas dirante en Mateo 28:18 ĝis 20: "*Jesuo, alproksimiĝinte, parolis al ili jene: Estas donita al mi ĉia aŭtoritato en la ĉielo kaj sur la tero. Iru do kaj faru disĉiplojn el ĉiuj nacioj, baptante ilin en la nomo de la Patro kaj de la Filo kaj de la Sankta Spirito, kaj instruante ilin observi ĉion, kion mi ordonis al vi. **Kaj jen mi estas kun vi ĉiujn tagojn, ĝis la fino de la mondo**.*"

La starigo de la nova interligo do vere kaŭzis ŝanĝojn en la juda religio. Sed tiuj ŝanĝoj estas nur tiuj truditaj de la morto de Kristo, tio estas, ŝanĝoj rilataj nur al la ritoj de bestoferoj kaj ĉiujaraj religiaj festoj, kies profeta rolo ĉesas ĉar ilia plenumiĝo realiĝas en la enkarniĝo kaj elaĉeta morto de Jesuo Kristo.

La apero mem de la Biblio instruas al ni lecionon. La tekstoj de la malnova interligo estas multe pli gravaj ol tiuj de la nova. La kialo estas, ke tiuj de la malnova interligo instruas la religian normon de la vera Dio. Per ĉi tiuj instruoj, Dio konstruas kaj trejnas siajn servistojn, por ke ili obeu lin kaj portu la naturon de lia sankteco. Post ĉi tiu preparado de siaj servistoj, Dio venas en Jesuo Kristo por plenumi formalajn, kiu estas dolora por li, nemalhavebla kaj neevitebla, por savi, **laŭleĝe**, siajn elektitojn el la tuta homa historio. Kaj nur en la horo de sia resurekto Jesuo ekfunkciigas sian Eklezion de la elaĉetitoj. Ĝi estas establita surbaze de siaj "**12 apostoloj**" ĝis la fino de la mondo, sed profete, nur ĝis 1843; dato, kiam la sanktigataj elektitoj prenas kiel simbolon la aspekton de "**12 triboj**" laŭ Apokalipso 7.

La transiro de leĝo al kredo estas ankaŭ tiu de malfermiteco al paganoj, kiuj konvertiĝas al la religio de Kristo. Sed la transiro okazas per interkovro de la tempo donita al la juda nacio kaj tiu de malfermiteco al paganoj. La profetaĵo de Daniel finas la semajnon da jaroj de la ministerio de Jesuo Kristo en la aŭtuno de la jaro 34. En ĉi tiu tempo, Dio donas du mesaĝistajn signojn: la morton de la diakono Stefano kaj Pentekoston. La morto de Stefano fermas la gracon de la juda nacio. Kaj Pentekosto aŭtentikigas la spiritan aŭtoritaton de la apostoloj de Jesuo Kristo. Nur post ĉi tiuj du signoj Dio poste enkondukas konvertitajn paganojn en sian kristanan eklezion. Kaj tie ili ricevas bapton kaj la instruadon de la "**leĝo de Moseo**", laŭ Agoj 15:19-21: "*Tial mi opinias, ke ni ne ĝenu tiujn, kiuj turniĝas al*

Dio el la nacianoj, sed ni skribu al ili, ke ili detenu sin de malpuraĵoj de idoloj, de malĉasteco, de sufokitaj bestoj, kaj de sango. **Ĉar Moseo havas en ĉiu urbo de post antikvaj tempoj tiujn, kiuj lin predikas, ĉar oni legas lin en la sinagogoj ĉiun sabaton** . " Ĉi tie denove Dio donis al mi la privilegion reliefigi la gravecon de ĉi tiu verso 21, kiu konfirmas la etendiĝon de la instruado de la "**leĝo de Moseo**" al kristanoj, kiuj devenis de paganismo. Ni devas kompreni la celon de la letero skribita de Jakobo. Ĝi ne celas anstataŭigi la "**leĝon de Moseo**", sed resumi kelkajn esencajn principojn, kiuj konsistas el "**sindeteni sin de la malpuraĵoj de idoloj, de malĉasteco, de sufokitaj bestoj kaj de sango**"; ĉio ne respektata en la instruado donita de la Episkopoj de Romo, la Ortodoksa kaj la nunaj protestantaj eklezioj. Tial ĉi tiuj diversaj formoj de falsa kristanismo ne respektas la doktrinajn bazojn origine preskribitajn por la nova interligo. Sed ĉi tiu nuna malrespekto nur aperis en la apostazio de kristanismo liberigita de la romia imperiestro Konstantino en 313, per lia dekreto de "Milano", kiu finis iliajn dek sinsekvajn jarojn da persekutoj komencitaj en 303. Lia paco establis la pekon legitimitan kaj leĝigitan de la romia papismo establita en 538.

Mi enmetas ĉi tien ĉi tiun noton pri la "**leĝo de Moseo**", ĉar tiu ĉi esprimo misprezentas la realecon de la faktoj. Efektive, Moseo ne estas la aŭtoro de la kvin libroj ligitaj al li. Li estis nur la skribisto, ĉar lia rolo konsistis simple en skribi sur pergamenajn volvaĵojn la vortojn, kiujn Dio diktis al li dum ilia renkontiĝo, en la tendo de kunveno, tio estas, en la tabernaklo, kiu origine antaŭis la Templon konstruitan de la reĝo Salomono. La esprimoj estas misgvidaj, ĉar fakte "**la leĝo de Moseo**" estas vere la "**leĝo de Dio**"; kio donas al ĝi pli imponan karakteron, ĉar malestimi ĝin estas malestimi Dion, ĝian veran aŭtoron. Konsiderante la sintezon de la tuta Biblio, la "**leĝo de Moseo**" elstaras el ĉiuj aliaj libroj pro la kompleteco de siaj instruoj. Ĉiuj lecionoj, kiujn Dio volas sciigi al la homo, estas prezentitaj en tiuj ĉi kvin libroj: "**Genezo**", la Kreado, Adamo, la diluvo, Abraham, Izrael; "**Eliro**", Moseo, la eliro el Egiptujo, la dek ordonoj de Dio kaj la 40-jara restado en la dezerto; "**Levidoj**", la diaj oferaĵoj kaj sanaj leĝoj; "**Readmonoj**" kaj "**Nombroj**", la rakontoj pri la vivo en la dezerto, la diaj benoj kaj malbenoj de la unua tempo de karna Izrael establita de Dio, tio estas, la historia atesto pri la konduto de la unua Izrael.

Kio faras la "**leĝon de Moseo**" tiel kompleta estas, ke ĝi enhavas kaj la normon de leĝoj aprobitaj kaj truditaj de Dio al siaj teraj kreitaĵoj, sed ankaŭ la historian ateston pri la konduto de la aktoroj de ĉi tiu eliro el Egiptujo. La "**leĝo de Moseo**" do jam diris ĉion, kio necesis diri; la homo estas avertita per ĝiaj atestoj kaj li devas scii, ke la juĝoj faritaj de Dio estas aplikataj sen malforteco kun justeco.

Per la libro "**Juĝistoj**", la Biblio malfermas la ateston pri la historio de la malnova interligo, kiu daŭros ĝis la tempo de la morto de Jesuo Kristo. La aliaj historiaj kaj profetaj libroj estas ĉiuj atestoj, kiuj rakontas la agojn de la juda popolo, la bonaj kaj la malbonaj, kiujn iliaj veraj profetoj kondamnas. Kaj la elektitoj, iluminataj kaj benitaj de Dio, povas kompreni, ke ĉi tiu "**leĝo de Moseo**" devis servi kiel bazo por difini la pekon, kiu konsistas el malobeo al li. Ĝi povis tiel pravigi aŭ kondamni la homojn de la du sinsekvaj interligoj de la homa historio. Notu, ke la dek ordonoj de Dio prezentitaj en Eliro 20 estas nomataj la "

leĝo de libereco " en Jakobo 2:12: " *Parolu kaj agu kvazaŭ vi estus juĝitaj laŭ leĝo de libereco ...* "

Post la adventismaj provoj de fido en 1843 kaj 1844, kion Dio petas de tiuj nomataj "Adventistoj", kiujn Li rekonas kaj sanktigas? Nenion alian ol reveni al la ĝusta kompreno de la normoj agnoskitaj, instruitaj kaj praktikataj de Liaj unuaj apostoloj. En 1844, Dio fermis la krampon karakterizitan de la malhela instruo konstruita ekde 313 kaj etendita inter 538 kaj 1843. Ekde 1844, la lastaj sanktuloj elektitaj de Dio devas reveni al la doktrina normo establita por la apostoloj kaj restarigi al la " *leĝo de Moseo* " ĝian forlasitan forman valoron. Estas en ĉi tiu senco, ke respekto al la Ŝabato kaj la reguloj de higiena vivo devas denove esti respektata kaj praktikata. Sed la amo al la vero ne estas trudita, kaj la amo al la veroj profetitaj de Dio restos, en ĉiuj kazoj, la frukto de niaj individuaj kaj strikte personaj naturoj.

Ĉi tiu studo ĵus montris, ke la malnova interligo estas esenca por nia formado, ĉar la nova interligo koncernis, ĉefe, nur Jesuon Kriston kaj lian savantan rolon kiel la dia pekliberiga viktimo perfekta en ĉiu maniero: senpeka, perfekte justa kaj obeema. La savo de la homo do baziĝas sur lia spirita formado kaj sur la valideco de la pardono akirita de Jesuo Kristo. Kaj en ĉi tiu savo de la elektitoj, la bibliaj " **du atestantoj** " kompletigas unu la alian por konstrui dian savantan gracon. La unua reformas la elektitojn laŭ la perdita bildo de Dio; la dua donas permeson por lia eniro en eternan vivon.

La Rus-Ukraina Milito kaj Aktualaj Eventoj

La 7-an de junio 2023, mi eksciis de televida novaĵkanalo, ke Svislando rajtigas la reeksportadon de armiloj al Ukrainio. Ĝi tiel deturniĝas de sia neŭtraleco establita ekde 1815. Mi rimarkas ĉi tie denove la signon de ĝia estonta engaĝiĝo apud la malfidele kristanaj okcidentaj nacioj. Ĝi tial partoprenos en la damaĝo kreita de la estonta rusa agreso kontraŭ la tuta Okcidenta Eŭropo.

La 6-an de junio, eksplodo detruis la digon Kaĥovka situantan ĉe la rivero Dnepro norde de Ĥersono. Kaj rusoj kaj ukrainoj kulpigas unu la alian pri ĉi tiu eksplodo. Kaj kompreneble, ĉies opinioj koncentriĝas pri unu flanko aŭ la alia. Tamen, ĉi tiuj homoj forgesas konsideri alian aktoron, kiu havas la avantaĝon esti nevidebla; lian nomon: Jesuo Kristo, la ĉiopova kreinto Dio. Jen mia interpreto de ĉi tiuj eventoj.

El Bukareŝto, Rumanio, oni raportis pri sisma tremo, registrita je la 2:50 a.m. nokte la 6-an de junio, en la areo de la eksplodinta digo. Homaj konstruaĵoj estas solidaj kaj fortikaj al homaj okuloj. Sed kio ili estas por Dio? Konstruaĵoj faritaj el tre altforta ŝtalbetono estas tamen nenio alia ol pajleroj por la Kreinto Dio, kiu ellasas sian senliman detruan potencon per tertremoj, vulkanoj kaj cunamoj. Oni agnoskas, ke la rusa tendaro deponis provizon de eksplodaĵoj ene de la digo kun la celo detonacii ĝin se necese. Tamen, neniu ordono estis donita pri tio, kaj la viktimoj de la rezultanta inundado estas same ukrainoj kiel rusoj. Aliaj scenaroj eblas. Sufiĉas nur unu persono por sukcese eniri la digon por meti

detonaciilon en la ĝustan lokon kaj detonacii la provizon de eksplodaĵoj per simpla poŝtelefono de ekstere. Kaj ĉi tiu ebleco ŝajnas al mi des pli farebla, ĉar la rusa tendaro estas malproksima de unuigita, ĉar grupoj de rusaj ribelantoj kontraŭaj al prezidanto Putin aperis en la regiono de Belgorodo. Rezistmovadanoj ja sukcesis lanĉi du dronojn al la Kremla kupolo en Moskvo, sed aliflanke, ekstremismaj subtenantoj de la registaro ankaŭ povus esti malantaŭ ĉi tiu iniciato; ĉio eblas. Malordo regas en la rusa tendaro pro ripetaj militaj fiaskoj kaj la antaŭeco de la ukraina tendaro bazita nur sur la precizeco de armiloj provizitaj de la Okcidento. Rusio nuntempe pagas la prezon pro sia manko de militpreparo kaj la foresto de altteknologiaj konvenciaj armiloj posedataj de la okcidenta tendaro. Dum preskaŭ dudek jaroj da kontinua potenco, Vladimir Putin klopodis prioritigi la disvolvon de nukleaj armiloj kaj hipersonaj lanĉraketoj. La rusoj estas nevenkeblaj kaj senrivalaj en ĉi tiu rilato. Sed la speciala operacio lanĉita kontraŭ Ukrainio ĉefe postulas ĉi tiujn ultraprecizajn konvenciajn armilojn, kiujn Rusio ne posedas. Rusujo do estas nuntempe devigita rezisti kiel eble plej bone por eviti perdi la teritoriojn prenitajn de Ukrainio ekde 2022. La neprepariteco de Rusujo similas al tiu de la franca armeo en 1940. Ankaŭ ĝi kredis sin kapabla venki Nazian Germanion kiel ĝi faris en 1918. Sed Adolf Hitler plibonigis sian militan ekipaĵon, kaj la potencaj germanaj tankoj dispremis la malgrandajn tankojn ekipantajn la francan armeon, kaj Francujo, siavice, devis kliniĝi kaj akcepti la hontigajn kondiĉojn de la armistiko trudita de Germanujo.

Mi revenas al la eksplodo de ĉi tiu digo, ĉar mi havas en mia kapo la ideon, ke la Kreinta Dio sendas mesaĝon al la homaro per ĉi tiu ago. Li anoncas la detruon de la homaj verkoj, kiuj atakis la naturan ordon de la vivo sur la tero. La digoj estis konstruitaj por produkti hidraŭlikan elektron por plenumi la teknikajn bezonojn de la moderna vivo. Sed la unua viktimo de ĉi tiu homa konstruado estis la rivero mem. Kaj mi estas aparte sentema al la temo, ĉar mi loĝas en Valence sur Rhône, kaj mi povas atesti, ke, viktimo de multaj digoj, kiuj rompas ĝian fluon kaj malrapidigas ĝian fluon, ĉi tiu rivero, kiun mi konis en mia juneco, impeta, pura kaj travidebla, hodiaŭ prezentas la aspekton de granda kaj vasta areo de maltrankvilaj kaj malsanaj akvoj. Ses jarojn antaŭ la granda dia juĝo, estas tempo por la homoj kompreni la damaĝon, kiun ili faris al la tero, la maro, la riveroj kaj riveretoj. En la disvolviĝo de la estonta rusa agreso kontraŭ Okcidenta Eŭropo, inkluzive de Francio, estas probable, ke la digoj konstruitaj sur la riveroj estos detruitaj per bombado. La Rodano tiel rekomencos sian liberan ekspansion kaj sian fluon de tumultaj akvoj. Kaj en sia perfekta justeco, Dio uzos ĉi tiun naturon difektitan de la digoj por malbeni la homojn, kiuj detruis ĝin. La grandega inundo kaŭzita de la Dnepro dronigis homojn kaj amasojn da bestoj, kies korpoj putros kaj fariĝos kaŭzoj de transdono de teruraj infektaj malsanoj, kiuj infektos la regionon kaj disvastiĝos tra la tero al aliaj landoj; ĉi tion favoras la somera varmo.

La homo malkovros, ke akvo estas la plej bona afero por li, sed ke ĝi ankaŭ povas fariĝi lia plej malbona kaj plej mortiga malamiko. Ĉi tiu natura plago estis artefarite produktita de homoj en ilia freneza lukto kontraŭ la natura vivo. Jam de pluraj jaroj, la homaro maltrankviliĝas pri la observita tutmonda varmiĝo. Ĝi ignoras, ke, laŭ sia propra decido, Dio intensigis la varmon elradiitan de la suno, sen ke la homo respondecu. Sed ĝuste ĉi tiu plago kondukas la homon akuzi

sin pri veraj kulpoj faritaj kontraŭ la naturo kreita de Dio. Kaj eĉ se li ne produktas tutmondan varmiĝon, estas utile por li rimarki la damaĝon, kiun li faras kontraŭ la natura vivo. Kaj mi memorigas vin ĉi tie, ke, eĉ se nur per 2 100 nukleaj testoj faritaj ekde 1945, li efektive kontribuis al varmiĝo de la tera atmosfero. Krome, ĉiu raketo lanĉita por meti sateliton en orbiton kreas truon en la ozona tavolo, kiu protektas la Teron kontraŭ ultraviolaj sunaj radioj. La brulanta trajektorio de la lanĉaj raketoj trapikas ĉi tiun ozonan tavolon, kiu fariĝas kribrolo, permesante al pli kaj pli da ultraviolaj radioj atingi la tersurfakon. Sunlumo tiel jam transformiĝas en fajron, parte bruligante la Teron kaj ĝiajn loĝantojn.

Tiel, la detruo de la Kaĥovka Digo malkaŝas la decidon de Dio restarigi la naturan ordon de la rivero Dnepro. Longe kontrolata kaj malsovaĝigita de homoj, kiuj konstruis ĉirkaŭ ĝi rezervujon de 28 milionoj da kubaj metroj, ĝia fluo subite intensiĝis kaj ĝi baldaŭ revenos, kun plena libereco, al sia origina kurso. Hodiaŭ, ĝi prepariĝas venĝi la longajn jarojn de sia kaptiteco. El milita strategia vidpunkto, ĉi tiu inundo venas en oportuna tempo por la rusoj, ĉar ĝi malhelpas ukrainajn atakojn en ĉi tiu inundita areo.

Sur la televidiloj, mirigitaj, la ĵurnalistoj kaj iliaj gastoj komencas rimarki kiel la milito kondukata de Rusio kontraŭ Ukrainio sukcesis transformi, en mallonga tempo, la tutan tutmondan internacian situacion. Ili estas ankoraŭ nur ĉe la komenco de sia malkovro kaj ankoraŭ havas la plej malbonan por malkovri en la proksima estonteco. Antaŭsignante la venontan nuklean militon, la nuklea risko jam klariĝas koncerne la plej grandan nuklean centralon sur la eŭropa kontinento: la Zaporija, kiu gastigas ses atomfornojn. Nuntempe fermita, la brulkameroj devas esti malvarmigataj per grandegaj kvantoj da akvo, antaŭe liverataj de la Dnepro. De kiam la digo krevis, la malvarmiga akvo estas ĉerpita el kriza baseno desegnita por tiu celo. Sed se la akvonivelo fariĝas nesufiĉa, la centralo povus fariĝi nova "Ĉernobilo", ses fojojn pli granda kaj pli detruiga. Ĉi tiuj ĉenoj de mortigaj agoj konsistigas pruvon, ke la granda Kreinto Dio efektive komencis liberigi la demonajn "*kvar anĝelojn*" de Apokalipso 7:3 kaj 9:15. Ili nun estas rajtigataj de Dio "*damaĝi la teron, la maron, la arbojn*" kaj la akvojn. Ne estas facile por Dio, kaj des malpli por demonoj kaj la diablo, devigi homojn ellasi mortigan militecan konflikton, kiun ili ne volas. La delonge establita pacosituacio konvenis al ĉiuj popoloj, ĉar ĝi favoris komercon kaj la riĉiĝon de la plej riĉaj inter ili. Bazite nur sur sia homa inteligenteco, homoj ĉiam pensis, ke nukleaj armiloj estas nur malinstigo, ĉar neniu estus sufiĉe malsaĝa por uzi ilin. Tamen, ĉi tiu frenezo ekzistas kaj disvolviĝas tuj kiam Dio volas ĝin. En sia senreligia konduto, ili ignoris ĉi tiun eblecon, kaj dum la lastaj ses plenaj jaroj de kolektiva vivo, kiuj restas antaŭ ni, ili malkovros kaj suferos ĉiujn mortigajn detruajn formojn, kiujn ili timis.

En Apokalipso 11:18, ni trovas ĉi tiun version, kiu prezentas la programon starigitan de Dio por niaj lastaj sep jaroj de vivo sur la nuna tero de peko: "*La nacioj koleris, kaj venis Via kolero, kaj venis la tempo juĝi la mortintojn, kaj rekompenci Viajn servistojn, la profetojn, la sanktulojn, kaj tiujn, kiuj timas Vian nomon, la malgrandajn kaj grandajn, kaj pereigi la detruantojn de la tero.*" Dio prezentas nin kronologie sinsekve:

1a ^{ago} : **la nacioj koleris** : la Tria Mondmilito aŭ " **sesa trumpeto** " de Apokalipso 9:13 komenciĝis en Ukrainio ekde la 24-a de februaro 2022, tio estas, komence de la vera dekdua monato de la dia sunjaro.

2a ago: **via kolero venis** : la tempo de la " **sep lastaj plagoj de la kolero de Dio** ."; temo de Apokalipso 16, kiu plenumiĝas dum la lastaj 6 monatoj de la jaro 2029 .

3a ago: venis ^{la} **tempo juĝi la mortintojn, rekompenci Viajn servistojn, la profetojn, la sanktulojn kaj tiujn, kiuj timas Vian nomon, la malgrandajn kaj la grandajn** : kun la glora reveno de Jesuo Kristo, fidelaj adventistoj kaj aliaj elaĉetitaj homoj de la tera historio estas transmutaciitaj aŭ revivigitaj kaj kondukataj al la ĉiela regno de Dio, kie dum la granda Ŝabato de " **mil jaroj** ", ili juĝos la ribelemajn mortintojn. Ĉi tiu **ĉiela juĝo** estas rivelita en Apokalipso 4:4 per la bildo de la " **24 tronoj** ", kiu ricevas sian klarigon en Apokalipso 20:4: "... *Kaj mi vidis tronojn; kaj al la sidantoj sur ili estis donita la povo juĝi* ..." La " **mil jaroj** " komenciĝas en la printempa tago de 2030, tio estas, la 20-an de marto 2030.

4a ago: ^{detru} **tiujn, kiuj detruas la teron** : Dio klare faras ĉi tiun akuzon kontraŭ ribelemaj homoj kaj ribelemaj ĉielaj anĝeloj. Kune, sub la regado de la diablo, Satano, ili **detruis la teron** , per kemio kaj falsa teknologia progreso. La scienco ebligis krei artefaritajn molekulojn el nedetruiblaj damaĝaj materialoj kiel ekzemple Teflono, kiu estas tre praktika kaj des pli alloga; asbesto, ankaŭ tre utila kaj ŝatata en sia tempo. Sed ĉi tiuj estas nur du ekzemploj inter sennombraj aliaj kiel pesticidoj, sterkoj faritaj el amoniako, kies produktado en Ukrainio subite multe reduktiĝos pro la inundado kaŭzita de la parte detruita digo ĉe la Dnepro. Kronologie, la ago detru " **tiujn, kiuj detruas la teron** ", plenumiĝas per la " **lasta juĝo** " kaj " **la dua morto** " donita en la " **fajra lago** ", temoj traktitaj en Apokalipso 20:7 ĝis 15: " *Kaj kiam finiĝos la mil jaroj , Satano estos liberigita el sia malliberejo, kaj eliros, por trompi la naciojn, kiuj estas en la kvar anguloj de la tero, Gog kaj Magog, por kolekti ilin por milito; kies nombro estas kiel la sablo de la maro ...* " Ni trovas en ĉi tiu lasta verso la duan resurekton, en kiu la mortintaj ribeluloj estas revivigitaj laŭ la anonco de verso 5: " **La ceteraj mortintoj ne reviviĝis, ĝis finiĝos la mil jaroj** ." Apokalipso 12:17 (aŭ 18) jam citis ĉi tiun ribeleman homamason dominantan de Satano, per la esprimo " **sablo de la maro** ". » : « *Kaj li (la drako) staris sur la sablo de la maro .* »

La sceno de la " **lasta juĝo** " fermas 7.000 jarojn da tera pekhistorio, kaj en la unua tago de printempo 3030, Dio kreas " **la novan ĉielon kaj la novan teron** " per transfigurado de nia nuna tero, malpurigita de peko, kemiaj venenoj kaj morto. Por la " **lasta juĝo** ", ĉi tiu tero alprenas la aspekton de " **lago de fajro kaj sulfuro** ", kiu bruligas kaj definitive neniigas la plej ribelemajn estaĵojn en la historio en tempo proporcia al ilia kulpo, difinita de la juĝo farita de la elaĉetitaj sanktuloj. Sed ĉi tiu tempo neniel estas " **eterna** ". Kio estas " **eterna** " estas nur la konsekvenco, aŭ la efiko, de ĉi tiu elimino, kiu estas definitiva kaj tial " **eterna** ".

" *Ĉiu tago havas sufiĉe da siaj propraj problemoj* ," diris Jesuo Kristo sur la tero. La doloro kaŭzita ĉi-ĵaŭde, la 8-an de junio, je la 9:45 a.m. en Annecy estas modelo de sia speco. Proksime al la lago de tiu nomo, en parko, loko dediĉita al infanludoj, 31-jaraĝa siria viro atakis kaj ponardis ses homojn,

inkluzive de kvar infanoj en aĝo de 22 monatoj ĝis 3 jaroj, el kiuj kelkaj estis batitaj en siaj beboĉaretoj. La prognozo por postvivado estis en danĝero por kvar homoj, sed ĉiuj ses nun estas ekster danĝero. Post la aresto de la individuo, ni eksciis, ke li loĝis en Svedio ekde 2013 kaj ke li petis azilon en Francio en 2022, kio estis rifuzita ĉar paralela peto estis farita al Svedio antaŭe. Li edziĝis al sveda virino kaj naskis filinon, kiu nun estas 13-jaraĝa. Li poste divorcis kaj tiel prezentis sin en Francio en 2022. Kaj ĉi tie la detalo gravas, ĉi tiu viro nomas sin orienta kristano. Li ne estas islamano, sed orienta kristano, kiu svingis la krucon, kiun li portas ĉirkaŭ sia kolo post ponardado de la infanoj en la placo; dum li kriis: "En la nomo de Jesuo Kristo." Pluraj lecionoj estas donitaj de ĉi tiu aparta fakto. La ĉefa, ŝajnas al mi, estas la konfirmo de la malbeno, kiu kuŝas sur la tradicia kristana kredo, orienta kaj okcidenta. La dua estas kondamno de la false kristana Okcidento fare de la kristana aŭ islama Oriento. La tria estas la sekvo de la kribrilo Eŭropo, kiu permesas al fremdulo blokita de unu lando eniri la eŭropan Schengen-areon kaj tial, eniri laŭleĝe, libere, la landon, kiu fermis sian pordon al li. La kvara leciono estas observado de la senpoveco de la politikaj aŭtoritatoj. Denove, fronte al ĉi tiu speco de drama ago, mi rimarkas la timon, panikon kaj konsterniĝon, kiuj akompanas ĉiujn ĉi tiujn tragediojn, tamen sen povi malhelpi ilin. Tute senutile, sed por provi trompe trankviligi la popolon, ministroj vojaĝas, la polico estas mobilizita; mallonge, grandega gestado por nenio, ĉar reale estas neniu aŭ malgranda ŝanco, ke tia evento okazos denove en la tuja estonteco. Ankaŭ, post ĉi tiu speco de tragedio, nur du demandoj devus esti faritaj al politikistoj: Kiom da individuoj de la sama speco, kapablaj ripeti ĉi tiun specon de ago, Eŭropo bonvenigis, ĉu ĝi ankoraŭ bonvenigos, kaj ĉu ĝi jam havas en rezervo? Kaj la dua estas: Kiam okazos la sekva tragedio kaj la sekva konsterniĝo? La babeligo de la okcidenta socio produktas sian amaran frukton de totala sensekureco, sed la eŭropaj kaj okcidentaj bankoj estas kontentaj.

La atako kontraŭ infanoj ribeligas ĉiujn, popolojn kaj amaskomunikilojn. Sed, sciante la dian malbenon, kiu trafas Eŭropon kaj aparte Francion, mi ne miras, ĉar tia afero jam okazis laŭ ordono de Dio, laŭ la atesto de la Biblio. Ni legas en Lev. 26:22: "***Mi sendos sovaĝajn bestojn sur vin, kaj ili seninfanigos viajn infanojn***, kaj pereigos viajn brutojn, kaj fariĝos malgranda nombro; kaj viaj vojoj estos dezertaj." Ĉi tiu afero okazis historie en la tempo de la profeto Elija, laŭ 2 Reĝoj 2:23-24: "***Li iris de tie al Bet-El; kaj dum li supreniris, malgrandaj knaboj eliris el la urbo kaj mokis lin. Ili diris al li: 'Tru, kalvulo! Iru, kalvulo!' Li turnis sin por rigardi ilin kaj malbenis ilin en la nomo de JHWéH. Tiam eliris du ursoj el la arbaro kaj disŝiris kvardek du el tiuj infanoj.***" » La lasta ekzemplo koncernas la finan nacian detruon de Izrael, kiu interesas la malnovan interligon, kiel paralela ago de nia "***sesa trumpeto***", tio estas, nia nuna, parte engaĝita Tria Mondmilito. La ago estas citita en Ezekiel 9:6: "***Mortigu kaj ekstermu la maljunulojn, junulojn, virgulinon, infanojn kaj virinojn; sed ne alproksimiĝu al iu, kiu havas sur li la markon; kaj komencu de Mia sanktejo.***" Ili komencis de la pliaĝuloj, kiuj estis antaŭ la domo.

Ĉi tiu sperto en Annecy malkaŝas du konceptojn pri la kristana kredo. En la Okcidento, ĝi estas humanisma kaj malfortigita. Male, en la Oriento, la kristana kredo estas provita per sia konflikto kun islamaj fanatikuloj, precipe por siria

kristano, la murdaj persekutoj praktikataj de la islamista kalifujo konata kiel DAESH. La pozicio de Eŭropo, kiu permesis, ke orienta kristanismo estu masakrita de islamaj persekutantoj, naskis indignon kontraŭ ĉi tiu avida kaj nesubtena Eŭropo. Dio tial havas je sia dispono kristanajn aŭ islamajn virojn movatajn de granda malamo kontraŭ la eŭropaj kaj amerikaj popoloj. Ĉi tiuj homoj konsistigas neorganizitan terorisman falangon, sed disponeblan laŭvole por Dio, por frapi la malbenitan Okcidenton. Tio estas ĉar malamo estas sentita individue de orientaj homoj. Orienta kristanismo estas doktrine nur laŭ la bildo de siaj origine okcidentaj instruistoj, tio estas, tiel neperfekta kaj peka kiel ili. La orienta kredo konservis ĉiujn paganajn normojn adoptitajn en Okcidento en la Romia Imperio ekde 313. Ĉi tiu doktrine neperfekta kristanismo do ne povas porti la fruktojn de mildeco, pacifismo kaj justeco de la veraj elektitoj de Jesuo Kristo, kiujn ĝi pravigas kaj agnoskas. Krome, post la indiferenteco montrita de la kristana Okcidento al ilia suferado kaj detruo, la nuna grandega financa kaj milita engaĝiĝo al Ukrainio plifortigas la indignon de orientaj kristanoj kontraŭ okcidentaj landoj, ĝis la punkto inspiri murdeman malamon en ili. Kaj la kazo de la tranĉilatako kontraŭ infanoj en Annecy konfirmas ĉi tiun malamplenan kaj venĝeman mensstaton de la siria kristana agresanto.

En ĉi tiu kazo, kiel en tiu de la 16-jaraĝa knabo kiu mortigis sian instruiston, atestoj estas donitaj de la atakantoj. La junulo diris, ke li aŭdis voĉon ordonantan al li mortigi ĉi tiun virinon; kaj ĉi tie, la siriano asertas agi "en la nomo de Jesuo Kristo". Kaj la plej miriga afero estas, ke ambaŭ roluloj diras la veron, sed la nekredanta kaj nekredanta socio ne povas profiti de ĉi tiu informo, kiun ĝi tiel grave komprenus. La veraj servistoj de Jesuo Kristo, al kiuj mi pretendas aparteni, male, interesiĝas pri ĉi tiuj atestoj, en kiuj mi trovas nur konfirmojn de la situacio rivelita, ĉefe, en la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso. La malbeno de korupta kaj apostata okcidenta kaj orienta kristanismo estas tiel konfirmita. Kaj ĉi tiu apostata kristanismo fariĝas la celo de la kolero de la milda kaj ama Jesuo Kristo, ĉar li estas ankaŭ la ĉiopova Dio, la Kreinto, kiu punas kaj frapas per morto la malfidelulojn, la nekredantojn kaj la nekredantojn, en siaj du sinsekvaj historiaj interligoj.

En tiu sama tago, ĵaŭdo, la 8-a de junio, la ofensivo de Ukrainio estis oficiale konfirmita kaj lanĉita. La proksima estonteco montros al ni kiel aferoj disvolviĝos en ĉi tiu konflikto inter Ukrainio kaj Rusio. Sed jam, de ĉi tiu unua tago, mi rimarkas, ke Rusio ne sukcesis lerni la amarajn lecionojn, kiujn ukrainaj dronoj instruis al ĝi detruante ĝiajn tankajn kolonojn. Ĝi fine venkos, sed je kia kosto! Ne gravas, ĉar en Dan. 11:45, Dio jam malkaŝis ĝian finan detruon fare de Usono. Sed antaŭ ol malaperi, ĝi estos dispremita kaj detruita la " **arogantan** " katolikan Eŭropon de la " **dek kornoj** ", la vera celo de la kolero de la Dio de vero.

Lastmomente, ĉi-ĵaŭde, la 15-an de junio 2023, mi eksciis, ke Kievo alfrontas transformitan rusan armeon. Laŭ siaj pasintaj spertoj, Rusio ekpaŝas malrapide, sed post kiam ĝi komencis, nenio povas haltigi ĝin. Por plene kompreni, kio okazas en la nuna milito, ni devas scii, ke Dio havas konton por solvi kun Rusio. Ĉar en Jeĥezkel 38:3, li diras al Jeĥezkel, sia profeto, pri li: " *Diru: Tiele diras la Sinjoro, la Eternulo: Jen **Mi estas kontraŭ vi**, Gog, princo de Roŝ, Meŝeĥ kaj Tubal!* " Ni povas diveni en liaj nomoj la vortojn: Rusa, Moskvo

kaj Tobolsko. La rankoro de Dio estas obstina kaj la unua kaŭzo de ĉi tiu rankoro devenas de la antikveco. Dio riproĉas ĉi tiujn urbojn de Rusio pro tio, ke ili komercis kun Tiro, la malamiko de sia popolo Izrael, laŭ Jeĥezkel. 27:13-14: "**Javan, Tubal kaj Meŝeĥ komercis kun vi** ; ili donis sklavojn kaj bronzajn vazojn kontraŭ viaj varoj. La domo de **Togarma** provizis viajn merkatojn per ĉevaloj, rajdantoj kaj muloj ." La nuna "**Togarma**" situas ĉe la okcidenta pinto de Ĉinio proksime al la limo de Kazahio kaj nomiĝas Jining. Ĉi tiuj malnovaj diaj rankoroj ne devas igi nin forgesi la kaŭzojn de la pli lastatempaj. Ĉar Rusio spertis, en oktobro 1917, sian nacian revolucion kaj post Francio de 1793-1794, ĝi eniris tre murdeman nacian ateisman reĝimon. Vi povas vidi ĉi tie, ke la agoj gvidataj de Dio sekvas ĉi tiun logikon. Por fini la kombinitan reĝimon de la monarkio kaj la romia papeco, li instigis la Francan Revolucion kaj ĝian detruan ateismon. Por detru la Francion de la lastaj sep jaroj de vivo sur la tero, li alvokis la nunan ortodoksan Rusion. Kaj por detru Rusion, Dio transdonos ĝin al ĝia delonga malamiko, Usono. Kun la tempo, la potencoj, kiuj alfrontas unu la alian, fariĝos pli kaj pli grandaj. Kaj fine, la ribeluloj de la tuta tero alfrontos la potencon de la "**Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj**", Jesuo Kristo en la glorigita formo de Dio.

FILO DE DIO

Mi bedaŭras la inan sekson, kiu asertas esti el la MLF, sed la Biblio neniam citas la esprimon "filinoj de Dio". Kaj fidante nur je ĝiaj asertoj, mi ankaŭ memorigas al viroj, kiuj konstruis hipotezan aperon sur la tero, ke ĉi tiu sama Biblio rivelas, ke ni estis kreitaj de la sola Dio, kiu estas nevidebla, alie li ne estus Dio, por nia tera homa specio.

Estis ĉirkaŭ 2500 jarojn post la peko de Adamo, aŭ ĉirkaŭ 1500 jarojn antaŭ nia epoko, ke Dio revelaciis al Moseo sian rakonton pri Genezo, kiu atestas pri nia origino. Moseo kaj lia popolo estis de grandeco simila al la nia, tial, en Genezo 6:4, Dio aldonas ĉi tiun klarigon: "*La gigantoj estis sur la tero en tiu tempo, post kiam la **filoj de Dio** venis al la **filinoj de homoj**, kaj ili naskis al ili infanojn; tio estas la potenculoj, kiuj estis famaj en antikvaj tempoj.*" En ĉi tiu aspekto, ĉi tiu verso ŝajnas diri, ke la gigantoj estis akiritaj per la pariĝo de "*la filoj de Dio kaj la filinoj de homoj*". Sed en ĉi tiu traduko de L. Segond, la terminoj "**kaj ankaŭ**", metitaj antaŭ "*post la filoj de Dio...*", estas bone cititaj kaj prezentitaj en la versio de JNDarby, kie ni legas: "*Gigantoj estis sur la tero en tiu tempo, **kaj ankaŭ** post kiam la filoj de Dio venis al la filinoj de homoj, kaj ili naskis al ili infanojn: tio estis la potenculoj de antikve, homoj famaj.*" Kun ĉi tiu precizeco "**kaj ankaŭ**", la signifo de la verso estas tute ŝanĝita kaj ĝi fariĝas pli logika kaj komprenebla. Fakte, Dio malkaŝas al Moseo, ke ekde lia origino en Adamo, la homo estis de granda giganta grandeco kaj ke la ĝeneraligita apostazio per geedziĝoj, unuigante fidelajn "virojn" de la linio de Set, nomataj ĉi tie "**filoj de Dio**", al "filinoj" de la ribelemaj posteuloj de Kain, nomataj "**filinoj de homoj**", havis neniun konsekvencon por pravigi la ŝanĝon en homa grandeco; ĝi estis giganta antaŭ ĉi tiuj malutilaj kuniĝoj kaj ĝi restis giganta post ili. Ni komprenas,

ke ĉi tiu giganta karakterizaĵo estis konservita de la homaro ĝis la tempo de la diluvo kaj dum iom da tempo post ĝi, ĉar gigantoj ankoraŭ loĝis Kanaanon, kiam la hebreoj konkeris ĝin, kiam Dio donis ĝin al ili ĉirkaŭ 1460 a.K., tio estas post la "40 jaroj" de la restado en la dezerto de la hebrea popolo, la karna Izrael de Dio.

En la citita verso, Dio atestas pri la respondeco, kiun li donis al la homo, kiun li kreis antaŭ ol virino formiĝis el liaj ostoj kaj karno. Al li li imputas la kulpon, ke li lasis sin delogi de la virinoj de la ribelema genlinio. Kaj ni havas en ĉi tiu sperto la klarigon de la malpermeso edziĝi kun fremdaj virinoj, kiun li trudis al Izrael. Ĉi tiu popolo respektos ĉi tiun malpermeson ĝis la tempo de ilia fina ĝeneraligita apostazio, kiu kondukos ilin en kaptitecon en Babilono inter 605 kaj 586.

Post ĉi tiuj du kazoj de kuniĝoj malpermesitaj de Dio, ĉi tiu mesaĝo koncernas la protestantan kristanan kredon, ke Dio avertas kontraŭ ĝia estonta kuniĝo kun la Romkatolika Eklezio; tio, citante la doktrinon de Bileam, en Apokalipso 2:14: "*Sed mi havas kelkajn aferojn kontraŭ vi, ĉar vi havas tie tiujn, kiuj tenas la doktrinon de Bileam, kiu instruis al Balak meti falilon antaŭ la Izraelidojn, por ke ili manĝu oferitajn al idoloj kaj malĉastu.*" La falilo de ĉi tiu verso indikis la malpermesitan kuniĝon, ĉar per la revelacio al Balak de ĉi tiu sekreto pri la beno aŭ la malbeno de Izrael, li igis lin esti malbenita de Dio. Tio, per sendado de "*la filinoj*" de sia popolo por delogi "*la virojn*" de Izrael. Per ĉi tiu mesaĝo, Dio kondamnas la ĉeeston de "*hipokritaj*" homoj en la protestanta kredo, ekde ĝia oficiala kreado ligita al la dato 1517; la dato kiam la monaĥo instruisto Martin Luther kondamnis la diablan naturon de la papa Romkatolikismo. Juĝita kaj definitive malakceptita post la kredotestoj de 1843 kaj 1844, "*hipokrita*" protestantismo bonvenigis "*hipokritan*" adventismon en 1994, kaj aliancitaj kun la katolika kredo, ĉiuj ĉi tiuj falsaj "*hipokritaj*" kristanoj kune formos en 2029 "*la bestaĉon, kiu leviĝas el la tero*", kiu reproduktos la modelon, aŭ "*la bildon de la unua bestaĉo, kiu leviĝis el la maro*", kaj kiu indikis la papan romkatolikan religion. Reprodukti "*lian bildon*" konsistas el reprodukti liajn netoleremajn kaj persekutajn verkojn.

Historiaj pruvoj jam konfirmis la eblecon de la kuniĝo de Protestantismo kun Katolikismo per la kruela konduto de ĝia fama ĝeneva reprezentanto, Johano Kalvino. Ĉi tiu "protestanto" sentis murdan malamon kontraŭ multe pli "*inteligenta*" konkuranto ol li pri la spirita temo, Doktoro Michael Servetus. Per leteroj adresitaj al la Inkvizicio, li provis transdoni lin al la katolika kolero, sed fine ekzekutis lin mem, kiam la malprudenta viro riskis eniri la ĝenevan grundon. Michael Servetus havis tre progresintan spiritan komprenon; li jam kondamnis la absurdecon de la dogmo de la Triunuo kiel interpretita de Katolikismo kaj Calvinisma Protestantismo, nome, tri asociitaj diaj personoj, la Patro, la Filo kaj la Sankta Spirito, dum ĉi tiuj estas nur tri sinsekvaj roloj de la sama unika spirito de la vivanta Dio, nia Kreinto, do nia dia Patro.

Ĉi tiu temo pri la "Patro" instigas min atentigi, ke ĉi tiu termino "Patro" estis uzata por Dio nur de kiam Jesuo Kristo venis por riveli lin al homoj per ĉi tiu termino. Efektive, la vorto "Patro" ne estis uzata por indiki Dion en la malnova interligo, kie li restis la potenca kaj impona Dio "JaHve". Tamen, el ĉi tiu rakonto citita en Genezo 6:4, Dio prezentas la fidelan linion de Set sub la nomo "*filo de*

Dio ". Nu, ne ekzistas filoj sen ke ili havu patron. Ĉi tiu mesaĝo estis tial ignorita ĝis la tempo de Jesuo Kristo, kiu rivelis al homoj la tutan aman naturon de Dio kaj lian karakterizaĵon kiel Patro de la tuta kreita homaro post la ĉielaj anĝeloj. Dum la tuta malnova interligo, Dio estis frustrita pro tio, ke li ne estis nomata "Patro" de siaj homaj kreitaĵoj. Sed lia atendo estis direktita al la tempo de la nova interligo, kiel pruvas ĉi tiu teksto el Jesaja 9:6: "*Por infano ..."* **filo naskiĝis al ni estas donita al ni** , kaj la regado estos sur lia ŝultro ; kaj lia nomo estos nomata **Mirinda , Konsilisto , Potenca Dio , Patro Eterna , Princo de Paco .**" Ni vidas kiel en ĉi tiu verso, Dio difinas sin kiel estante kaj en Jesuo Kristo, "**la Filo kaj la Patro Eterna .**" Por bone kompreni ĉi tiun version, ni devas konsideri, ke la parolanto estas la juda viro, la Izraelido, nomata Jesaja. La persona nomo "**ni**" indikas la popolon de Izrael kaj per ili, nur, la elektitojn, kiuj estas elaĉetitaj per la sango de Jesuo Kristo kaj estas disigitaj inter la popoloj disigitaj tra la tero. Malantaŭ ĉi tiu "**ni**" ni trovas homajn pekulojn, kiuj bezonas la pardonon de Dio kaj akiras ĝin nur per fido kaj obeemo konstruitaj sur la elaĉetanta kaj savanta ministerio de Jesuo Kristo.

Ĉi tiu verso estas eksterordinare riĉa, ĉar ĝi metas la "**regadon**" de Kristo **sur lian ŝultron** ; ĝuste kie la pezo de lia "patibulo" portis lin, kaŭzante lin fali, tiel malfortigita li estis pro la romia torturo, kiun li suferis antaŭ sia krucumo. Tiam, Dio profetas, kion Jesuo Kristo reprezentos por siaj elektitoj. Unue, ili rekonos lin kiel "**Admirindan**" kaj admiros lin. Due, ili faros lin sia "**Konsilisto**". Trie, ili rekonos lian naturon kiel "**Potenca Dio**", kiel liaj mirakloj atestos. Kvare, ili rekonos en li la titolon de "**Eterna Patro**", kiun li mem rivelis kaj konfirmis al sia apostolo Filipo en Johano 14:9-11: "*Jesuo diris al li: 'Ĉu mi estas kun vi tiel longe, kaj vi min ne konas, Filipo? Kiu vidis min, tiu vidis la Patron ; kiel vi diras: 'Montru al ni la Patron?'*" **Ĉu vi ne kredas, ke mi estas en la Patro, kaj la Patro en mi ? La vortojn, kiujn mi parolas al vi, mi ne parolas de mi mem; sed la Patro, kiu restas en mi, faras la farojn. KREDU al mi, ke mi estas en la Patro, kaj la Patro en mi ; almenaŭ kredu pro la faroj.** Kaj kvine, ili konos lin kiel tiun, kiu, kiel "**Princo de Paco**", venis por repacigi ilin kun Dio, de kiu ili estis apartigitaj per siaj pekoj. Ĉi tiuj kvin terminoj do profetis la normon de fido de la veraj elektitoj elaĉetitaj de Jesuo Kristo.

Siavice, la sekva Jesaja 9:7 diras al ni: "*Por pligrandigi la imperion kaj pacon senfine, sur la trono de David kaj sur lia regno, por firmigi ĝin kaj subteni ĝin per justeco kaj justeco de nun kaj por ĉiam: tion faros la fervoro de Jehovo Cebaot.*" Tiaj vortoj povis nur trompi la esperon de la Judoj, kiuj vidis en ĉi tiu termino "**imperio**" nur la "**pligrandigon**" de la potenco de sia nacio Izrael. Kaj ĉi tiu teksto aldoniĝas al tiu de Jesaja 61:2, kie Dio profetas, dirante: "*... por proklami la jaron de favoro de Jehovo kaj la tagon de venĝo de nia Dio ; por konsoli ĉiujn malĝojulojn .*" Ĉi tiuj du tekstoj klarigas la trompan iluzion de la Judoj, kiuj vidis en la atendata Mesio tiun, kiu levos la nacian gloron de Izrael per detruo de siaj malamikoj, kiuj estis en la tempo de Kristo, la okupantoj, la Romanoj. Sed ve por ili, la plano de Dio estis nur spirita kaj ili nur vidos ĝian plenumiĝon per la glora reveno de Jesuo Kristo, ĉar la tempo inter lia pekliberiga morto kaj lia reveno en gloro estas ankoraŭ tempo de selektado de la elektitoj. Notu la lastan vorton de ĉi tiu verso: "**armeo**". Ĉi tiu termino ankaŭ estis

misgvida ĉar la Judoj povus interpreti ĝin kiel ribelon gvidatan de la Mesio kontraŭ la Romanoj. Sed reale, ĝi sugestas la situacion de batalo, kiun YaHweh devos gvidi kontraŭ la teraj kaj ĉielaj ribeluloj por savi siajn lastajn elektitojn elaĉetitajn per la sango de Jesuo Kristo. En Apokalipso 16:16, ĉi tiu batalo nomiĝas "**Armagedono**". Ĉi tiu batalo havas motivon, spiritan kaŭzon, sed ĝiaj sekvoj estas ankaŭ fizike mortigaj. Dio batalas per siaj diaj armiloj kaj liaj teraj malamikoj havas nur siajn terajn armilojn je sia dispono. La batalo de la ribelantoj estas do anticipe perdita kaj Dio jam profetis sian estontan venkon en Apokalipso 17:14: "**Ili militos kontraŭ la Ŝafido, kaj la Ŝafido venkos ilin , ĉar li estas Sinjoro de sinjoroj kaj Reĝo de reĝoj ; kaj la vokitoj kaj elektitoj kaj fideluloj, kiuj estas kun li, ankaŭ venkos ilin .**"

batalo de "**Armagedono**" kontraŭstarigos por la lasta fojo, post la fino de la tempo de graco, la "**filojn de Dio**" kontraŭ la "filojn de homoj" de la falinta ribela tendaro.

En sia ekzempla reĝa preĝo, Jesuo diras en Mateo 6:9-13:

Verso 9: "**Tiel do vi preĝu: Patro nia, kiu estas en la ĉielo, sanktigita estu via nomo ; »** Jam emfazas la bezonon konsideri Dion kiel nian veran kaj solan "**ĉielan Patron**". Ĉi tion nur "**liaj filoj**" povas fari kondiĉe ke ili konsideras lian nomon kiel "**sanktigita**"; kio implicas mense teni lin super ĉiuj aliaj vivantaj estaĵoj, ĉar li estas perfekte sankta kaj sole enkorpiĝas la perfektecon de sankteco. Ĉi tiu kondiĉo jam ekskludas la kristanojn, kiujn Dio difinas kiel ribelantojn; katolikojn kaj ortodoksulojn ekde ĉiam, protestantojn ekde 1843 kaj 1844, kaj la "**vomitajn**" adventistojn ekde 1994.

La nomo de Dio ne estas esprimita nur per la kvar hebreaj literoj, kiuj indikas ĝin en la Biblio, YHWH, kiun mi transskribas kiel YaHWéH. Apokalipso 2:17 donas la veran signifon: "Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion la Spirito diras al la eklezioj: Al la venkanto mi donos el la kaŝita manao kaj donos al li blankan ŝtonon, kaj sur la ŝtono **novan nomon** skribitan , kiun neniuj konas krom tiu, kiu ĝin ricevas. " En ĉi tiu verso, la vorto "**nomo**" » indikas malsaman staton aŭ naturon por la elaĉetita homo, rekonita kaj savita de Jesuo Kristo. Akirita post la venko, ĉi tiu "**nova nomo**" indikas la ĉielan naturon de la elaĉetita, kiu eniris en eternan vivon, portante de senmorteco. Ankaŭ, la nomo de Dio indikas ĉion, kion Dio reprezentas, laŭ forto, potenco, gloro, aŭtoritato, juĝo kaj sentoj. Ĉi tiuj estas ĉiuj aferoj, kiujn la vere elektitoj devas "**scii**" por plenumi la kondiĉon formulitan de Jesuo, kiam li diras, en Johano 17:3: "**Kaj ĉi tio estas la eterna vivo, ke ili konu Vin, la solan veran Dion, kaj Jesuon Kriston, kiun Vi sendis.**" Tiel en sia preĝo mem, la homo pravigas aŭ kondamnas sin, laŭ tio, ĉu li havas ĉi tiun scion pri la vera Dio aŭ ne. Kaj neniuj supozeble eraras, ĉar ĉi tiu scio aŭ ĝia foresto estas rivelita en faroj religie praktikataj de la preĝanto. Aŭ lia praktiko estas laŭ la postulo de Dio por lia tempo, aŭ ĝi ne estas, kaj "**lia preĝo**" fariĝas "**abomenindaĵo**", kiel diras Proverboj. 28:9 instruas: "**Se iu fortunigas sian orelon de aŭskultado de la leĝo, eĉ lia preĝo estas abomenindaĵo.**" En nia tempo, ĉi tiu "**abomenindaĵo**" estas praktikata, oficiale kaj publike, ĉiun "dimanĉon" de amasoj da falsaj kristanoj, trompitaj kaj malvere instruitaj, kolektitaj por adori la veran Dion. Ve al ili, Dio invitas tiujn, kiuj apartenas al li, nur en la sepa tago, kiun li sanktigis, al la sabata ripozo, sabato kaj ne la unua tago de dimanĉo. Tial

ne estas malfacile kompreni, ke la adorado en la unua tago nur honoras la diablon, kiu prezidas ĉi tiujn kunvenojn.

En sia reĝa preĝo, Jesuo poste diras en verso 10: " *Venu Via regno; plenumiĝu Via volo, kiel en la ĉielo, tiel ankaŭ sur la tero .*" Por deziri, ke la regno de Dio estu trudita sur la tero, oni devas jam aprobi Liajn diajn normojn kaj ne malobei ilin. Ĉar ankaŭ ĉi tie, la volo de Dio estas klare esprimita en la Biblio kaj en Liaj profetaj tekstoj, kaj tiuj, kiuj asertas esti sensciaj pri la normoj de Lia volo, estos, en la tago de juĝo, konfuzitaj kaj kondamnitaj. Ĉi tiu verso nur havas sencon, se vera elektito sanktigita kaj agnoskita de Dio en Jesuo Kristo diras ĉi tiujn vortojn.

Jesuo tiam diras en verso 11: " ***Donu al ni hodiaŭ nian ĉiutagan panon .*** " Sur la tero, amasoj da homoj manĝas nur ĉiun duan aŭ ĉiun trian tagon. Ĉi tiu ĉiutaga porcio estas do privilegio donita de Dio, sed kiom da homoj en la mondo rekonas, ke ilia manĝaĵo estas donita de Dio inter ĉiuj, kiuj manĝas? Tre malmultaj, kaj ĉiam pli malmultaj. Krome, ĉi tiu ĉiutaga pano antaŭsupozas alian spiritan nutraĵon, kiun nur Dio povas doni, male al la nutraĵo de la korpo. Tial al tiuj, kiuj petas ĉi tiun " ***ĉiutagan panon*** ", Jesuo diras denove en Mateo 4:4: "...Estas skribite: ***Ne per pano sole vivos homo, sed per ĉiu vorto, kiu eliras el la buŝo de Dio .***" La elektitoj scias tion kaj faras ĝin. Sed homoj sen Dio, malriĉaj aŭ riĉaj, pensas, ke ili sole havas la kapablon trovi kaj preni manĝaĵon por siaj korpoj, konsciaj, ke ilia postvivado dependas de ĝi. Sed spirita nutraĵo estas la malplej grava el iliaj zorgoj. Ili jam delonge senigas sin de ĝi kaj pensas, ke ili povas senigi sin de ĝi eĉ pli longe. Eble nur tutmonda malsatego povus skui ilin el ilia iluzio, kaj eĉ en 2023, malmultaj pridubus ilian decidon.

Poste Jesuo diras en verso 12: " *Pardonu al ni niajn kulpojn, kiel ni pardonas al niaj kulpuloj.* " Denove, kiom da kristanoj kapablas pardoni la ofendojn, kiujn ili suferas? Ĉar Dio ne kontentiĝas per vortoj kaj li regas la pensojn de homoj kaj scias, ĉu homo vere pardonas aŭ ne malantaŭ trompa oficiala pardono. Ĉi tiu kapablo pardoni la malbonon faritan al ili estas ankoraŭ strikte rezervita por la elektitoj. Kaj la afero estas facile klarigebla. Por povi pardoni tiamaniere, la spirito de la viktimo devas malestimi la malbonan agon kaj ĝian aŭtoron kaj tio eblas nur se lia tuta animo estas gajnita kaj okupita de la Spirito de Kristo. Ĉe ĉi tiu kulmino de spirito, ĉia tera malboneco estas malvalorigita kaj pardono restas nura formalajaĵo, kiu kostas nenion al la elektito, kiu pardonas. Li povas fari tion des pli, ĉar li konscias, ke li mem profitis de la pardono de la vivanta Dio, en la nomo de la sango verŝita de Jesuo Kristo.

Fine, verso 13 finas la preĝon de Jesuo: " *Ne konduku nin en tenton, sed savu nin de la malbono. Ĉar via estas la regno, la potenco kaj la gloro por ĉiam. Amen!* " Tiuj, kiuj preĝas tiel, devas esti konsciaj pri la atakoj faritaj de la diablo kaj liaj ĉielaj kaj teraj demonoj. Tial, oni devas ankoraŭ esti elektito, kiu restas atenta al la avertoj kontraŭ la diablo. Jesuo faris tion, kaj liaj veraj apostoloj kaj disĉiploj ankaŭ faras ĝin. Mi memoras kiel en Mateo 24:4, Jesuo avertas siajn elektitojn, dirante: " ***Gardu vin, ke neniu vin trompu!*** " La fino de la verso estas: " ***Ĉar via estas la regno, la potenco kaj la gloro por ĉiam. Amen!*** " Kion signifas ĉi tiu deklaro, kiu estas tute malestimata kaj kontraŭdirita de falsaj kristanaj religioj? Ĝi simple signifas por ili, ke ilia malobeo kaj peko estas notitaj kaj

registritaj en la senlima memoro de la granda Juĝisto, la Kreinto Dio, la Ĉiopova. Kaj ke en la tago de la lasta juĝo, la listo de ĉiuj iliaj pekoj estos individue prezentita al ili. Kaj en stato de neesprimebla konfuzo, ili lernos, ke la verdikto de la juĝistoj, la elektitoj elaĉetitaj de Jesuo Kristo, kondamnas ilin pere en la fajro de la " **dua morto** ". La vortoj mem atestas tion; nur liaj veraj " **filoj** ", kunheredantoj kun Jesuo Kristo, povas esprimi kaj deziri per sia tuta koro, ke " **la regno de Dio venu, en potenco kaj gloro, en vero!** "

Sed jam, sur la tero, ĝis la baldaŭa reveno de Jesuo Kristo, por la falsaj ribelemaj kristanoj, ilia disiĝo de Dio kondukos ilin al malvenko post malvenko. Ili vidos ĉiujn siajn planojn kaj esperojn kolapsi kaj suferos, post la milito kaj aliaj diaj plagoj, post la fino de la tempo de la oferto de kolektiva kaj individua graco, la terurajn " **sep lastajn plagojn de la kolero de Dio** " laŭ Apokalipso 16:1, kaj " **de la kolero de la Ŝafido** ", laŭ Apokalipso 6:16: " **Kaj ili ĉirkaŭ al la montoj kaj rokoj: Falu sur nin, kaj kaŝu nin de la vizaĝo de tiu, kiu sidas sur la trono, kaj de la kolero de la Ŝafido.** "

La fina venko estos por Dio kaj liaj " **filoj** ", liaj fidelaj elektitoj, kiuj amas la normojn de lia koncepto pri la ideala vivo, perfekte feliĉa kaj harmonia en vera dia "libereco, egaleco kaj frateco".

Tial do en la titolo de " **filo de Dio** ", kiu volas servi kaj honori la gloron de sia " **Patro** ", mi nun devas diri ion, kio povas ŝajni tute logika al la plej inteligentaj, sed kion ne komprenas amasoj da homoj. Ĉi tiu mesaĝo havas kiel temon **la historiajn ŝanĝojn de diaj normoj kaj iliajn konsekvencojn**.

Multaj homoj lasas sin malatentigi de la multaj aferoj, kiuj plenigas iliajn vivojn, kaj tiuj homoj ne okupiĝas pri spiritaĵoj. Sed kiu ne interesiĝas pri la ĉielo hodiaŭ, eble aŭ ne, faros tion morgaŭ. Ne ĉiuj, kiuj aŭdis kaj respondis al la voko de savo de Jesuo Kristo, respondis al la unua voko de Dio, kaj mi estas unu el ili. Ni do devas esperi, ke, vokitaj en la ĝusta tempo, multaj kreitaĵoj ankoraŭ turnos sin al Dio. La puno de la " **sesa trumpeto** ", kiu formiĝas antaŭ niaj okuloj, celas ĝuste, **kiel fina averto**, veki la dormantan fidon, narkotitan de teraj zorgoj. Do kion devas malkovri tiu, kies fido estas vekita? Li devas kompreni, ke la vivo kaj ĉio, kion ĝi enhavas, estas la verko de la sola Dio, la Kreinta Spirito. Li organizis la savon de la homo, kiu falis en pekon, kvazaŭ falante en kaptilon, en pluraj sinsekvaj fazoj, kaj logike, tiuj diversaj fazoj estas markitaj de ŝanĝoj kaj juĝoj. Tamen, kion multaj ŝajnas ignori estas, ke kiam ŝanĝo legitimita de Dio estas efektivigita en religio, la nova ŝanĝo adoptita igas la malnovan normon nelegitima. La frateco antaŭenigita de la domina humanismo de nia nuna Okcidento igis la homajn masojn troe toleremaj. Tiom, ke, por ne ĝeni iun ajn, ni konsentas atribui al la supera Dio la eblecon beni ĉiujn religiojn. Nu ne! Dio ne adaptiĝas al homaj religiaj konvencioj kaj male, estas al la homo adaptiĝi al li aŭ akcepti la ideon ne postuli eternan estontecon, al kiu li ne rajtas. Do, mi devas klarigi, ke kiam Jesuo establis la novan interligon konstruitan sur la ofero de sia volonte verŝita sango, la judoj de la malnova interligo, kiuj malakceptis Kriston kaj lian oferon, estis transdonitaj al la diablo fare de Dio. Sur la tero, ili daŭre asertis esti la Kreinta Dio, kaj ilia ekzisto kaj religieco trompis spirite sensciajn homojn. Tiel, ĉi tiuj unuaj " **filoj de Dio** ", heredantoj de Abraham, estis la unuaj al kiuj la vortoj de Jesuo en Apokalipso 3:1, koncerne la protestantojn en lia

mesaĝo nomata " **Sardeso** ", estis aplikitaj: " **Oni pensas, ke vi vivas, kaj vi estas mortintaj** ". Efektive, la mesaĝo, kiun Jesuo adresis al la protestantoj de 1843 kaj 1844, povas esti aplikita al ĉiuj religioj, kiujn li malakceptis pro ilia rifuzo konformiĝi al liaj novaj normoj kaj novaj lumoj. Ne estas facile por homo kondiĉita de antaŭjuĝoj bazitaj sur 1260 jaroj da romkatolika papa kristana dominado liberigi sin de ĉi tiuj antaŭjuĝoj. La plej afablaj diras al ni: "Mia kara amiko, mi naskiĝis katoliko kaj mi mortis katoliko." Ĉi tiuj homoj ne konscias, ke morti katolike signifas morti sen akiri eternan vivon. Tamen, se ili volas resti katolikoj, estas ĉar ili kredas, ke religio permesas al oni akiri ĉi tiun eternan vivon de Dio. Islamanoj, simile, estas fervoraj pri sia religio kaj sia profeto Mohamedo, ĉar li promesas al ili, ke post la morto, revita eterna vivo atendas ilin. Tial estas esence por homo, kiu aspiras eternecon per sia religia sindediĉo, scii ĉu ilia espero estas prava aŭ tute ne. La unuaj " **filoj de Dio** " malobeis la ordonojn de Dio kaj, rezulte, ili dronis en la akvoj de la diluvo kune kun la filoj kaj " **filinoj de homoj** ". La Judoj volis memorigi Jesuon, ke ili ne estis "ekstergeedzaj infanoj, ĉar ili havis Abrahamon kiel sian patron". La respondo, kiun Jesuo donis al ili, ankaŭ koncernas ĉiujn homojn de la kristana religio: " *Se vi estus filoj de Abraham, vi farus la farojn de Abraham* ", kaj li klare diris al ili: " **via patro estas la diablo** ". En Apokalipso 2:9, Jesuo konfirmas ĉi tiun saman juĝon en la tempo inter 303 kaj 313: " *Mi scias vian aflikton kaj malriĉecon (kvankam vi estas riĉa), kaj la kalumniojn de tiuj, kiuj sin diras Judoj kaj ne estas, sed estas sinagogo de Satano.* " Kaj li konfirmas ĝin denove en la tempo 1873, en Apokalipso 3:9: " *Jen mi igos tiujn el la sinagogo de Satano, kiuj sin diras Judoj kaj ne estas, sed mensogas; jen mi igos ilin veni kaj adorkliniĝi antaŭ viaj piedoj, kaj scii, ke Mi vin amis.* " Ĉi tio pruvas, ke se la normo de la juĝo de Dio ŝanĝiĝas per iom post iom pliigo de ĝiaj postuloj, post 1260 jaroj da religia mallumo, la definitiva karaktero de lia juĝo ne ŝanĝiĝas. La malnova normo estas neeviteble kondamnita per la malakcepto de la nova. Kaj la leciono eltirita el ĉi tiuj ekzemploj permesas al ni imputi al Dio ĉi tiujn vortojn adaptitajn por ĉiu kazo markita de la ŝanĝo de la dia normo postulata:

1843-1844: "Se vi estus protestantoj, vi farus la verkojn de la 16-a-jarcentaj protestantoj ' la veraj ne prenis armilojn por defendi siajn vivojn. Ili lasis sin esti kondukitaj en kaptitecon aŭ al morto."

1991-1994: "Se vi estus Sepa-taga Adventisto, vi farus la verkojn de la Sepa-tagaj Adventistoj de 1843, 1844 kaj 1873; la anonco pri la reveno de Jesuo per bibliaj profetaĵoj vekis ilian ĝojon kaj grandan entuziasmon."

2020-2030

Ekde 2020, komenciĝis fina atendado por la vera reveno de Jesuo Kristo. Ĉi-foje, Jesuo mem fiksas la daton direktante la rigardon de ĉi tiuj mesaĝistoj al la historia dato de lia krucumo kaj resurekto, nome la 3-an de aprilo 30. Lumigitaj de la profeta rolo de la septaga semajno, kiu estas kiel sep mil jaroj, tiuj, kiujn li sanktigis por ĉi tiu verko, kaj kiuj vivas hodiaŭ, scias, ke ekde la printempo de 2023 ili eniris la lastan semajnon de jaroj, kiu kondukas al la fino de la ses mil jaroj de la historio de tera peko.

Jesuo Kristo revenas por serĉi nur tiujn, kiujn li " **sanktigis** ". Do gravas kompreni, kio estas vera " **sanktigo** ", *pri kiu, inspirita de la Spirito, Paŭlo deklaris en Hebreoj 12:14: " Serĉu pacon kun ĉiuj, kaj sanktecon, sen kiu*

neniu vidos la Sinjoron. " Ĉar ni preparas nin vidi la Sinjoron, ĉi tiu " **sanktigo** " estas do esenca kaj nemalhavebla. Sed kio estas " **sanktigo** "? Jen kio ĝi ne estas: nura homa pretendo aŭ tio, kion la papoj de la romkatolikismo atribuas al kanonizitaj personoj. Vera " **sanktigo** " povas esti identigita kaj atribuita nur de Dio en Jesuo Kristo mem. Ĉar ĉi tiu termino signifas "apartigi", kaj la sola vivanta estaĵo, kiu juĝas ĝuste apartigi homojn, estas Dio kaj nur Dio. Sed por pravigi sian " **sanktigon** " de viro aŭ virino, Dio bazas sian juĝon sur la faroj de ilia kredo. Kaj por difini, kiaj devus esti ĉi tiuj faroj, Dio prezentas en sia Biblio la historiajn modelojn de siaj elektitoj. Ezekiel 14 citas tri nomojn: " **Noa, Daniel, kaj Ijob** ", specifante tri fojojn, en versoj 16, 18, kaj 20, " *ili savus nek filojn nek filinojn, sed ili sole savus siajn proprajn animojn pro sia justeco* ." Dio diris tion, kaj vi povas kaj devas kredi tion. Per ĉi tiu deklaro, li kontraŭdiras kaj dispelas ĉiujn falsajn konceptojn pri " **sanktigo** " kaj pentras kompozitan portreton de la elektitoj, kiujn li povas kaj volas savi por partopreni en lia eterneco. Ĉiuj mesaĝoj transdonitaj per klaraj vortoj aŭ bildoj, en la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso kaj aliaj tekstoj de la Biblio, celas kompletigi la konstruon de ĉi tiu kompozita portreto. La " **sanktigo** " de liaj lastaj elektitoj estas menciita en Apokalipso 3:7 en la mesaĝo, kiun li adresis en 1873 al la Sepa-tagaj Adventistoj " **sanktigataj** " en frata amo; jen kion signifas la simbola nomo " **Filadelfio** ". Jesuo komencas dirante al Johano: " *Al la anĝelo de la eklezio en Filadelfio skribu: Jen kion diras la sanktulo, la vera, kiu havas la ŝlosilon de David, tiu, kiu malfermas kaj neniu fermas, kaj tiu, kiu fermas kaj neniu malfermas*: "Ĉi tiuj vortoj anoncas en bildo ŝanĝon en la normo de sankteco postulata de Dio. Konsiderante ĉi tiun deklaron, ni vidas, ke nur la Sankta Dio povas " **sanktigi** " aŭ ne siajn homajn kreitaĵojn kaj ke li lasas ĉi tiun rajton kaj potencon al neniu krom al si mem. Kiel ni povas identigi la Sepa-tagajn Adventistojn en ĉi tiu mesaĝo? Simple fidante kaj la historiajn atestojn datitajn de Dan. 12:12, " *Benita "tiu, kiu atendos ĝis 1335 tagoj* " kaj pri la rolo de la sepa-taga Ŝabato, kiun Dio donas al tiuj, kiujn Li sanktigas en ĉi tiu jaro 1873. Preterpase, notu la nombrojn en ĉi tiuj versoj: 12, 12, kaj Apokalipso 3 kaj 7. Ĉi tiuj estas nur nombroj kaj ciferoj, kiuj havas la signifon de sankteco: 12, interligo de Dio kaj homo, tio estas, 7 + 5; 7, nombro de sanktigo portata de la ripozo de la sepa tago, la Ŝabato sanktigita de Dio. 5 estas la simbola nombro de homo provizita per kvin sentoj, kvin fingroj kaj piedfingroj. Apokalipso 3:7 kunigas la perfektecon de la nombro 3 kaj la sanktecon de la Ŝabato de la nombro 7.

Donante, en 1873, institucian formon al la Sepa-taga Adventismo, Dio sanktigis modelon legitimitan nur en ĉi tiu jaro 1873. Dia " **sanktigo** " ne estas heredata kaj kiam ĝi ne plu estas meritata, Dio forprenas ĝin kaj tial el " **Filadelfio** ", ĝi fariĝas " **Laodikea** ", tio estas, la institucio de la popolo, kiun Jesuo juĝas kaj " **elvomas** " pro ilia spirita varmeco montrita per la malestimo montrita al la lasta lumo, kiun Dio prezentis al ili, inter 1980 kaj 1991, per mia profeta ago. Inter 1991 kaj 1994, la juĝo de Dio prenis evidentan formon; oficiala Adventismo eniris la aliancon de la Universala Protestanta Federacio liverita al la diablo ekde 1843.

La leciono, kiun vi devas memori, estas, ke la Sepa-taga Adventismo apartenas nur al Dio, ĉar ĉi tiuj vortoj estas elektitaj de li por difini robotan

portreton de la lastaj " **sanktigataj** " elektitoj. Tiel, inter 2020 kaj 2030, la lastaj adventistoj manifestos sin kaj igos sin indaj je dia " **sanktigo** ", per apartigo, per la ĝojo, kiun la anonco pri la reveno de Jesuo por la printempo de 2030 vekas en ili; kiel por la adventistaj pioniroj de 1843 kaj 1844. Kaj tiuj, kiujn Dio aprobas kaj volas beni hodiaŭ inter ili, alprenu la praktikon de la Ŝabato, kiu profetis dum 6000 jaroj, la eniron de la elektitoj elaĉetitaj de Jesuo Kristo en la sepan jarmilon de la granda ĉiela ripozo. Kaj ĉi tiu eniro plenumiĝas en la momento de la reveno en gloro de nia dia Sinjoro Jesuo Kristo, kiu revenas en la dia ĉiela gloro de sia anĝela nomo " **Mihaelo** ", ĉirkaŭita kaj akompanata de siaj fidelaj anĝeloj.

Se vi estas, laŭ via vera naturo, la Sepa-taga Adventisto, kiun Dio savas, nun estas la tempo pruvi tion per atentado al la profetaj historiaj lecionoj notitaj kaj montritaj en ĉi tiu studo. Dio benas kaj savas per la sango de Jesuo Kristo nur tiujn, en kiuj Li trovas la puran amon de Sia tuta biblia vero.

Estas logike fini ĉi tiun studon per la mesaĝo de " **sanktigo** ", ĉar ĝuste ĉi tiu " **sanktigo** " pretigas la vere nomitajn elektitojn " **filoj de Dio** " por eniri la eternecon printempe de 2030.

Oficiala kaj institucia Sepa-taga Adventismo estis utila kaj legitima al Dio nur inter 1873 kaj 1994, kiam ĝia legitimeco ĉesis. Sed la vortoj de la Sepa-taga Adventismo restas la normo por la fina esprimo de fido postulata de Dio por profiti de la justeco ofertita de Jesuo Kristo; tio, laŭ la dekreto de Daniel 8:14, kiu, ĝuste tradukita, profetas ĉi tiun postulon, dirante: " **Ĝis la 23a horo vespero kaj mateno kaj sankteco estos pravigita** ." Akirinte de Dio, ĉirkaŭ 1990, la ĝustan tradukon de ĉi tiu tre grava verso, mi povis prezenti al liaj lastaj elaĉetitaj elektitoj la konfirmon, ke Dio postulas de ili la amon al sia biblia vero atestita per faroj, kiel konvenas por ili fari, kiel la lastaj " **filoj de Dio** " en la historio de tera peko. Ĉi tiu vera traduko metis la fundamentojn por ĉi tiu dia postulo aplikata por ĉi tiu finfina tera universala adventista sperto. Kun la tempo, la postulo de Dio pri vera sankteco nur kreskis. En sia instruado, Jesuo pliigis la postulon faritan de dia leĝo. Ju pli Dio montris sian amon, des pli li postulis amon de siaj elaĉetitaj reciproke. Ankaŭ, plenumante sian amon en la nova interligo per sia repaciganta morto en Jesuo Kristo, Dio rajtas postuli pli de siaj kristanaj elektitoj ol de siaj judaj elektitoj dum la malnova interligo. Jesuo konfirmis ĉi tiun kreskon de dia postulo dirante: " **Vi aŭdis, ke estis dirite... sed mi diras al vi...** " Kondamnita je la nivelo de ago en la malnova interligo, la adultulo estas juĝata kaj kondamnita en la nova je la nivelo de penso, kiel li diras en Mateo 5:27-28: " **Vi aŭdis, ke estis dirite** : 'Ne adultu.' " **Sed mi diras al vi:** Ĉiu, kiu rigardas virinon, por deziri ŝin, jam adultis kun ŝi en sia koro. .../... 38-39: **Vi aŭdis, ke estas dirite** : Okulon pro okulo, kaj denton pro dento. **Sed mi diras al vi:** Ne rezistu al malbonulo. Se iu batas vin sur la dekstra vango, turnu al li ankaŭ la alian. .../.... 43-48: **Vi aŭdis, ke estas dirite** : Amu vian proksimulon, kaj malamu vian malamikon. **Sed mi diras al vi** : Amu viajn malamikojn, benu tiujn, kiuj vin malbenas, faru bonon al tiuj, kiuj vin malamas, kaj preĝu por tiuj, kiuj vin maljuste atakas kaj persekutas, **por ke vi estu filoj de via Patro, kiu estas en la ĉielo** . Ĉar Li levas sian sunon sur la malbonulojn kaj la bonulojn, kaj sendas pluvon sur la justulojn kaj la maljustulojn. **Se vi amas tiujn, kiuj vin amas, kian rekompencon vi havas? Ĉu**

ne faras tion same eĉ la impostistoj? Kaj se vi salutas nur viajn fratojn, kion ekstran vi faras? Ĉu ne faras same eĉ la naciانوj? Estu do perfektaj, kiel ankaŭ via Patro, kiu estas en la ĉielo, estas perfekta. ” Per ĉi tiuj vortoj, Jesuo starigis la normon por la karaktero de la unuaj kaj lastaj veraj kristanaj “ **filoj de Dio** ”. Sed ni ne eraru, amo de ĉi tiu forto povas veni al ni nur se ĝi estas donita al ni de Dio. Nia homa naturo estas tro malbona kaj malfacila por atingi, nature, ĉi tiun altan nivelon de amo. Kaj Jesuo klarigis tion en Johano 15:5: “... **ĉar sen mi vi povas fari nenion** ”, signifante ke kun li ni povas fari ĉion kaj, ĝuste, surmeti la neegalan amon de Dio. Por atingi ĉi tiun celon, ĉiu alia tera, karna valoro devas kolapsi en ni por fari lokon al ĉi tiu dia amo. La graveco, kiun ni donas al teraj aferoj, kontraŭas ĉielajn valorojn. Ni do devas eniri pli kaj pli en ĉielan pensadon, por ke nia karna naturo malfortiĝu favore al ĝi, ĝis ĝi malaperu kaj perdu sian influon sur niaj vivoj.

En la historio de la homaro, la malbeno de Dio unue falis sur la tutan teron per la diluvo. En sia sekva fazo, Dio ekloĝis en la lando Kanaano, kaj post la alveno de Kristo, la nacio de Izrael siavice estis trafita de la malbeno de Dio. Ekde la tempo de imperiestro Konstantino la 1-a ' la kristana kredo poste disvolviĝis en Okcidenta Eŭropo, subtenata kaj poste trudita de la romia aŭtoritato, sinsekve imperia kaj poste papa. Fariĝinte katolika, siavice Eŭropo fariĝis celo de dia kolero kaj, precipe, ekde 313 kaj 321, celo de la plagoj de liaj “ **sep trumpetoj** ” prezentitaj kronologie en Apokalipso 8, 9, 10 kaj 11. Ni tiel observas ŝoviĝon de la malbeno de la Oriento al la Okcidento. Ĉi tio jam estis profetita per la direkto de la verkado de la Hebreoj, kiu estas skribita de dekstre al maldekstre. Kaj ni scias, ke lia malakcepto de la vera dia Mesio, Jesuo Kristo, pravigis lian nacian malbenon kaj detruon de la jaro 70 p.K. ĝis 1948.

Moviĝante eĉ pli okcidenten, la fina kolero de Dio estos provokita de la dimanĉa leĝo, kiun trudos Usono de Nordameriko, la senkontesta gvidanto de la postvivantoj de la Tria Mondmilito aŭ “ **sesa trumpeto** ” de Apokalipso 9:13. Estas interese rimarki la signojn de malbeno, kiujn ĉi tiu usona lando portas. Tie oni trovas amase ostajn restaĵojn de sabrodenataj tigroj; terura, monstra, timinda kaj granda prahistoria besto. Ĉi tiu nordamerika kontinento estas ankaŭ hodiaŭ markita de unikaj kaj nekompareblaj naturaj fenomenoj. En ĝiaj centraj ebenaĵoj okazas detruaj ciklonoj kaj tornadoj de neaŭdita potenco. Sed estas ankaŭ gigantaj arboj, la sekvojoj, kiuj atingas altojn de pli ol cent metroj, trunkoj kies trapikitaj bazoj permesas al aŭtoj transiri ilin de unu flanko al la alia. Ĉi tiu giganta grandeco memorigas nin, ke gigantoj unue loĝis sur la tero. Kaj mi trovas, ke ĉi tiuj ege altaj arboj profetas la finan potencon de ĉi tiu usona popolo, kiu estos la lasta popolo, kiu militos kontraŭ la volo de Dio, kiel esprimite en la leĝo de lia Sankta Biblio. Apokalipso 13:13 simbolas ĝin per la esprimo “ **la besto, kiu supreniras de la tero** ”; tio ĉar, religie kristane, ĝi sukcedas la papan katolikan kredon nomitan kiel “ **la besto, kiu supreniras de la maro** ”, el kiu ĝi eliris, per la verko de la Protestanta Reformacio. Ĉi tiu amerika lando estis remalkovrita en la 15-a jarcento ĝuste antaŭ ol la “Religiaj Militoj” en Eŭropo kontraŭstarigis katolikojn kontraŭ protestantojn. Protestantoj trovis tie protektan rifuĝejon, malproksime de la persekutoj de la papistoj. Sed ilia sperto ne estis tiu de la hebreoj enirantaj Kanaanon. Ĉar ili renkontis la malamikecon de la ruĝuloj, kiuj loĝis ĉi tiun

landon. Fakte, la nuntempa Ameriko estis konstruita sur la sango de la ruĝuloj abunde verŝita sur ĝian grundon, kaj la ekspluatado de nigruloj fare de blankaj setlantoj. Ĝia nomo **Ameriko**, antaŭsigno de **amareco**, estis do origine bone pravigita kaj profeta pri ĝia fina maltoleremo. Ĉi tiu lasta tera provo de fido reproduktos pasintajn spertojn, kiujn la ribeluloj ignoras kaj malestimas por sia falo. Ĉar, jam, la lasta ribela tendaro renovigas sian aliancon, tiun de la malfidelaj "**filoj de Dio**" kun la "**filinoj de homoj**" de la antaŭdiluvianoj. Sed ĉi-foje, klare avertitaj de la profetaĵoj donitaj de Jesuo Kristo, la veraj "**filoj de Dio**" ne eniras kaj ne eniros en ĉi tiujn homajn aliancojn. La Spirito malfermis ilian inteligentecon, kiu permesas al ili scii, ke la lando nomata **Ameriko** portas en sia nomo sian finan destinton, kiu estos reprezenti temon de **amareco** por ĉiuj siaj samtempuloj; kaj unue kaj ĉefe, la viktimoj de sia religia apostazio. Origine protestanta, ĉi tiu lando jam reprezentas, per si mem, la aliancon de katolikismo kaj protestantismo, kiu jam ne protestas. Ĉi tiu alianco konsistigas pruvon de la rompo de sia rilato kun Dio. Ĉi tiu spirite incesta kaj adulta alianco estas de la sama tipo kiel tiu, kiun Izrael faris kun la Egiptio de peko en la tempo de la profeto Jeremia. La signoj de la malbeno portata de Usono estas tre multnombraj; kaj inter ili, jam, jam la 24-an de februaro 2022, la senkondiĉan subtenon kaj la liveradon de armiloj, kiujn ĝi donis al la juna prezidanto de Ukrainio, Zelenskij, ĉar tiu ĉi ago preparas la genocidan konflikton de la Tria Mondmilito. Sed ankaŭ el Ameriko venis la mensaj kaj seksismaj devioj, kiuj reproduktas la normon de Sodom kaj Gomora; kiu fariĝis legitima kaj laŭleĝa en ĉiuj landoj de la origine kristana Okcidento.

Mi tamen ne forgesas, ke la adventista kredo, kiu estas beno por mi hodiaŭ, naskiĝis en Usono inter 1816 kaj 1844. Sed ĉi tiu tempo de dia provtempo estis nur provizora kaj finiĝis printempe de 1994, kiam oficiala Sepa-taga Adventismo eniris la aliancon de la Universala Protestanta Federacio. En 1873, Dio donis al ĝi universalan statuson, kiu postulis, ke ĝi restu sendependa. Sed metante en gvidajn poziciojn homojn, kiuj ne estis vere konvertitaj, sed pli konvinkitaj, la diablo sukcesis igi la humanisman spiriton triumfi tra la tuta institucio. Do, la apostazio de 313 estas renovigita kun la samaj konsekvencoj por la kulpaj homaro: la neceso, ke Dio frapu la respondecajn kaj kulpajn per morto. Kaj ĉi tiu dia respondo nun venas kun la Tria Mondmilito de ĝia "**sesa trumpeto**". Mi komprenas do, kial la profetaĵo de Daniel 12:11 rilatas al la anglaj adventistaj kunvenoj de 1828 por elvoki la temon de Adventismo. Ĉar Adventismo ne estas strikte usona; ĝi estas universala normo, kiu konsistas simple en ami la gloran revenon de nia Sinjoro Jesuo Kristo kaj en atendi lin fidele ĝis la dato, kiun li mem fiksas kaj rivelis al la lastaj "**filoj de Dio**" kaj kiu estos, ĉi-foje, la printempo de 2030. Lia reveno alportos liajn elaĉetitojn en la sepan jarmilon sanktigitan en ripozo de Dio kaj por Dio, kaj por siaj elaĉetitoj elektitaj dum la tuta historio de tera peko.

Do, post la malbeno de la oficiala Adventismo, kies universala ĉefsidejo estas en Usono, ekde 1994, la beno de Dio revenis al Eŭropo, al Francio, al la urbo Valence. Ĉar tie estas la plej malnova sepa-taga adventista eklezio en Francio, tiu, kiu forpelis min el sia membreco en 1991; tio, pro la "**atesto de Jesuo**", kiun mi prezentis al ĝi kaj kiun ĝi malakceptis kaj malestimis. De tiam,

mi restis fidela al ĉi tiu renovigita kaj ĝisdatigita " **atesto de Jesuo** " kaj mi kolektas, tagon post tago, la perlojn de dia lumo, kiujn ofertas kaj prezentas al mi la Dio de vero, en la nomo de Jesuo Kristo kaj la " **sanktigo** " de la Ŝabato de la vera sepa tago: Sabato, " **sanktigita** " por ripozi por la homo ekde la sepa tago de la kreo de la tero laŭ Genezo 2:2-3: "Kaj en la sepa tago Dio finis Sian laboron, kiun Li faris; kaj Li ripozis en la sepa tago de Sia tuta laboro, kiun Li faris. Kaj Dio benis la sepan tagon, kaj Li **sanktigis ĝin** , ĉar en ĝi Li ripozis de Sia tuta laboro, kiun Li kreis, farante ĝin. "

La vero vin liberigos

Ni legas en Johano 8:28-36: " Jesuo do diris al ili: **Kiam vi levos la Filon de homo** , tiam vi scios, ke mi estas li, kaj ke mi faras nenion per mi mem, sed kiel **la Patro** instruis min, mi parolas. Tiu, kiu min sendis, estas kun mi; li ne lasis min sola, ĉar mi ĉiam faras tion, kio plaĉas al li." **Dum Jesuo parolis tion, multaj kredis al li** . Kaj al la Judoj, kiuj kredis al li, li diris: **Se vi restos en mia vorto, vi estas vere miaj disĉiploj; kaj vi scios la veron, kaj la vero vin liberigos** . Ili respondis al li: **Ni estas idaro de Abraham, kaj neniam estis sklavoj al iu; kiel vi diras: Vi estos liberigitaj?** Jesuo respondis al ili: Vere, vere, mi diras al vi: Ĉiu, kiu faras pekon, estas sklavo de peko; sed la sklavo ne restas en la domo por ĉiam, sed la filo restas por ĉiam. Se do la Filo vin liberigos, vi estos vere liberaj .

Ĉi tiu interŝanĝo inter Jesuo kaj la judoj de lia tempo traktas temon, kiu koncernas nin tiom hodiaŭ kiom dum lia ministerio. Ĉiam, en ĉi tiu speco de interŝanĝo, du nekongruaj diskursoj esprimiĝas. Jesuo faras tute logikajn rimarkojn por trakti la spiritan temon. Sed antaŭ li, tiuj, kiuj aŭskultas liajn vortojn, estas teraj kaj vidas nur la laŭvortan, karnan signifon de liaj vortoj. Por la judoj, Dio estis Dio, ne la Patro. Tiel, ni trovas ĉi tie ĉefan kaŭzon de homa nekomprenebleco. De la komenco, kiam Jesuo diras al ili: " **Kiam vi levos la Filon de homo ...**", la judoj interpretas liajn vortojn kiel ilia tradicia interpreto kondukas ilin fari. Por ili, ĉi tiu leviĝo konsistos el prenado de kontrolo de la nacio per kaptado de la trono de David. Kaj semajnon antaŭ lia morto, ili honoros lin kiel la filon de David. Kompreneble, Jesuo mem parolis pri lia leviĝo, kiam li estos krucumita sur la kruco fare de la romanoj. Poste, citante " **la Patron** ", la plej spiritaj en la aŭdantaro ricevas la mesaĝon de Jesuo kiel spiritan. " **Dum Jesuo parolis ĉi tiujn vortojn, multaj kredis al li** "; spiritaj homoj kredas je li male al aliaj. Jesuo tiam diras al la kredantoj: " **Se vi restos en mia vorto, vi estas vere miaj disĉiploj; vi scios la veron, kaj la vero vin liberigos.** "

Aŭdante tiujn vortojn, la disputantaj Judoj respondis: " **Ni estas idoj de Abraham, kaj ni neniam estis sklavoj al iu ajn; kiel vi diras: 'Vi estos liberaj?'** " Notu, ke Jesuo ne riproĉas siajn interparolantojn pro tiu triobla preterlaso de ilia historio, ĉar ili vere estis sklavoj en Egiptujo, unue, poste sklavoj dum 70 jaroj da kaptiteco en Babilono en Ĥaldeo, parte ekde 605 kaj tute ekde 586, kaj en la momento kiam li parolas al ili, ili estas submetitaj al la Romanoj. Por Jesuo tiu ondo de nacia fiereco ne estas la plej grava afero; kio gravas por li estas konsciigi

ilin, ke ili estas sklavo al la peko, kiu regis kaj dominis ilin ekde la peko de Adamo kaj Eva. Kaj tiu mesaĝo havas eternan gravecon, ĉar ĝi pridubigas la pekon, pri kiu homoj ne konscias, ĉar ilia scio pri la vivo baziĝas nur sur iliaj kvin karnaj sentoj.

La Judoj, kiuj kuraĝis diri al Jesuo: "*Ni neniam estis sklavo al iu ajn*", ne sciis, ke ili parolis al tiu, kiu kondukis ilin en kaptitecon en Egiptujo, ĝuste por liberigi ilin de sklaveco de la korpo kaj tuta animo, ĉar la egipta vivo estis la bildo mem de la vivo de peko. Longe antaŭ Romo, ĝia civilizo, adoranta Re, la sundion, estis kaptita de peko. Kaj simile, ĉi tiuj fieraj Judoj estis sub romia okupado ekde la jaro 63. Kaj estis ĉi tiu Jesuo, kiu parolis al ili, kiu transdonis ilin en romiajn manojn; tio por rompi ilian reziston kaj faciligi la plenumon de lia tera ministerio. Ĉar sen la Romanoj, por malhelpi ilin, ĉi tiu tera ministerio de Jesuo ne estus ebla. La malboneco, kiu esprimiĝis post tri jaroj kaj duono de lia ministerio, estus manifestinta sin multe pli frue, ĉar la religiaj gvidantoj de la Sinedrio ne povus elteni riproĉojn pli ol la kruela reĝo Herodo la Granda.

Do necesas kompreni, ke la sperto vivita de la judoj koncernas ĉiujn homojn sur la tero. Ĝuste ĉar Izrael estas uzata de Dio kiel specimeno de tiu homaro. Tiel ke judoj kaj gojoj bezonis esti liberigitaj de la sklaveco de peko, sammaniere kaj pro la sama kialo: la heredaĵo de peko ekde Adamo. Oni povas tiel kompreni la bezonon de ĉiu homo malkovri, en la Biblio, la sperton vivitan de la judoj, kiuj restis sub la regado de Dio dum preskaŭ 1600 jaroj, de kiam la nacio estis detruita de la romanoj en la jaro 70, tio estas ĉirkaŭ 30 jarojn antaŭ la fino de la unua jarcento, en kiu Dio rivelis, al Johano, sian profetan "Revelacion" nomatan "Apokalipso". Tiu juda historio de 1600 jaroj estas donita de Dio al homoj por permesi al ili kompreni la signifon de la aferoj, kiujn ili devis vivi, laŭ lia plano, dum 6000 jaroj sur la tero. Ni do rigardu la reagojn kaj konduton de la judoj, kiel rakontitaj en la Biblio, kiel reprezentantojn de niaj propraj, ĉar ili nur malkaŝas niajn proprajn kulpojn, niajn mankojn kaj, per iliaj kredantoj, niajn tro maloftajn ecojn.

Ili akceptas, intelektu, la ekziston de Dio, sed ne eniras rilaton kun li. Ankaŭ, ilia religieco esprimiĝas nur per apliko de la tekstoj de la leĝo de Moseo kaj la profetoj, kies profetaĵojn ili ne klare komprenas. Ĉi tiu konduto estos tiu de ĉiuj kristanaj religioj malakceptitaj kaj kondamnitaj de Dio ĝis la fino de la mondo. Sed ankaŭ, tiu de la tuta homaro, kies bildon ili nur malkaŝas kaj reflektas; tiu de la besta homo, kiu perdis pro peko sian similecon al la bildo de Dio.

denove mencias kaj citas tre ofte ĉi tiun vorton "**vero**", antaŭita nur en la Evangelio laŭ Johano, la apostolo de alta spiriteco, liaj vortoj per ĉi tiu esprimo, kiu estas tiel persona por li: "**Vere, vere, mi diras al vi...**". Ĉi tiu duobla ripeto havas sian klarigon: Jesuo metas siajn deklarojn sub la aŭtoritaton de "**la Patro kaj la Filo**", ĉar kiel mi diris en antaŭa studo, lia ministerio restas sub la malnova interligo, tiu de la "**Patro**", ĝis lia elaĉeta morto. Jesuo konstante memorigas nin, ke "**la Patro**" atestas kun li, ĉar li diris: "*li estas tiu, kiu faras la farojn*". Ni trovas la "**du**" verajn "**atestantojn**" aŭtorojn de la Biblio. Jesuo parolos ĉi tiujn lastajn vortojn al Pilato: "**Mi venis por atesti la veron**". Alivorte, li metas sian ministerion sub ĉi tiun ateston por "**la vero**". Laŭnature, "**vero**" estas la absoluta

malo de " **mensogo** ". Jesuo venas por riveli la ekziston de la kaŝita dia vivo, kiun li nomas " **la vero** ". Sed la normoj de ĉi tiu ĉiela vivo estas de naturo kaj karaktero absolute kontraŭaj al la normoj de la tera vivo, heredanto de peko, kiu tial reprezentas la " **mensogon** ". Sekve, ĝi estas pilotata de la diablo kaj liaj malfidelaj anĝelaj demonoj ekde la prapeko. Por homo, kiu havas siajn piedojn kaj kapon sur la tero, kompreni kaj akcepti la ideon, ke la ŝajna tera vivo vivata estas " **mensogo** ", estas preskaŭ neeble. Sed tamen ĉi tiun " **veron** ", Jesuo venis riveli nur al siaj elektitoj, elektitaj pro ilia malfermeco al ĉielaj diaj pensoj. Kaj ĉar ĉi tiu mesaĝo koncernas tiujn, kiuj legas miajn klarigojn, mi disvolvos ĉi tiun tre spiritan temon. La apostolo Paŭlo jam entreprenis konvinki la elektitojn de Kristo per kontrasto, en 1 Kor. 15:40 kaj 47, la ekzisto de " *teraj korpoj* " kaj " *ĉielaj korpoj* ": " *Ekzistas ankaŭ ĉielaj korpoj kaj teraj korpoj; sed la brilo de la ĉielaj korpoj estas unu, kaj tiu de la teraj korpoj alia. .../... La unua homo, prenita el la tero, estas tera; la dua homo estas el la ĉielo.* » La tera vivo estas por Jesuo la bildo de " **la mensogo** ", ĉar ĝi havas nur provizoran totalan ekziston de 7000 jaroj. Kontraste al ĝi, la ĉiela vivo estas " **la vero** ", ĉar ĝi havas, kiel la Dio, kiu organizas ĝin, eternan karakteron kaj vokon daŭri eterne.

Jesuo havis, die, multajn kialojn egaligi la teran vivon de peko kun " **mensogado** ". Ĉar ekster Izrael, kiu havis scion pri la ekzisto kaj leĝoj establitaj de la sola vera Kreinto Dio, ĉie alie sur la tero, homoj estis viktimoj de satanaj trompoj enmetitaj en religiajn agojn laŭ multaj tiel nomataj paganaj manieroj. Tra la jarcentoj, la " **mensogado** ", kiu malhelpas la akcepton de ĉiela " **vero** ", alprenis malsamajn formojn, kaj post la tempo de falsaj dioj kaj falsaj viraj kaj virinaj diaĵoj, venis tiu de falsaj monoteismaj religioj kaj falsaj kristanaj religioj. Ĉirkaŭ 1850, teknologio kaj fizika kaj kemia scienco komencis disvolviĝi, anstataŭigante religian konduton, religio tiam estante konsiderata "la opio de la popolo", tio estas, drogo. En la Okcidento, " **mensogoj** " venkis super vera religio pro la duobla kialo, ke denuncoj de religiaj mensogoj estas maloftaj, kaj okcidentaj homoj ne estas altiritaj al la religia temo, kiun ili intence malakceptas kaj malestimas. Tiu nekredema kaj nekredema konduto superas tiun de la antaŭdiluvianoj, ĉar ĝi baziĝas sur la influo de teknologia disvolviĝo, kies alta nivelo neniam estis atingita dum la 6.000 jaroj da tera tempo fiksita de Dio.

Ni do, bedaŭrinde, devas konsideri la nunan evoluon de nekredemo kiel logikan kaj normalan. En sia plena libereco, pli granda en la Okcidento ol ie ajn alie sur la tero, homoj produktas la frukton de lia naturo. Jesuo kondamnas tion en Apokalipso 22:15, sed sur la tero, io preskaŭ nekredebla por iu ajn, kiu amas " **la veron** ", homoj " *amas kaj praktikas mensogojn* ". Ili tiel konfirmas la diraĵon: "Ĉiuj gustoj estas en la naturo", eĉ la plej perversaj. Farante la amon al la tera vivo atesto pri amo al mensogoj kontraŭa al la amo al " **la vero** " de la ĉiela vivo, Jesuo donas al la apliko de la amo al " **mensogoj** " neatendite larĝan normon, kiu koncernas multajn homojn inter siaj homaj kreitaĵoj.

Ĝis nun, la " **mensogo** " estis por ni nur la malo de la " **vero** ", tio estas, tio, kio estas falsa. Sed por la Spirito de la vivanta Dio, la " **mensogo** " estas, krome, tio, kio ekzistas momente, ĉar ĝi devas malaperi, por cedi al la eterna ĉiela vivo, kiu estas, kontraŭe al nia nuna tera vivo, " **la vero** ". Kaj nur ĉar la dia leĝo diktita kaj rivelita al Moseo esprimas la valorojn de la ĉielaj diaj normoj, la Biblio diras

pri ĝi, en Psalmoj 119:142-151-160: " *Via justeco estas justeco eterna, kaj Via leĝo estas vero/... Proksima Vi estas, ho Eternulo! Kaj ĉiuj Viaj ordonoj estas vero/... La fundamento de Via vorto estas vero , kaj ĉiuj leĝoj de Via justeco estas eternaj .* "

Nia sklaveco baziĝas sur la natura leĝo de kutimo, kiu tenas ĉiujn homojn sub sia regado. Ni ne povas endormiĝi laŭ ordono aŭ resti sen manĝi je fiksitaj horoj, kiam la kutimo estas respektata. Sammaniere, tiu, kiu ĝuas mensogadon, fariĝas sklavo de tiu plezuro, kiu tiel konstante renoviĝos. Plena libereco estas mito, kiu ne ekzistas, kaj homoj vere havas nur la elekton inter la du specoj de sklaveco, kiuj estas ofertitaj al ili. Bona sklaveco konsistas el preni la Kreinton Dion kiel Mastron, kaj malbona sklaveco konsistas el fali en la kaptilon de falsa libereco, tiun de peko kaj ĉiuj ĝiaj voluptoj.

Post 43 jaroj da profeta servo por la dia Sinjoro Jesuo Kristo, mi komprenas kiel, tage post tago ricevante siajn novajn lumojn, la vero vere kapablas " **liberigi nin de peko** ". Ĉar el kio konsistas ĉi tiu sklaveco al peko, se ne lasi nin esti gvidataj de nevideblaj demonaj spiritoj; kio validas por ĉiuj homoj ekde la naskiĝo. Kaj ĉar Dio konas niajn verajn naturojn kaj niajn elektojn de ekzisto, ekde la tempo antaŭ tiu de sia kreado de sia unua malo, li ne povas erari. Kaj kiam lia estonta elektito naskiĝas en nian teran mondon, li sekvas lin de lia naskiĝo ĝis lia morto, sed en sia dia pacienco, li scias atendi la ĝustan momenton por riveli sin al li. Kiel instruas la sperto de la malŝparema filo en la parabolo, Dio vere rivelas sin al sia estonta elektito, nur post kiam li travivis dolorajn kaj pikajn spertojn. Ĉar la ĉiela vero povas allogi nur tiujn, kiuj naŭzis pri la tera vivo pro la suferado, kiun ili eltenis, kaj ĝia kompleta neperfekteco. Same kiel la ĉiela vivo baziĝas sur perfektaj valoroj, la tera vivo baziĝas sur neperfektaj valoroj. Ĉar Satano establis siajn proprajn egoismajn kaj fierajn valorojn sur la tero, sur kiuj ribelemaj homoj konstruis siajn rilatojn kaj principojn. La sperto de la eliro de la hebreoj el Egiptujo estis ekstreme revelacia por lerni la valorojn aprobitajn de Dio. Li konfidis al Moseo, sia profeto kaj gvidanto, la taskon gvidi sian popolon. Tiel, la popolo devis obei Moseon, kaj Moseo devis obei Dion, kiu montris sin justa kaj kompatema. Pro tio, ke li senkonscie distordis la savan planon de Dio, frapante la rokon de Horeb dufoje anstataŭ unufoje, Moseo estis oficiale punita per morto. Kie alie sur la tero ni povas trovi tian justan kaj perfektan juĝon? La plej granda estis traktita de Dio kiel la plej malgranda. Kaj ĉi tiu sama justeco kondamnis la mankon de fido de Johano la Baptisto, la plej granda el la homoj, laŭ Jesuo. Kio pri niaj regantoj, monarkoj, prezidantoj, papoj, imamoj kaj ajatoloj sur la tero? Kian justecon ili disdonas? Ili honoras la riĉulojn kaj ekspluatas kaj mistraktas la malriĉulojn, en la Okcidento, la Oriento, la Nordo kaj la Sudo, en Ameriko, Eŭropo, Azio, Afriko kaj Aŭstralio.

Tial, en la batalo de " **Armagedono** " ĉe la fino de la **karna mondo** , la lastaj postvivantoj el ĉiuj landoj de la tero kuniĝos por batali kontraŭ la leĝo de Dio. La tendaro de " **mensogoj** " tiel leviĝos kontraŭ tiu de " **vero** ". Kaj farante la ripozon de la sepa tago de la sabato la celo de la atako de la tendaro de " **mensogoj** ", Dio donas al sia sankta kvara ordono ĝian karakteron kiel signo de sia **ĉiela** " **vero** " . Ĉar la sabato profetas la eniron de la elektitoj elaĉetitaj de Jesuo Kristo por 6000 jaroj, en la sepan " **ĉielan** " jarmilon.

Kio estas la bazo de nia kapablo esti liberigitaj per ĉiela vero? La respondo al ĉi tiu demando estas tre simpla: niaj motivoj. Fakte, en niaj vivoj, ĉiuj niaj elektoj baziĝas sur niaj motivoj. Ĉiu, kiu volas plenumi taskon, faras tion kaj sukcesas ĉar ili estas motivitaj de granda deziro plenumi ĝin. Estas la motivo, kiu klarigas ĉiujn niajn elektojn. La motivo de la ribelanto estas la bezono protekti kaj konservi sian plenan liberecon; kion Dio nomas sklaveco al peko, ĉar en ĉi tiu libereco, ili faros aferojn malpermesitajn de Dio. Kaj se Dio malpermesas ĉi tiujn aferojn, estas ĉar ili kondukas al malfeliĉo kaj sufero, kiujn lia dia amo kondamnas kaj ne povas elteni; ĉar en sia amo, li ŝatus ŝpari al siaj kreitaĵoj la suferon de la sekvoj de malbonaj aferoj. Por siaj elektitoj, la principo de motivo estas la sama, sed ĝi favoras valorojn ligitajn al Dio. Nin instigas la aprezo de modelo, kiun ni trovas en la tera vivo aŭ en biblia revelacio. La ekzempla vivo de Jesuo servas kiel revelacio, ĉar ĝi allogas la elektitojn, kiuj admiras kaj amas lin. Legante la Evangeliojn, ni komprenas la konsterniĝon de la apostoloj, lasitaj solaj kiam Jesuo estis krucumita. Ili sincere amis Jesuon kaj ilia malĝojo egalas la amon, kiun ili montris al li. Siavice, legante la Evangeliojn, ni povas resperti ilian sperton kaj komenci ami la dian homon nomatan Jesuo el Nazareto, plori pro lia morto, per kiu li kompensis niajn pekojn anstataŭ ni, kaj ĝoji pri lia resurekto, kiu metas nin en la saman situacion kiel liaj unuaj apostoloj. La vivanta Dio aŭskultas nin, sondas nin kaj parolas al ni, se ne per paroladoj, almenaŭ per eventoj, kiuj markas niajn vivojn.

Kiam la ekzisto de Dio perforte trudiĝas al niaj mensoj, forpelante dubon, "**la Vero**" kaptas nin. Kaj la tera vivo kaj tio, kion ĝi ofertas, perdas sian allogon kaj intereson. Nia atento tiam turniĝas al la plenumiĝo de diaj profetaĵoj, kaj ni atendas la revenon de Jesuo Kristo kun la sama certeco kiel la alvenon de la amiko atendata de la trajno, kiu plenumas sian horaron.

Legante la Sanktan Biblion

La titolo de ĉi tiu studo praviĝas per la bezono identigi la diversajn manierojn, laŭ kiuj ni procedas al legado de la Sanktaj Skriboj. Kiam ni legas la aferojn skribitajn en la Sankta Biblio, ni aktivigas ne nur niajn okulojn, sed nian tutan animon. Nu, la maniero, laŭ kiu ni legas tekstojn, kiujn ni kredas esprimas la penson de la Kreinto Dio, dependas tute de la naturo de nia kredo.

Multaj homoj senlace revenas al tekstoj, kiujn ili aparte ŝatas, kaj ricevas plezuron kaj kontenton de ili. Ĉi tiu sinteno plifortigas ilian kredon, ke ili estas bonaj kristanoj. Sed ilia ekskluziva fokuso sur certaj specoj de mesaĝoj kondukas ilin al malestimo kaj ignoro de ĉiuj aliaj bibliaj skribaĵoj. Tial necesas kompreni, kiel Dio intencas, ke Lia Biblio estu legata.

Jam nun, imagi, ke Dio povus havi inspiritajn tekstojn esprimantajn siajn lecionojn kaj siajn pensojn, por ke homoj ignoru ilin, estas absurde kaj nepravigebla. La Biblio ne estas romano aŭ ĵurnalisma raporto, ĝi transdonas tra la jarcentoj la religian historion rakontitan de Dio, kiu elektis la vortojn kaj la nombron da vortoj por ĉiu verso kaj tio por ĉiuj ĉapitroj kaj kanonaj libroj, kiujn

ĝi prezentas al ni. Sed atentu! Ĉi tiu nombra precizeco nur koncernas la originalajn tekstojn skribitajn respektive kronologie, " **en la hebrea kaj en la greka** ". Jam nun, ĉi tiu traduko en la grekan de la tekstoj de la nova interligo postulas klarigon: ĉi tiu disvastiĝo en la grekan estas pravigita nur per la malfermo al la paganoj de savo en Jesuo Kristo. Ĉar la apostoloj kaj la unuaj disĉiploj de Jesuo estis judoj kaj parolis la aramean lingvon uzatan de la judoj tiutempe. Do nur post la kompreno de la malfermo de la kristana kredo al la paganoj la juda penso de la inspiritaj estis tradukita en la grekan; ĉar laŭ la profetaĵo de Daniel, ekde la regado de la greka reĝo Aleksandro la Granda, la greka fariĝis la internacia lingvo uzata de ĉiuj popoloj dimitaj de ĉi tiuj konkerintoj. Ekde la jaro 63 a.K., la alveno de Romo en Palestinon alportis la romian latinan lingvon, sed Dio ne elektis ĉi tiun lingvon sciante, ke la papa Romo batalos kontraŭ lia vero. Dia inspiro do estis ĝuste transdonita kaj disvastigita nur en la hebrea por la malnova interligo kaj en la greka por la nova interligo. La provizora rezigno de ĉi tiuj du lingvoj, longe konsiderataj "mortaj" en la okcidenta kulturo, estis ekspluatata de Dio, kiu permesis al la diablo meti erarojn en la malsamajn versiojn de iliaj tradukoj. Dio sciis kiel saĝe ekspluati ĉi tiujn falsajn tradukojn, ĉar sciante anticipe, ke protestantismo kaj institucia adventismo apostatos, li konstruis la adventistajn kredotestojn de 1843 kaj 1844, sur falsa traduko de la verso de Daniel 8:14, sur kiu baziĝis la atendo pri la reveno de Kristo. Tiel, kun racio, post elvomado de la institucio en 1994, Jesuo povis diri al ĉi tiu religia mesaĝisto: " *vi ne scias, ke vi estas mizera, **malriĉa** , mizera, blinda kaj nuda* ." Konstruinte sian tutan sperton sur falsaj tradukoj de la Sankta Biblio, li efike igas lin " *malriĉa* ", dum li kredis sin riĉe benita de Jesuo kaj donis al siaj dogmoj kaj siaj profetaj interpretoj la valorojn de " *riĉeco* ". Dio ankaŭ permesis la nepravigeblan aldonon de la vorto " *tago* " en du versoj, kiuj, ĝuste tradukitaj, diris " *en la unua sabato* ". Ĉi tiu misprezento de la originala teksto de Agoj 20:7 kaj 1 Kor. 16:2 permesis al protestantaj kristanoj biblie kaj misgvide pravigi la religion kunvenon en la " *unua ~~tago de la semajno~~* ", dum la teksto indikas " *la unuan sabaton* " de la koncerna monato en la rakonto. En la greka, la vortoj " *sabato* " kaj " *semajno* " havas la saman radikon; kio eble klarigas la konfuzon de la tradukisto. Sed lia aldonon de la vorto " *tago* " estas nepravigebla kaj povas esti klarigita nur per diabla inspiro celanta kapti falsajn kredantojn en la lastaj tagoj de la tera historio. Dio zorgas pri lumigado de siaj elektitoj kaj li ne malhelpas la diablon trompi tiujn, kiujn li regas, inspiras kaj direktas. En cirkonstancoj, kiujn li starigis, la Dio de vero transdonas siajn kreitaĵojn al la povo de mensogoj kaj blindeco, kiel li diras en 2 Tes. 2:11. Dirinte ĉi tion, ni nun ekzamenos kial ni devas alproksimiĝi al la Biblio " *kun timo kaj tremo* ", kiel kiam ni alproksimiĝas al Dio persone por servi Lin.

Por kompreni ĉi tiun karakteron kaj dian naturon de la Sankta Biblio, ni devas konsideri plurajn rivelitajn aferojn.

La parabolo pri la vinkultivistoj malkaŝas kaj resumas la planon de Dio, kiu estas reprezentita en ĉi tiu parabolo per la mastro, kiu foriras kaj restas nevidebla. Sed li sendas siajn servistojn al la vinkultivistoj por adresi al ili siajn riproĉojn. La vitejo estas la verko de savo organizita de Dio; la vinkultivistoj estas la oficialaj institucioj respondecaj pri prezentado de la oferto de savo, nome, en la

malnova interligo kiel en la nova, la ribelema religia pastraro; la Levidoj en la malnova interligo; kaj la falintaj pastroj de Protestantismo kaj Adventismo, en la nova interligo. La modelo de plenumo koncernas la malnovan interligon, kaj la momento kiam la mastro de la vitejo foriras respondas al la momento kiam Izrael jam ne volas esti gvidata rekte de Dio, sed de reĝo, kiel la aliaj paganaj popoloj de la tero. Foririnte la mastro, en lia foresto, la vinkultivistoj malestimas la vinberejon kaj Dio sendas siajn profetojn por sciigi siajn riproĉojn al siaj malindaj vinkultivistoj, kiuj mortigas ilin unu post la alia. Tiel pereas granda nombro da profetoj, mortigitaj de la judaj aŭtoritatoj, kiuj ne akceptas la riproĉojn faritajn de Dio. Poste li sendas sian Filon, sian solan filon, kiun ili traktos same, pruvante per tiu lasta murdo, ke ili estas neripareble indaj administri la verkon de dia savo. Kaj Jesuo trovas manieron esprimi la dian kondamnon de la kulpuloj mem, kiuj estas antaŭ li, laŭ Mateo 21:41: "*Ili respondis al li: Li mizere pereigos tiujn mizerulojn, kaj li luos la vinberejon al aliaj kultivistoj, kiuj donos al li la produkton dum la rikolto.*" Tiuj aliaj kultivistoj estos la vere konvertitaj paganoj, kiuj, vokitaj, fariĝos liaj elektitoj, ĝis la fino de la mondo markita de lia glora reveno atendata por la printempo de 2030.

Per unu sola parabolo, Jesuo ĵus resumis la tutan planon de savo elpensita de Dio. Plano, kiu baziĝas sur sinsekvo de pluraj sinsekvaj fazoj kaj kiun Dio malkaŝas kaj efektivas en siaj du sinsekvaj interligoj; 1600 jaroj por la malnova kaj por la verkado de la Sankta Biblio, la malnova kaj nova interligoj; kaj proksimume 1930 jaroj por la dua interligo, kiu siavice falis en apostazion en la jaro 313 kaj nur eliris el ĝi, tute, per Adventismo fondita ekde 1843. Poste, ĉi tiu oficiala kaj universala Adventismo ekde 1873 ankaŭ apostatis en 1994 post malakcepto de la adventisma profeta lumo, kiun mi prezentis al ĝi inter 1982 kaj 1991, la dato de mia oficiala maldungo fare de la gvidantoj de la institucio.

Ĉio, kio ĵus estis menciita, koncernas nur tion, kion Dio faras por konduki al Kristo, kiu venis por validigi la pardonon de la pekoj de la elektitoj elaĉetitaj per lia sango. En la malnova interligo, ĉi tiu sava projekto estis instruita simbole kaj bazita sur oferritoj de bestoj. La mistero de la enkarniĝo de Dio en Jesuo Kristo estis tial bone gardata kaj ignorata en la publika religia instruado de la Judoj. Dia leĝo povus esti strikte observata sen ke la spirito de la oficisto vere komunu kun la Dio, kiu organizis ĉi tiujn aferojn. Kaj ĝuste kiam ĉi tiu situacio koncernis la tutan popolon, ĝian reĝon kaj ĝian pastraron, Dio rompis sian religian interligon kun Izrael. La rifuzo rekoni Jesuon kiel sian Mesion estis la lasta guto, kiu superfluigis la kalikon de lia pacienco kaj igis ilin malindaj resti la gardantoj de liaj orakoloj kaj lia sava projekto, kiu ripozis sur Jesuo Kristo. Kaj kiel signo de konfirmo, ke lia morto markis la finon de la sava plano de Dio, Jesuo diris sur sia kruco: "*Estas finite.*" Ĉi tiu "*estas finite*" koncernis nur la personan agon de Dio. Mortante, libervole, por pagi pro la pekoj de siaj elektitoj, Dio plene plenumis sian parton de la sava plano. Nun estis la tasko de liaj kreitaĵoj fari sian parton konformiĝante al la modelo prezentita en Jesuo Kristo. Ĉar la dia interligo estas kontrakto inter Dio kaj lia kreitaĵo inda je eterna morto, kaj la celo de la kontrakto estas akiri dian pardonon, kiu estas donita de Dio nur kondiĉe de ŝanĝo en la konduto de la homa kandidato. Se la salajro de peko estus morto, nur la rezigno de peko povus akiri la pardonon de Dio kaj eternan vivon. Kaj ĝuste ĉi tiu

rezigno de peko eblas nur per la helpo de Jesuo Kristo, kiu prave deklaris en Johano 15:5: " *Ĉar sen mi vi povas fari nenion* ." Jesuo estas do nemalhavebla por pagi la mortan prezon de niaj pekoj, sed ankaŭ por helpi nin ĉesi peki.

En Mateo 24:4-5, en koncizaj klarigoj donitaj al siaj apostoloj, Jesuo denove sukcesas resumi la programon de la kristana epoko per kelkaj vortoj, kiuj estas: " *Neniu vin trompu! Ĉar multaj venos en mia nomo, dirante: Mi estas la Kristo. Kaj ili trompos multajn* ." Jesuo tiel avertas kristanojn, kiuj pretendas lian savon, kontraŭ la delogo de falsaj Kristoj. La esprimo " *Mi estas la Kristo* " ne nur indikas la individuon, kiu pretendas esti persone Kristo; ĝi ankaŭ kaj ĉefe indikas instituciajn religiajn organizojn, kiuj pretendas lian savon kaj aŭtoritaton. Inter ĉi tiuj estas la katolika, ortodoksa, protestanta, anglikana kaj oficiala adventista eklezioj. Ili ĉiuj falas, unu post la alia, pro konservado de heredaĵo de la romkatolika religio, kiu iras de ĝia malestimo al la dia leĝo preskribita de la Biblio, ĝis ĝia malestimo al la profetaj revelacioj donitaj de Jesuo Kristo, kiu restas viva kaj fidela al siaj veraj elektitoj, ĝis la fino de la mondo, kiel li promesis kaj anoncis en Mat. 28:19-20: " *Iru do kaj disĉipligu ĉiujn naciojn, baptante ilin en la nomon de la Patro kaj de la Filo kaj de la Sankta Spirito, instruante ilin observi ĉion, kion mi ordonis al vi. Kaj jen mi estas kun vi ĉiujn tagojn, ĝis la fino de la mondo.*" **jarcento** . » La specifaj preskriboj alportitaj de Jesuo estas malmultaj kaj tio estas klarigita per ĉi tiu alia deklaro, kiun li faris en Mateo 5:17-18: " *Ne pensu, ke mi venis por forigi la leĝon aŭ la profetojn. Mi venis ne por forigi, sed por plenumi. Ĉar vere mi diras al vi: Ĝis la ĉielo kaj la tero forpasos, eĉ unu joto aŭ unu streketo ne forpasos de la leĝo, ĝis ĉio plenumiĝos.* " Laŭ ĉi tiu deklaro de la estro de la Elektito, la kristana Eklezio, la dia leĝo devas esti respektata ĝis lia reveno en gloro. Ĉi tiu vorto " **leĝo** " do devas esti komprenata kaj identigita. Kion signifas ĉi tiu termino por hebreo de lia tempo? La " **leĝo de Moseo** ", en kiu Dio malkaŝas la originojn de la tero, ĝiajn diajn ordonojn, ĝiajn oferritojn, kiuj ĉesos kun la veno de la Mesio Jesuo Kristo, kaj ĝiajn profetajn tekstojn, de Jesaja ĝis Malaki. Kaj inter ili, ĉi tiu libro, kiun la Judoj subtakso, la libro de Daniel kun ĝiaj tiel gravaj profetaĵoj, ĉar Daniel 9 fiksas la daton de la jaro kaj la tagon de la pekliberiga morto de la Mesio promesita de Dio, por lia unua veno al la tero. La morto de Jesuo ne estis markita per " *la malapero de la ĉielo kaj la tero* ", kio signifas, ke la " **leĝo de Moseo** " tial restis valida kaj postulata de Dio de kristanoj, kies unuaj elementoj estas judoj kaj estas formitaj de Jesuo Kristo. La dia leĝo do devas esti respektata tiom de la paganaj kristanoj, kiuj estos konvertitaj, kiom de la Judoj de la malnova interligo. Nur unu afero ŝanĝiĝas kaj Dio specifikas ĝin en Dan 9:27, kie parolante pri la Mesio, la Spirito diras: " *Li faros interligon kun multaj dum unu semajno, kaj meze de la semajno li ĉesos la oferon kaj la oferon* ." La sola afero, kiu ŝanĝiĝas, estas ĉesigi la ritajn bestajn mortojn, kiuj, per lia homa morto, fariĝis senutilaj, tiel ke la bezono manĝi viandon malaperas kun la morto de Jesuo Kristo. Ĉar nur por antaŭenigi la lecionojn de siaj oferritoj Dio donis al homoj, post la diluvo, permeson manĝi bestan viandon. Per sia libervola morto, Jesuo liberigas siajn elektitojn de la kondamno de peko kaj bestojn de ilia rita kaj nutra morto; du mesaĝoj de vivofertoj akompanas lian elaĉetan morton. Sed ĉi tiu terura ofero akceptita de

Jesuo Kristo igas lin eĉ pli postulema de tiuj, kiujn li savas. Ilia scio pri lia leĝo devas esti kompleta, ĉar Dio skribis nenion, kio ne estu legata.

La parabolo pri la vinberkultivistoj prezentis al ni la vidan foreston de Dio. Sed antaŭ ol foriri kaj vide forlasi sian popolon, li konigis al ili ĉiujn siajn leĝojn, kiujn li diktis al Moseo. Dio forlasas la scenon, sed li lasas bibliajn tekstojn, kiuj malkaŝas lian personecon, lian karakteron kaj la normojn de liaj juĝoj. Tial, nur konante ĉiujn liajn leĝojn, ni povas koni la Dion, kiu libervole kaŝas sin en nevidebleco. Kaj ĉi tiu scio estas, laŭ Jesuo, la kondiĉo por akiri eternan vivon; Johano 17:3: "*Jen estas la eterna vivo: ke ili konu Vin, la solan veran Dion, kaj Jesuon Kriston, kiun Vi sendis .*" Tiel, kontraŭe al la koncepto de la eklezioj, kiuj falis en apostazion, la formado de la kristanaj elektitoj baziĝas sur la instruado de la "**leĝo de Moseo**", al kiu la unuaj konvertitaj paganoj estis direktitaj laŭ Agoj 15:21: "*Ĉar Moseo havas en ĉiu urbo de multaj generacioj tiujn, kiuj lin predikas, ĉar li estas legata en la sinagogoj ĉiun sabaton .*" Malestimo de la "**leĝo de Moseo**" estas heredaĵo de la romkatolikismo kaj estas ĉe la origino de la ĝeneraligita apostazio observita post la Edikto de Milano subskribita de Konstantino la 1-a ' edikto per kiu la persekutoj de kristanoj oficiale ĉesis. La Protestanta Reformacio ne redonis al la "**leĝo de Moseo**" la forman rolon, kiu ĉefe ŝuldiĝas al ĝi. Tamen, ĝi emfazis la gravecon de la Sankta Biblio prenante kiel sian sloganon "Skribo kaj nur Skribo" kaj donante al ĉi tiu Sankta Biblio la rolon de sola subteno de dia savo. Tamen, paradokse, kontraŭe al ĉi tiu laŭdo donita al la Sankta Biblio, kiel heredaĵo de falinta katolikismo, protestantoj manĝis aferojn, kiujn Dio deklaris malpuraj laŭ ilia naturo, ĝuste en la "**leĝo de Moseo**".

La bezono legi la Biblion en ĝia tuteco do aperas klare. Kaj alia instruado konfirmas ĉi tiun neceson en Apokalipso 11:3, kie Dio difinas sian Sanktan Biblion kiel siajn "**du atestantojn**". Nu, kio estas la rolo de atestanto? En tribunalo, li venas por renversi la akuzon en favoran aŭ malfavoran direkton. La atestanto transdonas mesaĝon pri tio, kion li vidis, sed se li mem estas viktimo de mistraktado, li ankaŭ atestas pri tio, kion li spertis kaj suferis ĉe la manoj de la malbonaj torturistoj. Dio tiel humanigis sian Sanktan Biblion, ĉar ankaŭ ĝi atestas favore al aŭ kontraŭ la homo, laŭ la tipo de rilato, kiun li havas kun ĝi. Nun la Biblio ne nur estas humanigita de Dio; ĝi ankaŭ estas diigita, ĉar ĝi portas la titolon "**Vorto de Dio**". En Jesuo Kristo, Dio fariĝis la dia Vorto, kiu venis sur la teron por klarigi kaj riveli la nevideblan Dion, kaj diktinte al Moseo la vortojn, kiujn lia leĝo transdonas al ni, ni havas tri komplementajn identecojn, kiuj rivelas la veran kreinton Dion.

Tiel, la formado de la elektitoj baziĝas sur la instruado de la "**leĝo de Moseo**", kaj la rolo de Jesuo Kristo estas simple plenumi la oferon, kiu permesas al li savi la solajn elektitojn, kiujn la "**leĝo de Moseo**" instruis kaj trejnis, tio estas, preparis por adaptiĝo al la leĝoj de la ĉiela Dio. Nia akcepto aŭ malakcepto de la juĝoj esprimitaj de Dio en la "**leĝo de Moseo**" determinas nian kapablon aprezi la normojn de la karaktero de la eterna Dio.

Simbolece, la "**du atestantoj**" ilustras la du interligojn, kiujn Dio metas en analogan paralelon en sia profeta vizio pri la programo de la tera homa religia historio. Ĉi tiuj "**du atestantoj**" estas adresitaj al homoj formitaj de la sama

instruo donita de la " *leĝo de Moseo* " kaj la profetoj. La sola afero, kiu ilin diferencigas, estas ke la unua traktis la judan identecon de la " *hebreoj* " de la malnova interligo kaj la dua traktas la paganan aŭ " *grekan* " identecon de la nova interligo.

Dio lasas al ni neniun alian manieron malkovri lian karakteron kaj personecon ol per legado de lia tuta Sankta Biblio. Kaj ĝuste en tio la komplementeco de la skribaĵoj de la du interligoj akiras sian plenan valoron. Kiu ajn favoras la malnovan interligon kaj malakceptas la skribaĵojn de la nova, kondamnas sin ignori la grandegan amon de Dio por siaj fidelaj kreitaĵoj. Kaj simile, kiu ajn legas nur la novan interligon, miskomprenas la karakteron de Dio, kiu estas vere amo sed ankaŭ senkompata, firma kaj rezoluta Juĝisto kaj Justiganto.

Nia legado de la Biblio devas esti spertata kiel malkovro de la karaktero de la nevidebla Spirito Dio. Tial mi parolis pri alproksimiĝo al la vivanta Dio, kiu postulas sanktan, sanan kaj bonan sintenon, " *kun timo kaj tremo* ". Ĉi tio estas aŭtentike ama alproksimiĝo. Malkovri la karakteron de Dio valoras nur se ni pretas akcepti ĉiujn ĝiajn formojn kaj pretas konformiĝi al ĝi kaj adapti nin al ĝiaj normoj. Sen ĉi tiu pensmaniero, legi la Biblion estas juĝo kontraŭ ni mem, ĉar rilato kun Dio tiam fariĝas neebla, kaj nia legado ne povas doni iujn ajn sanigajn fruktojn.

La graveco de preparo per la instruado de la " *Leĝo de Moseo* " faras la cirkumciditan judon la ideala kandidato por la savo proponita de Dio. Li konsistigas, post Jesuo Kristo, la homan modelon al kiu savo en Kristo estas ankoraŭ proponita hodiaŭ kaj ĝis la fino de la tempo de graco, kiu antaŭ la finon de la mondo je kelkaj monatoj. Li estis, en la kristana historio, la unua kiu estis iluminita pri la pravigo alportita de Jesuo Kristo kaj li estos, ĉe la fino de la mondo al kiu ni iras, inter la lastaj kiuj profitos de la dia oferto de graco, kiun Dio ofertas en sia nomo. La unua persekutanto de la kristana kredo estis judo el la raso de la nacio Izrael; la lasta persekutanto estos kristano. La konvertiĝo de ĉi tiu unua juda persekutanto, kiu eniras en la servon de Jesuo Kristo, profetas la finan konvertiĝon de la lastaj judoj elaceteblaj per la sango verŝita de Jesuo Kristo. La dia Kristo suverene ŝanĝas sian nomon de Saŭlo al Paŭlo. Kaj ĉi tiu ebleco ricevi la kristanan kredon estis ofertita al veraj, sinceraj kaj fidelaj judoj per la establado de la Sepa-taga Adventisma kredo ekde 1873 kaj eĉ antaŭe, ĉar ĉirkaŭ 1840, la Mesiana Judo Lupo, nomata la Vaganta Judo, donis pruvon pri ĝi. En ĉi tiu epoko markita de du sinsekvaj provoj de kredo, judoj observantaj la Ŝabaton de Dio povis ricevi Jesuon Kriston kaj samtempe, Dio direktis fidelajn kristanojn al la sepa-taga Ŝabato, post la 22-a de oktobro 1844.

Tial estas la graveco, kiun la Sepa-taga Adventista kredo redonis en 1873 al la " *leĝo de Moseo* ", kiu pravigas ĉi tiujn diajn profetajn vortojn cititajn en Apokalipso 3:10: " *Jen mi igos ilin el la sinagogo de Satano, kiuj diras , ke ili estas Judoj, kaj ne estas, sed mensogas; jen mi igos ilin veni kaj adorkliniĝi antaŭ viaj piedoj, kaj scii, ke Mi vin amis.* " En ĉi tiu dato de 1873, Jesuo aŭtentigas la revenon al apostola vero, dirante al la benita Adventismo de tiu tempo, en verso 11: " *Mi venas rapide. Tenu firme tion, kion vi havas, por ke neniu prenu vian kronon.* " En ĉi tiu dato de la jaro 1873, difinita per la termino de la Adventista

atendo de " 1335 tagoj " citita en Dan 12:12, la ideala elektito de Dio estis do la Judo, kiu fariĝis Sepa-taga Adventisto, aŭ inverse la Kristano, kiu adoptis la Sabaton kaj la instruon de la " *leĝo de Moseo* ". Sed ve, kun la tempo homoj estas anstataŭigitaj kaj la kredo de provitaj kredantoj estas anstataŭigita per la fido de neprovitaj homoj. Tio klarigas la sisteman kontinuan drivon de religiaj organizaĵoj benitaj de Dio nur por tempo; tiu, kie Dio testas kaj metas al la provo la fidon de siaj servistoj.

Kontraŭaj laŭ absolutaj terminoj, la mesaĝoj adresitaj al " *Filadelfio* " kaj poste al " *Laodikeo* " konfirmas la spiritan dramon kaŭzitan de la plilongigo de la tempo. Tiom kiom " *Filadelfio* " estas benita kaj agnoskita de Jesuo Kristo kiel inda je sia ĉielo, inverse, " *Laodikeo* " fariĝas por li neeltenebla ĝis la punkto, ke ĝi devas " *elvomi* " ĝin. Kaj la klarigo por ĉi tiuj kontraŭoj kuŝas en la ŝanĝo de la tempoj kaj tial en la ŝanĝo de la koncernaj adventistaj servistoj.

Donita la leciono, ni povas kompreni, ke en la " *Laodicea* " epoko, Dio povas rekoni kiel siajn elektitojn nur tiujn adventistojn, kiuj prezentas kaj portas la valorojn benitajn en la " *Filadelfia* " epoko. La frata amo nomita per ĉi tiu nomo " *Filadelfio* " estas ebla nur per la amo al la vero, kiu esprimas amon al Dio mem. Ĉi tie ni trovas la gravecon, kiun la elektitoj donas al la revelacioj de la tuta Biblio, ĉar Dio restas nevidebla kaj rivelas sin al siaj servistoj nur per tiuj, kiuj estas skribitaj en lia sankta Biblio.

Aliflanke, en la tendaro de la diablo, miraklaj aperoj kaptas falsajn kredantojn kaj demonoj manifestas sin diversmaniere kiel anĝeloj de lumo kaj ankaŭ kiel anĝeloj de mallumo.

En benita Adventismo de la Lastaj Tagoj, la protestanta slogano naskita en la 16-a ^{jarcento}, "Skribo kaj nur Skribo", estas honorata kaj sublimigita; simile, la laboro de la Reformacio komencita ekde tiu tempo estas kompletigita.

El tiu studo, kiu koncernas la gravecon de la tuta Sankta Biblio, rezultas, ke ne estas kialo kontraŭstari " *la leĝon kaj fidon* ", ĉar ili traktas du malsamajn kaj komplementajn temojn. La " *leĝo* " instruas kaj " *fido* " savas tiun, kiu estas instruata. En la instruado de la malnova interligo, la vorto " *fido* " preskaŭ forestas. Sed la profeto Ĥabakuk citas ĝin en Ĥabakuk 2:4: " *Jen lia animo fieriĝas, ĝi ne estas ĝustigita en li; sed la virtulo vivos per sia fido.* " Kaj en la nova interligo, la Epistolo al la Hebreoj konfirmas la savon akiritan per la fido de la elektitoj elektitaj de Dio dum la malnova interligo, ĉar Hebreoj 11 estas tute dediĉita al tiu temo de fido, reprenante komence de 18 versoj la esprimon " *per fido...* ". La aŭtoro citas 18 homojn elektitajn kiel elektitojn de Dio en la malnova interligo, ekde la komenco de la vivo sur la tero kun la justa Ĥanoĥ, prenita vivanta al la ĉielo de Dio, ĝis la lasta menciita, kiu estas virino, la prostituitino Raĥab, kiu elektis Dion kaj lian popolon kiam li venis por detrui ŝian urbon, Jeriĥon. Sed la aŭtoro ne kaŝas la fakton, ke lia listo ne estas kompleta kaj ke multaj aliaj elektitoj cititaj de la Biblio devas esti aldonitaj al lia listigo. Fakte, li donas kelkajn ekzemplojn, kiuj konfirmas, ke fido ĉiam estis la kaŭzo de savo kaj diaj benoj.

La ligo de la nova interligo al fido estas klarigita per la fakto, ke la instruado de la " *leĝo de Moseo* " sole ne povas savi la homan pekulon. La bestaj oferoj praktikataj ĝis la krucumita Kristo havis neniun potencon savi la plej etan

homan vivon. Ili havis nur provizoran valoron, kiun nur la morto de Jesuo Kristo povis validigi, ĉar la bestaj pentofaraj viktimoj nur profetis la morton de la dia kaj perfekte homa Kristo. Ankaŭ, la rekono de Jesuo Kristo en lia rolo kiel pentofara viktimo portanta la pekojn de siaj elektitoj, fariĝis la fina provo de fido, kiu permesis al judo instruita de la "**leĝo de Moseo**" esti savita per la graco, kiun Dio ofertas al siaj veraj elektitoj en la nomo de Jesuo, lia Kristo kaj lia Mesio. Li tial mortis frapita pro la pekoj de siaj elektitoj, kiujn li portis, kaj lia perfekta dia persona justeco donis al li la rajton revivigi sin, kiel li anoncis al siaj apostoloj en Johano 10:17-18: "*La Patro min amas, ĉar mi demetas mian vivon, por ke mi ĝin reprenu. Neniu ĝin forprenas de mi, sed mi ĝin demetas memvole. Mi havas la potencon demeti ĝin, kaj mi havas la potencon repreni ĝin: ĉi tiu estas la ordono, kiun mi ricevis de mia Patro.*"

La konsekvenco de la sava plano organizita kaj perfekte plenumita de Dio en Jesuo Kristo estas, ke Dio povas savi ĉiun homon, en kiu Li trovas la amon al Sia vero, ĉar Lia oferto de savo estas universale proponita. Kia ajn estas via heredaĵo, nacia aŭ religia, aŭ la koloro de via haŭto, la pordo de graco estas malfermita al vi ĝis 2029, se via amo al dia vero ebligas al vi pridubi ĉi tiujn aferojn hereditajn per la hazardo de naskiĝo kaj eniro en la teran homan vivon. Ĉar sub la ĉielo kaj sur la tuta tero, ekzistas nur unu Kreinta Dio, kiun ni devas honori kaj servi obeante Liajn sanktajn leĝojn rivelitajn en Lia tuta Sankta Biblio. Ĝi estis verkita dum periodo de 1600 jaroj, inter la komenco de la 15-a jarcento a.K. kaj la fino de la 1-a jarcento p.K. Estas ĉar ĝi konkretigas la "**Vorton de Dio**", ke ĝi konsistigas la dian Skribon, kiu ofertas eternan vivon al Liaj veraj elektitoj; kiuj elstaras el la falsaj, per sia persista fideleco.

Kion vi ankaŭ bezonas kompreni estas, ke la vere elektitoj estas same malmultaj en la nova interligo kiel en la malnova. Kaj Jesuo klarigis tion, kiam li diris en Mateo 22:14: "*Ĉar multaj estas vokitaj, sed malmultaj estas elektitoj.*" Kaj se estas "*malmultaj elektitoj*", tio estas pro la karakterkriterioj postulataj de Dio por liaj elektitoj. En Ezekielo 14, li donas al ni kiel ekzemplon nur tri nomojn: tiujn de "**Noa, Daniel kaj Ijob**" kaj plue specifas: "*ili savus nek filon nek filinon, sed nur ili estus savitaj... ili savus siajn animojn per sia justeco.*" Savo eblas nur per konformiĝo al la normo difinita en "*la leĝo de Moseo kaj fido*" al la pekliberiga ofero de Jesuo Kristo. Ni estas malproksimaj de la savo malvere postulita de supraĵaj homaj masoj kaj homamasoj ligitaj al pluraj monoteismaj religioj aŭ ne, per la religia heredaĵo de tradicio.

Nenio estas pli persona kaj individua ol legi la Biblion. Ĉiu homa kreitaĵo povas malkovri tie la originojn de la tero kaj ĉion, kion ĝi enhavas kaj portas sur ĝi, sed ankaŭ ĝi malkaŝas al ni nian heredaĵon de peko, kiu donas signifon de salajro al nia unua morto kaj al la "*dua morto*" suferita de la ribeluloj post la lasta juĝo. Estas certa fakto, ke morto, kiu ŝajnas tiel natura al ni, estas male por Dio kaj liaj sanktaj anĝeloj nenormala afero, provizora, ĉar la normo de dia vivo estas senmorteco. Kaj ĝuste ĉi tiu senmorteco estos longedaŭra eterne, kiam la provo de tera fido finiĝos, por la elektitoj elaĉetitaj per la sango verŝita de la Sinjoro Jesuo Kristo, ekde la printempo de 2030. La Biblio parolas pri du mortoj, ĉar nia nuna vivstato estas nur provizora kaj ĝi finiĝas per la unua morto, kiun ni konsideras natura. Nur homoj, kiuj havas fidon, povas kredi je la ekzisto de la "

dua morto ", ĉar ĝi implicas la ideon de dua formo de vivo, kiu estos eterna kaj estos alirebla nur al la elektitoj elaĉetitaj de Jesuo Kristo. Ribelemaj kaj nekredantaj homoj estos revivigitaj ĉe la fino de la sepa jarmilo por la Lasta Juĝo, sed nur por sperti ĉi tiun "*duan morton* ", kies sekvo estas la definitiva neniigo de la falinta estaĵo aŭ animo. Nun, la Biblio malkaŝas al ni, ke savo dependas ekskluzive de la libervola pentofara ofero de la viro nomata Jesuo el Nazareto. La dia origino de lia naskiĝo donis al lia karna morto esceptan valoron, kiu, transdonita de li kiel la "*nova Adamo* ", profitigas herede al liaj elaĉetitaj elektitoj. Venkinte pekon en karno simila al tiu de siaj elektitoj, Jesuo lasis al ili ĉi tiun mesaĝon: Vi povas venki, kiel mi venkis. Sed ankaŭ ĉi tie, estas nia individua naturo, kiu permesos al nia legado de la Biblio doni eternajn fruktojn de senmorteco aŭ ne.

La plimulto de tiuj, kiuj asertas savon en Kristo, estas malakceptitaj de Dio pro sia nescio pri la malmulta graveco, kiun ili donas al la skribaĵoj rivelitaj en la malnova interligo. Kaj mi povas atesti pri tio, ĉar malgraŭ mia legado de la tuta Sankta Biblio en 1975, mia studado de la Apokalipso rivelita al Johano restis tute senfrukta. Mia menso estis ŝlosita de Dio kaj Li nur malŝlosis ĝin en 1980, post mia bapto en la Sepa-taga Adventista Eklezio de Valence-sur-Rhône, en la sudo de Francio. Mi esprimis mian amon por ĝia biblia vero, sed la ŝlosiloj por kompreni ĝin estis donitaj al mi nur de la Adventista mesaĝo, malgraŭ ĝiaj originalaj neperfektaĵoj. Kompreni la Apokalipson obsedis min, sed nur la libro de Daniel povis lumigi ĝin. En mia legado de la tuta Biblio, mi legis ĉi tiun libron sed sen reteni ion ajn el ĝi, ĝis mi estis baptita en la nomo de Jesuo Kristo en ĉi tiu Adventista eklezio, la plej malnova el ĉiuj establitaj en Francio. La leciono donita de Dio aperas en ĉi tiu sperto kaj ĝi pridubigas ĉi tiun subtakson de la bibliaj tekstoj de la malnova interligo. Kaj la nomoj portataj de ĉi tiuj du libroj, "**Daniel kaj Apokalipso** ", konfirmas la gravajn konsekvencojn, kiujn ĉi tiu subtakso alportos por tiuj, kiuj faras la eraron fari ĝin. "**Daniel** " signifas: Dio estas mia Juĝisto; kaj "**Apokalipso** " signifas: Revelacio. La leciono estas jena: por aliri la Revelacion, la vokita estas **juĝata** de Dio kiel inda aŭ ne aliri ĝin. Kaj ĉi tiu digno estas agnoskita de Dio por tiuj, kiuj ne subtaksas la libron de "**Daniel** ", tiun de Genezo kaj ĉiujn librojn de la malnova interligo, komencante per "*la leĝo de Moseo* ", kiu inkluzivas la unuajn kvin librojn de la Sankta Biblio.

Tiun ĉi gravan lecionon Dio denove donas al ni el la unua verso de Apokalipso 1: "*La Revelacio de Jesuo Kristo, **kiun Dio donis al li** , por montri al siaj servistoj la aferojn, kiuj devas baldaŭ okazi, kaj Li sciigis ĝin per sia anĝelo al sia servisto Johano ,...*" La "*Revelacio de Jesuo Kristo* " estas "**donita** " de la kreinto "**Dio** ", la inspiranto de la tekstoj de la malnova interligo, inkluzive unue, la libron de "**Daniel** ". Poste, nur legado de la tuta Biblio permesas bonan aprezon de lia rolo. Ĉar la divido en du interligojn kaŝas la unuecon kaj kontinuecon de la sava projekto lanĉita de Dio. Tiel la termino "*virino* " uzata en Apokalipso alprenas la signifon, kiun Dio spirite donis al la "*virino* ", kiun Eva kreis el unu el la ripoj de Adamo, mem estante la bildo de Kristo. "*La virino* " profetas "*la Elektiton* ", la Eklezion de la elektitoj elaĉetitaj de Jesuo Kristo. Kaj ni scias, ke ĉi tiuj elektitoj estis elektitaj ekde Adamo kaj Eva, tial en Apokalipso 12, "*la virino* " reprezentas la elekton de la elektitoj bazitan sur la kontinueco de la biblia

instruado donita de la " *dek du apostoloj* " de Jesuo Kristo, mem heredantoj de la instruado ricevita de la " *dek du hebreaĵ patriarkoj* ", kaj antaŭuloj de la instruado portata de la lastaj Sepa-tagaj Adventistoj simbolitaj en Apokalipso 7 per " *dek du triboj* " portantaj certajn nomojn elektitajn de Dio el inter la nomoj de la hebreaĵ patriarkoj. Apokalipso prezentas papan Romon; alian " *virinon* ", kiu estas vere diabla, sed povas porti la nomon " *virino* " tiom, kiom ŝi alprenas la aspekton kaj rolon de kristana eklezio. En Apokalipso 17:5, Dio forigas la dubon pri ŝi per malkaŝado de detaloj pri ŝia personeco kaj per asignado al ŝi la nomon " **Babilon la granda, la patrino de la malĉastistinoj de la tero** ". Ĉi tiu ŝajna eklezia rolo ligas ŝin al la " *virino Izebelo* " de Apokalipso 2, kiu " *instruas miajn servistojn* ", diras la dia Spirito nomita Jesuo Kristo.

Tio montras, ke ekzistas nur unu maniero bone legi la Sanktan Biblion kaj multaj aliaj, sed vane.

La flamiĝemaj someraj noktoj

En la lasta horo, mi rimarkas la eksplodon de perforto, kiu kontraŭstarigas junulojn de fremda origino en Francio, ĉefe nordafrikajn aŭ nigrajn, kontraŭ la naciajn sekurecajn aŭtoritatojn. La origino de la eventoj estas la morto de 17-jaraĝa nomata Nahel, mortigita de policisto post akcidento kaj forkuro post simpla trafikhaltigo. Surprizite de la rapida ekveturo de la veturilo, la policisto elprenis sian armilon kaj pafis la junan, ripetintan krimulon, mortigante lin. La okazaĵo okazis ĉirkaŭ la 9a horo matene marde, la 27an de junio, kaj ekde tiu dato, la noktoj de la 28a, 29a, 30a de junio, kaj la sabato de la 1a de julio^{estis} markitaj per incendioj kaj atakoj kontraŭ policejoj kaj aliaj konstruaĵoj kaj veturiloj. La ago superas laŭ intenseco ĉion, kio estis plenumita en la pasinteco ĝis nun. Ĝi koncernas ĉiujn gravajn urbojn de Francio kaj ĝian ĉefurbon, Parizon. Mi kredas, ke mi povas identigi ĉi tiujn agojn kiel la sekvon de pliigo de libereco donita al la demonoj fare de Jesuo Kristo. Por tio mi rimarkas signon. La lasta tago de trankvilo estis la 26-a de junio, la numero 26 estante la numero de la nomo de Dio "JaHveh" aŭ la numero akirita per la adicio de la kvar hebreaĵ literoj kaj ciferoj kiuj konsistigas ĝin, nome, Jod, Hej, Uav, Hej. La sekvan tagon, la 27-an de junio, perforto erupciis. La liberigo de la malbonaj anĝeloj estas laŭgrada kaj tial de progresema intenseco. La eniro en militon de Ukrainio kaj Rusio markis fazon de ĉi tio la 24-an de februaro 2022, sed jam antaŭ ĉi tiu milito, la malbeno de la tutmonda Covid-19-epidemio signalis la komencon de ĉi tiu liberigo de malbonaj demonoj.

La Francio de nekredantoj pagas hodiaŭ per ĉi tiuj noktaj fajroj pro siaj ofendoj kontraŭ la Kreinto Dio. Ĝia nova ateismo, portata de bonveniga, malzorgema humanismo, suferas la sekvojn de siaj agoj. La franca popolo longe restis surda al la avertoj de la partio FN, la antaŭa Nacia Fronto, nun renomita RN, aŭ Nacia Kunveno. Sed la loĝantaro de Francio nun estas tiel disa kaj konsistanta el homoj el la kvar anguloj de la tero, ke ĝia unueco fariĝis neeble afero. La nacia unueco dezirata de ĝiaj nunaj gvidantoj jam ne estas atingebla. Francio troviĝas en

la bildo, kiu priskribas la staton de " *Babelo la Granda* " en Apokalipso 18:2: " *Kaj li kriis per laŭta voĉo, dirante: Falis, falis Babelo la granda! " Ŝi fariĝis loĝejo por demonoj, loko de ĉiu malpura spirito, loko de ĉiu malpura kaj malaminda birdo* . "Homoj estas obstinaj kaj obstinaj, sed faktoj estas eĉ pli tiaj ol ili estas, kaj agoj pli frue aŭ pli malfrue portas siajn neeviteblajn efikojn. Kaj religiaj dividoj estas precipe la kaŭzo de la neebleco kunigi homojn, kaj Dio, same kiel la diablo, scias kiel ekspluati ĉi tiun situacion por malbeni la homaron kaj provoki fumplenajn kaj sangajn konfliktojn. Notu en ĉi tiu verso la duoblan mension de la termino " *malpura* ", kiu karakterizas la religiajn spiritajn elektojn kaj la humanismajn sekularajn elektojn de okcidentaj popoloj.

Samtempe, la milito en Ukrainio daŭras, kun eventoj, pri kiuj mi ne komentos, ĉar ili ne ŝanĝos la faktojn profetitajn de Dio. Sed la rusa rezisto devigas Usonon plue intensigi la nivelon de armiloj, kiujn ĝi liveras al Ukrainio. Kelkaj pliaj paŝoj, kaj la profetita Mondmilito fariĝos neevitebla kaj alprenos realan, aktivan formon. Sed se la heredaĵo de Francio estos konsumita de ĝiaj ribelemaj enmigrintoj, kiel Francio povos alfronti la defion de rearmigo? La ruino kaj katastrofo kaŭzitaj en nia nuna situacio ne favoros ĉi tiun projekton, kaj ĝi trovos sin senhelpa fronte al la estonta rusa invado profetita en Dan. 11:40. Oni devas rimarki, ke la perforto, kiu frapas Francion ĉi-tage, estas rekta sekvo de la elekto de la franca popolo, dufoje sinsekve, por la elekto de prezidanto Emmanuel Macron, pro ilia malakcepto de la kandidato de la Nacia Fronto aŭ Nacia Kunveno, Marine le Pen. Inter du ideologiaj elektoj, Dio ĉiam subtenos tiun, kiu plej konsideras siajn valorojn. En ĉi tiu kazo, la nacia elekto estas pli inteligenta kaj saĝa ol la tutmondisma elekto, kiu reproduktas la sindromon de la " *Babelturo* ". Tamen, malsaĝaj kaj neinteligentaj elektoj finfine produktas la bedaŭrindajn fruktojn de rasaj, etnaj kaj religiaj kolizioj; tion konfirmas nunaj agoj, kiuj ĉefe okazas en Francio. Sed aliaj landoj siavice estos trafataj kaj fariĝos viktimoj de ĉi tiuj aferoj pro identaj kialoj: la etnaj kaj religiaj miksaĵoj, kiuj karakterizas preskaŭ ĉiujn okcidentajn sociojn.

Respublikana Francio longe kredis, ke ĝi povus eviti la sekvojn de komunumismo favorante la elekton de nacia integriĝo por siaj historiaj enmigrintoj. Sed hodiaŭ, faktoj pruvas, ke ĝiaj iluzioj estis senbazaj, ĉar, agnoskita aŭ ne, komunumismo estas la natura sekvo de la grupiĝo de similaj homoj, kiuj kuniĝas komunumo post komunumo. En sufiĉa nombro, la membroj de ĉi tiuj komunumoj kolizias kun malsamaj komunumoj, kaj la leciono de ĉi tiuj aferoj estis instruita per la ekzemplo de la komunumaj spertoj de Usono, en kiuj, post la Dua Mondmilito, natura rasismo kontraŭstaris bandojn, puertorikanojn, nigrulojn kaj blankulojn. Sed okcidentanoj lernas nenion kaj profitas ne pli de siaj pasintaj spertoj ol de la lecionoj donitaj de Dio en sia Sankta Biblio. Ili restas surdaj kaj blindaj kaj obstine antaŭeniras en siaj malbonaj elektoj.

La francoj havas tian malestimon por religio, ke ili ne kapablis ĝustatempe taksi la danĝeron, kiun reprezentis por ili la bonvenigo de la religio de Islamo. Ĉar, male al la kristana religio, kiu hodiaŭ permesas al homoj elekti ĝin, la religio de Islamo estas atribuita de naskiĝo al ĉiuj homoj naskitaj sur la grundo de islamaj landoj. Religio estas trudita tie nacie. Kaj ĉi tiu principo kolizias kun respublikanaj normoj, kiuj ankaŭ estas truditaj nacie al ĉiuj naskitaj kaj vivantaj

sur la grundo de okcidentaj landoj. Do venis la tempo montri, ke ĉi tiuj du devoj estas kontraŭdiraj kaj nesolveblaj, sed nekongruaj unu kun la alia. Nu, saĝo konsilas al paro, kiu ne interkonsentas aŭ jam ne interkonsentas, disiĝi; kiom pli necesa estas ĉi tiu disiĝo, kiam la divido baziĝas sur hereditaj valoroj profunde enradikiĝintaj en la homaj mensoj. Ne aŭdante ĉi tiun saĝon, la reprezentantoj de la Franca Respubliko persistis, ĉar ili kredis, ke ili povas atingi la neeban, kiu apartenas nur al Dio, ne al homoj, kaj des malpli al tiuj, kiuj kontraŭas lin.

Respubliko de Francio hodiaŭ portas la frukton de 40 jaroj da humanismaj konsiloj donitaj de siaj psikiatroj kaj psikologoj. Ili respondecas pri la ordonoj truditaj al nordafrikaj gepatroj loĝantaj en Francio, malpermesante al ili puni siajn infanojn per korpa puno, kio ĉiam produktis bonajn rezultojn en ilia patrujo. Rezulte, ilia ribelema kaj agresema konduto hodiaŭ estas simple la sekvo de tiu nekapablo korekti la ribelemajn karakterojn de siaj infanoj. Kaj forgesante tiun respondecon de sia Respubliko, Prezidanto Macron havas la kuraĝon kulpigi la agojn de ribelemaj junaj deliktuloj sur siajn gepatrojn. Gepatroj, kiuj tiel trovis sin riskaj esti denunciataj de siaj propraj infanoj antaŭ la juĝistoj de la Respubliko. Ili tiel atestis la evoluon de siaj infanoj, kiuj, ĉiam pli ribelemaj, jam ne obeis ilin. Maljustecoj amasiĝis por iuj gepatroj, duoble viktimoj de respublikanaj valoroj. Sed ni ne devas forgesi, ke la malamo sentita de junaj enmigrintoj aŭ francoj de enmigrinta origino estis instigita de iuj gepatroj, kiuj mem estis plenaj de malamo kaj indigno kontraŭ Francio. Sed kiaj ajn estas la originoj de malamo, Dio ekspluatas ĝin hodiaŭ por puni la Respublikon, kiun li prave konsideras reĝimo de peko. Kaj la mensaj ekscesoj, kiuj kondukis al la legitimigo de samseksemo hodiaŭ, kondamnitaj en la lastatempa pasinteco de la sama nacio, nur konfirmas ĉi tiun naturon de peko.

La malbonŝanco de Francio ankaŭ kuŝas en la trompa aspekto de ĝia organizado. En televido, programoj prezentas debatojn gvidatajn de ĵurnalistoj, kiuj donas al nia socio trompan ŝajnon de popola potenco. Sed kio estas la vero? Ĉio ĉi bla-bla-bla estas misgvida kaj senutila, ĉar, fronte al la problemoj, kiuj aperas, la juna prezidanto kun plenaj povoj estos sola en farado de decidoj efektivigitaj de sia registaro. La destino de la vivo de tuta popolo estas tiel stulte metita en la manojn kaj mensojn de ununura homo, juna kaj nesperta krome, kaj ni povas ridi aŭ plori pri tio, sed ĉi tiu sama popolo kritikas fremdajn diktaturojn kaj fanfaronas pri sia demokratia reĝimo, kiu ĉefe trompas nur sin mem.

Ĉi tiu nuna amara provo por Francio memorigas min pri la puno, kiu fine falis sur Jerusalemon en 586 a.K., kiam por la tria fojo, reĝo Nebukadnecar venis por ataki ĝin; tio, post 11 jaroj da rezisto al la invitoj de la profetoj senditaj de Dio al reĝo Cidkija, por ke li konsentu submetiĝi al la plano decidita de Dio. Post du jaroj da sieĝo, la juda reĝo estis venkita, la urbo estis prenita kaj multaj viroj mortis kaj aliaj estis siavice deportitaj al Babilono. La filoj de Cidkija estis buĉitaj antaŭ liaj okuloj kaj li mem blindiĝis, liaj okuloj brulvunditaj per fajro. Tial mi scias, ke la nuna provo estas por Francio nur la komenco de la veraj doloroj, kiujn Dio ankoraŭ rezervas por ĝi.

Vera kaj Falsa Sanktigo

Vortoj havas precizan etimologian signifon, sed ilia uzo povas porti absolutan kontraŭan signifon depende de ĉu ili estas uzataj por difini veran signifon aŭ malveran signifon. Kaj la vorto sanktigo ne evitas ĉi tiun universalan regulon, ke ĉio havas sian absolutan malon. La etimologia signifo de la vorto sanktigo estas apartigi, sed la kazo de la apostolo Judas Iskariota, elektita de Jesuo kiel liaj dek unu aliaj apostoloj, pravas, ke sanktigo ne nur reprezentas la apartigon de tio, kio estas bona laŭ la juĝo de Dio. Jesuo diras tion en Johano 6:70-71, kie ni legas: "*Jesuo respondis al ili: Ĉu mi ne elektis vin la dek du? Kaj unu el vi estas diablo!*" *Li parolis pri Judas Iskariota, filo de Simon; ĉar li estis tiu, kiu perfidos lin, estante unu el la dek du.*

Ekzistas do bona kaj malbona sanktigo, vera, sed ankaŭ falsa, kiu povas trompi homojn kaj konduki ilin al perdo de la savo de sia animo.

Ekde la komenco de sia tera kreaĵo, Dio sanktigis la sepan kaj lastan tagon de la semajno, kiu markas la ritmon de nia vivo, por ripozi. Ĉi tiu sanktigo de la sepa tago estis metita sub la signon de la perfekteco kaj pleneco de unuo de tempo elpensita de Dio. Ĉio, kion li ordonas kaj efektivigas, estas de ĉi tiu perfekta tipo. Sed kiam ĉi tiu sanktigo koncernas homojn, heredantojn de la peko de Adamo kaj Eva, aperas kontraŭaj formoj de sanktigo. Ĉi tiu penso permesos al ni pli bone kompreni la mesaĝon donitan de Dio en la libro de Daniel, kie la vorto "**sanktuloj**" indikas ĉiujn, kiuj asertas esti Dio la kreinto en la du interligoj. Sed por klare marki la finon de la reĝimo de la malnova interligo, Dio indikas la Izraelidojn de ĉi tiu interligo rompita de li, per la termino "**pekuloj**", en Dan. 8:23: "*Kaj ĉe la fino de ilia regado, kiam la pekuloj estos ekstermitaj, aperos reĝo impertinenta kaj ruza.*" Ĉi tiuj profetaj vortoj plenumiĝis en 70, kiam la armeo sendita de la romia imperiestro Vespasiano venis por detrui "**la urbon kaj la sanktejon**" de Jerusalemo, tiel konfirmante la anoncon faritan en Dan. 9:26: "*Kaj post sesdek du semajnoj, la sanktoleito estos ekstermita, kaj neniu ~~anstataŭos~~ lin. La popolo de gvidanto, kiu venos, pereigos la urbon kaj la sanktejon.*" **sankteco**, kaj ĝia fino venos kiel diluvo; estas decidite, ke la detruoj daŭros ĝis la fino de la milito.

"Estas ĉi tiu romia reĝimo, kiu, konvertita sub la paco trudita de Konstantino la Granda, en 313, fariĝos en 538 la romkatolika papa reĝimo, kiu devis esti ĉi tiu "**malrespekta kaj ruza reĝo**". Estas do al li, laŭ Daniel 7:25 kaj 8:12, la veraj "**sanktuloj**" devis esti transdonitaj pro sia malfeliĉo kaj sia dia puno dum la kristana epoko. Kiuj do estas la "**sanktuloj**" celitaj de la profetaĵo? Ili estas homoj, kiuj tute bonfide, trompitaj de la ŝajnoj de la horo, englutas la religiajn mensogojn instruitajn en sia tempo. La Biblio tiam estas malmulte havebla kaj la homaj masoj estas submetitaj al la asertoj asertitaj de la pastroj, kiuj venis el Romo, kie la kristana kredo disvolviĝis post sia formiĝo en Jerusalemo. En tiuj fruaj tagoj, la kristana religio estis disvastigita parole, kio faciligis submetiĝon al homoj, kiuj asertis servi la timindan kaj ĉiopovan ĉielan Dion. Estis do pro la nescio de la homoj, ke la religiaj mensogoj de la romkatolika religio povis delogi homamasojn da superstiĉaj homoj, kiuj ĝis tiam estis transdonitaj al siaj diversaj paganaj formoj. Kaj kutimiĝintaj al..." ĉi tiu paganismo, ĉi tiuj homoj ofertis malmultan reziston al ĉi tiu alia pagana versio, kiun Romo prezentis al ili en la

nomo de la sola Dio. Submetitaj en ĉio al siaj reĝoj, kiam la reĝo konvertiĝis al la kristana kredo, la tuta popolo sekvis kaj devis sekvi la elekton faritan de la reĝo. Tiel la romkatolika religio establiĝis en la okcidentaj kaj orienteŭropaj regnoj. La malkonsekvencojn de la katolikaj instruoj homoj ne povis identigi sen referenco al la Sankta Biblio, al kiu nur kopiistaj monaĥoj havis aliron, kaj eĉ tiam, en apartaj fragmentoj, neniam aŭ malofte en sia tuteco.

La vorto "fido" origine rilatas al la fido metita en la **verajn** valorojn instruitajn de Dio. Kaj en ĉi tiu senco, fido fariĝis ebla kaj viva nur en la 16-a jarcento, kiam la Sankta Biblio, tiam presita kvante, prezentis sian ateston. Kaj sekve, kondamnante la falsan romkatolikan fidon, la reformita fido, kiu protestis, altiris sur sin la satanan koleron de la romanoj kaj la reĝfamilianoj. Tio rezultigis sangajn kaj kruelajn "Religiajn Militojn". Poste, post la Franca Revolucio kaj ĝiaj du Teroroj de julio 1793 kaj julio 1794, libera penso, eĉ ateismo, anstataŭigis malrapide sed certe la veran kaj falsan fidon. Homaj mensoj estas formatitaj de la aferoj, kiujn ili spertas. Ankaŭ, la tempo de la kredoprovoj de 1843 kaj 1844 atestas pri la malmulta intereso, kiun oficialaj kristanaj religioj, de ĉiuj tipoj, montris por la sankta skriba Vorto de la vivanta Dio. La nombro da homoj, kiuj partoprenis kaj kredis je la ebla reveno de Kristo, malkaŝas la malĝojan staton de fido de la homoj de tiu tempo. En la tuta teritorio de Usono, Dio kalkulis ĉirkaŭ 30 000 kaj post la dua testo, en la mateno de la 23-a de oktobro 1844, li retenis nur 50. La **vera Kredo** do estis sur la rando de tute malapero favore al **falsa kredo** kaj ateismo, kiuj siavice anstataŭigus ĝin.

Paroli pri vera kaj falsa kredo nur havas sencon kiam la koncernaj homoj estas fundamente religiaj; kaj tio estis la kazo antaŭ la naskiĝo de nacia ateismo en Francio. En ĉi tiu nova kunteksto, la vorto kredo alprenis la signifon de konvinko kaj fido, kiujn la homo povas meti en iun ajn aŭ ion ajn. En ĉi tiu nova senco, la objekto de kredo jam ne estas la skriba vorto de Dio, sed la formo aprobita de homoj por ilia tipo de socia kulturo. Kaj en ĉi tiu kazo, la servisto de Dio povas, sen eraro, priskribi ĉiujn kulturojn adoptitajn de homoj kiel falsajn, ĉar ili ne konformas al tio, kion Dio preskribas en sia Sankta Biblio. Niaj modernaj socioj inventis nenion, sed heredis ĉion, de paganaj, grekaj kaj romiaj modeloj. Niaj nunaj valoroj estas iliaj, kaj nur la progreso de la teknika scienco estas nova.

Ĉu eblas kaj utilas provi konvinki kaj konverti homon, kiu rifuzas kredi je la ekzisto de la sola kreinto Dio? Ne, absolute ne. Ĉar li malakceptos la bibliajn argumentojn, kiujn ni povas prezenti al li. Kaj por klarigi la kialon de aferoj, li trovos aŭ inventos klarigojn, kiuj taŭgas al li. La servisto de Dio tiam rimarkas ĉi tiun paradokson en la nekredanto: li rifuzas kredi je la sola kreinto Dio kaj liaj bibliaj revelacioj, sed montras grandan intereson pri la grek-romiaj socioj de la antikveco, de kiuj li prenas sian modelon de filozofia kulturo kaj penso. La falsa kristana kredo, kiu postvivis ateismon, ankaŭ estis viktimo de ĉi tiuj hereditaj paganaj kulturaj pensoj. La adopto de la dogmo pri la senmorteco de la animo estas klara pruvo de tio, ĉar ĝi estas heredita de la menso de la greka filozofo Platono, kiu ne povus esti pli pagana. Sed ni danku Dion, ke, pro ĉi tiu signo, falsa religio jam estas identigebla por sincera protestanto, kiu prioritigas la Vorton de Dio en aferoj de kredo. Alia eĉ pli potenca signo venis kun la restarigo de la praktiko de la vera sepa-taga Ŝabato, kiu koncernas nian nunan "sabaton", kaj

estas bone por vi, ke ĉi tiu tago diras al vi: Mi estas la sankta tago apartigita de Dio por lia ripozo kaj tiu de liaj elektitoj. Ĉar ekde 1843, la komenco de la adventista kredotesto, kaj pli precize ekde 1844, ĉi tiu restarigo estas postulata de Dio, tiel ke la praktiko de "dimanĉo", la unua tago de dia tempo, konsistigas la signon aŭ " *la markon de la besto* ", kiu religie kontraŭbatalas la veron establiton de Dio. Krom la Sankta Biblio kaj ĝiaj revelacioj, ĉio alia estas malvero kaj mensogoj.

Diskutinte la veran kaj falsan kredon manifestatan de religiaj homoj, ni povas siavice difini veran kaj falsan sanktigon. Ĉar, paradokse, denove, la homo, kiu portas la falsan kredon, atribuas grandan gravecon al sanktigo. Neniu sur la tero atribuas tiom da graveco al "sanktuloj" kiom la praktikantoj de la romkatolika religio. Ĉi tiuj sanktuloj estas legitime adorataj pro ili, ĉar la papa gvidanto kaj la Romkatolika Kurio atribuas sanktecon al persono per la voĉo de la katolika kanono. En la tempoj de antikva paganismo, homoj agis same, ĉar ili konstruis siajn diaĵojn kaj elektis inter ili tiujn, kiujn ili preferis. Kaj ĉi tiuj aferoj malaperis, ĉefe, nur en niaj okcidentaj socioj, ĉar en la Oriento, ĉi tiuj praktikoj ankoraŭ daŭras hodiaŭ. Sed notu, ke, krom la subteno bazita en la Okcidento sur la nomoj de la roluloj rivelitaj en la Sankta Biblio, la religia principo estas tiu de ĉi tiuj popoloj, kiuj restis oficiale paganaj.

La Biblio diras al la sanktuloj: " ***Sekvu sanktigon*** ...", kio signifas, ke ili devas akiri ĝin de Dio kaj neniel povas atribui ĝin al si mem. Sed dirante, " ***sekvu*** ", la Spirito donas al la homo la iniciaton en lia aliro. Ĉar estas lia elekto plaĉi al Dio, kiu permesos al li atingi ĉi tiun dian sanktigon. Klarigante la mallumon, kiu kovras la homaron hodiaŭ, tiu, kiun Dio " ***sanktigas per sia vero*** ", povas facile identigi **veran kaj falsan** religion sanktigon. **Vera sanktigo** evidentiĝas per la kvalito de la rilato, kiu establiĝas inter Dio kaj lia elektito. Li malkaŝas sin al li kaj permesas al li vere " ***koni*** " lin. Kaj ĉi tiu **sanktigo** konkretiĝas per aliro al lia dia lumo, lia dia penso, lia dia revelacio. **Vera sanktigo** estas do nature neimitebla, male al **falsa** sanktigo, kiu dependas nur de la kredemo de tiuj, al kiuj ĝi estas proponita kaj prezentita. Ĉar la homo estas respondeca pri siaj elektoj, kaj se li pruvas sin kapabla malakcepti la ateston prezentitan de Dio per sia Biblio aŭ siaj elektitaj servistoj, li povas same facile rifuzi kredi je religiaj asertoj faritaj nur de homoj. La demando tiam ekestas, sed kial li ne faras ĝin? La respondo estas, ĉar li ne povas. Ĉar malakceptante Dion, li senigas sin de la sola rimedo por identigi la verkojn direktitajn de la diablo kaj liaj ĉielaj kaj teraj, anĝelaj kaj homaj helpantoj. Malakceptinte Dion por konservi sian liberecon, la nekredanto estas majstrata de la diablo, kiu nutras liajn pensojn. Li tial trovas sin en sklaveco, kiun estas neeble por li identigi. En lia cerbo, liaj homaj pensoj kaj satanaj pensoj miksiĝas kaj kuniĝas, sed ignorante ĉi tiun eksteran enrudigon, li atribuas al si ĉion, kion liaj pensoj produktas. Jen kion Jesuo volis kondamni elvokante la sklavecon de peko, en kiu la diablo tenas la homon kaptito ekde la falo de Adamo kaj Eva. Estas facile identigi la malamikon, kiu venas fizike kaj vide de ekstere, sed estas pli malfacile, kaj por la nekredanto, neeble, identigi la malamikon, kiu atakas lin de interne de lia cerbo.

Paroli pri vera kaj falsa sanktigo tial igas min kontraŭstari ĉi tiujn du aferojn unu al la alia: sanktigo, la parto de la elektitoj, kaj posedo, la parto de la

falintoj. Ĉar la falsa sanktigo pretendata de la homo ŝuldiĝas nur al la posedo de lia spirito fare de la diablo, kiu inspiras kaj nutras lin. Sed kompreneble, mia mesaĝo kolizias kun homaj antaŭjuĝoj, kiuj donas la vorton posedo nur al kazoj, kie oni observas nenormalajn, nesanajn aŭ aliajn kondutojn. Ĝi estas kaptilo por nekredantoj kaj ĝi funkciis perfekte bone ekde la komenco de peko. Sed posedo estas fakto, kiu koncernas homojn ekde la komenco de ilia kreado fare de Dio. Origine, kreitaj laŭ la bildo de Dio, ili estis poseditaj de la dia Spirito. Post peko, la sama Adamo estis transdonita al la diablo por esti posedita de li. Tial la homo havas nur la elekton inter du spiritaĵoj; tiu de Dio aŭ tiu de lia malamiko la diablo estas, inter JaHVe kaj Satano, du magnetoj, inter kiuj homaj fajlaĵoj altiriĝas laŭ ilia propra elekto, kiu estas malsama por ĉiu individuo, ĉar ĝi baziĝas sur ilia persona naturo. Tiuj du nomoj konfirmas, ke por ĉiu vivformo ekzistas la absoluta malo, kio donas al la ekzistkondiĉoj metitaj sub pekon la sisteman aplikon de la duuma elekto. La Spirito tiam diras al ni per la buŝo kaj skribaĵo de siaj inspiritaj sanktuloj: "*via ne estu ne, kaj via jes estu jes!*" Formulo, kiu perfekte resumas la vivkondiĉon de la ribelo de Satano ĝis la ektermado de peko kaj pekuloj. Ĉar post la ses mil jaroj da elekto de teraj elektitoj, unuanimeco por Dio estos establita; la jes restos jes, eterne, ĉar la ne de rifuzo ne plu havos ian ajn signifon. Sed tio validos kaj koncernos nur la elektitojn, kiuj "*serĉis*" kaj akiris de Dio sian **veran sanktigon**.

Fine de la kristana epoko, falsa sanktigo produktis ateismon, kaj poste ĉi tiu ateismo siavice produktis anarkian pensadon identigeblan per siaj sloganoj transprenitaj en Francio en majo 1968 de la ribelema junularo: "Nek dioj nek mastroj" kaj "malpermesite malpermesi". La popolo vigligita de ĉi tiu pensado fariĝas neregebla. Kaj ekde ĉi tiu evento, tio klarigas la konstantan malkontenton de francaj balotantoj, ĉiufoje kiam ili elektas prezidentan ŝtatestron kaj alportas politikan partion al la povo. Ĉi tiu franca sperto permesas al mi kompreni pli ol iu ajn alia, kial la malbenita sorto estis senĉesa kontraŭ la popolo de Ukrainio, kiu sendependiĝis ĉirkaŭ 1990. Ni devas memori, ke ĝi akiris sian sendependecon forlasante Rusion, metitan en tute anarkian kaj kaosan situacion. Dum Rusio poste reakiris ordon kaj organizon sub la regado de sia ŝtatestro, Vladimir Putin, Ukrainio, male al ĝi, portis kaj konservis ĉi tiun anarkian naturon. La pruvo aperas, kiel en Francio, en la sistema renverso de siaj ŝtatestroj, ĉiuj malakceptitaj pro korupto. Sed ĉi tiu situacio estas logika, ĉar anarkio povas produkti nenion alian ol la korupton de homaj mensoj. Ligita al libereco, eĉ je la kosto de politika kaoso, la ukraina popolo firme unuiĝis por rezisti Rusion, kiu povus forpreni ilian sanktan liberecon. Kaj ĉi tiu ukraina popolo konsistas el homoj de diversaj originoj, polaj, ukrainaj aŭ rusaj, unuiĝitaj per ilia komuna deziro konservi sian liberecon. Multaj aferoj apartigas ilin, sed la bezono defendi ilian liberecon kunigas ilin en la momento por batali kontraŭ la rusa agresanto. Estas ĉi tiu anarkia situacio, kiu permesas al ni kompreni, kial nazia ideologio povas esti reprezentita tie sen ŝoki iun ajn. En ĉi tiu politika kaoso, homoj retiriĝas en si mem kaj provas ne vidi, kion faras ilia najbaro, ilia samlandano. Per ĉi tiu individuismo, ili instigas la disvolviĝon de malbono, kiu povas disvastiĝi kaj akiri potencon. Kaj portante ĉi tiun frukton de peko pro la troe granda liberecana spirito, Ukrainio prezentas la fruktojn atendatajn de Dio por lia universala

manifestacio, kiu estas la celo de lia kreado de nia tera dimensio. Tial la spontanea subteno donita de okcidentanoj al Ukrainio en ĝia milito kontraŭ Rusio ŝuldiĝas al la kunhavigo de la sama anarkia spirito. Tial ne estas surprize rimarki, ke en ĉiuj okcidentaj landoj, naciaj elektoj kontraŭas dudirekte du diametre kontraŭajn politikajn tendencojn, kiujn oni nomas "la maldekstro kaj la dekstro"; esprimu, kiu koincidas kun la ĉefaj situacioj de Rusio kaj Usono rilate al Eŭropo. La dekstro estas intervenisma, liberala kaj pledas por publika ordo; aliflanke, la maldekstro estas postulema, protestas kaj kaŭzas publikan malordon. Jen la frukto, kiun la homaro portas apartigita de Dio, kaj la plej malbona ankoraŭ venos, ĉar la sekvantoj de ĉiuj ĉi tiuj malsamaj tendaroj finos fizike batali unu kontraŭ la alia post la tempo de parolaj interŝanĝoj. Kaj kiel pruvas la kazo de Ukrainio, nur la kunteksto de universala milito, kiu koncernos ilin persone, permesos al la loĝantoj de ĉi tiuj popoloj kuniĝi, almenaŭ parte, kontraŭ la komuna agresema malamiko, kiu venos laŭvice, laŭ Daniel 11:40-45, de la " sudo ", poste de la " nord ".

Por Jesuo Kristo, ĉi tiuj maldekstraj kaj dekstraj politikaj partioj estas egalaj ĉar en sia persona dia juĝo, li metas ambaŭ " *maldekstren* ", la flankon de sia malbeno, benante kaj savante nur siajn **sanktigatajn elektitojn** , kiujn li metas " *dekstren* ".

La semajno de YaHWéH

Por la simpla homo, nenio estas pli banala ol ĉi tiu sinsekvo de sep tagoj, kiun ni nomas "semajno". La franca lingvo parte kaŝas ĝin, sed la latina origino de ĉi tiu vorto estas "septimana", vorto kies radiko estas "septem", kiu indikas la nombron "sep", kaj "septimus", kiu signifas "sepa". En la franca, la du literoj "pt" estas anstataŭigitaj per la litero "m". La samo validas por la nomo Sabato, kie la "m" anstataŭigas la literon "b aŭ v" de la hebrea vorto "sabbath". Ĉi tiu nomo indikas la sepan tagon kaj ĝia radiko estas tiu de la nombro "sep". Origine kaj ankoraŭ hodiaŭ, la hebrea semajno estas nomita per la nomo de la Ŝabato. La aliaj tagoj ne havas nomon, sed simple nombron, tiun de ilia ordo en la progresado de la sep tagoj. Por la grekoj, la semajno estas nomata "sabbaton" kiel la nomo de ĝia sepa tago, "Ŝabato". La heredaĵo de la hebrea lingvo estas tiel konfirmita.

Dio elektis konstrui sian unuecon de tempo sur sinsekvo de sep tagoj. Ĉi tiu nombro "sep" markas en la tempo la programon, kiun li desegnis por solvi la problemon de peko, kiu estis neevitebla pro la plena libereco, kiun li donis al siaj kreitaĵoj de la unua ĝis la lasta, tio estas, de la unua anĝelo ĝis la lasta homo naskita sur la tero. Ĉi tiu tuta programo etendiĝas trans 7.000 jarojn; 6.000 por savi la homon kaj 1.000 jarojn por juĝi pekulojn kaj ekstermi ilin en la tago de la lasta juĝo. Nia semajno do profetas, per siaj unuaj ses tagoj, la tempon de graco, dum kiu Dio elektas siajn elektitojn el inter ĉiuj homoj, kaj ĝia sepa "sanktigita" tago profetas la tempon de ĉiela juĝo, dum kiu, kiel juĝistoj asociitaj kun Jesuo Kristo, la elektitoj juĝos la ribelemajn anĝelajn kaj terajn kreitaĵojn trovitajn de Dio neindaj postvivi post ĉi tiu tempo de 7.000 jaroj.

La organizado de la homa semajno estas memorigita de Dio en la teksto de la kvara el liaj dek ordonoj laŭ Eliro 20:9-10: " *Dum ses tagoj laboru kaj faru ĉiujn viajn taskojn. Sed la sepa tago estas sabato de la Eternulo, via Dio; faru en ĝi nenian laboron, nek vi, nek via filo, nek via filino, nek via sklavo, nek via sklavino, nek via bruto, nek la fremdulo, kiu estas en viaj pordegoj.* " Ni povas do kompreni, ke Dio profetas per ĉi tiu programo ses mil jarojn da laboro por elekti por si siajn elektitojn. Kaj ĉi tiun tempon sekvos mil jaroj da ripozo akirita per la morto de pekuloj dum la sepa jarmilo.

Ignorante ĉi tiun profetan naturon de la semajno, sub la instigo de Romo kaj pli lastatempe de Usono, la semajno spertis grandegajn ŝanĝojn, kiuj tute distordas la profetaĵon de la programo preparita de Dio. En 321, la sepa-taga ripozo estis anstataŭigita per la unua-taga ripozo. Neniu rimarkis la sekvon de ĉi tiu ŝanĝo, kaj la homaro kutimiĝis al ĉi tiu ordo establita de la romkatolika reĝimo tra la tuta Okcidento, kie ĝi regis super monarkioj. En la 16-a ^jarcento, la protestanta reformacio ne sciis pri ĉi tiu ŝanĝo koncerne la sanktan sepan tagon de Dio. Kaj ekde 1844, estas Li, kiu kondukis Siajn elektitojn al la Ŝabato, kiun Li sanktigis por ripozo ekde la fondo de la mondo. Dum longa tempo, protestantoj pravigis sian unuan tagon dediĉitan al la adorado de Dio per referenco al la tago de la resurekto de Jesuo, kiu aperis post Lia morto, efektive, en la unua tago. Tamen, ne ekzistas pruvo, ke Jesuo leviĝis el la mortintoj en tiu unua tago, kaj mi eĉ pruvis, ke fakte tio ne estis la kazo, ĉar la tombo jam estis malplena kiam la anĝelo venis por deruli la ŝtonon por permesi al la disĉiploj vidi, ke Jesuo jam leviĝis.

Pli lastatempe, la anglo-usona esprimo "semajnfino" favoris la lokigon de la unua tago en la pozicio de la sepa. Kaj en Francio, la vortaro Larousse de 1981 riskis kaj prezentis dimanĉon kiel la sepan tagon. La antaŭan jaron, ĝi ankoraŭ estis oficiale la unua tago de la semajno. Rezulte, la Ŝabato de Dio estas ligita al la sesa tago per homa aŭtoritato; tio transformas ĝian signifon kaj klarigas la konstantan koleron de Dio kontraŭ la krimintoj de ĉi tiu krimo.

Kiel infanoj de Dio, ni rigardu pli atente ĉi tiun semajnon " **sanktigitan** " de nia Patro. Ĝi konsistas el sep tagoj, nepara nombro, kiu prezentas la intereson de simetria konstruo bazita sur centra pivoto, kiu estas la kvara tago. Dio estas spirito kaj tial la Spirito. Tial la mesaĝoj, kiujn li adresas al ni, baziĝas sur bildoj, vortoj kaj nombroj. Kaj la tagoj de la semajno portas ĝuste nombrojn, kiuj parolas al ni. La unua mesaĝo, kiun ili donas al ni, estas, ke la ordo de la tagoj estas trudita de Dio, kiu organizas la homan vivon laŭlonge de la tempo laŭ sia antaŭdestinita programo.

En sia kvara ordono, Dio ne mencias la nomon Ŝabato sed citas ĝin en la formo " **sepa tago** ", tiel emfazante la gravecon de ĝia ĝusta establado, kiu koncernas, profete, lian finan laboron, kiun oni spertos kun liaj elektitoj. La kultado de la " **sepa tago** ", en kiu la elektitoj honoras kaj adoras Dion, profetas sian komunan ripozon dum la "sepa jarmilo". Vi povas do kompreni, kial atribui la sepan pozicion al la unua tago estas absurda kaj nepravigebla, sed ankaŭ konsistigas gravan ofendon kontraŭ Dio, la organizanto de la tempo.

Konstruita sur la simetrio 3 tagoj 1 tago 3 tagoj, estas evidente, ke Dio ankaŭ donas grandan gravecon al ĉi tiu centra tago, kaj tio aperas en Daniel 9:27, kie la Spirito profetas pri Jesuo Kristo dirante: " **Li faros firman interligon kun**

multaj dum unu semajno ." La vorto "**semajno**" do alprenas, en ĉi tiu sola verso, duoblan signifon: tiun de sep tagoj kaj tiun de sep faktaj jaroj. Ĉar la precizeco donita al ĉi tiu profetaĵo validas por ambaŭ signifoj. La teksto daŭrigas dirante: "*Kaj meze de la semajno, Li ĉesos la oferon kaj la oferon* ." Ĉi tiu "*mezo de la semajno*" estas denove substrekita kaj emfazita, ĉar ĝi estas tre grava. Ĝi permesas al ni fakte rekonstrui la disvolviĝon de la faktoj, kiuj koncernas la komencon de la ministerio de Kristo, lian morton kaj la finon de la nacia graco de nekredanta kaj ribelema Izrael; tio per la jaroj de ĉi tiu semajno de jaroj. Poste, en realaj tagoj, ni malkovras la procezon plenumitan dum la "*semajno*", "*meze*" de kiu Jesuo estis krucumita antaŭ la sabato de la Paska festo. Tiu ĉi centra tago de la juda semajno estis do la "kvara", aŭ, laŭ nia okcidenta normo, merkredo. Tiun vesperon, ĉe sunsubiro, komenciĝis "specifa Ŝabato", markante la unuan tagon de la Nefermentita Pano de la Paska festo. Normala tago venis poste, kaj poste "la sepa-taga Ŝabato" markis la finon de la ciklo de tiu ĉi semajno markita de la komenco de la juda Paska festo.

En la senco de jaro, la semajno de Dan.9:27 kovras 7 jarojn, kiuj komenciĝas en la aŭtuno de 26 kaj finiĝas en la aŭtuno de 33. Ni havas, en la centro de ĉi tiu simetrio, la printempon de la jaro 30, en kiu, en la 14-a ^{tago}, Jesuo estis oferita, igante la morton de la ŝafido de la paska rito senutila; lia homa sango definitive anstataŭigis ĝin.

La aŭtuno de la 26a jaro markis la komencon de semajno da jaroj kaj tagoj, en kiu Dio plenumis elaĉetan laboron por siaj elektitoj. Li portis ilian pekon kaj mortis anstataŭ ili la 3an de aprilo, 30a. Kaj kiel rekompenco pro ilia fido kaj fidela amo, li donis al ili sian perfektan, senkulpan kaj senmakulan justecon. La ministerio de Kristo komenciĝis en la jaro 26a, kies nombro estas tiu de la nomo de Dio, konstruita sur kvar hebreaĵoj, Jod, Hej, Uav, Hej, transskribitaj kiel YHWH, ĉiu el kiuj havas la nombran valoron, laŭorde, 10, 5, 6, 5. Kaj jen, jam, ĉi tiuj nombroj portas signifon kaj transdonas mesaĝon, ĉar en la hebrea, la unua litero nomata Jod markas la trian singularan personon de la "neperfekta" tempo, tio estas, "li". Poste la sekvaj tri literoj "He Uav Hej" indikas la verbon "esti". La "neperfekta" tempo de la hebrea indikas finitan agon, kiu daŭros. Jen kion ni devas traduki kiel "li estas kaj li estos". Sed tiu, kiu estas la unua, la Vivanta, de kiu devenas ĉiuj liaj kreitaĵoj, estas indikita per la verbo "esti", kiu ankaŭ prenas simetrian formon "HWH", aŭ la centra "W" estas antaŭita kaj sekvata de la litero "H", kiel la Paska semajno en tagoj kaj jaroj. Iliaj valoroj en nombroj donas la signifon "5 = Homo; 6 = Anĝelo; 5 = Homo". Kaj mi memorigas vin, ĉi tiu formo de simetrio ankaŭ koncernas la aspekton de la "sepbranĉa kandelingo", la sankta "menorao". Ĉiuj ĉi tiuj konstruoj bazitaj sur la simetrio de la Paska semajno malkaŝas la gravecon de ĉi tiu centra punkto, **ĉi tiu momento, en kiu la Mesio plenumis sian pentofaran laboron, kiu estis la sola kialo por la kreado de la tera dimensio fare de Dio** . Kiel instruas la simetrio "Homo Anĝelo Homo", la elaĉeto de la Homo estas efektivigita de la Anĝelo de JHWéH, kies ĉiela dia nomo estas "*Miĥaelo*". Ĉi tiu simetrio bildigas la vortojn parolitajn de Jesuo al siaj elektitoj kaj siaj disĉiploj antaŭ sia foriro al la ĉielo: "*Mi estas kun vi ĉiam, ĝis la fino de la mondo*". Kaj en Apokalipso 1:13, Jesuo trovas sian centran lokon en simetrio: "*kaj meze de la sep lampingoĵ unu simila al la Filo de homo, vestita per*

*robo ĝis la piedoj, kaj zonita ĉirkaŭ la brustoj per ora zono. " En dieco, li ankoraŭ estas en la centro en Apokalipso 4:4: " **kaj ĉirkaŭ la trono** estis dudek kvar tronoj, kaj sur la tronoj, sidantaj dudek kvar presbiteroj, vestitaj per blankaj vestoj, kaj sur iliaj kapoj havantaj orajn kronojn. "*

La observado de ĉi tiuj aferoj igas min pensi, ke ĉi tiu simetria semajno, kiu markis la komencon de la vera elaĉeto de homaj pekoj de la elektitoj elektitaj de Dio, kaj tial tiel grava por Dio kaj liaj elektitoj, **povas** ankaŭ servi kiel bazo por la konstruado de la lasta semajno de jaroj de la tempo de dia graco. En ĉi tiu senco, ĉi tiu fina semajno kovras la jarojn 2022 ĝis 2029. Ĝi komenciĝas printempe de 2022 kaj finiĝos printempe de 2029. Post ĉi tiu sepjara semajno, en la oka jaro, la jaro 2029 etendiĝos ĝis printempe de 2030.

En la sabato de la 15-a de julio 2023, interpreto prezentas sin al mia menso. Ĝi konsistas el loki la komencon de la semajno de JaHVeH en la printempo de 2022, dato kiu havas la avantaĝon konsideri la eniron de Rusio en militon kontraŭ Ukrainio, la 24-an de februaro 2022, kiel la signo donita de Dio, de la komenco de ĉi tiu profeta semajno de sep jaroj. En ĉi tiu kazo, la fino de la semajno rezultigas la jaron 2029 kaj ne la jaron 2030. Ĉu ĉi tiu scenaro povas esti pravigita? Nu jes, mi povas, ĉar la fino de la tempo de graco fermas la malfermon de la tempo de graco kiu komenciĝis tuj kiam Adamo kaj Eva pekis. Kaj tiel la horloĝo de Dio komencis nombri la 6000 jarojn de lia tempo de graco. Sed tiam kian signifon ni donu al la jaro 2029 kiu kondukas al la reveno de Kristo en la printempo de 2030? Ĝi estas apartigita de Dio por esprimi la furiozon de sia dia kolero kontraŭ ribelemaj pekuloj kaj prezentiĝas post la fino de la semajno de JHWéH, kiel "unua tago" aŭ "oka tago", kiel esprime de la penso de la katolikaj kaj protestantaj adorantoj de "dimanĉo". Dio deklaras, en Genezo 1:4: " **Dio vidis, ke la lumo estas bona ; kaj Dio apartigis la lumon de la mallumo .** " Komence de la jaro 2029, la homa leĝo, kiu devigos "la ripozon de la unua tago" aŭ falsa sepa tago, reprezentos la lumon de la tendaro de " **mallumo** " kaj kontraŭos, oficiale, la dian Ŝabaton de la sepa tago, kiu konsistigas, mem, radion de la vera dia " **lumo** ". Ĉiu farante sian elekton inter la du devoj, la partianoj de la du tendaroj de lumo kaj mallumo tiam estos, definitive, " **apartigataj** " kaj sekve, la tempo de graco finiĝos. En sia sava plano, Dio prioritigas la oferton de sia justeco kaj poste, logike kaj nepre, la kulpuloj, kiuj ignoras la valoron de ĉi tiu oferto, estas finfine punitaj kaj detruitaj de Dio.

En Jesaja 61:2, Dio resumas sian teran savan programon per ĉi tiuj vortoj: " *Por proklami **la jaron de akcepto** de la Eternulo kaj **la tagon de venĝo** de nia Dio; por konsoli ĉiujn malĝojulojn; " " **jaron** " por savi, sed apartan kaj bone apartigitan " **tagon** " nur por lia " **venĝo** ". Ĉi tiu apartigo do aplikiĝu al la lasta profeta " **semajno** ", kiun sekvas " **la tago de venĝo de nia Dio** " en la fina jaro, tiu de 2029.*

Kaj mi ne kaŝas la fakton, ke la fakto, ke ĉi tiu " **tago de venĝo de nia Dio** " venas sur la ribelulojn en la simboleco de la " **unua tago** ", ŝajnas tre kontentiga al mia koro kaj menso. Ĉar Dio dediĉas sian profetan revelacion nur al siaj elektitoj por malkaŝi al ili sian programon, kiu koncernas ilin kaj kiu ankaŭ koncernas la sorton de la ribeluloj. Kaj tial, la eniro en militon sur eŭropa grundo, la 24-an de februaro 2022, estas videbla kaj nekontestebla atesto, bone markita.

En tiu ĉi interpreto, "**la mezo de la semajno**" estas la jaro 2025, aŭ 25 donas la signifon de $5 + 2 = 7$, kaj 2025 donas $5 + 2 + 2 = 9$. Kaj sen ia ebla disputo, tiu ĉi semajno koncernas la preparadon kaj plenumiĝon de la "**sesa trumpeto**" traktita en **Apokalipso 9**. Tiel, en tiu ĉi ebleco, la tempo de preparado plilongiĝas de 2022 ĝis 2025. La jaro 2025 do estus la lasta jaro antaŭ la granda dramo, la lasta en kiu, dum siaj unuaj ses monatoj, la propono de dia lumo ankoraŭ povas esti farita kaj dividita, ĉar ekde la aŭtuno kaj dum la lastaj ses monatoj, tiu ĉi ebleco ĉesos ĉar dia lumo estas diskonigita kaj transdonita nur en tempoj de paco. Efektive, la preciza mezpunkto de ĉi tiu semajno, kiu komenciĝas printempe kaj finiĝas printempe, havas kiel sian precizan mezpunkton la komencon de aŭtuno 2025. Ĉi tiu tempo do devus vidi la nunan konflikton en Ukrainio disvastiĝi tra Eŭropo kaj la mondo, por plenumi, por Dio, la punon de lia "**sesa trumpeto**".

Favore al ĉi tiu vidpunkto, ekzistas la fakto, ke la unua semajno de la tipo, la semajno de la sepjara sankta interligo de Kristo, koncernis nur la oferton de graco faritan en lia nomo. Ĝian finon markis la juda nacia malakcepto de ĉi tiu oferto aŭtune de 33. Kaj la puno de ĉi tiuj "**pekuloj**", anoncita en Dan. 8:23, ne venis ĝis 70, tio estas, 40 jarojn post la elaĉeta morto de la Sinjoro Jesuo Kristo. Laŭ ĉi tiu nova koncepto, la lasta semajno devas reprodukti la karakteron de la unua kaj tial devas esti rigardata de liaj elektitoj kiel oferto de dia graco destinita por ili kaj kiu prenas la formon de la plenumiĝo de la profetaĵo, kiun ili atendas kaj kiu koncernas la "**sesan trumpeton**" aŭ Trian Mondmiliton. Ĉar mi jam diris ĝin, sed inter 1991 kaj 1994, la reveno de Kristo estis, kiel la "**sepa trumpeto**", logike malpli atendata ol la plenumiĝo de la "**sesa trumpeto**", kiu antaŭas ĝin en la programo rivelita de Dio.

Post la sep jaroj de la semajno de YaHWéH, en la simbola bildo de la unua tago de nova semajno, Dio elverŝos sian koleron sur la ribelulojn, kiuj rifuzas obei lian dian leĝon. Kiel ĉe la eliro el Egiptujo, la elektitoj estas protektataj de Dio per la sango de la Paska ŝafido, Jesuo Kristo. Kaj nur "**la adorantoj de la besto kaj ĝia bildo**", kiuj honoras "**la markon**" de lia homa aŭtoritato, ripozante en la unua tago de la dia semajno, estas celitaj kaj trafitaj de Dio per liaj sinsekvaj "sep plagoj". Kaj tio pravigas la apartigon de ĉi tiu fina "**unua tago**", kiu konsistigas la jaron 2029, de la lasta profeta simetria sankta semajno de YaHWéH, kiu antaŭas ĝin de printempo 2022 ĝis printempo 2029. En la plano de Dio, profetita en Jesaja 61, oni parolas pri "**jaro de graco kaj tago de venĝo**" flanke de Dio. Se la unua semajno, la Paska semajno, funkciis kiel bazo por la oferto de graco en Kristo, aliflanke, kontraste, la lasta semajno vidas la plenumiĝon de la "**tago de venĝo**" de Dio; "**venĝo**" disvastigita tra sep sinsekvaj jaroj de printempo 2022 ĝis printempo 2029. Notu, ke la mala naturo ankaŭ koncernas la sezonon komence de la du semajnoj; aŭtuno por la unua; printempo por la fina. En ĉi tiu fina konfiguracio, la mezo de la semajno celas la aŭtunon de 2025. Kaj ni trovas, la sekvan jaron en 2026, ĉi tiun numeron 26, kiu simbole indikas per sia tetragramatono YHWH, Dion mem. La signifo de la mezo de la lasta semajno de la jaro en la historio de tera savo estas tre grava, ĉar por Dio kaj por li sole, venĝo kontraŭ liaj malamikoj estas tiel necesa kiel lia morto por liaj elektitoj. Tio estas des pli vera, ĉar la temoj estas ligitaj kaj neapartigeblaj. Ĉar tiuj, kiuj montras sin

indiferentaj, aŭ pli malbone, ribelemaj kaj agresemaj kontraŭ liaj elektitoj kaj lia vero, portas la kulpon malestimi ĉi tiun momenton, kiam, per sia libervola morto, li kompletigis sian demonstraĵon de amo adresitan al la loĝantoj de la tuta tero. Ĉi tiuj aferoj instigas min reinterpreti la programon de ĉi tiu lasta semajno da jaroj. La profetaĵo de la "**sesa trumpeto**" celas ĉi tiun mezon de la lasta semajno, kaj tial la aŭtunon de la jaro 2025, per kiu Kristo retravivas en "**venĝo**", la tempon de sia pasio vivita en plena abnegacio en la Pasko de la jaro 30. Tial nur ĉi tiu aŭtuno de 2025 plenumiĝos la profetaĵo de Dan. 11:40-45. Jen kiel mi vidas la disvolviĝon de la programo.

Inter la printempo de 2022 kaj la aŭtuno de 2025, la konflikto inter Ukrainio kaj Rusio daŭros kun la celo malplenigi la provizojn de bomboj kaj municioj liveritaj de Usono kaj Eŭropo, por malfortigi la NATO-tendaron. Ĉi tiu konflikto ankaŭ havas, por Dio, la intereson malfortigi okcidentajn ekonomiojn. Farante tion, Li preparas ilian detruon fare de iliaj neredukteblaj malamikoj, al kiuj Li planis transdoni ilin: militista Islamo, Rusio, kaj la malnovaj rankoroj kaj malamaj produktitaj de la antaŭa koloniigo ĉefe sur afrika tero. Ĝis la aŭtuno de 2025, Usono havos tempon solvi sian disputon kun Ĉinio. Poste, en la aŭtuna sezono ligita al la temo de peko en la organizado de la festoj de la hebrea popolo, Dio transdonos siajn malamikojn de Okcidenta Eŭropo al iliaj malamikoj de ĉiuj originoj por ilia puno kaj detruo.

La plej miriga afero pri ĉi tiu programo estas, ke ĝi konfirmas la manieron, laŭ kiu falsaj protestantaj kristanoj tradicie interpretas la "*semajnon*" cititan en Dan. 9:27, ĉar ili atribuas al la "persekutanto", la "*dezertiginto*" de la fina tempo, la agojn, kiuj efektive koncernas Jesuon Kriston. Laŭ sia kutimo, Dio repagas al ĉiu homo laŭ ties faroj kaj ties fido. Vidinte la malbonecon en la profetaĵo, kiu malkaŝas lian bonecon, Dio organizas la punan malbonecon, kiun ili meritas. Ĉi tiu konduto de Dio estis instruita en lia parabolo pri la talentoj, en kiu la malbona servisto konsideras Dion maljusta kaj tirana. Kaj Dio ne seniluziigas lin kaj kondutas kiel murdema tirano al li.

Simetrio esprimas perfektan ekvilibron, bonan guston, vidan perfektecon, kaj Dio gloras ĝin supere. Antaŭ nia tempo, kiam, pro perversio, artistoj gloras malsimetriaĵon, ĝian malon, arkitektoj konstruis grandiozajn verkojn bazitajn sur ĝiaj simetriaĵoj. La Kastelo de Versajlo estas modelo de la ĝenro, sed la simpla kapitulo subtenata de du kolonoj jam esprimas ĝin en egipta, greka kaj romia antikveco. La homo, kreita de Dio, estas mem perfekta modelo de ĉi tiu simetria aspekto.

La graveco de la simetrio de la lasta "*semajno*" en la historio de peko estas des pli granda kaj pravigita, ĉar la puno de la "**sesa trumpeto**" trudita al la malfidela kristana Okcidento venos puni kulpon, kiu devenas de la jaro 313, karakterizita per sia nombra simetrio. Ĝi estis la jaro kun la simetriaĵoj nombroj "3, 1, 3", en kiu peko estis restarigita en la kristana religio falinta en grandegan apostazion, pro la religia libereco ofertita de imperiestro Konstantino la 1-a^{la} Granda. Estas ĉi tiu unua ribelema konduto daŭrigita tra la kristana epoko, kiun Dio punos en ĝia fina historia evoluo ekde la aŭtuno de 2025, sed eĉ pli en 2026 kaj ĝis 2029. Kvankam ĉi tiu "**sesa trumpeto**" konservas la karakteron de averta

puno, por tiuj, kiuj mortas en ĉi tiu mondkonflikto, la solvo tamen estas definitiva kaj sen plua espero.

La saĝo de Dio, kiu malkaŝiĝas al mi, konstante mirigas min, tiom grandega estas lia subtileco, kies nekontestebla Virtuo li estas. Granda parto de lia kaŝita instruado baziĝas sur reproduktaĵoj de tipoj kaj antitipoj, per kiuj Dio certigas al ni, ke li restas eterne la sama kaj ke vere en li ne estas " *ŝanĝo nek ombro de turniĝo* " en liaj juĝoj kaj liaj vojoj, kiel diras ĉi tiu verso el Jakobo 1:17: " *Ĉiu bona donaco kaj ĉiu perfekta donaco estas de supre, malsupreniranta de la Patro de lumoj, ĉe kiu ne estas ŝanĝo nek ombro de turniĝo* ." Kaj dirante ĉi tion, Jakobo nur konfirmas tion, kion diras la profeto Malaĥi en Malaĥio 3:6: " **Ĉar Mi, JaHVéH, ne ŝanĝiĝas** ; kaj vi, filoj de Jakob, ne estas ekstermitaj. " Reale, laŭ Dan 8:23, ili ankoraŭ ne estis, ĉar ĉi tiu verso profetas, ke ili estos " *ekstermitaj* ": " *Ĉe la fino de ilia regado, kiam la pekuloj estos ekstermitaj* , aperos reĝo impertinenta kaj ruza. " "Kaj mi aldonas ĉi tiun lastan tekston el Hebreoj 13:8, kiu atribuas ĉi tiun stabilan kaj neŝanĝeblan karakteron al Jesuo Kristo: " *Jesuo Kristo estas la sama hieraŭ, kaj hodiaŭ, kaj eterne* . " Tia aserto klare kondamnas la tutan falsan kristanan kredon disvastiĝintan en la Okcidento kaj en iuj aliaj landoj de la mondo. Ĉar ilia rezigno pri la vero instruita de la apostoloj de Jesuo Kristo fariĝis manifesta kaj facile konstatebla. Ilia aserto, ke ili ne volas honori Dion, laŭ judaj normoj, konsistigas agnoskon de kulpo, ĉar Dio preparis la Judojn por savo per sia instruado kaj nur ilia rifuzo de la Mesio kondamnis ilin, laŭ lia juĝo, al " **konsumo** ". Nu, la judo, kiun Dio donas al ni kiel modelon por imiti, ne estas la nuna judo, liverita al la mensa kaj fizika sklaveco de sia Talmudo. Ĉi tiu perfekta judo estis Jesuo Kristo mem, same kiel liaj dek du apostoloj, duoble trejnitaj per la leĝo de Moseo kaj la instruado de Jesuo Kristo. Unu el la dek du, Judas Iskariota, estis demono, kaj lia ĉeesto inter la apostoloj estis necesa por transdoni Jesuon al la Judoj, sed ankaŭ por profeti la estontan perfidon de la falsa kristana kredo.

Estas do ĉi tiu perfido, renovigata tra la tempo fare de la oficialaj institucioj de la kristana religio, kiu kondukas Jesuon Kriston venĝi sian malestimatan honoron, transdonante siajn popolojn al la detrua katastrofo de la Tria Mondmilito. Ĝi nur ekvalidos kaj plenumiĝos ekde la aŭtuno de 2025, kiel mi diris en iu ajn hipotezo supre. Kaj la observado, kiun ĉiu povas fari ekde la printempo de 2022, estas, ke la ekvilibro de la antagonismaj fortoj, kiuj kolizias en Ukrainio, malebligas venkon por ambaŭ flankoj; en 2023 ĉi tiu observado ankoraŭ konfirmiĝas ĉe la orienta limo de Ukrainio. Ĉar se Rusio havas multajn bombojn kaj municiojn produktitajn kontinue, la armiloj liveritaj de la Okcidento al la ukrainoj kompensas la kvanton per sia escepta kvalito, ĉar ili estas neeble precizaj kaj efikaj.

La plenumo de la plano de Dio, kiel lia strategio estas rivelita en Danielo 11:40 ĝis 45, postulas distraĵon, kiun ĉi tiu profetaĵo atribuas al la " *reĝo de la sudo* ", kiu atakas la okcidenteŭropan tendaron kaj pli specife la papan kaj romkatolikan Italion. Ĉi tiu ramo, kiu venas frapi Eŭropon el la sudo de ĝia teritorio, ĉesigos la ofertojn de armiloj faritaj al Ukrainio. Tio do pravigas la invadon de Eŭropo fare de la rusaj armeoj nomumitaj kiel " *reĝo de la nordo* " en ĉi tiu fina kunteksto de la profetaĵo. La agoj, kiujn ni atestas ekde la 24-a de

februaro 2022, nur celas impliki kaj kulpigi la okcidentan tendaron en milito gvidata de Rusio. Estas ĉi tiu implikiĝo, kiu donis al Rusio, ekde 2022, kialon por venĝo, por puni la Okcidenton pro ĝiaj sankcioj prenitaj kontraŭ ĝi kaj pro la helpo donita al Ukrainio, en armilprovizado kaj teknika subteno. Kaj ĝuste ĉi tiu preno de sankcioj markas, pli ol la dato de la 24-a de februaro 2022, la komencon de la lasta profeta semajno de JaHVeH, kies ĉefa celo estas la malfidele kristana Okcidento reprezentita de Unuiĝinta Eŭropo kaj Usono. Ĉi tiu rusa homa venĝo malkaŝas la dian venĝon, kiu donas al ĝi sian sencon. Ĉar la ukrainoj profitas de la satelita kontrolo de siaj okcidentaj aliancanoj kaj ĉi tiu avantaĝo estas grandega, ĉar ĝi permesas al ili kontroli ĉiujn militajn movojn de la rusa malamiko.

La "**reĝo de la sudo**" fakte rilatas al Nigra Afriko kaj Nordafriko. Ĉi tiu kontinento, longe ekspluatata de okcidentaj koloniigistoj, restis tre dependa de la okcidenta ekonomio, kiu provizas ĝian materialan, nutraĵan kaj teknikan produktadon. Tamen, ekde la trudado de sankcioj kontraŭ Rusio kaj la rezigno de ĝia gasprovizo, okcidentaj nacioj fariĝis pli malriĉaj kaj pli malfortaj, kaj por la afrikanoj, kiuj dependas de ili, la situacio estas eĉ pli grava. Indigno instigita de Rusio disvolviĝas kontraŭ la okcidenta tendaro. Ĉar Rusio kontrolas la markomeron de la Nigra Maro kaj povas malhelpi, per sia milita floto, la liveradon de greno vendita de Ukrainio al afrikanoj. Ĝi ankoraŭ ne faris tion, sed eble eventuale faros tion. Ĉar ili forte dependas de ĉi tiuj liveroj por sia nutraĵo, kaj ili tenas la okcidentanojn respondecaj pri la trudado de sankcioj kontraŭ Rusio, ekde 2022, kaj tiel pridubigante la stabilan situacion establitan ĝis tiam, por ili kaj ĉiuj eŭropanoj. Kun la pliiĝo de malfacilaĵoj kaj la malboniĝo de la situacio, tutmonda ribelo de la afrikaj popoloj okazos kaj provokos ondon de nekontrolebla enmigrado kaj mortigajn militajn agresojn en atakoj kontraŭ la eŭropa kontinento, sur ĝia suda parto. Hispanio kaj Italio estas aparte celitaj pro sia geografia pozicio en la ekstrema sudo de Eŭropo. La Mediteranea Maro apartigis du kontinentojn kun tre malsamaj karakterizaĵoj kaj ĝi ofertis ian sekurecon por la loĝantoj de ambaŭ kontinentoj. La Nordo kaj la Sudo ne havas la samajn kulturojn, nek la samajn religiojn, tial la bezono ke iliaj popoloj restu apartaj. Rompante la limojn de naturaj landlimoj, la homaro eksponas sin al granda kaoso, granda kolizio de civilizoj kaj mortigaj kolizioj. Sed la plej grava konsekvenco de ĉi tiu eksplodo de konflikto en Suda Eŭropo estas, ĉefe, la deturno de militaj rimedoj uzataj kontraŭ Rusio, kiu subite fariĝos la mastro en sia batalo kontraŭ Ukrainio. Inversiĝo de la situacio tiam kondukos ĝin al lanĉo de ofensivo kontraŭ ĉiuj NATO-teritorioj en Eŭropo, inkluzive de Anglio, kiu estas aparte celita de rusa kolero. En sia profetaĵo en Daniel 11:40, Dio citas la intervenon de "**multaj rusaj ŝipoj**". La uzo de ĝiaj multnombraj nukleaj submarŝipoj konfirmas tion: Rusujo partoprenos veran militon de okupado de okcidenteŭropa grundo, sed ankaŭ de Israelo, "**la plej bela el la landoj**", kaj de "**Egiptujo**", laŭ la versoj 41 kaj 42.

Antaŭ ol transdoni ĝin al detruo fare de la rusoj, Dio transdonis Eŭropon al senzorgeco, avideco kaj la persekutado de ĉiaj formoj de plezuro. Vivante en mondpaco, ĝi tiel pensis, ke ĝi povus redukti siajn armilojn kaj sian tutan militan potencialon; tio, tiel ke ĝi konsistigas nenion pli ol paperan tigron tre vundeblan al malamikaj atakoj. Malnova proverbo diras: perdita tempo neniam povas esti

reakirita. Okcidentaj eŭropanoj baldaŭ konfirmos la ĝustecon de ĉi tiu maksimumo. Ĉar ne nur perdita tempo neniam povas esti reakirita, ekzistas ankaŭ ŝancoj fari elektojn kaj decidojn. Se ĉi tiuj aferoj ne estis faritaj en la ĝusta tempo, tiam estas tro malfrue por provi kompensi la perditan tempon.

Metante la Mondmiliton en la aŭtunon de 2025, Dio alproksimigas sian agon al la momento, kiam Jesuo revenos en sia dia gloro videbligita por teruri siajn malamikojn de la horo. La profetaĵo ligas la du eventojn dirante en Daniel 12:1: "**En tiu tempo** leviĝos Miĥael, la granda princo, kiu defendas la infanojn de via popolo; kaj estos tempo de malfacilaĵo, kia ne estis de post kiam ekzistis nacioj ĝis tiu tempo. **En tiu tempo** via popolo estos savita, ĉiu, kiu troviĝos enskribita en la libro." La esprimo "**en tiu tempo**" rilatas al la "**tempo de la fino**" menciita en Daniel 11:40. Kaj ĉi tiu "**tempo de la fino**" kovras tri jarojn kaj ses monatojn, tio estas, la finan duonon de la lasta **semajno de JHWéH**, kiu finiĝos printempe de 2029, kun la fino de la tempo de lia oferto de graco kaj jaron poste, printempe de 2030, kun la fino de la ĉeesto de liaj elektitoj sur la tero de peko.

La fino de graco koncernas la finon de la du profetaj semajnoj metitaj respektive ĉe la komenco kaj fino de la tempo de kristana instruado: fino de nacia graco por la juda nacio, por la unua semajno de jaroj, en la aŭtuno de 33; kaj fino de definitiva kolektiva kaj individua graco, por la lasta semajno de jaroj, en la printempo de 2029.

La katastrofo plenumita en la Tria Mondmilito permesos al la lastaj elektitoj elstari el la ribela tendaro. La proklamo de la dimanĉa leĝo devigos la lastajn konvertitajn elektitojn preni pozicion por Dio kaj lia sanktigita Ŝabato. Poste, dum la tuta jaro 2029, la jaro kiu estos la "**tago de lia fina venĝo**", Dio punos la ribelemajn nekredantojn per la "**sep lastaj plagoj de lia dia kolero**". En ĉi tiu jaro 2029, la adventistaj elektitoj estos submetitaj al la lasta provo de fido, kiu estis profetita en la mesaĝo adresita al "**Filadelfio**", en Apokalipso 3:10, per ĉi tiuj vortoj: "Ĉar vi observis la vorton de mia pacienco, mi ankaŭ vin gardos de la horo de tento, kiu venos sur la tutan mondon, por provi la loĝantojn de la tero." Kaj li plue specifas al siaj veraj elektitoj pri ĉi tiu lasta provo: "**Mi venas rapide. Tenu forte tion, kion vi havas, por ke neniu prenu vian kronon.**" Jen la celo de ĉi tiu lasta provo; atesti nian fidelecon al Dio, kiu nin indas konservi nian "**kronon**", simbolon de "**eterna vivo**" ofertita de Jesuo Kristo, laŭ Apokalipso 2:10: "**Ne timu tion, kion vi baldaŭ suferos. Jen la diablo ĵetos iujn el vi en malliberejon, por ke vi estu tentataj; kaj vi havos aflikton dek tagojn. Estu fidela ĝis la morto, kaj mi donos al vi la kronon de la vivo.**"

Mi memorigas vin, ke la skribita profetaĵo ne anoncas la programadon fare de Dio de aparta lasta profeta semajno kaj ke ĉi tiu hipotezo baziĝas ekskluzive sur mia ĝenerala scio pri la profeta temo rivelita de Dio. La ekzisto de ĉi tiu lasta semajno de 7 jaroj + 1 jaro baziĝas nur sur la subtilecoj sugestitaj de la Spirito anstataŭ deklarataj. Kaj pri ĉi tiu temo, mi emfazas la gravecon, kiun Jesuo donas al ĉi tiu esprimo en la prologo de sia Apokalipso: "**Alfa kaj Omega, la komenco kaj la fino, la unua kaj la lasta ...**" Ĉi tio rajtigas min esplori la diversajn temojn, kiujn ĉi tiu principo povas koncerni kaj al kiuj ĝi povas esti aplikita.

La profeta semajno de sep jaroj + 1 estas uzata de Dio sub la temo de sia puno pro la pekoj de homoj ankoraŭ lokitaj en la tempo de graco kaj ĝia ĉefa rolo

estas la preparado kaj plenumo de la " **sesa trumpeto** ", kies militstrategio estas rivelita en Daniel 11:40 ĝis 45. Sed estas evidente, ke fine de la unua duono de 2023, la rusa agreso de la okcidenta tendaro ankoraŭ ne okazis, ĝia konflikto ankoraŭ oficiale kontraŭstaras ĝin nur al Ukrainio. Sed dia leciono jam povas esti lernita el la plenumitaj faktoj. Fakte, ĉi tiu dia profeta semajno povas ankaŭ reprodukti tri sinsekvajn militfazojn, kiuj estas efektivigitaj konforme al la tri mondmilitoj de la dia projekto, el kiuj du jam estas plenumitaj.

Ĉi tie, mi ankoraŭ ne povas precizigi ĉu la divido de ĉi tiu semajno baziĝas sur la bildo de tera tempo konstruita laŭ trioble 2000 jaroj kaj poste 1000 jaroj, aŭ laŭ duoble 3 jaroj + 1 jaro, aŭ laŭ duoble 3 jaroj kaj 6 monatoj kiel la Paska semajno de Dan. 9:27. Tamen, memori, per ĉi tiu semajno de jaroj, lian grandan teran projekton de 7000 jaroj ne estas seninteresa por Dio kaj por ni, liaj fidelaj servistoj. Ĉar ĝuste ĉi tiu fundamenta vero hodiaŭ faras homojn disĵetitajn tra la tero malamikoj, kiujn Dio prenas kiel celon de sia dia kolero. Atendante konfirmon per la faktoj, mi jam proponas la jenan klarigon.

2022-2023: Kiel la Unua Mondmilito de 1914-1918, la milito inter Rusio kaj Ukrainio estas konvencia tipo de limmilito kaj tranĉea milito kun konstantaj bombadoj fare de artilerio kaj ĝiaj kanonoj, ĉefe, al kio aldoniĝas la efikeco de dronoj, kiuj mortigas tankojn, tankojn, veturilojn, ŝipojn kaj homojn.

2024-2025: Konforme al la Dua Mondmilito de 1939-1945, ni devus vidi la profetaĵon de Daniel 11:40 plenumiĝi. Kaj la nuna rifuzo de Vladimir Putin renovigi interkonsentojn pri ukrainaj grenoliveroj al aĉetantaj kaj konsumantaj landoj povus esti la kaŭzo de la iritiĝo de la " **reĝo de la sudo** " de la profetaĵo, kontraŭ la eŭropa romkatolika papa " **reĝo** " celita de la Spirito ekde Daniel 11:36. La malsatego suferita de nigra Afriko povus provoki popularan kaj armitan ribelon de amasoj da afrikanoj kontraŭ la eŭropa okcidenta tendaro respondeca pri la maljustaĵoj faritaj al la rusoj kaj samtempe al la afrikanoj. Ĉar la blokado de greno estas la respondo de Rusio al la sankcioj prenitaj de la okcidenta tendaro kaj ĝiaj senĉesaj kaj kreskantaj armilprovizoj donitaj al Ukrainio. Tiam, profitante la maltrankvilon kaŭzitan de la atakoj de la afrika " **reĝo de la sudo** ", la rusa " **reĝo de la nordo** " invadis Okcidentan Eŭropon kun ĉiuj siaj militfortoj, okupis ĝin kaj prirabis ĝin. La milito en Ukrainio malkaŝis la mankon de rimedoj kaj armiloj en la okcidenta tendaro. En tempo, kiam urĝis rearmiĝi, la necesa mono mankis, ĉar la profitoj estis konsumitaj kaj forfumiĝis en la formo de bomboj produktitaj kun granda malfacileco.

2026-2027: La konflikto prenas la formon de Tria Mondmilito kun la uzo de atombomboj. En la oriento, eblaj malamikoj batalas kaj eliminis unu la alian. Sed en la okcidento, Usono liberigas Eŭropon kaj detruas sian delongan malamikon, Rusion, per atomfajro, tiel plenumante la agon profetitan en Dan. 11:44 kaj 45, kiu kondukas la rusan reĝon ekstermi homamasojn: " **Novaĵoj de oriento kaj nordo konsternos lin, kaj li eliros kun granda kolero por pereigi kaj ekstermi homamasojn.** " Ĉi tiu atomfazo eliminis miliardojn da homoj kaj definitive kondamnas la eblecon plilongigi la vivon sur la tuta tero.

La " **pluvivantoj** " de ĉi tiu tera dramo regupiĝos sub la domina gvidado de Usono, nun nekontestita. Universala registaro estas establita kaj akceptita de ĉiuj. Ĉi tiu divido de tera tempo en tri sinsekvajn fazojn estis konfirmita de Dio,

kiu lokigis la morton de Jesuo Kristo je la 4000-a^{el} la 6000 jaroj da tera tempo rezervitaj por la elekto de siaj elektitoj elaĉetitaj per sia libervola pekliberiga ofero.

2028: Nuklea fajro detruinte preskaŭ ĉiujn iliajn loĝantojn, en ĉiuj pluivantaj nacioj, la grundo de la tero finis esti mistraktita de homoj, laŭ la instruo donita en Levidoj 26:34-35: "*Tiam la lando ĝuos siajn sabatojn, **dum ĝi estas dezerta.** " kaj vi estos en la lando de viaj malamikoj ; tiam la lando ripozos kaj ĝuos siajn sabatojn. Dum la tuta tempo de dezerteco ĝi havos ripozon, kiun ĝi ne havis en viaj sabatoj, kiam vi tie loĝis.*" Sed la kondiĉoj priskribitaj en ĉi tiu verso plenumiĝis dum la deportado de la Judoj al Babilono de - 586. En la kunteksto de la fino de la mondo, la efektivigita detruo alprenas definitivan karakteron, sed la analogeco de la du spertoj ofertas al la tero koruptita de la homo veran sabatan ripozon en ĉi tiu sepa jaro de nia profeta semajno de YaHWéH. En sia dia ordono, YaHWéH establis la reston de la tero ĉiujn sep jarojn. En sia saĝo kaj sia senlima scio, Dio opiniis necese, ke la tero ne estu prilaborata unu jaron el sep, ĉiun sepan jaron. Kaj la Judoj tiel kultivis siajn terojn aplikante la metodon de kultivrotacio, kiu konsistas el lasi seponon de la tero neĝenata ŝanĝante la koncernan areon ĉiujare dum la sepjara ciklo. Ĉiu agrikultura tero tiel regeneriĝis en sepjara ciklo. En ĉi tiu fina kunteksto, la tero jam ne profitas de la sabato, kiun ĝi reakiras, sed homoj estas ne malpli detruitaj pro la malestimo montrita al la sabatoj ordonitaj de Dio; tiuj, kiuj koncernas la grundon de la tero, sed precipe tiun de la sepa tago, kiu komenciĝas en miljara formo, kun la reveno de..." Jesuo Kristo, en la printempo de 2030.

Kiel vidite supre, la jaro 2029 aperos kiel oka jaro, simbolante la okan tagon, kiun la ribeluloj atribuas al la normo de la nova interligo en Kristo, ion kion en ĉi tiu jaro 2029, Dio malbenas kaj punas sesan fojon. Kaj la plagoj, kiuj falos sur la kulpulojn, post la fino de la tempo de graco, ĉiuj memorigas pri la originala ordo de la ses tagoj, dum kiuj Dio kreis la elementojn, kiuj konsistigas lian teran kreaĵon; sed en ordo inversa al tiu de Genezo 1, kaj en simbola senco ankaŭ laŭ la homaj celoj de lia fina kolero, kies kaŭzoj kaj identecoj estas rivelitaj en Daniel kaj Apokalipso.

La unua plago prenas la formon de "***maligna kaj dolora ulcero*** ", kiu trafas la tendaron de mallumo apartigita de la lumo. Ĝi trafas "***la teron***". La ĉefa celo estas la protestanta religio, kiu erare asertas la savon de Kristo kaj la Sankta Biblio, kiun ĝi malestimas.

La dua trafas "***la maron***"; ĝi "***ŝanĝiĝas en sangon***"; la celo ĉi-foje estas la romkatolika religio, kiu batalis kontraŭ la Sankta Biblio kaj ĝiaj legantoj.

La tria frapas "***la riverojn kaj fontojn de akvo***"; ili "***ŝanĝiĝas en sangon***"; laŭ Apok. 16:4, Dio "***donas sangon por trinki***" al protestantoj kaj katolikoj pretaj mortigi siajn lastajn servistojn, kiuj restis fidelaj al la observado de sia sankta Ŝabato.

La kvara trafas la "***sunon***" kreitan de Dio en la kvara tago de lia tera kreo; ĝia varmego intensiĝas. La adorantoj de la "***suno***", ĉiuj, kiuj honoras "***dimanĉon***", la ripozon de la "***unua tago***" establitajn ekde la 7-a de marto 321, "***estas bruligitaj***" de ĝiaj sunaj radioj.

La kvina frapas Vatikanon " **la tronon de la besto** " per " **mallumo** "; Romo kaj Vatikano Italio estas enigitaj en nigran " **mallumon** " nomatan " **dolora** ".

La sesa trafas la " **grandan riveron Eŭfrato** "; Post la apero de Jesuo Kristo reveninta en nepriskribebla gloro, Eŭropo kaj ĝiaj " **du trionoj** " " **postvivantoj** " estas submetitaj al la " **vinjaro** "; la instruistoj de falsaj religioj estas masakritaj de siaj trompitaj viktimoj.

La sepa batas la " **aeron** ", simbolante la teran potencon de la diablo; Dio faligas siajn " **hajlerojn** " el la ĉielo sur la lastajn terajn " **postvivantojn** ".

La granda Ŝabato de la sepa jarmilo komenciĝas per la glora reveno de Jesuo Kristo.

Satano, la " **anĝelo de la abismo** ", estas izolita sur la dezerta tero, kaj en la ĉielo la elektitoj juĝas la malbonajn mortintojn atendante sian resurekton por aperi ĉe la fino de la " **mil jaroj** ", antaŭ la tribunalo de Dio, por la fina juĝo priskribita en Apokalipso 19.

Sed en la necerteco pri la precizeco de la ĝusta divido de ĉi tiu lasta semajno de YaHWéH, nur unu afero estas trudita al ni, kiel diras la anglo-usona esprimo "Atendu kaj Vidu", kio konsistigas la normalan sintenon por adventista kristano, kiun Dio difinas dirante al li en Dan. 12:12: " **Feliĉa estas tiu, kiu atendas ĝis 1335 tagoj** ".

Tradicio kaj Vero

Antaŭ ol disvolvi la studon de ĉi tiuj du temoj, kiuj estas "tradicio kaj vero", ni devas kompreni, kio estas homo; kia estas lia vera naturo.

Dio kreis lin kun plena libereco, kiu donas al li la eblecon disvolvi ĉiaspecajn karakterojn kaj eble ekstreme kontraŭajn normojn. La homo naskiĝas, principe, kredema aŭ nekredanta je pluraj interaj niveloj. Li ankaŭ naskiĝas kredanta aŭ nekredanta, afabla aŭ malbona, kuraĝa aŭ timema, fidela aŭ malfidela, persistema aŭ ne, kaj ĉio ĉi je pluraj kaj preskaŭ senlimaj niveloj kaj dozoj. Jen kio faras ĉiun el liaj kreitaĵoj unika, kaj Dio sole scias, kio ni vere estas individue, ĉar li nin sondas, pesas kaj analizas pli bone ol skanilo, sen la plej eta ebleco de eraro.

Ĉiuj ĉi tiuj individuaj karakterizaĵoj estas submetitaj al komunaj kolektivaj testoj kiel la nacia vivo, la vivo kiel paro, politika analizo, kaj, kompreneble, la religia vivo. De la momento kiam ni naskiĝas, niaj estontaj elektoj estas enskribitaj kaj difinitaj de nia persona naturo. Sed Dio imputas niajn elektojn kaj kondutojn al ni nur en plenaĝeco, kiun li taksis je nur 12 jaroj. Li tial kredas, ke je

12 jaroj, lia homa kreitaĵo kapablas porti respondecon pri siaj faroj, siaj kulpoj kaj siaj bonfaroj.

Tamen, mi nun alproksimiĝas al la temo de ĉi tiu studo komencante per "tradicio". Kiel ĉe multaj terminoj, ĉi tio estas nek negativa nek pozitiva en si mem, ĉar la adjektivo "bona aŭ malbona" devas esti aldonita por difini ĝin en ĉiu aparta kazo. Por la Judoj, ĉi tiu vorto "tradicio" ankoraŭ havas grandan gravecon. Sed antaŭ ol misjuĝi ilian konduton, ni devas memori, ke ilia tradicio estis origine establita kaj instruita de Dio mem, kaj ke ilia alligiteco al ĉi tiu tradicio estas la kaŭzo de la konservado de ilia ekzisto kaj ilia religia aparteco. Ĉi tiu popolo konstante alfrontiĝis kun la falsaj paganaj religioj, kontraŭ kiuj Dio avertis ilin. Ili sciis, ke ili devis rezisti kaj ne cedi colon da tereno al la malamiko, kiu volis konduki ilin laŭ la vojo de paganismo. Ankaŭ la diaj ordonoj estis prenitaj serioze kaj la Judoj alkroĉiĝis al la diaj reguloj, kiuj, longe konservitaj, prenis la formon de tradicio. Sed kompreneble, la malavantaĝo de ĉi tiu timo perdi la aprobon de Dio estis la kaŭzo de ilia malfacilaĵo sekvi lian savan planon kiam ĝi spertis ŝanĝojn; kaj jen kio okazis kiam, en Jesuo Kristo, la " **mesio** " prezentis sin por fari repacigon pro iliaj pekoj por ili kaj por ĉiuj elektitoj de la tera historio. Ni tiam pli bone komprenas ĉi tiun version de Kohelet 7:16, kie la Spirito diras al ni per la buŝo de la reĝo Salomono: " *Ne estu tro justa, nek tro saĝa: kial vi pereigu vin mem?* " Ĉi tiu verso eble surprizos nin, sed ĝuste volante konservi sian justecon, la judoj perdis sin mem malakceptante sian solan " **mesion** ". Tial eblas esti " **tro justa** ".

Tamen, Dio mem kondamnis kaj malakceptis ilin pro ĉi tiu malakcepto de la " **mesio** " Jesuo Kristo, ĉar ĝi estas la frukto de neinteligenta konduto kaj li postulas, ke tiuj, kiujn li savas, montru sin inteligentaj. La baza inteligenteco donita al ĉiuj liaj kreitaĵoj permesas al ni kompreni, ke besta vivo ne havas la valoron de homa vivo origine kreita laŭ la " **bildo de Dio** ", kaj tial, ke la rita ofero de besta vivo povus havi nur provizoran valoron, atendante pli bonegan oferon kaj pli konforman al la valoro de homo kreita laŭ ĉi tiu " **bildo de Dio** ". Nur Dio povus tiam kontentigi la postulon de ĉi tiu pentofara ofero; kio necesigis, ke li faru sin laŭ la " **bildo de homo** ". Kaj tiel praviĝas la enkarniĝo de Dio en la karno kaj spirito de Jesuo Kristo.

Tradicio ĉiam baziĝas sur la ripetado de sekulara aŭ religia praktiko. Kaj la formo de ĉi tiu tradicio estas heredata de ĉiu el ni laŭ la kondiĉoj de nia naskiĝo. La infano ne elektas siajn gepatrojn, siajn fratojn kaj fratinojn, sian devenlandon aŭ sian religion. Sed ekde la naskiĝo, en falsa kristanismo kaj aliaj paganaj religioj, li estas ligita al ĉi tiu origino kaj la kondiĉoj ligitaj al ĝi. Nur dum li kreskas, lia inteligenteco permesos al li kompreni, ke ĉi tiuj kondiĉoj estas truditaj al li maljuste kaj ke lia natura heredaĵo tenas lin en sklaveco kaj senigas lin de lia libereco de elekto. Sed kompreneble, li komprenas ĉi tion nur se li estas dotita per vera inteligenteco, kiun nur Dio povas doni. Ĉar en la vasta plimulto de homaj kazoj, ĉi tiu inteligenteco forestas kaj homoj restas kaptitoj de siaj naciaj kaj karnaj heredaĵoj.

Ĉi tie ni ankoraŭ bezonas kompreni kio estas naciismo, ĉar nature, homoj alkroĉiĝas al la ĉirkaŭaĵoj kiam ili naskiĝas kaj eniras la homan vivon. Ni devas rimarki, ke la naciisma spirito estas fakte ekstreme malofta. Tio estas ĉar principe

tio, kion ni malĝuste nomas naciismo, estas ĉefe la konsekvenco de la fakto, ke ni ne ŝatas esti ĝenataj en niaj kutimoj kaj praktikoj; tio, tiel ke ĉiu proponita aŭ trudita ŝanĝo renkontas nian naturan malamikecon. Sed ĉi tie denove, ni ĉiuj estas tre malsamaj. Kelkaj rifuzos ŝanĝon ĉar ili timas perdi la avantaĝojn, kiujn ili havas kaj kiuj donas al ili sekurecon. Aliaj, male, pli aŭdacaj, ne timas ŝanĝon ĉar ili havas guston por risko. Kaj depende de la aparta kazo, kredema aŭ nekredema, ĉi tiuj reagoj estos multfoje malsamaj. Vera naciismo estas, laŭ mia opinio, preskaŭ mito, ĉar tio, kion politika naciismo defendas, estas, sole, avantaĝoj kaj rajtoj akiritaj en iu ajn lando. Juda naciismo baziĝas sur la ideo de juda prefero, franca naciismo baziĝas sur prefero por modelo formita en Respublikana Francio, kie libereco prenis liberecan formon. Sed ĝuste tiu ĉi liberecana formo allogas al Francio amasojn da enmigrintoj, kiuj scias, ke ili povos libere vivi sian apartecon. Bedaŭrinde, ĉiuj tiuj apartecoj ne estas kongruaj unu kun la alia, kaj la riskoj de perfortaj kolizioj estas tiel plifortigitaj kaj konfirmitaj en la faktoj notitaj kaj observitaj. La usona socio estis la unua, kiu donis bildon pri tio, kion povus produkti respekto por pluraj kulturaj kaj religiaj tradicioj ene de la sama nacio. Frotoj kaj mortiga perforto tie atingis la plej altajn nivelojn en la mondo. Ĉar alligiteco al la usona flago aŭ iu ajn alia flago estas nur la alligiteco de homa vivo, kiu alkroĉiĝas al tio, kion ĝi tenas kaj ne volas perdi: sian lingvon, siajn rajtojn, sian posedaĵon, sian sekurecon.

Estas ankaŭ utile kaj necese kompreni kiom supraĵa kaj senvalora estas la nacia heredaĵo, ĝuste kaj paradokse, ĉar ĝi estas artefarita kaj ŝuldiĝas sole al la volo de Dio apartigi homojn nature emajn al ribelo. Efektive, malgraŭ ĉiuj diferencoj, kiujn oni povas observi sur la fizika nivelo ĉe homoj, ĉiuj havas Adamon kaj Evon kiel siajn originajn gepatrojn. La diferencojn poste alportis Dio: haŭtkoloro, korpotipo, koloro de la irisoj de la okuloj, harkoloro, altaj aŭ malaltaj staturoj kaj ekde la Babela Turo, malsamaj lingvoj parolataj kaj fine, malsamaj religioj. Sed kun ĉiuj ĉi tiuj diferencoj, homoj restas sur la nivelo de spirito kaj menso perfekte similaj, ĉar ili ĉiuj aspiras al la samaj aferoj kaj precipe al la ebleco vivi siajn vivojn laŭ sia persona koncepto. Dum longa tempo, homoj konsentis obei sian reĝon, sian gvidanton, siajn pastrojn kaj siajn diaĵojn. Sed unue, sur nacia nivelo, Francio liberiĝis de la religia koncepto, kaj tie aperis la ribelema spirito, liberigita en sia plena florado kaj eterna evoluo. En la 1900-aj jaroj, protesto kaj murdema anarkiismo aperis en Francio. Tiu ĉi anarkia penso neniam malaperis ekde sia apero kaj kaŭzis grandajn problemojn por la politikaj regantoj de eŭropaj nacioj. Ĝi estas ĉe la origino de niaj mondmilitoj, en 1914 kaj 1939. Kaj ni malkovros, ke ĝi ankoraŭ estas ĉe la origino de la Tria Mondmilito, ĉar en 2022, ŝtata anarkiismo havas nomon: Ukrainio. Efektive, tiu ĉi lando disiĝis de la Rusia Unio, akirante sian sendependecon dum la disfalo de la Rusia Sovetunio. Tiuj, kiuj tiel eskapis la rusan ŝtatan dominadon, estis pelataj de anarkia penso, kiu esprimiĝas per la deziro al libereco. En la kaoso kreita en Rusio, anarkiistoj kaj krimuloj havis la ŝancon esprimi sin kaj kapti la riĉaĵon de la nacio. Kaj iuj, kiel Ukrainio, utiligis la okazon por formaligi sian nacian sendependecon. La iama Sovetunio tiam prenis la formon de unio de sendependaj ŝtatoj simila al tiu de Usono. La du orienta kaj okcidenta blokoj tiam formiĝis sammaniere, kaj ilia konkurenco povis nur produkti konflikthan efikon. Tiel,

volante transiri al la okcidenta tendaro, la anarkia Ukrainio fariĝis la disputo-pomo, kiu kontraŭstarigis la rusan tendaron al la usona NATO-tendaro. Ĉi tiu anarkia pensado estas en la naturo mem de la loĝantoj de Ukrainio, sed ne nur inter ili. Ĉar, post jaroj da liberigitaj demokratiaj praktikoj, okcidentanoj ĉiuj fariĝis anarkiistoj, kaj pri tio, la ukraina prezidento Zelenskij ne eraris deklari al eŭropanoj: "Ni estas kiel vi." Kaj rilate al tio, "nia loko estas kun vi, en via tendaro"; tiu, kie la anarkia pensado dominas kaj eternigas sin laŭ tradicia maniero. Tiel, post la individuaj atakoj faritaj de anarkiistoj, ĉi-foje per anarkia reago de la ukraina ŝtato ekbrulas la meĉo de la eksplodaĵo, kiu produktos kaj jam produktas la orient-okcidentan konflikton de la Tria Mondmilito. Mi volas denove emfazi ĉi tiun anarkian mensstato de la ukrainoj, kiu klarigas ilian furiozan reziston kaj opozicion kontraŭ la rusa dominado. Enirante en sian nacian liberecon, Ukrainio favoris la rajton de ĉiu fari kion ili volas, kiam ili volas kaj kie ili volas. Sed kompreneble, la malegaleco de la loĝantoj signifis, ke nur la plej riĉaj oligarkoj kaptis la riĉecon en senhonta korupto agnoskita de ĉiuj okcidentaj gvidantoj. Sed, por ĉi-lastaj, sufiĉos redukti la ekscesojn de ĉi tiu korupto por ke Ukrainio fariĝu taŭga por eniri NATO-n kaj Eŭropon. Ĉar korupto ekzistas kaj dominas ĉie, escepte ke en la Okcidento, ĝi estas maskita per demokratiaj ŝajnoj legitimataj, denove, laŭ tradicia maniero, per la ripetado de la heredita principo.

Ĉio ĉi pravas kiom multe homoj estas sklavigitaj de artefaritaj kaj naturaj heredaĵoj, kiuj tenas ilin kaptitaj kaj malhelpas ilin rigardi la vivon vere libere, ebligite nur de Jesuo, kiu deklaris en Johano 8:32: "**Vi scios la veron, kaj la vero vin liberigos** ." Ĉar la vizio de ĉi tiu vera libereco aperas nur en Dio kaj en Li sole, ĉar ĉiu alia vidpunkto pri homa vivo estas sklavigita de siaj tradicioj. Tial, kiu ajn vi estas, kie ajn vi estas, kie ajn vi vivas kaj loĝas, vi devas klopodi liberigi vin de viaj heredaĵoj, ĉar vi estas antaŭ ĉio alia, aŭ koncepto, la kreitaĵo de la vivanta Dio, kiu enkondukis vin en la homan vivon, por prezenti al vi Sian oferton de savo kaj Siajn kondiĉojn por akiri ĝin.

Tiu ĉi vidpunkto pri vera libereco konsistigas la principon de vero, kiu tiel rekte kontraŭas la tradicion establitan per heredo. Ĉar nur tio, kion vi elektas libere, havas valoron, sen devigo aŭ ekstera premo. La elekto, kiun vi devas fari, estas tiu diktita de inteligenteco, kiu konsistas el konsidero de ĉiuj datumoj, kiuj konsistigas vian scion kaj vian tutan komprenon. La homo leviĝas super la besto nur per sia alta kapablo por reflektado, dotita per morala sento. Kiel Dio kaj la anĝeloj, li povas analizi, dedukti kaj antaŭvidi la sekvojn de tiu aŭ alia ago; li nur bezonas voli fari tion por esti kapabla je ĝi. Sed jen kie aperas lia problemoj; li devas forte deziri atingi la deziratan rezulton. Kaj la homaj amasoj perdos savon amase, ĉar individue, la kreitaĵoj de Dio ne trudas al si la persisteman penon necesan por atingi la deziratan kaj dezirindan rezulton. Neglektemo faras la plej grandan damaĝon imageblan al la neglektema. Estas tiel facile lasi sin vivi sen demandi demandojn; facile! Jes, sed je kia prezo? Je la prezo de la savo de sia animo. Sur la tuta tero, neniuj homoj havas la rajton aŭ potencon malhelpi serviston de Dio respondi al la voko de sia Patro kaj Majstro. Kia ajn via situacio heredita de la tradicio de via popolo, vi povas liberigi vin de ĝi kaj sin dediĉi al Jesuo Kristo kaj en li, servi lin, adori lin, honori lin, kiel li meritas. Li mem estas la

kreinto Dio, kiu venis sur la teron enkarniĝinte nomata Jesuo kaj tiel trovas sin duoble inda je nia amo kaj obeema servo.

La vero estas do la malo de la mensogo, kiu konsistigas la falsajn devojn truditajn de tradiciaj naciaj heredaĵoj. Estas ĉi tiu ideo, kiun Jesuo venis alporti kaj riveli al la juda popolo, kiu estis la prioritato por ĉi tiu dia ago. Sed Jesuo plejparte renkontis nur la malamikecon de homa naturo sklavigita de sia nacia heredaĵo. Tial, parolante al ili pri ĉiela vivo, ili aŭdis kaj vidis nur sian teran vivon kaj la gloron de sia nacio. Jesuo diris aparte al la prokuroro Pontio Pilato: "*Mia regno ne estas el ĉi tiu mondo*", ion, kion li neniam diris al siaj apostoloj, nek al la aliaj judoj, kiuj ĉiuj atendis, ke li prenu la teran potencon kaj regu Izraelon, kiel faris reĝo David en sia tempo. Jesuo sciis, ke nur lia pekliberiga morto havas sencon kaj ke nur lia morto kaj resurekto konsistigos la klarigojn akcepteblajn por liaj elektitoj kaj, unue kaj ĉefe, por siaj apostoloj. Tial li ne insistis konvinki ilin, sed kontentiĝis profeti la faktojn al ili. Tio devas esti la kazo ĝis la fino de la mondo por ĉiu kreitaĵo vokita al la elekto de savo; ĝin vizitas Dio en la momento, kiam li juĝas favora, kaj ĝi povas esti objekto de pluraj sinsekvaj voko, ĉar ni estas tenataj de la tera karna heredaĵo laŭ diversaj manieroj, laŭ ĉiu individua kazo.

Sur la tero, ne ekzistas amo aŭ amikeco, kiu povas pravigi esti privilegiita super la amo, kiun ni ŝuldas al Dio. Kaj oni devas esti vere malsaĝa por malakcepti la eternan amon de Dio kaj preferi provizoran, mallongdaŭran, karnan amon sen estonteco. Tamen ĉi tiu estas la elekto farita de amasoj da viroj kaj virinoj, kiuj volas konservi siajn terajn ligojn. Jesuo klare kondamnis ĉi tiun preferon, dirante en Mateo 10:37: "*Kiu amas patron aŭ patrinon pli ol min, ne estas inda je mi, kaj kiu amas filon aŭ filinon pli ol min, ne estas inda je mi*"; Ĉi tiu juĝo farita de Jesuo Kristo meritas nian plenan atenton kaj respekton, ĉar ĝi establas la proporcion de teraj kaj ĉielaj valoroj kaj prioritatoj. Notu, ke Jesuo ne citas "la edzinon" de tiu, kiu amas. Ĉi tio estas klarigita per la fakto, ke "*la edzino*" simbolas la Eklezion de la elektitoj, kiujn Jesuo persone amis pli ol sian propran vivon. Sed krom lia aparta kazo, por la peka viro elaĉetita per sia sango, amo al sia edzino ne devas superi lian amon al Dio, lia Kreinto kaj lia Savanto. Sed por eskapi sian kaptilon, la homo devas deŝiri sin de pasia karna amo kaj resti mastro de sia situacio, kio ofte montriĝas neebla por amasoj, kiuj, kiel Adamo, elektas dividi la malĝojan sorton de sia edzino aŭ, inverse, de la edzino, kiu elektas favori la viron, kiun ŝi amas. Kompreneble, la spirita viro favoros ĉielan amon kaj ke la karna viro preferos karnan amon. Ĉar fronte al ĉi tiu problemo, la multnombraj faktoroj de la homa naturo menciitaj komence de la studo ekagas kaj decidas la akiritan rezulton. Ĉar por plaĉi al la Kreinto Dio, la elektito devas esti samtempe kredema, kredanta, afabla kaj obeema.

Post kiam adoptita, la normo de ĉiela vero devas esti konservata kaj etendita, do ripetata, kaj ĝi tiam fariĝas "bona tradicio". Tio estis la kazo por ĉiuj tiuj bibliaj herooj, kiel Abraham, Moseo, kaj tiom da aliaj nomitaj aŭ anonimaj. Tiel, kiam la sekvata tradicio konformas al ĉiela vero, tiu tradicio povas esti juĝata kiel "bona" laŭ la juĝo de Dio. Sed ekster ĉi tiu kazo, tradicio estas mortkaptilo en kiu homoj naskiĝas, kreskas kaj mortas sen espero de savo, krom se ili scias kiel liberiĝi de ĝi ĝustatempe. Mia scio pri la vera Dio estas heredaĵo, kiu venis de eksterlando, de fremda popolo, kiu estis hebrea kaj kiun Dio elektis

por riveli sian savon al ĉiuj nacioj de la tero. Kaj malgraŭ sia nacia nekredemo, kiel pruvas ĝia historio, Izrael plenumis la planon de Dio per siaj dek du apostoloj kaj siaj unuaj disĉiploj konvertitaj al la kristana kredo. Savo en Kristo estas vere universala savo kaj estas Dio, kiu organizis ĝin de komenco ĝis fino. Izrael ne estis la savita elektita popolo, sed specimeno de la homaro prenita el la posteuloj de Abraham. Li havis nur la privilegion esti la unua, kiu spertis veran dian regadon kaj ankaŭ la unua, kiu pagis la prezon de nekredo. Post li, dum la kristana epoko, asembleoj, kiuj asertis la savon de Kristo, venis por renovigi liajn erarojn, liajn kulpojn kaj liajn pekojn kontraŭ Dio. Tiel ke judoj kaj kristanoj estis juĝataj de Dio sammaniere, kaj tio konfirmas la signifon de la vortoj de Jesuo, kiu diris en Mateo 22:14: " **Ĉar multaj estas vokitaj, sed malmultaj estas elektitaj** ." Vi ne devas senkuraĝiĝi pro iliaj sinsekvaj kolektivaj malsukcesoj, ĉar Dio juĝas ĉiun kreitaĵon individue, kaj kie iuj malsukcesas, la pli multnombraj, aliaj malpli multnombraj povas sukcesi.

La oferto de eterna vivo prezentita de Dio estas la ĉefa celo de lia aliro. La alia ĉefa celo estas do la elekto de liaj elektitoj, kiuj estos indaj profiti de lia oferto. Nun, por atingi ĉi tiun rezulton, Dio uzos du rimedojn sinsekve. La unua estas la instruado de siaj leĝoj kaj siaj normoj pri la ĉiela vivo. La dua rimedo estas tiu de elaĉeto, tio estas, la elaĉeto de la pekoj de la elektitoj per la libervola morto de la "mesio" kaj dia kaj homa, kiu pentos pro ili prenante ilin sur sin. Ni do ne devas inversigi la celojn kaj la rimedojn, ĉar tiam la vera celo fariĝas neatingebla.

Sub tiu klara klarigo, la sava plano de Dio fariĝas simpla kaj komprenebla eĉ por la plej simplaj, plej humilaj kaj malplej edukitaj homoj. Lia aliro povas esti komprenata de ĉiu, tra la tuta tero, de ĉiu homo, kiu amas la simplecon de la vero, lian veron.

Sur la tero, kiam inteligenta kaj prudenta homo planas iri kaj vivi en fremda lando, kun fremda parolata kaj skribata lingvo, li aŭ ŝi jam antaŭ ol iri tien klopodas lerni la lingvon de la elektita lando kaj ankaŭ koni la kutimojn komunajn kun ĝiaj loĝantoj. Tio estas la preciza bildo de la plano de savo elpensita de Dio por la elektitoj elaĉetataj de la tero. Ankaŭ ili devas lerni, per la revelacioj de la Sankta Biblio, la leĝojn de la ĉiela vivo kaj konformiĝi al ili antaŭ ol eniri ĝin.

En la Biblio, la konsekvencoj de privilegiado de la heredaĵo ricevita per "**homa tradicio**" transdonita de epoko al epoko estas identigitaj en ĉi tiu teksto el Jesaja 29:13: " *La Eternulo diris: Kiam ĉi tiu popolo alproksimiĝas al Mi, ili honoras Min per sia buŝo kaj per siaj lipoj, sed ilia koro estas malproksime de Mi, kaj ilia timo antaŭ Mi estas nur preskribo de homa tradicio* ." En ĉi tiu verso, Dio kondamnas religian formalismon, ĉar li nur serĉas de siaj elektitoj ilian sinceran kaj totalan amon. Pri kiu preskribo Dio parolas ĉi tie? La instruoj legitaj en lia Sankta Biblio, do ni devas kompreni, ke por li, sen esti legitaj kun amo por plaĉi al li, la ordonoj, kiujn li mem donis, konsistigas nenion pli ol "**preskribon de homa tradicio**", kiu tial ne povas esti utila por tiu, kiu temas pri tio. Fakte, ĉi tiu verso donas la klarigon pri la spirita nescio de la juda pastraro komisiita instrui la popolon. Ne donante siajn korojn al la Dio, kiun ili servis, la levidaj pastroj fariĝis viktimoj de la simbolismo de la ritoj, kiujn ili plenumis sen inteligenteco. Farinte tiujn ritojn celo en si mem, ili povis nur kontraŭstari Kriston kiam li

prezentis sin por anstataŭigi la limigitan kaj neperfektan bestan simbolon. Ankaŭ, estas necese ke la elektito de nia tempo sciu, ke tiuj samaj riproĉoj formulitaj de Dio koncernas, hodiaŭ, ĉiujn oficialajn kristanajn ekleziojn; Jesuo malakceptinte ilin ĉiujn, ĉiun en sia tempo kaj fine, la Sepa-tagan Adventismon, institucion, printempe de 1994, pro ĝia manko de fido al lia profeta revelacio aparte celita en ĉi tiu teksto de Jesaja 29:10 ĝis 12, kiu antaŭas la antaŭan version: "*Ĉar YaHWéH elverŝis sur vin spiriton de profunda dormo; Li fermis viajn okulojn (la profetojn), Li vualis viajn kapojn (la viziulojn). La tuta revelacio estas por vi kiel la vortoj de sigelita libro donita al homo, kiu scias legi, dirante: Legu ĉi tion! Kaj li respondas: Mi ne povas, ĉar ĝi estas sigelita; aŭ kiel libro donita al homo, kiu ne scias legi, dirante: Legu ĉi tion! Kaj li respondas: Mi ne scias legi.*" Dio tiam donas la klarigon por ĉi tiu nekapablo: "*La Eternulo diris: Kiam ĉi tiu popolo alproksimiĝas al Mi, ili honoras Min per sia buŝo kaj per siaj lipoj, sed ilia koro estas malproksime de Mi, kaj la timo, kiun ili havas antaŭ Mi, estas nur preskribo de homa tradicio.*" Tio indikas formalistan sintenon ankaŭ riproĉitan al "*Laodicea*", la lasta epoko de la oficiala Sepa-taga Adventista eklezio.

Ĉi tiu mesaĝo transdonita de Dio havas eternan valoron kaj tiel rivelas la kialon, kial Jesuo "*elvomis*" oficialan Sepa-tagan Adventismon printempe de 1994, konforme al la anonco de ĉi tiu ago, citita en Apokalipso 3:16: "*Tial, ĉar vi estas tepidaj, kaj nek malvarmaj nek varmegaj, Mi elvomos vin el Mia buŝo.*" Ĉi tiu "*tepideco*" konfirmas la mankon de amo kondamnita en Jesaja 29:13: "*sed lia koro estas malproksime de mi.*"

Gvidinte la agon, kiu fariĝis la kaŭzo de ĉi tiu malakcepto fare de Kristo, mi povas atesti, ke mi renkontis, en Adventismo, homojn, kiuj foje ŝajnis vigligitaj de fervoro por la dia verko. Tamen, mi ankaŭ observis, ke ĉi tiuj homoj ne persistis laŭlonge de la tempo kaj ke la entuziasmo de momento cedis al totala rezigno pri la ricevita lumo. Tial la lastaj alvokitaj elektitoj devas scii, ke Dio estas tre postulema en sia postulo pri amo. Sed ĉu povus esti alie, kiam ni scias la prezon, kiun li pagis por akiri ĝin? Kaj Jesuo, ĉu li ne estis sufiĉe klara en siaj vortoj en Mateo 16:24: "*Tiam Jesuo diris al siaj disĉiploj: Se iu volas veni post mi, li neu sin mem, kaj levu sian krucon, kaj sekvu min.*" Kaj li konfirmas, precizigante en Mat. 10:38: "*Kiu ne prenas sian krucon kaj sekvas min, ne estas inda je mi.*" Kiel iu, kiu ne sentas amon por lia revelaciita profeta vorto, povus "*levu sian krucon kaj sekvu Jesuon Kriston*"? Eĉ se la diablo inspirus lin fari tion, li ne estus savita de Jesuo.

Sekvi Jesuon Kriston estas penso, kiu malaperas en mondo, kiu sekvas Satanon kaj liajn anĝelajn demonojn dum preskaŭ ses mil jaroj. Ĉar niaj modeloj de historiaj socioj estis ĉiuj konstruitaj sub liaj diable maljustaj normoj. Vera justeco regis sur la tero nur dum la tricent jaroj, dum kiuj Dio mem rekte regis sian popolon liberigitan de egipta sklaveco. Kaj se li regus la mondon hodiaŭ, vera justeco estus trudita al ĉiuj, riĉuloj kaj malriĉuloj, altaj kaj malaltaj. Kaj rilate al tio, mi memoras en la malnova rojalista reĝimo de Francio, la regadon de reĝo Ludoviko la 11-a, kiu estis, se ne simpatia, malpli maljusta ol ĉiuj aliaj. Estante tre ŝparema, li vestis sin modeste kaj severe punis ĉiujn malbonfarantojn de la regno per pendumado, sed ankaŭ subpremendis noblajn sinjorojn, kiuj meritis ĝin, sendepende de ilia rango kaj klaso.

Kaj ĉar mi mencias la monarkion, vi devus scii, ke ĝi ankaŭ transdoniĝis tra la tempo laŭ la principo de tradicio. Kaj sciante, ke iuj donas al ĝi biblian dian rajton, mi memoras, ke, frustrita de ilia peto, Dio nur konsentis doni al la hebrea popolo " *reĝon kiel la aliaj popoloj* " paganoj de ilia tempo; kio signifas, ke la inspiro de la modelo estas de satana origino kaj ne dia. Sed Dio kredis la hebreojn laŭvorte, kaj li transdonis ilin al la maljusteco, kiun ĉiuj iliaj reĝoj praktikus, avertante ilin, ke ĉi tiuj reĝoj vivos je ilia kosto, kiel jam faris la paganaj reĝoj; peza ŝarĝo, kiun li neniam postulis de ili, dum li direktis ilin en sia perfekta kaj neriproĉebla justeco.

Tradicio kaj vero ankaŭ koncernas niajn okcidentajn sociojn konstruitajn sur la demokratie-respublikana kapitalisma modelo, kiu, por Dio kaj liaj elektitoj, estas la reĝimo de abomena peko karakterizita per siaj diablaj valoroj de maljusteco kaj egoisma avido. Niaj okcidentaj socioj ne vivas en paco, sed en la malfirmaj kondiĉoj de armistico, ĉar ili estas formitaj de opozicioj de premgrupoj, kiuj konstante luktas por perdi neniun el siaj avantaĝoj kaj, koncerne la riĉulojn, siajn privilegiojn. Ĉar, malgraŭ la ŝanĝo de Respublikoj, la maljusteco de la malnova reĝimo daŭris. La malriĉuloj restis la alĝustigebla valoro, ĉar la riĉuloj ne rezignis pri io ajn kaj eĉ sukcesis konsiderinde, eksponente pliigi sian parton. La premgrupoj estas la sindikatoj kaj unu post la alia, sinsekvaj registaroj klopodas kontentigi la postulojn de la riĉuloj ĉiam financataj per la ekspluatado de la malriĉuloj, laŭ la kapitalisma principo de la ekspluatado de homo fare de homo, principo kiu triumfis kaj trudis sin, eĉ en Francio, post longa rezisto. Tiu ĉi ekspluatado de homo fare de homo fariĝis evidenta vero kun la evoluo de akcia posedo, kiu anstataŭigis la funkcion de la bankoj kaj sola prenas signifan parton de la malgrandaj profitoj eltiritaj el la laboro de la malriĉuloj pagitaj je la termino "smic", kiu signifas "Minimuma Interprofesia Kreska Salajro". La bankoj pruntedonis monon je fiksaĵaj interezokvotoj, dum la akciulo prenas la realan profiton akiritan, per la laboro de la dungitoj, proporcie al sia investo. Kaj la situacio plimalboniĝis, ĉar tiuj akciuloj ne ĉiuj loĝas en Francio, ĉar la borso estas malfermita al la tuta mondo kaj tiuj, kiuj vivas de la investo de sia mono, estas pli kaj pli multaj, en ĉiuj landoj; Mono iras al mono. En Francio, la situacio estas tia, ke ĝiaj laborpostenoj jam ne riĉigas la landon mem, sed fremdulojn loĝantajn eksterlande. La lando laboras, sed ĝi jam ne povas riĉigi sin mem; tion kuraĝigis kaj subtenis sinsekvaj francaj prezidantoj ĝis la nuna prezidanto, la iama juna kapitalisma bankisto. Kapitalisma nacio prosperas kiam ĝi povas manĝi la profitojn de alia nacio, sed kio fariĝas el ĝi kiam ĝiaj profitoj mem estas manĝitaj de aliaj nacioj? Ĝi turniĝas malplene kaj ruinigas sin mem. Estas tiu vana klopodo, kiu kondukis mian landon, Francion, al ŝuldiĝo ekde 1974, ĝis la punkto, kie ĝi nun havas ŝuldon de tri trilionoj da eŭroj; ĝia modelo, Usono, havas ŝuldon de tridek trilionoj da dolaroj. La sindikata miraĝo jam delonge funkciis, sed fariĝis klare, ke la salajraltigoj de la malriĉaj laboristoj fariĝas vanaj pro la efiko de tiu plialtiĝo sur la ĝeneralajn vivkostojn. Salajroj altiĝas, sed aĉetpovo restas je la sama nivelo. Politikistoj estas ruzaj, donante per unu mano tion, kion ili forprenas per la alia, kaj en la maltrankvilo, nenio pliboniĝas kaj ĉio malboniĝas. Ĉar, krome, en tiu situacio de ruino, por gajni iliajn voĉojn kaj subtenon, la franca prezidanto volis redukti iliajn impostojn kiel eble plej multe; li tial devis prunti

kaj pliigi la nacian publikan ŝuldon. Tiu ĉi observado resumas la perversajn efikojn de la kapitalisma sistemo, kiu kondukas al ŝuldiĝo en socio, kies profitojn sorbas akciuloj, en la nomo de agadlibereco kaj la uzo de mono, tio estas, kapitalo. Tial ne estas surprize, ke "**la amo al mono**" estas kondamnita en la Biblio kiel "**la radiko de ĉia malbono**" en 1 Timoteo 6:9-10; kio igas **ĝin fiŝkaptado ĉefurbo** : "*Sed tiuj, kiuj volas riĉiĝi, falas en tenton kaj kaptilon, kaj en multajn malsaĝajn kaj malutilajn dezirojn, kiuj enigis homojn en ruinon kaj detruon. Ĉar amo al mono estas la radiko de ĉia malbono ; kaj kelkaj, prenante ĝin, forvagis de la fido kaj trapikis sin per multaj malĝojoj .*

Ĉe la radiko de ĉi tiu rezulto estas valoroj hereditaj kaj transdonitaj de jarcento al jarcento. Sed kiu inspiris la homon per la ideo, ke la peno de fizika laboro estu malplivalorigita kompare kun intelekta laboro? Estis ankoraŭ la diablo, ne la kreinto Dio, kiu donis al Adamo la rolon de ĝardenisto, al lia filo Kaino la profesion de farmisto, kaj al lia frato Habel tiun de paŝtisto. Kie estas la intelektulo en ĉi tiuj tri modeloj de la komenco de la historio de la tera vivo? Por plilongigi sin sur la tero, la homa vivo tiel trovis nutraĵon el la tero kaj vestaĵojn el lano. La intelektulo estis senutila. Montru la perversaĵon de nia tempo, kiu renversis ĉi tiujn originajn diajn valorojn. Tie kuŝas la origino de ĉiuj nunaj maljustecoj. En Francio, esperante antaŭenigi la kvaliton de sia servo, Justeco estas sendependa de la politika potenco, sed la homoj respondecaj pri la liverado de justeco estas, laŭnature kaj heredaĵo, pekuloj kaj neperfektaj kaj ankaŭ ili estas submetitaj al la mensa premo penita de la tutmondisma humanisma pensado de nia tempo kaj la konstanta premo de la potenco de la amaskomunikiloj. La mondo fariĝis travidebla, skandaloj malkaŝiĝas en socioj kutimaj al la multnombraj ekscesoj de homa konduto. Ne limigitaj de la dia normo de bono kaj malbono, ili jam ne havas nek kompasolon nek referencpunkton por juste juĝi sian socion, kiu fariĝis la scenejo de ĉiaj ekscesoj.

Malpli ol sep jarojn antaŭ la reveno de Jesuo Kristo, ĉu ne estas tempo taksi la veron kaj alfronti la realan situacion, en kiun la diablo kondukis la tutan homaron?

Kiel aspektus niaj homaj socioj sub rekta dia registaro? Ne plu korupto kaj perfekta justeco por ĉiuj, ĉar identigitaj de Dio sen povi eskapi lin, la koruptoj estas malliberigitaj aŭ eliminataj. Egala salajro por egala laboradotempo. Ĉar en niaj nunaj diablaj reĝimoj, pli altaj salajroj estas donataj al specialigitaj metioj, kiuj maljuste postulas ĉi tiujn avantaĝojn. La specialaĵo de metio ne pravigu salajrajn breĉojn, ĉar la elekto de specialaĵo estas afero de persona kontentigo, kiu ne havas kialon esti rekompensita. Salajro nur pagu por la vivtempo donita de ĉiu persono en sia profesia agado por la komuna intereso de ĉiuj; kaj nenio pli. Ĉi tiu reĝimo estus perfekta **egaleco** , kiu antaŭenigus **fratecon** kaj donus justan limon al **libereco** . Tamen, je la tempo de la puno dezirata de Dio, estas tro malfrue por korekti la situacion, ke la milito en Ukrainio plimalboniĝos preter la plej pesimisma imago. Ruinitaj landoj devas produkti tre multekostajn armilojn kaj samtempe Dio bruligas arbarojn kaj agrikulturajn kampojn per fajroj kaŭzitaj de la suno, kies varmegon li plifortigas, aŭ de fulmoj de perfortaj ŝtormoj, aŭ eĉ de libervolaj homaj krimbruligantoj; la rimedoj por plifortigi la ruinigon de homoj ne mankas al la ĉiopova kreinto Dio, JaHVéH, Miĥaelo, Jesuo Kristo. Ankaŭ ni

devas prepari nin por vidi malsaton kaj multajn aliajn malbonojn furiozi en okcidenta socio, al kiu nenio mankis, dum 50 jaroj da abundo; la tempo de jubileo inter 1974 kaj 2024.

Kolektiva frenezo

Kion ni diru pri homo, kies konduto estas surpriza, ĉar li metas sian vivon en mortdanĝeron farante aferojn konsideratajn nejustaj de la homaj masoj? Li estas freneza. Ĉu ĝi estas vera frenezo, aŭ ĉu ne estas prefere la fakto, ke lia ago estas eksterordinara, kiu igas lin pasi por freneza en la mensoj de la tiel nomata normala homaro? Jes, efektive estas ĉi tiu devio de normaleco, kiu igas lin atribui frenezon. La vera frenezulo faras nenion racian, ĉar li ne kapablas rezoni. Krome, sufiĉas, ke granda nombro da homoj komencu fari nejustajn aferojn kolektive, por ke ĉi tiu malracio transformiĝu en normalecon. El ĉi tiu analizo rezultas, ke la juĝo de la homo baziĝas sur la spertoj, kiujn li vivas aŭ ne vivas. Ĉio, kio ne estas vivata, estas ligita al frenezo kaj ĉio, kio estas vivata, eniras en normalecon. Inter la spektakloj ŝatataj de la homamasoj estas la ŝnurdancistoj aŭ ekvilibristoj, kiuj marŝas ekvilibre sur ŝtala aŭ sinteza drato je vertiĝigaj altoj. En raporto, juna svisa viro atestis tiel por klarigi sian majstradon de la altotimo: "Ĉio estas en la menso; kion mi povas fari 50 cm de la tero, mi povas fari je ajna alto." Li donas al ni gravan ŝlosilon al klarigo: Ĉio estas en la menso. La altotimo estas natura afero ĉe ĉiuj homoj, ĉar la simpla ago de marŝado kaj stari devis esti akirita per sperto. Efektive, venante en la mondon, la infano malkovras, ke ne estas facile stari sur siaj du piedoj kaj kruroj, kiuj devas esti plifortigitaj, kaj li trovas pli facile rampi sur siaj genuoj kaj manoj. Se ni projekcius niajn plenkreskajn pensojn sur ĉi tiun infanon, ni aŭdus lin diri: ĉiuj ĉi tiuj homoj estas frenezaj pro riski stari rekte sur siaj piedoj kaj kruroj. Sed ĝuste ĉar li vidas ĉiujn aliajn agi tiel, li komprenas, ke li devas lerni fari same, kaj provo post provo, li finas ekvilibriĝi, kun kelkaj faloj, kiuj konfirmas la malfacilecon de la ago. Homa juĝo do estas submetita al la leĝo de normaleco, sed tiel aperas klare, ke ĉi tiu normaleco dependas de individua sperto. Ĉi tiu preambulo estis necesa por kompreni, kio estas kredo je la Kreinto Dio. Kredo je lia ekzisto dependas de nia individua sperto, kaj Dio havis la sperton de siaj unuaj atestantoj skribita en la Sankta Biblio, por ke dum la lastaj 3 500 jaroj de la historio de la Tero, ĉiu el liaj homaj kreitaĵoj povu profiti de la sperto de siaj unuaj atestantoj. Ĉar li revelaciis sin en potenco kaj ago al la hebreoj, kiujn li savis el egipta sklaveco ĉirkaŭ 1500 a.K. Tiutempe, frenezo konsistis el ne kredi je la ekzisto de ĉi tiu Dio, kies verkoj estis evidentaj kaj nekontesteblaj. Kaj inter la homoj, kiuj eliris el Egiptujo, neniu povis nei la ekziston de Dio, sed laŭ sia individua naturo, ili jam povis obei aŭ malobei lin. Ili tiel metis la fundamentojn de kredo kaj nekredo, kio estas ĝia absoluta malo. Nekredo ne estas nekredo, ĉar ĝi kondukas homojn konscie malobei la Dion, kiu ordonas kaj organizas homan vivon. Ĉe la origino de la nuna nekredo estis la penso de Karl Marx, liberpenso filozofo, kiu deklaris: "Mi forpelis Dion el mia ĉielo." Li tiel markis la transiron de nekredemo al nekredemo, kiu sekve trovas sian klarigon nur en sia rifuzo submetiĝi al tiu granda kaj timinda Dio. De tiam, la

nuna nekredemo povas esti klarigita per la satoriĝo de la homa menso, kiu jam ne serĉas Dion, ĉar la homa vivo kaj ĝiaj specialistoj pri ĉio provizas al ĝi siajn respondojn kaj klarigojn, kiuj kontentigas ĝin. Tamen, neniu el ĉi tiuj klarigoj permesas al ni kompreni la ekziston de fido, kiu kredas je la Kreinto Dio kaj liaj revelacioj. La homaro indulgas sin en la paradokso, ke, malgraŭ sia oficiala nekredemo, multaj el la klarigoj pri la tera historio, kiujn ĝi instruas, baziĝas sur revelacioj cititaj en la Sankta Biblio.

Do kion ni devas fari por havi fidon kaj akiri la certecon, ke Dio ekzistas kaj ke ĉiu karno finfine respondecos al Li? Sufiĉas havi spertojn, kiuj nutros ĉi tiun malgrandan fidon kaj kreskigos ĝin. Temas do pri efektivigo de sperto, kiu kondukos nin de la stadio de nescio al tiu de scio. Kaj ĉi tiu principo aplikiĝis al la ŝnurdancisto kaj ĝi aplikiĝos same al fido al Dio. Por ambaŭ, trejnado kaj adaptiĝo estas necesaj.

Nekredantoj atribuas miliardojn da jaroj da ekzisto al la tero, sed siaflanke, Dio revelaciis al sia servisto Moseo, antaŭ ĉirkaŭ 3 500 jaroj, ke la tera historio nur komenciĝis 2 500 jarojn antaŭ lia tempo, kiam li elkondukis sian hebrean popolon el Egiptujo. Kiun ni kredu? La supozoj imagitaj de la scienca homo de hodiaŭ aŭ la atestanto de Dio, kiu helpis lin en liaj potencaj faroj, konataj tra la tuta loĝata tero de lia tempo, kiel konfirmito de ĉi tiu atesto de Raĥab, la prostituitino loĝanta en Jeriĥo, atesto citita en Josuo 2:10-11: "*Ĉar ni aŭdis, ke kiam vi eliris el Egiptujo, YaHWé elsekigis por vi la akvon de la Ruĝa Maro, kaj kiel vi agis kun la du reĝoj de la Amoridoj trans la Jordano, Sihon kaj Og, kiujn vi tute ekstermis. Ni aŭdis tion, kaj ni perdis la kuraĝon, kaj ĉiuj niaj spiritoj estas deprimitaj antaŭ via vido; ĉar ĝi estas YaHWéH, via Dio, kiu estas Dio en la ĉielo supre kaj sur la tero malsupre.*" Ŝi vivis pagane meze de urbo loĝata de paganaj homoj, kaj ŝia kredo baziĝas sur inteligenta konduto, kiu kondiĉigis ŝian teran sperton savante ŝian vivon, male al ĉiuj ŝiaj homoj, kiujn Dio detruis kun ŝia urbo. Raĥab bone diras: "*Ni lernis*", sed ŝi sola profitas de tio, kion ĉiuj lernis. Ŝia elekto kaj ŝia konduto estis nur la sekvoj de la rezonado de vera inteligenteco; kio kondukas min diri... ke ĉiuj aliaj homoj, kiujn Dio mortigis en Jeriĥo, estis kaptitaj de **kolektiva frenezo**. Tio difinas la absolutan malon de inteligenteco. Kaj kiel ni vidis, frenezo aŭ ĝia malo, inteligenteco, estas taksataj de ĉiu laŭ sia koncepto pri normaleco. Laŭ la sperto de Raĥab, normaleco kuŝis en tiuj mortigitaj de Dio, kaj ŝi estis pagano. Sed ŝi defiis la normalecon de sia heredaĵo kaj tradicioj.

Hodiaŭ, estas same, la superforta plimulto de okcidentaj homoj estas senreligiaj kaj reprezentas la nunan **kolektivan** homan frenezon, kiun Dio ankaŭ preparas detrui. Kiajn ajn kialojn la homo donas al si por ne submetiĝi al la rivelita dia volo, lia elekto estas tiu de vera frenezo, kiu kondukas lin al la morto. Estas utile en ĉi tiu rilato memori, ke Dio ofertas al homoj nur la elekton de du ekstreme kontraŭaj vojoj, kiel ĉi tiuj versoj el Deut. 30:19-20 instruas: "*Mi atestas hodiaŭ la ĉielon kaj la teron kontraŭ vi, ke mi metis antaŭ vin vivon kaj morton, benon kaj malbenon. Elektu la vivon, por ke vi vivu, vi kaj via idaro, **por ami la Eternulon**, vian Dion, por obei Lian voĉon kaj por alkroĉiĝi al Li; ĉar de tio dependas via vivo kaj la daŭro de viaj tagoj, kaj tiel vi povos loĝi en la lando, kiun la Eternulo ĵuris doni al viaj patroj, Abraham, Isaak kaj Jakob.*" Kompreneble, ĉi tiu mesaĝo estas adresita de Dio al ĉiuj homoj, kiuj legos ĉi tiun

deklaron, kaj ne nur al la judaj hebreaj posteuloj de " *Abraham, Isaak kaj Jakob* ". Ĉi tiuj fondaj patriarkoj de la karna Izrael estas ankaŭ la atestantoj de Dio prezentitaj al lia spirita Izrael, konstruita sur la elaĉeto akirita de Jesuo Kristo, kies elaĉeta morto profitigas ĉiujn elektitojn savitajn en la du sinsekvaj diaj aliancoj kaj ekde Adamo.

Vera **frenezo** , la plej damaĝa, ne estas tiu, kiun la tiel nomata normala homaro kondamnas kaj difinas. La aŭtenta frenezulo ne estas koncernita de la savo proponita de Dio, ĉar estante nekapabla rezoni, li ne povas aprezi ĉi tiun oferton. Vera **kolektiva frenezo** do koncernas la konduton de la tiel nomataj normalaj okcidentaj homamasoj, kiuj, havante aliron al la scio pri la kondiĉoj prezentitaj de Dio, elektas ne konsideri ilin kaj tiel prenas, eĉ senkonscie, la vojon, kiu kondukas ilin al la morto. Ĉar, rifuzante instruon, ili elektas resti en nescio, kiu, per malobeo, kondamnas ilin devi morti, laŭ la averto donita de Dio.

La eniro en la kredon estas ĉiumaniere komparebla al la evoluo de la transiro de bebo al homo. Ilia bezono pri nutraĵo estas malsama; la bebo bezonas lakton, dum la homo bezonas solidan nutraĵon, kiun li trovas en cerealoj, guŝoj kaj legomoj. La homo trovas en Dio ĉiujn klarigojn por la legitimaj demandoj, kiuj venas trudi sin al lia menso. Kaj la unua, kiu trudas sin, estas: kial la homo fine mortas? La demando estas legitima por tiuj, kiuj scias, ke Dio mem estas senmorta laŭ sia naturo kaj ke li krome donis vivon al ĉielaj anĝeloj, kies fideluloj jam dividas kun li ĉi tiun senmortecon. La biblia respondo tiam venas, la morto estas la sekvo de kolektiva puno, kiu estas ĝuste la unua formo de kolektiva frenezo, kiun la homaro heredas kaj transdonas de jarcento al jarcento dum ses jarmiloj. Tiel, post tiuj ses mil jaroj da elekto de la teraj elektitoj, la morto jam ne trafos la savitajn elektitojn ĉe la glora reveno de Jesuo Kristo, sed necesos atendi ĝis la fino de la sepa jarmilo kaj la plenumo de la lasta juĝo, kiu koncernas la terajn kaj ĉielajn ribelantojn, por ke la morto mem estu neniigita kaj la normo de eterneco kaj senmorteco estu establita por ĉiam.

Multaj respondoj al ĉiuj niaj demandoj estas haveblaj en la Sankta Biblio, sed por akiri ilin, ni devas nutri nin per ĉi tiu biblia legaĵo, ĝis ni majstros ĝian enhavon home. Nun ĉi tiu majstrado estas vere senlima, ĉar nia spirito kaj nia spirita kompreno estas nutrataj de la vera kaj sola Dio, kiu estas, mem, senlima. Laŭ la bildo de la bebo kaj la plenkreskulo, nia bezono de solida manĝaĵo kreskas kun la kresko de nia scio pri la skribaĵoj de la Sankta Biblio. La Biblio ofertas manĝaĵon por ĉiuj aĝoj kaj stadioj de nia spirita evoluo. Jam, en sia tempo, la apostolo Paŭlo riproĉas la hebreojn, la ricevantojn de lia letero, pro restado sur spirita " *lakto* ", dum la kresko de ilia kredo dependas de " *solida manĝaĵo* "; Heb. 5:12: " *Ĉar vi, dum vi devus esti instruistoj, bezonas, ke iu instruu al vi denove la komencajn elementojn de la orakoloj de Dio; kaj vi fariĝis bezonantaj lakton kaj ne solidan manĝaĵon.* » Des pli do ĉi tiu riproĉo estas adresita al nunaj kristanaj kredantoj, sciante, ke la spirita vero estas nun plene rivelita kaj ke la plej solida manĝaĵo, rezervita por la tempo de la fino de la mondo, estas la revelacio enhavita en la bibliaj profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso, ĉefe, sed ne nur. Ĉar la tuta Biblio estas subteno de profetaj revelacioj, kiel mi havis la ŝancon demonstri en la studoj prezentitaj en ĉi tiu verko proponitaj kiel manĝaĵo, sub la spirita titolo de " **manao de la lastaj adventistaj piedirantoj** " de fido kaj faroj.

En ĉi tiu mondfina kunteksto, homoj ankoraŭ havas la elekton partopreni en unu aŭ la alia el la du vojoj metitaj antaŭ ili de Dio: **kolektiva frenezo** aŭ **kolektiva inteligenteco**, ĉar ĉi tiu valorjuĝo dependas de la nombro da subtenantoj, kiuj portas ilin. Sed ve por ili, la plej multnombraj ne estas la plej inteligentaj, sed la plej ribelemaj, kaj ilia fino, profetita kaj rivelita en la Sankta Biblio, tute ne estas enviinda. En siaj individuaj spertoj, la homo distingas sin, per siaj apartaĵoj, de siaj kunhomoj. Lia modelo tiam vekas du kontraŭajn juĝojn: li estas enviata, aŭ li estas kompatata. Kaj la reago de la spektantoj kaj juĝistoj, kiuj ni estas, dependas de nia personeco. La elektitoj estas enviataj de la estontaj elektitoj kaj ili estas kompatitaj de tiuj, kiuj konsideras ilin frenezaj. Sed en la mensoj de la elektitoj ĉi tiu juĝo turniĝas kaj renversiĝas: la plej freneza el la du ne estas tiu, kiun vi pensas; Ne mi, la elektito, sed vi, la falinto, kaj via meritita fino estos senkompata.

Ĝis nun mi nur menciis la kolektivian frenezon voli ignori la biblian revelacion bazitan sur la eliro el Egiptujo de la hebreoj gvidata de Moseo. Sed eĉ pli granda estas la kolektiva frenezo, kiu kondukas la homojn de nia tempo rifuzi kaj malakcepti la ateston de la kristana kredo. Tio estas ĉar Jesuo Kristo estas atestanto multe pli proksima al ni kaj nia tuta okcidenta vivo estas konstruita sur ĉi tiu modelo de kristana vivo. Nia kalendaro baziĝas sur lia supozebla naskiĝo, kvankam ĝi estas falsa kaj markita de sesjara prokrasto. Sed finfine, ĉi tiu eraro, pro la romkatolika monaĥo Dionisio la Malgranda, ne havas konsekvencojn por ni, ĉar la datumoj de la tempoj rivelitaj en la profetaĵoj estas prezentitaj en la formo de agdaŭroj aplikeblaj al datoj adoptitaj en ĉi tiu falsa kalendaro. La mesaĝoj transdonitaj de Dio do restas tute identigeblaj malgraŭ la eraroj sur kiuj ĉi tiu falsa kalendaro estis establita. La atesto de Jesuo Kristo daŭris dum du mil jaroj per la atesto de liaj sanktaj servistoj, do kiel ni povas ne akuzi ĉi tiun subitan deziron de niaj samtempuloj ignori ĉi tiun konstantan, antikvan, dumiljaran ateston de kolektiva **frenezo**? Tiu kolektiva frenezo estas nur la rezulto de kolektiva elekto, tiu de socio enamiĝinta al libereco, kiu fariĝis tiel ribelema, ke ĝi jam ne povas elteni la ideon devi obei dian aŭtoritaton. En la fablo de Jean de Lafontaine, "La Vulpo kaj la Vinberoj", la vulpo konsolas sin pro tio, ke li ne kaptis la vinberojn metitajn tro alte, dirante, ke ili estas tro verdaj, kaj hodiaŭ, la homo donas al si la rajton malobei Dion ŝajnigante, ke li ne ekzistas. Tiu elekto estante tiu de la plimulto, ĝi fariĝas la normo de normaleco kaj konsistigas la frukton de **kolektiva frenezo**, kiu preferas ignori faktojn, kiuj pravigas la ekziston de Dio, por ne devi obei lin.

Ĉar neniun moderna scienca malkovro kapablas pruvi la neekziston de Dio, kaj tute male, ĉi tiuj malkovroj nur permesas al homoj malkovri la grandegan saĝon kaj potencon de la Dio, kiu kreis la vivon kaj ĉion, kio ĝin formas kaj enhavas. Ĉi tio estas almenaŭ la dedukto, kiun **la kolektiva inteligenteco** de la elektitaj sanktuloj elacitetaj per la sango de Jesuo Kristo tiras el ĉi tiuj faktoj.

La elektokriterioj por la lastaj elektitoj estas tre altaj, ĉar alportinte multan lumon al siaj lastaj sanktaj servistoj en la benita stato de libervolaj sklavoj de sia Sinjoro kaj Majstro, la postulo de Dio estas granda kaj implicas ilian scion pri liaj lastaj instrukcioj. La lastaj elektitoj devas koni la tutan religian historion konstruitan sur la tero ekde Adamo kaj Eva. Ili devas koni kaj sekvi la historian

evoluo observitan per la disvolviĝo de la oferto de dia savo al peka homo. La patriarkoj konsistigas la komparnormojn de ĉi tiu spirita konstruo, kiu kondukas al la unua alveno de Jesuo Kristo, kiu venas kiel " *Ŝafido de Dio* " " *por forigi la pekojn de la mondo* "; kio esprimas la deziron de Dio kaj ne la efikon atingitan nur tre malofte. Ĉar la sango de Kristo estis verŝita nur por la bono de tiuj, kiujn li sole rekonas kiel indaj je sia elaĉeto, kaj ĉi tiu kriterio nur koncernas liajn verajn elektitojn. Kiel Jesuo mem diris en Mateo 5:17, li venis " *por plenumi la leĝon* " kaj ne por instrui ĝin: " *Ne pensu, ke mi venis por forigi la leĝon aŭ la profetojn; mi venis ne por forigi, sed por plenumi.* " Rimarku la subtilecon de la esprimo " **sed por plenumi** "; li ne diras " **plenumi ĝin** " kaj li konfirmas la plenumon de nur parto de ĉi tiu leĝo kaj la profetoj, kio konfirmas la etendiĝon kaj validecon donitajn al ĉi tiu leĝo de Moseo, dum lia nova interligo.

La sinsekvaj kulpoj atribuitaj al la lasta homa generacio estas tiuj, kiuj akumuliĝis laŭlonge de la tempo. Kaj jam ni devas rimarki **la "arogantecon"** de la katolika papa reĝimo, kiu malakceptis la embrian normon de la Reformacio entreprenita en la 16-a ^{jarcento}. Rezulte, Francio restis romkatolika reĝimo ĝis la Franca Revolucio. La abomenaĵoj faritaj de ĉi tiu falsa kristana religio pravigis la religian abomenon de la francoj, kaj prave. Sed se kondamni ĉi tiun reĝimon estis legitima, aliflanke, malkonsideri la mesaĝon transdonitan de la veraj diaj atestantoj de la protestanta Reformacio igis Francion tre kulpa antaŭ Dio. Ĉar ilia paca kaj obeema konduto konformis al la modelo prezentita de Jesuo Kristo, kio igis ilian ateston inda je akcepto. Sed en ĉi tiu epoko, nur la kolizio de armiloj estis aŭdita en la kunteksto de militema opozicio de falsaj protestantoj, kiuj batalis per armiloj enmane kontraŭ veraj katolikoj. Ankaŭ en Francio, la situacio estis reakirita de liberpensuloj kaj filozofoj plenaj de grek-romia kulturo. La mesaĝo de kompatema dia amo tiel restis neaŭdebla kaj nevidebla en la popolo de Francio, kiu fariĝis nacie ateista. Strategie, la diablo favoris, portempe, la sendependecon kaj tutmondan influon de ĉi tiu modelo de respublikana socio, kiu, fanfaronante pri sia libereco, eksportis ĝin kaj semis la mondon per sia **kolektiva frenezo**. Du jarcentojn poste, en paca religia kunteksto, la katolika kredo malrapide revekiĝis kaj komencis denove delogi siajn sekvantojn. Tiel, ĝia nuna modelo restis katolikismo, ankoraŭ praktikata de malplimulto da homoj engaĝitaj per bapto ricevita kaj trudita en la infanaĝo, sen ke ili elektis ĝin entute. Sed la prestiĝo de la roma papo plenigis ĉi tiun mankon. Kaj tiuj, kiuj nuntempe subtenas lin, jam ne estas infanoj, sed plenkreskuloj respondecaj antaŭ Dio pri siaj religiaj elektoj. Tiam ni devas rimarki ĝin; **kolektiva frenezo** koncernas la elektojn de sekularaj subjektoj tiom, kiom religiajn elektojn, kio faras ĝin la tipa modelo de socio tute fortranĉita de Dio. Kaj ni trovas en ĉi tiu modelo ĉiujn naciojn de la okcidenta tendaro. Sed la aliaj landoj ne plu estas avantaĝitaj, ĉar ili ne rekonas, en Jesuo Kristo, la solan dian Savanton proponitan al la universala peka homo.

Dum la tempo pasis, Dio alportis al la veraj protestantoj de la epoko 1843-1844 Sian dian lumon, lumigante iliajn unuajn uzojn de la profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso. En 1844, la 23-an de oktobro, punante ilian malestimon pro Lia provo de profeta fido, Dio rompis Sian pasintan aliancon kun la falsa protestanta religio, heredonto de la protestanta apostazio de la 16-a ^{jarcento} kaj poste. Ĝi estas rekonebla pro sia miksaĵo de sankta kaj profana, unu piedo en la mondo kaj ĝiaj

diablaj valoroj kaj la alia piedo en trompema religia aserto bazita sur la Sankta Biblio. La testita protestanta fido produktis la adventistan fidon, poste la separatagan adventistan fidon, kaj post tio, nenion. Sed ĝi estis oficiale repacigita kun sia iama mortiga malamiko, la papa romkatolika religio, kaj ĉi tiu oficiala alianco konfirmis ĝian definitivan rompon kun Dio.

Kun la tempo, **kolektiva frenezo** disvastiĝis al Adventismo de la Sepa Tago, kiu estis testita de Dio inter 1980 kaj 1994. Denove, ĝia eniro en la aliancon de Protestantismo en 1995 konfirmis ĝian malakcepton fare de Dio.

Kaj ekde tiu lasta falsa anonco pri la reveno de Jesuo, kiu supozeble plenumiĝos la 22-an de oktobro aŭtune de 1994, mi restas la sola deponanto de la plej novaj revelacioj donitaj de Dio, aferoj, kiujn mi dividas kun ĉiuj liaj amatoj, kiuj kunlaboras aŭ kunlaboros en tiu ĉi verko, proksime kaj malproksime, disigitaj tra la tero.

Kie ajn ĝi transprenis homajn animojn, **kolektiva frenezo** estas signo de la dia malbeno. Por eskapi ĝin, individue, necesas vekiĝo de la konscienco, kaj mi scias, ke Jesuo efektivigos ĉi tiun vekiĝon, sciante kie troviĝas tiuj, kiuj meritas lian eternan savon. Kontraste al la perdita, perversa mondo, la elektitoj kolektiĝas, unuiĝintaj en la kolektiva kaj individua inteligenteco donita de Dio. Ĉi tiu kolektiva inteligenteco konkretiĝas per la monstro de amo al la vero fare de ĉiu el ili. Ĉiuj konscias pri la bezono obei la voĉon de la Kreinto Dio, kies rivelita amo konsistigas la plej bonan pruvon de lia deziro igi ilin eterne feliĉaj. Tio estas la sola celo de liaj ordonoj, liaj ordonoj, liaj statutoj kaj liaj leĝoj, skribitaj kaj rivelitaj en lia Sankta Biblio; lia dia vorto skribita por la savo de la elektitoj.

La socio dediĉita al kolektiva frenezo produktas du specojn de mensogoj. La unua tipo estas la libervola mensogo, kiu intence celas trompi, kaj la dua estas la nevola mensogo, kiu rezultas el la fakto, ke ĝi neas la ekziston de ĉiela vivo respondeca pri observitaj faktoj kaj poste malvere atribuas ĉi tiujn faktojn al aliaj homaj kaŭzoj. Ĉi tiu temo koncernas, en niaj aktualaj aferoj, la faman tutmondan varmiĝon, kiu igas la homaron maltrankviliĝi kaj serĉi, per vivstilizimigoj, solvojn por solvi ĉi tiun maltrankviligan problemon. La evidenta kulpulo estas, kompreneble, la homo kaj lia konsumado, kiu produktas karbondioksidon, per siaj aŭtoj, sia hejtado, siaj fabrikoj kaj siaj bovinoj akuzitaj pri venenado de la atmosfero per siaj furzoj ŝarĝitaj per brulemaj gasoj, inkluzive de karbondioksido. Kaj ĉi tie jam la socio ne konsideras la 2 100 nukleajn testojn faritajn ekde 1945. Dum unu sola el ĝiaj bomboj sendas en la atmosferon multe pli ol urbo kiel Parizo povas produkti en tuta jaro. Sed la ĉefa eraro ankoraŭ ne estas tie, kaj por korekti ĝin, nur la spirita homo povas fari ĝin. Des pli, ĉar sciencistoj agnoskas, ke ili observis la ĉeeston de malhelaj makuloj sur la suno, kio tradukiĝas kaj malkaŝas intensiĝon de ĝia agitiĝo kaj ĝia suna radiado. Do efektive la suno kulpas pri ĉi tiu tutmonda varmiĝo observita tra la tuta tero. Sed ĉi tiu scienco nur rimarkas tion, kion nur la spirita homo povas klarigi: kial la suno komencas varmiĝi pli forte? Ĉar Dio ordonas al ĝi fari tion, kaj ĝi obeas Lin. Por esti certa pri ĉi tiu klarigo, sufiĉas memori, ke dum sia restado sur la tero, en sia mesiana ministerio, Jesuo pruvis al siaj apostoloj, ke li povis, per sia vorto, tuj trankviligi perfortan ŝtormon formitan sur la Lago de Galileo. Ni, liaj atestantoj por nia tempo, ne rajtas subteni kaj partopreni en la disvastigo de mensogoj, kiuj trompas Dion pri lia gloro

pravigita per lia senlima potenco kiel Dio la kreinto. Ankaŭ, mi volas memori kun forto kaj biblia aŭtoritato, ke Dio estas la aŭtoro de nia tre reala kaj intenca tutmonda varmiĝo, ĉar ĝi konsistigas plagon truditan al liaj malamikoj en pekaj socioj. Mi ankaŭ uzas ĉi tiun okazon por memori, ke dum sia tera ministerio, Jesuo vidis en la problemoj de la homaj mensoj nur la fruktojn de agoj gvidataj de la ĉielaj demonoj asociitaj kun la diablo. Jesuo ne atribuis ĉi tiujn aferojn al malsano, sed al la potencoj de malbono. Sufiĉis por li ordoni al la demonoj liberigi siajn homajn viktimojn de ilia ĉeesto, por ke ili perfekte kaj tuj resaniĝu. En ĉio ni devas trovi la respondon en Dio kaj nur en Dio. Ĉar en li ni trovas la tutan ĉielan vivon, benitan aŭ malbenitan, kiu estas nevidebla por ni kaj tamen, grande kaj fundamente, aktiva. Ni baldaŭ havos, en 2029, la ŝancon vidi, ke la suno obeas la fingron kaj la vorton de la Kreinto Dio, laŭ ĉi tiuj bibliaj profetaĵanoncoj: Apokalipso 16:8-9: " *La kvara anĝelo elverŝis sian bovon sur la sunon, kaj estis donite al ĝi brulvundi homojn per fajro; kaj la homoj brulvundiĝis per granda varmego, kaj ili blasfemis la nomon de Dio, kiu havas aŭtoritaton super ĉi tiuj plagoj, kaj ili ne pentis, por doni al li gloron.* "

Bono kaj malbono

Ni legas en Genezo 2:29: " *Kaj Dio la Eternulo elkreskigis el la tero ĉiun arbon agrablan por la vido kaj bonan por la manĝaĵo, kaj arbon de vivo meze de la ĝardeno, kaj arbon de sciado pri bono kaj malbono.* "

Jen la unua fojo, ke la esprimo " **bono kaj malbono** " estas menciita en la Sankta Biblio, sed ne la lasta, ĉar ni trovos ĝin en aliaj versoj kaj aliaj libroj, kiujn ĝi prezentas. Ĉi tiu esprimo portas en si fundamentan kaj ekstreme malkaŝantan instruon, kiu permesas al ni malkovri la konstantan suferon spertatan de Dio mem, persone kaj spirite. Ĝi estas por doni al ni la kapablon kompreni ĉi tiun aferon, kiun Dio kreis en nia tera dimensio, kiu devis porti " *homon faritan laŭ la bildo de Dio* ". Laŭ ĉi tiu aserto, la homo tiel fariĝas kapabla kompreni, kion Dio sentas pri " **bono** " same kiel pri " **malbono** ". Ni devas do studi ĉi tiujn du terminojn kaj kompreni, kion ili reprezentas.

Kiel ni povas difini ilin? Sur la fizika kaj karna nivelo, " **bono kaj malbono** " sentiĝas je pluraj progresemaĵoj. Minimume, " **bono** " esprimiĝas per la fakto, ke la tuta korpo kaj ĝiaj organoj funkcias sen ia doloro, ĝis la punkto, ke ĝia ekzisto estas ignorata aŭ forgesita de la homo. " **Bono** " tiam nomiĝas "bonfarto" ĉar ĝi sentiĝas agrable. " **Bono** " kaj malbono esprimiĝas per niaj kvin sentoj, kiuj estas vido, aŭdo, flaro, gusto kaj tuŝo. " **Bono** " povas tiam esti kaŭzita de agrabla vido, ŝatata aŭdo, agrablaodoro, bongusta gusto kaj sentema kaj utila tuŝo. " **Malbono** " logike esprimiĝos per la malo de ĉi tiuj aferoj, ĉar ĝi indikas la absolutan malon de " **bono** ". Kaj kiel tia, " **malbono** " estas la kaŭzo de sufero, kaj sufero estas la simptomo de la ĉeesto de "malsano".

La principo estas do jena: ĉio, kion ni spertas en nia homa vivo pri " **bono aŭ malbono** ", estas nur la karna bildo de tio, kion Dio spertas en Sia menso. Ĉi tiu ideo estas konfirmita en ĉi tiu citaĵo de Paŭlo, kiu diras en Efezanoj 5:23: " *Ĉar la edzo estas la kapo de la edzino, kiel Kristo estas la kapo de la eklezio, lia*

korpo , de kiu Li estas la Savanto. " " La virino " estis formita el " ripo prenita " el la korpo de Adamo, laŭ Gen. 2:22: "Tiam Dio, Jahve, faris virinon el la ripo, kiun Li prenis de la viro, kaj venigis ŝin al la viro. " La elekto de Dio de " **ripo** " el Adamo estas pravigita per la rolo de " la virino ", kiu estas metita en la spirita kaj ankaŭ la laŭvorta senco, "apud" ŝia " **edzo** ", ŝia " **edzo** ", Kristo aŭ Adamo. Disvolvante ĉi tiun ideon, ni povas tiel kompreni, ke Dio konstruas la bildon de sia korpo sur la tero kaj la tera dimensio, ĉar Li estas spirito kaj vivo kaj ĉio, kio vivas, vivas en Li. Antaŭ peko, en sia origina pureco kaj senkulpeco, Adamo kaj Eva perfekte bildigas la projekton, kiu kondukis Dion krei antaŭ si liberajn kaj sendependajn ekvivalentojn kapablajn ami lin libere, kiel li deziras esti amata.

Sed ĉi tiu projekto trudos konstantan suferon al Dio pro la elektoj faritaj de liberaj, sed ribelemaj, malobeemaj kaj ribelemaj estaĵoj. Kaj estas la verkoj de ĉi tiuj ribelemaj elektoj, kiujn Dio nomas " **malbonaj** ", ĉar ili igas lin senti sin " **malbonaj** " malagrabla per sufero. Tiel, kreante liberajn kaj sendependajn ekvivalentojn, Dio kreas samtempe la vivon de la elektitoj, kiuj plenumos lian deziron pri amo, sed ankaŭ la monstrajn estaĵojn, kiuj alportas "malsanon" en " **lian korpon** ", tio estas, en liajn vivantajn kreaĵojn. Ĉar la vivo de la tera karna homo havas fizikan aspekton nomatan " **korpo** " kaj mensan aspekton nomatan " **spirito** ". **Kaj ambaŭ estas la bildo de la " korpo " de Dio** . Unue kreante la ĉielajn anĝelojn, Dio donas al siaj kreaĵoj la similecon al nur sia " **spirito** " de vivo. Ĉar ilia fizika korpo ne spertas la korupton meritatan de la ribelema sinteno, kiu aperos kun la ribelo de la unua kreita anĝelo, al kiu Dio poste donos, kiel nomon, Satano, kiu signifas "Kontraŭulo". Kaj por Dio, la aspekto de malprospero estas sentita, de li, kiel homo sentas "la malsanon", kiu atakas lian korpon kaj lian spiriton. La foresto de fizika suferado malhelpis la anĝelojn kompreni la intensecon de la suferado sentita de Dio, ili povis nur konsciiĝi pri la malkontento trudita al la spirito de ilia Dio. En ĉi tiu kreaĵo de ĉielaj estaĵoj, la morto ne venis por trafi la ekziston de la ribelema estaĵo, kies vivo estis plilongigita. Tamen, la principo de morto jam antaŭekzistis en la dia juĝo, kiu koncernis ilin; ĝi devis esti efektivigita nur ĉe la fino de la programo preparita de Dio, tio estas, ĉe la fino de la sep mil jaroj rezervitaj por la tera kreaĵo, inkluzive unue, la teron, sur kiu Dio devis organizi sian demonstracion de perfekta vivo, kiun li devis plenumi en sia tempo, ĉe la fino de la kvara jarmilo, en la homa korpo nomata Jesuo el Nazareto. Lia venko super peko kaj morto akirita en Jesuo Kristo donos al li la rajton savi siajn terajn elektitojn, sed ankaŭ, elimini en la fajro de la " **dua morto** ", la terajn ribelulojn kaj la demonajn anĝelojn, same kiel ilian gvidanton, Satanon.

" **Bono** " estas facile identigebla, ĉar ĝi koncernas ĉiujn valorojn aprobitajn kaj ordinitajn de la Kreinto Dio, la Supera Leĝdonanto. La leĝo de Moseo malkaŝas ĉi tiun normon de " **bono** " laŭ la koncepto de Dio pri ĉi tiu vorto.

" **Malbono** ", aliflanke, havas duoblan signifon, pri kiu ni devas esti konsciaj. En la franca lingvo, la uzo de la termino " **mal** " povas esti konfuza. Ni do devas klare identigi ĉi tiujn du signifojn.

En la absoluta kontraŭa senco de " **bono** ", " **malbono** " rilatas al tio, kion Dio malbenas, kion Li malaprobas, kaj kion Li formale kaj nerevokeble kondamnas. Ĉi tiu tipo de " **malbono** " ofte ligiĝas al tio, kion Dio nomas " **abomenindaĵo** " kaj opinias " **abomeninda** ". Kaj por efektiviĝi " **abomenindaĵon**

", la homo nur bezonas fari ĉion, kion Dio malaprobas kaj kondamnas. "**Abomenindaĵo**" originas en la spirito de disputo, kaj la diablo, Satano, la unua kreitaĵo kreita perfekte de Dio, estis ankaŭ la unua el siaj kreitaĵoj, kiu eniris en disputon kun li. Disputo estas legitima nur inter la du kontraŭaj opinioj de du kreitaĵoj. Sed disputi kun Dio estas sensignifa, ĉar li estas la fonto de inteligenteco kaj havas perfektan majstradon super ĉiuj temoj de pripensado. Longe antaŭ la anĝelo kaj la homo, li sciis la problemojn kaj turmentojn, kiujn libereco povus kaŭzi por tiuj, kiuj uzas ĝin liberecane, tio estas, por tiuj, kiuj superas la raciajn limojn de libereco. Se pli granda libereco estus ebla sen damaĝo al liaj kreitaĵoj, Dio lasus ilin ĝui ĝin. Sed tio ne estas la kazo, kaj lia amo kiel Patro igis lin meti protektojn ĉirkaŭ siaj kreitaĵoj, tio estas, leĝojn, kiuj difinas la limojn de vera libereco. Trans tiuj limoj, estas peko kaj morto, kiu estas ĝia rekompenco. Kaj ĉi tiu situacio memorigas min pri tiuj ukrainaj soldatoj, kiuj antaŭeniras en teron konkeritan de la rusa malamiko, devante elfosi la multajn minejojn riskante eksplodi kun ili. Alfronate al tiuj minejoj, kiuj kaŭzas morton, la homo estas prudenta kaj li devas agi same rilate al peko, kiu donas aliron al la "**dua morto**" de la lasta juĝo. Kaj ĉi tiu dua kazo estos registrita, en 6999 de Adamo aŭ 2999 p.K., en la historio de la realeco tiel same kiel la unua; kio igas ĉi tiun averton inda je tre serioza konsidero.

La dua signifo de la vorto "**malbono**" estas tio, kio kaŭzas doloron kaj suferon. Ĉi tiun specon de "**malbono**" praktikas tiom Dio kiom la diablo kaj liaj homaj agantoj. Tiel, Dio ne faras "**malbonon**" kiam li kaŭzas "malbonojn" kiel punojn; tio fariĝas necesa kiam la malfidelecoj de liaj kreitaĵoj devas esti punataj, ĉar ili atingas nivelojn neelteneblajn eĉ por Dio, la plej pacienca el ĉiuj vivantaj estaĵoj.

Ripetante la dian ordonon donitan en Deuteronomio 30:19, ni legas denove en Jesaja 7:16: "*Sed antaŭ ol la infano scios forpuŝi malbonon kaj elekti bonon, la lando, kies du reĝojn vi timas, estos forlasita.*" La Spirito profetas lian estontan enkarniĝon en la "*infano*" Jesuo Kristo. Sed ni trovas en ĉi tiu verso la sperton, kiun ĉiuj liaj estontaj elektitoj, elaĉetitaj per lia verŝita sango kaj lia perfekta justeco, devos travivi kaj sukcesi: "**forpuŝu malbonon kaj elektu bonon.**" Kaj jam la ideo, kiu trudas sin, estas, ke por scii "**forpuŝu malbonon kaj elektu bonon**", la elektitoj devas scii identigi, kion Dio nomas "**malbono**" kaj kion li nomas "**bono**"; kio implicas, ke ili havu bonan scion pri la instruado de la tuta Sankta Biblio. Tiuj, kiuj subtaksas unu aŭ la alian el la du sinsekvaj interligoj, do havas neniun ŝancon fariĝi unu el liaj elektitoj.

Fakte, kion Dio petas de la homo? Ami kaj obei lin. Alfronate al liaj postuloj, kion proponas la diablo en la vivo, kiun li direktas? Juĝante laŭ la situacio de modernaj okcidenteŭropaj socioj, kaj precipe, en la franca modelo, mi vidas nur katenojn, en kiuj estas malliberigitaj tiel nomataj "liberigitaj" estaĵoj, sed kiuj estas, vere, submetitaj, per restriktaj leĝoj, al sennombraj malpermesoj aŭ devoj. Tio estas, kompreneble, la nuna situacio en ĉi tiu lando, kiu vidis siajn liberecojn ŝrumpi kun granda rapideco en la lastaj jaroj, dum ĝi ricevas kaj obeas la ĉiam pli aŭtoritatismajn direktivojn ordonitajn de la eŭropa registaro instalita en Bruselo. Francio estis libera, nur, dum sia postmilita sendependeco. Sub la prezidanteco de Generalo de Gaulle, ĝi ankoraŭ rezistis la aŭtoritaton de Usono.

Sed prezidanto Sarkozy reenmetis Francion en la NATO-aliancon, kaj de tiam, ĝi nur suferis la katastrofajn sekvojn de sia eŭropa submetiĝo, por si mem kaj siaj loĝantoj. En niaj liberigitaj nacioj, la homo estas liverita al la avideco de financistoj: bankoj, asekuraj kompanioj. Ĉiuj ĉi tiuj financaj institucioj ofertas servojn, kiuj riĉigas ilin per la subteno de la estraroj. Leĝoj estas pasigitaj por plenumi iliajn postulojn. Ĉio estas organizita tiel, ke ili ĉerpu kiel eble plej multe da mono de la kliento kaj ke la elfluo de mono estu kiel eble plej malgranda. Ankaŭ, leĝoj, kiuj pli kaj pli limigas la liberecon, devigas certajn mezurojn: portadon de kaskoj por motorciklantoj kaj mopedistoj, sekurzonojn kaj teknikajn inspektojn por motorveturiloj. Ĉiuj ĉi aferoj, kaj la listo estas malproksima de esti kompleta, kostas pli kaj pli, kaj streĉas la buĝetojn de homoj kun humilaj rimedoj. Mi pensas kun envio pri tiuj subevoluintaj landoj, kie homoj ankoraŭ povas veturi per motorcikloj, kun haroj blovantaj en la vento, libere kaj sen limigo; ĉi tio estas nur unu ekzemplo, sed individua libereco vere konsiderinde ŝrumpas. Eĉ nur pro la kolektiva vivo, kiu devas kunigi plurajn komunumojn kun nekongruaj kutimoj kaj religioj.

La okcidenta vivo estas klare organizita por konkuri kun la dia ordo. Ĉar ankaŭ ĝi havas sian propran koncepton *pri "bono kaj malbono"*. Kaj la milito furiozanta en Ukrainio elstarigis absolutan "malbonon" por la okcidenta tendaro: la malsukceson de Rusio respekti la nacian leĝon de Ukrainio. Tamen, ĉi tiu homa tendaro estas tre hipokrita, male al la Kreinto Dio, kiu neniam faras esceptojn al siaj principoj kaj juĝoj. La opinio de ĉi tiu homa tendaro varias enorme depende de la tempo kaj loko. La milita puĉo, kiu ĵus renversis la elektitan prezidanton de Niĝero, favoran al Francio, la 26-an de julio 2023, estas unuanime kondamnita de niaj okcidentanoj; la samaj homoj, kiuj subtenis kaj kuraĝigis tiun efektivigitan de la ukrainaj ribeluloj sur la Majdana Placo en Kievo en 2013; puĉo dum kiu ili renversis la legitime elektitan rusan prezidanton de tiu tempo. Nia Dio de justeco tial organizas eventojn por kondamni la hipokritecon de ĉi tiu okcidenta tendaro, kiu, per sia distordita, malfidela kristana kredo, konsistigas sian malamikon kaj la celon de sia dia kolero. Kaj mi profitas ĉi tiun temon por fari klarigon. Laŭ la interpreto de la "*reĝo de la Sudo*" de Dan. 11:40, Niĝero probable ludos la ĉefan rolon, ĉar ĝia privilegio posedi uraniajn minejojn donas al ĝi, por Francio, ĝia ĝis nun privilegiita kliento, strategian karakteron de ekzisteca graveco. Tamen, la ĉeesto de Francio jam ne estas akceptita, nek subtenata, de la nova potenco kaj signifa parto de ĝia loĝantaro. Krome, la lando estas 98% islama. Konflikto, motivita de la grava intereso de la francoj, kiuj vetis ĉion sur nuklea energio, por certigi siajn elektraĵojn bezonojn, estas do probable en la proksima estonteco. La "*reĝo de la Sudo*" ŝajnas alpreni kredindan identecon tie kaj lia islama religio povus igi lin la gvidanto de militema ribelo de islamaj nacioj, jam malamikaj al la Okcidento kaj al Francio aparte.

Ĝia kolonia pasinteco estas peza handikapo por ĝi, sed post tiu ĉi kolonia periodo, ĝiaj armitaj intervenoj en diversaj afrikaj landoj ankaŭ vekis malamon kontraŭ ĝi. Estis la Milito de Alĝerio, la interveno en Eŭrbordo, pli lastatempe Libio, kaj plej lastatempe Malio. Sed afrikanoj ankaŭ sekvis la militan implikiĝon de Francio en la Balkana Milito kaj la amasan financan subtenon kaj ofertojn de armiloj faritajn al la ukrainoj. Ĉi tiu imperiisma konduto finis per kolerigo de ili.

Krome, ili scias, ke por daŭre ekspluati la riĉaĵojn de Afriko, okcidentaj koloniigistoj estis anstataŭigitaj per lokaj kunlaborantoj subtenataj de siaj iamaj koloniigistaj landoj. La kolero nun erupcia en Niĝero atestas, ke por granda nombro da niĝerianoj la limo de tio, kio estas eltenebla, estas atingita kaj superita. La kaptilo, kiun Dio metis antaŭ la Okcidento, proksimiĝas konfirmante la subtenon kaj plifortigon, kiujn Afriko, la "*reĝo de la sudo*", provizas al Rusio. Citante "*Put*", Libio, kaj "*Kuŝ*", Etiopio, Dio efektive profetis la ribelon de la tuta Afriko, Nordafrika kaj Nigra, kontraŭ okcidentaj intereso, kaj baldaŭ iliaj armeoj, almenaŭ, tiun de la francoj. Kaj ĉi tiuj du nomoj, "Libio kaj Etiopio", malkaŝas la identecon de ĉi tiu "*reĝo de la sudo*". Ĉi tio konfirmas malnovan unuan penson, kiu venis al mia menso dum mia unua studado de ĉi tiu profetaĵo. Mi faris la ligan inter la esprimo "*reĝo de la sudo*" kaj la "*reĝino de la sudo*", kiu indikas, en Mateo 12:42, laŭ la vortoj de Jesuo Kristo, "la reĝinon de Ŝeba", kiu venis viziti "Reĝon Salomono" pro la universala renomo de sia saĝo: "*La reĝino de la sudo leviĝos en la juĝo kun ĉi tiu generacio kaj kondamnos ĝin, ĉar ŝi venis de la finoj de la tero por aŭdi la saĝon de Salomono, kaj jen, pli granda ol Salomono estas ĉi tie.*" » Ĉi tiu kondamno de la nekredantoj, ĉi-foje kristanoj, profetita de nia dia kaj homa Savanto kaj Sinjoro, jam trovas plenumiĝon en ĉi tiu rompo de rilatoj inter Niĝero, kun Francio kaj la iamaj koloniigistaj landoj de Eŭropo. Se origine la "*reĝino de la Sudo*" regis nur super la teritorio de Etiopio, en la profetaĵo, ĉi tiu nomo Etiopio indikas, tutmonde, ĉiujn naciojn de Nigra Afriko, kiuj havas kiel originon la disvolviĝon kaj sekularan ekspansion de la etiopa popolo. La profetaĵo eble tiel anoncis la nunan afrikan vekigon, kiu povus tute unuigi ĝin kontraŭ la malamata komuna malamiko: la iama eŭropa koloniigisto; kiu difinas, ĉefe, Francion, Belgion, Italion, Portugalion kaj Anglion. Tial ne estas surprize, ke ĉi tiu unuigo estas farita por la profito de Rusio kaj ĝiaj aliaj partneroj, inkluzive de Ĉinio. La 26-an de julio 2023, la militista puĉo en Niĝero malfermis la pordon al manifestacio de kontraŭfranca indigno dividita tra preskaŭ la tuta Afriko. Ĉi tiu ago forpuŝis eŭropanojn de afrika grundo, kaj ni atestis la strategian kunfandiĝon de la afrika "*reĝo de la Sudo*" kaj la rusa "*reĝo de la Nordo*". En la sekva fazo, la agreso de ĉi tiuj du "*reĝoj*" estus direktita kontraŭ la teritorio, la grundo, de Eŭropo.

Okcidentanoj kutimiĝis al la normoj de siaj valoroj, en kiuj la humanisma penso, ĉiam pli ĉeestanta, donas al ili belan bildon pri si mem; tio, ĝis la punkto de konvinkiĝo, ke ili konsistigas modelon de ideala socio kaj sekve, ili celas trudi ĝin al la tuta tero, rigardante kun kompato la naciojn, kiuj restas malamikaj al ilia projekto. Ankaŭ, oni povas malkovri ĝian abomenindan naturon nur legante la Biblion, en kiu Dio prezentas sian propran koncepton pri "*bono kaj malbono*". Okcidenta malestimo por ĉi tiuj veraj diaj normoj aperas en ĉi tiu riproĉo citita en Jesaja 5:20: "*Ve al tiuj, kiuj nomas malbonon bono, kaj bonon malbono, kiuj faras mallumon lumo, kaj lumon mallumo, kiuj faras amaron dolĉo, kaj dolĉon amaro*". ! » Ĉi tiu akuzo pri renversado de diaj valoroj koncernas niajn nunajn respublikajn okcidentajn sociojn.

En ĉi tiu ĉapitro 5 de Jesaja, Dio donas ses ekzemplojn de agoj, kiuj alportos dian "*veon*" sur la kulpulojn. La averto havas universalan amplekson kaj mi prezentas ilin ĉi tie, ĉar verso 20 estas nur la kvara el la ses. Notu, ke ĉi tiuj ses

malbenoj koncernas homojn en la ĝenerala senco, en ilia profana konduto, kaj ke ili tiel indikas tiujn kulpulojn de tera eterneco. Sed la cititaj ekzemploj ankaŭ portas, spirite, signifon, kiu instigas Dion uzi ilin en la muntadoj de siaj profetaĵoj.

5:8: " *Ve al tiuj, kiuj aldonas domon al domo, kaj alligas kampon al kampo, ĝis ne plu estas loko, por ke ili loĝu solaj meze de la tero!* " La celo de la indigno de Dio estas terspekulado; malbono aparte disvastiĝinta en niaj nunaj okcidentaj socioj. La kapitalisma modelo de Usono, kiu favoras privatan egoisman riĉiĝon, estas specife indikita ĉi tie. Dio tiel malkaŝas al ni, ke Li instigas al la kunhavigo de varoj kaj veraj valoroj.

5:11: " *Ve al tiuj, kiuj matene rapidas post forta drinkado, kaj malfrue en la nokton brulas pro vino!* " Alkoholismo kaj ĝia ebrieco estas ankaŭ eksteraj signoj kaj fruktoj portataj de riĉaj nacioj.

5:18-19: " *Ve al tiuj, kiuj trenas malbonagon per ŝnuroj de malboneco, kaj pekon kiel per ŝnuroj de ĉaro* , kaj tiuj, kiuj diras: Li rapidu kaj akcelu Sian laboron, por ke ni vidu ĝin; la dekreto de la Sanktulo de Izrael venu kaj plenumiĝu, por ke ni sciu ĝin! " Ĉi tiu antaŭlasta verso aparte celas " **la pekon** ", kiu karakterizas la kristanan ekumenan aliancon organizitan de la papa Romkatolika Eklezio kaj kiun Dio bildigas, ĝuste, per " **ĉaroj** " en Apokalipso 9:9: " *Ili havis kirasojn kiel kirasoj el fero, kaj la sono de iliaj flugiloj estis kiel la sono de ĉaroj kun multaj ĉevaloj kurantaj al la batalo.* " Ĉi tiuj " **ĉaroj** " estas la simboloj de la " **pekoj** " de la eklezioj kunvenintaj por defendi, pravigi kaj, fine, trudi la semajnan ripozon de dimanĉo, starigitan en la unua tago, de la romia imperiestro Konstantino la 1-a ekde la jaro 321. " *La batalo* " elvokita kunigos ilin ĉe la reveno de Kristo kaj ĝi portos la nomon " *Armagedono* " en Apokalipso 16:16. En verso 19, Dio parolas pri la moka kaj fiera sinteno de siaj senreligiaj religiaj aŭ sekularaj malamiko, agnostikuloj aŭ ateistoj, kiuj publike spitas lin."

5:21: " *Ve al tiuj, kiuj estas saĝaj en siaj propraj okuloj kaj komprenas en siaj propraj okuloj!* " Dio ne parolas ĉi tie pri la vera inteligenteco, kiun Li donas al Siaj elektitoj, sed Li kondamnas la falsan inteligentecon, kiun Liaj malamikoj erare atribuas al si, pravigante religiajn aŭ sciencajn mensogojn.

5:22-23: " *Ve al tiuj, kiuj kuraĝas trinki vinon, kaj kuraĝas miksi fortan trinkaĵon; kiuj pravigas kulpulon kontraŭ rekompenco, kaj forprenas la rajton de senkulpulo!* " Ĉi tie Dio reprenas la temon de verso 11, al kiu li aldonas la malbonagon de la maljusteco farita de homaj tribunaloj koruptitaj per mono. Ĉi tie denove, la modelo de Usono, kie la principo de pagita kaŭcio permesas al riĉaj kulpuloj daŭre ĝui sian liberecon, estas modelo de la ĝenro. Sed ĉi tiu lasta ekzemplo trovas en 2023 alian modelon eĉ pli malbonan kaj koruptan ol la Ameriko de Usono, kiu helpas ĝin armee aliĝi al la NATO-tendaro. Ĉi tio estas kompreneble Ukrainio, kies anarkia modelo atingis la pinton de malbonago; kio kondukas Dion konstrui sur ĝi la kaŭzojn de la kolapso de okcidenta dominado. Kaj pri ĉi tiu temo, la 1-an de aŭgusto ²⁰²³ , Francio evakuas siajn ŝtatanojn el Niĝero, kie nova militfronto malfermiĝos, al la granda plezuro de Rusio, kiu nur atendas ĉi tiun distraĵon por ataki la tutan Eŭropon.

Nia scio pri Dio neniam estos sufiĉe granda, kiel Jesuo diris en Johano 17:3: " *Kaj jen estas la eterna vivo, ke ili konu Vin, la solan veran Dion, kaj Jesuon Kriston, kiun Vi sendis.* " Kaj por malkovri la veran naturon de la

karaktero de Dio, ni devas fari tion per trarigardo de la tuta Biblio, Liaj reagoj rivelitaj en ĉiu kazo, kaj la deklaroj de Jesuo Kristo estas valoregaj por konstrui ĉi tiun kompozitan portreton de la nevidebla Dio. La kondiĉoj de Liaj benoj kaj tiuj de Liaj malbenoj estas rivelitaj por ĉi tiu celo.

En Mateo 23, Jesuo eldiras veon en ok versoj kontraŭ la skribistoj kaj fariseoj de la juda popolo. Sed ĉi tiuj riproĉoj estas perfekte aplikeblaj al religiaj instruistoj de la kristana epoko, koruptitaj de la heredaĵo de la papa romkatolikismo; kiu koncernas ilin en sia tuteco, en 2023. Jen ĉi tiuj ok versoj, kiujn Jesuo Kristo alparolas ilin. Mi memorigas vin, ke Jesuo anoncas " *veon* " al tiu, kiu faras " **malbonon** ". Kaj la kriterio, kiun Jesuo citas kaj kiu igas ĉi tiujn mesaĝojn eternaj, estas la termino " **hipokrituloj** ", kiu indikas malfidelajn instruistojn neindajn je sia funkcio aŭ ministerio.

23:13: " *Ve al vi, skribistoj kaj fariseoj, **hipokrituloj** ! Ĉar vi ŝlosas la regnon de la ĉielo kontraŭ la homoj; vi mem ne eniras, nek permesas al la enirantoj eniri.* " En la tempo de Jesuo, ĉi tiu akuzo profetis al la judaj religiuloj la sekvojn, kiujn ilia estonta oficiala malakcepto de lia mesiana agado alportus, por ili kaj por tiuj, kiujn ili instruis. En la kristana epoko, ĉi tiu kulpo estis reproduktita per la sama malakcepto de dia lumo fare de katolikoj en la 12-a kaj 16-a jarcentoj, de protestantoj en 1843-1844, kaj de oficiala Adventismo inter 1982 kaj 1991, ĝis ĝia oficiala kondamno fare de Kristo, kiu " **elvomis** " ĝin en 1994.

23:14: " *Ve al vi, skribistoj kaj fariseoj, **hipokrituloj** ! Ĉar vi formanĝas la domojn de vidvinoj kaj pretekste faras longajn preĝojn; tial vi estos juĝataj pli severe.* " Jesuo riproĉas religiajn judojn pro tio, ke ili utiligas la malfortecon de " vidvinoj " por profiti de ĝi per " **formanĝado de iliaj domoj** ", en trompa ŝajno de falsa pieco, kiun li atribuas al " *longaj preĝoj* ". La averton: " *vi estos juĝataj pli severe* " memorigos Jakobo en Jakobo 3:1. La esprimo "formanĝi domojn" signifas eniri kaj ekposedi ĉi tiujn domojn. Kaj ni scias, ke ofte, post la morto de siaj edzoj, vidvinoj serĉas religian subtenon kaj helpon. Tiel la pastroj de katolikismo eniris familiojn, trudante sian opinion imputitan al Dio. Ili tiel akiris influon en la altaj rangoj de okcidentaj socioj kaj konkretigis la dominecon de papa katolikismo. En ĉiuj nobelaj familioj, la loka pastro havis lokon ĉe la familia tablo. Kaj lia instruado estis la normo por la spirita nutrado de la kunveninta familio. Tial Jakobo 3:1 avertas tiujn, kiuj instruas en la nomo de la vera Dio, dirante: " *Miaj fratoj, ne lasu multajn el vi fariĝi instruistoj, ĉar vi scias, ke ni estos juĝataj pli severe.* " Ĉi tiu averto kondamnas falsan katolikan instruadon, sed ankaŭ, ekde 1843, la instruadon donitan de pastroj de la protestanta religio kaj tiun donitan de oficiala Adventismo, ekde 1994.

23:15: " *Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, **hipokrituloj** ! Ĉar vi ĉirkaŭiras maron kaj teron, por fari unu prozeliton; kaj kiam li estas farita, vi faras lin duoble pli granda filo de Gehena ol vi mem.* " Por esti rekonita, religio devas havi sekvantojn kaj konstante kreskigi la nombron de siaj sekvantoj; tio tra la tuta tempo. La Judoj sciis tion kaj faris tion. Sed la fino de ĉi tiu verso klarigas kiel en Apokalipso 3, la benita Elektito de 1873, " *Filadelfio* ", fine estis, kompatinde, " *elvomita* " de Jesuo Kristo en 1994, la epoko de " *Laodikea* ". La sekvantoj trejnitaj post 1873, ĝis 1994, fariĝis " **duoble pli grandaj filoj de Gehena** " ol iliaj

instruistoj. Estas nur unu kaŭzo por tio: religia " **hipokriteco** " kaj malindaj, malfidelaj kaj supraĵaj ministerioj.

23:16: " *Ve al vi, **blindaj gvidantoj** ! Kiuj diras: 'Kiu ĵuras per la templo, ĝi estas nenio; sed kiu ĵuras per la oro de la templo, tiu estas kulpa.* '" Ni jam notu la terminon " *blinda* ", kiun Jesuo atribuas al la oficiala Adventismo de " *Laodikea* " en Apokalipso 3:17. Ĉi tiu kazo de inversio de valoroj eterne karakterizas falsan religian instruon. Preferante " *oron* " anstataŭ " *la templon* ", religiaj judoj malkaŝis sian teran karnan naturon, ĉar ili estis ligitaj al profanaj teraj valoroj kaj varoj, tiel adoptante la mondajn valorojn honoritajn de paganoj. Krome, ili ne sciis pri tio, sed " *oro* " simbole indikis la perfektan fidon, kiu mankis al ili, kiel ilia malakcepto de Kristo poste konfirmis. En la kristana epoko, ni atestas la saman tipon de inversio de valoroj. La sekvantoj de katolikismo gloras la eklezion konstruante imponajn, prestiĝajn preĝejojn kaj katedralojn. Ili ne komprenis, ke la Elektito de Kristo estas asembleo de homaj spiritoj, kiujn Dio elektas, **sole** , ĉar ili montras fidelecon al la biblia vero rivelita per lia dia volo; tiu de la vera kaj sola Dio. La tera organizaĵo havas nenian valoron por Dio en si mem. Ĝi havas valoron en liaj okuloj nur kiam ĝi kunigas homojn, kiuj estas fidelaj al li. Jen kiel liaj riproĉoj adresitaj sinsekve al la Judoj, la Katolikoj, la Protestantoj kaj la Adventistoj, kondamnas unu post la alia ĉi tiujn terajn ekleziojn. Ĉi tiu inversio de valoroj kondukas homojn " **nomi malbonon bono, kaj bonon malbono** ".

23:23-24: " *Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, **hipokrituloj** ! ĉar vi pagas dekonaĵojn de mento kaj aneto kaj kumino, kaj forgesas la pli gravajn aferojn de la leĝo: justecon kaj kompaton kaj fidon. Ĉi tiujn vi devus fari, kaj la ceterajn ne preterlasi. Vi **blindaj gvidantoj** ! Vi kribras la kulon kaj glutas la kamelon.* " La mesaĝo estas sufiĉe klara por esti komprenata de ĉiu homo, do mi simple atentigos, ke ĉi tiuj aferoj ankaŭ koncernas la nunajn kristanajn religiojn, kiuj estas tre ligitaj al duarangaj aferoj, sed nekredeble malestimaj al la sankta Sabato de Dio, " **sanktigita ekde la sepa tago** " de la komenco de la tera kreo kaj la temo de la kvara el la dek ordonoj de Dio, origine gravurita " *sur du ŝtonaj tabeloj, per la fingro de Dio* ." Ekde sia verkado, la Sankta Biblio atestas kaj memorigas pri ĉi tiu " **sanktigo** " de la vera Sabato, en Genezo 2:2-3 kaj Eliro 20:8 ĝis 11. En la tempo de Moseo, Dio nur memorigas la hebreojn pri la ekzisto de sia " **sanktigo de la sepa tago** ", kiu datiĝas de la unua sabato aŭ " **sepa tago** " de la semajno de sia tera kreo; tempo, kiam la observado de la Sabato koncernis nur Adamon kaj Evon, ĝiajn unuajn observantojn kaj la fondintojn de la nuntempa homaro.

23:25: " *Ve al vi, skribistoj kaj fariseoj, **hipokrituloj** ! Ĉar vi purigas la eksteron de la kaliko kaj de la plado, sed interne ili estas plenaj de ĉantaĝo kaj troa malŝparo.* " Nekredantaj judoj kaj kristanoj faras la saman eraron, donante gravecon nur al la ekstera aspekto de la aferoj. Per ĉi tiu konduto, ili atestas, ke ili donas nenian gravecon al la fakto, ke Dio povas esplori iliajn pensojn kaj mensojn. Iliaj faroj tiel pravas, ke ili ne vere kredas je lia ekzisto kaj kontentiĝas fari "laboron" kiel religia instruisto, kiu nutras kaj pagas ilin, kiu plaĉas al ili kaj konvenas al ili. Kaj se ili kredas je lia ekzisto, ilia kulpo estas eĉ pli granda, ĉar ili agas kiel ribelemaj protestantoj, kiel la diablo faris antaŭ ili. Tiuj, kiuj kondutas tiel, ignoras la signifon, kiun Dio donas al la vorto "religio", kiu, signifante

konekti, havas la solan celon konekti al li nur liajn elektitajn fidelulojn kaj neniun alian homon.

23:27: " *Ve al vi, skribistoj kaj fariseoj, **hipokrituloj** ! Ĉar vi similas al blankigitaj tomboj, kiuj ekstere ŝajnas belaj, sed interne estas plenaj de ostoj de mortintoj kaj ĉia malpureco.* " Ĉi tiu verso plifortigas la antaŭan " ve ", kiu atestas pri la graveco, kiun Jesuo donas al la trompa aspekto de falsa ŝajno. Kaj ĉi tiu insisto estas pravigita per la uzo de ĉi tiu principo en la profetaĵo de la " kvina trumpeto " disvolvita en Apokalipso 9:1 ĝis 13. Ofte uzante la terminon " **simila** ", Jesuo multiplikas komparojn konstruitajn sur simboloj, kies signifo estas difinita en diversaj versoj kaj libroj de la Sankta Biblio. Mi aparte memoras ĉi tiujn versojn 7 ĝis 9, en kiuj li kondamnas la trompan aspekton de la falintaj kristanaj eklezioj senigitaj je lia graco, ekde 1843 kaj 1994, al kiuj li atribuas intencojn, agojn kaj karakterojn de "sovaĝaj bestoj": "Ĉi tiuj akridoj *similis al ĉevaloj pretigitaj por batalo; estis sur iliaj kapoj io aspektanta kiel kronoj* " kiel oro, kaj *iliaj vizaĝoj estis kiel vizaĝoj de homoj* . Ili havis harojn *kiel haroj de virinoj* , kaj *iliaj dentoj estis kiel dentoj de leonoj* . Ili havis kirasojn *kiel kirasoj el fero* , kaj la sono de iliaj flugiloj estis *kiel la sono de ĉaroj kun multaj ĉevaloj kurantaj en la batalon.* » Deĉifrita de la Biblio, la esprimo " **fera kiraso** " signifas: **romia justeco** . Justeco havanta kiel simbolon la " kirason " en Efezanoj 6:14: " *Staru do, havante viajn lumbojn zonitajn per vero, kaj surmetante la kirason de justeco* " ; kaj " **fero** " estante la simbolo de Romo, ĉar Dan 2:40: " *Estos kvara regno, forta kiel fero ; kiel fero rompas kaj frakasas ĉion, tiel ĝi rompos kaj frakasos ĉion, kiel fero , kiu frakasas ĉion.* "

23:29-30: " *Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, **hipokrituloj** ! ĉar vi konstruas la tombojn de la profetoj kaj ornamas la tombojn de la justuloj, kaj diras: Se ni vivus en la tempo de niaj patroj, ni ne partoprenus kun ili en la sango de la profetoj. Vi atestas kontraŭ vi mem, ke vi estas la filoj de tiuj, kiuj mortigis la profetojn. **Plenigu la mezuron de viaj patroj** .* » Ĉi tiun riproĉon, kiun Jesuo direktas al la Judoj, ankoraŭ ne povis kompreni tiuj, kiuj aŭdis lin paroli. Ĉar dirante " **Plenigu la mezuron de viaj patroj** ", Jesuo aludis al la morto, kiun ili baldaŭ donos al li, per la neŭtrala mano de la Romanoj. Fakte, en ĉi tiu verso, Jesuo bildigas konstantan konduton de falsaj kristanaj religioj, kiuj, oficiale, rilatas al Dio kaj liaj bibliaj revelacioj, sed fakte, kontestas kaj kontraŭdiras ilin. La kazo de Adventismo estas ankoraŭ modelo de sia speco, ĉar oficiale, la nomo de S-ino Ellen Gould-White, ŝiaj verkoj kaj la verkoj hereditaj de la adventistaj pioniroj de 1873 estis ankoraŭ honorataj, supraĵe, sed oficiale, de la adventista institucio en 1991, la jaro, en kiu mi prezentis al ĝi dian profetan lumon, atenditan, esperita kaj profetitan de la mesaĝisto de la Sinjoro. Sed, malkaŝante sian malĝojan spiritan staton, ĉi tiu institucio rifuzis ĉi tiun lumon kaj forpelis min el sia membreco. Kaj tiel, post la juda malakcepto de la lumo de Kristo, ĝi ankaŭ renovigis la konduton de universala protestantismo, kondamnita kaj forlasita de Jesuo, pro ĝia malestimo al la adventismaj anoncoj prezentitaj inter 1831 kaj 1844.

Emfazante la vorton " **hipokritulo** ", Jesuo kondamnis la facilecon, kun kiu homoj povas trompi unu la alian per preteksto kaj mistifiko, ĉar ili ne povas, kiel li, kompreni la pensojn de siaj najbaroj. Kaj ĉi tiu mistifiko koncernis la Romkan

Eklezion ekde ĝia konvertiĝo al Kristo, favorita de la religia libereco donita de imperiestro Konstantino la 1-a^{en} 313. En Daniel 8:24-25, la Spirito malkaŝas pri la Romkatolika Eklezio, ke " *ĝia potenco* " ŝuldiĝas al la " *sukceso de ĝiaj ruzaĵoj* ". Praktikantaj katolikoj kaj ĉiuj, kiuj rekonas ĝian religian aŭtoritaton, kredantoj aŭ nekredantoj, estas ĉiuj viktimoj de la plej granda religia fraŭdo en la homa historio. Kaj ĉiuj, kiuj faras aliancon kun ĝi, enirante en ĝian ekumenan aliancon, la protestantaj branĉoj kaj fine, en 1995, la adventistoj, estas ankaŭ viktimoj de ĝiaj mensogoj kaj devos dividi la punon, kiun Dio preparas por ĝi en sia justa juĝo rivelita al siaj elektitoj en siaj profetaĵoj pri la du sanktaj interligoj. Oni povas imagi kiom malkomforte la interparolantoj de Jesuo devis senti sin, kiam ili komprenis, ke tiu, kiu parolis al ili, ankaŭ kapablis legi iliajn kaŝitajn pensojn. Ĉar ĝuste skribante iliajn individuajn pekojn sur la tero, Jesuo povis protekti la adultulinon kaj savi ŝin de la ŝtonumado, kiun la hipokritaj Judoj, kiuj akuzis lin, volis trudi al ŝi. Hontaj kaj konfuzitaj, unu post la alia, ili retiriĝis kaj malaperis. Hodiaŭ, en sia tuta dieco, Jesuo ankoraŭ senĉese sondas ĉiujn homajn pensojn kaj konas ilin eĉ antaŭ ol ili formiĝas en niaj mensoj, ĉar li scias, ekde la komenco de la kreado, kiuj estos liaj elektitoj, iliaj nomoj kaj iliaj karakteroj. Neniu, nek anĝelo nek homo, povas eskapi lian kontrolon, pli efikan kaj perfektan ol la plej potenca skanilo inventita kaj perfektigita de homa teknologio.

" **hipokriteco** " denoncita de Jesuo ne nur koncernas religiajn aferojn, ĉar ĝi ludas gravan rolon en politiko kaj internaciaj rilatoj. Kaj pri ĉi tiu temo, la kunteksto de milito, kiu ekregis en nia mondo, kaŭzas, ke la maskoj de " **hipokritaj** " rilatoj subtenataj por malpuraj demandoj de ĉiuspecaj interesoj falos. Milittempo malkaŝas la verajn ligilojn de amikeco kaj la interŝanĝon de diversaj opinioj. Ĝi estas la favora momento, kiam la vualo de " **hipokriteco** " leviĝas, malkaŝante verajn amikojn kaj verajn malamikojn. Kaj mi profitas la temon por memori homojn pri tio, ĉar nur en ĉi tiu kunteksto tio evidentiĝas, sed landoj kaj nacioj ne havas amikojn, nur konkurantojn. Tial mi ofte kritikis la humanisman konduton de francaj politikistoj, kiu kondukas ilin finance helpi homojn, kiuj, post kiam ili kreskis kaj riĉiĝis, fariĝas konkurantoj de sia franca nacio, kaj foje eĉ iliaj kontraŭuloj kaj malamikoj. Kaj tio jam koncernas la Unuiĝintan Eŭropon, sed unuiĝinta por kiom longe? Ĝis kiam ĉi tiu " **hipokrita** " komerca unio, origine bazita sur la "komuna merkato" de ses landoj, disfalos kaj disiĝos al la kvar ventoj de la ĉielo. Mi neniam sufiĉe diros kiom ĉi tiu kreo de la Eŭropa Unio estis kaŭzo de malbeno por mia lando, Francio, forprenante ĝian veran sendependecon. Kaj la plej malbona okazis kun la adopto de la eŭropa valuto "la eŭro", kiu nur "feliĉigis" la krimulojn, kiuj sukcesis trudi ĝin. Ĉar la malgranda franca konsumanto hodiaŭ pagas 1 eŭron por la varoj, kiujn li antaŭe pagis por 1 franko; krom ke la valoro de la eŭro estas preskaŭ 7-oble pli granda ol la malnova franca franko. Kio signifas, ke kun ĉi tiu transiro al la eŭro, hodiaŭ, la prezo de la vivo kreskis je pli ol 600%. Tiuj, kiuj enpoŝigis la profitojn, la bankistoj, akciuloj kaj aliaj profitistoj, efektivigis "la rabon de la jarcento" je la kosto de ordinara homoj. Sed ĉi tiuj aferoj vekis la koleron de la justa kaj bona Dio, kiu kondamnas " **hipokritecon** ", kaj la meritita puno venas puni kaj detrui la kulpulojn kaj iliajn viktimojn, malproksime de senkulpaj, ĉar ili estas heredantoj de la morta prapeko, al kiu

aldoniĝas la personaj pekoj, kiujn ili faras, kaj kiujn ili kredas, ke ili povas fari, kun plena senpuneco.

Homoj ankaŭ pekas kontraŭ Dio senkonscie pri tio. Ĉar ili ne konscias, ke Dio juĝas, laŭ iliaj pensoj, la prioritatojn, kiujn ili donas al sia juĝo pri aferoj kaj temoj. Li perfekte bone scias, kion iliaj mensoj serĉas kaj prioritigas. Kaj en la Okcidento, precipe en ilia koncepto pri " *malbono* ", ili prioritigas la " *malbonon* ", kiu estas farita al la homo, dum tio, kio estas farita al Dio persone, meritas prioritaton, ĉar la homaro ŝuldas sian vivon al Li kaj al la naturo, kiu ĉirkaŭas ĝin. Li kreis ĉiun formon de vivo kaj materialaj aferoj. Kaj nur ĉi tiu kialo donas al Li, tute juste, absolutan prioritaton en ĉio. Kiam homoj ne rekonas ĉi tiun prioritaton, Dio frustriĝas kaj imputas ĉi tiun frustriĝon kiel pekon faritan kontraŭ Li, kaj laŭ Sia juĝo, ĉi tiu peko necesigas la morton de la kulpuloj, ĉar ilia ekzisto estas netaŭga kaj nekongrua kun la vivnivelo, kiun Li volas plilongigi por eterneco. Homoj donis al si rajtojn pri tera vivo, kiuj trompas ilin, ĉar ili ne havas rajtojn. Ili eniras la vivon kreitan de Dio kiel gasto, kiu preterpasas kaj malaperas. Kaj ilia tempo sur la tero ofertas al ili simple kaj nur la ŝancon aprezi la vivnivelon proponitan de Dio kaj esti elektitaj de Li por partopreni eternan vivon, aŭ trapasi la vivon por malaperi definitive, post la Lasta Juĝo, se ili ne aprezas ĉi tiun ofertan, ignoras ĝin, aŭ kontestas ĝin.

Dio ne nur konsultas homajn pensojn, sed ankaŭ metas Siajn decidojn en ilin por plenumi Siajn planojn, kio certigas lian certan venkon super ĉiuj Siaj malamiko. En Apokalipso 6:2, Jesuo estas priskribita kiel " **elirinta konkerante kaj por konkeri** ." Lia fina venko estas do senduba; ĝi estas nur demando de tempo, kiu nun estas fiksita je malpli ol sep jaroj.

bonaj kaj malbonaj " valoroj estas ĉe la origino de la sukceso de la delogo de la papa reĝimo en Romo. Ĉar ĝi jam ne persekutas, perdinte monarĥan subtenon, la katolika religio delogas la homajn masojn per sia humanisma vizaĝo bazita sur la bonfaroj de religiaj fratinoj kaj fratoj, monaĥinoj kaj kapucenoj. Ĉar privilegiante la homon super Dio, ĝi plaĉas al normala homo, eĉ al pekuloj. Esti rekonita kiel servisto de Dio, ĝia alia vizaĝo, eklezia kaj ĝiaj religiaj ritoj, sufiĉas por trompi. Sed tiu ĉi duvizaĝa delogo ne koncernas nur ĝin, ĉar ĝi estas la karakterizaĵo de ĉiuj falsaj monoteismaj religioj. Dum, laŭ Apokalipso 4:1, Dio simbolas la perfektan purecon de siaj eternaj ĉielaj elektitoj rivelita en " **Kristo** " per la simbolo de la " **kristalo** ", perfekteco de travidebleco, en absoluta kontrasto, en Apokalipso 6:12 kaj 12:1, li simbolas la tendaron de religia mallumo, katolika de ĉiam kaj protestanta de 1843, per la simbolo de " **la luno** ". La mistero portata de ĝia malantaŭa flanko, kiu restas kaŝita kaj nevidebla, igas ĝin la perfekta simbolo por indiki la duoblan personecon, kiu trompas per siaj ŝajnoj. Ĉi tiu speco de mesaĝo estas konstanta, kie ajn Dio celas falsan religion, kaj la uzo de la termino " **kiel** " esprimas ĉi tiun principon, en Apokalipso 9, sed ne nur, ĉar en profetaĵo, la konstanta uzo de simboloj pravigas ankaŭ la komparojn de la simboloj kaj la realaj estaĵoj koncernaj en ĉiu mesaĝo, inkluzive de tiuj, kiuj koncernas Jesuon aŭ liajn elektitojn. Simile, en Apokalipso 3:1 ĉi tiu duobla personeco, atribuita al la protestantaj religioj, estas tradukita kiel: " *Mi scias, ke vi ŝajnas esti vivanta, kaj vi estas mortinta* "; kio signifas: ŝajnon: " *vi ŝajnas esti vivanta* "; realecon: " *kaj vi estas mortinta* ". Ĉi tiuj aferoj komprenataj, restas scii

la kaŭzon de ĉi tiu dia juĝo: la respondo estas en la anticipita dia dekreto de Dan. 8:14; kaj en la tuta profeta revelacio, kiu restis malestimata kaj ignorata de ĉi tiuj protestantaj religioj, ekde ĝia oficiala prezento plenumita printempe de 1843, fare de William Miller, la usona kamparana predikisto.

Dio havas pretan respondon por tiuj, kiuj faras " **malbonon** ": li igas " **malbonon** " refali sur iliajn kapojn. Kaj pri ĉi tiu temo, ĉi-semajne, Francio spertas ĝin, ĉar, kune kun Eŭropo, malpermesinte la elsendon de rusaj televidkanaloj, "RT kaj Sputnik", kiel parton de sankcioj prenitaj kontraŭ Rusio, nun la bumerango revenas por persekuti ĝin kun la decido de la puĉistoj en Niĝero malpermesi, en ilia lando, la elsendon de francaj kanaloj, "France 24 kaj RFI". Tio, por malhelpi, en ambaŭ kazoj, nacia propagandon. Estas do mirige kaj paradokse vidi la francan registaron krei skandalon post tio, kion ĝi mem faris rilate al Rusio. Malnova franca populara diraĵo diras: "Kiu kraĉas en la aeron, ĝi falas sur lian nazon." Tio estis tre saĝa flanke de la posteuloj de la gaŭloj, kiuj timis, ke la ĉielo falos sur iliajn kapojn. La gaŭloj de 2023 klare ne plu havas ĉi tiun saĝon. Ĉi-foje, la amikaj, militaj, sekurecaj kaj komercaj rilatoj inter Francio kaj Niĝero estas definitive rompita: la ambasadoroj de Niĝero staciitaj en Francio, Usono kaj Niĝerio estas maldungitaj. " *La Reĝo de la Sudo* " plifortigas sian opozicion al la Okcidento. Konflikto sur afrika grundo nun eblas, kontraŭstarigante afrikajn landojn favorajn al la Okcidento kontraŭ tiujn malamikajn al ili, kiel ekzemple Niĝero, Malio, Burkino kaj Gvineo, momente. Sed la franca paradokso ne finiĝas tie. Alfronte al la decido de la niĝeriaj puĉistoj rompi la sekurecajn interkonsentojn faritajn kun Francio, la franca registaro asertas, ke nur la legitima niĝeria reprezentado povas rompi ĉi tiujn interkonsentojn aŭ ne. Kio okazis al la majdanaj puĉistoj en Ukrainio? Kie estis ilia legitimeco por esti agnoskita kaj subtenata en ilia rezisto kontraŭ rusa agreso? La prezidanto renversita en ĉi tiu puĉo estis rusa kaj legitime elektita. Okcidenta maljusteco estas rivelita per ĉi tiuj sinsekvaj paradoksoj de duecaj normoj. Kaj la Dio de justeco ĝuas evidentigi ĉi tiun okulfrapan okcidentan maljustecon.

Konsiderante ĉi tiujn aferojn, kredi, ke Dio vere ne ŝanĝiĝas, fariĝas la nemalhavebla ŝlosilo por moviĝi al Li kaj, finfine, heredi la savon ofertitan en la nomo de Jesuo Kristo.

Tera tempo: programita morto

Ni estas tiel kutimaj al la normo de nia tera vivo, ke ni ne rimarkas ĝian nenormalecon. Tamen, la tuta kreadrakonto registrita en Genezo 1 malkaŝas ĉi tiun nenormalecon, kiu estas la principo de morto. De ĝia kreo, ĝia unua ekvivalento, ĉiela anĝelo aŭ ĉiela mesaĝisto, kiel la termino de greka origino signifas: "aggelos". Kiel mi ofte diris, ĉiela vivo provizore profitis de la senmorteco donita de Dio, kiu mem estas eterna kaj tial senmorta.

Male, lia tera kreaĵo portas la bildon de morto ekde la unua tago, en kiu Dio kreas la teron el akvo. Se akvo montriĝos esence necesa por la homo, ĝi portos ĝin, male al la aero, kiun li spiros, ĝi dronigos lin kaj mortigos lin, enirante

en liajn pulmojn. Morto estas do klare sugestita en la dia verko de la unua tago. Kaj ĉi tiu morto estos " *la salajro de peko* ", laŭ tio, kion diras Rom. 6:23. En ĉi tiu unua tago, Dio kreis la du kontraŭajn principojn: " *lumon kaj mallumon* ". La " *lumo* " jam profitigis la anĝelojn kaj la noveco, kiun Dio alportas por la tero, estas ĝia absoluta malo, kiun li nomas " *mallumo* " por indiki malbonon, tio estas, " *pekon kaj ĝian salajron, morton* ". Ekde ĉi tiu tago, la simboloj de kontraŭaj opozicioj multiĝos: la maro kaj la tero; mara vivo kaj tera vivo; ĉielo kaj tero; malvarmo kaj varmo.

Fine, en la kvara tago, Dio kreas la stelojn de nia ĉielo metitajn en la vastaĵon de nia tera dimensio, kaj tio, sole, por la celo " **marki tempojn kaj epokojn** ". Ĉi tiu dia ago sugestas, ke la " **tempo** ", kiu estos markita per la atesto donita de la steloj, estos fiksita kaj limigita al certa nombro da jaroj. Dio establinte la septagan semajnon, ni povas kompreni, ke ĉi tiu " **tempo** " estus limigita al sep mil jaroj. Jam ni devas rimarki kiom la apero de limigita " **tempo** " estas novaĵo specife por la loĝantoj de la ĉielo, la anĝeloj, kies vivo estas vere senlima rilate al la anĝeloj, kiuj restis fidelaj al Dio. Kaj tie, la vortoj parolitaj de demonoj, kiujn Jesuo volas forpeli el la mensoj de du poseditoj, permesos al ni kompreni, ke la malbonaj anĝeloj ligitaj al Satano kaj lia ribelema destino, estis avertitaj de Dio pri sia fina morto; ĉar ili diras al li, en Mat. 8:29: " *Kaj jen ili kriis: 'Kio estas inter ni kaj vi, Filo de Dio? Ĉu vi venis ĉi tien por turmenti nin antaŭ la tempo?'* " "Jesuo vokas ilin ĉe la fino de la kvara jarmilo, kio sendube surprizas ilin, ĉar ili sciis, ke Dio donas al ili sep mil jarojn antaŭ ol detrui ilin, aŭ almenaŭ ses mil jarojn respondantajn al la tempo de lia elekto de teraj elektitoj. La demonoj sciis, ke Dio fine detruos ilin, sed ili ne sciis pri la sava plano bazita sur la libervola ofero de Jesuo. Ni rimarku, ke se homoj ofte montras nekredon pri Jesuo Kristo kaj lia oferto de savo, male al ili, la malbonaj anĝeloj rekonas lin kiel la " **Filon de Dio** ". Ili estas obeemaj kaj petegantaj al li, ĉar ili ne povas rezisti lin. Kaj forlasante la du virojn, ili eniras gregon da porkoj, kiujn ili ĵetas en la maron. Venĝeme, ili esperas tiel, almenaŭ, sukcesi altiri kontraŭ ĝi la koleron kaj malamon de sia posedanto kaj la aliaj bredistoj de la loko de la ago."

En lia homa aspekto kuŝis la dia ĉiopovo, kiun Jesuo malofte uzis, plej ofte por elpeli demonojn, aŭ por revivigi mortintojn, aŭ por tuj trankviligi ŝtormon. Sed veninte sur la teron unufoje por savi siajn elektitojn per sia morto, lia dia potenco restis maskita kaj nevidebla al lia nekredanta homa ĉirkaŭaĵo.

" **Tempo** " estas, en la vivoj de homoj, la decida elemento ĉar dum ilia limigita ekzisto, Dio altiras la atenton de siaj elektitoj al si. Li agas per publikaj agoj kiuj atestas la ĝeneraligitan nekredon de la tuta homaro, sendepende de la landoj kiuj reprezentas ĝin. Kaj pri la temo de ĉi tiu nekredo, mi volas memori vin, ke "kredi je Dio" ne signifas "kredi je Dio". Efektive, "kredi je" sugestas kredon je la ekzisto de Dio. Sed li scias, ke la pruvoj de lia ekzisto estas donitaj al ili kaj ke la temo jam ne estas vere kredo je lia ekzisto. Ĉar "kredi je Jesuo Kristo" signifas kredi, ke Dio prezentas sin en la formo de Jesuo Kristo kaj ke peka homo devas tiel meti sian tutan fidon "en li". La artikolo "en" indikas eksteran opinion kiu restas ekstere, dum la termino "en" difinas la fidon de la elektitoj kiuj eniras "en" la personon de Jesuo Kristo en kiu ili rekonstruas sin, laŭ lia bildo.

En Danielo 5, ni trovas la ateston pri dia miraklo, per kiu Dio informis la reĝon de Babilono, Beltŝacar, la nepon de la reĝo Nebukadnecar, ke lia vivtempo finiĝas. Mistera mano skribis sub lia rigardo sur muro la vortojn "kalkulita, kalkulita, pesita, dividita" aŭ en la Ĥaldeaj lingvo "mene, mene, tekell, upharsin". Daniel tiam komprenis la mesaĝon kaj malkaŝis ĝin al la reĝo. La tempo de lia regado estis fiksita de Dio kun komenco kaj fino: "kalkulita, kalkulita". Ĝuste en tiu tago, li devis morti laŭ la justa juĝo de Dio: "pesita". Lia reĝa dinastio devis finiĝi per lia morto, kaj la regno, heredita de la reĝo Nebukadnecar, devis transiri sub la dominadon de la Medoj kaj Persoj: "dividita". La sperto de ĉi tiu nekredanta reĝo sole ilustras tiun de la tuta nekredanta homaro. Ĉi tiu filo de Nabonido, rekta filo de la reĝo Nebukadnecar, konis sian avon kaj liajn religiajn spertojn, kiuj kondukis lin konvertiĝi al li kaj en li. Li malkovris en si mem la veran malfortecon de la plej potenca homo sur la tero tiutempe, kaj lia ŝanĝo de konduto estis la plej forta atesto, kiun li povis doni al Dio, aldone al siaj deklaroj de fido, kiujn Dan. 4:37 transdonas al ni: "*Nun mi, Nebukadnecar, laŭdas, altigas kaj gloras la Reĝon de la ĉielo, kies ĉiuj faroj estas veraj kaj liaj vojoj justaj, kaj tiujn, kiuj iras en fiereco, li povas humiligi.*" Hodiaŭ, ĉi tiu atesto estas tute ignorata, kaj la fieruloj iras en fiereco, kaj ilia fino ne estos tiel agrabla kiel tiu de la Reĝo Nebukadnecar, kiu eniris en la sanktecon de la pravigitaj.

Tempo estas la esenca elemento de la homa vivo, daŭranta la tempon de la fluo de sablohorloĝo, kies kapacito en sableroj estas individue fiksita, ĉiam finiĝante kiam la sablohorloĝo estas malplena. Kiam la kunteksto estas malfacila kaj dolora, la tempo ŝajnas longa kaj, male, en la kunteksto de ĝojo kaj feliĉo, ĝi ŝajnas tre mallonga. Tamen, ĉi tiuj sentoj maskas la realecon, ĉar kiel atestas niaj horloĝoj, vekhorloĝoj kaj horloĝoj, la tempo fluas kun perfekta reguleco.

En Daniel 7:25, Dio diras al ni per sia profeto: "*Li parolos vortojn kontraŭ la Plejaltulo, kaj lacigos la sanktulojn de la Plejaltulo, kaj pensos ŝanĝi **tempojn** kaj leĝojn. Kaj la sanktuloj estos transdonitaj en lian manon por **tempo**, **tempoj**, kaj duono de **tempo**.*" Dio atribuas ĉi tiujn agojn al la romkatolika papa reĝimo. Notu, ke en ĉi tiu verso, Dio atentigas nian vorton "**tempo**". En la simboleco establita en Nombroj 14:34: "*Kiel vi esploris la landon kvardek tagojn, tiel vi portos viajn malbonagojn kvardek jarojn, **po unu jaro por ĉiu tago**; kaj vi scios, **kia estas esti senigita de Mia ĉeesto**.*" Dio transdonas du mesaĝojn ĉi tie: la unua malkaŝas kodon, kiun li uzos en siaj profetaj datumoj, laŭ kiu tago reprezentas faktan jaron, sed ankaŭ inverse, fakta jaro povas reprezenti tagon. La dua mesaĝo estas tre interesa, ĉar ni vidas, ke ĉi tiuj profetitaj daŭroj kovras tempojn de malbeno, dum kiuj la popolo de Dio estas senigita de Lia ĉeesto. Tiel, en la kristana epoko, la daŭroj de la 1260 jaroj de Dan... 7:25, kaj la 2300 jaroj de Dan. 8:14 estas jaroj markitaj de la malbeno de Dio. Kaj la kaŭzo de ĉi tiu malbeno estas rivelita en ĉi tiu verso de Dan. 7:25: "*li pensos ŝanĝi **la tempojn** kaj la leĝon.*" Ni vidis la gravecon, kiun Dio donas al sia organizado de la tempo, kiun li donas al sia tera kreaĵo. Tamen, la ŝanĝo de la ripoztago, kiu favoras la unuan tagon, renversas la planon profetitan de Dio. Ĉar la fino de la universala demonstraĵo, kiun la tero devas prezenti, devas alveni ĉe la fino de la sepa jarmilo, ĉar la oka ne estos por la ribeluloj neniigitaj en la tago de la lasta juĝo. Krome, en ĉi tiu verso, la termino leĝo ne indikas nur la leĝon de la dek ordonoj de Dio, sed

la tutan leĝon de Moseo, kiu koncernas la kvin librojn skribitajn sub la diktaĵo de Dio fare de Moseo. En 321, la rezigno de la Ŝabato estas nur la konsekvenco de la malestimo montrita al ĉi tiu tuta leĝo de Moseo, ĉar en sia formo establita en 538, la katolika religio konservas ĉiujn paganajn ritajn formojn de sia origina pagana formo. La "tago de la suno" kara de la imperiestro Konstantino restas la objekto de la konsekro de la falsa kristana kredo nomata katolika kaj de protestantismo malakceptita de Dio ekde 1843. La honoroj donitaj al la unua tago renversas kaj forigas de la sepa tago la sanktigon, kiun Dio atribuis al ĝi ekde la kreado de nia tero. Ĝi estas lia honoro kaj lia gloro esti kreinto de ĉi tiu tero kaj de la vivoj, kiujn ĝi portas, kiuj estas tiel forprenitaj de Dio. Ni povas do kompreni, kial li postulas, ke lia gloro estu redonita al li en sia mesaĝo atribuita al la unua el la tri anĝeloj de Apokalipso 14:7 ĝis 10. Sed alia anĝelo antaŭas ilin en verso 6: "*Kaj mi vidis alian anĝelon flugantan meze de la ĉielo, havantan la eternan evangelion, por prediki al la loĝantoj de la tero, kaj al ĉiu nacio kaj tribo kaj lingvo kaj popolo.*" La rolo de ĉi tiu unua anĝelo konfirmas la procezon sekvatan de la restarigo de religiaj veroj forlasitaj ekde la jaro 313. Ĉar ĉi tiu "**eterna evangelio**" reprezentas la planon de savo elpensita de Dio. Ĝi estis rivelita al homoj per la "leĝo de Moseo" malestimata de falsa kristanismo ekde tiu jaro 313 markita de la diabla delogo de religia libereco donita de imperiestro Konstantino la 1-a. Post li, en verso 7, la unua anĝelo esprimas sian mesaĝon, kiu kondamnas la indignon truditan al la kreinto Dio, kiu postulas reakiri sian gloron maljuste prenita: "*Li diris per laŭta voĉo: Timu Dion, kaj donu al Li gloron, ĉar venis la horo de Lia juĝo; kaj adorkliniĝu al Tiu, kiu faris la ĉielon kaj la teron kaj la maron kaj la fontojn de akvo.*" Estas la dato de printempo 1843, kiu markas samtempe la postulon de la ripozo de la vera sepa tago; kiu redonas al la kreinto Dio lian perditan gloron, sed ankaŭ lian kondamnon de kristanismo, kiu plilongigas lian dian kulton en ĉi tiu unua tago malpurigita de la pagana kulto de la sundio.

Per sia origina sanktigo de la Ŝabato, Dio malkaŝis al la homoj la programon de la sep mil jaroj rezervitaj por lia tera demonstrado. Kaj ekde la sperto de Moseo, ni scias, ke Dio punas la misprezenton de sia plano de tera savo, ankaŭ malkaŝita, profete, en sia rakonto pri la kreado de la mondo, en Genezo 1 kaj 2. Trompitaj kristanoj estas malproksimaj de imagado, ke ilia kondamno baziĝos sur ilia malestimo montrita al la "**leĝo de Moseo**", kaj tamen, efektive estas ilia malestimo al la instruado de la malnova interligo, kiu kaŭzos ilian eternan perdon. La pruvo baziĝas sur lia postulo pri la respekto de lia sankta tago establita ekde 1843 kaj 1844 laŭ Dan. 8:14, postulo, kiu konsistigos la fundamentan elementon de lia lasta universala provo de fido, kiu finiĝos per la reveno de la glorigita dia Kristo, printempo de 2030.

La malobeo de Adamo kaj Eva ankoraŭ portas siajn konsekvencojn, videbligatajn per la morto, kiu mallongigas la "**tempon**" de la homa vivo sur la tero ĝis la fino de la mondo. Sed ĉi tiu dia mesaĝo ne estis komprenita kiel ĝi devus esti. Malatentigita de la biblia instruado donita de Dio, la homaro donas nenian signifon al ĉi tiu tiel nomata natura morto, kiu trafas ĝin. Estas la grava konsekvenco de ĝia blindeco, kiu igas ĝin inda suferi la "**duan morton**" kaj

senigas ĝin de la eterna vivo ofertita de Jesuo Kristo, per lia libervola elaĉeta ofero.

La religia afero estas tiel grava, ke ĝi postulas de la elektitoj, krom legitima obeemo, kompletan kaj profundan konsekron al Dio. Tio estas la sola ebleco akiri de li la deziratan kaj serĉatan elekton. Per sia tre supraĵa konduto, la falsa religio ofendas la kreinton Dion, ĵaluza pri lia gloro kaj la honoroj, kiujn li meritas akiri de ĉiuj siaj kreitaĵoj, kiuj ĉiuj ŝuldas al li, senescepte, la unuan formon de sia ekzisto.

Por moderna homo, tempo estas mono kaj ĉi tiu koncepto montras kiom multe ilia vojo deflankiĝis de Dio, ĉar la tempo donita de Dio estas unue kaj ĉefe la rajto vivi kaj ĝui ĉi tiun vivon por lerni koni lin, ami lin kaj servi lin ne nur dum la nuna tera tempo sed por la eterneco, kiun li donos al siaj elektitoj ĉe la glora reveno de Jesuo Kristo. "**Tempo**" estas do tiu de la oferto de dia graco, kiu finiĝos en la venonta jaro 2029.

Donante al la vorto tempo la signifon de fakta jaro en Dan.4:16, Dio ligas ĝin al la ideo de ciklo, kiu reproduktiĝas: "*Lia homa koro estos prenita de li, kaj koro de besto estos donita al li; kaj sep tempoj pasos super li.*" Subtile, ĉi tiu ciklo prenita kiel mezuro estas tiu de la suno, kiun la diablo uzas por eksciti kaj iriti Dion, sian kontraŭulon kaj sian Juĝiston. Kaj la elekto prezenti en Dan.7:25 la daŭron de 1260 jaroj en la formo "*tempo, tempoj, kaj duono de tempo*" kondamnas la rolon de la sunkulto de la romkatolika papa reĝimo, kiu dominas dum ĉi tiu tuta profetita daŭro de "**tempo**". Pro la sama kialo, en Dan.8:14, li difinas la "**2300**" faktajn jarojn cititajn per la esprimo "**vespero-mateno**", kiu difinas la tutan ciklon de la 24-hora tago de la sep tagoj de la kreado; "**tempo**", kiam la ripozo de la "**sepa tago**" estis origine "**sanktigita de Dio**"; **La "sepa tago"** sabata ripozo estas tiel celita kaj difinita de la profetita dia dekreto. Kaj surbaze de la "**printempo**" de la jaro 458, en Ezra 7:7, ĉi tiu daŭro estas sinsekve ligita al la pekliberiga morto de Kristo plenumita en la "**printempo**" de la jaro 30, laŭ Dan 9:27, poste al la restarigo de la sabato en la "**printempo**" de 1843, dato de la fino de la "**vespero-mateno 2300**" de Dan 8:14, kaj du mil jarojn poste, al lia glora reveno en la "**printempo**" de 2030. La 6000 jaroj de elekto de la elektitoj komenciĝos per "**printempo**", termino kiu signifas "**unua fojo**", la "**unua**" de la komenco de la kreado, kaj ili finiĝos ĉe la komenco de la "**lasta**", kiu estos markita per la interveno de la justa kaj bona Dio, por siaj elektitoj, sed impona kaj detrua, por ĉiuj siaj malamikoj.

Homa eraro rilate al tempo estis la konstanta kaŭzo, kiu igis la Kreinton Dio rompi Liajn sinsekvajn interligojn kun homoj kaj kristanaj eklezioj. Unue en la listo, la juda nacio faris la eraron misinterpreti ĉi tiun profetaĵon de Jesaja 61:1-2, kie la Spirito anoncas la celon de la du sinsekvaj teraj intervenoj de la Mesio Jesuo Kristo: "*La Spirito de la Sinjoro, la Eternulo, estas sur mi, ĉar la Eternulo sanktoleis min, por prediki bonan novaĵon al la humiluloj; Li sendis min, por sanigi la korŝiritajn, por proklami liberecon al la kaptitoj kaj liberecon al la malliberuloj, por proklami la jaron de akcepto de la Eternulo kaj la tagon de venĝo de nia Dio; por konsoli ĉiujn malĝojantojn.*" **Por doni al la malĝojantoj en Cion, por doni al ili belecon anstataŭ cindro, oleon de ĝojo anstataŭ funebro,**

veston de laŭdo anstataŭ spirito de malĝojo; por ke ili estu nomataj arboj de justeco, plantaĵoj de la Eternulo, por esti glorataj .

El ĉiuj ĉi tiuj aferoj anoncitaj de Dio, la juda popolo kaj ĝia religia pastraro retenis nur la anoncon de la tago de venĝo profetita en verso 2. Ili tiel eraris pri la "**tempo**" profetita de Dio. Kaj tial, legante ĉi tiun tekston en la sinagogo de Nazareto, Jesuo haltigis sian legadon post citi "la jaron de graco", kiu antaŭas "la tagon de venĝo", en ĉi tiu verso 2. Li tiel vekis unuan murdeman malamon inter la Judoj, kiuj malakceptis per ĉi tiu konduto la ordon de la programo fiksita de Dio. Jesuo poste konfirmis ĉi tiun lecionon malbenante figarbojn, kiun li malbenis pro ĝia sterileco, kiam ĝi ne estis en la sezono por produkti fruktojn. Li ilustris tiel la judan konfuzon de la tempoj fiksita de Dio, kiu fariĝus la kaŭzo de ilia nacia religia malbeno. Kaj tiu ĉi tre subtila mesaĝo estas de grandega graveco, ĉar ĉiuj aliancoj rompita de Dio estos rompita pro eraroj faritaj ĉirkaŭ la "**tempo**" de la plenumo de la aferoj profetitaj de li sole, tiel portante, kiel la juda figarbo, la malbenon de sekiĝo, bildo de spirita morto, kaj de la "**dua morto**", kiu definitive neniigas la vivon de la kulpuloj je la "**tempo**" de la lasta juĝo.

Transirante al la kazo de la Romkatolikismo, kiu neniam eniris la sanktan interligon de Dio ekde sia komenco kaj neniam eniros ĝin, post la Judoj, la Protestantoj faris la saman eraron en 1843. Por Dio, laŭ Danielo 8:14, la printempo de ĉi tiu dato devis vidi la komencon de la unua provo de la adventista kredo. "**Tempo**" tiam efektive estis pridubata, ĉar ĉi tiu dato 1843 baziĝis sur nombraj datumoj prezentitaj en la profetaĵoj de la Sankta Biblio. Por konfirmi ĉi tiun malbenon, dum la "**tempo**", Dio enkondukis ĉi tiun falintan Protestantismon en la ekumenan aliancon organizitan de la katolika religio. Benita pro sia kredo, la Sepa-taga Adventista religio aperis en Usono en 1863, post la du adventistaj kredotestoj de 1843 kaj 1844. Dio profetis en Danielo 12:12 sian originan benon, kiun li fiksas por la jaro 1873, "**tempo**", kiam ĝi prenis universalan formon en la epoko nomata "**Filadelfio**" profetita en Apokalipso 3:7. Ve, 150 jarojn post 1844, en 1994, en la epoko de "**Laodicea**" laŭ Apokalipso 3:14, la oficiala Adventismo reproduktis la protestantan eraron de ĉi tiu dato 1844 malakceptante la profetan mesaĝon, kiun mi prezentis al ĝi kaj kiu difinas kaj konstruas la daton 1994. Kaj pro la samaj kialoj, ĝi suferis la saman dian punon, konfirmitan per sia "membrecio" en la Protestanta Federacio, oficialigita printempe de 1995.

En ĉiuj diaj revelacioj, "**tempo**" estas ĉieesta: anoncoj pri la alveno de Kristo bazitaj sur la tempo fiksita de Dio; malantaŭ la nomoj de la "**sep eklezioj**" de Apokalipso 2 kaj 3, estas sep "**tempoj**" markitaj de gravaj religiaj eventoj ligitaj al "**tempoj**" fiksita de Dio; kaj fine, la lasta atendo pri la vera reveno de Kristo finiĝos printempe de 2030, je la "**tempo**" suverene fiksita de Dio.

En la respondoj, kiujn li donis al siaj apostoloj, kiuj demandis lin: "*Sinjoro, ĉu en ĉi tiu tempo vi restarigos la regadon al Izrael?*" ? » Jesuo havis ĉi tiun respondon: « *Li respondis al ili: Ne estas por vi scii la tempojn aŭ la sezonojn, kiujn la Patro fiksas per sia propra aŭtoritato .* » Ĉi tiu esprimo "**ĝi ne estas por vi**" longe trompis kaj ankoraŭ hodiaŭ la legantojn de la Sankta Biblio, ĉar Jesuo ne donis al ĉi tiu "**vi**" la tutmondan signifon de la homaro, sed nur tiun, kiu koncernis tiutempe liajn samtempulojn apostolojn kaj disĉiplojn apartigitajn de la tempo de lia fina glora reveno je iom pli ol du mil jaroj. Liaj vortoj estis

pravigitaj nur pro ĉi tiu kunteksto ankoraŭ tre malproksima de lia glora reveno kaj du mil jarojn poste, la kunteksto estas favora al ni, kaj ĉi-foje, la intereso donita al la dato de lia triumfa reveno fariĝis por ni demando pri aŭtentikeco de la kredo. Kaj kiel nevideblaj spektantoj, la bonaj kaj malbonaj ĉielaj anĝeloj atestas la dividon de la homaro en du tendarojn: la elektitoj, kies sincera kaj logika kredo estas benita de Dio kaj plena de lia lumo, kaj la falintaj, kies konduto estas paradoksa, malhela kaj abomena ĝis la punkto de abomenindeco. Ankaŭ, ĉi tiuj vortoj de Malĥ. 3:18 jam videblas al ili: "**Kaj vi denove vidos la diferencon inter la justulo kaj la malvirtulo, inter tiu, kiu servas Dion, kaj tiu, kiu ne servas Lin.**" La aliaj apartigoj, etnaj, rasaj, naciaj, multnombraj, havas la rolon nur starigi la malvirtulojn unu kontraŭ la alia, por ke ili detruu unu la alian; kio jam komenciĝis la 24-an de februaro 2022 en la lando Ukrainio kaj finiĝos, laŭ Apokalipso 14:17-20, per "**la vinjaro**", kiu detruos la malfidelajn religiajn instruistojn post la alveno de la glorigita Kristo, la Venkinto de la ribelemaj nacioj.

Ĉi tiu analizo de la vorto "**tempo**" igas min kompreni, ke ĉi tiu termino havas signifon nur por teraj estaĵoj kaj Dio, kiu kreis ilin. Ĉar antaŭ la kreado de la tero, en la ĉiela dimensio, kie vivas la sanktaj anĝeloj, ĉi tiu vorto tempo havis kaj ankoraŭ ne havas signifon, ĉar ili vivas en vera eterneco, konstante banitaj en lumo. La vortoj "**nokto, mallumo**" nur ekestis kaj signifon en la kunteksto de nia tera vivo, rifuĝejo kaj regno de peko. Estas same kun la vorto tago kaj ĉiuj niaj mezurunuoj de kalkulo de tempo: la sekundo, la minuto, la horo, la tago, la semajno, la monato, la jaro, la jardeko, la centjariĝo kaj la miljaro. Kiu vivas eterne en la regno de Dio, ne kalkulas la tempon, kiu etendiĝas senfine antaŭ li.

En Genezo, Dio metas sian kreaĵon sub la unuecon de la tago, formitan de la sinsekvo de nokto kaj tago. Antaŭ peko, la daŭroj de nokto kaj tago estas egalaj. Noktoj kaj tagoj sinsekvas en perfekte regulaj cikloj. La rotacio de la tero ĉirkaŭ sia akso, en ĉi tiu momento perfekte vertikala, portas spiritan mesaĝon rimarkindan: sinsekve, ĝia surfaco estas eksponita al lumo dum la tago, kaj ĉi tiu sama surfaco estas poste mergita en la mallumon de la nokto. Sciante nun, ke lumo estas Dio mem, ĉi tiu tera rotacio ilustras la necertecon pri la rezulto de la batalo inter la tendaro de lumo kaj la tendaro de mallumo. Ĉar ĉi tiu tera rotacio daŭros dum 6 000 jaroj, poste ĝi estos dezertigita, loĝata nur de Satano, tenata kaptito sur ĝia grundo, dum "**mil jaroj**". La venko de la tendaro de bono ne estos kompleta kaj efika ĝis la glora reveno de nia Savanto Jesuo Kristo. Kvankam ili eniris la eternecon en tiu momento, la elaĉetitaj elektitoj daŭre donos signifon al la kalkulado de tempo, ĉar la tempo de la ĉiela juĝo, tiu, kiu juĝas la malbonajn ribelulojn, devas daŭri "**mil jarojn**", kio donos signifon al la sankta Ŝabato de la sepa tago, kiun Dio sanktigis por profeti ĉi tiun "**sepan jarmilon**". Post peko, la ciklo de la sezonoj estas ekigita kaj ekmoviĝita, sed ĉi-foje, la 23-grada kliniĝo de la rotacia akso de la Tero malaperigas la regulecon de la daŭro de nokto kaj tago. La tero kreita de Dio por ĉi tiu celo fariĝas la batalkampo, sur kiu Dio kaj la diablo alfrontos kaj batalos unu kontraŭ la alia por akiri la aprobon kaj subtenon de la homoj. Ĉi tio estas la sola problemo en ĉi tiu eterna konflikto, kiu komenciĝas en ĉi tiu momento de la tera vivo. La nereguleco de tagoj kaj noktoj, unu dominante la alian, laŭ la sezono, ilustras la dominadon de unu tendaro super la alia laŭ cikla maniero bazita sur la rotacio de la suno, kiu markas kaj difinas

nian 365-tagan jaron. La suna jaro konsistigas la plej gravan unuon de tempo pro sia tre simbola aspekto. La suno ne estas Dio sed la simbolo de la vera kreinto Dio, kiu metas sin en la mezon kaj pretendas la rajton esti la centro de atento de siaj homaj kreitaĵoj. Kaj la sinsekvo de noktoj kaj tagoj ilustras la necertecon de la homo altirita, foje de la malhelaj delogoj de la diablo, foje de Dio kaj lia lumo.

En profeta uzado, la tago havas la valoron de reala jaro, kaj la profeta jaro havas la valoron de 360 tagoj. La malprecizeco de ĉi tiu valoro de 360 tagoj estas rimarkita, sed ĝi estas negrava ĉar sub la nomo "**tempo**", Dio donas al sia profeta jaro la realan valoron de 365 tagoj. Tiel, la 1260 jaroj profetitaj en Apokalipso 12:6 kaj 14, en la formo "**tempo, tempoj, kaj duono de tempo**", reprezentas 1260 jarojn de 365 tagoj. Dio subtile ludas kun ĉi tiuj komparoj bazitaj sur ĉi tiuj simbolaj kodoj, kaj ni povas ĉerpi valorajn lecionojn el ili. En Jesaja 61:2, Dio sinsekve anoncas "**jaron de favoro**" kaj poste "**tagon de venĝo**". La signifo de ĉi tiu citita "**jaro**" estas klare profeta, kaj ĉi tiu termino "**jaro**" povas tial esti anstataŭigita per la vorto "**tempo**" de la suna ciklo, kiu ankaŭ indikas ĝin. Tiel ni ricevas la anoncon pri la altvalora "**tempo de graco**", kiu en realeco daŭros, de la morto de Jesuo Kristo, ĝis la horo de lia glora reveno. Simile, "**la tago de venĝo**" havas la simbolan valoron de la reala aŭ spirita "**jaro**", kaj ĉi tiu verso el **Jesaja 63:4 konfirmas ĉi tiun instruon citante la du terminojn "tago, jaro"**: "**Ĉar la tago de venĝo estis en Mia koro, kaj la jaro de Miaj elaĉetitoj venis.**" Ĉi tio estas, cetere, tre logika, ĉar ĉi tiu verso metas samtempe "**la venĝon**" de Dio kontraŭ la ribeluloj kaj la eniron en la ĉielon de Liaj "**elaĉetitoj**".

Mi hodiaŭ komprenas kiom proksimumaj kaj terure malprecizaj estas ĉiuj niaj homaj kalkuloj pri "**tempo**". Kaj estas tempo por mi rigardi la planon de Dio, pli laŭ la precizeco, kiun li nature donas per sia perfekteco al la aferoj, kiujn li organizas, ol laŭ la aldonitaj nombroj, kiuj nin grandege trompas. Tiel, la reveno de Jesuo planita por la printempo de 2030 igas nian kutiman romian kalendaron ŝajni 30 jarojn tro longa. Kaj mi estas konvinkita, ke pro sia precizeco, Dio organizis teran historion laŭ ekstreme precizaj dividoj: 2000 jaroj, de Adamo ĝis la ofero de Isaak prezentita de lia patro Abraham, poste 2000 jaroj ĝis la morto de Kristo, kaj denove 2000 jaroj, ĝis lia reveno. Ĉi tiu programo donas al la morto de Jesuo Kristo la superan fandan rolon, kiun lia monstro de amo meritas. Sed mi devas konfesi, ke la ciferoj rivelitaj en la Biblio situigas la oferon de Isaak en 2083: naskita en 1948, Abram havis 100 jarojn en 2048, kaj 35 jarojn poste, kiel la aĝo de Jesuo, respondante al la peto de Dio, li konsentis oferi sian filon Isaak kiel oferon en la lando Morija kaj ĉe la piedo de la monto, kiun Dio indikis al li. Detalo permesas al ni pravigi ĉi tiun plenkreskan aĝon de 35 jaroj de Isaak: "**Abraham ŝarĝis la lignon sur sian filon**", kiun li nomas "**la junulo**" kaj kiu tial jam ne estas "**la infano**". Ĉi tiu ago nekontesteble profetas la oferton de Dio realigitan en Jesuo Kristo, kiu venos bedaŭrinde ne 2000 jarojn, sed 1917 jarojn poste, kaj mi specifas, en la sama loko, tio estas, ĉe la piedo de Monto Golgota; la loko mem, kie Abraham konstruis sian altaron. Kiel ni povas pravigi tiujn 83 jarojn da troo akiritajn per adicio de la aĝoj de la patriarkoj de la posteuloj de Set, la tria filo de Adamo kaj Eva, ĝis Ŝem, la unua filo de Noa, poste de Ŝem ĝis Abram? La sola klarigo estas, ke Dio ne volis doni al tiuj 2000 jaroj la precizecon, kiun mi ŝatus doni al ili, ĉar en la jaro 2000 ekde Adamo, Abram estis nur 52-

jaraĝa, sed Dio vokis lin kiam li estis 75-jaraĝa, tio estas, 25 jarojn antaŭ la naskiĝo de Isaak. Alivorte, la volo de Dio superregas kaj li volis, ke aferoj estu tiel. Ni ricevos la klarigojn de Jesuo Kristo, en la regno de la ĉielo, kie li preparas la lokon por siaj elaĉetitaj elektitoj, scivolemaj kaj admirantaj, estante vigligitaj de la soifo kompreni ĉiujn liajn misterojn, kiuj restis neklarigitaj. Fakte, nur la komenco de la duaj 2000 jaroj estas markita de la morto de Noa, pli precize, en 2005.

Kio klare aperas estas, ke la 6.000 jaroj de la tempo de la elekto de la teraj elektitoj estas dividitaj en tri sinsekvajn fazojn de po 2.000 jaroj, kiuj vidas la progreson kaj intensiĝon de la rivelita dia lumo. La unuaj 2.000 jaroj estas vere "**mallumaj**" kaj finiĝas per "**la diluvo de akvoj**" kaj la ribelo de "**Babelo**". Tiam "**la lumo**" leviĝas kun Abraham kaj liaj posteuloj, kiujn Dio elektis por establi sian unuan "**sanktan interligon**". Tamen, tro multe da simbolismo ankoraŭ maskas la veran "**lumon**", kiu venos nur en potenco kaj intenseco per la "**nova interligo**", kiun Jesuo Kristo venis establi, sur sia verŝita sango, libervole, per sia romia krucumo, komence de la lastaj 2.000 jaroj. La vualo de simbolismo tiam malaperas, donante signifon al la simboloj kaj religiaj ritoj, kiuj profetis ĝin dum la "**malnova interligo**" kaj ekde la peko de Adamo kaj Eva. En la "**tempo**" de la apostoloj, la dia lumo estis ĉe sia zenito, la vero estis perfekte rivelita kaj plenumita. Sed ekde 313, la romia "**mallumo**" potence blindigis la okcidentan homaron. La apostola vero tiam estis distordita, forgesita kaj ignorita. Post la nefinita kaj malfrua Reformacio de la 16-a ^{jarcento}, la dia lumo ne revenis al fidelaj homoj ĝis 1843. Kaj la lasta lumo, komparebla al tiu de la apostoloj, ne estis donita de Dio ĝis post 1994, la dato de la fino de lia tria adventista kredotesto. Ĉi tiu divido de "**tempo**" estas ligita al la "**morto**" de sennombraj homaj vivoj kondamnitaj de Dio, dedikitaj al masakroj, epidemioj, tertremoj kaj katastrofoj, kaj ĉiuj aliaj kaŭzoj de tiel nomataj hazardaj mortoj. Tio estas ĉar ili ne metis la Kreinton Dion en la centron de siaj vivoj kaj sia atento. Ili ignoris la intensecon de lia amo, aŭ malestimis ĝin, aŭ eĉ pensis, ke ili povus profiti de ĝi por plenumi sian propran volon. Kaj ĉi tiu konduto troviĝas ĉe tiuj, kiuj fondis sian kristanan religion legante kaj interesiĝante nur pri la skribaĵoj de la nova interligo, aŭ konfidante la savon de siaj animoj al la pastro aŭ pastro. Legado kaj intereso pri la instruoj de la malnova interligo permesus al ili malkovri la alian flankon, nomatan "**justeco**", de ĉi tiu bona kaj bonfara Dio, kiun Jesuo venis reveli kaj prezenti al siaj elektitoj, kiel modelon de obeemo kaj sinrezigno por imiti kaj reprodukti; tio por povi vivi konforme al la eterna ĉiela vivo, kiun li donos al ili, kiel rekompenco pro la kvalito de ilia kredo, ilia fideleco, ilia obeemo kaj ilia konfido.

Mi ne povas diskuti ĉi tiun temon de la demando pri "**tempo**" sen memori la valoran konsilon de tiu malnova franca diraĵo, kiu diras: "perdita **tempo** neniam estas regajnta." Kaj ne Dio diros la malon, ĉar li donis al ni, kiel lecionon, la aplikon de ĉi tiu diraĵo. Li prezentis ĝin al ni, per la buŝo de Jesuo Kristo, sub la aspekto de sia "**parabolo pri la dek virgulinaj**", verkita en Mateo 25:1 ĝis 13, kaj kiu perfekte ilustras la kvar adventistajn kredotestojn sinsekve plenumitajn aŭ ankoraŭ ne, en 1843, 1844, 1994 kaj 2030. La donita leciono koncernas la bonan aŭ malbonan uzon de la "**tempo**", kiun Dio donas al ĉiuj siaj

vivantaj estaĵoj. La "**saĝaj virgulinoj**" profitas la "**tempon**" donitan al ili por prepari sin por la normo de la ĉiela vivo; kaj "**tempon**", ĝi bezonas multe, por akiri la necesan instruon kaj ŝanĝojn de karaktero, truditajn kaj postulatajn de Dio por vera kristana religia konvertiĝo. En la parabolo, ĉi tiu preparo estas ilustrita per la aĉeto de la "**oleo**", kiu simbolas la dian Spiriton de Kristo, kiu devas eniri en la homajn animojn simbolitajn per la "**vazoj**" ĝis ili estas plenigitaj. En Apokalipso 3:20, Jesuo tradukas ĉi tiun agon, dirante: "*Jen mi staras ĉe la pordo kaj frapas. **Se iu aŭdas mian voĉon kaj malfermas la pordon, mi eniros al li kaj vespermanĝos kun li, kaj li kun mi.***"

Aliflanke, la "**virgulinoj malsaĝuloj**" prokrastas sian preparadon ĝis la lasta momento kaj kiam Jesuo revenos en gloro, ili surpriziĝas kaj konfuziĝas, ĉar ili ne estas pretaj iri al la ĉielo kun li. Sed pri kiu ni parolas? "*Kvin virgulinoj saĝaj virinoj*" **kiuj simbolas, per la numero 5, la spirite "saĝan"** viran aŭ inan homon, kaj "*kvin virgulinojn malsaĝa*", **kiu indikas la spirite "frenezan"** viran aŭ inan homon. Jesuo ne celas ĉi tie la agnostikulon, ateiston, nekredanton kaj liberecanon, aŭ eĉ anarkiiston. Li celas nur homojn engaĝitajn en la kristana religio, ĉar "**saĝaj** aŭ **malsaĝaj**", ĉiuj ĉi tiuj "**virgulinoj**" atendas la revenon de la "**fianĉo**", nome, Jesuo Kristo. Dum nenio permesis al ni kompreni ĝin en 1843, hodiaŭ klare aperas, ke ĉi tiu parabolo profetas la spertojn de adventismaj atendoj vivataj de la adventistoj, kies elektitaj oficistoj establis la Sepa-tagan Adventistan Eklezion en 1863, strikte usonan tiutempe, tiam universale benitan, profete de Dio, en 1873, paralele, en Dan. 12:12 kaj Apo. 3:7.

En la printempo de 1843, en la unua adventista sperto, la religio celita kaj pridubita de Dio estis Protestantismo, en ĉiuj ĝiaj jam multnombraj konfesioj tiutempe. Ankoraŭ Protestantismo estis koncernita de la dua atendo de la reveno de Kristo por la aŭtuno de 1844. Tamen, kvankam la katolika religio estis kolektive kondamnita, malakceptita kaj ignorita de Dio pro sia malvero kaj mensogoj denunciataj kiel "**blasfemoj**" en Apokalipso 13:1-5-6, individue, la sekvantoj de katolikismo ankaŭ povis respondi al la voko farita de Dio kaj lia homa servisto tiutempe, William Miller. Ili estis, fakte, multaj por aliĝi al Sepa-taga Adventismo; pli multaj ol la protestantoj. Mi fermas ĉi tiun krampon.

Tiam, la tria atendo koncernis, por 1994, nur la Sepa-tagan Adventismon. Kaj denove, la "**tempo**" faris sian laboron; la "**bolanta**" kaj venka "**Filadelfio**" de 1873 cedis al la "**varma**", abomeninda, perfida kaj sendanka "**Laodikeo**" de 1994, kiun Jesuo devis "**vomi**" post tiu dato, tio estas, komence de 1995 igante ĝin eniri en la protestantan aliancon. En la parabolo pri la "**dek virgulinoj**", en Mat. 25:1 ĝis 13, la ago de tiu vomado respondas al la verdikto prononcita de la atendata "**fianĉo**", per tiuj malvarmaj kaj akraj terminoj: "**Mi vin ne konas**": "*Poste, la aliaj virgulinoj venis kaj diris: Sinjoro, Sinjoro, malfermu al ni. Sed li respondis: Vere mi diras al vi, **mi vin ne konas**.*" Tiu ĉi formulo de malakcepto konfirmas liajn asertojn en Mat. 7:22-23 kie li jam kondamnas la trompan konduton de falsa Protestantismo: "*Multaj diros al mi en tiu tago: Sinjoro, Sinjoro, ĉu ni ne profetis en via nomo? Ĉu ni ne elpelis demonojn en via nomo? Kaj ĉu ni ne faris multajn miraklojn en via nomo? Tiam mi diros al ili malkaŝe: **Mi neniam konis vin**; foriru de mi, vi farantoj de malbono.*" Tamen, notu la diferencon en la aserto: Jesuo diras al Adventismo, kiun li rekonis antaŭ sia

kondamno: " *Mi ne konas vin* " aŭ pli. Sed al Kalvinisma Protestantismo, kiun li neniam rekonis, li deklaras: " Mi neniam konis vin ." Kio permesis al la " *saĝuloj* " eniri la ĉielon estas tio, kion Jesuo nomas " *gardado* " kaj kiu konsistas, ĝuste, el uzi, " *saĝe* ", " *la tempon* ", kiu estas donita al ni por riĉigi nin spirite, tio, ricevante en lia nomo ĉiujn lumojn, kiujn Dio donas al ni por ŝanĝi nin kaj prepari nin por la normo de ĉiela vivo. Jesuo finas sian parabolon, dirante: " *Tial viglu, ĉar vi ne scias la tagon nek la horon* ." Sed, kio estas la utilo de " *gardado* ", se ne atendi, aktive, en persistema biblia studado, ke Dio donu al siaj elektitoj la scion pri ĉi tiu " *tago* " kaj ĉi tiu " *horo* ", kiam " *la fianĉo* " devas reveni? Kaj jen efektive la signifo de la vortoj de Jesuo Kristo, kiu diras al ni: " *gardadu* ", por ke vi ricevu de mi la scion *pri la tago kaj la horo* ." En ĉi tiu kondiĉo, kion signifas " *gardado* "? Studi la Sanktan Bibliion kaj en nia " *fina tempo* ", precipe la profetaĵojn, en kiuj nombraj daŭroj konsistigas vojmontrilojn indikante horojn, momentojn, datojn, kie diaj juĝoj portas definitivajn, nerekoveblajn konsekvencojn, kiel " perdita *tempo* ", kiu "neniam povas esti reakirita". Kaj ĉi tiu klarigo estis konkrete konfirmita de Dio, ĉar post 1994, en 2018, la Spirito de Jesuo Kristo sciigis al mi la veran daton de lia longe atendita fina reveno: la printempo de 2030, kiam la ĉielo malfermiĝos por bonvenigi min kun miaj fratoj kaj fratinoj, ĉiuj enamiĝintaj al lia vero, lia subtileco, lia dia saĝo; ĉio, kio min miras kaj plenigas per feliĉo, jam sur ĉi tiu tero, kie malboneco kaj " *morto* " regas kaj regos ĝis la reveno de Jesuo, pli kaj pli.

La nombraj daŭroj de la profetaĵoj ne celis konstrui la veran daton de la reveno de Jesuo Kristo, sed ili havis, kaj ankoraŭ havas, la supere gravan rolon permesi al ni eniri en la scion pri la eterna dia juĝo kaj tiel respondi al ĝiaj postuloj, en ĉiuj tempoj koncernaj kaj celitaj de la konstruitaj datoj. Ekde Genezo 1, la dia instruado estas resumita per progresema transiro de " *mallumo* " al plena " *lumo* "; kio implicas sinsekvon de etapoj, en kiuj Dio kondamnos homojn, kiuj malakceptas la novan " *lumon* ", kiun li prezentas al ili. Ĉe la fino de ĉi tiu sinsekvo de provoj, " *la tempo* " de la vera reveno de la glorigita dia Kristo prezentos sin en la printempo de 2030. Sed la kompreno de ĉi tiu dato ne baziĝas sur komplikaj kalkuloj, sed, sole kaj simple, sur pruvoj rivelitaj de la Sankta Biblio, kiu estas la tempo de 6000 jaroj proponitaj por profiti de la graco ofertita en Jesuo Kristo. Kaj en Genezo 5 kaj 11, la aĝoj de la cititaj genealogiaj sinsekvoj vere nur celas konvinki nin, ke la tempo de la dia elekto de liaj homaj elektitoj efektive estas nur 6000 jaroj, kontraŭe al tio, kion asertas modernaj sciencaj mensoj.

Ĉe la fino de la profetitaj 6000 jaroj venas " *la tempo* " por ke la ribelemaj pekuloj kolektive spertu la unuan " *morton* ". Kaj kiam " *la tempo* " de la provo de fido finiĝos, komenciĝos la " *tempo* " de juĝo. Kaj Dio ne finis kun ĉi tiuj ribeluloj, ĉar la elektitoj studos iliajn kazojn individue kaj juĝos ilin dum " *mil jaroj* " en la ĉiela regno de Dio, kaj post kiam la verdikto por ĉiu estos plenumita, ĉi tiuj mortintaj ribeluloj estos revivigitaj por la fina juĝo, ĉe la fino de la sepa jarmilo. Alfrontitaj tiam kun la gloro de la vivanta Dio, ili devos rekoni lian justan kondamnon kaj sian tutan individuan kulpon. Ili tiam spertos sur la tero transformitaj en " *fajran lagon* ", " *la duan morton* ", kiu konsumos iliajn korpojn en tempo proporcia al ilia individua kazo.

La " **morto programita de la tempo** " donita al la homa specio sur la tero tiam malaperos definitive. Kaj sur la regenerita, renovigita kaj glorigita tero, la elaĉetitaj elektitoj, reunuiĝintaj kun Jesuo Kristo, konos la perfektan pacon kaj eternan feliĉon, kiujn li venis akiri por ili, sur la tero, per " **sia venko super morto kaj peko** ". La historio de la Tero estos pruvinta, ke " **tempo** " kaŭzas grandegajn **ŝanĝojn** , kiuj povas esti pozitivaj sed ankaŭ tre negativaj. Kaj la vekigo de la moderna vivo estas tipa ekzemplo. La teknika scienco alportas komforton, sed ĝi sklavigas la homojn al la mono, kiu permesas akiri ĝin. Ĝi ofertas plibonigitan vivstilon, sed ĝi detruas ĉi tiun vivon per la ago de siaj kemiaj agentoj. Ĝi plilongigas kaj plilongigas la vivon, sed laŭ nenatura maniero, per la uzo de kemiaj medikamentoj, kiuj estas nenio alia ol drogoj legitimitaj de naciaj ŝtatoj. Sed fine de la vojo, eĉ puŝita kaj prokrastita, per " **tempo, programita morto** " finas trudi sin al ĉiuj.

Ne eblas determini precizajn datojn surbaze de falsa kalendaro. Kaj tial, nia kutima kalendaro estas tre falsa kaj misgvida pri la " **tempo** " **de vivo donita al ni kolektive**. Tiel, **la jaro 6000 de la vera** " **tempo** " de Dio korespondas al la jaro 2030 de nia falsa kalendaro. Sciante el hebrea kalendaro, ke Jesuo mortis en nia jaro 30, ĉi tiuj 30 ekstraj jaroj havas sian klarigon. Fakte, en nia falsa kalendaro, la jaro 1 estas atribuita al la naskigo de Jesuo Kristo, sed Jesuo fakte naskiĝis 6 jarojn antaŭ ĉi tiu jaro 1; kio faras lin 35-jaraĝa en la tago de lia morto. La Biblio donas du proksimumajn informojn pri la aĝo de Jesuo: " *ĉirkaŭ tridekjara* " ĉe la komenco de lia ministerio, laŭ Luko 3:23, en realeco, 31 jaroj kaj ses monatoj. Kaj la fariseoj atribuas al Jesuo " *malpli ol kvindekjara* " en Johano 8:57. Pri ĉi tiu temo, la Biblio ne prezentas precizan jesan deklaron ĉar la apostoloj ne kuraĝis demandi Jesuon, kiun ili respektis kaj timis, dum ili amis lin, de lia aĝo.

Longe, la ideo, ke Jesuo naskiĝis en la jaro 4000, dominis ĉiujn homajn mensojn; tio estis la kaŭzo de malĝustaj kalkuloj kaj eraroj en la difino de " **tempo** ". Krome, ne ekzistas ebleco dati " **tempon** " laŭ kontinua tutmonda maniero, nek laŭ ascenda nek descenda ordo. Ankaŭ ĉi tie, **la difinita** " **tempo** " restas malpreciza. Tamen, la 6000 jaroj restas evidentaj kaj ĝuste sur ĉi tiu pruvo, konfirmita de la sinsekvo de niaj 7-tagaj semajnoj, tio estas, 6 tagoj + 1 tago, Jesuo fine malkaŝis la veran " **tempon** " de sia reveno, kiu tiel forigas la falsajn homajn verkojn preparitajn de la romiaj agentoj de la diablo, ĉi tiu supera atestita specialista falsisto. Fine estas la fakto loki la morton de Jesuo post 4000 jaroj, sekvata de la lastaj 2000 jaroj, kiu establas la veran tempon de la homaro. Kaj por la gloro de Dio, la vero dispelas la mallumon kaj triumfas super ĝi, kaj trudas sian lumon kaj la veran " **tempon** " donitan de Dio al la homoj, por elekti sian eternan destininon.

Ne ekzistas pruvo, kiu klare konfirmas la 6.000-jaran selektprocezon de la elektitoj de Dio. Kredo restas esenca por kompreni kaj akcepti ĉi tiun veron sugestitan de la subtila Spirito de la vivanta Dio. Tamen, vera kredo postulas grandan kaj paciencon persistemon, kaj ĝuste per la kolektado de la kaŝitaj diaj perloj oni atingas la finan rezulton de la kredo. Jen do kiel ĉi tiu konvinko konstruiĝas kaj finfine fariĝas certa.

Ĉiu leganto de la Biblio akceptas, ke la rakonto de la Malnova Interligo kovras 4000 jarojn ĝis la tera ministerio de nia Sinjoro kaj Majstro Jesuo Kristo.

Unua homa eraro estas loki la naskiĝon de la infano Jesuo en la jaro 4000; kaj ĝuste tio estis la elekto farita de la plimulto, kaj mi persone estis inter ili ĝis 2018. Enirante la kristanan fazon, ŝajne, la biblia rakonto finiĝas kaj jam ne donos ian ajn mesaĝon pri "**tempo**". Kaj jen kie intervenas fido al la profeta vorto kaj faras la tutan diferencon inter la benataj kaj la malbenataj. Ŝajne, ekde la jaro 4000, la "**tempo**" estas plilongigita, kaj nia kutima falsa romia kalendaro metas nin en 2023, sed nenio malhelpas homojn kredi, ke la tero daŭrigos sian historion dum jarcentoj kaj eĉ jarmiloj. Ĉi tie, la pensoj de la nekredanto kaj la kredanto disiĝas. Studante profetaĵojn, la benata kredanto malkovras en malnovaj profetaĵoj kiel Dio uzas la kodon "*tago por jaro*", kiun li ordonas kaj atestas en Nombroj 14:34: "*Same kiel vi prenis kvardek tagojn por...*" *esploru la landon, vi portos viajn malbonagojn kvardek jarojn, po unu jaro por ĉiu tago; kaj vi scios, kiel estas esti senigita de Mia ĉeesto*. » Ĉi tiu kodo estas denove uzata kaj konfirmita en Ezek. 4:5-6: « **Mi kalkulos al vi la nombron de la tagoj egala al la nombro de la jaroj de ilia malbonago**, tricent naŭdek tagoj; kaj vi portos la malbonagon de la domo de Izrael. Kiam vi finos tiujn tagojn, kuŝiĝu sur vian dekstran flankon, kaj vi portos la malbonagon de la domo de Jehuda dum kvardek tagoj; **Mi metos sur vin po unu tago por ĉiu jaro**. » Ezek. estas nuntempa profeto de Daniel kaj la kodo, kiun Dio prezentas al li, funkcias male: « *jaro por ĉiu tago* » kaj « *tago por ĉiu jaro* ». La principo estas inversa depende de ĉu la efektiva punita fakto estas la « *tago aŭ la jaro* ». En profetaĵo, Dio do citos sub la aspekto de « *tago, jaro* » reala al la vivita sperto. Per ĉi tiu rimedo, li do povas daŭre doni al siaj benitaj elaĉetitaj informojn pri la "**tempo**" je ilia dispono. Tiel, komencante en -458, la "**2300**", "**vespero-mateno**" de Dan.8:14, esprimo de la 24-hora tago en Genezo 1, finiĝas en 1843, konfirmante la programadon de du teraj jarmiloj post la establado de la nova interligo. Ĉi tiu daŭro estis la plej longa el ĉiuj prezentitaj en la profetaĵoj de la Biblio. Sed, neatendite, en mia ministerio por dia vero, ĉi tiu dato estis plilongigita je 150 jaroj profetitaj sub la aspekto de "**kvin monatoj**" en Apokalipso 9:5-10: tio estas, 5 fojojn 30 tagojn. La plej frua dato estis do 1994, kaj ĉi-foje la sesa jarmilo ŝajnis esti plene kovrita, la sesjara prokrasto de la naskiĝo de Kristo igante 1994 la jaron 2000. Ĉi-foje la profetaj nombroj ĉiuj ricevis sian veran interpreton kaj iliaj plenumiĝoj estis malantaŭ ni kiam la jaroj 2000 ĝis 2023 pasis. Klare, skribita biblia profetaĵo jam ne plu provizus novajn datojn.

Tiam en 2018, kiel preludo al inundoj de lumo donitaj de Jesuo Kristo, la ĝusta poziciigo de la morto de Jesuo, fine de la 4000 jaroj ekde Adamo, ebligis kompreni la kaŭzon de la pasigo de la jaro 2000. Kaj kiel etendo de tiu alia perspektivo, la dato de la morto de Jesuo, en la jaro 30, ebligis establi la veran revenon de Kristo atendatan por la printempo de 2030. Sed tio, kio ŝajnas tiel klara kaj tiel logika al ni, estas la rezulto de longa studado, kaj niaj amatoj, kiuj ne faras tiun paŝon, ne vidas la aferojn kiel ni. Niaj argumentoj, tiel efikaj por ni, havas nenian efikon sur niaj amatoj kaj amikoj, se ili ne estas lumigitaj kiel "**filoj de Dio**". Kaj tiu diferenco baziĝas sur la vera fido montrita de la elektitoj, kiujn Dio benas, kaj la nekredo de la malestimantoj, kiujn li mem malestimas, malestimas kaj permesas sekvi sian vojon al perejo.

La kodoj de Nombroj 14:34 kaj Ezekiel 4:5-6 diras al ni, ke la profetitaj daŭroj kovras " **tempojn** " markitajn per " **maljusteco** ". En ambaŭ kazoj, **la "maljusteco"** punita estis juda kaj koncernis, en la malnova interligo, la dek tribojn de Izrael, maljustecon dum 390 jaroj, kaj Judujon, maljustecon dum 40 jaroj. Male, en la profetaĵoj de Daniel, " **maljusteco** " estas kristana, unue romkatolika, poste, sinsekve, protestanta kaj, ekde 1994, adventista.

Profundo kaj supraĵeco

En sia riproĉo al la judaj fariseoj de sia tempo, Jesuo elstarigis ilian hipokritan konduton, kondamnante la malpuraĵon de iliaj animoj, kiun ili kaŝis sub religia fasado. Jesuo legis en iliaj mensoj la veran naturon de iliaj sentoj, kiujn estas tiel facile kaŝi de normalaj homoj. Malantaŭ amika rideto povas kuŝi murdema malamo, sen ke la celita persono rimarku ĝin. Ifoje, por plenumi siajn planojn, la diablo eĉ uzas sensuspektajn estaĵojn, tiom ke ilia ŝajna boneco metas ilin super ĉia suspekto. Tamen, senprotektaj de Dio, amasoj da ŝajne normalaj homoj estas aŭtentaj loĝejoj de demonoj, kiuj povas kondukti laŭ multaj manieroj, eĉ tute male.

En Sia Sankta Biblio, Dio donas grandan gravecon al la orelo. Kaj per ĉi tiu elekto, Li distingas Sin de homoj, kiuj donas gravecon al sia lango, sia sincera aŭ trompema parolo. Homo delogas sian proksimulon per sia parolo kaj sia aspekto. Kelkaj delogantoj sentas la bezonon delogi por senti sin vivaj kaj la produktita efiko estas por ili kiel drogo, kiun ili bezonas por aprezi la vivon. La kampoj de eblecoj, kiujn homa penso aŭ tiu de anĝelo povas preni, estas senfinaj, senlimaj, ĉar Dio donis al ĉiuj Siaj kreitaĵoj kompletan liberecon. Kaj tial ĉi tiu libereco naskas kaj konkretigas ĉiujn eblojn, direktojn kaj orientiĝojn de la vivoj.

Por Dio, la unua devo de la homo estas scii aŭskulti, ne paroli. Ĉar, malgraŭ la trompaj ŝajnoj, kiuj eble forgesigus nin pri ĝi, ĝuste por lia persona feliĉo Dio donis vivon al siaj liberaj kreitaĵoj. Sed ĉi tiu libereco estas donita al ĉiuj liaj kreitaĵoj nur por limigita tempo; la tempo por ili elekti aŭskulti lin, aŭ ignori lian ekziston, kio egalas al vivi kaj morti same kiel la bestoj de lia tera kreaĵo. Kiel povus iuj estaĵoj aŭskulti la vortojn adresitajn de nevidebla Dio, kiam ili ne scias aŭskulti la vortojn, kiujn homoj adresigas al ili? En paroj, en familioj, homoj frotas ŝultrojn, vivas sub la sama tegmento, dividas manĝojn, sed ne dividas siajn sekretajn pensojn kaj interesiĝas nur pri sia elekto de persona kaj strikte individua intereso. Kiam ilia najbaro parolas al ili, iliaj oreloj aŭdas sed ne aŭskultas. Tiel homoj donas al si la impreson vivi en socio, sed kia estas la valoro de socio konsistanta el fortikigitaj citadeloj, en kiuj la "mi" regas kiel feŭda sinjoro?

Ĉi tiu preambulo ĵus elstarigis kontraŭajn kondutojn, kiujn Jesuo kondamnis kaj kiujn mi tradukas per la terminoj "profundo" kaj "surfaĉeco", ĉar ĉi tiuj estas du naturoj, kiuj faras la tutan diferencon inter la elektito de Kristo kaj la falinto, kiun li kondamnas kaj malakceptas. La homo, kies spirito estas profunda, scias aŭskulti kaj li aŭskultos pli kaj pli bone, ĉar ĉi tiu naturo plaĉas al Dio, kiu " *donas al tiu, kiu... " a* ». Fakte, la savo de la elektitoj dependas unue kaj ĉefe de la

formo, kiun ilia libereco prenas, kiu devenas de ilia naturo; naturo aparte taŭga por scii aŭskulti Dion paroli kaj interesiĝi pri tio, kion Li diras kaj instruas. Mi memoras, ke antaŭ ol ribeli kontraŭ Dio, la anĝelo, kiun Dio nomis "*Matenstelo*" kaj ne "*Brila Stelo*" en Jesaja 14:12, estis ankaŭ, laŭ Ezek. 28:12, kreita "*perfekta en beleco*" kaj en ĉio. Ĉi tiu "*Matenstelo*", kiu en nia kreaĵo signifas "*la sunon*", fine reprezentis la diablon mem. Li tiel fariĝis la "*suno*" de la teraj paganoj, kiuj senkonscie adoras lin. Tiu, kiun Jesuo nomis "*la princo de ĉi tiu mondo*", fine prenis sur la tero la lokon de la vera Dio, simbolita de la "*suno*" en sia kreaĵo de nia sunsistemo. Jesaja 14:13 konfirmas ĉi tiun ambicion kaj planon de la diablo: "*Vi diris en via koro: Mi supreniros en la ĉielon, Mi levos mian tronon super la steloj de Dio ; Mi sidos sur la monto de la kunveno en la plej fora nordo*"; Rezulte, en sia adorado de la "*tago de la suno*", nia romia dimanĉo, falsaj kristanoj adoras la diablon mem, persone, ĉar li estas ilia "*Matenstelo*". Notindas, ke nenio povas pravigi la ribelon de la perfekte kreita diablo; krom la uzo de lia libereco. Volante vastigi la liberecon, kiun Dio donis al li, li mem fariĝis sklavoj de deziro al potenco kaj povo, kiu neniam estis kontentigita. Kaj fine, Dio devos detrui lin kaj forpreni de li ĉi tiun vivon, kiun li kredis, ke li povus fari pli agrabla ol tiun, kiun Dio ofertis al li, kiam li kreis lin.

Estas vere, ke la kolektiva vivo reduktas la individuan liberecon, kaj ĉi tiun veron agnoskas respublikanaj homoj, kiuj donis ekziston al ĉi tiu regulo: "la libereco de ĉiu finiĝas kie komenciĝas tiu de la alia." Ĉi tio estas bone videbla kaj tre vera. Sed ĉi tiu alia, kiun Jesuo nomas nia proksimulo, ne estas prioritato, ĉar antaŭ li, Dio trudas sin kiel absolutan prioritaton. Tamen, viktimo de sia nevidebleco, li estas ignorata kaj lia prioritato estas donita al la homa kreaĵo, kiu anstataŭas lin. Male al supraĵaj homoj, la homo plaĉanta al Dio aŭskultas lin, kaj por indiki ĉi tiun profundan aŭskultadon, Dio uzas ĉi tiun formulon cititan en Apokalipso 3, sep fojojn, ĉe la fino de la mesaĝoj adresitaj al siaj servistoj en la sep epokoj simbolitaj per la sep nomoj de la "*eklezioj*": "*Kiu havas orelon, tiu aŭdu, kion la Spirito diras al la eklezioj*."

Dio bone scias, ke la homo, kiun li kreis, estas dotita per du oreloj, kaj kion li emfazas per ĉi tiu esprimo konsistas el uzado de la oreloj por aŭskulti, en la silento de nia penso, la efikojn de legado de lia sankta Biblio. Ĉar nur per ĝi Dio parolas al ni kaj defias nin. Ĉar ĝi ekzistas, estas al ĝi, ke lia dia Spirito kondukas nin paroli al nia spirito, kaj sub ĉi tiu aspekto de skribo, lia vorto fariĝas legebla kaj konkreta, ĉiu povas analizi ĝin, kompreni ĝin kaj praktiki ĝian instruon. Almenaŭ tiel oni devas fari, kiam la profunda kaj sincera spirito estas tiu de vera "*filo de Dio*", laŭ tio, kion Dio diras en Apokalipso 1:3: "*Feliĉa estas la leganto kaj la aŭdanto de la vortoj de la profetaĵo, kaj la observanto de la skribitaĵoj en ĝi! Ĉar la tempo estas proksima*". Ĉi tiu beateco, donita de la dia Spirito de Jesuo Kristo, indikas, en ĉi tiu verso, la kapablon deĉifri, aŭ legi, la ĉifritan profetaĵon de lia "*Apokalipso*"; lia plej sankta revelacio; kiu konsistigas finan etapon en la disvolviĝo de liaj elaĉetitoj de la tero. Sed ĉi tiu sama beno aplikeblas al la unuaj studoj de la Sankta Biblio de la vokito, kiu aspiras al elekto. Ĉar ĉi tiu formulo benas konduton, kiun Dio postulas de ĉiuj, kiujn li savas, por eniri en sian eternecon. Notu, ke beateco ne konsistigas ordonon, ordonon, sed ekzemplon de tiu, kiu plaĉas al li ĝis la punkto savi lin per la elaĉeto efektivigita

de Jesuo Kristo. Li indikas al ni tie la normon de la verkoj, kiujn li volas kaj povas beni, sed ne devigas aŭ devigas iun ajn agi laŭ tiel. La elekto de la elektitoj elaĉetitaj de Dio baziĝas sur la principo: "Kiu min amas, sekvu min!" » Cetere, ĉi tiu estas la bildo, kiun Jesuo elektis por esprimi ĉi tiun principon prezentante sin kiel la " **bona Paŝtisto** " sekvata de " *ŝafoj, kiuj konas lian voĉon* ", en Johano 10:4: " *Kiam li elpelis ĉiujn siajn ŝafojn, li iras antaŭ ili, kaj la ŝafoj sekvas lin, ĉar ili konas lian voĉon* . " En ĉi tiu parabolo, denove la homa orelo estas decida. La voĉo de Kristo, kiun liaj spiritaĵoj ŝafoj konas kaj rekonas inter aliaj falsaj paŝtistoj, identiĝas kun biblia vero akirita per profunda biblia scio; kiu akiriĝas kaj fariĝas ebla nur per pacienca kaj persistema studado de la tuta Sankta Biblio, de "serumo ĝis solida plenkreska manĝaĵo". Ĉe la fino de sia solida trejnado, la elektitoj de Kristo jam ne plu povas esti trompitaĵoj de la mensogoj establitaĵoj de la diablo kaj liaj homaj agentoj, laŭ Mat. 24:24: " *Ĉar leviĝos falsaj kristoj kaj falsaj profetoj, kaj faros grandajn signojn kaj miraklojn, tiel ke ili trompos, se eble, eĉ la elektitojn* ." "Kun tia averto, tiuj, kiuj lasas sin esti trompitaĵoj, estas aparte kulpaj kaj respondecaj en la juĝo, kiun Dio donas al ili. Kaj ilia unua puno estos ne akiri la eternan vivon, je kiu ili kredis sin indaj, tiel false kaj peze trompante sin. Ilia dua puno estos karna, ĉar ili portos, en siaj korpoj, la suferojn kaŭzitaĵoj de la vundoj de tempoj de militoj, malsatego, diversaj kaŭzoj de morteco, kaj fine, ili pereos sub la batoj de la viktimoj, kiujn ili trompis kaj trompis. Tiel, **profundo kaj supraĵeco** faras, respektive, la elektitojn kaj la falintojn, kaj estas la uzo de iliaj oreloj, la normo de ilia aŭskultado, kiu estas pridisputata kaj faras unu aŭ la alian. La bona rilato inter du estaĵoj baziĝas tute sur la kvalito de iliaj interŝanĝoj; la bona respondo venas nur post kiam la demando estis konvene aŭskultita. Ĵus antaŭ sia morto, en sia interŝanĝo kun la prokuroro de Jerusalemo, la romia Pontio Pilato, Jesuo donas al ni, per ĉi tiu viro, tipan ekzemplon de la supraĵa homa menso: li diras al Jesuo: " *La vero, kio estas la vero?* " "Li mem demandas demandon, al kiu Jesuo povus esti respondinta al li; sed li postulas nenion pli kaj preferas forlasi la temon. En la ĉiutaga sekulara vivo, amasoj da homoj agas tiel kaj donas al sia rilato nur ekstere ŝajnan formon, sen zorgi pri la opinio de sia interparolanto. Ĉi tiu speco de interŝanĝo ne konstruas ion solidan. En Mateo 7:8, memorigante logikan principon, Jesuo diras: " *Ĉar ĉiu, kiu petas, ricevas, kaj kiu serĉas, trovas, kaj al kiu frapas, estos malfermite* ." "Sed la sola, kiu agas tiel, estas Dio kaj Li sole, ĉar en la homa vivo, inter si, la homo, kiu frapas, ofte faras tion vane kaj la petanto ne ofte ricevas tion, kion li petas. Kaj kiam la postulantoj akiras tion, kion ili petas, tio ofte okazas per grupa premo, aŭ pro la deziro de la respondanto seniĝi de problemo. En la profunda interŝanĝo, la respondanto prenas respondecon pri sia devo respondi al la peto farita al li, li scias, ke li devas kontentigi ĝin, se ĝi estas racia kaj pravigita. Li ĝuas respondi ĝuste, sciante, ke li alportos plezuron al tiu, kiun li kontentigas. Ĉi tiu speco de profunda interŝanĝo estas laŭ la normo de la amo de Dio kaj laŭ Dio. Por la supraĵa interŝanĝo, Jesuo uzas la bildon de la " **maljusta juĝisto** ", kiu finas doni tion, kio estas petita de li, por seniĝi de oportunisto. Sed lia ekzemplo klare imputas al ĉi tiu juĝisto " **maljustan** " konduton, kiu faras lin estaĵo kondamnita kaj malakceptita de Dio."

Responde al la elekto de opcio farita de homoj, Dio donas la taŭgan, merititan kaj pravigitan nutraĵon. Al la homo, kiu plenumas la kriteriojn de

"profundo", li donas kiel nutraĵon veron kaj certecon. Aliflanke, al tiu, kiun li juĝas "supraĵa", li donas kiel nutraĵon mensogon kaj dubon. La du spertoj ne estas egalaj, ĉar tiu, kiu dubas, ne povas imagi la efikon, kiun portas la nutraĵo de certeco, dum la elektito, bone nutrita de Dio per vero, spertis, antaŭ sia konvertiĝo, la situacion de dubo. Li profitas de ambaŭ spertoj kaj tiel povas objekte kompari ilin. La elektito rimarkas kiom multe la vero kaj ĝia certeco donas al li tiun veran ripozon de la animo, kiun Jesuo diras, en plena vero, ke li sole povas doni. Tiu mesaĝo estas konfirmita en Apokalipso 14:11, kie Jesuo substrekas tiun diferencon inter siaj elektitoj kaj la falintoj, pri kiuj li deklaras: "*Kaj la fumo de ilia turmento supreniras por ĉiam kaj eterne; kaj ili ne havas ripozon tage nek nokte, tiuj, kiuj adoras la beston kaj ĝian bildon, kaj ĉiu, kiu ricevas la markon de ĝia nomo.*" Uzante la prezenco por elvoki la punon truditan al ribelemaj kristanoj, Jesuo donas al tiu puno permanentan, eternan karakteron, aldone al la puno de la "*dua morto*" de la "*lasta juĝo*", kiu estas ĉefe elvokita en tiu verso. Kaj la esprimo "*ili ne havas ripozon tage nek nokte*" konfirmas la fakton, ke ili ne profitas de la "*ripozo*" ofertita de Jesuo al tiuj, kiujn li venis savi en sia enkarniĝo sur la tero. Paralele al la efektivigo de la "*ripozo*" de la Ŝabato de la "*sepa tago*", la elektitoj ricevas la profiton de la "*ripozo*" de sia spirito kaj tial, tiun de sia tuta animo. Alparolante siajn apostolojn, Jesuo ripetas tiun esprimon: "*paco estu kun vi*". Venante de li kaj venante el lia dia buŝo, ĉi tiu esprimo ne estas nur teoria, ĉar "*paco*" de la animo estas havebla nur per li. Kaj liaj vortoj transformiĝas en aktivan potencon en tiu, kiu ricevas ĉi tiun "*pacon*" de li. Kaj la elekto de ĉi tiu vorto "*paco*" ne estas senkulpa, ĉar ĝia malo estas la vorto "*milito*", kiu indikas la normon de la rilato, kiun li havas kun la adorantoj, konsciaj aŭ nekonsciaj, de la diablo kaj la ĉielaj kaj teraj demonoj, kontraŭ kiuj li militas ekde la komenco. Kaj li eliris venka el ĉi tiu milito, kiu donas al li la rajton nun trudi al la tuta ribela tendaro la mortigan punon de sia plej sankta kaj supera justeco. Kaj en la kondiĉoj akiritaj per sia bona rilato kun la Kreinto Dio, la elaĉetita elektito jam spertas sur la tero specimenon de la "nova nomo", kiun Jesuo promesas doni al la venkanto, laŭ Apokalipso 2:17: "*Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion la Spirito diras al la eklezioj: Al la venkanto mi donos el la kaŝita manao, kaj mi donos al li blankan ŝtoneton; kaj sur la ŝtono estas skribita nova nomo, kiun neniu konas krom tiu, kiu ĝin ricevas.*" Ĉi tiu "*nova nomo*" akiriĝas nur per la sperto vivita de la elektitoj, sinsekve, en korpo el karno kaj poste, ĉe la reveno de Jesuo Kristo, en ĉiela korpo simila al tiu de la ĉielaj anĝeloj. Krome, ni lernas, en Apokalipso 3:12, ke ĉi tiu nova nomo estis unue portata de Jesuo Kristo mem: "*La venkanton mi faros kolono en la templo de mia Dio, kaj li ne plu eliros.*" Mi skribos sur li la nomon de mia Dio, kaj la nomon de la urbo de mia Dio, la nova Jerusalemo, kiu malsupreniras el la ĉielo de mia Dio, **kaj mian novan nomon**." Jesuo Kristo restis Jesuo Kristo. Ĉi tiu nomo ne estis ŝanĝita, ĉar Jesuo ne parolas pri sia familia nomo, sed pri sia ĉiela sperto vivita post sia morto ĉe la fino de sia tera vivo. Li reakiris la korpon de sia ĉiela naturo, kiun liaj sanktaj anĝeloj nomis kaj ankoraŭ nomas "*Mihael*".

Male al la elektito, la vivo de la falinto estas neenviinda, eĉ se li estas riĉa kaj potenca. Ĉar lia vivo kaj espero baziĝas sur nenieco, kaj li estas kondamnita submetiĝi al la leĝo de la dia venkinto. Liaj sukcesoj estas nur provizoraj kaj

momentaj, kaj li vivas en konstanta timo perdi la avantaĝojn, kiujn li ĝuas kaj de kiuj li profitas. Liaj rilatoj kun sia proksimulo povas esti nur hipokritaj, ĉar li vidas en ĉiu krom si mem eblan mortigan malamikon, kiu volas faligi kaj subigi lin. Kaj li spertas ĉi tiujn aferojn en tempoj de paco kaj sekureco, sed kio fariĝas el lia ekzisto en tempoj de sensekureco pro milito? Li spertas superan angoron aŭ transformiĝas en malvarman kaj timigan murdinton, lernante la plezuron mortigi, vundi kaj detrui siajn malamikojn kaj sian proksimulon.

Do, certe, tia ekzisto ignoras ĉian veran ripozon, kiu akiriĝas nur per ama rilato inter Dio kaj lia ama kaj submetiĝema kreitaĵo. Ĉi tiu vera ripozo ankaŭ ne estas nur teoria, ĉar ĝi estas nur la sekvo de paco establita kun Dio. Ĉar plenumante la volon de sia kreinto, leĝdonanto kaj elaĉetanto Dio, la homo malpezigas kaj liberigas sian konsciencon, kiu, liberigita de la turmentoj de kulpo, spertas kaj sentas la bonfarton de vera paco de la animo. Estas ĉi tiu programo de feliĉo, kiun la apostolo Paŭlo disvolvas en siaj skribaĵoj kaj leteroj. Kaj per Petro la Spirito deklaras en 1 Petro 1:22-23: "**Puriginte viajn animojn per la obeo al la vero** , por havi sinceran fratan amon, amu unu la alian fervore, **ĉar vi estas renaskitaj** , ne el pereema semo, sed el nepereema, per la vorto de Dio, kiu vivas kaj restas eterne. "

La plano de savo proponita de Dio al pekaj homoj estas perfekte resumita ĉi tie, kaj Petro adresas sian mesaĝon al kristanoj baptitaj en la nomo de Jesuo Kristo, kio igas liajn vortojn eterne aplikeblaj. La "**purigo de animoj** " akiriĝas per "**obeo al la vero** ", kiu indikas la normon de tera vivo difinitan de la diaj leĝoj instruitaj en la malnova interligo. Por novaj konvertitoj el paganismo, ĉi tiu malkovro de diaj leĝoj estas nova kaj fundamenta, ĉar ĝi akiriĝas per la oferto farita en la nomo de Jesuo Kristo. Estas per ĉi tiu konkreta apliko de ĉi tiu dia leĝo, ke la spirito de la konvertita pekulo estas "**regenerita** ". Ĉi tiu regenerado ne estas teoria, sed praktika kaj aktiva, kaj ĝi estas konfirmita per la ŝanĝita konduto de la elaĉetitaj. Li estis pekulo per heredo kaj per ago, kaj li jam ne pekas, ĉar li prenas pekon kiel "**hororon** " kaj "**abomenindaĵon** ", partoprenante, rilate al ĝi, la justan juĝon de Dio, la mirinda ĉiela "**Patro** ", kiun li amas kaj kiu amas lin. Tia estas la disvolviĝo de la plano de savo organizita kaj prezentita de Dio, sed kion faris kun ĝi la ribelemaj kredantoj, sinsekve judaj kaj poste kristanaj? Ili aliĝas al la teorio de ĉi tiu projekto, sed nur al ĉi tiu teorio, ĉar sur la nivelo de praktika apliko, la rimarkinda observado atestas pri la foresto de la "**regenerado** ", kiu troviĝas en la originala dia programo. Tiu, kiu pravigas la praktikon de peko, ne povas aserti esti "**regenerita** ", kaj lia falsa koncepto pri la dia plano de savo atestas kontraŭ li, kaj ĝi malkaŝas lian ribeleman naturon kundividatan kun la diablo kaj liaj demonoj. Lia falsa religia sindediĉo distordas la savan planon de la vera Dio kaj igas lin tre kulpa antaŭ Li, tiel ke lia falsa konvertiĝo pligravigis lian situacion kiel originala hereda pekulo. Kaj sekve, ĉe la Lasta Juĝo, lia puno estos pli severe trudita, kaj en la "**dua morto** " la tempo de lia suferado estos plilongigita kaj plifortigita.

Mi ne dubas, ke se ili scius la teruran finan sorton, kiun ili devos travivi kaj suferi, falsaj kristanoj detenus sin de ĉia religia sindediĉo kaj ilia estonta kaj fina sorto estus moligita. Sed, pro sia malestimo al la vero rivelita de la Sankta Biblio en ĝiaj misteraj profetaĵoj, ili ne kapablas koni sian finan sorton. Ĉar laŭ ili,

la malĝoja fino ne estas por ili, sed por aliaj, ĉar ili estas indulgemaj al si mem, kiel "memjustaj" kaj ĉiam pensas, ke ekzistas estaĵoj pli malbonaj ol ili mem.

Rezulte, rifuzante kredi je sia kulpo, ili fine estos alfrontitaj de la justa Dio, kiu kondamnis ilin, kaj devos suferi la punon, kiun li profetis. Ĉar en liaj profetaĵoj, la anoncitaj aferoj ne celas nur averti kaj minaci la ribelulojn, sed prefere anonci anticipe aferojn, kies estonta plenumiĝo estas certa kaj nerevokebla. Tiel, denove, la supraĵa ribelulo spertos la certecon de la plano de Dio.

En ĉi tiu studo, mi ligis la "**profundon**" de la sindediĉo de la elaĉetitaj elektitoj al ilia persistemo kaj serĉado de dia vero. En Apokalipso 2:24, Dio deklaras al la protestantaj reformistoj de la 16-a jarcento: "Sed mi diras *al vi, ke ĉiuj, kiuj estas en Tiatira, kiuj ne havas ĉi tiun doktrinon, kaj ne konas la profundojn de Satano, kiel ili nomas ilin, Mi metas sur vin nenian alian ŝarĝon, krom la **profundojn de Satano**.*" Ĉi-foje, temas pri la "profundoj de Satano." Kaj la Spirito tiel malkaŝas sian juĝon pri la falsaj katolikaj instruoj, kiuj, anstataŭ alproksimigi la elaĉetitajn al la ĉielo, malproksimigas ilin de ĝi, al la teraj profundoj, kie troviĝas la fandita magmo, kiu detruos ilin en la tago de juĝo. Krome, ĉi tiu termino "profundoj" priskribas la persistan insiston de la reĝimo trudi sian Dio-malbenitan regadon al homoj. Kontraste al indiferenteco, ĉi tiu "**profundo**" estas kaj komparebla al, kaj en absoluta opozicio al, la benita "**profundo**" de la elaĉetitaj elektitoj. Kaj ĉi tiuj terminoj "**profundoj de Satano**" malkaŝas kaj indikas la devigan kaj tiranan potencon de la satana religia sindediĉo de la papa romkatolika religio; "**supraĵa**" kaj ŝajna sindediĉo, kiu sukcesas trompi kaj delogi la homajn homamasojn, admirante ĝian sindediĉon kaj ĝian potencon.

Tiel, la "**profundo**" de la sindediĉo de la elektitoj trovas sian falsajon en la katolika religia sindediĉo, sed se la unua gloras la veran kreinton Dion, male, la dua, ĝia falsiĝo, nur servas la gloron de la diablo, ĝia "**patro**", ĝia inspiranto, ĝia subteno kaj ĝia gvidanto.

Ĉi tiu termino "**profundoj de Satano**" sugestas la distancon de la ĉielo, kie loĝas la Kreinto Dio, la sola juĝisto, kiu fine trudos, sur la surfaco de la tero, sian justecon al ĉiuj siaj kreitaĵoj, donante eternan morton, aŭ definitivan, al la ĉielaj kaj teraj ribeluloj, kiuj meritas ĝin, kaj eternan vivon, al siaj elektitoj, kiujn li elektis kaj trovis indaj. Sed la vera kialo por la uzo de ĉi tiu vorto kuŝas en la kritiko de protestantoj, kiuj, prave, kondamnis la katolikan dogmon de "infero", supozeble subtera; alia dogmo heredita de la greka paganismo. Papa katolikismo akiris la obeemon de junuloj kaj maljunuloj minacante ilin per la doloroj de "**turmento**" en "eterna infero". Ĉi tiu termino "**profundoj**" do indikas tre gravan kaj tre signifan elementon, kiu aludas al ĉi tiu "infero" asertita kiel "eterna" de romkatolikaj instruistoj. Sed la plej malbona afero estas, ke protestantoj ankaŭ kredis je la ekzisto de ĉi tiu "infero". Multe da vero estas en ĉi tiu mensogo, sed la ĉefa eraro estas aserti, ke ĉi tiu "infero" ekzistas eterne, dum laŭ la plano de Dio, "infero" estos la "**fajra lago**" formita por la okazo sur la surfaco de la tero, ĉe la fino de la sepa jarmilo, por la Lasta Juĝo. Kaj mi precizigas, ke la ĉefaj viktimoj de ĉi tiu fina "infero" estos ĝuste la pastroj, episkopoj, kardinaloj, papoj, katolikoj, kiuj uzis ĝin por timigi sin de popoloj, nacioj, sinjoroj kaj iliaj regantoj.

" **Profundo** " en la servo de dia " **vero** " kaj ĝia certeco, aŭ " **profundoj** " en la servo de la " **mensogoj** " kaj dubo de la diablo; jen la elekto, kiu prezentas sin antaŭ ĉiuj teraj homaj estaĵoj. Por la " *logantoj de la ĉielo* ", la elekto jam estas farita nerevokeble kaj senŝanĝe, tuj post la morto kaj resurekto de Jesuo Kristo, la antaŭa arkianĝelo " **Miĥaelo** " , laŭ Apokalipso 12:7-8: " *Kaj estis milito en la ĉielo. Miĥaelo kaj liaj anĝeloj batalis kontraŭ la drako. Kaj la drako kaj liaj anĝeloj batalis, sed ne venkis; kaj ilia loko jam ne plu troviĝis en la ĉielo .* "

Estas grave por ĉiu homo scii la juĝon, kiun Dio faras pri la Papa Romkatolika religio, pro ĝia potenco, prestiĝo kaj grandega disvolviĝo en multaj teraj nacioj. Sed fariĝis same grave scii, ke ekde 1843 kaj 1844, **la juĝo de Dio ankaŭ kondamnis la protestantan kredon, kiu konservis, en sia doktrina heredaĵo, multajn kulpojn kaj pekojn hereditajn de la katolika religio** . La scio pri la pridubado de la dia juĝo de la protestanta religio baziĝas, **sole** , sur la dekreto profetita en Daniel 8:14, tiel ke tiuj, kiuj ne donas al bibliaj profetaĵoj la intereson, kiun ili meritas, kondamnas sin ignori la ekziston de la postulo de Dio, kiu koncernas, por ĉi tiu dato 1843, la komencon de la restarigo de ĉiuj liaj veroj ricevita de liaj unuaj dek du apostoloj. Sekve, la elaĉetitaj elektitoj de la lastaj tagoj devas esti pretaj mallerni, defii siajn formitajn kaj hereditajn falsajn konceptojn pri la kristana kredo. Ĉi tiuj fariĝis falsaj kaj malaktualaj de kiam Dio establis siajn novajn postulojn per sia dekreto en 1843. Kaj, registrita en la Biblio, ĉi tiu dekreto estas aŭtoritata por Dio kaj ĉiuj liaj surteraj homaj kreitaĵoj. Ĝi povas esti ignorata aŭ malestimata nur je la kosto de perdo de la atingo de eterna vivo ofertita kaj proponita en la nomo de Jesuo Kristo. Nekapabla atesti ĉi tiun esencan intereson, la " **supraĵa** " homo perdas ĉian eblecon esti savita per la elaĉeta justeco de Jesuo Kristo.

La avertoj rivelitaj en la bibliaj profetaĵoj de Daniel kaj Apokalipso koncernas ĉiujn formojn de kristana religio, kun "Sepa-taga Adventismo", establita laste en 1863 en Usono, estante aparte koncerna ekde 1994, kiam Jesuo oficiale "elvomis " **ĝin** .

Paroli pri diaj bibliaj doktrinaj veroj, kiujn oni devas restarigi, restas malklara kaj malpreciza. Mi do devas klarigi per montrado de kelkaj ĉefaj ekzemploj de ĉi tiuj veroj, kiuj tiel malkaŝas la diferencojn en la kristana religia koncepto pri la vera, benita Adventismo de 2023 kaj la malbenita Protestantismo de la sama tempo.

Unua kaj plej grava estas la observado de la kvara ordono koncerne la sanktigitan praktikon de la vera sepa-taga ripozo, kiu koncernas la Ŝabaton instruitan de Dio kaj praktikatan de la juda interligo. Ĉi tiu ripozo estas praktikata sabate, ne dimanĉe, kiu estas la unua tago de la semajno de Dio. Ordonita de la kvara el la dek ordonoj de Dio, la sabata ripozo estas ĉe la avangardo de la diaj veroj, kiuj devas esti restarigitaj.

Tiam, alia vero, kies nescio estas tre damaĝa por la tuta homa specio, estas la vera normo pri la statuso de la morta stato de homoj. Ĉu ne estas nepravigeble por kristano, kiu asertas la savon de Kristo, adopti, kontraŭ la rivelita dia vero, la koncepton imagitan de la pagana greka filozofo Platono? Ĉi tiu viro dekretis, ke la animo estas senmorta, ĉar antaŭ li, aliaj grekaj filozofoj transformis fablojn prezentantajn diecojn kondutantajn kiel homoj en religiojn. Kontraste, la vera Dio

diras al ni, ke li kreis la homon laŭ sia bildo. Tiel, en la greka paganismo, estas la homo, kiu kreis diojn laŭ sia bildo. Kian valoron meritas tia aserto? Neniu, kaj la vera Dio fine pruvos al ĉiuj ribeluloj, kiuj asertas la malon, ke la animo, al kiu li donas vivon, estas morta kaj povas fariĝi senmorta nur kiam elaĉetita per la justa sango verŝita de Jesuo Kristo.

Post ĉi tiu vero, kiu memorigas pri la malstabileco kaj fragileco de la homa vivo, tute dependa de la dia povo, venas la koncepto pri la leĝoj preskribitaj al la judoj de la malnova interligo. La spiritoj de ribelemaj kristanoj asertas, ke la leĝoj pri manĝaĵo fariĝis malaktualaj por kredantoj de la nova interligo. Kiu povas pravigi la fakton, ke per morto sur la kruco, Jesuo venis por ŝanĝi la normojn de la homa vivo? Kiel lia morto forigis malsanon kaj la riskon de morto? Karna manĝaĵo estas farita por konstrui la fizikan korpon de la homo, sed Jesuo ne venis sur la teron por morti, nur por proponi ŝanĝon en lia spirita stato. Dietaj ordonoj tiel perdas nenion el sia pravigo, ĉar la kristano devas fortigi sian fizikan korpon tiel same kiel la judo antaŭ li. Ankaŭ, tio, kion Dio deklaris pura aŭ malpura antaŭ Jesuo, restis pura aŭ malpura post li kaj ĝis lia fina glora reveno.

Poste venas pure pagana kulpo, kontraŭ kiu la apostoloj avertis la novajn konvertitojn. Ĉi tiu grava kulpo koncernas tion, kion Paŭlo nomas "**la kultado de anĝeloj**", en Kol. 2:18: "*Neniu, per memrespekta humileco kaj kultado de anĝeloj, ŝtelu de vi vian premion laŭvole, dum li indulgas sin en vizioj kaj estas ŝveligita per vanta fiereco per sia karna menso.*" Ĉi tiu "**kultado de anĝeloj**" tamen bedaŭrinde estis renovigita kun granda sukceso post 1844 en Usono kaj Anglio sub la nomo de "spiritismo" praktikata de protestantaj kristanoj forlasitaj de Dio kaj transdonitaj al la diablo. Kio estas ĉi tiu "spiritismo" se ne la establado de okultaj rilatoj, kiuj kontaktigas la spiritojn de kristanoj malbenitaj de Dio kaj la spiritojn de la ĉielaj anĝelaj demonoj? Spiritismo ne malaperis; male, ĝi manifestas sin potence en Afriko hodiaŭ per la spektaklaj agoj de religiaj gvidantoj, kiuj pasigas sian tempon ĉasante demonojn, kiuj estas reale komplotoj. La sola bastiono kontraŭ ĉi tiu kolektiva delogo restas la Sankta Biblio kaj ĝiaj altvaloraj revelacioj pri la normoj de dia vero.

Ĉi tiu averto, kiu avertas konvertitojn kontraŭ ĉi tiu "**kultado de anĝeloj**", pravigas per si mem la konstantan militon, kiun la Papa Romkatolika Eklezio faris kontraŭ la Biblio, farante ĉion eblan por malhelpi ĝian disvastigon kaj legadon fare de la homaj masoj. Ĉi tio ne estas senkaŭza, ĉar la mesaĝo konstruita de nia frato Paŭlo ŝajnas priskribi la robotan portreton de la papa reĝimo, kiu, kun la tempo, faros militon kontraŭ la Sankta Biblio, pretendante pravigi ĝian aŭtoritaton. Milito kontraŭ la Biblio, kiun Apokalipso 11:3 konfirmas kaj profetas per ĉi tiuj terminoj: "**Mi donos al miaj du atestantoj la povon profeti, vestite per sakaĵo, dum mil ducent sesdek tagoj.**" Estas efektive ĉi tiu persekutita Sankta Biblio, kiu malkaŝas kaj kondamnas la uzurpon de la papa homo, kiu, per "**kultado de anĝeloj**", sukcesis trudi sin kaj delogi amasojn da katolikaj homoj, al kiuj papismo sukcesis kredigi, ke ili estas kristanoj; tio per aljuĝado al ili la titolon de katolikaj kristanoj, per baptado de ili ankoraŭ novnaskitaj infanoj; doktrina absurdaĵo unuanime akceptita de senkonsciaj homamasoj delogitaj kaj trompitaj. Kaj jen denove, falinta Protestantismo imitis kaj reproduktis ĉi tiun absurdan aliron, kiu mokas la kristanan veron. Kiel ili povas pravigi ĉi tiun praktikon fronte

al ĉi tiu verso el Marko 16:16: "***Kiu kredos kaj estos baptita, tiu estos savita, sed kiu ne kredos, tiu estos kondamnita.***" Kiam la baptita bebo povis esprimi sian fidon kaj sian peton pri bapto? Kia malestimo por la Sankta Biblio flanke de Protestantismo, kies moto estis, en la 16-a^{jarcento}, "Skribo kaj nur Skribo"!

Jen estas la ĉefaj plendoj, kiuj kondamnas falsajn kristanajn religiojn, sed la listo ne estas ĝisfunda.

La sanktejo: tuta programo

Liberiginte la hebrean popolon el la egipta sklaveco en la dezerto, for de ĉiaj eksteraj paganaj influoj, Dio organizis sian atestantan popolon, kiun li nomis Izrael, laŭ la nomo de Jakob, la patriarko de la dek du triboj formitaj de liaj dek du filoj. Tiel Li plenumis la promeson faritan al Abraham beni lian idaron.

La konstruado de ĉi tiu Izrael komenciĝas per la publikigo de la dek ordonoj de Dio, kiujn li mem rekte proklamas en kunteksto, kiu teruras la ĉeestantojn kaj la hebrean aŭdantaron.

Post morte puninte la unuan preskaŭ ĝeneralan apostazion de la popolo kaj de Aaron mem, kiu, pro timo de la ekflaminta popolo, akompanis ties spiritan drivon organizante la fandadon de la "**ora bovido**", Dio organizas la konstruadon de la sanktejo kaj la akcesoraĵojn ligitajn al ĝi en la religia servo de la pastraro de la Levidoj.

Komunikado bazita sur vortoj kaj frazoj postulas, ke la homo estu edukita kaj bone scionu la lingvon de sia popolo. Sed la popolo eliranta el egipta sklaveco ne ricevis ĉi tiun intelektan trejnadon, do Dio devus bazigi sian tutan instruadon sur bildoj, simbolaj ritoj portantaj profetajn kaj precizajn instruojn. Instruado per bildo ne postulas akiri diplomojn atestantajn ĝeneralan eduknivelon. La liberigitaj hebreoj refalis al la plej malalta nivelo de la homaro, preskaŭ tiu de la besto, malsovaĝigita, en ĉi tiu kazo, de la krueleco de la egiptaj gvidantoj. Krome, por Dio, instruado per bildo permesas al li doni komprenon pri siaj mesaĝoj laŭ celita maniero, nur al la homoj, kun kiuj li volas dividi siajn sekretajn pensojn. Kaj kia ajn estas la nivelo de lia eduko kaj liaj diplomoj, kiu ne komprenas la mesaĝon de la bildoj, tiu ne komprenos ĝin, ĉar Dio regas la uzon de nia inteligenteco, kiu ankaŭ konsistigas pordon, kiun Dio povas "**fermi** aŭ"... **malfermita**", kiel instruas Apokalipso 3:7: "*Kaj al la anĝelo de la eklezio en Filadelfio skribu: Tiele diras la sanktulo, la vera, kiu havas la ŝlosilon de David* , tiu, kiu **malfermas, kaj neniŭ fermas; kaj li fermas, kaj neniŭ malfermas** ." En 1873, Dio aplikis ĉi tiun principon malfermante aliron al sia vero al kredantoj de la Sepa-Taga Adventismaj Kredantoj kaj fermante tiun aliron al la multaj konfesioj de Protestantismo. En ĉi tiu verso, la ŝlosilvortoj kun majusklo klarigas la signifon de la mesaĝo: "**Sankta** ": la popolo estas "**sanktigita** " » ĉar rekonita de Jesuo Kristo, kaj per lia praktiko de la sepa-taga Ŝabato "**sanktigita** " de **Dio** ; "**Vera** ": la adventista popolo de la tempo aliras dian veron en la nomo de Jesuo Kristo pro sia adventista fervoro, kiu atestas ilian deziron pri lia glora reveno; "**David** ": Jesuo Kristo, la "**Filo de David** ", identigita de la judoj samtempaj kun lia tera ministerio, organizas sian "**domon** ", laŭ Jesaja 22:22: "**Mi metos sur lian ŝultron la ŝlosilon de la domo de David: kiam li malfermos, neniŭ fermos; kiam li fermos, neniŭ malfermos** ." En 1873, li reorganizas sian novan universalan spiritan Izraelon, kion Apokalipso 7 konfirmas elvokante "**la dek du tribojn sigelitajn per la sigelo de la vivanta Dio** ".

La ekzemplo, kiun mi ĵus prezentis, montras, ke formala edukado estas malmulte utila, ĉar la Biblio mem provizas la interpretojn de ĉi tiuj koditaj simboloj. En profetaĵo, vorto, nomo, besto, aŭ io ajn, plusendas nin al teksto en la Biblio, aŭ pluraj, inter kiuj troviĝas la dezirata klarigo.

La konstruado de la hebrea sanktejo estas la unua formo de ĉi tiu simbola profeta konstruado. Tamen, eĉ la kreorakonto jam portis profetajn mesaĝojn, aldone al sia laŭvorta karaktero, kiu donas al la tuta Biblio permanentan, kaj tial eternan, profetan rolon. Tial la mesaĝoj de Dio estas renovigataj per serio de tipoj kaj antitipoj. Dio, la organizanto de la vivo de siaj kreitaĵoj, ligas la nunon al la pasinteco kaj la pasinteco al la nuno, tiel renovigante siajn mesaĝojn tra ĉiuj tempoj.

Kompreni la simbolismon de la sanktejo permesas al ni kompreni la tutan spiritan logikon de la plano de savo kaj la programon, kiu starigas ĝin por plenumi ĝin. Ĉi tiu programo ekmoviĝis per la peko de Adamo kaj Eva. Kaj multe pli spirita nudeco ol korpa nudeco necesigis la morton de la ŝafido, kies felo estis la unua vesto portata de la pekema homaro, laŭ Genezo 3:21: "**Ĉar al Adamo kaj al lia edzino Dio faris tunikojn el feloj kaj vestis ilin** ." Jam ni devas rimarki, ke estas Dio, kiu faras "**taksojn el feloj** ", tiel devante buĉi ŝafidon, probable junan ŝafon. Laŭ sia sava plano, "**li mem provizos la ŝafidon por la brulofero** " ofertita de Abraham, kaj krucumigos sin en Jesuo Kristo, "**la Ŝafido de Dio, kiu forprenas la pekojn de la mondo** " por savi siajn fidelajn elektitojn. En sia plano de savo, Dio decidis pagi la prezon de la peko mem, kiel konfirmas ĉi tiuj tri ekzemploj disigitaj tra la tempo, inter Adamo kaj la komenco de la jaro 4001. Ni rimarku preterpase ĉi tiun sugestian detalon: Dio jam ne nomas Evon per ŝia nomo, sed nomumas ŝin per la esprimo "**sia edzino** ": tiu de Adamo. Ĉi tiu termino "**virino** " profetas la "**pekan virinon** ", kiun la kristana eklezio reprezentos: "**la Elektitino** " kaj "**la prostituitino Babilono la Granda** "; ambaŭ estante heredantoj de peko. Kaj Jesuo venos ĝuste enkarne por purigi sian "**Elektitino** " de peko, tio estas, por malaperigi pekon.

En ĉi tiu konstruo de la sanktejo, la elementoj kiuj konsistigas ĝin estas kiel vivo, tre malsamaj laŭ sankteco. Tamen, ili ĉiuj estas ligitaj al sankteco, ĉar ili reprezentas la elementojn de konstruo sanktigita de Dio.

La plej sankta elemento estas la tabernaklo, la tendo de kunveno, en kiu Dio kaj Moseo renkontiĝas kaj parolas unu al la alia, de Dio al homo kaj de homo al Dio. Ĉi tiu tendo, sanktigita de la ĉeesto de Dio, estas ĉirkaŭita kaj metita en la centro de korto limigita per blankaj vualoj fiksita sur stangoj. Ĉi tiu ekstera korto nomiĝas la "**korto** ". Al ĉi tiu termino "**korto** " ni devas aldoni du karakterizaĵojn: la eksteran kaj la korpan. Ĉar la akcesoraĵoj, kiuj aperas sur ĉi tiu "**korto** ", rilatas al agoj faritaj sur la koncerna fizika korpo: la korpo bruligita sur la altaro de ofero kaj la korpo de la pastroj, banita kaj lavita en la akvo de la "**maro** ", nomo donita al la lavbaseno situanta kontraŭ la enirejo de la sankta tabernaklo.

Ni jam devas rimarki la gravecon de ĉi tiu detalo, kiu koncernas la orientiĝon de la konstruado de la loko de la tendaro kaj la tabernaklo. En la antaŭa studo, ni vidis, ke origine nomita "**Matenstelo** ", la diablo okupas la lokon de la "suno" en sia rolo kiel "**princo de ĉi tiu mondo** ". Tamen, dum la eliro el Egiptujo, Dio dum jarcentoj subtenis la adoron de la suno fare de ĉi tiuj egiptoj kaj, dezirante konvinki sian popolon ne plu riski montri la plej etan signon de kulto aŭ respekto por la falsa suna dieco, li trudis al la hebreoj, ke ili eniru ĉi tiun sanktan zonon, kun la sunleviĝo malantaŭ ili, iliaj vizaĝoj turnitaj al la okcidento, tio estas, al la subira suno. La enireja vualo de la tabernaklo estis do mem orientita

por fronti la Orienton. Ĉi tiu detalo ankaŭ simbolis la geografian direkton, kiun la juda kredo spertos laŭlonge de la tempo, pasante de la Oriento al la Okcidento, kiel konfirmas la pasinta historio. Ĉar la kristana kredo fakte disvolviĝis en la Okcidento kaj preskaŭ ne en la Oriento; la orientaj landoj restis furioze malamikaj al la kristana religio. Japanio, la plej malproksima de tiuj orientaj landoj, restis ĝis nia nuntempo adoranto de la "leviĝanta suno", al kiu ĝi donas la nomon "Banzai". Dio tial havis ĉiun kialon igi sian popolon rigardi al la Okcidento, kie la kristana kredo disvolviĝis.

La simboleco de la "**korto**" tiel permesis al Dio kondamni la falsan romkatolikan papan kredon, en kiu li rekonas nur simulakron, falsajon, kiu celas rekonstrui la bildon de sia Izrael. Jen la signifo, kiun ni devas doni al ĉi tiu "**korto**" en Apokalipso 11:2: "***Sed la eksteran korton de la templo preterlasu, kaj ne mezuru ĝin; ĉar ĝi estas donita al la nacioj, kaj la sankta urbo estos piedpremita kvardek du monatojn.***" Por plene kompreni la signifon de ĉi tiu mesaĝo, ni devas unue kompreni la signifon de la verso, kiu antaŭas ĝin: "***Kaj estis donita al mi kano simila al bastono, dirante: 'Leviĝu kaj mezuru la templon de Dio, kaj la altaron, kaj la adorantojn en ĝi.'***"

"***Kano simila al bastono***": laŭ Jesaja 9:14, falsa profeto, kiu instruas mensogojn, aŭ la papa gvidanto de la Romkatolikismo. Prezentita per "***bastono***", li efektivigas punan juĝon de Dio. La adorantoj de Kristo estas provataj, aŭ "***mezurataj***", per konstantaj persekutoj, kiuj daŭros "***42 monatojn, aŭ 1260 tagojn***" profete, aŭ 1260 faktajn jarojn, de 538 ĝis 1798. "***La templo de Dio, la altaro, kaj tiuj, kiuj adoras en ĝi***" indikas la verajn sanktulojn de ĉi tiu longa periodo, dum kiu la papa reĝimo multobligas siajn persekutojn kontraŭ tiuj, kiuj rezistas aŭ defias ĝin. La cititaj elementoj estas ligitaj al la sankta dia tabernaklo. "***La templo de Dio***" rilatas al la asembleo de la elaĉetitoj de Kristo laŭ Efezanoj. 2:20-21: "***Vi estas konstruitaj sur la fundamento de la apostoloj kaj profetoj, kies angulŝtono estas Jesuo Kristo mem. En li la tuta konstruaĵo, bone kunmetita, kreskas en sanktan templon en la Sinjoro. En li vi ankaŭ estas kunkonstruataj por loĝejo de Dio per la Spirito.***" Sed la antaŭa verso 19 ankaŭ havas la intereson elvoki la falsan fidon de tiuj, kiujn Dio metas "***ekster la templo***", la "***eksterulojn***", tio estas, tiujn, kiujn li ligas al la "***korto***": "***Tial vi jam ne estas fremduloj kaj pasloĝantoj, sed samcivitanoj kun la sanktuloj kaj domanoj de Dio.***" Paŭlo ĉi tie aludas al la statuso de la veraj sanktuloj, kiujn Jesuo rekonas kiel apartenantaj al li. La juĝo de liaj kreitaĵoj apartenas al li ekskluzive, kaj la profeta revelacio havas la solan celon konfirmi al ni, ke efektive ekzistas vera kaj falsa religio, kiun li kondamnas kaj priskribas en robota portreto, per la grupigo de la mesaĝoj, kiuj koncernas ĝin, en sia tuta profeta revelacio. "***La altaro***" simbolas la krucon de Kristo kaj "***tiuj, kiuj tie adoras***", estas do la disĉiploj, vokitaj kaj elaĉetitaj per lia sango verŝita sur ĉi tiu "***altaro***". "***La adorado de Dio***" esprimiĝas per la kontemplado de "***la altaro***", tio estas, la kontemplado de la dia amo rivelita per la libervola elaĉeta ofero de Dio en Jesuo Kristo. Komprenite ĉi tion, ni trovu Apo.11:2: "***Sed la eksteran korton de la templo lasu ĝin ekstere, kaj ne mezuru ĝin; ĉar ĝi estas donita al la nacioj, kaj ili piedpremos la sanktan urbon dum kvardek du monatoj.***" La "***sankta urbo***" rilatas al la sankta kunveno de veraj elaĉetitaj, vokitaj kaj elektitaj kristanoj, kiun Dio nomas "***Jerusalemo***" en Apo.

21:10. Ĉi tio estas, kompreneble, simbola nomo profetita pri la vera tera urbo de tiu nomo en la malnova interligo. Por Dio, la nomo de urbo implicas kaj indikas ĝiajn loĝantojn, ĉar Dio ne benas ŝtonojn aŭ cementon, sed la homajn animojn, kiuj loĝas en tiu loko. En la nova interligo, la savitaj elektitoj estas disĵetitaj tra la landoj kaj sur la tuta tero, sed en Jesuo Kristo, ili formas por Dio spiritan kunvenon, kiu reprezentas la idealan "**Jerusalemon**", kiun li amas kaj deziras savi. Samtempe, ĉi tiu termino "**sankta urbo**" deturnas la rigardon de falsaj kredantoj al la juda urbo, kiu ankoraŭ portas la nomon "**Jerusalemo**", kies postvivado Dio favoris, nur por memori la sperton de la unuaj **pekuloj**, kiun li punis kaj malbenis, laŭ Dan. 8:23: "*Kaj en la lasta tempo, kiam la **pekuloj** estos ekstermitaj, aperos reĝo malrespekta kaj ruza.*"

En ĉi tiu verso, "**la nacioj**" "**subpremos la sanktan urbon**" dum 1260 jaroj, kio permesas al ni identigi ĉi tiujn naciojn kun la okcidenteŭropaj regnoj, kiuj subtenis la papan reĝimon kaj ĝiajn maljustajn persekutojn kontraŭ la servistoj de Jesuo Kristo. Sed tio, kio estas maljusta, ne estas la persekutoj, kiujn la distordita kredo meritis en la juĝo de Dio. Tio, kio ŝajnas maljusta, ne estas tiel maljusta, kiel oni eble pensus. Kaj ĉar Dio ne permesas al siaj sanktuloj preni justecon en siajn proprajn manojn, li uzas la ekstreme pli pekan falsan religion por puni la neperfektaĵojn de la distordita kristana kredo ekde 313. Post jarcentoj kaj jarcentoj da falsaj katolikaj instruoj, kian fidon fidelaj kristanoj povus montri? Kun la doktrino de savo ŝanĝita kaj renversita, veraj kredantoj povus atesti por Dio nur per sia volemo perdi siajn vivojn aŭ esti malliberigitaj de la monarkoj submetitaj al la papoj. Ĝis la jaro 1844, la kristana kredo estis makulita de la praktiko de dimanĉa diservo kaj la falsaj doktrinoj hereditaj de la romkatolikismo, tiel ke la elektitoj mem restis pekuloj antaŭ Dio. Ne estante senpekaj, ili do ne povis "**ĵeti la unuan ŝtonon**" kontraŭ kulpan pekulon, kiel Jesuo instruis. Kaj ĉar ĉi tiu spirita leciono, neniuj vera sanktulo permesus al si fizike puni iun ajn pekulon. Por ĉi tiu tempo, kie peko ankoraŭ restas universala, la Sinjoro memorigas principojn, kiujn nur liaj veraj elektitoj respektas, kio markas ilian diferencon de la "**hipokritaj**" kristanoj de ilia tempo, laŭ Apokalipso 13:10: "**Kiu kondukas en kaptitecon, tiu iros en kaptitecon; kiu mortigas per glavo, tiu devas esti mortigita per glavo. Ĉi tie estas la pacienco kaj fido de la sanktuloj.**" Jesuo ĉi tie kondamnas la kruelan kaj sovaĝan militeman konduton de la falsa kalvinista aŭ anglikana protestantismo, kiu aktive partoprenas en la "**militoj de religio**". Ili respondas al la agresoj de la katolikaj ligoj kaj redonas baton post bato. Sed Jesuo malpermesis reagi tiel dum sia aresto fare de la judaj gardistoj. Kaj ignorante ĉi tiun juĝon kaj ĉi tiun ordonon donitan de Jesuo, la protestantoj konsideris kaj ankoraŭ konsideras religiajn "heroojn" ĉi tiujn malobeemajn batalantojn, kiujn Dio prave konsideras "**hipokrituloj**". Tiu, kiu, en Jesuo, deklaris en Mateo 16:25: "**Ĉar kiu volas savi sian vivon, tiu ĝin perdos; sed kiu perdas sian vivon pro mi, tiu ĝin trovos.**" Prenante "**la glavon**", la hugenoto (de la germana "Eidgenossen", kiu signifas: armita ligo) de la Cevenoj kondamnis sin mem al devi "**morti per la glavo**" kaj perdi eternan vivon. Kaj same okazis kun la protestantoj, kiuj prenis katolikojn "**en kaptitecon**"; ili siavice devis trovi sin malliberigitaj sen akiri eternan vivon. En ĉi tiu sanga epoko, Apok. 13:10 emfazas tion, kio distingas inter la veraj elektitoj de Protestantismo kaj la falsaj, kiujn

Jesuo priskribas, post la Judoj, kiel " *hipokrituloj* ", ĉar la kristana kredo baziĝas ĉefe sur respekto kaj obo al la reguloj instruitaj de Jesuo Kristo mem, kaj ĉi tiuj reguloj devas esti observataj ĝis la fino de la mondo markita de lia glora reveno atendata por la printempo de 2030. Laŭ Apok. 13:9: la profeta averto povus esti komprenata nur de tiuj iluminataj de la Spirito: " *Se iu havas orelon, tiu aŭdu!* " » Sed en ĉi tiu mesaĝo, Jesuo nur apelacias al la homa inteligenteco, kiu kondukas intelligentajn homojn konsideri la instrukciojn aŭditajn de iliaj " *oreloj* ", aŭ tiuj de iliaj apostoloj, kiuj atestas en la Evangelioj pri tio, kion ili aŭdis Jesuon diri. Legante iliajn atestojn en la Sankta Biblio, ni estas konsiderataj avertitaj de Dio kaj tial respondecaj pri niaj reagoj kaj agoj. Ne permesante al si esti trompita de la konduto de la " *hipokrituloj* ", Jesuo emfazas la kriteriojn de la veraj sanktuloj, kiujn li povas beni kaj savi: " *Jen estas la pacienco kaj fido de la sanktuloj* ." Ili persistas en sia fideleco kaj ne celas preni armilojn por savi siajn vivojn, kaj akceptas, se Dio petas, perdi ilin por trovi ilin kiel eternan normon.

Johano estas ordonita de Dio ne " *mezuri la eksteran korton de la templo* ", kaj ĉi tiu ordono konfirmas la elekton de Dio transdoni malfidelajn kristanojn al la persekutoj de la papa reĝimo en Romo. Ĉi tiu mesaĝo konfirmas tiujn, kiujn Daniel prezentas en Daniel 7:25 kaj 8:12: " *Li parolos vortojn kontraŭ la Plejaltulo, kaj lacigos la sanktulojn de la Plejaltulo, kaj pensos ŝanĝi la tempojn kaj la leĝon; kaj la sanktuloj estos transdonitaj en lian manon por tempo, kaj tempoj, kaj duono de tempo ... /... La armeo estis donita kun la ĉiutaga ofero pro peko; la korno deĵetis la veron kaj prosperis.* " Subtile, Dio renovigas la saman mesaĝon en tri malsamaj sed alte komplementaj formoj. La ŝanĝo de " *tempoj kaj leĝo* " de Daniel 7:25 difinas la " *pekon* " cititan en Daniel 8:12. Kaj ambaŭ versoj konfirmas, ke la kristana religio venos sub la dominadon de persekutanta reĝimo, kiu estas la romkatolika papa reĝimo. Kaj en Apokalipso 11:2 ĉi tiu ago estas prezentita en la formo: " *Sed la eksteran korton de la templo preterlasu, kaj ne mezuru ĝin; ĉar ĝi estas donita al la nacioj, kaj la sankta urbo estos piedpremata kvardek du monatojn.* " En Daniel kaj Apokalipso, la nacioj, kiuj subtenas la romian papan potencon, estas simbolitaj per la " *dek kornoj* ", tio estas, dek naciaj potencoj trovitaj en Daniel 7:7 kaj 24. En Apokalipso 12:3, 13:1, 17:3, ĉi tiuj " *dek kornoj* " portas aŭ ne portas " *diademojn* ", kio helpas identigi la kuntekston celitan de la profetaĵo. La tri referencoj do koncernas, sinsekve kaj kronologie: la Romian Imperion, la romian papan reĝimon, kaj la finan persekutantan protestantan reĝimon, kiu furiozis kaj dominis dum la granda glora reveno de Jesuo Kristo.

La hebrea sanktejo transdonas informojn al ni per la dimensioj kaj proporcioj, kiujn Dio donas al la du ĉambroj, kiuj konsistigas la tabernaklon de kunveno. Efektive, en ulnoj, la mezuro de la tempo, la sankta loko, kie la pastro eniras, mezuras 40 ulnojn longe kaj 20 ulnojn larĝe, kaj la "plejsanktaĵo", aŭ "sanktaĵo de sanktaĵoj" de la dua ĉambro rezervita por la ĉeesto de Dio, estas kuba kvadrato de 20 ulnoj. La proporcioj de la du ĉambroj estas do 2 trionoj kaj 1 triono, kiel la 6.000 jaroj de homa tempo: 4.000 jaroj ĝis la morto de Kristo kaj 2.000 jaroj post li. Per konstruado fare de Moseo, Dio tiel volis konfirmi ĉi tiun mesaĝon pri la tuta tempo de sia elekto de teraj elektitoj. Kaj tio, krom la fakto, ke ĝi estis konstruita ĉirkaŭ 2.500 jarojn post Adamo. Ĉi tiu konstruo estis tial aparte

efektivigita por nia lasta generacio de la elektitaj sanktuloj, por kiuj ĉi tiu scio pri la 6000 jaroj permesas hodiaŭ establi la finan revenon de la dia glora Kristo por la printempo de la jaro 2030 de nia falsa romia kalendaro; kio igas min diri, ke Romo estas la perfekta bildo de malvero kaj trompo, aferoj praktikataj en "**aroganteco**". » kiun Dio atribuas al li en siaj profetaj revelacioj de Daniel 7:8 kaj Apokalipso 13:5.

La plano de savo plenumiĝis ĝuste kiel anoncis ĉi tiu simbolismo de la sanktejo. 4000 jaroj pasis, kaj post la printempo komenciĝanta en la jaro 4001, antaŭtagmeze de la Pesaĥa festo, laŭ sia anonco al siaj apostoloj, Jesuo lasis sin esti arestita, juĝita kaj punita per 120 vipobatoj, kaj li libervole oferis sian vivon al la mortiga torturo de la romia krucumo sen protesti kontraŭ la maljusteco de ĉi tiu traktado. Li ne povis protesti, ĉar li estis la organizanto de ĉi tiu juĝo, samtempe estante la viktimo. Vivante sian pasion anticipe, Dio inspiris la profeton Jesaja, en Jesaja 53, por klarigi ĉi tiun libervolan oferon faritan de Dio mem persone. Kaj la afero estis tiel neimagebla, ke ni povas kompreni la nekredemon de la nuntempaj judoj pri ĉi tiu ago. Tio estas des pli vera, ĉar la dek du apostoloj elektitaj de Jesuo kondukis same, eĉ ĝis la punkto ne aŭdi la anoncojn faritajn pri ĉi tiu temo de Jesuo. Do ne estis ĉi tiu nekredo, kiu kondamnis la nacion de la malnova interligo. La kaŭzo de ĝia malbeno venis poste, post la resurekto de Jesuo, tio estas, kiam la klarigoj pri ĉi tiu pekliberiga morto estis donitaj kaj instruitaj de Jesuo al siaj apostoloj, tiam plene konvinkitaj pri la amo de Dio tiel montrita. En la jaro 34, la juda nacia religia pastraro de Jerusalemo kondamnis al ŝtonumado kaj ekzekutis la junan diakonon Stefano, nove nomumitan de la apostoloj de Jesuo. La religiuloj faris tie la agon, kiu kondamnis ilin mem al definitiva malbeno, kiu rezultigus la detruon de la tuta juda nacio, fare de la romiaj trupoj gvidataj de Tito, en la jaro 70 de nia falsa romia kalendaro; kion profetas Dan. 9:26: "*Post la sesdek du semajnoj, estos ekstermita Sanktoleito, kaj li ne havos posteulon por si. La popolo de gvidanto, kiu venos, detruos la urbon kaj la sanktejon, la sanktecon*, kaj ĝia fino venos kiel kun diluvo; estas decidite, ke la detruoj daŭros ĝis la fino de la milito." La trastrekitaj vortoj estas malbone tradukitaj kaj ne konformas al la originala hebrea teksto. La termino "**sankteco**" rilatas al la religiaj gvidantoj, la veraj kulpuloj de la malakcepto de la "**mesio**". Estas bedaŭrinde, ke ĉi tiuj tradukeraroj kaŝas de homoj la precizecon de la diaj profetaĵoj, ĉar ĝuste tradukitaj, la diaj anoncoj estas identigeblaj en la plenumita realo, kaj aferoj alprenas veran edificantan signifon por homaj animoj. Mi volas emfazi ĉi tie la interspacon de 40 jaroj, kiu apartigas la morton de Jesuo de la detruo de Jerusalemo. Pro tio, la nombro 40 ofte aperis en la plano de savo preparita de Dio, ĉar ĝi simbolas la "provon" de fido organizitan de Dio; 40 tagoj kaj 40 noktoj da pluvo por la diluvo; 40 jaroj da dezerto por 40 tagoj da spionado en la lando Kanaano; 40 tagoj kaj noktoj da fasto por Jesuo komence de lia ministerio; 40 tagoj inter lia resurekto kaj la festo de Pentekosto; kaj fine, 40 jaroj inter lia anonco al la virinoj de Jerusalemo, ke ilia urbo estos detruita, kaj la dato, kiam la ago estis plenumita.

La du sanktaj ĉambroj de la sanktejo aŭ hebrea tabernaklo estis apartigitaj per vualo, kiun la pastro rajtis transiri nur okaze de la festo de la "Tago de Repacigo", en la hebrea "Jom Kippur". Ĉi tiu malpermeso havis profetan klarigon,

ĉar ĉi tiu transiro profetis la transiron de Jesuo Kristo de la tero al la ĉielo, de kie li venis en la formo de la arkianĝelo Miĥaelo. Tiom simple, sed oni devis kompreni ĝin: la sankta loko estis la tero kaj la teraj pastraj ritoj, dum la "sanktejo de la sanktejoj" aŭ "plejsanktejo" simbolis la ĉielon, kien homoj ne povas eniri sen trapasi la morton, ĝenerale, escepte de la kazoj de Ĥanoĥo kaj Elija.

Dio organizis la judan jaron laŭ sinsekvo de religiaj festoj, kiuj profetis la planon de tutmonda savo. Kaj laŭ ĉi tiu principo, ĉiu pasinta jaro renovigis ĉi tiun anoncon de la plano de tutmonda savo. Tiel, jaro post jaro, la ĉiujaraj celebradoj de la "Tago de Repacigo" sekvis unu la alian, same kiel tiuj de la printempa festo de "Paso", ĝis la tago, kiam Jesuo aperis sur la tero por plenumi, samtempe, printempe de nia jaro 30, antaŭtagmeze de la oficiala Pasko, la finajn festojn de la juda "Paso" kaj la "Tago de Repacigo". La profetaĵo de Daniel 9:24 anoncas, precize, permesante dati ĝin, ĉi tiun lastan "**pencigon de pekoj**", kiun Jesuo venis plenumi, oferante sin kiel libervolan viktimon. Jen kion la anĝelo Gabriel tiam diris al Daniel en verso 23: "*Kiam vi komencis preĝi, la vorto eliris, kaj mi venis, por anonci ĝin al vi; ĉar vi estas amata. Atentu la vorton kaj komprenu la vizon!* Kion Daniel devus esti povinta kompreni, ĉu vi ankaŭ ne povas kompreni? La respondo estas en la admono "**Atentu la vorton!**" kaj la resto estas nur demando pri inteligenteco donita aŭ ne de Dio, por kiu, kiel Daniel, vi devas esti "**amata**". Gabriel tiam diras en verso 24: "*Sepdek semajnoj estas deciditaj por via popolo kaj por via sankta urbo, **por fini la krimojn kaj por meti finon al la pekoj, por pardoni malbonagojn kaj por enkonduki justecon eternan**, por sigeli la vizon kaj la profetaĵon, kaj por sanktoleji la Sanktejon de la Sanktejoj*". "Notu, ke la anonco alprenas la aspekton de ultimato adresita al la juda nacio; ĝia malestimo estos la kaŭzo de ĝia detruo. La prezo pagita de Jesuo estas tiel alta, ke vi povas kompreni, ke lia oferto de savo ne estas farita senkondiĉe. Kaj jam tio de esti por Dio, kiel Daniel, "**amata**", igas ridindajn kaj absurdajn la asertojn pri savo prezentitajn de supraĵaj kaj hipokritaj homoj. La programo de Dio estas ambicia kaj devas esti bone komprenata, ĉar estas skribite: "**por ĉesigi pekojn kaj por ĉesigi pekojn**". Ĉar peko estas trafenetra tra la tero en nia tempo, vi eble kredus, ke la plano de Dio malsukcesis, sed vi erarus, ĉar ĝi sukcesis perfekte. Kion vi devas kompreni estas, ke ĉi tiu plano nur profitigas kaj utilas al la "**amatoj**" de Dio, kaj ili efektive ne estas tre multnombraj, maloftaj en ĉiuj epokoj de la tera vivo. Sed por ili kaj nur por ili, Jesuo efektive ĉesigis la prapekon, hereditan de Adamo, kio pravigis la du sinsekvajn mortojn hereditajn kiel konsekvenco de ĉi tiu peko: la tiel nomatan naturan kaj karnan morton kaj tiun, kiu trafos la ribelulojn." ĉe la lasta juĝo post ilia resurekto: "**la dua morto**" citita en Apokalipso 20:14: "*Kaj la morto kaj Hadeso estis ĵetitaj en la fajran lagon. **Ĉi tio estas la dua morto**, la fajra lago*". Koncerne la individuan praktikon de peko, ĝi iom post iom svagiĝas ĝis ĝi tute malaperas pro la amo sentita por Dio en Jesuo Kristo; "**amata**" de Dio jam ne povas peki libervole kontraŭ la Dio, kiun li amas kaj volas fidele servi en la nomo de Jesuo Kristo, kiu tiel akiras la "**finon de peko**" deziratan kaj postulatan de Dio en sia plano de savo.

La mesaĝo transdonita de la anĝelo Gabrielo estas de surpriza klareco kaj simpleco. Kaj la sola vualo, kiu restis super liaj vortoj, estis ke Dio mem venos al la tero por plenumi ĉi tiun lastan "tagon de repacigo". La daŭrigo de lia anonco en

verso 25 permesos al Danielo, kaj al ni, kalkuli la daton de la alveno de la profetita Mesio-gvidanto, kun la rivelitaj datumoj: "**Sciu do kaj komprenu, ke de la tempo, kiam estis dirita la vorto, ke Jerusalemo estos rekonstruita, ĝis la Sanktoleito, la Gvidanto, estos sep semajnoj kaj sesdek du semajnoj, la stratoj kaj la fosaĵoj estos rekonstruitaj, sed en danĝeraj tempoj.**"

Mi memorigas vin, ke Daniel neniam demandis Dion, kiam la Mesio venos. En sia longa kaj pasia preĝo, li nur volis scii, kiam la hebreoj deportitaj al Babilono povus reveni al sia nacia patrujo. Li ploris pri Jerusalemo kaj ĝia prestiĝa kaj glora sankta templo detruita. Kontraŭ ĉia atendo kaj espero, Dio forŝiros lin de lia tera vizio pri aferoj, rivelante al li la sekreton de sia plano de savo, kiu baziĝas sur la elaĉeta morto de la profetita Mesio. Per ĉi tiu libervola morto, kiu ofertas por elaĉeto perfektan dian kaj homan vivon, Dio "**alportos eternan justecon**", kiu povos profitigi, ekskluzive, tiujn, kiujn li konsideras "**siaj amatoj**". La verbo "**alporti**" mirinde bone bildigas ĉi tiun alvenon de Kristo, kiu venas prezenti sin sur la tero por oferti sian perfektan vivon, tio estas, sian perfektan "**eternan justecon**", kiel oferon. Kaj posedante eternan vivon per sia dieco, Jesuo mem reviviĝis kaj de tiam povas oferti al siaj elaĉetitaj "**amatoj**" eternan vivon, kiu permesos al ili vivi, eterne, en lia kompanio, en la ĉiela dimensio, kiu finfine estos tiu de nia nuna tero, tiam regenerita kaj glorita.

Anoncante al Daniel la fundamentojn de la estonta nova interligo en Jesuo Kristo, Dio konfirmas la fakton, ke la demonstraĵo de la juda sperto de la malnova interligo estas plenumita kaj finiĝis per la puno de la deportado de la popolo kaj ĝiaj gvidantoj al Babilono. La reveno al Izrael havos nenian alian celon ol atendi la unuan alvenon de la Mesio laŭ la anonco prezentita al Daniel, la profeto de Dio, kies nomon Jesuo citos.

La tempo de ĉi tiu alveno do baziĝas sur la identigo de la subtena dato de la "**69 semajnoj**" de cititaj faktaj jaroj, t.e., 483 faktaj jaroj. La respondo estas donita en Ezra 7:7 kaj ĝi koncernas dekreton ordonitan de la imperiestro Artahŝaŝt la 1-a, ^{nomata} "Longmana", kaj ĉi tiu dekreto estas datita "**la sepa jaro de la reĝo**", kiu indikas la jaron -458. Je la tempo establita per ĉi tiu kalkulo, t.e., en la aŭtuno de la jaro 26, Jesuo eniris sian teran ministerion, post kiam li estis baptita de Johano. Tri jarojn kaj ses monatojn poste, tio estas, "**meze de la profetita**" ^{70-a} **semajno**", laŭ la anonco de Dan. 9:27, per sia morto suferita antaŭ Pasko en la jaro 30, li finis la bestajn oferritojn de la malnova interligo: "**Li faros firman interligon kun multaj dum unu semajno, kaj dum duono de la semajno li ĉesigos oferadon kaj oferon; la dezertisto faros la plej abomenindajn aferojn, ĝis la detruo kaj tio, kio estas decidita, falos sur la dezertiston.**" Kaj sur la flugilo estos la abomenindaĵoj de dezerteco, kaj eĉ ĝis kompleta detruo, kaj tio, kio estis decidita, venos sur la dezertulon. En la originala hebrea teksto, la mencio "**kaj sur la flugilo**" celas religian agon kaj trovas sian plenumiĝon en la abomenindaĵoj plenumitaj de la romkatolika papa reĝimo dum la 1260 jaroj de ĝia despota kaj kruela regado subtenata de la eŭropaj monarkioj, sed precipe tiu de Francio, kiun Romo konsideras sia "plej aĝa filino".

La du ĉambroj de la hebrea tabernaklo estis apartigitaj per vualo, kiu reprezentas kaj Jesuon Kriston kaj pekon, kiel la "**kapro**" en la festo de la "**Tago de Repacigo**". Ĝi reprezentas pekon, ĉar ĝi estas peko, kiu apartigas homon de

Dio kaj izolas lin sur la tero. Sed ĝi ankaŭ reprezentas Jesuon Kriston, ĉar la vualo havas du vizaĝojn: ĉe la flanko de la "sankta loko", ĝi portas la bildon de la tera, kaj ĉe la flanko de la " *plejsanktejo* " aŭ " *Sanktejo de Sanktuloj* ", ĝi portas la bildon de la ĉiela. Kaj Jesuo Kristo portis en sia naturo kaj sperto ĉi tiujn du karakterizaĵojn de la tera kaj la ĉiela. Li tiel prezentas sin, kiel la vualo de la sanktejo, kiel la mediaciiston, kiu ligas la ĉielon kaj la teron repacigante Dion kun la " *amata* " homo, kies pekojn li pardonas en la nomo de la perfekta " *eterna justeco* " de Jesuo Kristo.

En Dan. 9:24, Gabriel diras al Daniel: " *sigeli la vizion kaj la profeton , kaj sanktoleji la Sanktejon de la Sanktuloj* . " La Mesio estas do anoncita sub la titolo de " *profeto* . " Ĉi tion konfirmos Jesuo en lia parabolo pri la vinberkultivistoj. Li prezentas sin post multaj " *profetoj* ", kiujn Dio adresis al la judaj aŭtoritatoj por voki ilin al pentio. Kaj en la tera aspekto de sia ago li estas simpla sed granda " *profeto* ", kiu multobligas diajn miraklojn. La " *sigelado de la vizio* " indikas la aplikon, tio estas, la plenumon de la vizio konkretigita per la ministerio de Jesuo Kristo. Kaj la " *Sanktejo de la Sanktuloj* ", kiu devis esti " *sanktoleita* ", estas ankoraŭ li; la " *Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj de la tero* ." de Apokalipso 19:16: " *Li havis sur sia vesto kaj sur sia femuro nomon skribitan: Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj.* " Aplikita al Jesuo, ĉi tiu sanktoleado estis plenumita per la publikigo de lia venko, rekonita en la ĉielo de Dio kiel Patro kaj de liaj fidelaj anĝeloj. Sed ĝi estas ankaŭ, laŭ la rito de la "Tago de Repacigo", la sanktoleado de la ĉielo, ĉar ĝia tera simbolo nomata "plejsanktejo aŭ Sanktaĵo de Sanktaĵoj" estis ricevi lian verŝitan sangon por pagi la elaĉeton pro la prapeko kaj aliaj pekoj faritaj de la elaĉetitaj elektitoj. Enirante la veran ĉielon post sia resurekto, Jesuo alportis sian justecon kaj ne sian homan sangon, kaj Satano kaj liaj ĉielaj demonoj estis la unuaj, kiuj suferis la sekvojn de ĉi tiu profetita justa sanktoleado. Ili estis definitive forpelitaj el la ĉiela dimensio rezervita nur por Dio kaj liaj fidelaj kreitaĵoj, liaj " *amatoj* ", laŭ Apokalipso 12:7 ĝis 9: " *Kaj estis milito en la ĉielo. Miĥael kaj liaj anĝeloj batalis kontraŭ la drako . Kaj la drako kaj liaj anĝeloj batalis, sed ne venkis, kaj ilia loko ne plu troviĝis en la ĉielo.* " *Kaj la granda drako estis ĵetita eksteren, la antikva serpento, nomata Diablo kaj Satano, la trompanto de la tuta mondo; ĝi estis ĵetita sur la teron, kaj ĝiaj anĝeloj estis ĵetitaj kun ĝi .*

La profetita sanktoleado ĉefe koncernas Jesuon, kies venko super peko kaj morto tronigas lin en la ĉielo kun la pravigita titolo de " *Sankto de sanktuloj, Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj* ". Kaj sur la tero, la templo de Jerusalemo transdonas finan mesaĝon en la horo de la morto de Jesuo. Dio signalas, ke lia morto estas agnoskita kaj ke la repaciĝo inter li kaj la elaĉetitaj elektitoj estas validigita: ilia peko estas pardonita, ion kion li signalas per ŝirado de supre ĝis sube de la vualo, kiu simbole apartigas la ĉielon de la tero. De tiu momento, la tera templo plenumis sian simbolan profetan rolon. Kaj la konfirmo estos donita per la beno de la Eklezio aŭ la Asembleo konstruita sur Kristo kaj liaj dek du apostoloj. La templo de la nova interligo estas ĉi-foje, unike, spirita, kaj la ŝtonoj, kiuj konstruas ĝin, estas homaj de Jesuo ĝis la lastaj elaĉetitaj elektitoj antaŭ la fino de la tempo de kolektiva kaj individua graco.

La plano de savo estis simbolita per la elementoj ĉeestantaj en ĉi tiu sanktejo. Profeta bildo de la elaĉetitaj elektitoj, sed ankaŭ de la principoj aplikataj en la ĉiela pastraro de Jesuo Kristo, la pastro eniranta la sanktejan korton renkontis la altaron de oferoj, kiu malkaŝas la akuzon pri la peko de la homo. Poste, antaŭenirante al la tabernaklo, li estis lavita kaj banita en la baseno de lavadoj nomata la " **maro** ", bildo de morto; de la unua, kaj de la dua, al kiu li ne estos submetita ĉar Jesuo pravigis lin. En la nova interligo, ĉi tiu bano estas tiu de bapto, per kiu la homo oficiale sindevontigas al Dio kaj konfirmas sian peton pri la statuso de sklavo, kiu metas sin en la servon de Dio en Jesuo Kristo. Li tiam povas eniri la tabernaklon kaj trovas dekstre de li la tablon de la dek du panoj de propono, bildon de la korpo de Jesuo Kristo simbole konsumita en la formo de senfermenta pano en la rito de la Sankta Vespermanĝo. Maldekstre de li staras la sepbranĉa kandelingo, simbolante la Sanktan Spiriton kaj lumon de Jesuo Kristo; la numero sep estante la simbolo de sanktigo. En la centro de la ĉambro, fronte al la apartiga vualo, la pastro trovas la altaron de incenso, simbolante la agrablan odoron, kiun la preĝoj de liaj amatoj ĉeestantaj en la nomo de Jesuo Kristo alprenas por Dio: Jesuo mem enkarniĝis kiel la unua el la " **amatoj** " de Dio, antaŭ siaj elaĉetitaj elektitoj.

En la ĉambro malpermesita al homo, ĉar ĝi estas simbolo de la ĉielo, la malantaŭo de la muro estas kovrita laŭ sia tuta larĝo kaj sia alto de 20 ulnoj, per la etenditaj flugiloj de du anĝeloj, kiuj renkontiĝas meze de la ĉambro, super la kompato, kiu estas altaro metita sur la kesto de interligo enhavanta la du tabelojn de la dek ordonoj de Dio. La flugiloj de la anĝeloj konfirmas la simbolon de ĉielo kaj religio, kiu donas signifon al la esprimo " *sub la flugilo* " citita en Daniel 9:27. Kaj la aspekto de la tuto metas, en centra rolo, la dek ordonojn de Dio, kies malobeo postulas, por esti pardonita, la morton de la Mesio sur la altaro, tio estas, la kompato, bildo de la kruco de Kristo. Estas sur ĉi tiu altaro, nur okaze de la ĉiujara festo de " **Jom Kippur** ", ke la " **sango** " de la buĉita " **kapro** " devis esti alportita kaj deponita per aspergo. Ni do trovas en ĉi tiu bildo de la ĉielo la tutan instruon pri la plano de savo plenumita sur la tero de Jesuo Kristo. Apud la arkeo estis ankaŭ la rulaĵo skribita de Moseo laŭ la diktaĵo de Dio kaj la bastono de Aaron, kiu burĝonis, kaj kio alprenas apartan gravecon por mi kaj miaj mesaĝoj hodiaŭ, vazo enhavanta "omeron" da la " **manao** " donita en la dezerto de Dio por nutri la hebreojn.

Dio tiel konfirmas la gravecon, kiun li donas al ĉi tiuj aferoj metitaj apud la kesto de sia interligo. La " **leĝo de Moseo** " konservos eternan valoron por la loĝantoj de la tero. La bastono de Aaron aŭ " **bastono de Aaron** " memorigas nin, ke Dio donas aŭtoritaton al siaj profetoj, kaj Amos 3:7 konfirmas ĉi tiun gravecon dirante: " **ĉar la Eternulo, Jahve, faras nenion sen malkaŝi sian sekreton al siaj servantoj, la profetoj** ." Koncerne la " **manaon** ", ĝi instruas al ni nian konstantan bezonon nutri nin per la vorto de Dio, kiu plilongigas aŭ finas la vivon de niaj animoj. Ĉar se tera manĝaĵo permesas al ni plilongigi la forton de la fizika korpo de nia tera vivo, la spirita manĝaĵo donita de Dio permesos al ni eterne plilongigi la vivon de nia animo. La komparo establas la valoron, kiun ĉi tiuj du specoj de manĝaĵoj meritas, sed kompreneble, por taksi la elekton, kiu plilongigas la vivon

en la eternecon, oni devas kredi je la ekzisto de ĉi tiu ebleco, kaj por tio, oni devas havi la veran fidon, ke nur Dio povas beni kaj nutri.

Estas ankoraŭ unu afero rimarkinda en la aspekto de ĉi tiu hebrea sanktejo, ĝi estas la ĉeesto de oro, kiu kovras ĉion, la murojn, la fostojn, kaj kiu kovras ĉiujn elementojn deponitajn en ĉi tiu sanktejo. Por Dio, oro havas neniun komercan aŭ financan valoron, sed la kialo de ĝia uzo estas sole ĝia neŝanĝebla karaktero. Dio kreis ĉi tiun materialon nur por ĉi tiu neŝanĝebla kriterio por igi ĝin la simbolo de la sola kredo, kiun li akceptas kaj kiu ĝojigas lin. Jen kion instruas ĉi tiuj vortoj el la buŝo de Petro en 1 Petro 1:7: "**por ke la provo de via kredo, estante pli valora ol oro, kiu pereas, kvankam ĝi estas provita per fajro , troviĝu al laŭdo kaj gloro kaj honoro ĉe la revelacio de Jesuo Kristo.**" La dia mesaĝo estas klara, la kredo de tiuj, kiujn li volas kaj povas savi per la justeco de Kristo, devas esti neŝanĝebla kaj tial ne devas je iu ajn kosto esti malfortigita per delogo, forto aŭ aliaj rimedoj kiel senkuraĝiĝo aŭ mallaboremo. Dio benas kaj aprezas nur persistemon kaj aktivan paciencon. En ĉi tiu konstruo, la fosto kaj tiuj formas la eksteran ĉirkaŭbarilon de la korto kaj la sankta loko havas "latunan" bazon kiu simbolas teran pekon kiu daŭros ĝis la glora reveno de Jesuo Kristo. Lia enkarniĝo estis celita por veni en rektan kontakton kun pekemaj homoj.

En tiu sama sankta loko, sur la vualo aperas desegnoj bluaj kaj ruĝaj; blua por la ĉiela karaktero kaj ruĝa por la koloro de peko, kiu estas tiu de homa kaj besta sango. Jesaja 1:18 konfirmas tion, dirante: "*Venu nun, kaj ni disputu!*" diras *YaHWÉH.* "***Kvankam viaj pekoj estas kiel skarlato, ili estos blankaj kiel neĝo; kvankam ili estas ruĝaj kiel purpuro, ili estos kiel lano .***" Plue, Jesuo venis sur la teron por porti la pekojn de siaj elektitoj por kompensi ilin anstataŭ ili. Kaj tiu mesaĝo estis transdonita simbole kiam la romanoj ĵetis ruĝan tunikon super la ŝultrojn de Kristo por konfirmi lian titolon kiel Reĝo de la Judoj antaŭ ol meti kronon el dornoj sur lian kapon kiel reĝan kronon. Ilia kruela mokado portis tre realan dian mesaĝon, ĉar li estis vere la "***reĝo de la Judoj***", kaj eĉ pli, li estis la "***Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj***" kun multaj "***kronoj aŭ diademoj***", laŭ Apokalipso 19:12: "***Liaj okuloj estis kiel flamo de fajro; sur lia kapo estis multaj diademoj ; kaj li havis nomon skribitan, kiun neniu konis krom li mem.***"

La sanktejo fariĝis stumblo por la ĝermanta Adventismo. Jam malbona traduko maljuste igis ĝin ludi rolon en la dekreto de Daniel 8:14, dum la konstruado de la doktrinaj fundamentoj de la Sepa-taga Adventismo. Kiam oni ne komprenas ilin, religiemuloj prenas la vortojn kaj bildojn de diaj vizioj laŭlitere, forgesante ĉi tiujn vortojn de Jesuo, cititajn en Johano 6:23: "***La spirito estas la vivo; la karno nenion profitas. La vortoj, kiujn mi parolas al vi, estas spirito kaj vivo.***" Spirita subtileco estas specialaĵo de la Evangelio laŭ Johano; mi legis ĝin amplekse kaj aŭskultis ĝin per sonregistraĵo, tiom ke ĝia alta spiriteco fariĝis konata al mi. Kaj tial mi ne falis en la kaptilon de laŭvorteco, en kiun multaj kredantoj stumblas. Tiom ke enirante Adventismon mi tuj komprenis la simbolan rolon de la hebrea sanktejo konstruita laŭ la modelo, kiun Dio montris, en virtuala bildo en vizio konstruita por tiu celo, al Moseo dum li estis kun Dio sur Monto Sinajo. Adventismo estis trapenetrita per la ideo, ke ekzistas sanktejo en la ĉielo, kiu servas kiel modelo por konstrui tiun sur la tero. Sed mi estas konvinkita, ke tio ne estas la kazo kaj ke la tera sanktejo nur portas utilan simbolan kaj profetan

mesaĝon, nur ĝis la glora reveno de Jesuo Kristo. Ĉar fakte, Dio donis plurajn signifojn al ĉi tiu sanktejo. Kaj unue, Jesuo komparis sian korpon al templo, poste Paŭlo instruas nin, ke la Eklezio estas la korpo de Kristo, kaj ĝi estas ankaŭ la sama individue, nia korpo estas ankaŭ la templo de Dio, en kiu, en Jesuo Kristo, Dio venas loĝi en ni. Ni tiel trovas la projekton profetitan de Dio en Eliro 25:8, kie li diris al Moseo: "***Ili faru al Mi sanktejon, kaj Mi loĝos inter ili . Faru la tabernaklon kaj ĉiujn ĝiajn ilojn laŭ la modelo, kiun Mi montros al vi.*** " La sanktejo de la malnova interligo nur profetis la planon de Dio loĝi en la animoj de siaj elektitoj. En tiu malnova interligo, la hebreoj ne estis elektitaj kiel elektitoj kaj tial, kiel ordinaraj kaj ribelemaj homoj, ili ne povis toleri, ke Dio vivis inter ili kaj volis anstataŭigi lin per reĝo kiel la paganaj popoloj de ilia tempo. Tuj kiam la religiaj homoj estas organizitaj en komunumon, malsukceso estas certa, ĉar la juda interligo kaj la kristanaj interligoj ĉiuj malsukcesis, sinsekve, kolektive, ĉar la plano de Dio povas sukcesi nur **individue** . Kaj tiel estis dum la 6,000 jaroj de lia elekto de teraj elektitoj, kaj en 1 Kor 11:17, la apostolo Paŭlo atestas pri tio jam en sia tempo: "*Donante ĉi tiun averton, mi ne laŭdas vin, ke vi kunvenas ne por pli bone, sed por pli malbone .*"

La rolo de la sanktejo estis do prezenti la savoplanon de Dio, kaj la multaj elementoj, kiuj konsistigas ĝin, havas nenian alian celon ol malkaŝi al ni la aferojn, al kiuj Dio donas esencan gravecon. Malkovri la sekretojn, kiuj koncernas ĉi tiun sanktejon, do egalas al pligrandigo de nia scio pri la vera Kreinto Dio, perfekta en amo kaj justeco, kaj al malkovro de la normo de lia juĝo, por ĉiu vivita epoko.

Por la provizoraj bezonoj de la momento, en 1844, Dio donis vizion de Jesuo oficanta kiel Ĉefpastro en supozeble ĉiela sanktejo al tri Adventistoj. Jesuo simple uzis ĉi tiun bildon por adresi al la benitaj Adventistoj la mesaĝon kondamnante la revenon de la praktiko de peko en la kristana Eklezio. La donita bildo, tiu de la ago ligita al la "Tago de Repacigo", sugestis, ke la malfidela popolo restarigis la situacion de pekuloj, kia ĝi estis antaŭ lia repaciga morto. Revenante al peko en 313, la kristana religio perfidis la interligon de la nova interligo, kaj per la donita vizio, la Adventistoj devus esti komprenintaj, ke Jesuo rifuzis sian gracon al kristanoj, kiuj praktikis la pekojn hereditajn de la roma papa eklezio. Tiutempe, la **malvera** traduko de Daniel 8:14, "***la sanktejo estos purigita***", alprenis sian plenan signifon, ĉar **la spirita "sanktejo"**, kiu kolektive nomas la Eklezion de Kristo, devis esti "***purigita***" per la rezigno de la romaj pekoj. Poste, ĉirkaŭ 1991, Dio kondukis min doni al ĉi tiu verso de Daniel 8:14 ĝian ĝustan tradukon: "***sankteco estos pravigita*** ." Ĉi tiu pridubado de "***sankteco***" koncernis ĝuste la falsan "***sanktecon***" de la oficiala adventista eklezio de tiu tempo. Iginte min anonci sian revenon por 1994, Jesuo ne trovis en 1991 la fidon montritan de la adventistoj de 1843 kaj 1844 kiam ili ricevis la saman anoncon; sekve, li elvomis ĉi tiun malindan "***sanktecon***" post la dato 1994 kaj rifuzis al ĝi ĝian "***justecon*** ." Kaj ekde la komenco de 1995, kiel signo de konfirmo de ĉi tiu malakcepto, oficiala adventismo eniris la protestantan aliancon, kiu honoras la romian tagon de ripozo: la dimanĉon de la vera unua tago laŭ Dio.

En tempo, kiam la evoluo de komputiloj kaj elektroniko permesas al la homo konstrui aktivajn robotojn, ni povas, pli ol iam ajn, kompreni kiel lia kreado de la homo malkaŝas la grandegan gloron de la vivanta Dio. Ĉar se la homo asignas kaj "programas" taskojn plenumotajn por siaj robotoj, antaŭ ol li, kreante lin, Dio faris same, kun tiu grandega diferenco, ke li donis al sia kreitaĵo liberan kaj sendependan vivon, kapablan fiksi siajn elektojn kaj devi, kiel tia, supozi ĉiujn konsekvencojn.

La tuta sanktejo estis fakte la bildo de la perfekta homa kreitaĵo farita laŭ la bildo de Dio, ĉar ĝi ekzistis nur dufoje, la unuan en la unua pura kaj senkulpa Adamo, kaj la duan, en la dua Adamo, en la perfekta pureco de Jesuo Kristo. La "sanktejo" estis la bildo de la "programo", kiun Dio havis por la homo, en kiu lia Spirito povis kaj poste loĝus. La sankta loko estis la bildo de la homa korpo, kaj "la plej sankta loko aŭ Sanktaĵo de Sanktaĵoj" simbolis ĉi tiun dian kunvivadon, kiu finiĝis pro la peko de la homo. Rezulte, la nepenetrebla vualo falis de la ĉielo, apartigante la homon de Dio, kiel la du ĉambroj de la sanktejo. Tial, kompensante la pekon de siaj elektitoj, Jesuo ofertis al ili la profiton de sia "**eterna justeco**"; kion Dio konfirmis ŝirante la vualon de la templo, tiel finante ĉi tiun apartigon inter li kaj sia elaĉetita, vokita kaj elektita kreitaĵo, en kiu li restarigos la bildon de Jesuo Kristo, tio estas, la bildon de Dio. Kaj en ĉi tiu stadio, la plano de savo preparita de Dio atingas sian celon kaj estas perfekte plenumita per ofertado al Dio kaj liaj elaĉetitoj de perfekta feliĉo ebligita, kiu daŭros eterne, ekde la komenco de la sepa jarmilo, kiu venas en la printempo de la jaro 2030.

Se nia korpo estas la sanktejo de Dio, tiam ĉi tiu korpo estas de la plej alta sankteco. Kaj ni tiel povas pli bone kompreni, ke ni devas honori ĉi tiun korpon, respekti ĝin por ne damaĝi ĝin. Ĉi tiun mesaĝon klare komprenis kaj esprimis Paŭlo en 1 Kor. 6:19: "**Ĉu vi ne scias, ke via korpo estas templo de la Sankta Spirito, kiu estas en vi, kiun vi ricevis de Dio, kaj ke vi ne apartenas al vi mem?**" La elekto de nia manĝaĵo do ne estas senkulpa, ĉar nia korpo konsistas el tio, kion ni manĝas, kaj same estas kun la manĝaĵo de nia spirito, kies esenca bezono estas la vorto de Dio kaj liaj instruoj, aŭ "la pano" aŭ "la manao" de nia ekzisto.

Tiuj Verroj estas klare montritaj kaj klarigitaj, kaj se iu volas defii ilin, tiu povas fari tion, sed tio estos je sia propra kosto, ĉar finfine, ili estos alfrontitaj de la Kreinto Dio mem, kiu pruvos, ke ili eraras kaj kondamnos ilin. Ili tiam nur povos bedaŭri, tro malfrue, esti tiel senatentaj, malprudentaj aŭ arogantaj.

Malfacilaj veroj aŭdindaj sed bonaj aŭskultadoj

Kiel servisto de Dio en Jesuo Kristo, mi dividas kun li la militon, kiu kontraŭstaras lin al la tera humanisma penso. Tial, armita per la kiraso de lia justeco, la ŝildo de fido, la kasko de savo kaj la zono de lia vero, mi prenas la glavon de lia Sankta Spirito por kontraŭbatali kaj kondamni la malveron kaj maljustecon, kiuj principe karakterizas la teran homan socion.

Sed antaŭ ol diskuti la diversajn aspektojn de homa maljusteco, ni turnu nian atenton al la unika modelo de perfekta justeco, kiun Dio reprezentas kaj kiun li enkorpiĝis en Jesuo Kristo meze de la pekema homaro. Ni revenu al la komenco de ĉiuj liaj kreaĵoj de libera rilate al. Dio donas plenan liberecon al ĉiuj kreaĵoj, kiujn li kreos. Kial li agas tiel? Ĉar li soifas amon kaj volas senti la amon libere donatan de siaj kreaĵoj. Ve, ĉi tiu mirinda projekto alportos neeviteblan malavantaĝon: en sia libereco, la kreaĵo eble ankaŭ ne amos Dion kaj ribelos kontraŭ li. Dio scias tion, sed lia deziro al amo estas pli forta ol la problemoj de ribelo. Ĉiukaze, fine, li permesos vivi eterne nur tiujn kreaĵojn, kiuj montris sin indaj je ĝi. Tamen, la detruo de ribelemaj vivoj povas esti atribuita al li kiel maljusta ago, ĉar li mem donis al siaj kreaĵoj la liberecon ribeli kontraŭ li. Sisteme detruu ilin estus eble, sed li tiam agus kiel tirano, same kiel la homaro poste produktus ilin en grandaj nombroj. Kaj jen kuŝas la kerno de la problemo, kiun Dio devas solvi kaj malfari. Tiu ĉi problemo kuŝas en lia karaktero kaj naturo, perfekte justa kaj ama, ĉar li estas tiel perfekte ambaŭ, ke estas neeble por li fari agon, kiun li mem povus juĝi maljusta. Fakte, por esti eĉ pli klare, ni diru, ke Dio ne povas postuli ion ajn de siaj kreaĵoj, kion li ne postulas de si mem. Tial, li planas eniri en la normon de homa vivo, pruvi, ke li postulas de siaj elektitoj nur tion, kion li mem montris sin kapabla, en la samaj kondiĉoj de homa vivo. Kaj por la granda kreinto Dio, tio ĉi estas konstanta, eterna regulo kaj leĝo, kiel lia ekzisto. Tra la tuta Biblio, Dio memorigas sian postulon pri justeco, sed tiu ĉi normo estas tiel perfekta kaj alta, ke homoj ne povas difini ĝin tia, kia ĝi estas. Ne senkaŭze en siaj beatecoj, en Jesuo Kristo, Dio diris: "***Feliĉaj estas tiuj, kiuj malsatas kaj soifas justecon, ĉar ili estos satigitaj*** ." La reĝimoj formitaj sur la tero, kiom ajn malsamaj kaj kontraŭaj ili povas esti, ne kapablas respondi por kontentigi tiun perfektan "***malsaton kaj soifon je justeco*** ." ***Kiu povas sperti tiun " malsaton kaj soifon " je vera " justeco " ?*** La elektitoj, la amataj, tiuj, kiuj alportas al sia Kreinto la amon, kiun li venis gajni kaj meriti per la ofero de sia vivo, kontuzita kaj krucumita por kompensi iliajn pekojn. Kaj jen denove, en ĉi tiu demonstraĵo de totala memnego, Dio anticipas sian kreaĵon kaj atestas pri la forto kaj potenco de sia amo por ŝi, tiel ke siavice li rajtas postuli reciprokecon de ŝi. En sia instruado, Jesuo ĉiam metas sin antaŭe, unue, ĉar li postulas, ke liaj elektitoj montru sin kapablaj agi kiel li faris por ili. La granda ordigo, kiun Dio faras en la nomo de Jesuo Kristo, povas nur elekti estaĵojn, kiuj amas kaj plene dividas lian senton de perfekta justeco. Kaj mi ripetas, lia sento de justeco estas tiel totala, ke li ne povas permesi al si agi maljuste. Estas per ĉi tiu diferenco, ke li distingas sin de siaj ribelemaj ĉielaj kaj teraj kreaĵoj, enkarnigante sian perfektan naturon en la homo Jesuo, en kiu li malkaŝas sian tutan moralan belecon. Dio estas tiel perfekte amo kaj justeco, ke lia regado povas esti konstruita nur sur la

ideo de kunhavigo kaj perfekta kunhavigo. Ĝi estas do vera demonstraĵo de la eterna ĉiela idealo, kiun Jesuo venis montri per tio, ke li fariĝas servisto de siaj servistoj. Kaj ĉi tie denove, per ĉi tiu konkreta kaj videbla ago, li distingis sin de la falsaj servistoj, kiuj asertis servi lin kaj sekvi lin. La tuta leciono, kiun Jesuo volis doni al siaj elektitoj, por ke ili sciu kaj komprenu la vivnivelon, kiun li proponas al ili, estas enhavita en liaj vortoj cititaj en Johano 13:13 ĝis 17: "*Vi nomas min Majstro kaj Sinjoro; kaj vi diras bone, ĉar tia mi estas. Se do mi, via Sinjoro kaj Majstro, lavis viajn piedojn, vi ankaŭ devas lavi la piedojn unu de la alia; ĉar mi donis al vi ekzemplon, por ke vi ankaŭ faru, kiel mi faris al vi . Vere, vere, mi diras al vi: La servisto ne estas pli granda ol lia sinjoro, nek la apostolo pli granda ol tiu, kiu lin sendis. Se vi scias ĉi tion, vi estas feliĉaj, se vi faras ilin. "* Kaj la temo de mia studo estas tute konfirmita per ĉi tiu frazo dirita de Jesuo: "*ĉar mi donis al vi ekzemplon, por ke vi ankaŭ faru, kiel mi faris al vi . "*" La ekzemplo, kiun Jesuo donas al ĉiuj, kiuj legos liajn vortojn, estas modelo de perfekta humileco, kiun la homo ankoraŭ tre malfacile komprenas, ĉar lia nivelo estas tiel alta. Ĉi tion malfacile komprenas homo, sed tiel potenca kaj glora kiel li estas, Dio ne havas eĉ unu gramon da fiereco en li. Li fieras esti tio, kio li estas, ĉar tiu fiereco estas legitima, justa kaj meritita, sed tiu fiereco ne atingas la nivelon de aroganteco. En Jesuo, Dio montris, ke li ne sentas la bezonon levi sin super aliajn, ĉar lia plezuro estas en kunhavigo kaj vera egaleco. La sperto de la lavado de la piedoj estas perfekta modelo de la humiligo, je kiu li montris sin kapabla. Kaj kiu ajn montras sin kapabla agi kiel li sen senti la plej etan malkomforton aŭ nevolemon, supozeble pravas, ke li dividas la nivelon de humileco postulata de Dio por la elektito, kiu devas kunhavigi lian eternecon. Li trovos en la eterna ĉiela regno, en Jesuo kaj liaj aliaj elektitoj, la idealan kunulon, kiu permesos eternan kolektivan vivon sen nubo, sen problemo, sen disputo. La leciono de tiu lavado de la piedoj estas, kiel Jesuo specifikas, nur ekzemplo; kio signifas, ke tiu ĉi humileco ne devas esti limigita al tiu ĉi religia ceremonio, sed ke ĝi devas reprezenti kriterion de permanenta kaj konstanta karaktero de la tuta vivo de la elektito. La postulo de Dio pri tiu ĉi perfekta humileco faciligas lian elekton, ĉar maloftaj, ekstreme maloftaj, estas la ĉielaj kaj teraj estaĵoj, kiuj manifestas tiun ĉi foreston de fiereco kaj tiun ĉi altan nivelon de humileco. Kaj estas bonŝance, ke Dio ne lasas sin esti trompita de la falsa preteksto de homa konduto en religiaj ritoj. Ĉar tiuj ĉi ritoj servas kiel maskoj, malantaŭ kiuj regas la plej perfekta hipokriteco. Sed bonŝance, Dio ne povas esti trompita de iu ajn, kaj lia juĝo bazita sur scio pri homa penso certigas perfekte justan kaj sukcesan elekton.

Por resumi la ĵus diritan, ni konservu la ideon, ke male al lia kreitaĵo, kiu povas esti maljusta, Dio ne povas, estante en sia naturo, perfekte justa kaj amema. Ĉu li povus esti justa sen esti amo? Ne. Ĉu li povus esti amo sen esti justa? Ne plu. Tiel, oni povas diri, ke lia amo estas justeco kaj lia justeco estas lia amo. Sed kompari amon al justeco donas al ĉi tiu amo tre malsaman normon ol tiu, kiun la homaro donas al ĝi. Por homoj, amo estas sentita kiel sento. Ĉu ĝi estus malsama por Dio? Mi ne pensas tion, ĉar sento estas dia kreaĵo, kiun Dio povas sperti mem, ĉar li serĉas ĉi tiun agrablan senton por si mem kaj sia "amato", al kiu li donas vivon. La sento estas do legitima, sed laŭ Dio, ĝi havas ĉi tiun legitimecon nur en

sia konsento kun perfekta justeco. Kaj jen kie aperas la problemo de la homaro kaj la anĝeloj fortranĉitaj de Dio, apartigitaj unu de la alia per peko, per la ribelema, kontestanta kaj malestima sinteno.

En nia homaro, ni multe parolas pri amo, ni kantas pri ĝi, ni filmas ĝin, kaj ni gloras ĝin, verse aŭ proze. Sed en la nomo de amo, ni ankaŭ mortigas, ni detruas vivojn. Kaj Dio mem fine liveros al la " *dua morto* " la ribelemajn ĉielajn kaj terajn vivojn pro amo al siaj elektitoj. Kiel li povus oferti al ili eternan vivon de feliĉo sen ĉi tiu tuta kaj definitiva elimino de malbono? Ĉi tiu feliĉo estus neebila, sed la plano de Dio plenumiĝos. Li donos al siaj elektitoj la promesitan feliĉon je la prezo de detruo de ĉiu ribelema, sendanka kaj malbona spirito.

Sur la Tero, homoj sublimiĝas la grekan "eros" amon, ĉi tiun karnan amon, kiu kondukas virajn kaj virinajn homojn al pariĝo. Teorie, sento de komuna amo devus esti la kaŭzo de ĉi tiuj kuniĝoj, sed plej ofte, la sentita sento estas nur pasema pasio inspirita de demonoj, kiuj profitas ilian nevideblecon kaj la nekredemon de siaj homaj viktimoj, por igi ilin sperti sensaciojn, kiujn ili provokas en ili. Plej ofte nekonsciaj pri la ekzisto de ĉi tiuj demonoj, la formitaj paroj estas tute dependaj de la volo de ĉi tiuj demonoj, kiuj povas permesi al ili vivi pli-malpli longe en komuna pasia sento, poste inspiri en ili profundan abomenon unu por la alia. Rezulte, la nombro da divorcoj pliiĝas kaj la trompita kaj trompitaj homoj distancigas sin de la engaĝiĝo de geedzeco. Ni jam povas kompreni, ke ĉi tiu modelo de vivo kiel paro ne kongruas kun la normo de la ideala modelo, kiun Dio volis doni al ĝi. Kaj prave, ĉar ĝia modelo nur koncernas la amon komunan inter Kristo kaj lia Eklezio, lia Asembleo de la elektitoj elaĉetitaj per lia sango. La modelo de la tera homa paro estis anticipe kondamnita al fiasko, pro la karakteraj difektoj de unu aŭ la alia, aŭ eĉ de la du kunigitaj homoj. Tiel, la modelo, "Adamo kaj Eva", estis kondamnita al fiasko, dum la modelo de la nova Adamo, "Kristo kaj lia Elektito", estus sublimiĝinta por eterneco.

Bona kialo por vidi homajn parojn malsukcesi estas ilia manko de justecosento. Vere vokita persono destinita por dia elekto ne povas permesi al si trompi sian edzinon, kaj inverse, la tipa edzino de la elektito ne povas trompi sian edzon. Por elektito, trompo estas diabla ago tute kondamnita de li kaj de Dio. Sed por normalaj homoj, trompo estas legitima, ĉar ili nur sekvas la elektojn sentitajn en siaj animoj. La samo validas por seksa deviismo, kiu estas ĉe la origino de la GLAT-revolucioj kaj aliaj mensaj kaj moralaj perversioj. Ĉio, kion homoj sentas aŭ spertas, estas legitimita per la scienca rezonado de viroj kaj virinoj, kiu regas en ĉi tiu afero. La Biblio klare kondamnas ĉi tiujn aferojn, sed ĉiuokaze, ĝi mem estas aŭ ignorata aŭ malestimata, eĉ de tiuj, kiuj legas ĝin. Do, kiel ŝafoj sekvantaj, la homaj masoj, momente hezitemaj, finas akcepti kaj legitimi tion, kio estas neakceptebla, abomena, skandala kaj abomeninda por Dio kaj liaj elektitoj.

Subpremante puran dian amon, la homaro altigas humanisman amon. Kaj jam mi devas kondamni la malpian naturon de ĉi tiu humanisma termino, kiu dominas la mensojn de la homaro hodiaŭ. Kio estas humanismo? Ĝi estas la malo, la absoluta malo de diismo, kiu agnoskas la Kreinton Dion kiel Reĝon de la universoj kreitaj de li, pensoprincipo, kiun mi subtenas kaj por kiu mi laboras spirite. Ĝia malo estas do humanismo, kiu faras la homon la celo kaj la rimedo,

kiuj pravigas la ekziston de la vivo. En ĉi tiu vizio de la aferoj, Dio ne havas lokon. Li estas tute ignorata. Kaj ĉi tiu situacio permesas al ni pli bone kompreni, kial Dio elektis resti nevidebla. Ĉar videbla, la homaro estus devigita obei Dion, ne pro amo, sed ĉar ĝi ne povis agi alie. Tiel, danke al ĉi tiu nevidebleco, Dio favoras la libermortigan liberecon, kiu kondukas la homaron antaŭeniri ĉiam pli en siaj ekscesoj kaj abomenaĵoj. Ĉi tiu nevidebleco estis do necesa por pravigi sian ordigon de kreitaj animoj. En Apokalipso 20:12-13, Dio memorigas pri ĉi tiu terura fazo de sia projekto, tiu de la lasta juĝo: " *Kaj mi vidis la mortintojn, malgrandajn kaj grandajn, starantajn antaŭ la trono. Kaj la libroj malfermiĝis. Kaj malfermiĝis alia libro, kiu estas la libro de la vivo. **Kaj la mortintoj estis juĝataj laŭ siaj faroj** , laŭ tio, kio estis skribita en la libroj. Kaj la maro redonis la mortintojn, kiuj estis en ĝi, kaj la morto kaj Hades redonis la mortintojn, kiuj estis en ili; kaj ĉiu estis juĝata laŭ siaj faroj* . " Ĉi tiuj " **faroj** " estos manifestitaj, konkrete kaj publike, pro lia elekto resti nevideblaj, kaj estas laŭ ilia normo, ke, en sia ordigo, Dio juĝis iliajn aŭtorojn indaj je la " **dua morto** " de ĉi tiu lasta juĝo. Nur ĉi tiu nevidebleco favoris la ekscesojn de libereco, kaj ni povas tiel kompreni kiom ĉi tiu elekto malkaŝas la saĝon de Dio, kiu povas tiel konfuzi siajn ĉielajn kaj terajn malamikojn, kondamni ilin kaj detrui ilin, fine, en ĉia perfekta justeco, agnoskita kaj aprobita de ĉiuj liaj fidelaj anĝeloj kaj liaj elektitoj elaĉetitaj egale pro ilia fideleco. Ĉar estas bone memorigi la frivolan kaj adultan mondon, ke Dio aparte benas perfektan fidelecon kaj kondamnas malfidelecon, kiel indikite en ĉi tiu verso de Malaĥio 2:14: " *Kaj vi diras: Kial?... Ĉar YaHWéH estas atestanto inter vi kaj la edzino de via juneco, **al kiu vi agis perfide** , kvankam ŝi estas via kunulino kaj la edzino de via interligo* ."

En sia falsa amo, humanismo metas la valoron de homa vivo super ĉion alian. Sed mi ŝatus atentigi, ke ĉi tiu humanismo formiĝis kaj atingis sian nunan formon post 78 jaroj da paco por okcidenteŭropa teritorio, tio estas, ekde la divido de Jalto en 1945, atingita en Krimeo, la ĉefa celo postulita de la ukrainoj kaj la rusoj, kiuj batalas pri ĝi; kaj tio, je la kosto de tre multaj mortoj ambaŭflanke. Ni povas tiel kompreni la malrapidan disvolviĝon de ĉi tiu milito, kiu celas, longtempe, detrui okcidenteŭropajn naciojn kaj aliajn potencajn paganajn naciojn de la tero. Estas humanisma penso, kiu, kredante atingi nereversible disvolviĝon, igis niajn okcidentajn gvidantojn interveni malantaŭ Usono, por armi la batalantojn de Ukrainio. Ili ne konscias, ke ili tiel faris sian destinton kaj devos suferi la koleron de la rusa tendaro kaj ĝiaj islamaj aliancanoj.

En meritita blindeco, malutilaj kaj damaĝaj decidoj estis faritaj en Francio pro humanitaraj kialoj, kiel ekzemple la milito kontraŭ la gvidanto Gaddafi, dominanta Libio. Francio batalis kontraŭ li por protekti la vivojn de la loĝantaro de orienta Libio, plejparte jam gajnita de la islamista afero de la grupo Daesh. La libia gvidanto volis detrui kaj neniigi ilin, la francoj malhelpis lin agi kaj poste trovis sin batalantaj kontraŭ ĉi tiu islamisma movado en Malio. Ĉiu povas atentigi pri la absurdaĵo de la situacio por Francio kaj ĝiaj politikaj gvidantoj, kiuj tiel montris sian mankon de kompreno kaj registara kohereco. Sed la dia malbeno de la lando Francio kaj ĝiaj NATO-aliancanoj tiel fariĝis videbla aŭ detektebla. Francio, kiun Dio celis por sia milito ekde ĝia unua reĝo Klovis la 1-a ' devos trinki ĝis la feĉo la pokalon de sia kolero, kiun li pretigis por ĝi. Ĝiaj malamikoj,

kreskantaj laŭ nombro ĉiutage, dominos ĝin ĝis ili detruos ĝin kaj ĝiajn eŭropajn partnerojn.

Humanismo protektas homan vivon, kiu ĝin damaĝas. Ĉar la valoro donita al homa vivo estas tiel alta, ke ĝi malpermesas la mortigan ekzekuton rajtigitan kaj konsilitan de Dio, kiu diris en Deuteronomio 24:7: " *Se oni trovos homon ŝtelantan unu el siaj fratoj, unu el la Izraelidoj, aŭ farantan lin sklavo aŭ vendantan lin, tiu ŝtelisto devas esti mortigita. Tiel ekstermu la malbonon el inter vi* . " Kaj estu certaj, ke en 2023, Dio ankoraŭ ordonas la saman mortigan punon por ĉi tiu ago, ĉar li " *ne ŝanĝiĝas* ", kiel li asertas en Malaĥio 3:6: "Ĉar Mi estas JHWH, *Mi ne ŝanĝiĝas* ; kaj vi, ho idoj de Jakob, ne estas ekstermitaj . " "La sekvo de protektado de vivo, murdistoj kaj ŝtelistoj estas la abundo de malbono, kiu multiĝas tiel, ke malliberejoj estas plenaj kaj ne plu povas akcepti la ripetajn krimulojn, kiuj devus eniri ilin. La homa socio iom post iom estas superfortita de kancero, kiu malrapide, progresive, sed certe formanĝas ĝin. Kaj ĉi tiu pridubado de la jura mortkondamno ŝuldiĝas al ĉi tiu humanisma penso, kiu malpermesas preni la vivon de homo, eĉ la plej malbona el la murdistoj."

En sia saĝo, Dio establis la mortopunon, ne pro ia malboneco, sed pro neceso; tio laŭ la sama logiko, kiu kondukas kirurgon al distranĉado de membro trafita de gangreno. La ŝlosilo al ĉi tiu neceso estas en la celo persekutata kaj serĉata en ĉi tiu dia esprimo: " *Tiamaniere vi forigos la malbonon el inter vi* . " Ĉar eĉ pli ol bono, kiu estas multe tro malofta, malbono disvolviĝas kaj evoluas, ĝis ĝi tute dominas la korpon de la homa socio. Sed depende de la faritaj elektoj, la homaro ne povas eskapi sian finan destinon, kiun Dio prezentas al la elektitoj de sia tendaro kiel pruvon, ke lia juĝo kontraŭ ĉi tiu modelo estis perfekte pravigita. Estas por oferti ĉi tiun demonstraĵon al sia tendaro, heredantoj de eterna vivo, ke Dio kreis la teron kaj ĝiajn loĝantojn. Ĉio do okazas laŭ lia programo, la " *amataj* " elektitoj kaj la malbonaj falintaj ribelantoj portas la fruktojn de siaj malsamaj naturoj.

La granda kreinto Dio montras perfektecon de karaktero, kiu inkluzivas nek malfortecon nek troon de forto. Ne lasante sin influi de siaj sentoj, li konas nur la principon de neceso. Ĝuste rilate al tio, humanismo iras trans diajn agojn, kiam ĝi malakceptas kaj malakceptas la principon kondamni al morto la kulpan homon, kiu meritas ĝin. La malbonulo vidas sian punon ŝanĝitan al mallibereca puno, de kiu li estos liberigita antaŭ la fino de la difinita tempo pro bona konduto. Sciante, ke la malbonulo estas pelata al ago de demonaj spiritoj, ĉi tiuj demonoj perdos la eblecon profiti de la malbonulo, kiu estas ekskludita de la socio kaj tial malhelpata damaĝi ĝin. Dum la tempo de lia aresto, ili do zorgos pri alia viktimo, kaj rekomencos siajn damaĝajn agojn kun la unua malbonulo tuj kiam li estos liberigita el la malliberejo. La intensiĝo de malbono estas do la rekta konsekvenco de homa nekredemo, kiu restas nekapabla rezisti la demonojn, kies ekziston ĝi ignoras aŭ rifuzas kredi. La maljunuloj mortas kaj malaperas, sed pekaj infanoj naskiĝas por anstataŭigi ilin. Naskitaj en la Okcidento, en socio perversa kaj konvertita al malbono, infanoj faros pli malbone ol iliaj gepatroj kaj geavoj, ĝis la punkto ke ilia religia konvertiĝo al diaj normoj fariĝos neebla. Por Dio, tiam venos la tempo fini la oferton de sia graco.

Post la kolektiva morto de la diluvo, la morto de la Kanaanidoj konsistigas ekzemplon de amasa genocido efektivigita pro la bezono protekti la hebrean popolon, kiu ekloĝis en la lando Kanaano, por fari ĝin sia nacia grundo. Kaj en ĉi tiu genocido, Dio plenumis la lastan malbenon, kiu trafis Kanaanon, la filon de Ĥam, filon de Noa, kiu mokis sian patron, kiu, ebriigita de la alkohola vinbersuko de sia rikolto, aperis nuda meze de sia tendo. Dio profitis ĉi tiun kulpon de Ĥam por profeti, super Kanaano, la detruon de liaj posteuloj, necesan por doni ilian landon al sia popolo Izrael. Pli ol iu ajn homo ankoraŭ vivanta, Dio konas kaj taksas la vivon de siaj kreitaĵoj, sed je sia nivelo, nur eterna vivo gravas. Kaj la kreitaĵoj, kiuj ne dividas liajn vivnormojn, perdas ĉian valoron en liaj okuloj. Por la konservado de sia Izrael, la idolkultaj Kanaanidoj devis nepre malaperi. En sia kreaĵo, Dio estas kiel la " **leono** ", kiu mortigas nur pro la bezono nutri sin. Kontraste, kiel la diablo kaj la ribelanto, la " **tigro** " mortigas pro la plezuro mortigi, krom sia bezono por manĝaĵo. Kaj la " **kato** " en niaj hejmoj faras la samon kun la kaptita muso.

Kiel la idolkulto de la Kanaanidoj, la koncepto de humanisma amo kondukas tutajn familiojn levi la amon al familianoj super la amon ŝuldatan al Dio. En ĉi tiu homa maso, kristanaj familioj, aŭ tiuj, kiuj pretendas esti tiaj, ignoras la ordonojn kaj avertojn adresitajn de Jesuo Kristo al la kandidatoj por ĉiela eterneco. Tamen Jesuo deklaris en Mateo 10:37-38: " **Kiu amas patron aŭ patrinon pli ol min, ne estas inda je mi; kaj kiu amas filon aŭ filinon pli ol min, ne estas inda je mi** . Kiu ne prenas sian krucon kaj sekvas min, ne estas inda je mi ." Jen du pliaj versoj, kiuj faciligas la homan ordigon faritan de Dio. Sed oni eble dirus, ĉu ne estas normale, ke patro aŭ patrino amu siajn infanojn? Certe! Ĉi tiu reago estas normala, sed ne ĉi tiun normalecon Jesuo kritikis en ĉi tiu verso. Kion li kritikis estas inversigo de la valoroj de la amo ŝuldata al infanoj kaj tiu ŝuldata al Dio. Ĉar la pagano amas siajn infanojn tiom, kiom la elektito povas. Sed la vere elektito, kiun Dio konsideras sia " **amaton** ", komprenis, ke en ĉi tiu konkurenco de amo, Dio havas prioritaton. Kaj tio estas ĉar ĉio, kio vivas, ŝuldas sian ekziston al li, kaj ke la vidpunkto pri la tuta vivo pravigas ĝian prioritaton. Kiu amas sian infanon pli ol Dion, tiu jam ne donas al Dio la prioritaton, kiun li meritas, kaj lia konduto egalas al tiu de la nekredanta pagano. Kreante teran vivon, Dio ekigis procezon de vivkreado, kiun li bazigis sur la seksa kuniĝo de homaj estaĵoj. Sed la infano, kiu naskiĝas, estas unuavice por Dio, ĉar al li estas donita la ŝanco kaj la ebleco fariĝi unu el liaj elektitoj, kunuloj de lia eterneco. La vivo apartenas ĉefe al Dio, kaj ni ŝuldas, sole al lia amo, lia boneco kaj lia pacienco, la liberan vivon, kiun li permesis disvolviĝi apud li, sed ekster li. Kaj estas ĉar li respektas la homan elekton vivi sen li, ke la homaro travivis ĝis la nuntempo. Ĉiu, kiu ne dividas ĉi tiun vidpunkton, havas neniun scion pri Dio, nek pri lia plano, nek pri lia programo, kaj des malpli pri lia kaŝita sekreta penso.

La homo, kiu amas sian infanon pli ol Dion, ne scias, kion signifas amo. Kiam Dio amas, ĝi ofertas la plej bonan, dum kiam la kreitaĵo amas humanisme, ĝi ofertas la plej malbonan. Ĉar por konservi la minimumon de respekto kaj amo, kiujn la infano povas doni al ili kaj redoni al ili, humanismaj gepatroj pretas preteratenti la kapricojn de siaj infanoj, kiuj iom post iom fariĝas iliaj dominantaj mastroj. En Daniel 11:39, Dio kondamnas la principon, per kiu la romia papa

reĝimo sukcesos honorigi sin de la homaj masoj kaj la eŭropaj monarkoj: " *Kun fremda dio li agos kontraŭ la fortikaĵoj; kaj li plenigos per honoro tiujn, kiuj agnoskas lin, li igos ilin regi super multaj, li disdonos al ili terojn kiel rekompenco* ." En ĉi tiu ekzemplo, ni trovas la aliron de humanismaj gepatroj pretaj fari ĉion por akiri la atenton de siaj infanoj, ĉar ankaŭ ili uzas donacojn, por gajni, se ne respekton, almenaŭ la momentan ekrigardon de rekono, kiu estos sekvata de atestoj de maldankemo, kiuj vanigos ĉiujn iliajn provojn. Kaj la kaŭzo de ĉi tiu malsukceso, kaj de la suferado kaŭzita al ĉi tiuj malfeliĉaj gepatroj, estas en ilia vivkoncepto. Analizante ĝin sub la prismo de dia rajto, ili eble ne ricevus de siaj infanoj la amon kaj obeemon, kiuj ŝuldiĝas al ili, sed ili ŝparus al si doloran falsan esperon pri ili, kaj ili estus konsiderataj nerespondecaj de Dio pri la perdo de la animo de siaj ribelemaj infanoj. Sed farinte la malon, ili... portas la kulpon de sia malestimo montrita al Dio kaj de la perdo de la animo de la ribelema infano, kiun ili nek sciis nek volis obei sian volon kaj tiun de la vivanta Dio. Ĉi tiuj gepatraj reagoj estas rekte pro la influo de humanisma penso, kiu, en Francio, kuraĝis malpermesi korpan punon, volante esti pli saĝa kaj pli amema ol Dio, kiu inspiris reĝon Salomono per ĉi tiu saĝa ordono citita en Proverboj 23:13-14: " **Ne rifuzu admonon de infano; se vi batos lin per vergo, li ne mortos.** " "**Batante lin per la vergo, vi savas lian animon el la tombo** ." Kaj kio estas la celo de ĉi tiu dia instruo? Instrui lin obei, kiom eble plej multe, por fariĝi obeema al Dio mem, kio savos " *lian animon* " de la " *dua morto* ". Ĉu la homo konas la vivon pli bone ol sia Kreinto, kiu donas ĉi tiun aparte kleran kaj spertan konsilon? Ne, kompreneble ne, sed necesas, ke, malbenita de Dio, li mem konstruu la kaŭzojn de sia malrapida, sed certa, evoluo, kiu kondukas lin al lia detruo. Mi memorigas vin, ke "ve" regas, kiam "la horo" de la regado de "malbono" alvenis. Tiel, por atingi ĉi tiun finan rezulton, la ribelema infano ne plu devis esti "trejnita", por esti pli kaj pli ribelema, kaj fari malbonon ĝis sia detruo. Kaj la nuna situacio nur konfirmas ĉi tiujn vortojn profetitajn de la " **fidela atestanto** " nomata Paŭlo, en lia letero adresita al lia juna kunulo nomata Timoteo, nome, en 2 Tim. 3:1 ĝis 7: " *Sciu ankaŭ, ke **en la lastaj tagoj** estos danĝeraj tempoj . Ĉar homoj estos sinamantaj, monoamantaj, fanfaronantaj, arogantaj, blasfemantoj, **malobeemaj al gepatroj** , sendankaj, nesanktaj, neamaj, senparentaj, kalumniantoj, sen sinregado, furiozaj, malestimintaj bonon, perfiduloj, obstinaj, arogantaj, amantoj de plezuro pli ol amantoj de Dio, havantaj ŝajnon de pieco sed neante ĝian potencon. De **tiaj forturniĝu** . Ĉar inter ili estas kelkaj, kiuj ŝteliras en domojn kaj forkondukas malsaĝajn virinojn ŝarĝitajn de pekoj, forkondukatajn per diversaj voluptoj, ĉiam lernantaj kaj neniam kapablaj veni al la scio de la vero.* » Se mi ne legus ĉi tiujn aferojn en mia Biblio, mi povus kredi, ke ili estis skribitaj en nia tempo, sed ne, estis Paŭlo, kiu anoncis ĉi tiujn aferojn per la Spirito de Dio, preskaŭ 2000 jarojn antaŭ nia nuna tempo. Ĉu ĉi tiuj teruraj fruktoj jam estis videblaj en lia tempo? Eblas, sed malpligrade ol en nia fina tempo. Mi memoras, ke sen referenco al tempo, Paŭlo kaj la aliaj apostoloj pensis, ke la fino de la mondo estas tre proksima kaj ili pensis, ke Johano atestos la revenon de Kristo, bazite sur la vortoj de Jesuo, kiu diris, laŭ Mat. 6:28: " **Vere mi diras al vi: Estas kelkaj el la ĉi tie starantaj, kiuj ne gustumos la morton, ĝis ili vidos la Filon de homo venanta en sia regno** ." Fakte, nur Johano vidis la gloran tagon de la reveno de Kristo en la

vizio de la Apokalipso, kiun Dio donis al li en la nomo mem de Jesuo Kristo. Sed ses tagojn post ĉi tiu deklaro, Jesuo donis sencon al siaj vortoj per esti "**transfigurita**" sur la monto, en la ĉeesto de tri apostoloj, "**Petro, Jakobo kaj lia frato Johano**", laŭ Mat. 17:1 ĝis 3: "*Post ses tagoj Jesuo prenis kun si **Petron kaj Jakobon kaj Johanon, lian fraton**, kaj kondukis ilin sur altan monton aparte; kaj li estis transfigurita antaŭ ili; lia vizaĝo brilis kiel la suno, kaj liaj vestoj fariĝis blankaj kiel la lumo. Kaj jen aperis al ili Moseo kaj Elija, parolantaj kun li.*" Komparu ĉi tiun esprimon substrekitan per **grasa skribo** koncerne "**lia vizaĝo**", kun tiu de Apokalipso 1:16: "*Li havis en sia dekstra mano sep stelojn. Kaj el lia buŝo eliris akra dutranĉa glavo; kaj lia vizaĝo estis kiel la suno brilanta en sia forto.*" La nelumigita Biblioleganto estas malproksima de komprenado de la terura minaco prezentita de ĉi tiu komparo de la "**vizaĝo**" de Kristo kun "**la suno brilanta en sia forto**". Ĉe sia reveno, Jesuo celas la sensciajn adorantojn de la pagana "tago de la suno", la papa "dimanĉo" uzata de la diablo por kolerigi Dion. Li sukcesis kolerigi lin, kaj lia fina kolero estos detruiga.

Humanismo nur rekonas kaj fidas je la homo, kies elektitoj konas la fragilecon, malstabilecon kaj malfortecon. Male al la kreinta Dio, kiu regas ĉion, homoj regas nenion, sed nur suferas la sekvojn de siaj malbonaj decidoj, agoj aŭ reagoj. Tiel, fronte al la evidenteco de tutmonda varmiĝo pro intensiĝo de la sunagado, kiun nur Dio povas kaŭzi, humanismo nur kapablas atribui respondecon pri la observita varmo al homa agado. Tio rezultas en panikaj reagoj de mediprotektaj organizaĵoj, kiuj premas registarojn por atingi ŝanĝojn celantajn redukti la ellason de karbondioksido de veturiloj uzantaj naftofuelon. Sub tiu premo, la elektra aŭto ŝajnas esti la solvo, escepte ke ĝia konstruo produktas pli da damaĝaj gasoj ol aŭtoj ekipitaj per eksplodmotoroj, benzino aŭ dizelo. Paniko estas pravigita, sed ĝi ne devus esti bazita sur tutmonda varmiĝo, sed prefere sur la kolero de Dio venanta sur la loĝantojn de la tero.

Francio, mia naskiĝlando kie mi restis por loĝi, montris mankon de justecosento multfoje. Sed estas hodiaŭ, en 2023, ke mi atentigas pri ĉi tiuj plej okulfrapaj faktkonfliktoj. Ĉi tiu lando, oficiale monarĥista ĝis 1792, poste nelonge denove sub Ludoviko la 18-a kaj Karlo la 10-a, fariĝis Respubliko post sia Nacia Revolucio lanĉita en 1789. De Respubliko al Respubliko, la kvina formo similas, kiel guto da akvo al guto da alkoholo, al la frua monarĥista reĝimo; se ni honeste juĝas laŭ la plenaj povoj donitaj al ĝia nacia "Prezidanto". Ĉi tiu lando do havas, en sia historio, brutalan kaj sangan renversion de la reĝa povo legitimita ĝis 1792. Tial mi trovas vere paradoksa kaj tute maljusta la juĝon, kiun ĝia nuna gvidanto faras pri la diversaj renversoj de potenco, kiujn ni atestis ekde 2013. En ĉi tiu jaro 2013, en Kievo, civila "puĉo" renversis la legitime elektitan rusan prezidanton: Francio aprobis. En 2023, en Niĝero, milita kaj civila "puĉo" renversis ĝian legitime elektitan prezidanton: Francio malaprobis kaj rifuzis rekoni la novajn mastrojn de la lando. La plej malbona okazis la 28-an de aŭgusto 2023 kiam, en parolado donita al la ambasadoroj de la lando, la juna franca prezidanto klarigis, ke lia politiko estas modelo de konsekvenco... Miaj brakoj falis. Senkonscieco aŭ frenezo? Ĉiukaze, ĉi tiu konduto estas la sekvo de terura kaj longa dia malbeno. Kaj nun, kiel ŝafoj vicigitaj malantaŭ sia prezidanto, la francoj pagos, unue, pro

sia malestimo al la Kreinto Dio kaj lia vero, kaj poste, pro sia malkuraĝo, sia malintereso pri sia patrujo, kaj sia blinda subteno al humanisma ideologio. Mi trovas en ili la spiriton de Babelo manifestita per ilia tutmondisma espero por la kunigo kaj kunhavigo de popoloj el la tuta mondo. Ankaŭ, logike, reprezentantoj de ĉiuj ĉi tiuj popoloj enmigras al siaj landoj, pliigante la sociajn elspezojn de ilia prizorgo fare de la nacio. Rezulte, kun la parto de la nacia kuko ŝrumpanta, la ŝtatestro anoncas la finon de financa helpo donita al denaskaj francoj kaj malriĉaj enmigrintoj en la lando. Sed ĉi tiu estas rakonto, kiu devas finiĝi tre malbone por ĉiuj: por tiuj, kiuj bonvenigas ilin, kaj por tiuj, kiujn ili bonvenigas. Mi ankaŭ volas kondamni la naturan cinikismon de ĉi tiu junulo, filo de riĉuloj kun banka fono. Lia cinikismo malkaŝiĝas en lia maniero prezenti la financon helpon, kiun li donas al la malriĉaj laboristoj. Li montras nenion krom malestimon kaj emfazas la helpon, kiun li provizas, sen konsideri la egalecon de sia aliro. Lia alvoko al la bonvolo de entreprenistoj, por ke tiuj, kiuj akceptas la oferton, donu ĉekon de cent eŭroj al siaj malriĉaj dungitoj, estis modelo de sia speco en lia antaŭa prezidenta oficperiodo, dum la manifestacioj de ĉi tiuj malriĉuloj grupigitaj sub la egido de la "flava veŝto" uzata por vojprotektado. Volante delogi la popolon, la juna prezidanto forigas rektan impostadon kaj ŝajnas tre fieri pri ĝi, esperante je rekono. Sed samtempe, liaj iniciatoj kaŭzas kreskon de la vivkostoj, kiu superas la ŝparojn akiritajn per la forigo de rektaj impostoj, kiuj mem estas tre videblaj kaj malfavore akceptitaj. La delogo estas ankaŭ en lia juneco, lia kapablo fari longajn paroladojn plenajn de kontraŭdiroj, kiujn neniu kuraĝas elstarigi. Sed la muso jam ne povas eskapi la rigardon de la deloga serpento; ĝia sorto estas sigelita, definitive sigelita. Ĉi tiu komparo kun la serpento malfermas la vojon al tre riĉa leciono. Ĉar la vido estas por la homo la ĉefa kaŭzo de lia nekredemo, unuflanke, kaj aliflanke, ĝi estas la kaŭzo de la prapeko farita de Eva en la momento, kiam ŝi trovis sin sola, sen Adamo, ŝia edzo. Ni legas fakte en Gen. 3:6: "**Kaj la virino vidis** , ke la arbo estas bona por manĝi kaj **agrabla por la okuloj** , kaj ke ĝi estas dezirinda **por saĝigi** ; kaj ŝi prenis de ĝiaj fruktoj kaj manĝis, kaj donis ankaŭ al sia edzo, kiu estis kun ŝi, kaj li manĝis. " En ĉi tiu verso, la Spirito insistas pri la vido de la unua virino, Eva. Sed en la sekva verso 7, li malkaŝas la sekvon de la konsumado de la malpermesita frukto, kiu establas la prapekon, kiu do estas la malobeo al la ordonoj donitaj de Dio: "**La okuloj de ambaŭ malfermiĝis** , kaj ili sciis, ke ili estas nudaj; kaj ili kudris kune figfoliojn, kaj faris al si antaŭtukojn. " Ĝi estas subtila afero, sed reale, anstataŭ "malfermi **iliajn okulojn** ", la farita peko rezultigis "**fermon** ". **iliaj okuloj** "sur la dia realeco, spirita sensualeco, kaj ili fariĝis, nur, sensuale karnaj, trovante sian fizikan nudecon nenormala. Simile, ilia inteligenteco estis fermita kaj reduktita kaj de tiam, submetitaj nur al la tiraneco de iliaj kvin sentoj bazitaj sur la funkciado de datumoj senditaj al la cerbo per kvin receptoraj organoj, kiuj estas: la okuloj por vidado, la oreloj por aŭdado, la nazo por flarado, gusto por la palato kaj lango, kaj la manoj kaj fingroj kaj la surfaco de ilia haŭto por tuŝo. De tiu momento, la okulo fariĝis la mortiga malamiko de la homo, kaj Jesuo volis memori nin pri tio per multobligado de siaj lecionoj. Li diras, en Mat. 6:22-23: "**La okulo estas la lampo de la korpo . Se via okulo estas sendifekta** , via tuta korpo estos plena de lumo; **sed se via okulo estas malbona** , via tuta korpo estos plena de mallumo. Se do la lumo, kiu estas en

vi, estas mallumo, kiel granda estas tiu mallumo! " Ĉi tie denove, Jesuo parolas pri la " **okulo** " nur por instrui, ke ĝi povas trompi homojn. En sana stato, la " **okulo** " kontemplas kaj admiras la verkojn kreitajn de Dio, kaj tial lumigas la homan korpon per dia lumo; en malbona stato, ĝi vidas nur aferojn, kiujn la naturo prezentas al ĝi, kaj la homa korpo tial estas enigita en profundan mallumon. Jesuo diras al la nekredantaj vidantoj, ke ili estas blindaj. Li tial donas al ĉi tiu termino " **blindaj**". » spirita signifo, kiu kondamnas la malbonan staton de ilia « **okulo** ». Jesuo faras nur bonon, li plenumas sennombrajn miraklojn, resanigas malsanulojn, levas mortintojn kaj tiel atestas sian mesianan mision profetitan en la Sanktaj Skriboj kaj li memorigas Johanon la Baptiston, la plej kulpan el la nekredantoj, laŭ sia justa juĝo. Jen la sinsekvo de eventoj prezentita en Mat. 11:2 ĝis 6: « *Johano, aŭdinte en malliberejo pri la faroj de Kristo, estis sendita al li de siaj disĉiploj, dirante: Ĉu vi estas tiu, kiu venos, aŭ ĉu ni atendu alian?* Jesuo respondis al ili: *Iru kaj diru al Johano tion, kion vi aŭdas kaj vidas : blinduloj ricevas vidpovon, lamuloj marŝas, lepruloj estas purigitaj, surduloj aŭdas, mortintoj estas levitaj, kaj malriĉuloj estas predikataj . Feliĉa estas tiu, kiu ne ofendiĝas pro mi !* » Johano la Baptisto estas do donita kiel ekzemplo de la homo, por kiu Jesuo Kristo estis « *okazaĵo de falpuŝiĝo* ». Kaj Jesuo konfirmas tion, dirante en verso 11: " *Vere mi diras al vi: Inter naskiĝitoj de virinoj ne leviĝis iu pli granda ol Johano, la Baptisto. Tamen tiu, kiu estas plej malgranda en la regno de la ĉielo, estas pli granda ol li .* " Ricevinte la ateston de Dio el la ĉielo dum li baptis Jesuon, lia demando: " *Ĉu vi estas tiu, kiu venos, aŭ ĉu ni atendu alian?* " malkaŝas lian tutan personan nekredemon. Kaj notu, ke al ĉi tiu demando Jesuo ne respondas jes aŭ ne, sed lasas Johanon libere decidi, kion li kredu aŭ ne kredu, simple memorigante lin pri la plenumiĝoj de la aferoj profetitaj en la Sankta Biblio. La " **okulo** " de fido permesas la komprenon de diaj misteroj kaj jen kio klarigas ĉi tiun mesaĝon de Jesaja 44:18: " *Ili havas nek inteligentecon nek komprenon, ĉar iliaj okuloj estas fermitaj, por ke ili ne vidu , kaj iliaj koroj, por ke ili ne komprenu.* " Jesuo daŭrigas ĉi tiun mesaĝon, donante la kialojn, kiuj kondukas Dion agi tiel, dirante en Mat. 13:13 ĝis 17: " *Tial Mi parolas al ili per paraboloj, ĉar vidante, ili ne vidas , kaj aŭdante, ili ne aŭdas nek komprenas . Kaj por ili plenumiĝas la profetaĵo de Jesaja: Vi aŭdos per viaj oreloj, sed vi ne komprenos; vi vidos per viaj okuloj, sed vi ne vidos . Ĉar la koro de ĉi tiu popolo maldikiĝis; ili malmoligis siajn orelojn kaj fermis siajn okulojn, por ke ili ne vidu per siaj okuloj, kaj ne aŭdu per siaj oreloj, kaj ne komprenu per sia koro, kaj ne konvertiĝu, kaj ke mi ne sanigu ilin . Sed benataj estas viaj okuloj, ĉar ili vidas , kaj viaj oreloj, ĉar ili aŭdas . Vere Mi diras al vi: Multaj profetoj kaj justuloj deziris vidi tion, kion vi vidas, kaj havas..." ne vidis ĝin, kaj aŭdi tion, kion vi aŭdas kaj ne aŭdis ĝin .* Hodiaŭ ĉi tiu privilegio koncernas nin, min, kiu skribas ĉi tiun " **manaon** " de vero, kaj vin, kiuj legas ĝin, aprobas ĝin kaj manĝas ĝin, ricevante ĝin en via menso kaj koro.

La faktkonfliktoj de la franca prezidanto estas nur la sekvoj de revo pri internacia stabileco, kiun li " **vidas** " malaperi kaj malaperi antaŭ siaj okuloj. Kaj en la situacio trudita al li, tagon post tago, li provas protekti naciajn komercajn kaj politikajn interesojn, kiuj iom post iom malpliĝas; la amikoj de hieraŭ fariĝas la malamikoj de hodiaŭ kaj morgaŭ. La franca prezidanto kaj liaj okcidentaj

aliancinoj estas la bildo de tiuj homoj, kiujn Jesuo nomas " **blindaj** ". Ĉar " **ili ne vidas** " la veran ĝenan potencon, kiun reprezentas la rusa tendaro, kaj montri malamikecon al ĝi estas kondamni sin al morto, en senkompata, monstra kaj detruiga milito, pro la fina uzo de nukleaj armiloj, kiuj estos uzataj por plenumi la amasdetruon profetitan de Dio en Dan. 11:44 kaj Apo. 9:15.

Kion ni spertas jam de pluraj jaroj estas reproduktaĵo de la sperto travivita de Egiptujo en la tempo kiam Jozefo la Hebreo fariĝis la Grandveziro de la lando. La vizio donita de Dio, pri " **sep grasaj bovinoj sekvataj de sep malgrasaj bovinoj** ", renoviĝas, en nia tempo, en la Eŭropisma Francio malbenita de Dio, pro ĝia reĝimo de nacia peko imitita de multaj popoloj, tra la tuta tero, sed precipe, en la okcidenta mondo. Inter 1945 kaj 2022, la franca ekonomio ne tro suferis pro la politikaj ŝanĝoj plenumitaj en la lando kaj en la mondo. Sed ekde 2022, la energia krizo kaj la sankcioj truditaj kontraŭ Rusio iniciatis la procezon de la fina malkresko kaj la deveno en inferon al totala ruino, tiel ke estas facile identigi la " **sep jarojn** " inter la printempo de 2022 kaj la printempo de 2029, kiel reprezentantojn de niaj " **sep malgrasaj jaroj** ". Sed la du spertoj ne estas identaj, ĉar, male al la "Francio Egiptio" de nia tempo, la "Egiptio" de Jozefo estis avertita kaj tiel protektita de la saĝaj iniciatoj faritaj de la servisto benita de Dio. Li konstruigis silojn kaj profitis la tempon de la " **sep grasaj jaroj** " por stoki la rikoltitan grenon. En 2022, la krizo falis subite, sen ke iu ajn suspektus ĝin; eĉ mi, lia inspirita kaj klera servisto, ne estis avertita de la Spirito pri la preciza formo, kiun la Tria Mondmilito prenis ĉe sia komenco. La kialo de ĉi tiu nescio estas, ke ĉi-foje, la malfeliĉo devis surprizi kaj nekonscie preni la tutan senatentan kaj perversan homaron, sen ke ĝi povu protekti sin. Kaj la surpriza efiko estis totala kaj efika, ĉar la okcidenta homaro spekulis pri brila kaj prospera estonteco, pensante, ke ne plu estos grandaj militoj timindaj. Armeaj buĝetoj estis reduktitaj al minimumo por favori investojn en sciencan, teknikan kaj teknologian progreson. Laŭ ĉi tiu optimisma vidpunkto, mono fariĝis la sola vera valoro en la tuta socio; por la malriĉuloj, ĉar ili povas akiri nenion sen ĝi, kaj por la riĉuloj, ĉar ilia sola plezuro estas riĉigi sin pli kaj pli. Sed venas la 24-a de februaro 2022, kaj laŭlonge de la tempo, la sankcioj truditaj kontraŭ Rusio, kaj la ĉesigo de la aĉeto de rusa gaso, subite renversas la tutan ekonomian ekvilibron de la okcidenta mondo, kun ĉiuj ĝiaj konsekvencoj por la landoj de la Tria Mondo, kiuj dependas de ili, en Afriko kaj aliloke. Tiel, ĉi tiu politika kaj ekonomia malekvilibro kaŭzis la lastatempan renversion de Niĝero kontraŭ Francio, post tiuj de Malio kaj Burkino. Antaŭ niaj okuloj, ni vidas la formiĝon de la malamika, kaj baldaŭ, agresema, tendaro de la okcidenta tendaro, laŭ la roloj de la " **reĝo de la sudo kaj la reĝo de la nordo** " de la profetaĵo de Dan. 11:40 ĝis 45.

La franca popolo, kaj la aliaj popoloj de la tero, ne povos kompreni la kaŭzojn de la malfeliĉoj, kiuj trafas ilin, sen malkovri ilin en la klarigoj, kiujn mi prezentas, el la altvaloraj kaj sanktaj diaj bibliaj revelacioj. Kaj fronte al ĉi tiu diferenco de sperto, ĉi tiuj diaj vortoj de Malaĥio 3:18 alprenas sian plenan signifon: " *Kaj vi denove vidas la diferencon **inter la justulo kaj la malvirtulo, inter tiu, kiu servas Dion** , kaj tiu, kiu ne servas Lin .* " Kaj la afero estis poste konfirmita de Jesuo Kristo, kiu alparolas siajn elektitojn de ĉiuj tempoj, en Mat. 13:10 ĝis 14: " *La disĉiploj venis kaj diris al li: Kial vi parolas al ili per*

*paraboloj? Jesuo respondis al ili: **Ĉar al vi estas donite scii la misterojn de la regno de la ĉielo, sed al ili ĝi ne estas donite** . Ĉar al kiu ajn havas estos donite, kaj li havos abundon; sed al kiu ajn ne havas, eĉ tio, kion li havas, estos prenita. Tial mi parolas al ili per paraboloj, ĉar vidante ili ne vidas, kaj aŭdante ili ne aŭdas, nek komprenas .*

La Leĝo de Moseo

La leĝo de Moseo ne estas nur kolekto de la preskriboj, ordonoj kaj ordonoj de Dio. Ĝi estas ankaŭ, kaj ĉefe, la revelacio de konstruo de homaj vivspertoj, kiuj profetas la religian destinon de la projekto elpensita de Dio, kiel ĝi devas esti plenumita dum la 6.000 jaroj difinitaj por tiu celo de li. Kaj la ĉefa temo de ĉi tiu profetaĵo koncernas, kompreneble, la establon de la nova interligo bazita sur la tera ministerio de la Mesio Jesuo, kiu venos, post 4.000 jaroj, por kompensi la pekojn de siaj elektitoj, por oferti al ili aliron al eterna vivo; ĉi tio, en la nomo de lia perfekta persona justeco ofertita kiel kompensofero.

Same kiel Dio sanktigas la sepan tagon ekde la komenco de sia kreo, antaŭ la starigo de la malnova interligo, Abraham, la homa modelo de fido, estas prezentita al ni antaŭ ĉi tiu malnova interligo. Tio faras la Ŝabaton kaj Abrahamon temoj kaj modeloj, kiuj koncernas la tutan homaron kaj tial kristanojn, kies savo baziĝas sur la nova interligo fondita sur Jesuo Kristo.

Post la peko de malobeo farita de Eva kaj Adamo, Dio mortigis beston por kovri la nudecon de la du pekuloj. Tiu ĉi haŭto estis logike tiu de juna virŝafo, simila al tiu, kiun Dio donus al Abraham en sia tempo por anstataŭigi lian filon Isaak, kiun li oferus laŭ la ordono de Dio. Kaj post la simbolo de la "*arbo de vivo*", kiu reprezentis Jesuon en la Ĝardeno Edena, ĉi tiu juna virŝafo, kies morto necesiĝis, profetis la morton de Jesuo necesan por kompensi la pekon de siaj elaĉetitaj elektitoj tra la homa historio, de Adamo ĝis la lastaj savitaj elektitoj antaŭ lia fina glora reveno atendata por la printempo de 2030. En la tempo de la fino, ĉi tiu mesaĝo bazita sur nudeco, bildo de la peko, kiu forigas dian justecon, alprenos tre grandan gravecon, ĉar la Sepa-taga Adventismo universaligita kaj benita en Apokalipso 3:7, ekde 1873, en la "*Filadelfia*" epoko (frata amo) estas juĝita "*nuda*" **en 1991-1994, tio estas, en la "***Laodikea***"** epoko (juĝita popolo), en Apokalipso 3:17. Ĉi tiu mesaĝo pri "nudeco" do koncernas la unuan kaj lastan formon de la imputo de peko al la virino ĝis tiam pravigita de Dio. Kaj ĉi tiu mesaĝo pri la peko imputita al oficiala Adventismo estas la lasta mesaĝo, kiun Dio adresas al siaj servistoj de la kristana epoko, antaŭ sia glora reveno, kiu venos printempe de 2030.

Jam la morto de Abelo mortigita de lia frato Kaino profetas la morton de Jesuo mortigita de liaj judaj fratoj.

La sperto de Noa profetas la neeviteblan vastan apostazon, kiu finfine karakterizas ĉiujn aliancojn, kiujn Dio oficiale faras kun homoj. En la tempo de Noa, la linio de Set, kiu estas tiu de la "*filoj de Dio*", koruptiĝas per geedziĝoj

kun la "**filinoj de homoj**", kiuj indikas la posteulojn de Kain. La loĝantoj de la tiama loĝata tero tute falintaj en apostazion, Dio decidas ekstermi ilin per la akvoj de la diluvo. La diluvo ordonita de Dio en ĉi tiu tempo profetas la finan ekstermadon de la lastaj loĝantoj de la tero, kiu devas esti plenumita post la glora reveno de Jesuo Kristo. Rimarku denove la similecon de la agoj: Same kiel la linio de Set faras geedzegan aliancon kun tiu de Kain, en la fina tempo de "**Laodicea**", la Sepa-taga Adventismo faras aliancon kun la protestanta federacio, kiu praktikas sian semajnan ripozon, la unuan tagon hereditan de Romo kaj malbenitan de Dio.

La sperto de la diluvo do profetas la finan fazon de la kristana epoko, en kiu, kiel Noa en sia tempo, la elektitoj, la veraj adventistoj, estas savitaj profitante de la interligo fondita sur Jesuo Kristo, dum la ceteraj homoj estas tute eliminataj. Jen do finiĝas la unua parto de la profetaj mesaĝoj de Dio.

La dua parto komenciĝos kun Abram (patro de popolo) kies nomon Dio ŝanĝos al Abraham (patro de homamaso) post lia alta beno kaj dia sanktigo. Abram naskiĝis en Ur, en Ĥaldeo, en kunteksto de plena idolkulto, en kiun, ekde la diluvo, la posteuloj de Noa refalis. La provo unuigi la tutan vivantan homan specion ĉe Babelo malsukcesis, ĉar Dio apartigis la homojn trudante al ili malsamajn lingvojn; ne plu komprenante unu la alian, ili estis devigitaj apartigi kaj regrupiĝi laŭ ĉi tiu kriterio de la sama parolata kaj skribata lingvo.

Kiel Adamo, en sia tempo de la komenco, Abraham estas homo elektita de Dio por fondi en si mem posteulon kaj profetan modelon de la homo, kiun Dio povas savi, ĉar li plaĉas al li montrante sin tute obeema. Jam Abraham agas pli bone ol Adamo, kaj li tiel fariĝas inda esti la patro de la linio, en kiu Kristo la Savanto naskiĝos. Li estas do la portanto de la bildo de savo akirita per la nova interligo. Konsentante oferti sian filon Isaak kiel oferon, Abraham antaŭvidas, kion Dio devos fari por pagi la prezon de la peko imputita al siaj elektitoj. Li do profetas la principon de elaĉeto, per kiu Dio plenumos sian postulon de perfekta justeco, samtempe savante la vivojn de siaj elektitoj, kiujn li aprezas kaj amas.

La beno de Abraham daŭras ĝis la filo de lia filo Isaak, nome Jakob, kiun la leĝo de Moseo prezentas al ni kiel tipon de "*la perfortulo, kiu ekposedas la regnon de la ĉielo*", laŭ tio, kion Jesuo deklaris en Mateo 11:12: "*De la tempo de Johano la Baptisto ĝis nun, la regno de la ĉielo suferas perforton, kaj la perfortuloj prenas ĝin perforte*." Li uzas ruzon por ekposedi la unuenaskiton de sia pli aĝa frato nomata Esav. Li denove uzas ruzon por riĉigi sin en la servo de sia onklo Laban, sed li estas trompita de ĉi tiu onklo, kiu trudas al li kiel sian unuan edzinon Lea, la pli aĝan fratinon de Raĥel, kiun li amis. Ni forgesu homojn kaj rigardu al Dio, kiu estas la organizanto de ĉi tiuj faktoj. Ĉi tiu sperto havas nur la celon profeti la estontan konkurencon de la du sinsekvaj diaj aliancoj. Kaj jam, en ĉi tiu ago, Dio malkaŝas per Laban sian preferon por la dua interligo simbolita de la pli aĝa fratino Lea. La beno de la nova interligo malfermita al sinceraj paganoj estas rivelita per la dek viraj infanoj, kiujn ŝi kaj ŝia servisto naskos kaj donos al Jakob. Kontraste, simbolante la malnovan judan interligon, Raĥel naskiĝas sterila kaj fine naskas, per la boneco de Dio, du infanojn, kiuj estas "Jozef" kaj "Benjamen". Profeta bildo de Jesuo Kristo, Jozef estas vendita de siaj fratoj al sklavistoj. Dio levos lin en Egiptujo al la rango de unua Veziro kaj li

regos la tutan landon Egipto por Faraono. Tiel, Jesuo ankaŭ estos transdonita al la Romanoj fare de siaj fratoj, por ke, per sia ofero, li povu savi ilin de la kondamno de peko. Kaj Dio organizas, per mortiga malsato, la delokiĝon de la popolo de Jakob, por ke ili povu esti savitaj per irado al Egiptujo, kie la vendita frato konstruis silojn por konservi la tritikon, kiu fariĝis malabunda en ĉi tiu tempo de malsato.

Sed ĉi tiu alveno de la Izraela familio al Egiptujo ne estas nur por savi ilin de malsato. Dio organizos ĉi tiun movon, ĉefe por profeti la protektan restadon de Jesuo kaj lia tera familio en ĉi tiu lando Egiptujo, kiel estas skribite en Mateo 2:14-15: "*Jozef leviĝis, prenis la junan infanon kaj lian patrinon nokte, kaj foriris en Egiptujon. Li restis tie ĝis la morto de Herodo, por ke plenumiĝu tio, kion la Eternulo diris per la profeto: 'El Egiptujo Mi vokis Mian filon. ' "* Ĝuste kiam Izrael fuĝis de la mortiga malsato, la infano Jesuo kaj lia familio fuĝis por eskapi la murdeman koleron de la reĝo Herodo la Granda. La profeto nomumita en ĉi tiu verso estas Hoŝea, kaj lia anonco aperas en Hoŝea 11:1: "*Kiam **Izrael** estis infano, Mi lin amis, kaj el Egiptujo Mi vokis **Mian filon** .*" » Nur Dio povis distingi en ĉi tiu verso la anoncon pri Jesuo Kristo, ĉar ŝajne, tiu, kiun Dio nomas "***Mia filo***", ŝajnas koncerni la homon aŭ la popolon nomatan "***Izrael***". Ni povas tiel kompreni, ke la nacio "***Izrael***" reprezentas por Dio la simbolan kaj profetan bildon, kiun li prezentos en Jesuo Kristo, kiun li nomas "***mia filo***".

La celo de ĉi tiu restado en Egiptujo estis efektiviĝi la eliron el peko simbolitan de ĉi tiu lando Egiptio . Ĉar ĉi tiu lando estis por Dio, duoble, la simbolo de peko. Unuflanke, pro la malobeema ribelema sinteno de la faraono, kiu kontraŭis la postulojn de Moseo, sed aliflanke ĉar ĉi tiu popolo estas la unua adoranto de la Suno, kiun la Biblio aparte indikas. Kaj ni scias, kiom, ĉe la tempo de la fino, ĉi tiu adorato de la Suno aŭ de la tago, kiu estis konsekrita al ĝi, alprenas esencan gravecon por la veraj elektitoj pravigitaj de Jesuo Kristo. Ekde 1843, oni devas malakcepti ĉi tiun praktikon, kiu kondamnas al la "***dua morto***" la ribelemajn homojn, kiuj volas honori ĝin malgraŭ la malpermeso de Dio. Sen esti klare citita, ĉi tiu malpermeso estas implicita per "***lia sanktigo de la sepa tago***", kiu koncernas la sabaton de niaj semajnoj. Kaj ĉi tiu kondamno de la "dimanĉo" establita de la roma papa eklezio estas ankaŭ rivelita per la averto de Dio kontraŭ "***la marko de la besto***", kiu indikas ĉi tiun unuan tagon, en Apokalipso 13:16-17 kaj 14:9 (kontraŭe al lia dia "***sigelo***", kiu indikas lian "***sanktigitan sepan tagon***").

Estas grave kaj esence kompreni kio okazas ekde 1843. Per la starigo de la dekreto de Daniel 8:14, la praktiko de dimanĉo estas kondamnita kaj kaŭzas retiriĝon de la justeco ofertita de Jesuo Kristo, ĝis tiam, al protestantaj kristanoj. Sur la tero, ŝajnas ke nenio ŝanĝiĝis, sed la statuso de ĉi tiu protestantismo estis ŝanĝita de Dio, ĝuste ĉar ĝia leĝo estis ŝanĝita de homoj, laŭ Daniel 7:25. Ekde 1843, ĝi testis la fidon de homoj, kiuj asertas la justecon de Jesuo Kristo, kaj postulis de ili perfektan kaj neriproĉeban religian praktikon sur la doktrina nivelo de ĝia vero. Fido al la reveno de Kristo kaj la spirita viglado, kiu konsistas el atenti la profetajn mesaĝojn, kiuj plenumiĝas, estas postulo de Dio, ne duaranga opcio lasita al la libera elekto de liaj kreitaĵoj. La konsekvenco de obeo aŭ malobeo al ĉi tiu postulo de Dio en Jesuo Kristo estas eterna vivo aŭ definitiva

morto. Baziĝas sur la pozitiva respondo donita de lia kreitaĵo, ke Dio sanktigas ĝin donante al ĝi la sepa-tagan sabatan ripozon por observi, kiel signon de ĝia sanktigo fare de Dio. Per ĉi tiu procezo, Dio efektivigas tion, kion lia dekreto profetis: "**sankteco estas pravigita**" kaj falsa "**sankteco**" jam ne estas tia.

La speciala beno de "Jozef", filo de "Raĥel", baziĝas sur la ideo, ke kvankam idolkulta, ĉi tiu virino estis amata de Jakob-Izrael. Kaj ĉi tiu amo faras Raĥel la ĉefan "**virinon**", kiu reprezentas la Elektiton de Dio. Li uzas la cirkonstancojn de ŝia morto, en kiu ŝi naskas sian duan kaj lastan filon, nomatan "**Benjamin**", por profeti la finan teran sperton de la kristana Elektito, tio estas, de universala Adventismo, testita kaj purigita, enirinta en la finan atendon de la reveno de Jesuo Kristo. Ĉi tiu subtile rivelita mesaĝo konfirmas la minacon de morto kontraŭ la lastaj Sepa-tagaj Adventistoj, kiuj jam ne estas grupigitaj kiel oficiala institucio, sed en disaj disidentaj grupoj aŭ individuoj. Mi memoras, ke la nomo "Sepa-taga Adventisto" apartenas al Dio kaj ke ĉi tiu nomo difinas konfeson de kredo dividita de la veraj elektitoj de Kristo. Kiel Adventistoj, ili atendas la revenon de Jesuo planitan por la printempo de 2030, kaj ili estas "**sep-tagaj**" ĉar ili praktikas la reston de la vera "**sepa-taga Ŝabato**", kiun ili tenas kiel signon de sia aparteno al la sola vera Kreinto Dio rivelita en kaj per Jesuo Kristo; tio, laŭ la normo rivelita en Ezek. 20:12-20.

En 1843, la dekreto de Daniel 8:14 ordonis apartigon de peko, ion kion la eliro el Egiptujo jam profetis siatempe. Ĝi profetis la rezignon de la praktiko de peko fare de la popolo de la elektitoj elaĉetitaj per la verŝita sango de Jesuo Kristo, tiel celante la jaron 30 p.K. La dua apartigo de peko plenumita en 1843 estas pravigita kaj necesa nur pro la restarigo de peko farita de la papa reĝimo en Romo ekde 538. Ĝi konfirmis, en sia "katolika" doktrino, la praktikon de ripozo en la pagana "unua tago" dediĉita al la dio "Suno" trudita la 7-an de marto 321 per la Edikto de la pagana romia imperiestro Konstantino la 1-^a la Granda. Kun "**aroganteco**", ĝi renomis ĉi tiun idolkultan paganan tagon "dimanĉo" (la Tago de la Sinjoro). Sed neniu el ĉi tiuj aferoj okazus se Dio mem ne estus planinta kaj realiginta ilin. Ĉar la faroj de la tendaro de la diablo, kiel tiuj de liaj elektitoj, estis ĉiuj planitaj kaj organizitaj de li.

La restado en Egiptujo estas duoble metita sub la egido de la profeta ministerio de Jozef kaj Moseo. Estas altevalore kaj nutre por nia fido rimarki la fakton, ke ĉi tiuj du viroj havas tre similajn spertojn. La unua, Jozef, leviĝas al la dua loko en la egipta povo danke al la profeta donaco, kiun Dio donas al li. Ni legas en Genezo 41:15-16: "*Tiam Faraono diris al Jozef: Mi havis sonĝon, kaj neniun povas ĝin interpreti; kaj mi aŭdis, ke vi interpretos sonĝon, post kiam vi ĝin aŭdis. Jozef respondis al Faraono, dirante: Ne mi; **Dio donos** favoran respondon al Faraono.*" La konstruo de la tera Izrael de Dio, kaj samtempe tiu de lia spirita Izrael, baziĝas sur la profeta atesto, kiu konsistigas "**la respondon donitan de Dio**", en ĉiuj tempoj, ekde la tempo de Jozef. Lia nomo signifas "li aldonas" filon, laŭ Gen. 30:24: "*Kaj ŝi nomis lin Jozef, dirante: 'La Eternulo aldonu al mi alian filon!'*" Ŝi efektive ricevos alian filon, nomatan "**Benjamin**", sed je la kosto de lia morto, laŭ Gen. 35:16 ĝis 19: "*Kaj ili eliris el Bet-El; kaj estis ankoraŭ iom da distanco ĝis Efrata, kiam Raĥel naskis. Ŝi havis doloran naskodoloron; kaj dum la naskodoloroj la akuŝistino diris al ŝi: 'Ne timu, ĉar vi havas ankoraŭ unu filon!'*"

*Kaj kiam ŝi estis ronde doni sian animon, ĉar ŝi estis mortanta, ŝi nomis lin Ben-Oni; sed lia patro nomis lin Benjamin. Raĥel mortis kaj estis enterigita sur la vojo al Efrata, kiu estas Bet-Leĥem. " Ĉi tiu rakonto estas tre riĉa je profeta instruado. Notu, ke ĉi tiuj agoj sekvas la ŝanĝon de la nomo de Jakob menciitan en verso 10: " Kaj Dio diris al li: Via nomo estas Jakob; vi ne plu estos nomata Jakob, sed via nomo estos Izrael. Kaj Li nomis lin Izrael. " Ĉi tio okazis ĉe " **El-Bet-El** ", kiu signifas "la domo de Dio", kiu estis en la lando Kanaana, la lando de la estonta nacia Izrael. La morto de Raĥel okazis sur la vojo kondukanta al Bet-Leĥem (Nia Domo), la urbo kie naskiĝos la Savanto de la elektitoj, Jesuo Kristo. La morto de Raĥel profetis la finon de la malnova juda interligo, kiu plenumiĝos kiam, en Jesuo Kristo, la nova interligo en lia sango estos establita. Kaj en Apokalipso 7:8, metante la nomon " Benjamin " lastan el la "dek du nomoj" de la simbolaj " dek du triboj " de lia adventista spirita Izrael, la Spirito de Dio profetas la morton, kiun la ribeluloj volos kaŭzi al la lastaj adventistoj, kiuj restis fidelaj al Dio kaj al la respektema praktiko de lia sankta, sanktigita sepa tago. Tiun ĉi morton oni ne suferos danke al la rekta kaj persona interveno de Jesuo Kristo, kiu, revenante en ĉiela gloro, antaŭ la homoj, trudos sian potencon kaj sian mortigan punon al tiuj, kiuj volis mortigi liajn fidelajn elektitojn. La maljusta kondamno de tiuj ribeluloj falos sur ilin, kiel ĝi falis sur la malbonan Haman, kiu volis mortigi la judon Mordeĥaj en la atesto de la libro de Ester.*

Tiel, Dio elektis la momenton de la morto de Raĥel por establi la oficialan formadon de ŝia tera Izrael, tiel profetante ĝian provizoran vivdaŭron, ĉar ĝi devos ĉesi kaj malaperi por la bono de la nova interligo fondita sur Jesuo Kristo. Kaj tial en la sperto de ĉi tiu nova popolo nomata Izrael, la plej aĝa filo de Raĥel, nomata " **Jozef** ", aperas laŭ la bildo de Jesuo. Dio apartigas lin donante al li viziojn, kiuj iritas liajn fratojn, kiuj fariĝas ĵaluzaj, ĉar, krome, li estas la favorato de ilia patro. Kaj ĉi tiu amo al la patro faras lin la bildo de la sola filo de Dio, kiu ricevos de la ĉiela Patro ĉi tiun ateston de Mat. 3:7, kie ni legas: " *Kaj jen voĉo el la ĉielo diris: Ĉi tiu estas Mia amata Filo, en kiu Mi havas plezuron.* "

Izrael do iros al Egiptujo por aĉeti tritikon, kiu fariĝis malabunda pro malsato. Kaj tie, Dio kondukis al la povo la fraton venditan al la sklavistoj. Postulante la alvenon de Jakob kaj lia frato "Benjamin", Jozef tiel ekloĝas sian tutan familion en Egiptujo, kiu tiam nombras 70 homojn. La Eliro el Egiptujo estos organizita same kiel lia alveno por ekloĝi tie. Efektive, ĉi-foje Dio uzos Moseon, kiu ankaŭ kreskos en egipta povo, kiel Jozef antaŭ li. Kaj ni povas kompreni, ke la vera celo, kiun Dio volis doni al ĉi tiu restado de sia juda popolo en Egiptujo, estas la leciono konstruita sur ilia eliro, tio estas, ilia konsekro, ilia sanktigo, kiu postulas ilian apartigon de ĉi tiu lando kun ĝiaj idolkultaj moraloj, kutimoj kaj paganaj religioj. La nomo Moseo signifas "Savita el la akvoj". Historie, ĉi tiuj akvoj estis tiuj de Nilo, la rivero diigita de la egiptoj. La mesaĝo do profetis tiun de dia savo, kiu forigas la morton, kiu trafas idolkulton. Kaj kiu restas laŭ Rom. 6:23, " **la salajro de peko** ": " **Ĉar la salajro de peko estas morto ; sed la donaco de Dio estas eterna vivo en Kristo Jesuo, nia Sinjoro.** "

Laŭ ilia simboleco, " **la akvoj** " ankaŭ indikas " **popolojn** " en Apokalipso 17:15: " *Kaj li diris al mi: **La akvoj** , kiujn vi vidis, kie sidas la malĉastistino, estas **popoloj** kaj homamasoj kaj nacioj kaj lingvoj.* " Tiel la nomo Moseo

profetis, ke li estos savita el la mano de la Egiptoj kaj ilia Faraono, kiuj ŝatus vidi lin morti, sed Dio protektis lin. Fine, "**la akvoj**", el kiuj Moseo estis savita, estis bildo de tiuj de la diluvo, kiuj forprenis la vivojn de ĉiuj pekuloj. Kaj ĉi tiu mesaĝo trovos sian konfirmon en la transiro de la "**Ruĝa Maro**", kiun la Sankta Biblio prezentas kiel bildon de la transiro de morto kaj tiu de "**bapto**", en 1 Kor. 10:1 ĝis 6: "*Fratoj, mi ne volas, ke vi nesciu, ke niaj patroj ĉiuj estis sub la nubo, ke ĉiuj trairis la maron, ke ĉiuj baptiĝis en Moseon en la nubo kaj en la maro, ke ĉiuj manĝis la saman spiritan manĝaĵon, kaj ĉiuj trinkis la saman spiritan trinkaĵon; ĉar ili trinkis el spirita roko, kiu sekvis ilin; kaj tiu roko estis Kristo. Sed la plimulto el ili ne plaĉis al Dio; ĉar ili pereis en la dezerto. Ĉi tio okazis kiel ekzemploj por ni, por ke ni ne havu malbonajn dezirojn, kiel ili havis.*"

Tiel Moseo estis trioble "savita el la akvoj" kaj Dio donas al ni en li la bildon de Jesuo Kristo, la perfektan modelon de siaj "**amatoj**", kiujn li elektas por igi ilin la kunuloj de sia eterneco.

Ĉi tiu studo permesas al mi rimarki kaj atesti kiel la studado de la profetaĵoj de la Biblio fariĝas nutra por la fido, ĉar ĝi alportas al nia inteligenteco malkovrojn de inteligentaj, kalkulitaj konstruoj, kiuj povas veni nur de eterna vivanta penso, kiu estas tiu de la ĉiopova kreinto Dio. Efektive, por multaj, kio estas la Biblio? Libro, kiu enhavas atestojn, je kiuj ĉiu rajtas kredi aŭ ne, ĉar kio estas ĉi tiuj atestoj, se ne homaj asertoj? Nu, aserto ne estas pruvo. Tiam ni povas beni kaj aprezi, plej alte, la morton de Jesuo Kristo juĝe necesan por pagi pro peko, sed multe pli, lian resurekton, kiu permesas al ni profiti de lia vera lumo, kiu lumigas nian inteligentecon kaj permesas al ni malkovri, en liaj profetaj muntadoj, pruvojn de lia potenca agado kvankam nevidebla, por la komuna kaj normala homa rigardo. Efektive, la rekomenco de la sama procezo, kiu kondukas liajn servistojn al la povo de Egiptujo por la instalado kaj la eliro de lia popolo, estas pruvo de la dia volo, kiu organizas kaj plenumas ĉi tiujn aferojn. En la kristana epoko, Dio elstarigos la daŭron de la persekutanta romia papa reĝimo de 1260 jaroj, kiun ni metas inter 538 kaj 1798. Nun kio okazas en ĉi tiuj du datoj? En 538, la monarkio alportas sian subtenon kaj sian aŭtoritaton al la papa eklezio, kiu tiel estas establita sur Vigilio, la unua reganta papo, per la imperia aŭtoritato de Justiniano la 1-a. ^{Kaj} ĝuste male, en 1798, ĉi tiu papa potenco estas malakceptita kaj detruita de la franca revolucia ŝtato, kiu finas la rojalistan reĝimon per gilotinado de reĝo Ludoviko la 16-a kaj reĝino Maria-Antoinette komence kaj iliaj monarĥistaj subtenantoj poste. La papa reĝimo estis tiel oficiale haltigita per la aresto en Valencio, en mia urbo, en 1798. La arestita papo, Pio la 6-a, mortis tie, ankoraŭ malliberigita, la sekvan jaron, en 1799. Tiel, kiel Daniel instruis, la papa reĝimo baziĝis nur sur "**artifiko kaj ruzeco**" aŭ, reale, sur la kredemo, kiun la monarkoj donis al ĝi. Kaj ekde la tago kiam tiu ĉi monarĥista subteno estis forprenita de ĝi, kaj mi memorigas vin pri tio, ĉar ĝi estas tre grava, **per la forto de la franca ateisma reĝimo**, la romkatolika papa reĝimo kolapsis kiel kartdomo.

Post la riĉaj lecionoj provizitaj de la setliĝo kaj la eliro de la hebreoj el la lando Egipta, la aliaj spertoj de la tera karna Izraelo nur alportas al ni konstantan pruvon, ke kiaj ajn estas la establitaj kondiĉoj, la homaro ĉiam finas fali en

ĝeneraligitan apostazion. Tiel la sperto vivita sub la regado de la Juĝistoj, poste sub la reĝoj de Judujo kaj Izraelo, konfirmas ĉi tiun drivon al malbono kaj la malbeno de Dio. Tiom, ke ni devas konsideri ĉi tiun tendencon kiel la normalan frukton portatan de la tutmonda homaro. Kontraste, vera obeema fido estas malofta kaj tial alprenas tre altan valoron por Dio, kion Li konfirmas per siaj mesaĝoj kaj simboloj kiel " **oro kaj altvaloraj ŝtonoj** ". Nu, kie troviĝas ĉi tiuj aferoj? Ne sur la surfaco de la tero, sed profunde, ĉar ili restas bone kaŝitaj de la supra homa vido. Ni havas ĉi tie la bildon de subtila dia mesaĝo, kiu validas en realeco por Liaj veraj servistoj, tiel maloftaj kaj profundaj kiel ĉi tiuj kaŝitaj teraj aferoj. Ni tiam pli bone komprenas la valoron, kiun li donas al ili, dirante en Zeharja 2:8: " *Ĉar tiele diras la Eternulo Cebaot: Post tio venos la gloro! Li sendis min al la nacioj, kiuj prirabis vin; ĉar kiu tuŝas vin, tuŝas la pupilon de lia okulo.* "

Nuntempe, antaŭ niaj okuloj, tiu sama senlima Spirito de la Ĉiopova Dio laboras por starigi la kondiĉojn, kiuj permesos la plenumon de la strategio de la Tria Mondmilito. Ĉar konsiderante la aktualajn eventojn, la afero estas konfirmita, la ago priskribita en Danielo 11:40 ankoraŭ ne estas plenumita. Ĉar ni atestas en Afriko tion, kion la okcidenta mondo nomis "la arabaj printempoj", nomante per tiu intence optimisma esprimo la sinsekvajn renversojn de diktatoroj de la Magrebaj landoj kaj arabaj landoj; sinsekve, Irako, Tunizio, Egiptujo, Libio, kaj la malsukcesa provo de Sirio. Ni atestas ĉi-foje "afrikajn printempojn", en kiuj ŝtatestroj estas subite renversitaj de militaj "puĉoj" subtenataj de la civilaj loĝantaroj. Kaj tiuj agoj ĉiuj koncernas Afrikon, tio estas, " **la reĝon de la sudo** " de Danielo 11:40. Renversante siajn prezidantojn, la afrikaj popoloj malkovras la personan riĉecon, kiun ili posedis per kaŝita korupto. Sed, kiam la koruptuloj estas identigitaj, kiuj estas la koruptuloj? La iamaj koloniaj landoj kaj iliaj industriaj kaj komercaj agentoj. Ĉar la malkovritaj riĉaĵoj konstruiĝas per donacoj, mondonacoj kaj varoj ofertitaj al la nacia gvidanto por sekurigi la lokan merkaton kaj la ekspluatadon de la naturaj rimedoj de la lando: nafto, gaso, diamantoj, oro, arĝento, mangano, ligno kaj uranio en Niĝero. Nigraj loĝantaroj tiel komprenas, kaj kelkaj jam komprenas, ke la nacia sendependeco akirita de la koloniiga lando estis nur fikcia kaj trompa. Loka potenco estis metita en la manojn de korupteblaj kaj koruptaj nigraj aŭtoritatoj. Sed la ĉefa kulpulo estas la koruptanto, la organizanto de la trompa farso. Jen kie Francio prenas ĉefrolon, ĉar ni scias el la revelacio de Apokalipso 11:7, ke Dio spirite aŭ simbole atribuas la nomojn " **Sodomo kaj Egiptujo** " al Parizo, la ĉefurbo de Francio, kiun lia kolero aparte celis ekde ĝia fondo fare de Klovizo la 1-a. ^{Kaj} la evoluo de mensoj, kiuj adaptiĝis al la normo de samseksemo, pravigas en 2023 ĉi tiun komparon kun " **Sodomo** ", pli ol iam ajn. Komence, samseksemo estis konsiderata malsana kaj kondamnita de la tuta socio. Samseksemuloj devis kaŝi sin, ĉar ili ofte estis celo de korekto kaj kolektiva puna brutaleco. Sed, inter 2001 kaj 2014, la socialista urbestro de Parizo, s-ro Delanoë, estis deklarita samseksemulo. Kaj subite, samseksemo ŝokis malpli kaj malpli, ĝis la legitimeco de "geedzeco por ĉiuj", samseksemuloj, gejoj kaj lesbaninoj, leĝigita sub la prezidanteco de s-ro Hollande en 2013. Hodiaŭ en 2023, kvin membroj de la franca registaro, kvin ministroj, malkaŝe asertas sian samseksemon. Do ni aŭskultu la apostolon Paŭlo memori kion Dio pensas pri ĉi

tiu afero kaj kion li priskribas per elektitaj kaj punitaj terminoj en Rom. 1:26-27: "*Tial Dio lasis ilin al malhonoraj pasioj; ĉar eĉ iliaj virinoj ŝanĝis la naturan uzon en kontraŭnaturan; kaj tiel same la viroj, forlasante la naturan uzon de la virino, brulis en sia volupto unu al la alia, viroj kun viroj farante malhonoraĵojn, kaj ricevante en si la ŝuldatan punon por sia eraro*". Ĉar ili ne zorgis pri la scio de Dio, Dio lasis ilin al malaprobinda menso, por fari nedecajn aferojn, plenigitaj de ĉia maljusteco, malboneco, avideco, malico; plenaj de envio, murdo, kverelo, trompo, malico; flustrantoj, kalumniantoj, malsanktaj, arogantaj, fieraj, fanfaronantoj, elpensantoj de malbonaĵoj, malobeemaj al gepatroj, sen kompreno, sen fido, sen natura amo, sen kompato. **Kaj kvankam ili scias la juĝon de Dio, ke tiuj, kiuj faras tiajn agojn, meritas morton, ili ne nur faras ilin, sed ankaŭ aprobas tiujn, kiuj faras ilin**. Pro ĉi tiu speco de abomeninda ago, la vera "**Sodom**" estis frapita de brulantaj "**sulfurŝtonoj**", kiuj falis el la ĉielo. Kia puno do atendas Parizon, la simbolan "**Sodomon**" de Apokalipso 11:8, la ĉefurbon de Francio? Nuklea fajro simbolita per "**fajro kaj sulfuro**" en la "**sesa trumpeto**" de Apokalipso 9:17-18. Pro ĉiuj ĉi tiuj kialoj, la ligo kun afrika koloniigo estas do facile establigebla. Dum longa tempo, sub la terminoj "Franĉafrique", kiun mi tradukas kiel "France à fric", Francio gajnis sian monon (sian monon, laŭ populara slanga termino) ekspluatante siajn iamajn koloniojn. Ĉar ĝenerale parolante, estas la okcidentaj potencoj, kiuj fiksas la prezon de la produktoj venditaj kaj aĉetitaj. La kolero de la afrikaj popoloj, trompitaj kaj ekspluatitaj dum multaj jaroj, falos ĉefe sur Francion. Kaj ni vidos plenumiĝi ĉi tiujn vortojn de Dan 11:40: "*En la tempo de la fino, la reĝo de la sudo premos kontraŭ li*". La resto de la verso estos nur la sekvo de situacio favorigita por **la rusa "reĝo de la nordo"**, ĉar la liverado de armiloj donitaj de Eŭropo al Ukrainio donas al ĝi kialo por voli venĝon: "*Kaj la reĝo de la nordo venos sur ĝin kiel ŝtormo, kun ĉaroj kaj rajdistoj, kaj kun multaj ŝipoj; li antaŭeniros enlanden, disvastiĝos kiel torento kaj inundos*". Fakte, la franca ekonomio tiom dependas de siaj afrikaj rimedoj, ke ĝi ne povos rezignacii sin perdi siajn avantaĝojn, kiuj kompromitas ĝian financon ekvilibron. Kaj estas ĉiu kialo kredi, ke militaj konfliktoj kontraŭos ĝin al tiuj, kiujn ĝi daŭre ekspluatas. Sed la profetaĵo ne prezentas ĝin kiel la agresanton, sed male, kiel la atakaton, ĉar la agresanto estas efektive "**la reĝo de la sudo**" de Afriko. Mi ŝatus atentigi, ke la termino "**li**" efektive rilatas al la romkatolika papismo, sed kiel "plej aĝa filino de la eklezio", Francio povas esti atakita kiel dia puno pro la religia subteno de sia aktiva katolika pasinteco, kaj kiel homa venĝema puno pro sia kontinua agado kiel ekspluatanto de afrika riĉeco.

Kaj rilate al la milito okazanta en Ukrainio, mi memorigas vin, ke post ses jaroj kaj duono, Dio ekstermos la homan rason de la tuta tero. Do la listoj de la mortintoj registritaj en ĉi tiu konflikto nur komenciĝas. Ĉiuj armiloj konstruitaj de homoj estos detruitaj, kaj la homo malaperos post ili.

La demando, kiun ĉiu vera kredanto rajtas demandi en 2023, estas jena: Kion Dio petas de mi hodiaŭ? Nenion esceptan, ĉar li petas de ni nenion pli ol tion, kion li petis de siaj apostoloj, nome la obeemon de la vera kredo, kies perfektan modelon prezentis la vivo de Jesuo Kristo. Kaj kiel pruvon de tiu ĉi neceso, mi proponas kompari la vivon de la apostolo Petro kun tiu de la nuna mem-proklamita kristano, heredanto de la romaj normoj, kiu do estas katolika,

ortodoksa aŭ protestanta. Kiu inter tiuj heredantoj de Romo povas teni la vortojn, kiuj venis el la buŝo de la apostolo Petro, en Agoj 10:13-14: "*Kaj voĉo diris al li: 'Leviĝu, Petro, buĉu kaj manĝu.' Sed Petro diris: 'Ne, Sinjoro, ĉar mi neniam manĝis ion komunan aŭ malpuran .'*" Jen do, post Jesuo Kristo, estas alia modelo de la kristana elektito, ĉi-foje, plene homa. Kaj mi ŝatus atentigi, ke Petro fine komprenis, ke la malpuraj manĝaĵoj prezentitaj en la vizio pri la tablotuko nur simbolis la malpuran juĝon, kiun la Judoj faris pri la paganoj. Kaj li mem klarigas ĝin al ni en verso 28: "*Vi scias,*" li diris al ili, "*ke estas malpermesite por Judoj interrilati kun fremdulo aŭ eniri en lian domon; **sed Dio instruis min konsideri neniun homon profana kaj malpura .***" Ĉi tio estas, kompreneble, juĝo farita de la Judoj kontraŭ nejudaj homoj ĝenerale. Ĉar per la heredo kaj praktiko de peko, ĉiu homo naskiĝas "**profana kaj malpura**", inkluzive de la hebrea Judo. Ni havas ĉi tie la pruvon, ke respekto al diaj ordonoj pri puraj aŭ malpuraj aferoj, bestaj aŭ aliaj, estas eterne postulata de Dio flanke de tiuj, kiujn Li savas. Ne akcepti ĉi tiun pruvon konsistigas agon de ribelo farita kontraŭ la vero kaj la Dio, kiu enkorpiĝis ĝin en Jesuo Kristo. Kune kun ĉi tiuj aferoj, kiujn ribelantoj konsideras duarangaj, la praktiko de la sepa-taga Ŝabato, sanktigita kaj ordinita de la kvara el la Dek Ordonoj de Dio, estas eĉ pli legitima.

La "**leĝo de Moseo**", kiu instruas ĉi tiujn aferojn, do celas resti la normo por la vivo de la elektitoj de Dio. Tamen, logike, plenumiĝante en Jesuo Kristo, la ordonoj de religiaj festoj, kiuj fariĝis malaktualaj, ĉesas post lia unua veno al la tero de peko, same kiel "*la oferoj kaj oferoj*" de la oferrito, laŭ Dan 9:27. Nur la sanktigo de la sepa-taga sabato estas plilongigita, ĉar ĝi profetas ĝis la printempo de 2030, la "**sepa jarmilo**", kiun la dua veno de Jesuo Kristo inaŭguros.

La Leĝo de Moseo koncernas la tempon de la malkovro de Dio fare de homoj kaj la tempon kiam Dio igas nin malkovri la homon kaj liajn pekojn. Ĉar la tuta tempo kovrita de la kvin libroj atribuitaj al la verkado de Moseo estas tempo de lernado, escepta momento, dum kiu Dio venis vivi inter homoj, en sia tuta dia naturo. La rekta kontakto inter la perfekte sankta Dio kaj pekemaj homoj povis havi nur la plej bonajn kaj la plej malbonajn sekvojn; grandan feliĉon por la elektitoj, kaj morton por la ribeluloj. Kaj jen la leciono, kiun ni devas lerni el ĉi tiu sperto. La rakonto pri Moseo finiĝas per lia morto, kiam, en la aĝo de 120 jaroj, li fermas la trian ciklon de 40 jaroj de sia tera vivo. Li tiel malaperas, ĉe la fino de la 40 jaroj da vivo en la dezerto de la Izrael de Dio. Kaj estas kun Josuo, ke la daŭrigo de ĉi tiu rakonto pri la elektita popolo estos plilongigita per eniro en Kanaanon laŭ la promeso farita al Abraham doni ĉi tiun landon al sia idaro. Por la Judoj, la Sanktaj Skriboj konsistas el "la leĝo de Moseo" kaj "la profetoj", kiel indikite en la hebrea per la esprimo "thora ve nabiym". Dio ankoraŭ vivas inter sia popolo dum la sperto de la Juĝistoj, sed Izrael jam ne estas izolita, kiel ĝi estis dum la 40 jaroj en la dezerto. Ankaŭ, superfortita de la malutila influo de najbaraj nacioj, ĝi sisteme refalas en pekon. Dio tiam transdonas ĝin al la Filiŝtoj, ĝis li levas "juĝiston", kiu gvidas ilian liberigon. Ĉi tiu nomo "juĝisto" memorigas al homoj, ke Dio estas ilia "supera Juĝisto", ke li juĝas iliajn farojn kaj punas iliajn pekojn. Sed ĉi tiu sama dia "Juĝisto" organizas la liberigon de la popolo, kiu apartenas al li. Ĉi tiu mesaĝo trovos sian plenan signifon en la savo alportita de Jesuo Kristo kaj en la liberigo de liaj lastaj elektitaj Adventistoj, en la tago de lia

dua alveno. La spertoj de Izrael multiĝas kaj "la libroj de Reĝoj kaj Kronikoj" atestas pri la kulpoj konstante renovigataj de la monarkoj, kiuj sin sukcedas en la du tendaroj de la dividita Izrael de Dio. Kaj dum iliaj regadoj, Dio parolas al siaj reĝoj nur per siaj profetoj, kiuj tial restas la sola kanalo, tra kiu la vero kaj la volo de la Kreinto Dio estas transdonitaj. En la kristana epoko, ĉi tiu principo estis forgesita, sed Dio ne ŝanĝis sian agmanieron. Kaj la ligilo de komunikado restis tiu de liaj profetoj. Sed necesis atendi la vekigon de la Reformacio, kiu kun Petro Valdo komenciĝis en la jaro 1170, kaj post li, en la 16-a jarcento, la oficialan agon plenumitan de la monaĥo Martin Luther, por ke la voĉo de la Dio de vero estu aŭdita. Poste, nur en 1816, per la usona farmisto William Miller, Dio lanĉis siajn adventistajn kredoprovojn por la jaroj 1843 kaj 1844. La Sepa-taga Adventismo, spirite kaj profete benita en 1873, alprenis la aspekton de dezerta Izrael, estante konektita al Dio per la kanalo, kiun li establis en sinjorino Ellen G. White, kiun li uzis kiel peranton por direkti la studobjektojn de la unuaj adventistoj. Ŝi nur transdonis diajn ordonojn kaj juĝojn kaj postulis nur la titolon de "mesaĝisto de Dio en Jesuo Kristo". Ŝia kolosa verko baziĝas sur amasoj da vizioj ricevita de Dio, en kiuj Li permesis al ŝi malkovri la detalojn de la eventoj plenumitaj dum la tera vivo de la pasinteco. Sed, ne vivante en la lastaj tagoj de la tera tempo, ŝi profetis pri la estonteco sen povi klarigi ĝin. Ŝi tial instigis adventistojn studi la profetaĵojn de Daniel kaj Apokalipso. Sed, la tempo por la respondo estante elektita de Dio, nur en 1980, vokita per vizio de Dio por ĉi tiu ministerio, mi eniris en lian servon por ricevi kaj prezenti liajn lastajn profetajn mesaĝojn.

La Biblio donas al ni, per siaj profetaĵoj, la plej gravajn diajn mesaĝojn, kaj tiuj de Daniel kaj Apokalipso permesas al ni konstrui la datojn de du profetaj ĉenoj kun kontraŭaj karakterizaĵoj. La ĉeno de " **eterna justeco** " proponas la datojn - 458, 26, 30, 34, 1843-1844, kaj 1993-1994. Kaj la ĉeno de " **peko** " prezentas la datojn 538, 1798, 1828 kaj 1873. Kaj la lasta atendo de la disidenta adventisto kuŝas sur la datoj 30 kaj 2030. La datoj de ĉiuj ĉi tiuj tri ĉenoj estas akiritaj el la detaloj donitaj de la Biblio, kaj tiuj de la unuaj du ĉenoj estas en nombraj formoj, tio estas, fiksita de Dio por efektiviigi simplajn aritmetikajn kalkulojn. La tria ĉeno ne havas fiksitan daton por marki sian komencon, kaj ĝi baziĝas tute sur fido kaj evidenteco, ke Dio efektive donis al sia selektema projekto de siaj elektitoj totalan tempon de 6000 jaroj profetitan de la unuaj ses tagoj de sia tera kreo.

En – **458** , laŭ Dan. 9:25 kaj Ezra 7:7, la beno de Dio revenas al lia Izrael, kun la savo de lia popolo, kiun li elkondukis el Babilono por reakiri ilian nacian landon.

En 26, laŭ Daniel 9:27, Jesuo komencas sian ministerion, en 30, li establas per sia morto " **eternan justecon** ", en 34, la nacia graco de la hebrea Izraelo finiĝas.

En 1843 kaj 1844, laŭ Daniel 8:14, Dio elektis la unuajn adventistojn.

En 1993 kaj 1994, laŭ Daniel 8:14 kaj Apokalipso 9:5 kaj 10, Dio elektis la lastajn Sepa-tagajn Adventistojn.

En **538** , laŭ Dan. 7:25 kaj Ap. 12:6 kaj 14, la romkatolika papismo starigas la kristanan religian abomenindaĵon kaj forigas de Jesuo Kristo lian

ekskluzivan rolon kiel ĉiela " **ĉiama** " propekanto citita en Dan. 8:12; en 1798, la " **1260 tagoj** " jaroj de lia netolerema regado subtenata de la tera monarkio ĉesas.

En 1828, laŭ Daniel 12:11, Dio lanĉis la adventistan reviviĝon inter kristanismo, heredanto de la romia " **peko** ". La cititaj " **1290 tagoj** " jaroj finiĝis.

En 1873, laŭ Danielo 12:12, Dio oficiale lanĉis la universalan mesaĝon de la Sepa-taga Adventismo, kiu estos " **elvomita** " en 1994. La cititaj " **1335 tagoj** " alproksimiĝis al sia fino. La tragika sorto de ĉi tiu institucia Adventismo pravigas ĝian alligitecon al la ĉeno de " **peko** "; tio estis oficiale konfirmita en 1995 per ĝia alianco kun la Protestanta Federacio, profete kondamnita de Dio ekde 1843.

Interese, por difini la unuon de la tago en siaj nombraj datumoj, Dio uzis la singularan formon, kiu reprezentas 24-horan tagon konsistantan el " **unu nokto kaj unu tago** " da sunlumo. Ĉi tio estas ankaŭ la principo adoptita en Eŭropo por la eŭro-valuto, kies formo senescepte restas singulara, sendepende de la menciita kvanto.

Tiel, rompante kun la sistemo de la du antaŭaj ĉenoj, la Spirito elektis bazigi la revelacion de la vera tempo fiksita por lia glora reveno en Jesuo Kristo sur esprimo de fido metita sur la tutan tempon de lia universala tera manifestacio, kiu devas daŭri 6000 jarojn kaj finiĝi per la reveno de Kristo. Ĉi tiu lasta mesaĝo estas la rekompenco, kiun li ofertas al siaj elektitoj, kiujn li benas pro ilia amo donita al lia tuta biblia vero " **la leĝo de Moseo kaj la profetoj** ", kaj " **la Evangelioj kaj la epistoloj** " de la nova interligo, same kiel **la komplementaj "profetaĵoj"** de ĉi tiuj du interligoj. Sen ĉi tiu intereso, mi ne estus kondukita al lia sankta Ŝabato anoncanta la reston de lia sepa ĉiela jarmilo, kiu komenciĝos printempe de 2030 per la dua alveno de Jesuo Kristo. Por sia unua alveno, li venis por savi siajn elektitojn de iliaj pekoj, kaj por sia dua alveno, li venos por savi siajn elektitojn el la mano de pekuloj, kiuj volus mortigi ilin. Jen kio metas ĉi tiujn du alvenojn sub la " **jaron de favoro** " kaj la " **tagon de venĝo** " profetitajn en Jesaja 61:2.

La kaptiloj de ekzisto

Ni ne ĉiuj profitas de favoraj kondiĉoj por kredi je Dio. Depende de nia deveno, nin influas la medio, en kiu ni naskiĝas kaj malkovras la vivon. Sed ĉi tiu kriterio ne estas definitiva, ĉar, reale, dum ni kreskas kaj fariĝas adoleskantoj, kaj poste plenkreskuloj, nia persona spirita bezono sentiĝas kiam ĝi fariĝas vere necesa, kaj tio povas komenciĝi tre baldaŭ post la naskiĝo. Mi memoras, ke mi ĉiam kredis je la ekzisto de la Dio, pri kiu mia familio parolis, kaj mi tial povas atesti, ke mi naskiĝis kun fido. Klarigi la vivon alie ĉiam estis neeble por mi, kaj la evoluaj teorioj de sciencaj sciencistoj neniam havis ian ajn efikon sur min.

Mi povas kompreni, ke, naskiĝinte en Barato aŭ Ĉinio, homo povas komenci sian vivon heredante la religion de sia familio, sed se tiu ĉi nove naskita animo havas en si la normon de eterna vivo, pli frue aŭ pli malfrue ĝi estos vokita kaj defiita de la Spirito de la vera Kreinto Dio, kiu nutras kaj inspiras niajn pensojn kaj kiu mem havas aliron al la pensoj kaj mensoj de ĉiuj siaj ĉielaj kaj

teraj kreitaĵoj. Laŭ tiu ĉi bela bildo, Dio serĉas la bonajn fungojn kaj plukas ilin por sia propra plezuro, sed li lasas la venenajn, toksajn kaj mortigajn fungojn en la tero. Kaj neniuj potencoj estas sufiĉe granda por malhelpi lin kolekti tion, kio estas juste kaj potence lia. Nescio daŭras nur tempon en la menso de la elektito, kiun li amas kaj volas savi. Lia Spirito povas eltiri homon el malfavora kunteksto. Meze de la plej profunda kolektiva mallumo, Dio lasas sian lumon eniri individue, en siajn elektitojn. Tiu principo estas tre proksima, laŭ siaj efikoj, al tiu de la doktrino pri antaŭdestino, kiu enhavas nur unu eraron, sed kiu estas la tuta vero: tiuj, kiuj prezentas ĝin, ne konsideras la liberan elekton, kiun Dio donas al ĉiuj siaj kreitaĵoj. Tiam, laŭ nia individua elekto, kiun Dio konas antaŭ nia naskiĝo, ĉio okazas kvazaŭ ni estus antaŭdestinitaj, iuj, la elektitoj, por eterna vivo, aliaj, la falintoj, por morto kaj definitiva neniigo, kaj tial, sekve, same eternaj. Ĉiu alia klarigo igas Dion ŝajni maljusta, kaj tio estas neeble, ĉar estas neeble por li agi maljuste. Tial, antaŭ ol lanĉi ideojn, kiuj koncernas nian kreinton Dion, homoj estus bone konsilitaj profunde pripensi la konsekvencojn, kiujn iliaj teorioj kaj religiaj doktrinoj havos sur Dion, unue, kaj sur sin mem kaj tiujn, kiuj aŭskultas ilin, due.

Komence, havante neniam aliajn rimedojn, la kristana religia instruado kaj ĝia disvastigo inter la nacioj dependis ekskluzive de la laboro de misiistoj, kaj Jesuo donis la ekzemplon sendante siajn apostolojn kaj disĉiplojn duope, por alporti, al la hejmoj, kiuj malfermis siajn pordojn al ili, la bonan novaĵon de savo anoncita de la atendata Mesio, tio estas, la eterna Evangelio, perfekta en sia tuta vero. Sed sekvis tempoj de mallumo kaj perversis la instruado de ĉi tiu Evangelio. La Romkatolikismo prezentis pekon nur en ĝia karna seksa aspekto, kaj ĝi pravigis "**pekon**" atestitan kontraŭ la dia vero instruita en la Sankta Biblio. Rezulte, la vivoj de malfidelaj misiistoj jam ne profitis de la protekto de Dio. Kaj ofte ĉi tiuj misiistoj mortis, mortigitaj de tiuj, kiujn ili volis konverti al sia religio, pro manko de povi konverti ilin al tiu, kiun Dio aprobas kaj benas. Ĉar vi devas kompreni, kiel dolore la distordo de lia vero estas eltenata de la Dio de perfekta kaj absoluta vero. Inter li kaj ni, liaj kreitaĵoj, grandega diferenco signifas, ke ni ĉiuj stumblas, pli-malpli, en diversaj areoj, sed Dio neniam stumblas, li restas laŭnature justa kaj perfekta en vero, en boneco kaj en justeco. Kaj ni povas kompreni tion vidante kiel, la simpla fakto, por ni, de senscie misprezenti lian savan planon profetitan de la roko de Horeb, gajnis al Moseo lian malpermeson eniri la landon Kanaan. Li devis, laŭ la ordono de Dio por la unua fojo, "*frapi*" la rokon por ke ĝi donu akvon, sed la duan fojon, li devis nur "*paroli*" al la roko por akiri ĝian akvon, kaj en la kolero, kiun lia ribelema popolo vekis en li, li frapis la rokon de Horeb duan fojon, tiel senkonscie misprezentante la savan planon de Dio, en kiu Kristo la Savanto estis frapota nur unufoje por savi siajn amatajn elektitojn. Plenumante ĉi tiun agon ordonitan de Dio, en la jaro 30, antaŭtagmeze de la juda Pesah'o, merkredon, la 3-an de aprilo, Jesuo Kristo mortis je la 3-a horo posttagmeze. sur sia kruco starigita ĉe la piedo de la monto Golgota, kies vida aspekto de homa kranio igas ĝin loko de morto kaj torturo. Kaj post mortinto, lia flanko, trapikita de la lanco de la romia soldato, eligis "*sangon kaj akvon*", kiel konfirmas Johano 19:34: "*Sed unu el la soldatoj trapikis lian flankon per lanco, kaj tuj eliris sango kaj akvo.*" Kaj Johano aldonas poste: "*Kiu vidis, tiu atestis,*

kaj lia atesto estas vera; kaj li scias, ke li parolas la veron, por ke vi ankaŭ kredu ." Johano efektive estis ĉe la piedo de la kruco, kiam ĉi tiuj aferoj plenumiĝis antaŭ liaj okuloj. Kaj ĉi tiu detalo pri "*la sango kaj la akvo*" estas tre grava, ĉar ĝi konfirmas la plenumon de la dia sava plano kaj prezentas al ni "*la sangon*" verŝitan por establi la "novan interligon" kaj "la akvon de eterna vivo" ofertitan de la perfekta "justeco" de la oferita viktimo. Tiel frapita "**unufoje**" kaj krucumita, la "**roko**" nomata Jesuo Kristo, "**fordonis sian akvon**", kiu donas eternan vivon al siaj solaj elektitoj, kiujn li mem elektis.

Inter 1816 kaj 1844, la adventismaj provoj ankoraŭ dependis de la parola kaj skriba disvastigo de mesaĝoj anoncantaj la revenon de Jesuo Kristo. Kaj eĉ post 1873, la mesaĝo de la Sepa-taga Adventismo estis disvastigita tra la tuta tero, kie ajn eblis, fare de senditaj misiistoj. En nia nuna epoko, la kolektiva kunhavigo de la "interreta" sistemo permesas, ke la mesaĝoj fariĝas haveblaj al ĉiu ajn kun interreta aliro, ĉie sur la tuta tero, kie ĉi tiu reto estas instalita kaj uzata. Ankaŭ, en la inundo de utilaj, senutilaj, malutilaj aŭ katastrofaj informoj, miaj profetaj mesaĝoj ankaŭ ĉeestas kaj estas haveblaj al la granda Kreinto Dio, kiu povas uzi ilin kiel "*fonton de akvo kaj lumo*" kapablan lumigi kaj respondi al la soifo je kompreno de sia elektita popolo disĵetita tra la tero. Ĉi tiu metodo de disvastigo de dia lumo perfekte plenumas la biblian kriterion, kiu prezentas Dion en Kristo kiel "*la bonan paŝtiston, kiu serĉas siajn perditajn ŝafojn*". Kaj kiu pli bone ol li scias, kie ĝi estas? Estas bonŝance por ni, liaj kreitaĵoj, ke estis li, kiu prenis la iniciaton en ĉi tiu serĉado, alie la nombro de la elektitoj, jam tre malgranda, estus eĉ pli malgranda.

La unua kaptilo de ekzisto do kuŝas sur la malfavoraj kondiĉoj de nia naskiĝo kaj la malutila influo de nia homa ĉirkaŭaĵo. Sed aliaj kaptiloj atendas nin kaj kuŝas en nia homa evoluo. Dum ni kreskas, homoj malkovras kaj spertas multajn novajn aferojn, kiuj konstruas ilian personecon. La ŝanĝo en la homa vivo forpelita el la Ĝardeno de Edeno estis grandega. Ni komparu ĉi tiujn du specojn de ekzisto. Origine, Adamo unue malkovris vivon en Dio, poste Dio prezentis lin al sia ĉirkaŭaĵo farita el mirindaj kaj eternaj aferoj. Ĉi tiu ĉirkaŭaĵo estas duaranga al li kaj Dio donas al li agadojn, kies sola celo estas plenumi lian vivon. Sed post peko, ĉio renversiĝas. Dio jam ne estas videbla, li kaŝiĝas, kaj la homo malkovras ĉirkaŭ si ĉirkaŭaĵon, kiu fariĝis malamika. Antaŭ peko, konsumita por plezuro, lia nutraĵo mem devas esti, post ĝi, akirita per la elĉerpa laboro de kultivado de la tero. Li tiam malkovras, ke lia vivo baziĝas sur la ekspluatado de liaj kvin sentoj, kiuj ĉiuj fariĝos kaptiloj por lia ekzisto je certa nivelo de alteco. Sed en la suferado, kiun li spertas, la homo ankoraŭ trovas kialon serĉi Dion, kiu restas kaŝita sed neniam estas malproksime de siaj kreitaĵoj, atendante ilian vokon. Tiel, en ilia tuta nescio pri bibliaj veroj, la vivo de la malriĉuloj, la terlaboristoj, la kamparanoj, estis aparte malfacila. Ĉar ilia nutraĵo dependis de la klimato, utilaj kaj malutilaj insektoj, kaj la kvalito de la plugita tero, kaj ili instinkte metis sian esperon en Dion, kiel la pentraĵo de la Anĝeluso tiel mirinde prezentas. Ĝi prezentas paron genuantan sur la tero je la horo, kiam la sonoriloj de la Anĝeluso markas la finon de ilia malfacila tago. Ĉi tiu epoko tute malaperis. Hodiaŭ, la terlaboristo uzas sian mekanikan traktoron tage kaj nokte, se li opinias ĝin necesa. Li jam ne aŭskultas la sonorantajn sonorilojn, kiuj bruas kaj ĝenas lin, kaj liaj

pensoj jam ne turniĝas al Dio kaj lia malŝparemo. Li lernis fidi nur je si mem kaj sia sagaceco, sekvante la veterproгноzojn faritajn de la tiamaj sciencistoj. Dio jam ne interesas lin, ĉar la scienco, kaj ĝia scio, prezentas al li ĉiujn necesajn respondojn al liaj bezonoj. Eterna vivo jam ne plu estas la temo de lia reflektado. Liaj pensoj turniĝas nur al siaj teraj vivkondiĉoj, kiujn li konstante deziras plibonigi. Kaj ĉi tie denove, la scienco kaj ĝiaj inventoj anticipas liajn postulojn. Ankaŭ, ni povas kompreni, ke la situacio de la moderna homo, kamparano aŭ urbano, neniam estis tiel apartigita de la rimedo adresita al la Kreinto Dio. Kaj Jesuo profetis pri ĉi tiu " *finotempo* ", kies ĉiujn karakterizaĵojn li konis, avertante siajn elektitojn per ĉi tiuj terminoj en Mateo 24:24: " *Ĉar leviĝos falsaj kristoj kaj falsaj profetoj. Ili faros grandajn signojn kaj miraklojn, por trompi, se eble, eĉ la elektitojn.* " Sed eĉ en ĉi tiu verso, Jesuo parolas nur pri spiritalaj religiaj " ***signoj kaj mirakloj*** ", ĉar la teknika evoluo de la "finotempo" ne estis profetita de Dio. Neniu teksto aludas al ĉi tiu eksterordinara uzo de materio kaj homa inteligenteco. La unua, kiu miras pri ĝiaj produktoj, estas la homo mem. Ĉi tiu evoluo de teknologia scio estas progresema kaj ŝajnas esti senlima. Tamen, Dio donas al la homaro signojn, kiuj anoncas la alvenon de ĝia fino kaj la totalan malaperon de ĝia ĉeesto sur la tero. Sed fine, en siaj mensogoj, en Gen. 3:5, la malbona " ***serpento*** " diris al Eva veron konfirmitan en nia fina epoko: " ***Sed Dio scias, ke en la tago, kiam vi manĝos de ĝi, tiam malfermiĝos viaj okuloj, kaj vi estos kiel dioj, sciante bonon kaj malbonon.*** " La atingitaj teknikaj atingoj efektive igis homojn preni sin por dioj, kiuj jam ne bezonas la veran Dion. Sed kion la diablo ne diris al Eva estas la signifo, kiun Dio donas al la verbo "scii", kiu signifas por li "sperti" malbonon konkrete, tio estas, konsumi " ***la pekon, kies salajro estis morto*** "; kion konfirmas Rom. 6:23. Kaj en Gen. 2:17, la averto de Dio estis tre klara kaj preciza: " ***sed vi ne manĝu de la arbo de la scio pri bono kaj malbono, ĉar en la tago, kiam vi manĝos de ĝi, vi mortos.*** " "Tial do estis la unua kaptilo, en kiun falis homoj, farante mortemajn, kolektive, viron, virinon kaj iliajn homajn posteulojn. Kio estis la kaŭzo de ĉi tiu unua falo? Gen. 3:6 diras al ni: "La virino vidis, ke la arbo estas bona por manĝi kaj agrabla por la okuloj, kaj ke ĝi estas dezirinda por saĝigi; kaj ŝi prenis de ĝiaj fruktoj kaj manĝis. Ŝi ankaŭ donis iom al sia edzo, kiu estis kun ŝi, kaj li manĝis. " " ***Bona por manĝi, agrabla por la okuloj, kaj dezirinda por saĝigi*** ", tio estas, sufiĉe por kontentigi du homajn sensojn, guston kaj vidkapablon, kaj pliigi ies inteligentecon, tio estas, tri temojn, kiuj koncernas la " ***avidecon*** ", kiun Dio kondamnas en la deka el siaj plej altaj Dek Ordonoj, laŭ Eliro 20:17: " ***Ne deziru la domon de via proksimulo; ne deziru la edzinon de via proksimulo, nek lian sklavon, nek lian sklavinon, nek lian bovon, nek lian azenon, nek ion, kio apartenas al via proksimulo.*** "

Sed mi jam rimarkas, en la formo konservita de Eva de la memoro, kiun ŝi havas pri la malpermeso de Dio, ian malfortiĝon, kiu esprimas ŝian dubon, ĉar ŝi diras al la serpento: " *Sed koncerne la frukton de la arbo, kiu estas meze de la ĝardeno, Dio diris: Ne manĝu de ĝi, nek tuŝu ĝin, por ke vi ne mortu.* " Dum Dio efektive diris: " ***sed de la arbo de la scio pri bono kaj malbono vi ne manĝu, ĉar en la tago, kiam vi manĝos de ĝi, vi mortos.*** " La esprimo " ***por ke vi ne mortu*** " malfortigas la certecon pri la ordono de Dio " ***vi mortos.*** " Eĉ antaŭ ol konsumi la malpermesitan frukton, Eva falis en la kaptilon de sia propra naturo kaj la persona

opinio, kiun ŝi formis pri la ordono donita de Dio. Kaj ĉi tio estas kulpo, kiun faras post ŝi ĉiuj nekredantaj homoj, kiuj subtakso la valoron de la vortoj parolitaj aŭ inspiritaj de Dio. La supraĵa homo, viro aŭ virino, aplikas siajn proprajn normojn, kondutojn kaj reagojn al Dio. Estante mem malstabila en siaj decidoj, li prenas sian naturon kiel modelon, kiun li povas apliki al sia proksimulo, kaj kondiĉe ke tiu proksimulo estas homo, li ne eraras aŭ havas malmultan ŝancon erari. Sed, kiam tiu proksimulo estas Dio, aferoj okazas alimaniere, ĉar Dio ne ŝanĝiĝas, ne varias, kaj ne spertas ian ajn kondutan malstabilecon. La nekredanta homo tiam trompas sin mem per siaj propraj personaj konvinkoj. Ekde la infanaĝo, aŭskultante la fabelojn rakontitajn al li de siaj malsaĝaj gepatroj, la infano lernas la mensogon bazitan sur la serĉado de la mirinda, la fabela, kiu igas onin revii. Sed dum lia menso estas konstruita sur nerealigeblaj revoj, lia vivo adaptiĝas al la praktiko de mensogado, kiu mortigas kredon je la vero proponita kaj prezentita de Dio. Ideale, infano devus aŭdi nur tion, kio estas vera, montrita kaj pruvita. Sed tiu idealo fariĝis neatingebla pro la peko kaj la regado de la diablo, kiu agas kaj inspiras per siaj demonoj la homajn spiritojn malbenitajn de Dio. Vera fido do distingiĝas de falsa fido per la kapablo preni laŭlitere la vortojn parolitajn de Dio, ĉar la elekto de liaj vortoj kaj verboj estas kalkulita, pesita kaj mezurita. Erari en ĉi tiu rilato kondukas la homan animon al eterna morto. Kaj la "**dua morto**" trafos ĉiujn nekredantojn, kiuj trompis sin mem kaj kondamnis sin mem sperti ĉi tiun finan punon, pretendante sian apartenon al Dio en Jesuo Kristo, sen respondi al liaj diaj postuloj de sankteco.

Ĉiu el niaj kvin sensoj povas, se misuzata, esti kaŭzo de perdo de savo. Ni komencu per la sento de aŭdado, kiu povas apartigi la homan animon de Dio porĉiame kaj en tio ĝi antaŭas la sensojn de vido, gusto kaj apetito, kiel atestas la konkreta sperto de Eva.

La unua kaptilo metita por Eva baziĝas sur ŝia aŭdsento. Ĉar la dramo, kiu trafos ŝin, komenciĝas per la konversacio, en kiu, per la serpento, la diablo engaĝiĝas kun ŝi. La danĝero devenas de la sugesto venanta de la alia, de ŝia foja ekvivalento. Ĝis ĉi tiu momento, Eva aliĝis al la malpermeso de Dio kaj ne estas trafita de ĝi. Sed la serpento parolas al ŝi kaj logike provokas ŝian miron, ĉar neniu alia besto kreita de Dio posedas la kapablon paroli kiel homo. Ŝi ne estis preparita por alfronti ĉi tiun aŭdan kaj vidan sperton kaj ne povas kompreni, ke la serpento, ĉi tiu besto de la tera kreaĵo de Dio, povas esti uzata kaj manipulita de la diablo, la ribelema anĝelo, la ĉiela demono. La trankviligaj vortoj parolitaj de la serpento trankviligas Eva-n. Krome, ĝi manĝas la malpermesitan frukton kaj ne estas mortinta, do ĝiaj klarigoj ŝajnas raciaj kaj raciaj. Estas same, en 2023 kaj ĉiam, en religiaj aŭ sekularaj homaj interŝanĝoj. En nia aprezo de diskutita temo, niaj kvin sensoj estas aktivigitaj kaj determinas nian juĝon. La kontraŭulo ŝajnas sincera kaj liaj argumentoj sufiĉe konvinkaj; Des pli tio estas vera se lia opinio estas en la sama direkto kiel la nia. Kaj se tio estas la kazo, la atesto de la sensoj, kiuj kontraŭdiras tiun opinion, fariĝas senpova kaj nekapabla konvinki nin kaj malhelpi nin fali en la kaptilon metitan. Ĉar en tia situacio, la danĝero estas ne nur ekster ni mem en nia kontraŭulo, sed interne de ni kaj en nia deziro favori nian personan elekton. Kaj kontraŭ ni mem, ni povas fari nenion, ĉar ni fariĝas nia propra kontraŭulo kaj malamiko. Jen kio malfaciligas la mensan kaj moralan

homan lukton; kontraŭstari la aliulon estas nenio, kompare kun la batalo, kiun ni devas fari kontraŭ ni mem. Eva povus esti rezistinta la serpenton, sed ŝi ne povis rezisti sian propran volupton, kiu agis sur la nivelo de ŝiaj kvin homaj sensoj. Kaj post ŝi, ŝia sperto fariĝis nia, individue, de Adamo ĝis la lasta viro aŭ virino naskita sur la tero. Nia orelo ne nur kaptas allogajn kaj trompemajn vortojn; ĝi ankaŭ estas sentema al muzikaj sonoj. Kaj ankaŭ en ĉi tiu areo, pasia eksceso fariĝas idolkulta kaj kaŭzo de eterna pereco. Homoj pasie aŭskultas la muzikon de la grandaj klasikaj komponistoj, la ĵazon kiu venis poste, la rokenrolon kiu sekvis ĝin, kaj nuntempe la repo, kiun mi tute ne ŝatas pro ĝia ĝenerala aspekto, ĉar la muziko ŝajnas esti nenio pli ol preteksto por elvomi, sur ritma bazo, inundojn da vortoj esprimantaj la malammon sentitan al la blanka okcidenta socio. Ĉi tiu ribelema stilo aperis en la nigra komunumo, en rasisma blanka Ameriko. Malnova, ŝajne forgesita diraĵo diris: "muziko trankviligas la sovaĝan beston"; tio klare ne validas por repo. Klasika muziko estis tiom la kaŭzo de la pereco de siaj adorantoj kiom la pli moderna repo. Ankaŭ ĉi tie, la katolika societo de reĝo Francisko la 1-a ^{okazigis} balojn kaj festivalojn kie muziko kaj opero ludis gravan rolon inter kelkaj masakroj de ribelaj protestantoj. Muziko funkciis kiel preteksto por doni civilizitan aspekton al sovaĝa kaj murdema socio, kaj jen denove, en 2023, nenio ŝanĝiĝis, en ĉeesto de la Prezidanto, la Reĝo, la Prefekto, la Urbestro, la Kardinalo aŭ la loka Episkopo, koncertoj, baloj kaj festadoj kunigas la belajn homojn por festeni kaj ĝoĝi pri sia riĉeco kaj privilegioj.

Ni nun turnu nin al la vidsenso. Eĉ antaŭ ol malkovri la guston de la frukto, Eva vidas ĝin, kontemplas ĝin, admiras ĝin kaj avidas ĝin. Ŝi nomas ĝin "*plaĉa por la vido*". En 2023, kiom da "*plaĉaj por la vido*" aferoj delogas homajn okulojn, subigante ilin kaj detruante ilin? Amasoj, kiuj koncernas ĉiun imageblan domajnon kaj sklavigas homojn gajnatajn de pasio por ĉi tiuj temoj. Kelkaj kolektos diversajn specojn de objektoj kaj dediĉos sian ekziston al posedado de ĉiam pli da ili. Ilia vivo limiĝas al tio. Ili taksas sin en siaj propraj okuloj nur per la sukceso de ĉi tiu posedo, kiu restas, vere, vere senutila kaj malutila. Mi ne povas listigi la specojn de objektoj, kiuj kondukas al la idolkulto de avideco, tiom multaj kaj diversaj ili estas. Ĉar fakte, io ajn povas fariĝi kaŭzo de pereco pro sia troa influo sur la homan naturon. La pasio por aŭtoj, motorcikloj, aviadiloj, boatoj, pentraĵoj de famaj aŭ ne tiom famaj artistoj, kaj iu ajn vida objekto fariĝas troe kaŭzo de pereco. Kaj per sia lingvo, la homo mem esprimas sian spiritan situacion, kiam li diras "Mi amas ĉi tion, mi amas tion" aŭ "Mi pasias pri tio aŭ tio", ĉar nur Dio meritas adori kaj nian pasion, ĉar li estas la Kreinto de ĉio kaj de la tuta vivo. Do atentu la esprimojn, kiujn homoj uzas, ĉar ili malkaŝas sian veran naturon.

Ni daŭrigu kun la gustosenso kaj apetito kaj flaro, kiu partoprenas en la aprezo de gusto. La Biblio donas kiel ekzemplon pri ĉi tiu temo Filip. 3:19, kie Paŭlo deklaras pri la malamikoj de la kristana vero: "*Ilia fino estos pereco; **ilia dio estas ilia ventro**, ili fieras pri tio, kio hontigas ilin, ili zorgas nur pri teraĵoj.*" En 2023, tio ankoraŭ estas la kazo; nenio ŝanĝiĝis, krom la objektoj de deziro. En Tito 1:12, Paŭlo diras denove al Tito pri la Kretanoj: "*Unu el ili, ilia propra profeto, diris: Kretanoj ĉiam estas mensogantoj, malbonaj bestoj, **mallaboremaj ventroj**.*" La plezuro de gusto povas efektive invadi la homon ĝis la punkto de

definitive apartigi lin de Dio. La arto de la tablo, tiel aprezata kaj ŝatata en niaj civilizitaj socioj, faras grandajn kuiristojn idoloj, kiuj vivas nur por sia profesia agado. Ili vivas kaj mortas sen espero pri eterna vivo kaj tiel trairas la vivon, kiel la plej fia, plej ordinara besto. Vino kaj manĝaĵoj estas flaraj per la nazo antaŭ ol liveri sian guston per kontakto kun la gustoburĝonoj de la lango kaj palato. Specialistoj estas trejnitaj kiam la sentemo de ĉi tiuj tri sensoj estas alte evoluinta. Ili tiam havas la kapablon identigi la nomon kaj jaron de la gustumita vino, kaj ĉe ĉi tiu nivelo de pasio kaj investo de ekzisto, jam ne plu estas loko por la Sinjoro, savanto de la elektitoj. Ili vivas nur por ekspluati sian eksterordinaran donacon. Ili tiel fariĝas sia propra idolo kaj ne bezonas Dion.

Sed la ĝis nun menciitaj kazoj ne estas ĝisfundaj, ĉar idolkulto tuŝas virojn kaj virinojn en ĉiuj areoj kaj niveloj de la homa socio. Ĉiu el ni povas koncentri nian atenton, niajn pensojn kaj nian pasion al temo, kiu fariĝas kaŭzo de idolkulto, ĉar ĝi sorbas kaj mobilizas ĉian homan penson, lasante neniun spacon por la spirita temo, kiu memorigas pri la veraj prioritatoj kaj bezonoj de la homa animo.

La kutimo alfronti la morton detruis, por la homo, ĝian akuzan mesaĝon pri peko. La morto estas akceptita kiel normaleco transdonita en la homaro, kaj la dia oferto de eterna vivo estas interesa nur por tiuj, kiuj volas kredi ĝin. Akcepto kaj rezignacio do konsistigas du ekzistkaptilojn por la tuta homaro. Ĉar ĉi tiuj aferoj instigas aliĝon al la spirito de tradicio, kiun la elektitoj devas pridubi kaj rezigni sekvi, por sekvi Jesuon Kriston en lia vojo de savo, kie ajn ili estas kaj troviĝas, tra la tuta tero.

Mi nun turnas min al la kaptilo de religia delogo kaj mi prenas kiel subtenon ĉi tiun biblian citaĵon el Mat. 7:15: "***Gardu vin kontraŭ la falsaj profetoj, kiuj venas al vi en ŝafaj feloj, sed interne ili estas rabemaj lupoj*** ." Ĉi tiu averto donita de Jesuo lumigas la signifon de la faktoj plenumitaj dum la tuta kristana epoko, markita ĉefe de la netolerema romkatolika papa regado, inter 538 kaj 1798, sed ankaŭ post ĝi, ekde 1843, de la universala disvolviĝo de la diversaj formoj de protestantismo. La "***rabemaj lupoj*** " jam ne estas nur katolikaj, ĉar ili estas ankaŭ, ekde 1843, de protestanta obeo, kaj antaŭenirante en la tempo, ekde 1994, ili estas ankaŭ de adventista obeo. Estas ĉi tiu verso de Mat. 7:15, kiu kondukas Dion indiki, per la esprimo "***falsa profeto*** ", en sia Apokalipso, la protestantan religion, kiu restis fidele ekde 1843, al la dimanĉa ripozo establita ekde 321, de imperia Romo kaj ekde 538 de katolika papa Romo.

Do kio estas la sekreto de la efikeco de ĉi tiuj "***falsaj profetoj, kiuj instruas mensogojn*** " laŭ Jesaja 9:14: "(*La pliaĝulo kaj magistratano estas la kapo, kaj la profeto, kiu instruas mensogojn, estas la vosto .*)" Ĉi tiu parenteza lokigo de ĉi tiu verso donas al ĝi la aspekton de tre grava ŝlosila revelacio, kiun Dio uzos en sia Apokalipso, subtile, por riveli nur al siaj elektitoj la akuzojn alportitajn kontraŭ ĉi tiuj "***falsaj profetoj, kiuj instruas mensogojn***". **vere la mensogo religia** ." La trompo komenciĝas per la falsaj asertoj de la papa katolika Romo, sed post kiam la dekreto de Daniel 8:14 ekvalidis, mensogado ankaŭ fariĝis signo de protestanta religia agado. Kaj ĉi tiu dia akuzo faras ĉi tiujn "***falsajn profetojn*** " veraj servistoj de la diablo, kiu estas "***la patro de mensogoj*** " laŭ Johano 8:44: "***Vi estas de via patro, la diablo, kaj vi volas plenumi la dezirojn de via patro. Li estis hommortiganto de la komenco, kaj ne restas en la vero, ĉar***

ne estas vero en li. Kiam li parolas mensogon, li parolas sian propran aferon; ĉar li estas mensoganto kaj la patro de ĝi . "

El kio konsistas ĉi tiuj katolikaj kaj protestantaj mensogoj? Ili konsistas el tio, ke ili igas siajn delogitajn kaj trompitajn viktimojn kredi, ke ili povos eniri la eternan vivon ofertitan de Jesuo Kristo, kiam tio ne estos la kazo. Tio estas ĉar ilia preparo por la normoj de ĉiela vivo ne estos plenumita. Rezulte, la pordo de graco fermiĝos kaj eniro al la ĉielo estos rifuzita al ili. La bezono de speciala preparo estas konfirmita en ĉi tiu verso el Apokalipso 19:7-8: "*Ni ĝoju kaj jubilu, kaj donu al li gloron; ĉar venis la edziĝo de la Ŝafido, kaj lia edzino sin pretigis, kaj al ŝi estis donite esti vestita per bisino pura kaj blanka. Ĉar la bisino estas la justeco de la sanktuloj* . La justeco de la sanktuloj jam ne estas nur tiu de la persona justeco de Kristo, kiu estis atribuita al ili per dia graco. Ĉi tiun justecon praktikas la veraj elektitoj, kies peka naturo estis ŝanĝita kaj anstataŭigita per la praktiko de perfekta obeo al la dia volo; kiu rezultas el ilia aŭtentika dia sanktigo. Konkrete, en sia tuta ekzisto, ili rezignis peki kontraŭ Dio, kaj ili plene submetiĝis al lia dia volo, respektante liajn ordonojn kaj ordonojn. Kaj ĝuste ĉi tiun postulon de Dio la kaptuloj de ekzisto volas kaj povas frustri kaj igi malkontenta. Alfronte al la multnombraj kaptuloj de ekzisto, la elektitoj savas siajn animojn per sindediĉo al la mallarĝa vojo de obeo al la vero de Dio rivelita kaj plenumita en Jesuo Kristo.

Alia kaptulo de ekzisto minacis la homaron kolektive. Ĝi estas la amo al libereco. Ĉar la libereco donita de Dio al ĉiuj liaj kreitaĵoj prezentas pli da problemoj ol ĝi solvas. En lando kiel Francio, kie gvidantoj volas doni al ĉiu individuo kiel eble plej multe da libereco, problemoj fine ekestas. En la nomo de ĉi tiu libereco, nekongruaj individuaj elektoj kunekzistas en la sama lando. Kaj en la situacio, en kiu Francio troviĝas ekde la fino de koloniigo, la establado de Islamo en la lando rezultigis sporadajn ribelojn de islamaj junuloj, kiuj ne kapablas integriĝi en la okcidentan sekularan modelon kun kristana bazo. Ne volante severe subpremi renoviĝintajn agojn de ribelo, gvidantoj fermas la okulojn kaj eltenas la faktojn sen povi solvi ilin pro timo provoki multe pli danĝeran amasan reagon. La situacio tiel pli kaj pli malboniĝas jaron post jaro. Kaj por respublikana popolo, ne estas facile rekonii, ke ilia espero pri paca vivo estis nur utopia miraĝo. Fakte, estas klare, ke plena libereco por ĉiuj restos nerealigebla mito. Kaj la prezo pagenda por ĉi tiu malkovro estos terura; tial Dio fiksas la horon de puno por "*la tempo de la fino* ", kiu metos finon al la "*tempo de la nacioj* " de la libera kaj sendependa okcidenta mondo.

Francio en la lastaj tempoj suferas la sekvojn de sia sekulara naturo. Rezulte, ĝi neniam komprenis la danĝeron prezentitan de religio. Ĝi kredis, ke ĝiaj respublikanaj valoroj solvis la problemon, kaj parte, por ĝiaj naturaj civitanoj, la aliro estis parte sukcesa. Sed, ekde 1962, la fino de la koloniigo de alĝeria grundo kondukis al la akcepto de ĝiaj "harki"-kunlaborantoj kaj tiel lanĉis la establon de Islamo sur franca grundo. Kun ĉi tiu enmigrado konstante plilongigita, la nombro de islamanoj fine atingis kritikan nivelon. Ĉar la malferma malamikeco de eksterlandaj kaj lokaj islamistaj grupoj pliigas la malamamon inter blankaj francoj devenantaj kaj la bonvenigitaj islamanoj. Sekularismo tial ankaŭ estos kaptulo por

ĉi tiu lando, kiel ĝi estos por ĉiuj landoj de kristana origino kun alta islama enmigrado.

Estas en ĝia religia apliko, ke falsaj ŝajnoj portas siajn plej gravajn konsekvencojn. Kaj jen ni trovas la malfortecon de la vido en ĝia religia apliko. Dio, en ĉiuj siaj revelacioj formulitaj per klara lingvo aŭ per kodigita bildaro, donas grandegan gravecon al ĉi tiu trompo, kiu baziĝas sur la ekstera aspekto de aferoj. Kaj ni devas kompreni, ke li estas la sola, kiu povas vidi la internon de animo aŭ religia organizo. Ĉar ĉiuj homoj havas, nur per sia vido, nesupereblan baron, muron, kiu limigas ilian analizon de aferoj. Vortoj, ridetoj, bonfaroj kaj bonaj karitataj verkoj povas maski tute malhelajn pensojn. Kaj nur en Dio ni trovas ĉi tiun kapablon vidi la vivon en ĝia tuta kaŝita aŭ videbla dimensio, por liaj ĉielaj kreitaĵoj kaj eĉ pli, en la okuloj de liaj teraj homaj kreitaĵoj. Estas tiam, ke ni povas prave aprezi je la plej alta nivelo la fakton profiti de lia profeta revelacio. Ĉar li malkaŝas ĉiujn falsajn religiojn, kiuj delogas kaj trompas iliajn membrojn, iliajn sekvantojn, sed ankaŭ la reston de la homaro, kiu respektas ilin, ignorante la respondecon, kiun ili portas rilate al la diaj malbenoj, kiuj trafas la loĝantojn de la tuta tero.

En Luko 11:39-40, Jesuo kondamnis la hipokritecon de la fariseoj de sia tempo, dirante: "*Sed la Sinjoro diris al li: 'Vi fariseoj, vi purigas la eksteron de la kaliko kaj de la plado, sed interne vi estas plenaj de ĉantaĝo kaj malboneco . Vi malsaĝuloj! Ĉu Tiu, kiu faris la eksteron, ne faris ankaŭ la internon? '*" Alfrontita al ĉi tiu logiko, la homo povas nur silenti, kaj tiuj, kiujn Dio defias per ĉi tiu reflektado, povas nur senti sin tre malkomforte kaj sperti senton de nudeco kaj travidebleco, por diri la malplej, embarasan. Skribante sur la tero la nomojn de la pekoj faritaj de tiuj, kiuj venas antaŭ lin por akuzi la adultulinon por testi lin, Jesuo denove atestis sian diecon kaj sian kapablon legi en la sekreto de iliaj vivoj. Kaj denove, konfuzitaj kaj hontaj, ili ĉiuj retiriĝis en silento. Tial, en siaj profetaj revelacioj, Jesuo uzas simbolojn, kiuj konstruas en bildo la robotan portreton de la ento celita de dia juĝo. Kaj ĉi tiu robota portreto malkaŝas la kaŝitan aspekton, kiun normala homo ignoras aŭ povas ignori. Same kiel por la juda popolo, la religia pastraro donis al si luksan aspekton, portante belajn vestaĵojn kaj prestiĝajn sed trompemajn ornamaĵojn, en la kristana epoko, la papa religia sistemo de la Romkatolikismo longe trompis, kaj ankoraŭ trompas, supraĵajn aŭ sekularajn homojn. Televidoj nepre elsendas la grandajn kaj pompajn ceremoniojn organizitajn de ĉi tiu Romkatolikismo. Kaj kiel en la tempo de la Judoj, la prelatoj, la Kardinaloj kaj la Episkopoj drapiras sin per skarlataj kaj purpuraj kostumoj, kiuj entute donas al la spektanto gloran bildon, kiu delogas kaj impresas la homamasojn. La falsa pagana religio ĉiam delogis siajn sekvantojn per siaj artefaritaj delogaj aspektoj. Dio uzas la terminon "**ruza**" por priskribi la papan reĝimon de Romo en Dan. 8:23: "*Kaj ĉe la lasta fino de ilia regado, kiam la pekuloj estos ekstermitaj, aperos reĝo impertinenta kaj ruza .*" En ĉi tiu verso, Dio transdonas du mesaĝojn al siaj elektitoj. La unua koncernas sian personan juĝon pri la papa reĝimo, kiun li konsideras "**impertinenta**". La dua estas adresita al ni aparte, ĉar Dio avertas nin kontraŭ ĝia ekstera aspekto, kiun li nomas "**ruza**". Malkovrante kion la papa katolikismo faris kun la teksto de la Dek Ordonoj de Dio, ni identigas ĝian "**malrespektan**" kaj "**arogantan**" karakteron,

laŭ Daniel 7:8. Kio estas "**ruza**" ne havas solidan konsistencon, kaj Dio helpas nin kompreni kiel la papa reĝimo estas "**ruza**". Tio estas per specifado en Daniel 8:24-25: "*Lia potenco pligrandiĝos, sed ne per lia propra potenco; li faros nekredeblan detruon, li sukcesos en siaj entreprenoj, li pereigos la potenculojn kaj la popolon de la sanktuloj.*" **Pro sia prospero kaj la sukceso de siaj ruzaĵoj, li havos arogantecon en sia koro**, li pereigos multajn, kiuj vivis pace, kaj li leviĝos kontraŭ la Princo de princoj; sed li estos rompita, sen la peno de iu ajn mano. Lia tuta "**sukceso**" baziĝis nur sur "**la sukceso de liaj ruzaĵoj**". Ĉi tiu termino "**ruzaĵoj**" ligas lian agon al la delogo de la diablo "**serpento**" de Genezo 3, kiun Daniel 11:39 sugestas dirante: "**Kun fremda dio li agos kontraŭ la fortikaĵoj**; kaj li plenigos per honoroj tiujn, kiuj rekonas lin, li igos ilin regi super multaj, li disdonos al ili terojn kiel rekompenco." "Ĉi tiu "**fremda dio**" povas esti diverse kaj komplemente identigita kun la diablo rivelita al la Romanoj per la religia instruado de la Judoj, sed ankaŭ kiel aludo al la nomo de Kristo, kiun Romo uzurpas alprenante kristanan religian aspekton. Apokalipso 13:3 konfirmas ĉi tiun ligan kun la diablo, dirante: "*La besto, kiun mi vidis, estis simila al leopardo, kaj ĝiaj piedoj estis kiel de urso, kaj ĝia buŝo kiel de leono. Kaj la drako donis al ĝi sian potencon kaj sian tronon kaj grandan aŭtoritaton*". Por kompreni la mesaĝon de ĉi tiu verso, ni devas konsideri la ligan, kiu identigas "**la drakon**" kun "**la diablo**" en Apokalipso 12:9: "*Kaj elĵetiĝis la granda drako, la antikva serpento, nomata Diablo kaj Satano, kiu trompas la tutan mondon; ĝi elĵetiĝis sur la teron, kaj ĝiaj anĝeloj elĵetiĝis kun ĝi.*" "Sur la tero, la imperia reĝimo, kiun li regas, estas ankaŭ nomata, en Apokalipso 12:3, "**la granda ruĝa drako**": "*Kaj alia signo aperis en la ĉielo: kaj jen granda ruĝa drako, havanta sep kapojn kaj dek kornojn, kaj sur siaj kapoj sep diademojn*". El ĉi tiuj mesaĝoj sekvas, ke, en Apokalipso 13:3, Dio malkaŝas kaj profetas la sinsekvon de la Romia Imperio kaj la papan reĝimon, kiu sukcedas ĝin, sub la sama aŭtoritato de la diablo: "**la drako**" de la Romia Imperio "**donas sian tronon kaj sian aŭtoritaton**" al la papa reĝimo, en kiu Romo reprenas sian antaŭan imperian potencon.

Por ke tiu ĉi "**ruzo**" sukcesu, kaj por plenumi la planon de Dio, la diablo konvinkis la unuan reĝon de la Frankoj, nomitan Klovizo, konvertiĝi al kristanismo, jam romia, per bapto en 496, fare de la tiama Episkopo de Romo, kiu ankoraŭ ne portis la titolon "Papo". Sed tiutempe, Romo jam estis trafita de la malbeno de Dio ekde la jaro 313. Kaj ekde la 7-a de marto 321, la resto de la sepa-taga Ŝabato estis forlasita, anstataŭigita per la resto de la unua tago dediĉita tiutempe al la adorado de la pagana astrala dio, la diigita Suno, adorata kaj servata sub la titolo de "Respektinda Nevenkita Suno". Tiu ĉi bapto de la reĝo de la Frankoj donis al la romia eklezio prestiĝon, kiun aliaj konvertitaj reĝoj nur plifortigus laŭlonge de la tempo. Tiel Dio establis en Italio la religian reĝimon, kiu, per sia kristana pretendo, konsistigas la plej grandan trompan kaptilon celitan kapti kaj kapti supraĵajn kredantojn. Ĉar **la romia "artifiko"** povas trompi nur supraĵajn kredantojn. Kaj kio karakterizas tiujn supraĵajn homojn estas la malestimo aŭ indiferenteco, kiun ili montras al la Sankta Biblio kaj ĝiaj diaj revelacioj. Mi memorigas vin, ke dum longa tempo la Katolika Eklezio malpermesis al siaj membroj legi la Sanktan Biblion, kaj en la 18-a jarcento, ankoraŭ subtenata de la potenca monarkio, ĝi kaptis homojn posedantajn Sanktan

Biblion kaj mortigis ilin, aŭ kondamnis ilin al la galuroj. Tial en Apokalipso 11:3, Dio kondamnas la persekutadon kontraŭ la Sankta Biblio, lia skriba vorto: " *Mi donos aŭtoritaton al miaj du atestantoj* , kaj ili profetos mil ducent sesdek tagojn, vestite per sakaĵoj. " 1260 tagoj-jaroj, tio estas, de 538 ĝis 1798. Verso 7 profetas la persekutadon de la Biblio fare de la ateismaj revoluciuloj de la respublikana Francio dum la "Teroro" de la jaroj 1793-1794. Ili ekbruligis fajrojn kaj publike bruligis ĉiujn religiajn verkojn, la Biblion ĉefe: " **Kiam ili finos sian ateston** , la besto, kiu supreniras el la senfunda abismo, faros militon kontraŭ ili, venkos ilin kaj mortigos ilin . " Ĉi tiu detalo, substrekitaj per grasa skribo, rivelas, ke la misio donita al la Sankta Biblio estis " **kompletigita** " kun la apero de la franca respublikana reĝimo. Ekde la 16-a jarcento , Dio permesis al homoj sekvi lian veron malkovrante ĝin en lia sankta Biblio multiplikita per la presado de literoj; la mesaĝo estas transdonita kaj inteligentaj homoj, liaj elektitoj, do nur devas memori la lecionon. Kaj ĉi tiu leciono devos esti aplikata por ne fali dum la adventismaj kredotestoj efektivigitaj sinsekve en 1843, 1844, 1994 kaj 2030. Ĉar ĝis la reveno de la glora Kristo, la elektitoj devas esti elektitaj de Dio montrante, ke la leciono donita en la 16-a jarcento estis konservita kaj efektivigita. Efektive, ankoraŭ la Sankta Biblio testas tiujn vokitojn en Kristo, testante ilian intereson pri ĝiaj revelacioj profetitaj en la libroj de la du interligoj. Tiel ke ĝis la fino, la vera fido konstruiĝas sole sur la intereso donita al la tuta biblia revelacio.

Kompreneble, kiam la deloga subjekto estas proksima al la dia vero, la religia kaptilo estas eĉ pli timiga kaj malfacile identigebla. Por multaj protestantaj kredantoj, kondamni la malnovan katolikan eklezion estis facile, sed ĉar ĝi jam ne povas persekuti iun ajn, ĝi fariĝis akceptebla por ili kaj eĉ pli bone, inda je alianco kun ĝi. Ĉi tiuj homoj falis en la kaptilon de sia nescio pri la aferoj, pro kiuj Dio riproĉis ĝin. Ili memoris nur ĝiajn persekutojn kontraŭ homoj, sed subtaksis la pekojn faritajn kontraŭ Dio mem persone. Tial, heredantoj de ĉi tiuj samaj kulpoj, ili plilongigas ilin reproduktante ilin.

En Apokalipso 9, la temoj de " **la 5a kaj 6a trumpetoj** " estas, laŭ la stilo de komparo, modeloj de la ĝenro. En ĉiu verso ni trovas, renovigita, la komparan terminon " **simila** ", kiu konfirmas la ^{simbolan} valoron de la prezentita bildo. Kaj inter ĉi tiuj multaj komparoj, verso 8 transdonas aparte gravan mesaĝon koncerne la trompan " **eksteran** " aspekton de la protestantaj eklezioj falintaj ekde 1843: " *Ili havis harojn kiel haroj de virinoj , kaj iliaj dentoj estis kiel dentoj de leonoj .* " La ŝlosilo por interpreti ĉi tiun version kuŝas en la rolo, kiun la Apostolo Paŭlo donas al " **haroj de virinoj** " en 1 Kor. 11:15: "... sed estas gloro por virino havi harojn, ĉar ŝiaj haroj estas donitaj al ŝi kiel kovraĵo "; " **kovraĵo** " do, trompa masko. Tiam la Spirito diras denove en 1 Petro 3:3-4: " **Ne la ekstera ornamo de harplektado** , aŭ ora portado, aŭ vestaĵoj, sed la interna kaj kaŝita ornamo de la koro, en la neputrebla kvalito de spirito milda kaj trankvila, kiu estas tre valora antaŭ Dio. " La eklezioj, kiujn la Spirito priskribas al ni, havas " **eksteran aspekton** " de eklezioj, sed interne de la mensoj de iliaj membroj, iliaj sekvantoj, Dio vidas nur kruelajn kaj sovaĝajn pensojn bildigitajn per iliaj " **leonoj dentoj** ". Kaj en la fina provo de fido, ĉi tiu kaŝita naturo estos rivelita per ilia adopto de la dekreto de morto, kiu estos promulgita kontraŭ la lastaj Adventistoj, kiuj restis observantoj de la sabata ripozo, la " **sepa tago** ", " **sanktigita** " de Dio ekde la

komenco de sia kreado de la tero kaj la ĉielo, laŭ Genezo 2:2-3. En ĉi tiu ĉapitro 9 de la Apokalipso, Dio multobligas siajn bildajn komparojn por riveli la paradoksojn, kiujn li notas inter la videbla ekstera aspekto kaj la reala nevidebla maskita interna aspekto de la protestantaj sekvantoj. Li malkaŝas al ni en ĉi tiuj bildoj la personan juĝon, kiun li donas al protestantaj eklezioj, kiuj pretendas esti parto de lia savo, tute nesciante la fakton, ke li forlasis ilin kaj transdonis ilin al la diablo, ekde la jaro 1843 fiksita per la ekvalido de lia dekreto de Daniel 8:14. La Juĝo de Dio estas permanenta kaj komenciĝas en 1843, kiam li kondamnas la protestantan kredon pro ĝia subteno de la romia dimanĉo, kaj pro ĝia malestima atesto pri la adventismaj mesaĝoj de 1843 kaj 1844. Lia juĝo poste celas, en 1994, oficialan adventismon, kiun li " **elvomas** " pro la samaj kialoj, kiuj igis lin malakcepti protestantismon, al kiu adventismo oficiale aliĝis en 1995. Notu, ke ĝia praktiko de la sabato perdas sian sanktigan valoron, pro la montro de ĝia manko de amo al la profeta vero rivelita de la Spirito de Dio en ĉi tiu epoko. Tiel, la mesaĝo de la " ^{5-a} **trumpeto** " havas kiel temon la priskribon kaj la regroupiĝon de la " **falsaj profetoj** " de Protestantismo, kiuj ne estas kompletaj ĝis 1994, kiam la falintaj Adventistoj aliĝas al ili en la malbeno de Dio.

En la leĝo de siaj Dek Ordonoj, Dio metis unue la kvar ordonojn, kiuj rekte koncernas lin, la lastajn ses koncerne la devojn de homoj al homoj. Li tiel volis prezenti sian leĝon konforme al la divido de siaj du ordonoj memorigita de Jesuo en Mat. 22:36 ĝis 40: " *Majstro, kiu estas la plej granda ordono en la leĝo? Jesuo respondis al li: Amu la Eternulon, vian Dion, per via tuta koro kaj per via tuta animo kaj per via tuta menso. Ĉi tiu estas la unua kaj la plej granda ordono.* " Jesuo instruas per ĉi tiuj vortoj la prioritaton, kiun la homo devas doni al ĉi tiu ordono. Li poste aldonas: " **Kaj la dua estas simila al ĝi: Amu vian proksimulon kiel vin mem. De ĉi tiuj du ordonoj dependas la tuta leĝo kaj la profetoj.** " Por la falsa kristana kredo, meti la duan antaŭ la unuan el ĉi tiuj ordonoj de Jesuo Kristo estas fermi la pordon de la ĉielo al si. Ĉar nur tiuj, kiuj respektas la prioritatojn indikitajn de Dio en Jesuo Kristo, eniros.

Laŭ la sama ideo, la institucia "Sepa-tagaj Adventismo" estis agnoskita kaj aŭtentikigita de Jesuo Kristo ekde 1873 ĝis la jaro 1994, kiam li ĝin " **elvomis** ", tio estas, neis ĝin, forsendis ĝin, malakceptis ĝin. Ekde 1844, la doktrino de Adventismo estis konstruita sur falsaj profetaj interpretoj, sed por Dio, ĝiaj eraroj havis en tiu momento de ĝia historio malmultan gravecon. La adventistaj pioniroj estis benitaj kaj elektitaj de Dio, ne pro ilia kompreno de la profetita vero, sed pro la atesto de ĝojo, kiun la anonco pri la reveno de Jesuo Kristo provokis en iliaj tutaj vivoj. Kaj ĝuste ĉi tiu kriterio sole igis ilin " **sanktiĝitaj** " de Dio. Kiel signo de ĉi tiu " **sanktiĝo** ", kiu aŭtentikigas lian **aprob**on, Dio igis ilin malkovri kaj praktiki sian sabatan ripozon de la vera sepa tago: sabato. Kaj jen ĝi estis, la "Sepa-tagaj Adventista Eklezio" estis sur sia lanĉejo. Kaj en 1873, ĝia misio alprenis universalan karakteron. Profetaj interpretoj enhavis multajn erarojn, sed nur en 1980 Dio postulis la malaperon de malveroj en la doktrino de la Sepa-tagaj Adventismo. Li tiam vokis min por plenumi ĉi tiun taskon. Kaj vigligita de sincera fido ekde mia naskiĝo, mi neniam volis esti baptita, ĉar mi ne povis kredi, ke Dio povus esti akceptinta suferon en Jesuo Kristo por atingi tian malbonan rezulton. Ĉar mi vidis malmultan diferencon inter tiel nomataj baptitaj kristanoj

kaj aliaj nekredantaj aŭ nekredantaj homoj. La malkovro de la malapero de la praktiko de la Ŝabato, temo kiu pridubis min, estis la ŝlosilo al ĉiuj klarigoj de la demandoj kiuj restis, ĝis tiam, neresponditaj. Tiel, la kontentigo donita al miaj demandoj estis la mova forto malantaŭ mia decido esti baptita en la Sepa-taga Adventismo. La amo al la vero, kiu ĉiam vigligis min tiam, kondukis min al detalaj studoj de la profetaĵoj de Apokalipso kaj Danielo, ĉar strange, estas en ĉi tiu ordo, ke aferoj estis faritaj. Tiel, deĉifrente la mesaĝojn de Apokalipso, gvidate de la Spirito, mi povis ĝisdatigi ĝian interpreton, pridubigante tiujn, kiuj datiĝis de la tempo de la pioniroj, por kiuj 1844 reprezentis la daton de la fino de la mondo. En 1980, ĉi tiu heredita interpreto devis esti reviziita kaj korektita. Konsiderante la pivotan dividon de la Adventista dekreto de Daniel 8:14, mi komprenis kiel Dio konstruis la strukturon de sia Apokalipso sur la ŝanĝo alportita kaj postulita de li ekde tiu dato 1844. La postulo de la pridubado de la profeta heredaĵo de oficiala Adventismo aperas klare en la priskribo, kiun Jesuo donas pri ĉi tiu Adventismo de la jaroj 1980 ĝis 1994. Li diras en Apokalipso 3:17-18: "**Ĉar vi diras: Mi estas riĉa kaj riĉa je havaĵoj, kaj mi bezonas nenion; kaj vi ne scias, ke vi estas mizera kaj kompatinda kaj malriĉa kaj blinda kaj nuda,**" *Mi konsilas al vi aĉeti de mi oron, provitan per fajro, por ke vi riĉiĝu; kaj blankajn vestojn, por ke vi estu vestita, kaj por ke ne aperu la honto de via nudeco; kaj ŝmiru viajn okulojn per okulŝmiraĵo, por ke vi vidu* . En verso 17, Jesuo prezentas sian juĝon pri Adventismo en 1991, la jaro kiam mia mesaĝo anoncanta la revenon de Jesuo en 1994 gajnis al mi forstrekon el la preĝeja registro; tio klare speguliĝas en la esprimo "**Mi bezonas nenion** ", kiu esprimas oficialan malakcepton de lia profeta lumo. En ĉi tiu verso, Jesuo defias la valoron, kiun ĉi tiu Adventismo donas al sia spirita heredaĵo; kio pravigas la bezonon pridubi ĝin. Sed la vorto, kiu mortigas, estas enhavita en ĉi tiu tre mallonga vorteto, li diras ĝin "**nuda** ", tio estas, ne kovrita de lia "**eterna justeco** ", tial, inda je "**la dua morto** " anoncita de la "**tria anĝelo** " de Apokalipso 14:9. Efektive ni legas en 2 Kor. 5:2-3: "*Tial ni ĝemas en ĉi tiu tendo, dezirante surmeti nian ĉielan loĝejon, se ni efektive troviĝas vestitaj kaj ne nudaj* ." La minaco, kiu koncernis liajn katolikajn kaj protestantajn malamikojn, siavice koncernas lin, ekde 1991, la dato de mia malregistriĝo ĝuste, ignorante ke la protestantoj fariĝis liaj malamikoj ekde 1843. Kaj konfirme de ĉi tiu dia malbeno, li eniris la protestantan aliancon, oficiale, en 1995. En verso 18, Jesuo listigas ĉion, kio mankas al ĉi tiu oficiala Adventismo por esti benita de li: "**oro provita per fajro** " aŭ, la vera "**fido** " laŭ 1 Petro 1:7: "*por ke la provo de via fido, estante pli valora ol oro, kiu pereas (kvankam ĝi estas provita per fajro), rezultigu laŭdon, gloron kaj honoron, ĉe la revelacio de Jesuo Kristo* "; Jesuo plue specifas, "*por ke vi riĉiĝu* ": la vera "**fido** " montrita konsistigas la veran spiritan "**riĉecon** ". Sed por esti aŭtentikigita kaj rekonita de Jesuo, la fido postulita de la homo devas esti provita de li. Venko en la testo sole faras la diferencon inter la vokitaj elektitoj kaj la vokitaj falintoj. Kaj pri ĉi tiu temo, Jesuo diris bone, en Mat. 22:14: "**ĉar multaj estas vokitaj, sed malmultaj estas elektitaj** "; la malsukceso en la testo de la plimulto, tro supraĵa, pravigas liajn vortojn. Jesuo ankaŭ diris: "*kaj blankajn vestojn , por ke vi estu vestitaj, kaj por ke la honto de via nudeco ne aperu* ." Ĉi tiujn "**blankajn vestojn** " portis "*inde* " la adventistaj pioniroj en Apokalipso 3:4: "*Tamen, vi havas kelkajn virojn en*

Sardes, kiuj ne malpurigis siajn vestojn; **ili iros kun mi en blankaj vestoj, ĉar ili estas indaj** ." kaj ĉi tiuj "**blankaj vestoj**" estas la simbola signo de la venko de fido: "**La venkanto estos vestita per blankaj vestoj** ; *Mi ne forviŝos lian nomon el la libro de vivo, kaj Mi konfesos lian nomon antaŭ mia Patro kaj antaŭ liaj anĝeloj.*" Estas Jesuo, kiu juĝas la valoron de fido, kaj li memorigas nin, ke nur vera fido donas la rajton al la "**blanka vesto**" de sia "**eterna justeco**", kiun li ofertas al siaj veraj elektitoj. Jesuo ankaŭ diras al li: "**kaj okulŝmiraĵon por ŝmiri viajn okulojn, por ke vi vidu** ." Oficiala Adventismo estas agnoskita pro sia profeta misio, plejparte subtenata ĉe sia komenco per la vizioj ricevataj de la mesaĝisto de la Sinjoro, sinjorino Ellen G. White. Nu, Jesuo diras pri ĉi tiu Adventismo de la jaro 1991, ke ĝi estas "**blinda**" kaj devas zorgi pri sia vidkapablo. Tial la oficiala Adventismo trovas sin en la malĝoja situacio, kiun Jesuo priskribas en Mat. 15:14: "**Lasu ilin: ili estas blindaj qvidantoj de blinduloj** ; se **blindulo** kondukas **blindulon**, ambaŭ falos en fosaĵon ."

Sed kiu povas doni al li la "**okulŝmiraĵon**", kiu provizas ĉi tiun zorgadon? Jesuo mem kaj neniu alia. Kaj li ofertas ĝin al ni en sia profeta revelacio, sia Apokalipso. Sed li ne povas trudi sian kuracilon al li, li povas nur konsili lin. Ĉar la solvo de la problemo de Adventismo kuŝas en lia propra decido kaj Jesuo scias, ke la ĝusta decido ne estos farita. Li diras tion al ni en sia aserto en verso 16: "**Tial, ĉar vi estas tepidaj, kaj nek malvarmaj nek varmegaj, mi elvomos vin el mia buŝo** ." La profeta averto do ne celas ŝanĝi la tragedian sorton de lia lasta oficiala institucio, sed simple reveli al siaj veraj elektitoj la kialojn, kial li malakceptas kaj "**elvomas**" ĝin.

Klarigante ĉi tiujn aferojn klare kaj detale, mi ofertas al legantoj de miaj mesaĝoj la ŝancon atenti la avertojn donitajn de Dio en ĉiuj liaj profetaj revelacioj. Kaj la kulpoj atribuitaj al lia lasta eklezio estas averto al kandidatoj, kiuj kandidatiĝas por eniri la eternecon de la regno de la ĉielo, per la justeco de Jesuo Kristo.

Dum sia lanĉo, la oficiala Adventismo ne sciis, ke la tempo metita antaŭ ĝi fariĝus kaptilo, en kiun ĝi falus. Sed ĉu ni estu surprizitaj? Ĉu historiaj atestoj ne plurfoje montris, ekde la rakonto pri la "**filoj de Dio**" finfine koruptitaj per iliaj geedziĝoj kun "**la filinoj de homoj**" de la linio de Kain, ke la tempo mortigas fidon kaj fidelecon? Kial la lasta kristana eklezio evitu ĉi tiun principon? Ni konas la kaŭzon de ĉi tiuj finaj apostazioj. Ili ŝuldiĝas al la religiaj heredaĵoj, kiujn malindaj heredantoj heredas de siaj indaj gepatroj. Kaj kiam ĉi tiu heredaĵo etendiĝas laŭlonge de la tempo, la malhonoro multiĝas kaj pligrandiĝas ĝis la neeltenebla apostazio, kondamnita kaj punita de Dio.

Kiel ĉi tiu studo ĵus montris, nur falintaj nekredantoj kaj nekredantoj falas en la kaptilojn de ekzisto. La vere elektitoj evitas ilin, iluminataj de la profetaĵo kiu malkaŝas ilin, ĉar estas neeble por la diablo kaj demonoj delogi ilin, kiel Jesuo instruis en Mateo 24:24: "**Ĉar leviĝos falsaj kristoj kaj falsaj profetoj, kaj faros grandajn signojn kaj miraklojn, por trompi, se estus eble, eĉ la elektitaj oficistoj** ."

Kiun mesaĝon ni devas kunpreni el ĉi tiu sperto vivita en la "**Laodicea**" epoko? Sepa -taga Adventismo reprezentos du temojn de "**sanktigo**" de la veraj elektitoj ĝis la vera reveno de Jesuo Kristo. En la originala benita heredaĵo, sanreformo estas konservita kaj renovigita. Sed ĉiuj profetaj interpretoj hereditaj

de la adventistaj pioniroj devas esti rekonsiderataj kaj anstataŭigitaj per la tute bibliaj interpretoj, kiujn mi prezentas en miaj verkoj, ĉefe sub la titolo "Klarigu al mi Danielon kaj Revelacion". La vera kaj fine ĝisdatigita "Sepa-taga Adventista" mesaĝo estos portata nur de disidentaj, sendependaj "adventistoj", liberaj de iu ajn institucia religia organizo, ĝis la glora alveno de Jesuo Kristo, printempe de la jaro 2030.

Pro limigoj de dosiergrandeco, ĉi tiu verko ĉesos ĉe ĉi tiu paĝo kaj de nun titoliĝos "Volumo 1". La daŭrigo de miaj mesaĝoj estos prezentita en "Volumo 2", sub la sama titolo kaj kovrilo kiel ĝia nuna prezento.

Indekso de temoj traktitaj

Etendo de diaj revelacioj ricevita ekde la 07/03/2020
Novaj mesaĝoj kontinue inspiritaj de Dio

Paĝnumeroj

2	Mesaĝoj de la aŭtoro
3	2020 – Komenco de malfeliĉoj
4	merkredo, la 19-an de majo 2021
5	La spirita homo juĝas ĉion
9	Sciu aŭskulti por kompreni
20	La Viro kaj la Virino
22	Dio kaj Scienco
25	La kongruenco de la Respubliko kun religioj
26	La kaptilo de FATIMA
30	Vira Sano
32	Kredo, la frukto de ordinara racio
33	La francaj elektoj de 2022 kaj la dia malbeno
35	Semajno de 28/11 ĝis 04/12/2021
40	Kiam Satano elpelas Satanon
44	Jesuo Kristo kandidato por la elekto de la reganto de universalaj koroj
49	Usono
51	Naturo kaj Scienco
54	Falsa Pieco
55	Samseksemo
57	Dio kaj Plezuro
57	Francio dividita kaj rompita
60	Kristnasko
63	Marŝante al la ĉielo
65	La fazoj de sanktigo
73	Paŭlo kaj la profetita ripozo
74	La ĉiela “ <i>Mil Jaroj</i> ” perditaj en Milano
76	La Laboroj de Heraklo
78	KIA ESTAS VIA NOMO?
82	<i>La Vojo, la Vero kaj la Vivo</i>
83	Pravigo per Kredo Forgesita
86	AL LARMOJ CIVITANOJ!
91	Cifereca revelacio kun neatenditaj implicoj
93	La Leĝo de la Granda Juĝisto
97	Dio la Patro Instruisto de spiritaj novnaskitoj
102	Covid -19 kaj peko

- 106 La leĝo de reprezalio
 108 Kelkaj utilaj detaloj
 110 Maria, la logilo por idolanoj
 119 Humileco estas nia forto kaj nia savo
 125 Mortigaj Miksaĵoj
 131 La vivo donas ĉiujn "kialojn" por kredi je Dio
 136 La savo de homo havas prezon
 140 La Romiaj Diaj Lecionoj
 150 La Sep Mortigaj Mensogoj
 151 Mortigaj Pacoj kaj Perfidoj
 155 Dio donas bonon kaj malbonon
 157 Ami Dion kaj la proksimulon: amo kiel paro.
 165 Diaj Vojoj kaj Homaj Vojoj
 174 La Societo de Monstroj
 176 De la "fina solvo" al la "fina solvo"
 186 SCIANTE AŬSKULTI
 187 La kulpoj de la Okcidento
 190 La Delogo de Libereco
 192 Peko Redifinita
 198 KONVINKI per ĉiuj legitimaj rimedoj
 201 Teatra Demokratio
 206 Dio organizas la grandan anstataŭigon
 213 La "sesa trumpeto" kaj la "sesa" el la "sep lastaj plagoj de Dio": "Armagedono".
 217 Kristanismo estas juda aŭ ĝi ne estas
 226 La kundivido de roloj
 232 La Privilegioj de Vera Kredo
 238 Nazioj! Aŭ Novaj Romanoj?
 240 9-a de majo 1945, 9-a de majo 1950, kaj 9-a de majo 2022
 244 La Fintempo
 251 La parabolo pri la "malŝparema filo"...renversita
 255 Libereco Egaleco Frateco ... la respublikana mito
 258 En la manoj de la Ĉiopova Dio
 265 La "frapa kapo"
 269 Neu la ekziston de Dio je ĉia kosto
 271 Ĉi tiu "tempo" faktoro kiu ŝanĝas ĉion
 276 Kio estis, tio estos
 283 Amo, laŭ Dio
 290 Vero: strikte dia normo
 303 Mia komento pri la novaĵoj de la 15-a de junio 2022
 308 La ordonoj de Dio: Veraj kaj Malveraj
 318 Dia Malbeno Pruvita
 324 Ukrainio: la bildo de biblia parabolo
 332 De Revo al Vero
 339 Kialoj por Kolero
 343 Kulto plaĉa al Dio

- 352 La "infana reĝo" en povo
 363 La Fino de la Mondo: Testo de Kredo
 369 La tago kiam la ĉielo falis sur la kapojn de la Gaŭloj
 374 RELIGIO: LA PLEJ BONA KAJ LA PLEJ MALBONA
 380 La indigno de la nekredantoj kaj la nekredantoj
 389 La Mallerteco de la Malbone Konvertitaj
 395 Volo: la tuta problemo
 399 Novaĵoj fine de julio 2022: de unu naftoŝoko al alia
 407 La ortodoksa religio
 410 PARIZO, urbo malbenita por ĉiam
 415 Nekredo kaj nekredo ne estas legitimaj
 423 Vivo kaj Morto
 428 LA REVELACIO DE LA SEPA HORO kaj la "Kvar Johanoj"
 436 Ukrainio Ĝisdatigo je la 24-a de oktobro 2022
 444 Dio juĝas korojn kaj pensojn
 448 Malestimo por la Atestoj de la Biblio
 451 **DIO: LA PLEJ GRANDA STRATEGISTO**
 459 Kio estis, tio estos
 463 La situacio en Eŭropo
 465 La datoj fiksitaj de JaHWéH
 474 La Ĉiela Rigardo
 479 Jesuo Kristo, la Kuracisto de la elektitoj
 487 LA TEMPO DE LA FINO
 497 La Akvo de Vivo
 508 La alianco de la komercistoj de la tero
 515 La Reveno de Jesuo Kristo
 522 La Proceso de Idolkulta Kristnasko
 527 Dia Justa Kolero
 534 Tri tagoj kaj tri noktoj...kiel Jona
 539 Mi riproĉas kaj punas ĉiujn, kiujn mi amas.
 551 Vera kaj falsa legitimeco
 560 La sola VERO
 565 La malegaleco de la seksoj de paroj en la homaro
 572 La nova "Atilo"
 578 La Judoj kaj la Alveno de la Mesio
 583 La romia konfuzo
 592 Survoje al ĝia tutmonda regado
 601 La Elektito kaj Dia Leĝo
 606 Tre Profetaj Historiaj Faktoj
 609 La homa inversigo de diaj valoroj
 615 Konkurenco kaj komplementeco
 623 De la malgranda lumo ĝis la granda
 628 La posteuloj de Abraham
 632 Eterna Romo
 645 La Evoluo de Malbono: De Usono ĝis Ukrainio
 650 Klimata sekeco por sekaj koroj

656	La Nova Koloniismo
662	La Aperoj de Dio
669	Malbenita Francio kaj Benita Francio
674	Dio malkaŝas sian sperton al ni
680	La Diktaturo de Humanismo
685	Malrapida Morto
695	Ekvinoksoj kaj Solsticoj
703	Demokratio kaj Teknokratio
709	Kredo, Inteligenteco kaj Saĝeco
717	Vivo sen instrukcioj
721	La tutmonda situacio fine de marto 2023
729	La Vera Majstro de Tempo
740	La vekiĝo de malamo
752	La Merkato de Iluzioj
764	Maljusteco kaj Peko
769	Sangaj Ligoj
775	La peko plenumita en 313
786	Ĉi tiu Okcidento malkaŝis malpuran
795	Vera aŭ falsa; vero aŭ mensogo
814	La tempo de la <i>sep lastaj plagoj</i>
823	Vera Amo
838	La Kaŝitaj Nediritaj Bibliaj Lecionoj
842	la Rus-Ukraina Milito kaj aktualaj eventoj
849	FILOJ DE DIO
861	La vero vin liberigos
866	Legante la Sanktan Biblion
875	Flamiĝemaj Someraj Noktoj
878	Vera kaj Malvera Sanktigo
883	La semajno de YaHWéH
895	Tradicio kaj Vero
904	Kolektiva frenezo
912	Bono kaj Malbono
924	Tera Tempo: Programita Morto
938	Profundo kaj Supraĵeco
947	La sanktejo: tuta programo
961	Veroj Malfacile Aŭdeblaj Sed Bonaj Aŭskulteblaj
973	La Leĝo de Moseo
984	La Kaptiloj de Ekzisto
1000	INDEKSO DE TEMOJ KOVRITAJ

Konsiloj al legantoj

Ĉi tiu verko estas submetata al permanentaj ŝanĝoj (korektoj, aldonoj aŭ forigoj). Tial, por determini ĉu signifaj ŝanĝoj estis faritaj en ĉiu proponita ĝisdatigo, kontrolu kaj komparu la paĝnumeron de la indekso de la supre menciitaj temoj kun tiu de la antaŭa versio, kiun vi havas.

Mi, Samuel, inspirita servisto de Jesuo Kristo, dankas kaj kunlaboras en la disvolviĝo de ĉi tiu verko, miajn kunulojn, fratojn kaj fratinojn en Kristo, kiuj, per sia altvalora helpo kaj siaj individuaj talentoj, antaŭenigas la korektojn de ortografiaj eraroj, tajperaroj kaj eraroj en historiaj detaloj, kiuj ebligas igi ĉi tiun dian instruon inda je la Dio de vero, kiu inspiras ĝin. Ili tiel kontribuis sian ŝtonon al la konstruado de ĉi tiu spirita konstruaĵo. Estu ili ĉiuj eterne benitaj!

Versio: 23-09-2023 / ^{7-7a}-5994.